Giới thiệu

Giữa màn đêm thăm thẳm của đại dương, Sở Văn tỉnh dậy sau một giấc ngủ mê mệt, không phải trên chiếc giường êm ái của mình mà là trên một con tàu đánh cá cũ kỹ bằng sắt, mùi gió biển mằn mặn xộc thẳng vào cuống họng.

Anh, một độc giả cuồng nhiệt vừa cày lại bộ tiểu thuyết và phim "Đạo Mộ Bút Ký", chỉ chợp mắt một lát và rồi đột ngột bị ném vào chính thế giới mà mình say mê.

Một giọng nói máy móc vang lên trong đầu, tự xưng là "hệ thống", thông báo rằng anh đã xuyên không thành công và phải lựa chọn một thân phận để bắt đầu cuộc sống mới.

Giữa những lựa chọn đầy rủi ro như làm gián điệp cho thế lực thù địch hay trở thành người của Uông gia gánh vác bí mật ngàn năm, Sở Văn đã quyết định chọn con đường an toàn nhất: một thuyền viên bình thường.

Nhưng thế giới này không hề đơn giản như anh nghĩ.

Lựa chọn tưởng chừng tầm thường ấy lại kích hoạt một "nghề nghiệp ẩn", và cùng với nó là một thông báo chết người từ hệ thống: độ khó của thế giới "Đạo Mộ" đã được nâng cấp lên mức Địa Ngục.

Mọi hiểm nguy trong các lăng mộ đều được gia tăng, mọi cạm bẫy đều trở nên trí mạng hơn.

Bối cảnh câu chuyện bắt đầu ngay tại chương kinh điển nhất – Lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa.

Trên boong tàu, Sở Văn nhận ra ngay những gương mặt quen thuộc: A Ninh quyến rũ trong bộ đồ đen bó sát, "chuyên gia ngốc"

Trương Ngốc Tử chính là Tiểu Ca cải trang, và ngay sau đó, Hạo Thiên Chân cùng Bàn Tử béo ú cũng xuất hiện.

Ngũ đại nhân vật chính của cuộc phiêu lưu đã tề tựu, và Sở Văn, kẻ ngoại lai bí ẩn, đã trở thành một phần của nó.

Được hệ thống ban tặng gói quà tân thủ với hàng loạt kỹ năng siêu phàm như tinh thông súng ống, đấu vật, giám định cổ vật, và lịch sử, Sở Văn còn sở hữu một kỹ năng kỳ dị nhất: "Thực Thần Tinh Thông".

Kỹ năng này cho phép anh nuốt chửng mọi thứ trong lăng mộ để tiến hóa huyết mạch bí ẩn của mình.

Một hình xăm kỳ lạ cũng xuất hiện trên cánh tay anh, như một lời tiên tri về thân phận thực sự mà ngay cả chính anh cũng chưa biết, một bí mật mà hệ thống tiết lộ rằng chỉ có hai người trên thế giới này tường tận.

Hành trình bắt đầu với những biến cố vượt xa những gì Sở Văn từng đọc.

Con tàu ma quỷ xuất hiện giữa cơn bão tố, kéo theo những sinh vật kinh hoàng không hề có trong nguyên tác.

Đầu tiên là đám "Nhân Diện Liêm" tấn công A Ninh, và Sở Văn, với lòng dũng cảm và sự liều lĩnh, đã lao sang cứu cô, bắt đầu mối quan hệ phức tạp giữa hai người.

Nhưng "độ khó Địa Ngục" thực sự lộ diện khi những con quái vật hoàn toàn mới xuất hiện. "Sa Bà Cổ Tặc", một loài sinh vật biển có xúc tu kịch độc, gần như đã lấy mạng Sở Văn.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, anh đã dùng đến kỹ năng "Thực Thần" của mình, cắn xé con quái vật trong một nỗ lực sinh tồn nguyên thủy và tàn khốc, không ngờ lại khiến nó hoảng sợ bỏ chạy.

Sự kiện này không chỉ khiến mọi người kinh ngạc về sức mạnh

của anh mà còn làm hình xăm trên tay anh tiến hóa, hé lộ thêm một phần bí ẩn về huyết mạch.

Khi cả nhóm tiến vào lăng mộ dưới đáy biển, những nguy hiểm quen thuộc như "Cấm Bà" (quái vật tóc) hay "Quán Tử Thi" (xác chết trong hũ) đều trở nên đáng sợ gấp bội.

Sở Văn, với kiến thức đi trước và những kỹ năng được ban tặng, đã nhiều lần cứu cả đội khỏi hiểm cảnh.

Anh dùng súng phun lửa dưới nước để đẩy lùi Cấm Bà, dùng máu của mình để giải độc trùng ký sinh cho Bàn Tử, dần dần khẳng định vị thế không thể thiếu trong đội.

Mối quan hệ giữa anh và các thành viên khác ngày càng trở nên sâu sắc, đặc biệt là với A Ninh, người vừa cảnh giác vừa bị thu hút bởi sự bí ẩn và năng lực của anh.

Đỉnh điểm của chương mở đầu là khi họ tiến vào một mật thất kinh hoàng với chín cỗ quan tài xương dựng đứng – "Cửu Cốt Lập Quan" – một tà thuật tàn độc dùng để luyện ra "Nam Hải Tinh Phách".

Đối mặt với chín cái xác chết sống lại, Sở Văn đã làm một việc không ai có thể tưởng tượng: anh nuốt chửng viên Tinh Phách, thứ kết tinh từ oán khí và tinh hoa của chín bào thai.

Cơn đau đớn xé nát cơ thể gần như giết chết anh, nhưng nó cũng kích hoạt một cuộc tiến hóa huyết mạch kinh thiên động địa.

Khi anh tỉnh lại, một cảnh tượng còn sốc hơn nữa diễn ra: chín cái xác khô ngàn năm đang quỳ rạp dưới chân anh, run rẩy trong nỗi sợ hãi bản năng.

Ngay lúc đó, Tiểu Ca, người đã âm thầm quan sát tất cả, cuối cùng cũng lộ diện.

Anh nhìn thẳng vào Sở Văn, ánh mắt lạnh như băng nhưng ẩn

chứa một sự phức tạp khó tả, và thốt lên những lời đầy ẩn ý, gọi Sở Văn là "điềm gở" (bất tường) – một biến số sẽ thay đổi mọi thứ.

Cuộc phiêu lưu chỉ mới bắt đầu, nhưng thân phận thực sự của Sở Văn, mối liên kết giữa anh và những bí mật sâu thẳm nhất của thế giới này, và tại sao anh lại là nỗi khiếp sợ của cả những sinh vật tà ác nhất, đã trở thành câu hỏi lớn nhất, thôi thúc người đọc lật giở những trang tiếp theo.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1

Sở Văn tỉnh giấc.

Một luồng gió biển mặn chát thổi thẳng vào mặt.

Sau đó hắn phát hiện mình đang ở trên một chiếc thuyền đánh cá bằng sắt cũ kỹ khoảng bảy tấn.

Lão thuyền trưởng đang la lối mấy thuyền viên kéo neo cập bờ.

Vãi chưởng.

Mình đang ở đâu đây?

Khoảnh khắc tiếp theo, một âm báo của hệ thống vang lên bên tai Sở Văn.

"Chúc mừng túc chủ, đã thành công tiến vào thế giới Đạo Mộ!

Xin hãy lựa chọn thân phận!" Sở Văn ngớ người!

Hệ thống ư?

Mẹ nó, chẳng phải đây là trang bị tiêu chuẩn của xuyên không sao?

Mình vừa ăn cơm xong buồn ngủ một lát trên giường, mở mắt ra đã xuyên không rồi à?

Trong ký ức, Sở Văn vừa xem xong bản phim truyền hình Đạo Mộ Bút Ký, sau đó lại tìm sách ra đọc lại một lượt, kết quả càng đọc càng buồn ngủ rồi cuối cùng lăn ra giường ngủ thiếp đi.

Nhưng vừa tỉnh dậy, lại xuất hiện trên một con thuyền!

Chẳng lẽ A Ninh, Bàn Tử cũng ở trên thuyền, hiện tại đang đợi Hạo Thiên Chân?

Sở Văn hiện tại cũng không biết cốt truyện thế giới này đã đi đến

đâu.

Nhưng nếu là thuyền thì tám chín phần là Tây Sa Hải Để Mộ!

"Mời túc chủ lựa chọn thân phận!" "Thân phận một: Người của Uông gia." "Thân phận hai: Gián điệp của thế lực sau lưng A Ninh, giả làm thuyền viên, giám sát A Ninh." "Thân phận ba: Thuyền viên bình thường." Sở Văn nhìn mấy lựa chọn trong đầu.

Gián điệp của thế lực sau lưng A Ninh à?

Phản diện đấy, trong thế giới Đạo Mộ, phản diện toàn chết thảm thôi.

Không chọn!

Người của Uông gia à?

Gánh vác bí mật ngàn năm nằm vùng sao?

Mệt lắm.

Không chọn!

Sở Văn không chút do dự mà chọn "thuyền viên bình thường" trước!

"Chúc mừng túc chủ đã chọn trúng chức nghiệp ẩn!" "Chức nghiệp ẩn ư?" Sở Văn nhíu mày, còn chưa kịp hiểu rõ chức nghiệp ẩn.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy tiếng sắt kêu "lạch cạch lạch cạch".

Thuyền đã cập bờ rồi!

Sở Văn không vội hỏi hệ thống, lập tức đứng dậy từ dưới đất, lén lút nhìn về phía boong tàu.

Mẹ nó!

Quả nhiên, lão tử đây đã thực sự xuyên không đến thế giới Đạo

Mộ mà!

Lúc này, trên boong tàu đang đứng một nam một nữ.

Người phụ nữ mặc bộ đồ bó sát màu đen, trên cổ tay đeo vòng tay đồng tiền, thân hình phía trước lồi phía sau lõm, quả thực vô cùng mê người!

Không phải A Ninh thì là ai?

Người đàn ông còn lại cao khoảng một mét tám, hơi phát tướng một chút, đầu hói!

Dựa theo diễn biến cốt truyện, rõ ràng là Ngốc Đầu Cố Vấn mà Tiểu Ca giả dạng!

Nhìn thấy cảnh này, tim Sở Văn đập thình thịch loạn xạ.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên bến tàu vội vã đi tới một bóng người đẹp trai.

Không cần Sở Văn nói cũng biết.

Chính là Hạo Thiên Chân đang đến tìm chú mình!

Ba người gặp mặt xong, liền đi về phía phòng nghỉ trên boong tàu.

Chương 2

Sở Văn lại quay người ngồi xuống.

Hắn đã hiểu.

Thế giới Đạo Mộ, vừa mở đầu đã gặp được Đạo Mộ Tam Nhân Tổ, cộng thêm mỹ nữ A Ninh.

Bọn họ đang định đi tìm chú của Hạo Thiên Chân bị mất tích, cũng như khai quật bí mật của Hải Để Mộ.

Sau khi ra khơi, có lẽ sẽ gặp thuyền ma!

Cốt truyện hẳn là diễn ra như vậy, không sai rồi.

Sở Văn lập tức liên lạc với hệ thống: "Hệ thống, chức nghiệp ẩn vừa rồi có ý nghĩa gì?" "Túc chủ, chúc mừng đã chọn thân phận thuyền viên bình thường, là chức nghiệp ẩn duy nhất trong ba chức nghiệp khởi đầu." "Thân phận của túc chủ còn bí ẩn hơn cả Tiểu Ca, trên thế giới này, người biết thân phận thật của túc chủ không quá hai người." "Không đúng chứ, tôi cũng đọc thuộc Đạo Mộ rồi, đâu có nhân vật nào có thân phận đặc biệt như vậy đâu?" Sở Văn hơi khó hiểu.

Giọng hệ thống tiếp tục vang lên trong đầu hắn.

"Về thân phận thật của túc chủ, hiện tại tạm thời không thể tiết lộ, cần túc chủ tự mình chậm rãi khám phá." "Vì túc chủ đã chọn chức nghiệp ẩn, nên độ khó của thế giới Đạo Mộ đã được nâng cấp lên mức Địa Ngục, tất cả các ngôi mộ đều tăng cấp độ nguy hiểm, tiếp theo sẽ phát quà tân thủ!" "Mẹ nó!

Khoan đã!" Sở Văn bị lời của hệ thống làm cho giật nảy mình!

Vốn dĩ hành trình đạo mộ đã đủ hiểm kích rồi, nhưng nếu, trong

tiểu thuyết hay phim truyền hình độ khó là bình thường, vậy bây giờ là địa ngục ư?

Ở giữa còn mấy cấp độ khó nữa chứ?

Sao hệ thống lại cho mình nhảy thẳng lên vậy?

Tôi đặc biệt chỉ là một độc giả bình thường thôi, vừa vào đã cấp độ ác mộng rồi, hay là phải đổi người ràng buộc lại đây?

Đương nhiên, những lời than vãn này hệ thống không hề để tâm.

"Đinh!

Gói quà tân thủ đã phát, mời túc chủ kiểm tra!" Sở Văn sắp bị tức đến cười rồi!

"Được được được, tôi nhận quà đã rồi tính sau!" Sự đã đến nước này, Sở Văn biết rõ, đã không thể phản kháng.

Vậy thì cứ tận hưởng thôi.

"Túc chủ nhận được Tinh thông Thương giới, Túc chủ nhận được Tinh thông Cách đấu, Túc chủ nhận được Tinh thông Giám thưởng Cổ vật, Túc chủ nhận được Tinh thông Lịch sử, Túc chủ nhận được Tinh thông Thôn phệ!" Giọng hệ thống không chút cảm xúc không ngừng vang lên trong đầu hắn.

Mấy cái đầu tiên nghe có vẻ không tệ.

Nhưng cái cuối cùng lại khiến Sở Văn da đầu tê dại.

"Tinh thông Thôn phệ ư?" "Giải thích kỹ năng: Túc chủ có thể tìm kiếm tất cả vật phẩm có thể thôn phệ trong mộ, khởi động quá trình tịnh hóa huyết mạch." Sau khi Sở Văn lặp lại tên kỹ năng, rất nhanh, giải thích kỹ năng hiện ra trước mắt hắn.

"Quá trình tịnh hóa huyết mạch ư?" Bỗng nhiên, Tiểu Ca sở dĩ đi lại không dấu vết trong nhiều mộ đạo, chẳng phải là nhờ nghệ cao

người mạnh, lại thêm thân mang huyết Kỳ Lân sao?

Chẳng lẽ trên người mình cũng có một loại huyết mạch tương tự?

Chỉ là hiện tại tạm thời chưa thể hiện ra thôi?

"Gói quà hệ thống đã phát xong, sau khi sống sót trở về từ Hải Để Mộ, hệ thống sẽ phát nhiệm vụ, để túc chủ nhận được kỹ năng mới." Theo tiếng nhắc nhở cuối cùng, hệ thống rơi vào im lặng.

Bất kể Sở Văn liên lạc thế nào, cũng không có chút âm thanh nào.

Bỗng nhiên!

Sở Văn cảm thấy bên trong cánh tay mình một trận đau nhói thấu tim.

Kéo tay áo lên, hắn phát hiện trên cánh tay trái mơ hồ xuất hiện một hình xăm, hình xăm đó hiện tại chỉ có một đường ngang ngắn ngủi.

Nếu không phải màu xanh đen, thì trông nó như một vết sẹo do dao cắt.

Dùng tay sờ vào, dường như có một luồng năng lượng mơ hồ phát ra.

"Hình xăm này đại diện cho cái gì cũng không nhắc nhở, thân phận bí ẩn của mình cũng không nói rõ, vừa lên đã độ khó địa ngục, thật sự không chịu nổi mà." Hắn thở dài một hơi.

Sở Văn cảm nhận con thuyền bắt đầu khởi động trở lại.

"Này!

Thằng nhóc kia, tôi tìm mãi không thấy cậu, làm mất nửa ngày, hóa ra đang ở đây trốn việc hả, mau đi ngủ đi, tối đổi ca ra trực." Lúc này, giọng lão thuyền trưởng vang lên sau lưng Sở Văn.

“Dạ!” Sở Văn lập tức quay người đi vào phòng nghỉ của thuyền viên.

Chương 3

"Đã chọn thân phận thuyền viên, vậy đương nhiên phải nghe lời lão thuyền trưởng.

Không có gì phải bàn cãi." Lúc này trên mặt biển gió yên sóng lặng.

Sở Văn ôm đầu, nằm trên giường, trong lòng suy nghĩ: "Đã nhiệm vụ hệ thống yêu cầu mình tiến vào Hải Để Mộ, vậy nhất định phải hòa nhập với Đạo Mộ Tam Nhân Tổ, mặc dù mình biết diễn biến cốt truyện, nhưng hệ thống vừa nói rồi đấy, độ khó bây giờ đã điều chỉnh lên cấp Địa Ngục." Vậy, cốt truyện thì vẫn là cốt truyện, nhưng hệ số nguy hiểm sẽ tăng lên ư?

Hoặc là, ngoài cốt truyện gốc ra, sẽ xuất hiện những điều quái lạ khác?

Sở Văn đầu óc mờ mịt, cộng thêm thuyền cứ trôi nổi trên biển, đung đưa qua lại, hắn nhanh chóng buồn ngủ.

Trong mơ mơ màng màng.

Dường như nghe thấy một giọng nói thô kệch đang la lớn: "Đồ ăn đâu?

Tôi nói đây cũng là một tổ chức trục vớt quốc tế mà, trên thuyền ngoài thiết bị lặn ra, ngay cả chỗ ăn cơm cũng không có ư?" "Bàn Tử!" Sở Văn đột nhiên mở bừng mắt: "Vừa nghe giọng đã biết, là cái thằng Bàn Tử chết tiệt!" Không chút do dự.

Sở Văn lộn một cái từ trên giường nhảy xuống.

Vừa mở cửa, nhìn thấy một gã tráng hán khôi ngô!

"Tiểu huynh đệ, xin lỗi nhé, tôi không biết cậu đang ngủ, này, trên

thuyền có đồ ăn gì không?" "Có chứ!" Sở Văn bật cười ngay lập tức: "Không những có hải sản tươi ngon, dưới khoang thuyền còn có lão thuyền trưởng giấu một vò rượu ngon đó!" "Xì." Bàn Tử nghe vậy hít một hơi khí lạnh, hơi lùi ra xa một chút, đánh giá Sở Văn từ trên xuống dưới rồi cười nói: "Tiểu huynh đệ, cậu không sợ là gián điệp của lão thuyền trưởng à, vừa rồi tôi ở trên đó hỏi cả buổi mà ông ta không hé răng!" "Đi thôi!" Sở Văn cũng không do dự, hai người chạm mắt nhau, lập tức dẫn Bàn Tử chạy vào kho hàng phía sau phòng máy.

"Hắc u!" Bàn Tử lập tức vác ra một vò rượu.

"Đừng vội, đừng vội." Sở Văn vừa nói, vừa lật nắp ra, lấy ra một nồi cá đầu, ngoài ra còn chọn thêm một con cá thu béo ngon.

"Cá này tươi ngon tuyệt vời, ngon nhất trần đời đó!" Sở Văn và Bàn Tử hai người lục lọi được không ít đồ ngon của lão thuyền trưởng.

Tranh thủ lúc A Ninh đang trò chuyện trên boong tàu, bọn họ bắt đầu bắc nồi nấu cá.

Nhìn thấy nước cá dần chuyển sang màu trắng sữa, Bàn Tử động lòng tham!

Đúng lúc đó, lão thuyền trưởng ngửi thấy mùi liền chạy đến đuôi thuyền, vừa nhìn thấy đã vỗ đùi kêu khổ: "Chết tiệt!

Rượu dâng Long Vương gia lại bị mở rồi!" "Được rồi." Bàn Tử quay đầu ném một chai nhị oa đầu tới: "Rượu dở, Long Vương gia uống vào sẽ tức giận, tuyệt đối sẽ thu thuyền đi, tôi có rượu miền Bắc đây, mang đi cho Long Vương gia đổi vị đi!" Khóe mắt Sở Văn lại luôn chú ý về phía boong tàu.

"Bàn Tử, cậu đang làm gì ở phía sau vậy, thơm quá!" "Đây rồi!" Sở Văn rắc gia vị trong tay xuống nồi, mắt nhìn Hạo Thiên Chân,

Ngốc Đầu Cố Vấn, và cả A Ninh bị mùi hải sản hấp dẫn.

Khóe miệng hắn khẽ mỉm cười.

"Gặp mặt trước đã, lát nữa khi thuyền ma xuất hiện, chúng ta mới có thể làm quen thật tốt." Sở Văn khi ba người kia đi về phía bên này, đột nhiên nghiêm mặt nói nhỏ vào tai Bàn Tử một câu.

"Bàn Tử cẩn thận, cái tên Ngốc Đầu Cố Vấn này có vấn đề!" Bàn Tử vừa uống một ngụm rượu mạnh, suýt nữa thì sặc ho khan vì lời nói của Sở Văn.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Ba người đã đi đến trước mặt Bàn Tử và Sở Văn.

Ánh mắt Bàn Tử không để lộ cảm xúc quét qua Sở Văn một lượt, sau đó chuyển sang Trương Ngốc Tử.

"Có vấn đề ư?" Trong lòng hắn trầm ngâm: "Chậc chậc, vừa ra mắt đã thấy có chuyện thú vị rồi." Ngốc Đầu Cố Vấn vốn dĩ đi phía sau A Ninh, vừa nhìn thấy canh cá, lập tức tiến lên hỏi: "Ôi chao, Tây Sa của chúng ta ngon thật đấy, tùy tiện bắt một con cá mà bên tôi cả đời cũng không được ăn." Sở Văn lập tức kéo hắn ra xa: "Nịnh bợ thì nịnh bợ, đừng có phun nước bọt vào nồi chứ!" Trương Ngốc Tử lập tức xoa tay, ngại ngùng cười nói: "Xin lỗi, xin lỗi, nhất thời vội quá, xin Tiểu Ca tha lỗi." Sở Văn trong lòng cười thầm: "À à, Tiểu Ca cơ à, giả bộ đi, tôi xem anh giả bộ được bao lâu." A Ninh đứng bên cạnh, lộ vẻ đầy tâm sự, rõ ràng không có khẩu vị.

Ngược lại Hạo Thiên Chân và Trương Ngốc Tử thì ăn uống no say, rất vui vẻ.

Mấy người kia rõ ràng muốn nói chuyện quan trọng.

Nhưng Sở Văn lại cứ đại đại liệt liệt ngồi bên nồi cá ăn cá uống rượu, không chịu đi.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử hai người nhìn nhau, trong lòng thấy buồn cười.

Rượu là do người ta tìm, cá là do người ta nấu, không thể nào làm xong hết rồi, đến lúc ăn lại đuổi người ta đi chứ.

Vậy là mọi người cùng ăn cùng uống, trong lòng ai cũng có ý đồ riêng, nói vài chuyện vớ vẩn không liên quan.

Ước chừng nửa canh giờ sau.

Sở Văn đứng dậy nhìn, sắc trời phía xa dần dần tối sầm lại.

Biển cả cũng dường như biến thành màu xanh mực.

Mây đen u ám, trên trời lất phất mưa phùn.

"Sắp đến rồi!" Trong lòng Sở Văn chợt căng thẳng.

Mặc dù hiện tại có hệ thống bên cạnh, nhưng chết là chết, chắc là không có cơ hội làm lại đâu.

Chương 4

Thời tiết trên biển biến đổi trong nháy mắt!

Chỉ vài phút sau, mười mấy thuyền viên trên thuyền đều bắt đầu bận rộn.

Lão thuyền trưởng hô lớn: "Tất cả tinh thần lên cho lão tử, phía trước có thể có bão lớn!" Vừa nói, ông ta vừa quay đầu trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Đi thuyền trên biển, kỵ nhất là những lời nói không biết trời cao đất rộng.

Vừa nãy Bàn Tử nói Long Vương gia thu thuyền, kết quả chỉ vài phút đã gặp bão lớn, đúng là cái mồm xui xẻo!

"Vãi chưởng!" Bàn Tử cũng hơi ngớ người ra.

Hắn bám vào dây lưới bên mạn thuyền, ngớ người nhìn sắc trời.

Sắc trời vốn dĩ xanh đen, trong nháy mắt mây đen dày đặc, mây đen đè thuyền thuyền gặp tai ương.

Sở Văn lúc này đứng trên boong tàu.

Mặc dù thân phận của hắn là một thuyền viên, nhưng dù sao cũng là xuyên không, nên đối với việc làm thế nào để đứng vững trên thuyền giữa sóng gió thì không hề có kinh nghiệm.

Sóng biển gần như trong nháy mắt trở nên hung tợn!

Con thuyền tội nghiệp trước thiên tai, không đáng kể chút nào, những đợt sóng khổng lồ như những con rắn khổng lồ trong biển không ngừng cố gắng nuốt chửng cả con thuyền.

Trương Ngốc Tử và Hạo Thiên Chân hai người từ dưới khoang

chạy vọt lên boong tàu!

Hai người bám chặt lấy lan can!

Tóc của A Ninh bị hơi nước làm ướt, bộ đồ bó sát màu đen sau khi bị nước biển làm ướt càng làm nổi bật vóc dáng quyến rũ của cô.

Bỗng nhiên!

Lão thuyền trưởng hai mắt kinh hãi chỉ về phía trước hô lên: "Thuyền ma!

Con thuyền ma đó!" Ngay sau đó, các thuyền viên đều hoảng sợ!

Sắc mặt A Ninh biến đổi, thân thể vốn đang hướng về phía trước lập tức quay lại đối mặt với Hạo Thiên Chân hô lên: "Tuyệt đối đừng quay đầu lại nhìn, con thuyền ma đó!" Sở Văn ở cách đó không xa.

Hắn biết, con thuyền đó thực ra căn bản không phải thuyền ma, mà là chiếc thuyền nhỏ của đội khảo cổ Biển Đông hai mươi năm trước.

Trong thuyền không phải ma quỷ!

Mà là Hải Hầu Tử.

Đương nhiên!

Còn có Nhân Diện Liêm giống như bàn tay khô héo!

Theo con thuyền ma càng ngày càng gần.

Tất cả mọi người trên thuyền đều không dám nói chuyện, cũng không dám động đậy lung tung.

Tất cả mọi người đều quay lưng lại với thuyền ma!

Trừ Sở Văn!

"Lạch cạch lạch cạch." Con thuyền ma từ từ tiến đến gần, mùi tanh đặc trưng của biển trên thuyền, cùng với mùi gỗ mục nát tràn ngập khứu giác của mọi người.

Sở Văn thì chăm chú nhìn chằm chằm vào gáy A Ninh.

Nếu không có gì bất ngờ, Nhân Diện Liêm, thứ đó, lúc này sẽ xuất hiện phía sau gáy A Ninh.

Trong khoảnh khắc đó.

Sở Văn nhanh chóng suy nghĩ trong lòng.

Nếu lên tiếng ngăn cản, vậy chắc chắn sẽ không có ai tin, hiện tại trên tay cũng không có súng, thay vì bị động như vậy, chi bằng chủ động tấn công!

"Thằng nhóc kia!

Làm gì vậy!" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử vốn đang bám chặt vào lan can thuyền, đột nhiên nghe lão thuyền trưởng kinh hô một tiếng, liền nghiêng đầu nhìn sang.

Họ nhìn thấy Sở Văn hai tay buông dây lưới.

Liên tiếp hai bước nhảy trên boong tàu, khoảnh khắc tiếp theo chân trái hắn hung hăng đạp lên lan can thuyền, sau đó là một cú lộn mèo!

Chương 5

Trực tiếp nhảy lên thuyền ma!

Bàn Tử nhìn thân thủ của Sở Văn, lập tức giật mình: "Ối trời, người ta một thuyền viên mà dũng cảm thế, uổng công tôi xuống mộ lớn, kết quả hôm nay lại sợ hãi đến mức này, đúng là dắt dê vào quán chụp ảnh ra ảnh dê thật!" Chưa đợi Bàn Tử nói đùa xong, hắn nghe thấy Hạo Thiên Chân trên boong tàu đột nhiên hô lên: "A Ninh!

Bị rồi!" Sau đó, một đôi tay khô héo trong nháy mắt đặt lên vai A Ninh.

Cô ta kêu đau một tiếng, cộng thêm sóng biển va đập vào thân thuyền, cô ta vậy mà trực tiếp bị đôi tay khô héo đó kéo lên thuyền ma.

Sở Văn hai chân đạp trên con thuyền ma mục nát, vừa quay đầu lại, nhìn thấy A Ninh đang ngã từ bên đó xuống.

"Bà nội nó!" Lúc quan trọng, Sở Văn vén tay áo lên.

"Xem phim thấy cô nàng này xinh đẹp, hôm nay tranh thủ chiếm chút tiện nghi trước đã!" Nói thì chậm, lúc đó thì nhanh!

Trong ánh mắt chú ý của mọi người, Sở Văn dang hai tay ra, vừa vặn đỡ lấy thân hình mềm mại của A Ninh, sau đó gỗ mục dưới chân không chịu nổi lực.

Hai người trong nháy mắt rơi xuống đáy thuyền!

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều ngớ người ra.

Lúc này Trương Ngốc Đầu một tay ném sợi dây neo trong tay lên thuyền ma: "Đứng ngây ra đó làm gì, mau cứu người đi!" "Cứu người?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau.

Lên thuyền ma cứu người ư?

Ngay sau đó một đợt sóng đánh tới, Hạo Thiên Chân trượt chân, suýt nữa thì bị quăng xuống biển.

"Cái cô nàng đó bị quỷ trên thuyền ma bắt rồi, Bàn gia tôi hơi sợ đấy!" Bàn Tử trong lòng đánh trống, nhìn lớp hà bám màu trắng kết tinh trên thuyền: "Nhưng mà mẹ nó, con thuyền đó cũng quá nát rồi, Bàn gia tôi sợ tôi vừa lên là thuyền bị tôi làm chìm mất!" Đúng lúc đang suy nghĩ lung tung.

Hắn nhìn thấy Hạo Thiên Chân đã lao đến cột buồm, hai tay bám chặt lấy dây thừng, trèo lên thuyền ma!

Bàn Tử trong lòng kinh hãi, miệng hô lớn: "Hạo Thiên Chân!

Cẩn thận đó!

Mau cứu cô ta về, không thì chi phí đi công tác lần này của chúng ta không ai thanh toán đâu!" Nói thì nói vậy, giữa hai con thuyền là sóng biển cuộn trào.

Nhưng Sở Văn rơi vào bên trong khoang thuyền thì lại ấm áp hương thơm ngào ngạt!

"Hô, thân thể A Ninh, thật không phải nhẹ bình thường!" Người khi mất đi ý thức, trọng lượng sẽ tăng lên, nhất thời Sở Văn không đỡ được A Ninh.

Vì vậy vừa rơi vào khoang thuyền, Sở Văn lập tức bò dậy từ dưới đất, đẩy người phụ nữ ra, cảnh giác nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Hắn biết tạm thời không có nguy hiểm ở đây.

Nhưng hệ thống không phải đã nói sao?

Độ khó Địa Ngục!

Có khả năng xuất hiện nguy hiểm mà hắn không biết!

Đúng lúc đó, qua chỗ thủng phía trên đầu Sở Văn, lộ ra khuôn mặt tuấn tú của Hạo Thiên Chân, hô lớn: "A Ninh!

Tiểu huynh đệ thuyền viên, không sao chứ!" "Không sao, anh cứ nhìn cô ta đi, tôi đi xung quanh xem sao." Sở Văn nói xong, liền trực tiếp mò mẫm đến các góc khác trong khoang thuyền.

Lúc này sắc trời vốn dĩ đã tối sầm.

Cộng thêm trên người Sở Văn không có bất kỳ trang bị nào, nên hắn đành phải mò mẫm trên người A Ninh, muốn tìm một cái đèn pin hay vật gì đó tương tự.

"Đắc tội rồi, em gái." Sở Văn trong bóng tối, cũng không biết có nên mò hay không.

Tóm lại, sau khi tìm thấy đèn pin, hắn lập tức rút tay về.

Quả nhiên!

Ở một góc trong khoang thuyền, Sở Văn phát hiện ra nhật ký của đội khảo cổ hai mươi năm trước.

Hắn cũng không kịp nhìn kỹ, liền nhét vội vào lòng.

"Hạo Thiên Chân, đi thôi, rời khỏi cái nơi quỷ quái này trước đã." Sở Văn vừa quay đầu, lại phát hiện A Ninh đang bóp chặt cổ Hạo Thiên Chân!

Chết tiệt!

Hạo Thiên Chân sau khi nhảy xuống, vốn định xem A Ninh có sao không, kết quả lại phát hiện cô ta dường như chưa hồi phục thần trí, hai bàn tay khô héo trên vai cô ta gân xanh nổi đầy!

Vốn dĩ A Ninh nên đi mở khóa mật mã xoay tròn phía sau khoang thuyền để thả Hải Hầu Tử ra, nhưng sau khi bị Hạo Thiên Chân cản lại, cô ta lại muốn bóp chết hắn trước.

Chương 6

Sở Văn lập tức khó chịu.

Mẹ nó!

Phía sau Thiên Đỉnh Thiên Cung còn chưa bắt đầu, sao có thể để một con Nhân Diện Liêm diệt Hạo Thiên Chân của tôi chứ?

Vậy thì tôi còn chơi bời gì nữa.

Trong đầu Sở Văn lập tức phản ứng lại kỹ năng Tinh thông Cách đấu mà hệ thống đã ban cho.

Hắn lách người tới, vươn tay đánh vào gáy A Ninh, trước tiên đánh ngất Nhân Diện Liêm đã.

Kết quả, A Ninh bị Nhân Diện Liêm điều khiển buông Hạo Thiên Chân ra, quay người đỡ một đòn.

Điểm kỳ dị là ở đây.

A Ninh rõ ràng đang nhắm mắt, nhưng lại có khả năng phản kích.

Sở Văn không khỏi cảm thấy Nhân Diện Liêm không phải cũng đã được cường hóa rồi sao, trước đây chỉ có sức mạnh vô biên, bây giờ lại có phản ứng bản năng.

Cùng lúc đó, Trương Ngốc Tử cũng vừa nhảy lên thuyền ma, vừa nhìn xuống, thấy Sở Văn đang cùng A Ninh đánh nhau túi bụi.

Ngốc Tử đúng là Tiểu Ca giả dạng.

Khi nhìn thấy thân thủ của Sở Văn, đồng tử hắn không khỏi co rút lại.

"Xì, một thuyền viên bình thường mà lại có thân thủ tốt đến vậy!" Trong lòng hơi chấn kinh, khoảnh khắc tiếp theo hắn quyết định thử

nghiệm Sở Văn thêm chút nữa.

"Tiểu huynh đệ, cẩn thận một chút!

Người phụ nữ kia chắc bị quỷ nhập rồi, nhìn tôi đây!" Trương Ngốc Tử vừa nói, vừa rút súng lục từ thắt lưng ra.

Hắn giả vờ đứng không vững, bắn bốn năm phát đạn về phía Sở Văn và A Ninh đang đánh nhau!

"Đúng là Tiểu Ca!" Sở Văn nhất thời bực bội, A Ninh bị Nhân Diện Liêm khống chế bản thân đã có sức mạnh kinh người, Sở Văn lại không thể thực sự làm cô ta bị thương, nên đang lúc buồn bực.

Xung quanh bị đạn bắn tóe lửa, khiến Sở Văn giật mình một cái.

Ngược lại A Ninh thì không hề e ngại, không sợ đạn mà xông tới.

"Đúng là Tiểu Ca, mẹ nó đang thử tôi đấy à?" Sở Văn trong lòng chửi thầm, nghe thấy tiếng cười khan khó nghe của Trương Ngốc Tử: "Tiểu huynh đệ, xin lỗi nhé, sóng gió lớn quá, dễ run tay." "Hừ!" Sở Văn chịu một cú đấm của A Ninh, phản thân từ dưới đất nhặt một khúc gỗ ném về phía Trương Ngốc Tử!

Trương Ngốc Tử hắc hắc cười một tiếng, nghiêng mặt tránh đi, trong lòng lại âm thầm chấn kinh: "Thuyền viên này thân thủ thật tuyệt vời, xem ra phải là một cao nhân ẩn mình nào đó!" Nói chung, Nhân Diện Liêm dù sao cũng chỉ dựa vào bản năng, nhưng Sở Văn lại có trí tuệ.

Chưa được mấy chiêu, Sở Văn đã phản tay khống chế được cô ta!

Hạo Thiên Chân cũng vừa thở phào một hơi, mặt tái mét bò tới, hai người cùng đè chặt A Ninh.

"Cảm ơn cậu." Hạo Thiên Chân biết tình hình hiện tại khẩn cấp, con thuyền này khắp nơi đều kỳ quái, nên chỉ đơn giản cảm ơn bằng

lời nói.

Sở Văn định mỉm cười với Hạo Thiên Chân.

Dù sao hắn cũng là nhân vật chủ chốt trong Đạo Mộ Tam Nhân Tổ, nếu không phải lúc này đang đè A Ninh, Sở Văn có chút xung động muốn vươn tay sờ sờ Hạo Thiên Chân.

"Phi!

Hạo Thiên Chân tiểu ca!

Hạo Thiên Chân tiểu ca!" Sở Văn trong lòng lẩm bẩm, đè nén xung động muốn sờ Hạo Thiên Chân.

Bỗng nhiên từ phía sau khoang thuyền truyền đến hai tiếng động lớn!

"Rầm rầm!" "Lại có thứ gì nữa!" Hạo Thiên Chân giật mình.

Ngay cả Trương Ngốc Tử trên boong tàu cũng nhíu mày.

Sở Văn suýt nữa thì buột miệng: "Hải Hầu Tử đang đập cửa!" Hắn để Hạo Thiên Chân giữ chặt A Ninh, rồi đi về phía thân thuyền và vách ngăn phía sau.

"Rầm!

Rầm!

Rầm!" Theo tiếng động lớn, cả con thuyền ma dường như đều đang run rẩy, vách ngăn đầy hà bị chấn động liên tục, lớp cao su giữa vách ngăn và cửa khoang cũng bị bật ra.

"Trương Ngốc Tử, mau xuống đi, đưa Hạo Thiên Chân và A Ninh tìm cách rời đi trước!" Sở Văn hô về phía tên mặt lạnh.

Chương 7

Mặt Lạnh cũng vậy, khi giả dạng Tiểu Ca thì cao lãnh đẹp trai vô cùng, nhưng khi giả dạng Trương Ngốc Tử thì lại lèo nhèo và dính người.

Trong lúc quan trọng như vậy, hắn còn biện giải: "Thực ra tôi không ngốc, tôi bị rụng tóc do thần kinh, đợi tôi điều chỉnh chế độ ăn uống đã." "Trương cố vấn, nhanh lên, người phụ nữ bất tỉnh rồi." Hạo Thiên Chân cũng hơi chịu không nổi sự chậm chạp của Trương Ngốc Tử.

Đúng lúc đó.

Đột nhiên thân thể Hạo Thiên Chân run lên: "Mọi người đừng động đậy!" "Lại có rồi!" Sở Văn cũng cảm thấy sau lưng lạnh toát, toàn thân có chút sởn gai ốc.

Cái lạnh lẽo tận xương đó, không phải là nỗi sợ khi đối mặt với Hải Hầu Tử, mà thực sự như có quỷ quái đầy oán niệm xuất thế!

"Tôi, tôi vừa nãy hình như nhìn thấy một người phụ nữ, nhưng chớp mắt một cái đã không thấy đâu nữa." Hạo Thiên Chân toàn thân lạnh toát, cả người như rơi vào hang băng.

"Phụ nữ?" Sở Văn phản ứng đầu tiên: "Chẳng lẽ là Hải Hầu Tử cái?" Khoảnh khắc tiếp theo, bên tai hắn dường như truyền đến một tràng tiếng cười âm hiểm của phụ nữ.

"Nghe thấy rồi chứ?" Sở Văn dựng tóc gáy, trong đầu chỉ còn bốn chữ "độ khó địa ngục" mà hệ thống đã nhắc nhở trước đó.

"Nghe thấy rồi!

Tiếng cười đó, ở đây không chỉ có bốn người chúng ta, còn có thứ

khác nữa!" Trương Ngốc Tử lúc này cũng đã nhảy từ boong tàu xuống khoang thuyền.

Hắn nhận A Ninh từ tay Hạo Thiên Chân.

Sở Văn bĩu môi, thầm nghĩ: "Đúng đúng đúng, người của Hạo Thiên Chân, ôm ôm người phụ nữ khác là không được sao?

Đem A Ninh đi, loại tâm tư nhỏ nhặt này không giấu được mắt tôi đâu." Nhưng bây giờ không phải lúc châm chọc.

Sở Văn trong miệng lẩm bẩm: "Hung thần áo đỏ, xác chết mặt cười, tiếng quỷ cười không bằng tiếng quỷ khóc!" "Có ý nghĩa gì?" Hạo Thiên Chân và Trương Ngốc Tử vừa nói vừa dựa sát vào Sở Văn, vừa đánh giá xung quanh.

"Ý nghĩa mặt chữ!" Sở Văn chủ yếu tập trung tinh thần vào phía cửa khoang phía sau lưng.

Hiện tại tiếng quỷ cười từ đâu đến thì hắn không biết, nhưng mà, Hải Hầu Tử thì chắc chắn có mặt rồi.

Ba người tựa lưng vào nhau, tinh thần tập trung cao độ nhìn chằm chằm vào khoang thuyền mục nát đầy hà xung quanh, sợ rằng từ một nơi nào đó đột nhiên xuất hiện một nữ quỷ.

Nhưng, tiếng đập cửa "rầm rầm" vẫn tiếp tục.

Con Hải Hầu Tử vốn dĩ được Nhân Diện Liêm mở cửa khoang thả ra, bây giờ dường như đã trở nên hung dữ hơn.

Sở Văn ước tính, không cần mở cửa khoang, không quá một phút nữa, nó cũng có thể phá vỡ thân thuyền đã mục nát hơn hai mươi năm mà chui ra.

"Này, có phép nào chế ngự nữ quỷ không, ví dụ như Tát Đậu Thành Binh, hay chiêu lớn thỉnh thần nhập thân?" Sở Văn trên trán

lấm tấm mồ hôi lạnh.

"Nếu có thì tung ra nhanh đi, bây giờ không tung ra, tôi sợ lát nữa không kịp nữa!" Hạo Thiên Chân thì không cần hy vọng rồi.

Sở Văn đặt hy vọng vào Trương Ngốc Tử đang giả dạng Tiểu Ca.

"Ngốc Tử, đang hỏi đấy, đừng giả vờ chết nữa!" Sở Văn thúc giục.

Đúng lúc đó, đột nhiên cả con thuyền ma rung lên một cái, dường như có vật nặng nào đó rơi xuống thuyền.

Ba người vốn đang cực kỳ căng thẳng, đột nhiên cả Hải Hầu Tử phía sau cũng giật mình một cái, tiếng đập cửa cũng im bặt trong nháy mắt.

"Không thể nào!

Đã có một nữ quỷ rồi, bây giờ lại thêm một thứ nữa!" Sở Văn trong lòng thực ra đã chửi rủa hệ thống vô số lần rồi.

"Ối vãi chưởng, mông Bàn gia tôi nở hoa rồi!" Đúng lúc đó, phía trên boong tàu truyền đến một giọng nói quen thuộc, Sở Văn nghe tiếng đó, lập tức thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là Bàn Tử!

Nhưng cùng lúc thở phào nhẹ nhõm, hắn lại càng lo lắng hơn!

Mẹ nó không ngoan ngoãn ở yên một chỗ, lại chạy lên thuyền ma hóng chuyện!

Muốn để người ta bắt gọn cả Đạo Mộ Hoàng Kim Tứ Nhân Tổ của chúng ta một mẻ luôn à!

Khoảnh khắc tiếp theo, khuôn mặt tò mò to lớn của Bàn Tử xuất hiện ở chỗ thủng trên boong tàu!

"Này, Hạo Thiên Chân à, cứu một người mà cần lề mề thế à?

Đúng là chậm như rùa bò, mở cửa chậm như rùa bò!" "Bàn gia tôi mang dây thừng đây, nhanh lên, lên đi!" Bàn Tử nói xong, trong lòng Sở Văn ít nhiều cũng nhẹ nhõm hơn một chút.

Từ chỗ thủng trên boong tàu rớt xuống một sợi dây thừng, Trương Ngốc Tử trước tiên đỡ Hạo Thiên Chân trèo lên.

Hạo Thiên Chân sau khi lên trên, tháo dây thừng ở thắt lưng ra, định quay người kéo A Ninh lên trước, kết quả vừa quay đầu lại, liền kinh hãi hô: "Trương cố vấn cẩn thận, người phụ nữ tỉnh rồi!" Nghe thấy tiếng hô của Hạo Thiên Chân, Sở Văn cúi đầu nhìn.

Chỉ thấy đôi tay khô héo trên vai A Ninh lúc này không biết đã đi đâu, nhưng cô ta lại há miệng, chỉ vào chân Trương Ngốc Tử.

Chương 8

Sở Văn dùng đèn pin chiếu một cái.

Hắn nhìn thấy bên trong thuyền dường như vì con Hải Hầu Tử điên cuồng va chạm mà hơi thấm nước, nên trong khoang thuyền vốn khô ráo lúc nãy đã tích lại mười mấy centimet nước biển.

Đồng thời, chân Trương Ngốc Tử bị mấy cái xúc tu quỷ quái tương tự cuốn lấy.

"Mẹ nó, đồ quỷ quái!" Bàn Tử ở trên đầu kinh hô.

"Đừng động!

Có độc!" Sở Văn nhìn một cái, lập tức kinh hãi, lập tức ngăn cản hành động muốn giãy giụa của Trương Ngốc Tử.

Đồng thời, hắn cũng hiểu tại sao vừa nãy Hạo Thiên Chân lại nhìn thấy nữ quỷ!

"Thứ này gọi là Sa Bà Cổ Tặc, xúc tu có kịch độc, đừng để nó chạm vào da!" Sở Văn trước đây từng nghe từ một số ngư dân nói, Sa Bà Cổ Tặc thực ra là một loại sinh vật có sức sống cực kỳ mãnh liệt, vừa giống sứa, lại vừa giống mực.

Ở trạng thái khô ráo, nó sẽ thải ra tất cả nước trong cơ thể, sau đó giống như một lớp cát mỏng, dựa vào độ dính của nước biển bám vào bên trong khoang thuyền, tiến vào trạng thái giả chết.

Một khi tiếp xúc với hơi nước.

Loại này sẽ ngay lập tức hấp thụ hơi nước trong không khí, sau đó từ từ hồi sinh.

Vừa rồi Hạo Thiên Chân nhìn thấy một người phụ nữ, chắc là

vừa vặn nhìn thấy quá trình Sa Bà Cổ Tặc hồi sinh, trong ánh đèn lờ mờ, vô số xúc tu nhỏ bé dính trên thân thuyền, giống như mái tóc của phụ nữ vậy.

Khi đã hấp thụ đủ nước, Sa Bà Cổ Tặc sẽ rơi vào nước biển bên dưới khoang thuyền.

Sau đó theo nước biển không ngừng được hấp thụ, cơ thể nó cũng sẽ ngay lập tức phình to, biến thành một quái vật có xúc tu giống bạch tuộc!

Trong ký ức.

Có một số xác thuyền đắm bị sóng biển cuốn lên bờ, bên trong sẽ mơ hồ truyền ra tiếng cười thiếu nữ.

Có ngư dân tò mò muốn đi xem.

Kết quả trúng phải chiêu của nó, bị Sa Bà Cổ Tặc độc chết cứng rồi hút thành xác khô!

Sau khi hút máu người, Sa Bà Cổ Tặc toàn thân sẽ biến thành màu đỏ máu, vô cùng đáng sợ.

"Quả nhiên là độ khó địa ngục mà!" Sở Văn nhất thời cảm thấy đau đầu!

Nhưng không sao cả!

Người khác đều không rõ lắm, chỉ có Sở Văn biết trên người Tiểu Ca có huyết Kỳ Lân, có thể khắc chế tất cả tà độc trong thiên hạ.

Vì vậy hắn không lo lắng về sự an nguy của Tiểu Ca, chỉ lo lắng Sa Bà Cổ Tặc này rốt cuộc lớn đến mức nào!

Loại này có sức sống cực kỳ mạnh mẽ, Sa Bà Cổ Tặc trưởng thành khi tất cả xúc tu mở ra, thậm chí có thể dài khoảng mười mét.

Tiểu Ca không sợ thứ này.

Nhưng Hạo Thiên Chân và A Ninh tuyệt đối sẽ không sống sót được.

Trong lúc Sở Văn trăm mối suy nghĩ trong lòng, thân thuyền phát ra một trận tiếng ồn khó nghe.

Con Hải Hầu Tử đó sắp phá vỡ thân thuyền mà chui ra rồi!

“A Ninh!

Mau nắm dây thừng lên trên!” Sở Văn trong tình thế cấp bách, hô lớn.

Nhưng A Ninh lại toàn thân run lên!

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào Sở Văn.

“Anh biết tôi tên A Ninh!” Người phụ nữ quay đầu lại, vẻ mặt khó hiểu.

Nhưng lúc này cũng không quản được nhiều như vậy, Sở Văn hai bước xông tới, ôm lấy thân hình mềm mại của A Ninh, dùng dây thừng quấn hai vòng quanh người cô, rồi hô về phía Bàn Tử: “Mau kéo lên!” “Được thôi!

Bàn gia tôi cảm giác như đi câu cá vậy, vừa câu được một Hạo Thiên Chân, giờ lại câu được một người phụ nữ.” Bàn Tử bất kể tình huống nguy cấp đến đâu, cũng phải nói nhảm cho hả miệng.

A Ninh quay người nhìn Sở Văn, trong lòng tuy bối rối, nhưng nhiều hơn là một loại cảm xúc đã lâu rồi cô chưa từng cảm nhận được.

“Rốt cuộc là ai!

Sao lại có cảm giác như quen biết mỗi người trong chúng ta vậy.” Rầm!

Chương 9

Cuối cùng, thân thuyền vỡ toác, trong bóng tối, một cái đầu lâu khổng lồ đầy vảy lao ra!

Sở Văn mặc dù đã nhìn thấy trong tiểu thuyết, nhưng lúc này tận mắt chứng kiến thứ đó, cảm thấy rợn người!

Ánh sáng trong khoang thuyền không rõ ràng!

Không nhìn rõ ngũ quan của Hải Hầu Tử, chỉ cảm thấy cái mặt đó quỷ khí âm trầm.

Chỉ riêng cái mặt đã lớn như vậy, Hải Hầu Tử nếu đứng thẳng thì phải cao đến mức nào!

Trương Ngốc Tử mặc dù hai chân bị Sa Bà Cổ Tặc cuốn lấy, nhưng đầu lại có thể tùy ý xoay chuyển, nhìn thấy cái mặt khổng lồ đó, lập tức giơ khẩu súng trong tay lên, sau đó trầm giọng nói: "Quả nhiên là Hải Hầu Tử!" Sở Văn toàn thân cảnh giác nhìn chằm chằm vào cái mặt khổng lồ đầy vảy đó nói với Trương Ngốc Tử: "Tôi sẽ đối phó với Hải Hầu Tử, anh lo giải quyết Sa Bà Cổ Tặc dưới chân trước đi!" "Huynh đệ!

Đỡ lấy!" Bàn Tử từ trên hô một tiếng, sau đó lấy khẩu súng lục của mình ném cho Sở Văn.

"Bàn Tử đúng là có nghĩa khí, tôi không uổng công mời anh ta ăn bữa hải sản đó!" Sở Văn mừng rỡ!

Vốn dĩ định tay không đánh nhau với Hải Hầu Tử, kết quả không buồn ngủ lại gặp gối, Bàn Tử trực tiếp ném cho một khẩu súng.

"Sa Bà Cổ Tặc sợ đồ bẩn, nếu có nước tiểu thì một bãi tiểu là giải quyết xong trận chiến!" Sở Văn dùng súng chỉ vào Hải Hầu Tử, đồng

thời nói với Trương Ngốc Tử.

Sở Văn trong lòng thấy buồn cười.

"À à, để Tiểu Ca giả vờ cao lãnh, nếu thật sự có thể tiểu, thì bấy nhiêu gánh nặng hình tượng thần tượng của cậu ta sẽ phải vứt hết cho tôi!" Sắc mặt Trương Ngốc Tử cứng đờ, nhất thời có chút khó xử.

"Tôi.

Tôi, tôi bị viêm tiền liệt tuyến, tiểu tiện không tự chủ nghiêm trọng, có cách nào khác không?" Sở Văn vừa sốt ruột vừa buồn cười: "Không hổ là Tiểu Ca, lúc nguy cấp thế này lại còn giữ vững hình tượng Trương Ngốc Tử, không để lộ sơ hở!" Bàn Tử ở trên đầu nhìn thấy sốt ruột, hô lớn một tiếng: "Lề mề làm gì, tôi có một bãi đồ bẩn đây, Trương cố vấn, nghiêng đầu một chút, đừng để nó văng vào người!" Sắc mặt Trương Ngốc Tử lạnh đi, cuối cùng cũng không diễn tiếp được nữa!

Sở Văn vốn dĩ cũng muốn xem hắn chuẩn bị thoát khỏi cảnh khó khăn này thế nào, kết quả đúng lúc này, Hải Hầu Tử đã hết kiên nhẫn.

Nó kêu quái dị một tiếng, định lao tới.

Hạo Thiên Chân ở phía trên boong tàu nhìn thấy tình huống này, cũng toàn thân căng thẳng hô lên: "Cẩn thận!" Sở Văn hơi lùi lại một bước, giơ tay bắn hai phát súng!

Nhưng Hải Hầu Tử phản ứng quá nhanh, cộng thêm động tác linh hoạt, dẫn đến hai phát súng đều chỉ bắn vào những chỗ không chí mạng.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó kêu quái dị một tiếng!

Vậy mà trực tiếp từ chỗ mục nát của khoang thuyền phá bung ra, lao đầu xuống biển.

“Chết tiệt!” Sở Văn thầm kêu một tiếng không ổn, ván thuyền không chắc chắn.

Bây giờ đã thủng một lỗ lớn như vậy, nước biển tràn vào, e rằng thuyền sẽ chìm.

Nếu ở trong thuyền, vậy hắn còn có tự tin đối phó với Hải Hầu Tử, nhưng nếu xuống biển, mười người cũng không đủ nó xé xác.

Mà Hải Hầu Tử vốn háo sắc!

Nếu A Ninh cũng theo thuyền rơi xuống biển, có lẽ còn thảm hơn.

Vạn nhất A Ninh bị bắt đi, rồi sinh mấy con khỉ con với Hải Hầu Tử!

Mẹ ơi!

Chi bằng bị nó xé xác còn hơn.

Sở Văn không khỏi rùng mình một cái: “Mình đặc biệt đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy!” Hải Hầu Tử vừa mới chạy trốn, Sở Văn nghe thấy Hạo Thiên Chân phía sau hô lớn: “Tiểu Ca!

Mau lên!” “Hả?

Tiểu Ca cuối cùng cũng lộ thân phận rồi ư?” Sở Văn quay đầu lại.

Lại phát hiện Trương Ngốc Tử đã trèo lên boong tàu, vậy là dưới khoang thuyền chỉ còn lại một mình hắn ư?

Lên trên?

Chưa lộ thân phận à?

Nhìn thấy nụ cười đắc ý trên khóe miệng Trương Ngốc Tử, Sở Văn nghiến răng: “Đúng là Tiểu Ca, nhân lúc mình không chú ý, lại thật sự để hắn thoát khỏi tay Sa Bà Cổ Tặc rồi.” Sở Văn nhét khẩu súng lục vào thắt lưng, ngay sau đó nhảy vọt một cái, tóm lấy dây

thừng!

Bàn Tử đang định dùng sức kéo lên, kết quả đáy khoang thuyền đột nhiên vươn ra vô số xúc tu kinh tởm!

Tất cả đều vươn về phía Sở Văn!

Khoảnh khắc tiếp theo, Sở Văn chỉ cảm thấy mắt cá chân tê dại, ngay sau đó là một trận đau nhói thấu tim.

Chương 10

"Chết rồi!

Trúng chiêu rồi!" Sa Bà Cổ Tặc ỷ yếu sợ mạnh, để Tiểu Ca dễ dàng thoát thân, lại đợi mình thì muốn hạ sát thủ à!

Khinh thường mình không có hào quang nhân vật chính sao?

Mọi chuyện đều bị Bàn Tử ở phía trên nhìn thấy, lập tức nóng mắt, vươn tay định sờ súng, nhưng lại phát hiện súng đã đưa cho Sở Văn rồi.

"Trương cố vấn, đứng ngây ra đó làm gì, bắn súng đi!

Bắn vào xúc tu!" Trương Ngốc Tử lấy ra súng trường, bên trong có ba viên đạn, tất cả đều bắn vào xúc tu.

Sa Bà Cổ Tặc không có dây thần kinh cảm giác đau, nhưng có phản ứng cấp tính, đạn bắn vào người nó, ngược lại làm cho xúc tu của nó càng nhanh hơn.

"Mẹ nó!" Bàn Tử, Hạo Thiên Chân trên boong tàu nhìn thấy mà rợn người.

Cũng làm cho cảnh tượng càng thêm chấn động!

Hầu hết tất cả các vị trí dưới khoang thuyền đều bị Sa Bà Cổ Tặc phình to sau khi hút nước chiếm giữ, nhìn cái vẻ này, xúc tu của thứ đó khi bung ra e rằng phải gần mười mét!

Cũng không biết rốt cuộc đã hút khô bao nhiêu sinh linh mới to lớn đến như vậy!

Tay Sở Văn vốn đang nắm dây thừng sau khi bị độc tố làm tê liệt, từ từ buông ra!

Sa Bà Cổ Tặc xúc tu ồ ạt xông lên, trong nháy mắt, quấn chặt lấy toàn thân Sở Văn, kéo hắn vào sâu bên trong khoang thuyền sắp chìm!

Hạo Thiên Chân bản tính lương thiện, biết lần này có thể sống sót, tất cả đều nhờ Sở Văn ban cho, hiện tại tất cả mọi người đều không sao, chỉ có Sở Văn bị Sa Bà Cổ Tặc kéo đi, lập tức nghẹn ứ ở cổ họng.

Bàn Tử đấm một phát vào boong tàu!

"Mẹ nó!" Những mảnh gỗ vụn trên boong tàu bằng gỗ đâm vào tay Bàn Tử, nhưng hắn lại không hề cảm giác được.

Trên thuyền ma phát ra tiếng ồn "cót két cót két".

A Ninh thở dài một hơi: "Xương sống thuyền đã gãy rồi, không quá ba phút nữa, sẽ chìm!" Hạo Thiên Chân kéo Bàn Tử đứng dậy.

Chỉ có Trương Ngốc Tử ánh mắt sáng quắc, nhìn Sa Bà Cổ Tặc thân thể to lớn lại mềm nhũn đang cử động, đột nhiên nói: "Khoan đã!

Người đó không tầm thường, tôi luôn cảm thấy không đơn giản như vậy!" "Có ý gì?" Hạo Thiên Chân lập tức ngẩng đầu hỏi.

"Không biết, kỳ lạ." Trương Ngốc Tử nhíu mày: "Tôi luôn cảm thấy, trước mặt anh ta, tôi không có chút bí mật nào để nói!" A Ninh vạch mái tóc ướt trên trán ra, để lộ dung nhan xinh đẹp: "Tôi cũng có cảm giác đó!

Nhưng thứ quỷ quái đó hung dữ như vậy, khả năng sống sót gần như không có." "Ê!" Đúng lúc đó, Bàn Tử đột nhiên mở miệng nói: "Nhìn kìa." Nói chung, sau khi Sở Văn bị xúc tu của Sa Bà Cổ Tặc hoàn toàn bao bọc, hắn cũng tay chân lạnh ngắt.

Toàn thân không nhấc lên nổi một chút sức lực nào.

Toàn thân trên dưới, ngoài miệng có thể động ra, những chỗ khác

đều không động đậy được.

Lúc quan trọng này, Sở Văn cũng liều mạng.

"Nếu là phim truyền hình thì mẹ nó, mình mới diễn có một tập thôi mà!

Mẹ nó, Phan Tử, Đại Khuê cũng đã diễn mười mấy tập rồi!" Vừa nghĩ, xúc tu đã bao bọc lấy mắt Sở Văn.

Lúc này hắn cũng không thèm bận tâm đến sự kinh tởm, dù sao cũng chỉ có miệng là có thể động đậy.

Sở Văn cắn mạnh một cái vào xúc tu.

Cảm giác ẩm ướt, mang theo vị tanh của biển, hắn cũng không quan tâm nhiều như vậy, cắn xong một miếng, tiếp tục cắn thêm một miếng nữa.

Sa Bà Cổ Tặc ngay cả súng cũng không sợ, nhưng bị Sở Văn cắn như vậy, cơ thể nó bắt đầu giãy giụa kịch liệt!

"Chạy ư?" Sở Văn trong lòng chỉ có một ý nghĩ: "Khinh thường mình không có hào quang nhân vật chính sao?" Trong hoảng loạn, hắn phát hiện tay chân mình bắt đầu từ từ hồi phục sức lực.

"Chuyện gì vậy?" Khoảnh khắc tiếp theo, trong đầu Sở Văn như bị sét đánh ngang tai, đột nhiên nhớ ra một kỹ năng mà hệ thống đã cấp cho.

"Tinh thông Thôn phệ ư?" Hóa ra là dùng vào việc này?

Trời ạ!

Hệ thống đúng là kinh tởm, nếu không phải tôi bị Sa Bà Cổ Tặc cuốn lấy, ai đặc biệt lại đi cắn loại quỷ quái này một miếng chứ!

Theo việc Sở Văn liên tục cắn mấy miếng vào người Sa Bà Cổ Tặc, thứ đó vậy mà giãy giụa dữ dội, muốn hất hắn ra.

Một người, một quái, cứ như vậy giãy giụa trong nước biển ở đáy khoang thuyền!

Chương 11

Chưa đầy mười mấy giây, Sa Bà Cổ Tặc vậy mà lại sợ Sở Văn, sau khi khó khăn lắm mới hất Sở Văn ra được, liền bám theo cái lỗ do Hải Hầu Tử phá ra mà lao vào sâu trong đại dương!

Bàn Tử và mấy người kia nhìn nước biển dưới khoang thuyền từ lúc đầu tung tóe bọt nước do tranh đấu, rồi đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Mấy người đều bắt đầu lo lắng thót tim.

"Không động đậy nữa, tiểu huynh đệ chết rồi à?" Trương Ngốc Tử nói.

"Chúng ta mau đi đi, không thì thứ quỷ quái đó hồi thần lại, rồi lại bám lên thuyền chúng ta, vậy thì cả thuyền đều phải chết!" A Ninh cảm thấy sau gáy đau nhức, nhưng bây giờ cũng không phải lúc kiểm tra.

Đúng lúc đó, sợi dây thừng trong tay Bàn Tử đột nhiên căng thẳng!

"Không hay rồi, thứ quỷ quái đó đang kéo dây thừng của tôi!" Bàn Tử đại kinh thất sắc!

Kết quả phía dưới khoang thuyền "phụt" một tiếng!

Sở Văn từ trong nước nhô đầu lên, tham lam hít một hơi không khí, lau đi nước biển trên mặt.

"Này, vừa rồi sẽ không phải là các anh hất tôi xuống rồi chạy trốn chứ!" Bàn Tử kinh hãi nói: "Không, vậy cái thứ quỷ quái Sa Bà đó đâu rồi?" Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc nhìn Sở Văn!

Vừa rồi sự hung hãn của Sa Bà Cổ Tặc có thể khiến Bàn Tử cũng phải rợn tóc gáy, nhưng Sở Văn rõ ràng đã trúng chiêu, sao lại là hắn nhô đầu lên khỏi mặt nước mà không phải con quái vật kia.

“Chuyện dài dòng lắm!

Trước tiên kéo tôi lên đã!” Sở Văn ngâm nước biển lâu, lúc này chỉ cảm thấy toàn thân lạnh cóng.

Nhưng mặc dù toàn thân lạnh, hình xăm ở cánh tay hắn lại mơ hồ phát sáng!

Hiện tại cũng không kịp kiểm tra, chi bằng lên trên trước đã!

Hạo Thiên Chân thấy Sở Văn không sao, cũng tinh thần chấn động, giúp Bàn Tử một tay kéo Sở Văn lên boong tàu.

Lão thuyền trưởng ở cách đó không xa cũng lo lắng đến chết.

“Này!

Mấy cậu?

Không sao chứ!

Nhanh lên, con thuyền đó sắp chìm rồi!” Bàn Tử lạnh lùng hừ một tiếng: “Vừa rồi giữa hai con thuyền còn buộc dây thừng, Bàn gia tôi cũng có lúc lơ đễnh, cắt đứt dây thừng, chạy xa đến thế!

Lão thuyền trưởng này tệ thật, chỉ chực bỏ chạy thôi.” “Người ta cũng vì mạng sống, không cần thiết phải liều mạng như chúng ta.” Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người khó khăn lắm mới lên được thuyền với sự giúp đỡ của thuyền viên, lão thuyền trưởng vội vàng cho người chạy hết tốc lực, tránh xa thuyền ma càng xa càng tốt.

Trên biển có nhiều điều kiêng kỵ lắm, khách mà lỡ gặp phải thứ không sạch sẽ, có khi sau này sẽ không bao giờ lên thuyền nữa.

Nhưng đối với những người cả đời sống nhờ biển cả, đối với những thứ tà ma quỷ quái này, tránh xa ra là tốt nhất.

Sở Văn trở về thuyền của mình sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Vén ống quần lên nhìn, hắn lập tức tặc lưỡi: "Thứ này thật sự đáng sợ, nếu không phải mình may mắn, nhất định đã bị hút thành xác khô rồi!" Những chỗ Sở Văn vừa bị Sa Bà Cổ Tặc quấn lấy, bây giờ toàn là những vết thương nhỏ li ti.

Độc tố làm tê liệt tay chân đã từ những vết thương này đi vào cơ thể.

Nhưng Sa Bà Cổ Tặc không sợ trời không sợ đất, ở dưới biển gặp cá mập cũng có thể hút khô nó, nhưng gặp phải loại người dám cắn trả như Sở Văn, thì nó cũng chỉ còn cách bỏ chạy thục mạng.

Hiện tại tạm thời hắn cũng không hiểu rõ Sa Bà Cổ Tặc rốt cuộc là vì hút máu của hắn nên mới giãy giụa bỏ chạy, hay vì hắn cắn thứ đó mấy miếng.

"Trước đây hệ thống dường như đã nói, thân phận của mình rất bí ẩn, bí ẩn đến mức chỉ có hai người biết." Sở Văn nhíu mày suy nghĩ.

"Hai người đó là ai?" "Chẳng lẽ mình cũng có huyết mạch kỳ lạ?

Hệ thống trước đây không phải đã nói, mình có thể thôn phệ đồ vật để tiến hóa huyết mạch sao?

Hiện tại..." Hắn vén tay áo lên, nhìn thấy hình xăm ở cánh tay vốn giống vết sẹo do dao cắt dường như sở hữu một sức mạnh thần bí đang di chuyển trên cánh tay.

Sau một khắc, hình xăm từ từ kéo dài trên cánh tay, tạo thành một hình dáng giống như một ký hiệu.

Sở Văn xoa xoa cánh tay, không còn phát sáng nữa.

"Huyết mạch bắt đầu có chút ý tứ tiến hóa rồi ư?" Nhớ lại cảm giác Sa Bà Cổ Tặc bị cắn trong miệng, Sở Văn liên tục nhổ mấy bãi:

“Sa Bà Cổ Tặc có thể cắn, chẳng lẽ Hải Hầu Tử cũng có thể cắn sao?

Vậy Nhân Diện Liêm thì sao?” Sở Văn trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác khó tin.

Chương 12

"Hệ thống sau này sẽ không bắt mình đi cắn cây đồng xanh chứ." Đang nghĩ vậy, không xa truyền đến một trận kinh hô của thuyền viên, chỉ thấy lão thuyền trưởng dùng dao từ phía sau gáy A Ninh gạt ra một thứ giống như đôi bàn tay khô héo.

"Thứ này gọi là Nhân Diện Liêm, theo lời người già kể lại, là sinh vật do oán khí ngưng tụ trên thuyền ma mà thành!" Lão thuyền trưởng gạt Nhân Diện Liêm lại ném xuống biển.

Những người khác nhìn bộ dạng Nhân Diện Liêm giống như khối u thịt, lập tức cảm thấy kinh tởm.

Chỉ có Sở Văn vô thức liếm môi.

Khoan đã!

Mình liếm môi làm gì!

Nghiện ăn rồi ư?

Yêu ma quỷ quái gì cũng cắn một miếng nếm thử sao?

Sở Văn bị hành động này làm cho giật mình: "Mà, lần sau tiến hóa huyết mạch, mình cũng phải chọn cái nào trông ưa nhìn một chút mà cắn thì tốt hơn." A Ninh bị Nhân Diện Liêm nhập lâu như vậy, cơ thể yếu ớt, nên Trương Ngốc Tử đỡ cô ta xuống khoang thuyền nghỉ ngơi rồi.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hai người nhìn nhau, rồi đi về phía Sở Văn.

"Chết tiệt, mình lại phải bịa chuyện lừa người rồi!" Sở Văn biết trong lòng hai người này chắc chắn có một bụng vấn đề.

“Này huynh đệ, gọi là gì thế!” Bàn Tử cười hiền lành vô hại.

“Sở Văn.” “Ồ ồ, họ Sở!” Bàn Tử gật đầu: “Này, huynh đệ thân thủ không tồi, học thức cũng uyên bác, nhưng thân phận thuyền viên thì e là hơi giả đấy.” Sở Văn sớm đã đoán Bàn Tử sẽ hỏi như vậy, chi bằng thuận miệng bịa ra: “Ai, Bàn gia quả nhiên thông tuệ, không dám giấu giếm, tại hạ thực ra thân mang thiên niên túc mệnh, biết được có đội trục vớt nước ngoài muốn đi Tây Sa tìm bảo, nên mới tạm thời ủy khuất, đi theo một đường.” Hạo Thiên Chân nghe lời Sở Văn nói xong, cả người đều ngớ ra: “Thân mang thiên niên túc mệnh?

Thực không dám giấu giếm.

Rõ ràng là nói bừa cả.” “Xì.” Ngược lại Bàn Tử lại rất phối hợp hít một hơi khí lạnh: “Hóa ra Sở gia ngài cũng là người có chuyện xưa à.” “Đâu có đâu có.” Sở Văn cười giả lả khiêm tốn, trong lòng nghĩ: Mình còn không biết thân phận của mình, làm sao mà nói cho các người biết.

Thấy từ miệng Sở Văn cũng không moi được lời nào, Bàn Tử dứt khoát cũng không hỏi nữa.

Làm cái nghề này ai mà chẳng có bí mật, hỏi thêm nữa thì hơi không biết điều.

Chỉ cần không có ý đồ xấu với mọi người, vậy thì mọi người cùng nhau thám hiểm mộ, ai lo việc người nấy.

Ánh mắt Hạo Thiên Chân dừng lại trên chân Sở Văn rồi hỏi: “Sở Văn, cái thứ quỷ quái Sa Bà đó rốt cuộc là gì vậy?” Sở Văn cũng bỏ đi vẻ mặt cười cợt, nghiêm mặt nói: “Thứ đó cụ thể là gì thì tôi cũng không rõ lắm, nhưng ít nhất không phải là loài vật hiện đại, Sa Bà Cổ Tặc thực ra cho đến nay cũng chưa từng bị con người bắt được, vô cùng thần bí, có khả năng sở hữu trí thông minh không hề thấp.” “Cái gì!

Thứ đó có trí thông minh ư?" Bàn Tử nhìn bộ dạng mềm nhũn cử động của thứ đó mà cảm thấy rợn tóc gáy.

Sở Văn ngẩng đầu nói: "Tôi cũng từng đọc trong một cuốn cổ thư, ở dưới biển gần như không có thiên địch, Sa Bà Cổ Tặc trưởng thành có thể dễ dàng hút khô một con cá mập, trong truyền thuyết, nó là hóa thân của tất cả vong hồn trên biển, chúng ta đã chọc giận nó rồi, e rằng hành trình tiếp theo sẽ gặp xui xẻo máu chó!" Lúc này bão biển dần dần ngớt.

Những đám mây đen vỡ ra thành vô số mảnh nhỏ, ánh nắng vàng óng từ kẽ mây đen chiếu xuống.

"Xem ra Hải Để Mộ, e rằng còn hung hiểm hơn vạn phần so với tôi tưởng tượng!" Sở Văn hiện tại đối với những gì có trong Hải Để Mộ, cũng không còn bất kỳ sự nắm chắc nào nữa.

Vốn dĩ hắn nghĩ rằng biết cốt truyện thì không nên có vấn đề gì quá lớn.

Nhưng bây giờ chỉ một con thuyền ma trên đường, đã xảy ra nhiều biến cố như vậy.

Hắn vịn vào lan can thuyền nhìn xuống mặt biển đen sẫm đang cuộn sóng bên dưới.

Sắp tới phải xuống nước tìm cửa mộ, hắn nhất thời cảm thấy hơi đau đầu.

Thuyền tiếp tục lênh đênh trên biển mấy tiếng đồng hồ.

Từ khi gặp thuyền ma xong, lão thuyền trưởng trở nên cẩn thận hơn.

Ánh mắt nhìn Sở Văn cũng có chút kỳ lạ, dường như ông ta chưa bao giờ nghĩ Sở Văn lại có thân thủ như vậy.

Chiều tối hôm đó.

A Ninh mới tỉnh lại.

Vừa tỉnh không lâu, cô ta đã tìm Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, cùng với Trương Ngốc Tử để họp.

Bàn Tử vừa uống chút rượu, đang chóng mặt muốn ngủ một lát, kết quả bị Hạo Thiên Chân kéo đi, nên vừa nhìn thấy A Ninh, hắn chẳng nói được lời nào tử tế.

"Ối cô nương, cô đúng là tận tâm với công việc thật đấy, ông chủ người nước ngoài của cô trả bao nhiêu tiền lương mỗi tháng vậy, trong tình trạng tiều tụy thế này lại còn đòi họp." Hạo Thiên Chân sau khi đi vòng quanh boong tàu một lượt thì lạ lùng nói: "Ơ, cái tiểu ca thuyền viên họ Sở kia đâu rồi?" Trương cố vấn nghỉ ngơi cả một buổi chiều.

Rảnh rỗi không có việc gì, hắn đã chải mấy lọn tóc còn lại trên đầu mình bằng keo xịt tóc, chải ngang, vuốt thẳng tắp, đến cả dấu lược cũng rõ ràng.

Hắn cười bỉ ổi một tiếng, sau đó nói: "Đúng, nhìn từ trên con thuyền ma đó, Sở lão đệ à, chắc là một cao nhân thân mang tuyệt kỹ, tôi thấy chúng ta có thể mời cậu ta đến trò chuyện một chút." A Ninh đi tới, nhìn thấy Sở Văn đang ngồi ở mũi thuyền hóng gió.

Sau khi nghe xong, cô ta gật đầu bảo Bàn Tử đi tìm Sở Văn.

Chương 13

Mấy người đều rõ ràng.

Sở Văn có thể có bản lĩnh như vậy, chứng tỏ thân thế tuyệt đối không hề đơn giản.

Loại người này nếu cứ để một bên, ngược lại sẽ trở thành biến số.

Chi bằng trực tiếp để hắn tham gia vào, vạn nhất có vấn đề, mọi người cũng có thể có sự đề phòng.

"Sở lão đệ, ngồi bên này, trong tổ hợp của chúng ta có thân thủ của cậu rồi, vậy thì tôi có thể yên tâm rồi!" Trương cố vấn nhìn thấy Sở Văn, cười nhường ra một chỗ ngồi.

A Ninh do dự một chút, rồi khẽ mỉm cười với Sở Văn: "Trước đây đa tạ anh." "Chậc chậc." Sở Văn ngồi xuống bên cạnh Bàn Tử, bắt chước giọng A Ninh lặp lại lời cô ta nói rồi bảo: "Hừ, cảm ơn mà cũng không thật tâm, tôi nghiêm trọng nghi ngờ cô có thể sống sót ra khỏi Hải Để Mộ, cũng âm thầm hãm hại người khác!" A Ninh không có bất kỳ biểu cảm nào, chỉ có trong đôi mắt đẹp của cô ta lóe lên một tia dị sắc.

Sở Văn nghĩ thầm: "À à, cô nàng này, bối cảnh lịch sử của cô ta tôi đều biết rõ mười mươi, lời thoại ngầm tôi cũng có thể đoán đúng tám chín phần, cảnh cáo trước đã.

Xuống mộ rồi thì ngoan ngoãn một chút." "Hãm hại Hạo Thiên Chân, Bàn Tử thì không nói, anh đây thuộc lòng cốt truyện, nếu để cô hãm hại được, vậy thì thà trực tiếp để Hải Hầu Tử xé xác luôn đi!" Bàn Tử tuy thô kệch, nhưng thực tế tâm tư cực kỳ tỉ mỉ.

Ánh mắt hắn đảo qua đảo lại trên người A Ninh và Sở Văn mấy vòng, dường như đã hiểu ra.

Thế là hắn cười khan một tiếng nói: "Thôi được rồi, tình tình tứ tứ thì sống sót ra rồi tính tiếp, chúng ta ở trên biển cũng lâu rồi, Hải Để Mộ rốt cuộc ở đâu vậy?" A Ninh không tiếp tục đấu khẩu với Sở Văn, mà ánh mắt sáng rực nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Trước đây tôi đã đại khái xác định bốn địa điểm, hiện tại ba địa điểm đầu đã đi qua rồi, còn lại địa điểm cuối cùng.

Đến được địa điểm đó rồi, cửa mộ cụ thể ở đâu, cần Hạo Thiên Chân tiên sinh xác định từ góc độ phong thủy!" "Tôi sẽ cố gắng hết sức." Hạo Thiên Chân nói.

A Ninh sau khi sắp xếp công việc cho Hạo Thiên Chân, nhìn Bàn Tử nói: "Bây giờ chúng ta đều là người nhà rồi, nói chuyện cũng thoải mái hơn một chút, trước đây cũng đã xuống mộ nhiều lần, có ai biết những điều cần chú ý khi xuống mộ dưới biển không?" Bàn Tử ho khan một tiếng, bày ra tư thế, đang chuẩn bị nói khoác lác.

Kết quả Sở Văn tiếp lời nói: "Mộ biển khác với mộ cạn, thứ nhất cửa mộ khó tìm, thứ hai khi con người đối đầu với biển cả, luôn cảm thấy mình nhỏ bé.

Tôi cảm thấy chúng ta nhất định phải cẩn thận mái tóc!" Sở Văn cố ý nhấn mạnh hai chữ "mái tóc".

Lời vừa ra khỏi miệng, trong mắt hắn chứa đựng ý tứ sâu xa nhìn bốn người kia thầm nghĩ: "Đúng đúng đúng, Sở Văn nói đúng, phải cẩn thận mái tóc!" Bàn Tử lập tức tiếp lời chỉ vào A Ninh nói: "Đặc biệt là các nữ đồng chí, xuống mộ biển nhất định phải buộc tóc gọn gàng, không thì lúc quan trọng, tóc bay tán loạn dễ ảnh hưởng đến khả năng phát huy bình thường." Sở Văn: "..." Gọi là buộc tóc gọn gàng ư?

Ý của tôi là Cấm Bà đó!

Trương cố vấn lúc này luôn tự tin cười một tiếng, hất hất mấy sợi tóc trên đầu, trong ánh mắt tràn đầy sự khinh thường đối với những người phụ nữ tóc dài như A Ninh.

Hạo Thiên Chân bị biểu cảm của Trương cố vấn chọc cười.

Mấy người kia không hề nắm bắt được trọng điểm mà Sở Văn nhắc nhở!

"Thôi được rồi." Sở Văn biết ám chỉ quá ẩn ý, chi bằng trực tiếp nói rõ ra: "Thế này đi, chúng ta xuống mộ, mỗi người trên người đều mang theo bật lửa, có mang móng lừa đen không, cũng cầm theo, vạn nhất có Hải Tống Tử, cũng có thể cản một chút." Dù sao đã nói rồi, vậy thì rõ ràng không thể biết cốt truyện mà cứ đâm đầu vào.

Có đâm đầu thì cũng phải có chút chuẩn bị.

Lúc Sở Văn nói, những người khác đều nghe mà ngớ người ra.

Đi xuống mộ biển mà phải mang bật lửa ư?

Dưới đáy biển nướng cá ăn sao?

Nhưng Sở Văn không để ý.

Chỉ vừa hồi ức, vừa nói.

Mang bật lửa là để phòng Cấm Bà.

Mang móng lừa đen là để phòng Hạn Bạt chui ra từ xác nữ thi mười hai tay.

Còn về Hải Hầu Tử, Sở Văn căn bản không hề lo lắng.

Vì có Tiểu Ca ở đây, Hải Hầu Tử có sống động nhảy nhót một hồi cũng sẽ bị Tiểu Ca bẻ gãy cổ.

Hắn nói đi nói lại mấy lần.

Xác định không có sơ hở nào nữa, Sở Văn ngẩng đầu: "Xong việc!

Tôi đi ngủ đây.” Nói xong quay người đi, để lại mấy người đang nhìn nhau.

“Sở huynh đệ cũng tự tin thật đấy.

Chẳng lẽ thật sự là đi xuống mộ biển sao?” Bàn Tử nhìn bóng lưng Sở Văn suy nghĩ.

Sở Văn ngủ một giấc dài suốt mười hai tiếng đồng hồ.

Khi tỉnh dậy đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Bình thường, thuyền trưởng sẽ gọi thuyền viên dậy đổi ca vào lúc năm giờ sáng, nhưng chẳng biết vì sao hôm nay gã lại không gọi hắn.

Chương 14

Có lẽ những chuyện xảy ra hôm qua khiến gã hiểu ra rằng, Sở Văn và những thuyền viên khác căn bản không cùng một đẳng cấp.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Sở Văn thong thả bước lên boong tàu.

Những người khác đều không có ở đây, chỉ thấy A Ninh đang chỉ huy mấy người nhái chuẩn bị lặn xuống tìm mộ.

Hắn chậm rãi tiến lại gần: "Chăm chỉ thật đấy, cô A Ninh." "Sở tiên sinh, anh đến sớm thật đấy." A Ninh không quay đầu lại, tiếp tục trao đổi với mấy người nhái. "Rõ thưa cô Ninh, chúng tôi đều là người có kinh nghiệm lặn, cô cứ yên tâm." Một người nhái đáp lời rồi đeo mặt nạ vào, gật đầu với mọi người rồi lặn xuống biển.

Sở Văn nhìn mặt biển trong xanh, khẽ cười: "Bên dưới không có thứ các người muốn tìm đâu, vị trí đạo động cũng không nằm ở đó." A Ninh quay người lại, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu: "Anh cũng biết xem phong thủy định huyệt sao?" "Biết chút ít." Sở Văn vừa nói vừa đánh giá dáng người của A Ninh, thầm cảm thán: "Eo thon, chân cũng thẳng, trừ việc ngực hơi nhỏ ra thì mọi thứ đều hoàn mỹ." Tất nhiên, sau khi đến thế giới này, người Sở Văn hứng thú nhất là Hoắc Tú Tú.

Tuy hiện tại chưa gặp được nàng, nhưng A Ninh cũng không tệ. "Được, vậy anh nói xem, ngôi mộ dưới đáy biển chúng ta cần tìm nằm ở đâu?" Thấy Sở Văn có vẻ tự tin, A Ninh cũng đầy hứng thú khoanh tay nhìn hắn.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía.

Định vị tìm huyệt trên đại dương bao la là việc không hề đơn giản, vì không giống như trên đất liền có các tọa độ cảnh vật để đối chiếu.

Trên biển chẳng có bất kỳ kiến trúc biểu tượng nào.

Ngay cả cao thủ Tầm Long Định Huyệt đến đây cũng dễ bị quáng mắt.

Lúc này, tiếng của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vang lên, Trương cố vấn cũng đi theo sau họ bước lên boong tàu.

A Ninh thấy mọi người đã đông đủ, chợt cảm thấy nực cười.

Cô cho rằng Sở Văn chỉ đang bốc phét trước mặt mình thôi, dù sao với một mỹ nữ sống ở nước ngoài từ nhỏ như cô, bên cạnh luôn có đủ loại đàn ông muốn tiếp cận.

Tuy hôm qua Sở Văn đã cứu cô một mạng, cô không có ác ý gì, nhưng cô thấy chiêu trò tán gái này của hắn lỗi thời quá rồi. "Ô kìa, đang tìm mộ huyệt đấy à?" Bàn Tử lên tiếng chào hỏi. "Chưa đâu, tôi đang đợi Sở tiên sinh đây trổ tài tìm vị trí mộ táng giữa biển khơi không có lấy một tọa độ này đây." A Ninh cười nói.

Hạo Thiên Chân tính tình đơn thuần hơn, nghe vậy liền mừng rỡ: "Sở Văn, anh thật sự có cách tầm long điểm huyệt trong hoàn cảnh này sao?" Sở Văn gật đầu, quay người nhìn mặt biển đang phẳng lặng: "Có người dùng xẻng Lạc Dương để xem màu đất, có người dùng mũi để ngửi mùi đất, hoặc nếm vị của đất, đó đều là những phương pháp tìm huyệt thông thường!" "Kỹ năng cao hơn một chút thì có Quan Tinh Định Huyệt, hoặc dựa vào thế núi để phán đoán vị trí mộ.

Nhưng những cách này ở đây đều vô dụng!" Bàn Tử nhún vai nói.

Sở Văn mỉm cười: "Tầm long điểm huyệt dựa vào ngũ giác.

Những cách tôi vừa nói bao gồm thị giác, khứu giác, xúc giác và vị giác.

Nhưng ở đây, để định huyệt chính xác, chỉ có thể dựa vào thính

giác!" Dứt lời, không chỉ A Ninh mà cả Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương cố vấn đều ngây người ra. "Cái gì?

Thính giác?" "Ách, Sở huynh đệ, thân thủ của cậu tốt thì không nói, nhưng lời này nghe có vẻ hơi khoác lác quá rồi đấy!" Mấy người bọn họ đều không tin.

Sở Văn cũng chẳng thèm giải thích, hắn liếc nhìn hông của Bàn Tử, rồi nhanh như chớp, hắn giật lấy khẩu súng ngắn từ sau lưng gã!

Bàn Tử sững sờ!

Giây tiếp theo liền giật nảy mình, cứ ngỡ Sở Văn bỗng nhiên lật mặt muốn làm hại mọi người.

Nhưng Trương cố vấn vào thời khắc mấu chốt đã ngăn tay Bàn Tử lại: "Đợi đã!" Chỉ thấy Sở Văn cầm súng, bắn thẳng một phát lên trời! "Đoàng!" Một tiếng nổ lớn vang lên.

Tai của Sở Văn khẽ cử động, vài giây sau, hắn ném trả khẩu súng cho Bàn Tử, rồi nói với A Ninh: "Hướng Đông Nam, cách đây khoảng bốn trăm mét.

Nếu tôi không đoán lầm, đạo động và vị trí mộ nằm ở đó." Tất cả mọi người tại hiện trường đều sững sờ!

Chẳng lẽ không phải nên cầm la bàn lên, rồi lẩm bẩm vài câu khẩu quyết sao?

Cuối cùng mới chỉ vị trí chứ?

Chỉ bắn một phát súng lên trời mà đã khẳng định mộ ở hướng Đông Nam, chuyện này chẳng phải quá đùa giỡn sao!

Trong số những người có mặt, chỉ có Trương cố vấn là lẩm bẩm: "Lẽ nào là bản lĩnh khó luyện nhất trong nghề đổ đấu!" Hạo Thiên Chân hỏi: "Bản lĩnh gì?" "Thính Lôi!" Trương cố vấn nhìn Sở Văn, cơ

mặt dưới khóe mắt khẽ giật giật: "Từ xưa đến nay, có những kỳ nhân dị sĩ sở hữu năng lực này, đi lại giữa núi cao sông dài, cứ mỗi ngày sấm mưa là lại xuống núi tìm huyệt!" Bàn Tử nghe vậy cũng vỡ lẽ: "Đúng đúng đúng, tôi cũng nghe nói qua tuyệt kỹ này.

Bởi vì mộ thất dưới lòng đất rất rộng lớn, khi có tiếng sấm, trong mộ sẽ phát ra tiếng cộng hưởng cực kỳ nhỏ.

Những người đó chỉ cần nghe xem dưới chân nơi nào phản hồi khác với đất thường là biết chỗ đó chắc chắn có mộ lớn!" Trương cố vấn gật đầu: "Chính là như vậy, nhưng hiện giờ trời quang mây tạnh, nên Sở huynh đệ dùng tiếng súng để định huyệt!

Chương 15

Bản lĩnh này đúng là chưa từng nghe thấy bao giờ!" Ánh mắt A Ninh nhìn Sở Văn lúc này đã hoàn toàn thay đổi!

Tuy mọi người chưa xác định được hướng Đông Nam cách bốn trăm mét có đạo động hay không, nhưng nhìn vẻ mặt quả quyết của Trương cố vấn, gã Sở Văn này tuyệt đối không phải hạng tầm thường!

Trong nghề đổ đấu có vài tuyệt kỹ cực khó luyện thành.

Ví dụ như Thuật Súc Cốt của Tiểu Ca, môn công phu này cần phải luyện từ nhỏ, khiến kinh mạch toàn thân mềm dẻo, trải qua ngàn đắng muôn cay mới thành tài.

Còn có Song Chỉ Tham Huyệt!

Tất nhiên, chiêu Văn Lôi Định Huyệt mà Sở Văn vừa thể hiện không chỉ cao cấp hơn những tuyệt kỹ kia, mà còn mang phong thái của một cao nhân.

Đoạt súng, thính lôi, định huyệt, ném súng, một loạt động tác mượt mà như nước chảy mây trôi, chiếm trọn sự chú ý.

Đúng lúc này, mấy người nhái lúc nãy ngoi lên khỏi mặt nước: "Cô Ninh, xin lỗi, bên dưới không thấy gì cả!" "Đi thử hướng Đông Nam khoảng bốn trăm mét xem!" Trương cố vấn vội vã nói.

Mấy người nhái leo lên xuồng máy lao về hướng Đông Nam!

Kết quả không lâu sau, bên kia đã có phản hồi!

A Ninh thấy mấy người nhái đứng trên xuồng điên cuồng vẫy tay về phía tàu lớn, lập tức hiểu ra, đã tìm thấy rồi! "Thuyền trưởng, lái tàu qua đó!" Cô vội vàng hét lên về phía buồng lái.

Hét xong, A Ninh quay đầu nhìn Sở Văn, đôi mắt lấp lánh lạ kỳ.

Ban đầu cô tưởng Hạo Thiên Chân mới là nhân vật đáng chú ý nhất trong chuyến ra khơi này, nhưng giờ xem ra, Sở Văn còn bí ẩn hơn cả Hạo Thiên Chân.

Từ xưa đến nay, đàn ông bí ẩn luôn khơi gợi được sự tò mò của phụ nữ.

Hiện tại sự tò mò của A Ninh đã hoàn toàn bị Sở Văn thu hút! "Thật khó tin, một phát súng định huyệt!

Đúng là thần kỹ!" A Ninh nhìn Sở Văn, không hề che giấu sự ngưỡng mộ.

Cô có nằm mơ cũng không ngờ lại có người biết dùng chiêu Văn Lôi Định Huyệt trong truyền thuyết.

Bàn Tử là người lên tiếng trước: "Sở Văn lão đệ, không nói gì khác, về khoản tầm long điểm huyệt, Vương Bàn Tử tôi cam nguyện tôn cậu là mạnh nhất!" Hạo Thiên Chân trong lòng luôn lo lắng cho sự an nguy của chú Ba, mấy người họ ra khơi mấy ngày rồi mà vẫn không tìm thấy vị trí cụ thể của mộ, thực ra cậu là người sốt ruột nhất.

Giờ Sở Văn không chỉ tìm thấy mộ mà còn dùng một chiêu cực ngầu, khiến vị trí của Tiểu Ca trong lòng Hạo Thiên Chân suýt chút nữa thì lung lay. "Sở Văn, hôm nay tôi đã được mở rộng tầm mắt rồi!

Không ngờ anh không chỉ có thân thủ tốt mà kiến thức phong thủy cũng thâm hậu như vậy, hèn gì mấy cái trò phong thủy mèo cào của tôi cứ múa rìu qua mắt thợ trước mặt anh suốt." Sở Văn cười nhạt, trong lòng sướng không tả nổi.

Chỉ có Trương cố vấn là dán chặt mắt vào Sở Văn, chẳng biết đang nghĩ gì. "Đợi đã!" Trương cố vấn bỗng lên tiếng: "Hình như tôi

đã gặp cậu ở đâu đó rồi!" Sở Văn vốn đang giữ phong thái cao nhân trầm mặc, nghe Trương Ngốc Tử nói vậy thì trong lòng giật mình!

Hắn biết Trương Ngốc Tử chính là Tiểu Ca!

Tiểu Ca nhi luôn tìm kiếm ký ức đã mất, dù đi đến đâu, câu cửa miệng của y luôn là: "Hình như tôi đã từng đến đây." Nhưng giờ y lại thình lình thốt ra một câu như vậy, lẽ nào Tiểu Ca thật sự đã gặp hắn ở đâu đó?

Thậm chí, Sở Văn còn có một giả thuyết táo bạo hơn!

Chẳng lẽ cái danh tính thực sự mà hệ thống nói chỉ có hai người trên thế giới biết, một trong số đó chính là Tiểu Ca? "Gặp tôi?" Sở Văn quay người nhìn Trương cố vấn.

Danh tính bí mật của hắn có hệ thống bảo vệ, còn bí mật của Trương cố vấn thực chất chính là Tiểu Ca.

Hai người mang theo bí mật riêng tư nhìn chằm chằm vào nhau.

Tim Sở Văn đập loạn xạ. "Thân phận của mình lẽ nào lại bị Tiểu Ca vạch trần trước mặt bao nhiêu người thế này sao!" Lúc này Bàn Tử cũng tò mò: "Ô hố?

Lẽ nào lại là kịch bản người quen cũ nhận ra nhau à?" Một lúc sau, Trương cố vấn lắc đầu nói: "Không nhớ nữa." Nghe câu này, Sở Văn vừa thấy may mắn vừa thấy hụt hẫng. "Thôi!

Mau thay đồ lặn chuẩn bị xuống mộ thôi!" Lúc này, tàu đã đi đến bên cạnh xuồng của người nhái, A Ninh hô hào mọi người. "Được thôi, Bàn gia tôi ngứa tay muốn đổ đấu lắm rồi, hôm nay cũng phải mở mang tầm mắt xem trong cái mộ dưới đáy biển này có đồ gì tốt!" Bàn Tử tiên phong đi thay đồ lặn.

Chương 16

Mấy người nhái leo lên tàu nói: "Cô Ninh, luồng nước bên dưới rất mạnh, đạo động tuy đã tìm thấy nhưng cảm giác hơi nguy hiểm, mọi người phải cẩn thận." A Ninh gật đầu: "Vất vả cho các anh rồi, mau đi nghỉ ngơi đi." Khi cô nói, ánh mặt trời vừa vặn chiếu lên mặt cô, góc nghiêng xinh đẹp được ánh sáng phản chiếu từ mặt biển tôn lên vô cùng khả ái.

Có lẽ vì ở nước ngoài lâu nên ngũ quan của cô rất sắc nét. "Sở tiên sinh, đồ lặn của anh đây." A Ninh bỗng quay phắt lại, bắt gặp Sở Văn đang nhìn mình chăm chú.

Dù là người phụ nữ mang trong mình những bí mật không thể tiết lộ, đôi má cô vẫn thoáng ửng hồng.

Sở Văn cũng chẳng thèm tránh né ánh nhìn đó, trái lại còn hào phóng nói: "Cảm ơn, đồ lặn của tôi chắc không vừa người lắm, lúc đi không chuẩn bị trước, tôi sẽ chịu khó một chút." A Ninh gật đầu, chẳng hiểu sao sâu thẳm trong lòng cô bỗng gợn lên một chút xao động vì Sở Văn. "Chắc là do chiêu Văn Lôi Định Huyệt lúc nãy quá ngầu rồi." A Ninh thầm tự trấn an mình.

Mọi người thay xong quần áo, đeo bình oxy lên lưng, ngửa người ngã ra sau! "Tõm!

Tõm!" Những tiếng động liên tiếp vang lên.

Năm người bọn họ đều lặn vào làn nước biển lạnh giá.

Nước biển trong vắt, xung quanh thỉnh thoảng có những đàn cá không sợ người bơi xuyên qua giữa bọn họ, đùa giỡn vui vẻ.

Càng lặn xuống sâu, ánh sáng chiếu vào nước càng ít đi.

Sở Văn cảm thấy màng nhĩ bắt đầu hơi đau, hắn biết đó là do áp lực nước quá lớn.

Đi qua vài rạn san hô, một đạo động đen ngòm hiện ra trước mắt.

Sở Văn lập tức dừng lại, ra hiệu tay! "Nguy hiểm!

Cảnh giới!" Từ khi mặc đồ lặn và đội mũ bảo hiểm vào, Sở Văn cũng chẳng nhận ra ai với ai nữa.

Tất nhiên là trừ Bàn Tử, vì thân hình gã quá nổi bật, chỗ bụng của bộ đồ lặn phình ra một cục lớn.

Lúc nãy khi mặc đồ, Hạo Thiên Chân còn cười nhạo cái bụng của Bàn Tử, Bàn Tử thì gào lên: "Cậu thì biết cái gì, bụng lão tử chứa toàn là kiến thức đấy." Trương Ngốc Tử lại bồi thêm một câu: "Kiến thức thì chưa chắc, chứ phân thì chắc chắn là có." Vì chuyện này mà Bàn Tử suýt chút nữa thì lật mặt với Trương Ngốc Tử.

Sau khi thấy Sở Văn ra hiệu cảnh giác, tất cả mọi người đều dừng lại.

Thực ra Sở Văn cũng chẳng rõ tại sao, chỉ lờ mờ cảm thấy phía trước chắc chắn sẽ có nguy hiểm ngoài ý muốn xảy ra.

Chưa kịp nhìn kỹ, A Ninh đã chui tọt vào đạo động dưới đáy nước.

Sở Văn thở dài, thầm nghĩ, ở ngoài này không vào xem thì vĩnh viễn không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Cứ quá cẩn thận lại thấy vướng chân vướng tay, chi bằng cứ buông tay mà làm một trận ra trò, đúng là binh đến tướng chặn nước đến đất ngăn.

Sở Văn là người thứ hai vào đạo động.

Ngay cửa hang, hắn bỗng khựng lại, Bàn Tử đi sau không phanh

kịp suýt chút nữa thì đâm sầm vào mông hắn. "Cửa hang không có dấu móng vuốt!" Sở Văn thầm nghĩ.

Hắn nhớ cửa hang này lẽ ra phải có dấu móng vuốt của Hải hầu tử để lại mới đúng, nhưng giờ cửa hang lại rất bằng phẳng.

Không biết là do dòng nước dưới biển đã từ từ xóa sạch dấu vết, hay là Hải hầu tử căn bản không hề đến đây.

Chỉ có hai khả năng: một là vì chú Ba đã gia cố lại cửa hang cách đây không lâu, nhưng khả năng này bị Sở Văn loại trừ ngay lập tức vì hoàn toàn không cần thiết, chú Ba đâu có mắc bệnh sạch sẽ thái quá!

Vậy chỉ còn khả năng thứ hai: trong đạo động này chắc chắn có thứ gì đó đáng sợ khiến Hải hầu tử cũng không dám bén mảng tới!

Sở Văn thắt chặt tim gan, toàn thân đề phòng tiếp tục bơi vào trong.

Sau khi vào đạo động, ngoài ánh đèn pha trên đầu mấy người ra thì những chỗ khác đều tối đen như mực.

Đang bơi, đạo động bỗng rẽ ngoặt một cái, không gian vốn khép kín bỗng trở nên rộng thênh thang.

Tuy tối đen nhưng Sở Văn biết, giờ họ đã vào bên trong mộ huyệt.

Lúc này, Hạo Thiên Chân khá cẩn thận, luôn bơi sát tường.

Cậu đang nghiên cứu các họa tiết trên gạch của địa cung.

Sở Văn bỗng nhớ ra, trong ba lô của mình còn có cuốn nhật ký của đội khảo cổ từ hai mươi năm trước lấy trên thuyền ma chưa đưa cho Hạo Thiên Chân.

Chương 17

Thôi, giờ không cần vội, lát nữa vào trong rồi đưa cũng được.

Bỗng nhiên!

A Ninh đang bơi dẫn đầu đột ngột lùi lại, dường như vừa chịu một cú sốc cực lớn!

Ngay sau đó, trong tâm trí của mọi người như vang lên tiếng hát ma quái từ phương xa.

Âm thanh đó dường như là của một người phụ nữ đang khẽ ngân nga một khúc dân ca không tên, chỉ có điều trong giai điệu tràn ngập oán khí mãnh liệt.

Cảm xúc oán độc cực hạn hòa quyện với cách hát những hờ khiến Sở Văn thấy tâm phiền ý loạn!

Lúc này, Bàn Tử lấy tấm bảng trong tay ra, viết lên đó: "Có ma!

Rút mau!" Cho mọi người xem xong, Bàn Tử lập tức bơi ngược trở lại. "Là Cấm bà rồi!" Sở Văn thầm nghĩ, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, lấy ra một vật giống như bình xịt từ sau lưng và bơi về phía A Ninh!

Trong bóng tối, A Ninh vốn đang chú ý quan sát những phù điêu trên tường.

Kết quả là bất thình lình, từ những kẽ hở của phù điêu mọc ra vô số những sợi tóc đen ngòm!

Sau đó trong đầu cô cũng nghe thấy tiếng hát oán độc!

A Ninh lập tức lùi lại, nhưng những sợi tóc đó trong nước có tốc độ quá nhanh, gần như chớp mắt đã quấn lấy toàn thân cô.

Thậm chí có không ít sợi tóc định chui vào bên dưới mũ bảo hiểm

của cô!

Đúng lúc này!

Một tia lửa màu xanh nhạt bùng lên trong vùng nước tối đen, như soi sáng tất cả!

Những sợi tóc vốn dày đặc che trời khi vừa tiếp xúc với ngọn lửa đó liền tỏ ra cực kỳ sợ hãi, nhanh chóng rút lui vào những kẽ gạch!

Bàn Tử vốn đã chuẩn bị rút chạy, thấy ngọn lửa đó liền đứng hình! "Súng phun lửa dưới nước!!

Sở Văn lại mang theo cái thứ này xuống mộ biển!!" Nếu trong nước có thể giao tiếp, Bàn Tử hận không thể hét lên thật to để trút bỏ cảm xúc kinh ngạc tột độ trong lòng! "Đúng là thiên tài đổ đấu, định vị phong thủy giỏi thì thôi đi, lại còn mang theo cả súng phun lửa bên người!

Đúng là mở mang tầm mắt!" Sau khi Cấm bà rút lui, A Ninh vẫn chưa hoàn hồn.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng lần lượt tiến lên, mấy người tụ tập quanh Sở Văn.

Họ đã hiểu ra rồi!

Súng phun lửa dưới nước hiện là món vũ khí lợi hại nhất, đoàn kết bên cạnh Sở Văn lúc này tuyệt đối không có gì sai.

A Ninh lấy tấm bảng nhỏ ra vội vàng viết lên đó: "??" Sở Văn cầm bút viết xuống dưới: "Súng phun lửa!" Bàn Tử nhìn thấy suýt chút nữa thì cười ngất.

Đùa dai thế à?

A Ninh rõ ràng là hỏi về mấy sợi tóc đó, Sở Văn lại đi trêu chọc, bảo là "Súng phun lửa!" Ai mà chẳng biết trên tay cậu cầm cái gì cơ

chứ!

Sở Văn viết xong ba chữ đó, liền viết tiếp: "Đi mau!" Sau đó hắn chỉ vào khẩu súng phun lửa trong tay và cái bình nhỏ sau lưng.

Mọi người lập tức hiểu ra, thứ này chỉ dùng để ứng cứu, nếu phun liên tục thì chắc tối đa một phút là hết nhiên liệu.

Thế là mọi người tản ra tìm kiếm cơ quan dẫn vào dũng đạo thực sự.

Sở Văn đứng đợi tại chỗ, hắn biết Hạo Thiên Chân sắp tìm ra cơ quan rồi, nên hắn lo lắng Cấm bà sẽ quay lại lần nữa.

Bỗng nhiên!

Sở Văn thấy một chuỗi bọt khí nhỏ từ trước mắt mình từ từ trôi lên.

Đáy biển mọc bọt khí?

Hắn lập tức nổi da gà.

Nguy hiểm thật!

Tình huống này hắn từng đọc trong bách khoa toàn thư, bình thường dưới đáy biển sẽ không đột nhiên xuất hiện bọt khí.

Chương 18

Nếu có, một là bên dưới có một ngọn núi lửa đang hoạt động.

Nhưng khả năng này rất thấp, vì nếu có núi lửa thì nước biển sẽ không lạnh giá thế này.

Nên loại trừ.

Hai là trên thềm lục địa có rất nhiều xác động thực vật thối rữa, theo thời gian, những cái xác này có thể sinh ra lượng lớn khí methane, hydrogen sulfide và ammonia.

Lúc nãy vừa chơi với lửa vui như thế, nếu lỡ làm nổ mấy cái bọt khí này thì coi như xong đời.

Trong ngôi mộ khép kín này, tất cả mọi người sẽ biến thành món nướng dưới đáy biển mất!

Sở Văn cúi đầu nhìn xuống, bên dưới đen ngòm, bọt khí vẫn không ngừng nổi lên.

Hắn bơi xuống khoảng hai mét, nhờ ánh đèn yếu ớt, hắn thấy bên dưới dường như có hàng ngàn con rắn biển đang cố gắng bơi lên!

Dù đang ở trong nước, Sở Văn cũng không khỏi rùng mình!

Vừa định lùi lại, hắn lại nhận ra có gì đó không đúng. "Không đúng, với khoảng cách này, nếu là rắn biển thì đã bơi lên từ lâu rồi." Sở Văn lấy hết can đảm bơi xuống thêm một đoạn nữa, mới khẽ thở phào.

Hóa ra bên dưới không phải rắn biển mà là một lượng lớn rong biển đang trôi dạt.

Lúc nãy do tinh thần căng thẳng tột độ nên hắn mới nhìn nhầm.

"Xong vụ này còn phải đi Thần Thụ Thanh Đồng nữa, không được để mình bị hỏa thiêu thế này, vạn nhất mà vật chất hóa ra cái gì thì toi đời." Sở Văn thầm tự nhắc nhở mình.

Vừa định bơi ngược lên, hắn chợt phát hiện bên dưới đống rong biển đó dường như được xếp ngay ngắn những chiếc hũ gốm vẽ rồng thời Minh! "Cái này hình như mình có ấn tượng." Sở Văn bỗng nhớ ra.

Chẳng biết là hệ thống cho tài liệu hay hắn từng đọc được trên tạp chí tâm linh nào đó về thứ này nữa. "Hũ gốm đi cùng rong biển?" Chớp mắt!

Toàn thân Sở Văn lạnh toát, suýt chút nữa quên cả thở.

Nhớ ra rồi!

Thứ này gọi là Quán Tử Thi (Xác Trong Hũ)!

Đây không phải là phương pháp chống trộm mộ chính thống, mà là một loại vu thuật tàn ác của người Miêu Cương!

Trong hũ chứa xác trẻ em, những sợi rong biển kia thực chất là Cỏ Vị Máu (Huyết Vị Thảo), loại thực vật này có kẽ hở là chui vào, sức sống cực kỳ mãnh liệt.

Thường người ta sẽ chọn những đứa trẻ sinh vào giờ âm, thuộc hành Thủy theo âm lịch.

Lên ba tuổi, họ đặt đứa trẻ vào hũ gốm có Cỏ Vị Máu, đậy nắp lại chỉ để hở đầu.

Sau khi toàn thân lũ trẻ ngâm trong hũ, chúng sẽ được cho ăn uống đầy đủ suốt nửa tháng.

Khi Cỏ Vị Máu phát triển nhanh chóng, lấp đầy các kẽ hở trong hũ và không còn không gian để mọc tiếp, chúng sẽ điên cuồng chui vào cơ

thể đứa trẻ từ phía dưới, cuối cùng coi nội tạng của chúng là chất dinh dưỡng.

Chỉ cần hơn một tháng, Cỏ Vị Máu có thể mọc ra từ thất khiếu của đứa trẻ, mang theo sự tuyệt vọng và oán niệm trước khi chết để trở thành Quán Tử Thi như Sở Văn đang thấy!

Điều quan trọng nhất là hiện giờ Sở Văn cũng không nhìn rõ có bao nhiêu Quán Tử Thi!

Theo ước tính thấp nhất cũng phải năm sáu mươi cái! "Mẹ nó, hèn gì Hải hầu tử không dám vào, hóa ra oán niệm bên trong sâu nặng như vậy!" Sở Văn âm thầm bơi ngược lên, lũ Quán Tử Thi này tuy chẳng có bản lĩnh gì ghê gớm, nhưng kẻ thiết kế ngôi mộ Uông Tàng Hải này tuyệt đối sẽ không bố trí chúng một cách vô ích.

Ban đầu hắn cứ ngỡ Cấm bà mới là đại quái vật, nhưng so với lũ Quán Tử Thi này, Sở Văn bỗng thấy Cấm bà vừa biết hát lại vừa có mái tóc đen mượt mà, xem ra còn đáng yêu chán.

Đúng lúc này, khi đang bơi lên thì Sở Văn va phải Bàn Tử đang bơi ngang qua.

Khẩu súng phun lửa dưới nước cầm không chắc, thế là cả cái bình nhiên liệu nhỏ rơi tõm xuống dưới.

Trong làn nước đen ngòm, súng phun lửa chỉ lóe lên dưới ánh đèn pha một cái rồi biến mất hẳn.

Tâm trạng Sở Văn lạnh lẽo như băng, hắn biết giờ đi vớt cũng không kịp nữa.

Chỉ có thể thầm cầu nguyện cho những người khác sớm tìm thấy cơ quan mở dũng đạo: "Hạo Thiên Chân ơi là Hạo Thiên Chân, tôi đã cứu cậu một lần rồi, giờ đến lượt cậu cứu tôi đấy, có gì thì trả nợ ngay đi, đừng đợi lần sau!" Khoảng mười giây sau, luồng nước quanh

mấy người họ bỗng gia tốc!

Dường như bên dưới có thứ gì đó bắt đầu điên cuồng khuấy động dòng nước.

Chương 19

Sở Văn nhìn chằm chằm xuống phía dưới. "Tình huống này mà đổi thành Bàn Tử thì gã sẽ nói gì nhỉ?

E là 'Lạnh như ăn kem giữa trời tuyết' ấy chứ!" Trong ngôi mộ lạnh lẽo và tối tăm, luồng nước bỗng chạy nhanh hơn.

Trong tình hình này, ánh đèn pha chỉ soi xa được tối đa hai mét.

Dưới biển sâu không giống trên đất liền, không đánh lại thì chạy.

Ở đây, Sở Văn có dốc hết sức bình sinh cũng chẳng nhanh bằng một con cá nhỏ.

Đáng sợ nhất là chẳng ai biết lũ Quán Tử Thi dưới chân sẽ tấn công bằng cách nào.

Cảm nhận được dòng nước bất thường, A Ninh lập tức quay sang nhìn Sở Văn, lúc này chẳng kịp viết chữ gì nữa.

Thấy đèn pha của Sở Văn luôn soi xuống dưới, cô cũng nhìn theo.

Nước biển bị khuấy đục ngầu, tầm nhìn từ hai mét giờ không nổi một mét.

Sở Văn nghiến răng, rút con dao găm trang bị bên đùi ra. "Các nhóc à, dù các nhóc có là oan hồn đòi mạng thì anh đây cũng không ngồi chờ chết đâu, đành liều một phen vậy!" Đang lúc nghĩ ngợi lung tung, từ vùng nước đục ngầu phía dưới bỗng vọt ra vô số sợi Cỏ Vị Máu, trông cứ như một ổ rắn biển vừa bị đánh động lao thẳng về phía Sở Văn.

A Ninh sau khi nhìn rõ thứ đó liền tóm lấy vai Sở Văn bơi ngược lên.

Kỹ năng bơi lội của phụ nữ này trong nước quả thực có nhỉnh hơn Sở Văn một chút.

Hai người dùng sức đạp chân mạnh một cái!

Đợt tấn công đầu tiên của Quán Tử Thi vậy mà bị né được.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở xa nhất nên chưa nhận thức được nguy hiểm.

Dù sao Sở Văn cách một lớp mũ bảo hiểm cũng chẳng biết ai với ai. "Hạo Thiên Chân ơi Hạo Thiên Chân!" Sở Văn sốt ruột gọi thầm: "Xong rồi, không trông mong gì được, phải tự cứu mình thôi!" Lúc này, hắn và A Ninh đang ở gần nhau, cũng chẳng quản được mấy chuyện nam nữ thụ thụ bất thân nữa!

Sở Văn bỗng tóm lấy đôi vai gầy của A Ninh!

Sau đó dùng hai chân kẹp chặt lấy vòng eo thon nhỏ của cô!

A Ninh vừa cuống vừa giận!

Phản ứng đầu tiên của cô là Sở Văn bị sắc quỷ ám rồi!

Trong tình cảnh này mà còn muốn tranh thủ kiếm chút lợi lộc trước khi chết sao!

Ngờ đâu sau khi kẹp chặt eo cô, Sở Văn liền rút khẩu súng móc dưới nước ra!

Loại súng này là trang bị tiêu chuẩn, uy lực trong nước không nhỏ, đầu súng có dạng móc, bên dưới nối với một sợi dây thừng bảo hiểm dày bằng ngón tay cái.

Súng này hoạt động bằng khí nén, thường được thuyền viên dùng để bắt cá.

Sở Văn giơ tay bắn một phát lên vách mộ trên đỉnh đầu!

Lúc nãy khi vào mộ đạo hắn đã chú ý thấy những viên gạch này bị ngâm trong nước biển nhiều năm nên không còn kiên cố như lúc mới xây.

Quả nhiên!

Súng của Sở Văn găm chặt vào vách, sợi dây thừng lập tức căng ra! "Đi thôi!" Hai chân kẹp A Ninh, cánh tay dùng lực, hắn theo sợi dây kéo cả hai lên phía trên mộ huyệt!

A Ninh lúc mới bị kẹp thì đỏ mặt tía tai, nhưng ngay sau đó cảm nhận được một luồng sức mạnh kéo cô bơi lên nhanh chóng. "À!

Hóa ra mình lại hiểu lầm anh ta rồi?" Trong lòng nghĩ vậy, cảm nhận sức mạnh từ đôi chân của Sở Văn, ban đầu cô định giang tay ra để tránh hiềm nghi, nhưng như vậy lực cản quá lớn nên cô đành đỏ mặt ôm chặt lấy eo Sở Văn để tăng tốc độ bơi. "Nữ nhi giang hồ, không chấp mấy chuyện này!" A Ninh thầm tự an ủi!

Hai giây sau, Sở Văn đã đến bên cạnh Hạo Thiên Chân đang nghiên cứu cơ quan.

Trương cố vấn và Bàn Tử cũng ở đó!

Chương 20

Bàn Tử vô tình liếc nhìn Sở Văn, thấy hắn đang kẹp lấy A Ninh, dù Bàn Tử bình thường đã thấy nhiều hiểu rộng nhưng lúc này cũng thầm giơ ngón tay cái với Sở Văn. "Tôi chỉ nghe nói Phát Khâu Trung Lang có công phu Song Chỉ Tham Huyệt tuyệt diệu, chứ chưa thấy ai ngoài Văn Lôi Định Huyệt của Sở Văn lại có công phu chân kinh người như thế này!

Cảnh tượng này đúng là nên ngâm một bài thơ." Sở Văn chẳng có thời gian tận hưởng ánh mắt ngưỡng mộ của Bàn Tử!

Hắn buông chân khỏi người A Ninh, kéo Hạo Thiên Chân sang một bên!

Tay trái bám chặt vào kẽ hở giữa các viên gạch mộ, xoay người lại, đạp mạnh hai chân vào vách gạch. "Sủi bọt sủi bọt!" Một chuỗi bọt khí lập tức tuôn ra từ kẽ hở của những viên gạch vừa bị nứt.

Bàn Tử mừng rỡ khôn xiết!

Thầm nghĩ: "Lão tử đã bảo mà, mấy cái chiêu mạc kim tinh tế của Nam phái đều lỗi thời hết rồi, chiêu phá nhà bạo lực của Sở Văn huynh đệ mới đúng là mang phong thái thô kệch của phái Tá Lĩnh năm xưa!" "Ơ?

Thứ gì thế này!" Bàn Tử đang vui vẻ thì bỗng cảm thấy hình như có cái gì quấn lấy chân mình!

Gã ngơ ngác cúi đầu nhìn xuống!

Bỗng nhiên, cả người gã bị một lực cực lớn kéo tuột xuống đáy mộ sâu thẳm!

Lại nói Sở Văn trong lòng sốt ruột đạp thêm một phát nữa vào chỗ

gạch đó, bọt khí bên trong tuôn ra ngày càng nhiều! "Mở ra cho tôi, mở ra mau!" Hiện giờ trong năm người, chỉ có hắn và A Ninh biết bên dưới có Quán Tử Thi, những người khác đều không có phòng bị gì!

Lại không thể giao tiếp bằng lời nói!

Sở Văn chỉ có thể gửi gắm tia hy vọng sống sót vào cái cơ quan mộ thất có sức hút khổng lồ này thôi! "Bùm!

Bùm!" Lượng lớn bọt khí tuôn ra từ kẽ hở, giây tiếp theo, Hạo Thiên Chân và A Ninh cảm thấy toàn bộ nước biển gia tốc xoay tròn!

Hạo Thiên Chân trước đây từng nghe chú Ba kể, trước khi vào dũng đạo sẽ trải qua một trận xoáy nước như thế này!

Chưa kịp chuẩn bị gì, mấy người đã bị lực đẩy cực lớn hất văng vào nhau.

Chẳng biết đã trôi đi bao lâu.

Hạo Thiên Chân là người tỉnh lại đầu tiên, cậu thấy chân mình gác lên người A Ninh, còn A Ninh thì nằm sấp trên lưng Sở Văn.

Hạo Thiên Chân lắc lắc đầu, cố gắng đứng dậy nhìn quanh dũng đạo.

Bỗng nhiên, người cậu cứng đờ lại! "Bàn Tử đâu!

Còn Trương cố vấn đâu nữa!!

Chẳng lẽ họ không vào được sao?" Sự kinh hãi này thực sự làm Hạo Thiên Chân giật mình một trận lớn!

Cho đến giờ cậu vẫn không biết có chuyện Quán Tử Thi là như thế nào.

Chỉ cảm thấy vừa rồi tốc độ nước biển hình như có chút không đúng, nhưng cụ thể là chỗ nào không đúng thì cũng không rõ ràng.

Hiện giờ sau khi vào được dũng đạo thành công, Hạo Thiên Chân phát hiện Bàn Tử và Trương Ngốc Tử mất tích, mới hoảng hốt hỏi. "Uầy." A Ninh ôm đầu bò dậy từ trên người Sở Văn.

Lúc nãy khi vào dũng đạo, có lẽ cô đã va đầu vào đâu đó nên giờ cảm thấy hơi choáng váng. "Này, nếu không sao thì có thể xuống khỏi người tôi trước được không?" Sở Văn tháo mũ bảo hiểm ra, nhổ ra một ngụm nước biển mặn chát.

A Ninh lúc này mới phát hiện mình đang nằm trên lưng Sở Văn.

Hèn gì lại thấy dễ chịu thế.

Không.

Hèn gì dù đầu bị choáng nhưng trên người lại chẳng có vết thương nào.

Hạo Thiên Chân đảo mắt một vòng quanh dũng đạo nhỏ, phát hiện nơi này thực ra không phải dũng đạo, mà đã vào bên trong địa cung rồi.

Vì không thấy quan tài, cũng không thấy bất kỳ đồ tế lễ nào.

Chương 21

Đây là một nhĩ thất hình chữ nhật! "Sở Văn!

A Ninh!

Có thấy Bàn Tử đâu không!" Hạo Thiên Chân vội vàng chạy lại hỏi. "Bàn Tử..." A Ninh cố gắng nhớ lại.

Sở Văn cũng đứng dậy, tình huống lúc nãy quá khẩn cấp, lũ Quán Tử Thi kia khí thế hung hãn, hắn chỉ mải đạp mở cơ quan mộ thất nên đúng là không chú ý đến vị trí của Bàn Tử!

Trương cố vấn và Bàn Tử đáng lẽ phải ở ngay gần đó chứ!

Như vậy là... bị Quán Tử Thi kéo xuống rồi sao? "Vừa rồi rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

Bàn Tử đi đâu rồi?" Hạo Thiên Chân vốn rất trọng tình cảm với Bàn Tử.

Sở Văn thở dài nói: "Tôi cứ ngỡ chúng ta chuẩn bị đủ kỹ rồi, nhưng không phải vậy, nguy hiểm trong hải đấu căn bản không thể dự phòng trước, giờ tôi có sốt ruột cũng vô ích, chúng ta cứ bình tĩnh đã." A Ninh tháo mũ bảo hiểm ném sang một bên, cái mũ đó đã bị nứt một đường, không dùng được nữa.

Sở Văn nhíu mày.

Mũ bảo hiểm có vết nứt, mà thiết bị lặn và ống dẫn khí đều được đặt trực tiếp trong mũ.

Vậy nên, khả năng A Ninh mặc đồ lặn để quay lại đường cũ là không lớn nữa rồi.

Nhưng A Ninh có vẻ không mấy để tâm đến chuyện đó, cô vuốt

hết nước trên tóc rồi tùy ý lắc đầu hỏi: "Sở tiên sinh, lúc vừa ra khỏi đạo động, đám tóc trước mặt tôi là thứ gì vậy?" Sở Văn nhìn cô, thầm nghĩ: Người phụ nữ này đúng là cân quắc bất nhượng tu mi.

Lúc lần đầu gặp Quán Tử Thi, nếu hắn không kéo cô bơi lên thì e là giờ cô đã cùng Bàn Tử ôm nhau ngủ giữa đám Quán Tử Thi rồi. "Đám tóc cô gặp lúc nãy thực ra không phải tóc đâu." Sở Văn nói: "Đó là Cấm bà!" "Cấm bà?" Hạo Thiên Chân bỗng chen ngang: "Tôi nghe nói đó là phụ nữ sau khi bị làm nhục rồi vứt xác xuống nước, sau đó một luồng oán hận không tan, hấp thụ đủ oán niệm trong biển hình thành nên quái vật." Sở Văn gật đầu: "Đúng, trông rất giống một nữ thi hung tợn bị móc mắt." "Vậy đám rong biển tôi gặp lúc nãy là thế nào?" A Ninh nghe xong chuyện Cấm bà liền rùng mình.

Dù sao, gan có lớn đến mấy thì cô cũng chỉ là phụ nữ mà thôi. "Đó không phải rong biển, là Cỏ Vị Máu, hạt của một loại thực vật thủy sinh, bản thân nó không đáng sợ, đáng sợ là vu thuật Nam Cương mà chủ nhân ngôi mộ nắm giữ!" Sở Văn kể lại lịch sử của Quán Tử Thi cho A Ninh và Hạo Thiên Chân nghe.

Loại phương pháp luyện xác tàn nhẫn này khiến cả hai nghe xong mà da đầu tê dại. "Bọn họ vì để bảo vệ ngôi mộ không bị đạo mà lại dùng phương pháp luyện xác thiên nộ nhân oán như vậy, thật sự là cực kỳ ác độc." Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy tứ chi lạnh toát.

Nghĩ đến cảnh lũ trẻ bị nhốt trong hũ gốm, sống sờ sờ chờ đợi thực vật mọc ra từ trong cơ thể mình lúc tuyệt vọng, A Ninh cũng không khỏi cảm thấy lạnh người. "Vậy là Bàn Tử và Trương cố vấn hai người họ đã gặp họa do Quán Tử Thi rồi sao?" Hạo Thiên Chân lo lắng hỏi tiếp.

Sở Văn đứng dậy, lấy đèn pin trong ba lô ra nói: "Bàn Tử hạng người đó phúc lớn mạng lớn, mong là gã sẽ không sao!" Thực ra trong

lòng hắn biết, người đóng giả Trương Ngốc Tử là Tiểu Ca chắc chắn thấy Bàn Tử bị Quán Tử Thi kéo đi nên mới ra tay cứu giúp, vì thế mới không theo kịp đội ngũ.

Nếu không với thực lực của y, bao nhiêu ngôi mộ hung hiểm cũng đi mây về gió, sao có thể bỏ mạng trong tay lũ tiểu quỷ đó được.

Sở Văn dùng đèn pin soi xung quanh, vốn định thả lỏng một chút thì tim lại vọt lên tận cổ.

Vì phong cách kiến trúc của mộ thất này là phong cách điển hình thời Minh, cùng thời kỳ với những viên gạch mộ dưới biển lúc nãy.

Ở góc nhĩ thất hình chữ nhật này, có bốn năm chiếc hũ gốm vẽ rồng màu xanh trắng nằm rải rác!

Trông y hệt như lũ Quán Tử Thi dưới biển.

Hạo Thiên Chân đi bên cạnh Sở Văn cũng vừa nhìn thấy mấy cái hũ đó!

Một trong số chúng, dưới tầm mắt của ba người, đang khẽ rung động.

A Ninh lập tức bịt miệng nói khẽ: "Lại là Quán Tử Thi sao?" Sở Văn chậm rãi đưa tay lên môi: "Suỵt.

Để tôi xem xem, Quán Tử Thi rốt cuộc thần thánh phương nào, chúng ta bắt sống nó!" "Bắt... bắt sống?" A Ninh cả người run lên, dường như lần đầu tiên cô mới nhận thức được Sở Văn, kinh ngạc nhìn bóng lưng của người đàn ông này. "Gan lớn, tâm mẫn tiệp, ra tay hiểm, gã này rốt cuộc có lai lịch thế nào đây." Câu hỏi về thân phận của Sở Văn cứ lẩn quẩn trong đầu A Ninh.

Cô quyết định, nếu có thể sống sót trở về từ chuyến mộ biển này, cô sẽ không tiếc sử dụng mọi mối quan hệ của Cầu Đức Khảo để tra rõ ngọn ngành về Sở Văn.

Nhưng hiện tại đang là lúc căng thẳng, A Ninh không nghĩ nhiều nữa, cô lấy súng ngắn trong túi ra, giữ khoảng cách khoảng một mét với Sở Văn, thận trọng tiến về phía chiếc Quán Tử Thi đang khẽ rung động kia.

Chương 22

Hạo Thiên Chân giúp soi đèn pin, Sở Văn dừng lại khi cách chiếc hũ khoảng hai mét.

Bởi vì qua luồng ánh sáng của đèn pin, hắn thấy trên nền mộ thất in rõ ràng một dấu chân trẻ con.

Sở Văn chậm rãi ngồi xuống, tỉ mỉ quan sát dấu chân đó. "Thi biến?

Hay là thi dầu?" A Ninh khẽ hỏi. "Đều không phải." Sở Văn lắc đầu: "Là vệt nước." A Ninh nghe xong, tay cầm súng lại siết chặt hơn.

Nếu là thi biến thì xác chết có thể đã hóa thành bánh chưng, nếu là thi dầu thì có thể là quái vật dạng hạn bạt.

Nhưng đây lại là dấu chân nước, và nó chưa hề khô!

Điều đó có nghĩa là, đứa nhỏ đó vừa mới theo mọi người bị nước cuốn lên đây sao?

Sở Văn lăm lăm con dao găm trong tay, đột ngột bước lên hai bước đạp mạnh vào chiếc hũ!

Chiếc hũ đập xuống đất hai cái nhưng không vỡ, ngược lại như có người điều khiển, nó lăn thẳng về phía Hạo Thiên Chân cách đó không xa. "Hạo Thiên Chân!

Cẩn thận!

Nó nhắm vào cậu đấy!" Sở Văn hét lên.

Đối mặt với tình huống này, Hạo Thiên Chân không hề hoảng loạn như Sở Văn tưởng tượng, trái lại cậu rất bình tĩnh lách người né chiếc hũ, rồi quay lại bồi thêm một đạp.

Chiếc hũ gốm bị Hạo Thiên Chân đạp một phát thì không phanh lại được, va mạnh vào vách nhĩ thất, vỡ vụn từng mảnh.

A Ninh lập tức giơ súng, chuẩn bị cho đứa nhỏ bên trong nếm thử vài viên đạn của xã hội mới! "Chẳng có gì cả!" Giây tiếp theo, A Ninh kinh ngạc thốt lên!

Cái hũ này kỳ lạ thật, chẳng lẽ nó tự biết cử động sao?

Trên đất ngoài những mảnh vỡ của hũ ra thì chẳng có gì cả.

Đứa trẻ đâu?

Đứa nhỏ đó đâu?

Sở Văn nhíu mày!

Đúng là kỳ lạ thật!

Chẳng lẽ thực sự không phải thi biến mà là u linh trẻ con đang trêu chọc?

Trong lúc ba người đang thắc mắc, bỗng nhiên từ lỗ hổng giữa nhĩ thất lại một lần nữa phun ra một lượng lớn bọt khí! "Chuyện gì vậy?

Lũ Quán Tử Thi kia đuổi tới đây rồi sao?" A Ninh giờ chẳng màng đến u linh trẻ con nữa, cô chĩa thẳng súng vào lỗ hổng đó.

Không lâu sau, từ lỗ hổng bỗng ngoi lên một cái đầu người! "Phù!

Suýt nữa thì nghẹt chết Bàn gia rồi!

Sở huynh đệ, Hạo Thiên Chân, mẹ nó mau kéo tôi một tay với, nửa thân dưới của tôi mất cảm giác rồi." Bàn Tử vừa ló đầu ra đã dùng hai tay quạt nước điên cuồng.

Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử có vẻ không sao liền mừng rỡ, vừa kéo gã lên vừa nói: "Bàn tử, chẳng lẽ lũ trẻ con trong mấy cái hũ đó chê cậu béo quá nên lại trả về cho chúng tôi đấy à!" Sau khi kéo Bàn

Tử lên, Hạo Thiên Chân kỳ lạ hỏi: "Đúng rồi, Trương cố vấn đâu?" Bàn Tử xua tay: "Không biết." Hạo Thiên Chân mù tịt: "Không đúng nha, lũ trẻ con trong hũ đó ngay cả tôi cũng không ăn, sao lại thèm ăn cái loại thịt dai như Trương Ngốc Tử chứ." Bàn Tử thở hắt ra nói: "Tôi cũng chẳng biết Quán Tử Thi là cái quái gì, tóm lại là lúc tôi vừa định bơi lên thì bỗng bị cái gì đó tóm chặt cổ chân kéo tuột xuống!" A Ninh hỏi: "Sau đó thì sao?" "Sau đó?" Bàn Tử đảo mắt: "Sau đó lão tử bị đám rong biển quấn ngày càng chặt, suýt chút nữa thì thăng thiên, lúc tôi tưởng Bàn gia tôi phải đi gặp tổ sư gia rồi thì bỗng nhiên đám rong biển đó buông ra, rồi tôi bị nước cuốn lên đây." Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Văn và hai người kia nhìn nhau trân trối. "Đơn giản vậy sao?" "Tôi lừa các người làm gì chứ!" Bàn Tử cũng cuống lên.

Trong lúc Hạo Thiên Chân và Bàn Tử tiếp tục đấu khẩu, Sở Văn đã lờ mờ đoán được ngọn ngành sự việc.

Chắc chắn là Bàn Tử gặp nạn, rồi Muộn Du Bình đã dùng một thủ đoạn bí ẩn nào đó cứu gã, chỉ có điều y vốn là chuyên gia mất tích, chắc là có việc gì đó cần làm nên sau khi đẩy Bàn Tử lên thì y đã bỏ đi rồi. "Tóm lại là không sao là tốt rồi." Hạo Thiên Chân cười một cách ngây thơ lãng mạn. "Không, không đơn giản như vậy đâu." Sở Văn dùng đèn pin soi sắc mặt của Bàn Tử, bỗng trầm giọng nói.

Chương 23

"Gì cơ?

Bàn gia tôi sắp chết à?" Sắc mặt Bàn Tử lúc này tối sầm lại, chuyện gã nói nửa thân dưới không cử động được không phải là nói quá, mà là thực sự không cử động được nữa.

Sở Văn rút con dao găm trong tay ra, rạch một đường vào bộ đồ lặn ở bắp chân Bàn Tử.

Sau đó dùng hai tay kéo mạnh sang hai bên.

A Ninh đứng cạnh lập tức hít một hơi lạnh: "Cái này!" Hóa ra trên chân của Bàn Tử hiện giờ mọc chi chít những mụn máu nhỏ li ti, dưới ánh đèn pin của Sở Văn có thể thấy trong mỗi mụn máu dường như đều có những ấu trùng dài mảnh đang khẽ quẫy đạp. "Mẹ ơi..." Hạo Thiên Chân bủn rủn cả chân tay, cậu có hội chứng sợ lỗ và vật thể li ti, đời này ghét nhất là nhìn thấy mấy thứ này.

A Ninh cũng lộ vẻ không đành lòng, tuy cô và đám người Bàn Tử không cùng phe, nhưng trong hoàn cảnh này cũng không tránh khỏi cảm giác thỏ tử hồ bi. "Hóa ra là vậy." Sở Văn chợt hiểu ra: "Hóa ra Quán Tử Thi hại người bằng cách này!" "Cái gì cơ, mẹ nó, chân tôi thành ra thế này rồi sao?" Bàn Tử nhìn thấy đôi chân mình thì trong lòng hoảng loạn.

Gã chỉ thấy đôi chân của mình vô cùng ghê tởm, hận không thể lấy dao chặt phắt chân đi ngay lập tức. "Ký sinh hệ thống!" Sở Văn trầm giọng nói.

Hắn không ngờ người xưa từ hàng ngàn năm trước đã quan sát thiên nhiên tỉ mỉ đến mức này! "Hệ thống ký sinh?" Hạo Thiên Chân dường như đã hiểu ra điều gì đó. "Đúng vậy." Sở Văn giải thích: "Cỏ

Vị Máu trong hũ cần liên tục lấy máu thịt của con người hoặc động vật để phát triển, còn lũ quái trùng ký sinh trên Cỏ Vị Máu lại cần loài cỏ này để di chuyển và ký sinh." A Ninh bỗng nhiên vỡ lẽ: "Chẳng lẽ, chỉ cần sinh vật nào chạm phải quái trùng, ví dụ như loài cá chẳng hạn, thì con cá đó sẽ bị coi như vật chủ, trở thành 'nhà hộ sinh' cho quái trùng sao?" Sở Văn gật đầu: "Đúng!

Theo tôi ước tính, một khi quái trùng trưởng thành, chúng có khả năng sẽ chui vào đại não vật chủ, từ đó khống chế vật chủ quay trở lại bên cạnh Cỏ Vị Máu.

Như vậy, sau khi vật chủ nở ra quái trùng, nó sẽ trở thành chất dinh dưỡng bị Cỏ Vị Máu hấp thụ." Hạo Thiên Chân nghe xong câu chuyện phi di sở tư này, há hốc mồm: "Vậy là, người xây dựng ngôi mộ dưới biển này lại có thể lợi dụng đặc tính của các sinh vật tự nhiên để bảo vệ mộ huyệt sao?" Mọi người có nằm mơ cũng không ngờ, người xưa mấy trăm năm trước lại có trí tuệ tiệm cận yêu ma đến mức nghĩ ra những thủ đoạn này.

Bàn Tử nghe cuộc đối thoại của mọi người, càng nghe càng cuống: "Này, này, mấy vị ơi, hay là khoan hãy bàn chuyện cá, chuyện cỏ, chuyện trùng đã, nhìn lại cái 'vật chủ' là tôi đây mà tìm cách giải quyết đi chứ!" Dù tình hình lúc này vô cùng nguy cấp, A Ninh nghe lời Bàn Tử cũng không nhịn được cười.

Sở Văn chợt nhận ra, A Ninh thực ra cũng không lạnh lùng như băng như trong tưởng tượng.

Có lẽ do hắn, hoặc có lẽ do mọi người vừa cùng trải qua ranh giới sinh tử. "Đừng vội!" Sở Văn cẩn thận dùng dao găm, rạch bộ đồ lặn của Bàn Tử ra từng chút một.

Càng rạch hắn càng thấy kinh hãi, hóa ra từ mắt cá chân cho đến tận đùi Bàn Tử đều mọc kín những mụn máu.

Những mụn máu này chỉ có một lớp màng da mỏng dính, bên trong lũ trùng dài mảnh đang nhúc nhích, hút máu của Bàn Tử để lớn nhanh như thổi. "Có cách nào không!" Hạo Thiên Chân sốt ruột hỏi: "Ai, nếu có Tiểu Ca nhi ở đây thì tốt rồi, dựa vào máu của y, chắc chắn Bàn Tử sẽ được cứu." Nhìn tình cảnh này, A Ninh đưa súng ngắn cho Bàn Tử: "Tiếc là hiện tại Tiểu Ca gì đó của các người không có ở đây, vậy nên Vương tiên sinh, nếu thực sự không chịu đựng được nữa, hãy tự cho mình một sự giải thoát đi." Bàn Tử ngơ ngác nhận lấy súng: "Hả?

Cái gì cơ?

Cho tôi một phát đạn vinh quang à?" A Ninh cúi đầu không dám nhìn vào mắt Bàn Tử.

Hiện tại đây là cách duy nhất không còn cách nào khác. "Không được!

Nếu phải để Bàn Tử ở lại thì tôi cũng không đi nữa!" Hạo Thiên Chân nắm lấy tay Bàn Tử nói. "Cậu!" A Ninh vừa cuống vừa giận: "Vấn đề u linh trẻ con lúc nãy còn chưa giải quyết xong đâu!

Chúng ta lúc đầu có năm người, giờ mới vào mộ thất đã chỉ còn lại ba người rưỡi, nếu cứ ở lại đây vô ích thì chú Ba của cậu tính sao!

Vạn nhất chú ấy đang ở bên trong thì sao!" Hạo Thiên Chân há hốc mồm, không nói được lời nào.

Rõ ràng, chuyến đi mộ biển này mục đích chính là tìm kiếm người chú Ba mất tích.

Nhưng giờ Bàn Tử đã ra nông nỗi này, chẳng lẽ cứ tiếp tục đi tìm chú Ba mà trơ mắt nhìn Bàn Tử bị coi như vật chủ, chờ quái trùng chui vào não sao?

Không khí giữa A Ninh và Hạo Thiên Chân lập tức trở nên căng thẳng!

Đúng lúc này, Sở Văn thản nhiên nói: "Mọi người cãi nhau cái gì?

Tôi đã bảo là không có cách chữa đâu mà?" Hạo Thiên Chân: "!!" A Ninh trừng lớn mắt: "Anh cũng biết y thuật sao??" Bàn Tử mếu máo: "Người anh em thân mến ơi!

Tôi biết cậu muốn tốt cho tôi, nhưng cậu có biết người sắp chết sợ nhất điều gì không?

Sợ nhất không phải là cái chết, mà là cho người ta một tia hy vọng!

Vạn nhất tôi lại nhen nhóm hy vọng, rồi hy vọng đó lại tan vỡ, thì tôi tuyệt vọng đến mức nào chứ.

Chương 24

Nếu có Tiểu Ca thì còn nói được, chứ cậu thì..." "Câm miệng!" Sở Văn chê gã ồn ào, trực tiếp đâm vỡ một cái mụn máu!

Sau đó hắn thản nhiên nói: "Việc Tiểu Ca nhi làm được thì tôi cũng làm được, việc tôi làm được, có lẽ Tiểu Ca nhi thực sự làm không nổi đâu!" "Ối da!" Bàn Tử hét lên thảm thiết: "Cậu là đang trả thù riêng đấy à!" Sở Văn dùng mũi dao khẽ khều con quái trùng dài mảnh trong mụn máu ra xem xét: "Mụn máu tuy phiền phức nhưng may mà mỗi mụn chỉ có một con trùng, đãi ngộ của lũ trùng này tốt thế sao?

Mỗi con ở một phòng đơn cơ à?" "Không được, không được!

Vỡ mụn rồi ngứa không chịu nổi!" Bàn Tử bỗng nắm chặt tay Hạo Thiên Chân, cái cảm giác vừa đau vừa ngứa, không được gãi này đúng là sống không bằng chết.

Sở Văn hơi do dự, sau đó hắn tiện tay rạch một đường nhỏ ở ngón trỏ của mình!

Một giọt máu tươi theo ngón tay hắn từ từ nhỏ vào vết thương của Bàn Tử!

Kỳ lạ thay, Bàn Tử lập tức cảm thấy không còn đau ngứa nữa!

Hạo Thiên Chân và A Ninh nhìn hành động của Sở Văn thì vô cùng kinh ngạc!

Lúc nãy khi Sở Văn thản nhiên thốt ra câu "Việc Tiểu Ca nhi làm được tôi cũng làm được...", cả hai đều thấy hắn hơi khoác lác.

Trong lòng Hạo Thiên Chân, bản lĩnh của Muộn Du Bình tuyệt đối đứng vị trí số một!

Nhưng giờ xem ra, Sở Văn dường như không phải đang bốc phét, mà là thực sự rất 'trâu bò'!

A Ninh và Hạo Thiên Chân vốn đang căng thẳng, giờ lại cùng chung một suy nghĩ: "Lẽ nào máu của Sở Văn cũng có lai lịch lớn!" Chẳng lẽ Sở Văn là do Tiểu Ca dịch dung thành?

Thực ra lúc nãy Sở Văn cũng không dám chắc máu của mình có tác dụng hay không, nhưng giờ xem ra cũng có chút hiệu quả.

Hắn thầm nghĩ: Hệ thống à, máu của mình có thể tiến hóa, chẳng lẽ máu của mình cũng là máu Kỳ Lân sao?

Hay có thể là một loại huyết mạch thần bí có khả năng tiến hóa vô hạn?

Trong khi Sở Văn đang suy nghĩ, Hạo Thiên Chân bỗng tiến tới véo nhẹ vào da mặt của hắn: "Lột lớp mặt nạ da người ra đi, Tiểu Ca nhi!" Nhưng véo một cái lại không thấy suy suyển gì.

Hạo Thiên Chân theo bản năng thốt lên: "Cái quái gì, da mặt dày đến mức này sao?" Hạo Thiên Chân trong lòng tin chắc Sở Văn chính là Tiểu Ca không nghi ngờ gì nữa.

Thế nên cậu mới trực tiếp ra tay định lột lớp mặt nạ trên mặt hắn.

Ngờ đâu, vừa sờ vào đã thấy lạ, bèn thốt lên: "Da mặt gì mà dày thế này!" Thực ra chất liệu của mặt nạ da người rất tốt, nhưng Hạo Thiên Chân ngày thường hay đấu khẩu với Bàn Tử nên lời nói ra cứ như đang mắng người vậy.

A Ninh nghe xong, không nhịn được mà phì cười.

Sở Văn bị đau, gạt tay Hạo Thiên Chân ra: "Tiểu Tam Gia, nếu là mặt nạ da người thì đã bị cậu lột xuống từ lâu rồi, buông tay ra đi!" Hạo Thiên Chân vẫn không tin.

Trong lúc Sở Văn tiếp tục châm vỡ các mụn máu cho Bàn Tử, cậu cứ thế đi quanh hắn mấy vòng.

Cuối cùng khi xác định đây thật sự không phải Muộn Du Bình, cậu mới ấm ức bỏ cuộc.

Vết thương của Bàn Tử tuy phiền phức nhưng có máu của Sở Văn thì không còn là vấn đề.

Sở Văn vừa làm vừa nói: "Bàn gia, chúng ta thỏa thuận trước nhé, một giọt máu của tôi giá một vạn tệ, cậu nhịn được thì cứ nhịn, nhịn không được thì bỏ chút tiền ra cho đỡ khổ." Bàn Tử trừng mắt: "Cái gì, cậu định thừa nước đục thả câu đấy à?

Xem tôi có bao nhiêu mụn máu thì cứ đếm đi, Bàn gia tôi sẽ nghiến răng chịu đựng, có rụng hết răng cũng phải nhịn để tiết kiệm một vạn." Giây tiếp theo, mũi dao trong tay Sở Văn liên tục điểm nhẹ lên chân Bàn Tử. "Ối giời ơi!" Bàn Tử run rẩy: "Sở lão đệ, một lần năm ngàn nhé, về Phan Gia Viên tôi trả tiền mặt!" Sở Văn đầu cũng chẳng ngẩng lên, tiếp tục châm mụn: "Mười hai ngàn!" Bàn Tử vốn chỉ đau thấu xương ở vết thương, giờ thì tim cũng bắt đầu đau. "Sở đại ca của tôi ơi!

Tôi đâu phải mở bệnh viện Phủ Điền đâu, cậu nhìn xem quanh đây toàn là đồ gốm thời Minh, tùy tiện lấy một cái ra là đủ tiền trả trước rồi, hà tất phải bòn rút chút dầu mỡ trên người tôi chứ!" "Mười lăm ngàn!" Bàn Tử biết đạo lý anh hùng không chấp kẻ tiểu nhân, bèn nhắm mắt lại: "Thôi được rồi, mười lăm ngàn thì mười lăm ngàn, cậu cho Bàn gia tôi một lần đau dứt điểm đi, cuối cùng nhớ giảm giá cho tôi là được!" A Ninh nhìn hai người họ một cách bất lực: "Cái tên Bàn Tử trời không sợ đất không sợ này mà lại bị Sở Văn trị cho phục tùng như vậy." Khoảng năm phút sau, đôi chân của Bàn Tử cuối cùng cũng khôi phục cảm giác.

Tuy trên chân đầy máu nhưng Sở Văn bảo không sao.

Dù sao thì mụn máu cũng chỉ là vết thương ngoài da, lúc nãy không đi được hoàn toàn là do độc tố thần kinh của lũ quái trùng, có máu của Sở Văn vào là độc tố bị hóa giải hết.

Vậy nên gã cũng có thể loạng choạng đứng dậy được.

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh giúp Sở Văn băng bó vết cắt ở ngón tay. "Bàn Tử, tổng cộng là ba triệu năm trăm ngàn tệ, ra ngoài nhớ trả tiền đấy." Sở Văn bồi thêm một câu.

Kết quả là Bàn Tử vừa mới đứng dậy, nghe thấy con số ba triệu rưỡi suýt chút nữa lại quỳ xuống.

Ánh mắt gã đảo quanh mộ thất, bụng bảo dạ xem món đồ nào nên mang về Phan Gia Viên.

Một chuyến đi này còn chưa kiếm được gì đã gánh một đống nợ là sao?

A Ninh thấy mọi người cơ bản đã ổn định, cũng đứng dậy: "Đi thôi, chúng ta ra ngoài xem sao." Hạo Thiên Chân đỡ Bàn Tử đi phía trước, Sở Văn đi giữa, A Ninh đoạn hậu.

Chương 25

Ra khỏi nhĩ thất là một dũng đạo dài, hai bên cứ cách một mét lại đặt một cây đèn đồng có hình dáng độc đáo.

Sở Văn tiến lại gần xem xét, phát hiện nhiên liệu trong đèn đã cháy hết từ lâu.

Hắn bốc một nắm tro nhiên liệu lên ngửi, thấy có một mùi hương thoang thoảng.

Khi ngửi thấy mùi hương này, Sở Văn lập tức thấy hơi chóng mặt. "Sao vậy?

Đèn đồng có gì lạ à?" A Ninh tò mò tiến lại hỏi. "Ừ, hình như là Cốt Hương Cấm Bà." Sở Văn nói: "Tránh xa mấy cây đèn này ra, hương xương Cấm Bà này gây ảo giác, hít nhiều có thể mất mạng đấy!" Bàn Tử đi vài bước, dần tìm lại được cảm giác đi đứng.

Nghe Sở Văn nói vậy, gã lên tiếng: "Cốt hương?

Hít vào gây ảo giác, hít nhiều mất mạng?

Thế thì khác gì mấy loại ma túy bây giờ đâu." "Đợi đã!

Mọi người cẩn thận, trong dũng đạo có thể có cơ quan!" Bất thình lình, Hạo Thiên Chân nắm chặt lấy tay Bàn Tử. "Mộ này cũng bảy tám trăm năm rồi, có cơ quan thì chắc cũng mục nát hết rồi." Bàn Tử ngoài miệng thì bảo không sao, nhưng trong lòng cũng thầm đề cao cảnh giác.

Lúc này, Sở Văn âm thầm liếc nhìn A Ninh.

Sắc mặt cô gái này quả thực có gì đó không đúng, từ lúc vào mộ đến giờ sao cô lại có vẻ lầm lì hơn hẳn mọi người?

Hạo Thiên Chân buông Bàn Tử ra, một mình cẩn thận tiến về phía trước, Bàn Tử kéo đôi chân tàn tật theo sau. "Mọi người đi trước đi, tôi đoạn hậu!" A Ninh nói với Sở Văn.

Ngờ đâu Sở Văn chẳng hề động lòng: "Cô đi trước đi, tôi đoạn hậu!" A Ninh nhìn Sở Văn, lồng ngực phập phồng một hồi lâu không biết đang nghĩ gì, sau đó cô nói: "Được!" rồi quả nhiên đi trước Sở Văn.

Đoạn dũng đạo này dài khoảng hơn ba mươi mét, rộng hơn hai mét.

Mọi người đang đi thì tai Sở Văn bỗng động đậy.

Dường như hắn nghe thấy một tiếng "rắc" cực nhỏ. "Đứng im!" Một tiếng quát lớn vang lên.

Ba người đi trước đang nơm nớp lo sợ trong không gian tối tăm tĩnh mịch, bỗng nghe tiếng quát thì giật mình hồn xiêu phách lạc. "Có cơ quan!" Sở Văn lập tức dùng đèn pin soi dưới chân ba người.

Quả nhiên, viên gạch dưới chân A Ninh hơi lún xuống một chút, không ngoài dự kiến, chỉ cần cô nhấc chân lên là cơ quan sẽ kích hoạt.

Có thể là tên nỏ, có thể là hố cát, hay tệ nhất là Hỏa Long Dầu của Tây Vực!

Vì độ khó hiện tại đã chuyển sang mức địa ngục, nên ngay cả Sở Văn cũng không biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện quái gì.

A Ninh đang đứng chôn chân tại chỗ, sau khi bị Sở Văn quát thì không dám cử động một li.

Nếu chỉ là cung tên cường nỗ thông thường, với thân thủ của cô, cô hoàn toàn có thể tóm lấy Hạo Thiên Chân, à không, tóm lấy Bàn Tử chắn phía trước.

Dù sao Bàn Tử cũng to ngang hơn chút, lại thêm đôi chân đang không thuận tiện, dùng lão làm lá chắn thì cảm giác an toàn hơn hẳn.

Nhưng chẳng biết tại sao, vào lúc mấu chốt, người đầu tiên hiện lên trong lòng A Ninh lại là Sở Văn.

Tuy thân thủ của hắn chẳng cần cô phải lo lắng, nhưng ngạn ngữ có câu 'dao sắc không gọt được chuôi', vạn nhất hắn bị trúng tên thì sao?

Chỉ một thoáng do dự ngắn ngủi đó đã khiến cô lỡ mất cơ hội tốt nhất.

Bàn Tử dù 'thân tàn' nhưng 'chí vẫn kiên', vừa nghe Sở Văn quát một tiếng, lão liền lăn kềnh ra đất, dùng đôi chân lết đi rồi chui tọt vào sau cái đèn đồng.

Đừng nói gì chứ cái thể hình của lão, lúc cúi người xuống trông chẳng khác gì một quả cầu.

Lúc này A Ninh muốn tóm lấy Bàn Tử hay Hạo Thiên Chân làm bia đỡ đạn đều đã không còn khả năng.

Sở Văn nhanh chóng tiến đến bên cạnh A Ninh, ngồi xổm xuống nhìn biểu cảm của cô, trong lòng thầm tính toán: 'Cô nàng này thân thủ tốt, lại có tâm kế, giờ mình không dám chắc cô ta có ý đồ xấu với mình hay không.

Vạn nhất mình ấn giữ khối gạch này mà cô ta lại bỏ chạy, chẳng phải mình thành kẻ đổ vỏ sao?' Nghĩ đến đây, Sở Văn vốn đang ngồi xổm bỗng nhiên đứng bật dậy, nói: 'Cơ quan này chế tác quá tinh xảo, bộ phận chủ thể lại chôn dưới đất, nên trước khi chưa nắm rõ tình hình, tôi cũng chịu chết.' 'Thế giờ tính sao?' Bàn Tử nấp sau đèn đồng hét vọng lên.

Sở Văn nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của A Ninh, bảo: 'Cách an toàn

duy nhất là mấy người chúng ta rút lui sang mộ thất khác trước, chịu khó để A Ninh cô nương đứng đây chịu phạt một lát, đợi tôi tìm ra phát hiện mới hoặc có cách nào tốt hơn thì mới cứu cô được.' 'Được đấy!' Bàn Tử nhớ lại chuyện vừa xảy ra trong nhĩ thất, lập tức nhe răng cười: 'A Ninh cô nương, chịu khó đứng đó một tí nhé.

Chương 26

Bàn gia tôi để lại cho cô khẩu súng này, nếu mỏi chân quá đứng không nổi nữa thì tự cho mình một phát cho nó thống khoái.' Lúc nãy khi Bàn Tử đau đến chết đi sống lại, A Ninh từng đề nghị bỏ mặc lão.

Giờ thì nhân quả báo ứng đến nhanh thật.

A Ninh nhìn Sở Văn, trong đôi mắt vốn phong tình vạn chủng bỗng chốc phủ một lớp sương mờ, nhưng cô vẫn kiên cường cắn chặt môi dưới, không thốt ra một lời nào.

Nếu Sở Văn biết vừa rồi A Ninh vì lo cho hắn nên mới lỡ mất thời gian dùng Bàn Tử làm bia đỡ đạn, có lẽ hắn sẽ biết thương hoa tiếc ngọc một chút.

Tiếc là trong hoàn cảnh này, hắn có phần không tin tưởng A Ninh, nên đành để cô chịu ấm ức một lát, xác định mộ thất tiếp theo không có nguy hiểm rồi mới cứu.

Vì thế, dù thấy mắt A Ninh đã hoe đỏ, hắn vẫn nghiến răng bảo Bàn Tử: 'Chúng ta đi!' Bàn Tử và Hạo Thiên Chân sau khi đứng dậy, ngoái đầu nhìn bóng dáng gầy guộc cô độc của A Ninh, trong lòng cũng thấy chẳng dễ chịu gì. 'Mấy gã đàn ông chúng ta bỏ mặc một tiểu cô nương đứng trên cơ quan thế này, có vẻ hơi quá đáng nhỉ.' Bàn Tử vừa đi vừa lẩm bẩm.

Ba người vừa rời khỏi hành lang, bước vào một nơi không rõ có phải chủ mộ thất hay không, bỗng nghe thấy từ phía sau khoảng mười lăm mét, chính là vị trí A Ninh đang đứng, vang lên những tiếng 'răng rắc' liên tục trong khoảng một giây!

Sở Văn lập tức quay đầu: 'Hỏng bét!

Cô nàng này đúng là một liệt nữ cứng đầu!' Chẳng còn cách nào khác!

Cô nàng chắc là đau lòng quá, nên thà nhấc chân lên cho xong.

Mặc kệ cơ quan có là gì, cứ để nó lao tới đi, bà đây cân tất!

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng giật mình, vội dùng đèn pin chiếu về phía A Ninh!

Thực ra họ cũng định xem quanh mộ thất có cách nào cứu cô không.

Dù sao cô cũng là kim chủ thuê họ đi làm việc, không phục vụ chu đáo thì ai trả lương đây!

Nhưng A Ninh cậy có chút thân thủ, tính tình lại cương liệt.

Sở Văn không xót cô đúng không?

Được, cô cũng chẳng thèm xót mình nữa!

Tiếng răng rắc vừa dứt, trên tường mộ phía trước, sau, trái, phải của hành lang lần lượt lộ ra những lỗ hổng to nhỏ khác nhau.

Ngay sau đó là tiếng xé gió vang lên, vô số mũi tên mang theo luồng gió lạnh buốt lao thẳng về phía A Ninh! 'Đầu tên có độc!' Sở Văn cảm nhận được luồng kình phong sượt qua má, hắn biết những mũi tên này to nhỏ không đều, lực bắn ra cũng khác nhau.

Cách bố trí cơ quan này tuy phiền phức nhưng hiệu quả lại tốt nhất.

Bởi vì nếu lực tên như nhau, người đỡ chỉ cần cản vài phát là nắm bắt được lực đạo, việc chống đỡ sẽ tương đối dễ dàng.

Nhưng nếu lực đạo không đồng nhất, người đỡ sẽ phán đoán sai mức độ nặng nhẹ.

Vạn nhất gặp mũi tên nặng mà lại đỡ nhẹ thì đúng là mất mạng như chơi! 'Này!

Con mụ điên này, cô phát rồ rồi à!' Trong lúc cấp bách, Sở Văn hét lớn một tiếng.

Ở đầu kia hành lang, A Ninh trong bộ đồ lặn bó sát màu đen, nghiêng mình né một mũi tên trong gang tấc, lạnh lùng đáp trả: 'Mặc xác tôi!' Bàn Tử cuống lên: 'Ninh tiểu thư, đừng có dỗi mà, chúng ta dĩ hòa vi quý, hà... hà... ai?

Ai đấy?

Làm cái gì thế!' Trong lúc nói chuyện, Sở Văn nghiến răng, lách mình lao ra, cư nhiên một lần nữa xông vào phạm vi cơ quan, lao về phía A Ninh để bế cô lên!

Bàn Tử quả không hổ danh là người tinh đời, nghe hai người họ kẻ tung người hứng, trong lòng thầm hô hỏng bét.

Một bên phong tình vạn chủng, thân hình bốc lửa; một bên cơ trí thông minh, thực lực thâm sâu khó lường.

Hai người này 'tình trong như đã mặt ngoài còn e', đúng là xứng đôi vừa lứa!

Khi Sở Văn lách mình lao ra, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều muốn đứng tim.

Tuy rằng giữa sinh tử luôn có thể cảm nhận được tình đồng chí nồng nàn, nhưng cái dũng khí 'biết núi có hổ vẫn hướng về núi' này không phải ai cũng tùy tiện có được.

Hạo Thiên Chân chỉ còn cách cố hết sức nghiêng người dùng đèn pin soi sáng hành lang cho Sở Văn.

Chương 27

Bàn Tử thở dài: 'Thân thủ hai người họ đều giỏi hơn chúng ta, lo lắng cũng vô ích, xem kịch thôi!' Hai người nhìn về phía Sở Văn và A Ninh.

Chỉ thấy A Ninh linh hoạt né tránh giữa hành lang, đợt tên đầu tiên cư nhiên bị cô tránh được hết.

Thấy Sở Văn xông ra cứu mình, mắt cô đỏ hoe: 'Làm cái gì thế!' 'Chẳng vì cái gì cả!' Sở Văn nhấc chân đá bay một mũi tên lớn, nắm lấy tay A Ninh kéo lùi lại!

Hiện tại khoảng cách gần nhất không phải mộ thất của Hạo Thiên Chân mà là nhĩ thất lúc nãy vừa vào. 'Đừng có quản tôi!' A Ninh vẫn đang giận dỗi, kết quả Sở Văn bỗng nhiên bá đạo ôm chặt lấy cô vào lòng. 'Ưm...' Bao nhiêu uất ức trong lòng ngay giây phút đó đều tan biến sạch sành sanh.

Ngay sau đó, một mũi tên sượt qua sau gáy A Ninh trong gang tấc.

Vùng da gần mũi tên đó nổi da gà ngay lập tức theo phản ứng tự nhiên.

Nếu vừa rồi Sở Văn không ôm lấy cô, một mũi tên đó đã khiến cô hương tiêu ngọc tổn rồi!

Bàn Tử xoa đầu Hạo Thiên Chân bảo: 'Nhìn người ta yêu đương kìa, nước ngoài có 007 lấy lòng thiếu nữ trong mưa bom bão đạn dễ như lấy đồ trong túi, nước mình thì có Sở huynh đệ diễn kịch ngôn tình 'Tổng tài bá đạo yêu nàng tiểu kiều thê' giữa vạn tiễn tề phát, Bàn gia tôi coi như được xem phim miễn phí một lần!' Hạo Thiên Chân lắc đầu hất tay Bàn Tử ra: 'Bớt mồm bớt miệng lại đi, bảo sao đến giờ vẫn không có bạn gái.' 'Ơ?

Nói tiếng người đấy à.' Bàn Tử lập tức bất mãn.

Lại nói về Sở Văn và A Ninh, bên họ thực sự là kinh tâm động phách!

Có mấy lần nếu không có Sở Văn, A Ninh chắc chắn đã bị thương bởi những mũi tên sắc lẹm, mỗi đầu tên đều lấp loáng hàn quang, chẳng biết có phải loại độc 'thấy máu là chết' hay không.

Hai người vừa né tên vừa lùi lại, cuối cùng cũng quay về được nhĩ thất. 'Này, không sao chứ!' Bên kia truyền lại tiếng hét của Bàn Tử. 'Chưa chết được.' Sở Văn đáp: 'Cẩn thận một chút, mộ thất bên đó có lẽ có quan tài, tuyệt đối đừng có tùy tiện mở ra!' 'Nói bậy, Bàn gia tôi giờ nghèo đến mức sắp phải bán quần sịp rồi, gặp được quan tài thì cũng phải vớ lấy vài món minh khí mới được.' Sở Văn biết không cản nổi Bàn Tử, dù sao bên đó cũng có Hạo Thiên Chân khuyên ngăn được phần nào, nên cũng không quá lo lắng. 'Cô có bệnh à, tự nhiên nhấc chân làm gì, không thấy tôi đang tìm đồ để cứu cô sao!' Sở Văn quay đầu nhìn A Ninh. 'Tôi...' A Ninh cũng chẳng biết nữa.

Dù sao lúc nãy thực sự có chút cảm giác giận dỗi trong đó.

Trên đời này điều bất lực nhất chính là rõ ràng chẳng hiểu gì về một người, nhưng lại âm thầm nảy sinh tình cảm, đó mới là điều chí mạng. 'Bỏ đi, xem trên người có vết trầy xước nào không, đợi cơ quan bắn hết tên thì tôi sẽ đưa cô đi hội quân.

Trong mộ này tà môn lắm, cái đứa trẻ ma lúc nãy còn chưa giải quyết xong, trong lòng tôi cứ thấy bất an thế nào ấy!' Sở Văn lấy nước trong ba lô ra uống một ngụm.

Khoảng hai ba phút sau, cơ quan trong hành lang chắc đã tê liệt.

Hai người mới bước ra khỏi nhĩ thất, vội vã đi về phía mộ thất của Hạo Thiên Chân.

Vừa vào mộ thất, Sở Văn và A Ninh đều sững sờ.

Lúc nãy vào không nhìn kỹ, Sở Văn mải cứu A Ninh nên lao thẳng ra ngoài, giờ nhìn lại mới thấy trong mộ thất này đâu chỉ có một cái quan tài.

Rõ ràng là chín cái quan tài liên hoàn, đặt theo vị trí Cửu Cung trong Bát Quái.

Sở Văn nhíu mày: 'Thiên Chân!

Bàn Tử!

Hai ông đâu rồi?' Nhưng trong mộ huyệt lại im lặng như tờ, không một tiếng động.

Chẳng lẽ lúc nãy hắn không có mặt, Bàn Tử và Thiên Chân đã gặp nguy hiểm?

Không đúng, không đúng.

Khoảng cách gần như vậy, nếu gặp nguy hiểm thì với cái tính của Bàn Tử, chắc chắn đã hét toáng lên rồi.

Hay là sau chín cái quan tài này có mật môn?

Hai người đó đã vào mộ thất khác rồi?

Nghĩ vậy, Sở Văn định tiến lên xem xét phía sau chín cái quan tài rốt cuộc có gì.

Bỗng nhiên, tay hắn bị A Ninh nắm chặt lấy!

Quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt A Ninh tái nhợt, đôi môi vốn hồng nhuận dường như cũng mất đi màu sắc.

Chương 28

Mắt cô nhìn chằm chằm vào chín cỗ quan tài trước mặt, cả người run rẩy, giọng nói sợ hãi không kìm được mà run cầm cập: 'Cửu cốt lập quan!

Ở đây cư nhiên có Cửu cốt lập quan!' Sở Văn kỳ lạ nhìn A Ninh.

Cửu cốt lập quan?

Thứ gì thế?

Sao hắn chưa từng nghe qua?

Nhìn dáng vẻ của cô, rõ ràng cái thứ này còn đáng sợ hơn tất cả những thứ gặp trước đó cộng lại!

Sở Văn dùng đèn pin chiếu một lượt, trong thiên thất hiện ra chín cái quan tài.

Điều quỷ dị là chín cái quan tài không đặt nằm trên mặt đất mà lại dựng đứng theo vị trí Cửu Cung.

Chất liệu quan tài không phải đá, không phải gỗ, cũng chẳng phải đồng xanh!

Chín cái quan tài dưới ánh đèn phát ra thứ ánh sáng vàng nhạt pha trắng.

Nhìn kỹ lại, Sở Văn thốt lên: 'Quan tài xương?' Loại quan tài xương này qua các triều đại đều cực kỳ hiếm gặp.

Thứ nhất là trình độ thủ công thời cổ đại không đạt yêu cầu, dù dùng xương người hay xương thú đều không thể chế tác hoàn toàn khít khao.

Thứ hai là xương cốt thực ra rất giòn, chôn dưới đất vài năm có

thể bị sâu bọ hoặc các nguyên nhân khác khiến quan tài hỏng còn nhanh hơn cả thi thể.

Tuy nhiên, phàm sự đều có ngoại lệ.

Ví dụ như cái Cửu cốt lập quan trước mắt A Ninh và Sở Văn đây.

Nhìn cảnh tượng tà ác này, Sở Văn cũng nhận ra bên trong ẩn chứa sự tà tính kinh người.

Hắn đoán có lẽ Hạo Thiên Chân và Bàn Tử một là đã vô tình trúng kế của chín cái quan tài này, hai là đã vào một thiên thất khác.

Hoặc có lẽ trong thời gian vừa rồi, vị trí của hải để mộ đã thay đổi.

Sở Văn hỏi: 'Cô biết thứ này à?' A Ninh bên cạnh thở phào một cái, nhưng ánh mắt vẫn tràn đầy sự sợ hãi đối với quan tài xương. 'Từ cổ chí kim đều chú trọng nhập thổ vi an, cái sự quỷ dị của lập quan (quan tài dựng đứng) chính là ở chỗ khiến người chết sau này vĩnh viễn không được yên giấc.' 'Anh nhìn kìa.' A Ninh điều chỉnh đèn pin cho sáng hơn, chiếu thẳng vào cái quan tài xương gần hai người nhất.

Cô lộ vẻ không nỡ: 'Chết trong loại quan tài xương này đa số đều là nữ giới.' Sau khi ánh sáng rõ hơn một chút, Sở Văn mới nhìn thấy rõ.

Hóa ra ở chính giữa mỗi cái quan tài xương đều có một chiếc đinh gỗ khổng lồ đâm xuyên qua quan tài, đóng chết người bên trong khi họ còn sống.

Chỗ kẽ hở giữa đinh gỗ và quan tài xương có những vết máu khô rỉ ra.

Xác khô trong quan tài có tư thế chết cực kỳ thê thảm, tứ chi vặn vẹo, trên quan tài xương còn có những vết cào cấu bằng móng tay do nạn nhân để lại lúc sinh thời.

Sở Văn không khỏi rùng mình. 'Cái thứ Cửu cốt lập quan này chỉ có trong truyền thuyết, tôi cũng chưa bao giờ thấy tận mắt.

Tương truyền đây không phải đạo pháp thăng long thuần túy mà là một loại bí thuật âm tà từ Tây Vực.' 'Cần chín người phụ nữ có ngày sinh tháng đẻ hoàn toàn thuộc âm, và những người này đều phải đang mang thai.' 'Dùng quan tài xương nhốt họ vào trước, sau đó dùng đinh gỗ đâm thẳng vào bụng họ.

Vì trong bụng phụ nữ có cơ quan sinh nở quan trọng và kết tinh của sự sống, sau khi đinh gỗ đâm xuyên qua, máu ở vùng bụng sẽ thấm vào đinh gỗ.

Như vậy, âm nữ, âm huyết, cộng thêm âm tử, chín người phụ nữ hợp lại thành con số Cửu Âm.' 'Ý cô là trong những cái quan tài này thực chất chứa mười tám mạng người?' Sở Văn không đành lòng hỏi: 'Vậy đinh gỗ hút máu để làm gì?' Nói đến đây, A Ninh hít một hơi thật sâu: 'Số tinh huyết đó sẽ được dùng để nuôi dưỡng Hung Thai.' Sở Văn nghe xong, sau gáy lạnh toát.

Hung Thai!

Chẳng lẽ cái đứa trẻ ma lúc nãy trong nhĩ thất chính là Hung Thai?

Nếu có thứ hung hiểm như vậy tồn tại, tại sao đội khảo cổ hơn hai mươi năm trước rõ ràng đã vào đây mà trong nhật ký không hề nhắc tới một chữ?

Sở Văn theo thói quen sờ vào cuốn nhật ký của đội khảo cổ mang từ trên tàu ma xuống.

Hắn định đưa nhật ký cho Hạo Thiên Chân nhưng cứ quên khuấy đi mất.

Giờ hắn vội vàng mở ra, lật xem lại một lần nữa.

Không tìm thấy bất kỳ thông tin nào nhắc tới Cửu cốt lập quan.

Chẳng lẽ họ may mắn không gặp phải thứ này?

Hay là mình quá xui xẻo, nên nào là xác ướp trong bình, nào là Cửu cốt lập quan, cái gì cũng gặp sạch sành sanh!

Chương 29

Trong thâm tâm Sở Văn có một dự cảm.

Việc hắn liên tục đụng phải những thứ này trong hải để mộ có lẽ tuyệt đối có liên quan đến thân phận bí ẩn và huyết mạch của mình. 'Giờ chúng ta cũng không còn đường nào để đi, thiết bị lặn hỏng hết rồi, không quay về được đâu.' Sở Văn nhìn A Ninh nói: 'Đã đến nước này thì dù sống hay chết cũng phải xông pha một chuyến.

Cô đi sau tôi, nắm chắc lấy tôi.' Nói xong, Sở Văn một lần nữa rút đoản kiếm ra, tiến về phía chín cỗ quan tài xương âm u đáng sợ.

Khi lại gần, Sở Văn mới hiểu sự sợ hãi của A Ninh bắt nguồn từ đâu.

Trên những quan tài này khắc những phù hiệu vừa bí ẩn vừa quen thuộc.

Những chiếc đinh gỗ to bằng bắp chân đâm xuyên qua bụng những nữ xác khô, bên trên là những vết máu đã oxy hóa thành màu đen trông cực kỳ tàn nhẫn.

Chín cỗ quan tài nối tiếp nhau, cái nọ bảo vệ cái kia!

Theo vị trí Cửu Cung tạo thành một trận đồ.

Ở chính giữa chín cỗ quan tài là một cái quan tài gỗ kim ti nam nhỏ nhắn.

Chất liệu quan tài này có lẽ tương đương với ba mươi hai cột rồng bằng gỗ kim ti nam trong Minh Trường Lăng.

Nếu mang ra Phan Gia Viên bán, giá chắc đắt hơn bạc ròng cùng trọng lượng mấy phần.

Nhìn từ bên ngoài, quan tài dường như chưa từng bị ai phá hoại.

A Ninh từ lúc vào đây cả người cứ run rẩy không thôi, giờ nhìn cái quan tài nhỏ lại càng mặt không còn giọt máu.

Sở Văn nắm lấy bàn tay lạnh giá của cô, khẽ bóp nhẹ để ra hiệu sẽ không sao.

A Ninh cũng gật đầu, cố nặn ra một nụ cười gượng gạo.

Đúng lúc đó. 'Ai!' Hắn bỗng nhiên quay đầu lại.

Đôi vai vừa thả lỏng bỗng chốc lại căng cứng.

Sở Văn nhìn ra sau lưng A Ninh, ngoại trừ mấy cái quan tài xương đó ra thì chẳng có ai khác. 'Là Bàn Tử và Hạo Thiên Chân sao?' Sở Văn thầm đoán.

Quay đầu lại, hắn thấy A Ninh kinh hoàng nhìn ra sau lưng mình, rõ ràng là cô đã thấy thứ gì đó kinh khủng nhưng lại không dám hét lớn, chỉ có thể dùng khẩu hình khẽ cử động mấy cái.

Sau gáy Sở Văn bỗng thấy lành lạnh.

Nhìn khẩu hình của A Ninh rõ ràng là nói: 'Đừng quay đầu lại, chạy mau!' Phải biết rằng A Ninh cũng thuộc diện gan dạ nhất trong đám phụ nữ rồi.

Vậy mà giờ đây một chút ý định phản kháng cô cũng không đưa ra được, chỉ bảo chạy mau.

Cộng thêm hơi lạnh cảm nhận được sau gáy, khiến hắn không thể không sợ. 'Rắc... rắc...!' Sở Văn không hề cử động, nhưng chín cỗ quan tài xương lại cùng lúc phát ra những tiếng động quái dị ghê răng.

Nhờ ánh sáng yếu ớt của đèn pin, hắn thấy trong cái quan tài ngay sau lưng A Ninh bỗng thò ra một đôi tay khô khốc với móng tay sắc nhọn, bắt đầu điên cuồng cào cấu vào quan tài. 'Mẹ nó.' Sở Văn chấn

kinh: 'Biến xác rồi!' Chín người phụ nữ đã chết mấy trăm năm, sau khi mình vào đây đều đồng loạt biến xác!

Sở Văn cuối cùng cũng hiểu tại sao A Ninh lại sợ hãi đến thế.

Không ngoài dự đoán, trong cái quan tài sau lưng hắn cũng đang xảy ra chuyện tương tự!

Chạy?

Sở Văn căn bản không có ý định đó.

Vì không có chỗ nào để chạy cả!

Hiện tại chưa tìm thấy mật đạo thông tới chủ mộ thất, chạy ngược lại thì cùng lắm cũng chỉ về nhĩ thất.

Đến lúc đó bị chín cái xác khô bao vây trong nhĩ thất, kiểu gì cũng chết!

Nếu lại nhảy xuống suối phun giữa nhĩ thất, điều đó có nghĩa là bên ngoài có Cấm bà và xác ướp trong bình.

Chương 30

Thà đánh một trận ra trò với chín cái xác khô này còn hơn là bị xác ướp trong bình hành hạ tới chết. 'Đợi đã!' Hắn bỗng nhận ra mấu chốt vấn đề.

Tại sao trước đó mấy cái xác này không biến, mà phải đợi đến khi hắn tới chỗ cái quan tài gỗ kim ti nam nhỏ này mới biến!

Ánh mắt Sở Văn dán chặt vào cái quan tài đó.

A Ninh rút súng ra, bắn liên tục vào những quan tài xương đang rung chuyển dữ dội xung quanh, nhưng kết quả ngoại trừ tia lửa bắn tung tóe thì chẳng có tác dụng gì.

Sở Văn đã quyết, bỗng tiến lên, hai tay bám vào mép quan tài gỗ kim ti nam, mạnh bạo kéo lên!

Kết quả là cái nắp quan tài dài một mét đó vẫn bất động như núi. 'Đổ nhựa thông sao!' Sở Văn vội vàng đưa tay ra bảo A Ninh: 'Bật lửa!

Lúc ở trên tàu tôi dặn mỗi người mang theo một cái bật lửa, mau đưa cho tôi!' Súng của A Ninh giờ cũng hết đạn, cô ném khẩu súng vào một cái quan tài đang rung động, rồi từ trong ngực lấy ra cái bật lửa đưa cho Sở Văn.

Khi nhận bật lửa, Sở Văn thậm chí còn cảm nhận được hơi ấm từ người A Ninh.

Vào lúc này thì chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ ngợi lung tung, sờ thì cũng sờ rồi, ôm cũng ôm rồi, chút hơi ấm này tạm thời không làm lung lạc tâm trí hắn được.

Hắn cầm cái bật lửa chống gió cùng A Ninh khẽ hơ quanh mép

quan tài.

Một mùi hôi thối nồng nặc lập tức xộc vào mũi hắn.

Những cái quan tài xương đó đã trải qua mấy trăm năm, giờ đây căn bản không chịu nổi sự quấy phá điên cuồng của những cái xác bên trong, một nửa số quan tài đã sắp tan tành. 'Nhanh lên!

Nhanh lên!' Sở Văn cũng chẳng biết trong cái quan tài gỗ kim ti nam này rốt cuộc có gì.

Nhưng theo trực giác, hắn cho rằng bên trong chắc chắn có thứ mà đám xác ướp kia muốn, hoặc là thứ mà chúng đang canh giữ.

Nhanh!

Hắn phát hiện nắp quan tài đã hơi lỏng ra.

Sở Văn thu bật lửa, một lần nữa luồn hai tay vào kẽ hở, dùng hết sức bình sinh nhấc mạnh lên!

Chín cái xác trong quan tài xương bỗng nhiên dừng bặt động tác theo hành động của Sở Văn!

Ngay sau đó là những tiếng gào thét chói tai, âm thanh đó giống như tiếng xẻng sắt cào trên nền xi măng vậy.

Nó sắc lẹm đâm thẳng vào sâu trong linh hồn của A Ninh và Sở Văn.

Sở Văn mở được quan tài ra, vội dùng đèn pin chiếu vào bên trong. 'Cái gì thế này!' Ngoài dự đoán của Sở Văn, trong quan tài không có Hung Thai, không có xác trẻ ma, càng không có xác ướp nhỏ.

Mà trông giống như... giống như thạch vậy!

Cũng giống như món thịt đông người phương Bắc hay ăn, chỉ có điều màu sắc là màu tím đen.

Ngửi mùi thì tuyệt đối không phải thứ gì ngon lành.

A Ninh thấy cái thứ vô dụng này xong thì nở nụ cười khổ: 'Sở Văn, không ngờ cuối cùng tôi lại chết cùng anh ở đây.' 'Chết?' Sở Văn lắc đầu: 'Cũng chưa chắc.' 'Lúc nãy cô chẳng bảo chín cái quan tài xương là để nuôi dưỡng cái thứ này sao?

Giờ tôi có một dự đoán táo bạo.' A Ninh hiện tại đã tuyệt vọng, nên không còn sợ hãi như lúc đầu nữa: 'Dự đoán gì?' Sở Văn nhìn mấy cái xác ướp đang vật lộn trong quan tài xương, nói: 'Cô còn nhớ đứa trẻ ma chúng ta gặp lúc mới vào không?

Tiếp theo, chúng ta gặp chín cái xác nữ bị bí thuật hại chết khi đang mang thai.' 'Trong cái quan tài này có lẽ là tinh hoa từ huyết mạch Cửu Âm của những cái xác đó và đứa trẻ.

Tôi nhìn cục diện và phong thủy của mộ huyệt này, với vị trí Cửu Cung của các quan tài xương, rõ ràng là để tụ khí!' 'Nhìn hướng đầu quan tài gỗ kim ti nam này mà xem, trong Ngũ Hành nó thuộc vị trí Thủy!

Mà đây lại là vùng biển sâu Tây Sa thuộc Nam Hải!' Nghe Sở Văn phân tích, A Ninh sực tỉnh, chấn kinh nói: 'Cái quan tài này không chỉ chứa tinh hoa của Cửu Âm huyết mà còn tích tụ linh khí của cả vùng biển này suốt gần nghìn năm qua!' 'Có khả năng lắm!' Sở Văn gật đầu nói tiếp: 'Đứa trẻ ma lúc trước chắc là phần hồn.' 'Nếu tôi đoán không lầm thì trong mộ huyệt này chắc chắn còn một cái xác trẻ em khô nữa!

Đó là phần xác!' A Ninh nhíu chặt mày, đầu óc dường như được Sở Văn khai sáng.

Theo tư liệu có được trước đó, hơn hai mươi năm trước khi đội khảo cổ vào đây, hình như đúng là có dấu chân của một đứa trẻ.

Có dấu chân thì tất nhiên phải có thi thể!

Sở Văn đoán không sai một li!

Chương 31

A Ninh suýt chút nữa muốn ôm lấy hắn, đối với phụ nữ, sức hấp dẫn chí mạng nhất của một người đàn ông ngoài sự bí ẩn ra chính là sự thông minh.

Tất nhiên, Sở Văn không biết A Ninh đang nghĩ gì, hắn tiếp tục: 'Tinh hoa Cửu Âm, cộng thêm phần hồn, cộng thêm phần xác, ba thứ hợp nhất lại sẽ thành Hạn Bạt!

Tam giả thiếu một đều không được!

Nhưng giờ tinh hoa này, tôi lấy!' Nói xong, Sở Văn trực tiếp thọc tay vào đống tinh huyết Cửu Âm sền sệt đó, cảm giác vừa dính vừa nhầy, cực kỳ buồn nôn. 'Tìm thấy rồi!' Ba giây sau, mắt Sở Văn sáng lên, từ trong quan tài cư nhiên lấy ra một khối to bằng ngón tay cái, đã đông kết thành tinh thể.

Thật kỳ lạ, lúc mới mở quan tài ra thì thối như vậy, nhưng khi lấy khối tinh thể này ra, nó lại thoang thoảng tỏa ra mùi hương thanh khiết sảng khoái.

Cùng lúc đó, chín cái quan tài xương đồng loạt nứt toác!

Đám xác khô bên trong đồng loạt hướng về phía Sở Văn, nhìn chằm chằm thứ đồ trong tay hắn, trong nhất thời cư nhiên bắt đầu do dự!

Ngực A Ninh phập phồng không định, ánh mắt cô cũng dán chặt vào khối tinh thể nhỏ xíu đó.

Dù không biết thứ đó dùng làm gì, nhưng A Ninh dám khẳng định, bán sạch toàn bộ minh khí trong hải để mộ này chắc cũng chẳng đổi lại được một mẩu tinh thể bằng móng tay đâu. 'Thay vì gọi là tinh

huyết Cửu Âm, theo tôi thấy, nên đặt cho nó cái tên hay hơn.' Sở Văn cảnh giác nhìn đám xác ướp xung quanh. 'Gọi là Nam Hải Tinh Phách đi!' Sở Văn vừa dứt lời, chẳng đợi A Ninh hay đám xác ướp có phản ứng gì, giây tiếp theo hắn đã nuốt chửng Nam Hải Tinh Phách vào bụng.

Hắn thầm nghĩ: Nếu hệ thống không lừa mình, mọi thứ trong mộ táng đều có thể thôn phệ, bao gồm cả Nam Hải Tinh Phách!

Sở Văn đang đánh cược!

Hiện tại đạn của A Ninh đã hết, súng cũng vứt rồi.

Bàn Tử không có đây, Muộn Du Bình cũng chẳng biết lại chạy đi đâu tìm ký ức.

Một mình hắn tuyệt đối không phải đối thủ của đám xác ướp này.

Đã vậy thì chỉ còn cách đánh cược một ván thôi! 'Sở Văn!

Cậu...' A Ninh trơ mắt nhìn Sở Văn nuốt Nam Hải Tinh Phách vào bụng mà không kịp ngăn cản.

Đùa à!

Ai mà ngờ được Sở Văn cư nhiên lại nuốt cái thứ đó vào bụng chứ. 'Sao thế, thấy không vệ sinh à?' Sở Văn quay đầu định trêu A Ninh một câu, kết quả giây tiếp theo, hắn bỗng cảm thấy trong bụng đau quặn lên từng cơn!

Sau đó hai đầu gối nhũn ra, quỳ sụp xuống đất, trên trán rịn ra những hạt mồ hôi to như hạt đậu!

Thôi xong!

Chẳng lẽ thực sự không vệ sinh?

Mình sắp phải đi tướt ngay trước mặt chín mụ xác ướp này sao!

Giây tiếp theo, Sở Văn chỉ thấy trong bụng có một luồng đau đớn thấu xương, sau đó bắt đầu lan tỏa ra khắp các bộ phận trên cơ thể.

Trên mu bàn tay đang chống xuống đất, các mạch máu bắt đầu nổi cộm lên, và màu sắc của mạch máu cư nhiên hơi chuyển sang màu đỏ rực! 'Huyết mạch của mình!' Đồng tử Sở Văn co rụt lại: 'Huyết mạch bắt đầu tiến hóa rồi?' 'Sở Văn, không sao chứ!' A Ninh thấy Sở Văn bỗng quỳ rạp xuống đất, cũng chẳng màng tới đám xác ướp bên cạnh.

Cô vội vàng nắm lấy cánh tay trái của Sở Văn, nhưng bỗng nhiên như bị thứ gì đó đốt nóng, cô lập tức rụt tay lại. 'Cái này...' A Ninh chấn kinh nhìn cánh tay trái của Sở Văn, chỉ thấy trên đó bỗng xuất hiện những phù hiệu kỳ quái màu đỏ hỏa nhạt, nhìn thoáng qua thấy phù hiệu này có chút quen mắt. 'Giống phù hiệu trên quan tài xương!' A Ninh sực nhớ lại văn lộ trên quan tài lúc nãy: 'Nhưng lại không hoàn toàn giống, hình như nó bí ẩn hơn cái phù hiệu kia nhiều.' Trong lúc A Ninh còn đang chấn kinh, những phù hiệu màu đỏ hỏa trên tay Sở Văn cư nhiên bắt đầu di chuyển chậm rãi.

Vừa di chuyển, chúng vừa tự hoàn thiện mình.

Tầm mắt A Ninh như bị những phù hiệu đó thu hút, dần dần, cái ấn ký vốn giống phù hiệu thần bí cư nhiên bắt đầu biến đổi thành ấn ký của một loại động vật nào đó.

Nếu coi đây là một bức tranh, thì những đường nét và hướng đi này giống như một bức tranh chạm khắc trên đá.

Đường nét tuy đơn giản nhưng lại tràn đầy sức mạnh! 'Hơ...' Sở Văn đau đến mức tròng mắt đỏ ngầu, nhưng cơn đau vẫn không hề thuyên giảm.

Chương 32

Tất cả các động mạch lớn đều bắt đầu đập mạnh mẽ.

Không thể cứ thế này được.

Không đầy một phút nữa, động mạch sẽ bị huyết mạch căng nổ mất.

May mà bỗng nhiên, các cơ bắp của hắn dường như cảm nhận được áp lực mà mạch máu đang đối mặt, rồi cơ bắp toàn thân cũng bắt đầu run rẩy nhẹ.

Cảm giác đau đớn nhờ đó mà giảm xuống đột ngột. 'Phụt.' Cổ họng Sở Văn ngọt lịm, hắn phun ra một ngụm máu đen.

Cơ thể cuối cùng cũng được làm chủ trở lại.

Đồ án màu đỏ thẫm trên tay trái Sở Văn lóe lên một chút rồi dần dần biến mất như chưa từng tồn tại. 'Rốt cuộc anh là ai.' A Ninh, người tận mắt chứng kiến mọi chuyện, cuối cùng cũng thốt ra câu hỏi đã quanh quẩn trong lòng bấy lâu nay. 'Tôi...' Cơ bắp của Sở Văn vẫn còn hơi run rẩy, nhưng không còn vấn đề gì lớn nữa. 'Thân phận của tôi không quan trọng.' Sở Văn thở dốc, tia máu đỏ trong mắt dần tan đi: 'Cô cũng giống tôi thôi, chẳng phải cũng có không ít bí mật sao, tuy rằng những bí mật đó không giấu nổi mắt tôi.' A Ninh thấy hắn đã khôi phục lại vẻ lém lỉnh thường ngày, biết là hắn không sao rồi.

Lúc này, cô mới sực nhớ ra mình mải quan tâm Sở Văn mà quên mất bên cạnh còn chín mụ xác ướp đang hổ thị đam đam. 'Chúng ta mau chạy thôi!' A Ninh định kéo Sở Văn đi, vừa quay đầu lại thì ngây người đứng chết trân tại chỗ.

Vì cô thấy, chín cái xác vốn đang nhe nanh múa vuốt với mình và

Sở Văn, hiện tại cư nhiên đều quây thành một vòng, toàn bộ quỳ sụp xuống đất!

Chín cái xác ướp!

Không một cái nào dám ngẩng đầu, cứ như thể Sở Văn mới là thứ đáng sợ nhất ở đây vậy. 'Cái gì thế này!!' A Ninh gần như bắt đầu hoài nghi đôi mắt của mình!

Chuyện xác khô quỳ lạy đúng là nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy.

Tại sao chứ!

Trong lúc A Ninh còn đang chấn kinh!

Sở Văn cố gắng chống đầu gối đứng dậy, cúi đầu nhìn xuống chín cái xác khô đang quỳ lạy, trên mặt không lộ chút biểu cảm nào.

Mộ thất chìm vào không gian yên tĩnh ngắn ngủi.

Lúc này, A Ninh bỗng nghe thấy trong hành lang dường như lại có tiếng bước chân người.

Ngay sau đó, một người đàn ông mập mạp, mặc áo sơ mi kẻ hoa, đầu hói từ hành lang bước vào thiên thất. 'Trương cố vấn!' A Ninh sắp bị một chuỗi kích thích này làm cho mất khả năng suy nghĩ!

Chẳng phải lão đã bị xác ướp trong bình lôi xuống biển sâu rồi sao!

Tại sao lại xuất hiện ở đây.

Chỉ thấy Trương Ngốc Tử vẻ mặt bình tĩnh bước vào thiên thất, khi nhìn thấy chín cái xác ướp, lão cũng hơi giật mình.

Vẻ kinh ngạc thoáng qua trên khuôn mặt, sau đó lão ngẩng đầu nhìn chằm chằm Sở Văn và nói: 'Suốt dọc đường tôi cứ thắc mắc tại sao lại thấy cậu quen mắt thế, hóa ra là Bất Tường.' Sở Văn và

Trương Ngốc Tử đứng đối diện nhau, trong lúc ánh mắt giao nhau, các khớp xương trên cơ thể Trương Ngốc Tử phát ra những tiếng 'răng rắc' liên tục.

Sau đó lão gỡ lớp mặt nạ da người trên mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt lạnh lùng và đẹp trai.

Ngoài Tiểu Ca ra thì còn có thể là ai nữa.

Sở Văn nghe Tiểu Ca nói vậy, đứng yên tại chỗ không cử động, chỉ mở miệng hỏi: 'Tôi là Bất Tường sao?

Bất Tường chỗ nào?

Còn nữa, tại sao đám xác ướp này lại quỳ lạy tôi.' Đồng thời, trong đầu Sở Văn cũng đang xoay chuyển điên cuồng trước lời nói của Tiểu Ca.

Tiểu Ca nắm giữ bí mật về 'Chung Cực', vậy cái gọi là 'Bất Tường' của mình là sao?

Tiểu Ca liếc nhìn chín cái xác khô đó rồi nhạt giọng nói: 'Khi chúng ta đàm thoại, chúng không có tư cách đứng nghe.' Sở Văn nhíu mày: 'Vậy ra, anh nhận ra tôi?' Tiểu Ca lắc đầu: 'Tôi chỉ biết cậu đại diện cho sự Bất Tường, nhưng cậu là ai thì tôi không biết.' Trong khi hai người đang đối thoại cách không như vậy.

A Ninh đã hoàn toàn 'đứng hình' trước màn làm màu của Tiểu Ca và Sở Văn.

Chín cái xác ướp trăm năm đang quỳ trên đất mà hai người họ chẳng thèm liếc mắt lấy một cái!

Chương 33

Đã thế, Tiểu Ca còn bảo khi hai người họ nói chuyện, chín cái xác kia liên đứng nghe cũng không đủ tư cách!!

Thật là bá đạo quá thể!

A Ninh lờ mờ nhận ra, hình như cô bắt đầu bước vào những bí mật kinh người đằng sau Sở Văn.

Sở Văn cứ thế im lặng nhìn chằm chằm Tiểu Ca.

Hắn cũng chẳng hy vọng có thể tìm được manh mối gì từ biểu cảm của Tiểu Ca, dù sao y lúc nào cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng như tiền. 'Tiểu Ca gọi mình là Bất Tường sao?' Sở Văn thầm nhủ trong lòng.

Tất cả những sự việc xảy ra trước đó đều lướt qua não hắn như tia điện.

Đám xác ướp kia vốn đầy thù địch, nhưng sau khi hắn nuốt Nam Hải Tinh Phách thì lại tỏ vẻ sợ hãi.

Sở Văn hơi tiến lên một bước, đám xác trên đất lập tức lùi lại một đoạn dài.

Kỳ quái!

Xác ướp mấy trăm năm căn bản không có thần trí và ý thức.

Vậy mà cư nhiên có thể cảm nhận được nỗi sợ.

Chỉ có thể giải thích là trên người Sở Văn có nguyên nhân khiến chúng sợ hãi theo bản năng.

Chắc chắn là do huyết mạch rồi.

Sở Văn biết lúc này không phải lúc nghiền ngẫm chuyện đó, phải

mau chóng tìm Hạo Thiên Chân và Bàn Tử để ra khỏi mộ.

Về thân phận của mình cũng như đồ án động vật thần bí trên tay trái, phải đợi khi rảnh rỗi mới từ từ suy xét. 'Sở Văn, cậu...' A Ninh nhìn qua nhìn lại mặt hai người họ mấy lần.

Ban đầu cô cứ tưởng những người này đều là kẻ nghiệp dư, vị trí tàu đắm cũng là do cô định vị được.

Nên sau khi xuống mộ, không có chuyện gì có thể nằm ngoài tầm kiểm soát của cô.

Nhưng ai ngờ kể từ khi Sở Văn gia nhập, mọi thứ bắt đầu loạn cào cào cả lên.

Đầu tiên là Bàn Tử và Hạo Thiên Chân mất tích một cách khó hiểu.

Rồi lão Trương cố vấn vốn dĩ đã chết cư nhiên lại do Tiểu Ca đóng giả!

Giờ đây trên người Sở Văn lại có thêm những bí ẩn lớn lao như vậy!

Khó khăn lắm mới gặp được Nam Hải Tinh Phách tích tụ cả nghìn năm, cư nhiên lại bị Sở Văn nuốt chửng như ăn kẹo!

A Ninh hít một hơi thật sâu nói: 'Định nhìn nhau đến bao giờ nữa, giờ không phải nên khẩn trương tìm Hạo Thiên Chân và Bàn Tử sao?

Mộ này quỷ dị thế này, biết đâu giờ họ đang gặp nguy hiểm.' Tiểu Ca thu ánh mắt khỏi người Sở Văn và bắt đầu quan sát xung quanh thiên thất. 'Biết sớm Trương cố vấn là Tiểu Ca thì hay quá!' A Ninh lườm Sở Văn một cái, nhỏ giọng nói: 'Hèn chi lúc nãy y xuất hiện bất thình lình, anh chẳng thấy kinh ngạc chút nào.' Sở Văn cười với cô, đồng thời vung vẩy cánh tay trái, vì nhiệt độ cánh tay này giờ rõ ràng hơi cao: 'Tôi biết nhiều chuyện lắm, ví dụ như thực ra cô luôn muốn

hành động đơn độc, nhưng lại thấy trong mộ quá nhiều nguy hiểm nên giờ đang lưỡng lự, đúng không?' Nghe Sở Văn nói vậy, tim A Ninh như lỡ một nhịp.

Nếu là Bàn Tử hay Hạo Thiên Chân nói câu đó, cô có thể không thèm để tâm, coi như gió thoảng bên tai.

Nhưng người nói câu đó lại là Sở Văn.

Thế nên A Ninh nhìn nụ cười của Sở Văn, trong lòng thầm nghĩ: 'Với bản lĩnh của hắn, chắc chắn tinh thông Chu Dịch Bát Quái, có thủ đoạn bói toán hỏi trời, nên đoán được hành vi của mình cũng không có gì lạ.' Phụ nữ dù có cao ngạo đến đâu, một khi đã gặp được người đàn ông mình thích thì đều sẽ tự tìm lý do bào chữa cho đối phương.

A Ninh cũng không ngoại lệ.

Sở Văn nhìn chín cái xác nữ khô mà nhíu mày, dù hắn rất đồng cảm với những gì họ phải chịu đựng lúc sinh thời, nhưng mấy trăm năm qua đi, những người phụ nữ này đã sớm trở thành những cái xác ướp không còn thần trí.

Thay vì cứ để họ vất vưởng trên đời này, chi bằng cho họ một cái kết thống khoái.

Hắn liếc nhìn thanh Hắc Kim Cổ Đao trên lưng Tiểu Ca, định mượn đao dùng một chút, tiếc là đám xác dưới chân dường như cảm nhận được sát cơ trong lòng Sở Văn.

Chẳng đợi Sở Văn có hành động gì, những cái xác khô đó dù vẫn đang quỳ nhưng đã lùi ra khỏi thiên thất với tốc độ kinh người! 'Chạy rồi!' A Ninh bị hành động bỏ chạy bất thình lình của đám xác ướp làm cho giật mình.

Sở Văn nhịn lại, cuối cùng không mượn đao của Tiểu Ca. 'Phát hiện ra gì rồi sao?' Sở Văn thấy Tiểu Ca cứ nhìn chằm chằm vào bức

bích họa sau lưng quan tài xương, bèn mở miệng hỏi.

Chương 34

'Hạo Thiên Chân đi đâu rồi?' Tiểu Ca hỏi ngược lại.

A Ninh kể sơ qua những gì mấy người họ gặp phải, cuối cùng nói: 'Sau khi vào căn mật thất này, đợi tôi và Ninh tiểu thư đuổi theo thì không thấy họ đâu nữa.' Sở Văn nhíu mày: 'Đứa trẻ ma hiện giờ không rõ tung tích, liệu có khi nào bọn họ bị cái thứ đó dẫn dụ sang mộ thất khác rồi không.' Theo như suy đoán trước đó của hắn và A Ninh.

Đứa trẻ ma là phần hồn, cộng thêm Nam Hải Tinh Phách và tinh hoa huyết mạch Cửu Âm cùng với hải khí tích tụ trăm dặm, thì hẳn là phải có một phần xác tồn tại nữa. 'Hỏng rồi, có khả năng họ đã đến nơi có phần xác của đứa trẻ đó!!' Sở Văn vừa nghĩ tới đây là thấy nóng ruột.

Với tính cách của Bàn Tử, thấy quan tài là kiểu gì cũng phải mở ra lấy bảo vật!

Một khi mở quan tài, phần hồn và phần xác của đứa trẻ ma gặp nhau, dù thiếu Nam Hải Tinh Phách nhưng biết đâu sẽ xảy ra chuyện gì kinh khủng.

Sở Văn vội tiến lên hai bước, đi tới bên cạnh Tiểu Ca hỏi: 'Có phát hiện gì không?' Tiểu Ca nhíu mày nhìn bích họa trên tường mộ: 'Tạm thời chưa thấy.' Bỗng nhiên!

A Ninh hét lên từ đầu kia của mộ huyệt: 'Sở Văn!!

Đường quay lại hành lang của chúng ta bị bịt kín rồi!' Sở Văn và Tiểu Ca cùng lúc quay đầu, quả nhiên thấy ở lối thông từ thiên thất ra hành lang bỗng xuất hiện một bức tường không tiếng động.

Bức tường này xuất hiện gần như trong nháy mắt, lúc nãy khi đám

xác khô chạy đi rõ ràng là chưa có!

Nói một cách nôm na, Sở Văn hiện tại đang bị nhốt trong một thiên thất nhỏ hẹp tứ phía đều là tường.

Hình như không ra ngoài được rồi!

Thật cổ quái.' Tiểu Ca hơi nghiêng đầu, chẳng tỏ vẻ hoảng loạn chút nào.

Chỉ là mọi thứ trước mắt dường như mang lại cho y cảm giác quen thuộc nào đó.

A Ninh cẩn thận né tránh những mảnh vỡ của quan tài xương dưới đất để lại gần bên cạnh Sở Văn. 'Cơ quan thôi.' Sở Văn cũng không phản ứng quá mạnh: 'Chút tiểu xảo che mắt người khác ấy mà.' Hắn quay đầu lại tiếp tục nhìn bức bích họa trên tường.

Giờ Sở Văn có thể khẳng định, hắn và đám Hạo Thiên Chân, Bàn Tử vào không cùng một mộ thất. 'Bích họa này vẽ hình như là quá trình xây dựng hải để mộ.' Sở Văn nhìn bức họa trước mặt Tiểu Ca bỗng lên tiếng.

Ngay sau đó, hắn lập tức đi tới trước bức tường mộ vừa xuất hiện một cách thần bí. 'Cảnh tượng trên bức tường này hoàn toàn khác biệt.' Sở Văn nhìn lên.

Trên vách đá đó miêu tả cảnh tượng vô số lao công đang đốn gỗ, vác đá trong một vùng núi sâu.

Chẳng đợi Sở Văn nói hết câu, Tiểu Ca đã nói từ phía sau hắn: 'Trường Bạch Sơn.' Sở Văn lập tức hiểu ra ngay!

Bích họa ghi lại thực tế về Vân Đỉnh Thiên Cung! 'Còn hai bức tường kia thì sao?' Sở Văn hỏi. 'Tôi cũng không chắc chắn lắm, nhìn xem, hình như là...' A Ninh còn đang lưỡng lự, Sở Văn dùng đèn pin chiếu một vòng, trong lòng đã hoàn toàn sáng tỏ.

Hóa ra bốn bức tường ở đây đều là những tác phẩm tâm đắc lúc sinh thời của Uông Tàng Hải.

Cái vị đại sư phong thủy có trí tuệ gần như yêu quái này đã đem tất cả vinh quang lúc sinh thời của mình đặt vào trong ngôi mộ này.

Nó đại diện cho cái gì?

Ba người cứ thế im lặng ngắm nhìn bích họa suốt một hồi lâu.

Sở Văn bỗng nhiên thốt lên: 'Tôi tìm thấy rồi!!' Tim Tiểu Ca và A Ninh nảy lên một cái, đồng thời nhìn vào bóng lưng của Sở Văn, hồi hộp chờ đợi câu tiếp theo.

Chỉ thấy Sở Văn nhấc chân, nhặt cái bật lửa dưới đất lên và nói: 'Lúc nãy hơ quan tài xong, tôi vội quá nên quên mất đã để cái bật lửa ở đâu.

Giờ cuối cùng cũng tìm thấy rồi.' Tiểu Ca: '...' A Ninh: '...' Đã đến lúc nào rồi!

Ai mà thèm quan tâm cái bật lửa của anh rơi ở đâu chứ?

Không thể nghiêm túc tìm chút manh mối sao, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân còn chưa biết sống chết thế nào kìa!!

Sở Văn nhặt bật lửa lên, lau chùi vào quần áo trước ngực, cất kỹ xong mới quay đầu cười: 'Bích họa xem chưa chán à?' 'Nếu xem chán rồi thì giúp một tay khiêng cái quan tài gỗ kim ti nam này ra xem sao, biết đâu bên dưới có lối thoát.' Lúc nãy khi A Ninh và Tiểu Ca mải xem bích họa, Sở Văn đã luôn tìm kiếm những điểm khả nghi trong mộ thất.

Cuối cùng hắn cũng tìm ra.

Có lẽ hiện tại Hạo Thiên Chân chưa biết đây là thiết kế của Uông Tàng Hải, nhưng hắn thì biết rõ.

Sau khi quan sát khắp mộ thất, Sở Văn bỗng nhận ra một khả năng.

Chương 35

'Nhìn xem, chủ mộ đã tốn bao nhiêu tâm tư thiết kế ra cái mộ huyệt có thể di động này, nó sẽ tạo ra một loại ảo giác cho tất cả chúng ta.' Sở Văn gọi hai người lại rồi tiếp tục nói. 'Giả sử, ở cái mộ thất này, đám mộ tặc phát hiện ra sự xuất hiện của 'u linh tường' (tường ma) thì sẽ làm gì?' A Ninh ngần ngại đáp: 'Chứng tỏ thiên thất tôi đang đứng có lẽ đang di chuyển chậm chạp, tôi hoặc là im lặng đợi tường ma biến mất, hoặc là nếu có mang theo thuốc nổ thì sẽ phá tường để thoát ra.' Sở Văn nghe vậy lắc đầu: 'Thế nên mới trúng kế.' Tiểu Ca ngước mắt nhìn Sở Văn, hiếm khi lộ ra vẻ tò mò. 'Cái này gọi là bẫy tư duy!' Sở Văn nhìn bốn bức tường mộ nói: 'Khi sự chú ý của tất cả chúng ta đều bị thu hút lên tường, có lẽ đã bỏ qua nơi quan trọng nhất trong gian mộ thất này.' Nói đoạn, tay hắn đặt lên cái quan tài ở chính giữa mộ thất.

Bên trong quan tài, Nam Hải Tinh Phách đã bị Sở Văn lấy đi, chỉ còn lại đống thạch nhầy nhụa buồn nôn chẳng có tác dụng gì.

Sở Văn và Tiểu Ca cùng dùng lực nhấc lên.

Cái quan tài gỗ kim ti nam dài một mét đó cư nhiên vẫn bất động. 'Nặng quá!

Bên dưới hình như có thứ gì đó liên kết.' Tiểu Ca nhíu mày nói: 'Chúng ta thử xoay xem!' Sở Văn gật đầu, hai người đứng đối diện nhau, mỗi người nắm lấy một đầu quan tài và dốc sức đẩy tới.

Một tràng âm thanh chói tai vang lên.

Quan tài cư nhiên thực sự bị đẩy xoay theo chiều kim đồng hồ.

Theo sự chuyển động của quan tài, Sở Văn và Tiểu Ca nhìn nhau một cái. 'Rắc!' Một tiếng động rất khẽ vang lên.

Tai Sở Văn khẽ cử động, hắn đã bắt trọn được cái âm thanh khó nhận ra đó!

Cùng lúc đó, những ngón tay dài của Tiểu Ca cũng cảm nhận được cơ quan ở phía dưới quan tài vài mét khẽ rung động.

Y và Sở Văn gần như cùng lúc dừng tay. 'Giờ sao?' 'Thử đẩy đổi hướng xem!' Hai người nhanh chóng đổi vị trí, đẩy quan tài xoay theo chiều ngược kim đồng hồ.

A Ninh hoàn toàn không biết họ đang làm gì, chỉ lấy làm lạ sao hai người họ lại ăn ý đến thế.

Chẳng bao lâu sau, khi hai người một lần nữa đẩy quan tài theo chiều kim đồng hồ, A Ninh bỗng cảm thấy có một cảm giác quen thuộc.

Hình như, giống như những tên trộm chuyên nghiệp, thân hoài tuyệt kỹ đang mở két sắt vậy.

Một người dựa vào thính giác cực kỳ kinh người, người kia lại dựa vào cảm giác từ hai ngón tay.

Bỗng nhiên!

A Ninh dường như nghe thấy loáng thoáng tiếng của Bàn Tử ở phía sau tường mộ. 'Tôi bảo này Hạo Thiên Chân, ông định nghiên cứu cái bình chết tiệt kia đến bao giờ, nhanh lên, cùng Bàn gia tôi múc hết nước trong quan tài ra để xem có món bảo bối nào đổi ra tiền được không!' Bỗng nhiên xuất hiện tiếng của Bàn Tử. 'Nghe thấy chưa!' A Ninh cứ ngỡ mình bị ảo giác. 'Nghe rồi!

Chắc là vậy đấy.' Sở Văn nói: 'Bên dưới cái quan tài này hẳn là có liên kết với một cơ quan cỡ lớn, sở dĩ các mộ thất cứ thần bí biến mất hoặc hiện ra đều là do cái cơ quan này quấy nhiễu.' 'Nói vậy là, hai người cứ xoay cái quan tài này thực chất là làm tăng tốc độ vốn có

của cơ quan, khiến mộ thất của Bàn Tử hiện ra nhanh hơn?' A Ninh chợt hiểu ra, lập tức gõ vào bức tường mộ bên trái và hét lớn: 'Này!!

Có ai ở đó không?' Ngay sau đó, từ mộ thất bên cạnh truyền đến tiếng đồ sứ vỡ loảng xoảng. 'Bàn Tử, ông làm gì thế!

Mấy thứ này đều là văn vật đấy!' Đúng là giọng của Hạo Thiên Chân rồi! 'Không...

Hạo Thiên Chân này, lúc nãy tôi hình như nghe thấy có tiếng nữ quỷ, còn... còn hỏi chúng ta có ở đây không?' Tiếng của Bàn Tử run rẩy truyền lại sau đó.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc của gã béo, mặt A Ninh lập tức đen xì: 'Cư nhiên dám bảo tôi là nữ quỷ??'. 'Đừng có nói nhảm nữa, lo mà vớt minh khí đi, đừng tưởng tôi không biết ông nghĩ gì!' Hạo Thiên Chân thở dài, đặt cái bình thanh hoa dưới tay xuống: 'Cũng chẳng biết Sở Văn rốt cuộc đi đâu rồi, đi lâu thế không biết có gặp nguy hiểm gì không!' 'Nguy hiểm?' Bàn Tử khinh khỉnh: 'Bản lĩnh của cái thằng nhóc đó ông không biết à, nếu nó mà gặp nguy hiểm thì hai anh em mình có ở đấy cũng chỉ có nước đứng sau cổ vũ thôi.' Hạo Thiên Chân lườm Bàn Tử một cái, không nói gì.

Phía sau họ không xa cũng có một cái quan tài gỗ kim ti nam nhỏ nhắn, gần như đúc cùng một khuôn với cái bên Sở Văn. 'Mà này.' Bàn Tử dùng chân gạt đống mảnh sứ dưới đất ra: 'Còn trẻ quá, Bàn gia tôi nhìn người chuẩn lắm, cái cô A Ninh thuê chúng ta đi hạ mộ này tuyệt đối không phải loại phụ nữ hiền lành gì đâu.' 'Nhìn thân thủ né tên trong hành lang của cô ta, lại có thế lực người nước ngoài chống lưng, ngôi mộ dưới đáy biển này chắc chắn có bí mật không thể để ai biết.' Hạo Thiên Chân lắc đầu cười khẽ: 'Bàn Tử, bớt nói vài câu đi, đừng có làm như mình thông minh lắm ấy.' 'Uầy?' Bàn Tử trợn tròn mắt, một chân giẫm lên miệng một cái bình gốm thanh hoa mà nếu

mang ra ngoài có thể bán được khoảng tám mươi vạn: 'Đừng có không tin, mắt tôi tinh lắm đấy.

Ông không thấy à, này, nhìn kỹ đi, từ lúc chúng ta gặp con tàu ma đó, người đầu tiên nhảy lên tàu cứu A Ninh là ai?' Hạo Thiên Chân ngẩn người: 'Sở Văn!' 'Đúng rồi đấy!' Bàn Tử vẻ mặt đắc ý: 'Lúc mới vào đường hầm mộ, chính mắt Bàn gia tôi thấy thằng nhóc đó dùng hai chân kẹp chặt lấy eo A Ninh, ái chà, cái cảnh đó, chậc chậc.

Chắc tụi nó tưởng đội mũ lặn, lại thêm tối trời tối mịt thì không ai biết, chứ chẳng chịu đi nghe ngóng ở Phan Gia Viên gì cả, Bàn gia tôi đây nổi danh là chuyên gia bắt gian đấy!' Đúng lúc đó, Hạo Thiên Chân vô tình liếc nhìn ra sau lưng Bàn Tử, rồi mặt bỗng đỏ bừng, lập tức nháy mắt với Bàn Tử: 'Bàn Tử, cái đó...

Chương 36

hay là, khụ, ông nhìn nhầm rồi chăng.' 'Nhầm cái con khỉ!' Bàn Tử chẳng mảy may phát hiện ra điều bất thường ở Hạo Thiên Chân, ngược lại càng hào hứng hơn: 'Ông cũng thấy rồi đấy, lúc trận mưa tên ở hành lang nguy hiểm như thế, mà hai đứa nó còn đứng đó nồng nồng nhiệt nhiệt cãi nhau cơ mà.' Đang lúc hăng say, Bàn Tử còn bắt chước điệu bộ của A Ninh: 'Hừ, quay lại làm gì.

Ghét quá đi à.' Rồi ngay sau đó lại bắt chước giọng Sở Văn: 'Mụ vợ chết tiệt, hà tất gì chứ, ôm cái nào!' 'Thế nên!' Bàn Tử vỗ tay cái bộp: 'Theo tôi thấy, hai đứa này tuyệt đối có vấn đề!' Mặt Hạo Thiên Chân lúc đỏ lúc trắng, môi mấp máy không nói nên lời, mắt cứ nhìn chằm chằm sau lưng Bàn Tử. 'Ơ?

Sao không nói gì nữa?

Sao thế?

Không tin lời Bàn gia tôi phân tích à, hay vẫn nghĩ con mụ đó là người tốt?' Lúc này, Bàn Tử mới nhận ra Hạo Thiên Chân có gì đó không ổn.

Bèn quay đầu lại nhìn.

Chỗ vốn là một bức tường mộ, giờ đây cư nhiên lại xuất hiện một thiên thất.

Sở Văn, A Ninh, Muộn Du Bình ba người đang đứng sau lưng lão chưa đầy hai mét, khoanh tay lạnh lùng nhìn lão.

Cơ mặt Bàn Tử giật liên hồi.

Đậu má!

Nãy giờ mình nói linh tinh gì thế không biết?

Chuyện xảy ra quá nhanh.

Sự đã đến nước này, cũng chẳng biết từ đâu bỗng trỗi dậy một ý chí sinh tồn mãnh liệt.

Bàn Tử nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: 'Cái đó...

Mọi người đến đúng lúc lắm, nãy giờ Hạo Thiên Chân cứ nói xấu Sở huynh đệ mãi, tôi đang định thay Sở huynh đệ đòi lại công bằng thì mọi người lại tới, cái đó... khụ khụ.' Bàn Tử lúc này mồ hôi đầm đìa.

Trước đó đối mặt với Cấm bà lão cũng chưa sợ đến thế, nhưng giờ thì thực sự thấy 'nhột'. 'Mẹ nó chứ, mình đúng là chết vì cái miệng thôi.' Hạo Thiên Chân nhe răng cười, nhưng bắt gặp ánh mắt hình viên đạn của A Ninh, lão không dám cười to, nhịn đến mức cực kỳ vất vả. 'Cái đó, nghe thấy hết rồi à?' Bàn Tử thấy chuyện không lấp liếm được, bèn gãi đầu hỏi.

Sở Văn nháy mắt với Bàn Tử, không nói gì khác, hắn thực sự khá thích tính cách của lão.

Dù mồm mép tép nhảy, nhưng được cái biết co biết duỗi.

Hắn cười nói: 'Chuyên gia bắt gian Phan Gia Viên cơ đấy?

Giới cổ vật cũng loạn thế sao?' 'Ái chà, ngài đừng nói thế, đó đều là anh em quý mến thôi, khụ.' Ánh mắt Bàn Tử liếc về phía A Ninh, thầm nghĩ: Phen này xong đời rồi, coi như đắc tội thảm với kim chủ rồi. 'Hừ.' A Ninh lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm đoái hoài đến Bàn Tử nữa.

Tuy lúc này cô đang trưng ra bộ mặt lạnh lùng, ra dáng một mỹ nhân băng giá, nhưng thực ra trong lòng cô không những không giận mà còn có chút vui mừng.

Tâm tư phụ nữ đúng là khó đoán.

Bàn Tử nhìn A Ninh, thầm hạ quyết tâm, sau này mộ nào cũng dám đổ, trừ mộ phụ nữ.

Ai mà biết trong lòng các bà cô đó đang nghĩ cái gì cơ chứ.

Hạo Thiên Chân gặp lại Tiểu Ca thì vô cùng vui mừng, khi biết dọc đường Trương cố vấn đi cùng mình là do Tiểu Ca đóng giả thì bắt đầu kinh ngạc.

Ở bên nhau lâu thế mà Tiểu Ca không để lộ chút sơ hở nào, đúng là chuẩn 'ảnh đế Oscar' rồi.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hỏi A Ninh lúc nãy đã đi đâu, tại sao lại xuất hiện đột ngột ở đây.

A Ninh cũng kể lại sơ qua đầu đuôi sự việc.

Chỉ có điều cô giấu nhẹm chuyện Sở Văn nuốt Nam Hải Tinh Phách và chuyện chín cái xác quỳ lạy.

Khi cô kể, Sở Văn và Tiểu Ca có liếc nhìn cô một cái.

Nhưng Tiểu Ca không hề ngắt lời, cũng chẳng biết là do y lười nói hay còn ẩn tình gì khác.

Bàn Tử nghe A Ninh kể, cứ luôn mồm kêu oai oái. 'Còn các ông thì sao?' Đợi A Ninh nói xong, Sở Văn nhìn Hạo Thiên Chân hỏi.

Chương 37

Hạo Thiên Chân cũng nói vắn tắt: 'Tôi bước vào cái mộ thất này xong, đợi mãi chẳng thấy mọi người đâu, quay đầu lại thì cửa mộ đã bị bịt kín.

Rồi Bàn Tử đòi mở quan tài, mở ra thì thấy trong quan tài đọng đầy nước, sau đó...' 'À đúng rồi, cho ông cái này.' Sở Văn từ sau lưng lấy ra cuốn nhật ký đội khảo cổ hai mươi năm trước ném cho Hạo Thiên Chân: 'Trong này có lẽ có chút tin tức về chú Ba đấy.' Hạo Thiên Chân nhận lấy cuốn nhật ký, tò mò không biết Sở Văn lấy ở đâu ra, nhưng không hỏi mà mở ra xem ngay.

Trong lúc Hạo Thiên Chân xem nhật ký.

Sở Văn tiến lại gần cái quan tài gỗ nam kia nhìn vào bên trong, lập tức một mùi hôi thối nồng nặc sực lên.

Bên trong lờ mờ có một xác chết trẻ con, ngăn cách bởi lớp nước xác nên không rõ giới tính.

Sở Văn thầm thắc mắc: 'Ngôi mộ này là do Uông Tàng Hải dày công thiết kế, tại sao lại tốn bao công sức để chôn cất một đứa trẻ ở đây chứ?' Vì những sự việc xảy ra lúc này đã có sự sai lệch so với kịch bản mà hắn biết.

Thế nên Sở Văn cũng không thể khẳng định vận mệnh của mọi người có còn tiếp diễn theo đúng quỹ đạo bình thường hay không. 'Sở huynh đệ, lúc nãy Bàn gia tôi nói nhảm thôi, bình thường quen thói nổ rồi, cậu đừng để bụng nhé.' Bàn Tử thấy Sở Văn đứng trước quan tài lâu thế, biết hắn cũng hứng thú với thứ bên trong nên vội vàng sán lại gần bắt chuyện.

Sở Văn không đáp lời, mà đưa tay lên quan tài gỗ kim ti nam chậm

rãi sờ soạng. 'Sở huynh đệ, đợi cậu nói một câu đấy!' Bàn Tử lại sấn tới thêm chút nữa.

Sở Văn trầm ngâm một hồi, rồi dùng ngón trỏ tay phải gõ nhẹ lên quan tài: 'Xong rồi!' Bàn Tử đại hỉ: 'Được rồi!

Hiểu rồi!' Giây tiếp theo, lão nhặt mảnh sứ dưới đất lên để múc nước trong quan tài ra.

A Ninh bịt mũi đứng bên cạnh quan sát.

Một lúc sau, nước xác cơ bản đã được múc cạn, Bàn Tử mắng một câu: 'Hoắc, khá lắm, xác trôi trương phình cả lên rồi.' Lúc này, xác đứa trẻ trong quan tài hiện ra màu xanh đen.

Nhìn vẻ ngoài chắc lúc chết chỉ khoảng bốn năm tuổi.

Có lẽ vì nằm trong quan tài quá lâu nên trông hơi dẹt lại.

Trán của nó lún sâu vào trong hộp sọ, hai tay đặt trên bụng, trong tay dường như đang nắm thứ gì đó.

Không những thế, ngực cái xác nhỏ cư nhiên hơi phập phồng, như thể đang hô hấp vậy. 'Cẩn thận biến xác!' Sở Văn lập tức đi vào trạng thái phòng bị, những người khác cũng lùi lại phía sau.

A Ninh dù đã vứt súng nhưng không biết lấy đâu ra một chiếc tiêu đồng cầm trong tay, hơi thở gấp gáp nhìn đứa trẻ đó.

Đợi một lát, cái xác nhỏ vẫn không có phản ứng gì. 'Đứa trẻ ngoan, sao mà xấu số thế này, nhanh nào, đưa minh khí cho chú đi.' Bàn Tử không nhịn được nữa, vừa hừ hò tiểu khúc vừa tráng đảm, sờ soạn về phía cái xác nhỏ.

Sở Văn không ngăn cản Bàn Tử, vì hắn cũng muốn biết bên trong có gì.

Bàn Tử theo quy tắc mạc kim sờ một vòng quanh cái xác nhỏ

nhưng không thấy gì.

Sau đó gã dùng sợi dây hồng mang theo thắt một cái vòng, một đầu buộc vào cổ cái xác, đầu kia buộc vào eo mình, rồi hai bên kéo nhau ngồi dậy.

Bàn Tử ra tay thuần thục ấn vào vùng cổ họng của xác chết.

Miệng cái xác nhỏ bị ấn mở ra, bên trong chẳng có gì ngoài ba hàng răng nhỏ xíu, sắc lẹm khiến người ta rợn tóc gáy. 'Mẹ ơi!

Cái xác này lúc sống chắc là quái thai rồi!' Nhìn hàm răng sắc lẹm đó, Bàn Tử thấy tê rần cả da đầu, cũng chẳng màng tới quy tắc gì nữa.

Hai tay gã thọc xuống, cạy tay cái xác nhỏ ra, thấy nó đang nắm chặt một miếng ngọc. 'Hắc, đứa nhỏ ngoan, quà gặp mặt này chú nhận nhé!' Bàn Tử mừng rỡ, lập tức lấy miếng ngọc đi.

Ngay khi miếng ngọc vừa bị lấy mất.

Đột ngột!

Cái xác nhỏ bỗng mở choàng mắt, trong hốc mắt không có nhãn cầu, chỉ có lớp màng trắng và vô số tia máu chằng chịt!

Nó còn nhe răng với Bàn Tử! 'Bàn Tử cẩn thận!' 'Mau cắt đứt sợi dây!' Tiểu Ca và A Ninh cùng lúc hét lên.

Ngay sau đó, đèn pin trong tay mọi người bỗng nhấp nháy liên hồi rồi tắt phụt!

Mộ thất một lần nữa rơi vào bóng tối mịt mù.

Chương 38

Chỉ còn nghe thấy một tiếng thét thảm thiết của Bàn Tử! "Bàn Tử!

Có sao không?" Giữa bóng tối mịt mù, Hạo Thiên Chân hét lên một tiếng! "Không sao!

Hên là trong lúc cấp bách tôi đã dùng dây thừng đỏ quật nó ra rồi!

Không đúng, bật đèn pin lên đi chứ!" Bàn Tử căn bản không biết mình đã hất con tiểu tống tử kia đi hướng nào. "Đèn pin không bật được, hình như hỏng rồi!" Giọng nói của A Ninh vang lên từ bên phải.

Nghe tin Bàn Tử hất con tiểu tống tử đi mất dạng, cô có chút sợ hãi.

Nhưng A Ninh vốn thông minh, ban đầu đứng cạnh quan tài, giờ gặp nguy hiểm liền lập tức quờ lấy nắp quan tài trên mặt đất chắn trước mặt, đồng thời lùi lại một bước lưng tựa sát vào vách mộ.

Làm xong một loạt động tác, tuy không nhìn thấy gì nhưng ít nhất cô cũng cảm thấy an toàn hơn đôi chút. "Đèn pin của tôi cũng hỏng rồi." Tiểu Ca nói từ phía bên trái.

Dứt lời là tiếng binh khí tuốt khỏi vỏ.

Sở Văn biết, hắc kim cổ đao của Tiểu Ca đã sẵn sàng.

Bàn Tử chửi bới đứng dậy: "Lạ thật, mẹ nó chứ, đi đổ đấu gặp huyết thi cùng lắm cũng chỉ thổi tắt nến, kết quả thằng tiểu tống tử ba hàng răng này lại có thể thổi hỏng cả đèn pin sao?" "Phựt" một tiếng.

Trong bóng tối, một ngọn lửa nhỏ lóe lên.

Khuôn mặt Sở Văn hiện ra dưới ánh bật lửa lúc mờ lúc tỏ, nhưng

ngọn lửa vốn mang lại cảm giác ấm áp cho mọi người chỉ sau một giây đã biến thành màu xanh u ám, bập bùng hai cái rồi đột ngột tắt lịm. "Không chỉ có tống tử, có quỷ!" Nhìn thấy ngọn lửa màu xanh u lam, A Ninh lập tức nhắc nhở mọi người.

A Ninh đã nghe Sở Văn phân tích lúc trước, nên cô biết con tiểu tống tử mà Bàn Tử hất văng đi chỉ là nhục thân, còn hồn phách của nó từ lúc bắt đầu đã luôn bám theo mọi người. "Đừng cử động!" Sở Văn nhắm mắt lại, tập trung toàn bộ tâm trí vào đôi tai.

Trong nháy mắt, tiếng hô hấp, thậm chí là tiếng tim đập của mỗi người trong mộ thất đều bị anh bắt trọn.

Không biết tại sao, từ sau khi huyết mạch tiến hóa, thính giác của Sở Văn càng trở nên nhạy bén.

Tiếng tim đập của Bàn Tử mạnh mẽ đầy lực, của Tiểu Ca thì yên tĩnh và ổn định.

Tiếng tim đập của A Ninh tựa vào tường tuy dồn dập nhưng đầy sức sống. "Hửm?" Sở Văn chợt nhíu mày.

Trong bốn người, chỉ có tiếng tim đập của Hạo Thiên Chân là hơi kỳ lạ, lúc chậm chạp, lúc dồn dập.

Tuy không hiểu tại sao, nhưng trọng điểm hiện tại của Sở Văn không phải là Hạo Thiên Chân, mà là con tiểu tống tử kia.

Anh biết mình là người duy nhất có thể phán đoán vị trí của nó lúc này. "Không xong!" Sở Văn nghiêng đầu lắng nghe, đột ngột lên tiếng: "Tiểu Ca, tiến bảy bước, bên phải!" Tiểu Ca không chút do dự tiến lên bảy bước, quả nhiên đối diện cảm nhận được một luồng mùi tử thi nồng nặc, y vung đao chém về hướng đó. "Trái hai sau sáu!" Tai Sở Văn khẽ động.

Theo lời anh, Tiểu Ca lập tức bước sang trái hai bước, lùi sau sáu

bước, một lần nữa chém ra một đao. "Trúng rồi!

Nhưng tiếc là chệch một chút!" Sở Văn nghe thấy tiếng hắc kim cổ đao xé gió, xen lẫn tiếng kim loại rạch rách da thịt. "Khaaa!!!" Con tiểu tống tử kia sau khi bị thương bỗng hét lên một tiếng chói tai, nghe như tiếng "Kha".

Bàn Tử vung vẩy hai tay loạn xạ, sợ con tống tử sau khi bị thương sẽ nhảy tới chỗ mình.

Nghe tiếng kêu của nó, ông ta kỳ quái hỏi: "Ý gì đây?

Thằng ranh này khát nước à?" Hạo Thiên Chân tiếp lời: "Không phải uống nước, chắc là do dây thanh quản khép kín lâu ngày, cơ bắp teo tóp nên phát ra tiếng kêu vô nghĩa thôi, chẳng qua nghe giống chữ khát!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tuy không nhìn thấy gì nhưng tai vẫn còn thính.

Từ lúc Sở Văn bắt đầu chỉ huy Tiểu Ca, hai người đã vô cùng chấn kinh!

Đây là loại thần kỹ thính thanh biện vị gì vậy?

Chương 39

Sở Văn không chỉ có thể nghe tiếng sấm định huyệt, mà trong bóng tối còn có hiệu quả thần kỳ thế này sao?

Ban đầu khi đèn pin tắt ngóm, Bàn Tử đã thấy tuyệt vọng, vì không nhìn thấy gì coi như phế sạch chín mươi chín phần trăm lực chiến!

Giữa bóng tối mịt mù thế này cũng không dám nổ súng bừa bãi, lỡ bắn trúng người mình thì sao.

Trong lúc đó, Sở Văn lại giống như đang chơi cờ mù, chỉ huy Tiểu Ca khiến con tiểu tống tử chịu thiệt thòi lớn!

Loạt thao tác đỉnh cao này đã đại diện nâng cao sĩ khí quân ta, khiến kẻ địch mất sạch mặt mũi! "Bàn Tử!" Sở Văn chợt gọi. "Có!" Bàn Tử vô thức đứng thẳng người dậy. "Trái một!" Bàn Tử không chút do dự bước sang trái một bước, ngay sau đó cánh tay phải cảm nhận được một luồng âm phong lướt qua, khiến ông ta nổi hết da gà.

Nếu lúc nãy chậm trễ dù chỉ một khắc, e là đã bị con tiểu tống tử kia cắn trúng mặt rồi! "Khaaa!!!" Con tiểu tống tử dừng lại cách sau lưng Bàn Tử hai mét gào thét.

Liên tiếp thất bại rõ ràng đã làm nó nổi điên! "Khát cái gì mà khát, lão tử còn không có nước uống đây!" Bàn Tử nghe rõ vị trí, quay người tung một cú sút không độ vào nơi con tiểu tống tử đang đứng! "Trước khi trá thi không nghe danh Bàn gia tôi là tiền phong chủ lực đội bóng Phan Gia Viên sao!" Tình thế lúc này khẩn cấp, nhờ có màn tấu hài của Bàn Tử mà không khí bớt đi phần quỷ dị.

Phải nói rằng về khoản khuấy động không khí đồng đội, Bàn Tử đứng nhất thì không ai dám đứng nhì.

Dứt lời, ông ta vung chân sút mạnh về phía tiểu tống tử, kết quả là sút hụt. "Xì!

Cước pháp tệ quá." Sở Văn trêu chọc một câu rồi liên tục báo vị trí.

Bàn Tử lúc thì ngồi xuống, lúc vươn người, thi thoảng lại né trái né phải.

Nếu lúc này trong mộ có ánh sáng, mọi người chắc chắn sẽ được thưởng thức phong thái nhảy quảng trường của đại diện đội Phan Gia Viên. "Tiểu Ca, bảo vệ Bàn Tử trước!" Sở Văn gọi Hạo Thiên Chân, trực tiếp kéo cậu ta hội hợp với A Ninh.

A Ninh thân thủ khá tốt, Hạo Thiên Chân cũng có chút sức chiến đấu nhưng hiện tại chưa hoàn toàn trưởng thành, kinh nghiệm còn kém.

Sau khi ổn định chỗ cho hai người, trận đấu tay ba giữa tiểu tống tử với Sở Văn, Bàn Tử và Tiểu Ca diễn ra đầy kịch tính trong bóng tối không thấy rõ năm ngón tay. "Bàn Tử, hướng ba giờ!" Tinh thần Sở Văn lúc này hoàn toàn tập trung vào hai người và một con tống tử. "Tiểu Ca, tiến năm bước!" Những cuộc giao tranh chớp nhoáng thế này, chỉ cần lỡ miệng vấp một cái là có thể mất một mạng người.

Vào thời khắc mấu chốt, không được phép lơ là nửa điểm. "Hộc!

Hộc!" Bàn Tử thở hổn hển, vì bình thường hay hút thuốc nên sau khi vận động mạnh, phổi ông ta như cái ống bương cũ.

Cầm dao găm đứng tựa lưng vào Tiểu Ca, ông ta nói: "Tiểu Ca, tôi không ổn rồi, thể lực theo không kịp, thằng ranh này linh hoạt quá, ra tay lại độc, tôi sợ làm vướng chân cậu." Vừa rồi cánh tay Bàn Tử bị móng vuốt tống tử cào rách da, hiện tại chỗ vết thương không còn cảm giác gì nữa.

Nhưng ông ta không lo lắng, vì Tiểu Ca và Sở Văn đều ở đây, cùng lắm sau này tốn chút tiền, một giọt máu mười lăm ngàn, mười giọt máu một trăm hai mươi ngàn là đủ trị vết thương nhỏ rồi.

Đúng lúc này, chiếc đèn pin vốn vứt dưới đất bỗng nhiên lóe sáng trở lại.

Bàn Tử ngẩn người, lập tức vui mừng: "Sao thế này?

Có điện rồi?" Ngay sau đó, bóng đèn trong đèn pin bắt đầu nhấp nháy nhanh hơn.

Sở Văn sa sầm mặt nói: "Tiểu tống tử thấy không hạ được chúng ta, nên linh hồn tiểu quỷ luôn đi theo chúng ta chuẩn bị xuất hiện rồi!" "Chắc là tiểu quỷ khống chế từ trường gần đây, ảnh hưởng đến đèn pin, mọi người cẩn thận." Tiểu Ca nhìn quanh quất, phát hiện con tiểu tống tử mỗi lần đèn nhấp nháy lại thay đổi một vị trí, thân thủ tốt đến kinh ngạc.

Không lâu sau, bóng đèn không chịu nổi áp lực, sau vài tiếng nổ giòn tan thì vỡ vụn hoàn toàn!

Bàn Tử hét lớn: "Oa!

Tiểu quỷ nổ đèn rồi!

Hạo Thiên Chân, Sở Văn, Tiểu Ca, ba người đẹp trai cẩn thận nhé, có vẻ nó có hảo cảm với mấy người đấy." Hạo Thiên Chân mắng: "Bàn Tử, ngậm miệng ngay!" Bàn Tử không lảm nhảm nữa, lăn một vòng lộn nhào về phía A Ninh.

Tiểu Ca đặt ngón tay lên gạch lát mộ thất, chậm rãi cảm nhận sự rung động của nền gạch.

Chương 40

Sở Văn nhắm nghiền mắt, trong u minh cảm nhận được một luồng khí lạnh bị thứ gì đó nhắm vào.

Không ngoài dự đoán, con tống tử kia dường như đã hợp nhất làm một với hồn phách.

Nếu lúc trước nó tấn công bằng bản năng, thì giờ đây đã có thần trí!

Sở Văn cách đây không lâu đã nuốt mất món đồ quan trọng nhất là Nam Hải Tinh Phách, hiện tại quỷ tống tử hợp thể xong chắc chắn sẽ nhắm vào anh. "Hơ!" Một luồng mùi xác thối ập đến, tiểu tống tử dường như biết ai mới là người chỉ huy, nên nó bỏ qua Tiểu Ca, lao thẳng về phía Sở Văn.

Sở Văn biết nếu chỉ đánh bay nó thì không gây ra thương hại lớn, nên anh nghiến răng, giang hai tay định bắt lấy vai nó. "Dính rồi!" Khoảnh khắc tiếp theo, tay Sở Văn trĩu xuống, quả nhiên đã tóm được hai cánh tay của nó.

Tiểu tống tử lại điên cuồng lao về phía trước, cư nhiên tự làm đứt lìa cánh tay mình để tiếp tục lao vào cắn mặt Sở Văn. "Tráng sĩ đoạn cổ tay sao!?" Sở Văn kinh hãi!

Đúng là quá độc!

Có thần trí rồi quả nhiên khác hẳn!

Nếu lúc nãy nó dùng chiêu này với Bàn Tử hoặc Tiểu Ca, chắc chắn một trong hai người sẽ gặp họa.

Sở Văn không cần nhìn cũng biết ba hàng răng sắc nhọn kia chỉ cách mặt mình chưa đầy mười centimet.

Bị cắn một phát, không chết cũng nát mặt.

Ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, tai anh nghe thấy tiếng kim loại xé gió sắc lẹm.

Sau đó là tiếng "phập"!

Một luồng chất lỏng hôi thối bắn đầy người Sở Văn.

Ngay sau đó, Tiểu Ca thu đao vào bao, lạnh lùng nói: "Nó thiếu một món binh khí tốt, cho nên, đừng khách sáo." Giữa bóng tối, nghe lời Tiểu Ca, Sở Văn cười khẩy một tiếng: "Tôi mới không thèm cảm ơn đâu." Nghe cuộc đối thoại của hai người, A Ninh biết tống tử đã bị giải quyết, liền sai người thắp bật lửa lên.

Sau đó mọi người nhìn nhau bật cười.

Trong mộ thất không có vật phản quang, ánh lửa từ bật lửa lại quá yếu, khiến mọi người trông như không có thân mình, chỉ có khuôn mặt lơ lửng trong bóng tối.

Vừa quỷ dị vừa nực cười.

Sở Văn xé một đoạn lớn từ ống quần Bàn Tử, quấn quanh một khúc gỗ, sau đó tháo hai cái bật lửa đổ dầu lên vải.

Nhờ thế, một ngọn đuốc đơn giản được thắp lên, nỗi bất an trong lòng mọi người mới dần tan biến.

Con người là sinh vật kỳ lạ, chỉ cần nhìn thấy một chút ánh sáng, hy vọng sẽ luôn tồn tại.

Bàn Tử nhớ lại lúc nãy Sở Văn nhắm mắt chỉ huy và Tiểu Ca rút đao chém xác vô cùng ngầu, liền không khỏi ngưỡng mộ nói: "Hai vị đại ca, đừng tham gia đấu xếp hạng nữa, nếu không tại sao hệ thống lại ghép tôi với hai người gánh tạ thế này chứ?" Tiểu Ca bình thường không chơi game nên không hiểu được sự hài hước của Bàn Tử, vì

thế không thèm để ý.

Nhưng Sở Văn thì hiểu ngay ý của ông ta.

Thông thường chỉ khi đấu xếp hạng, cao thủ bậc Vương Giả mới có xác suất cao bị ghép đội với gà mờ bậc Đồng, ý Bàn Tử là ông ta cảm thấy mình thật vô dụng.

Sở Văn vỗ vai ông ta: "Đừng nghi ngờ, ông cũng không phải là vô dụng hoàn toàn, ví dụ như đưa mảnh ngọc lấy được từ tay tống tử lúc nãy cho tôi xem nào." Bàn Tử vô thức né ra sau, kết quả Hạo Thiên Chân nhanh tay lẹ mắt lấy được mảnh ngọc từ túi áo ông ta.

Mọi người dùng đuốc soi một lúc lâu vẫn không thấy manh mối gì.

Mảnh ngọc to bằng lòng bàn tay, rất mỏng, mặt trên điêu khắc một cái cây khổng lồ.

Thân cây một nửa khắc họa tiết tường vân.

Điều kỳ lạ là rễ cây đâm xuyên qua mảnh ngọc, như thể mảnh ngọc quá nhỏ không khắc hết được vậy.

Hạo Thiên Chân thắc mắc: "Ý gì đây?

Tại sao một mảnh ngọc bình thường thế này lại được tiểu tống tử nắm chặt trong tay như món đồ tùy táng duy nhất?" Bàn Tử hỏi: "Trước khi mất tích, Tam thúc có nói gì với cậu về cái cây hay mảnh ngọc này không?" "Không có, chỉ nói là vào trong này rồi sau khi hôn mê, người của đoàn khảo cổ đều mất tích cả.

Những cái khác thì không có." Hạo Thiên Chân nhíu mày suy nghĩ.

Sở Văn cầm mảnh ngọc nhìn thoáng qua rồi ném trả lại cho Bàn Tử: "Cầm lấy đi, thứ này chất liệu bình thường, cũng không rõ nguồn gốc, nhưng được cái niên đại lâu đời, cũng đáng giá chút tiền đấy, về bán đi nhớ trả nợ." Bàn Tử vội vàng đỡ lấy mảnh ngọc: "Nói gì thế,

thứ này dù đáng tiền hay không thì chắc chắn bên trên cũng có thông tin quan trọng về chủ nhân ngôi mộ." "Có thông tin quan trọng đấy, ý nghĩa bên trong rất đơn giản." Sở Văn cầm đuốc đi về phía xác tiểu tống tử, nói: "Bên trên vẽ một cái thần thụ." "Thần thụ?" Tiểu Ca nghe thấy hai chữ này, toàn thân chấn động.

Sở Văn không nói thêm nữa, Tiểu Ca cũng dường như rơi vào trầm mặc. "Xác tống tử..." Sở Văn dùng đuốc soi kỹ.

Chương 41

Tiểu tống tử này không rõ lai lịch, tại sao Uông Tạng Hải lại đặt nó trong mộ huyệt này.

Nếu ban đầu Uông Tạng Hải bố trí mọi thứ để tìm kiếm bí mật đằng sau cánh cửa Thanh Đồng, hoặc vì trường sinh, thì con tiểu tống tử này đóng vai trò gì?

Nhất thời Sở Văn chưa có manh mối nào.

Anh dùng dao găm lật xác nó lên, nhờ ánh đuốc, Sở Văn thấy nơi lẽ ra là trái tim của nó có một khối u màu đen.

Mấy người phía sau đang nghiên cứu mảnh ngọc, Sở Văn âm thầm đưa tay sờ lên xác tống tử.

Tuy nó vừa rồi rất hung hãn, nhưng nhục thân dù sao cũng đã ngâm trong nước quá lâu, nếu không hắc kim cổ đao của Tiểu Ca cũng chẳng dễ dàng chém đứt đầu nó như thế.

Anh dùng ngón tay rạch nhẹ ngực nó, lấy ra một khối nhỏ giống như mặc ngọc.

Cầm trong tay thấy trơn nhẵn ấm áp, có cảm giác dầu nhẹ.

Chỉ cần nắm khối hắc ngọc này, cánh tay trái của Sở Văn sẽ ẩn ẩn có cảm ứng. "Sở Văn, anh đang xem gì thế?" Tiếng bước chân của A Ninh vang lên từ phía sau. "Tiện tay xem chút thôi, suýt nữa thì chết trong tay nó mà." Sở Văn lập tức giấu khối hắc ngọc đi.

A Ninh nhìn kỹ Sở Văn một hồi lâu mới nói: "Hiện tại trước mắt chúng ta có một nan đề, đó là làm sao để ra ngoài." Bàn Tử cũng cất mảnh ngọc đi: "Đúng thế, bình oxy của bộ đồ lặn lúc trước cũng chẳng biết biến đâu mất rồi, dù có tìm lại được e là oxy cũng không

đủ để chúng ta quay về." "Vì vậy việc cấp bách lúc này là phải về được trên tàu." Hạo Thiên Chân nói: "Đúng rồi, lúc nãy ai đã cứu tôi và Bàn Tử thế?" A Ninh mỉm cười, sau đó Sở Văn và Tiểu Ca lại phối hợp lần nữa, xoay quan tài tiểu tống tử ba vòng theo chiều kim đồng hồ, hai vòng ngược chiều kim đồng hồ, một cánh cửa bí mật thần không biết quỷ không hay hiện ra phía sau.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lần đầu thấy kỹ thuật mở cửa mộ đạo như mở két sắt thế này, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc. "Hai người các cậu đi đổ đấu làm gì cho phí, trực tiếp đi mở két sắt kiếm tiền nhiều hơn không!" Bàn Tử tặc lưỡi tiếc rẻ, vẻ mặt đầy sự nuối tiếc.

Sau đó mọi người điều chỉnh tâm trạng, lần lượt đi vào cửa bí mật.

Tiểu Ca cầm đuốc đi đầu, Sở Văn đi sau cùng.

Ai ngờ đi được một đoạn, Tiểu Ca bỗng dừng bước. "Không đi nữa sao?" A Ninh vô thức nắm lấy tay Sở Văn.

Thực ra A Ninh không hề sợ hãi gì, là người phụ nữ dám hạ mộ đổ đấu, lá gan tự nhiên không nhỏ.

Cô cố ý nắm tay Sở Văn chẳng qua là muốn nhân cơ hội này gần gũi hơn chút thôi.

Sở Văn cũng không vạch trần.

Hai kẻ cùng tâm cơ thâm trầm một khi yêu nhau, thì giai đoạn mập mờ đấu trí này quả là một chuyện thú vị.

Lúc này, Tiểu Ca đi đầu ngẩng lên.

Nhìn con đường hầm này im lặng một hồi mới nói: "Hình như tôi nhớ ra rồi." Thấy Tiểu Ca dường như đã nhớ lại, Hạo Thiên Chân vội vàng hỏi: "Tiểu Ca, cậu nhớ ra gì?" Tiểu Ca quay người gật đầu: "Đoàn khảo cổ hai mươi năm trước." Ánh mắt y bỗng chốc trở nên

thương tang: "Tôi là một trong số đó." Câu nói của Tiểu Ca trực tiếp xác nhận nghi ngờ của Hạo Thiên Chân.

Trước đây trong cuốn nhật ký đoàn khảo cổ mà Sở Văn đưa, cậu đã thấy một bức ảnh cũ mờ nhạt, nhưng người đứng đầu bên trái rất giống Tiểu Ca.

Tuy nghi ngờ nhưng đã hơn hai mươi năm qua đi mà Tiểu Ca chẳng hề già đi chút nào, điểm nghi vấn này khiến cậu không dám hỏi ra lời.

Giờ Tiểu Ca đã thừa nhận! "Cái gì, cậu ở đây từ hai mươi năm trước sao?" Bàn Tử cũng kinh ngạc không kém: "Nhớ lại được bao nhiêu?" Dưới sự truy vấn của hai người, Tiểu Ca dùng những lời lẽ đơn giản tóm tắt câu chuyện năm xưa theo Tam thúc và Hoắc Linh Nhi vào hải để mộ.

Sở Văn nghe thấy hai chữ Hoắc Linh Nhi liền nghĩ ngay đến Hoắc Tú Nhi.

Hoắc Tú Nhi chính là cháu gái của Hoắc Tiên Cô - đệ nhất mỹ nhân Lão Cửu Môn năm xưa.

Nghe nói con bé đó cổ linh tinh quái, có đôi chân dài cực đẹp, eo thon mềm mại, khí chất như ngọc, thêm chút quyến rũ.

Nhưng anh cũng không vội, dù sao thoát khỏi đây rồi sẽ có cơ hội gặp mặt.

Bên kia Hạo Thiên Chân nghe xong chuyện của Tiểu Ca thì càng thêm mông lung. "Cuối cùng trước khi tôi hôn mê, Tam thúc tiến về phía tôi và nói một câu." Tiểu Ca trầm giọng. "Câu gì?" Hạo Thiên Chân hỏi, biết câu này chắc chắn là mấu chốt của vấn đề. "Hắn nói..." Tiểu Ca quay sang nhìn Sở Văn: "Đừng tiếp tục tìm kiếm, nếu không 'bất tường' sẽ giáng xuống, mọi thứ đều sẽ thay đổi." Dưới ánh đuốc,

khuôn mặt Tiểu Ca lúc mờ lúc tỏ.

Mắt Sở Văn hơi nheo lại.

Đây là lần thứ hai Tiểu Ca nhắc đến hai chữ "bất tường".

Chương 42

Lần trước là về anh, nhưng giờ lại nói kiểu khác.

Rốt cuộc y hiểu bao nhiêu về điều đó?

Sở Văn thầm nhắc nhở mình, khi nào rảnh nhất định phải tóm lấy Tiểu Ca hỏi cho ra lẽ. "'Bất tường' sẽ giáng xuống?" Hạo Thiên Chân nhíu mày thật chặt.

Sự việc dường như ngày càng phức tạp.

Ban đầu Tam thúc trước khi mất tích nói vào hải để mộ rồi hôn mê, tỉnh lại thì mọi người biến mất.

Giờ Tiểu Ca lại nói Tam thúc làm mọi người ngất đi.

Rốt cuộc ai nói thật?

Nhưng không hiểu sao, theo cách nói của Tiểu Ca thì có vẻ đúng hơn. "Ý của Tam thúc là nếu tôi truy cầu chân tướng thì chuyện xấu sẽ xảy ra?" Bàn Tử xen vào: "Tôi thấy Tam thúc chắc bị trúng tà nên nói sảng thôi, hoặc là không muốn Tiểu Ca điều tra tiếp vì sợ bí mật mờ ám bị bại lộ." Hạo Thiên Chân phẫn nộ: "Ông không hiểu Tam thúc tôi đâu, tôi lớn lên dưới sự dạy bảo của ông ấy, tính cách ông ấy tôi rõ nhất, ông ấy tuyệt đối không làm hại đoàn khảo cổ." "Ý cậu là Tiểu Ca nói dối sao?" Bàn Tử lườm Tiểu Ca, thấy vẻ mặt không cảm xúc của y thì nghĩ y không giống hạng người biết nói dối.

Trong năm người, chỉ có A Ninh biết Tiểu Ca từng nói với Sở Văn: "Ngươi chính là nguồn cơn bất tường." Vì vậy biểu cảm của cô càng đặc sắc.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử tưởng rằng ý Tiểu Ca là chuyện xấu sẽ xảy ra, nhưng ai ngờ kẻ "bất tường" thực sự đang đứng ngay cạnh

họ.

Nếu hồi ức của Tiểu Ca là thật, thì ý của Ngô Tam Thúc có thể hiểu là: Chỉ cần mọi người tiếp tục điều tra, Sở Văn sẽ "giáng xuống", mọi thứ đều sẽ thay đổi?

Có một cụm từ gọi là "ngẫm lại thấy sợ".

Hiện tại A Ninh có cảm giác đó, cô từ từ buông tay Sở Văn ra.

Không phải cô có ý xấu với anh, mà là bắt đầu đấu tranh nội tâm.

Lượng thông tin thu thập được từ hải để mộ lần này quá lớn.

Bên ngoài ngài Cox Hendricks đang đợi cô về báo cáo, vậy mọi chuyện về Sở Văn có nên nói thật không?

Nếu nói ra, lỡ như có hại cho anh thì sao.

Nếu không nói, Sở Văn rõ ràng là một biến số nằm ngoài dự tính của mọi người.

A Ninh cắn chặt môi dưới đến bật máu, cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

Cô lại nắm lấy bàn tay vừa buông ra, viết vào lòng bàn tay anh: "Tôi sẽ giúp anh giữ bí mật." Sau đó cô viết thêm: "Nếu không tin, có thể giết tôi." Dù sao nếu Sở Văn muốn giết cô trong mộ, cô cũng chẳng phải đối thủ của anh.

Sở Văn cảm nhận được chữ trong tay, lòng thấy ấm áp.

Thực ra trước đó anh cũng từng đề phòng A Ninh, nhưng anh tin dù cô có nói ra thì Cox cũng chẳng làm gì được anh.

Dù vậy, việc A Ninh âm thầm biểu lộ tâm ý vào lúc này khiến anh thấy khá cảm động.

Thế là anh cũng nắm tay cô viết lại: "Không nỡ đâu." A Ninh vốn

đang nghiêm túc, sau khi anh viết xong ba chữ đó thì mặt đỏ bừng.

Cô hất tay anh ra rồi quay đi, tim đập thình thịch trong lồng ngực.

A Ninh quay đi xong, Sở Văn nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử tranh luận xem Tam thúc có nói dối không.

Trong lòng anh cũng có nghi vấn.

Anh nhớ lại lời hệ thống: "Chỉ có hai người biết thân phận thật của ký chủ." Một người chẳng lẽ là Tiểu Ca?

Người còn lại chẳng lẽ là Tam thúc của Hạo Thiên Chân?

Một lát sau, Sở Văn quẳng hết mấy câu hỏi đó ra sau đầu.

Mọi chuyện cứ đợi sau này gặp được Ngô Tam Thúc, nhìn biểu cảm rồi tính tiếp.

Mấy người thảo luận một hồi chẳng đi đến đâu, đành tiếp tục đi về phía trước.

Đi hết đoạn hầm bí mật, họ bước vào một đại điện trống trải.

Đại điện này cực kỳ xa hoa, khắp nơi mang đậm phong cách trang trí thời Minh.

Bước vào đây không giống như vào mộ táng mà giống như cung điện hoàng gia hơn.

Trong lịch sử kiến trúc Trung Quốc, thẩm mỹ thời Đường và Minh là cao nhất.

Chương 43

Toàn bộ đại điện với đấu củng, mái hiên, ván trần đều được làm từ gỗ quý, đồng thời không hề sơn vẽ màu mè.

Nhìn lên đỉnh điện, ngói lưu ly xanh viền vàng trông rất cao cấp và sang trọng.

Nền gạch trắng và các bậc thềm bằng đá cẩm thạch trắng, cùng những hàng cột đỏ rực khiến Sở Văn cũng phải mở mang tầm mắt.

Tuy hiện tại kiến thức lịch sử trong não bao la vạn tượng, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu hạ mộ, kiến thức trong đầu và tận mắt nhìn thấy là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Phía trước đại điện có treo một bức hoành phi.

Trên đó viết bốn chữ rồng bay phượng múa bằng lối chữ thảo. "Hữu Tạm?" Bàn Tử nghiêng đầu cố gắng đọc.

Hạo Thiên Chân dở khóc dở cười: "Đồ mù chữ, bán đồ cổ ở Phan Gia Viên mà chẳng có chút trình độ nào cả.

Đó gọi là Tạm Hữu!" Cười Bàn Tử xong, cậu nhìn bức hoành phi cảm thán: "Chữ viết phóng khoáng, tiêu sái lạ thường, không lẽ là bút tích của chủ nhân ngôi mộ?" "Không đúng, nét chữ này là của thi nhân Cao Khải thời Minh." Sở Văn nói: "Vị thi nhân này tính tình cô ngạo, không muốn ở chốn triều đường nên sau đó cáo quan về quê, Chu Nguyên Chương đố kỵ tài năng của ông, nghi ngờ ông viết thơ mỉa mai mình nên đã tìm cớ chém ngang lưng." Nghe Sở Văn nói, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều lộ vẻ chấn động.

Đi suốt dọc đường, Sở Văn dường như có kiến thức uyên thâm, không chỉ nhận ra những sinh vật gần như tuyệt chủng như Sa Bà Cổ

Tặc, mà đến tà thuật Miêu Cương Quán Tử Thi cũng biết đôi chút.

Thính lôi hội trong phong thủy khó nhất anh cũng biết, thân thủ không hề kém cạnh Tiểu Ca, giờ đến cả văn học lịch sử cũng tinh thông thế này.

Chỉ dựa vào nét chữ mà biết được ai là người viết.

Theo Hạo Thiên Chân biết, hạng nhân vật này năm trăm năm mới xuất hiện một người.

Bàn Tử nửa đùa nửa thật: "Sở Văn à, không phải cậu lừa bọn tôi đấy chứ, cứ tiện miệng nói một cái tên rồi bịa chuyện, bọn thô kệch như tôi cũng chẳng biết thật giả đâu." Nhưng Hạo Thiên Chân lại tò mò: "Nếu lần trước Tiểu Ca và đoàn khảo cổ bị đánh ngất trong hầm bí mật phía trước, vậy bao nhiêu năm qua, ngoài chúng ta ra thì chỉ có Tam thúc tôi là từng đến trước đại điện này sao?" Cậu nhìn quanh đại điện nói: "Chữ thời Minh, điện thời Minh, thêm vào đó là những cơ quan quỷ thần khó lường và bố cục phong thủy này, ngoài Uông Tạng Hải ra tôi không nghĩ có ai làm được.

Nhưng tại sao Uông Tạng Hải lại treo một bức hoành phi như vậy trước đại điện?

Tạm Hữu?

Nội dung kỳ lạ quá." "Cảm giác không giống viết cho mình xem, mà giống cố ý viết cho người khác xem, có chút ý vị khiêu khích." Sở Văn suy ngẫm. "Tôi cũng có cảm giác đó, theo lý mà nói, nếu mộ thật sự của Uông Tạng Hải đã thiết lập bao nhiêu cơ quan để ngăn kẻ trộm mộ vào, nhưng một khi đã vào được đây thì tại sao lại treo bức hoành phi như thể 'cuối cùng cũng đến rồi' thế này?" Hạo Thiên Chân suy nghĩ.

Sở Văn khẽ cử động yết hầu nhưng không nói ra lời.

Vì anh thật sự nghi ngờ Uông Tạng Hải thiết kế hải để mộ này có ý mời quân vào lồng.

Trong lúc Hạo Thiên Chân và Sở Văn đang mải mê suy nghĩ về bức hoành phi. "Có điện là có minh khí, Bàn gia tôi nhịn không nổi nữa rồi!" Chỉ thấy Bàn Tử cười quái dị một tiếng rồi lao mạnh về phía trước. "Cẩn thận một chút!" Hạo Thiên Chân biết không ngăn được, nếu Bàn Tử không tham tiền thì không phải là Bàn Tử.

A Ninh cũng chẳng hứng thú với bức hoành phi, cô đi theo sau Bàn Tử vào sâu trong đại điện. "Tê!

Tê!" Đột nhiên, hai luồng âm thanh không mấy hòa hợp xuất hiện trong không gian trống trải.

Tiểu Ca lập tức ngẩng đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Y phát hiện hai cái đuôi rồng vàng vốn quấn trên cột đỏ đột nhiên cử động.

Bàn Tử vốn đang chạy lên bậc thềm đá cẩm thạch trắng, chạy được hai bước thì dừng lại vì cũng nghe thấy âm thanh kỳ lạ đó. "Con rồng đó đang động đậy!" A Ninh bắt chéo tay, từ đôi tay ngọc ngà xinh đẹp lập tức bắn ra hai chiếc đồng tiền tiêu về hướng phát ra âm thanh. "Đinh" hai tiếng, đồng tiền tiêu như bắn vào tấm thép.

Sau đó hai con rồng vàng trên cột đỏ như bị đánh động, đột ngột dựng đứng thân mình dậy, nhìn sơ qua thì con rồng vàng dài tới gần mười mét, thân mình to bằng eo của Bàn Tử.

Đồng tử Sở Văn co rút, đó đâu phải rồng vàng, là Kim Giáp Cự Mãng!

Sau khi bị kinh động, con mãng xà khổng lồ lập tức ngẩng đầu phun tín tử.

Nó vừa há miệng, một luồng tinh phong hôi thối ập đến.

Chiếc lưỡi xà to bằng cánh tay người lớn thò ra từ miệng nó.

Lúc nãy mọi người vào chỉ mải nghiên cứu bức hoành phi mà không để ý trên cột có hai con súc sinh này.

Giờ nhìn kỹ lại, hai con rắn khổng lồ vốn không phải màu vàng, mà là có người gắn lên thân chúng những miếng vàng to bằng bàn tay tạo thành một loại giáp xích.

Chương 44

Loại giáp mềm này hoàn toàn không ảnh hưởng đến hành động của rắn, ngược lại còn giúp nó chống lại thương hại từ đao kiếm thông thường. "Con rắn to quá!" Hạo Thiên Chân lùi lại hai bước, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Mỗi người đều có thứ sợ nhất trong lòng, có người không sợ quỷ nhưng sợ chuột, có người không sợ hổ nhưng sợ một con cá nhỏ.

Hạo Thiên Chân sợ nhất là loài rắn.

Vì vậy nhìn thấy hai con rắn to thế này, đôi chân cậu bủn rủn, đi không nổi.

Con mãng xà ngẩng đầu phun tín tử, loài rắn sống lâu trong bóng tối thì thị giác vốn đã kém nay càng thoái hóa sạch sẽ, chúng chỉ có thể dựa vào âm thanh hoặc nhiệt độ cơ thể người để xác định vị trí. "Bàn Tử, mau quay lại!" Sở Văn hét lên.

Ai ngờ Bàn Tử lại lắc đầu hét: "Đừng hòng lừa tôi, tôi nhìn rõ lắm, trên người con rắn toàn là vàng thôi, một con rắn chắc cũng mang trên người mấy chục cân vàng đấy, Bàn gia tôi không đi đâu cả, hôm nay tôi quyết kết bạn với mấy anh bạn dài ngoẵng này rồi!" Tiểu Ca một lần nữa rút hắc kim cổ đao, A Ninh tuy là phụ nữ nhưng cô chỉ sợ tống tử hay quỷ quái, gặp loại động vật này thì vẫn có sức chiến đấu.

Ngay sau đó, hai con mãng xà trước mặt Sở Văn lao về phía Bàn Tử.

Ngay sau đó, một luồng kình phong ập đến sau gáy, Sở Văn rút dao găm bên hông, quay người đâm mạnh vào mắt một con mãng xà, nhưng dù vậy anh cũng bị va chạm hất lùi lại bảy tám mét.

Con mãng xà bị Sở Văn tấn công đau đớn vung đuôi mạnh ra, tình cờ quật trúng Hạo Thiên Chân, hất văng cậu ta đi.

Hạo Thiên Chân bị đuôi rắn quét trúng ngã xuống đất, thổ ra một ngụm máu, chắc đã bị nội thương.

Vào thời khắc sinh tử, dù sợ rắn đến mấy cũng không thể không cầm chắc đao trong tay.

Lúc này Hạo Thiên Chân cũng có chút khí thế liều mạng của Tiểu Tam Gia.

Tiểu Ca một mình đối đầu với một con mãng xà, Sở Văn cũng đối diện với một con khác.

Có hai con khác đang bị A Ninh, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vất vả đối phó. "Hai vị đại ca, giải quyết nhanh lên, nếu không Bàn gia tôi không trụ vững được đâu!" Đừng thấy Bàn Tử to béo, lúc liều mạng ông ta linh hoạt lắm.

Mãng xà ngủ say quá lâu, hiện tại mới tỉnh lại nên hành động chưa được linh mẫn, vì thế Bàn Tử liên tục hò hét trước đại điện để thu hút sự chú ý của chúng.

A Ninh thì tìm kiếm điểm yếu của chúng để sẵn sàng tấn công. "Tôi cá là Muộn Du Bình sẽ giải quyết xong con đó trước rồi giúp chúng ta!" Bàn Tử vừa chạy vừa nói.

A Ninh lười để ý đến mấy lời lảm nhảm của ông ta, nhưng hôm nay cô lại lên tiếng đầy bất ngờ: "Tôi cá Sở Văn sẽ giải quyết xong trước." Bàn Tử nhảy né một đòn quét đuôi, hét lên: "U u u, chưa gì đã bắt đầu bảo vệ đàn ông của mình rồi, Ninh tiểu thư lạnh lùng của tôi đâu mất rồi, giờ thì...

Đậu má!" Bàn Tử chưa nói hết câu, một đồng tiền tiêu đã sượt qua mặt ông ta trong gang tấc. "Đúng là phụ nữ và tiểu nhân thật khó dạy

bảo." Bàn Tử buông một câu văn vẻ, quay người lại thấy Tiểu Ca chẳng hề chật vật chút nào, ngược lại con mãng xà y đối phó đã rách da nát thịt, máu chảy đầy đất. "Hắc hắc, tiểu nương tử, xem ra cô thua chắc rồi." Bàn Tử hơi đắc ý quay sang nhìn Sở Văn, kết quả là ngẩn người kinh hãi trước cảnh tượng trước mắt!

Chỉ thấy con mãng xà khổng lồ đang dựng cao thân mình, trên lưng nó chỗ bảy tấc có một người đàn ông đang cưỡi.

Người đó hai tay bám chặt vào khe hở của lớp giáp vàng trên thân rắn.

Nhìn thoáng qua giống như một vị thiên thần đang cưỡi rồng vàng vậy. "Mẹ ơi." Bàn Tử nuốt nước bọt, ngây người chỉ vào Sở Văn: "A Ninh, mau nhìn cậu ta đang làm gì kìa!" A Ninh và Hạo Thiên Chân trong lúc bận rộn cũng liếc nhìn Sở Văn một cái.

Thấy Sở Văn phản khách vi chủ, dùng dao găm rạch một vết thương ở chỗ bảy tấc của mãng xà, sau đó ngoan ngoãn cắn mạnh vào đó!

Bàn Tử nhìn mà da gà nổi khắp người: "Mẹ nó, răng lợi kiểu gì vậy?" Từ xưa đến nay, các vùng như Phúc Kiến, Quảng Tây, Vân Nam là nơi có nhiều rắn.

Người sống ở đó đều biết đạo lý đánh rắn phải đánh vào bảy tấc.

Thực ra đánh vào ba tấc hay bảy tấc cũng vậy, chỗ ba tấc là nơi xương sống yếu nhất, dễ bị thương tổn nhất, một khi xương sống bị phá hủy thì hệ thần kinh trung ương của rắn sẽ bị tê liệt.

Còn bảy tấc là vị trí trái tim.

Một khi bị thương chí mạng ở đó thì chắc chắn sẽ chết.

Nhưng thực tế vị trí trái tim mỗi loài rắn có khác biệt, muốn một phát trúng ngay là rất khó.

Nhưng Sở Văn thì khác.

Lúc này anh bám trên thân rắn đang điên cuồng vùng vẫy, dựa vào thính giác kinh người để tìm vị trí tim, rồi dùng dao găm rạch lớp da rắn.

Những miếng giáp vàng xung quanh đó rơi rụng xuống, tiếng leng keng không ngớt bên tai.

Chương 45

"Tê!!" Con rắn đau đớn, quay người muốn hất Sở Văn xuống, nhưng đâu có dễ thế.

Anh dùng một tay xé toạc vết thương trên lưng rắn, chẳng màng gì cả, há miệng cắn.

Nếu con rắn có trí tuệ, chắc nó cũng phải sợ đến ngốc luôn.

Ta chỉ muốn nuốt ngươi rồi từ từ tiêu hóa, kết quả ngươi lại định ăn tươi nuốt sống ta sao??

Giữa hai chúng ta, rốt cuộc ai mới là cầm thú đây?

Bàn Tử thấy hành động của Sở Văn mà da đầu tê dại.

Giữa lúc thẫn thờ: "Bàn Tử, cẩn thận!" Tiếng của Hạo Thiên Chân vang lên.

Bàn Tử quay đầu lại thấy con mãng xà khác đang há miệng đỏ ngòm lao tới định nuốt mình. "Sở Văn hại tôi thảm rồi!" Do khoảng cách quá gần, Bàn Tử không tài nào né kịp, trong lòng chỉ còn một ý nghĩ: Cái cậu tên Sở kia sao không học tập Tiểu Ca cho tốt, đánh nhau thì đánh, làm gì mà bày ra cảnh tượng chấn động thế làm chi!

Quân địch chưa phản ứng gì mà quân ta đã bị ảnh hưởng rồi.

Theo tiếng kinh hô của A Ninh, Bàn Tử bị mãng xà nuốt chửng vào miệng. "Bàn Tử!!!" Hạo Thiên Chân mắt đỏ sọc, hét lớn một tiếng.

Cậu lao về phía con rắn đó, nhưng sau khi nuốt Bàn Tử, nó dường như rất mãn nguyện, cộng thêm Bàn Tử vốn to béo kẹt trong thân rắn khiến nó di chuyển khó khăn, thế là nó không đánh tiếp mà quay đầu bỏ chạy!

Biến cố này xảy ra quá nhanh.

Tiểu Ca vừa thấy cảnh Bàn Tử bị nuốt, lập tức phi thân, đạp mạnh lên cột đỏ đuổi theo.

Nhưng y vừa nhảy lên đã bị con rắn kia một lần nữa chặn lại giữa không trung. "Bàn Tử..." Hạo Thiên Chân lần đầu thấy bất lực.

Tuy đi đổ đấu là sống chết có số, nhưng sao lần nào người chịu hạn cũng là Bàn Tử thế này.

Chưa kịp sầu não xong, một cái đuôi rắn quét qua, Hạo Thiên Chân vội đưa trường đao chắn trước mặt. "Keeng" một tiếng kim loại va chạm.

Khoảnh khắc đao chạm giáp vàng, Hạo Thiên Chân lại bị hất văng đi, đập mạnh vào tường cung điện, phun ra một ngụm máu.

Nhất thời lục phủ ngũ tạng như bị ép lại một chỗ, đau đớn vô cùng.

Nhìn vào trong, A Ninh thân thủ linh hoạt nhưng thiếu đòn tấn công chí mạng, đang chật vật thoát hiểm giữa vòng vây của hai con mãng xà.

Tiểu Ca ở trong bóng tối, thấp thoáng có tiếng đánh đấm nhưng bên đó không có đuốc nên không nhìn rõ tình hình.

Bàn Tử hiện tại chắc đang tạm thời yên ổn, đối thủ của ông ta chỉ là dịch vị dạ dày đáng ghét thôi. "Sở Văn đâu rồi!!!" Hạo Thiên Chân đồng tử co lại, phát hiện Sở Văn đã biến mất.

Con mãng xà vừa đấu với anh đang nằm im lìm trên đất, máu rắn vung vãi, tường cung điện chỗ đó bị hư hại nghiêm trọng, chứng tỏ trước khi chết con rắn đã trải qua một cuộc vật lộn đau đớn.

Bộ giáp vàng uy phong giờ khiến xác rắn trông như một đống gì

đó.

Hạo Thiên Chân biết ví von thế hơi bất nhã, nhưng thực tế xác rắn cuộn lại trên đất trông y hệt một đống phân vàng vậy. "Sở Văn đi đâu rồi?

Chẳng lẽ lưỡng bại câu thương rồi bị con rắn khác nuốt mất?" Hạo Thiên Chân lập tức chạy về phía "đống phân vàng".

Tại vết thương trên xác rắn, cậu thấy vết rạch dài gần bằng cánh tay người lớn, máu thịt bầy nhầy, không biết lúc nãy Sở Văn đã xé bao nhiêu máu thịt ở đây. "Sở Văn!!

Anh ở đâu!" Hạo Thiên Chân lo lắng hét lên, Bàn Tử bị nuốt rồi, nếu Sở Văn cũng có mệnh hệ gì thì ngoài Tiểu Ca ra, mọi người chắc đều bỏ mạng ở đây.

A Ninh nghe tiếng gọi, sợ Sở Văn gặp bất trắc nên phân tâm, lập tức bị con mãng xà trước mặt quấn chặt lấy.

Thân rắn siết lại, áp lực cực lớn tưởng như sắp nghiền nát xương sườn cô. "Ưm!" Cô cau mày, ánh mắt tìm kiếm bóng dáng Sở Văn trong bóng tối.

Đột nhiên, A Ninh nhận ra đại điện hỗn loạn lúc nãy giờ đã yên tĩnh lại.

Chương 46

Từ trong bóng tối phía trước bên trái, Tiểu Ca mặc đồ đen bước ra, tay hơi run rẩy, hắc kim cổ đao quả nhiên là đao tốt, không dính giọt máu nào, nhưng nhìn bộ dạng thì y chắc đã giải quyết xong con rắn kia. "Tiểu Ca, mau cứu Ninh tiểu thư." Hạo Thiên Chân như thấy hy vọng.

Hiện tại Bàn Tử bị rắn nuốt mất dạng, Sở Văn mất tích, chỉ còn con rắn đang quấn A Ninh này.

Nhưng Tiểu Ca nghe xong lại không hành động ngay, mà lặng lẽ nhìn vào một góc tối khác.

Sau đó, từ hướng đó vang lên tiếng bước chân người.

A Ninh cảm nhận áp lực từ thân rắn ngày càng lớn, mạch máu trên trán nổi lên cuồn cuộn, tầm nhìn mờ dần.

Lúc này, Tiểu Ca nhìn vào góc tối đó, một người đàn ông toàn thân đầy máu, đến cả tóc cũng nhỏ máu rắn, một tay cầm dao găm, tay kia lôi theo Bàn Tử toàn thân đầy chất nhầy xanh lè bước ra.

Hạo Thiên Chân mừng rỡ reo lên: "Sở Văn!!

Bàn Tử!!" Sở Văn tùy tiện quẳng Bàn Tử đang hôn mê xuống đất, nói với Tiểu Ca: "Con cuối cùng, của tôi nhé?" Tiểu Ca thu đao vào bao, khoanh tay nói: "Cứu cô gái kia đi." Thế là, trước khi tầm nhìn của A Ninh hoàn toàn tối sầm, cô thấp thoáng thấy một người đàn ông đầy máu nhảy vọt lên, lao về phía mình.

A Ninh trước khi ý thức hoàn toàn chìm vào bóng tối, dường như đã nhìn thấy Sở Văn.

Cô không biết đó có phải ảo giác không. "Cảm giác cái chết là thế

này sao, sao lại bình yên thế nhỉ." "Với hạng phụ nữ như mình, trước khi chết có thể thích một người, có lẽ là kết cục tốt nhất rồi." Trong bóng tối mịt mùng, cô chợt nhận ra cái chết dường như không đáng sợ như mình tưởng.

Ít nhất, cô đã kịp gặp được anh. "Ninh tiểu thư!

Ninh tiểu thư!" Một tiếng gọi đột ngột phá tan bóng tối, như một giọt nước nhỏ vào hồ lặng.

Sau đó mọi hình ảnh dao động rồi từ mờ nhạt dần trở nên rõ nét. "Ninh tiểu thư, tỉnh rồi sao?" Vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt to lớn quen thuộc của Bàn Tử: "Hì, tôi biết mà, Bàn gia tôi lúc nãy cũng vừa trải nghiệm một phen.

Cảm giác lật ngược thế cờ này sướng thật đấy." A Ninh nhìn rõ Bàn Tử, vô thức tưởng mình và ông ta đang gặp nhau dưới âm phủ.

Nhưng sau đó cô thấy không đúng, vì cảm giác đau nhức như rụng rời chân tay này quá chân thực.

Cô ngồi dậy, lập tức nhìn quanh.

Hạo Thiên Chân và Sở Văn không có đây, chỉ có Tiểu Ca đang đứng nhìn quanh quất mà không nói lời nào. "Vương Bàn...

Vương tiên sinh, lúc nãy ông không phải bị rắn nuốt rồi sao?" A Ninh kỳ quái hỏi. "Cái đó hả, tôi cũng biết mình bị nuốt, kết quả vào trong đó không lâu, tôi cảm giác phổi mình sắp nổ tung đến nơi, con súc sinh đó cứ mang tôi đập lung tung, tôi chỉ hận không có con dao để rạch một phát cho nó lòi ruột ra!" Bàn Tử thiên sinh tinh lực dồi dào, nói tiếp: "Ai ngờ tôi vừa nghĩ thế, u à!

Bụng rắn cư nhiên bị rạch thật, rồi cái cậu người tình của cô đã lôi tôi ra đấy." Đầu óc A Ninh còn đang mơ màng, nghe Bàn Tử kể lể dông dài tâm lý chiến của ông ta, cô tức giận lườm ông một cái. "Hóa

ra Sở Văn đã cứu Bàn Tử, rồi lại cứu mình?

Vậy những gì mình thấy trước khi ngất đi là thật sao?" Hình ảnh Sở Văn toàn thân đầy máu, nhảy vọt tới cứu mình hiện về trong đầu, cô cảm thấy toàn thân nóng bừng.

Một luồng ấm áp tràn ngập trong tim. "Cảm giác này, cô gọi đó là hạnh phúc chăng." A Ninh đứng dậy hỏi: "Anh ấy đâu rồi?" "Người tình của cô hả?" Bàn Tử hất hàm chỉ về phía trong đại điện: "Vào trong rồi, chúng ta cũng mau vào thôi, Hạo Thiên Chân thì tôi không lo, chỉ lo người tình của cô thôi, vào muộn e là minh khí tốt bị cậu ta lấy sạch mất." Hai người sau đó bước vào đại điện.

Lúc này Sở Văn đang dùng nước từ bình tông rửa mặt.

Nhưng tóc và trên người vẫn còn vương vệt máu.

Anh không bị thương, máu đó đều là của lũ mãng xà.

Vừa rồi sau khi uống máu con mãng xà đầu tiên, Sở Văn cảm thấy cơ thể có những biến hóa kỳ lạ.

Lúc trước nuốt Nam Hải Tinh Phách, phía trong cánh tay trái nóng ran, đau đớn khó nhịn.

Nhưng sau khi uống máu rắn, cánh tay trái không có phản ứng gì, ngược lại cánh tay phải cảm nhận rõ rệt sự mát lạnh dễ chịu.

Không chỉ vậy, Sở Văn cảm thấy trong mắt như có vô số hạt cát, cộm đến mức không mở mắt ra được.

Chẳng lẽ trong máu rắn có ký sinh trùng!

Nhưng lúc đó anh không kịp kiểm tra, sau khi xác định con mãng xà đã chết hẳn, anh lại thấy trên cánh tay phải ẩn hiện một hình xăm thần bí.

Chương 47

Hình xăm đó có nét tương tự như những ký hiệu trên giáp vàng của rắn.

Nhưng hình xăm vẫn chưa thành hình, nếu thành hình chắc sẽ giống như hình vẽ trên tay trái, trở thành một loại linh thú nào đó.

Một nóng, một lạnh?

Rốt cuộc là thứ gì đây?

Sau đó Bàn Tử bị nuốt, anh lập tức đuổi theo, rồi sau đó cứu A Ninh.

Cứu xong A Ninh, anh và Hạo Thiên Chân vào đại điện nghiên cứu cách thoát ra. "Này, hai người, mau giao minh khí cho Bàn gia tôi!" Bàn Tử dìu A Ninh đi tới, sau đó kinh hô: "Sở Văn, mắt cậu bị sao thế?" Mắt sao?

Sở Văn thực sự luôn thấy mắt không thoải mái.

Nghe Bàn Tử nói, Hạo Thiên Chân cũng ngẩng đầu nhìn vào mắt anh.

Quả nhiên, mắt Sở Văn đỏ rực như máu. "Mắt anh bị sao vậy?" A Ninh vội hỏi.

Sở Văn lắc đầu: "Tôi không biết, chắc lúc nãy chiến đấu với mãng xà căng thẳng quá nên vỡ mạch máu mắt thôi." Tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng anh hiểu rõ mồn một.

Mắt anh biến thành thế này chắc chắn là do huyết mạch đang tiến hóa gây ra.

Thấy Sở Văn nói vậy, A Ninh cũng hơi yên tâm.

Mấy người bắt đầu quan sát bên trong đại điện.

Bên trong và bên ngoài xa hoa hoàn toàn khác nhau, khiến Bàn Tử vô cùng thất vọng.

Ban đầu cứ tưởng ngoài kia có thềm đá cẩm thạch trắng, có rắn giáp vàng thì trong điện chắc chắn phải có đồ tốt.

Kết quả vào trong mới thấy điện nội trống không, chính giữa chỉ đặt một cái bồ đoàn rách, trước bồ đoàn đặt vài cái trà cụ đơn giản.

Bàn Tử mở ba lô, gom hết mấy thứ đó vào.

Vừa lấy vừa nói: "Này, đừng thấy tôi lấy hết nhé, đó là vì tôi có kênh tiêu thụ đấy, đợi tôi bán đi rồi sẽ chia tiền sau, yên tâm, Bàn gia tôi không chạy đâu." Hạo Thiên Chân thắc mắc: "Sở Văn, anh có hiểu được ý đồ của chủ mộ không?" Sở Văn lắc đầu: "Theo tôi hiểu, có bức hoành phi ngoài kia, nếu đây là mộ Uông Tạng Hải thì ông ta nhất định muốn nói với chúng ta điều gì đó." "Đúng!" Hạo Thiên Chân gật đầu: "Bên ngoài xa hoa, bên trong lại đơn giản, chẳng lẽ muốn nói với chúng ta rằng vẻ ngoài và bản chất thực sự khác nhau?" "Cứ đoán bừa đi, biết đâu Uông Tạng Hải thiếu tiền, đội thi công chỉ sửa xong bên ngoài rồi bỏ chạy thì sao." Bàn Tử nghiêm túc phân tích.

Hạo Thiên Chân bị Bàn Tử cắt ngang thì thấy cạn lời với sự chênh lệch trí tuệ này.

Mấy người đi quanh đại điện hồi lâu cũng chẳng thấy manh mối gì. "Không đúng chứ, mấy gian phòng trước đều có đủ trò, sao đến đại điện hào hoa thế này lại chẳng có gì, lạ thật." Bàn Tử nhìn tới nhìn lui, thấy thật vô vị. "Tôi thấy ông đúng là ngứa ngáy chân tay, không gặp nguy hiểm lại thấy khó chịu hả." Hạo Thiên Chân cười.

Bàn Tử cười khan một tiếng: "Cái đó, bên trong này bí bách quá, tôi ra ngoài hít thở chút." Sở Văn không ngăn cản, anh biết Bàn Tử

thấy trong này không có minh khí nên muốn ra ngoài tháo vàng trên xác mãng xà.

Giá vàng tuy không bằng minh khí tuyệt thế, nhưng gỡ được dăm ba chục miếng vàng thì cũng gọi là có chút an ủi.

Sở Văn đi quanh điện một vòng, chợt nảy ra ý định.

Anh thử ngồi xuống cái bồ đoàn ở giữa chính điện. "Có gì bất thường sao?" A Ninh hỏi.

Sở Văn ngước nhìn lên, chợt thốt lên: "Hửm?" Hạo Thiên Chân lập tức đi tới, ngồi cạnh Sở Văn, nhìn theo hướng mắt anh: "Phát hiện gì rồi?

Tôi chẳng thấy gì cả." "Không thấy gì sao?" Sở Văn nghe vậy liền nuốt lời định nói vào trong.

Đúng rồi!

Trong bóng tối thế này họ không thấy được!

Chỉ có mình mới thấy được!!

Chẳng lẽ mắt mình sau khi biến dị đã có năng lực thần bí này?

Sở Văn tạm thời không để ý đến Hạo Thiên Chân, mà tập trung tinh thần tiếp tục ngẩng đầu nhìn lên.

Toàn bộ trần của nội điện và ngoại điện đều được bài trí bằng dạ minh châu theo phong thủy Dịch Kinh.

Các viên châu nối tiếp nhau, giữa mỗi hai viên được liên kết bằng thanh đồng.

Chương 48

Dạ minh châu là loại vật phẩm mà trong truyền thuyết chỉ một viên cũng đủ soi sáng cả căn phòng, giá trị liên thành.

Năm xưa Từ Hi Thái Hậu ngậm một viên nhỏ trong miệng, theo thị giá năm 1908 là mười triệu tám trăm ngàn lượng bạc trắng.

Tính ra bây giờ cũng phải tám trăm triệu!

Mà đó mới chỉ là giá khởi điểm do yếu tố lịch sử.

Còn những viên châu mà Sở Văn thấy, thực ra không phải dạ minh châu thật, chúng không tự phát sáng được.

Đó là một loại vẫn thạch giống dạ minh châu nhưng cần tăng nhiệt độ để phát sáng ngắn hạn.

Tuy hiện tại chúng đều tối đen, nhưng chỉ cần dùng lửa sưởi một chút, hoặc thậm chí là nhiệt độ cơ thể người chạm vào lâu cũng có thể khiến chúng phát sáng. "Đuốc đâu?" Sở Văn hỏi. "Đây!" Hạo Thiên Chân đưa đuốc cho anh.

Ngay cả Tiểu Ca cũng bị trạng thái của Sở Văn thu hút, tò mò đi tới cạnh anh.

Chỉ thấy Sở Văn lấy dây thừng trong túi ra, buộc vào chuôi ngọn đuốc đơn sơ, sau đó quay hai vòng rồi nhắm thẳng lên trần đại điện ném đi. "Vút", ngọn đuốc bị ném lên đỉnh cột trụ.

Xung quanh mọi người tối sầm lại, cùng lúc đó, ngọn đuốc trên đỉnh cột đang rực cháy. "Sở Văn, anh làm gì thế..." Hạo Thiên Chân nhìn hành động kỳ quái của Sở Văn, có chút ngơ ngác.

Giây tiếp theo!

Nếu không tận mắt chứng kiến thì tuyệt đối không ai tin nổi.

Phía trên ngọn đuốc dường như xuất hiện một điểm sáng nhỏ, sau đó, gần như theo kiểu "lửa nhỏ lan rừng".

Một viên, hai viên, ba viên...

Chỉ trong vài nhịp thở, Bàn Tử vốn đang ở ngoài tháo vàng đã lăn lộn chạy trở vào! "Đậu má!

Đậu má!!

Phía trên bị làm sao thế này!!" Bàn Tử đang mải mê tìm kiếm bảo bối ở bên ngoài, bỗng nhiên phát hiện toàn bộ đại điện bắt đầu dần dần sáng rực lên.

Gã kinh hãi tưởng có chuyện đại sự xảy ra, vội vàng chạy vào nội điện.

“Không sao đâu!” Hạo Thiên Chân ngửa đầu nhìn lên nguồn sáng phía trên.

Từng viên minh châu như những ngôi sao trên dải thiên hà, nhưng còn rực rỡ và lóa mắt hơn cả sao trời.

Trên những hạt châu thấp thoáng có những luồng thái vận lưu chuyển.

Đại điện hiện tại gần như biến thành tiên cảnh, trên tường, trên trụ, trên ngói và cả bệ đá cẩm thạch trắng, nơi nào cũng tràn ngập ánh sáng ngũ sắc.

“Mẹ nó, Uông Tàng Hải đúng là biết chơi thật, lão coi mình là thần tiên thật đấy à?” Bàn Tử ngây người đưa hai tay ra, nhìn thái vận không ngừng biến đổi trên tay mình.

“Đẹp quá.” A Ninh ngày thường dù lạnh lùng như băng nhưng dù sao cũng là phụ nữ, đứng trước cảnh tượng này tâm trạng cũng có

chút kích động.

Sở Văn buông sợi dây trong tay ra, hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm dấy lên một tia kỵ dạn đối với Uông Tàng Hải.

Bởi vì mọi thứ trước mắt quá đỗi chấn động.

Ai mà ngờ được một người cổ đại từ bảy tám trăm năm trước lại có thể xây dựng tiên cung theo phương thức này.

Những viên vẫn thạch đó khi gặp nhiệt sẽ phát sáng, giữa mỗi viên đều dùng ống đồng để nối với nhau.

Tuy trình độ công nghệ thời đó không chế tạo được dây điện, nhưng công năng của ống đồng lại giống hệt dây điện.

Tính dẫn nhiệt của đồng đã được lợi dụng đến mức cực hạn trong môi trường này.

Chỉ cần đốt nóng một viên vẫn thạch, nhiệt lượng sẽ lập tức truyền qua ống đồng đến các hạt châu khác, giống như một cái công tắc nguồn điện vậy.

Dù khuyết điểm duy nhất là một ngọn đuốc chỉ cung cấp đủ nhiệt cho một vùng vẫn thạch nhỏ phát sáng, vì đồng tuy dẫn nhiệt nhanh nhưng tản nhiệt cũng lẹ.

Sở Văn chú ý thấy dưới tường cung điện có bốn cột đèn đồng mà trước đó gã chưa nhìn kỹ, chỉ cần châm lửa cho nhiên liệu trong đó, tất cả minh châu trong đại điện sẽ cùng lúc phát sáng.

Chương 49

"Đoạt thiên địa tạo hóa, xâm nhật nguyệt huyền cơ, Uông Tàng Hải đúng là đệ nhất nhân về khoa học phong thủy cổ đại." Hạo Thiên Chân rõ ràng cũng đã hiểu ra vấn đề.

Lúc này, bên trong và ngoài đại điện đều được minh châu trên đỉnh đầu chiếu sáng rực rỡ.

Trước đó khi chỉ có một ngọn đuốc, nhiều chỗ chưa được phát hiện, nhưng giờ đây mọi thứ đều phơi bày trước mắt năm người.

"Nhiều thi thể quá!" Tiểu Ca là người đầu tiên thoát khỏi sự kinh ngạc bởi những viên minh châu.

Y bước ra ngoài điện, phát hiện ở góc tường gần bãi đất trống nơi vừa chiến đấu với kim giáp cự xà chất đầy xương cốt.

Nghe Tiểu Ca gọi, Sở Văn cũng từ trong điện bước ra, quả nhiên thấy ở bốn góc là những đống xương khô tích tụ như gò đất nhỏ.

"Lúc trước Bàn gia tôi còn thắc mắc, bốn con rắn thối này sống từ thời cổ đại đến tận giờ, bao nhiêu năm qua ngoại trừ chúng ta ra, hóa ra có nhiều người nạp mạng cho chúng thế này sao?" Bàn Tử vác súng đứng cạnh Tiểu Ca.

"Không đúng!" Hạo Thiên Chân lắc đầu nói: "Nếu là thức ăn của cự xà, theo lý thuyết phải là xương thịt không còn mới đúng." A Ninh phụ họa: "Đúng vậy, loài rắn sẽ nuốt chửng con người như cách Vương lão bản vừa trải qua, sau đó tìm một góc để tiêu hóa sạch sẽ, kết cục của Vương lão bản sẽ không giống đám xương khô này mà biến thành phân." Bàn Tử đỏ mặt, mắng: "Phân cái đầu cô, cô mới là phân ấy." Sở Văn tiến về phía một đống xương khô.

“Đống này chắc không phải phân rắn đâu, nhìn giống rác rưởi hơn.” Tiểu Ca hất cằm chỉ về phía những mảnh vụn và bụi bặm trên ngói nội điện.

Bây giờ có vẫn thạch chiếu sáng, mọi thứ đều hiện rõ mồn một.

“Đống xương đó là của ai?

Nếu là những kẻ đạo mộ về sau, e rằng những đồ sứ và quan tài chúng ta thấy trước đó đã bị phá hủy từ lâu rồi.” A Ninh hỏi.

Lúc này Hạo Thiên Chân lại phát huy sở trường suy luận của mình: “Không đúng, nhìn quy mô đống xương này cũng phải hơn trăm người, ngoại trừ phái Tá Lĩnh ra thì không có băng nhóm đạo mộ nào đông như vậy.

Nếu là người của Tá Lĩnh, các cơ quan phía trước đã bị chiến thuật biển người hóa giải rồi, chẳng đến lượt chúng ta đâu.

Hơn nữa với quy cách và độ khó của mộ dưới đáy biển này, tôi cho rằng trước khi bộ đồ lặn được phát minh, chẳng ai có thể thám hiểm dưới biển lâu như thế để vào mộ được.” Bàn Tử sốt ruột: “Thôi đi, nói nửa ngày thế tóm lại đống xương này là của ai?” “Chắc chắn không phải dân đạo mộ.” Hạo Thiên Chân khẳng định.

Lúc này, Sở Văn nãy giờ vẫn quan sát đống xương bỗng lên tiếng: “Hạo Thiên Chân nói đúng, họ không phải dân đạo mộ mà là những ngư dân vô tội.” Gã quay người lại nói tiếp: “Họ cũng không vào đây qua lối đường hầm mộ thất như chúng ta.” Bốn người còn lại đều ngạc nhiên.

“Gì cơ?

Toàn là ngư dân bình thường sao?” A Ninh thắc mắc.

Những người khác nhìn nhau trân trối.

“Nhìn đi.” Sở Văn nghiêng mình: “Niên đại tích tụ của đống hài cốt này không giống nhau, có bộ xương đã bị phong hóa trầm trọng, nhìn qua cũng phải hơn trăm năm, còn những cái sọ phía trên thì trông mới hơn một chút.” Mọi người nhìn theo hướng Sở Văn chỉ, quả nhiên đúng như vậy.

“Cho nên tôi mới đoán họ là ngư dân bình thường.

Nhìn chỗ này đi.” Sở Văn chỉ vào một bộ hài cốt: “Trên đó có một cái mũi lao cá rỉ sét, tuy những phần khác đã mục nát nhưng phần sắt của lao vẫn còn giữ lại được.” “Ơ?

Cổ của những người này đều bị bẻ gãy, trước khi chết ít nhiều đều có hiện tượng gãy xương.” Hạo Thiên Chân tiến lên nghiên cứu thêm và phát hiện ra vấn đề.

Bàn Tử gãi đầu: “Không, đang yên đang lành đám ngư dân này mò xuống địa cung dưới đáy biển làm gì?” “Bị bắt tới.” A Ninh thở dài, có chút hối hận vì trước đó đã gọi Bàn Tử đi cùng.

Nói đến mức này, mấy người đối mặt nhìn nhau, một giả thuyết táo bạo nảy ra.

“Nghĩa là địa cung đại điện này còn lối vào khác!” Sở Văn gật đầu.

“Chắc chắn là vậy rồi!” Hạo Thiên Chân vui mừng nói: “Tôi ngốc quá, lũ cự xà ở đây chắc chắn cần thức ăn mới sống lâu được như vậy, nếu không chúng đã chết đói từ đời nào rồi.

Cho nên ngoài cái lỗ chúng ta chui vào, đại điện còn một lối vào nữa!” “Với tôi mà nói, lối vào đó chính là lối ra chứ đâu!” Bàn Tử cười ha hả, vỗ vỗ vào cái túi chứa đầy vàng ròng.

Đống vàng này ở đây thì không đáng một xu, nhưng chỉ cần ra ngoài được thì giá trị liên thành!

“Không.” A Ninh nhíu mày nói: “Vấn đề hiện giờ có hai điểm, thứ

nhất là ngư dân bị bắt vào, thứ hai là bị ai bắt vào." "Hải hầu tử!" Sở Văn bất ngờ lên tiếng.

Một câu nói trực tiếp làm thức tỉnh tất cả mọi người.

Bàn Tử nghe vậy vỗ đùi một cái: "Mẹ kiếp!

Sở gia khá lắm!

Nói vậy thì mọi thắc mắc đều thông rồi!" Khó khăn lắm mới thông minh được một lần, gã kích động ho liên tục hai tiếng: "Haha, vậy để Bàn gia tôi múa rìu qua mắt thợ một tí." Nói rồi, Bàn Tử cũng tận hưởng cảm giác của một người giải mã: "Lúc chúng ta ở trên tàu, lão thuyền trưởng chẳng phải luôn nói về Hải Long Vương, rồi tàu ma xui xẻo, ai lên tàu ma là không bao giờ trở về được sao?

Giờ thì rõ rồi, những người lên tàu ma đều bị bọn Hải hầu tử bắt cóc đem về đây!" "Mấy người này trước khi chết đều mang thương tích, đó là do họ chống trả Hải hầu tử trước khi chết, lũ quái vật đó sức mạnh kinh người, một cú đá chắc chắn làm gãy xương sườn hoặc vỡ sọ, điều này giải thích tại sao xương khô lại có vết thương.

Sau đó Hải hầu tử vặn gãy cổ họ, ném cho đám cự xà làm thức ăn.

Nhờ thế mới nuôi sống được đám súc sinh đó lâu như vậy.

Xong rồi, xin một tràng pháo tay!" Bàn Tử nói một lèo xong, trợn mắt chờ đợi, nhưng lại thấy không khí hơi trầm xuống, gã ngây ra: "Gì vậy, sao không ai phối hợp thế?" Thấy không ai đáp lời Bàn Tử, A Ninh thở dài: "Kiến thức cơ bản, rắn không ăn vật chết." Bàn Tử ngẩn người: "Có chuyện đó à?" Sở Văn cười gật đầu: "Đúng vậy, thị lực của loài rắn này đã thoái hóa nghiêm trọng, chúng dựa vào hệ thống cảm biến nhiệt để săn mồi, nếu ném một người chết xuống, e rằng chúng có muốn ăn cũng chẳng nhìn thấy.

Chương 50

Hơn nữa, những đống thi thể này được xếp gọn gàng như vậy, tuyệt đối không phải việc loài rắn có thể làm.

Vì thế tôi nghĩ cự xà giống như người bảo vệ cuối cùng của đại điện, còn Hải hầu tử thì giống như một quản gia của ngôi mộ này hơn.

Chúng chịu trách nhiệm cho cự xà ăn, đồng thời nếu dư thừa thức ăn thì chúng cũng sẽ ăn luôn.

Đống hài cốt hàng trăm người này chắc là thức ăn của Hải hầu tử bao năm qua, còn cự xà đã nuốt bao nhiêu người thì không ai biết được, vì sau khi ăn xong, con người đến xương cũng chẳng còn." "Đúng là một lũ súc sinh, mấy trăm năm qua không biết bao nhiêu ngư dân vô tội ở Nam Hải đã thành miếng mồi cho chúng." Bàn Tử tặc lưỡi cảm thán.

Tiểu Ca nãy giờ im lặng bỗng thở dài: "Vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn, dù là cự xà hay Hải hầu tử, muốn sống tiếp thì phải có kẻ phải chết." "Không đúng." Hạo Thiên Chân phản bác: "Dưới biển có bao nhiêu cá, chúng hoàn toàn có thể ăn cá, sao nhất thiết phải hại người?" "Hắc hắc." Bàn Tử cười nói: "Câu này để tôi trả lời thay Tiểu Ca cho, Tiểu Tam Gia rõ ràng có thể ăn chay để sống, sao ông cứ phải ăn thịt làm gì?" "Tôi..." Hạo Thiên Chân lần đầu tiên trong đời bị Bàn Tử làm cho á khẩu.

Bỗng nhiên Sở Văn đưa tay nhấn vai gã: "Có động tĩnh, mọi người nấp đi!" Sở Văn vừa nói xong liền kéo A Ninh nấp sau một cột sơn đỏ.

Tiểu Ca cũng nhanh tay kéo Hạo Thiên Chân trốn vào một góc

khác.

Còn lại mỗi Bàn Tử không ai thương không ai ái, ngẩn ra tại chỗ hai giây rồi mới vác cái thây đầy mỡ chui vào cạnh đống xương khô.

Đại điện im ắng vài chục giây sau, tai mọi người lại vang lên tiếng hát quỷ dị một lần nữa.

Trong tiếng hát tràn ngập sự oán độc và căm thù.

Ngay sau đó, từ những khe hở giữa các hạt minh châu trên đỉnh đầu rũ xuống rất nhiều sợi tóc đen ướt sũng.

A Ninh rùng mình một cái!

Đó chính là thứ chui ra từ vách gạch trong đường hầm dưới đáy biển mà họ đã gặp trước đó.

Vừa rồi mọi người mải thảo luận về Hải hầu tử mà quên mất Cấm bà.

Những sợi tóc ướt sũng đó không ngừng nhỏ nước biển xuống.

"Tách, tách" rơi trên nền gạch ngọc trắng.

Bàn Tử cố gắng lắc đầu nhưng không tài nào xua nổi tiếng hát của người đàn bà đó khỏi tâm trí.

Dường như tiếng nữ oán độc đó không truyền qua không khí vào tai mà trực tiếp vang lên từ sâu thẳm trái tim mỗi người.

"Cái con mụ quỷ này, đúng là ồn ào muốn chết!" Bàn Tử bị tiếng hát quỷ dị làm cho phát điên, gã lén giơ súng nhắm vào Cấm bà.

Sở Văn lập tức lắc đầu liên tục, rồi dùng khẩu hình nói: "Xem đã." Bàn Tử gật đầu, nhưng họng súng vẫn chĩa thẳng vào búi tóc ngày càng dày đặc kia.

Một lát sau, tóc trên trần đại điện ngày càng nhiều, nhìn qua khiến

ai nấy đều thấy buồn nôn.

Bỗng nhiên, giữa đám tóc phồng lên, ném ra một người đàn ông.

"Bịch" một tiếng, thân thể người đàn ông đó như một tảng thịt nát đập xuống đất.

Sở Văn mắt tinh, lập tức nhận ra người đó không phải ai khác mà chính là lão thuyền trưởng dẫn đường!

"Lão thuyền trưởng!" A Ninh nhận ra người đó qua bộ quần áo sau khi thi thể rơi xuống đất.

Sở Văn lập tức bịt miệng cô lại, khẽ "Suỵt" một tiếng bên tai.

A Ninh phải thừa nhận rằng, ngay cả trong tình huống hiểm nghèo thế này, một tiếng "Suỵt" mang theo hơi nóng của Sở Văn bên tai vẫn khiến tâm thần cô khó lòng kiềm chế, nửa người đều tê rần.

Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca thì không sến súa như Sở Văn, cuộc đối thoại của họ khá ngắn gọn: "Thuyền trưởng!" "Ừ." "Ừ cái gì, đảo qua xem thử đi." "Chết rồi." "Được thôi." Đám tóc đó sau khi ném lão thuyền trưởng ra vẫn chưa dừng lại, mà tiếp tục ném thêm từng người, từng người một.

Những thi thể nhanh chóng chất thành đống.

Cho đến khi thi thể thành viên cuối cùng đập mạnh xuống đống xác, phát ra một tiếng trầm đục.

Trong mắt Sở Văn như hiện lên vận mệnh của hàng trăm hàng nghìn con người suốt bao nhiêu năm qua.

Dù là người cổ đại hay người hiện đại, cuối cùng đều bị ném xuống từ trần nhà như thế này, trở thành thức ăn cho cự xà hoặc Hải hầu tử.

Lão thuyền trưởng từng thành kính dập đầu trước nhân diện liêm

trên tàu, gặp tàu ma cũng không dám quay đầu lại, mặc cho nó hại người, thậm chí còn chuẩn bị rượu ngon cho cái gọi là Hải Long Vương.

Để cầu xin bình an cho đoàn tàu, khoang tàu của lão luôn dự trữ thịt lợn đông lạnh để cho Long Vương đổi vị.

Đáng tiếc, chẳng thấy Long Vương đâu, mà chính họ lại trở thành thức ăn trong miệng cự xà.

Sở Văn nhớ trong nguyên tác, khi Hạo Thiên Chân thoát ra ngoài, tất cả thuyền viên trên tàu đều mất tích bí ẩn, chỉ còn lại con tàu lẻ loi trôi dạt trên biển.

Cuối cùng Bàn Tử phải lái tàu đưa Hạo Thiên Chân về.

Tác giả nguyên tác cũng không giải thích những người đó đã đi đâu.

Chương 51

Nhưng giờ không cần giải thích nữa, vì Sở Văn đã biết nơi an nghỉ cuối cùng của họ.

Nếu mọi người không sớm thoát ra, con tàu họ đi chắc chắn cũng sẽ trở thành "tàu ma" trong lời kể của những ngư dân khác.

Nhưng điều duy nhất nằm ngoài dự tính là những người chết này không phải do Hải hầu tử mang tới, mà là Cấm bà.

Những vết thương trên hài cốt chất đống ở góc tường cũng không phải do Hải hầu tử gây ra, mà là do rơi từ trên cao xuống dẫn đến gãy xương.

Sở Văn nhìn chằm chằm vào nơi Cấm bà xuất hiện.

Nếu không có gì bất ngờ, đó chính là cơ quan dẫn đến lối ra.

Lúc này, sau khi ném hết các thuyền viên, Cấm bà không rời đi ngay, những sợi tóc của nó từ từ rủ xuống đất.

Đột nhiên, nó dường như phát hiện ra xác của bốn con kim giáp cự xà.

Những sợi tóc đang kéo dài bỗng khựng lại.

"A!!!" Một tiếng quỷ khiếu cực kỳ sắc nhọn vang lên từ trong búi tóc.

Đặc biệt trong môi trường cực kỳ yên tĩnh này, tiếng thét đó chắc chắn cao hơn bất kỳ âm thanh nào Sở Văn từng nghe trong đời.

Tai của gã vốn rất nhạy bén, nên sau tiếng hét của Cấm bà, hai tai gã đau nhức dữ dội.

Do bị tóc che khuất nên mọi người không nhìn thấy diện mạo thực

sự của Cấm bà, nhưng nghe tiếng thét thảm thiết đó, rõ ràng Cấm bà đã phát hiện ra điều bất thường.

Ngay giây tiếp theo, những sợi tóc đang rủ xuống bỗng dựng ngược lên như gai nhím, đột ngột tấn công về khắp nơi trong đại điện.

"Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Những viên đạn Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn cho Cấm bà xoáy mạnh về phía phát ra âm thanh.

Gã gào lên chửi rủa: "Mẹ nó, lão tử sát nhân phóng hỏa, cái lũ quái quỷ các người, đứa nào cũng xấu xa như nhau!" Bàn Tử thực sự nổi giận.

Tuy không thân thiết với lão thuyền trưởng, nhưng trong hai ngày ngắn ngủi trên tàu, gã đã ăn cá, uống rượu của lão.

Đúng là ăn của người thì phải nể người.

Thấy lão thuyền trưởng và bao nhiêu thuyền viên thiệt mạng, Bàn Tử quyết định làm chút gì đó cho người đã khuất.

Sau vài tiếng súng, Cấm bà rõ ràng cũng bị kinh động.

Đám tóc đang vươn ra bỗng co rụt lại, sau đó ngưng tụ thành một bó lớn lao thẳng về phía Bàn Tử.

Tiểu Ca tiến lên hai bước, rút đao chém tóc.

Đáng tiếc tóc là thứ mềm mại, một đao chém xuống tuy đứt không ít nhưng thanh Hắc kim cổ đao lại bị tóc Cấm bà quấn chặt lấy rồi kéo ngược về.

"Lửa!

Phải dùng lửa!" Hạo Thiên Chân sực nhớ lúc trong hầm mộ dưới biển, chính Sở Văn đã dùng súng phun lửa mini xua đuổi Cấm bà.

Cho nên gã đoán điểm yếu của Cấm bà là sợ lửa.

Tiếc là ngọn đuốc duy nhất lúc này đã bị Sở Văn ném lên cột trụ nội điện, giờ chỉ còn cái bật lửa trong tay Sở Văn thôi.

"Hống!" Trong khi mọi người chưa biết làm sao để đối phó Cấm bà, phía trên đại điện bỗng vang lên một tiếng gầm giận dữ.

A Ninh từ sau cột trụ lao ra: "Hải hầu tử cũng tới rồi!" Trên đỉnh điện, con Hải hầu tử đó đang bám vào một ống đồng, thân hình treo lơ lửng giữa không trung, nhe răng trợn mắt gầm gào với mọi người.

Sở Văn ngước đầu nhìn lên.

Lần trước trên tàu ma, trời tối mịt mờ không nhìn rõ, chỉ nhớ Hải hầu tử là một con quái vật to lớn, trên mình đầy vảy.

Giờ nhìn kỹ lại, cái thứ này đúng là xấu xí vô cùng.

Cái đầu to bằng năm cái đầu người lớn cộng lại, cơ bắp ở chân, lưng và vai cuồn cuộn, giữa các kẽ ngón chân còn có màng.

Thảo nào cái gã này nhảy nhót trên cạn cực kỳ kinh người, mà bơi dưới nước cũng rất nhanh.

Thấy Hải hầu tử xuất hiện, Sở Văn càng chắc chắn lối ra của địa cung nằm ở đỉnh điện.

Gã chưa vội ra tay, định xem hai bên giao đấu thế nào rồi mới tính.

Chương 52

Hải hầu tử tính tình nóng nảy, trí thông minh cũng chẳng cao.

Vừa lộ diện đã lao thẳng về phía Hạo Thiên Chân, khiến Hạo Thiên Chân nổi đóa: "Hóa ra ai cũng coi tôi là quả hồng mềm mà nắn hả?" Gã vừa chuẩn bị nghênh chiến thì Hải hầu tử đang lao đi nửa đường bỗng "phanh gấp".

Rõ ràng vì nhìn thấy A Ninh nên nó tạm thời đổi mục tiêu.

Bàn Tử cười nhạo: "Ai bảo Hải hầu tử háo sắc, hôm nay tận mắt chứng kiến mới thấy đúng là vậy, Ninh tiểu thư, xem ra sức hấp dẫn của cô không chỉ giới hạn ở đàn ông loài người đâu nhỉ." Miệng thì nói vậy nhưng tay gã không hề chậm trễ, giơ súng bắn liên tiếp.

Hải hầu tử quái khiếu một tiếng, nhảy nhót né đạn, lấy đà đạp mạnh vào một cột trụ khác lao về phía A Ninh.

A Ninh vừa tránh ra thì Sở Văn từ bên cạnh lao tới.

Khi Hải hầu tử còn đang lơ lửng trên không, Sở Văn cũng bật nhảy lên.

Giữa không trung, gã một tay chộp lấy cổ Hải hầu tử, theo đà quán tính vật mạnh nó xuống phía trước mặt A Ninh.

Con Hải hầu tử từng làm mưa làm gió, làm xẻo dưới biển hàng trăm năm qua, giờ đây lại bị Sở Văn bóp cổ, đập mạnh đầu xuống nền gạch.

Lập tức, nền gạch ngọc trắng bị lực xung kích cực lớn làm cho nứt toác.

Hải hầu tử khổ tâm lắm.

Vốn dĩ trong mắt nó chỉ có nhan sắc của A Ninh, ai ngờ chẳng biết từ đâu chui ra một đôi tay bóp nghẹt cổ mình ném xuống đất.

Giờ thì hay rồi, nhan sắc chẳng thấy đâu, chỉ thấy vàng sao nổ đom đóm mắt!

Nó gào lên một tiếng, hai tay chống xuống đất, cơ bắp ở lưng và chân như ếch đồng vận sức, cư nhiên thoát khỏi tay phải của Sở Văn.

Bàn Tử mặt lạnh tanh, lập tức lấy băng đạn mới từ trong balo ra thay, nhưng mới làm được nửa chừng thì khựng lại.

Bởi vì ngay khi Hải hầu tử vừa đứng dậy, Sở Văn đã xoay người, vung chân phải lên cao rồi giáng một cú cực mạnh xuống.

Con quái vật vừa mới bò dậy đã bị Sở Văn giẫm mạnh một cái, dính chặt lại xuống nền gạch.

Bàn Tử toát mồ hôi hột, lúc trước khi đấu với kim giáp cự xà, gã chỉ thấy Sở Văn dùng miệng cắn xà, chưa thực sự thấy chiến lực của Sở Văn kinh người đến mức nào.

Nhưng giờ gã tâm phục khẩu phục thực sự.

Tiểu Ca đánh nhau gọi là phiêu dật, thoát tục.

Còn vị Sở gia này đánh nhau thì chiêu nào chiêu nấy đều mang hơi hướm bá chủ, ngang tàng, à không, là bá khí trắc lậu, bá vương biệt cơ...

Xong đời!

Bàn Tử ngoài mấy câu nói lái ra thì chẳng nghĩ được thành ngữ nào hợp hơn.

"Tôi đi xử cái con mụ tóc dài kia đây, bên này chiến trường bạo lực quá." Bàn Tử cúi đầu thay đạn xong liền chạy về phía Cấm bà: "Mụ tóc dài kia bớt ồn ào đi, để Bàn gia ta đại chiến với mụ ba trăm

hiệp!" Nói về Hải hầu tử, hai lần bị Sở Văn làm nhục, dù trí khôn có thấp đến đâu nó cũng không nén nổi cơn giận.

Tứ chi loạn xạ hất Sở Văn ra, rồi vừa ngước đầu lên đã chạm ngay ánh mắt của gã.

Giây tiếp theo, nó thấy Sở Văn nở một nụ cười nhe hàm răng trắng nhởn đầy sát khí với mình.

"Cẩn thận!" A Ninh đứng sau Sở Văn đột nhiên phóng ra mấy đồng tiền tiêu.

Ngay sau đó, vài lọn tóc bị cắt đứt rơi xuống đất.

Sở Văn cười với cô một cái, ném cái bật lửa trong túi cho A Ninh rồi nói: "Đi giúp Hạo Thiên Chân đi." Sau khi A Ninh đi, gã quay đầu nhìn Hải hầu tử, rồi lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Hóa ra nãy giờ Bàn Tử hùng hổ chạy về phía Cấm bà chỉ là chiêu dương đông kích tây.

Lúc này gã tranh thủ lúc Hải hầu tử không chú ý, lén lút vòng ra sau lưng, tay ôm một cái đèn đồng.

Chờ đến khi tới sát sau gáy Hải hầu tử, Bàn Tử vung cái đèn đồng trong tay, nện một cú chí tử vào sau đầu con súc sinh!

"Mẹ kiếp, cho mày dám không coi lão tử ra gì!" Hải hầu tử hoàn toàn không phản ứng kịp, nó làm sao biết con người lại gian trá đến thế.

Thực ra cũng chẳng trách con súc sinh đó được, vì Bàn Tử là lão cáo già lăn lộn nhiều năm ở Phan Gia Viên, mấy chuyện lừa lọc bẩn thỉu là nghề của gã, dăm ba cái trò đánh lén sau gáy thế này vẫn còn nhẹ nhàng chán.

"Bùng" một tiếng.

Đèn đồng đập vào sau gáy Hải hầu tử phát ra một tiếng động cực lớn.

Bàn Tử đắc ý cười ha hả, nhưng Hải hầu tử lại quay đầu lại như không có chuyện gì, thậm chí còn gãi gãi sau gáy.

“Hả?” Bàn Tử rõ ràng không lường trước được kết quả này.

Chương 53

Gã lập tức quay đầu chỉ về hướng Cấm bà mắng: "Hay lắm con mụ tóc dài kia, dám dùng đèn đồng ném ta, may mà Bàn gia ta né được nhé!" Nói xong, Bàn Tử vắt chân lên cổ mà chạy.

Sở Văn thầm lắc đầu, mẹ nó, cái cảnh tượng này cũng bị Bàn Tử làm cho loạn cào cào lên rồi.

Hải hầu tử thấy Bàn Tử chạy liền định đuổi theo, nhưng Sở Văn đã đuổi kịp trong ba bước, lưỡng chủy thủ lóe lên một tia hàn quang dưới ánh sáng vẫn thạch.

"Phập!" Một nhát đâm thẳng vào cuống họng con súc sinh.

Sở Văn dùng lực xoay mạnh một vòng, Hải hầu tử lập tức khuỵu gối, ngã gục xuống đất.

Giải quyết xong con này, chỉ còn lại Cấm bà.

Nói đi cũng phải nói lại, Cấm bà khó nhằn hơn nhiều.

A Ninh cầm bật lửa nhưng không tài nào áp sát được.

Cổ đao của Tiểu Ca dường như đã bị cái thứ quỷ quái kia tước mất, giờ y đang tay không giằng co với một đống tóc, dù có sức lực nhưng chẳng thể phát huy được nửa phần.

Sở Văn nhìn quanh một lượt, nhíu mày, nảy ra một kế.

Bên kia bốn người đối phó với một con Cấm bà mà hoàn toàn không biết ra tay từ đâu.

Ngược lại, Bàn Tử bị tóc quấn từ đầu đến chân, miệng không ngừng phun ra tóc vụn, vừa phun vừa phải dùng tay móc những sợi tóc kẹt trong lưỡi và mũi.

Còn Hạo Thiên Chân thì bị tóc quấn như xác ướp, không, nói đúng hơn phải gọi là xác ướp tóc.

Chỉ có A Ninh cầm bật lửa nên còn an toàn.

Bàn Tử vừa chửi bới vừa bắn thêm hai phát vào búi tóc, trong lòng bắt đầu hối hận: "Mẹ nó, thực sự không ổn, tôi quay lại chỗ Hải hầu tử đây, ít ra ở đó Bàn gia tôi còn có đất dụng võ." Nhưng quay đầu nhìn lại, Hải hầu tử đã nằm trong vũng máu từ lâu.

Sở Văn đang cầm một sợi dây bảo hiểm chạy tới từ phía xa.

"Làm gì đấy!" Bàn Tử ngẩn người.

Tiểu Ca đang tay không xé tóc cũng sững lại.

"Chuyện gì thế này, Sở Văn thấy tóc Cấm bà rối quá nên định lấy dây buộc lại à?" Trong đầu Bàn Tử nảy ra một ý nghĩ quái đản.

Sở Văn vừa lao về phía Cấm bà vừa hét lớn: "A Ninh, lửa!" "Được!" A Ninh đáp lời, ném cái bật lửa chống gió đang cháy về phía gã.

Sở Văn vung dây, dùng một đầu dây quất trúng cái bật lửa, hướng thẳng về phía búi tóc của Cấm bà.

Ngay khi cái bật lửa bị sợi dây quất trúng, một ngọn lửa dọc theo sợi dây bùng cháy dữ dội.

Hóa ra Sở Văn sau khi hạ gục Hải hầu tử đã nhìn thấy những cây đèn đồng ở góc tường, bên trong còn một ít mỡ giao nhân chưa cháy hết.

Loại mỡ này cực kỳ dễ cháy.

Cho nên Sở Văn đã nhúng một đầu dây vào đó trước khi lao tới.

Lúc này cái bật lửa châm ngòi cho sợi dây bảo hiểm, tay Sở Văn như đang cầm một con hỏa long dũng mãnh.

Bàn Tử vỗ tay tán thưởng: “Hỏa long tiên!

Sáng tạo đấy!

Sở gia, ngài đúng là tinh thông đủ mười tám loại binh khí, cái quái gì cũng biết hết!” “Giúp tôi một tay!” Sở Văn hét lớn với Tiểu Ca.

Tiểu Ca tâm lĩnh thần hội, lập tức khụy gối, hai tay đan vào nhau đặt trước gối.

Sở Văn lao tới, đạp mạnh vào lòng bàn tay y, Tiểu Ca dùng hết sức bình sinh đẩy mạnh Sở Văn lên không trung.

Trên đỉnh điện, những sợi tóc dày đặc đã tỏa ra khắp nơi.

Tai mọi người vang lên tiếng hát oán độc của Cấm bà.

Sở Văn mượn lực từ mặt đất, tay cầm hỏa tiên phấn lực lao lên, tư thế đó như một bức tranh định hình trong khoảnh khắc.

Hình ảnh ấy khắc sâu vào tâm trí A Ninh.

Sở Văn lao vút lên phía Cấm bà.

Cấm bà lại rú lên một tiếng sắc lạnh, nhưng lần này Sở Văn đã có chuẩn bị nên tai không bị ảnh hưởng.

Khi đang ở giữa không trung, sợi hỏa thằng đã vắt qua cột trụ trên đỉnh đại điện.

Chương 54

Sở Văn dùng lực kéo mạnh, cả người lại mượn lực vọt lên thêm một đoạn.

Chứng kiến cảnh này, đồng tử của Tiểu Ca cũng co rụt lại.

Trong não bộ của y thoáng hiện lên vô số hình ảnh, rồi trên gương mặt vốn không gợn sóng của y hiếm hoi xuất hiện một tia chấn động.

"Bất Tường ư...

Hình như mình hiểu rồi." Sở Văn đứng vững trên cột trụ, Cấm bà vì sợ hỏa thằng nên không ngừng co rụt tóc lại.

Chính nhờ vậy, Hạo Thiên Chân vốn đang bị quấn chặt không còn bị bó buộc nữa, lập tức từ trên cao rơi xuống.

May mà Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt đỡ được.

Hạo Thiên Chân ho sặc sụa, kinh hãi trợn tròn mắt: "Vừa nãy!

Vừa nãy tôi suýt chút nữa bị nó hôn rồi!

Mặt nó không có mắt!

Da mặt trắng bệch trắng bệch ấy!" Bàn Tử lòng đầy thương xót đỡ Hạo Thiên Chân dậy, vỗ vỗ lưng gã: "Được rồi, được rồi, biết rồi, không sợ không sợ nhé!" "Sở Văn đâu?" Hạo Thiên Chân hồn siêu phách lạc hỏi.

"Đang báo thù cho ông đấy." A Ninh ngước nhìn Sở Văn.

Cục diện hoàn toàn nghiêng về một phía, Cấm bà dù hung dữ đến đâu khi đối mặt với hỏa thằng cũng chỉ biết không ngừng lùi bước.

Cuối cùng bị Sở Văn ép vào góc đỉnh điện không còn đường chạy, dễ dàng bị thiêu thành tro bụi.

Sau khi lửa tắt, một cái đầu lâu đen sì rơi từ đỉnh điện xuống.

Trên đó đầy vết cháy xém, mỡ vẫn còn xèo xèo chảy ra.

A Ninh chỉ nhìn qua một cái đã buồn nôn muốn nôn.

Bàn Tử thấy mọi nguy hiểm đã qua cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc tinh thần căng thẳng tột độ thì không cảm giác gì, giờ nguy hiểm đã qua, mọi người đều thấy hai chân bủn rủn, A Ninh thậm chí ngồi bệt xuống đất.

"Mẹ nó, rốt cuộc lão tử vì cái gì mà phải liều sống liều chết xuống mộ thế này chứ." Bàn Tử nằm vật ra đất thở dài.

"Đừng có giả vờ nữa, ai mà chẳng biết ông đang tơ tưởng đến bảo bối trong mộ." Hạo Thiên Chân cười nói.

"Cái đó thì đúng, lần này Bàn gia tôi cũng coi như thu hoạch đầy túi!" Bàn Tử vỗ vỗ vào cái túi, cười ngây ngô.

Lúc này, Sở Văn đứng trên tàn tích, lắc lắc chân nhắc nhở: "Bàn Tử, đừng quên đấy, ông còn nợ tôi ba triệu rưỡi, ra ngoài nhớ trả tôi." Bàn Tử nghe vậy, gã đang nằm bật dậy ngay lập tức: "Sở Văn à Sở Văn, tôi vốn tưởng ông cũng giống tôi, đều thuộc tầng lớp công nhân vô sản, ai ngờ cách mạng vừa mới thắng lợi ông đã lộ rõ bộ mặt xấu xa của giai cấp tư sản bóc lột rồi." Mấy người đùa giỡn một hồi.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca đứng lặng lẽ bên cạnh lão thuyền trưởng và đám thuyền viên.

A Ninh là người tin vào Chúa, dù trước đó cô không phải hạng người lương thiện gì, nhưng giờ cũng ngoan ngoãn đứng cạnh mấy người, thầm cầu nguyện.

Sau khi mọi người mặc niệm xong, Hạo Thiên Chân bỗng nhăn mũi nói: "Có ai ngửi thấy mùi khét không?" "Tôi ngửi thấy từ lâu rồi,

thấy mọi người không phản ứng gì nên tôi cứ tưởng mình ngửi nhầm!" Bàn Tử nhìn quanh tìm nguồn gốc mùi khét.

Sau đó gã hét lên: "Mẹ kiếp!

Đại điện!

Đại điện cháy rồi!" Gã chỉ tay lên phía trên, trên lớp ngói xanh đỉnh điện, đống phân rắn tích tụ bao năm dường như có lẫn mỡ, lúc nãy Sở Văn quất hỏa tiên chắc chắn đã làm tàn lửa bắn lên đó.

Giờ hỏa thế đã thành, quanh họ lại không có nguồn nước, chỉ có thể trơ mắt nhìn khói trắng trong vài phút đã biến thành ngọn lửa hung hãn!

"Thế là xong, ai mà ngờ vượt qua được tống tử, trảm được kim xà, lừa được hải hầu tử, xé được cấm bà, mà Bàn gia tôi hôm nay lại bị thiêu chết sống thế này!" Mặt Bàn Tử xám như tro.

Tương tự, Sở Văn cũng cảm thấy sốt ruột.

Từ sau khi thiêu chết Cấm bà, gã mải mê tìm kiếm lối ra gần đống vẫn thạch trên đỉnh nên không chú ý đến hỏa thế ngay từ đầu.

Giờ thì hay rồi, từ một câu hỏi không giới hạn thời gian đã bị gã biến thành một câu hỏi thi đấu tốc độ!

Lúc này hỏa thế ngày càng vượng, các nơi trong đại điện phát ra tiếng nổ lách tách.

Khói mù mịt bắt đầu bốc lên đỉnh.

Mắt Sở Văn vốn đã có chút sưng đỏ, giờ càng khó chịu hơn.

Gã vội vàng tìm kiếm vị trí cơ quan lối ra.

Chương 55

Rõ ràng phải có đường để Cấm bà và Hải hầu tử lẻn vào đại điện mà không ai hay biết.

Sau một hồi tìm kiếm, Sở Văn vô ý hít phải một ngụm khói nồng nặc, ho kịch liệt.

Không lẽ lại thế!

"Sở Văn!

Trên đó làm gì thế, giờ khói toàn bốc lên trên thôi, cứ ở trên đó là không bị thiêu chết thì cũng bị hun chết đấy!" Tiếng Bàn Tử gào thét phía dưới.

"Lối ra ở phía trên!" Sở Văn hét lớn: "Lên đây trước đã!" "Đi chết đi, đừng lừa Bàn gia, tôi ngây thơ lắm!" Trong làn khói dày đặc, chẳng biết Bàn Tử đang loạn xạ ở đâu.

"Để tôi!" Một tiếng hô trong trẻo vang lên, A Ninh lấy bình nước trong balo ra, xé hai mảnh ống áo thấm ướt, một mảnh làm khẩu trang buộc sau đầu, mảnh kia ngậm trong miệng.

"Sở Văn chắc không nói dối đâu, lên trước đã." Tiểu Ca bỗng xuất hiện trước mặt A Ninh, tay cầm một sợi dây bảo hiểm.

Hai đầu dây đều nằm trong tay y, đoạn giữa thì vắt qua cột trụ.

"Được!" A Ninh móc khóa bảo hiểm vào eo, gật đầu với Tiểu Ca.

"Bàn Tử, đừng giả chết nữa, kéo nhanh lên!" Hạo Thiên Chân cũng chui ra khỏi làn khói.

Bây giờ không còn lựa chọn nào khác.

Sau một chuyến xuống mộ, mấy người đã cùng trải qua sinh tử,

vào thời khắc mấu chốt này, Sở Văn đã nói lối ra ở phía trên thì mọi người nhất định phải tin.

"Kéo!" Bàn Tử gầm lên một tiếng!

A Ninh mạnh mẽ bị kéo lên, khói trong không khí làm nước mắt cô chảy ròng ròng, may mà có mảnh vải ướt che mũi miệng.

Sau khi A Ninh lên được, cô ném dây xuống.

Người tiếp theo là Bàn Tử!

Nguyên nhân đơn giản là vì nếu Hạo Thiên Chân hoặc Tiểu Ca lên trước, người còn lại sẽ không đủ sức kéo nổi Bàn Tử.

"Ngại quá nhé, ai bảo Bàn tử cũng có mùa xuân của mình." Bàn Tử hơi áy náy, vì sau lưng gã còn cõng gần mười lăm ký vàng miếng cơ mà.

Gã tiếc rẻ ném bớt hai miếng vàng ra: "Này, có cần ném thêm nữa không?" Thấy bộ dạng đáng thương của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân giục: "Ông có lên không thì bảo!" "Lên, lên, lên ngay đây!" Nói về A Ninh, khi lên đến cột trụ, cô cảm thấy từng đợt sóng nhiệt như muốn thiêu cháy mình.

Hỏa thế lan ra cực nhanh, chẳng phải người ta thường nói nước lửa vô tình sao?

Trong tình huống này, chỉ cần một hành động do dự nhỏ cũng có thể mất mạng, nhưng A Ninh trong lòng có nỗi lo lắng, cô không màng đến nguy hiểm, ngồi xổm trên xà ngang hét lớn: "Sở Văn!

Sở Văn!

Khụ khụ!" "Điều chỉnh hơi thở đi!" Bỗng nhiên Sở Văn xuất hiện trước mặt cô, nhưng gã vẫn ngửa đầu quan sát gần những hạt minh châu vẫn thạch.

Trong đại điện lúc đầu chỉ có một phần minh châu sáng, nhưng giờ hỏa thế quá lớn, tất cả minh châu vẫn thạch sau khi thụ nhiệt đều bắt đầu phát sáng.

Trước mắt Sở Văn dường như hiện ra một trận đồ, gã lờ mờ nhận ra manh mối.

A Ninh lập tức cẩn thận đứng dậy, dùng mảnh vải ướt giúp gã che mũi miệng.

Mảnh vải đó cô vừa mới ngậm xong, trong lòng dấy lên một cảm giác kỳ lạ.

Dù chưa biết thân phận thực sự của Sở Văn là gì, cũng không biết thế lực đứng sau gã có đối lập với mình hay không, nhưng trong tình cảnh này, không cần phải nghĩ ngợi những việc vặt vãnh đó nữa.

Cứ thế này ở bên nhau, có lẽ cũng là một lựa chọn không tồi.

A Ninh nghĩ ngợi lung tung, rồi loáng thoáng thấy Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang dốc sức kéo dây đưa Tiểu Ca lên.

Mắt Sở Văn từ sau khi uống máu rắn vẫn luôn ngứa và đỏ, giờ trong làn khói này, đôi mắt ấy lại bắt đầu dần thích nghi với môi trường.

Không có thời gian để tìm hiểu nguyên nhân, tâm trí gã hoàn toàn dồn vào trận đồ vẫn thạch trước mắt.

Một lúc sau, Sở Văn bỗng hiểu ra.

“Sinh Tử Hỗn Nguyên Trận!” Gã thốt lên.

Trận đồ, chẳng phải là Kỳ Môn Độn Giáp sao!

Trận Kỳ Môn Độn Giáp còn gọi là Bát Trận, chia làm tám cửa.

Trong đó Sinh môn là sống, Tử môn là chết, vào cửa nào thì lại thấy tám cửa khác, tuần hoàn không dứt.

Chương 56

Sinh Tử Hỗn Nguyên Trận là một trong những loại trận pháp đơn giản nhất trong Kỳ Môn Độn Giáp.

Muốn kích hoạt cần hai người, một người đứng Sinh môn, một người đứng Tử môn.

Thảo nào Cấm bà và Hải hầu tử lại cùng xuất hiện ở đây, hóa ra là vậy!

Nhưng với năng lực của Uông Tàng Hải, sao lão lại dùng loại trận pháp sơ cấp đơn giản thế này làm cơ quan lối ra cuối cùng?

Trừ phi...

Sở Văn lúc này tuy mồ hôi đầm đìa vì nóng, nhưng cả người lại thấy hơi lạnh lẽo.

Trừ phi lão đã tính toán từ trước, cố ý để lại lối ra!

Cố ý để mình đi!

Trong não Sở Văn như có một tia chớp xẹt qua, trong khoảnh khắc đó mọi sương mù như bị vén sạch, nhưng ngay sau sát na ấy, gã vẫn không thu hoạch được gì thêm.

Kệ nó đi!

Thoát ra ngoài trước đã!

"Hạo Thiên Chân!

Ông biết Kỳ Môn Độn Giáp không?" "Tôi biết!" Tiếng Tiểu Ca truyền lại từ phía sau bên phải.

"Nhìn sơ đồ minh châu, đứng vào Sinh môn!" Sở Văn nói xong liền tiến về phía Tử môn.

Lúc này, A Ninh vốn đang ngồi xổm trên xà ngang bỗng đứng dậy, mạnh dạn ôm lấy hai má Sở Văn.

Qua hai lớp vải ướt, cô quyết liệt hôn lên môi gã.

"Ầm" một tiếng, đại điện cuối cùng cũng đổ sập, xà ngang nơi mấy người đang đứng cũng lung lay sắp gãy.

"Sống nhé." Sau nụ hôn, A Ninh khẽ thì thầm bên tai Sở Văn.

Phía dưới Sở Văn là ngọn lửa hừng hực, trong biển lửa, tấm biển "Tạm Hữu" vốn treo cao giờ rơi xuống đất, mặt sau ngửa lên trên.

Ngay khoảnh khắc đó, nhờ thị lực siêu cường đã biến dị sau khi uống máu rắn, Sở Văn lờ mờ thấy mặt sau tấm biển có viết một dòng chữ thảo: "Khi lửa ở dưới nước, người ở trên biển, Bất Tường giáng lâm, biến số bắt đầu." Khi nhìn thấy dòng chữ như lời tiên tri đó, trong lòng Sở Văn dâng lên những đợt sóng dữ dội.

Hiện tại phía trên là biển, dưới biển chẳng phải đang có lửa cháy hừng hực sao?

Tấm biển đáng lẽ phải treo trên cao, nhưng giờ đại điện sụp đổ, Sở Văn lại đang đứng trên tấm biển.

Hai chuyện gần như không thể xảy ra lại đồng thời thành hiện thực trong khoảnh khắc này!

Trong cơn hoảng hốt, Sở Văn dường như thực sự nghe thấy tiếng một ông lão từ gần ngàn năm trước vang lên.

"Bất Tường giáng lâm, biến số bắt đầu rồi!" Đến lúc này, Sở Văn gần như có thể hoàn toàn xác định cái gọi là Bất Tường.

Đối với tám chữ "Bất Tường giáng lâm, biến số bắt đầu" cũng dễ hiểu thôi.

Trước đây Tam thúc của Hạo Thiên Chân từng nói: Đừng tiếp tục

đi tiếp, nếu không Bất Tường sẽ giáng lâm.

Tôi chính là biến số?

Tôi là con người, tôi là khởi đầu sao?

Trong lòng Sở Văn nảy ra một ý nghĩ, nhưng tình hình hiện tại không cho phép gã nghĩ nhiều.

Lúc này đại điện sụp đổ, nơi nào cũng là khói đặc và bụi bặm.

Ngọn lửa liếm lên tận các cột trụ!

Tất cả vật liệu dễ cháy phát ra tiếng nổ lách tách.

Trong biển lửa, xác con cự xà nằm trên sàn ngọc trắng bị nướng bốc ra mùi tanh nồng nặc khó ngửi.

Nó co giật, uốn éo trên mặt đất như thể sống lại.

Sở Văn biết, thực tế đó chỉ là phản ứng tự nhiên của thi thể khi bị hỏa táng, giống như người chết trong nhà hỏa táng bị lửa đốt sẽ bất thình lình ngồi dậy vậy.

Dù biết thế nhưng gã vẫn cảm thấy rùng mình.

"Tôi tới rồi." Trong làn khói đặc, phía sau truyền đến giọng nói vẫn bình thản, lạnh lùng của Tiểu Ca.

Chương 57

Sở Văn nhìn A Ninh một cái.

Hơi ấm giữa đôi môi hai người dường như vẫn còn đó.

Nhưng chuyện nam nữ cứ để sau hãy diễn, giờ giữ mạng mới là quan trọng nhất.

Mắt Sở Văn đỏ ngầu, gã có thể phân biệt phương hướng trong làn khói, tung mình nhảy từ cột trụ này sang cột trụ khác.

"Sinh môn, Tử môn đều đã có người, sau đó thì sao?" Gã khẽ đưa tay chạm vào viên minh châu vẫn thạch trên đỉnh điện.

Quả nhiên.

Hạt châu này dường như thực sự có huyền cơ.

"Hạt châu này có thể ấn xuống!" Ở phía bên kia làn khói, Tiểu Ca cũng phát hiện ra vấn đề.

Y khẽ chạm vào minh châu vẫn thạch, nhưng không khinh suất hành động.

Vào lúc này, mỗi một bước đi đều cần phải cân nhắc cẩn thận.

Nghe lời Tiểu Ca, bộ não Sở Văn vận hành với tốc độ phi mã.

"Sinh môn, Tử môn, chẳng lẽ ấn xuống cùng lúc sao?" "Không đúng, không đúng!" Trước mắt gã, trận đồ Kỳ Môn Độn Giáp rất rõ ràng, vì cách sắp xếp các hạt châu vẫn thạch ngầm hợp với thiên ý.

Đây chính là "Sinh Tử Hỗn Nguyên Trận" đơn giản nhất!

Trận nhãn của trận pháp này chia làm hai cái, một Sinh một Tử.

Tuy trận pháp này khá đơn giản, nhưng trận pháp càng đơn giản

thì tính ngẫu nhiên càng lớn.

Trước mắt Sở Văn có ba lựa chọn: A: Ấn cơ quan Sinh môn và Tử môn cùng lúc.

B: Ấn Sinh môn trước, sau đó mới ấn Tử môn.

C: Ấn Tử môn trước, Sinh môn cuối cùng.

Thực ra mỗi lựa chọn đều có khả năng, phải xem chủ nhân ngôi mộ, à không, phải xem Uông Tàng Hải năm đó thiết kế thế nào.

Cho nên rủi ro rất lớn.

Quỷ mới biết mấy trăm năm trước lão nghĩ gì.

Tương đương với tỉ lệ sống sót là một phần ba.

"U u... rầm rầm!" Đầu tiên là một tiếng động khó nghe, giống như tiếng kêu rên của xà gồ trước khi gãy, tuy sau đó là một tiếng ầm vang, lại thêm một cột trụ nữa bị cháy gãy.

Thân thể mọi người chao đảo, cột trụ nơi họ đứng lập tức nghiêng ngả như sắp đổ.

"Mẹ nó!

Vốn tưởng học hành không ra gì, tôi đi đạo mộ chắc không vấn đề gì chứ." "Giờ thì hay rồi!

Tốt nghiệp bao nhiêu năm rồi mà còn phải làm bài trắc nghiệm thế này!" Sở Văn thầm mắng trong lòng.

Chọn!

Phải chọn thôi!

Hồi đi học thầy giáo dạy thế nào nhỉ?

Đúng rồi!

Phương pháp loại trừ.

Trong tình cảnh nguy cấp, Sở Văn cũng đành vơ bèo gạt tép.

Hay là loại trừ phương án B trước: Sinh trước Tử sau.

Vì từ cổ chí kim chưa thấy cách làm đó bao giờ.

Nhưng cũng không đúng, phàm là người trên đời đều phải sinh ra trước rồi mới chết đi, phương án này thực ra lại hợp với quy luật của sinh linh thế gian, nên tạm thời giữ lại.

Phương án A, ấn Sinh Tử cùng lúc cũng không ổn, vì tình cảnh lúc này đúng là sinh tử chỉ trong một khoảnh khắc.

Chương 58

Còn phương án C: Tử trước Sinh sau, thực ra lại thiên về đáp án chính xác nhất.

Có tử mới có sinh!

Đặt vào chỗ chết rồi mới sống lại!

Những thành ngữ đó chẳng phải đều nói về việc chết trước sống sau sao?

"Sở Văn, Sở gia, Sở ông nội ơi, ông nhanh lên đi, còn không tìm thấy lối ra là Bàn gia tôi biến thành lợn quay đấy, một con lợn quay mang đầy vàng ròng trên lưng!" Bàn Tử vừa ho vừa hét.

Nhiệt độ trong đại điện lúc này đã cực kỳ cao.

Sở Văn ước tính nếu không lập tức đưa ra lựa chọn, thì trong vòng hai phút nữa, nếu cột trụ không sụp thì họ cũng sẽ chết vì mất nước do nhiệt độ quá cao.

Phương pháp loại trừ xem ra không dùng được rồi.

Sở Văn quyết tâm: "Dù sao trái hay phải cũng đều chết, thầy giáo dạy phương pháp loại trừ không dùng được thì dùng phương pháp của lão tử vậy." "Chọn C!" Sở Văn thốt lên, sau đó sực nhớ Tiểu Ca không biết mình chia phương án A, B, C thế nào.

"Tiểu ca, nghe khẩu lệnh của tôi, hô đến ba thì ấn hạt châu đó xuống!" Sở Văn nói xong, đưa tay gạt mạnh mồ hôi trên trán.

"Cái gọi là phương pháp của tôi, chính là nếu không có D thì chọn D, không có D thì chọn C!" Ý chí đã quyết, sống chết có số!

Sở Văn lên tiếng: "Một!" Sau đó khi hô "Hai", gã cũng đồng thời

ấn hạt minh châu vẫn thạch phía trên đầu xuống.

"Ba!!" Chữ "Ba" vừa ra khỏi miệng, Tiểu Ca dùng lực ấn mạnh lên trên.

Bất chợt phát ra những tiếng "rắc rắc" loạn xạ.

Phía trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh như thể có thứ gì đó vỡ vụn!

Bàn Tử theo bản năng giơ tay che đầu mắng: "Cái quái gì thế này, sao vậy?" Ngay sau đó, những tiếng ầm ầm cực lớn bắt đầu vang lên không ngớt, toàn bộ mộ dưới đáy biển bắt đầu chấn động, rung chuyển dữ dội.

Sở Văn mặt xám như tro.

"Đề bài khó quá, không biết làm rồi." Cảm nhận được sự chấn động dữ dội trên đỉnh đầu và những tiếng ầm ầm đó, tim gan tỳ phế thận của Bàn Tử như muốn nổ tung.

"Sập rồi!

Nơi này sắp sập rồi!" Trong lòng mọi người đều hiểu rõ một điều: ngôi mộ dưới đáy biển sắp sụp đổ.

Sở Văn cũng thấy lạnh toát cả lòng.

Chọn sai rồi.

Chắc chắn là vậy.

Vì nếu chọn đúng, lẽ ra họ phải ra vào êm thấm như Cấm bà và Hải hầu tử mới phải, chứ không phải hiệu quả long trời lở đất như thế này.

A Ninh đang ở trên cột trụ đối diện với Sở Văn, nhưng tình hình của cô không ổn.

Vì lúc nãy khi Sở Văn đưa ra lựa chọn, một thanh xà nhỏ suýt chút nữa đã đập trúng cô.

May nhờ A Ninh thân thủ nhanh nhẹn mới tránh được trong gang tấc, nhưng vào thời khắc mấu chốt cô lại bị trẹo chân.

"A Ninh!" Sở Văn lập tức lao tới bên cạnh cô.

"Ầm!" Cùng lúc đó, phía bên phải đỉnh điện bỗng vỡ tan, ngay sau đó những tảng đá vụn bị áp lực khổng lồ dưới đáy biển đẩy văng khắp nơi.

Giống như nơi đó có một lỗ hổng phun trào vậy.

Vô số đá nhỏ, cát, và đủ thứ kỳ dị lắng đọng dưới đáy biển bấy lâu nay đều phun xịt về phía nhóm Sở Văn.

Thấy tình cảnh đó, Tiểu Ca lập tức nén cơn khói bụi, rút đao che chắn trước mặt Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử cũng bị ngôi mộ sắp sụp làm cho nổi nóng, gã lấy balo ra quơ loạn xạ để cản đống đá vụn.

Mười mấy giây sau, đống đá vụn mới ngừng rơi.

Nhưng một vấn đề nghiêm trọng hơn xuất hiện, dòng nước biển hung hãn tràn vào từ lỗ hổng đã dập tắt toàn bộ ngọn lửa đang cháy dữ dội trong điện.

Ngay sau đó, hơi nước nóng hổi bốc lên, khiến mấy người lập tức cảm thấy khó thở, đầu óc choáng váng.

"Hơi nước có độc!" Hạo Thiên Chân hét lên một tiếng trước khi nín thở.

Đó là độc của sự thối rữa!

Chương 59

Dưới đáy biển tích tụ bao nhiêu năm đều là xác chết của các loài sinh vật, cộng thêm vừa rồi Hải hầu tử và kim xà bị nướng chín, khi nước và lửa gặp nhau sẽ nhanh chóng sinh ra đủ loại khí độc.

Sở Văn lúc này đang ôm A Ninh, trong lòng bỗng nhiên bình thản lạ kỳ.

Chuyện đã đến nước này, chuyến đi mộ dưới biển cũng coi như trọn vẹn, có tiếng cười, có sợ hãi, có yêu và cả đớn đau.

Nếu giờ có phải chết, dù trong lòng còn nhiều nghi vấn chưa được giải đáp, thì đã sao?

Đời người vốn là một hành trình đầy rẫy những nuối tiếc.

Mọi người từng giây từng phút đều phải đưa ra những lựa chọn cho cuộc đời mình.

Như A Ninh, cô hoàn toàn có thể chọn đi con đường cũ, đối mặt với nguy hiểm thì một mình chạy trốn, nhưng cô đã chọn ở lại bên cạnh gã và giữ kín bí mật.

Như Tiểu Ca bất lão bất tử, y có thể chọn sống lay lắt mãi mãi, nhưng y lại chọn đi tìm lại những ký ức đã mất.

Còn gã thì sao?

Lựa chọn của gã là gì?

Sở Văn nhắm mắt nhìn A Ninh, đôi mắt cô nhắm nghiền, môi trắng bệch, có triệu chứng mất nước.

Bỗng nhiên một luồng tình cảm dịu dàng dâng trào trong lòng.

Gã cũng chẳng biết lúc này A Ninh thực sự hôn mê hay chưa.

Sở Văn khẽ gỡ mảnh vải đen đang che mũi miệng ra, rồi hai người lần đầu tiên, không qua lớp vải ướt, cũng không có bất kỳ khoảng cách nào, hôn nhau thật sâu.

Ngay sau đó, gã cảm nhận rõ ràng đôi tay A Ninh bám chặt lấy lưng mình.

Sở Văn khẽ mỉm cười trong lòng.

Một chuyến đi dưới biển này, gã đã thu phục được A Ninh rồi sao?

Cùng lúc đó, những tiếng ầm ầm vang lên, không biết bao nhiêu nơi trong ngôi mộ bắt đầu vỡ vụn, Sở Văn sợ những tảng đá vụn làm bị thương A Ninh nên trực tiếp đè cô xuống cột trụ, ôm chặt cô dưới thân mình.

Ngay sau đó, một lực xung kích khổng lồ từ đâu đó ập tới, đập mạnh lên người A Ninh và Sở Văn.

Sở Văn rên khẽ một tiếng, dù cả hai cùng bị dòng nước biển va đập mạnh, nhưng đôi tay đang ôm chặt lấy nhau vẫn không hề buông lơi.

Tại một vùng biển không tên nào đó ở Tây Sa, Nam Hải.

Trên mặt biển vốn đang yên ả, bỗng nhiên xuất hiện một xoáy nước nhỏ, sau đó cái xoáy nước ấy dần dần mở rộng.

Những đàn cá đang tung tăng dưới làn nước trong vắt hốt hoảng bơi đi.

Từ sâu dưới đáy biển đột nhiên trào lên những lớp cát bụi đen kịt, còn có cả những mảnh gỗ hỏng, mảnh ngói đủ loại.

Cái xoáy nước đó kéo dài khoảng chừng ba phút.

“Phù...

á!” Bỗng nhiên, một cái đầu béo nổi lên trên mặt biển.

“Ha ha ha, ông trời không thu nhận tôi rồi, mẹ nó thế mà không chết?

Ơ, cái túi đâu, cái túi của tôi đâu rồi!” Sau đó tiếng nói bỗng khựng lại.

“May quá!

Túi vẫn còn đây!” Gã vùng vẫy chộp lấy một khúc gỗ mục đang trôi trên mặt biển, vừa bơi vừa tìm kiếm: “Hạo Thiên Chân!

Sở Văn?

Ninh tiểu thư!!!” Ở vị trí cách Bàn Tử khoảng bảy tám chục mét, Sở Văn cũng từ dưới nước ngoi lên.

“Hù!

Không biết vừa nãy mình lảm nhảm cái gì nữa, chỉ mới hôn được A Ninh thôi mà?

Chắc chắn không thể kết thúc thế này được!” Ngay khi Sở Văn ngoi lên mặt biển, trong lòng gã đang ôm một người, cách đó không xa là Bàn Tử, và cả Hạo Thiên Chân đang nổi trên mặt nước.

Chỉ duy nhất Tiểu Ca là không thấy đâu, chẳng ai biết y đã đi đâu mất.

Nhưng vốn đã quen với việc y hay mất tích nên Sở Văn cũng không quá để tâm.

Chương 60

Lúc này, trong lòng gã lờ mờ có một suy đoán.

Có lẽ ba lựa chọn mà Uông Tàng Hải để lại cho mọi người trong ngôi mộ, mỗi cái đều dẫn đến một kết cục khác nhau.

Có lẽ chính vì chọn cách thứ ba nên tất cả mọi người mới có thể sống sót.

Nếu chọn cách thứ hai, có lẽ người sống sót chỉ có người đứng ở Sinh môn và Tử môn cùng với Tiểu Ca mà thôi.

Còn nếu chọn cách thứ nhất, có khi tất cả đều phải chết cũng không chừng.

Tất nhiên đó chỉ là phỏng đoán.

Biết đâu nếu chọn hai cách trước thì sau khi ấn cơ quan sẽ xảy ra những khả năng khác.

Sở Văn một tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của A Ninh đang hôn mê, tay kia quạt nước.

"Bàn Tử!

Tàu kìa!

Tàu ở hướng kia kìa!!" Chẳng mấy chốc, Bàn Tử như vớt xác, kéo Hạo Thiên Chân đang trôi trên mặt biển lên một khúc gỗ.

Sở Văn cũng tìm một khúc gỗ, bốn người lên chiếc thuyền đánh cá đậu không xa.

Sau đó vội vàng hô hấp nhân tạo cho Hạo Thiên Chân và A Ninh.

Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân đang sặc nước, cảm thấy có vẻ không tiện ra tay, lén lút liếc nhìn A Ninh, muốn đổi với Sở Văn.

Kết quả là rốt cuộc không dám nói ra.

Lúc này đang là hoàng hôn.

Mây ráng chiều trên bầu trời dường như đặc biệt rực rỡ, Sở Văn chưa từng thấy bầu trời yên bình đến vậy.

Xa hơn một chút, màu đỏ tươi của chân trời phản chiếu trên mặt biển, như thể ông trời đã rải vô số hổ phách xuống mặt nước.

Một lát sau, Hạo Thiên Chân tỉnh lại, vội vàng hỏi tung tích của Tiểu Ca.

Bàn Tử chèo thuyền cao su nhỏ tìm kiếm rất lâu, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Ca.

Cuối cùng Sở Văn lên tiếng: "Tiểu Ca không dễ chết như vậy đâu, chắc chắn đã có phát hiện mới nên mới không từ biệt mà đi." Bàn Tử cũng phụ họa theo: "Sở huynh đệ nói đúng lắm, hai thằng phế vật tụi mình còn sống nhăn, Tiểu Ca mà chết thì mới là chuyện lạ!

Nào, uống hết canh cá đi, Bàn gia ta đưa về nhà." Đúng lúc đó, trong hệ thống phát thanh của thuyền nhận được tin tức, vùng biển lân cận sắp phải đối mặt với một trận bão cực lớn.

Bàn Tử vội vàng chạy đến phòng điều khiển, loay hoay vài phút sau.

Một tiếng còi vang lên.

Thuyền đã khởi hành.

Sở Văn ôm A Ninh đặt lên giường, nghe tiếng thở nhẹ nhàng, biết A Ninh chỉ là quá kích động, cộng thêm lúc ở dưới mộ dưới biển nín thở quá lâu, sau đó lại bị nước từ phía sau dội mạnh.

Dẫn đến việc bị nghẹt thở.

May mà bây giờ đã điều chỉnh được, không cần bao lâu, chỉ cần

dưỡng lành vết bong gân ở mắt cá chân là có thể ngủ được rồi.

Không.

Là có thể tỉnh lại được rồi.

Sở Văn thầm chửi trong lòng, quá hạ lưu, gọi là có thể ngủ được rồi ư?

Tuy cô bé tình cảm mới chớm nở, nhưng người ta còn đang hôn mê mà, lúc này mà ngủ thì gọi là lợi dụng lúc người ta nguy khốn, là hành động không quân tử.

Ngủ cũng phải đợi hoàn toàn khỏe lại đã, nếu không mắt cá chân sưng vù, trên giường có quỳ cũng không vững.

Hắn giúp A Ninh đắp chăn cẩn thận, rồi bước ra khỏi khoang thuyền.

Nhìn xa xa từng lớp mây đen chồng chất, hắn biết vùng đó chắc là khu vực bão lớn như đài phát thanh đã báo.

Bỗng nhiên trong lòng cảm thán.

Từ xưa đến nay, dù kiêu ngạo hung hãn đến mấy, hay là người mưu trí thông thiên thông minh đến mấy, trước mặt tự nhiên đều yếu ớt như vậy.

Sau đó Sở Văn giơ cánh tay lên.

Chương 61

Hình xăm ở mặt trong cánh tay trái tiến hóa thành một ký hiệu thần bí.

Dấu vết của ký hiệu này trước đây hắn chỉ thấy trên Cửu Cốt Lập Quan, nghe ý của A Ninh, Cửu Cốt Lập Quan dường như là một loại thủ đoạn tà ác ở Tây Vực.

"Cũng có chút thú vị!" Sở Văn khẽ cười một tiếng, ban đầu chín cái xác chết nữ bị quan tài xương hành hạ sở dĩ quỳ trước mặt hắn, chắc là do ký hiệu này, hoặc là do con vật đứng sau ký hiệu này.

Bây giờ Sở Văn biết, kết quả cuối cùng của hình xăm tiến hóa này chắc chắn là một con vật.

Cũng không biết loại vật này trong thần thoại hay trong thực tế.

Sau khi suy đoán một lúc, Sở Văn cảm thấy không biết bắt đầu từ đâu.

"Quan tài xương, Tây Vực." Bỗng nhiên!

Trong phạm vi toàn thế giới, tà thuật dùng xương người làm pháp khí thì có, nhưng nổi tiếng nhất là ở vùng Tây Tạng, hoặc gần Cam Nam.

Ở đó, từ xưa đã có tục lệ dùng da người làm mặt trống, đầu lâu làm tràng hạt, mỡ người tế pháp khí.

Hiểu rõ điều đó, Sở Văn tuy không biết con vật trên hình xăm cuối cùng sẽ ra sao, nhưng ít nhiều cũng cảm thấy gần hơn với một số sự thật.

"Có chứ." Sở Văn từ trong túi mò ra khối ngọc màu đen đã lén lút lấy từ thi thể xác chết.

Lúc đó mọi người đều đang nghiên cứu ngọc phiến trong tay xác chết.

Trên ngọc phiến đó có một cây cổ thụ cao chọc trời, rễ cây dường như đâm sâu xuống lòng đất, không ai biết sâu đến mức nào.

Nhưng Sở Văn lại biết đó là Tần Lĩnh Thần Thụ.

Cho nên lúc đó sự chú ý của hắn lại tập trung vào thi thể xác chết, và ở ngực đang khẽ rung động, lấy ra một khối ngọc trông giống như ngọc mặc.

"Rốt cuộc là thứ gì, tại sao Uông Tàng Hải lại đặt khối ngọc này vào ngực xác chết?

Có mục đích gì?" Sở Văn giơ khối ngọc trong tay lên, nhìn về phía ráng chiều.

Khoảnh khắc tiếp theo, tay hắn mạnh mẽ nắm chặt lấy lan can thuyền!

Sở Văn cầm khối ngọc màu đen, giơ tay nhìn.

Mượn ánh nắng chiều tà sắp tắt, Sở Văn lại nhìn thấy trong khối ngọc màu đen dày đặc những vết lõm cực nhỏ, đến mức tay cũng không thể chạm vào.

Tay hắn nắm chặt lấy lan can thuyền bỗng nhiên siết lại.

Nếu Tiểu Ca ngay lập tức lấy khối ngọc này, với độ nhạy bén của ngón tay y, chắc chắn có thể phát hiện ngay tại chỗ bề mặt khối ngọc có vấn đề.

Nhưng Sở Văn thì phải cẩn thận quan sát mới mơ hồ nhìn thấy hướng đi của những vết lõm đó.

Điều khiến hắn cảm thấy chấn động là, những vết lõm nhỏ bé đó cuối cùng tạo thành một hình ảnh giống hệt ký hiệu thần bí trên cánh

tay trái của hắn.

Hắn lại cẩn thận đối chiếu với cánh tay mình xem đi xem lại mấy lần.

Mới thực sự khẳng định.

Khối ngọc này tuyệt đối có mối quan hệ lớn với thân phận của hắn.

Luôn ở trong mộ, không có thời gian để sắp xếp lại những manh mối này, bây giờ khó khăn lắm mới có được nửa ngày nhàn rỗi, Sở Văn ngồi xuống trên boong thuyền.

Hắn siết chặt khối ngọc trong tay suy tư.

Hồi tưởng lại dòng chữ Uông Tàng Hải để lại mấy trăm năm trước: Khi lửa ở dưới nước, người ở trên biển, Bất Tường giáng lâm, biến số bắt đầu.

Sẽ trùng hợp như vậy sao?

Lẽ nào Uông Tàng Hải thực sự tà môn đến mức này?

Mấy trăm năm trước có thể biết đại điện sẽ bị hỏa hoạn sụp đổ sao?

Cũng chỉ có xuất hiện hỏa hoạn, cho nên tất cả minh châu trên đỉnh điện mới được thắp sáng, Sở Văn mới có thể phát hiện thứ tự sắp xếp của minh châu thực chất là Kỳ Môn Độn Giáp.

Cho nên mới có thể thoát khỏi hiểm nguy?

Lại còn Tiểu Ca hai mươi năm trước trước khi bị Tam Thúc làm choáng váng, cũng nghe Tam Thúc nói câu đó: Đừng tiếp tục truy tìm nữa, nếu không Bất Tường sẽ đến, mọi thứ đều sẽ thay đổi.

Câu nói này và dòng chữ Uông Tàng Hải để lại sau khi sắp xếp bàn cờ hầu như giống hệt nhau.

Lẽ nào Tam Thúc cũng đã đến đại điện thần bí đó, thậm chí còn xem xét dòng chữ phía sau bàn cờ mà không kinh động Kim Giáp Cự Xà?

Chương 62

Hai lão hồ ly này đã nhận được gợi ý từ nơi nào đó sao?

Mọi việc đã phát triển đến mức này.

Sở Văn có thể chắc chắn một trăm phần trăm rằng cái "Bất Tường" mà họ nói đến.

Cũng có thể hiểu được, tại sao những người đó lại nói, Bất Tường giáng lâm, biến số bắt đầu.

Đó là vì sự xuất hiện của hắn, khiến mọi thứ trên thế giới này đều xảy ra thay đổi.

Không những những ngôi mộ mà hắn xuống trở thành độ khó địa ngục.

Ngay cả những bí ẩn của thế giới này cũng sẽ trở nên càng thêm hư ảo mờ mịt.

Sở Văn cứ ngồi trên boong thuyền suy nghĩ như vậy, cho đến khi mặt trời hoàn toàn lặn xuống, mặt trăng dần dần treo lên.

Một trận gió biển thổi qua.

Hắn rùng mình một cái, mới hồi thần.

Sở Văn chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn, nên muốn đến phòng điều khiển tìm Bàn Tử nói chuyện phiếm, xem có thể sắp xếp lại chút suy nghĩ nào không.

Ai ngờ vừa đi đến trước phòng điều khiển, tai hắn khẽ động, nghe thấy Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang bàn luận trong phòng điều khiển của khoang thuyền.

Không biết tại sao, từ sau khi nuốt Nam Hải Tinh Phách, thính giác

của Sở Văn trở nên càng thêm nhạy bén.

Nếu là trước đây, e rằng phải đi đến cửa phòng điều khiển mới có thể nghe thấy cuộc đối thoại của họ.

Bây giờ cách đó gần mười mét, giọng hai người như đang ở bên tai Sở Văn.

"Anh nghi ngờ Sở Văn?" Bàn Tử trong miệng chắc đang ăn gì đó: "Không phải tôi, Hạo Thiên Chân, mấy ngày không gặp, anh và Tam Thúc giống nhau, mắc bệnh đa nghi rồi, lúc sinh tử cận kề trong mộ, anh không cảm thấy Sở Văn đã cứu chúng ta sao?" Giọng Hạo Thiên Chân: "Đúng!

Bởi vì y cứu anh, cũng cứu tôi, nên tôi mới cảm thấy có điều kỳ lạ." "…" Giọng Hạo Thiên Chân rõ ràng nhỏ hơn một chút: "Trước đó ở trên cột trụ lớn của đại điện, Tiểu Ca đã nói với tôi một câu." Nghe đến đây, không những sự tò mò của Bàn Tử bị khơi gợi.

Trong lòng Sở Văn cũng chấn động: Lẽ nào Tiểu Ca đã nói với Hạo Thiên Chân tất cả những chuyện y biết về tôi rồi sao?

"Thôi đi, đừng có thần thần bí bí nữa, có gì thì nói nhanh đi." Bàn Tử nói.

Giọng Hạo Thiên Chân: "Tiểu Ca lúc đó nói với tôi, trước đó A Ninh đã nói dối." Bàn Tử thẳng thừng nói: "Xì, tôi cứ tưởng gì chứ?

Con nhỏ A Ninh quỷ quái tinh quái đó, tôi cứ luôn cảm thấy nó hơi giống Triệu Mẫn trong tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung, con bé đó, đừng nhìn nó xinh đẹp như vậy, trừ khi yêu nó, nếu không thì nó sẽ cắn ngược lại một miếng bất cứ lúc nào.

Loại người đó, lừa gạt tụi mình đâu phải lần đầu." "Suỵt, nhỏ tiếng chút!" Hạo Thiên Chân tiếp tục nói: "Tiểu Ca nói, khi A Ninh kể lại chuyện sau khi tách ra ở đường hầm, cô ấy đã giấu đi phần quan

trọng nhất, đó là trước khi chúng ta đến phòng thiên, có chín cỗ quan tài xương, trong quan tài xương có chín xác chết!" "Chín xác chết?" Lúc đó, Sở Văn rõ ràng cảm thấy hướng thuyền hơi lệch, chắc là Bàn Tử bị dọa giật mình, tay lái run rẩy.

"Đúng, chín xác chết đó, sau khi nhìn thấy Sở Văn, tất cả đều quỳ xuống." Hạo Thiên Chân trầm giọng nói.

Bàn Tử nửa ngày không lên tiếng, hiển nhiên bị tin tức đó làm kinh ngạc.

Nhìn thấy xác chết, Bàn Tử tin có người mềm chân quỳ xuống trước xác chết, nhưng xác chết lại quỳ xuống trước người sao?

Nếu không phải lời của Tiểu Ca, Bàn Tử có đánh chết cũng không dám tin.

Mãi rất lâu sau, y mới tiếp tục lên tiếng: "Thì sao chứ, không chừng Sở Văn ba chân bốn cẳng đánh cho đám xác chết đó sợ hãi rồi, cho nên người ta mới quỳ xuống dập đầu chứ." Vì Sở Văn đã cứu Bàn Tử mấy lần trong mộ, nên y luôn cảm thấy Sở Văn không phải người xấu.

"Không, nguyên nhân những xác chết đó quỳ xuống, là vì nhìn thấy Sở Văn, chúng rất sợ Sở Văn." Hạo Thiên Chân nói xong.

Bàn Tử lập tức cười phá lên.

"Trời đất mẹ ơi, cười chết Bàn gia ta rồi, những xác chết đó nhìn thấy y, sợ y, chắc là Uông Tàng Hải bị y giết chết rồi.

Sao nào, Sở Văn là Uông Tàng Hải chuyển thế ư?" "Cho nên Uông Tàng Hải chuyển thế phục sinh xong, việc đầu tiên là trộm mộ ư?

Ha ha ha!" Mặc dù Bàn Tử nói vô tâm, nhưng Sở Văn nghe thì hữu ý, Bàn Tử cũng có thể tưởng tượng ra những điều kỳ lạ.

“Tôi là Uông Tàng Hải chuyển thế?” Sở Văn đầu tiên da đầu căng chặt, sau đó lắc đầu.

“Không thể nào, nếu tôi là Uông Tàng Hải chuyển thế, thì tôi đã trực tiếp đi tìm Cổng Đồng rồi, làm gì có chuyện mò xuống mộ dưới biển.

Nếu tôi thực sự là Uông Tàng Hải, tại sao xác chết trong mộ lại không sợ tôi, Kim Giáp Cự Xà, Cấm Bà, và Hải Hầu Tử tại sao đều không sợ tôi.” Vừa nói, Sở Văn bác bỏ thuyết chuyển thế của Uông Tàng Hải.

Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử đang cười lớn lắc đầu nói: “Cười cái quái gì, đầu óc cả ngày loạn xạ, chuyển thế à?

May mà nói ra được.” Rồi nghiêm túc nói: “Tôi nghĩ, những xác chết đó sở dĩ sợ Sở Văn, là vì cái Bất Tường mà Tam Thúc nói.” Sở Văn trong lòng nghĩ, quả nhiên là vậy, Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân quả nhiên là người cùng một phe.

“Vậy Tiểu Ca đã nói những gì, đừng có lề mề, có gì thì nói hết một hơi đi.” Giọng Bàn Tử cũng trở nên nghiêm túc.

Chương 63

"Tiểu Ca nói, y đã quên hết mọi thứ, nhưng mơ hồ cảm thấy bí mật của Bất Tường nằm trên ngọc phiến đó.

Tìm được địa điểm trên ngọc phiến đó, có lẽ có thể biết được thân phận thật sự của Sở Văn." "Tôi khinh, tôi nhớ, lúc đó Tiểu Ca căn bản không thèm nhìn ngọc phiến, cảm giác à, lấy cảm giác ở đâu ra?" Bàn Tử bất mãn nói.

Hạo Thiên Chân thở dài một hơi: "Hãy liên kết nguyên nhân và thu hoạch khi xuống mộ lần này lại một lượt là biết." "Từ khóa: Tam Thúc, Bất Tường, Sở Văn, Ngọc Phiến." "Tôi giả định lời của Tiểu Ca không sai, Sở Văn là Bất Tường, vậy thì Tam Thúc mất tích chắc chắn có mối quan hệ trực tiếp với thân phận của Sở Văn.

Đúng rồi, đưa ngọc phiến cho tôi xem." "Đây này." Bàn Tử từ trong túi lấy ngọc phiến ra tùy tiện ném cho Hạo Thiên Chân: "Bàn gia tôi đã nghiên cứu từ sớm rồi, ngọc phiến này ngoài việc khắc một cái cây ra thì không có gì khác." "Ô?" Hạo Thiên Chân cầm ngọc phiến lên, cũng đặt dưới đèn pha trước tay lái thuyền, lắc lư qua lại: "Hình như thực sự không có gì cả." "Không đúng!

Nhìn kìa!" Giọng Bàn Tử bỗng nhiên tăng tám độ!

Sau đó hai người không ai lên tiếng.

Sở Văn trong lòng tò mò không chịu nổi, nên lập tức rón rén đến cửa phòng điều khiển, lén lút nhìn vào bên trong.

Kết quả phát hiện.

Chiếc ngọc phiến đó dưới ánh đèn pha chiếu vào, lại phản chiếu một bản đồ phác thảo xuống đất.

Dưới chân Bàn Tử và Hạo Thiên Chân xuất hiện một vùng không phải nơi khác, mà chính là một dải núi non trùng điệp.

Sở Văn trong lòng vỡ lẽ!

"Tần Lĩnh!

Hóa ra bí mật của tôi nằm ở Tần Lĩnh Thần Thụ!" Tần Lĩnh là long mạch đệ nhất thiên hạ trong giới trộm mộ, hầu như không ai không biết, không ai không hay.

Bên trong có không dưới cả trăm tòa cổ mộ lớn nhỏ.

Mặc dù các tiền bối trộm mộ qua các triều đại đã nối tiếp nhau, nhưng trong dãy núi lớn che trời lấp mặt trời đó, vẫn còn những bí mật chưa từng được khai quật.

Bản đồ phác thảo chiếu xuống đất rất rõ ràng, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra dãy núi Tần Lĩnh.

Lúc này, Sở Văn không khỏi cảm thán, Hạo Thiên Chân thực sự có chút thông minh.

Y lại có thể từ vài lời ít ỏi của Tiểu Ca, chỉ vài câu đã tóm tắt được thông tin thu được từ mộ dưới biển.

Bây giờ dưới sự trùng hợp ngẫu nhiên, tất cả manh mối đều chỉ về Tần Lĩnh Thần Thụ.

Bất kể là tin tức Tam Thúc mất tích, hay thân phận của Sở Văn, xem ra đều cần Tần Lĩnh Thần Thụ mới có thể vén màn.

Bàn Tử trong khoang thuyền than thở: "Cái nghề trộm mộ của mình ấy mà.

Thực sự là ngàn vạn lần không được coi thường trí tuệ của người xưa." "Kỹ thuật chiếu hình của người ta làm chuẩn xác đến mức nào chứ, bề mặt thì khắc một cái cây, nhưng thực tế khi dùng ánh đèn

chiếu xuống, hình dáng cành lá của cái cây phản chiếu xuống đất, vừa vặn tạo thành bản đồ địa thế núi!" Sau đó nhìn bản đồ một lúc, Bàn Tử cất ngọc phiến đi nói: "Nơi này tôi quen thuộc lắm, Tần Lĩnh!

Hiện tại đang bị kiểm soát gắt gao, nên minh khí ở đó ít đi, chứ nếu mười năm trước, cả chợ Phan Gia Viên này, đồ giả hay đồ thật, đều được đào từ nơi đó ra, hình như chỉ có đồ từ Tần Lĩnh ra mới đáng tiền vậy." Mặc kệ, đợi tụi mình quay về sau, chuẩn bị sẵn sàng, nhất định phải đến đó kiếm chác một phen!

Hạo Thiên Chân trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên nói: "Mọi chuyện càng ngày càng thú vị rồi, lão già Tam Thúc đó đã giấu tôi nhiều chuyện như vậy, càng không cho tôi nghiên cứu những gì sau lưng Sở Văn, vậy thì tôi càng phải nghiên cứu xem sao." Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên nghe tiếng bước chân bên ngoài, sau đó Sở Văn bước vào: "Ồ, hai vị, chưa ngủ à?" "Chưa, tôi đang họp tổng kết đấy, cố gắng nhận ra những thiếu sót của mình từ thất bại!" Diễn xuất của Bàn Tử kém xa Tiểu Ca.

Càng muốn che đậy, càng lộ vẻ căng thẳng.

Nhưng Sở Văn cũng không vạch trần, nhàn rỗi nói chuyện phiếm một lúc.

Hắn tìm cơ hội từ trong túi lấy ra một khối ngọc màu đen đưa cho Hạo Thiên Chân nói: "Tiểu Tam gia, lần trộm mộ này có thể quen biết anh, tôi rất vui, nghe nói anh có kiến thức về đồ cổ, anh giúp tôi xem xét đồ gia truyền này một chút đi." Hạo Thiên Chân nhận khối ngọc màu đen xong nhìn nửa ngày: "Chất liệu này không phải ngọc cũng không phải đá, chắc là một hòn đá, nhưng lại trong suốt sáng lấp lánh, đúng là tôi mắt kém rồi.

Ơ?" Bỗng nhiên cẩn thận nhìn bề mặt khối ngọc hỏi: "Mặc dù tôi không dám chắc chắn chất liệu của thứ này, nhưng tôi có một suy

đoán, nếu suy đoán này là thật, thì thứ này e rằng không may mắn chút nào.” Sở Văn trong lòng khẽ động.

Thứ này không may mắn?

Chẳng phải là Bất Tường sao?

Mặc dù Hạo Thiên Chân không nhìn thấy ký hiệu giống hệt trên khối ngọc và trên người hắn, nhưng vì có thể nói là “không may mắn”, có lẽ có thể có thông tin hữu ích.

“Nghe nói Tử Ngọc sao?” “Tử Ngọc?” Bàn Tử và Sở Văn đồng thời ngây người nói: “Xin được nghe rõ ngọn ngành.” Thuyền đánh cá lắc lư trên mặt biển tối đen như mực, đèn pha trước tay lái thuyền cũng lắc lư.

Ánh sáng chiếu lên mặt Hạo Thiên Chân lúc sáng lúc tối.

“Tử ngọc thông thường chỉ loại ngọc chạm vào thấy khô ráp, hoặc không có độ bóng dầu, trong Đạo giáo người ta thường dùng tử ngọc để xua tà trấn quỷ, nhưng đó chỉ là tử ngọc mà người bình thường cho là vậy, tử ngọc thực sự được cho là chìa khóa thông đến địa ngục.” Chìa khóa?

Tim Sở Văn bỗng hẫng đi một nhịp.

Hắn có chút kích động, Hạo Thiên Chân thực sự đã một câu nói đánh thức người trong mộng.

Trên khối ngọc màu đen đã có những vết lõm hình ký hiệu thần bí đó, lẽ nào còn có thứ hình dạng lồi lõm phù hợp với nó?

Như vậy, có lẽ khối ngọc này theo một nghĩa nào đó thực sự là một chiếc chìa khóa.

Chương 64

Theo Sở Văn được biết, Cây Đồng chẳng phải cắm sâu dưới lòng đất sao?

Nghe nói, tận cùng của Tần Lĩnh Thần Thụ thông với địa ngục mà.

Vậy, có khối ngọc màu đen này, không chừng có thể là chiếc chìa khóa thông đến bí mật sâu nhất.

Mặc dù Sở Văn trong lòng kích động, nhưng bề ngoài lại không để lộ bất kỳ manh mối nào, tiếp tục lắng nghe Hạo Thiên Chân kể lại.

"Hồi nhỏ tôi thường thích quấn lấy Tam Thúc nghe ông kể một số câu chuyện thần thần bí bí." Hạo Thiên Chân mân mê khối ngọc nói: "Từng có lần, khi đi thu mua đồ cổ ở nông thôn, vô tình thu được một chiếc vòng tay tử ngọc màu đen." Lúc đó, Tam Thúc là một chàng trai chưa đến ba mươi tuổi.

Từ Giang Nam xuôi xuống thôn quê, trên đường đi khắp phố phường ngõ hẻm thu mua đồ cổ, thu hoạch khá nhiều, tâm trạng cũng không tệ.

Cho nên sau khi tùy tiện tìm một chỗ ở, ông đã uống hai chén rượu.

Kết quả tối hôm đó có một người phụ nữ nông thôn đến gõ cửa, vẻ mặt hoảng hốt, không có việc gì lại cứ nhìn ra phía sau.

Tam Thúc cũng không coi là chuyện gì, đã đi dạo trong thôn ba ngày, dân làng đều biết ông là một chàng trai từ thành phố đến thu mua bát đĩa, lọ, nên thường xuyên có người chủ động mang đồ đến tìm.

Người phụ nữ gặp Tam Thúc xong, từ trong ngực lấy ra một cái

túi vải, bên ngoài bọc mấy lớp: "Đại ca, xem cái vòng tay này của nhà tôi có thu không?" Tam Thúc thấy từ trong túi vải lấy ra một chiếc vòng tay màu đen, bèn cầm lên ước lượng, phát hiện không phải ngọc cũng không phải đá, cũng không rõ chất liệu.

Ông bèn học giọng địa phương của người phụ nữ nói: "Cái vòng tay này không đáng tiền, không thu, không thu." Ai ngờ người phụ nữ nghe vậy bỗng nhiên nổi giận nói: "Đồ lừa đảo!

Cái vòng tay này là của chồng tôi nhặt được trong khe núi, ngay cả mạng cũng mất rồi, sao lại không đáng tiền?" Tam Thúc thấy vẻ mặt bà ta quỷ dị, lại không giống như đang nói dối.

Năm đó người trong thôn đều thật thà lắm, ít khi lừa người, ông bèn cầm chiếc vòng tay ngọc đen lên xem lại một lần nữa.

Trong lòng ông cũng là một người trong nghề rồi, nhưng chất liệu của chiếc vòng tay này lại chưa từng thấy bao giờ, mang về Trường Sa sau, có lẽ có người có thể nhận ra.

Ông đưa cho người phụ nữ đó một trăm tệ rồi giữ lại chiếc vòng tay.

Người phụ nữ đó nhận tiền xong, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy đi.

Tam Thúc tối hôm đó uống chút rượu, cộng thêm vừa ăn xong, lập tức có chút buồn ngủ.

Ông mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, kết quả nửa đêm bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, đột nhiên mở bừng mắt, phát hiện đầu giường có một người đàn ông nhỏ thó toàn thân đầy máu và bùn đang đi lại trong phòng.

Nửa khuôn mặt của người đàn ông đó hiển nhiên bị dã thú cắn, nửa còn lại trên mặt có một vết đen lớn.

Cổ hắn nghiêng vẹo đứt nửa chừng, mép chỗ đó dính chút da thịt, máu nhuộm nửa người.

Thấy Tam Thúc tỉnh, hắn lập tức dùng tiếng địa phương chửi rủa: "Mụ đàn bà kia, lại tìm thằng đàn ông nào?

Mi có muốn chết không?" Tam Thúc giật mình, vô thức ném chiếc vòng tay về phía người đàn ông, nhưng lại ném trượt, chiếc vòng tay cũng rơi xuống đất vỡ thành mảnh vụn.

Hôm đó Tam Thúc không thể ngủ được nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai, lập tức lên xe khách đường dài về Trường Sa.

Về Trường Sa sau, ông hỏi các tiền bối trong giới, ai cũng cho là bị tà nhập.

Trong thôn vốn nhiều ma dã, bị ác mộng hành hạ hoặc bị tà nhập mà nhìn thấy những thứ không nên thấy cũng là chuyện bình thường.

Mấy năm sau một ngày nọ, khi ông lại đi qua cái thôn đó, gặp trưởng thôn cũ, Tam Thúc kể lại chuyện đó cho trưởng thôn nghe, coi như chuyện phiếm.

Kết quả sắc mặt trưởng thôn lúc đó thay đổi.

Ông ấy liên tục xác nhận với Tam Thúc, người đàn ông nhỏ thó mà Tam Thúc nhìn thấy có phải mặt trái có một vết đen, đi lại hơi khập khiễng không.

Tam Thúc không nhớ có khập khiễng hay không, nhưng vết đen thì chắc chắn có.

Trưởng thôn nói, đại ca mệnh lớn, chiếc vòng tay màu đen đó là do người đàn ông nhỏ thó kia nhặt được từ trong núi, kết quả sau khi nhặt xong, không cẩn thận trượt chân ngã chết, hai ngày sau mới được

người trong thôn phát hiện.

Người đàn bà của người đàn ông đó sau khi nhận xác đã phát hiện chiếc vòng tay trên người chồng, nhưng từ sau đó, bà ta phát điên.

Cứ luôn nhìn thấy người đàn ông toàn thân đầy máu nhìn chằm chằm mình.

Chửi rủa: "Mẹ con đĩ này, ở đây, con đĩ này muốn tìm thằng đàn ông khác." Sau đó không lâu, người đàn bà đó dọn đi, không bán chiếc vòng tay đó cho ai.

Người già trong thôn đều nói, đồ nhặt được dưới đất đừng có nhặt bừa, đó là đồ của ma núi vứt ra, chuẩn bị dụ dỗ những kẻ tham lam đoạt mạng người.

Tam Thúc khịt mũi khinh thường đối với cách nói này, nhưng mơ hồ đoán, loại ngọc màu đen này, dường như có thể sao chép và giữ lại linh hồn của con người.

Mãi nhiều năm sau một ngày nọ, ông đọc được một câu giới thiệu trong một cuốn sách cổ, mới xác định chiếc vòng tay năm đó ông thu được, chính là tử ngọc!

Bởi vì trên sách cổ viết: "Tử ngọc, dị vu ngọc, ô sắc, nguyệt hạ ẩn hữu huyết ti, nãi hồn chi sở ký dã, khả thông cửu u, khả kiến vong nhân." Nói xong, Hạo Thiên Chân nhẹ nhàng giao khối ngọc đen cho Sở Văn nói: "Đây là chuyện Tam Thúc tôi tự mình trải qua, tôi chỉ kể bừa thôi, có lẽ có thể làm tham khảo cho cậu." Sở Văn nghe xong chuyện Tam Thúc Ngô năm xưa trải qua, nhận lấy khối ngọc đen.

Chương 65

Hạo Thiên Chân bây giờ không hiểu, nhưng Sở Văn biết, Cây Đồng Tần Lĩnh sắp tới dường như có năng lực vật chất hóa tương tự, còn lợi hại hơn cả ngọc đen, thậm chí có thể từ tiềm thức mà tạo ra mọi thứ từ hư không.

Vì tử ngọc có liên quan đến Cây Đồng đó, vậy thì mọi điều Hạo Thiên Chân vừa nói, Sở Văn đã tin đến tám chín phần.

Ví dụ, việc giữ lại trạng thái chết cuối cùng của người đàn ông nhỏ thó đó, và sao chép tất cả ký ức của hắn là những chuyện không thể tưởng tượng nổi có lẽ thực sự có khả năng.

Sở Văn đã biết những gì cần biết, cuộc trò chuyện tiếp theo cũng trở nên thoải mái hơn.

Bàn Tử cầm chai rượu uống mấy ngụm, mơ hồ mời Sở Văn, gần đây bên Tần Lĩnh dường như việc quản lý đã lỏng lẻo hơn một chút.

Lại là thời cơ tốt để đi lên núi đào báu vật.

Thấy Sở Văn thân thủ tốt, nên muốn mọi người cùng đi trộm mộ dạo, để túi tiền rủng rỉnh hơn chút.

Sở Văn đương nhiên biết tính toán quỷ quái của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, nhưng cũng không từ chối.

Ba người đang tâng bốc lẫn nhau, bỗng nhiên có tiếng tin nhắn vang lên.

Hạo Thiên Chân từ trong túi lấy điện thoại ra, phát hiện có đến mười mấy tin nhắn chưa đọc.

Mỗi tin nhắn đều là mấy chữ giống nhau: "Tôi biết Tam Thúc ở đâu!" "Ai vậy, tối muộn thế này mà nhắn tin?" Bàn Tử nháy mắt ra

hiệu nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân cũng không tránh Sở Văn, mà nói: "Hoắc Tú Nhi, cháu gái của Hoắc tiên cô, Hoắc Tú Nhi!" Hạo Thiên Chân sau khi nhận được tin nhắn thì vừa phấn khích vừa kỳ lạ.

Phấn khích vì cô bé Hoắc Tú Nhi đã lâu không liên lạc, hồi nhỏ mọi người chơi với nhau rất vui, sau này lớn lên thì không liên lạc nữa.

Kỳ lạ là, bây giờ đột nhiên tìm đến, lại có tin tức liên quan đến Tam Thúc.

Hạo Thiên Chân lập tức muốn gọi lại, nhưng trên biển lớn, tín hiệu không tốt.

Vừa rồi nhận được mười mấy tin nhắn liên tiếp cũng là vì tín hiệu thỉnh thoảng tốt lên mà thôi.

Bàn Tử không quen Hoắc Tú Nhi, nên cũng không phản ứng.

Nhưng Sở Văn thì quen chứ!

Không những quen, mà còn rất quen thuộc, quen đến mức tập quán, sở thích, kinh nghiệm của Hoắc Tú Nhi, thậm chí cả bà nội cô ấy là Hoắc tiên cô, hắn đều rõ như lòng bàn tay.

"Hoắc Tú Nhi xuất hiện rồi sao." Sở Văn trong lòng cười thầm, có lẽ đã đến lúc hai người quen biết nhau rồi.

Hạo Thiên Chân quay về nghỉ ngơi sau, Bàn Tử và Sở Văn lại uống thêm chút rượu.

Chiều hôm sau khoảng ba giờ.

Chiếc thuyền đánh cá đã để Bàn Tử tạm thời trở thành tài xế cũ lái đến một làng chài nhỏ gần Nam Hải.

A Ninh chỉ tỉnh lại trước khi xuống thuyền, mấy người tạm thời

tìm một chỗ ở trong làng chài.

Hạo Thiên Chân cũng cuối cùng đã liên lạc được với Hoắc Tú Nhi.

Hai bên hẹn gặp mặt ở Hàng Châu.

Bàn Tử muốn về Phan Gia Viên trước để bán một ít hàng, lần này ở mộ dưới biển đã vớt được không ít đồ.

Hơn hai mươi cân vàng miếng, tuy không thể bán theo đồ cổ, chỉ có thể bán theo giá thị trường, nhưng cũng đáng tiền, ước chừng một cân mười ba vạn tệ.

Trong túi còn có một số thứ lén lút tuồn ra được từ mộ khi Hạo Thiên Chân không chú ý.

Chỉ cần bán một lần, e rằng ít nhất cũng có thể kiếm được ba bốn triệu tệ.

Mặc dù Bàn Tử là người thẳng thừng, nhưng cũng là một người đàn ông đáng tin cậy, Sở Văn thậm chí còn chưa đề cập, Bàn Tử đã viết một tờ giấy nợ giấy trắng mực đen.

"Ba trăm năm mươi vạn tệ à, bỏ số lẻ đi, tính năm mươi vạn tệ thôi vậy." Sở Văn cười nói một câu: "Đường còn dài, đừng để tôi phải tính toán với ông." Bàn Tử nghe câu nói đó, bỗng nhiên vỗ đùi một cái, thái độ lập tức xoay chuyển một trăm tám mươi độ, lập tức xé giấy nợ cũ viết lại một tờ mới đưa cho Sở Văn.

"Ba trăm tám mươi vạn tệ, Sở huynh đệ, chúng ta sơn thủy hữu tương phùng, tương lai còn gặp lại!" Bàn Tử này đừng nhìn y ngu ngơ, vừa rồi bị Sở Văn chỉ điểm một cái, lập tức phản ứng, tiếp theo nếu thực sự phải đi Tần Lĩnh tìm bí mật của Tam Thúc, thì không chừng còn kích thích đến mức nào nữa.

Trong tình huống như vậy, thà đắc tội chết với Hạo Thiên Chân, cũng phải làm Sở Văn vui lòng.

Vào thời khắc quan trọng, dùng mấy triệu tệ đổi lấy một mạng, đó là buôn bán có lời không lỗ.

Hơn nữa, Tần Lĩnh là nơi nào?

Nơi đó đi tiểu một bãi cũng có thể đào ra mộ lớn thời Nguyên Minh Thanh, đi theo Sở Văn, sau này đồ tốt có thể thiếu sao?

Bàn Tử viết xong giấy nợ, công đức viên mãn chắp tay.

Chương 66

Sau đó lên chiếc xe buýt lớn, đi trên đường đến sân bay.

Hạo Thiên Chân đã mua vé máy bay cho ngày thứ hai, nên phải ở lại thêm một ngày.

"A Ninh sao rồi?" Sở Văn tiễn Bàn Tử xong, sau khi dạo một vòng ở dưới khách sạn, đi đến phòng A Ninh.

Kết quả nhân viên phục vụ nói hai tiếng đồng hồ trước cô ấy đã trả phòng rồi!

Sở Văn vỗ đùi một cái, gay rồi, quên mất chuyện này.

A Ninh dù sao cũng là người có thân phận, cho nên vừa quay về làng chài, chắc chắn sẽ lập tức liên lạc với Cửu Đức Khảo.

Hai tiếng đồng hồ trước?

Sở Văn có chút tiếc nuối, đó chẳng phải là lúc hắn đang tán gẫu lung tung với Bàn Tử sao.

"Cô tiểu thư đó đã đi cùng một nhóm người nước ngoài mặc đồ đen, cửa ra vào có ba chiếc xe sang đỗ, làng cháu bình thường ít có chị xinh đẹp như vậy, cũng không có xe sang đến thế, nên cháu có ấn tượng." Cô bé nhân viên phục vụ trông khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Chắc chắn bình thường xem nhiều phim truyền hình rồi, nên nói chuyện cứ như đang diễn.

Sở Văn còn chưa hỏi gì, cô bé đã nói hết một mạch.

"Đúng rồi, anh trai ơi, anh họ gì ạ?" Cô bé chớp chớp đôi mắt to tròn hỏi.

“Họ Sở, sao vậy?” Sở Văn tò mò hỏi.

“À, chị gái đó đã để lại một tờ giấy nhắn cho anh, bảo anh đừng tìm, có cơ hội, chị ấy sẽ tìm anh.” Cô bé nói xong, từ dưới quầy lấy ra một tờ giấy đưa cho Sở Văn.

Nhận lấy tờ giấy, Sở Văn mở ra xem, nhìn thấy nét chữ thanh tú bên trong.

“Sở Văn, có lẽ anh không rõ thân phận của tôi, nhưng xin hãy tin, lần này không từ biệt mà đi, là có nỗi niềm khó nói.

Tam Thúc lại xuất hiện, nhưng vị trí cụ thể tôi chưa xác định được.

Bây giờ tìm anh không chỉ có Hạo Thiên Chân và tôi, mà còn có những bí mật trên người anh nữa.

Người của tôi đã đến đón tôi rồi, bảo trọng.

Ninh.” Sở Văn xem xong, cất tờ giấy nhắn vào túi.

Hồi tưởng lại mọi chuyện trong mộ dưới biển, trong lòng khá bùi ngùi.

Tối hôm đó, Sở Văn và Hạo Thiên Chân cùng ăn một bữa hải sản ở quán rượu, bữa tối kết thúc trong không khí hòa thuận, giữa hai người là những lời gài ý tôi, tôi gài ý anh.

Vì Sở Văn cũng không có chỗ nào để đi, vừa hay Hạo Thiên Chân mời hắn về Hàng Châu một chuyến.

Sở Văn đương nhiên đồng ý ngay.

Hắn cũng biết, rốt cuộc Hoắc Tú Nhi đã tìm thấy tung tích của Tam Thúc ở đâu.

Một ngày sau, năm giờ chiều.

Trong phòng chờ ở sân bay Hàng Châu, một mỹ nữ mặc váy ngắn màu xanh nhạt, đi giày cao gót đang mỉm cười đứng giữa đám đông.

Dáng người cô ấy mảnh mai, ngũ quan tinh xảo thanh thuần.

Mặc dù khí chất như ngọc, nhưng lại mơ hồ cảm thấy có một chút mị lực, đặc biệt là đôi mắt ướt át đẹp đến kinh người.

Sau đó, hai người đàn ông đeo ba lô đi đến, trong đó một người thấp hơn một chút sau khi nhìn thấy cô gái, mạnh mẽ vẫy tay nói: "Tú Tú!

Lâu rồi không gặp." ", Cũng muốn đi Tần Lĩnh ư?" Hoắc Tú Nhi đột nhiên đứng dậy khỏi bàn.

Vừa ra khỏi sân bay, Hạo Thiên Chân tha thiết muốn biết tin tức Tam Thúc, nên đã tìm một quán cà phê gần đó ngồi xuống.

Hai người vừa nói chuyện được mấy câu, Hoắc Tú Nhi đã giật mình.

Cô ấy ngẩng đầu nhìn Sở Văn, muốn nói lại thôi.

Hạo Thiên Chân nói: "Đều là người trong nhà, nói hết đi." Bèn kể sơ lược về thông tin mình có cho Hoắc Tú Nhi.

Hóa ra trong số những người của đội khảo cổ mất tích hai mươi mấy năm trước, có một người phụ nữ là cô của Hoắc Tú Nhi.

Sau khi cô ấy mất tích, bà nội thường buồn bã, nên Hoắc Tú Nhi thực ra vẫn luôn điều tra chuyện của Tam Thúc.

Bởi vì Tam Thúc năm đó là người duy nhất sống sót trở về từ mộ dưới biển.

Chương 67

Hoắc Tú Nhi nói với Hạo Thiên Chân: "Mấy năm nay tôi vẫn luôn điều tra Tam Thúc, mấy hôm trước bỗng nhiên có một chi nhánh của Hoắc gia cho tôi một tin tức, lần gần đây nhất nhìn thấy Tam Thúc là ở gần Tây An." Sở Văn và Hạo Thiên Chân nhìn nhau.

Gần Tây An, đó chẳng phải là gần Tần Lĩnh sao?

Xem ra một nhóm người đã tốn bao công sức, cuối cùng đều tìm đến một nơi.

"Thiên Chân ca ca, lần này, em đi cùng anh!" Hoắc Tú Nhi nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Vì em đã điều tra rồi, cô của em hai mươi mấy năm trước không hề chết ở mộ dưới biển, em không biết rốt cuộc cô ấy đã đi đâu?" Hạo Thiên Chân ban đầu đang cầm ly cà phê thì tay run lên: "Cần gì phải vậy chứ, Tú Tú, em vẫn luôn ở thương trường, từ trước đến nay chưa từng xuống mộ." Ai ngờ Hoắc Tú Nhi bỗng nhiên nhìn Sở Văn nói: "Em chưa từng xuống mộ, nhưng không phải có anh sao!" Sở Văn trợn tròn mắt.

Có tôi ư?

Có tôi thì có thể xuống mộ được sao?

Nói thật, lần này Sở Văn đi theo Hạo Thiên Chân, thực ra là muốn xem Hoắc Tú Nhi rốt cuộc xinh đẹp đến mức nào.

Kết quả sau khi gặp mặt, hắn cảm thấy quả thực rất xinh đẹp.

So với A Ninh, tính cách cô ấy có thêm vài phần ngây thơ và lương thiện, nhưng đồng thời, Hoắc Tú Nhi được bồi dưỡng theo tiêu chuẩn người thừa kế của Hoắc gia.

Cho nên về mức độ thông minh, tuyệt đối sẽ không kém cạnh A

Ninh.

Cô bé này cũng biết chút công phu, thân thủ cũng được.

Sở Văn hiểu tính cách cô ấy, mặc dù trông có vẻ yếu ớt là một cô bé nhỏ, nhưng thực tế trong lòng ý chí đặc biệt kiên định, đã quyết định chuyện gì thì chín con trâu cũng không kéo lại được.

"Đúng!" Khóe miệng Hoắc Tú Nhi đột nhiên nở nụ cười ranh mãnh: "Còn cái ông Bàn Tử kia, hôm qua vừa về Phan Gia Viên xong đã bắt đầu khoác lác rồi, nói rằng trong đội đã có thêm một cao thủ trong số các cao thủ hàng đầu, đã thả lời ra nói với các chủ tiệm khác chuẩn bị tiền đi, tiếp theo chuẩn bị làm một vụ lớn." "Bàn Tử…" Môi Hạo Thiên Chân mấp máy, cuối cùng nhịn xuống.

Dù sao trước mặt một cô gái xinh đẹp như vậy mà chửi người thì mất vẻ tao nhã.

"Sở Văn, xin lỗi, em gái tôi hơi bướng bỉnh, đừng để bụng." Hạo Thiên Chân nói với Sở Văn.

"Không sao." Sở Văn nói.

Sau đó Hạo Thiên Chân quay đầu nghiêm túc nói với Hoắc Tú Nhi: "Cảm ơn em đã cho anh tin tức Tam Thúc, nhưng em không thể đi, lần này đi Tần Lĩnh, anh không hề có chút nắm chắc nào, vạn nhất xảy ra chuyện, anh ăn nói sao với bà nội đây." Hoắc Tú Nhi nhướng mày nói: "Không cần ăn nói, nếu anh không đưa em đi, vậy thì em sẽ tự đi, đến lúc đó nếu xảy ra vấn đề, bà nội cũng sẽ tìm anh gây phiền phức thôi." "…" Hạo Thiên Chân bị cô ấy á khẩu không nói nên lời.

Trong lòng cũng nghĩ đúng, tính tình cô bé này thế nào, chắc chắn đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Vạn nhất một mình cô ấy thực sự đi Tần Lĩnh, thì cũng không thể ngăn cản được!

Sở Văn thực ra trong lòng cũng đang do dự, tự nhiên lại dẫn một người phụ nữ xuống mộ, nhỡ gặp nguy hiểm, không biết có nên cứu hay không.

Nhưng hắn không nói gì.

"Không đưa em đi sao?" Hoắc Tú Nhi mở túi của mình ra, từ bên trong lấy ra một tấm bản đồ.

Trên đó được đánh dấu bằng các loại bút màu khác nhau, có cả lộ tuyến sau khi vào núi.

Ngay cả những địa điểm có thể có mộ trong truyền thuyết, cũng được cô ấy khoanh tròn trọng điểm.

"Vậy thì em sẽ tự mình đi tìm từng nơi một, Thiên Chân ca ca, anh hiểu em mà, vì để tháo gỡ nút thắt trong lòng bà nội, vì để biết sự thật về cô Hoắc Linh, em nhất định sẽ đi." Hoắc Tú Tú nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Nhìn tấm bản đồ trên bàn, ngón trỏ của Hạo Thiên Chân nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn rất lâu.

Cuối cùng y thở dài một hơi: "Hãy chuẩn bị trước đi, vạn nhất gặp nguy hiểm, hãy chạy trước." "Thành giao!" Hoắc Tú Nhi lập tức nở nụ cười rạng rỡ, đôi mắt cười cong thành hình lưỡi liềm.

"Vậy thì quyết định vậy đi!

Tiếp theo em cũng đừng đi đâu cả, chúng ta lên kế hoạch, nhanh nhất có thể đi Tần Lĩnh!

Nếu không Tam Thúc không chừng lại chạy đi đâu mất rồi!" Sáng sớm hai ngày sau.

Chiếc điện thoại mới mua của Sở Văn khẽ rung, hóa ra Bàn Tử đã chuyển một trăm vạn tệ vào tài khoản trước.

“Sở huynh đệ, tôi đang trên đường đi Tây An đây, cậu cũng nhanh chân lên chút, lô hàng đó tôi nhờ bạn bè giúp bán, số tiền còn lại sẽ trả dần dần.

Đúng rồi, nghe nói lần này có một cô nàng xinh đẹp đi cùng chúng ta à?” Bàn Tử gửi một tin nhắn.

Sở Văn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt hí hửng của y.

“Tiền không gấp, tôi chiều nay xuất phát, ước chừng sẽ đến trước sau anh thôi, trang bị đều đã chuẩn bị xong, đến nơi rồi tính.” Sở Văn nhấn nút khóa màn hình, thoải mái vươn vai.

Đúng lúc đó, trong đầu hắn bỗng nhiên truyền đến giọng nói đã lâu không gặp: “Hệ thống phát nhiệm vụ, xin Ký chủ kiểm tra.” “Hơ, tôi cứ tưởng ông bỏ quên tôi rồi chứ!” Sở Văn đột nhiên bật dậy khỏi giường.

Hệ thống trước khi xuống mộ dưới biển từng xuất hiện một lần, sau đó lại không có động tĩnh gì nữa.

Hai ngày trước Sở Văn còn băn khoăn, không biết hệ thống có bỏ quên mình không, kết quả hôm nay vừa mới nằm trên giường!

Chương 68

【Chúc mừng Ký chủ, đã thành công vượt qua độ khó địa ngục của mộ dưới biển, bây giờ sẽ phát nhiệm vụ liên quan đến độ khó địa ngục của Tần Lĩnh Thần Thụ.】【Nhiệm vụ một.

Điều tra rõ thân phận thật sự của Ký chủ.】【Nhiệm vụ hai.

Thu được binh khí chuyên dụng.】【Nhiệm vụ ba, thu được Huyết Chúc Long, thu được tinh túy thiên niên thi tằm, tiến hóa huyết mạch khiến đồ đằng cánh tay trái hoàn chỉnh hiện thế.】【Nhiệm vụ bốn, sống sót.】Một loạt âm thanh của hệ thống sau đó lập tức biến mất, như thể Sở Văn đang bị ảo giác vậy.

"Đơn giản rõ ràng, không rề rà, logic mạch lạc, ngôn ngữ rõ ràng, rất tốt." Sở Văn trong lòng định nghĩa về hệ thống của mình như vậy.

Lần trước khi ở mộ dưới biển, hệ thống cũng như vậy, rất rõ ràng.

Và Sở Văn từ miệng hệ thống đã biết được không ít thông tin hữu ích về chuyến đi Tần Lĩnh lần này.

"Huyết Chúc Long, thiên niên thi tằm, xem ra hai thứ này, ở dưới Cây Đồng đó thực sự tồn tại, dường như bí mật trên người tôi, bất kể là thân phận, hay hình xăm trên cánh tay trái.

Nếu thuận lợi, tất cả đều có thể sáng tỏ trong lần này." Trong lòng hắn hơi thoải mái hơn một chút, không còn bận rộn vất vả như khi ở mộ dưới biển nữa.

Ngoài ra, nghe ý của hệ thống, dường như có thể thu được binh khí!

Sở Văn rất hứng thú với điểm này, vì trước đây khi ở mộ dưới

biển, vũ khí trong tay hắn chỉ là một con dao găm mà thôi, nếu muốn nói thêm một cái nữa, thì chỉ còn lại một hàm răng tốt.

Con Hắc Đao trong tay Tiểu Ca khiến Sở Văn hâm mộ đã lâu.

Không biết binh khí đó là gì.

Vấn đề cuối cùng.

Trong bốn nhiệm vụ lần này của hệ thống, nhiệm vụ cuối cùng, chắc chắn cũng là nhiệm vụ quan trọng nhất là "sống sót." Khi nghe ba chữ này, trong lòng hắn bỗng dâng lên một linh cảm không tốt lắm.

Mộ dưới biển nguy hiểm đến vậy, nhưng hệ thống cũng không nhấn mạnh ba chữ này, mà bây giờ lại phát "sống sót" một cách độc lập như một nhiệm vụ.

"Xem ra chuyến đi đến long mạch thiên hạ, Tần Lĩnh lần này, e rằng phải cẩn trọng hơn nữa." Sau khi xuống giường, Sở Văn trong lòng bao phủ một tầng âm ảnh như vậy, tầng âm ảnh đó vẫn luôn theo sau hắn từ Hàng Châu bay đến sân bay quốc tế Hàm Dương.

Hoắc Tú Nhi và Hạo Thiên Chân đã đến Tây An sớm hơn Sở Văn một ngày.

Cho nên sau khi hội hợp với Bàn Tử, họ đã đến sân bay đón Sở Văn.

"Hắc, không phải Bàn gia tôi khoác lác đâu, lão Kim Nha ở Phan Gia Viên thấy ngọc phiến Thần Thụ trong tay tôi, cứ níu kéo tôi không buông, nói rằng lần sau có đồ nhất định phải giữ lại cho ông ấy." Bàn Tử nói trên đường từ sân bay về.

"Lão Kim Nha?" Hạo Thiên Chân lắc đầu cười nói: "Đúng là chạy đi chạy lại giữa Trường Sa và Bắc Bình, vì kiếm tiền, một chút cũng không chịu nhàn rỗi mà." "Hừ, để tôi giữ đồ tốt cho ông ta ư?

Nha, cũng không thể nào chứ?" Bàn Tử hừ hừ quay đầu nhìn Sở Văn.

Thực ra trong lòng y nghĩ, nếu trong mộ thực sự có đồ tốt, thì chắc chắn đã bị Sở Văn lén lút lấy đi rồi, sao có thể đến lượt Bàn Tử tôi chứ?

Tôi cũng chỉ là đi sau người ta húp chút nước thịt vụn thôi.

Hoắc Tú Nhi hiển nhiên rất quen thuộc với Tây An, dường như Hoắc gia cũng có chi nhánh ở đó, nên trên đường đi cô ấy đã giới thiệu các danh lam thắng cảnh cho Sở Văn.

Bàn Tử nhìn Đại Nhạn Tháp và thành Trường An cổ lướt qua ngoài cửa sổ xe thì than thở: "Chậc chậc, nơi này ấy à, đúng là bảo địa.

Anh tôi có một người làm thầu khoán ở đây, theo lời anh ấy nói, cố đô mà, tùy tiện đào một nhát xuống, toàn tiền đồng, chén sứ, lọ gốm, khi mở rộng thành phố ngày xưa, ngày nào cục di tích văn vật cũng chạy đến hiện trường để bảo vệ di tích, lúc đó náo nhiệt lắm." "Vì mộ nhiều, nên trước khi động thổ nhất định phải đốt hương, cúng bái, đặt thủ lợn, những ông chủ bất động sản tài sản bạc tỷ đó đều dẫn người bên dưới cùng bái lạy." "Sau đó có một lão già Giang Tô không tin tà, vì chút tiền còm mà không thèm làm gì, kết quả ngày động thổ đào ra một cỗ quan tài, bên trong có xác chết máu.

Nghe nói đã cắn chết hai người, sau đó ngay cả lãnh đạo cũng bị kinh động." "Ghê vậy sao?" Hoắc Tú Nhi bình thường được bảo vệ rất tốt, nên mặc dù ở giữa đám phu tử, nhưng trên người cô ấy không có chút mùi bùn đất nào của người mới vào nghề.

"Thật chứ?" Bàn Tử thấy có người nghe, lập tức có khí thế: "Lão già đó ngay trong đêm đã tìm một nhóm đạo sĩ phong thủy, nhóm người đó ra ý là chỉ cần lão già đó ngay trong đêm chạy ra khỏi địa

phận Tây An, thì có thể giữ được một mạng." "Kết quả ngày thứ hai người ta phát hiện chiếc xe đang bật đèn khẩn cấp ở lối vào đường cao tốc, trên cửa xe toàn vết cào, thi thể của lão già đó lại không hiểu sao xuất hiện trong quan tài xác chết máu, tài xế lái xe chở lão già đó chạy ra ngoài không biết bị súc vật kéo ra bờ sông, cắn nát thịt xương." Bàn Tử nói xong nhìn Hoắc Tú Nhi: "Cuối cùng lãnh đạo ra mặt, nói là do bệnh nhân dại, sau đó lấp liếm chuyện.

Năm đó báo chí cũng đưa tin mà." Hoắc Tú Nhi nghe xong ngây người.

Một lúc sau, cảm thấy không khí của chuyến đi lần này có vẻ hơi nặng nề, nên sau khi đấu khẩu vài câu với Bàn Tử.

Ánh mắt cô ấy lướt qua gương chiếu hậu bên phải.

Trong gương chiếu hậu, Sở Văn đang ngồi ở hàng ghế sau dựa vào cửa sổ xe nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, bèn mở mắt ra.

Kết quả nhìn thấy Hoắc Tú Nhi đang nhìn hắn qua gương chiếu hậu như có điều suy nghĩ.

Sở Văn trong lòng bỗng nảy ra một ý nghĩ: "Con bé này trong lòng nhất định giấu chuyện gì đó, nếu không sao cứ nhìn chằm chằm tôi vậy." Thấy Sở Văn đã phát hiện, ánh mắt Hoắc Tú Nhi cũng không hề né tránh, mà mỉm cười ngọt ngào, sau đó tiếp tục đùa cợt với Bàn Tử.

Nếu Sở Văn là người bình thường, e rằng đã bị vẻ ngoài ngây thơ vô số tội của cô ấy mê hoặc.

Đáng tiếc Sở Văn thì không.

Hắn thầm nghĩ: Con bé này trong lòng tuyệt đối có bí mật không thể nói, nếu không chỉ là gặp gỡ tình cờ, không cần thiết phải chú ý đến tôi như vậy.

Để xem cô bé có thể giấu bí mật được bao lâu.

Chương 69

Theo thông tin của Hoắc Tú Nhi, lần gần đây nhất Tam Thúc xuất hiện là ở một thôn làng nằm dưới chân núi Tần Lĩnh, khe núi con.

Từ bây giờ lái xe đến đó ước chừng mất gần bảy tám tiếng đồng hồ.

Cho nên trên đường đi, Sở Văn đều nhắm mắt dưỡng thần, có lẽ vào khoảng nửa đêm, hình như không còn quốc lộ nữa.

Hạo Thiên Chân lái xe trên đường đất trong núi xóc nảy, bỗng nhiên từ phía trước xe truyền đến tiếng "Rầm" một tiếng!

Y phanh gấp.

May mà Sở Văn phản ứng nhanh, nếu không thì suýt nữa đã đâm đầu vào ghế phía trước.

"Ư, cái quái gì vậy?" Bàn Tử dụi mắt hỏi với vẻ hoảng hốt.

"Hình như đâm phải thứ gì đó.

Không phải thỏ chứ." Hạo Thiên Chân kéo phanh tay, muốn xuống xe xem.

Lái xe vào ban đêm ở vùng này, thường xuyên có hiện tượng đâm chết thỏ rừng hoặc gà rừng.

Bởi vì ban đêm đèn xe đột nhiên chiếu vào, thỏ rừng sẽ hoảng loạn chạy lung tung.

Rồi tự lao vào xe.

Tài xế xe đường dài một đêm chạy bốn trăm cây số có thể đâm chết hai ba con thỏ rừng, chuyện này không có cách nào đề phòng, trừ phi cứ chạy chậm rãi suốt cả quãng đường mà thôi.

Đột nhiên!

Sở Văn nhìn quanh, lập tức nói: "Đừng dừng, đừng xuống xe!

Tiếp tục lái!" Hạo Thiên Chân ngây người, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Sở Văn, y cũng dựng tóc gáy!

Ngay sau đó đạp ga!

"Thỏ rừng ư?

Ai, Thiên Chân lái xe cũng không cẩn thận chút nào, nghe nói đâm chết thỏ rừng có vẻ không may mắn lắm à." Bàn Tử hít hít mũi, ghé cửa sổ nhìn ra ngoài.

Lời Bàn Tử nói không sai.

Sở Văn cũng biết cách nói này, là quy tắc ngầm trong giới tài xế.

Đâm chết thỏ rừng, xe đâm vào cột!

Sau khi đâm chết thỏ rừng vào nửa đêm, thông thường sẽ xảy ra tai nạn xe cộ, cho nên nhất định phải cẩn thận lái xe.

Nhưng mà, giữa đêm khuya khoắt, tài xế trừ phi đâm phải người, nếu không thì sẽ không dễ dàng xuống xe, vì quỷ mới biết xuống xe sẽ gặp phải chuyện gì.

Ở một số nơi rất hẻo lánh, có những thôn dân nghèo khó điên rồ chuyên đặt chướng ngại vật trên đường, sau khi chiếc xe của họ trúng kế, nếu tài xế xuống xe xem, thì những thôn dân mai phục bên cạnh sẽ xông ra cướp bóc.

Đừng tưởng xã hội mới không có chuyện như vậy.

Dù sao cướp thì cướp rồi, đèn tắt lửa tối tăm ai cũng không nhìn thấy ai.

Hoặc một số tài xế xe đêm bát tự không cứng sợ gặp phải thứ

không sạch sẽ, nên dù biết đã đâm phải thứ gì đó, cũng đạp ga cứng đầu chạy tiếp, sợ xuống xe sau đó lại mang ma núi bên ngoài về nhà.

Đó đều là quy tắc, có quy tắc nghĩa là kinh nghiệm được đúc rút sau khi người đi trước đã gặp nạn.

"Không sao, dù sao cũng không phải người, đi thôi, còn hai mươi cây số nữa là đến thôn rồi, chúng ta đến nhà dân tá túc một đêm, sáng mai lên núi." Hạo Thiên Chân nghe lời Sở Văn, không xuống xe, đạp ga tiếp tục lên đường.

"Đúng rồi, tình huống vừa rồi, hình như anh đã phát hiện ra điều gì đó?" Nhịn rất lâu, Hoắc Tú Nhi cuối cùng không nhịn được nữa.

Sở Văn không lên tiếng, im lặng không nói.

Hoắc Tú Nhi bị từ chối thẳng thừng, bĩu môi hờn dỗi, cũng không nói gì nữa.

Sau chuyện ồn ào này, mấy người đều không còn buồn ngủ nữa.

Ngay lúc này bốn phía toàn cây, mượn ánh trăng nhìn thấy bóng ma trùng điệp.

Hạo Thiên Chân cũng giảm tốc độ xe, đoạn đường hai mươi cây số, y phải lái hơn nửa tiếng mới đến nơi.

Sở Văn trước đây đã tra tài liệu, Tần Lĩnh thuộc tỉnh Thiểm Tây phân bố theo hình eo rồng, hai cánh đông, tây phân ra nhiều dãy núi.

Có rất nhiều con sông chảy sâu vào núi.

Chương 70

Tần Xuyên tám trăm dặm từ xưa đã là nơi hội tụ những di tích văn vật nổi tiếng, đặc biệt là sườn núi phía bắc có rất nhiều quần thể lăng mộ vua chúa, mộ táng của quan lại quyền quý, phú hào cự phú càng không đếm xuể.

Cho nên số thợ thủ công tạm dừng chân trong thôn cũng không ít.

Lâu dần thành quen, dân làng cũng đều biết những người ở đây đều làm gì, chỉ cần không đào mộ tổ tiên nhà tôi, mộ người khác muốn đào sao thì đào, dù sao khi đi thì trả sòng phẳng tiền ăn ở cho tôi là được.

Bàn Tử đi trước nói chuyện năm phút, hí hửng quay lại nói đã tìm được chỗ.

Tối hôm đó sau khi ở lại, Sở Văn mới lên tiếng: "Chúng ta vừa rồi, gặp ma rồi." Phòng mà Sở Văn và những người khác ở là do lão hương (người địa phương) tạm thời nhường ra, phòng không lớn, đồ đạc bên trong cũ kỹ.

Nhưng ra ngoài mà có chỗ che gió che mưa là tốt rồi, nên mọi người cũng không câu nệ.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, và Sở Văn ba ông già đang thoải mái nằm trên giường đất có sưởi.

Chỉ có Hoắc Tú Tú ngủ trên "giường" được ghép từ ba cái ghế, đôi mắt to tròn ướt át đầy vẻ không phục.

Nhưng đối mặt với ánh mắt của Hoắc Tú Nhi, Sở Văn dường như không nhìn thấy gì cả.

Không có cách nào, bảo đừng đi, cô ấy cứ khăng khăng đi.

Đã khăng khăng đi, vậy thì tổng phải tuân theo sự sắp xếp của tổ chức chứ.

Nếu không, nhường một chiếc giường lớn cho một người phụ nữ, còn ba người đàn ông kia thì ngồi trên ghế đẩu mà ngủ sao?

Lẽ nào cái đạo lý nam nữ bình đẳng kia lại thành trò lừa bịp sao.

Nằm một lúc, Hạo Thiên Chân bỗng nhiên quay sang Sở Văn hỏi: "Vừa rồi trên đường anh cảm thấy rồi, sao không dừng xe?" Sở Văn trong tay mân mê khối tử ngọc, khẽ nói: "Chúng ta vừa rồi, có lẽ gặp ma rồi." "Gì?

Gì?" Bàn Tử đang gãi ngón chân cái trên giường đất có sưởi rất sảng khoái, nghe lời Sở Văn nói, rồi liên hệ với tình huống vừa rồi, lập tức nổi da gà.

"Chúng ta, vừa rồi gặp ma rồi, nên tôi mới bảo Thiên Chân tiếp tục đi." Sở Văn bình tĩnh nói.

"Anh biết sao?" Hoắc Tú Nhi dù sao cũng ngủ không thoải mái, dứt khoát ngồi dậy.

"Ma gì?

Ma núi?

Nữ quỷ?" Bàn Tử đầu tiên kinh ngạc, sau đó hứng thú: "Sở huynh đệ của tôi, mấy ngày không gặp, mở được âm dương nhãn sao?" Sở Văn lười biếng trả lời Bàn Tử, quay sang Hạo Thiên Chân nói: "Lần trước sau khi trải qua chuyện với Tam Thúc tôi, tôi đã dành thời gian đi tra tài liệu." "Tử ngọc trong văn hiến lịch sử chính thống đều không có ghi chép, nhưng công sức không phụ lòng người, tôi đã thực sự tìm thấy thông tin liên quan trên một bài viết trên mạng." Sở Văn nói: "Nghe nói mười năm trước ở vùng nông thôn Tứ Xuyên có một cậu bé có thể nhìn thấy ma và nói chuyện với ma, nên người ở mười dặm

tám thôn bị tà nhập đều đến bái đứa trẻ đó." "Cứ thế, cậu bé trở thành cây hái ra tiền, mẹ nó có việc gì cũng mang nó đi trừ ma, nhưng bỗng nhiên một ngày nọ, cậu bé không nhìn thấy ma nữa, sau đó cả gia đình đi hỏi mọi người có thấy khối đá đen nào không." Nói xong, Sở Văn mân mê tử ngọc nói: "Lúc đó đọc bài viết đó, tôi có chút tò mò, cho đến vừa rồi khi xe chúng ta đâm phải thứ gì đó, khối tử ngọc trong tay tôi bỗng nhiên bắt đầu phát ra năng lượng." "Cho nên tôi đoán, cậu bé đó không hề có khả năng nhìn thấy ma, mà là vì chất liệu của khối đá đó giống với chất liệu tử ngọc của tôi, nên có thể cảm nhận được ma quỷ." Nghe xong lời Sở Văn nói, Bàn Tử đều có chút ngây người!

Lại có kiểu thao tác như vậy sao, một hòn đá thôi mà cũng có thể cảm nhận được ma quỷ rồi sao?

"Không, thứ ma quỷ thực sự quá huyền ảo, Bàn gia tôi thấy xác chết nhiều như vậy rồi, nhưng ma quỷ, thực sự một con cũng chưa thấy, con quỷ trẻ con trong mộ dưới biển kia, tôi vẫn luôn không tin.

Dù sao tôi cũng chưa tận mắt nhìn thấy ma quỷ trông như thế nào, tôi coi như nó không tồn tại." Bàn Tử nói một mạch rất nhiều lời.

Thấy không ai tiếp lời, y lại bổ sung một câu: "Sở huynh đệ của tôi, chúng ta sắp xuống mộ rồi, không thể nào làm loạn lòng quân được, chúng ta làm nghề này thì không thể sợ ma, sợ ma thì sao mà trộm mộ được." Sở Văn hiếm khi thấy Bàn Tử nói những lời đầy tâm huyết như vậy, hắn cất tử ngọc đi cười nói: "Coi như tôi nói nhiều rồi, không sao, chúng ta mau ngủ đi, sáng mai trời vừa sáng thì vào núi!" Một đêm không nói chuyện, trừ việc ba chiếc ghế cũ nát mà Hoắc Tú Nhi ngủ thỉnh thoảng kêu kẽo kẹt loạn xạ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoắc Tú Nhi đau lưng mỏi eo bị Sở Văn gọi tỉnh.

Mấy người tranh thủ lúc trời còn tờ mờ sáng, đeo ba lô vào núi.

Bàn Tử vừa vào khe núi, như rồng ẩn mình xuống biển vậy, rất phấn khích.

Hoắc Tú Nhi trên người có chút công phu, nên đi đường núi không hề tốn sức.

Tốc độ của mấy người rất nhanh, ước chừng đi sáu bảy tiếng đồng hồ, xung quanh đã không còn một chút dấu vết hoạt động nào của con người.

Suốt thời gian dài xuyên qua rừng cây, quần áo của mọi người cơ bản đều bị sương ướt sũng, dính vào người, rất khó chịu.

Cộng thêm lá cây che kín, ánh nắng không đủ, ngay cả giữa trưa, mọi người đều cảm thấy lạnh buốt toàn thân.

Sở Văn từ trong ba lô lấy ra ngọc bài thông tin chiếu hình ghi lại bản đồ nói: "Tôi ước chừng phải đi hai mươi tiếng đồng hồ, nếu không có gì ngoài ý muốn, tối nay, chúng ta phải ở lại trong rừng một đêm rồi." Hoắc Tú Nhi vẫn luôn ghi nhớ mối hận tối qua ngủ trên ghế, nên cố ý kiếm chuyện nói: "Vậy nếu xảy ra ngoài ý muốn thì sao?" "Vậy thì ở lại trong rừng cả đời đi." Sở Văn giật mình nói.

Sau khi nghỉ ngơi xong tiếp tục tiến lên, Hạo Thiên Chân dùng dao phát quang khai phá đường đi liên tục chặt lá cây gần tám tiếng đồng hồ, bây giờ lưỡi dao đã cùn, y vứt bỏ con dao xong ngồi xuống thở phào một hơi: "Nếu Tiểu Ca ở đây thì tốt rồi, con Hắc Đao đó chặt những cành cây này dễ như trở bàn tay mà." "Đừng gấp, hô, hô!" Bàn Tử thở hổn hển ném ba lô xuống đất: "Không biết chiêu trò của Tiểu Ca sao?

Hô, hô, người ta đều đột nhiên xuất hiện, đột nhiên biến mất mà." Kết quả hai người vừa nói xong, ngây người, dường như đã hiểu ra.

Một lát sau.

Bàn Tử quay đầu với vẻ mặt khó coi nhìn Hoắc Tú Nhi: "Không phải…" Thật ra chuyện này cũng không thể trách Bàn Tử được, đúng là cái bóng mà Tiểu Ca kia để lại cho mọi người quá lớn.

Dù sao thì ai mà ngờ được lúc xuống mộ gặp nguy hiểm, cô nàng Hoắc Tú Nhi nhỏ nhắn đáng yêu kia lại đột nhiên xé toạc lớp da trên mặt, rút Hắc kim cổ đao từ trong lòng ra chứ.

Mãi sau khi được Sở Văn kiểm chứng, xác nhận Hoắc Tú Nhi đúng là Hoắc Tú Nhi thì ba người mới thôi.

Chương 71

Hạo Thiên Chân cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Sau lần từ biệt Tiểu Ca ở mộ đáy biển, chẳng biết đến bao giờ mới có thể gặp lại.

Gã cầm con dao cùn trong tay, buồn chán vạch vạch xuống đất, đột nhiên nhìn xuống chân rồi la lên: "Mau nhìn kìa." "Gì thế?" Bàn Tử lập tức rút khẩu súng tự chế trong lòng ra.

Bây giờ nhà nước quản lý rất nghiêm, khẩu súng này Bàn Tử phải vất vả nhờ bạn bè tuồn về từ một lò rèn súng lậu ở Ninh Hạ.

Lúc mới nhận súng, Bàn Tử đã thử, uy lực khá lớn, nhưng khi mục tiêu cách xa hơn một trăm mét thì độ chính xác lại không đâu vào đâu.

Vì làm gấp nên chỉ đành dùng đồ có sẵn chắp vá, gã còn đặt cho khẩu súng một cái tên rất hợp cảnh, gọi là "Thổ Pháo".

Bàn Tử cầm "Thổ Pháo" trong tay, quay đầu lại thì thấy Hạo Thiên Chân và Sở Văn đang ngồi xổm nghiên cứu gì đó dưới đất.

"Tro tàn." Sở Văn đứng dậy, dưới chân có dấu vết của người khác đốt lửa: "Nhìn độ mới thì chắc là chuyện của hai ngày trước.

Sau khi dập lửa, họ còn dùng lá cây che giấu dấu vết, chắc là sợ đội tuần tra núi phát hiện." "Hai ngày?" Hạo Thiên Chân xác nhận lại lần nữa.

Sở Văn gật đầu: "Đúng vậy, xem ra chúng ta có bạn đồng hành rồi, tiếp theo phải cẩn thận hơn, ở nơi này không ai nói lý lẽ với mình đâu.

Gặp người ở đây, tôi nghĩ chỉ có thể là đồng nghiệp." Đợi nghỉ ngơi đủ, bốn người lại tiếp tục lên đường.

Trên đường đi, Bàn Tử tiện tay bẻ một cành cây vừa múa may vừa đi về phía trước, trời cũng dần tối lại.

Khoảng bảy giờ tối, mọi người mới tìm được một hốc cây hơi khô ráo để nghỉ ngơi.

Đêm khuya.

Hoắc Tú Nhi và Hạo Thiên Chân đều đã ngủ say.

Bàn Tử vừa mới tỉnh, đảm nhận nhiệm vụ quan trọng là gác đêm.

Sở Văn tìm một vị trí thoải mái nằm xuống, nhắm mắt lại.

Có lẽ vì quá mệt mỏi, Sở Văn ngủ không sâu giấc.

Tình trạng nửa tỉnh nửa mê này không biết kéo dài bao lâu, hắn tỉnh lại, nhìn quanh bốn phía.

Sở Văn lập tức toát mồ hôi lạnh.

Những người vốn đang ngủ say bên cạnh đều đã biến mất.

"Bàn Tử!

Hạo Thiên Chân!" Sở Văn thầm nghĩ không ổn, vội vàng đứng dậy tìm kiếm khắp nơi.

Hắn dùng thính giác nhạy bén áp tai xuống đất lắng nghe, cảm nhận được một sự chấn động rất nhỏ từ phía tay phải.

Thế là Sở Văn rút con dao găm sau lưng, lặng lẽ lần về phía đó.

Cảnh tượng sau đó khiến Sở Văn tê cả da đầu.

Hắn phát hiện phía trước có ba người đang ngồi xổm trước một cây cột đồng xanh khổng lồ đường kính khoảng ba mét, cười một cách quái đản.

Cùng lúc đó, Sở Văn dường như nghe thấy tên mình được gọi trong hư không từ cây cột đồng.

“Anh Sở Văn!

Anh Sở Văn!” Từng tiếng gọi vang bên tai, Sở Văn mồ hôi đầm đìa mở mắt ra, mới nhận ra mình vừa gặp ác mộng.

“Sao vậy?” Sở Văn vừa hỏi, Hoắc Tú Nhi đã đặt một ngón tay lên môi hắn, đồng thời căng thẳng nhìn về phía trước, khẽ nói: “Nhìn kìa, anh Bàn Tử hình như bị trúng tà rồi!” Sở Văn nhìn theo ánh mắt của cô.

Chỉ thấy Bàn Tử đứng một mình cách đó không xa, tay cầm cây gậy dùng để dò đường ban chiều, liên tục gõ vào thân một cây hòe cổ thụ.

Vừa gõ vừa lẩm bẩm gì đó trong miệng.

Lúc này Hạo Thiên Chân cũng bị đánh thức, khi thấy hành vi như bị quỷ nhập của Bàn Tử, gã lập tức cảm thấy hơi sợ hãi.

Kể từ khi vào Tần Lĩnh, gã toàn gặp phải những chuyện ma quỷ không thấy được, không sờ được!

Sở Văn lặng lẽ đứng dậy, từ từ tiến đến sau lưng Bàn Tử.

Lúc này hắn mới nghe rõ Bàn Tử đang lẩm bẩm gì.

Bàn Tử cúi đầu, không thấy rõ biểu cảm trên mặt, nhưng có thể nghe rõ gã đang dùng một thứ phương ngữ địa phương nào đó để chửi rủa: “Mẹ nó, dám bỏ rơi tao, lão tử muốn mạng mày, lão tử phải lấy mạng mày!!” Nghe thấy thứ tiếng địa phương đó, Sở Văn biết có chuyện rồi.

Chương 72

Tuy Bàn Tử ngày thường giao du rộng rãi, nhưng Sở Văn dám chắc, với cái lưỡi của một người miền Bắc, gã tuyệt đối không thể nói được giọng miền Nam thuần thục và trôi chảy như vậy.

Trừ khi thật sự có quỷ nhập vào người!

Hạo Thiên Chân vội chạy đến bên Sở Văn, định gọi Bàn Tử tỉnh lại ngay lập tức.

Ai ngờ lại bị Sở Văn cản lại.

"Nhìn xem, cậu ta hình như không hề phát hiện ra chúng ta." Sở Văn nói.

Hoắc Tú Nhi, Hạo Thiên Chân và Sở Văn, ba người đứng cách Bàn Tử hai mét mà nói chuyện, vậy mà Bàn Tử thật sự không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn cầm gậy gỗ gõ vào thân cây như một thằng ngốc.

"Không phải mộng du." Hoắc Tú Nhi cố gắng tách chuyện này ra khỏi ma quỷ.

"Không được." Sở Văn ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh xung quanh rồi nói: "Bây giờ không thể gọi cậu ta tỉnh lại." "Trong rừng sâu núi thẳm, có những chuyện vượt ngoài sức tưởng tượng của chúng ta, đừng kinh động cậu ta vội, chúng ta hãy quan sát một lát." Sau khi Sở Văn nói xong, ba người liền đứng sau lưng Bàn Tử lặng lẽ quan sát.

"Lũ súc sinh, lão tử phải giết sạch chúng mày, he he he...

Tất cả đều phải chết!

He he he, tất cả đều phải chết!!" Bàn Tử một mình đối mặt với cái cây, lẩm bẩm một cách âm hiểm hồi lâu, sau đó đột nhiên ném cây gậy

gỗ trong tay đi, bắt đầu dùng tay không đào đất.

Vì hai hôm trước trời mưa nên đất vẫn còn ẩm ướt.

Cộng thêm việc đây là rừng rậm nguyên sinh, trên mặt đất ngoài bùn đất ra còn có rất nhiều lá cây mục nát.

Vì vậy Bàn Tử đào đất rất nhanh.

Hoắc Tú Nhi và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, mặt mày thất sắc.

Rợn người!

Chưa có khoảnh khắc nào rợn người như lúc này.

Người bạn thân quen nhất bên cạnh mình đột nhiên nói một thứ phương ngữ kỳ quái, trong rừng sâu núi thẳm đào đất như bị quỷ nhập!!

Bàn Tử im lặng đào đất, trong rừng thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu quái dị của loài vật nào đó không rõ.

Ai nấy đều cảm thấy sởn gai ốc.

Chỉ hai ba phút sau, động tác của Bàn Tử chậm lại, gã thật sự đã đào ra một vật đen sì từ dưới gốc cây hòe.

"Cái gì vậy!" Hạo Thiên Chân lo lắng nói.

Vì ánh sáng lúc này quá tối, Bàn Tử lại quay lưng về phía ba người, nên khi gã lấy vật đó ra, không ai nhìn rõ nó là cái gì.

"Ta lạnh quá, he he he, không tìm nữa!

Tìm được rồi!" Bàn Tử tiếp tục nói bằng cái giọng kỳ quái đó.

Đồng thời gã đặt vật vừa đào được lên tay chùi đi chùi lại.

Đột nhiên, Bàn Tử ngẩng phắt đầu lên, dùng giọng điệu oán độc nói một cách tàn nhẫn: "Mày cũng đi cùng tao đi!" Ngay sau đó, gã cầm vật đen sì kia, trực tiếp nhét vào miệng mình!

“Không ổn rồi!” Đồng tử của Sở Văn co rụt lại!

Trong lúc cấp bách, hắn lập tức nhặt một hòn đá dưới đất, ném thẳng vào đầu Bàn Tử!

“Keng!” một tiếng, hòn đá ném trúng phóc vào vật đen trong tay Bàn Tử.

Giây tiếp theo, Bàn Tử như bị kinh động, đột ngột quay người, sắc mặt tái nhợt nhìn Sở Văn, Hoắc Tú Nhi và Hạo Thiên Chân rồi âm u nói: “Ồ!

He he he, lại có thêm ba người nữa!” Nói xong, Bàn Tử giơ vật trong tay lên, không chút do dự chĩa thẳng vào Hạo Thiên Chân.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, thứ gã đang cầm trong tay, không ngờ lại là một khẩu súng lục vừa đào lên từ dưới đất!

“Mẹ kiếp!” Sở Văn lập tức lao lên phía trước, một cước đá văng khẩu súng trong tay Bàn Tử.

Bàn Tử hét lên một tiếng chói tai, đống thịt mỡ trên mặt co giật, vậy mà lại cắn chặt vào chân Sở Văn!

Sở Văn thầm chửi trong lòng: “Từ trước đến nay chỉ có tao cắn người, không đời nào để người khác cắn tao, tỉnh lại cho lão tử!” Vừa đá văng khẩu súng, hắn liền xoay người đổi chân, đá một cước thật mạnh vào bên thái dương của Bàn Tử!

Từ lúc Bàn Tử giơ súng chĩa vào Hạo Thiên Chân, đến lúc Sở Văn lao lên đá văng súng bằng chân trái, rồi xoay người tung cước vào đầu bằng chân phải, tất cả chỉ diễn ra trong vòng chưa đến 0.5 giây.

Bàn Tử vừa còn la hét chửi bới lập tức trợn trắng mắt, mềm nhũn ngã xuống đất.

Chương 73

“Bàn Tử!

Bàn Tử!” Hạo Thiên Chân vội vàng chạy tới đỡ Bàn Tử, còn Hoắc Tú Nhi thì ngây người nhìn bóng lưng của Sở Văn.

Cô có biết chút võ công, nên càng nhận ra hai cú đá đơn giản vừa rồi của Sở Văn gọn gàng và đẹp mắt đến mức nào.

Gần như trong chớp mắt, lao lên, nhún người, ra chân, thu chân, kết thúc trận đấu!

Không cho Bàn Tử bất kỳ cơ hội nào để thở!

“Trước kia nghe Bàn Tử ca ca nói anh ấy lợi hại, mình cứ nghĩ họ tự tâng bốc nhau, không ngờ một người đàn ông trông sạch sẽ như vậy mà ra tay lại ác, chuẩn, và chắc đến thế!” Hoắc Tú Nhi ngẩn người khoảng ba bốn giây mới hoàn hồn lại sau pha hành động của Sở Văn.

Thực ra nếu nói trong bốn người hiện tại ai là người yếu nhất, vậy thì chắc chắn Hạo Thiên Chân đội sổ, Bàn Tử đứng thứ hai từ dưới lên, vì võ công của Hoắc Tú Nhi khá hơn Bàn Tử một chút.

Nhưng nếu nói về thực chiến, Hoắc Tú Nhi tuyệt đối không phải là đối thủ của bất kỳ ai trong ba người còn lại.

Thứ nhất vì Hoắc Tú Nhi là một cô gái luôn được bảo bọc, thứ hai là vì Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều đã trải qua những khoảnh khắc sinh tử.

Hai người có được thực lực như hiện tại, đều là do hết lần này đến lần khác liều mạng với tử thần mà có được.

Không ra tay thì thôi, đã ra tay là liều mạng!

Lần đầu tiên đổ đấu, Hoắc Tú Nhi vốn nghĩ mình đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng khi thật sự chứng kiến khoảnh khắc Sở Văn ra tay, cô mới nhận ra khoảng cách giữa mình và cao thủ thực sự lớn đến mức nào.

Sau khi Bàn Tử ngất đi, Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Nhi lập tức đưa gã đến bên đống lửa.

Lại bấm nhân trung, lại vạch mí mắt.

Sở Văn sắc mặt khó coi đi tới nói: "Đừng lo, không sao đâu, cú đá vừa rồi của tôi trúng vào cổ của Bàn Tử, nên cậu ta chỉ bị sốc tạm thời thôi, chắc sẽ tỉnh lại ngay." Quả nhiên, chưa đầy mấy phút, từ sâu trong cổ họng Bàn Tử phát ra một tràng âm thanh "khẹc khẹc", sau đó gã hít một hơi thật sâu rồi tỉnh lại.

Giống như đang ngáy to bị chính mình làm cho giật mình, gã mở mắt ra: "Làm gì vậy!

Làm gì thế, ái chà mẹ nó, cái cổ của lão tử, tao có bị sái cổ đâu, sao cổ đau thế này, quay đầu còn không được." Nghe thấy giọng miền Bắc quen thuộc, Hạo Thiên Chân và Sở Văn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Cậu không nhớ vừa rồi mình đã làm gì à?" Sở Văn ngồi xổm xuống nhìn sắc mặt Bàn Tử hỏi.

Bàn Tử tuy đã trở lại bình thường, nhưng sắc mặt lại trắng bệch như người ngâm nước hai tiếng đồng hồ.

"Tôi..." Bàn Tử ôm cổ, đột nhiên nói: "Ủa, không đúng, rõ ràng tôi đi tiểu một bãi, sao lại ngủ quên mất vậy!" "Đi tiểu?" Sở Văn nhíu mày, chỉ vào cây hòe kia rồi nói: "Ở chỗ đó à?" Bàn Tử nhìn theo hướng Sở Văn chỉ, trên khuôn mặt trắng bệch của gã hiếm hoi thoáng qua một vệt hồng, có chút ngượng ngùng nói: "Này, Sở gia, anh không thể nhân lúc người ta đi tiểu mà nhìn trộm được, yếu đuối thế." "Bớt

nhảm đi!" Sở Văn chém nhẹ một cú vào gáy Bàn Tử, gã lập tức kêu thảm một tiếng.

"Chăm sóc Bàn Tử đi, Thiên Chân." Sở Văn đứng dậy gọi Hạo Thiên Chân, hai người đi đến một nơi không xa cây hòe cổ thụ.

"Cậu ta không nhớ những gì vừa xảy ra.

Tôi thấy chuyện này có chút tà môn.

Bây giờ càng đến gần nơi đó, những chuyện xảy ra càng quỷ dị hơn." Sở Văn khẽ nói với Hạo Thiên Chân.

"Tình huống của Bàn Tử vừa rồi, lẽ nào trên thế giới này thật sự có ma quỷ?" Hạo Thiên Chân cũng bắt đầu nghi ngờ.

Trước đó lái xe trên đường núi gặp ma, giờ lại đến Bàn Tử nửa đêm nói năng lảm nhảm, nếu không phải Sở Văn phản ứng kịp thời, không chừng gã đã nổ súng tự sát rồi!

"Tạm thời chưa rõ tình hình, nhưng mà…" Sở Văn nhìn về phía cây hòe cổ thụ rồi nói: "Tôi cảm thấy có lẽ có liên quan đến cái cây này." "Cái cây này?" Hạo Thiên Chân kỳ quái nói: "Trong dãy Tần Lĩnh này, nhiều nhất chính là cây cối, một cái cây thì có gì lạ." Chỉ thấy Sở Văn im lặng không nói, quay về lật ba lô lấy đèn pin, trước tiên nhặt khẩu súng lục mà Bàn Tử vừa đào lên từ dưới đất.

Sau đó lại đi vòng quanh cây hòe cổ thụ hai vòng.

"Thiên Chân, cậu có biết đặc tính của cây hòe là gì không?" Sở Văn đột nhiên hỏi.

"Cây hòe quá phổ biến rồi, trên đường ở miền Bắc trồng đầy loại cây này, còn về đặc tính thì, tôi thật sự không hiểu biết gì về thực vật cây cối cả." Hạo Thiên Chân nhíu mày nói.

Sở Văn do dự một lúc, cuối cùng cảm thấy nên nói ra trước, để

mọi người cùng thảo luận.

"Thiên Chân, cậu thử tách chữ 'hòe' ra xem." "Mộc, quỷ?" Hạo Thiên Chân nhìn Sở Văn với ánh mắt thay đổi: "Ý anh là…" "Đúng vậy, cây hòe theo quan điểm phong thủy học, tuy ngũ hành thuộc Mộc, nhưng lại là loại âm tính nhất trong hệ Mộc.

Tổ tiên khi sáng tạo chữ Hán, thực ra đã bao hàm vạn vật thế gian vào trong đó." Sở Văn khẽ nói: "Cây hòe, còn được gọi là mộc quỷ, là loại cây chuyên dùng để khóa hồn." Hạo Thiên Chân nghe Sở Văn phân tích, toàn thân nổi da gà từng lớp từng lớp từ lòng bàn chân trở lên, bất giác kéo chặt cổ áo, nghe Sở Văn tiếp tục kể: "Vào khoảng thời gian kháng chiến, một vị tướng của Quốc Dân Đảng là Trung Bình Tấn đã tiêu diệt toàn bộ một sư đoàn của quân đội phe Đỏ ở Cam Túc, trong sư đoàn đó, có một đội nữ binh.

Sau khi nhóm nữ binh này bị phe Trung Bình Tấn bắt làm tù binh, chúng đã ban họ cho thuộc hạ, sau đó, nghe theo lời khuyên của một đạo sĩ bên cạnh, đã giết sạch họ rồi chôn trong một rừng hòe." "Mục đích là để những người phụ nữ có oán niệm sâu nặng này vĩnh viễn không được đầu thai." Sở Văn chỉ vào cây hòe đó rồi nói: "Bàn Tử trước đó vẫn bình thường, là do đến gần cái cây này mới bị trúng tà, rồi từ dưới đất đào ra khẩu súng, cho nên tôi có một suy đoán, e rằng dưới gốc cây đó có chôn người chết." "Không thể nào…" Hạo Thiên Chân cảm thấy hô hấp cũng không thông thuận.

"Cậu còn nhớ lời Bàn Tử nói trước khi định tự sát không?" Sở Văn hỏi.

Hạo Thiên Chân nhớ lại, trong lòng lập tức tin đến chín phần suy đoán trước đó của Sở Văn: "...Cũng đi cùng tao đi, sau đó mới giơ súng lên!" Sở Văn trịnh trọng gật đầu, sau đó nhìn về phía gốc cây hòe: "Tôi tạm giả thiết ở đây thật sự có ma, lại nghe Bàn Tử lúc nãy

nói năng lảm nhảm, tôi nghi ngờ, trước chúng ta đã có một nhóm trộm mộ giết người ở đây, sau đó một người trong số chúng biết tà thuật phong thủy, đã chôn kẻ trộm mộ bị giết dưới gốc cây hòe này." "Hơn nữa, dựa vào độ mới cũ của khẩu súng, tôi đoán rằng, nhóm người đó hẳn là vừa mới rời khỏi đây không lâu." Trong đầu Hạo Thiên Chân lóe lên hình ảnh đống tro tàn bị che giấu dưới chân lúc trưa, buột miệng nói: "Là cùng một nhóm người, hướng đi và lộ trình của nhóm người đó đều giống hệt chúng ta!!" Đối mặt với tiếng kêu kinh ngạc của Hạo Thiên Chân, Sở Văn gật đầu nói: "Có người cũng giống chúng ta, cũng muốn đi tìm cây thần thụ đó.

Chắc là họ đi trước chúng ta nhiều nhất là một hai ngày." Hạo Thiên Chân thở dài: "Lần này náo nhiệt rồi đây." "Này!" Lúc này, Bàn Tử đột nhiên la lên một tiếng: "Tôi nói này, hai người thì thầm to nhỏ gì ở đó thế?

Đặc biệt là cậu, Hạo Thiên Chân, tôi cứ tưởng chỉ có mình tôi phản bội Tiểu Ca, ngả về phía Sở Văn, không ngờ cậu, một tên công tử bột, vậy mà cũng phản bội rồi à!" Sở Văn và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, quay trở lại trước đống lửa, đem toàn bộ chuyện vừa xảy ra, bao gồm cả những suy đoán của hai người kể lại hết cho Bàn Tử và Hoắc Tú Nhi.

Chương 74

Bàn Tử hoàn toàn không tin mình bị quỷ ám: "Bàn gia đây là nghệ nhân đổ đấu, quanh năm sống dưới lòng đất, âm khí trên người vốn đã nặng, nếu có quỷ, trong mắt nó tôi cũng phải là một cái xác chết mới đúng, không thể nào!" Nhưng nhìn ánh mắt của Hoắc Tú Nhi, Hạo Thiên Chân và cả Sở Văn, cuối cùng Bàn Tử cũng thấy chột dạ.

Chẳng lẽ Bàn gia ta thật sự bị úng nước rồi sao?

Sau khi nghe xong suy đoán của Sở Văn về toàn bộ sự việc, Bàn Tử nén cơn đau ở cổ nói: "Toàn là chủ nghĩa hư vô, chủ nghĩa suông, không thực tế.

Thế này đi, bây giờ tôi đến dưới gốc cây hòe kia đào thử, nếu đào ra được thi thể, vậy sau này Sở gia nói gì tôi nghe nấy, nếu không đào ra thi thể, vậy thì đợi ngày mai xuống mộ xong, anh miễn phí cứu tôi một mạng, thế nào!" Sở Văn thích kiểu người nói chuyện thẳng thắn như Bàn Tử.

Thế là Bàn Tử cũng không nhiều lời, lập tức lấy từ trong túi ra chiếc xẻng quân dụng có thể lắp ráp, dưới ánh đèn pin của Hoắc Tú Nhi mà bắt đầu đào.

Chỉ mất ba phút, xẻng quân dụng dường như đã xúc phải thứ gì đó.

Sau đó dùng tay gạt ra, không ngờ lại thật sự lôi ra được một vạt áo.

Lúc này ánh mắt Hoắc Tú Nhi nhìn Sở Văn không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung được nữa.

Sinh ra trong gia tộc trộm mộ, tuy nhà họ Hoắc chủ yếu kinh

doanh trên thương trường, nhưng từ nhỏ cô đã quen biết không ít chuyên gia khảo cổ, sờ Minh Khí, nên cứ ngỡ mình rất am hiểu về những phương diện này.

Nhưng kể từ khi đặt chân vào phạm vi Tần Lĩnh, sức hấp dẫn của Sở Văn bắt đầu dần dần bộc lộ.

Đầu óc lạnh lùng, thân thủ cao cường, đối với sinh tồn nơi hoang dã và phong thủy tướng thuật gần như không gì không biết!

Cây cối ở Tần Lĩnh nhiều không kể xiết, nhưng người ta chỉ đi một vòng quanh đây là đã biết dưới gốc cây có chôn người chết, kết quả lại thật sự lôi ra được một xác chết.

Thủ đoạn như vậy, quả thực chưa từng nghe thấy.

Giống như lúc này trên trời đầy sao, Sở Văn chỉ vào một ngôi sao nói 'sáng lên cho tôi', kết quả ngôi sao đó thật sự sáng lên vậy.

Nói về Bàn Tử, sau khi thật sự lôi ra một vạt áo từ trong đất, gã lập tức nổi giận đùng đùng, có cảm giác như bị sỉ nhục.

Gã chửi ầm lên: "Mẹ kiếp nhà nó, dám nhập vào người Bàn gia, cắm lông gà lên cột điện, đúng là cái lông gà to gan (đảm tử) mà!" Bàn Tử sau đó vứt xẻng quân dụng đi, dùng hai tay nắm lấy vạt áo đó, dùng sức kéo mạnh ra ngoài.

Một thi thể nam giới gầy gò mặc bộ đồ rằn ri rẻ tiền, chân đi giày da bò xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngực của thi thể nam có một vết thương do súng rõ ràng, mũi và miệng đều đầy bùn đất, túi ngực phồng lên, bên trong có nửa bao thuốc lá Vân mềm.

Sở Văn tiến lên kiểm tra thi thể, sờ vào lòng bàn tay của thi thể nam rồi nói: "Da dẻ trắng bệch, chắc chắn không làm nông, lòng bàn tay có chai sạn dày, vết chai hướng vào trong, chứng tỏ thường xuyên

dùng xà beng, xác định là dân đổ đấu đồng nghiệp không chạy đi đâu được.” Hạo Thiên Chân có chút không nỡ nói: “Đều là đồng nghiệp, bị người ta hại chết, hay chúng ta đổi chỗ khác đặt anh ta đi, chứ để dưới gốc cây hòe, cứ thấy hại người.” Chỉ có Bàn Tử chán nản nói: “Thôi xong rồi, niềm tin vào chủ nghĩa duy vật sụp đổ rồi.

Trước giờ chỉ có ta nhập vào người khác, không ngờ hôm nay, Bàn gia ta cũng bị người khác nhập.” Sở Văn cố nén cười nói: “Đừng vội kết luận, chúng ta bây. giờ càng lúc càng gần cây thần thụ đó rồi, tất cả những chuyện kỳ lạ mà tôi gặp trên đường, có thể đều liên quan đến nơi chúng ta sắp đến.” “Đúng vậy, bây giờ chắc chắn có một nhóm trộm mộ khác đã xuất phát trước chúng ta hơn một ngày, ngày mai chúng ta phải đi sớm, không thể để nhóm người đó nhanh chân đến trước được.” Mấy người đang nói chuyện, bỗng nghe trong núi vang lên một tiếng sấm rền.

“Không thấy chớp mà, tự nhiên có sấm, ông trời cũng thương tiếc cho anh danh một đời của tôi sao!” Bàn Tử chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét dài.

Hạo Thiên Chân tiến lên một bước lắc đầu nói: “Không phải tiếng sấm, là thuốc nổ!” Ngay sau khi tiếng vang của tiếng nổ lớn vừa kết thúc, mọi người thấy Sở Văn đưa tay phải ra, đơn giản bấm đốt ngón tay rồi nói: “Mẹ kiếp!

Đang phá mộ, vị trí cách chúng ta khoảng tám cây số!” “Chết tiệt!” Bàn Tử nghe vậy, từ dưới đất bò dậy, giắt hai khẩu súng vào lưng rồi nói: “Lũ khốn kiếp, vừa nhập vào người lão tử, lại còn muốn cướp Minh Khí của lão tử, tao liều mạng với chúng mày!” Hoắc Tú Nhi đứng một bên quan sát, chỉ cảm thấy những gì trải qua trong một đêm còn đặc sắc hơn tất cả những chuyện cô đã trải qua trong cả cuộc đời.

Đặc biệt là khi thấy Sở Văn có thể dựa vào tốc độ truyền âm thanh

mà nhanh chóng tính toán ra vị trí và phương hướng phá mộ.

Trong mắt Hoắc Tú Nhi lập tức hiện lên hai chữ: "Chuyên nghiệp!" Giờ đây trong lòng cô, nhóm đàn ông trước mắt quả thực ngầu bá cháy!

Giữa đêm khuya, sâu trong Tần Lĩnh, một tiếng nổ vang trời.

Chim muông kinh hãi bay tán loạn, khói bụi cuồn cuộn.

Lúc này trời đã hửng sáng, phía đông xa xa đã lờ mờ lộ ra một vệt trắng bạc.

Trong rừng, bốn bóng người đang nhanh chóng tiếp cận nguồn phát ra âm thanh đó.

"Không cần xem bản đồ nữa, là cùng một nơi." Hạo Thiên Chân vừa đi vừa nói, khoảng cách tám cây số, nói xa không xa, nói gần cũng chẳng gần.

Đặc biệt là trong rừng rậm nguyên sinh, dưới chân hoặc là lớp lá mục dày đặc, mềm xốp, hoặc là đá lởm chởm, hai bên thỉnh thoảng có suối trong chảy xuống, trên đá phủ đầy rêu xanh, đi lại vô cùng khó khăn.

Khoảng ba giờ sau, bốn người mồ hôi nhễ nhại đã đến bên rìa một vách đá cheo leo.

Tần Lĩnh quả thực là một nơi kỳ diệu, đặc biệt là những đoạn chưa được khai thác du lịch, cảnh sắc vô cùng kỳ ảo.

Một vách đá cheo leo, nếu miêu tả một cách bình thường, thì giống như một ngọn núi đá khổng lồ bị một thanh kiếm sắc bén chém đôi, ở giữa hình thành một khe nứt nhỏ hẹp, đáy của khe nứt này chính là vị trí hiện tại của nhóm Sở Văn.

Vì địa thế núi đá cực cao, nên cảnh quan một vạch trời (Nhất

Tuyến Thiên) ở đây khác với những ngọn núi thấp, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ có thể thấy một vệt sáng cực mỏng.

Ở đỉnh trời xa xôi, thật sự giống như cả bầu trời thu nhỏ lại thành một đường thẳng, nếu không tự mình trải nghiệm, không thể nào lĩnh hội được một phần vạn trong đó.

Nhưng bây giờ không phải lúc để cảm thán trước cảnh quan thiên nhiên kỳ vĩ, sau khi quan sát sơ qua môi trường xung quanh, họ đi vào trong hẻm núi.

Chương 75

Càng đi, mấy người càng kinh hãi.

Vì đường đi càng lúc càng chật hẹp, hai bên thỉnh thoảng có thể thấy một vài hài cốt động vật.

Do hẻm núi Nhất Tuyến Thiên chật hẹp, nên gió lùa vào rít lên từng cơn.

Càng đi sâu vào trong, tiếng gió nghe càng giống như tiếng quỷ dữ gào khóc.

Hoắc Tú Nhi dù sao cũng là lần đầu tiên chứng kiến sự lợi hại của thiên nhiên, nên tuy cơ thể đã mệt lử, nhưng không dám tụt lại phía sau nửa bước.

Cô đi sát sau lưng Sở Văn, hy vọng có thể học hỏi được chút gì đó từ anh.

Càng đi xuống dưới, thi thể hài cốt càng nhiều.

"Đợi đã!" Sở Văn đi đầu đột nhiên dừng bước nói: "Lại có một thi thể nữa, chắc là của nhóm trộm mộ kia, không biết bên trong họ rốt cuộc có bao nhiêu mâu thuẫn mà giải quyết không hết." Vì lúc này chiều rộng của hẻm núi chỉ còn khoảng ba mét, nên khi đi ngang qua thi thể đó, mọi người đều có thể nhìn thấy rõ.

Mặt của thi thể một màu xanh tím, như bị người ta siết cổ đến chết.

Nhưng trên cổ lại không có bất kỳ vết thương nào, cũng không biết trước khi chết đã gặp phải chuyện gì.

"Mọi người cảnh giác, tiếp theo chuyện gì cũng có thể xảy ra, chúng ta không giống họ, chúng ta ít người, không ai được chết." Bàn

Tử lên đạn khẩu súng, tiếp tục đi về phía trước.

Khoảng cách giữa hai vách núi càng lúc càng hẹp, hai bên vách đá có cảm giác như sắp đổ sập xuống.

Vạch trời trên đỉnh đầu đã sớm không còn thấy đâu, môi trường xung quanh cũng càng lúc càng tối.

Tiếng gió gào thét càng thêm thê lương.

Hạo Thiên Chân đột nhiên dừng bước nói: "Phong thủy ở nơi này rất hỗn loạn, hoàn toàn loạn cả lên, tôi không thể hiểu nổi." "Tôi cũng vậy." Sở Văn quan sát xung quanh một lượt, nhìn về phía trước, xa xa dường như có một đống đá vụn lớn được dọn dẹp.

Phía sau đống đá vụn là một hang động sâu thẳm không biết thông đến đâu.

"Chính là nó!

Sáu tiếng trước, nhóm người kia vừa dùng thuốc nổ phá tung chỗ này, cũng không biết họ đã dùng thủ đoạn gì mà có thể phán đoán được nên đặt thuốc nổ ở đâu, phong thủy ở đây hoàn toàn không có quy luật gì cả, ngẩng đầu không thấy sao, bốn phía không có mạch, khắp nơi đều là đá lởm chởm kỳ quái, một cảm giác cổ quái không tả xiết." Sau khi Hạo Thiên Chân đến đây, mới phát hiện ra phương pháp trước đó của mình đã sai.

Đây tuyệt đối không phải là huyệt mộ, vì không ai lại chôn mình ở một nơi như thế này.

Nhưng bản đồ hiện ra từ mảnh ngọc bội mang ra từ mộ đáy biển lại cho thấy, đích đến cuối cùng cũng là ở đây.

"Đi, vào trong xem thử, đám trộm mộ kia vào trước chúng ta cũng là chuyện tốt, mìn họ đã gỡ hết rồi." Bàn Tử muốn cho mọi người thêm chút tự tin.

Nhưng Sở Văn biết, mức độ nguy hiểm của nhiệm vụ "sống sót" mà hệ thống đưa ra, tuyệt đối không phải là thứ mà đám trộm mộ kia có thể gỡ được.

Đứng ở cửa động, hắn nhắm mắt lại, trong vô thức lại cảm nhận được có thứ gì đó ở dưới đang chờ đợi.

Đang chờ đợi mình ư?

Bí mật của mình, món vũ khí định mệnh của mình.

Đến lúc này, cảm giác mong đợi trong lòng Sở Văn lại lấn át cả nỗi sợ hãi nguy hiểm.

Hắn không chút do dự nhảy vào cửa động sâu thẳm.

Hoắc Tú Nhi là người nhảy cuối cùng, trước khi nhảy, cô vô tình quay đầu nhìn lại con đường, trong khoảnh khắc hoảng hốt, dường như cô thấy thi thể mặt mày xanh tím lúc nãy đang lảo đảo đứng dậy!

Khi cô chưa kịp nhìn rõ thì chân đã trượt!

"Phùm" liên tiếp vang lên mấy tiếng.

Cả nhóm lần lượt nhảy xuống từ cửa động.

Mọi người phát hiện bên dưới hang động lại là một con đường nước, hiện tại mực nước chỉ ngập đến đầu gối của Sở Văn.

Sở Văn thử nhiệt độ, nước khoảng mười độ.

Bàn Tử lúc nhảy xuống bị ngã một cú, toàn thân ướt sũng, suýt nữa làm Hoắc Tú Nhi cũng ngã theo.

Sau khi rơi xuống nước, Hoắc Tú Nhi đi sát bên cạnh Sở Văn, định kể cho mọi người nghe chuyện mình vừa thấy.

Nhưng thực ra trong khoảnh khắc đó, Hoắc Tú Nhi cũng không chắc mình có nhìn rõ hay không.

Cuối cùng cô quyết định, chuyện không chắc chắn thì đừng nói ra dọa người.

Sở Văn lấy đèn pin trong túi ra, chiếu khắp hang động rồi nói: "Mọi người cẩn thận, trong nước có thể có cá." Bàn Tử thản nhiên nói: "Có cá thì có cá, chỉ cần không phải là những thứ tà ma như Quán tử thi trong mộ đáy biển lần trước là được, Bàn gia đây đấu với trời, đấu với đất, không thích chơi với mấy thứ ma quỷ đó." "Nếu là Triết La Khuê thì sao." Sở Văn nhìn kết cấu bên trong hang động, phát hiện ở đây lại có dấu vết xây dựng nhân tạo.

Chương 76

Vì mọi người đều đang đi trong nước, tiếng nước cộng với tiếng vang trong hang động khiến Bàn Tử không nghe rõ lời Sở Văn nói ngay lúc đầu, gã hỏi lại: "Quý cái gì?

Cá quý đến mấy thì cũng là cá thôi, tao mà sợ nó à?" Nhưng Hoắc Tú Nhi đứng gần Sở Văn hơn, nên nghe rõ mồn một: "Triết La Khuê!

Không phải quý, anh là đồ mù chữ, đó là một loài cá ăn thịt sống trong hệ thống nước lạnh, tính tấn công rất mạnh." Bàn Tử bị một cô em gái mắng vào mặt, khiến mặt già đỏ bừng, cố nói chữa: "Cá cá, khuê khuê, thằng ngốc nào đặt cho nó cái tên vừa khó nghe vừa khó nhớ thế." "Nói ít thôi, mọi người cẩn thận một chút." Hạo Thiên Chân vừa dẫm lên những tảng đá trong nước vừa nói.

Lúc này gã cũng nhận ra, nơi họ đang đứng dường như là một thạch thất hình vòm lớn, được đục đẽo mà thành.

Trên đỉnh có một vài dấu vết của bích họa, nhưng do thời gian quá xa xưa, cộng thêm hơi nước ở đây nặng, nên những bức bích họa này chỉ có thể lờ mờ nhìn ra được đường nét.

"Thiên Chân, cậu có thể từ trình độ kỹ thuật khắc đá này mà phán đoán niên đại không?" Sở Văn đột nhiên hỏi.

"Không nhìn ra được, kỹ thuật ở đây khá thô sơ, không giống như được điêu khắc bằng công cụ, nhìn những vết rãnh lõm trên đỉnh, càng giống như được đục bằng đá." Hạo Thiên Chân nói.

"Xì, tôi đây Bàn Tử tuy không có văn hóa, nhưng mẹ nó tôi cũng biết, dùng đá đục đá, thứ đó có thể đục ra được một cái hang động quy mô lớn như vậy sao?" Bàn Tử trước đó bị Hoắc Tú Nhi nói là mù chữ, bây giờ trong lòng đầy bất phục, gặp ai cũng muốn cà khịa, để

thể hiện kiến thức uyên bác của mình.

Đột nhiên!

Sở Văn đột ngột dừng lại!

Bàn Tử không phanh kịp, suýt nữa đâm sầm vào người Sở Văn, bực bội nói: "Sở Văn, phía trước có nhân viên soát vé khu tham quan hay sao, đứng lại không đi, đợi xếp hàng à?" Chỉ nghe thấy Sở Văn không nhúc nhích, cố gắng hạ thấp giọng nói một câu: "Lui lại, nhanh lên, đi đường nào thì lui lại đường đó." Bởi vì dưới ánh đèn pin, trên mặt nước phía trước, có ít nhất năm vệt nước hình tam giác đang di chuyển qua lại.

Triết La Khuê!!

Sở Văn thầm chửi trong lòng.

Hiện tại nước chỉ sâu đến eo, theo lý mà nói khu vực này không phải là phạm vi hoạt động của Triết La Khuê!

Vùng nước mà Triết La Khuê ưa thích nhất ít nhất cũng phải sâu khoảng hai mét.

Một số con Triết La Khuê có kích thước lớn hơn một chút thì cần nước sâu ít nhất năm mét trở lên mới có thể sinh tồn.

Mẹ nó, độ khó địa ngục, cũng không thể chỉ tăng số lượng mà không tăng chất lượng chứ!

Tuy không hiểu tại sao lũ cá quái này lại xuất hiện ở vùng nước vô lý như vậy, nhưng Sở Văn vẫn ra hiệu cho mọi người rút lui trước, sau đó mới tính cách.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một vật dài khoảng một mét bảy từ dưới nước bay lên, sau đó rơi mạnh xuống trước mặt Sở Văn và Bàn Tử đang đi đầu.

Bàn Tử tuy giật mình, nhưng vẫn cầm đèn pin chiếu vào vật đó.

Không chiếu thì thôi, chiếu một cái giật nảy mình.

Vật đó rơi xuống trước mặt họ, chìm sâu xuống nước, sau đó lại từ từ nổi lên mặt nước.

Cảnh tượng này vừa hay bị Bàn Tử chiếu trúng.

Xuất hiện trước mặt mọi người, là một thi thể máu thịt bầy nhầy!

Phần mặt của thi thể gần như đã bị gặm sạch chỉ còn lại xương.

Khi Sở Văn nhìn thấy thi thể này, trong lòng lại chửi thề một câu.

Hóa ra là một trong những thành viên của nhóm trộm mộ lúc trước, không biết vì lý do gì mà bị đồng đội bỏ lại ở đây.

Mẹ kiếp, nhóm trộm mộ này tuyệt đối không phải dạng vừa.

Coi đồng đội của mình như rác mà vứt bừa bãi, có biết giữ vệ sinh không hả?

Thế là mùi máu tanh từ thi thể bị vứt lại đã thu hút bốn năm con Triết La Khuê nhỏ đến vùng nước này tranh giành thức ăn.

Kết quả trong lúc tranh giành, thi thể này lại bị quăng đến trước mặt Sở Văn.

"Trời đất quỷ thần ơi!" Bàn Tử theo phản xạ nuốt nước bọt: "Nhân viên soát vé khu du lịch trông gớm ghiếc vãi." Sau đó Sở Văn ngẩng đầu, thấy có đến bốn, năm, tóm lại là bốn năm vệt nước hình tam giác đang lao về phía mình.

Dường như chúng đã cảm nhận được ánh sáng!

Một con Triết La Khuê trực tiếp nhảy lên khỏi mặt nước, toàn thân đỏ rực, trên mình đầy những vết thương và đốm, một miệng đầy những chiếc răng nanh sắc nhọn không đều, mắt vì quanh năm không

thấy ánh sáng nên đã bị thoái hóa nghiêm trọng.

Lần này tất cả mọi người đều đã nhìn rõ bộ dạng của con cá quái!

“Phùm” một tiếng, con cá quái rơi xuống kéo thi thể đang nổi lềnh bềnh kia chìm xuống nước lần nữa.

Môi Bàn Tử run rẩy, đâu còn nửa phần thần thái như lúc nãy: “Quý, cái thứ quý giá đó sao!” Mấy con Triết La Khuê còn lại đến muộn hơn một chút, không giành được thi thể kia, nhưng lại phát hiện bây giờ không cần phải tranh giành một món thức ăn nữa.

Bởi vì đột nhiên ông trời lại ban cho chúng bốn món ngon, trong đó có một người to béo, trông đặc biệt béo bở!

Chương 77

“Chạy!” Sở Văn hét lớn một tiếng!

Mấy người đồng thời quay người lại, vừa nhảy vừa chạy, trong hang động vốn yên tĩnh, lập tức vang lên tiếng nước ào ào!

Nhưng...

Có ai chạy nhanh hơn cá không?

Vào thời khắc mấu chốt, Bàn Tử lại tụt xuống cuối đội, chắn giữa Triết La Khuê và đồng đội.

Không phải vì gã có giác ngộ cao cả gì, mà vì thân hình Bàn Tử quá to, lực cản cũng lớn, thật sự không chạy nhanh bằng người đi đầu.

“A a a!” Gã cầm hai khẩu súng, xả đạn loạn xạ vào nơi nước đang cuộn trào!

Sở Văn nói với Hoắc Tú Nhi: “Theo sát tôi!” Hạo Thiên Chân thì rút ra thanh trường đao vốn thuộc về Bàn Tử, nói với Sở Văn: “Xin lỗi, để cậu ta phải vất vả rồi.” Sở Văn đáp lại: “Xin lỗi mà có ích, thì cần cảnh sát làm gì?” Vừa rồi sở dĩ bảo mọi người chạy, là vì Sở Văn sợ trong lúc hỗn chiến sẽ có người bị thương, nhưng vì mọi người không chạy được, Sở Văn cũng quay người rút dao găm ra, con dao găm này đã đồng hành cùng hắn từ mộ đáy biển đến tận bây giờ, đã giết Kim giáp cự mãng, cũng đã giết hải hầu tử.

Đợi giết xong lũ Triết La Khuê này, có lẽ nó có thể vinh quang về hưu.

Đúng lúc này, một con Triết La Khuê trực tiếp nhảy khỏi mặt nước, há miệng táp về phía Sở Văn.

Nói thật, dưới nước vì có lực cản, Sở Văn thật sự khó đối phó với lũ cá này, nhưng nếu Triết La Khuê nhảy lên khỏi mặt nước, vậy thì lại là chuyện khác.

Chỉ thấy hắn không lùi mà tiến, lao tới trong chớp mắt, đâm con dao găm vào đỉnh đầu nó!

"Phụt!" một tiếng!

Con dao găm không ngờ lại không thể xuyên thủng lớp vảy của Triết La Khuê.

Sở Văn cười khổ một tiếng, nhân tính quả nhiên là vậy, sắp có điện thoại mới thì điện thoại cũ lập tức hỏng.

Nhưng tuy một đòn không thể làm con Triết La Khuê bị thương, nhưng dường như đã khiến nó đau đớn.

Gã này sau khi bơi một vòng trong nước đã học được bài học, lần này không trồi lên nữa, mà chuyên tấn công vào hạ bộ của Sở Văn và Hoắc Tú Nhi.

"Đồ hạ lưu!" Sở Văn trong lúc lao tới, đột nhiên nhoài người tóm lấy, vừa vặn tóm được mang cá, không chút do dự, ngón tay siết chặt, trực tiếp xé nửa mang cá ra khỏi đầu nó!

Lối đánh hoàn toàn bạo lực này khiến Hoắc Tú Nhi sáng mắt lên.

Con Triết La Khuê bị Sở Văn làm bị thương, đuôi cá quẫy mạnh hai cái rồi cuối cùng cũng bỏ chạy.

Có một con Triết La Khuê khác vốn định tấn công lén Sở Văn, nhưng sau khi ngửi thấy mùi máu của đồng loại liền lập tức đuổi theo con cá bị thương kia.

Đợi nó đuổi kịp, e rằng sẽ là một trận tàn sát đồng loại.

"Bàn Tử, sao rồi!" Sở Văn quay đầu lại, thấy Bàn Tử đang bị một

con Triết La Khuê tương đối nhỏ quấn lấy, một tay kẹp đầu con cá đó, nhấc nó lên khỏi mặt nước, tay kia thì điên cuồng bắn vào cái miệng máu của con Triết La Khuê!

Tiếng súng không ngừng vang vọng trong hang động, Bàn Tử cuối cùng cũng cứng rắn được một lúc.

Hạo Thiên Chân là người thông minh nhất, dùng tay và chân chống vào hai bên vách hang, cả người không ở dưới nước, nên không bị tấn công ngay từ đầu, con cá nào nhảy lên, đều sẽ bị gã dùng đao chém xuống.

Trong chốc lát, trong nước đâu đâu cũng là máu, có một con Triết La Khuê nhỏ bị Bàn Tử bắn thủng ruột đang lật bụng.

Con Triết La Khuê nhỏ này vừa bị Bàn Tử ném xuống nước, hai con cá đang tấn công Hạo Thiên Chân lập tức lao tới xé xác nó.

Bàn Tử thấy vậy liền lập tức hét lên với những người khác: "Đi!

Nhân lúc chúng nó đang ăn cơm, chúng ta mau chuồn!" "Bơi đi!" Sở Văn cũng lập tức hét lên.

Trong tình huống này, đi bộ trong nước thật sự không nhanh bằng bơi.

Trong lúc hoảng loạn, mấy người chỉ biết bơi loạn xạ theo Sở Văn, cũng không biết đã rẽ bao nhiêu khúc cua trong hang động, khoảng năm phút sau, thể lực của mọi người đều đã gần cạn kiệt.

Dưới chân cũng không còn dẫm phải thứ gì.

"Nước ở đây sâu, mọi người cẩn thận, có thể có Triết La Khuê lớn hơn, tôi tìm một chỗ lên bờ nghỉ ngơi đã!" Bàn Tử dùng đèn pin chiếu một vòng, sau đó nói: "Bên kia có mấy tảng đá, có thể trèo lên đó!" Mọi người sau đó cũng bơi về phía Bàn Tử chỉ.

Thực ra mà nói, trước đó, Sở Văn vốn rất muốn thử mùi vị của Triết La Khuê, đáng tiếc vừa rồi đã thấy bộ dạng của lũ cá này, lại còn ăn cả thi thể.

Sở Văn dẹp luôn ý nghĩ đó.

Kỹ năng Tinh thông Thôn phệ này dùng trên những thứ khác, cắn con hải hầu tử kia một miếng, cũng còn hơn cắn lũ cá người gớm ghiếc này gấp trăm lần.

Cuối cùng, bốn người kiệt sức đã trèo lên được những tảng đá nhô lên khỏi mặt nước.

Kể cả Sở Văn, tất cả mọi người đều nằm vật ra đất không nhúc nhích.

Chương 78

Trận giao chiến vừa rồi tuy thời gian ngắn ngủi, nhưng lại tiêu hao rất nhiều tinh lực và thể lực, Sở Văn thà đại chiến ba trăm hiệp với mấy con rắn khổng lồ trong mộ đáy biển còn hơn, chứ không muốn gặp lại lũ cá xấu xí này lần nữa.

Dù sao ở dưới nước, lại không có vũ khí tốt, một thân thực lực căn bản không thể phát huy được.

Thở hổn hển được hai hơi, Hạo Thiên Chân ngồi dậy từ tảng đá, lấy thức ăn trong ba lô ra phát cho mọi người, sau đó lấy đèn pin chuẩn bị quan sát môi trường xung quanh.

Kết quả đúng lúc này, từ bốn phương tám hướng đột nhiên vang lên một tràng âm thanh "cạch cạch" của súng lên đạn.

Sau đó khoảng hơn mười chiếc đèn pin cường độ cao đột nhiên chiếu tới, suýt nữa làm mù mắt bốn người!

Bàn Tử đang ăn dở trong miệng chưa kịp nuốt xuống, lập tức nhắm mắt giơ tay, nghiêm túc hô lên: "Hảo hán tha mạng!

Hảo hán tha mạng!" Một lát sau, khi mắt mọi người dần dần thích ứng với ánh sáng.

Sở Văn nhìn rõ những người đó, rồi đột nhiên cười.

Bàn Tử cũng cười.

Hạo Thiên Chân cũng cười.

Hoắc Tú Nhi ngây người: "Này, nhiều súng chĩa vào chúng ta như vậy, các anh còn cười được à?" Bởi vì.

Trong ánh sáng chói lòa đột ngột đó, ngoài vầng hào quang rực rỡ,

họ còn thấy một cái đầu trọc quen thuộc đứng sau một đám người, với nụ cười nịnh nọt trên mặt.

Đó không phải là Trương Ngốc Tử, Trương cố vấn sao!!

Sau khi nghe tiếng súng lên đạn, Sở Văn hiểu rằng e là có rắc rối rồi!

Vừa mới thoát khỏi hàm răng của bầy Triết La Khuê, ai ngờ lại gặp phải nhóm trộm mộ đang nghỉ ngơi dưỡng sức trong hang động tối đen như mực.

Đội ngũ của nhóm người này rất đông, nhìn sơ qua đã có hơn mười người.

Phải biết rằng, Mạc kim đổ đấu thực ra không phải càng đông càng tốt, có phải đi trộm của Tào Tháo đâu mà làm phức tạp thế.

Cho nên dù trong tình huống này, trong lòng hắn cũng không có quá nhiều hoảng loạn.

Đông người ư?

Chỉ là một đám bia đỡ đạn mà thôi.

Thị lực của Sở Văn dưới ánh đèn pin cường độ cao dần dần hồi phục.

Hắn nheo mắt nhìn về phía đối thủ, kết quả từ phía sau một đám thành viên trộm mộ, hắn thấy được Trương Ngốc Tử mặt mày gian xảo!

Tiểu Ca!!

Cậu ấy ở đây!!

Cùng lúc đó, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng đều nhìn thấy Trương Ngốc Tử.

Tình huống éo le nhất trong đời người chẳng qua cũng chỉ đến thế, đối với đàn ông mà nói, chẳng qua cũng chỉ có hai tình huống.

Bảng vàng đề tên, lầu xanh gặp cố nhân!

Không đúng, hiểm cảnh gặp cố nhân!

Sở Văn trong lòng kích động, nhưng không phải vì sự an nguy của mình mà kích động.

Ngược lại hắn cảm thấy, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Hoắc Tú Nhi ba cái đuôi vướng víu này đã có người giúp trông nom.

"Vậy là, mình có thể bung hết sức đại náo Tần Lĩnh thần thụ rồi?" Ý nghĩ này đột nhiên nảy ra trong lòng, ngay sau đó giống như một đốm lửa nhỏ dần dần biến thành ngọn lửa hừng hực.

Không thể kìm nén được nữa.

Lúc này, một lão già ăn mặc giản dị đứng trước mặt Trương Ngốc Tử không hề lịch sự dùng đèn pin chiếu vào mặt bốn người một lượt.

"Các người…" Lão già vừa mở miệng, giọng nói có chút âm dương quái khí.

"Cũng là dân đổ đấu?" Bàn Tử thấy Trương Ngốc Tử cũng ở đây, trong lòng lập tức có chỗ dựa.

Hai người ngầu nhất mà gã từng gặp trong đời đều ở bên cạnh mình, lần đổ đấu này xem ra lại ổn rồi.

Gã ngáp một cái rồi nói: "Không có, không có, chúng tôi là du khách đi bộ đường dài trong núi, kết quả đi một hồi thì bị lạc đường." "Nói láo!" Bàn Tử vừa dứt lời, một thanh niên mặc đồ đen bên cạnh đã giật lấy khẩu súng trên lưng gã.

"Thái gia, ngài xem, có súng." Thanh niên kia cầm khẩu súng của Bàn Tử đưa cho lão già.

Chương 79

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão già co giật, ngay sau đó cầm khẩu súng đó bắn một phát đạn vào giữa hai chân Bàn Tử!

Bàn Tử chỉ cảm thấy dưới háng tóe lửa, sợ đến toát mồ hôi lạnh, định ra tay: "Mẹ kiếp!" Sau đó Hạo Thiên Chân kéo gã lại, ra hiệu cho Bàn Tử không được hành động thiếu suy nghĩ.

Bởi vì Tiểu Ca đang trà trộn trong đám người này, tạm thời không biết mục đích là gì.

Lỡ như ra tay, làm hỏng chuyện của Tiểu Ca thì không hay.

"Tao thấy chúng mày cố tình theo dõi bọn tao đã lâu, định ăn hôi chứ gì." Thái gia dọa Bàn Tử, sau đó đưa khẩu súng cho thanh niên kia nói: "Ba Tử, trông chừng mấy đứa này cho kỹ, lát nữa nếu có chuyện quái gì xảy ra, để chúng nó lên trước." Thanh niên tên Ba Tử kia khóe miệng lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý nói: "Thái gia, con nhỏ kia có thể để lại sau cùng được không ạ." Thái gia mí mắt sụp xuống liếc nhìn Ba Tử, do dự một lúc, dường như lại có chút e dè, sau đó xua tay nói: "Đợi tao xuống mộ thất rồi, mày hãy tính đến nó cũng không muộn." "Hiểu rồi, Thái gia." Ba Tử quay đầu nhìn Hoắc Tú Nhi một cái.

Ánh mắt đó khiến người ta ghê tởm.

Sở Văn nhíu mày, lập tức nổi sát tâm.

Kể từ mộ đáy biển, yêu ma quỷ quái chết dưới tay Sở Văn không ít, nhưng nếu nói đến việc giết người, thì lại chưa từng.

Nếu Ba Tử nhất quyết tìm chết, hắn cũng không ngại tiễn Ba Tử một đoạn đường.

Sau khi Thái gia quay người, liền nói với hai người phía sau:

“Trương cố vấn, Lương sư gia, chúng ta đã đến thạch quật rồi, tiếp theo muốn tìm quan tài thăm dò báu vật, phải nhờ vào hai vị.” Trương Ngốc Tử gật đầu nói: “Được thôi, được thôi.” Một lão già khác thân hình gầy gò, lưng còng, cằm có một chòm râu dê cười nói: “Thái gia, ngài cứ yên tâm, lão Lương tôi đây tất sẽ dốc hết toàn lực, trợ giúp Thái gia ngài một tay.” Ba người dẫn đầu đi về phía sau bên phải của bãi đá.

Sở Văn lúc này mới thấy, phía sau bên phải bãi đá không ngờ lại có một thế giới khác, bên trong một hang động nối liền một hang động khác, sâu không thấy đáy, cũng không biết cuối cùng thông đến đâu.

Ngay ở lối vào của hang động, có một cái bệ đá giống như tế đàn.

Bệ đá này trông đã có tuổi, bên cạnh lờ mờ có một vài hình khắc thô sơ, dường như vẽ lại cảnh tế tự của người xưa.

Trên bệ đặt một cái totem cổ xưa cao khoảng hai mét, nhưng không nhìn ra hình dạng, bị phong hóa nghiêm trọng, dường như là một loài động vật nào đó.

Tượng điêu khắc đầy những vết nứt, trông như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, cũng không biết đã đứng sừng sững ở đây bao lâu.

Càng không thể xác định được niên đại.

Chỉ nghe Lương sư gia nói: “Thái gia, theo như ghi chép trong cổ thư của nhà Vương lão bản, bệ đá này là nghi thức đầu tiên mà người xưa dùng để tế tự.” “Những chuyện tà ma xảy ra trên đường đi, ngài cũng đã thấy rồi, cho nên tôi đề nghị chúng ta tốt nhất nên làm theo nghi thức của người xưa, như vậy mới an toàn.” Trương Ngốc Tử ở một bên đáp lời: “Tôi thấy không ổn, năm đó khi đội kỵ binh Bất Ngôn của Bắc Ngụy đến đây, tất sẽ không làm theo nghi thức tế bái của người xưa, cho nên theo tôi thấy, chúng ta cứ trực tiếp vào trong là được, gặp vấn đề, chúng ta có súng có pháo, sợ gì chứ.” Lời của

mấy người đều lọt vào tai Sở Văn.

Bắc Ngụy!

Bất Ngôn kỵ!

Tiên dân!

Những gì cần đến đều đã đến rồi!

Đúng lúc này, Thái thúc ho khan hai tiếng, sau khi trầm ngâm liền chỉ vào Sở Văn trong bốn người, nói: "Cứ dùng nó, chúng ta cứ cẩn thận một chút, làm theo lời của Lương sư gia, cái gì cần làm thì cứ làm." Giây tiếp theo, Sở Văn bị người ta dùng súng thúc vào sau lưng, đưa đến ngay trước bệ đá của người xưa.

"Này!" Lương sư gia mặc một bộ Đường trang màu đen viền vàng đứng trước mặt Sở Văn: "Quay mặt về phía tế đàn quỳ xuống đi." Sau đó Hạo Thiên Chân và Bàn Tử dường như đã ý thức được điều gì.

Nhìn khẩu súng trong tay gã đàn ông lực lưỡng sau lưng Sở Văn, họ lờ mờ cảm thấy không ổn.

"Các người muốn làm gì!" "Bàn gia đây nói cho các người biết, thả Tiểu Sở nhà tao ra, nghe thấy không, nếu không đừng trách Bàn gia trở mặt đấy!" Hai người đồng thời hét lên, kết quả bị người áo đen phía sau dùng báng súng đập vào sau gáy một cái: "Mẹ kiếp, ồn chết đi được, im lặng hết cho tao!" Hoắc Tú Nhi chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, dù đã từng nghe bà nội nói, trong mộ thứ hung dữ nhất vĩnh viễn không phải là tử thi, mà là lòng người.

Lương sư gia tay cầm một tấm da không biết làm từ chất liệu gì, tiến đến bên cạnh Sở Văn nói: "Tất cả mọi người tránh ra, chuẩn bị huyết tế." "Nhanh lên, quỳ xuống cho lão tử!

Nếu không tao đâm chết mày bây giờ." Gã đàn ông lực lưỡng sau lưng Sở Văn hạ súng xuống, rút dao găm ra.

Sở Văn quay đầu lại lặng lẽ nhìn gã đàn ông lực lưỡng một cái, gã đó lập tức lùi lại hai bước.

Nhìn ánh mắt của Sở Văn trong khoảnh khắc đó, gã không ngờ lại cảm thấy một tia sợ hãi từ tận đáy lòng, không phải nỗi sợ chết, cũng không phải sợ hãi, mà là… Gã đàn ông lực lưỡng nuốt nước bọt, một cảm giác bất tường không thể giải thích!

Sở Văn quay người tiếp tục nhìn về phía tế đàn đá, đột nhiên nhíu mày, cảm giác quen thuộc trong lòng càng lúc càng rõ ràng.

Hắn không thèm để ý đến con dao găm trong tay gã đàn ông lực lưỡng sau lưng.

Sở Văn từ từ đi về phía tế đàn, trong đầu dường như vang vọng từng tràng từng tràng âm thanh tụng xướng kỳ lạ.

“Mày đang làm gì?

Sao không bắt nó quỳ xuống!” Lương sư gia chửi gã đàn ông lực lưỡng: “Trên đường đi đã giết bao nhiêu người rồi?

Mẹ kiếp bây giờ mày nhát gan à?” “Không, tôi, tôi, tôi không có.” Gã đàn ông lực lưỡng lấy hết can đảm, dùng súng chĩa vào sau lưng Sở Văn.

Đúng lúc này, những ngón tay thon dài của Sở Văn nhẹ nhàng chạm vào tế đàn đá.

Sau đó một tiếng “rắc” giòn tan vang lên, tất cả mọi người đều nghe thấy.

“Tiếng gì vậy?” “Mọi người cảnh giới, cẩn thận một chút.” Thái gia, Lương sư gia, và tất cả mọi người phía sau đều giơ súng trong tay lên, trên súng có gắn thiết bị chiếu sáng.

Chương 80

Tiếng "rắc rắc" đó càng lúc càng rõ ràng.

Ánh mắt Sở Văn sâu thẳm, nhìn vào bức tượng điêu khắc không rõ hình thù trên tế đàn đá, dùng giọng nói chỉ mình hắn nghe được khẽ lẩm bẩm: "Bắt ta quỳ, các ngươi dám sao?" Dưới ánh đèn pin của tất cả mọi người, bức tượng cao lớn đã bị phong hóa nhiều năm, đầy những vết nứt kia không ngờ lại phát ra những tiếng nứt vỡ li ti.

Cuối cùng.

"Ầm" một tiếng, nó sụp đổ.

"Ầm" một tiếng!

Bức tượng cổ xưa không rõ tên đã sụp đổ.

Biến cố bất ngờ này khiến tất cả mọi người đều giật mình, đặc biệt là nhóm trộm mộ của Thái gia.

Đi suốt một quãng đường, chẳng thấy được thứ gì, mà đã chết ba người.

Trừ Vương lão bản bị chôn dưới gốc cây hòe là do trong lúc nói năng linh tinh đã để lộ thông tin về tấm da, bị Thái thúc bắn lén giết chết.

Hai người còn lại đều là đang đi thì đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, chết vô cùng thê thảm, mặt mày xanh tím.

Một người bị vứt bên đường trong hẻm núi Nhất Tuyến Thiên, người còn lại thì bị vứt trong con đường nước ngập đến eo lúc nãy.

Những chuyện tà ma như vậy đã sớm khiến lòng người hoang mang.

Bây giờ còn chưa thực sự tiến vào hang động, bức tượng cổ ở cửa đã sụp đổ.

Tuy lúc nãy mọi người kiểm tra, bức tượng vì niên đại đã lâu nên đang trong trạng thái có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

Nhưng cũng quá trùng hợp rồi đi!

Sớm không sụp, muộn không sụp, cứ nhằm lúc này, bức tượng mấy ngàn năm vẫn đứng vững lại sụp đổ?

Chẳng lẽ là điềm báo không lành?

Trong đám người lập tức có một trận xôn xao, chỉ có Hạo Thiên Chân và Bàn Tử là lòng còn sợ hãi nhìn nhau.

Lời Tiểu Ca nói với Hạo Thiên Chân trên cột đồng trong mộ đáy biển lúc trước, vẫn còn rõ mồn một.

Đối với Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, lần này đến Tần Lĩnh, một là để tìm kiếm tung tích của chú Ba, hai là để tìm hiểu vì sao Sở Văn lại bất tường, và bí mật sau lưng hắn là gì.

Chứng kiến khoảnh khắc bức tượng sụp đổ.

Hạo Thiên Chân nhìn bóng lưng của Sở Văn, trong lòng kinh ngạc: "Tế đàn và bức tượng sụp đổ, có lẽ chỉ là sự khởi đầu của sự bất tường mà thôi." "Pằng!

Pằng!" Hai tiếng súng vang lên!

Mọi sự hỗn loạn đều bị dẹp tan, Ba Tử đứng trên một tảng đá vỡ, khẩu súng trong tay chỉ lên trời: "Chúng mày hoảng cái gì?

Một tảng đá vỡ mà sợ thành ra thế này à?" Hắn lắc lắc đầu, cổ phát ra tiếng răng rắc.

"Một lũ nhát gan!

Mẹ kiếp.” Ba Tử nhảy xuống khỏi tảng đá, đến trước mặt Sở Văn, quan sát kỹ rồi đột nhiên cười nói: “Vận may của mày tốt thật đấy, nhóc con.” Sở Văn không thèm để ý đến Ba Tử, hắn đang tìm kiếm cảm giác quen thuộc kia.

“Được rồi, bây giờ cái tượng chó má cũng không còn, huyết tế cái con khỉ!

Người đâu, đẩy bốn đứa này lên trước, để chúng nó dò đường cho chúng ta, xuất phát!” Ba Tử nói xong, ánh mắt liếc xéo về phía Thái gia: “Thái gia, chúng ta đi chứ?” “Trương cố vấn, Lương sư gia, mời.” Thái gia không trả lời trực diện, mà đi cùng Lương sư gia.

Một đoàn người bước qua bức tượng đã sụp đổ trên đất, lần lượt tiến vào hang động sâu không thấy đáy, đồng thời lan ra bốn phía.

Hơn mười chiếc đèn pin chiếu sáng con đường phía trước.

Sở Văn, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Hoắc Tú Nhi đi ở hàng đầu.

Sau khi rẽ qua một khúc cua trong hang động, một không gian rộng lớn đột ngột hiện ra.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Tạo hóa của đất trời, quỷ phủ thần công, không ngờ thế giới dưới lòng đất, lại có cảnh quan thiên nhiên hùng vĩ và khó lường như vậy, khiến người ta sinh lòng kính sợ!” Lương sư gia ra vẻ văn vẻ, vuốt râu, đi đứng như Bàn San đạo nhân ở phía trước nhất.

Lúc này dưới ánh sáng của hơn mười chiếc đèn pin, trước mắt mọi người hiện ra một quảng trường dưới lòng đất tự nhiên.

Ước tính sơ bộ, e rằng cũng phải hơn ngàn mét vuông.

Trên đầu mọi người toàn là những nhũ đá sắc nhọn, không ngừng nhỏ nước xuống.

Chương 81

Có những nhũ đá trên đỉnh hang động nối liền với măng đá dưới đất, hình thành những cột đá có hình thù kỳ dị.

Nhìn qua, giống như vô số ác quỷ đang tụ tập vui chơi ở đây.

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh sắc vừa kỳ dị vừa lộng lẫy trước mắt không khỏi mê mẩn: "Đây là không gian dưới lòng đất được hình thành do tác dụng của hiện tượng Karst trong đá vôi, hang động được hình thành là kết quả của sự ăn mòn lâu dài của nước ngầm trong khu vực đá vôi." Gã chỉ vào một cột đá trong đó nói: "Nhìn xem, cái đó có giống Tu La mặt ác trong Phật giáo Tây Tạng không!" Mắt Bàn Tử đảo lia lịa, khẽ huých Sở Văn nói: "Sở gia, chúng ta lúc nào ra tay, ở đây toàn là cột đá, súng của đám người này không dễ dùng đâu." Lúc này, một gã đàn ông lực lưỡng đi ngang qua Bàn Tử, hắn cũng bị cảnh quan chấn động trước mắt thu hút.

"Khụ khụ." Bàn Tử lập tức giả vờ ho một tiếng, đợi người kia đi xa hơn một chút rồi nói: "Nhanh quyết định đi, Sở gia, qua làng này, là không còn quán nào đâu." Ai ngờ Sở Văn lại tỏ ra không hề vội vã, nói: "Đợi!" Hoắc Tú Nhi sốt ruột: "Anh Sở Văn, đợi nữa, sự chú ý của họ lại quay về phía chúng ta bây giờ!!" "Đợi!" Sở Văn mặt không đổi sắc nói.

Bàn Tử tức giận, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lờ mờ giữa không gian, mọi người dường như nghe thấy từ các hang động bốn phương tám hướng có những âm thanh kỳ dị truyền đến.

"Sa sa sa." "Có thứ gì đó!" Lương sư gia đột nhiên quay đầu lại lắng nghe kỹ.

“Hình, hình như có thứ gì đó đang bò ra từ các hang động bốn phương tám hướng.” Một người đàn ông áo đen trong số đó lộ vẻ sợ hãi.

Lúc này tất cả mọi người đều im lặng, cố gắng lắng nghe.

Môi Lương sư gia khô khốc run rẩy, mồ hôi lạnh trên trán bắt đầu nhỏ từng giọt từng giọt xuống.

Xung quanh toàn là cột đá, bất kể nhìn về hướng nào, cũng giống như những con quỷ nhỏ đang đùa giỡn, nhìn chằm chằm vào những vị khách không mời mà đến đột ngột xông vào thế giới dưới lòng đất này.

Cùng với âm thanh trong hang động ngày càng rõ ràng, tất cả thành viên trong nhóm trộm mộ đều hoảng hốt giơ súng trong tay lên.

Một người trong số đó mồ hôi đầm đìa hét lên: “Lương sư gia, chúng ta không phải thật sự đã xông vào địa ngục rồi chứ, nhìn môi trường xung quanh xem, đâu đâu cũng giống như ác quỷ sắp lao tới vậy.” “Câm miệng, kẻ tung tin đồn nhảm sẽ chết!” Ba Tử hét lớn một tiếng, ra hiệu cho mọi người bình tĩnh.

Lúc này, âm thanh truyền đến từ các hang động tối đen bốn phương tám hướng cũng ngày càng gần.

“He he he.” “Lạc lạc lạc.” Vô số âm thanh như tiếng trêu đùa của ác quỷ từ từ khuếch đại, cả đại sảnh địa cung tự nhiên rộng lớn đâu đâu cũng là tiếng vang.

Dùng đèn pin chiếu tới, dường như những cột đá đó đều sắp sống lại.

“Có thứ gì đó đang cười!

Ai đang cười!!” Có người thần trí không chịu nổi sự kinh hãi này, bắt đầu có chút suy sụp.

“Địa ngục mà!

Địa ngục mà!” Có người dựa vào cột đá, liên tục nuốt nước bọt.

Ngược lại, Bàn Tử đột nhiên quay đầu lại vui mừng nhìn Sở Văn một cái.

Với đôi tai đó, gã này chắc chắn đã sớm nghe thấy rồi, vừa rồi sở dĩ bảo tôi đợi, là đang đợi lũ quỷ này sao!

“Sở gia, mấy thứ đó đến rồi à?” Bàn Tử khẽ dựa vào sau lưng Sở Văn hỏi.

“Không biết, chắc chắn không phải thứ tốt lành gì.” Môi Sở Văn khẽ mấp máy: “Chuẩn bị, vừa rồi họ có súng, bây giờ chúng ta có ma, đã đến lúc dạy cho đám ngoại đạo này, thế nào mới là đổ đấu!” Nói rồi, trong mắt Sở Văn lóe lên một tia sắc lạnh.

Cùng lúc đó, hang động tự nhiên dưới lòng đất nơi họ đang đứng bắt đầu rung chuyển nhẹ, những thứ quỷ quái đó ngày càng đến gần hang động tự nhiên.

“Bàn Tử!

Không đợi nữa!!” Sở Văn đột nhiên gầm lên, quay người vặn gãy cổ gã đàn ông lực lưỡng sau lưng, đồng thời đoạt lấy súng ném cho Bàn Tử!

“Ngon!” Bàn Tử hét lớn một tiếng, bắt lấy súng, họng súng tuôn ra lửa đạn, nhân lúc hỗn loạn mà thu hoạch!

Ông chủ Thái và đồng bọn vốn thần kinh đã căng thẳng tột độ khi nghe vô số tiếng cười quỷ dị vọng ra từ các cửa hang động.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ, Sở Văn và những người khác, những người từ đầu không hề giãy giụa, sẽ đột nhiên phản công dữ dội như vậy!

“Mẹ nó!

Lũ phế vật!” Gã Ba nghe tiếng súng đầu tiên, quay đầu nhìn, hóa ra Bàn Tử đang cầm súng bắn tứ tung.

Vì vậy hắn cũng chẳng thèm để ý đến những thứ quỷ quái đang xông ra từ cửa hang động!

“Giết chết mấy tên đó!!

Nhanh lên!” Những người còn lại vừa kịp phản ứng, lập tức, tiếng súng nổ vang trong hang, tiếng la hét và cả tiếng cười quỷ dị đáng sợ hòa vào nhau, khiến khung cảnh trở nên vô cùng hỗn loạn.

Ngay lúc đó, Sở Văn đã bẻ gãy cổ một tên tráng hán, đồng thời Hoắc Tú Nhi cũng nhấc chân thật cao, đá văng khẩu súng khỏi tay một gã áo đen.

Sở Văn lần đầu tiên thấy Hoắc Tú Nhi ra tay.

Thật ra, thân thủ của cô bé này không hề kém, chỉ thấy cô đá bay khẩu súng, rồi nhảy vọt lên không, chân trái quấn chặt cổ gã tráng hán, tiếp đó vặn mạnh eo.

Chương 82

Vừa xoay một vòng trên không, cô vừa kéo gã tráng hán cũng xoay tròn theo.

Ngay lập tức Hoắc Tú Nhi một gối tiếp đất, xương cổ gã tráng hán phía sau đã bị vặn nát.

Sau khi tiếp đất, Hoắc Tú Nhi thấy Sở Văn đang nhìn mình chằm chằm, liền tự tin cười nói: "Hai đường công phu này có lọt vào mắt anh không?" Sở Văn vừa định châm chọc vài câu thì sắc mặt đột nhiên lạnh đi, rút con dao găm đã dùng lâu từ thắt lưng ra, ném về phía Hoắc Tú Nhi.

Con dao lướt qua sát sạt bên trái cô, cắm thẳng vào trán một gã đàn ông định nổ súng vào hai người họ.

Ngay sau đó, trên cây cột đá phía trên đầu hai người đột nhiên tóe ra một trận tia lửa, nhóm trộm mộ kia lại nổ súng!

"Bàn Tử, Thiên Chân, phòng thủ chặt, rút lui!" Sở Văn hét lớn một tiếng.

Bàn Tử vừa chiến đấu vừa rút lui, chưa đầy mười mấy giây, khẩu súng trong tay hắn đã hết đạn.

"Ai, tiếc là cái súng tự chế của tôi bị tịch thu rồi, không thì đã chiến thêm một trận!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cùng nhau, nấp sau cây cột đá, chạy về phía Sở Văn.

Mấy người họ thao tác thoăn thoắt, tổng cộng chưa đến hai mươi giây.

Đến khi đám trộm mộ kia kịp phản ứng, người đã chạy mất hút!

Ông chủ Thái tức giận dậm chân: "Đông người thế này mà để

chúng nó chạy thoát?

Mau đuổi theo!" Cùng lúc đó.

Sở Văn và Hoắc Tú Nhi trốn sau một cây cột đá không xa, hội hợp với Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

"Chạy!

Chúng ta phải phát huy triệt để chiến thuật du kích 'địch lùi ta tiến, địch chạy ta đuổi', tôi tin có thể giải quyết trận chiến trong vòng năm phút!" Bàn Tử vừa thấy Sở Văn đã khó chịu nói.

"Đám người đó từ trước đến nay không quan trọng, đồ ngốc, thứ tôi lo là những thứ sắp sửa chui ra từ hang động!" Sở Văn vừa dứt lời, liền nghe thấy một tràng tiếng súng, sau đó đám trộm mộ vốn đang đuổi theo đột nhiên phát ra những tiếng kêu thảm thiết không phải của con người.

"Mẹ nó!" Bàn Tử thò đầu ra từ sau cột đá nhìn về phía đó, lập tức sợ đến suýt tè ra quần.

"Thứ gì?" Hoắc Tú Nhi đồng thời nhìn về phía đó.

Chỉ thấy những người kia đều bắn loạn xạ xuống đất, lên trời, và khắp xung quanh, nhưng bên cạnh họ thì chẳng có gì cả.

"Không phải ma thật đấy chứ, gặp ảo giác sao?" Hạo Thiên Chân không dám tin.

"Không giống ảo giác, ảo giác có thể khiến người ta mất đi nửa cái đầu sao?" Bàn Tử nhìn về phía đó, tặc lưỡi nói.

Hóa ra một gã tráng hán trong đám trộm mộ kia, đang yên đang lành đứng đó nổ súng, đột nhiên, nửa khuôn mặt đã biến mất!

Chỗ vết thương máu thịt be bét, nhãn cầu rơi lộc cộc từ trên đầu xuống, sau đó người đó đờ đẫn đổ gục xuống đất, bộ não lộ ra ngoài

cũng vỡ nát.

Lại có hai ba người đứng nguyên tại chỗ, ôm bụng vừa nhét lại ruột vừa chạy, máu đen vương vãi khắp đường.

Trong hang động, ngoài tiếng kêu thảm thiết, còn có tiếng cười lạnh "hi hi lạc lạc" đặc biệt rợn người.

Hoắc Tú Nhi thấy cảnh tượng đó, lập tức khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt nói: "Em hình như nhìn thấy rõ rồi, từng con từng con quỷ núi!" "Quỷ núi?" Bàn Tử cười khổ nói: "Lại nữa rồi, lại có ma!

Gặp xác sống còn đánh được, chứ ma thì đánh kiểu gì?

Lão tử đây đ*o phải đạo sĩ!" Lúc này, mắt Sở Văn lại một lần nữa hơi đỏ lên, nên trong tình huống như vậy, hắn có thể nhìn rõ ràng hơn những người khác một chút.

Sau khi mắt hắn biến dị, trong môi trường tối có thể nhìn lờ mờ được một số thứ.

Những thứ quỷ quái này có lông màu xám đậm, đeo mặt nạ, hai tay rất dài, thậm chí chạm đất.

Chúng vây quanh đám trộm mộ, thỉnh thoảng đột nhiên ra tay vồ mạnh một cái lên người.

Nhìn vết thương của những người bị thương, sức lực của những thứ này lớn một cách đáng kinh ngạc!

"Không phải quỷ núi, mẹ nó là khỉ!

Lũ khỉ đeo mặt nạ đồng!" Sở Văn lập tức hét lên!

Bởi vì môi trường xung quanh lúc này quá tối, cộng thêm tốc độ di chuyển cực nhanh của lũ khỉ, nên trong hoàn cảnh như vậy, rất khó nhìn rõ.

Cũng chính vì thế mà Bàn Tử lúc nãy mới tưởng là ma thật.

Hạo Thiên Chân sắc mặt tái mét, không hiểu tại sao lũ khỉ lại phát ra tiếng cười của con người, thật sự rất đáng sợ.

Cậu khẽ hỏi: "Tại sao khỉ lại cười như người?" Sở Văn một tay kéo Hoắc Tú Nhi nói: "Mẹ nó tôi biết sao được, số lượng lũ khỉ này quá nhiều, e rằng có đến hơn trăm con!!

Chương 83

Cũng không biết tại sao, sát tâm của chúng lại nặng như vậy!

Chúng ta mau chạy!" "Bành bành bành!" Đám trộm mộ kia vừa nổ súng vừa bảo vệ ông chủ Thái và Lương sư gia rút lui, những tiếng cười quỷ dị vẫn bám sát theo sau.

"Mẹ nó, mấy thứ quỷ quái này quá linh hoạt, bắn không trúng, mà có trúng cũng không thể lập tức giết chết!" Gã Ba chạy ở phía trước nhất, liên tục bắn về phía sau.

"Anh Ba, mấy thứ quỷ quái này số lượng đã hơn trăm rồi, bên kia có một hang động, chúng ta đi về phía đó, kiểu này nếu chúng muốn vào cũng chỉ có thể từng con một, tôi có thể giữ được!" "Đi!

Mau đi!" Vốn dĩ có mười bảy, mười tám người, sau lần giao chiến đầu tiên với những thứ đó, lập tức chỉ còn lại mười người.

Gã Ba chạy vào một hang động chật hẹp, để hai người canh ở cửa yểm trợ phía sau, rồi lại vừa tức vừa bực: "Mấy tên khốn đó chạy nhanh thật, đừng để lão tử đây gặp lại!" Khoảng năm phút sau, cũng không biết đã đi qua những hang động quanh co uốn lượn này bao lâu rồi.

Trong một mảng tối đen, Sở Văn và những người khác dựa vào vách đá bất động, mở to mắt nhìn chằm chằm vào nhau, tĩnh lặng như bốn cái xác chết.

Giờ đây, trong những hang động trống rỗng, khắp nơi đều có tiếng sột soạt, không ngừng có tiếng cười quỷ dị từ bên trái, bên phải, thậm chí từ trên đỉnh các cột thạch nhũ vọng xuống.

Bàn Tử nín thở thật chặt, những giọt mồ hôi hạt đậu trên trán bắt

đầu lăn xuống.

Sở Văn cũng vậy, không dám thở.

Bởi vì số lượng lũ khỉ đó thực sự quá nhiều, không phải vấn đề mà võ lực cá nhân có thể giải quyết được.

Trừ phi quan binh chính quy ra tay tiêu diệt, nếu không chỉ với bốn người, từng phút một sẽ bị đàn khỉ bạo ngược!

Cho đến khi tất cả âm thanh hoàn toàn biến mất rất lâu, Bàn Tử mới đổ vật xuống đất: "Mẹ nó, chưa bao giờ, Bàn gia tôi lại bị một đám khỉ bức đến nông nỗi này!" "Vừa nãy, thật không hiểu tại sao đám khỉ đó lại đeo mặt nạ đồng cười toe toét, lại còn khát máu và bạo lực đến thế!" Hạo Thiên Chân tuy rằng thở phào nhẹ nhõm, nhưng ai biết khi nào đám khỉ đó sẽ quay lại.

Sở Văn lắc đầu, vừa định nói thì đột nhiên thấy Bàn Tử trợn tròn mắt, chỉ vào sau lưng hắn nói: "Mặt!

Có một khuôn mặt ở phía sau kìa!" Sở Văn đột nhiên quay đầu lại, nhưng sững sờ.

Sau khi quay đầu, hắn phát hiện phía sau chỉ là vách đá hang động, mà trên vách đá có khắc một số bức phù điêu, vừa nãy Bàn Tử quá tập trung tinh thần, dẫn đến chỉ nhìn thấy những đường nét của phù điêu mà tưởng là mặt người.

"Phù điêu!" Sở Văn lập tức nói.

Hạo Thiên Chân mượn đèn pin của Bàn Tử, chiếu vào những bức phù điêu đó mà xem.

Kết quả càng xem càng mơ hồ.

Hoắc Tú Nhi lúc nãy khi chạy vẫn luôn nắm tay Sở Văn, giờ sau khi hơi thả lỏng một chút, mới ý thức được điều đó.

Cô đỏ mặt buông tay Sở Văn ra, hỏi Hạo Thiên Chân: "Trên đó vẽ gì vậy?" Hạo Thiên Chân không nói gì, từng bước từng bước đi tới, muốn xem hết tất cả các bức phù điêu rồi mới nói.

Dù sao thì nét vẽ của những bức bích họa này thực sự non nớt, những bức tranh được khắc bằng đá lại càng khiến người ta khó hiểu.

Xem rất lâu, Hạo Thiên Chân lắc đầu, cau mày nói: "Không hiểu được, nhưng cảm giác hình như đang kể về cuộc sống và quan niệm về cái chết của một nhóm người." Cùng lúc đó, Sở Văn cũng vừa xem xong gần năm mươi mét phù điêu, hít sâu một hơi nói: "Tuy rằng có những chỗ nhìn không rõ lắm, nhưng có một số thứ mang tính tự sự, tôi hình như đã hiểu." "?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Thứ mà cậu ta không hiểu được, Sở Văn lại có thể hiểu.

"Trên đó kể một câu chuyện về việc truy cầu trường sinh bất tử." Sắc mặt Sở Văn lúc này có chút khó coi.

Sở Văn sau đó sắp xếp lại nội dung những bức họa, dùng cách đơn giản nhất để kể lại một lần.

Vào thời cổ đại, gần Tần Lĩnh có một bộ lạc thiểu số thần bí, họ sống quần cư.

Tổ tiên bộ lạc này mỗi ngày phải đấu tranh với môi trường tự nhiên khắc nghiệt, nên tỷ lệ tử vong rất cao, hiếm có ai sống quá bốn mươi tuổi.

Bởi vì gần như mỗi ngày đều có người thân rời bỏ thế giới này, tổ tiên bộ lạc tin sâu sắc rằng linh hồn con người sẽ tồn tại sau khi chết.

Vì vậy họ bắt đầu nuôi khỉ làm vật thế thân.

Một khi có người bệnh nặng, hoặc chết vì tai nạn, hoặc đã già yếu, thì những người khác trong bộ lạc sẽ nhốt khỉ và những người sắp chết lại với nhau.

Không cần vài ngày, khỉ đói sẽ ăn thịt người sống.

Sau đó, họ khắc một cái mặt nạ theo hình dáng người thân, đeo lên mặt con khỉ đã ăn thịt người, tin rằng như vậy, linh hồn và thể xác người thân sẽ tồn tại trên con khỉ.

Sở Văn vừa kể xong, những người khác đều cảm thấy sởn gai ốc.

"Trời ơi, đám tổ tiên đó đều là lũ điên sao, nhốt người sống cho khỉ ăn?" Bàn Tử lập tức cảm thấy răng hàm sau cũng ê buốt cả rồi.

Hoắc Tú Nhi vô thức dựa sát vào Sở Văn nói: "Nhưng mà không đúng, khỉ cũng sẽ chết, vậy cuối cùng, người thân của những người đó cũng sẽ rời khỏi thế giới này thôi chứ!" "Đúng!" Sở Văn chưa nói hết: "Vì vậy mỗi khi trong bộ lạc có trẻ sơ sinh lớn lên một chút, đám tổ tiên đó sẽ giết con khỉ đã ăn thịt người thân của họ, rồi lại cho đứa trẻ ăn." "Tin rằng bằng cách này, sẽ không có ai thực sự rời bỏ thế giới này!" "Tất cả mọi người đều có thể sống mãi mãi trên thế giới này." Sở Văn nhìn những bức phù điêu đó nói: "Đó là cách đám tổ tiên đó truy cầu trường sinh." "Ực!" một tiếng, cổ họng Bàn Tử nuốt nước bọt.

Hạo Thiên Chân nói: "Nhưng cách này cũng không giải thích được tại sao khỉ lại cười như người, chẳng lẽ ăn thịt người xong là học được cách cười như người sao." Tiếp tục nói: "Hơn nữa, đám tổ tiên đó đều đã chết nhiều năm rồi, đám khỉ đó làm sao có thể đeo mặt nạ đồng mà sống được." Sở Văn lắc đầu: "Hoặc có lẽ trong cấu tạo của mặt nạ đó có chỗ đặc biệt, dẫn đến âm thanh mà những con khỉ này phát ra, qua mặt nạ đồng nghe giống như tiếng cười.

Còn về những vấn đề khác, tôi cũng không rõ lắm." Nghe xong câu chuyện vừa rồi, tất cả mọi người đều cảm thấy quá đỗi khó tin.

Chương 84

Vì vậy rất lâu sau không ai nói gì.

Hạo Thiên Chân lại cẩn thận kiểm tra một lượt các bức phù điêu, cau mày khoanh tay nói: "Sở Văn, thiếu một phần nội dung." Sở Văn tò mò hỏi: "Hả?

Phần nào?" "Nhìn này!" Hạo Thiên Chân đưa tay chỉ vào mấy bức tranh trong đó nói: "Đám người đó đang truy cầu trường sinh, nhưng nguyên nhân truy cầu trường sinh, hình như là để bảo vệ." Nghe Hạo Thiên Chân nói, Sở Văn đột nhiên nhíu mày.

Bảo vệ?

Hắn nhìn về phía chỗ Hạo Thiên Chân chỉ, đó chính là nơi trên bức phù điêu mà hắn vừa nãy không hiểu rõ lắm.

Trong tranh, dường như là một trận chiến.

Một bên tử thương thảm trọng, nhưng vẫn dựa vào một loại sức mạnh thần bí để chống lại một đám quái thú hình người đáng sợ.

Bên tử thương thảm trọng rõ ràng là đám tổ tiên kia, còn bên kia dựa theo miêu tả trong tranh, hình như đao thương bất nhập.

"Bảo vệ?

Đao thương bất nhập?" Lòng Sở Văn thầm giật mình.

Khoan đã!

Quái thú hình người đao thương bất nhập.

Trong khoảnh khắc, tất cả suy nghĩ của Sở Văn đều trở nên thông suốt.

"Tôi hình như đã hiểu rồi." Bất Ngôn Kỵ, đội quân tìm bảo vật

thần bí của Bắc Ngụy!

Trong truyền thuyết, đội quân này khoác giáp đồng mũ sắt, đối với những tổ tiên bình thường kia mà nói, chẳng phải là quái thú đao thương bất nhập sao.

Bức phù điêu này đã hiểu, vậy thì bức phù điêu tiếp theo cũng dễ hiểu tương tự.

Trên tranh, đội quân Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy dường như đã bị một loại sức mạnh thần bí trọng thương.

Bởi vì phù điêu vẽ quá vội vàng và đơn giản, nên Sở Văn chỉ có thể phán đoán rằng sau khi Bất Ngôn Kỵ tìm thấy thứ mà tổ tiên bảo vệ, mặc dù không phải toàn bộ đều tử vong, nhưng đội quân thần bí này đã biến mất khỏi lịch sử.

Sau khi làm rõ những điểm nghi vấn trên bức họa, tim Sở Văn bắt đầu đập thình thịch vì kích động.

Hệ thống trước đó đã tiết lộ thông tin, trong đây có Chúc Cửu Âm, có Thi Kiển.

Nhưng sức mạnh thần bí trên bức họa, rõ ràng không phải hai thứ này.

Vậy thì chỉ có thể là...

Sở Văn mơ hồ có một dự cảm.

Thứ mà đám tổ tiên liều mạng bảo vệ, chính là binh khí của họ.

Nhưng, rốt cuộc là sức mạnh gì, lại có thể khiến một đội quân vũ trang đầy đủ toàn bộ tử vong chứ.

Nghĩ đến đây, Sở Văn đột nhiên ngẩng đầu nói: "Tôi có lẽ cần phải giống như Tiểu Ca, tạm thời biến mất." "Không được!" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử gần như đồng thanh nói.

“Ủa?” Sở Văn sững người: “Không lẽ Tiểu Ca biến mất thì được, còn tôi biến mất thì cần phải được đồng ý sao.” Bàn Tử cười khổ một tiếng: “Sở Văn, chỗ này thực sự quá tà môn, lại cá quái, lại khỉ đồng, Bàn gia tôi thực sự không chống đỡ nổi, đến bây giờ cái cây gọi là 'phá thụ' vẫn chưa tìm được, quan tài cũng chưa thấy, chúng ta tốt nhất nên hình thành một chiến tuyến thống nhất.” Bàn Tử đương nhiên không thể để Sở Văn một mình bỏ chạy.

Cậu và Hạo Thiên Chân muốn tìm hiểu nguyên nhân cây đồng xanh, muốn xem tại sao Sở Văn lại bị Tiểu Ca gọi là “bất tường”.

Hơn nữa, tam thúc của Hạo Thiên Chân đã xuất hiện ở gần đây, vậy không chừng cũng từng ở đây.

Nếu Sở Văn bỏ chạy, những câu hỏi này biết tìm ai để hỏi đáp án đây?

So với sự uyển chuyển của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân trực tiếp hơn nhiều, hỏi: “Tôi nói cho cậu biết nhé, vừa nãy khi chạy, cậu đã nắm tay em gái Hoắc Tú Nhi của tôi suốt cả đường, đừng tưởng tôi không nhìn thấy, giờ tay đã bị nắm rồi, nếu cậu định 'thủy loạn chung khí' thì tôi làm anh trai sẽ không đồng ý đâu!” Hoắc Tú Nhi bị lý luận này của Hạo Thiên Chân làm cho da đầu tê dại.

Mình đúng là có cảm tình với Sở Văn, nhưng có cần dùng đến từ ngữ nghiêm trọng như “thủy loạn chung khí” không cơ chứ?

Sở Văn dở khóc dở cười, không ngờ một người thật thà như Hạo Thiên Chân lại có thể chơi một chiêu như vậy.

“Không có, tôi chỉ cảm thấy nơi chúng ta sắp đến có thể hơi nguy hiểm.” “Hay lắm, Sở Văn.” Hạo Thiên Chân trực tiếp đưa ngón tay chỉ vào mũi Sở Văn: “Cậu định để Tú Nhi nhà tôi bơ vơ một mình sao?” Hoắc Tú Nhi thực sự không thể nghe tiếp được nữa, cô vốn dĩ còn nhỏ tuổi, không có được sự từng trải và sâu sắc như A Ninh,

người luôn giữ khoảng cách ngàn dặm.

Sau khi nghe Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nói, cô thầm may mắn trong hang động khá tối.

Nếu không, nếu bị Sở Văn nhìn thấy mặt mình còn đỏ hơn mông lũ khỉ vừa nãy, thì thật là mất mặt quá đi.

Cô vội vàng giận dỗi nói: “Thiên Chân ca ca, em và Sở Văn…” “Được rồi, yên tâm.

Không cần cầu xin tôi.” Hạo Thiên Chân nói năng dứt khoát: “Tôi làm chủ, hai đứa nhất định phải cùng sống chết, chia sẻ hoạn nạn, tiện thể mang theo cả tôi và Bàn Tử hai 'người nhà gái' nữa.” Sở Văn: “...”.

Chương 85

Ước chừng vài phút sau, một tràng tiếng bước chân gần như không thể nhận ra từ xa đến gần.

"Này cậu em vợ, dẫn đường đúng không đấy, Bàn gia tôi cảm thấy càng đi càng lạc đường rồi!" "Im miệng, ai là cậu em vợ." "Nha hắc, thằng ngốc mà cũng được đắc ý à, tin hay không, sau này lúc đến nhà đón dâu, Bàn gia tôi sẽ chặn cửa không cho mở?" Sở Văn thấy Bàn Tử càng nói càng quá đáng, dứt khoát ngậm miệng không nói tiếng nào.

Mấy người trong hang động không ngừng đi về phía trước, suốt đường đi cẩn thận từng li từng tí, sợ lại kinh động đến đám khỉ mặt đồng kia.

Hang động càng đi càng quanh co, càng đi càng chật hẹp.

Cuối cùng, mọi người chỉ có thể bò về phía trước.

Bàn Tử bò ở phía trước nhất, tiếp theo là Hạo Thiên Chân, cuối cùng là Hoắc Tú Nhi và Sở Văn.

Kết quả bò mãi bò mãi, Bàn Tử đột nhiên dừng lại, phát hiện hang động đã hết đường.

Sở Văn ở phía sau cùng kỳ lạ hỏi: "Không đi nữa à?" "Hết đường rồi, phía trước hình như là một vách đá, bên dưới hình như có thứ gì đó, nhưng không nhìn rõ, tôi sợ kinh động lũ khỉ nên cũng không dám dùng pháo hiệu!

Hay là cậu xem thử?" Bàn Tử khẽ nói.

"Được!" Sở Văn không chút do dự, giờ đây e rằng càng ngày càng gần binh khí của hắn.

Cảm giác mong đợi trong lòng Sở Văn cũng càng ngày càng mạnh.

Vì vậy Bàn Tử bảo đi xem, hắn không hề do dự.

Kết quả khi bò về phía Bàn Tử, Sở Văn gặp phải một chuyện vô cùng khó xử, vị trí của hắn đang ở cuối cùng trong hang động chật hẹp này.

Bàn Tử ở vị trí đầu tiên.

Nếu Sở Văn muốn lên vị trí đầu tiên, việc đầu tiên cần làm là vượt qua Hoắc Tú Nhi đang ở phía trước.

Hang động vốn dĩ chật hẹp chết đi được, giống như một con đường hẹp chỉ đi được một chiều.

Một khi xe phía sau muốn vượt, tất nhiên sẽ tạo ra sự cọ xát với xe phía trước.

Đặc biệt suốt đường đi, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không ít lần đùa giỡn với Hoắc Tú Nhi, vậy nên sự cọ xát vốn dĩ bình thường ngay lập tức trở thành sự cọ xát có nguy cơ cao.

Hoắc Tú Nhi đỏ mặt, cũng biết hiện tại chỉ có cách này.

Vốn đang bò, nghe Sở Văn ở phía sau muốn lên trước, cô đành nằm thẳng xuống, để Sở Văn bò qua từ phía trước mình.

Sở Văn đang do dự thì thấy Hoắc Tú Nhi nằm xuống.

Hắn nghĩ có lẽ khi hai người mặt đối mặt sẽ khó xử, nên định hỏi Hoắc Tú Nhi có thể quay người lại không.

Nhưng chưa nói ra, Sở Văn đã phủ quyết ý nghĩ đó.

Không đúng, nếu Hoắc Tú Nhi quay lưng lại, một khi xảy ra sự cọ xát, hậu quả có thể không thể tưởng tượng nổi.

“Ai.” Sở Văn thở dài, hai tay dùng sức chống vào vách đá hang động, từng chút từng chút bò về phía trước.

Cứ như vậy, trong tình huống bất đắc dĩ, Sở Văn đã nghiêm túc và kỹ lưỡng xem xét Hoắc Tú Nhi từ đầu đến chân một lượt, kết quả cuối cùng là ổn.

Chỉ là cọ xát nhẹ nhàng, loại mà hai bên chủ xe có thể tự giải quyết riêng.

Mãi mới xong, Sở Văn bò qua Hoắc Tú Nhi và Hạo Thiên Chân, đến chỗ Bàn Tử thì gần như phải chen lấn mới vào được.

Khoảng cách ba bốn mét ngắn ngủi khiến Sở Văn đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Cuối cùng cũng bò đến cuối hang động.

Sở Văn nhẹ nhàng bám vào cửa hang nhìn xuống, kết quả bị mọi thứ trước mắt làm cho sững sờ.

Bàn Tử nói không sai, đây quả thật là một vách đá, phía dưới vách đá là một hang động tự nhiên lớn, bên trong chất đầy những thứ trông giống củi khô, nhìn kỹ thì đó toàn là xương cốt, lớp này chồng lên lớp kia, có chỗ chồng cao mấy tầng, ước chừng có đến vạn bộ.

Trên vách đá của vực sâu, có từng vòng từng vòng dãy quan tài kéo dài xuống tận đáy, khoảng cách quá xa nên không nhìn rõ niên đại.

Quan tài mới nhất e rằng cũng là từ thời Bắc Ngụy.

Vực sâu của vách đá này hẳn là thông với bên ngoài, đừng thấy bên trong hang động bình tĩnh như vậy, Sở Văn vừa thò đầu ra đã cảm nhận rõ ràng từng đợt gió lạnh thổi vào mặt.

Vị trí hiện tại của mọi người, cách đáy vực khoảng năm mươi mét.

Sở Văn nằm bò ở cửa hang sững người nửa buổi, sau đó quay lại nói với Bàn Tử ở phía sau: “Vách đá này, chúng ta không phải không

có cách xuống, chỉ có chút rủi ro nhỏ, né tránh thích hợp thì không thành vấn đề." Hắn hơi nhích nhích nhích về phía trước, trước tiên thò chân ra khỏi cửa hang động.

Sau đó hai tay buông khỏi mép hang, nhẹ nhàng đặt xuống một chiếc huyền quan trên vách đá.

Chương 86

"Bàn Tử, tôi chiếu đèn pin cho ông, xuống mau!" Sở Văn nhảy sang một chiếc huyền quan khác bên cạnh, nhường chỗ cho Bàn Tử xong khẽ hét.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Tử thò hai chân ra, học theo Sở Văn buông hai tay!

"Bành!" một tiếng, cả người hắn đâm thẳng vào chiếc huyền quan đó, làm nắp quan tài vỡ tan tành.

"Bàn gia tôi sao mà khổ thế này!" Bàn Tử rên rỉ một tiếng, nghiêng đầu nhìn sang, một cái xác khô thò ra nhe răng nanh.

Lập tức ba hồn mất hai hồn, bảy phách trực tiếp sợ đến bốc khói.

"Bàn gia tôi sao mà khổ thế này!" Bàn Tử rên rỉ một tiếng, nghiêng đầu nhìn sang, một cái xác khô thò ra nhe răng nanh.

Hắn trộm mộ nhiều rồi, gặp xác sống cũng không phải lần đầu.

Vì vậy, khi nhìn thấy bất kỳ xác sống nào, cơ thể đều có phản ứng ứng kích vô thức.

Vừa từ hang động rơi xuống, trước mắt là một cái xác già trăm năm nhe răng toác miệng, Bàn Tử vốn nghĩ mình sẽ ngay lập tức phòng thủ các yếu huyệt toàn thân, tìm cơ hội chạy trốn.

Nhưng tay hắn lại thành thật sờ khắp cái xác một lượt.

"Phỉ, đồ ma nghèo." Hắn bò ra khỏi huyền quan, phủi phủi bụi trên người, ngẩng đầu hét: "Thiên Chân!" Bàn Tử hét xong, đứng cùng Sở Văn trên cùng một chiếc huyền quan, dưới chân hai người lập tức vang lên tiếng cọt kẹt cọt kẹt khó nghe.

Sở Văn sắc mặt tối sầm: "Bàn Tử, quá tải rồi, xuống đi." Bàn Tử cũng hoảng.

Dựa theo miêu tả trước đó của Sở Văn, hiện tại cách mặt đất có đến năm mươi mét, nếu chiếc huyền quan mục nát này chịu không nổi, thì hai người rơi xuống, chắc chắn sẽ chết đồng thời.

"Sở gia, không phải ông nói nguy hiểm nhỏ sao?

Mẹ nó!" Bàn Tử vội vàng nhảy xuống tầng huyền quan phía dưới.

Hắn hơi dùng lực nhún nhún thử, cảm thấy dưới chân khá ổn, mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Nhi hai người cũng nhảy xuống.

Lần này vai trò của mấy người đã thay đổi, Hoắc Tú Nhi nhẹ nhất, khinh công của cô cũng giỏi nhất, nên cô đi đầu, Bàn Tử lại thành người cuối cùng.

"Mọi người cẩn thận, những huyền quan quan tài ở đây niên đại đã lâu, e rằng sẽ có nguy hiểm." Sở Văn đang nói thì quan tài dưới chân hắn lập tức sụp đổ!

Chết tiệt!

Hai tay Sở Văn không có chỗ nào để mượn lực, hắn đành chân trái đạp lên chân phải thi triển một bộ Vũ Đương Thê Vân Tông, chỉ là thế rơi xuống quá đột ngột.

"Oanh!" một tiếng, huyền quan từ độ cao hơn năm mươi mét bắt đầu rơi xuống.

Trong môi trường tĩnh lặng như vậy, ngay cả có người đánh rắm cũng cảm thấy như sấm sét, huống chi là tiếng động lớn liên tiếp sẽ tạo ra hiệu ứng chấn động như thế nào.

Cộng thêm đây là vực sâu vách đá, xung quanh toàn là vách đá.

Lập tức, tiếng vọng vang khắp mọi ngóc ngách của hang động.

“Sở gia!” Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Sau đó nghe thấy “Oanh!” “Oanh!” “Oanh!” liên tiếp mấy tiếng động lớn.

Hóa ra sau khi quan tài dưới chân Sở Văn rơi xuống, bên dưới lại có huyền quan, thế rơi của Sở Văn giảm nhẹ một chút, sau đó huyền quan đó cũng bắt đầu gãy nứt.

Sau khi làm rơi tổng cộng bốn chiếc huyền quan, Sở Văn đẩy những mảnh gỗ mục nát trên người ra, cộng thêm hai cái xác khô đang dính chặt, toàn thân đau nhức bò dậy.

Hắn lại phát hiện hiện tại cách đáy vực không chỉ còn khoảng hai mươi mét.

“Sở gia!

Chết thảm quá.” Từ phía trên, chỗ tối không nhìn thấy, truyền đến tiếng than khóc của Bàn Tử.

Sở Văn lập tức mắng: “Biết nói tiếng người không, mau xuống đi, vừa nãy động tĩnh lớn quá, đám khỉ mặt đồng kia có thể sẽ đến chiến trường trong vòng một phút nữa!” Nhắc đến lũ khỉ hung tàn kia, tiếng than của Bàn Tử đột nhiên dừng lại.

“Mẹ nó, một lũ trộm mộ như mình, vào Tần Lĩnh xong lại ở cái nơi rách nát này học cương thi nhảy, đúng là thế phong ngày càng suy đồi, đạo đức bại hoại.” Bàn Tử vừa lẩm bẩm vừa tìm chỗ đặt chân.

Khoảng một phút sau, mấy người tổng cộng chân tay lành lặn xuống đến đáy vực.

Sau khi tiếp đất, Bàn Tử, Hoắc Tú Nhi và Hạo Thiên Chân ba

người mới mượn đèn pin để nhìn cảnh vật xung quanh.

Trong hang động tự nhiên lớn này, bốn phía đều là vách đá dựng đứng, trên vách đá là những huyền quan mà vừa nãy họ từng bước nhảy xuống.

Bên trong hang động.

Chương 87

Hố vạn người, hang vạn thi táng.

Từng dãy từng dãy quan tài xác chết chất đống như mê cung, dưới chân là vô số hài cốt chưa kịp nhập quan.

Bàn Tử há hốc mồm, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, nói với Hạo Thiên Chân: "Thiên Chân, chỗ này nhìn quen mắt thật, không phải rất giống với hang thi gần miếu Qua Tử Sơn Đông sao?" Hạo Thiên Chân cảnh giác nhìn những khúc xương khô có thể thấy khắp nơi dưới chân nói: "Nếu chỗ này giống với hang thi của miếu Qua Tử Sơn Đông, vậy thì phải cẩn thận rồi." Hoắc Tú Nhi bịt miệng, tuy rằng công phu không tệ, nhưng con gái nhìn thấy nhiều người chết như vậy vẫn cảm thấy sợ hãi.

Lúc này trong vực sâu đột nhiên vang lên một trận tiếng gió.

Cũng không biết không khí ở đâu đang đối lưu, tiếng gió còn khó nghe hơn cả tiếng ma khóc.

Dưới chân mọi người, các loại khúc xương khô, bao gồm cả những huyền quan trên vách đá đều theo luồng gió bắt đầu khẽ lay động.

Giống như sắp sống dậy vậy.

Bàn Tử sau khi tìm hiểu rõ địa hình và những thứ sắp phải đối mặt, ngược lại cảm thấy như về sân nhà: "Mẹ nó, suốt đường đi toàn phải giao chiến với mấy con vật với ma quỷ, giờ thì cuối cùng cũng thấy nhiều quan tài với xác chết thế này, cảm giác thật thân thiết!" Lời còn chưa dứt, bốn phía vực sâu đột nhiên lại một lần nữa vang lên tiếng cười khỉ khiến người ta sởn gai ốc.

Sở Văn cau mày nói: "Bàn Tử mồm quạ, nói cái là đám khỉ này lại tìm đến tận cửa rồi." Bàn Tử hai tay vung ra nói: "Phi, rõ ràng là do từ huyền quan rơi xuống mới kinh động chúng!

Nhưng không sao, lũ khỉ này quanh năm ở trong bóng tối nên thị lực không tốt phải không, ở đây nhiều người chết thế này, chúng ta giả chết lần nữa là giải quyết được, chẳng có gì phải hoảng." Hạo Thiên Chân và Sở Văn nhìn nhau, ngẫm nghĩ một chút, lời Bàn Tử nói quả thực khả thi.

Chỉ cần không phát ra âm thanh, lũ khỉ này không có gì đáng sợ.

Lúc này, tiếng cười quái dị của khỉ càng ngày càng gần, Sở Văn có thể lờ mờ nhìn thấy đám khỉ mặt nạ đồng đang điên cuồng chạy về phía chỗ bốn người đứng.

Bởi vì vừa nãy gây ra động tĩnh quá lớn, nên chỉ nhìn một cái, Sở Văn đã biết số lượng chúng tuyệt đối không dưới hai trăm con!

Bàn Tử vừa nãy còn tự tin đảo, nhưng khi thực sự thấy số lượng khỉ quái đông đảo như vậy chạy về phía mình, hắn vô cùng căng thẳng.

Bốn người lập tức mỗi người tìm một góc ở đống quan tài dựa vào mà đứng, đồng thời nín thở, như vậy, ít nhất sau lưng có chút cảm giác an toàn.

Đám khỉ kia chạy nhanh cực kỳ, chưa đầy mười giây, đã chạy đến chỗ đống huyền quan bị vỡ nát.

Do thị lực kém không nhìn thấy người, cộng thêm đáy vực sâu không biết luồng khí ở đâu thổi gió, đã thổi sạch bách mùi trên người mọi người.

Vì vậy sau khi lũ khỉ chạy đến, quả thực chẳng thấy gì cả.

Trong đó mấy con khỉ có tính khí tương đối nóng nảy tức giận gào

thét oa oa, nhưng từ bên trong mặt nạ đồng lại truyền ra tiếng cười quái dị chói tai.

Sau đó lũ khỉ bắt đầu tìm kiếm những vị khách không mời mà đến có thể tồn tại khắp nơi trong hang vạn thi táng.

Bàn Tử mồ hôi lạnh chảy ròng ròng dựa vào quan tài, hai mắt không ngừng nháy nháy về phía Hoắc Tú Nhi!

Hoắc Tú Nhi cau mày, cô và Bàn Tử thực sự không có ăn ý, căn bản không biết Bàn Tử muốn biểu đạt gì.

Bàn Tử nháy mắt nửa ngày trời, tức đến bảy lỗ tai bốc khói, chu chu miệng về phía bên phải của Hoắc Tú Nhi.

Hoắc Tú Nhi lập tức toàn thân phát lạnh, không dám quay đầu, chỉ một đôi mắt đẹp từ từ chuyển động sang phải trong hốc mắt, một hơi thở lớn cũng không dám thoát ra.

Chậm rãi, chậm rãi.

Cô nhìn thấy một cái mặt nạ đồng lớn bằng khoảng một phần ba nắp cống từ bên phải thò đầu ra, sau đó càng lúc càng gần, càng lúc càng gần!

Cho đến khi mặt nạ đồng đó cách Hoắc Tú Nhi chỉ khoảng hai mươi milimet, nó dừng lại, hơi nghiêng đầu, dường như đang đánh giá Hoắc Tú Nhi.

Đồng thời, khuôn mặt cười quỷ dị trên mặt nạ đồng đó bị Hoắc Tú Nhi nhìn thấy rõ mồn một!

Sau khi câu chuyện mà Sở Văn vừa kể, rằng biểu cảm đó có thể là khuôn mặt thật của một tổ tiên nào đó truy cầu trường sinh cách đây một nghìn năm trăm năm, Hoắc Tú Nhi thực sự có cảm giác bị lão quỷ nghìn năm theo dõi.

Hoắc Tú Nhi và mặt nạ đồng kia mặt đối mặt.

Trong vực sâu đầy xương cốt và quan tài, lại kết hợp với tiếng gió rít, không thể tả được đáng sợ đến mức nào.

Người ta thường ví một khắc như một năm.

Nhưng người đã từng trải qua nỗi sợ hãi đó sẽ biết, trong lúc đó, căn bản không cảm nhận được sự tồn tại của thời gian.

Sở Văn khẽ nhặt một khúc xương đùi của ai đó không biết, nắm chặt trong tay.

Mồ hôi sau gáy hắn cũng bắt đầu từ từ toát ra, hắn nhớ đến tên trộm mộ vừa nãy bị lũ khỉ đó vồ một cái, mất đi nửa cái đầu.

Sở Văn đơn giản là không dám tưởng tượng cảnh Hoắc Tú Nhi cũng bị khỉ tát một phát.

Tim mọi người gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng!

Chiếc mặt nạ đồng đó dựa sát trước mặt Hoắc Tú Nhi, không nhanh không chậm ngửi.

Chương 88

Thấy cảnh tượng này, Sở Văn trong lòng đột nhiên thầm nói một tiếng, không tốt!

Phải biết rằng mùi trên người phụ nữ và mùi trên người đàn ông có chỗ khác nhau, đặc biệt là một cô gái như Hoắc Tú Nhi.

Cô không bôi phấn trang điểm, không thoa son, nhưng trên người cũng sẽ có một mùi hương trinh nữ thoang thoảng, con khỉ chết dưới mặt nạ đồng đó chắc chưa bao giờ ngửi mùi này trong đời, nên ngửi mãi không xong sao.

Sở Văn lúc này, lập tức giận từ trong lòng, ác từ gan tràn ra.

Hắn hai tay nắm chặt khúc xương đùi, từ từ tiến về phía Hoắc Tú Nhi.

Nếu xa quá, sợ khỉ đột nhiên bùng phát khó đoán, căn bản không kịp.

May mà mặt nạ đồng chỉ dừng lại trước mặt Hoắc Tú Nhi một lát, rồi quay người chuẩn bị rời đi, nhưng thần kinh của Hoắc Tú Nhi cũng căng thẳng đến cực hạn.

Khoảnh khắc con khỉ sắp rời đi, răng cô va vào nhau lách cách không tự chủ được.

Thân hình con khỉ đột nhiên dừng lại, đột ngột quay người, cười chói tai tát một phát vào trán Hoắc Tú Nhi!

"Khỉ kia, ngươi dám!" Sở Văn đợi chính khoảnh khắc này!

Hắn hoàn toàn không ý thức được mình đã hét lên câu đó mà không khác gì Nhị Lang Thần trong Tây Du Ký.

Giây tiếp theo, khúc xương đùi và bàn tay khỉ đập vào nhau.

Khúc xương vốn đã mục nát lập tức hóa thành vụn tro bay tứ tán.

Hoắc Tú Nhi lần này không hề né tránh, ngược lại nhấc chân đá một cú, đá bay con khỉ cùng mặt nạ nó ra xa năm mét!

Thực ra, ngay khoảnh khắc con khỉ đó cười chói tai, gần hai trăm con khỉ khác đã đồng loạt lao về phía Sở Văn và những người khác!

Bàn Tử cũng không nhịn được nữa, khen Hoắc Tú Nhi một tiếng: "Cước pháp hay lắm!" Mẹ nó, từ khi đụng phải đám khỉ này, cứ toàn phải chạy trốn.

Giờ thì dứt khoát sảng khoái đánh một trận cho rồi!

Ngay lập tức, hắn và Hạo Thiên Chân lưng tựa lưng chuẩn bị liều chết một phen!

Hoắc Tú Nhi cũng không biết vừa nãy lấy đâu ra dũng khí để đá cú đó, nhưng cô biết, lần này thì hỏng rồi.

"Em xin lỗi, em đã liên lụy mọi người!" Hoắc Tú Nhi dựa lưng vào tấm lưng săn chắc của Sở Văn, nhìn những khuôn mặt quái dị bằng đồng đang tràn đến từ bốn phía!

Trong lòng cô tràn đầy sự áy náy, nếu không phải mình cứ sống chết muốn đi theo, thì sẽ không phải mang theo một gánh nặng như vậy.

Ai ngờ Sở Văn không hề có ý trách móc chút nào, ngược lại còn trêu chọc nói: "Chân cô đẹp thật, không đá một cú thì thật lãng phí." Nghe câu nói đó, Hoắc Tú Nhi toàn thân chấn động, hốc mắt lập tức hơi ướt át.

Sở Văn có vạn lý do để trách móc cô, nhưng hắn vẫn lạc quan đối mặt với nguy hiểm, khí chất của một người đàn ông chỉ có thể thể

hiện ra vào những khoảnh khắc như vậy.

“Bàn Tử tôi có một câu không biết có nên nói không!” Đối mặt với đám khỉ sắp lao đến chiến trường, Sở Văn dứt khoát lớn tiếng hét.

Bàn Tử cũng không kém cạnh, mặc dù hai chân đang run lẩy bẩy, nhưng miệng vẫn cứng cỏi đáp: “Cứ nói thẳng đi!” Kết quả Hạo Thiên Chân thực sự không nhịn được mắng: “Đỡ vài câu đi, giữ sức mà sống sót sau này.” Trong khoảnh khắc!

Một đám mặt nạ đồng đen kịt lao về phía bốn người.

Sở Văn siết chặt hai nắm đấm đã chuẩn bị sẵn sàng để đánh nhau, kết quả!!!

Đám khỉ kia như thể cảm nhận được thứ gì đó vô cùng đáng sợ, đột ngột dừng chân.

Có con khỉ thậm chí còn lao quá mạnh mà ngã xuống đất, mặt nạ đồng cọ xát trên mặt đất phát ra một âm thanh khó nghe, sau đó cụp đuôi quay đầu bỏ chạy.

Để lại cho Hạo Thiên Chân, Sở Văn, và Bàn Tử cùng những người khác ngoài sự ngỡ ngàng vô tận, còn có cả một màn mông khỉ.

“Sao thế?

Đám khỉ đó bị tinh thần của chúng ta trấn nhiếp à?” Bàn Tử không nhịn được nữa, hai chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất nói.

Hạo Thiên Chân cũng kinh ngạc nhìn đám khỉ biến mất trong bóng tối chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“Chuyện gì vậy, tại sao đột nhiên chúng lại bỏ chạy hết?” Mọi người đều có cảm giác đã dồn hết sức lực, nhưng kết quả lại đánh vào bông gòn.

Bàn Tử khạc một bãi nước bọt nói: “Không nói lại, vừa nãy đám

mặt nạ đồng đó con nào con nấy cười quỷ quái, cảm giác khí thế hùng hổ, đến lúc chạy lại thảm hại như vậy." Đột nhiên, sắc mặt hắn thay đổi, ý thức được điều không ổn: "Khoan đã, Sở gia, trạng thái của đám khỉ này quá bất thường rồi, lẽ nào... chúng sợ gặp phải thứ còn đáng sợ hơn?" Sở Văn vội vàng nói: "Câm ngay cái mồm quạ của ông đi!" Nhưng đã muộn.

Dưới đáy vực sâu, giữa vạn xương cốt đột nhiên vang lên một tiếng hí vang lanh lảnh của ngựa, sau đó một tràng tiếng bước chân "khuông khuông khuông" đều tăm tắp vang lên từ phía sau bốn người.

Sở Văn hít ngược một hơi khí lạnh, biết thứ đó đã đến rồi.

Chương 89

Bất!

Ngôn!

Kỵ!

Bốn người đột ngột quay người lại, nhìn thấy giữa đống xương trắng, ngay phía trước trận quan tài.

Một vệt sáng u tối màu xanh bắt đầu lóe lên, sau đó khoảng hơn trăm chiến sĩ cổ đại mặc giáp sắt, tay cầm trường đao, bước đi đều tăm tắp như thể từ hư không bước ra.

Giữa vô số chiến sĩ mặc giáp trụ, người đứng đầu hàng, đầu đội mũ quỷ mặt vàng, thân khoác giáp xích, dưới háng là con chiến mã giáp vàng đỏ!

Dừng lại trước trận quan tài cách đó vài trăm mét.

Không một ai nói gì.

Trong mộ táng chỉ còn lại tiếng bước chân còn vương vấn.

Tất cả âm binh đều không nhìn rõ mặt.

Nhưng toàn thân tràn đầy sát khí.

Không biết tại sao, Sở Văn trong lòng đột nhiên nhớ đến một bài thơ: "Hồn phách tụ lại, trời u ám.

Quỷ thần hợp, mây mịt mờ.

Nắng lạnh cỏ ngắn, trăng buồn sương trắng." Kể từ khi đám âm binh này xuất hiện, trong không khí tràn ngập một mùi vị sát phạt.

Bàn Tử ngồi chết trân trong góc.

Mồ hôi lạnh trên trán chảy dọc sống mũi xuống.

"Thiên Chân, Sở gia, kia... kia là âm binh trong truyền thuyết đó sao." Bàn Tử ực một ngụm nước bọt: "Âm binh trong truyền thuyết đó sao." Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử không khỏi sững sờ.

Ngay cả Hạo Thiên Chân, một người theo thuyết vô thần, cũng không khỏi nghi ngờ liệu mình có đang mơ hay không.

Sau khi đám âm binh đó đứng yên, đột nhiên trong trận quan tài thoắt ra mấy trăm bóng đen.

Những bóng đen này thân hình nhỏ bé, hành động nhanh nhẹn.

Cảm giác quen thuộc với trận quan tài rất rõ ràng.

Đột nhiên, một bóng đen trực tiếp xuyên qua cơ thể Hoắc Tú Nhi, sau khi lăn một vòng trên đất, biến mất trong trận quan tài thần bí.

"Kia!" Hoắc Tú Nhi kinh ngạc nói.

Sở Văn lập tức hiểu ra: "Chiến trường cổ, là trận chiến cuối cùng mà tôi vừa nãy xem trên phù điêu." Hắn vừa dứt lời, rất nhiều bóng đen hoặc xuyên qua cơ thể hoặc lướt qua bên cạnh mà xuất hiện.

"..." Hạo Thiên Chân nhìn những cảnh tượng này, chỉ cảm thấy tất cả những gì mình từng học đều bị đảo lộn: "Ở một không gian khác sao?

Tái hiện dưới một ý nghĩa nào đó?" Sau đó, thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ ở chính đối diện rút ra một thanh trường đao từ thắt lưng, chỉ về phía trước!

Sau đó, trận chiến giáp lá cà cách đây nghìn năm đã diễn ra ngay trước mặt bốn người Sở Văn.

Bàn Tử đã trộm mộ bao nhiêu năm, chưa từng gặp phải chuyện tà môn như vậy, hình như sâu bên trong Tần Lĩnh có một sức mạnh thần

bí, có thể ảnh hưởng đến hồn phách.

Dẫn đến càng đi sâu vào, càng phát hiện sức mạnh của lực lượng đó càng lớn!

Sở Văn biết, những bóng đen trước mắt này hẳn là tổ tiên bảo vệ nơi đây, trang phục trên người họ rất kỳ lạ, tuy màu sắc đều tối xám đen, nhưng hơi giống quần áo bó sát của người hiện đại.

Rõ ràng tổ tiên thời cổ đại không phải là người rồng, bởi vì hoạt động lâu ngày trong núi sâu, nên về trang phục đều đơn giản nhất có thể, không có những chiếc áo dài tay rộng, toàn bộ đều là trang phục bó sát người.

Bất kể hành vi truy cầu trường sinh ngu muội đến đâu, những người này đều đang bảo vệ tín ngưỡng của mình.

Cho đến một ngày, Bất Ngôn Kỵ đến, thay đổi tất cả.

Binh hùng tướng mạnh, võ nghệ cao cường, thân khoác áo giáp, đao thương bất nhập.

Tổ tiên đối mặt với đám địch mạnh không rõ nguồn gốc, dưới sự chống cự chớp nhoáng, gần như không có chút sức lực phản kháng nào đã bị tàn sát sạch.

Khắp nơi đều phun ra máu tươi, văng lên những chiếc quan tài.

Cho đến khi bóng đen cuối cùng cũng bị thủ lĩnh mũ quỷ mặt vàng tàn sát sạch.

Chương 90

Thủ lĩnh từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía vị trí của Sở Văn!

"Trời ơi." Chứng kiến cảnh tượng này, Hoắc Tú Nhi từ từ nghiêng mặt muốn nhìn biểu cảm của Sở Văn, nhưng đáng tiếc không thu được gì.

Bởi vì Sở Văn cũng đang mặt không biểu cảm nhìn người đàn ông mũ quỷ mặt vàng giáp sắt kia.

Hai bên cách nhau một nghìn năm trăm năm tương hỗ đối thị.

Trong lòng vô cùng kinh ngạc: "Tại sao người cổ đại cách đây nghìn năm đó, hình như có thể nhìn thấy Sở Văn!!!" Cùng một tâm trạng, cũng thể hiện rõ trên biểu cảm của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân!

Lần này có thể khẳng định tuyệt đối một trăm phần trăm, Sở Văn nhất định có liên quan đến nơi này!

Đột nhiên, thủ lĩnh mũ quỷ mặt vàng giáp vàng mở rộng hai tay về phía các chiến sĩ phía sau, ngay sau đó hai người trong số đám võ giả xông ra, một người cầm cung, một người đưa tên.

Thủ lĩnh nắm cung cầm tên, hai tay giương cung, kéo căng dây cung, khoảnh khắc tiếp theo, tiếng mũi tên xé gió vang lên.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân kinh hô một tiếng, kết quả nhìn thấy Sở Văn mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh, đứng nguyên tại chỗ, một chút ý định né tránh cũng không có!

Mũi tên sắc bén bay trong không trung thẳng tắp lao về phía đầu Sở Văn, nhưng lại cách hắn một mét thì hóa thành khói đen tiêu tán.

Thủ lĩnh mũ quỷ mặt vàng giáp vàng buông cung xuống.

Sau đó tất cả mọi người trong cảnh tượng đó đều giống như mũi tên vừa nãy, phiêu tán như khói.

Cũng không biết đã bao lâu.

Hang vạn thi táng dưới đáy vực sâu lại trở về yên tĩnh.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Hoắc Tú Nhi ba người như ngốc nhìn Sở Văn đang trầm mặc, cứ như lần đầu tiên họ quen biết hắn vậy.

Vô số nghi vấn xuất hiện trong lòng.

Trang phục của những chiến sĩ giáp vàng đó hình như là người Hán, còn những bóng người xám đen kia trông càng giống thổ dân sống ở nơi tối tăm không có ngày.

Hai bên tranh đấu vì điều gì.

Người đàn ông mũ quỷ mặt vàng giáp vàng kia tại sao sau khi nhìn thấy Sở Văn, rõ ràng biết cách nhau nghìn năm mà lại muốn bắn mũi tên đó về phía Sở Văn!

Có nguồn gốc sâu xa gì?

Đặc biệt là Hoắc Tú Nhi!

"Trước đây cô chưa từng nghe nhắc đến, vị trí của hắn cũng không biết ở đâu." Trong lòng cô, Sở Văn càng ngày càng bí ẩn.

Hạo Thiên Chân sờ sờ miếng ngọc phiến khắc cây thần trong tay, chìm vào suy tư: "Hiện tại bức tượng thần bí nghìn năm đột nhiên sụp đổ, là một trong những điềm bất tường, sau đó lại gặp chiến trường cổ, hình như gặp phải kẻ thù, là điềm bất tường thứ hai." Sau một lát, Sở Văn đột nhiên ngẩng đầu.

Giọng điệu vô cùng bình thản: "Đi thôi, không phải muốn biết bí mật của tôi sao, tôi cảm giác nó ở phía trước." Nghe lời hắn nói, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đồng thời căng thẳng.

“Chết tiệt, lẽ nào hắn đã sớm biết chúng ta muốn làm gì!” Ngay trên thuyền sau khi mộ dưới biển kết thúc, Sở Văn đã nghe thấy cuộc đối thoại của Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Vì vậy, hắn hiểu rõ mục đích của hai người.

Suốt đường đi Sở Văn đều không vạch trần, trước hết là vì hai người họ không có ác ý.

Bàn Tử là muốn trộm mộ kiếm tiền, tiện thể giúp Thiên Chân tìm hiểu tam thúc đã đi đâu.

Hạo Thiên Chân cũng vì tam thúc hình như có chút khúc mắc với Sở Văn, nên mới rất hứng thú với chuyến đi Tần Lĩnh tìm cây thần này.

Đã như vậy, Sở Văn dứt khoát không cố ý che giấu nữa.

Trong lòng hắn đang suy đoán.

Đám khỉ đồng vừa nãy sở dĩ vừa thấy đội quân âm binh Bất Ngôn Kỵ đã sợ đến tè ra quần, có lẽ là vì tổ tiên nơi đây từng bị Bất Ngôn Kỵ tàn sát đẫm máu cách đây nghìn năm.

Cộng thêm câu chuyện trên bức phù điêu trước đó.

Sở Văn lấy làm lạ, lẽ nào, trên người những con khỉ này thật sự có ký ức hoặc linh hồn của tổ tiên cổ đại?

Vì vậy chúng mới sợ Bất Ngôn Kỵ đến vậy.

Sở Văn vừa đi về phía trận quan tài của hang vạn thi táng, vừa nhìn những hài cốt trên mặt đất.

Trước đó khi vừa nhảy từ huyền quan xuống, Sở Văn chỉ cảm thấy nơi này âm khí âm u cực kỳ khó chịu, nhưng giờ nhìn lại, lại có chút mùi vị bi tráng.

Xương trắng sâm sâm rải rác khắp các ngóc ngách.

Chương 91

Hạo Thiên Chân nhìn bóng lưng Sở Văn, đột nhiên cảm thấy hắn và Tiểu Ca đều là loại người giống nhau.

Đều mang trong mình bí mật, và đang đi tìm bí mật.

Cậu ta gãi gãi đầu, vừa đi vừa nói: "Nhìn xem, những hài cốt này hẳn là của đám tổ tiên bị Bất Ngôn Kỵ giết chết.

Vậy những quan tài khác thì chứa ai?" Bàn Tử ho khan một tiếng, nghiêm túc nói: "Thiên Chân, nếu cậu ngại bị người khác vạch trần sự khó xử, thì có thể không nói, cứ cố tình tìm chuyện để nói, sẽ khiến cả đội chúng ta đều rất khó xử đấy." "Phốc....." Hoắc Tú Nhi bị sự hài hước bất ngờ của Bàn Tử làm cho bật cười.

Sở Văn quay đầu trừng mắt nhìn Bàn Tử nói: "Đừng đùa nữa, cứ hỏi đi, cái gì tôi biết tôi sẽ nói." Bàn Tử sững người, lập tức nói: "Câu hỏi của tôi chỉ có một, nhưng tôi đoán cậu rõ ràng biết đáp án, nhưng tuyệt đối sẽ không nói cho tôi sự thật." Hoắc Tú Nhi cố ý điều chỉnh tâm trạng mọi người: "Anh Bàn, cứ hỏi thẳng đi mà, một đại trượng phu, sao lại lề mề thế." Bàn Tử khó xử rất lâu, cuối cùng cắn răng: "Câu hỏi của tôi là, cậu có thích Hoắc Tú Nhi không?" Tất cả mọi người đều cứng đơ trong giây lát.

Bàn Tử khó hiểu nhìn Sở Văn nói: "Sao thế?

Không phải nói chỉ cần là cái gì biết, cậu đều sẽ nói sao?

Kể cho tôi nghe đi chứ." Sở Văn sắc mặt tối sầm, quay đầu bỏ đi.

Bàn Tử cười ha hả, sau đó lẩm bẩm đi theo: "Lề mề rụt rè, một đại trượng phu, sao lại lề mề thế chứ?" Hoắc Tú Nhi trừng mắt nhìn Bàn Tử một cách hung dữ, nếu không phải biết hắn đang khuấy động

không khí, cô đã không ngại đá Bàn Tử bay đi như đá lũ khỉ vậy. ...

Mấy người đi xuyên qua trận quan tài, đến chỗ đám âm binh trước đó xuất hiện.

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh vật xung quanh, vừa nãy đám âm binh lạnh lùng mặt không biểu cảm vẫn còn khiến cậu ta sợ hãi.

Lúc đó, đột nhiên nghe thấy một tiếng động lạ từ đống quan tài phía trước.

Bàn Tử đột ngột dừng lại.

Dùng đèn pin chiếu vào, phát hiện ở đó lại có một chiếc mặt nạ đồng đang lắc lư qua lại, Bàn Tử khẽ nói: "Khỉ thừa lúc Bất Ngôn Kỵ đi rồi, nên lại quay lại tìm sao?" Thực ra, phản ứng đầu tiên của hắn là muốn đánh trận mà vừa nãy chưa đánh xong.

"Không đúng!" Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Nếu là lũ khỉ đó, e rằng sẽ không yên tĩnh như vậy, mỗi lần xuất hiện đều không phát ra tiếng cười quái dị sao, nhưng chiếc mặt nạ đồng này lại không có." Sở Văn đột nhiên đưa tay ngăn mọi người lại: "Không ổn!" Hắn cau mày nói: "Không phải khỉ, thứ ở phía sau chiếc mặt nạ đồng kia, hình như là người!" "Người?" Bàn Tử lập tức nhìn trái nhìn phải nói: "Ông anh đừng dọa tôi, cái nơi quỷ quái này làm gì có người, nếu có thì trừ phi là người chết." "Xem rồi sẽ biết." Sở Văn ra hiệu cho Hạo Thiên Chân, sau đó bốn người chia thành hai nhóm bao vây chiếc mặt nạ đồng đang khẽ run rẩy mà tiến lại gần.

Nhưng càng đi gần, càng cảm thấy kỳ lạ.

Cho đến khi bốn người không ai hay biết bao vây người đó, rồi nhìn thấy chiếc mặt nạ đồng đột nhiên đứng dậy từ dưới đất.

"Trời ơi, vua khỉ?" Bàn Tử bị chiều cao của mặt nạ đồng làm cho giật mình.

Vừa nãy những con khỉ mặt đồng đó khi đứng thẳng cao khoảng một mét, nhưng cái đứng trước mắt này lại cao đến một mét tám!

Trong miệng nó phát ra một thứ ngôn ngữ cổ xưa và kỳ lạ mà người thường khó phân biệt, rồi chập chững đi về phía trước.

Nhìn từ phía sau, có một loại nỗi sợ hãi vô cùng mãnh liệt không thể diễn tả.

Sở Văn nhìn về phía Bàn Tử, khẽ nói: "Là người của đám trộm mộ kia, không biết trúng tà, đã đeo mặt nạ vào rồi." "Hắc hắc, hắc hắc hắc." Người đàn ông áo đen bò vào chiếc quan tài mục nát, mở một chiếc quan tài trước mặt.

Một làn không khí mốc meo đậm đặc lập tức tràn ra.

Kéo nắp quan tài ra, hắn bê một xác khô, vốn là chủ nhân của chiếc quan tài, ra ngoài.

Xác chết đó đã nằm trong hang không thấy mặt trời quanh năm suốt tháng, xương cốt hiện lên một màu đen mốc meo, điều đáng ngạc nhiên là, trên xác chết đó cũng đeo một chiếc mặt nạ đồng.

Bàn Tử thực sự không thể hiểu được hành động của người này.

"Ma nhập rồi sao?

Thấy theo đám lão già trộm mộ kia không có tiền đồ, nên muốn theo đám khỉ kia à?" Não Bàn Tử bắt đầu hoạt động.

Sở Văn lắc đầu nói: "E rằng không phải!" Hắn nói xong nhanh chóng tiến lên, khoảnh khắc người đàn ông đó nằm vào quan tài, hắn nắm chặt chiếc mặt nạ trên mặt anh ta.

Sau đó dùng sức giật mạnh!

"Di?" Đừng nói Sở Văn, ngay cả Bàn Tử cũng kinh ngạc.

"Không giật ra được?" Bàn Tử rất rõ lực của Sở Văn, lúc trước

Sở Văn nắm chặt lưng con rắn khổng lồ giáp vàng, mặc cho nó quăng quật, cũng không bị văng xuống, đủ để chứng minh sức mạnh của Sở Văn tuyệt đối không tồi.

Nhưng ngay cả như vậy, hắn cũng không thể giật được mặt nạ ra một lần.

Chuyện gì vậy?

Người đàn ông đó vừa định nằm xuống, đột nhiên bị Sở Văn giật mạnh như vậy, ngay sau đó bắt đầu phát điên.

Hắn đột ngột đứng dậy khỏi quan tài, sau đó thò hai tay ra định bóp cổ Sở Văn, kết quả Sở Văn lùi lại một bước, tránh khỏi hai tay của hắn, sau đó lại dùng sức một lần nữa!

Lần này thành công rồi, nhưng Hoắc Tú Nhi suýt chút nữa bị cảnh tượng trước mắt làm cho buồn nôn đến phát khóc.

Chương 92

Chỉ thấy bên trong mặt nạ, có một con côn trùng kỳ dị có hai cặp chân xếp hàng, lưng con côn trùng dính chặt vào mặt nạ đồng, giống như chiếc mặt nạ đồng vốn dĩ là một bộ phận của nó vậy.

Sau đó dưới hai cặp chân của con côn trùng đó, có một cái đuôi dài khoảng mười lăm milimet có thể co duỗi.

Sở dĩ Sở Văn lần đầu tiên không nhổ ra được là vì cái đuôi của con trùng quỷ đó vẫn luôn bám sâu vào cổ họng người đàn ông áo đen.

"....." Bàn Tử đi đến nhìn một cái, lập tức muốn nôn mửa.

Nhưng đồng thời, hắn bịt miệng nhìn về phía Sở Văn, Sở Văn gật đầu nói: "Đám khỉ đó, xem ra không phải tự phát tấn công người khác, mà bị loại côn trùng này điều khiển." "Tôi còn lạ tại sao đám khỉ đó lại có tính tấn công mạnh như vậy, hóa ra là bị côn trùng điều khiển." Sở Văn một chân đá chiếc mặt nạ đồng xuống đất giẫm nát, con trùng quái dị đó cũng lập tức bị giẫm chết.

Vừa định đi, đột nhiên như phát hiện ra điều gì đó, hắn đột ngột dừng lại.

"Sao vậy?" Hoắc Tú Nhi phát giác không đúng.

Sở Văn từ từ móc ra khối ngọc tím vẫn luôn dặt sát người, lại một lần nữa quay đầu nhìn chiếc mặt nạ đồng đã bị giẫm nát.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng tò mò nhìn sang, sau đó hiểu ra tại sao Sở Văn đột nhiên dừng lại.

Hóa ra ở giữa chiếc mặt nạ đồng bị vỡ, ngoài dịch thể tanh hôi của côn trùng quái dị, còn rơi ra một khối ngọc phiến mỏng màu đen.

Sở Văn nhìn ngọc phiến màu đen, lại cầm khối ngọc tím trong tay

ra so sánh.

Ngẩng đầu và ánh mắt kinh ngạc của Hạo Thiên Chân chạm vào nhau.

Trong đầu hai người đồng thời hiện lên lời miêu tả của Hạo Thiên Chân khi vừa cầm khối ngọc tím đó.

"Ngọc tím, khác biệt với ngọc thông thường, màu đen, dưới ánh trăng ẩn hiện sợi máu, là nơi linh hồn ký gửi, có thể thông cửu u, có thể thấy vong nhân." Sở Văn lặp lại một lần nữa: "Nơi linh hồn ký gửi, có thể thông cửu u, có thể thấy vong nhân??" Trong đầu hắn hiện lên cảnh tượng khi ở trên xe gặp ma, khối ngọc tím từ từ phát nhiệt.

Hạo Thiên Chân thì trợn tròn mắt, tam thúc từng kể chuyện mua chiếc vòng tay ngọc tím của một nông phụ, và nhìn thấy hồn ma người chồng đã khuất của cô ta.

Cả hai đều là chất liệu ngọc tím, cả hai đều có thể cảm nhận hoặc nhìn thấy hồn ma.

Kết hợp với cách truy cầu trường sinh mà tổ tiên cổ đại sử dụng không lâu trước đó, hai người đồng thời sững sờ.

"Lẽ nào những gì trên bức phù điêu là thật, khối ngọc tím màu đen này thật sự có thể khiến người ta nhìn thấy vong hồn, có thể khiến vong hồn ký gửi trên sinh vật khác, truyền lại ký ức?" "Thuật trường sinh của tổ tiên cổ đại thật sự tồn tại?

Bản chất của ngọc tím thực ra là tà ngọc?" "Vậy những chiến sĩ Bất Ngôn Kỵ đó lẽ nào vì muốn có được thuật trường sinh, nên mới coi nơi này là bảo tàng lớn nhất đời mình, không tiếc bất cứ giá nào, ngay cả tàn sát cả tộc tổ tiên cũng phải có được bí mật này?" Hạo Thiên Chân từ từ đứng dậy: "Vậy thì bảo vật lớn nhất trên bản đồ Mộc Tập của Bất Ngôn Kỵ không phải tiền tài, mà là trường sinh?

Vì vậy ông chủ Thái và Lương sư gia mới bất chấp tuổi già mà chạy đến đây." Sở Văn thì gật đầu: "Tam thúc, Tiểu Ca chẳng phải cũng biết bí mật của tổ tiên cổ đại này nên mới đến đây sao?" Một loạt đáp án dường như đã nổi lên mặt nước.

Trong trận quan tài âm lạnh, tất cả mọi người toàn thân nổi da gà, chân mềm nhũn.

Sở Văn đột ngột đứng dậy, chạy về phía lối ra phía trước trận quan tài!

Có quá nhiều suy đoán cần được chứng thực.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử liền theo sau.

Hoắc Tú Nhi dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhìn biểu cảm của Sở Văn và Hạo Thiên Chân, cũng biết mấy người họ chắc chắn đã phát hiện ra manh mối quan trọng.

Vừa định đi, từ giữa trận quan tài truyền ra một tiếng nói.

"Chờ tôi..." Người đàn ông áo đen của đội đạo mộ cũ còn sống, nghe giọng điệu, chắc là người miền Nam.

Vừa nãy Sở Văn đã mạnh tay moi con côn trùng quái dị dưới mặt nạ đồng ra khỏi miệng hắn, nên người đàn ông áo đen lập tức ngất xỉu tại chỗ, không lâu sau thì tỉnh lại.

"Hả?

Thế mà chưa chết à?" Bàn Tử cười quái dị, quay người bắt chước giọng điệu của hắn, đắc ý nói: "Tịnh tử à, phong thủy luân phiên chuyển, năm nay chuyển đến cái xóm của ông đây à.

Chân trước còn dùng súng chỉ vào ông, chân sau đã phải để ông dạy làm người rồi, đúng không hả, haha!" Lúc đó Sở Văn chặn Bàn Tử lại, quay sang người đàn ông áo đen hỏi: "Tên gì?" "Mấy vị đại ca,

đừng giết tôi, tôi... tôi tên là A Tài...” A Tài lập tức lùi lại hai bước, tựa vào quan tài.

Hắn trông khá trẻ, trên đường đã gặp quá nhiều chuyện kinh khủng, khiến hắn sợ hãi như chim sợ cành cong.

“Trước tiên nói cho tôi biết, tại sao các người lại ở đây, và tình hình của đội các người bây giờ thế nào?” Hạo Thiên Chân một chân đạp trước mặt A Tài, nghiêm giọng hỏi.

Sở Văn nhìn vậy, trong lòng nghĩ Hạo Thiên Chân cũng dần trưởng thành rồi.

Nếu không với tính cách do dự, anh ta chắc chắn sẽ không tỏ ra đầy địch ý với kẻ thù như vậy.

“Tôi, tôi!” A Tài giờ đã rơi vào tay Bàn Tử và Sở Văn, biết cả hai đều là những kẻ khó chơi, bèn lập tức hắng giọng, lắp bắp kể lại những chuyện đã xảy ra bên kia.

Hóa ra, từ khi Ba Tử, Thái Gia, Lương Sư Gia và nhóm Trương Cố Vấn thoát vào một con đường nhỏ từ động tự nhiên, lại có thêm hai người chết.

Chương 93

Những người còn lại trong lúc hoảng loạn đều nhảy xuống vực để thoát thân.

Bên đó họ gặp một suối nước nóng địa nhiệt, thứ đó đúng là đòi mạng người.

Bàn Tử hít sâu một hơi nói: "Mẹ kiếp, đám người này không thể gọi là xác chết được, toàn là xác khô, giống như nho khô phơi trên giàn nho ở Tân Cương của mình ấy, chắc là có vị chát." "A Tài tận mắt chứng kiến hai người bên cạnh đang nằm trong suối nước nóng bỗng nhiên bị một dòng nước sôi từ dưới đất đẩy mạnh lên đỉnh vách đá.

Khi rơi xuống, cả người đều đã nửa chín, da thịt phồng rộp, trên mặt thì khỏi nói, toàn là những nốt bỏng rộp nhỏ li ti.

Sau khi da thịt người đó chín, tỏa ra mùi hôi hám nóng hổi, ghê tởm không tả xiết." A Tài trong lòng, cảm thấy buồn nôn mấy cái.

Sở Văn và Bàn Tử cùng những người khác nhìn nhau, Bàn Tử dùng một khúc xương đùi làm gậy chống vào cằm A Tài, nói: "Ai thèm nghe mày lải nhải mấy chuyện vớ vẩn, trọng điểm đâu!" "À, cái đội của Quán Vũ, họ biết những gì, ngoài ra còn ai bị lạc và chạy thoát nữa!" A Tài bị khúc xương ngàn năm chống vào cằm, lộ ra vẻ mặt đáng thương, lắp bắp kể tiếp.

Sau khi thoát ra từ suối nước nóng, đội đạo mộ ban đầu gồm hai mươi người, chỉ trong vài giờ xuống động, đã chết chỉ còn lại sáu người.

Ba Tử tâm trạng không tốt, chửi bới lung tung, thậm chí còn xé toạc mặt, cầm súng uy hiếp Thái Gia.

Lúc này, đám mặt nạ đồng tiếp tục truy đuổi, A Tài bị xem như con tốt thí, bị bỏ lại để cản hậu.

Ai ngờ, hắn nghĩ mình chắc chắn sẽ chết, bèn tắt đèn pin, đứng yên chờ chết, nhưng kỳ lạ là không một chiếc mặt nạ đồng nào để ý tới, tất cả tiếng cười quỷ dị đều từ những hang động kỳ lạ bên cạnh hắn mà tiếp tục truy đuổi.

Khi A Tài mở mắt ra, phát hiện mình đã sợ đến mức tè ra quần, trong quần ướt sũng một mảng.

Giờ chỉ muốn theo đường cũ về nhà, không bao giờ đến cái nơi quỷ quái này nữa.

Thế là hắn lại một mình đi qua suối nước nóng địa nhiệt, định đi ra cửa, kết quả giữa đường phát hiện hai người đồng đội bị bỏ lại cản hậu trước đó đã chết không thể chết hơn, máu thịt be bét.

Bên cạnh hắn có một chiếc mặt nạ đồng đang từ từ di chuyển trên mặt đất.

A Tài lấy hết dũng khí nhặt chiếc mặt nạ đó từ dưới đất lên, muốn nhìn xem bên trong có gì, bỗng nhiên đầu óc choáng váng, trong lúc hoảng hốt, hắn trước tiên nhìn thấy rất nhiều ngọn đuốc trong hang động.

Mơ hồ nhìn thấy một cây cột sâu không thấy đáy, cây cột đó thông thẳng xuống lòng đất, khiến A Tài có một loại xúc động muốn quỳ lạy.

Sau đó hắn tỉnh lại, trước mặt xuất hiện Sở Văn và mấy người khác.

“Nghe có vẻ thật đấy.” Bàn Tử phân vân nhìn Sở Văn: “Hơi huyền ảo, trụ đồng, sâu không thấy đáy, dọa người ta đến ngây người ra.

Thôi, đưa súng cho Bàn gia đây, cả đèn pin nữa!

Tất cả vứt xuống!" Bàn Tử bên kia đang thực hiện chính sách "ba sạch".

Sở Văn và Hạo Thiên Chân ở một bên khác đang bàn bạc: "Theo lời thằng nhóc đó, bị mặt nạ đồng dính chặt vào mặt, sau đó nhìn thấy trụ đồng thông xuống lòng đất, và những ngọn đuốc trên tường, không lẽ nào, mặt nạ đồng vì có liên quan đến Tử Ngọc, thật sự có khả năng hấp thu ký ức của các dân tộc cổ đại hàng ngàn năm trước?" "Không phải A Tài tận mắt thấy trụ đồng và đuốc sao, vì liên quan đến Tử Ngọc, mà có được mảnh ký ức của một dân tộc cổ đại nào đó à?" "Có khả năng!" Lúc này Hạo Thiên Chân dần dần chấp nhận loại hiện thực này.

Tuy có chút kích thích huyền ảo, nhưng ngay cả âm binh cũng xuất hiện rồi, còn gì mà không chấp nhận được nữa...

Mười phút sau.

Sở Văn trói A Tài vào trong một căn phòng đá.

So với những nơi khác, bên trong có dấu vết được dọn dẹp bởi con người.

Hoắc Tú Nhi sờ vào những bức tường đá thô ráp nói: "Đây chắc là nơi sinh hoạt hàng ngày của các dân tộc cổ đại, nhìn trên vách đá có dấu vết bị lửa hun khói quanh năm." Hạo Thiên Chân đánh giá xung quanh, không thể không nói, đám dân tộc cổ đại này thật sự tìm được một nơi tốt đẹp đông ấm hạ mát.

Rời khỏi phòng đá, giống như bước vào một tòa cổ thành hoang vắng.

Bên trong rất rộng rãi, bốn phía đều có những hang động được khai thác để làm nơi ở.

So với môi trường sống hiểm trở bên ngoài Tần Lĩnh, bên trong rõ

ràng an toàn hơn nhiều.

Ở trung tâm thành phố hoang tàn, có một giếng tròn khổng lồ, đường kính khoảng hơn sáu mươi mét, đáy bị lõm xuống thành một cái hố sâu.

Xung quanh giếng đá đều có giá đuốc, Bàn Tử bảo A Tài lên thắp sáng mấy cái, khiến xung quanh sáng bừng.

Thỉnh thoảng lại có từng luồng hơi nóng từ trong giếng bốc ra.

Dưới giếng chắc chắn là suối nước nóng địa nhiệt mà A Tài đã nói.

Bàn Tử cảm khái nói: "Chứ còn gì nữa, bản tính con người là thích hưởng thụ, nhìn xem, ở đây ngoài việc không có ánh sáng ra thì mọi thứ đều hoàn hảo, hang động tự nhiên, đông ấm hạ mát, chẳng khác gì phòng điều hòa, lại còn thêm một cái giếng, thế thì còn gì bằng, nước nóng 24/24 chứ!" Sở Văn quan sát xung quanh một lượt, sau đó bò đến mép giếng tròn nhìn xuống.

Mờ mờ ảo ảo thấy ở trung tâm giếng có một vật thể khổng lồ dựng đứng, tiếc là khoảng cách quá xa, không nhìn rõ được.

Nhiệt độ bên trong rất cao, từng luồng gió nóng hầm hập thổi từ dưới lên, khiến người ta đầu óc choáng váng, đứng cũng không vững.

Không cần nói nhiều!

Sở Văn biết, cuối cùng cũng gặp mặt rồi, Thụ Thần Đồng trong truyền thuyết!

Chương 94

Không hề nghi ngờ, Sở Văn lập tức hiểu ra, tuy khoảng cách quá xa, cộng thêm sương mù dày đặc khiến không nhìn rõ lắm, nhưng cây cột tròn khổng lồ dưới giếng chắc chắn là Thụ Thần rồi!

Đến lúc này, không khỏi không kích động!

Từ khi hệ thống phát nhiệm vụ, đến giờ, trong lòng Sở Văn lúc nào cũng đang thiết kế vũ khí của mình.

Nếu là đao thì sao?

Giống như Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca ấy!

Tuy khá sắc bén, mỗi lần xuất hiện đều rất oai phong, nhưng thực tế thì chẳng có tác dụng gì, động một cái là bị vứt đi, thật... khó nói hết.

Hay là kiếm?

Thật ra đối với loại vũ khí là kiếm, Sở Văn trong lòng vẫn luôn không chắc chắn.

Đao thì dễ hiểu hơn một chút, cầm đao trong tay, vừa chém vừa chặt vừa dễ dàng vừa sướng tay.

Ngay cả một người không có công phu như Hạo Thiên Chân cầm trong tay cũng có thể gây nguy hiểm lớn cho người khác, nhưng kiếm đối với người mới học thì hơi không thân thiện.

Vác một thanh cự kiếm hoặc khinh kiếm đi đào mộ cố nhiên rất ngầu, nhưng để sử dụng tốt thì khá khó khăn.

Thấy Thụ Thần Đồng ngay trước mắt, Sở Văn không chờ đợi thêm một khắc nào: “Hú...

Ngay cả hệ thống cũng phát nhiệm vụ, thì thứ vũ khí gọi là của mình chắc chắn không tệ đâu nhỉ." Trong ký ức của Sở Văn, cây Thụ Thần Đồng này rất tà môn, có thể sở hữu một loại năng lực vật chất hóa.

Năng lực này trong nguyên tác rất huyền bí, sau này có người phân tích, nhưng không ai xác định được rốt cuộc là năng lực gì.

Hơn nữa hệ thống đã thông báo rõ ràng, trong thế giới hang động ngầm rộng lớn và phức tạp này, chắc chắn sẽ có Chúc Cửu Âm, Chúc Cửu Âm còn gọi là Chúc Long.

Một loại thần thú trong thần thoại cổ đại.

Mặc dù Sở Văn từ trước đến nay không tin lắm, cái gọi là Chúc Cửu Âm đó có lẽ là một con mãng xà khổng lồ bị đột biến, chỉ là người xưa khi đối mặt với loại mãng xà khổng lồ đó sẽ cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng, nên đã thần thoại hóa nó.

Thôi, không tự mình xuống đó tranh giành, ai mà biết dưới đó rốt cuộc có gì chứ.

"Bàn Tử, trói thằng này lại gần đây, trói chặt vào, đừng để nó chạy, anh em mình chuẩn bị xuống." Sở Văn quay đầu nói với Bàn Tử.

A Tài vừa nghe Sở Văn nói muốn trói mình, lập tức tưởng rằng đám người này cũng giống Ba Tử và Thái Gia, thích chơi trò động một cái là giết người tế máu.

Sợ đến mức hai chân mềm nhũn, nếu không phải vừa nãy đã sợ đến tè ra quần rồi, e rằng bây giờ quần lại ướt nữa.

"Đừng động!

Đứng yên đó đừng động đậy, nếu muốn giết thì đã giết từ lâu rồi!" Bàn Tử nhai lương khô trong miệng, từ trong ba lô của A Tài tìm ra

sợi dây an toàn dùng để leo núi, trói hắn vào một cây cột đá.

"Hả, dưới đó có gì à?" Bàn Tử làm xong mọi việc, rồi đứng cùng Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Nhi và Sở Văn.

"Tôi có mấy điểm cần lưu ý, sau đó chúng ta sẽ xuống!" Sở Văn thấy mọi người bây giờ tinh thần đều khá tốt, nên trực tiếp mở lời.

"Thứ nhất, tất cả đều phải đeo găng tay, không được để da trần chạm vào cây đó.

Thứ hai, trong suốt hành trình sắp tới, tuyệt đối không được suy nghĩ lung tung.

Thứ ba, không được tin bất cứ ai." Sở Văn nói xong, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn mọi người.

Bàn Tử vốn định đùa giỡn vài câu để làm không khí đội vui vẻ hơn, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Sở Văn, cũng đành nuốt lời vào bụng.

"Đi!" Nói xong, Sở Văn buộc tất cả dây thừng trên người mấy người lại với nhau, xác định không có bất kỳ vấn đề an toàn nào.

Hắn đi tiên phong, buộc dây thừng ngang eo, hai chân đạp mạnh vào mép giếng tròn khổng lồ rồi trượt xuống.

Anh ta nhớ lại khi xem TV đã học theo mấy tên lính đặc chủng đó.

Khi xem thì thấy đơn giản, nhưng thực tế khi thao tác, Sở Văn phát hiện cách này rất khó giữ thăng bằng cơ thể giữa không trung.

Chút bất cẩn thôi là dễ dàng trượt xuống theo kiểu đầu cắm xuống đất, chân chổng lên trời.

Mặc dù có dây an toàn làm bảo đảm, nhưng dù sao cũng không được ngầu cho lắm.

Sau khi xuống giếng, Sở Văn lập tức cảm thấy một luồng hơi

nóng hầm hập xông thẳng vào mình.

Luồng hơi nóng đó xông vào người thì còn có thể miễn cưỡng chịu đựng, nhưng khi xông vào mặt, ngay cả việc hít thở cũng trở nên khó khăn.

Chương 95

Khoảng hai phút sau, Sở Văn đặt chân xuống đất.

Giờ đây hắn có thể nhìn rõ ràng cái gọi là Thụ Thần Đồng, quả nhiên hùng vĩ như vậy.

Dưới chân hắn là một hố sâu thăm thẳm đen kịt không thấy đáy, trước mặt cách khoảng năm mét, có một cây trụ đồng lớn đường kính khoảng mười mét, thoạt nhìn cứ ngỡ là một bức tường đồng cong cong, vươn thẳng lên cao không thể leo tới.

Phần đáy của cây trụ đồng cắm thẳng vào sâu nhất của lòng đất, giống như mọc ra từ đó, khiến các tảng đá xung quanh đều bị nứt ra nhiều vết nứt.

Trên trụ đồng có những cành đồng nhỏ nhưng độ dày không đều, Sở Văn ước tính, chi chít không dưới ngàn cành, còn lên trên nữa thì không biết có bao nhiêu.

Hình dáng của toàn bộ trụ đồng, giống như một cái cây lớn mọc ra từ đá, cành lá sum suê, đâm thẳng lên mặt đất.

Một lát sau, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Nhi ba người cũng theo dây an toàn trượt xuống bên cạnh Sở Văn.

"Cha mẹ ơi!" Bàn Tử nhìn cây trụ đồng trước mặt mà trợn mắt há mồm.

Hạo Thiên Chân thì tỉ mỉ dùng đèn pin rọi vào Thụ Thần Đồng, muốn nhìn rõ hơn một chút.

Ngay sau đó, Hoắc Tú Nhi bỗng nhiên che miệng, hai mắt trợn tròn nói: "Kìa, nhìn...

âm binh!!" "Bất Ngôn Kỵ!" Nghe tiếng Hoắc Tú Nhi kinh hô, Sở

Văn nhìn theo hướng cô chỉ, chỉ thấy bên dưới, trên một nhánh cây Thụ Thần Đồng, có tới hàng trăm bộ xác khô nằm ngang dọc, chen chúc dày đặc.

Hắn chợt nhớ đến những hình vẽ trên bia đá!

Số phận của Bất Ngôn Kỵ đã bị một sức mạnh thần bí hủy diệt.

Toàn bộ hy sinh!

Anh ta đã xem.

Sở Văn dùng đèn pin tỉ mỉ quan sát một lúc, những xác khô đó quanh năm trong hơi nóng đã sớm bị hun khô, da nhăn nheo, dường như tất cả tinh huyết đều bị Thụ Thần Đồng hút cạn.

Chỉ còn lại lớp áo giáp vàng, qua ngàn năm, từ từ biến thành màu đen xỉn rỉ sét.

Lòng Sở Văn không khỏi xao động.

Bất cứ ai khi nhìn thấy những hài cốt hoặc áo giáp ngàn năm tuổi ở cự ly gần như vậy đều sẽ không khỏi cảm khái.

Khi còn sống họ từng lạnh lùng vô tình, quyết đoán trong chiến đấu, nhưng ai biết được rốt cuộc nhóm binh sĩ tinh nhuệ Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy đã trải qua những gì.

Từ góc độ của Sở Văn, cho dù khi sống họ đào mộ trộm báu, người quỷ đều sợ hãi, nhưng sau khi chết vẫn bị cắm vào cành cây Thụ Thần Đồng như những chiếc lá.

Thưởng thức hơi nóng ngàn năm bốc lên.

Bàn Tử hít sâu một hơi nói: "Mẹ kiếp, đám người này không thể gọi là xác chết được, toàn là xác khô, giống như nho khô phơi trên giàn nho ở Tân Cương của mình ấy, chắc là có vị chát." Hạo Thiên Chân đẩy hắn một cái: "Tôn trọng tiền bối một chút, Bất Ngôn Kỵ

cũng là tổ sư gia của cái nghề của chúng ta, lúc xuống đấu mà không tôn trọng tổ sư gia thì coi chừng cái mạng nhỏ của mày đấy." Bàn Tử lè lưỡi, cũng không nói thêm gì nữa.

Chỉ có Sở Văn kỳ lạ nói: "Chẳng lẽ không kỳ lạ sao, tại sao Bất Ngôn Kỵ lại chết hết ở đây, bị cắm trên cành Thụ Thần Đồng, cảm giác..." "Cảm giác như có ai đó đã giết từng người một trong số những chiến binh võ nghệ cao cường, kinh qua trăm trận này, rồi từ trên cao ném xuống vậy." Sở Văn đứng ở mép đài đá nhìn lên đỉnh Thụ Thần Đồng, không biết vị trí hiện tại cách mặt đất rốt cuộc bao xa, dù sao thì nhìn lên cũng chẳng thấy đỉnh.

"Không xuống xem thử, ai mà biết được chứ!" Bàn Tử buông tay nói.

"Sở Văn, nhìn cái cây này ước tính thời gian xây dựng, công nghệ thời đó có thể đạt đến trình độ này sao!" Hạo Thiên Chân trong lòng nghi ngờ, thân chính của Thụ Thần Đồng đường kính mười mét, dù nhìn lên hay nhìn xuống đều không thấy điểm cuối.

Một kiến trúc như vậy, xã hội hiện đại muốn dựng nên một thứ như thế này, e rằng cũng phải tốn sức của cả quốc gia, huống chi là thời đại của cây trụ này.

Sở Văn nói: "Không xác định, tôi chỉ biết hiện tại đồ đồng sớm nhất được phát hiện trên toàn thế giới dường như là sáu nghìn năm trước, còn thời đại đồ đồng sớm nhất ở nước ta thì là bốn nghìn năm.

Đến khoảng hai nghìn năm trước, đồ đồng dần dần bị đồ sắt thay thế.

Vì vậy nếu nhất định phải phán đoán thời gian chế tác, khả năng cao nhất là vào thời kỳ văn hóa đồ đồng Thương Chu thịnh vượng nhất." Hai người này, Bàn Tử thật sự không nhịn được nữa: "Được rồi, tên của chú em là Thiên Chân, cũng không thấy thật thà gì sất,

quản cái chuyện nó được xây dựng từ bao giờ làm gì, chúng ta có thể kiếm được bảo bối mới là thật chứ." "Nói dễ nghe thì nó là Thụ Thần, nói khó nghe một chút thì cái thứ này là một cái xiên hun khói, tôi bây giờ đang đối mặt với một lựa chọn." Não của Bàn Tử khá đơn giản: "Một là theo cây mà leo lên, hai là theo cây mà leo xuống!

Một trong hai!

Nhanh!" Sở Văn vỗ mạnh Bàn Tử một cái: "Chẳng trách ông lúc nào cũng thấy vui vẻ, vì quá đơn thuần mà!

Nhìn đám Bất Ngôn Kỵ chết rải rác dưới kia kìa, chúng ta đi xuống thôi!" Mấy người trong lòng đã sớm không nhịn được nữa, Sở Văn vừa ra lệnh, liền vươn tay túm lấy sợi dây thừng trên đầu: "Tôi đi trước, đợi tôi xong rồi từng người một." Sau đó, đợi mọi người đều thuận lợi đu sang nhánh cây, dưới sự hiệu triệu của Sở Văn, từng người một bắt đầu leo xuống.

Các nhánh đồng trên cây không quá dày cũng không quá thưa, leo khá thuận tiện.

Áp sát vào vách Thụ Thần Đồng, Sở Văn phát hiện kỹ thuật chế tác Thụ Thần Đồng vô cùng tinh xảo, bất kể là cành thô hay cành mảnh, trên đó đều có một đường vân tinh tế.

Trong đường vân đó đen sì, dùng mũi dao khẩy một cái, khẩy ra một mảnh nhỏ, nhưng không đỡ được nên rơi xuống vực sâu bên dưới.

"Máng dẫn máu!" Bàn Tử từ bên cạnh Sở Văn leo qua, tiện miệng nói một câu: "Tôi vừa nãy để ý thấy rồi, thứ này cảm giác không được sạch sẽ cho lắm, đám tổ tông đạo mộ Bất Ngôn Kỵ dưới kia của chúng ta, chắc là bị xả hết máu rồi mới bị hun khô." "Tôi cũng phát hiện ra, cây sâu không thấy đáy, không biết những máu tươi trong các máng dẫn máu này rốt cuộc chảy về đâu.

Cảm giác, giống một món thần khí dùng để tế tự hơn." Hoắc Tú Nhi không may giẫm trượt một chân suýt nữa thì rơi xuống, may mà Sở Văn đã kịp thời kéo lại.

Chương 96

Khi nghe Hạo Thiên Chân nói là thần khí, Sở Văn bỗng nhiên chen vào: "Thần khí?

Vậy thì tôi lại thấy nó hơi giống cái gậy của Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký, chỉ cần gặp đúng người, nó sẽ to to to to, rất to." Lời nói đùa ban đầu của Hoắc Tú Nhi, khi lọt vào tai Sở Văn lại có một ý nghĩa khác.

Vừa rồi Sở Văn chú ý quan sát, thấy những tảng đá xung quanh Thụ Thần Đồng bị tách ra, cảm giác như có người từ dưới lòng đất cầm một cành Thụ Thần Đồng, rồi ngước nhìn trời xanh, hô ba tiếng "biến to" vào cành cây đó.

Sau đó mới có loại cự thụ đồng bí ẩn sừng sững giữa trời đất này!

Trong lòng hắn chợt động: "Không lẽ nào, thứ hệ thống cấp cho mình lại là cây trụ đồng này chứ!" Sở Văn nhân lúc Hạo Thiên Chân không chú ý, lén lút thì thầm với Thụ Thần Đồng: "Biến nhỏ, biến nhỏ, biến nhỏ!" Đáng tiếc... chẳng có gì xảy ra...

Sở Văn bỗng nhiên đỏ mặt, thẹn quá hóa giận chửi mắng: "Đều mẹ nó lớn tướng rồi, còn tin cái kiểu phép thuật này, đúng là ngớ ngẩn vãi chưởng, đậu má, đáng bị người ta cười cho thối mũi." Thực ra cũng không trách Sở Văn, chỉ trách hệ thống đã treo khẩu vị quá cao.

Khiến hắn luôn nghi thần nghi quỷ.

Bây giờ cứ đứng trước Thụ Thần Đồng lại thấy nó giống một loại binh khí.

Trước đó khi nhìn mặt nạ đồng, hắn còn suy nghĩ không lẽ hệ thống sau này vì muốn hắn "tỏa sáng" mà tạo ra mặt nạ đó.

Sở Văn chửi xong một hồi không có kết quả gì, tiếp tục từ từ leo xuống.

Khi đi qua những xác khô Bất Ngôn Kỵ đã chết, hắn cố ý tìm kiếm, nhưng không thấy thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ mặt quỷ giáp vàng đó.

"Không lẽ tất cả mọi người bên cạnh đều chết hết, chỉ có thủ lĩnh thành công tiến vào bên dưới Thụ Thần Đồng?" Sở Văn trong lòng nghĩ: "Không biết hắn có tìm thấy bí mật của sự bất tử không." Mấy người cũng không biết đã leo xuống bao lâu, thân Thụ Thần Đồng cách lớp găng tay nắm trong tay cũng bắt đầu cảm thấy nóng ran.

Suốt dọc đường, liên tục có thể phát hiện các thi thể người hoặc động vật từ các niên đại khác nhau.

Thậm chí có một hai du khách hiện đại, nhìn dáng vẻ như muốn xuyên qua Tần Lĩnh, không biết vì tai nạn mà chết.

Cũng có thể là trận mưa nào đó, bị cuốn xuống sông, theo dòng sông ngầm qua hang động nào đó mà rơi vào đây.

Nhìn những cảnh tượng này, Sở Văn bỗng nhiên suy tư.

Rốt cuộc Thụ Thần Đồng là gì?

Dù sao Sở Văn cũng biết, cây cự thụ đồng này tuyệt đối không phải do đám dân tộc cổ đại đó tạo ra, vì từ dấu vết thời gian có thể thấy.

Ngay cả hang động mà những dân tộc đó còn bố trí tùy tiện như vậy, làm sao có thể sở hữu kỹ thuật luyện kim siêu việt đến thế.

Có lẽ họ đã phát hiện ra Thụ Thần Đồng ở đây, và cảm thấy cây này là một phép màu, nên bắt đầu liên tục cúng tế.

Sau đó trong quá trình tế tự, họ đã phát hiện ra một số đặc tính bí ẩn của Thụ Thần Đồng.

Rồi những người cổ đại đó đã lợi dụng những đặc tính này, phát triển ra một loại phương thức bất tử cực kỳ đẫm máu, nhưng lại hữu dụng.

Loại phương thức này hoàn toàn khác với cách bất tử theo huyết mạch như Tiểu Ca.

Nó thiên về tà thuật hơn, giúp một số ký ức có thể kéo dài.

Nhưng loại phương thức kỳ diệu này, trong lòng người cổ đại, lại biến thành một hình dạng khác.

Có lẽ lúc đó, lời đồn ở Tần Lĩnh, núi non trùng điệp, người qua lại thưa thớt, nhưng trong núi có tiên nhân, sống lâu trong hang động, có thể sống thọ như trời đất, v.v.

Sau đó, thông tin này không biết vì sao, lại truyền đến tai đại tướng quân Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy lúc bấy giờ.

Đám người này hàng ngày nổ núi đào báu, sau khi nghe được thông tin này, liền lập tức khởi hành, với ý định cầu tìm tiên cảnh.

Ai ngờ cuối cùng lại biến thành một trận chiến diệt tộc lưỡng bại câu thương.

Vì vậy mới có "Hà Mộc Tập" về 36 kho báu lớn nhất, và bí mật của sự bất tử.

Trước đây Sở Văn vẫn luôn không có cơ hội tĩnh tâm suy nghĩ, nhưng bây giờ trong quá trình leo trèo khô khan, tâm trí hắn dần dần phân tích mọi thứ đã trải qua.

Không biết tại sao, hắn phát hiện ở đây, dù cơ thể nóng bức, nhưng đầu óc lại vô cùng minh mẫn.

Vì đã phân tích ân oán giữa Bất Ngôn Kỵ và dân tộc cổ đại ở đây.

Vậy thì nhân cơ hội này phân tích luôn bí mật của sự bất tử thì

sao?

Sở Văn trở nên hơi khó kiểm soát.

Suy nghĩ một chút.

Bí mật của sự bất tử, phải bắt đầu từ Tử Ngọc.

Chương 97

Loại vật liệu kỳ diệu này dường như có liên quan mật thiết đến Thụ Thần Đồng.

Hai từ khóa để đám dân tộc cổ đại kia có thể đạt được sự bất tử là: Thứ nhất là Thụ Thần Đồng!

Bởi vì Thụ Thần Đồng có khả năng vật chất hóa, nếu chạm vào, thậm chí có thể thông qua tiềm thức để tái tạo ra một thứ.

Thứ hai, Tử Ngọc!

Bởi vì Tử Ngọc có thể bảo tồn linh hồn của người chết, hay còn gọi là nơi linh hồn ký gửi, có thể thông đến Cửu U, có thể thấy người đã khuất!

Hai từ khóa này một khi được thiết lập, Sở Văn lập tức thông suốt!

Không đúng, đám dân tộc cổ đại đó có lẽ đã sử dụng Tử Ngọc sai cách, nên tà thuật bất tử chỉ biến họ thành những con người đáng thương nửa khỉ nửa người, vĩnh viễn sống dưới lòng đất.

Cho dù có thể thông qua cách này để có được sự kế thừa ký ức, nhưng so với phương thức bất tử như Tiểu Ca thì nó giống một loại tà môn ngoại đạo xảo quyệt hơn.

Nhưng những dân tộc cổ đại đã nhắc nhở Sở Văn một điểm quan trọng.

Năng lực vật chất hóa của Thụ Thần Đồng có thể được lợi dụng, và Tử Ngọc có thể trở thành chìa khóa để lợi dụng năng lực vật chất hóa!

Sự kết hợp giữa hai thứ này không phải để bất tử, mà là để sáng

tạo.

Lúc này, Sở Văn bỗng nhiên cảm thấy mình như một thằng đại ngốc.

"Hệ thống đúng là đồ đáng ghét, rõ ràng mình đang nắm giữ trọng bảo, thế mà lại ngộ ra lâu đến vậy." Sở Văn bỗng nở nụ cười.

Hắn cởi găng tay ra, đặt hai bàn tay lên thân Thụ Thần Đồng, cảm nhận nhiệt độ truyền đến từ đó!

Hành động bất ngờ này khiến Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và những người khác đều giật mình!!

"Sở Văn, cậu điên rồi!" Đúng lúc này, từ gốc Thụ Thần Đồng bỗng truyền ra một trận âm thanh quái dị.

Giống như có kim loại đang liên tục va chạm với thân cây Thụ Thần Đồng.

"Cái gì thế!!" Hạo Thiên Chân không kịp để ý Sở Văn nữa, cúi đầu nhìn xuống!

Sở Văn đương nhiên không điên!

Bởi vì hắn đã hoàn toàn hiểu ra, vào khoảnh khắc đó, trong lòng hắn vô cùng thoải mái, mặc dù chưa xuống đến đáy Thụ Thần Đồng.

Nhưng hắn cảm thấy dường như không cần thiết nữa!

Khi hai tay Sở Văn thật sự chạm vào thân Thụ Thần Đồng, cảm nhận xúc cảm ấm áp, thì Tử Ngọc trong lòng hắn cũng bỗng nhiên có cùng một loại nhiệt độ.

Ngay sau đó từ sâu bên trong Thụ Thần Đồng, một trận âm thanh "dang dang" của kim loại va chạm với Thụ Thần Đồng không ngừng truyền lên từ phía dưới.

Càng lúc càng nhanh!

Trong không gian tĩnh mịch, âm thanh đó khiến Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lập tức kinh hoàng tột độ.

"Cái quái gì vậy, lại là quái vật à?" Bàn Tử chửi thề một tiếng, rút khẩu súng lục vừa cướp được từ A Tài ra, trong súng có mười hai viên đạn.

Vì bây giờ khoảng cách với Sở Văn hơi xa một chút, nên dù rõ ràng nhìn thấy Sở Văn tháo găng tay chạm vào Thụ Thần Đồng, nhưng cũng không kịp ngăn cản.

"Mẹ nó, Thiên Chân!

Sở Văn chắc bị tà ám nhập rồi, chú em đi xem bên kia trước!" Bàn Tử vừa nói vừa quay người tựa vào nhánh cây, họng súng đen ngòm nhắm vào nguồn âm thanh, đồng thời hít sâu một hơi.

Chỉ hơn mười giây sau, phía dưới mọi người xuất hiện một chấm đen nhỏ, theo tốc độ của nó, ước tính nhiều nhất cần mười hơi thở là có thể đến vị trí của Bàn Tử.

"Bàn Tử, cẩn thận một chút, thật sự không ổn thì chúng ta có thể chạy!" Hạo Thiên Chân vừa bò về phía Sở Văn, vừa hét về phía Bàn Tử.

Bàn Tử đáp một tiếng, nhưng không quay đầu lại.

Hắn ở gần nhất, nên cũng nhìn rõ nhất, với tốc độ của cái thứ đó, bọn họ, căn bản không chạy nổi!

Thời gian năm hơi thở trôi qua chớp nhoáng, Bàn Tử nheo mắt lại, mí mắt trái bắt đầu khẽ giật.

"Giống một người ư?" Hoắc Tú Nhi giơ đèn pin lên!

Bàn Tử vội vàng nói: "Đừng rọi!" Nhưng đã muộn rồi, đèn pin của Hoắc Tú Nhi vừa bật lên, ánh sáng chiếu vào người mà không

nhìn rõ hình dáng đó.

"Vãi chưởng!!" Khẩu súng trong tay Bàn Tử lập tức siết chặt, không chút do dự nổ súng ngay lập tức.

Hóa ra, khi ánh sáng vừa lướt qua khuôn mặt người đó, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên!

Chương 98

Khi Bàn Tử nhìn thấy cái mũ giáp mặt quỷ đó, hắn biết đó là thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ.

Không phải lớp giáp vàng rực rỡ ban đầu đã trải qua ngàn năm, giờ đã rỉ sét thành màu đen.

Nhưng kiểu dáng áo giáp và hình thể của nó tuyệt đối không hề thay đổi!

"Xác chết ngàn năm biến dị!" Bàn Tử bắn liên tiếp hai phát súng vào thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ, đạn xuyên qua lớp giáp rỉ sét bắn vào cơ thể hắn, nhưng hắn lại không hề cảm giác, chỉ khựng lại một chút, sau đó với tốc độ nhanh hơn lao về phía Bàn Tử!

Bàn Tử đã thấy nhiều tình huống như vậy, so với những thứ thần thần quỷ quái thì hắn càng thích kiểu đánh trực diện này hơn!

Hắn quay người lại hét về phía Sở Văn và Hạo Thiên Chân: "Cẩn thận một chút, Bàn gia tôi đi đối phó trước đây!" Khoảnh khắc tiếp theo, hai người va vào nhau, thân hình Bàn Tử lập tức bay ngược một đoạn, giữa không trung vội vàng túm lấy một nhánh Thụ Thần Đồng, trong lòng thầm nghĩ, suýt nữa thì toi!

Nếu rơi xuống, chắc chắn sẽ bị những cành cây dưới đó xiên thành nho khô giống hệt đám Bất Ngôn Kỵ kia!

Cùng lúc đó, Sở Văn tay trái cầm khối Tử Ngọc ấm áp, tay phải thì chạm vào Thụ Thần Đồng.

Thông qua phân tích vừa rồi, Sở Văn có một ý tưởng điên rồ.

Hệ thống chẳng phải bảo mình tìm vũ khí ở sâu trong Tần Lĩnh sao?

Giờ thì tìm được rồi.

Vũ khí của mình không phải là cổ đao truyền thừa ngàn năm, hay danh kiếm nổi tiếng.

Năng lực vật chất hóa mà Thụ Thần Đồng ban cho, cộng thêm Tử Ngọc làm vật dẫn, chỉ cần mình cầm Tử Ngọc và nghĩ trong lòng, thì bất kể vũ khí gì cũng có thể được vật chất hóa ngay lập tức!

Nếu không có Tử Ngọc mà chạm vào Thụ Thần Đồng, thì có thể sẽ phát điên, phát dại, không kiểm soát được những thứ mình tạo ra.

Nhưng có Tử Ngọc làm chìa khóa, thì...

Chính vì có ý tưởng điên rồ đó, Sở Văn mới cởi găng tay ra, cảm nhận Thụ Thần Đồng, đồng thời từ từ điều động tiềm thức trong lòng.

Muốn kiểm chứng thì không gì bằng cách này.

Sau đó hắn nhìn thấy cảnh Bàn Tử bị thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ đâm bay.

"Hoắc Tú Nhi!

Chạy mau!

Đừng đứng ngây ra đó!" Sau khi bị đâm bay, Bàn Tử một tay treo trên một nhánh Thụ Thần Đồng, đồng thời thấy thủ lĩnh mặt quỷ giáp lao tới Hoắc Tú Nhi bằng cả bốn chi.

Cảnh tượng đó cũng được Sở Văn nhìn thấy.

"Mẹ kiếp!

Liều thôi!" Chậm thì không kịp, lúc đó Sở Văn tay phải nắm chặt Tử Ngọc, mặc dù chưa có cơ hội thử nghiệm, nhưng không thể chần chừ nữa.

“Sở Văn!

Đừng mà!” Lúc này Hạo Thiên Chân đang cố gắng bò về phía Sở Văn bỗng nhiên nhìn thấy Sở Văn buông hai tay khỏi nhánh Thụ Thần Đồng, sau đó hai chân nhảy một cái, cả người hắn vậy mà lao thẳng xuống vực sâu vô tận!

Hạo Thiên Chân lập tức sợ đến hồn xiêu phách lạc!

Không lẽ có thứ bẩn thỉu nào nhập vào người Sở Văn rồi, bây giờ muốn hại người sao!!

Hơn nữa Sở Văn rơi xuống giữa không trung, gần như trong chớp mắt đã rơi xuống trước mặt con quỷ mặt giáp và Hoắc Tú Nhi!

“Móc câu!” Hắn trong lòng hô lớn một tiếng!

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy xúc cảm trong tay hơi thay đổi, khối Tử Ngọc đó vậy mà thật sự được vật chất hóa thành một thanh móc câu màu đen thuần túy!

Sở Văn đang ở giữa không trung dùng móc câu móc lấy một nhánh cây, thân người xoay một cái!

Vừa kịp lúc ở giữa con quỷ mặt giáp và Hoắc Tú Nhi!

“Khiên!” “Rầm!!” Một tiếng va chạm trầm đục, con quỷ mặt giáp đó đâm mạnh vào một tấm khiên màu đen thuần túy.

Trên tấm khiên đó ẩn hiện sắc máu lưu chuyển, đường nét cực kỳ mượt mà!

Đối mặt với cú va chạm ở cự ly gần như vậy mà lại không để lại bất kỳ dấu vết dư thừa nào!

Hoắc Tú Nhi, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân tất cả đều đứng trên nhánh cây mà trợn mắt há mồm!

“Vật chất hóa!” “Đây mới là sự kết hợp hoàn hảo giữa năng lực

thần bí của Thụ Thần Đồng và Tử Ngọc làm chìa khóa!" "Bí mật thực sự của Thụ Thần Đồng không phải là bất tử, mà là sáng tạo!" Lúc này Sở Văn trong lòng không còn chút nghi ngờ nào!

Chương 99

Con quỷ mặt giáp rõ ràng đã bị chọc giận, gầm lên một tiếng rồi lao vào Sở Văn!

Đồng thời từ trong mũ giáp, lộ ra những chiếc răng nanh trắng bệch đáng sợ!

Sở Văn đỡ tấm khiên này, rồi cũng nhảy lên, giữa không trung hét lớn: "Phương Thiên Họa Kích!" Sau đó "dang" một tiếng, Phương Thiên Họa Kích màu đen thuần túy trong tay Sở Văn đỡ trên hai nhánh cây Thụ Thần Đồng, mượn lực xung kích mà vung Phương Thiên Họa Kích như một cái đòn bẩy!

Vừa kịp né tránh cú lao tới của thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ, con quỷ mặt giáp!

Con xác chết đó thấy Sở Văn bỗng nhiên biến mất, bèn ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đàn ông từ trên trời giáng xuống!

"Đường Đao!" Trong chớp mắt, một thanh Đường Đao mà cả chuôi và thân đao đều nhuốm máu lưu chuyển, từ trên xuống!

Cắm thẳng vào đỉnh đầu con quỷ mặt giáp.

Sở Văn gần như từ trên trời giáng xuống.

Một đao xuyên thẳng từ đầu xuyên qua thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ mặt quỷ đó!

Hoắc Tú Nhi đứng phía sau ngây người, Bàn Tử ngây người, Hạo Thiên Chân cũng ngây người.

Sau Tần Lĩnh, dường như mọi thứ đều bị đảo lộn.

Cây Thụ Thần Đồng này, dường như sở hữu năng lực thay đổi

mọi thứ.

Còn cái thanh đao hoa văn lòe loẹt trong tay hắn nữa, cái thứ đã biến mất, tại sao lại có thể biến hóa trở lại.

Đối với Bàn Tử mà nói, mọi thứ đều vượt quá sức tưởng tượng.

Cùng với việc Sở Văn rút đao ra khỏi người con xác chết Bất Ngôn Kỵ, con xác chết đó ầm ầm đổ xuống, sau đó va chạm qua lại trên thân Thụ Thần Đồng rồi rơi xuống, khoảng năm mét, "xuy" một tiếng, cắm vào một nhánh cây xiên và không còn động đậy.

"Thình thịch thình thịch" Hoắc Tú Nhi nghe thấy tiếng tim mình đập.

Cô mới phát hiện, Sở Văn vừa rồi chậm một bước, con xác chết ngàn năm Bất Ngôn Kỵ đó đã cào ra một vết thương ở bụng cô.

Mặc dù vết thương không sâu, nhưng cô lại cảm thấy khó chịu một cách khó hiểu, như thể toàn thân lạnh toát, sức lực trong cơ thể đều bị rút cạn.

"Sở Văn ca..." Chữ "ca" cuối cùng chưa kịp thốt ra, Hoắc Tú Nhi mắt tối sầm, ngã ngửa ra sau.

May mà Sở Văn sau khi giết con xác chết ngàn năm Bất Ngôn Kỵ, khoảng cách với Hoắc Tú Nhi không quá xa.

Vừa quay người, thấy cảnh Hoắc Tú Nhi ngã xuống, hắn không chút do dự, quay lại ôm cô, nhẹ nhàng để Hoắc Tú Nhi tựa vào thân chính của Thụ Thần Đồng.

"Tú Nhi..." Hạo Thiên Chân thấy Hoắc Tú Nhi bị thương, cũng biết không ổn.

Và Bàn Tử gần như đồng thời chạy đến bên cạnh Sở Văn: "Thế nào rồi..." "Thi thể, thi độc ngàn năm." Sở Văn ngẩng đầu nói: "Tôi đã

dùng máu của mình để làm sạch vết thương, nhưng không biết tại sao, khí chết ở bên cạnh vết thương không được làm sạch hoàn toàn, chỉ tạm thời bị áp chế xuống...” Sở Văn nhìn Hạo Thiên Chân, nhíu mày nói: “Máu của anh thử xem.” “Máu của tôi?

Máu của tôi có tác dụng ư?” Hạo Thiên Chân ngẩn ra: “Tôi đâu phải Tiểu Ca...” Thực ra Hạo Thiên Chân khi ở Lỗ Vương Cung đã vô tình ăn Kỳ Lân Kiệt, nhưng không biết máu của mình cũng có công hiệu tương tự như Tiểu Ca.

Ban đầu, khi ở Hải Để Mộ, Bàn Tử và anh ta bị trúng tên, Hạo Thiên Chân mới phát hiện những điều kỳ lạ trên cơ thể mình.

Nhưng vì có Sở Văn, những mũi tên bén nhọn trong con đường đó đã không làm Bàn Tử và hai người bị thương.

Vì vậy cho đến bây giờ, Hạo Thiên Chân cũng không biết gì cả.

“Nhanh lên, thử xem!” Sở Văn nhẹ nhàng vén áo của Hoắc Tú Nhi ở phần bụng.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hai người lập tức quay lưng nhìn sang chỗ khác, Bàn Tử lẩm bẩm: “Phi lễ vật thị, phi lễ vật thị.

Chú em chữa thương cho cô em, làm anh phải né tránh thôi.” Vừa nói, Sở Văn vừa vén áo Hoắc Tú Nhi lên, kéo nhẹ một chút rồi dừng lại.

Nhìn, trên bụng nhỏ săn chắc của Hoắc Tú Nhi, có một vết thương xiên, vết thương tuy không sâu, nhưng sau khi bị móng vuốt của xác chết mặt quỷ ngàn năm cào, một luồng khí đen nhàn nhạt bao trùm trên vết thương đó.

Hạo Thiên Chân quay người lại, dùng dao găm rạch một vết thương trên tay.

Mặc dù không biết tại sao, nhưng đã Sở Văn đã nói, thì chắc chắn

có lý do của nó.

"Đây." Sở Văn quay đầu nắm lấy tay Hạo Thiên Chân, nhẹ nhàng để máu của anh ta nhỏ lên vết thương của Hoắc Tú Nhi, kết quả không có tác dụng.

"Chú em, được không đấy, có chắc chắn không hả?" Bàn Tử nằm trên nhánh Thụ Thần Đồng, lo lắng chờ đợi: "Bàn gia tôi da dày thịt béo, mỗi lần xuống mộ bị thương một chút cũng chẳng sao, nhưng con bé này... ai..." Sở Văn thở dài nói: "Thiên niên thi tống, không biết ngàn năm trước đã xảy ra chuyện gì, Bất Ngôn Kỵ tuy toàn bộ đều chết rồi, nhưng tên thủ lĩnh lại sống sót, biến thành xác chết, móng tay của hắn có thi độc." Một bên giúp Hoắc Tú Nhi làm sạch vết thương, một bên trong lòng suy nghĩ: "Không lẽ vì máu của mình chưa tiến hóa đến một mức độ nhất định, nên mới không có tác dụng với luồng thi khí đang lan rộng này?" Chắc là vậy.

Máu của Hạo Thiên Chân cũng không thể sánh bằng năng lực của Tiểu Ca, huyết mạch của mình hiện tại cũng thế!

Nếu muốn cứu chữa Hoắc Tú Nhi, trừ khi nhanh chóng tìm thấy Tiểu Ca, nếu không thì chỉ có thể đợi sau khi huyết mạch tiến hóa hoàn thành mới được.

Chương 100

Sở Văn đắp lại áo của Hoắc Tú Nhi lên bụng cô, rồi lại sờ sờ mặt cô.

Khi ngón tay hắn lướt trên má Hoắc Tú Nhi, cảm thấy cô bây giờ bắt đầu phát sốt cao.

Lúc này hơi nóng dưới Thụ Thần Đồng vốn đã từng luồng từng luồng bốc lên.

Hoắc Tú Nhi vào lúc này lại phát sốt cao, toàn thân đổ mồ hôi, vậy nếu không kịp thời chữa trị, cô sẽ bị mất nước nghiêm trọng trong thời gian ngắn.

E rằng nhiều nhất là hai tiếng đồng hồ, dù không bị thi độc công tâm, cũng sẽ chết vì mất nước nghiêm trọng trong thời gian ngắn.

"Không thể leo xuống nữa, nếu tiếp tục xuống, Hoắc Tú Nhi có thể sẽ chết." Sở Văn lập tức nói.

"Cái gì!" Bàn Tử không ngờ một vết thương nhỏ như vậy lại nghiêm trọng đến thế.

"Đúng vậy!

Lần trước vì bị Quán Tử Thi làm bị thương, đó là trùng độc, nên sau khi gỡ bỏ thì không sao.

Nhưng Hoắc Tú Nhi lần này là thi độc, thi độc từ xác chết ngàn năm tuổi, nếu không thể ngăn chặn, cuối cùng tôi sợ Hoắc Tú Nhi cũng sẽ biến thành một loại thi thể không có thần trí." "Nghiêm trọng đến vậy ư?" Hạo Thiên Chân trong lòng cũng lạnh đi một nhịp.

"Vì vậy bây giờ tôi phải lập tức tìm Tiểu Ca, hoặc là quay lại." Sở Văn nhìn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử hơi luyến tiếc nhìn xuống dưới Thụ Thần Đồng.

Dưới đó tuyệt đối có minh khí, nhưng Hoắc Tú Nhi...

"Đi!" Hắn do dự một khoảnh khắc, rồi lập tức nói.

"Được, nghe cậu." Hạo Thiên Chân giúp Sở Văn đỡ Hoắc Tú Nhi.

Bàn Tử bỗng nhiên hỏi: "À mà này, Sở gia, cái thứ trong tay cậu vừa nãy biến đổi linh tinh đó, sao giờ lại biến mất rồi?" "Năng lực vật chất hóa thôi." Hạo Thiên Chân bên cạnh bỗng nhiên nhìn Sở Văn nói: "Trước đây khi cậu bảo tôi đeo găng tay, tôi đã đoán bên trong chắc chắn có vấn đề." "Vừa nãy xuống nước, trong nước có cá, có thể là rết La Khê.

Kết quả quả nhiên có." "Suốt đường đi cậu đều thần thần bí bí, nên tôi cảm thấy cậu chắc chắn đã hiểu rõ về Thụ Thần Đồng.

Thậm chí khi ở Hải Để Mộ, tôi vừa cầm mảnh ngọc trên tay con xác chết nhỏ, chỉ nhìn một cái, đã nghĩ về cây Thần Thụ này." Hạo Thiên Chân đỡ Hoắc Tú Nhi nói: "Cậu từ trước đến nay đều biết sức mạnh thần bí của Thụ Thần Đồng, có thể vật chất hóa mọi thứ trong tiềm thức." Anh ta quay đầu nhìn Sở Văn: "Cậu đều biết đúng không?" Sở Văn nghe lời Hạo Thiên Chân nói xong, tiện miệng đáp: "Đúng vậy, tôi từng thấy một cuốn cổ tịch, trên đó ghi chép một phần nội dung về Thụ Thần Đồng Quan Vũ thời viễn cổ.

Còn về việc tôi đều biết ư?

Nếu tôi đều biết thì cần gì phải nói." Nói xong, hắn đỡ Hoắc Tú Nhi bắt đầu rời đi, chỉ còn lại Hạo Thiên Chân nhìn theo bóng lưng Sở Văn.

Bàn Tử thì không nghi ngờ, điểm tò mò của hắn hoàn toàn nằm ở thứ trong tay Sở Văn vừa nãy.

"Không, Sở gia, cậu chưa nói gì mà, cái thứ đó rốt cuộc là gì..." Sở

Văn biết nhất định phải giải thích một chút, nên đại khái nói: "Cái cây Quan Vũ này, dường như có năng lực vật chất hóa, cụ thể tôi cũng không rõ, nhưng có lẽ có thể lợi dụng tiềm thức của con người để tạo ra mọi thứ không thể tưởng tượng được.

Ví dụ như người chồng của người nông phụ mà Tam Thúc Hạo Thiên Chân từng gặp, rõ ràng đã chết rồi, nhưng lại có thể xuất hiện trước mặt Tam Thúc, với tất cả ký ức.

Lúc đó tôi đều cho rằng có lẽ là ma quỷ." Nói đến đây, hắn dừng lại một chút.

"Nhưng bây giờ xem ra, chắc không phải ma quỷ.

Người chồng đó trước khi chết đã tiếp xúc với Tử Ngọc, từ đó biến thành một loại bản sao ký ức được lưu trữ trong Tử Ngọc.

Chỉ cần ai cầm Tử Ngọc, người đó sẽ có được một phần ký ức, và lầm tưởng mình đã gặp ma." Bàn Tử nghe giải thích kiểu này xong gật đầu: "À, vậy thì tôi hình như hiểu rồi.

Giống như A Tài bị mặt nạ đồng che mặt trước đó.

Rõ ràng chưa từng thấy Thụ Thần Đồng, nhưng lại có thể miêu tả được hình dáng của cây.

Giống như Tam Thúc Thiên Chân đã nhìn thấy lời nói của người chồng trước khi chết à?" Sở Văn gật đầu nói: "Đại khái là vậy.

Có lẽ ý niệm cuối cùng của người chồng nông phụ đó trước khi chết là: 'Mình chết rồi, bà vợ ở nhà chắc chắn sẽ đi tìm thằng đàn ông khác'.

Vì vậy Tử Ngọc đã ghi lại lời nói của khoảnh khắc đó, khi Tam Thúc mang theo Tử Ngọc, lời nói đó được phát lại, khiến anh ta lầm tưởng mình gặp ma." "Hiểu rồi." Bàn Tử cuối cùng cũng xác nhận thế giới này không có ma quỷ, cười ha hả nói: "Thấy chưa, sức mạnh vĩ

đại của chủ nghĩa duy vật, ngưu quỷ xà thần, tất cả đều là giả tượng." Cười xong bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống: "Mẹ kiếp, lại bị cậu lôi đi đâu rồi, tôi hỏi cái thứ trong tay cậu, lôi tôi đi xa vậy làm gì." Sở Văn vẻ mặt bất lực nói: "Tôi đã nói rồi mà, tất cả đều vì sức mạnh thần bí của Thụ Thần Đồng này.

Nếu không sai như tôi dự đoán, thì Tử Ngọc chắc chắn..." "A!" Sở Văn bỗng kêu lên một tiếng.

Hắn lấy ra khối ngọc đen trong tay nói: "Tôi biết Tử Ngọc từ đâu mà có rồi, cũng biết mục đích của Thụ Thần Đồng rồi." "Cái gì!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đồng thời dừng lại hỏi.

"Chúng ta trước đây chẳng phải vẫn luôn tò mò những máng dẫn máu trên Thụ Thần Đồng đó làm gì sao?" Sở Văn nói.

"Không tò mò!" Bàn Tử vung tay một cái: "Có gì mà tò mò, không ngoài việc dùng để xả máu." Sở Văn vỗ một cái vào đầu hắn: "Đúng rồi!

Xả máu, vậy thì nhìn xem, trong những máng dẫn máu này, có vật chất kết tủa từ máu tươi tích tụ qua năm tháng không!" Bàn Tử tặc lưỡi, nhìn vào máng dẫn máu, bỗng nhiên nói: "Chất liệu của Tử Ngọc tựa ngọc phi ngọc, vậy thì có lẽ..." "Không lẽ nào... không lẽ nào từ khi Thụ Thần Đồng được xây dựng, đó là kết tinh của máu tươi từ vô số sinh linh tích tụ qua không biết bao nhiêu vạn năm???" Hạo Thiên Chân bỗng nhiên kêu lên.

Chương 101

“Đúng!

Đúng!

Đúng!” Bàn Tử hai mắt sáng rực nói: “Chẳng trách Tử Ngọc lại có thể sở hữu loại năng lực siêu việt tưởng tượng như vậy, hóa ra là sản vật của Thụ Thần Đồng, vậy thì mọi thứ đều có thể giải thích thông suốt rồi.” “Mẹ kiếp, Sở Văn, thằng nhóc này kiếm lớn rồi, một khối Tử Ngọc to bằng bàn tay như vậy, e rằng phải có mấy vạn sinh linh chết đi, bất kể là người hay vật, trải qua vạn năm tích lũy mới có được một chút như thế này!” Sở Văn cũng vừa mới hiểu ra một chút, lấy khối Tử Ngọc trong tay ra nhìn kỹ.

Bên trên ẩn hiện có sắc máu chứa đựng bên trong!

Lạy Chúa, vận may của mình lại tốt đến vậy ư?

Lần trước ở Hải Để Mộ, thôn phệ tinh phách Nam Hải tích lũy gần ngàn năm khiến huyết mạch có một sự đề thăng lớn.

Bây giờ ở Tần Lĩnh lại có được Tử Ngọc kết tinh từ tinh huyết của tất cả sinh linh mà Thụ Thần Đồng đã thu thập qua mấy nghìn năm, thậm chí có thể là vạn năm??

Tử Ngọc là sản vật của Thụ Thần Đồng, chẳng trách có nó trong tay, mới có thể sử dụng năng lực vật chất hóa mà không bị Thụ Thần Đồng bài xích!

Sở Văn kể lại kết quả mình tìm ra cho Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Hai người cũng há hốc mồm, khó mà tưởng tượng được.

Bàn Tử mắt đỏ hoe nhìn khối Tử Ngọc trong tay Sở Văn nói: “Cái đó, hay là đưa cái thứ đó cho tôi đi, tôi đổi cho cậu cái cửa hàng bốn

mươi mét vuông ở Phan Gia Viên của tôi, với tất cả cổ vật bên trong." Hạo Thiên Chân cười khẩy một tiếng nói: "Bàn Tử tỉnh lại đi, đồ trong cái tiệm nát đó toàn là đồ giả, còn dám nói à?" Bàn Tử đỏ mặt nói: "Mẹ kiếp, mỗi lần đi theo mấy người đều không lấy được minh khí, tôi tìm đâu ra cổ vật thật để bày trong tiệm chứ!" Mấy người im lặng một lát, Bàn Tử cũng hiểu ra khối Tử Ngọc trước đây trong tay Sở Văn có thể biến thành đao, thành kiếm, rồi không khỏi ngưỡng mộ.

Hắn thậm chí muốn mượn Tử Ngọc để chạm thử vào Thụ Thần Đồng.

Nhưng bị Hạo Thiên Chân ngăn lại.

Bởi vì Hạo Thiên Chân nói một câu: "Thân phận thật sự của Sở Văn là Bất Tường, Thụ Thần Đồng chuyên uống máu người chết cũng vô cùng Bất Tường.

Bất Tường với Bất Tường hợp nhau, nên cầm Tử Ngọc mới dám chạm vào như vừa nãy.

Bàn Tử mày đang đỏ vận, vạn nhất chạm vào Thụ Thần Đồng, kết quả nó không nhận đồng loại thì sao, coi chừng lại đẻ thêm một thằng tâm thần phân liệt nữa đấy!" Ba người cuối cùng cũng giải tỏa được một phần khúc mắc trong lòng.

"Na, chỉ khi ở gần Thụ Thần Đồng mới có thể tùy ý biến hóa vũ khí như vậy, thế nếu rời khỏi Thụ Thần Đồng thì sao?" Bàn Tử bỗng nhiên hỏi.

"Rời khỏi Thụ Thần Đồng ư?" Sở Văn cũng ngẩn người.

Đúng vậy, mình trước đây chưa từng nghĩ đến vấn đề này!

Ngay lúc ngẩn người, Bàn Tử bỗng cảm thấy có vài giọt nước rơi trên đầu, giống như...

Hắn sờ trán nói: "Sao vậy, sâu dưới lòng đất mà lại có mưa được

ư?" Sau đó Hạo Thiên Chân hét lên một tiếng: "Bàn Tử, cẩn thận!" Ngay sau đó, một cái đầu người từ phía trên Thụ Thần Đồng lăn xuống, vừa đúng lúc cắm vào một nhánh cây Thụ Thần Đồng trước mặt Bàn Tử.

Mắt người đó trợn rất to, mặt toàn máu, thân cây Thụ Thần Đồng xuyên thẳng từ sau gáy hắn vào.

Nửa đoạn thân cây đồng xuyên ra từ miệng cái đầu đó...

Vừa đúng lúc đối diện với mặt Bàn Tử.

"Thằng nào vậy!

Đậu má!" Mặt Bàn Tử toàn là vết máu văng ra từ cái đầu người đó.

Cả người hắn đều ngẩn ngơ!

"Mẹ kiếp, cả Bắc Kinh đều nghiêm cấm vứt đồ từ trên cao xuống rồi, cái thằng Tần Lĩnh này sao mà vô ý thức thế!" Hắn dùng tay lau mặt, ngẩng đầu nhìn lên.

Sở Văn hét lên: "Cẩn thận!" Sau đó không chỉ đầu người, còn có đủ loại tay chân lung tung rơi xuống từ các nhánh cây Thụ Thần Đồng, va chạm vào nhau.

Tránh né một lúc, mơ hồ có thể nghe thấy một vài tiếng súng vọng lại.

Hạo Thiên Chân nhìn về phía cái đầu người đó, thứ đó nát bét như một miếng dưa vỡ, căn bản không nhìn ra được khuôn mặt.

Lúc đó, mặt Sở Văn lại lộ vẻ vui mừng: "Đám đạo mộ tặc kia, bây giờ chắc cũng tìm được rồi!

Như vậy, Tiểu Ca chắc chắn cũng ở đây!" "Hừ hừ, hay đấy!" Bàn Tử bị cái đầu người đó dọa cho tim đập thình thịch, đang bực mình

lắm đây.

Nhìn nhau một cái, mấy người liền tay chân cùng dùng, leo lên trên.

Kết quả hai bên càng ngày càng gần.

Cảm giác như họ không phải đang đấu đá nội bộ, mà ngược lại, gặp phải một thứ gì đó nên điên cuồng leo xuống!

"Thái Gia, Thái Gia chờ tôi với, Thái Gia!" Lương Sư Gia cũng không biết đã trải qua chuyện gì.

Dù sao thì quần áo rách rưới tả tơi, trán cũng bị rách da, bộ râu dê cũng không còn hình dáng nữa.

Chương 102

Ba Tử bây giờ cũng không còn vẻ hung hãn như lúc đầu, sắc mặt tái nhợt, trên cánh tay trái có một vết máu sâu: "Mẹ kiếp, lão tử nghi ngờ cuốn Hà Mộc Tập đó lừa người, Tần Lĩnh này có bảo vật còn tốt hơn lăng Tần Thủy Hoàng ư, rõ ràng... mẹ nó quái vật!!" Tay trái hắn run rẩy không dùng sức được, chỉ có thể dùng tay phải nắm thân Thụ Thần Đồng mà leo xuống.

Không đeo găng tay.

"Cãi nhau với lão quỷ đó làm gì, cái quan tài đó tôi đã nói không thể mở, không thể mở rồi, giờ thì hay rồi, chờ chết đi!

Tôi đi trước đây!" Trương Cố Vấn vừa leo xuống, vừa chế giễu Lương Sư Gia.

"...!" Lương Sư Gia tức giận giậm chân: "Đó là ông chủ Vương chết rồi, đâu phải tôi!

Với lại, cái lợi lớn hơn lăng Tần Thủy Hoàng, không phải bảo bối, tôi cũng không rõ a!

Ai ui!" Sở Văn từ xa dưới đó nghe được cuộc đối thoại, trong lòng kỳ lạ nói: "Quan tài?

Quan tài?

Đám người này không lẽ đã tìm thấy quan tài?

Sau đó bị thứ bên trong truy đuổi đến đây?" Ngay lúc đang tò mò, lại có một người khi leo xuống không nắm chắc thân cây, kêu thảm một tiếng rồi rơi xuống.

Bàn Tử tức giận mắng: "Đám ngốc này!" Xoạt!

Người đó bị thân cây đồng xiên qua, treo ở chỗ không xa.

Sở Văn liếc nhìn một cái, sắc mặt hơi biến đổi.

Người đó nhìn qua có chút giống A Tài.

Vừa nãy xuống, rõ ràng đã trói hắn trong căn phòng đá đó, nhưng bây giờ lại chết ở đây.

Hạo Thiên Chân hỏi: "Bàn Tử, có người bị thương, lại có thứ gì đó không biết đang truy đuổi, chúng ta bây giờ đi lên trên ư!" "Nghe nói giống quái vật, lại có bảo bối lớn hơn lăng Tần Thủy Hoàng!" Bàn Tử nói.

Sở Văn cũng lắng nghe.

Hắn cảm thấy, bảo vật lớn hơn lăng Tần Thủy Hoàng được ghi chép trên Hà Mộc Tập chắc chắn là năng lực vật chất hóa của Thụ Thần Đồng!

Đám người đó có thể đã hiểu nhầm là bảo bối, cũng không biết đã mở ra cái gì.

Không lẽ là cái kén thi thể đó?

Đó cũng là một trong những nhiệm vụ mà Sở Văn có thể cần đến, có thể là thứ tốt giúp huyết mạch của hắn tiến hóa thêm một lần nữa!

Nhưng không đúng, cái kén thi thể đó trong ấn tượng của Sở Văn ngoài việc đáng giá tiền ra, thì không có chỗ nào đáng sợ cả.

Kén thi thể đã được khai quật ở Tứ Xuyên Nam và Nội Mông vài năm trước.

Đều to bằng chậu rửa mặt.

Có cái giống ngọc, có cái giống hổ phách, bên trong bọc những con vật nhỏ hoặc thi thể trẻ em đã khô quắt.

Theo ghi chép cổ tịch, thứ này có thể là vào thời Tiên Tần, các phương sĩ dùng để luyện đan dược dẫn tử, nhúng phụ nữ mang thai chưa đủ tháng vào dung dịch thuốc cho chết, đựng trong chum, chôn mười bảy năm sau mới đào lên.

Đứa bé trong bụng sẽ biến thành kén thi thể.

Lớp bên ngoài, là chất liệu sau khi nhau thai của người mẹ hóa đá, nhìn màu hổ phách, thực chất là nước ối đông đặc lại.

Cũng có người nói, đó là một loại kỹ thuật bảo quản thi thể, dùng hỗn hợp thuốc bắc và nhựa cây đặc biệt để bọc thi thể, giữ cho thi thể không mất nước.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì, cần phải tận mắt nhìn thấy mới biết.

Bây giờ dù sao thì Thái Gia và Trương Cố Vấn cũng đang vội vàng xuống, Sở Văn, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở nguyên tại chỗ chờ đợi.

"Tôi muốn xem xem, cái thứ gì mà dọa cho đám người kia sợ đến tè ra quần!" Bàn Tử hầm hừ tìm một nhánh đồng thô rồi đứng vững.

Âm thanh từ xa càng lúc càng gần.

"Ba Tử, mày làm gì thế!" Tiếng Thái Gia.

"Lão già, câm miệng cho lão tử, cứ ngoan ngoãn ở yên đó đi!" Ngay sau đó một tiếng súng "bang" vang lên, Thái Gia kêu thảm một tiếng.

Chắc là bị Ba Tử bắn gãy chân.

Nhưng tiếng kêu thảm đó vừa dứt, sau đó dừng hẳn, trong bóng tối, như thể bị thứ gì đó bóp nát đầu trong chớp mắt.

Chương 103

Bàn Tử nghe thấy, nhìn về phía Sở Văn: "Huynh đệ, tôi bỗng có một dự cảm chẳng lành, không lẽ vì cậu không đeo găng tay, nên đã vật chất hóa ra quái vật trong tiềm thức đấy à!" Hạo Thiên Chân nghe vậy nói: "Không thể nào, trực tiếp tiếp xúc với Thụ Thần Đồng, cũng không thể trong thời gian nhanh như vậy tạo ra thứ gì đó.

Tiềm thức là thứ kỳ diệu, không phải muốn vận dụng là vận dụng được." "Gầm!!!" Một tiếng gầm!

Toàn bộ cây Thụ Thần Đồng đều bắt đầu rung chuyển.

Bàn Tử chửi lớn: "Mẹ kiếp, không phải quái vật chứ?" Ngay khi Bàn Tử vừa dứt lời, Sở Văn thầm thấy không ổn trong lòng.

Phản ứng đầu tiên của hắn là: "Chẳng lẽ Chúc Cửu Âm mà Hệ thống nói đã xuất hiện?" Nhưng nghĩ lại, điều đó không thể.

Dù sao thì Chúc Cửu Âm trong ấn tượng của hắn phải là một con rắn đen khổng lồ, nhưng trong cây đồng đó, loại rắn khổng lồ đó chắc chắn không thể chui vào.

Không gian không đủ.

Nếu đã vậy, thì rất có thể đây là quái vật do ai đó sau khi tiếp xúc với cây đồng mà vô thức tạo ra.

Sở Văn nắm chặt tay, ngay sau đó Tử Ngọc biến thành hình dạng một cây đường đao.

Hắn thầm nghĩ: "Dựa theo lời Bàn Tử trước đó, chính vì ở trong cây đồng, nên hình thái của Tử Ngọc có thể biến hóa vô hạn, một khi ra khỏi cây đồng, nó sẽ trở lại hình dạng khối ngọc và có thể định hình cuối cùng.

Vậy chỉ có thể đợi ra ngoài rồi tính.” Từ khi biết lịch sử của Tử Ngọc, Sở Văn không dám coi thường khối đá đen nhỏ bé này chút nào.

Dù sao thì nó cũng là kết tinh tinh huyết tích lũy ít nhất bốn, năm nghìn năm của cây đồng, không chừng niên đại còn cao hơn.

Tính đặc thù của nó đáng để phát triển kỹ lưỡng.

Nếu không biết đó là vũ khí mà Hệ thống đã nói, Sở Văn thực sự muốn nuốt nó xuống, xem thử liệu huyết mạch có thể tiến hóa không.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ miên man.

Trên cây đồng, Trương Cố Vấn đang cực kỳ chật vật leo xuống, vài sợi tóc dính mồ hôi bết vào da đầu.

Sau khi nhìn thấy Bàn Tử, Sở Văn và những người khác.

Ánh mắt Trương Cố Vấn lóe lên một tia kinh ngạc, rồi hắn dùng giọng khàn khàn hét lớn: “Chạy mau!!

Đừng dừng lại!

Phía trên có thứ gì đó.” Bàn Tử vốn chẳng coi Trương Cố Vấn là người ngoài, trong lòng cũng tò mò hét lên: “Tiểu Ca, phía trên có thứ gì đó à!?” Trương Cố Vấn chửi: “Ai là Tiểu Ca, mẹ nó tôi đang nói chuyện với cậu đây, chạy mau, phía trên có thứ gì đó!” Nghe lời này, Sở Văn và Hạo Thiên Chân đồng thời cười: “Đừng giả vờ nữa, đều là người quen cả, mau lộ diện đi.” Ai ngờ Trương Cố Vấn nhìn ba người họ như nhìn những thằng ngốc, không nói một lời, tay chân cùng lúc, nhanh chóng tiếp tục chạy xuống.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân mấy người kinh ngạc nói: “Không, sao thế?

Chẳng lẽ không phải Tiểu Ca thật sao?” Sau đó nhìn sang thằng lùn.

Khi thằng lùn nhìn thấy ba người Sở Văn, mặt hắn vui mừng khôn xiết, sau đó lập tức nói: "Mấy vị, chúng ta không đánh không quen, cứu tôi với!" Bàn Tử nhíu mày nói: "Đừng có lề mề, phía sau có gì?" Thằng lùn chỉ vào bên cạnh Bàn Tử nói: "Tôi ở trước một cây trụ đồng, gặp một lũ côn trùng lạ trong mặt nạ đồng, bị chúng đuổi theo mãi rồi chạy vào một ngôi mộ Bắc Ngụy khổng lồ, ở đó có vô số bảo bối và đồ tùy táng, không biết mộ của ai, Lương Sư Gia cứ nhất định phải mở quan tài, kết quả sau khi mở quan tài thì gặp một xác ướp nghìn năm đội mũ giáp quỷ vàng!" Hắn hổn hển nói: "Tôi đoán, có khả năng là vị tướng quân Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy nghìn năm trước!" "Tướng quân Bất Ngôn Kỵ?" Ba người Sở Văn đều giật mình!

Chẳng phải cái xác ướp tướng quân Bất Ngôn Kỵ đó vừa bị Sở Văn giết rồi sao?

Một đao xuyên từ đầu đến tim, bay cả tim gan!

Lại có một cái nữa à?

Sở Văn lờ mờ cảm thấy mọi chuyện có lẽ không đơn giản như vậy, nhưng đã đến nước này thì chỉ còn cách đối mặt.

Sau khi nói xong, thằng lùn hơi dựa vào trụ đồng nghỉ ngơi, sau đó đánh giá tình trạng của bốn người.

Thấy Hoắc Tú Nhi dường như bị thương và hôn mê, mắt hắn sáng lên nhưng không nói gì, lẳng lặng đứng sau Bàn Tử.

"Sao thế này, Bất Ngôn Kỵ lại có hai tướng quân sao?" Bàn Tử ngớ người ra.

Sở Văn nắm chặt Tử Ngọc nói: "Cứ chém rồi tính!" Hai hơi thở sau, trên cây đồng quả nhiên có một tướng quân mặt quỷ giáp vàng sống động đuổi xuống, tay chân cùng lúc, trên mũ giáp có máu tươi.

Chắc là Thái Gia và Lương Sư Gia phía trên đã gặp nạn.

"Hống!" Vừa thấy mặt, nó lại rống lớn một tiếng, lao thẳng vào Hạo Thiên Chân.

Sở Văn hừ lạnh một tiếng, cầm đao xông lên, vì lần trước xác ướp nghìn năm lao về phía Hạo Thiên Chân, nên lần này nó không hề phòng bị Sở Văn.

Chỉ một đao!

Không biết vì sao, sau khi hóa thành vũ khí, Tử Ngọc cực kỳ sắc bén, bộ giáp của xác ướp hoàn toàn không có tác dụng gì.

Với một tiếng "phập", nó bị Sở Văn chém thành hai đoạn.

Trương Cố Vấn đứng sau Bàn Tử dường như giật mình vì nhát đao đó, mắt thằng lùn cũng lóe lên vẻ dị sắc.

Chương 104

"Cái thứ đã khiến tôi phải chạy thục mạng hàng nghìn năm nay lại bị một đao chém đứt ư?

Mấy tên này đều là người sao?

Sao trước đó khi tôi bắt giữ, chúng lại không phản kháng?" Sở Văn một đao chém đứt xác ướp, nhưng sự lo lắng trong lòng không hề giảm bớt.

"Hù!" Trương Cố Vấn thở phào nhẹ nhõm: "Tiểu huynh đệ, quả là thần nhân, xác ướp nghìn năm lại không chịu nổi một chiêu trong tay cậu. …A a a!!

Lại một cái nữa, lại một cái nữa!" Trương Cố Vấn đang định nịnh nọt Sở Văn, kết quả nhìn thấy trên đỉnh đầu mấy người lại có một thứ bò ra.

"Đừng ai nổ súng, tôi đây!

Tôi đây!" Bóng đen đó từ từ bò xuống, mọi người nhìn kỹ, chẳng phải Lương Sư Gia sao?

Sở Văn nheo mắt nhìn một cái, lạnh lùng nói: "Lương Sư Gia?

Vẫn còn sống sao?" Lương Sư Gia vô thức sờ sờ râu của mình nói: "Hắc hắc, tiểu huynh đệ, tại hạ mạng lớn, vừa nãy nhân lúc tối tranh thủ trốn đi, không bị con xác ướp đó phát hiện, à mà nói tôi vừa nãy ở trong ngôi mộ Bắc Ngụy đó...

Ơ, thằng lùn, còn sống sao?!" Hắn nói xong thì nhìn Hoắc Tú Nhi.

Thực ra trước đó, thằng lùn thấy sự chú ý của mấy người đều tập trung vào Lương Sư Gia, cộng thêm con xác ướp nghìn năm đáng sợ nhất cũng đã chết, nên mắt hắn đảo một vòng, lén lút liếc nhìn Hoắc

Tú Nhi một cái, đột nhiên ra tay.

"Mẹ nó chuyển hết cho tao!" Thằng lùn hét lớn một tiếng, bản tính lộ rõ.

Mọi người quay người lại, nhìn thấy thằng lùn đứng trước Hoắc Tú Nhi đang hôn mê, dùng súng chỉ vào đầu Hoắc Tú Nhi: "Nghe rõ đây, bây giờ tất cả mau trèo lên, tôi sẽ quay lại ngôi mộ Bắc Ngụy đó, đừng có mà lén lút lười biếng, nếu không thì con nhỏ này xinh đẹp như vậy, lão tử không ngại lúc cô ta hôn mê thì sướng một phen đâu!" "Xoẹt!" một tiếng.

Một luồng ánh sáng đen cực nhanh lóe lên.

Ngay sau đó nửa cánh tay rơi xuống đất, nửa cánh tay đó vẫn nắm chặt một khẩu súng...

Sở Văn không hề quay đầu lại, tiếp tục nhìn Lương Sư Gia nói: "Tiếp đi, ngôi mộ Bắc Ngụy khổng lồ, rồi sao nữa?" Đại lão có thể ngủ sớm một chút, ngày mai sáu chương liên tục, sướng phê.

Tôi tiếp tục viết.

Gù gù.

Lương Sư Gia nhìn Sở Văn nuốt nước bọt.

Quá nhanh!

Thứ ánh sáng đen đó là cái gì?

Khoảng ba giây sau.

"A!!" Lúc này thằng lùn mới hét lên một tiếng đau đớn!!

Âm thanh thê thảm trực tiếp xuyên thấu không gian trên dưới của cây đồng, làm rung chuyển cả ngọn núi đá.

Sở Văn hơi nhíu mày, quay đầu nhìn một cái, thằng lùn mồ hôi

đầm đìa dường như ý thức được, lập tức im bặt, chỉ là vẻ mặt hắn trắng bệch, cả người không ngừng run rẩy.

Hiện tại, ánh mắt hắn nhìn Sở Văn đầy vẻ kinh hoàng.

Ngay cả Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng giật mình, vì Sở Văn vừa rồi rút đao chém trả quá nhanh.

Nhanh đến mức thằng lùn hoàn toàn không kịp phản ứng.

"Tôi không thích bị người khác uy hiếp, vừa vào động đã để người ta dùng súng chỉ vào tôi." Sở Văn nhìn thằng lùn với ánh mắt không chút cảm xúc.

"Tôi cứ nghĩ, người dùng súng chỉ vào tôi mà bị bẻ cổ thì nên cảnh tỉnh rồi chứ, sao lại có người không biết rút kinh nghiệm như vậy." "Tôi… xì, tôi…" Thằng lùn hít một hơi khí lạnh, các cơ mặt hắn bắt đầu vặn vẹo vì đau đớn.

Sở Văn tiếp tục nói: "Thực ra, nhát đao vừa rồi của tôi đáng lẽ nhắm vào cổ, nhưng khi cuối cùng hạ xuống, tôi đã thay đổi ý định." Hắn từ từ đến gần thằng lùn nói: "Bởi vì như vậy, chết cũng quá dễ dàng." Thằng lùn nhìn Sở Văn trước mặt, chỉ cảm thấy như đang nói chuyện với ác quỷ vậy, ánh mắt đó nhìn vào, dường như đã tuyên án tử hình.

"Tôi, tôi sai rồi… tôi…" Máu tươi từ cánh tay trái của thằng lùn đã bị chém đứt đột phá bàn tay phải của hắn, chảy ra ào ạt.

Sở Văn quay đầu nhìn Lương Sư Gia nói: "Tiếp đi, ngôi mộ Bắc Ngụy khổng lồ, rồi sao nữa?" Ánh mắt Lương Sư Gia từ thằng lùn quay trở lại khuôn mặt Sở Văn, môi hắn mấp máy, rồi cười gượng gạo nói: "Cái đó, khụ, tôi, tôi vừa nãy trên đường chạy trốn, vô tình đi vào một thạch thất, lúc đó Thái Gia phát hiện tường đá của thạch thất lại rỗng ruột.

Lúc đó tôi cảm thấy không đúng, tại hạ trên thông phong thủy bát quái, dưới biết văn…" Bàn Tử sốt ruột nói: "Lão già kia nói vào trọng điểm đi, nếu không Bàn Gia tôi sẽ bắn chết ông!" "Đúng đúng đúng…" Lương Sư Gia run rẩy cả người nói thẳng: "Tôi phá vỡ bức tường đá, kết quả phát hiện phía sau lại là một ngôi cổ mộ, quy cách và phong cách thiết kế của ngôi mộ đó mang cảm giác như rồng bay thời Bắc Ngụy, bên trong toàn là vàng bạc ngọc khí, chỉ là tôi vừa mới mở một tiền thất, thì đã có thứ đó chạy ra… Nhìn trang phục, chắc là tướng quân Bất Ngôn Kỵ rồi…" "Ngoài ra, theo ghi chép của Hà Mộc Tập, dường như thi kiển nằm trong ngôi mộ Bắc Ngụy đó, nên tôi…" "Được rồi, biết rồi!" Sở Văn gật đầu, đột nhiên quay người!

"Ôi mẹ ơi!" Lương Sư Gia vừa nói xong, liền ôm lấy mắt mình.

Bởi vì Sở Văn lại một lần nữa quay người vung đao chém đứt cánh tay còn lại của thằng lùn nói: "Thời gian cũng sắp đủ rồi, cánh tay kia chắc không đau nữa nhỉ!" Thằng lùn lúc này mới biết, Sở Văn sở dĩ không giết hắn một đao, là vì muốn từ từ tra tấn hắn.

Đôi mắt hắn đỏ ngầu, vùng vẫy từ trong miệng phun ra: "Mẹ kiếp…" "Xì!" Tất cả mọi người đều rùng mình.

Chương 105

Sở Văn vung nhát đao thứ ba.

Chém vào miệng thằng lùn, một đao này bất kể lực đạo hay độ chính xác đều có thể nói là hoàn hảo.

Thằng lùn trợn tròn mắt, trong miệng phát ra tiếng "hắc hắc".

Nửa hàm dưới của hắn rơi xuống, cả miệng trên dưới đều bị rách toác, trông như một con zombie.

Sau khi Sở Văn thu đao, không tiếp tục nhìn, nói: "Bàn Gia, đi thôi, chúng ta đi xem ngôi mộ Bắc Ngụy khổng lồ kia." Hiện tại cũng không biết Chúc Cửu Âm sẽ xuất hiện lúc nào, nên để huyết mạch tiến hóa nhanh nhất có thể chữa khỏi tình trạng thi khí của Hoắc Tú Nhi, chỉ có thể dựa vào thi kiển.

Nghe Sở Văn lại có ý muốn đi 'thăm' ngôi mộ Bắc Ngụy, Bàn Tử vui mừng khôn xiết, vì vừa nghe nói trong ngôi mộ đó có vô số vật phẩm tùy táng, hắn chỉ hận không thể mọc cánh bay đến.

"Được rồi, thế còn tên này?" Bàn Tử hơi ngập ngừng nhìn thằng lùn.

Nói thật, tên này chết cũng đáng, Bàn Tử đã muốn một súng bắn chết hắn từ sớm, nhưng sau khi nhìn thấy cách làm của Sở Văn, hắn lại thấy như vậy hả dạ hơn.

Chỉ có Hạo Thiên Chân lộ vẻ không đành lòng.

Nhưng y cũng không nói gì, bởi vì thằng lùn dám trước mặt Sở Văn mà sỉ nhục Hoắc Tú Nhi, hành vi này chẳng khác gì súc vật.

Mọi chuyện ở đây đã giải quyết xong, Sở Văn liếc nhìn Trương Cố Vấn, không nói gì.

Hắn biết, đây có thể không phải Trương Cố Vấn thật, mà là Tiểu Ca giả trang, nếu không Hoắc Tú Nhi bị thương, Tiểu Ca tuyệt đối sẽ không làm ngơ.

Với một tiếng "phụt", thằng lùn cuối cùng sau khi chịu đựng đau đớn kịch liệt và tuyệt vọng đã ngã xuống đất, chết rồi.

Nhìn thấy thảm trạng của thằng lùn, Lương Sư Gia và Trương Cố Vấn run rẩy cả người, lập tức bắt đầu trèo lên, dẫn đường cho Sở Văn.

Mọi người trèo được khoảng hai mươi phút.

Trong suốt thời gian đó, Sở Văn luôn cõng Hoắc Tú Nhi đơn độc trèo lên, cách này vô cùng tốn sức, đến khi đến bệ đá gần ngôi mộ mà Lương Sư Gia nói.

Hắn cảm thấy cánh tay trái của mình gần như mất cảm giác.

"Sở Gia, đó, đó là bệ đá đó!" Lương Sư Gia sau khi đặt chân xuống, thở hổn hển, tuổi đã cao, nên trèo lên cây đồng cao như vậy suýt chút nữa lấy mạng hắn.

"Nó nằm trong một đường hầm, nhưng tại hạ xin phép đi trước, trong ngôi mộ Bắc Ngụy đó có thể có một số thứ không may mắn lắm, cơ quan nhiều vô số, phải biết rằng những người Bất Ngôn Kỵ đó bản thân họ là cao thủ trong các cao thủ đào mộ, không ngôi đại mộ nào trên đời mà họ chưa từng đến." Lương Sư Gia cười nịnh nọt nói: "Cho nên, phòng đạo mộ tuyệt đối có tuyệt chiêu, các vị nhất định phải vô cùng cẩn thận nhé!" Bàn Tử thấy lối vào ngôi mộ, nên rất vội vàng, nào có rảnh nghe Lương Sư Gia lải nhải.

"Đào mộ tìm báu vật, Bàn Gia tôi cần gì phải nghe ông nói?

Mở!" Bàn Tử đẩy Lương Sư Gia ra, một mình đi trước dẫn đầu, vừa đi vừa nói: "Mẹ nó, một cái mộ của tướng quân Bất Ngôn Kỵ mà

đã khiến gà bay chó sủa, không biết mấy tên đó có năng lực gì nữa…" "Bàn Tử!" Hạo Thiên Chân đột nhiên mở miệng nói: "Đó chưa chắc đã là mộ thật của tướng quân Bất Ngôn Kỵ, đừng quên, tôi ở dưới cây đồng, cũng gặp một cái." Nói xong, Hạo Thiên Chân và Sở Văn nhìn nhau một cái, cả hai đều cảm thấy khó hiểu.

Sở Văn thầm nghĩ: Hiện tại, một số bí mật của những người cổ đại này đã được giải đáp, Thần thụ Tần Lĩnh và Tử Ngọc hắn cũng đoán được tám chín phần mười, chỉ riêng những người Bất Ngôn Kỵ này có chút kỳ lạ.

Thứ nhất, sao lại có hai tướng quân mặt quỷ giáp vàng?

Thứ hai, sao lại gặp một ngôi mộ trong đó nữa?

Mang đầy những câu hỏi trong đầu, Sở Văn theo sau Bàn Tử, từ từ bước vào đường hầm.

Đi được một lúc, mấy người đến cái mộ thất mà Lương Sư Gia nói trước đó.

Quả nhiên không có sự hoang vắng, phong cách kiến trúc của mộ thất hoàn toàn không phù hợp với phong cách của những người cổ đại bên ngoài, tuy không lớn, nhưng kỹ thuật tinh xảo, trên tường mộ thất đều có bích họa.

Hạo Thiên Chân sờ một cái rồi nói: "Những cái này chắc là tranh màu, nhưng bây giờ màu sơn đã bong tróc, khác với những bức khắc đá của những người cổ đại kia, nội dung của những bức tranh màu này thiếu hụt nghiêm trọng, thực sự không thể nhìn ra nó miêu tả cái gì." Bàn Tử sau khi vào mộ thất, không nhìn ngang ngó dọc, lao thẳng đến quan tài bằng gỗ sa mộc ở trung tâm!

Hắn nhìn vào bên trong một cái, lập tức vui mừng khôn xiết, vươn tay ra lấy!

“Bàn Tử!

Đợi đã!” Sở Văn nhìn mộ thất, đột nhiên cảm thấy không đúng, lập tức ngăn Bàn Tử lại.

“Sao thế?” Bàn Tử ngạc nhiên quay đầu lại: “Bên trong đồ nhiều quá, ý cậu là lấy một cái túi nhựa mà đựng sao?” Ai ngờ Sở Văn tạm thời giao Hoắc Tú Nhi cho Hạo Thiên Chân, sau đó hai bước đến bên cạnh quan tài nhìn vào bên trong, lập tức hít một hơi khí lạnh.

“May mà vừa nãy đã gọi lại, nếu không bây giờ sợ là đã xảy ra chuyện rồi.” Sở Văn nói: “Vừa nãy tôi đã thấy lạ, một mộ thất tinh xảo như vậy, lại dùng một quan tài gỗ sa mộc, thực sự quá bình thường, mộ của tướng quân Bất Ngôn Kỵ cấp cao, cũng không thể tùy tiện như vậy.” “Ý gì?” Bàn Tử nghe Sở Văn nói nghiêm túc, lập tức rụt tay về.

“Giả hết, tất cả đều là hàng giả, chuyên dùng để lừa những kẻ trộm mộ.” Sở Văn cầm đèn pin chiếu vào vàng bạc châu báu trong quan tài nói: “Vừa nãy Lương Sư Gia nói đúng, những người Bất Ngôn Kỵ này là chuyên gia trong giới trộm mộ, nên dù không biết là mộ của ai, nhưng so với các biện pháp chống trộm, họ sẽ làm cực kỳ hoàn hảo.” “Nhìn này.” Sở Văn lấy một chai nước từ ba lô của Bàn Tử ra, nhẹ nhàng đổ lên kim khí ở đáy quan tài, lập tức màu sắc của kim khí đó biến thành màu đen, bề mặt lấp lánh một tia sáng u tối.

Bàn Tử nhìn vào hít một hơi khí lạnh nói: “…” “Loại đồ vật này rất phổ biến trong các biện pháp chống trộm thời cổ đại, trước Bắc Ngụy tôi cũng không biết gọi là gì, nhưng từ thời Minh về sau, thống nhất đều gọi là tiền tiêu.” Sở Văn quay đầu nhìn Lương Sư Gia một cái, khiến Lương Sư Gia run rẩy cả người.

Quay đầu tiếp tục nói: “Ý nghĩa của tiền tiêu rất đơn giản, người xưa buôn bán, sợ nhất là sơn tặc chặn đường cướp bóc, nên khi vận

chuyển hàng hóa đặc biệt quan trọng, họ sẽ cử một nhóm người xuất phát trước một ngày." "Một nhóm người đi trước, gọi là tiền tiêu, chuyên dùng để cho bọn sơn tặc cướp.

Sơn tặc xuống núi phục kích, thường là mười ngày nửa tháng một lần, nên sau khi cướp được tiền tiêu, họ sẽ quay về núi ăn mừng, nhờ đó mới đảm bảo an toàn cho hậu tiêu." Sở Văn nói xong: "Những thứ này, Lương Sư Gia chắc chắn đều biết, nên tôi cảm thấy, có thể ông ta cố ý muốn hại người." Bàn Tử nghe vậy lập tức quay đầu nhìn Lương Sư Gia, Lương Sư Gia lập tức xua tay, vẻ mặt đau khổ: "Không đâu, không đâu, tại hạ tuyệt đối không có ý hại người, bây giờ các vị đều là chỗ dựa của tại hạ, làm sao tôi lại hại các vị chứ?" Sở Văn hừ lạnh một tiếng nói: "Tốt nhất là vậy, nếu không, kết cục của thằng lùn đó…" Lương Sư Gia nhìn thằng lùn, lập tức im bặt, ngoan ngoãn đứng sau Trương Cố Vấn.

Bàn Tử quay đầu lại, thấy chỉ trong một thời gian ngắn, những vật phẩm tùy táng vốn vàng rực rỡ kia đều biến thành màu đen, biết rằng những đồ sắt này bên ngoài đã được mạ một lớp giả đồng.

Chương 106

Nếu là trộm mộ, thấy nhiều bảo bối như vậy chắc chắn sẽ động tay cướp bóc, kết quả thì có thể biết… Hắn vẫy vẫy tay nói: "Tôi đương nhiên biết tiền tiêu, cái đó, Bàn Gia tôi vừa nãy gọi đó là động tác giả, xem lão già này có thực lòng giúp chúng ta không, kết quả quả nhiên có vấn đề!

Đi, tiền tiêu đã phá rồi, chúng ta đi tìm hậu tiêu, đi đi đi, cùng đi, cùng đi." Nói xong, Bàn Tử cũng thấy đỏ mặt, không ngẩng đầu lên, đi về phía đường hầm bên cạnh tiền thất, cửa đường hầm có hai cái đầu thú cao khoảng một mét, đó là một loại trấn mộ thú rất phổ biến thời Bắc Ngụy.

Một con là mặt thú thân thú, mắt lồi mày rậm, nhe răng há miệng.

Con còn lại là mặt người thân thú, mắt tròn trừng giận, há miệng lộ răng, tai hình quạt.

Bàn Tử vừa định đi trước, đột nhiên dừng bước nói: "Cái đó, Lương Sư Gia, Trương Cố Vấn, đều là những người có tiếng trong ngành, vậy, mời vào trước!" Lương Sư Gia lập tức lộ vẻ khó xử, biết không thể từ chối, liền dậm chân một cái đi vào đường hầm.

Nhưng vừa đi được hai bước, đột nhiên lùi lại, vẻ mặt kinh hoàng!

"Sao thế, sao thế, lại sao thế, không vào thì không vào, cái lão già khốn nạn này cần gì phải giả vờ như vậy!" Bàn Tử phía sau cầm súng dí vào lưng Lương Sư Gia… Lương Sư Gia kinh hãi nói: "Không không không, Bàn Gia, không, tôi vừa định vào, đột nhiên nhìn thấy hai con trấn mộ thú, chúng nó động đậy!" "Xì, lão già này, sao lại nói dối trắng trợn thế…" Bàn Tử vừa định dí súng vào đầu Lương Sư

Gia, kết quả nghe thấy Hạo Thiên Chân vẫn im lặng phía sau nói: "Thật, vừa nãy trấn mộ thú thực sự đã động đậy." Bản thân Sở Văn cũng nghĩ rằng Lương Sư Gia bản tính hoạt bát, cố ý không vào.

Ai ngờ Hạo Thiên Chân cũng nói như vậy.

Hắn lập tức khẽ "ô" một tiếng, nhìn về phía hai con trấn mộ thú đó.

Hắn nghe Hạo Thiên Chân nói: "Trấn mộ thú không phải để chống trộm, mà là để trừ tà, người xưa tin rằng âm gian có đủ loại cô hồn dã quỷ, nên tác dụng thực sự của trấn mộ thú, thực ra là để trấn quỷ." "Vừa nãy khi Lương Sư Gia định đi vào, hai con trấn mộ thú thực sự đã động đậy, chỉ là rất nhẹ, nếu không phải tôi luôn tò mò về hình dáng của chúng, sợ là cũng không phát hiện ra." "Đúng đúng đúng, lão phu, không, tại hạ không nói dối." Lương Sư Gia vội vàng giải thích.

Bàn Tử nói: "Động thì động, hai khối đá mà thôi." Nói xong, hắn giơ súng liên tục bắn hai phát vào cặp trấn mộ thú đó, lập tức tia lửa bắn tung tóe, nhưng chúng lại không hề có phản ứng.

"Tiếp tục!" Sở Văn cũng không nhìn ra manh mối gì, nhưng đã vào rồi, chắc chắn không thể bị hai khối đá dọa quay lại.

Huống hồ Hoắc Tú Nhi đang chờ tìm thi kiển để cứu mạng.

Lương Sư Gia làm đủ mọi cách cũng không chịu vào, Bàn Tử bất đắc dĩ, đành để Trương Cố Vấn đi trước.

Trương Cố Vấn lúng túng đi vào đường hầm, dáng vẻ như cá gặp nước.

Đường hầm không dài, dường như bản thân nó là một hang động, nhưng những người Bất Ngôn Kỵ đã khai thác lại sau này, bây giờ nó vuông vức, khá quy củ.

Dưới đường hầm có khắc Cửu Cửu Đăng Thiên Đồ.

Ý nghĩa là người xưa hy vọng chủ mộ sau khi chết thông qua chín mươi chín viên gạch dài hình chữ nhật, có thể từng bước thăng thiên.

Nội dung của mỗi viên đều khác nhau.

Đại đa số đều miêu tả tình trạng cuộc sống tốt đẹp mà con người hàng nghìn năm trước tưởng tượng ra.

Sở Văn nhìn hai cái rồi không còn hứng thú xem nữa, chuyển tầm mắt sang hai bên mộ đạo.

Hai bên tường đá rất phẳng.

Đột nhiên hắn mở miệng nói: "Trương Cố Vấn, nghe nói cậu là chuyên gia về cấu trúc kiến trúc mộ táng, có thể phân tích cho tôi biết, với công nghệ kỹ thuật của người Bắc Ngụy, để xây dựng một hang đá như vậy đại khái mất bao lâu không?" Trương Cố Vấn nghe Sở Văn hỏi, liền vuốt vuốt mấy sợi tóc đen trên đầu nói: "Sở Gia, mộ thất tuy nhìn có vẻ tinh mỹ, nhưng thực ra những chỗ tốn công sức không nhiều, nhìn quy mô này, đa phần đều xây dựng trên những nơi đã có sẵn, nên ước tính khoảng một tháng là có thể hoàn thành." "Sở Gia, cậu hỏi cái đó làm gì?" "Không, chỉ hỏi vậy thôi." Sở Văn nói.

Đường hầm nhanh chóng đến cuối, mọi người đến một Minh Điện của chủ mộ thất, vừa vào Minh Điện, Bàn Tử lập tức kinh hô một tiếng.

Chiếu đèn pin vào.

Chỉ thấy bên trong trống rỗng không có gì.

Không có bích họa, không có vật phẩm tùy táng, ngay cả quan tài cũng không có.

Sở Văn lập tức nhíu mày, cũng bắt đầu không hiểu rốt cuộc những người Bất Ngôn Kỵ này đang giở trò gì.

Phải biết rằng Minh Điện từ xưa đến nay, chính là nơi đặt quan quách của chủ mộ.

Dù là hợp táng hay độc táng, chủ mộ đều phải mặc đại liệm chi phục, an nghỉ trong quan tài, bên ngoài lại che thêm quách.

Tóm lại, có thể không có thi thể, nhưng quan quách dù thế nào cũng phải ở trong tẩm điện.

Xây dựng Minh Điện mà không đặt quan tài, đối với chủ mộ mà nói là đại hung, vô cùng bất lợi.

Phát hiện trong Minh Điện lại không có gì, Bàn Tử dường như bị rút cạn toàn bộ sức lực, dựa vào tường, lẩm bẩm: "Xong rồi, chắc chắn có người khác đã ra tay trước rồi, Bàn Gia tôi phí công một chuyến rồi." Nhưng Lương Sư Gia sau khi đi một vòng trong Minh Điện nói: "Không phải đâu, không phải đâu, tại hạ vào nghề cũng đã có thâm niên, nhưng chưa từng thấy tình huống như vậy, nếu có đồng nghiệp tiền bối nào đã đến đây trước, thì cũng không có lý do gì mà lấy hết đồ minh khí rồi đi, còn tiện tay trộm luôn cả quan tài." "Huống hồ bên ngoài đều là núi sâu vạn dặm, vác cái quan tài khổng lồ đó chạy khắp núi sao?

E rằng đầu óc có vấn đề rồi…" Sở Văn nghe lời Lương Sư Gia nói, trong lòng tuy công nhận, nhưng cũng càng ngày càng thấy kỳ lạ.

Hạo Thiên Chân lúc đó tìm một góc tường đặt Hoắc Tú Nhi dựa vào tường, sau đó nói: "Tôi nghĩ để giải quyết mọi chuyện, có lẽ cần phải bắt đầu từ đầu, Lương Sư Gia, xin ông lấy Hà Mộc Tập ra cho tôi xem một chút đi." Lương Sư Gia lắc đầu nói: "Cái Hà Mộc Tập đó tôi chỉ xem qua, bên trong có nhắc một chút về ngôi mộ Bắc Ngụy, nhưng trên đó là chữ cổ, nên những sự vật được nói trên đó cực kỳ đơn giản, không phức tạp như văn tự, chỉ nói để cứu người, rồi nhắc đến có thi kiển, và sự trường sinh, nên…" Sở Văn và Hạo Thiên Chân

nhìn nhau một cái, biết phỏng đoán trước đó của họ là đúng.

Những người đó quả nhiên hướng đến sự trường sinh, nhưng theo lời Lương Sư Gia, dường như người muốn trường sinh không phải vị tướng quân đó, mà là người khác.

Còn về người đó là ai, thì không thể biết được.

"Như vậy, Bất Ngôn Kỵ sở dĩ xây dựng lăng mộ đơn giản ở đây, chắc là để một người quan trọng nào đó đạt được trường sinh?" Sở Văn nói: "Sau khi tàn sát những người cổ đại, bá chiếm nơi này, chắc là đã có được bí mật trường sinh, vậy tại sao lại phải xây dựng lăng mộ nữa?" Bàn Tử đột nhiên nói: "Liệu có phải, người quan trọng đó sau khi tàn sát những người cổ đại, chưa kịp thử phương pháp trường sinh thì đã chết rồi không?" Ngay sau đó, nói xong, hắn cũng có chút không tin.

Chương 107

Cũng quá trẻ con rồi.

Nói, người chết rồi, sau đó lại xây mộ, chôn xong đi luôn sao?

Vậy tại sao nhiều chiến sĩ Bất Ngôn Kỵ lại chết trên những cành cây đồng?

Tại sao lại có hai tướng quân mặt quỷ giáp vàng?

Bàn Tử lúc này vô cùng chán nản: "Thôi, bên trong chẳng có gì cả, chúng ta ra ngoài đi." Đúng lúc đó, Sở Văn đột nhiên mắt sáng lên: "Bẫy tư duy!" "Bẫy tư duy!" Sở Văn lặp lại một lần nữa: "Mộ Bắc Ngụy chắc chắn ở đây, Bất Ngôn Kỵ chắc chắn sẽ không phí công vô ích như vậy đâu." "Ý gì vậy," Bàn Tử ngớ người.

Sở Văn nói: "Phía trước Lương Sư Gia đã nói rồi, những người đó là trộm mộ, đồng thời cũng là những người chống trộm giỏi nhất, tôi cứ nghĩ họ sẽ đặt công sức vào cơ quan, thực tế đúng là như vậy, ở cửa thứ nhất đã thiết lập thủ đoạn tiền tiêu như vậy, nhưng sau đó chúng ta đi một mạch, lại không hề xảy ra gì cả!" "Cho nên tôi đoán, họ dùng tiền tiêu đầu tiên, đã giới hạn tư duy của chúng ta!

Bây giờ thì sao, tôi biết mộ thất và thi kiển thực sự được cất giữ ở đâu rồi!" Sở Văn nói xong, cùng Hạo Thiên Chân đỡ Hoắc Tú Nhi.

Sau đó quay trở lại đường hầm vừa mới vào.

Thực ra khi đi vào trước đó, Sở Văn vẫn luôn thắc mắc, tại sao những người Bất Ngôn Kỵ lại khắc Cửu Cửu Đăng Thiên Đồ trên mặt đất, một thứ trông không thực dụng chút nào.

Nhưng bây giờ cuối cùng hắn đã hiểu, tất cả đều là những trò vặt che mắt người đời.

Nói là vậy, nhưng Sở Văn có chút bội phục vị tướng quân Bất Ngôn Kỵ đó, bởi vì trong việc chơi tâm lý, người ta đã thắng không biết bao nhiêu vị hoàng đế vương thần qua các triều đại.

Hắn và Hạo Thiên Chân đi phía trước, vì vừa nãy đã đi qua rồi, nên bây giờ cũng không cần lo lắng bất kỳ vấn đề cơ quan nào.

Sở Văn biết, những người Bất Ngôn Kỵ đang chơi chiến thuật tâm lý.

Bước vào đường hầm, sau đó hắn để Bàn Tử đập vào bức tường mộ bên trái, còn hắn thì dùng tay đập vào bức tường mộ bên phải.

Bàn Tử kỳ lạ nói: "Lại làm gì nữa?

Sao chúng ta lại tự dưng đập vào tường đá làm gì!" Sở Văn nói: "Nếu tôi là tướng quân Bất Ngôn Kỵ, đã trộm được nhiều mộ như vậy, vậy khi đến lượt xây mộ, liệu tôi có đặt tất cả những cơ quan đã bị phá giải ra đó để chờ người khác phá giải không?" Bàn Tử lắc đầu nói: "Không đâu." "Vậy đó, nên nếu là tôi, chắc chắn sẽ dùng phương pháp khác, những thứ chơi khăm đó, thực ra giống như trò chơi trẻ con, không thiết kế cơ quan, bởi vì tôi biết, cơ quan dù có tốt đến mấy, cũng sẽ mục nát theo năm tháng, nhưng tâm lý con người thì nghìn năm không đổi." "Vậy ý cậu là, mộ thất thật sự, nên nằm trong hai bên tường đá!" Hạo Thiên Chân đột nhiên nói.

Sở Văn tán thưởng gật đầu, Hạo Thiên Chân quả nhiên thông minh.

"Phải biết rằng trộm mộ nhìn Cửu Cửu Đăng Thiên Đồ, vậy trước khi vào mộ thất, chắc chắn sẽ nhìn chằm chằm vào những bức đồ này, cơ quan thông thường đa số đều đặt trên gạch lát sàn để kích hoạt, ví dụ như cơ quan cung nỏ mà chúng ta gặp ở đáy biển.

Cho nên mục đích của Bất Ngôn Kỵ là để người khác chú ý vào

mặt đất." Hạo Thiên Chân chợt hiểu ra: "Thảo nào!

Thảo nào khi cải tạo, họ đã tốn công sức lớn để cải tạo tiền thất, sau đó lại biến cả hang động thành đường hầm tường đá, hóa ra là để giấu mộ thất thật sự!" Trương Cố Vấn và Lương Sư Gia hai người cẩn thận suy nghĩ, quả thực là như vậy!

Người bình thường cẩn thận đi vào, kết quả phát hiện chủ mộ thất trống rỗng, vậy chắc chắn sẽ nghi ngờ mộ thất đã bị trộm, hoặc chủ mộ chưa được chôn ở đó, nên chỉ có thể rút lui, ai ngờ, mộ thất thật sự lại nằm trong những bức tường đá hai bên đường hầm!

Hai người nhìn Sở Văn với ánh mắt đầy kính trọng.

Nhìn xem sau này nên ít chơi tâm lý với người trẻ tuổi này, không chỉ ra tay nhanh, chuẩn, hiểm, mà tư duy cũng cực kỳ nhảy vọt và thông minh.

Quả nhiên!

Khi mọi người gần đến cửa đường hầm của hai con trấn mộ thú, bức tường đá trong tay Bàn Tử đột nhiên phát ra tiếng rỗng.

"Mẹ kiếp!

Thật vậy sao, Sở Gia, Bàn Tử tôi thực sự phục cậu rồi, đầu óc!

Ha ha!" Bàn Tử cười nói.

"Mấy người Bất Ngôn Kỵ này không hổ là tổ tông trong ngành trộm mộ của chúng ta, chậc chậc, mấy người đó cứng rắn đặt huyệt mộ thật sự ngay từ đầu đường hầm, ai mà ngờ!

Ha ha." Hắn khẽ gõ vào bức tường đá đó, nghe tiếng rỗng bên trong nói: "Nghe tiếng này, dường như bức tường đá không dày, nhiều nhất là tường đá dày mười ly, nếu chúng ta có thuốc nổ, vậy thì…" Hạo Thiên Chân nói: "Khoan đã, đừng thô bạo như vậy, không

chừng có cơ quan trấn mộ thú ở cửa thì sao." Sau đó Sở Văn và Lương Sư Gia thực sự đi đến trước trấn mộ thú cẩn thận nghiên cứu một hồi.

"Không có, trấn mộ thú không hề có bất kỳ dị thường nào, vừa nãy nhìn thấy chúng động đậy, có lẽ là do ánh sáng và bóng tối." Sở Văn dùng tay đặt lên trấn mộ thú cẩn thận lắng nghe một hồi nói.

Nếu phía dưới hai bức tượng đá có liên kết cơ quan, vậy khi Sở Văn gõ trấn mộ thú, chắc chắn sẽ nghe thấy tiếng trục cơ quan rung động, nhưng không có gì cả, chứng tỏ thực sự không có vấn đề gì.

"Vậy Bàn Gia tôi sẽ dùng sức mạnh!" Bàn Tử thích nhất làm những việc phá dỡ bạo lực như vậy, hắn tìm một viên gạch lỏng lẻo rơi trên sàn từ tiền thất, mạnh mẽ đập vào bức tường đá.

Khoảng hai phút sau, hắn đập thông một cái lỗ nhỏ!

Ngay sau đó từ cái lỗ nhỏ trên bức tường đá đó, phát ra ánh sáng hồng tươi như máu, giống như… Bàn Tử nhìn ánh sáng hồng, một lúc lâu cũng không biết miêu tả thế nào, hắn ngập ngừng một lúc cuối cùng nói: "Ánh sáng hồng cảm giác, lại có chút hơi hồng phấn, giống như cái màu sắc mờ ám của những tiệm gội đầu bên đường vậy, thực sự khiến Bàn Gia tôi liên tưởng không ngừng!" Chỉ có Sở Văn nhìn thấy ánh sáng hồng nhạt từ vết nứt trên tường đá, trong lòng lập tức vui mừng khôn xiết!

"Tiệm gội đầu vớ vẩn gì, đó là thi kiển!" Bây giờ là sáu giờ, có hai chương, tiểu đệ phải đi bắt tàu rồi, hai chương tiếp theo sẽ bổ sung sau khi lên tàu.

Chắc khoảng chín rưỡi đến mười một giờ.

Dự báo chương tiếp theo: "Người cổ đại nghìn năm trước…" Sau khi Sở Văn nhìn thấy ánh sáng hơi đỏ lộ ra từ vết nứt đó.

Chương 108

Hắn lập tức hiểu ra, cuối cùng đã tìm thấy thi kiển!

"Thi kiển!

Nhất định là thi kiển!" Sở Văn không hét lên, nhìn Lương Sư Gia kích động vỗ ngực, dường như sắp không thở nổi, suýt chút nữa ngất đi.

Trương Cố Vấn vội vàng vỗ vỗ ngực hắn, Lương Sư Gia mới thở được.

"Bàn Tử, tiếp tục." Sở Văn tiện tay lại nhìn hai con trấn mộ thú ở cửa đường hầm, phát hiện không có động tĩnh, liền hơi yên tâm một chút.

Bàn Tử sau khi nhìn thấy ánh sáng hồng, vẻ mặt hắn đầy phấn khích.

Cầm viên gạch trong tay, tiếp tục đập phá, có lẽ bức tường đá đã trải qua một nghìn năm trăm năm, đến bây giờ, dù có kiên cố đến mấy cũng không chịu nổi những cú đập, khoảng bảy tám phút sau, Bàn Tử đập ra một cái lối vào vừa đủ cho một người chui.

Lúc này cũng không phân biệt ai trước ai sau, Bàn Tử đo đo bụng mình và miệng hang, sau đó yên tâm chui đầu vào.

Sợ Lương Sư Gia và Trương Cố Vấn hai người giở trò, nên Sở Văn là người cuối cùng đi vào.

Khi đi vào, Bàn Tử và những người khác đang yên lặng vây quanh một tảng đá hổ phách khổng lồ hình bầu dục.

Trước tảng đá khổng lồ hình bầu dục đó có một quan tài, nhưng bây giờ không ai để ý đến quan tài, sự chú ý của mọi người đều bị

tảng đá khổng lồ hình bầu dục hấp dẫn.

Không thể nhìn ra chất liệu, toàn thân nó lưu chuyển ánh sáng lưu ly nhạt, dường như được hình thành tự nhiên, dùng đèn pin chiếu vào, ánh sáng phản xạ nằm giữa màu hồng nhạt và vàng nhạt.

Trông rất trong suốt.

Điều kỳ lạ là, trong mộ thất bốn phía có mười sáu cây đinh đồng cắm chặt vào tường mộ xung quanh.

Sau đó phần đuôi đinh được luồn qua những sợi xích đồng dày bằng cổ tay, xuyên thẳng vào bên trong thi kiển.

Men theo sợi xích nhìn vào bên trong, có thể nhìn thấy bên trong hổ phách có một bóng đen hình người, vô cùng mờ ảo, chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt được đầu và vai, vai của bóng đen nhô cao, giống như hai bướu lạc đà, cả người cuộn tròn lại, giống như hình hài của thai nhi trong bụng mẹ.

Thi kiển là vậy sao.

Sở Văn trong lòng cũng chấn động, trước đây hắn từng tưởng tượng thi kiển trông như thế nào.

Nhưng không ngờ, thứ này lại tráng lệ dị thường đến vậy.

Cộng thêm những sợi xích đồng khổng lồ buộc chặt từ bốn phương tám hướng, càng làm tăng thêm một phần bí ẩn.

Đồng thời, cũng làm tăng thêm một phần cảm giác nguy hiểm cho tất cả những người có mặt.

Lúc đó, Lương Sư Gia mấp máy môi nói: “Nhiều năm trước tôi từng thấy một thi kiển tương tự ở Hồng Kông, chỉ là thi kiển đó so với cái trước mắt tôi, đơn giản là nhỏ bé đáng thương.” Hạo Thiên Chân đột nhiên nói: “Cái thi kiển đó cuối cùng không phải bị một tập

đoàn nước ngoài mua đi sao?" Lương Sư Gia giật mình: "Cậu biết sao?" Ngay sau đó lại xua xua tay nói: "Đúng rồi, chuyện đó lúc đó đã gây chấn động trong nước, mọi người đều thắc mắc, tại sao báu vật vô giá như vậy lại phải bán cho người nước ngoài." Hắn lắc đầu nói: "Thực ra không phải không bán cho người của chúng ta, mà là, người trong nước chúng ta đều không dám mua, tuy là vật phẩm quý giá để sưu tầm, nhưng mọi người đều sợ mang đến sự Bất Tường." Sở Văn nghe hai từ đó, trong lòng giật thót.

Bất Tường, lại là Bất Tường!

"Thứ bên trong đó, cảm giác như một bóng đen cuộn tròn ở trong, nhìn dáng vẻ không giống loài người, càng giống… càng giống hình thái ban đầu của một loại động vật nào đó?" Bàn Tử sờ cằm suy tư sau khi xong việc, có cách nào để vận chuyển thứ này về Bắc Kinh không.

Lương Sư Gia nói: "Thứ bên trong không thể biết được, nhưng trong cái thi kiển ở Hồng Kông đó, có một bé gái sơ sinh.

Nghe nói một ngày trước khi cái thi kiển đó chuẩn bị đấu giá, trong kho chứa vật phẩm, có người lờ mờ nghe thấy tiếng trẻ con khóc, nhưng sau khi mở cửa ra, lại không thấy bất kỳ dị thường nào." "Sau đó bảo vệ dứt khoát khóa chặt cửa kho, rồi quay về phòng giám sát xem trực tiếp camera, nhìn thấy trên màn hình giám sát tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

Cứ nghĩ camera hỏng rồi, rồi định gọi bộ phận kiểm tra sửa chữa.

Khi bảo vệ chuẩn bị rời đi, phát hiện hóa ra không phải camera hỏng, một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào ống kính camera, cũng đang nhìn vào bên trong!" "Bảo vệ sợ chết khiếp, lập tức chạy ra nói với quản lý, nhưng quản lý không tin, bảo anh ta tiếp tục quay về vị trí làm việc trực ca, nhưng bảo vệ đâu dám quay lại, chạy thẳng ra

khỏi phòng giám sát, quản lý bất đắc dĩ, đành phải đuổi theo.

"Kết quả nhìn trơ mắt nhìn anh ta bị chiếc xe tải chạy ngang đường đâm bay, chết tại chỗ." Khóe mắt Lương Sư Gia đỏ hoe, có những tia máu mờ nhạt, hắn thở dài nói: "Vị quản lý đó, vị bảo vệ đó… là con trai duy nhất của tôi." Sở Văn và Hạo Thiên Chân nhìn nhau một cái, không ngờ trên người Lương Sư Gia lại có câu chuyện như vậy.

Trong lúc mọi người thương cảm than thở, không ai để ý, nắp quan tài phía sau khẽ động đậy, ngay sau đó một đôi mắt, xuất hiện trong khe quan tài, nhìn thẳng vào tất cả mọi người bên ngoài.

Ai cũng không ngờ, Lương Sư Gia ti tiện lại có một quá khứ bi thảm 'người bạc đầu tiễn kẻ tóc xanh'.

"Chuyện này tôi cũng từng nghe nói, người ngoài đều không hay biết, chỉ truyền miệng rất rộng rãi trong giới phong thủy, Tam Thúc nhiều năm trước từng nhắc đến chuyện này, nghe nói gọi là sự kiện thi kiển Hồng Kông năm 1988." Hạo Thiên Chân nói.

"Nhưng nói đi thì nói lại, tôi luôn có một cảm giác, thứ trước mặt chúng ta dường như có sinh mệnh vậy, nếu không thì, tại sao Bất Ngôn Kỵ lại dùng xích đồng để trấn áp nó ở trong đó, chẳng lẽ nó cũng có sức mạnh tà môn?" Bàn Tử tò mò về cái bóng đen bên trong.

Tuy nhìn từ bên ngoài không thể biết hình dáng cụ thể của bóng đen, nhưng chỉ nhìn từ hiện tại, không phải thi kiển, mà riêng kích thước của bóng đen e rằng có khoảng gần hai mét.

Trong trạng thái cuộn tròn.

"Có phải là người khổng lồ thời tiền sử không, chẳng phải khoa học tuyên bố loài người cho đến nay tổng cộng đã trải qua năm lần văn minh, trong đó có người lùn, có người khổng lồ, có Atlantis gì đó

sao?

Nếu thực sự có người khổng lồ, thì ban đầu cây cối chắc chắn cao lớn, một người khổng lồ chết đi, vừa vặn bị nhựa cây trên cây tích tụ lại, từ từ hình thành loại hổ phách này sao?" Trương Cố Vấn tuy là chuyên gia nghiên cứu kiến trúc mộ đạo, nhưng về thuật phong thủy dị thuật, dù sao cũng là người ngoại đạo, đôi khi nói chuyện cũng xa vời.

Sau một lúc lâu, thấy không ai để ý, hắn cũng hiểu rằng mình nói hơi quá rồi, đành ngượng ngùng im miệng.

Chương 109

Đột nhiên!

Bàn Tử trong lúc khinh bỉ Trương Cố Vấn vô tình liếc nhìn quan tài phía sau, sau đó sợ đến dựng tóc gáy!

Hắn kinh hãi kêu lên: "Khoan đã!

Trong quan tài đó có một đôi mắt!" Có lẽ vừa nãy Lương Sư Gia đã kể chuyện con trai mình bị cái thi kiển bé gái sơ sinh kia dọa.

Nên tiếng kêu của Bàn Tử thực sự khiến Trương Cố Vấn hai chân mềm nhũn, cái "phịch" một tiếng ngồi sụp xuống!

Sở Văn lập tức nắm chặt Tử Ngọc, từ từ mò tới phía trước, tim hắn cũng đang đập thình thịch.

Mắt?

Mắt của Bàn Tử nhìn thấy mắt ư?

Lúc này, sự chú ý của mọi người đều bị quan tài hấp dẫn, phát hiện chất liệu của quan tài thuộc loại gỗ nam, tuy không phải gỗ nam kim tơ, nhưng cũng có thể coi là loại gỗ tốt trong việc chế tác quan tài.

Nhưng qua hàng nghìn năm mục nát, khiến quan tài bắt đầu trương phình nứt toác, trên mặt quan tài có một khe nứt dài và mảnh.

Khe nứt đó rộng không đều, chỗ rộng nhất có thể khoảng hai ly, chỗ hẹp nhất thì khoảng hai hào.

"Ở đâu vậy?

Mắt ở đâu vậy?" Lương Sư Gia sốt ruột hỏi.

Lần này Sở Văn đến Tần Lĩnh mục đích thực ra là vì thi kiển, kết quả vừa mới vào, hồi ức lại câu chuyện của mình và con trai, đột

nhiên Bàn Tử kêu có mắt.

Lương Sư Gia cũng sống đủ rồi, không ngừng hối hận trong lòng, tại sao lại không tin lời con trai, đi tận mắt xem cái gọi là đôi mắt đó.

Trong hai mươi năm sau đó, nằm mơ hắn cũng hối hận.

Nếu có một ngày thời gian có thể quay trở lại, thì dù chết, hắn cũng muốn xem cái mà con trai hắn đã nhìn thấy trước khi chết!

"Mắt, ở đâu?

Tôi nhìn thấy rồi!

Tôi muốn xem!" Những người khác đều có chút kinh hãi, nhưng riêng Lương Sư Gia thì như phát điên lao thẳng vào quan tài, mạnh mẽ đập đầu vào quan tài, đồng thời dùng mắt mình nhắm thẳng vào khe nứt rộng hai ly đó, trong miệng gào thét khản cả giọng: "Cho tôi xem, cho tôi xem một cái, làm ơn!" Hành động điên cuồng của Lương Sư Gia khiến những người khác càng thêm kinh hãi!

Mặt đối mặt!

Mắt đối mắt!

Hạo Thiên Chân nuốt nước bọt, nếu đổi lại là Bàn Tử có gan lớn hơn nữa, cũng không dám trực tiếp tiến gần như vậy mà úp mặt vào quan tài để nhìn.

Vạn nhất thực sự nhìn thấy thì sao?

"Bàn Tử, cậu chắc chắn là không nhìn lầm chứ?" Sở Văn hỏi.

"Sở Văn, Bàn Gia tôi thề với trời, tôi vừa nãy rõ ràng nhìn thấy một đôi mắt, trong quan tài đó âm thầm nhìn chằm chằm chúng ta!" Bàn Tử giơ một tay lên đảm bảo với Sở Văn.

"Thôi được rồi, tôi tin, chúng ta chuẩn bị mở quan tài trước, rồi từ từ nghiên cứu cái thi kiển đó, trước tiên kéo Lương Sư Gia ra, đừng

để ông ta cản trở, tuy rằng đáng thương tấm lòng cha mẹ thiên hạ." Lời Sở Văn vừa dứt.

Kết quả nghe thấy Lương Sư Gia bên kia hét lên một tiếng chói tai, cười một cách cực kỳ lạnh lẽo trong mộ thất.

"Ha ha ha, tôi nhìn thấy rồi, tôi nhìn thấy rồi, quả nhiên đáng sợ, thật đáng sợ, ha ha ha!" Lương Sư Gia bám vào khe nứt đó tiếp tục gào thét, ngay cả giọng cũng có chút khàn: "Bây giờ tôi đã nhìn thấy rồi, giết tôi đi, mau, cho tôi đi cùng A Văn đến cùng một nơi, hắc hắc hắc mau lên!" Trong mộ thất vốn yên tĩnh, chỉ có Lương Sư Gia như phát điên nói chuyện với cái quan tài đó.

Đột nhiên, "A!" một tiếng kêu thảm thiết, sau đó thân thể hắn bắn ngược ra sau!

"Sao thế!" Bàn Tử mạnh mẽ giơ súng lên, kết quả nhìn thấy Lương Sư Gia hai tay run rẩy muốn ôm lấy mắt phải của mình, nhưng trong hốc mắt phải, không còn nhãn cầu, những sợi máu bên trong rũ xuống mí mắt dưới.

Dù vậy, hắn vẫn điên cuồng kêu la: "Tôi nhìn thấy rồi!

Đôi mắt đó!" Đột nhiên, "Leng keng" hai tiếng, chủ nhân của đôi mắt trong quan tài đó, dường như đang gõ vào nắp quan tài, hai giây sau, dường như không nhận được phản hồi từ mọi người.

Từ trong quan tài gỗ nam đó, đột nhiên thò ra một ngón tay mảnh mai dài ngoẵng, nhìn sơ qua, lại dài đến hai mươi ly.

Và nó hướng về phía Sở Văn mà móc, móc, dường như đang khiêu khích hắn mau chóng giúp mở quan tài vậy.

Trương Cố Vấn gần như đã bị dọa ngốc.

Một ngón tay dài như vậy, trước tiên đã móc mắt của Lương Sư Gia, bây giờ lại mềm mại như không xương quyến rũ mọi người,

giúp mở quan tài?

Sở Văn cả người căng thẳng, bất kể một người có gan lớn đến đâu, khi nhìn thấy những chuyện vượt quá sức tưởng tượng thì vẫn sẽ cảm thấy kinh hãi.

Chương 110

Trong quan tài gỗ nam có gì?

Xác ướp ư?

Nếu là xác ướp, tại sao lại có ngón tay dài như vậy?

Hai mươi ly?

Nếu đặt ở Nhật Bản, chẳng phải đã nghịch thiên rồi sao.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn véo đùi cố gắng không cho mình ngã.

"Sở Gia, thứ này, là xác ướp sao?

Xác ướp có ngón tay cực kỳ linh hoạt sao?" Bàn Tử cảm thấy rợn người lập tức nép sát vào Sở Văn.

"Chưa chắc!" Sở Văn nói, đồng thời, Tử Ngọc trong tay hắn hóa thành hình dạng một thanh trường đao Tử Ngọc rồi hắn nắm chặt đi về phía quan tài.

"Xuy!", dường như cảm nhận được, "ngón tay" thon dài mềm mại đó lập tức rụt lại vào trong quan tài.

Nhưng trường đao của Sở Văn đã ra tay, một luồng ánh sáng đen như máu của Tử Ngọc lóe lên, đồng thời hắn chém ngang nắp quan tài, rồi đá một cú.

Với một tiếng "ầm", vụn gỗ bay tứ tung, khói bụi cuồn cuộn.

"Chít chít!" Sở Văn tay đang nắm chặt trường đao Tử Ngọc lập tức thả lỏng.

"Mẹ kiếp, dọa chết lão tử rồi, hóa ra chỉ là một con chuột, cái đuôi vừa nãy thò ra làm tôi cứ tưởng là ngón tay của xác ướp…" Bàn Tử thấy Sở Văn mở nắp quan tài ra.

Bên trong lại chui ra một con chuột béo tròn, một trong số móng vuốt của nó có vết máu, trên râu chuột mảnh mai treo vài giọt máu, lúc này nó đang nhìn Bàn Tử với đôi mắt ngây thơ vô tội.

Bàn Tử cũng nhìn nó.

Hóa ra thủ phạm lén nhìn trộm qua khe quan tài vừa nãy lại chỉ là một con chuột!

Sở Văn thở phào nhẹ nhõm nói: "Sợ hãi vô ích một trận, chỉ tiếc là Lương Sư Gia bị một móng vuốt của con chuột móc mất nhãn cầu…." Quay đầu nhìn lại Lương Sư Gia, hắn nửa điên nửa ngốc, bị kích thích quá lớn, nhất thời thần kinh có chút rối loạn.

Nếu biết mình bị móc mất một mắt lại là do một con chuột, thì e rằng hắn sẽ tức đến thổ huyết mất.

Nói đi thì nói lại, Lương Sư Gia cũng là một người đáng thương, năm mươi sáu mươi tuổi đã trải qua nỗi đau mất con, sau đó gần hai mươi năm luôn tìm kiếm thông tin về thi kiển, kết quả bây giờ đã ngoài sáu mươi gần bảy mươi tuổi rồi, lại mất một con mắt.

Bây giờ ngay cả người cũng có chút loạn trí rồi.

"Tôi nhìn thấy rồi, A Văn, cái nhãn cầu đó thực sự đáng sợ, tại sao lại không tin, tại sao lại làm sai rồi…" Lương Sư Gia quay mặt vào góc tường, cả người nhất thời nhìn không ổn chút nào.

Bàn Tử dùng súng ngắm con chuột nói: "Không sao, cùng lắm là tôi bắn chết con chuột, báo thù cho Lương Sư Gia." Kết quả con chuột đó như có linh tính vậy, "chít" một tiếng, quay người chui đầu vào quan tài.

Chắc cái quan tài này đã quá lâu rồi, ngay cả phía dưới cũng nứt ra một cái khe, nên qua nhiều năm tháng, có vết nứt, cũng có chuột chui vào.

“Đi xem trong quan tài đó có gì, tại sao Bất Ngôn Kỵ lại tốn công sức như vậy mà đặt thi kiển và cái quan tài này cùng một chỗ.” Hạo Thiên Chân đỡ Hoắc Tú Nhi có chút bất tiện, liền ra hiệu bằng mắt với Bàn Tử.

Bàn Tử hiểu ý, lập tức cất súng lấy ra một sợi dây đỏ từ thắt lưng.

“Thôi được, mở quan tài, đối với Bàn Gia tôi thì nhắm mắt lại cũng có thể làm thông thạo rồi.” Vừa nói, Bàn Tử vừa đứng cạnh quan tài, lập tức kêu lên: “Không, Sở Gia, cậu mau lại đây xem, cái xác này, tôi thấy có chút không dám ra tay…” Sở Văn trong lòng tò mò, có xác ướp nào mà Bàn Tử cũng không dám chạm vào sao?

Hắn liền bước lên hai bước, kết quả nhìn thấy một cổ thi trẻ tuổi với khuôn mặt mục nát như còn sống, hai tay đặt phẳng trên bụng dưới, đầu gối trên gối ngọc, chân đi giày vải, trong tay nắm một chiếc ban chỉ ngọc Hòa Điền thuần trắng, mặc một bộ trang phục thời Bắc Ngụy, quần áo phủ đầy bụi bặm, và có những cục phân chuột đen sì.

Ở một góc quan tài bên cạnh đầu cổ thi bị vỡ một cái lỗ nhỏ khoảng mười ly, nếu không có gì bất ngờ, con chuột đó chắc là từ cái lỗ đó chui vào chui ra.

Cái lỗ đó trông đen ngòm, thông thẳng xuống lòng đất, cũng không biết rốt cuộc sâu đến mức nào.

“…Thi thể nghìn năm không mục nát?

Nhiều năm như vậy rồi, chuột ra vào tiện lợi như vậy, thi thể lại không có chút dấu vết nào bị gặm nhấm?” Bàn Tử xoa xoa hai tay nói: “Không chừng trong miệng ngậm định thi đan, nhưng nhìn thân phận của người này dường như cũng không phải quý tộc, ai, tại sao lại nằm ở đây?” Ai ngờ Sở Văn lại lắc đầu nói: “Có thể khiến nhục thân nghìn năm không mục nát, từ xưa đến nay chỉ có dạ minh châu, còn

mục đích chính của định thi đan là ngăn chặn thi biến, chứ không phải ngăn chặn thi thể bị hư hại." Hắn nói xong vươn tay chọc vào bụng dưới của cổ thi, sau đó lướt lên cổ họng cổ thi.

Ngay sau đó cổ thi há miệng, một viên dạ minh châu phát ra ánh sáng huỳnh quang nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt mọi người.

Sở Văn lật tay vỗ nhẹ vào cằm của thi thể.

Hạo Thiên Chân nheo mắt: "Thủ pháp lấy vật từ miệng thi thể này, tôi trước đây dường như đã từng thấy từ Tiểu Ca…" Không đợi Hạo Thiên Chân nói nhiều.

Bàn Tử phấn khích muốn lấy dạ minh châu từ tay Sở Văn: "Thật là dạ minh châu, vãi chưởng!

Viên châu này không phải mấy viên đá thiên thạch giả mà chúng ta thấy ở đáy biển, thứ này là thật, nếu đặt ra thị trường, e rằng ít nhất cũng hai mươi tỷ chứ, lão Sở, chúng ta ở Tần Lĩnh chịu nhiều khổ sở như vậy, bây giờ có thể phát tài rồi!" "Cẩn thận!" Nhưng lúc đó, Sở Văn đột nhiên biến sắc.

Ngay sau đó một bạt tai mạnh mẽ tát vào ngực Bàn Tử, Bàn Tử bị một bạt tai đánh cho tức nghẹn, tức giận nói: "Làm gì vậy, sao lại nhỏ mọn như vậy, tôi có cướp đâu." Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng kiếm lạnh lẽo lướt qua cổ họng Bàn Tử một cách hiểm hóc.

Chương 111

Thanh kiếm đó lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, ngay sau đó bị chủ nhân của nó thu về, Bàn Tử nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy cổ thi trẻ tuổi vừa nãy nằm trong quan tài bây giờ đột nhiên mở trừng mắt, tay nắm một thanh bảo kiếm, đang trừng mắt nhìn mấy người!

Đồng thời hắn cũng nhận ra, ống tay áo bên trái của cổ thi trống rỗng!!

Các đại lão, tiểu đệ vừa từ Nam Xương về quê, ngồi mười tiếng tàu, bây giờ bắt đầu mười chương của ngày hôm nay.

Tôi sẽ viết từ từ, chắc phải đến sáng mai mới xong.

Đảng tay tàn.

Người đàn ông cổ thi đó trong tay nắm một thanh kiếm, thân kiếm dài hai mươi sáu tấc, dù đã trải qua nghìn năm, nhưng vẫn lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, ngoại trừ phần chuôi kiếm hơi mục nát một chút, những chỗ khác đều nguyên vẹn không tổn hại.

Đầu kiếm có huyết tào, rõ ràng đây là một thanh sát kiếm, chứ không phải kiếm đeo.

Chứng tỏ cổ thi này khi còn sống hẳn là một võ tướng, chứ không phải tùy thân mang theo một thanh kiếm hoa mỹ để trang trí.

Bàn Tử nhìn thanh kiếm trong tay cổ thi, mới hiểu tại sao Sở Văn đột nhiên đẩy mình ra, hắn sờ vào yết hầu nổi da gà, trên trán lập tức thấm ra một lớp mồ hôi li ti: "Mẹ kiếp, vừa nãy nếu chậm nửa bước, cái mạng này của tôi đã bỏ ở đây rồi sao?" Sở Văn nhìn cổ thi lại phục sinh, trong lòng cũng kịch liệt chấn động.

Chẳng phải là lão Dương sao?

Thực ra đến bây giờ, Sở Văn cũng không rõ sự biến số này rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Ban đầu chuyến đi Tần Lĩnh đáng lẽ là Hạo Thiên Chân và lão Dương đi cùng, nhưng bây giờ lão Dương không thấy đâu, chứng tỏ cốt truyện đã thay đổi từ sớm.

Đương nhiên, so với những vấn đề đó, chuyện một người nghìn năm trăm năm trước lại phục sinh ngay dưới mí mắt mọi người hiển nhiên còn chấn động hơn.

Chỉ là dù cổ thi đó đã phục sinh trở lại, nhưng dường như sau nhiều năm như vậy, thanh quản không thể nói chuyện bình thường được nữa.

Hai bên đối mặt nhau rất lâu.

Cổ thi dùng giọng nói cực kỳ cứng nhắc khàn đặc hỏi: "Nay là năm nào?" Bàn Tử thấy mọi người đều không nói gì, liền nói: "Cái đó, ừm, tôi thấy ông cũng không hiểu lắm, quản làm gì, dù sao ông cũng chết nghìn năm rồi…" Cổ thi nghe vậy, cố gắng hồi tưởng một lúc, đột nhiên nói: "Tướng quân!

Tướng quân ở đâu?" Bàn Tử nói: "Tướng quân?

Cái xác ướp mặt quỷ kia?

Đã bị bọn tôi chém dưới đao, hai lần…" Nói xong hắn thấy kỳ lạ, ơ, tại sao mình lại nói hai lần nhỉ?

Cổ thi nghe xong, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhìn quanh bốn phía, dừng lại một chút ở chỗ thi kiển, sau đó nói: "Tướng quân uy danh lừng lẫy, làm sao có thể bị bọn ngươi giết, bây giờ kế hoạch hẳn là đã thành công rồi, ta…" Nói đến đây, cổ thi đột nhiên quỳ một chân xuống, dường như vô cùng đau khổ, thanh kiếm đó bị cắm xuống đất, mũi kiếm cắm sâu vào đất nửa tấc.

“Vương gia, xin thứ lỗi cho thuộc hạ vô năng…” Nói đến đây, đầu cổ thi dường như mất đi điểm tựa mà gục xuống, thân thể vẫn nửa quỳ trên đất, từ từ đổ gục.

Bàn Tử vội vàng chạy đến, dùng tay thử hơi thở trước mặt cổ thi, rồi lắc đầu: “Chết rồi, lần này thực sự chết rồi.” Bàn Tử vừa nói xong… nhục thân của cổ thi cụt tay kia đã khô héo nhanh chóng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chưa đến mười giây, đã biến thành một đống xương khô.

Nếu không phải đống xương khô này hiện tại vẫn đang nắm chặt chuôi kiếm nửa quỳ trên đất.

“Cái gì, khí thế hung hăng như vậy mà nhảy ra, kết quả một câu nói hung hăng cũng chưa kịp nói đã nằm xuống rồi?” Bàn Tử trực tiếp ngớ người.

Tình huống gì thế này!

Cứ tưởng sẽ phải đánh một trận chứ!

Sở Văn nói: “Cũng có thể khi vào quan tài, đã sắp chết rồi, không đúng, người này, thực ra đã chết nghìn năm rồi.” Trương Cố Vấn há hốc mồm, không hiểu vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

Cái cổ thi đó từ trạng thái có máu có thịt, đột nhiên lại biến thành một đống xương khô ư!?

Gần như không thể tưởng tượng nổi Bàn Tử lại có thể đối thoại với người cổ đại nghìn năm trước.

Nhìn đống xác khô đó, Hạo Thiên Chân từ từ lắc đầu nói: “Những chuyện kỳ lạ xảy ra trong chuyến đi Tần Lĩnh này khó có thể tưởng tượng nổi, tôi bây giờ thậm chí còn nghi ngờ, rằng tôi từ khi vào đây, tuy không chạm vào cây đồng, nhưng thực ra đã bị nó kiểm soát từ sớm.” Trương Cố Vấn run rẩy dựa vào góc tường, đỡ Lương Sư Gia

không ngừng vỗ lưng hắn, đồng thời cũng quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân.

"Tôi từ khi nghe Lương Sư Gia nói về Hà Mộc Tập, nghe nói bên trong có một đội quân trộm mộ Bắc Ngụy như vậy, liền bắt đầu không ngừng tìm hiểu, những thông tin có được, ví dụ như ở Vạn Táng Thi Động nhìn thấy âm binh!" Hạo Thiên Chân nhìn Sở Văn nói, y biết bây giờ cũng chỉ có Sở Văn mới có thể hiểu được y đang nói gì.

"…." Sở Văn đột nhiên quay đầu lại nhìn: "Tôi từ khi mới bắt đầu vào đây, đã bị cây đồng vật chất hóa, cho nên trong đầu tôi, chỉ có thể vật chất hóa ra những thứ mình đã thấy hoặc nghe thấy?" "Đúng!" Vẻ mặt Hạo Thiên Chân hơi trắng bệch: "Chúng ta sau khi nghe về Bất Ngôn Kỵ, sau đó mới nhìn thấy những bức khắc đá trong hang động đó, sau đó tôi mới biết về cuộc chiến tranh diệt tộc của những người cổ đại nghìn năm trước!" "Khi tôi biết có cuộc chiến tranh đó, sau đó mới có thể nhìn thấy những cảnh âm binh ở Vạn Táng Thi Động, rồi vì vào khoảnh khắc cuối cùng của cảnh đó, thủ lĩnh của Bất Ngôn Kỵ đã bắn một mũi tên về phía tôi, nên…" "Cho nên ở dưới cây đồng mới gặp phải thủ lĩnh mặt quỷ giáp vàng đó!" Sở Văn bị tư duy này của Hạo Thiên Chân làm cho giật mình, hắn theo mạch suy nghĩ của Hạo Thiên Chân mà suy luận: "Tương tự, chính vì tôi đã nhìn thấy trong các bức khắc đá rằng Bất Ngôn Kỵ cuối cùng dường như bị một sức mạnh thần bí nào đó tiêu diệt toàn bộ, nên khi vừa gặp cây đồng, mới có thể vật chất hóa ra cảnh toàn bộ bị cây đồng đâm xuyên biến thành xác khô sao?" Bàn Tử nghe hai người thảo luận hăng say, liền chen vào cuộc trò chuyện.

"Theo cách nói này, vì trước đó từ miệng Lương Sư Gia biết Bất Ngôn Kỵ dường như đang bảo vệ ai đó?

Nên khi tôi phá cái mộ thất này, thực ra trong tiềm thức đã cảm thấy trong mộ thất có thể là người mà Bất Ngôn Kỵ muốn bảo vệ, nên

chúng ta mới gặp cái cổ thi Bắc Ngụy lão Dương đó sao?" Ba người nhìn nhau, suy nghĩ kỹ thì cực kỳ kinh hãi, trong một thất tĩnh lặng, rõ ràng không có gió, nhưng lại cảm thấy lạnh sống lưng.

Tiềm thức!

Tất cả đều là tiềm thức, có lẽ Bất Ngôn Kỵ thực ra căn bản không chết, cũng có lẽ khi vừa vào, cái xác khô đó đã nắm kiếm quỳ ở trong rồi.

Có lẽ cái thủ lĩnh mặt quỷ giáp vàng mà Sở Văn đã giết hai lần thực ra căn bản không ở trong thần thụ bằng đồng!

Có lẽ tất cả lịch sử này, đều là giả tượng!!

Chương 112

Đột nhiên, Sở Văn nói: "Bây giờ chúng ta cũng không chắc chắn những điều này là thật sự đã xảy ra, hay là do chúng ta vật chất hóa ra, nhưng từ bây giờ trở đi, mọi người nhất định phải kiểm soát tư duy của mình, đừng để loạn!

Đừng để loạn, nếu không có thể sẽ tiếp tục xảy ra một số chuyện khủng khiếp!" Bàn Tử nói đùa: "Tư duy có thể bị kiểm soát sao, tôi á, càng sợ hãi, càng sẽ loạn, ví dụ như hồi nhỏ khi ở trong chăn, tôi sẽ tưởng tượng trên trần nhà có một con quỷ nữ treo lủng lẳng đang nhìn mình chằm chằm, khi đi vệ sinh thì luôn cảm thấy có một đôi tay quỷ sẽ thò từ cống nước ra sờ mông mình, những thứ như vậy, không thể kiểm soát được đâu!" "Bàn Tử!" Hạo Thiên Chân hét lớn một tiếng: "Đừng nói nữa!" Thiếu 8 chương, tôi sẽ viết từ từ, đau đầu quá, trán tôi cứ tê dại cả ra.

Nhưng chỉ cần mọi người thích xem là được.

Bàn Tử đang hăng hái thảo luận, bỗng nghe Hạo Thiên Chân la lớn một tiếng: "Bàn Tử, đừng nói nữa!" Bàn Tử ngớ người.

Không phải chứ, mình không được tham gia à?

Sao hai người nói chuyện rôm rả được, mà không cho tôi đây Bàn Tử cũng vui vẻ chút hả?

Sở Văn và Hạo Thiên Chân không dám tiếp tục nói, hai mắt không ngừng đảo quanh các góc mộ thất, mồ hôi lạnh đồng thời toát ra trên trán, cả hai lặng lẽ chờ đợi một lúc.

Họ thật sự sợ đúng như Bàn Tử nói, đột nhiên có một bà cô từ trên đầu rớt xuống, hoặc ở đâu đó bàn tay quỷ thò ra nắm mông mọi người.

Đợi một lát, mộ thất vẫn yên tĩnh, ngoại trừ Lương sư gia điên điên khùng khùng lẩm bẩm một mình, không có bất cứ chuyện gì xảy ra.

"Phù." Sở Văn thở phào nhẹ nhõm: "Bàn Tử, lúc nãy anh nói bậy, tôi thật sự muốn một đao chém chết anh." Bàn Tử lè lưỡi nói: "May mà không có chuyện gì, chứ không thì, lỡ đâu gây ra quỷ quái yêu vật, vậy thì tôi đây lại phải cõng nồi.

Bàn gia tôi cõng vợ, cõng thuốc nổ, cõng đồ cổ, không thích cõng nồi đâu." Thở phào nhẹ nhõm, Hạo Thiên Chân lau mồ hôi lạnh trên trán: "Khả năng vật chất hóa này thật sự quá đáng sợ." Hắn nói: "Trong đó điều khó nhất là phải kiểm soát để không suy nghĩ lung tung, không suy đoán bừa, không cho cây đồng xanh bất kỳ cơ hội nào để lợi dụng.

Dễ nói nhưng khó làm vô cùng.

Tôi thật sự không chắc có ai làm được điều đó không." Sở Văn nói: "Không đâu, tôi thật sự biết có một số người có thể làm được.

Tương truyền ở mật tông Tạng vực có một số giáo phái cổ xưa ở Ấn Độ, các khổ hạnh tăng ở đó tu luyện theo phương pháp này, nội dung đơn giản.

Tụng một đoạn kinh văn một lần, yêu cầu từ từ tụng kinh, sau đó từng chữ từng câu nghiền ngẫm ý nghĩa của nó.

Trong quá trình tụng kinh, nếu trong đầu xuất hiện bất kỳ nội dung nào không liên quan đến kinh văn, thì lập tức dừng lại, rồi bắt đầu tụng lại từ đầu." "Có người thậm chí tụng mười năm, ngay cả một quyển kinh văn có thể niệm xong trong mười lăm phút cũng không tụng xong.

Bởi vì trong đầu con người chứa biết bao thứ kỳ quái, lúc nào

cũng sẽ nhảy ra gây nhiễu loạn vào thời điểm then chốt." "Nếu thật sự có đại hòa thượng nào đó có thể tâm không tạp niệm, thì chưa chắc cây đồng xanh đã làm gì được." Bàn Tử bĩu môi nói: "Lão tử không tin!

Một quyển kinh văn mà cả đời tụng không xong?

Hơi quá đáng rồi đó." Sở Văn cười nói: "Thử niệm liên tục mười lần sáu chữ 'Nam Mô A Di Đà Phật' nhắm mắt lại xem nào.

Nếu mà niệm đủ mười lần không có suy nghĩ bậy bạ, tôi tặng anh miếng tử ngọc!" Bàn Tử mừng rỡ.

Lập tức quay người nhắm mắt niệm, không đến hai phút đã chửi bới ầm ĩ: "Bàn gia tôi không phải người làm chuyện nhân nghĩa gì, mẹ nó, sau khi nhắm mắt, tôi toàn nghĩ đến mông của thím Trần góa phụ ở làng Phan gia, ai, không có thiên phú rồi……" "Ê?" Bàn Tử bỗng dừng lại: "Mẹ nó, nếu giờ tôi đầy đầu là thím Trần góa phụ, không lẽ thật sự vật chất hóa ra được, rồi ở rừng sâu núi thẳm lăn giường với bà ấy?" Sở Văn cười nói: "Tôi sợ lúc đó lỡ không vật chất hóa ra thím Trần góa phụ, mà lại vật chất hóa ra mẹ của thím Trần góa phụ, vậy thì phiền phức to rồi.

Lúc đó phải mang theo một đống đồ cổ, về thành phố, rồi phải đưa bà cụ về nhà trước." Sở Văn thật sự lười nói nhiều với Bàn Tử, chỉ cảm thấy điều cần phải cẩn thận nhất tiếp theo, e rằng chính là cái miệng của Bàn Tử.

Sau khi thảo luận qua loa, tầm nhìn của Sở Văn lại quay về thi kén kia.

Hạo Thiên Chân cũng đi vòng quanh thi kén, bỗng nói: "Đúng rồi, thi kén cũng vậy.

Anh xem, chúng ta vừa nghe xong chuyện con mắt trong máy giám

sát của Lương sư gia, kết quả lập tức, trong quan tài xuất hiện đôi mắt của con chuột lén lút nhìn Bàn Tử.

Cho nên… cho nên tôi nghĩ, tất cả những chuyện không thể tin nổi chúng ta gặp ở đây, chắc chắn là do cây đồng xanh gây ra!

Có đến tám mươi phần trăm khả năng đó!" Hạo Thiên Chân đưa ra kết luận của mình.

Kết quả đúng lúc này, Lương sư gia vốn đã bình tĩnh lại một chút, nghe thấy từ "con mắt" thì cảm xúc thuận thế lại trở nên cuồng loạn!

"Con mắt đó ở đâu?

Tôi muốn giết nó để báo thù cho A Văn!" "Lương sư gia, bình tĩnh một chút, đừng nóng vội!

Con chuột đó đã… đã chạy mất rồi…" Trương cố vấn tiến lên khuyên can, nhưng lại bị ông ta tát một cái, mấy sợi tóc trên đầu ngốc bay lất phất trông rất mạnh mẽ.

Lương sư gia hung hăng hất Trương cố vấn ra, trên mặt ông ta chỉ còn lại một con mắt chằm chằm nhìn vào cái lỗ chuột trong quan tài.

Nhưng chỉ một con mắt đó, cũng khiến Sở Văn và mấy người kia cảm thấy nghẹn họng, dường như có điều chẳng lành sắp xảy ra!

"Không hay rồi!" Trong chớp nhoáng, Sở Văn bỗng nhiên não nổ tung!

Mắt đơn?

Dường như… da gà nổi khắp từ đùi sau lên gáy và da đầu, rùng mình một cái.

"Bàn Tử!

Nhanh lên!

Chương 113

Mau đi đánh ngất Lương sư gia!

Nhanh lên!" Sở Văn vội vàng nói, đồng thời cũng lao về phía Lương sư gia.

Kết quả Bàn Tử ngây người một lúc.

Toàn bộ mộ thất đột nhiên rung chuyển.

"Rắc!

Rắc!" Bàn Tử bị chấn động đến ngồi phịch xuống đất, hai tay nắm chặt một sợi xích đồng, cố gắng giữ thăng bằng cơ thể.

Hóa ra Sở Văn khi nhìn con mắt của Lương sư gia, bỗng nhiên nhận ra một vấn đề nghiêm trọng.

Con Trùng Cửu Âm vẫn chưa xuất hiện cũng có mắt đơn!

Lương sư gia bị mất mắt cũng vì con chuột đó!

Nếu Lương sư gia muốn báo thù, nhất định sẽ giết con chuột đó.

Mà kẻ thù tự nhiên của chuột là gì?

Rắn!

Tất cả các điều kiện và yếu tố đều khớp nhau!

Sở Văn chợt hiểu ra, hóa ra con Trùng Cửu Âm lại là kết quả vật chất hóa của Lương sư gia??

Nỗi đau mà ông ta cảm thấy sau khi con gái chết lớn đến mức nào, thì con Trùng Cửu Âm sẽ mạnh bấy nhiêu.

Nếu thật sự để nó vật chất hóa ra con rắn lớn đó, chẳng phải… Đột nhiên!

Cả mộ thất bắt đầu rung lắc nhẹ.

Trương cố vấn đứng không vững, đành phải túm chặt lấy dây thắt lưng quần của Bàn Tử.

Bàn Tử liên tục gầm lên: "Ông già khốn nạn, buông tôi ra, nhanh lên, không thì thắt lưng đứt mất!" Trương cố vấn thì chẳng thèm nghe, ngược lại càng túm chặt hơn, cả khuôn mặt còn áp vào đùi Bàn Tử!

"Chết tiệt rồi!" Hạo Thiên Chân lúc này cũng hoảng loạn.

Nhìn Bàn Tử nói: "Không phải anh lại gây chuyện lung tung chứ?!" Bàn Tử vừa túm thắt lưng quần, vừa nắm sợi xích đồng cười khổ: "Tiểu Tam Gia, tôi thề với trời, để không suy nghĩ bậy bạ ra yêu ma quỷ quái, tôi vừa nãy cứ nghĩ đến cơ thể trắng nõn của thím Trần góa phụ.

Tôi thấy cách này dễ tập trung tinh lực hơn, nhưng nếu thứ ở bên ngoài là do tôi vật chất hóa ra, thì e rằng đó là một thím Trần góa phụ nặng hai tấn mất!" "Ra đây!

Ra đây ngay!

Con mắt!" Lương sư gia bất chấp tất cả, bám vào trong quan tài, ra sức bới móc cái lỗ chuột!

"Tê…" Ngay sau đó bên ngoài có một âm thanh, giống như thứ gì đó đang khẽ thở dài.

"Phì!

Tinh vãi!" Bàn Tử bỗng nói.

Sở Văn vội vàng đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu mọi người im lặng!

Sau đó trong mộ thất tĩnh lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng sột soạt bên ngoài, hình như là tiếng mưa rơi.

Sở Văn biết, nhưng lại không dám nói.

Thực ra mà nói, lúc này hắn cũng không dám chắc Trùng Cửu Âm cuối cùng là vật chất hóa từ tiềm thức của ai, có lẽ là Lương sư gia, cũng có lẽ vào khoảnh khắc vừa nãy, đã nhắc đến Trùng Cửu Âm.

Truy cứu trách nhiệm của ai lúc này hoàn toàn là vô ích.

Mặc dù vậy, trong lòng hắn vẫn thầm cầu nguyện, đừng, đừng, ngàn vạn lần, ngàn vạn lần, đừng!

Sở Văn hiện tại đối đầu với Trùng Cửu Âm, dù có tử ngọc trong tay, cũng không có tự tin có thể sống sót.

Thứ đó dù sao cũng là thứ chỉ có trong thần thoại.

Theo ghi chép trong "Hải Ngoại Kinh", Trùng Cửu Âm tên là Trúc Âm, mắt mở là ban ngày, mắt nhắm là ban đêm, thở ra là mùa đông, hít vào là mùa hạ, không uống, không ăn, không nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi là gió.

Thân dài ngàn dặm, ở phía đông Vô Đô, là một vật mặt người, thân rắn, màu đỏ.

Chương 114

Trong truyền thuyết lại nói Trùng Cửu Âm có mắt đơn, thời cổ đại gọi là Trúc Long, thực ra là một loại rắn lớn khổng lồ thời cổ đại, thời Đế Thuấn dùng thứ này luyện dầu làm đèn Trúc Chiếu Minh, đã tuyệt chủng từ mấy ngàn năm trước.

Loại suy đoán này dù sao cũng có chút khớp, trước đây có nhân viên nghiên cứu từng nói, nguyên mẫu của Trùng Cửu Âm, có lẽ là một loài mãng xà đen khổng lồ sống dưới lòng đất.

Vì đã sống lâu trong bóng tối, nên mắt của nó đã bị thoái hóa hoặc biến dị.

Trong lúc suy nghĩ miên man, ánh mắt của mọi người đều chằm chằm nhìn vào cái lỗ hổng rộng một người chui vừa, cao nửa mét mà Bàn Tử đã đập ra ở lối vào mộ thất.

Nhờ ánh sáng đỏ nhạt phát ra từ thi kén, mọi người đều có thể thấy bên ngoài vốn là một màu đen kịt, giờ bỗng xuất hiện lớp vảy màu nâu sẫm dày đặc.

Vì chỗ hổng chỉ lớn một chút, nên hoàn toàn không thể nhìn rõ được thân hình của thứ đó rốt cuộc khổng lồ đến mức nào.

Cùng với sự di chuyển của thứ đó ở bên ngoài, lớp vảy màu nâu sẫm co giật, cơ thể chậm rãi ma sát, phát ra tiếng rít khiến người ta rợn người… Bàn Tử hai tay ghì chặt miệng mình, hoàn toàn không để ý đến chiếc thắt lưng quần bị tụt xuống để lộ nửa cái quần đùi.

Phải mất đúng một phút sau, những lớp vảy đó mới dần dần đi xa.

Hạo Thiên Chân thở phào một hơi, mới phát hiện hai tay hai chân mình đều đang run rẩy, quay đầu nhìn Sở Văn: "Rắn ư?" Sở Văn cười

khổ lắc đầu, nếu là rắn thì còn đỡ, thứ đó e rằng không chỉ đơn thuần là rắn.

Hắn đang định miêu tả cho Thiên Chân và Bàn Tử thứ đó là gì, thì nghe thấy tiếng sột soạt bên ngoài cái lỗ hổng của mộ thất lại vang lên.

Lần này, xuất hiện ở cửa hang nhỏ.

Không còn là vảy, mà là một đồng tử màu tím khổng lồ, trên đồng tử bao phủ một lớp màng mỏng dính.

Sở Văn trước đây nghe một số người bắt rắn kể, thị lực của rắn không mạnh, nếu muốn nhìn vật ở gần, sẽ dùng cơ bắp xung quanh mắt thay đổi hình dạng thể tinh, tức là phần hội tụ ánh sáng trong mắt.

Có cơ bắp đặc biệt, có thể ép thể tinh tiến về phía trước, lý thuyết giống như điều chỉnh tiêu cự của máy ảnh.

Nếu từng nhìn rắn, sẽ biết, rắn không bao giờ nhắm mắt.

Đồng tử màu tím đó cứ thế chắn ngang cửa hang, cùng với màng trên mí mắt đột ngột khép lại, rồi mở ra một lần nữa, sau đó từ từ rời khỏi cửa hang.

Bàn Tử bị đồng tử đó nhìn chằm chằm lâu như vậy, toàn thân đều cảm thấy cứng đờ.

Lúc này thấy con mắt rời đi, khẽ thì thầm hỏi Sở Văn: "Đi rồi?

Thằng cha này mắt mù, không nhìn thấy chúng ta?" Sở Văn lại lắc đầu: "Nếu muốn phá cửa, thì trước tiên sẽ làm gì?" Bàn Tử ngớ người: "Đương nhiên là lùi hai bước à?" Ngay lập tức mặt tái mét, lập tức lao về phía Hạo Thiên Chân!

Sở Văn cũng quay người từ dưới đất ôm lấy Hoắc Tú Nhi yếu ớt không xương, la lớn: "Mọi người cẩn thận!" Rồi "ầm" một tiếng!

Cửa mộ thất trực tiếp sập xuống, một cái bóng đen khổng lồ cao ngất ngưởng ngẩng đầu lên, dường như một chiếc đèn lồng màu tím đang treo lơ lửng giữa không trung… Vì hang động vốn rộng rãi và trống trải, cùng với việc cửa hang đột ngột sập xuống.

Sở Văn biết, sắp có chuyện lớn rồi!

Trương cố vấn ở gần cửa hang nhất, nên dưới cú va chạm cực lớn, ông ta bay thẳng ra phía sau, đập vào thi kén, rồi ngã xuống đất ho ra một ngụm máu, mặt đỏ bừng, rõ ràng là bị nội thương nghiêm trọng.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì nằm bò trên đất, nên vẫn ổn, chỉ là ôm nhau lăn vài vòng, cuối cùng Bàn Tử đè lên người Hạo Thiên Chân, khiến anh ta thở không ra hơi, liên tục ho khan.

Còn Sở Văn và Hoắc Tú Nhi thì nhờ nắm vào dây xích đồng mà giữ vững được thân hình.

"Lương sư gia đâu rồi!" Sở Văn bỗng la lớn!

"Rớt xuống rồi!

Mẹ nó rớt xuống rồi!" Bàn Tử chỉ vào quan tài nói, lúc này có lẽ vì Trùng Cửu Âm va chạm dữ dội vào mộ thất, khiến phần dưới quan tài vốn có lỗ chuột bị sập, nên Lương sư gia đã rớt thẳng xuống!

Bên dưới đen kịt, hoàn toàn không thể nhìn thấy sâu đến mức nào, e rằng Lương sư gia sống chết khó lường.

"Đậu má, con rắn to thế!" Bàn Tử sợ đến ngu người, "Mẹ nó, nó phải to gấp mười tám lần con rắn ở điện Uông Tàng Hải!" Hạo Thiên Chân nhìn cự mãng, trong lòng chấn động, một người vốn cực kỳ điềm tĩnh cũng sắp nhảy dựng lên chửi mẹ rồi!

Quái vật trong đầu ai, sao lại thả thứ này ra!

Trúc Long trong truyền thuyết đó ư, chẳng lẽ không phải là thật, vừa rồi chỉ tình cờ đi ngang qua sao!

Lúc này, nghe Bàn Tử nói về con rắn trước mặt, hắn liền tranh thủ lúc Trùng Cửu Âm chưa có động tĩnh, lập tức giải thích: "Không phải rắn!

E rằng là bá chủ dưới lòng đất trong truyền thuyết đã tuyệt chủng từ lâu, Trúc Long!

Thứ này chỉ có một con mắt, tuy rắn không nhắm mắt, nhưng Trùng Cửu Âm lại có thể.

Nhắm một lần mắt, khi mở ra lần nữa, sẽ xuất hiện đồng tử đỏ đen.

Người xưa nói, nhìn thẳng vào đồng tử đỏ đó một lần, sẽ bị ác quỷ địa ngục nhập thân!" "Vậy thì sao lúc nguy cấp lại nói nhiều lời vô ích thế!" Bàn Tử vẫn đè Hạo Thiên Chân, trước mối nguy hiểm cực lớn, hoàn toàn không ý thức được động tác của mình có hơi bất nhã.

"Ý tôi là, đã có truyền thuyết, thì thà tin là có còn hơn, chúng ta, lát nữa tuyệt đối đừng nhìn vào con mắt đỏ đó!" Lời Hạo Thiên Chân vừa dứt, chỉ thấy chiếc đèn lồng màu tím lơ lửng giữa không trung lóe lên, rồi "tê tê" há miệng, ngay sau đó một luồng gió tanh tưởi ập đến.

Chương 115

Sở Văn vội vàng ôm Hoắc Tú Nhi trốn sau thi kén.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Vài tiếng động trời long đất lở, không biết Bàn Tử và những người khác sống chết ra sao, Sở Văn cảm thấy thi kén đập mạnh vào người mình, mấy sợi xích đồng đó trực tiếp bị sức mạnh cực lớn của Trùng Cửu Âm làm đứt.

Thi kén cùng Sở Văn và Hoắc Tú Nhi hai người cùng lúc bị đánh văng ra khỏi mộ thất!

Nhìn thấy một bức tường trước mặt, Sở Văn nắm chặt tử ngọc trong tay, vật chất hóa thành hình dạng một chiếc khiên!

"Rầm" một tiếng, bức tường đá trước mặt sập đổ, Sở Văn cảm thấy cánh tay truyền đến một cơn đau nhói dữ dội, biết mình e rằng bị gãy xương phức tạp, vì nửa thân người dường như bị xé toạc.

Cùng với luồng gió tanh tưởi phía sau, thi kén và Hoắc Tú Nhi trong lòng hắn cũng không biết bị đánh văng đến nơi nào!

Dưới chân Sở Văn bỗng trống rỗng!

Hắn rơi thẳng từ trên cao xuống.

Khoảnh khắc đó, Sở Văn thầm nghĩ: "Trùng Cửu Âm lẽ ra phải bị Hạo Thiên Chân dùng bom nổ thành tro bụi, nhưng bây giờ thì sao?

Thiên Chân?

Mẹ nó, trong lòng hắn không ôm bom, ôm một Bàn Tử thì có ích gì

chứ!" "Phù thông!

Phù thông!" Vài tiếng.

Sở Văn và Hoắc Tú Nhi rơi thẳng vào một con sông ngầm sâu thẳm vô tận.

Dưới ánh hào quang từ thi kén, Sở Văn từ từ mở mắt, nhìn thấy dưới con sông ngầm, bên cạnh mình, đứng thẳng san sát những xác chết, không mảnh vải che thân, tất cả đều trần truồng, có nam có nữ, mỗi người đều bị cột chặt chân bằng xích sắt đồng.

Những xác chết này đều đã bị vôi hóa.

Cũng chính vì vậy, nên hiện tại mới được bảo quản nguyên vẹn đến vậy.

Nhưng đáng sợ là, tất cả các thi thể dưới nước đều không có mặt, nói là người thì không bằng nói là những hình nộm người mẫu trần truồng dựng đứng trên quầy trưng bày sau khi trung tâm thương mại đóng cửa.

Ban đầu, chúng nhẹ nhàng trôi theo dòng nước, thân mình dựng đứng.

Cho đến khi thi kén rơi mạnh xuống nước, những xác chết dưới nước dường như sau ngàn năm yên tĩnh bỗng nhiên bị người quấy rầy.

Chúng đột ngột bắt đầu lắc lư trái phải!

Cảnh tượng vừa buồn cười, lại vừa quỷ dị, giống như đang nhảy múa reo hò Sở Văn, có thi thể vì xích đồng dưới chân bị quấn vào nhau, nên sau khi xoay vài vòng trong nước, chúng đối mặt dán chặt vào nhau, trông có vẻ như đang hăng hái bắt đầu hôn nhau vậy.

Sở Văn và thi kén rơi xuống sông ngầm, sau đó trên đầu vang lên

tiếng đá vụn rơi lả tả xuống nước.

Vì cánh tay phải gần như bị gãy xương phức tạp, nên hắn chỉ có thể dùng tay trái ôm Hoắc Tú Nhi từ từ bơi ra khỏi vùng nước có đá rơi, cố gắng bơi về phía bờ hai bên.

Những xác chết dưới nước bị cột chặt dưới đáy sông ngầm chạm vào da Sở Văn, truyền đến cảm giác lạnh lẽo rợn người, nhưng Sở Văn hoàn toàn không để ý.

Hắn vẫn luôn ghi nhớ nhiệm vụ cuối cùng mà hệ thống giao cho mình!

"Sống sót!" Chịu đựng cơn đau dữ dội, Sở Văn nghiến chặt răng kéo Hoắc Tú Nhi lên bờ, mới kịp quan sát môi trường xung quanh.

Sông ngầm, nhưng thực ra ở đây giống như một hồ nước độc lập hơn.

Thi kén nổi trên mặt nước, lờ mờ chiếu sáng những vách đá xung quanh và những xác chết bị vôi hóa bên dưới.

Sở Văn thề, trước đây hắn chưa từng thấy một môi trường và tình huống nào như vậy.

Vì vậy hắn nghi ngờ ở đây hẳn là một nơi có thật.

Khi mới xuống nước, Sở Văn quả thật đã giật mình vì đám thi thể dưới nước.

Bây giờ nhìn môi trường xung quanh, hắn hiểu có lẽ đây là hồ trầm xác để trừng phạt tội nhân của những người dân cổ đại.

Kiểu phong tục này các thôn làng miền núi phía Nam đều có.

Nhớ hai năm trước có đội thám hiểm đi khai phá một hang động ở vùng núi, kết quả trong hang động đó phát hiện hơn trăm bộ hài cốt phụ nữ, có một số đồ trang sức bạc thời Minh Thanh và vân vân.

Sau đó phóng viên đi khảo sát các thôn làng gần đó, mới nghe các cụ già nói, hồi nhỏ, quả thật có hình phạt cột đá vào chân phụ nữ không chung thủy rồi dìm xuống hồ nước.

Chương 116

Đương nhiên, đó đều là những hình phạt mà những người có đức cao vọng trọng trong làng ngày xưa có thể quyết định, sau khi xã hội mới thành lập, không còn kiểu phong tục đó nữa.

Ở đây, hắn không tiếp tục tìm hiểu những thi thể dưới nước này, sờ sờ cánh tay phải mềm nhũn đang buông thõng bên người.

"Tê…" Ngay sau đó cảm giác đau đớn như bị xé toạc lại ập đến.

Sở Văn đặt Hoắc Tú Nhi trong lòng xuống, thầm nghĩ, may mà con Trùng Cửu Âm không đuổi theo, cũng không biết bây giờ mục tiêu của nó là ai.

Bàn Tử nhiều thịt?

Hạo Thiên Chân thịt có vẻ tươi ngon hơn, hay là Trương cố vấn gầy gò kia?… Sở Văn tranh thủ ánh sáng lờ mờ từ thi kén kiểm tra vết thương của Hoắc Tú Nhi.

Khẽ vén quần áo ở bụng Hoắc Tú Nhi lên, tim hắn đập mạnh, không thể không nói, vòng eo của Hoắc Tú Nhi gần như là vẻ đẹp hiếm thấy.

Bất kể từ đường cong, từ độ săn chắc của làn da, đều có thể gọi là hoàn hảo.

Chỉ là, hiện tại vết sẹo đó hai bên có độc thi màu đen có xu hướng lan rộng một lần nữa, vào lúc này, suy nghĩ của Sở Văn xoay chuyển nhanh chóng.

Hệ thống chỉ nói, lấy được thi kén có thể tiến hóa huyết mạch, nhưng bên ngoài thi kén được bao bọc một lớp giống như hổ phách dày cộm, hoàn toàn không biết phải làm sao để bắt đầu.

Trực tiếp dùng tử ngọc bổ thi kén ra sao?

Hay đục một lỗ nhỏ rồi dùng miệng hút những thứ tốt bên trong sao?

Đúng rồi!

Ở đây, Sở Văn đột nhiên quay đầu nhìn vết thương của Hoắc Tú Nhi, thầm mắng mình thật ngốc.

Những độc thi này tuy không thể dùng máu để thanh trừ, nhưng hoàn toàn có thể áp chế.

Vừa nãy Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều ở đó, cộng thêm các tình huống bất ngờ liên tiếp xảy ra nên Sở Văn cũng không có thời gian nói nhiều.

"Tại sao tôi không thể dùng miệng trực tiếp hút độc thi ra chứ!" Đến đây, Sở Văn khi nhìn Hoắc Tú Nhi, mặt không khỏi có chút ửng hồng.

"Chỉ cần cô ấy đừng tỉnh giữa chừng, sau này mình cắn chết cũng không thừa nhận cũng không xấu hổ nữa!" Sở Văn trong lòng đã quyết định, đành phải thử trước.

Nhìn vết thương nhỏ đó, Sở Văn từ từ tiến lại gần.

Bụng nhỏ của Hoắc Tú Nhi hơi phập phồng vì hơi thở nhẹ nhàng.

"Ừm!" Sở Văn nhắm mắt lại, loại bỏ tạp niệm, môi chạm vào vết thương, một luồng hương cơ thể thoang thoảng và mùi tanh đặc trưng của độc thi xông vào mũi hắn.

Khoảng năm phút sau.

Sở Văn nhổ một ngụm tinh huyết sang bên cạnh, ngẩng đầu cảm thấy trước mắt hơi choáng váng.

Tiếp tục nhìn vết thương, chỉ thấy độc thi vốn lờ mờ tản mát đã

gần như không còn, máu tươi ở vết thương cũng trở thành màu đỏ tươi, chỉ cần về nhà bôi thuốc cẩn thận, e rằng nửa tháng sau có thể hồi phục.

Nếu chăm sóc tốt, thậm chí có thể không để lại sẹo.

"Sở Văn ca ca…" Một giọng nói khẽ vang lên, Sở Văn đột ngột ngẩng đầu, vạn vạn không ngờ, Hoắc Tú Nhi lại tỉnh rồi.

"…" Sở Văn lập tức cảm thấy có chút không tự nhiên: "Cô tỉnh lúc nào vậy!" "Tỉnh lâu rồi." Dưới ánh hồng quang mờ nhạt của thi kén, Sở Văn cũng không biết mặt mình có đỏ hay không, nhưng mà má Hoắc Tú Nhi thì đỏ ửng rất rõ.

"Đều… ừm…" Sở Văn cũng không biết phải nói gì, quả thật vừa rồi hắn có thể dùng phương pháp hút độc thi để chữa trị cho Hoắc Tú Nhi, nếu lúc đó ở cây đồng xanh, hắn cũng sẽ làm như vậy.

So với việc có Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở đó, hành vi này chẳng phải là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao.

"Cảm ơn, Sở Văn ca ca, em biết em lại gây phiền phức cho anh khi xuống mộ lần này, thêm vào vừa rồi… vừa rồi…" Hoắc Tú Nhi ngập ngừng mãi, cũng không tiện nói ra lời tiếp theo.

Dù sao thì bây giờ cơ thể cô yếu ớt, cũng không biết là do ở riêng với Sở Văn mà tim đập nhanh như vậy, hay là vì nguyên nhân khác.

Hoắc Tú Nhi nhìn Sở Văn, trong lòng thầm nói: "Bà nội mình cũng từng thích một người, nhưng người đó lại cưới cô gái nhà họ Giải.

Phụ nữ nhà họ Hoắc có lẽ vì tổ tiên trộm mộ, buôn bán đồ cổ làm tổn hại âm đức, nên mới vĩnh viễn không thể lấy được người đàn ông mình yêu.

Bà nội như vậy, mẹ như vậy, cô cũng vậy… Số phận của phụ nữ nhà họ Hoắc à…" Sở Văn thấy Hoắc Tú Nhi đã khá hơn một chút, bèn

nói: “Cô nghỉ ngơi một lát, tôi tranh thủ thời gian đi kiểm tra cái thi kén đó.” Hoắc Tú Nhi chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh nước, khẽ mỉm cười, đôi mắt lại cong cong thành hình trăng lưỡi liềm, trông vô cùng ngọt ngào.

“Phù thông” một tiếng, Sở Văn lại một lần nữa nhảy xuống hồ nước.

Dưới sự kích thích của nước lạnh buốt, tâm trạng vốn xáo động của Sở Văn đã trở lại bình tĩnh, hắn nghiến răng, một tay bơi về phía thi kén, bên dưới là hàng trăm thi thể dưới nước.

Hoắc Tú Nhi nhìn bóng lưng Sở Văn, lúc này nghiến chặt môi dưới: “Trước đây nghe Bàn Tử ca ca nói, Sở Văn ca ca bất tường, cũng là biến số.

Vậy nếu mình thích một biến số, thì biến số đó có tồn tại không…” Nói xong, Sở Văn bơi về phía thi kén, ở rìa của nó quay lại kiểm tra.

Chương 117

Nghiên cứu hồi lâu, hắn cũng có chút bực bội.

Rốt cuộc thứ này là cái gì, cứ phải ép mình dùng dao chém ra mới được sao!

Hắn vất vả dùng tay trái quạt nước, dùng đầu đẩy thi kén nổi trên mặt nước từng chút một đến bờ hồ trầm xác, ngồi bên cạnh sắc mặt âm tình bất định suy nghĩ.

Hắn nhớ lại câu chuyện mà Lương sư gia đã kể trước đó.

Sở Văn phân tích, rốt cuộc bóng dáng động vật trong thi kén là gì?

Nếu nữ anh đó là linh hồn bị phong ấn trong thi kén, vậy thì trong thi kén này, cũng phải là linh hồn của một loại động vật nào đó sao?

"Đã là linh hồn thì…" Hắn thầm nghĩ: "Tử ngọc của mình vừa hay có thể hấp thu hoặc trữ tồn linh hồn, vậy thì…" Tâm niệm vừa động, Sở Văn vươn tay từ trong lòng lấy ra tử ngọc nắm chặt trong tay.

Không biết tại sao, tử ngọc dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, bỗng nhiên bắt đầu nóng lên, những phù hiệu thần bí trên ngọc lờ mờ có một số vệt sáng huyết quang lóe lên.

Tốc độ lóe sáng đó, Sở Văn trong lòng vui mừng khôn xiết: "Dường như gần như giống hệt nhịp tim của mình!" Ngay sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía thi kén, rồi phát hiện, tốc độ lóe hồng quang của thi kén lại giống hệt nhịp tim của hắn và huyết quang của mặc ngọc.

Sở Văn chấn động nói: "Sự tiến hóa huyết mạch của mình, hình xăm trên cánh tay trái, phù văn thần bí, và bóng đen trong thi kén có sự liên kết tương đồng sao?

Hay là, hình xăm trên cánh tay trái sở dĩ vẫn chưa thể tiến hóa thành hình, là vì thiếu linh hồn trong thi kén?" Sau khi kinh ngạc và phân tích một hồi.

Tim Sở Văn bắt đầu đập mạnh, ánh mắt nhìn thi kén cũng bắt đầu trở nên khác biệt.

Linh hồn trong thi kén, hình xăm trên cánh tay mình sẽ thành hình gì cuối cùng?

Đến đây, Sở Văn nhẹ nhàng bám vào thi kén khổng lồ đó, từ từ cảm nhận nhịp tim của nó.

Phù thông, phù thông… Không biết qua bao lâu, Sở Văn cuối cùng cũng hạ quyết tâm, tay trái vung lên, tử ngọc hóa thành hình dạng một thanh kiếm nhẹ nhàng đâm vào thi kén.

"Ách!" Khoảnh khắc kiếm tử ngọc đi vào thi kén, Sở Văn bỗng nhiên cảm thấy một luồng hơi ấm nóng bỏng từ lòng bàn tay trái tuôn trào.

Nóng!

Toàn thân đều bắt đầu nóng lên, Sở Văn cảm thấy ngũ tạng lục phủ, thậm chí cơ bắp, xương cốt đều bắt đầu hấp thu luồng hơi ấm từ thi kén.

Mặt hắn đỏ bừng, cảm giác hấp thu tinh phách Nam Hải lần trước lại một lần nữa dâng trào.

Toàn thân các bộ phận đều như bị đốt cháy!

Mạch máu trên người bắt đầu nổi lên, và trong mạch máu dường như đang bị thiêu đốt.

Dấu ấn phù hiệu thần bí ở mặt trong cánh tay trái đang dần dần biến đổi dưới tầm mắt thường có thể nhìn thấy!

“Hơ…” Cánh tay phải vốn bị gãy xương của Sở Văn đập mạnh lên thi kén!

Khóe miệng hắn dần dần rỉ ra vài vệt máu tươi.

Hoắc Tú Nhi ở không xa cảm thấy Sở Văn có chút không ổn, vội vàng bám vào gạch đá bên cạnh đứng dậy, khập khiễng chạy đến bên Sở Văn.

“A!…” Hoắc Tú Nhi trong đời chưa từng thấy cảnh tượng như vậy.

Chỉ thấy Sở Văn dường như đang vô cùng đau khổ nghiến chặt răng, động mạch trên cổ đập mạnh cũng có thể nhìn thấy rõ.

“Sở Văn ca ca thật sự có liên hệ với sự Bất Tường và thi kén sao, đang… đang…” Hoắc Tú Nhi lúc này cũng không dám dễ dàng chạm vào Sở Văn, chỉ đành đứng bên cạnh lo lắng nhìn.

Đột nhiên!

Đồng tử Hoắc Tú Nhi co rút lại, nhìn thấy hình xăm hung tợn trên cánh tay Sở Văn, dường như cảm thấy đã từng thấy ở đâu đó… nhưng lại không rõ.

“Chẳng lẽ là số mệnh sao?” Hoắc Tú Nhi ngây người đứng đó, trong đầu hồi tưởng lại nhật ký trước khi cô cô Hoắc Linh Nhi mất tích.

Trong cuốn nhật ký đó, Hoắc Linh Nhi cũng từng thích một người đàn ông có hình xăm thần bí trên người, chỉ là hình xăm trên người người đàn ông đó là Kỳ Lân xăm bằng máu rết, còn hình xăm trên người Sở Văn thì do thi kén ban tặng.

Khoảng đúng năm phút sau.

Hồng quang trên thi kén bắt đầu dần dần yếu đi, bóng đen bên

trong cũng càng ngày càng nhạt.

Sở Văn gần như ở trạng thái đau khổ tê liệt, lúc này hoàn toàn dựa vào nghị lực để chống đỡ… "Đau!

Đau quá!" May mà nỗi đau đó không kéo dài, từ từ, Sở Văn cuối cùng cũng mềm nhũn ngã xuống đất ngất đi, tử ngọc cũng theo đó rơi xuống bên cạnh Sở Văn.

Hào quang trên thi kén hoàn toàn biến mất, cả hồ trầm xác lại một lần nữa chìm vào bóng tối… Trong bóng tối, Hoắc Tú Nhi ôm Sở Văn, cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ và hơi ấm.

Trong lòng cô ấy bỗng nhiên bắt đầu mong ước, nếu thời gian có thể mãi mãi dừng lại ở khoảnh khắc này, thì tốt biết mấy.

Chương 118

Trên hồ trầm xác âm u, bên cạnh thi kén, Hoắc Tú Nhi lần đầu tiên đối với một người đàn ông sản sinh tình cảm mãnh liệt đến vậy, tình cảm ngoài dự liệu, cũng là trong lẽ thường. … … Ở bên kia, sau khi Trùng Cửu Âm dùng đầu đánh đứt dây xích đồng trên thi kén.

Bàn Tử mắt đỏ rực, gân máu nổi lên la lớn một tiếng: "Sở gia!" Sau đó quay người bắn một hộp đạn vào Trùng Cửu Âm, nhưng những viên đạn đó bắn vào người Trùng Cửu Âm, ngay cả vảy rắn cũng không làm tổn thương được chút nào.

"Thiên Chân!

Ngẩn người ra làm gì!" Bàn Tử chỉ vào cái lỗ chuột sập xuống mà Lương sư gia đã rơi vào nói: "Không nhảy, là không kịp đâu!" Khoảnh khắc then chốt, Bàn Tử tay trái kéo Hạo Thiên Chân, một cú bay người đá ngang vào mông Trương cố vấn!

"Mẹ mày dám kéo thắt lưng quần lão tử!" Lời còn chưa dứt, ba người đã rơi thẳng xuống cái lỗ chuột sập đó!

Trong bóng tối, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hai người chỉ biết ôm đầu, cảm giác mình đang va đập tứ tung trong một hang động nghiêng dốc.

Không bao lâu, trước mắt tối sầm, toàn thân đều cảm thấy sắp tan xương nát thịt.

Không lâu sau, Bàn Tử chỉ cảm thấy cơ thể mình đập mạnh vào một khối thịt mềm, hình như bên dưới là bộ xương già của Trương cố vấn, sau đó Hạo Thiên Chân cũng đè lên người mình.

Xung quanh tối đen như mực.

“Ai ui… mẹ ơi…” Trương cố vấn rên lên một tiếng đau đớn, phát hiện chân mình dường như không cử động được nữa.

Bàn Tử vội vàng cởi ba lô phía sau, mò mẫm tìm kiếm trong đó một hồi, may mà lúc trước đã lấy thêm một cái đèn pin từ chỗ A Tài, nếu không bây giờ thật sự thành chuột mù đi trộm ngô trong đêm, mù tịt mò mẫm rồi.

Dưới ánh đèn pin, Bàn Tử phát hiện bên trong hóa ra là một con đường đá, con đường đá cao khoảng năm mét, rộng khoảng sáu mét, phía trước quanh co khúc khuỷu, cũng không biết dẫn đi đâu.

“Không phải hang chuột, chắc là một con đường hầm cổ đại của người tiền sử, cũng không biết có bàn thờ phía trước không!” Hạo Thiên Chân sau khi bò dậy mới phát hiện mình vừa lỡ lời, nhưng bây giờ mạng sắp không còn, ai có thời gian mà để ý chuyện đó chứ.

“Đậu má!

Đến lúc này rồi, còn suy nghĩ chuyện đó làm gì!

Dù sao có đường thì cứ chạy là được rồi.

Con rắn rồng một mắt đó chắc là dân bản địa, dù có lạc đường, nhưng đối với nó thì giống như về nhà rồi!” Bàn Tử vội vàng kéo Trương cố vấn và Hạo Thiên Chân nói: “Chúng ta mau chạy!

Nếu không lỡ thứ đó đuổi kịp thì sao!” Trương cố vấn ôm chân mình, đột ngột đẩy Bàn Tử ra nói: “Mau chạy đi, tôi đi không nổi nữa rồi, mẹ nó, nửa thân dưới của tôi hoàn toàn không cử động được nữa.” Hạo Thiên Chân nghe xong liền biết chuyện gì: “Có lẽ bị thương xương cụt khi ngã xuống…” Nói thật, sở dĩ Bàn Tử đã cứu Trương cố vấn mấy lần, thực ra là vì Tiểu Ca từng giả dạng trong mộ dưới biển, mọi người ít nhiều gì cũng không đành lòng nhìn ông ta chết như vậy.

Nhưng bây giờ nửa thân dưới của Trương cố vấn gần như bị liệt, nên ông ta thúc giục mọi người nhanh chóng rời đi, nói trắng ra là không muốn làm liên lụy đến mấy người trẻ tuổi.

"Hai vị lão đệ, Trương Văn Minh tôi trong đời này, người tôi cảm kích nhất có hai người, một là mẹ già đã sinh ra tôi, một là người vợ đã kiên quyết cưới tôi khi tôi nghèo khổ khốn khó, bây giờ có thêm mấy người các cậu, chết cũng đáng rồi." Trương cố vấn mặt đầy mồ hôi.

Bàn Tử mặt tối sầm, lời nói tuy là cảm ơn, nhưng nghe sao mà khó chịu thế.

Trương cố vấn run rẩy dùng tay vuốt mấy sợi tóc trên đầu cho thẳng thớm rồi nghiêng nghiêng che lên trán.

"Tôi không chạy nổi nữa, lát nữa có chết, nếu thật sự có thể biến thành ma, tôi nhất định sẽ trong cõi u minh chiếu cố các cậu, cũng để các cậu thoát khỏi cái nơi quỷ quái này…" Ông ta mò mẫm từ trong túi lấy ra một bao thuốc lá Sài Gòn mềm được bọc bằng bột mì, rồi ném xuống đất chửi bới: "Thuốc lá chết tiệt khó hút thật, mẹ nó lại còn đắt nữa." Ném bỏ bao thuốc Sài Gòn mềm xong, ông ta mò mẫm lấy ra một bao thuốc lá Lan Châu bảy đồng rưỡi, lấy một điếu đặt lên tay gõ gõ: "Mau đi đi, lão tử… tê… lão tử nghỉ ngơi đủ rồi chuẩn bị đi chết đây." Lời còn chưa dứt, một con mắt khổng lồ, xuất hiện từ sâu trong bóng tối phía dưới, đồng tử màu tím, giống như mắt mèo biến thành một đường thẳng kỳ dị.

"Trương cố vấn!" Hạo Thiên Chân la lên.

Bàn Tử nghiến răng.

Tình cờ gặp gỡ, cùng nhau trải qua sinh tử, tuy giữa họ có chút lừa gạt lẫn nhau, nhưng giờ thấy Trương cố vấn ra nông nỗi này, cũng khiến người ta cảm thấy buồn bã.

“Đi!

Thiên Chân!

Mau đi!” Bàn Tử kéo Hạo Thiên Chân điên cuồng chạy về phía đầu bên kia của con đường đá.

Trương cố vấn nhìn bóng lưng của họ, đặt điếu thuốc vào miệng, định tìm bật lửa, nhưng không tìm thấy, đành phải ngậm khô một hơi, giả vờ hưởng thụ nhắm mắt lại.

Sau đó một luồng gió tanh tưởi, trực tiếp nuốt chửng Trương cố vấn, rồi bơi về phía Bàn Tử.

Dưới đất chỉ còn lại nửa điếu thuốc gãy và một bao thuốc Sài Gòn mềm. … Chúng ta phải nhanh chóng rời đi, nếu không Bàn Tử và Hạo Thiên Chân e rằng sẽ gặp nguy hiểm!” Trong bóng tối, mắt Sở Văn đỏ bừng, thị lực như ban đêm, hắn kéo tay Hoắc Tú Nhi không ngừng rẽ ngang rẽ dọc.

“Sở Văn ca ca, trước khi ngất đi, trên cánh tay anh có một hình xăm mà em chưa từng thấy, đó là…” Hoắc Tú Nhi vẫn bận tâm đến hình xăm của Sở Văn.

“Thao Thiết!” Sở Văn thuận miệng nói.

Hắn vừa rồi sau khi tỉnh lại, phát hiện hình xăm đã thành hình một đồ đằng, chỉ cần nhìn một cái, hắn liền biết đó là Thao Thiết!

Thời Thương Chu có loại hình tượng đồ đằng này, thường được khắc trên đỉnh đồng, để chấn hưng vận khí!

Chương 119

Là một trong Tứ Đại Hung Thú Bất Tường thời thượng cổ!

Nhưng lịch sử và nguyên nhân cụ thể của thứ này, cần phải thảo luận chi tiết với Hạo Thiên Chân mới có thể rõ ràng.

"Thao Thiết?" Hoắc Tú Nhi trầm tư, trách không được lại thấy quen mắt, hóa ra trong đường khẩu nhà họ Hoắc, có một cái đỉnh đồng nhỏ dùng để trấn tiệm, trên đó khắc một đồ đằng.

Vì không có đôi mắt có thể nhìn trong đêm như Sở Văn, cô đành phải nắm chặt lấy tay hắn, như một người mù đi theo phía sau.

Con người sợ hãi bóng tối là bẩm sinh, nhưng một khi rơi vào nỗi sợ hãi đó, nếu có một bàn tay dẫn dắt không ngừng tiến về phía trước.

Vậy thì đó là thời điểm tốt nhất để bồi dưỡng cảm giác ỷ lại, vì vậy tình cảm của Hoắc Tú Nhi đối với Sở Văn đang nhanh chóng tăng lên.

"Sột soạt sột soạt…" Sở Văn bỗng dừng bước, áp tai vào vách tường lắng nghe, rồi nhíu mày: "Chỉ có tiếng bước chân của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, hai người tiếng một nặng một nhẹ.

Thằng súc sinh đó đang đi theo phía sau!" Sở Văn rời tai khỏi vách đá, trong lòng vừa mừng vừa lo.

Mừng là Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều không sao, lo là con Trùng Cửu Âm đó đang bám sát phía sau, còn Trương cố vấn và Lương sư gia đều bặt vô âm tín.

"Đi!" Sở Văn và Hoắc Tú Nhi đồng thời rẽ vào một lối đi khác, tiếp tục đi trong bóng tối.

Vì hai bên vốn không cách xa nhau, nên rất nhanh, sau khi ra khỏi

một hang động nhỏ hẹp, Sở Văn nhìn thấy thân hình cự mãng đen lóe lên.

"Súc sinh!" Sở Văn la lớn một tiếng.

Tiếng đó cũng được Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang chạy trốn nghe thấy, hai người kinh ngạc vui mừng nhìn nhau: "Thằng chó Sở Văn còn sống!" "Ở đâu vậy!" Bàn Tử sau đó la lớn.

"Đừng nói nữa, chỉ cần tập trung chạy vòng vòng, biết đâu chạy mãi rồi chúng ta sẽ đụng nhau!" Sở Văn cũng trả lời tương tự!

Bàn Tử vỗ hai tay, vui vẻ nói với Hạo Thiên Chân: "Ha ha ha ha!

Lão tử thích cái đầu của Sở gia!

Đường đá trong hang động nhiều thế, lại chằng chịt, chúng ta chỉ cần cứ chạy vòng vòng, biết đâu có thể làm cho thằng súc sinh đó chóng mặt!" Hạo Thiên Chân không nói nên lời: "Tôi phục cái tinh thần lạc quan mù quáng đó của anh…" Tiếng sột soạt vang lên.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tiếp tục bỏ chạy tán loạn, nhưng khác với họ, Sở Văn luôn đuổi theo dấu chân của cự mãng đen.

Thực ra không phải là sau khi tiến hóa huyết mạch hắn trở nên mạnh đến mức nào, mà là vì bây giờ Sở Văn cuối cùng cũng có thể không bị phân tâm mà đấu trí đấu dũng với con rắn lớn đó.

Trước đây Hoắc Tú Nhi bị thương, mọi người đều bị Trùng Cửu Âm chặn trong mộ thất, Sở Văn dù thông minh cũng không có cách nào giải quyết.

Nhưng bây giờ vị trí địa lý, môi trường đã phức tạp hơn một chút!

Trong đầu hắn lập tức nảy ra vô số kế hoạch!

"Hoắc Tú Nhi, vết thương của cô chưa lành, nên cố gắng hợp với Bàn Tử, tôi sẽ đi thu hút sự chú ý của con cự mãng đó!" Hoắc Tú Nhi

căng thẳng nhìn hắn một cái, biết mình đi theo cũng chỉ là vướng víu, nên dứt khoát gật đầu.

Cô sải đôi chân dài mà mọi phụ nữ đều ghen tị chạy về phía Bàn Tử và Hạo Thiên Chân!

Không lâu sau, Bàn Tử vừa rẽ vào một khúc cua trong hang động, bỗng nhiên cả người gần như nhảy lên không trung, đi ngược lại trọng lực, quay đầu vừa chạy vừa la: "Đi đi đi, nhanh lên, may mà lão tử phanh kịp, không thì suýt chút nữa tự mình chui vào miệng nó rồi!" Sau đó vách đá rung chuyển, đá vụn không ngừng rơi xuống, phía sau Bàn Tử lộ ra con mắt đơn của Trùng Cửu Âm, đột ngột lao về phía Bàn Tử, kết quả chỉ suýt soát một chút, mông của Bàn Tử bị lưỡi rắn của Trùng Cửu Âm quẹt trúng, chỉ chạm nhẹ một cái.

Khoảnh khắc đó, Bàn Tử gần như bùng nổ tất cả tiềm năng sinh mạng, gần như nhảy dựng lên chạy: "Mẹ kiếp!

Mau đi, con cự mãng có vấn đề về giới tính, mẹ nó!" Hoắc Tú Nhi từ xa nhìn hai người chạy như điên về phía mình, cũng băng tuyết thông minh, vội vàng vẫy tay nói: "Bên này!" Ánh mắt Bàn Tử và Hạo Thiên Chân sáng lên: "Hoắc Tú Nhi tỉnh rồi sao???" Nhưng tình huống khẩn cấp, cũng không có thời gian hàn huyên, ba người sau khi hội hợp, bắt đầu không ngừng chạy vòng vòng trong hang động.

Bàn Tử chạy quá nhanh, mấy lần suýt chút nữa đâm vào thân thể Trùng Cửu Âm.

Trong lòng không khỏi nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ.

Nếu mình cứ chạy mãi, và con rắn đủ dài, liệu nó có bị mình thắt thành nút thắt chết, rồi bị ném vào mê cung hang động này không!

Cùng lúc đó, Sở Văn trong tay nắm chặt tử ngọc đao, bây giờ nên gọi nó là tử ngọc huyết đao.

Vì kể từ khi tử ngọc hấp thu bóng đen trong thi kén, cả hai đều đã xảy ra một số thay đổi.

Trước tiên, thể chất của Sở Văn đã được nâng cao đáng kể, đồng thời huyết mạch của hắn bây giờ tuyệt đối sẽ không yếu hơn Tiểu Ca.

Trên tử ngọc đao, lại có vân đao Thao Thiết.

Cộng thêm trên thân đao thỉnh thoảng có huyết vận lưu chuyển, cầm nó trong tay đừng nói tự tin bùng nổ đến mức nào!

Trong lòng hắn thầm tính toán: "Hoắc Tú Nhi chắc đã gặp mọi người rồi, vậy thì Trùng Cửu Âm, tôi sẽ báo mối hận vừa rồi suýt chút nữa bị đánh chết!" Kết quả, Trùng Cửu Âm, Trùng Cửu Âm!

Ở khúc cua trước mặt, bỗng nhiên một lớp vảy co giật lướt qua trước mắt.

Sở Văn lập tức men theo vách đá, trực tiếp cắm lưỡi đao vào người Trùng Cửu Âm, hai tay ghì chặt chuôi đao vào vách đá, nhìn xem, dường như cự mãng đen đã bị rạch một vết máu sâu hoắm trên bụng!

Chương 120

Bởi vì Trùng Cửu Âm dù sao cũng là một con cự mãng, sức mạnh khi di chuyển không phải Sở Văn có thể chịu đựng được.

Với thực lực hiện tại của Sở Văn, dù có bị một cái đuôi của Trùng Cửu Âm quét trúng, thì cũng sẽ gãy xương đứt gân, biến thành một đống thịt nát.

"Tê tê tê!" Cự mãng bị Sở Văn dùng đao rạch một vết thương thảm khốc, bao giờ nó mới chịu thiệt thòi lớn đến vậy, lập tức nổi giận đùng đùng, đập mạnh vào bốn phía vách đá.

Trên đầu Sở Văn lập tức có rất nhiều tảng đá lớn rơi xuống, hắn thầm nghĩ: "Mẹ kiếp, đá rơi, sát thương diện rộng AOE, thời gian hồi chiêu CD lại ngắn thế này, mẹ kiếp, chiêu cuối à?" Đồng thời.

Trên đầu Bàn Tử ở không xa cũng bắt đầu rơi đá.

"Thiên Chân, chúng ta phải nhanh chóng rời đi, tôi cảm thấy sắp sập rồi!" Bàn Tử la lên.

"Không được!

Sở Văn ca ca đang ở đó!" Hoắc Tú Nhi vội nói.

"Đúng vậy!

Sở Văn đâu rồi?

Đi đâu rồi, sao không đi cùng nhau?" Hạo Thiên Chân dựa sát vào vách đá, như vậy có thể giảm thiểu sát thương!

"Sở Văn, Sở Văn ca ca, đi đối phó con cự mãng đen đó rồi…" Hoắc Tú Nhi đối mặt với ánh mắt của hai người, yếu ớt nói.

"A!" Bàn Tử lập tức ngây người, đá vụn đập vào đầu cũng không

biết, tiếp tục hỏi: “Một mình?

Đi đối phó cự mãng đen sao?” “Vâng!” Hoắc Tú Nhi mạnh mẽ gật đầu!

Nghe thấy giọng nói khẳng định của Hoắc Tú Nhi, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hai người đồng thời kinh ngạc!

Cái con bé này không phải trước đó bị con Trúc Long đó đập trúng, ngã hỏng đầu rồi sao!

Thể chất của Trúc Long, thể chất của Sở Văn, đặt cạnh nhau, người ta quất một cái đuôi là quỳ rồi, kết quả thì sao?

Không những không chạy?

Mà còn chủ động lên gây chuyện với người ta sao?

Bàn Tử bây giờ nghi ngờ sâu sắc, trận mưa đá vụn bây giờ là do Sở Văn gây ra.

“Mẹ kiếp!

Có chết cũng đừng kéo tôi theo!” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau gật đầu, dậm chân một cái, hai người nghiến răng nghiến lợi quay đầu chạy về phía Trùng Cửu Âm.

Chửi thì chửi, hận thì hận, nhưng lúc này mà tự mình bỏ chạy, hai thằng bạn không làm được chuyện đó.

“Này!

Đi đâu thế, Sở Văn ca ca đã nói rồi, đừng đi gây rối!” Hoắc Tú Nhi bám sát phía sau la lên.

Bàn Tử vốn trong lòng vô cùng khó chịu, nghe Hoắc Tú Nhi nói, anh ta sắp tức đến nhảy dựng lên rồi.

Tình huống gì vậy!

Tại sao mấy người phụ nữ này chỉ cần ở riêng với Sở Văn là đều tự tin mù quáng, một chút cũng không cân nhắc đến sự chênh lệch thực lực cơ bản nhất giữa ta và địch.

Tiểu Mễ Thương có đánh lại pháo cao xạ của địch không?

Bàn Tử bỗng ngớ người, nhớ đến vô số liệt sĩ cách mạng.

Không đúng, hình như thật sự có người đã làm tiền lệ đó.

Không chạy được bao lâu, ba người nghe thấy tiếng động của Trùng Cửu Âm và Sở Văn, vừa nãy khoảng cách còn hơi xa một chút, bây giờ khoảng cách gần như vậy, những khối nhũ đá hình tròn nhọn hoắt trên đỉnh hang động như một cuộc không kích lao xuống Hạo Thiên Chân.

Sở Văn không ở đó, Bàn Tử đảm nhận vai trò người bảo vệ đội.

Đừng thấy bình thường anh ta nói năng lỗ mãng, nhưng lúc nguy cấp, mắt nhanh tay lẹ, kéo trái đá phải giúp Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Nhi hai người mấy lần hiểm nguy tránh được những khối nhũ đá hình tròn nhọn hoắt trên đầu.

"Đánh nhau tối đen như mực cũng không biết đường." Bàn Tử tức giận nói: "Sở Văn!

Có đó không?" Kết quả giọng nói đi được nửa ngày, chỉ có tiếng Trùng Cửu Âm giãy giụa, nhưng lại không nghe thấy Sở Văn trả lời.

Hoắc Tú Nhi và Hạo Thiên Chân đồng thời cảm thấy trong lòng lạnh toát.

Chết tiệt!

Chương 121

Đã là Sở Văn còn sống, thì ít nhiều gì cũng phải trả lời một tiếng, nhưng Bàn Tử hỏi một tiếng lâu như vậy, mà không có một tiếng trả lời.

E rằng hai mét chân phối hợp với một mét quần bông, lạnh nửa khúc rồi.

Bàn Tử nghe nói Sở Văn bây giờ đã lạnh nửa khúc, nên lập tức máu nóng dồn lên, mắt cũng đỏ hoe!

Lúc này trong ánh mắt không có chút sợ hãi nào, ngược lại tất cả đều là hận thù.

Nếu có ai biết tâm trạng của Bàn Tử lúc này, e rằng trên trán cũng sẽ có thêm ba vệt đen.

Bởi vì Bàn Tử lúc này đang nghĩ: Mình đang trông cậy Sở Văn sau này Phân Kim Định Huyệt, Cửu Thi Hạ Quỳ, Tử Ngọc Cuồng Đao, Mộc Quan Đạo Bảo, bán đồ cổ đổi tiền, cưới thím Trần góa phụ uống canh thịt chứ, kết quả con rắn khốn nạn này lại làm gãy cái đùi tốt nhất của mình, mình không giết nó, nó cũng giết mình mất thôi!

Kết quả vừa chạy được hai bước, Bàn Tử bỗng bị Hạo Thiên Chân gọi lại.

"Bàn Tử, nhìn kìa!

Máu trên đất…" Bàn Tử dùng đèn pin chiếu, lập tức giật mình, hóa ra một vùng rộng lớn trên đất toàn là máu đỏ đen, và không ngừng phát ra mùi tanh hôi.

"…" Bàn Tử do dự nói.

Hoắc Tú Nhi che miệng, trong ánh mắt liên tục có vẻ rực rỡ nhìn

về phía Trùng Cửu Âm, tuy tối đen như mực không nhìn thấy bất kỳ tình huống nào, nhưng cảm giác mong đợi trong lòng lại càng ngày càng mạnh.

Nhiều máu như vậy, tất cả đều là của con cự mãng đó, chẳng lẽ Sở Văn ca ca thật sự một mình đã hành hạ con cự mãng đến mức thảm hại như vậy sao?

Làm sao mà làm được?

Bàn Tử, Hoắc Tú Nhi, và Hạo Thiên Chân ba người càng đi về phía trước, càng cảm thấy kinh ngạc!

"Mẹ kiếp, nhìn kìa, máu ở bên đó, bên cạnh là một mảng lớn vảy bị cắt rời, mặt cắt phẳng phiu như vậy, ngoài tử ngọc đao ra tôi không chọn lựa nào khác!" "Rầm rầm rầm!" Ba tiếng động lớn, mọi thứ phía trước cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh.

Bàn Tử lẩm bẩm: "Làm sao mà làm được?

Năm xưa Võ Tòng đánh hổ vang danh thiên cổ, một mình diệt rồng à, nếu đặt vào thời thượng cổ, chỉ có đám Hoàng Đế, Xi Vưu mới có thể làm được chuyện đó!" Hạo Thiên Chân cẩn thận kiểm tra xung quanh nói: "Nói thêm một chút, Sở Văn chắc đã lợi dụng môi trường địa lý ở đây quá hẹp đối với cự mãng, cộng thêm không ngừng kích động con cự mãng đó.

Đồng thời nhờ sự sắc bén của tử ngọc đao liên tục gây ra những vết thương nhỏ, nên chúng ta mới thấy nhiều máu tươi như vậy." "Sau đó cùng với việc cự mãng dần dần mất máu nhiều, thân hình không còn linh hoạt như vậy nữa, lại nhờ cự mãng trong bóng tối thị giác không tốt, hành động bất tiện, nên đã lợi dụng những vết thương trước đó mà làm nên chuyện lớn, nên chúng ta mới thấy những vảy bị cắt rời ở đây!" Bàn Tử nghe Hạo Thiên Chân phân tích trong lòng mới đỡ hơn một chút.

Hóa ra mà nói, thằng cha này chỉ thông minh hơn một chút, chứ không thật sự tàn nhẫn đến mức nào.

"Nhưng tại sao không nói chuyện chứ?

Bàn Tử tôi đã hỏi nhiều như vậy, mà không trả lời tôi một tiếng nào?" Trong đó, Bàn Tử tăng nhanh bước chân.

Khúc cua phía trước của hang động hẳn là khu vực giao chiến rồi.

"Đậu má!" Hạo Thiên Chân định chửi, sau đó cảm thấy không nên, tiếp tục nói: "Kệ hắn đi?

Biết đâu Sở Văn bây giờ đang bận lắm!" Bàn Tử không vui nói: "Bận?

Bận thì tay bận, miệng thì rảnh mà, thật sự ngay cả một tiếng đáp lại cũng không có sao?" Đúng lúc này Hoắc Tú Nhi yếu ớt nói: "Bàn Tử ca ca, đừng trách Sở Văn ca ca, biết đâu thật sự miệng anh ấy cũng đang bận, vì hôm nay em vô tình nhìn thấy hình xăm trên cánh tay anh ấy, trên đó xăm, một con Thao Thiết hung tợn!" "Thao Thiết?" Hạo Thiên Chân đột ngột dừng bước: "Thao Thiết, một trong Tứ Đại Hung Thú Bất Tường thời thượng cổ sao?" "Không phải hung thú tôi không biết, nhưng kiểu đồ đằng đó thường có thể thấy trên đỉnh đồng, dùng để trấn giữ vận khí của đỉnh…." Hoắc Tú Nhi thấy Hạo Thiên Chân lại ngạc nhiên đến vậy, sau đó giải thích.

"Thao Thiết!

Thao Thiết!" Hạo Thiên Chân lẩm bẩm: "Hóa ra là Thao Thiết, trách không được Tiểu Ca lại nói là bất tường.

Nếu không nhầm thì, trên người Tiểu Ca cũng có một hình xăm, hình xăm đó là Thụy Thú Kỳ Lân." "Hai người đều có huyết dịch kỳ diệu, và đều có thần thú thượng cổ làm hình xăm, không trách…" … Nói Sở Văn không ngừng lợi dụng môi trường đặc biệt trong hang

động để tạo ra những vết thương sâu hoắm trên thân thể cự mãng đen.

Sau đó cự mãng đen liền điên cuồng vẫy đuôi, nhưng đáng tiếc thân hình của nó quá đồ sộ, trong một môi trường đối với Sở Văn thì vô cùng rộng rãi, nhưng đối với nó lại vô cùng chật hẹp, mất máu nghiêm trọng.

Đúng là sức sống của rắn rất mạnh mẽ.

Sở Văn từng thấy trường hợp sau khi chém đứt đầu rắn, con rắn đó bay ra cắn chặt vào cổ.

Vì vậy hắn hoàn toàn không vội, dù sao mình có thời gian, có thể từ từ tiêu hao với nó.

Không bao lâu, đồng tử màu tím của cự mãng đen đột ngột nhắm lại, khi mở ra lần nữa, con mắt đỏ đen nhìn thẳng vào Sở Văn, màu sắc đó dường như có một loại năng lực kỳ diệu nào đó.

Con mắt đầy những sợi máu đang nhảy múa, trông cực kỳ quỷ dị, Sở Văn vừa đối mặt, đột nhiên có một cảm giác linh hồn bị rút ra, chỉ cảm thấy buồn nôn dữ dội và chóng mặt, lập tức quay mặt đi.

Sau đó hình xăm Thao Thiết trên cánh tay trái đột nhiên bắt đầu nóng lên, Sở Văn tỉnh lại từ trạng thái mơ màng, thầm kêu may mắn.

Không phải chứ, chỉ nghe nói ở phương Tây có một loại nữ vương rắn, chỉ cần dùng mắt nhìn chằm chằm người ta, người đó sẽ bị hóa đá, toàn thân không thể cử động.

Có lẽ người xưa ở nước ngoài cũng từng chịu thiệt thòi vì loại cự mãng đen này, nên mới thần thoại hóa ra loại nữ vương rắn có chiêu hóa đá đó.

Nhưng lúc này tình huống khẩn cấp, Sở Văn vừa nhanh chóng luồn lách trong các hang động, vừa cố gắng hết sức gây sát thương cho cự mãng.

Chương 122

Không lâu sau, trên tử ngọc huyết đao dính một lớp mỡ dày!

"Mỡ?" Sở Văn trong lòng đột nhiên nghĩ, đúng vậy!

Bất cứ con mãng xà khổng lồ nào, bên dưới lớp biểu bì trong cơ thể, đều tích trữ một lượng lớn mỡ và chất béo, những thứ này rất dễ cháy.

Tương tự như "giao nhân thi du" trong truyền thuyết cổ đại.

Khi đó, những ngọn đèn trường minh trong lăng mộ của các đế vương thường được làm từ mỡ của những loài động vật kỳ lạ đó, tương đương với một loại dược liệu quan trọng để chế tạo nến thời cổ đại.

Lúc này, Sở Văn liền từ trong lòng móc ra bật lửa, châm đốt mỡ cự mãng trên tử ngọc cổ đao… Ngay lập tức, trong không khí phát ra một mùi hôi của dầu, cũng hơi giống sự kết hợp kỳ lạ của mùi nến… Tử ngọc huyết đao lập tức như biến thành một thanh tử ngọc hỏa đao.

Lớp mỡ trên đó "tích lý ba lạp" cháy xèo xèo trong lửa… "Lửa sẽ không cháy được lâu!

Phải nhanh chóng!" Sở Văn liếc nhìn lưỡi đao dài, lập tức một lần nữa lao về phía cự mãng đen.

Cự mãng bị Sở Văn chọc tức đến phát điên, nhưng lại không có quá nhiều cách đối phó với con kiến nhỏ bé đó, đành khoanh thân lại, chuyển công thành thủ, đứng yên tại chỗ.

Sở Văn trong lòng lo lắng!

Hắn biết nếu chỉ dựa vào bật lửa để đốt mỡ trên người Trùng Cửu Âm thì e rằng không thể.

Vì vậy chỉ có thể dựa vào thanh đao trong tay!

Đánh cược một phen, Sở Văn trực tiếp chạy đến trước mặt cự mãng đen đứng yên.

Một vẻ mặt cao nhân.

Cự mãng đen bị Sở Văn trêu chọc một lần nữa kích động, nhìn thấy Sở Văn xong, cái đầu rắn khổng lồ đột nhiên gập cổ rắn lại, một lần nữa tạo ra tư thế tấn công.

Sở Văn trong lòng đã chuẩn bị đầy đủ, tốc độ tấn công trung bình của rắn chỉ có một phần tư giây, tuy thân hình cự mãng đen khổng lồ, nhưng ước tính tốc độ cũng sẽ không chậm.

Quả nhiên, chưa đến một giây, một luồng gió tanh tưởi ập đến.

Đồng tử đỏ đen khổng lồ cách Sở Văn chỉ vài mét.

Sở Văn lăn một vòng, sau đó thanh tử ngọc đao đang cháy lửa lại một lần nữa đâm vào bên cạnh đầu rắn, lợi dụng tốc độ của thân rắn, rạch ra một vết thương sâu hoắm.

"Phốc" một tiếng, ngọn lửa phía trước tử ngọc hỏa đao lập tức bị một lượng lớn mỡ bao bọc, sau đó tắt ngấm.

Nhưng trong chớp mắt, tia lửa của mỡ bị tắt ngấm bắn vào vết thương và kẽ vảy rắn.

Ngay sau đó cự mãng đen đột nhiên vặn vẹo điên cuồng.

Trong hang núi, trận chấn động dữ dội hơn trước lại một lần nữa ập đến, Sở Văn hoàn toàn không nghi ngờ gì, e rằng năm phút sau, nơi đây thật sự sẽ bị cự mãng vật lộn đến sập đổ!

"Mẹ kiếp!

Tôi thấy phải đồng quy ư tận rồi!" Sở Văn từ xa nhìn thấy đuôi cự mãng đen quất về phía mình.

Lần này, không né không tránh, vào khoảnh khắc đuôi rắn đó, hắn nhảy vọt lên không trung, sau đó đâm mạnh thanh đao vào đuôi rắn.

"Phốc!" Sở Văn bị lực mạnh chấn động đến cổ họng ngọt lịm.

Hắn biết mình e rằng nội tạng vừa rồi không chịu nổi lực mạnh đó, có thể đã bị thương.

Nhưng cuộc chiến giữa hai bên đã đến mức này, kiên quyết không cho phép một chút do dự nào.

Đừng do dự!

Do dự sẽ thất bại!

Hai tay cầm đao, khó khăn khống chế cơ thể mình trên thân rắn, đồng thời một chân dẫm chặt vào vết thương trên thân rắn, nhờ đó cố định thân hình.

Rồi rút đao ra chém loạn xạ, đâm loạn xạ!

Chỉ thấy cự mãng đột nhiên há miệng gào thét, mỡ trong cơ thể bắt đầu cháy, tất cả mỡ chứa trong máu rắn trên đất cũng bị đốt cháy, bắt đầu phát ra tiếng nổ lách tách.

Cả hang núi được chiếu sáng thành một màu đỏ.

Cuối cùng cự mãng sau khi giãy giụa năm phút, cuối cùng cũng đổ sập xuống, tất cả những nơi có vết máu và mỡ trên toàn bộ thân rắn đều phát ra một mùi hôi của protein cháy.

Sở Văn, thì đi bộ trên thân rắn, thở hổn hển.

Trong dạ dày có chút buồn nôn.

Chương 123

Thứ nhất là vì vừa rồi bị cự mãng quất đi quất lại, ngũ tạng lục phủ dường như muốn đảo lộn, ngoài ra còn vì bị nội thương một chút.

Lúc này Sở Văn vừa tìm kiếm vừa ôm dạ dày thầm lẩm bẩm: "Ách, mật rắn đâu?

Mật rắn đâu?

Rắn to thế này, vị trí không dễ tìm à!

Nhanh lên, mau ăn vào!" … Nói về phía bên kia, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân và những người khác càng đi càng thấy mùi hôi thối nồng nặc.

"Mùi này mẹ nó khó chịu thật, hình như có thứ gì đó đang cháy…" Bàn Tử nhíu chặt mày.

"Nhìn kìa, phía trước cái hang đó lờ mờ có ánh lửa!" Hoắc Tú Nhi bỗng la lên.

Rồi ba người nhìn nhau, vội vàng lao về phía cái hang đó.

Kết quả vừa ra khỏi hang, nhìn thấy trong một hang động tự nhiên khổng lồ, khắp hang động đều là những cột nhũ đá và đá lạ hình thù kỳ dị.

Trên đất, bất cứ nơi nào có vết máu đều bốc cháy, cả hang động trông như một biển lửa.

Trong biển lửa có một con hỏa long nằm đổ trên đất, sống chết không rõ.

Sở Văn thì đang đi bộ trên thân con hỏa long đó, một thanh liệt hỏa

trường đao trong tay thì cắm sâu vào đầu hỏa long… Cơ bắp trên mặt Bàn Tử run rẩy, dường như không đứng vững.

“Cái đó, Thiên Chân, cảnh tượng này chắc là chúng ta quá hy vọng Sở Văn còn sống, nên trong tiềm thức đã vật chất hóa ra, đúng không…?” Bàn Tử không phải người duy nhất có suy nghĩ này.

Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Nhi đứng cạnh đó cũng cùng suy nghĩ.

Ai mà biết con cự mãng đen Chu Cửu Âm này sống từ thời cổ đại hay chỉ là được mọi người tiềm thức vật chất hóa ra. "Sở Văn chắc cũng không thua kém Tiểu Ca là mấy nhỉ." Bàn Tử lẩm bẩm.

Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Không biết được, trừ phi một ngày nào đó để họ đánh một trận, nếu không thì không ai biết.

Đó là Thao Thiết gặp Kỳ Lân đấy..." Thực ra Hạo Thiên Chân đoán không sai, Sở Văn quả thực đã lợi dụng hoàn cảnh và sự thông minh của mình để liên tục tiêu hao con cự mãng đen.

Nhưng điều Hạo Thiên Chân không ngờ tới là Sở Văn lại sử dụng hỏa công!

Trong con ngươi của Bàn Tử, toàn bộ đều phản chiếu ngọn lửa, cùng với bóng hình Sở Văn.

Bàn Tử run rẩy đi vòng qua ngọn lửa trên đất để đến gần, thấy Sở Văn dường như đang tìm kiếm gì đó trên đầu con cự mãng...

Bàn Tử hắng giọng nói: "Cái kia...

Sở huynh, cậu đang bận gì thế?

Mấy chuyện dọn dẹp chiến trường này cứ giao cho tôi là được, hà tất phải khổ thế, sang bên kia nghỉ ngơi đi..." Trong ánh lửa, không nhìn rõ mặt Sở Văn, chỉ nghe thấy tiếng lẩm bẩm: "Ưm...

Không cần!

Ai làm việc nấy, đi chỗ khác mà tìm, đầu rắn là của tôi!" Bàn Tử quay người hét lớn về phía Hạo Thiên Chân: "Thiên Chân, chúng ta nghỉ một lát đi.

Rắn thối quá!" Trước đó, tinh thần của mấy người đều tập trung vào việc làm sao để thoát thân, giờ thấy con cự mãng đã chết hẳn, nên tinh thần vừa thả lỏng, chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, tê dại, không thể chống đỡ được nữa, bèn ngồi phịch xuống đất.

Lúc này Sở Văn có việc quan trọng phải làm, hắn đo đạc trên mình cự mãng rất lâu, cuối cùng tìm thấy mật rắn ở vị trí hơi lùi về phía sau giữa thân con cự mãng.

Ngay sau đó một nhát dao rạch toang thân rắn!

Thực ra lấy mật nên mở một vết nhỏ ở dưới thân rắn, nhưng Sở Văn không có sức mạnh lớn như vậy để lật con cự mãng lên, chỉ đành ra tay từ phía lưng.

Sau khi mổ thân rắn, Sở Văn thấy một túi mật đen lớn cỡ chậu rửa mặt, nhưng bên trong có ít độc tố và những con ký sinh trùng trắng mềm nhúc nhích.

Sở Văn giật giật khóe môi, thật sự không thể nào nuốt nổi.

Đúng!

Hắn có hình xăm Thao Thiết thì thật đấy, nhưng Thao Thiết là Thao Thiết, Sở Văn là Sở Văn. "Thật mẹ nó ghê tởm, mấy con ký sinh trùng thì không nói, dịch mật bên trong màu xanh đen sền sệt, tạm thời không nói đến chuyện tôi có uống hết chậu mật rắn lớn như thế không, chỉ nhìn thôi đã thấy không tài nào nuốt nổi." Sở Văn nhìn chằm chằm vào túi mật đen đó, suy nghĩ đến hai phút, cuối cùng vẫn không thể tự thuyết phục mình.

Hắn dùng Tử Ngọc Huyết Đao khẽ rạch một đường nhỏ trên túi mật, muốn xem bên trong có thứ gì sạch sẽ không, kết quả đột nhiên cảm thấy Tử Ngọc Huyết Đao truyền đến một trận rung động kỳ lạ.

Sau đó, trên thân đao, ngoài các hoa văn Thao Thiết, lại từ từ xuất hiện thêm hoa văn Chúc Long.

Hai loại hoa văn một chính một phản, tương trợ lẫn nhau.

Chương 124

"Kỳ lạ!

Hoa văn Chúc Long?" Sở Văn kinh ngạc nói.

Sau đó hắn cảm thấy một luồng sát khí tà dị đột nhiên truyền từ thân đao vào cơ thể rồi biến mất.

Đôi mắt vốn đỏ ngầu của Sở Văn lại dần trở nên đen thẫm. "Đau quá!" Sở Văn chỉ cảm thấy như có vô số cây kim đâm mạnh vào con ngươi, và các mạch máu quanh mắt hắn đột nhiên căng phồng!

Khi mở mắt ra lần nữa!

Đôi mắt Sở Văn lại biến thành con ngươi hình khe dọc màu đen đỏ, y hệt đôi mắt của Chu Cửu Âm trước khi chết!

Nhưng chỉ trong chớp mắt, đôi mắt hắn chớp một cái nữa rồi lại trở lại bình thường.

Phía trong cánh tay phải, một cảm giác mát lạnh từng xuất hiện ở Hải Đáy Mộ đột nhiên ập đến, một hình xăm mờ ảo hiện ra, trông như đồ đằng Chúc Long, lóe sáng trong chốc lát rồi biến mất...

Sở Văn chấn động trong lòng.

Trong đầu hắn lập tức nhớ lại chuyện trước đây ở Hải Đáy Mộ, trong quá trình vật lộn với con Kim Giáp Cự Xà, hắn đã uống máu rắn, vì vậy từ đó đôi mắt hắn bắt đầu chuyển sang màu đỏ, cứ như có vô số hạt cát đang mài vậy.

Cũng từ ngày đó, Sở Văn mới có thể nhìn rõ trong đêm.

Hồi đó Bàn Tử đã kinh ngạc hỏi tại sao mắt hắn lại đỏ như vậy.

Giờ thì, hóa ra lần uống máu rắn đó là cơ hội để hình xăm ở tay

phải tiến hóa!!

Tim Sở Văn đập thình thịch, sau chuyến đi Tần Lĩnh Thần Thụ này, thu hoạch của hắn cũng quá lớn rồi!

Thứ nhất, tinh huyết vạn năm của Thanh Đồng Thụ đã giúp vũ khí của hắn thành hình, mặc dù không biết sau khi rời Thanh Đồng Thụ thì Tử Ngọc sẽ có hình thái thế nào.

Thứ hai, bóng đen thần bí trong kén thi đã giúp hình xăm Thao Thiết trên cánh tay trái của hắn thành hình.

Thứ ba, nhờ lợi ích to lớn từ mật rắn, hình xăm Chúc Long trên cánh tay phải tuy chỉ lóe lên rồi biến mất, nhưng vì đã tồn tại, vậy chắc chắn có khả năng tiến hóa.

Có lẽ sau này, những cơ quan rắn quỷ dị trong Vân Thiên Cung mới có thể giúp hình xăm Chúc Long tiến hóa thành công hoàn chỉnh.

Sự kỳ vọng trong lòng Sở Văn càng lúc càng rõ ràng, hắn không biết vừa rồi trong chớp mắt, đôi mắt hắn đã trở thành hình khe dọc như vậy. "Hú!

Nhiệm vụ hệ thống chắc là đã giải quyết xong cả rồi." Sở Văn rút đao ra khỏi vết thương trên thân rắn, sau đó lăn xuống đất.

Đột nhiên nghe thấy Bàn Tử kinh hô một tiếng! "Mau nhìn!

Bàn gia ta phát hiện ra rồi!" Sở Văn dùng đao chống đỡ cơ thể gần như rã rời chạy về phía đó, mượn ánh lửa khắp nơi, nhìn thấy trong vết thương sâu hoắm từng rạch trên thân rắn.

Lại có một cái rương đồng!

Sở Văn vừa lộn người xuống đất, nghe thấy Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Hắn nhìn về phía Bàn Tử.

Thấy tên đó lấy cán xẻng công binh từ trong túi ra rồi liên tục đào bới trong xác rắn.

Tiếng kinh hô vừa nãy hiển nhiên cũng thu hút Hoắc Tú Nhi và Hạo Thiên Chân, cả ba người đều vây lại. "...Rương đồng?" Hạo Thiên Chân cau mày ngay lập tức.

Chỉ thấy cái rương đồng kia đầy máu đen và mỡ rắn, nhớp nháp ghê tởm vô cùng.

Bàn Tử khó khăn lắm mới thấy bảo bối, cũng không màng đến chuyện bẩn thỉu hay không, trực tiếp dùng chân cạy kéo cái rương đồng ra, phát hiện rương hầu như đã bị khóa chết, bên trong nặng trịch, cũng không biết đựng gì.

Hắn cởi áo khoác ra lau chùi một hồi lâu, mới lộ ra hình dáng thật của cái rương đồng. "Chất liệu đồng của cái rương này khác với Thanh Đồng Thụ, xem ra không phải sản phẩm cùng thời!" Hạo Thiên Chân kỳ lạ nhìn cái rương đồng nói: "Thanh Đồng Thụ có màu gỉ đồng thiên về đen xám, có thể là đồng thiếc, đồng chì thiếc hoặc đồng chì, khả năng lớn nhất là thời Tây Chu, còn cái rương đồng này màu thiên về xanh lục, độ cứng cũng cao hơn Thanh Đồng Thụ..." Hoắc Tú Nhi mượn ánh lửa nhìn kỹ một lúc rồi nói: "Đúng vậy, nhìn những hoa văn phù điêu trên đó rất tinh xảo, màu gỉ đồng ẩn hiện chút xanh lục, xanh lam, điển hình của đồ đồng Bắc Ngụy, trong nghề gọi là 'lam Bắc Ngụy'." Bàn Tử ôm cái rương đồng lắc lắc, nhưng không nghe thấy tiếng động gì bên trong, lại đặt hy vọng vào Hoắc Tú Nhi: "Khoan đã, được đấy, Tiểu Tú Tú, lam Bắc Ngụy?

Thế cái thứ đó là bảo rương do Bất Ngôn Kỵ thời Bắc Ngụy để lại à?" "Hít, có khi nào con cự mãng này thật sự tồn tại, không biết ở đâu mà nó nuốt luôn cả cái rương vào trong?" Hạo Thiên Chân gật đầu nói: "Trước khi sự thật được làm rõ, mọi chuyện đều có thể xảy

ra." Hoắc Tú Nhi nói: "Dù sao bà nội cháu thích sưu tầm đồ đồng cổ, nên cháu cũng hiểu biết hơn một chút, trước thời Xuân Thu Chiến Quốc, trên đồ đồng thường có dấu ấn đồ đằng, ví dụ như hình xăm trên tay anh Sở Văn, trong giới cổ vật thực ra là văn Thao Thiết, nhưng trong các hoa văn đồng Bắc Ngụy, đã không còn dấu vết sùng bái đồ đằng rõ ràng như vậy nữa.

Cho nên..." Hoắc Tú Nhi vô cùng khẳng định nói: "Đây rõ ràng là đặc trưng của đồ đồng Bắc Ngụy." Sở Văn hơi kinh ngạc nhìn Hoắc Tú Nhi, không ngờ một cô bé như thế lại có nghiên cứu và kiến thức sâu sắc về đồ cổ đến vậy. "Hừ." Hoắc Tú Nhi hơi đắc ý nói: "Đừng coi thường cháu, dì cháu từng là một thành viên của đội khảo cổ tinh anh năm đó, mặc dù hiện giờ tung tích không rõ..." Nói đến đây, vẻ mặt Hoắc Tú Nhi cũng dần ảm đạm đi.

Chương 125

Sở Văn biết có lẽ cô bé đã chạm đến nỗi đau, nên cũng không nói gì nữa.

Hắn nhận lấy cái rương đồng nói: "Bàn Tử, bây giờ có hai lựa chọn.

Thứ nhất là mang cái rương đồng này về Phan Gia Viên bán, đồ đồng thời Bắc Ngụy tôi đoán, ít nhất cũng được năm sáu triệu, gặp trúng đại gia thì giá có thể vô chừng." Bàn Tử nghe vậy mừng rỡ, bắt đầu tưởng tượng đến cuộc sống ấm áp, thoải mái bên vợ con sau khi bán cái rương đồng: "Thế còn lựa chọn khác là gì?" "Lựa chọn khác là tôi bây giờ chém nát nó ra ngay tại đây, cái rương e rằng lập tức không đáng mười vạn, chỉ là đồ bên trong có thể hữu ích cho chúng ta..." Sở Văn nhấc Tử Ngọc Huyết Đao lên cười nói. "..." Bàn Tử trong lòng thấy khó xử, ánh mắt đáng thương nhìn chằm chằm vào mặt Hạo Thiên Chân rất lâu, cuối cùng cắn răng nói: "Nói lý ra, cái rương đã khủng vậy, đồ bên trong chắc cũng không tệ đâu nhỉ, Bàn gia ta đánh cược!" "Thoải mái!" Sở Văn đưa tay nhận lấy cái rương đồng rồi nghiên cứu kỹ lưỡng.

Bởi vì những người tài hoa, thợ khéo thời cổ đại quả thực không thiếu, tương tự như Uông Tàng Hải ở Hải Đáy Mộ, ngàn năm trước có thể dùng thiên thạch và ống đồng tạo ra ý tưởng phát sáng nhiệt gây chấn động kim cổ, nên rương đồng này chắc chắn cũng có thiết kế chống phá hoại bằng bạo lực.

Nếu Sở Văn thực sự dùng Tử Ngọc Huyết Đao chém ra, rất có thể cơ quan bên trong sẽ khởi động, phá hủy toàn bộ đồ vật trong rương.

Năm đó, ở ngoại ô thành phố Chung Sơn, người ta đã phát hiện

một ngôi mộ lớn của một vị tướng quân thời Hán, bên trong khai quật được một cái hộp đựng văn kiện bằng đồng tước, nhưng tiếc thay, vì niên đại quá xa xưa nên không thể mở bằng cách thông thường, dùng tia X-quang cũng không thể xác định bên trong rốt cuộc có gì.

Vì vậy cho đến nay nó vẫn được trưng bày trong bảo tàng thành phố Chung Sơn.

Sau một lúc lâu, Sở Văn nói: "Cái thứ này không biết đã bị vứt trong bụng con rắn bao nhiêu năm rồi, lớp gỉ đồng đã bịt kín chỗ mở, tôi không nhìn ra có cơ quan nào, nên không dám ra tay.

Trên đó có một cái rãnh khóa, nhưng kiểu rãnh khóa này rất lạ, giống như..." Sở Văn cau mày, không nói ra được hình thù cụ thể.

Đúng lúc đó, đột nhiên từ một hang động không xa truyền đến tiếng kêu thét thảm thiết... "Mắt... hahaha, mắt lại về rồi, thằng A Văn của ta cũng về rồi!

Hahaha!" Mọi người nghe mà rợn tóc gáy, giọng nói đó ngoài Lương Sư Gia, người trước đó đã rơi vào hang chuột, thì còn có thể là ai?

Bàn Tử rùng mình một cái, trừng mắt nhìn Sở Văn nói: "Lương Sư Gia!

Hắn ta vậy mà không chết..." Thực ra Lương Sư Gia không chết cũng không đáng sợ.

Đáng sợ là trong miệng hắn ta cứ kêu la rằng mắt đã về, A Văn cũng về...

Cái thằng A Văn đó, chẳng phải là đứa con trai bị xe cán chết mà hắn ta nhắc đến trước đó sao?

Sở Văn trong lòng đột nhiên rùng mình.

Chợt nghĩ đến Lão Dương, chẳng phải ông ta cũng chết rồi sống lại sao?

Vậy cái thứ gì chết rồi mà còn có thể sống lại được?

Ngay sau đó, Lương Sư Gia điên điên khùng khùng từ một hang động chui ra, tay phải giơ ra, còn tay trái lại vung vẩy một thanh kiếm... "Nhìn xem, nhìn xem, mắt của ta đã về rồi... hì hì hì..." Giọng Lương Sư Gia, cộng thêm tiếng vọng trong hang động lúc này, khiến tất cả mọi người đều nổi da gà.

Bàn Tử tốt bụng nói: "Kia, Lương Sư Gia à, trong tay ông trống rỗng có gì đâu, mắt của ông, nó vẫn còn ở trong bụng con chuột đó mà..." Kết quả Lương Sư Gia đột nhiên lật mặt, khuôn mặt vốn đầy nếp nhăn dưới ánh lửa càng thêm âm u đáng sợ! "Mù à!

Mắt ở đây này, ta rõ ràng đã lấy về rồi, đúng không hả, thằng A Văn?" Lương Sư Gia vừa nói vừa nhìn vào khoảng không bên cạnh.

Bàn Tử bị Lương Sư Gia vặn lại không kịp phản ứng, ngớ người ra, sau đó nhìn về phía Hạo Thiên Chân nói: "Không, rốt cuộc ai mới là thằng mù chứ!" Hạo Thiên Chân thở dài nói: "Thôi rồi, hắn ta điên rồi, hơi đâu mà so đo với một kẻ điên?

Nếu trong lòng hắn ta, mắt và con trai đều đã trở về, thì so với bất kỳ lúc nào, Lương Sư Gia bây giờ chắc chắn vui vẻ hạnh phúc hơn nhiều, chúng ta, hà cớ gì phải vạch trần chứ..." Nói rồi, Hạo Thiên Chân đi về phía Lương Sư Gia.

Ban đầu khi tiến vào Thanh Đồng Thần Thụ, hai bên tổng cộng có đến ba mươi người, nhưng giờ đây chỉ còn lại năm người.

Theo sau Lương Sư Gia, cả nhóm người đó đều đã chết hết.

Bao gồm cả Trương Cố Vấn, người cuối cùng đã thản nhiên đối mặt với cái chết.

Trương Cố Vấn trước khi chết, nếu biến thành quỷ, ông ấy sẽ chăm sóc mọi người sống sót thoát khỏi nơi quỷ dị này...

Hạo Thiên Chân trong lòng có chút cảm giác "thỏ tử hồ bi".

Hạo Thiên Chân đi đến trước mặt Lương Sư Gia, muốn an ủi, kết quả thấy hắn ta cầm thanh bảo kiếm trong tay, lại thêm trạng thái điên loạn hiện giờ, liền hơi không dám đến gần.

Sở Văn thấy hắn ta cầm thanh bảo kiếm đó, ban đầu không để tâm lắm, mặc dù thanh kiếm đó không tệ, nhưng đã trải qua hơn ngàn năm, cũng lắm chỉ là một thanh cổ kiếm trấn trạch thôi.

Nếu thực sự cầm nó trên tay mà chém người, thứ nhất là hơi phung phí của trời, dù sao cũng là thứ trị giá mấy triệu, thứ hai là có thể làm hỏng cổ vật.

Đột nhiên!

Chương 126

Sở Văn liếc nhìn kỹ cán kiếm!

Lập tức nói với Bàn Tử: "Bàn Tử!

Thanh kiếm đó!

Thanh kiếm đó là chìa khóa mở cái rương đồng!" "Hả?!" Bàn Tử quay đầu nhìn cái rương, lập tức hiểu ý Sở Văn, ba bước làm hai bước xông tới, bất chấp Lương Sư Gia giãy giụa, giật lấy bảo kiếm từ tay hắn ta.

Lương Sư Gia không còn bảo kiếm trong tay, nhưng không hề để tâm, ngược lại cẩn thận bảo vệ đôi mắt trên tay phải của mình.

Hạo Thiên Chân thở dài, nghĩ thầm nếu lát nữa phải rời đi, chi bằng mang hắn ta theo.

Nói rồi Bàn Tử lấy bảo kiếm từ tay Lương Sư Gia, sau đó so sánh với lỗ khóa trên rương! "Ố là la!

Thật đấy!

Sở gia, mắt anh tinh thật!" Nói xong, Bàn Tử lập tức xoay bảo kiếm, đoạn mỏng nhất ở phía trước cán kiếm cắm vào lỗ khóa.

Sau đó "Cạch!

Lạch cạch!" hai tiếng giòn tan.

Sở Văn trong lòng lập tức kích động, bảo rương do Bất Ngôn Kỵ để lại, và thanh bảo kiếm không biết nên gọi là của Tiểu Dương hay không, quả nhiên là một bộ.

Hắn là để lại thông tin quan trọng cho Tiểu Dương.

Nhưng dù ngàn năm đã trôi qua, Tiểu Dương cũng không biết có

thật sự sống lại dù chỉ trong chốc lát hay không, từ cái bộ xương khô đó.

Tóm lại, rương đồng và bảo kiếm đều đã nằm trong tay hắn.

Sở Văn suy nghĩ: "Chẳng lẽ Bất Ngôn Kỵ đã giấu bí mật trong cái hộp này?" Sau khi cái rương đồng bị Bàn Tử mở ra, cơ quan bên trong khẽ bật ra, sau đó một ít chất nhầy trong bụng con cự mãng chảy ra, có một tấm da mỏng không biết làm từ chất liệu gì dán trên vách trong của rương.

Bàn Tử bịt mũi, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng nhéo lấy thứ đó, sau đó giũ giũ ra xem.

Trên tấm da ngoài những chấm đen nhỏ li ti ra, thì không còn gì nữa. "Ách văn!" Hạo Thiên Chân nói: "Bây giờ có thể xác định, tấm da này đúng là do Bất Ngôn Kỵ để lại." Mấy người nhìn nhau, nhất thời không khí có chút trầm mặc. "Nhưng trong chúng ta không ai hiểu được Ách văn, nên tấm da này, chỉ có thể mang về tìm mấy lão học giả nghiên cứu thôi." Hoắc Tú Nhi nói. "Chỉ đành vậy." Sở Văn gật đầu, cất tấm da, đưa rương đồng cho Bàn Tử. "Hả?" Đột nhiên Sở Văn dừng động tác: "Khoan đã, tôi vừa nghĩ ra một điểm đáng ngờ mà chúng ta luôn bỏ qua!" "?" Những người khác khó hiểu nhìn Sở Văn. "Nếu mục đích của Bất Ngôn Kỵ là khám phá sự trường sinh, vậy tại sao lại phải xây mộ thất bí mật cho Tiểu Dương, và để lại một cái rương này?" Sở Văn hỏi. "Cái đó chẳng đơn giản sao?" Bàn Tử gãi đầu không quan tâm nói: "Bởi vì Tiểu Dương sắp chết rồi, dù sao cũng là bạn tốt, xây một ngôi mộ cho bạn tốt..." Hạo Thiên Chân dường như cũng phát hiện ra vấn đề, vội vàng nói: "Đúng!

Theo lẽ thường, sau khi giết chết những người cổ đại kia, chắc chắn sẽ lập tức đến Thanh Đồng Thụ để kiểm tra, sau đó tất cả đều chết ở Thanh Đồng Thụ.

Nhưng nếu là vậy, ai sẽ đi xây mộ cho Tiểu Dương?

Chẳng lẽ, những thi thể của các võ sĩ Bất Ngôn Kỵ mà tôi vừa thấy trên Thanh Đồng Thụ, bao gồm cả vị tướng quân mặt quỷ giáp vàng đó đều là do tôi vật chất hóa ra?" Sở Văn trong lòng nảy sinh nghi vấn.

Nếu những người Bất Ngôn Kỵ trên Thanh Đồng Thụ là giả, vậy những người thật sau khi xây mộ cho Tiểu Dương xong thì đã đi đâu?

Không khí ngưng đọng hồi lâu, chỉ có ngọn lửa trên mình con cự mãng kêu lách tách...

Đột nhiên, Hạo Thiên Chân đập đùi một cái, phấn khích nói: "Tôi biết rồi!!" "Biết gì rồi!" Bàn Tử bị Hạo Thiên Chân dọa giật mình khiến tim đập thình thịch loạn xạ.

Hạo Thiên Chân với vẻ mặt tươi cười nói: "Thứ nhất, Bất Ngôn Kỵ làm gì?" Bàn Tử nhẹ nhàng lau chùi vết bẩn trên rương đồng nói: "Bất Ngôn Kỵ là tiền bối của chúng ta, là trụ cột của giới, là điển hình của cao thủ trộm mộ chứ sao nữa." "Đúng vậy!

Vậy tại sao họ lại phải đi xa vạn dặm đến đây, bảo vệ một người quan trọng, căn cứ theo lời Tiểu Dương trước khi chết, người quan trọng đó, chắc chắn là một vị vương gia nào đó thời bấy giờ!" Hạo Thiên Chân đứng dậy, đi đi lại lại nói. "Một đội quân trộm mộ bảo vệ một vị vương gia?

Chuyện này không thấy kỳ lạ sao?

Đổi lại là tôi, tôi sẽ nghĩ, chắc chắn có người đang truy sát họ." Hạo Thiên Chân suy đoán: "Nếu không, một vị vương gia đường đường chính chính căn bản không cần một nhóm quân trộm mộ bảo vệ, lại còn ở một nơi hẻo lánh núi non này." "À!" Sở Văn đột nhiên hiểu ra ý của Hạo Thiên Chân. "Bất Ngôn Kỵ lừa tôi?

Lừa tất cả mọi người?" Sở Văn cũng bật đứng dậy.

Chương 127

Không đợi Hạo Thiên Chân trả lời, hắn đã chợt bừng tỉnh. "Thì ra là thế!

Thì ra là thế!" Sở Văn ha ha cười lớn nói: "Nếu phía sau Bất Ngôn Kỵ có người đang truy sát họ, vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được rồi!" Bàn Tử và Hoắc Tú Nhi cả hai mặt mày ngơ ngác nhìn Sở Văn và Hạo Thiên Chân. "Nghe thấy gì không, hai người họ đang đọc Thiên thư đấy, chúng ta chẳng hiểu một chữ nào..." Bàn Tử lẩm bẩm một câu, tiếp tục lau chùi cái rương đồng với vẻ mặt tươi cười.

Thực ra Sở Văn sở dĩ cười là vì sau khi nghe suy đoán của Hạo Thiên Chân, hắn lập tức thông suốt mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Những thi thể mặc giáp vàng chết trên Thanh Đồng Thụ đó không phải là do vật chất hóa ra, mà thực sự tồn tại. "Nếu tôi là tướng quân Bất Ngôn Kỵ.

Để tránh kẻ thù mạnh mẽ phía sau, vậy tôi chắc chắn sẽ sau khi giết chết những người cổ đại kia, phát hiện ra cái gọi là thuật trường sinh đó chỉ là một loại tà thuật, rồi cắt lưỡi của họ, sau đó khoác cho họ giáp vàng, giả trang thành những võ sĩ Bất Ngôn Kỵ bình thường, rồi đẩy họ từ trên đài đá xuống Thanh Đồng Thần Thụ." Như vậy, kẻ địch mạnh mẽ phía sau nếu thực sự tìm đến đây, phát hiện những xác khô giáp vàng, e rằng cũng sẽ nghĩ rằng ở đây đã xảy ra một sự kiện thần bí, dẫn đến hai trăm người Bất Ngôn Kỵ trên dưới đều chết hết.

Ờ, những bức chạm khắc đá mà Bàn Tử đã tìm thấy trước đó, chắc chắn là do Bất Ngôn Kỵ cố ý mô phỏng nét bút của người cổ đại để đánh lừa truy binh phía sau.

Bởi vì kết cục của bức chạm khắc đá đó chính là cảnh Bất Ngôn Kỵ bị một sức mạnh thần bí xóa sổ, y hệt như cảnh tượng chết chóc trên Thanh Đồng Thần Thụ mà họ tạo ra!

Đồng thời, lý do xây mộ thất cũng là để mê hoặc kẻ địch, khiến kẻ địch biết vương gia đã chết, nên mới trong tình huống khẩn cấp như vậy mà tạm thời xây mộ thất.

Dù sao, các võ sĩ Bất Ngôn Kỵ bình thường có thể dùng những người cổ đại để thay thế, nhưng vương gia lại là người mà ai cũng biết, nên họ đã xây cái nghi trủng đó, cố ý không đặt quan tài trong huyệt mộ chính, để cho truy binh biết rằng, vương gia tuy đã chết, nhưng sức mạnh thần bí kia quá đột ngột.

Chưa kịp hạ táng, tất cả mọi người đều đã chết, thi thể vương gia cũng mất tích.

Đáng tiếc là khi giao chiến với người cổ đại, hộ vệ Tiểu Dương bên cạnh vương gia bị trọng thương, nhìn thấy không thể sống được nữa, thế là tướng quân Bất Ngôn Kỵ lại lợi dụng kén thi và tà thuật trường sinh của người cổ đại để tạm thời chôn Tiểu Dương vào quan tài.

Đồng thời để lại bảo kiếm và rương đồng, hy vọng một ngày nào đó sau khi tỉnh lại sẽ theo kịp đại quân.

Kết quả là không có, Tiểu Dương một giấc ngủ đã ngủ hơn một ngàn năm trăm năm!

Theo suy đoán này mà xem, đáp án cuối cùng: trong cái rương đồng này, giấu hành tung cuối cùng của Bất Ngôn Kỵ!

Hạo Thiên Chân với tâm trạng kích động nói: "Có lẽ là hành tung của Bất Ngôn Kỵ!

Cái đội quân đã đi khắp long huyệt thiên hạ, mang theo trọng bảo

tuyệt thế đó, nhất định là muốn lợi dụng tất cả tài sản của Bất Ngôn Kỵ, làm kinh phí để đông sơn tái khởi, bí mật bảo vệ vương gia sau khi dưỡng sức, tái lập quân đội, mua chuộc lòng người, rồi lại nắm quyền triều chính!" Bàn Tử trước đó không hiểu tất cả những phân tích, chỉ duy nhất câu cuối cùng là hiểu! "Trọng bảo?

Tất cả tài sản của Bất Ngôn Kỵ?

Cái tấm da rách đó?" Ánh mắt Bàn Tử đột nhiên bắt đầu phát sáng, cái hộp đồng trong tay cũng tạm thời bị ném sang một bên nói: "Thiên Chân à, Bàn gia dạo này cứ mất ngủ, không dám báo tin mừng lung tung đâu, nếu không tôi sợ tôi vui quá, lỡ mà đột tử thì sao!" "Chắc sẽ không sai!" Lúc này, Sở Văn mở miệng nói: "Theo tôi thấy, những vấn đề mà Thiên Chân phân tích, quả thực là phù hợp với lẽ thường nhất, cũng là khả năng lớn nhất, chờ chúng ta ra ngoài rồi, tìm người phiên dịch những Ách văn đó, vậy thì mọi chuyện chắc chắn sẽ sáng tỏ!" "Hắc hắc hắc hắc, hì hì..." Lúc này, Lương Sư Gia vẫn luôn tay nâng không khí làm mắt đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm nói với vẻ âm trầm: "Các ngươi thật đơn giản à, hì hì hì, tiếc là, tất cả đều không ra ngoài được đâu, bởi vì trong ngàn năm, tất cả những người ở đây, chỉ có một người sống sót đi ra ngoài thôi." Nhìn dáng vẻ âm dương quái khí của Lương Sư Gia, Sở Văn đột nhiên cảm thấy viên Tử Ngọc trong tay phát nhiệt.

Hắn kinh ngạc nhìn về phía Lương Sư Gia.

Không thể nào!

Tử Ngọc phát nhiệt là biểu tượng của việc gặp quỷ. "Chẳng lẽ, Lương Sư Gia trước mắt không phải là Lương Sư Gia lúc trước, mà là ác quỷ nhập thân?" Sau khi Lương Sư Gia kể xong chuyện con trai, một loạt hành vi bất thường của hắn, Hạo Thiên Chân rùng mình.

Nghe Lương Sư Gia nói xong, hì hì cười một tiếng, rồi nhảy một

điệu nhảy quỷ dị trong đống lửa: "Hì hì, la la la, tất cả những người ở đây, chỉ có một người sống sót đi ra ngoài... hahaha, tất cả đều phải ở lại bầu bạn với ta, hì hì hì..." Giọng Lương Sư Gia vang vọng trong toàn bộ hang động trống rỗng. "Lương Sư Gia bị làm sao vậy, sao đột nhiên lại quỷ khí âm trầm thế, đáng sợ quá." Hoắc Tú Nhi ôm lấy hai vai mình.

Mặc dù xung quanh toàn là lửa, nhưng cô bé lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Sở Văn chạm vào viên Tử Ngọc trong tay, các ngón tay khẽ cử động, trong khoảnh khắc đó, không biết tại sao, một cảm xúc bạo lực đột nhiên trào dâng trong lòng hắn.

Hắn suýt nữa đã rút đao chém Lương Sư Gia.

Tử Ngọc phát nhiệt, là biểu tượng của quỷ, điểm này Sở Văn đã hiểu rõ từ lúc ở trên xe đường núi.

Hắn tập trung chú ý vào lời nói của Lương Sư Gia. "Bảo trong ngàn năm những người tiến vào đây chỉ có một người ra ngoài, bảo tôi đều phải ở lại làm bạn sao?" Sở Văn trong lòng mơ hồ có một dự cảm chẳng lành.

Hạo Thiên Chân biết Sở Văn định nói gì, bèn đưa tay giữ chặt cánh tay Sở Văn, quay sang nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu đi kéo hắn ta, chúng ta từ lúc vào đây cũng không biết đã chạy loạn xạ chỗ nào, muốn tìm đường quay lại, có lẽ thật sự phải tốn một phen công sức." "Không ra được đâu, ta tìm rất lâu rồi, cũng không tìm được đường ra..." Lương Sư Gia nghiêng đầu, khóe miệng chảy ra chút nước dãi.

Thấy Bàn Tử kéo, trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ kinh hoàng, vội vàng tránh né vòng ra sau thi thể cự mãng.

Sau đó lộ ra con mắt độc nhất nhìn Bàn Tử, lẩm bẩm nhỏ giọng:

"A Văn, chúng ta đừng ra ngoài, ra ngoài rồi không chừng không nhìn thấy nhiều thứ đâu, ngoan, hai ta ở lại đây nhé..." "Hắc, lão già này, sao lại không biết tốt xấu thế." Bàn Tử cũng không tiện thật sự làm gì hắn ta, bèn quay đầu bất đắc dĩ nhìn Sở Văn.

Chương 128

"Nếu hắn ta muốn ở lại đây, vậy cứ ở lại đây đi." Sở Văn nắm tay Hoắc Tú Nhi, tùy tiện chọn một hướng đi vào.

Hạo Thiên Chân thở dài, biết Lương Sư Gia ra ngoài với bộ dạng quỷ quái đó, có đi ra khỏi Tần Lĩnh Sơn Mạch được hay không đã là vấn đề.

Huống chi, bây giờ hắn ta còn điên rồi.

Bốn người đều khó lòng tự bảo vệ mình, lại mang thêm một kẻ điên thì càng nguy hiểm hơn.

Hạo Thiên Chân bây giờ so với lúc đi Lỗ Vương Cung đã trưởng thành hơn một chút.

Nếu vì mang theo Lương Sư Gia mà khiến những người bên cạnh gặp nguy hiểm, tốt nhất nên thu lại lòng thánh mẫu thì hơn. "Đi thôi!" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử quay đầu nhìn Lương Sư Gia vẫn còn ở lại chỗ cũ, sau đó đi theo bước chân Sở Văn.

Chỉ đến khi đi xa hồi lâu, ngọn lửa trong hang động tự nhiên cũng từ từ sắp tắt hẳn.

Lương Sư Gia đang dựa vào thi thể con cự rắn mà ngủ, cơ thể đột nhiên run lên, khi ngẩng đầu lên lần nữa, khóe miệng treo một nụ cười âm lạnh, đôi mắt vốn bị chuột cào mù lại khôi phục bình thường.

Giống như con chuột trong quan tài chưa từng xuất hiện vậy.

Cùng với một trận gió âm thổi qua, đốm lửa cuối cùng trên đất cũng tắt hẳn.

Trong hang động lại trở về trạng thái tối đen, chỉ có thể nghe thấy

tiếng bước chân "lạch cạch lạch cạch"... "Chúng ta đã đi bao lâu rồi, chắc cũng phải bảy tám tiếng rồi nhỉ, Bàn gia ta vừa mệt vừa đói, trong lòng lại có cái rương đồng nặng trịch này, thật sự không bò nổi nữa..." Một bó đuốc thô sơ được Sở Văn cầm trong tay.

Môi Hoắc Tú Nhi tái nhợt, là biểu hiện của việc cô bé đã suy yếu trong thời gian dài.

Sở Văn thì đáp lại Bàn Tử: "Nói ít thôi, đừng ảnh hưởng đến sĩ khí của quân ta, làm cái quái gì mà cứ 'Hồng quân không sợ viễn chinh khó, vạn thủy thiên sơn chỉ đợi nhàn.

Ngũ Lĩnh uy nghi sóng cuộn trào, Ô Mông hùng vĩ bước lầy bùn'.

Cậu cứ kêu loạn xạ thế, đúng là không kế thừa truyền thống tốt đẹp của quân ta chút nào cả!" Thực ra không phải Sở Văn lắm mồm, trong những lúc như thế này, hắn càng hiểu rõ tầm quan trọng của tinh thần.

Hiện tại nhất định phải khiến tất cả mọi người giữ vững tinh thần.

Nên hắn mới liên tục nói chuyện, kích thích mọi người, hy vọng có thể tiếp tục tìm lối ra.

Bàn Tử cũng biết nguyên nhân, nên cũng dốc sức tinh thần mà tán nhảm.

Bốn người đi mãi, Bàn Tử đột nhiên bị thứ gì đó vấp phải, từ dưới đất mò mẫm một hồi rồi đột nhiên nói: "Khoan đã!

Nhìn xem!

Không, chẳng phải cái túi của thằng Quảng Đông bị mặt nạ đồng nhập thân đó sao?!" "Hả?" Mọi người quay đầu lại, thấy Bàn Tử trong tay xách một cái túi đen, nhìn bộ dạng thì đúng là trang bị của đám trộm mộ đó.

Lúc đó Bàn Tử phụ trách lục soát đồ trong túi của A Tài, sau đó tiện tay vứt cái túi sang bên cạnh hang động.

Bây giờ thì tìm thấy cả túi! "Phía trước, phía trước là Vạn Táng Thi Động, cái hang hẹp phía trên Vạn Táng Thi Động, Sở Văn còn nhớ không?

Cái hang mà chúng ta đã học cách nhảy cương thi để xuống đó!" Bàn Tử sốt ruột nói.

Nói xong, thấy Sở Văn đứng ngây người ra đó, Bàn Tử vội vàng nói: "Ai da, là cái hang nhỏ hẹp mà chúng ta đã bò qua trên người đại tỷ ấy!

Sau khi vào đó, chúng ta có thể quay lại hang động thạch nhũ tự nhiên khổng lồ nơi lần đầu gặp con khỉ mặt nạ đồng rồi!" Bàn Tử nói xong, Sở Văn lập tức hiểu ra.

Không phí lời, hắn lập tức đi về phía Vạn Táng Thi Động, nhanh chóng, mọi người quay trở lại cái vực sâu gió lạnh buốt đó, bên trong toàn xương khô, khắp nơi là trận quan tài.

Lúc mới vào, mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

Bây giờ sắp ra ngoài, quay trở lại nơi đó, trong lòng mọi người đều cảm thấy vô cùng thân thiết.

Dường như hàng ngàn vạn thi thể đều hiền lành đáng yêu như những người thân trong làng.

Sở Văn ngẩng đầu đếm những huyền quan trên vách đá cheo leo, nhìn thấy mấy vị trí quan tài bị giẫm đạp!

Sau đó mấy người lần lượt bò lên các huyền quan bên cạnh, cuối cùng phối hợp thêm cái móc dây tìm thấy trong ba lô của A Tài, thứ này chuyên dùng để trèo tường, hiệu quả rất tốt!

Vượt qua Vạn Táng Thạch Động, mọi chuyện đều ổn.

Khoảng một giờ sau, mấy người một mạch leo trèo đến hang động nơi lần đầu gặp con khỉ đồng, và đến một con sông ngầm.

Bàn Tử mừng rỡ khôn xiết, lập tức xuống nước, không ngoài dự đoán, đi dọc theo sông ngầm, có thể quay lại hẻm núi Nhất Tuyến Thiên, rời xa cái nơi quỷ quái này.

Chương 129

Lúc vào mọi người đều vác đủ thứ hành lý, bây giờ lúc ra ngoài, tất cả đều gọn nhẹ.

Sau khi xuống nước, Sở Văn một lần nữa nhấn mạnh chuyện dưới nước có thể có triết la khuê, sau đó mọi người xuống nước, từ từ bơi xuôi theo sông ngầm.

Kết quả bơi một lúc, Sở Văn đột nhiên tai động đậy, dường như nghe thấy tiếng người đang nói chuyện.

Hắn vô thức quay người lại, ra hiệu cho mọi người giữ yên lặng tuyệt đối, nếu tiếp tục đi tới, cũng phải từ từ quẫy nước, cố gắng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Cùng với việc bốn người càng lúc càng gần những âm thanh đó, Sở Văn nghe rõ nội dung cuộc đối thoại, nên trong lòng càng lúc càng cảm thấy kinh khủng. "Trương Cố Vấn, Lương Sư Gia, chúng ta đã vào hang đá rồi, tiếp theo phải tìm quan tài để thăm dò bảo vật, phải dựa vào mấy ông thôi." "Được thôi, được thôi." "Thái gia, ngài cứ yên tâm, lão Lương tôi nhất định sẽ dốc hết sức lực, trợ giúp ngài một tay." Sở Văn vừa nghe những cuộc đối thoại này, vừa nghĩ mình bị ảo giác.

Kết quả sau khi quay đầu lại, phát hiện trên mặt Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Hoắc Tú Nhi cả ba đều lộ vẻ kinh hãi.

Mới biết rằng, những cuộc đối thoại đó không phải là do não hắn tưởng tượng ra, mà thật sự tất cả mọi người đều có thể nghe thấy!

Hóa ra cuộc đối thoại đó, chẳng phải là cuộc đối thoại của nhóm Thái gia ngay sau khi vừa vào động sao!!

Sở Văn lập tức cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Chuyện gì thế này?

Thời gian đảo ngược?

Ngày hôm qua tái hiện?

Bốn người mặc dù đều cảm thấy da đầu tê dại, nhưng vẫn không dừng lại trong nước, quỷ mới biết những con triết la khuê đó sẽ xuất hiện lúc nào, nên Sở Văn dù sợ hãi, vẫn từ từ tiến lên.

Xa xa trên bãi đá có một vùng ánh sáng đèn pin, trong đó Thái gia, Bàn Tử (cũ), Trương Cố Vấn, Lương Sư Gia đều như vừa mới vào đây, tùy ý trò chuyện với nhau.

Chỉ nghe Lương Sư Gia nói: "Thái gia, theo ghi chép trong cổ thư nhà ông chủ Vương trước đây, cái đài đá kia là nghi thức tế tự đầu tiên của người cổ đại.

Những chuyện tà môn xảy ra trên đường đi ngài cũng đã thấy rồi, nên tôi đề nghị chúng ta tốt nhất nên đi theo nghi thức của người cổ đại, như vậy mới an toàn hơn." Trương Ngốc Tử (cũ) bên cạnh xen vào nói: "Tôi thấy không ổn, năm xưa khi Bất Ngôn Kỵ đến đây, chắc chắn sẽ không theo những nghi thức tế bái của người cổ đại này, nên theo tôi thấy, chúng ta cứ trực tiếp đi vào là được, gặp vấn đề, chúng ta có súng có đạn, sợ gì chứ." Mọi thứ trước mắt dường như vô cùng quen thuộc, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, và Hoắc Tú Nhi cả ba người đều bịt chặt miệng mình, từ từ quẫy nước, muốn nhân lúc đối phương không chú ý mà lén lút bơi qua đoạn thủy đạo.

Chỉ nghe chú Thái trên bãi đá hắng giọng hai cái, sau khi trầm ngâm nói: "Chúng ta cẩn thận một chút, theo lời Lương Sư Gia, làm gì thì làm, tìm một người ra tế máu đi!" Ngay sau đó tất cả những kẻ trộm mộ áo đen đều hoảng loạn, trong đó đúng lúc có một người đang

lùi lại, đèn pin vô tình chiếu vào mặt Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Kẻ đó giật mình, lập tức muốn hét lên: "Thái gia, dưới nước kia..." Sở Văn và những người khác cũng giật mình!

Bị một đám không biết là người hay quỷ phát hiện rồi!!

Vào thời khắc nguy cấp, đột nhiên một con dao găm từ ngực của tên tráng hán áo đen vừa phát hiện họ đâm xuyên ra, tên đó trừng lớn mắt nhìn Sở Văn và những người khác, trong miệng ộc ra máu đen.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cùng những người khác không dám cử động nhìn phía sau tên tráng hán áo đen đó.

Thấy một người đàn ông đầu chỉ còn vài lọn tóc, Trương Ngốc Tử Trương Cố Vấn, từ từ rút con dao găm trong tay về, cười nói: "Thái gia không muốn tìm người tế máu sao?

Tôi thấy tên này là thích hợp nhất." Trương Cố Vấn rút con dao găm từ ngực tên áo đen ra, từ từ lau trên đùi nói: "Đợi cái gì, tất cả mau đặt đèn pin xuống rồi đưa hắn ta đến trước bàn tế, nếu không mà tắt thở thì tế máu sẽ không có tác dụng đâu." Khi Trương Cố Vấn nói, ánh mắt của ông ta, rõ ràng đang nhìn chằm chằm vào Sở Văn, Bàn Tử và những người khác!

Hắn đã nhìn thấy mình rồi!

Những tên tráng hán áo đen khác đều đồng loạt đáp một tiếng, tiến lên kéo tên đó đến ngay phía trước bàn tế trên đài đá, sau đó Lương Sư Gia bắt đầu niệm những câu quỷ ngữ không rõ ý nghĩa.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cả hai đều cay xè mũi, trong mắt mơ hồ có nước mắt.

Trong khoảnh khắc này, trong đầu Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, hiện lên hình ảnh Trương Cố Vấn sau khi bị gãy xương cụt, dựa vào vách đá hút thuốc chờ chết.

Hai câu nói trước khi chết của ông ấy dường như giờ đây vẫn văng vẳng bên tai hai người. "Hai lão đệ, Trương Văn Minh ta cả đời này, người cảm ơn nhất có hai, một là mẹ già đã sinh ra ta, một là người vợ đã kiên quyết lấy ta khi ta nghèo khổ cùng quẫn, bây giờ lại có thêm mấy người các cậu, chết rồi cũng đáng." Trương Cố Vấn vẻ mặt đầy mồ hôi.

Và câu nói khi ông ấy run rẩy dùng tay vuốt hai lọn tóc trên đầu cho thẳng thớm rồi vắt ngang trán: "Tôi không chạy nổi nữa rồi, lát nữa có chết, nếu thật sự có thể biến thành quỷ, tôi nhất định sẽ trong cõi u minh chăm sóc các cậu, để các cậu thoát khỏi cái nơi quỷ quái này..." Sau đó Sở Văn nhìn rõ Trương Cố Vấn mỉm cười với họ, nụ cười đó mang theo vẻ thoải mái và bất đắc dĩ.

Mặc dù không phát ra âm thanh, nhưng tất cả mọi người đều có thể thấy môi ông ta khẽ động đậy.

Rõ ràng là thần giao cách cảm "Mau đi!" ý tứ!

Bàn Tử mắt ngấn lệ cúi đầu với cái đầu ngốc nghếch kia, sau đó quay đầu tiếp tục bơi ra ngoài.

Sở Văn vừa bơi vừa thầm nghĩ: "Nguyên nhân Lương Sư Gia điên rồi mà không ai có thể rời khỏi đây, chẳng lẽ là thế này sao?

Trong ngàn năm chỉ có một người rời khỏi đây, chẳng lẽ người đó là Tiểu Ca?" Đột nhiên, trong đầu Sở Văn vang lên một tiếng sấm sét ù ù! "Cho nên ở Hải Đáy Mộ, Tiểu Ca mới giả dạng thành Trương Cố Vấn!!" Một khu vực của Tần Lĩnh Sơn Mạch vừa trải qua một trận mưa lớn, sau cơn mưa, đất bùn đều tỏa ra một mùi hương tươi mát.

Giữa các khe núi đá, có chút gió mát luồn qua.

Chương 130

Dọc theo vách đá từ dưới nhìn lên, chỉ có thể mơ hồ thấy một vệt xanh lam thẳm, ánh nắng xiên xiên từ vách đá chiếu xuống, chiếu vào một cửa động đen kịt không rõ sâu cạn.

Bỗng nhiên!

Một đôi tay bám vào cửa động, ngay sau đó Sở Văn dùng lực hai cánh tay, từ trong động lộn ra ngoài. "Bàn Tử, lên nào!" Cùng với việc cả bốn người đều bò ra khỏi cửa động, mọi người đều mệt lử tranh nhau nằm vật ra đất, trong lòng cảm thán rằng cảm giác được nhìn thấy ánh nắng mặt trời lần nữa thật tuyệt vời.

Chỉ nghỉ ngơi có hai phút, Sở Văn lòng còn sợ hãi nhìn cái động sâu kia, đưa tay kéo Hoắc Tú Nhi và những người khác nói: "Mau đi, rời khỏi đây đã rồi tính!" Bàn Tử gật đầu, không biết tại sao, cứ thấy mũi mình hơi cay.

Ánh mắt của Trương Cố Vấn vào khoảnh khắc cuối cùng vẫn còn đọng lại trong đầu hắn.

Trong Tần Lĩnh thâm sơn, không có thức ăn, không có nguồn nước, bốn người nương tựa vào nhau mà sống, cũng không biết đã đi bao lâu, Sở Văn cũng có chút thần sắc hoảng hốt.

Quần áo của hắn đều rách nát tả tơi, ngay cả Hoắc Tú Nhi, người bình thường rất chăm chút hình tượng, cũng đã buộc tóc lên, để lộ gáy.

Trên người những chỗ khác đều đen sì, chỉ có phần gáy trước đây bị tóc che phủ là một mảng trắng như tuyết. "Chúng ta đã đi ba ngày rồi nhỉ..." Bàn Tử đói đến mức hai mắt hoa lên, hắn thể lực cũng không tốt, dù đã cố gắng giữ sức, vẫn ôm chặt cái rương đồng, Hạo

Thiên Chân thì cầm bảo kiếm Bắc Ngụy chống xuống đất, cũng không coi những thứ này là cổ vật giá trị liên thành nữa.

Bởi vì con người chỉ khi không thiếu ăn uống mới theo đuổi những thứ đó, bây giờ mấy người họ có thể đi ra khỏi dãy núi Tần Lĩnh được hay không đã là vấn đề, nên tiền tài thật sự không còn quan trọng đến vậy.

Sau vài giờ nữa, tầm nhìn của Sở Văn cũng bắt đầu mờ mịt.

Bây giờ hắn hoàn toàn dựa vào ý chí để bước đi...

Cũng không biết đã đi bao lâu, sau khi xuyên qua một mảnh rừng nhỏ, Sở Văn đột nhiên mắt sáng lên, chỉ về phía trước muốn nói với ba người phía sau, nhưng cổ họng khô khốc, dẫn đến việc không nói được lời nào, cổ họng đau rát, chỉ có thể phát ra tiếng thở dốc. "Đường... phía trước có đường..." Sở Văn nói xong, thấy Hoắc Tú Nhi với vẻ mặt tái nhợt lại ngã vật xuống đất.

Hai ngày sau.

Trong hành lang tầng bốn của Bệnh viện Nhân dân số Hai Tây An, truyền đến một trận tiếng lê dép. "À Sở gia của tôi ơi, chậc chậc, cơ thể anh là tốt nhất, hồi phục nhanh thật, Bàn gia tôi thì không được rồi, bác sĩ bảo tôi tiếp tục theo dõi hai ngày, ha ha, theo tôi thì theo dõi cái quái gì, sớm thả lão tử về Phan Gia Viên bán đồ mới là việc chính, anh nói đúng không?" Bàn Tử bắt đầu nói chuyện từ hành lang bệnh viện, nói mãi cho đến trước giường Sở Văn.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh nắng từ cửa sổ bệnh viện chiếu lên giường bệnh của Sở Văn, chiếu vào hình xăm Thao Thiết trên cánh tay trái của hắn.

Thấy Bàn Tử vào, Sở Văn khẽ mỉm cười, gấp cuốn sách trong tay lại nói: "Đang nhớ chuyện bán đồ sao?

Tôi thấy cậu ra viện nửa tháng rồi, chắc là nhớ cô quả phụ Trần rồi nhỉ." "." Bàn Tử hắc hắc cười nói: "Thôi rồi, bán hàng cũng thế, quả phụ cũng thế, đều, đều..." "À này," Sở Văn nghiêm mặt nói: "Đúng rồi, cái tấm da lấy từ trong rương đó, đã giao cho giáo sư Thang chưa?

Thiên Chân không phải là có nghiên cứu về Ách văn cổ đại sao?" "Chưa đâu, giáo sư Thang đang ở Bắc Bình, tôi xong việc về đó sẽ mang trực tiếp đến cho ông ấy." Bàn Tử bóc một quả quýt đầu giường vừa ăn vừa hỏi Sở Văn, đảo mắt một cái rồi nói tiếp: "Đúng rồi, Sở gia, tôi nghe nói bây giờ anh cũng không có chỗ ở, chi bằng thế này, anh theo tôi về Bắc Bình, tôi bao ăn bao uống được không?" "Bớt múa mép đi, người ta đã đồng ý với tôi là đợi ra viện sẽ về Hàng Châu với tôi, bây giờ đang ở bên đó đợi, sau đó đợi tin của giáo sư Thang." Hạo Thiên Chân vừa lê bước vừa đi cà nhắc từ bên ngoài vào, vừa vào phòng đã cho Bàn Tử một quyền.

Bàn Tử cứng rắn chịu một cú đấm của Hạo Thiên Chân, mặt không đổi sắc tim không đập nhanh.

Ba người ngồi bên đầu giường, vừa phơi nắng vừa tán gẫu câu được câu chăng. "Chậc chậc, Tú Nhi sướng thật, có cả đại gia tộc che chở, vừa vào bệnh viện đã vào phòng bệnh đặc biệt, ở có một ngày, người ta đã trực tiếp mời bác sĩ về nhà điều dưỡng rồi." Bàn Tử lắc đầu thở dài: "Còn lại ba anh em chúng ta sống chui sống lủi như chó bị ghét bỏ, haha, cũng khá thanh tịnh." Sở Văn hít một hơi thật sâu hướng về phía ánh nắng.

Trong cổ hắn đeo một khối ngọc màu đen, dưới ánh nắng mơ hồ có những sợi máu lưu chuyển trên đó.

Bàn Tử ăn xong quả quýt, thấy Hạo Thiên Chân và Sở Văn đều không nói gì, bèn sốt ruột không chịu nổi nữa: "Không, hai vị gia, hai

người thật sự nhẫn nại quá, đã ra viện gần ba ngày rồi, không định nói chuyện về những chuyện trong Tần Lĩnh đó sao, chuyện của Lương Sư Gia và Trương Cố Vấn?

Những người đó rốt cuộc là người hay quỷ?" Bàn Tử hỏi xong, thấy Sở Văn quay đầu nhìn mình. "Không, nhìn tôi làm gì, đó là những bí ẩn trong lòng tôi mà, mau, chúng ta tranh thủ lúc rảnh rỗi nói chuyện đi." Bàn Tử trong lòng sốt ruột vô cùng.

Trong hang động đó, bất kể Trương Cố Vấn hay Lương Sư Gia, mỗi người đều để lại ấn tượng sâu sắc cho hắn.

Đặc biệt là Trương Cố Vấn, đừng thấy ông ấy trên đường đi không nói gì, gặp chút rắc rối là dùng tay vuốt tóc, nhưng khoảnh khắc mấu chốt kia một đao, thật sự khiến Bàn Tử nhớ mãi không quên. "Tôi cũng không biết." Sở Văn hít một hơi rồi lắc đầu.

Những tình tiết này xảy ra Sở Văn cũng không hề hay biết, Tiểu Ca là biến số, Tam Thúc là biến số, Uông Tàng Hải mấy trăm năm trước cũng là biến số. "Có lẽ tôi sở dĩ là biến số cũng là có nguyên nhân.

Chuyến đi Tần Lĩnh lần này, Sở Văn cũng đã mất hai ngày." Ban đầu hệ thống tổng cộng giao cho hắn bốn nhiệm vụ.

Nhiệm vụ thứ tư là sống sót, Sở Văn đã làm được, bây giờ đang sống sờ sờ nằm trên giường bệnh của bệnh viện.

Nhiệm vụ thứ ba là tìm Chu Cửu Âm và kén thi, hoàn thành tiến hóa huyết mạch và hình xăm Thao Thiết trên tay trái, Sở Văn cũng đã làm được.

Chương 131

Không những thế, nhờ việc giết Chu Cửu Âm mà hình xăm tay trái cũng mờ ảo hiện ra.

Thao Thiết tham ăn, thôn phệ tất cả, vậy còn Chúc Long thì sao?

Liên thông đôi mắt địa ngục chăng?

Sở Văn cũng không biết.

Nhiệm vụ thứ hai mà hệ thống giao là tìm vũ khí, khối ngọc đen đó bây giờ đang ở ngực hắn, Sở Văn đã thử, sau khi rời Thanh Đồng Thụ, không thể tùy ý vật chất hóa vũ khí nữa.

Khi nắm Tử Ngọc trong tay, Tử Ngọc chỉ có duy nhất một hình thái, cũng là hình thái mà Sở Văn sử dụng nhiều nhất ở sâu trong Tần Lĩnh, loại hình dáng giống đao Đường, đồng thời hai bên thân đao phân biệt có văn Thao Thiết và văn Chúc Long.

Nhưng tinh huyết kết tinh tích lũy nhiều năm của Thanh Đồng Thụ, rất nhiều năng lực vẫn đang chờ Sở Văn từ từ khám phá.

Nhiệm vụ thứ nhất, làm rõ thân phận của hắn.

Thực ra về điểm này, Sở Văn cũng đã suy nghĩ rất lâu. "Có lẽ Tiểu Ca cho rằng hắn là biểu tượng của sự bất tường, bởi vì hình xăm trên cánh tay trái là hung thú bất tường thượng cổ Thao Thiết, chủ về tham lam, chủ về sát sinh.

Lại còn hình xăm trên cánh tay phải chưa tiến hóa hoàn chỉnh, Chu Cửu Âm, chủ về tà ác, sáng tức hối, tối tức minh, cũng là vấn đề căn nguyên của sự biến dị đôi mắt." Đương nhiên, cho đến nay Sở Văn cũng chưa làm rõ được thân phận thật của mình.

Giống như một hòn đá đột nhiên rơi vào một cái hồ sâu tĩnh lặng.

Trong nước hồ khuấy động lên từng đợt gợn sóng, nếu hỏi về thân phận hòn đá, có lẽ bây giờ Sở Văn chỉ có thể trả lời: "Hòn đá là hòn đá, biến số là biến số." Thấy Sở Văn lại không nói gì nữa, Bàn Tử chép chép miệng, nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Thế, tại sao khi chúng ta ra ngoài, lại gặp những người đã chết đó, nói những lời y hệt như vậy, nói thật, Bàn gia tôi cả đời không sợ trời không sợ đất, nhưng lần này, tôi thật sự sợ rồi." Hạo Thiên Chân đứng dậy mở cửa sổ, không khí trong lành bên ngoài lập tức ùa vào phòng bệnh, hắn hít một hơi thật sâu rồi từ từ nói: "Tôi trước đây cũng từng gặp sự kiện tương tự, nhưng không biết có phải cùng một nguyên lý với sự kiện quỷ dị xảy ra ở Tần Lĩnh lần này hay không." Hạo Thiên Chân khác với Bàn Tử.

Từ nhỏ hắn là con một trong nhà, nên người nhà đều rất quan tâm đến hắn.

Mỗi ngày tan học, đều có người đưa đón, thỉnh thoảng, có thể gặp được Tam Thúc rảnh rỗi đến đón.

Nhưng có một ngày, người nhà đều có việc, Tiểu Thiên Chân chơi ở trường đến phát chán, nhưng không có ai đến đón.

Thế là hắn cũng không quan trọng lắm, vác cặp sách đi bộ về nhà.

Từ trường về nhà lớn, đi bộ mất khoảng ba mươi phút.

Đang đi, đi mãi, đột nhiên bên đường gặp một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, người đàn ông đó mặt sưng phù, mắt không có thần sắc, khi gặp Tiểu Thiên Chân thì đang sốt ruột chờ ở chỗ cũ.

Tiểu Thiên Chân đang định đi ngang qua, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đó đột nhiên mỉm cười thân thiện với hắn, nói: "Hay quá, phía trước cái ao có một đứa trẻ bị ngã xuống nước, đi cùng tôi ra xem đi, không cần làm gì khác, chỉ cần đứng ở bờ ao giúp một tay là được." Thế là Tiểu Thiên Chân không chút nghi ngờ đi theo người đàn ông áo sơ mi trắng đến bờ ao, quả nhiên thấy một đứa trẻ bất động

nổi trên mặt nước, mặt úp xuống nước, lưng lộ ra khỏi mặt nước, quần áo bị nước làm phồng lên, nhìn từ xa, giống như một cái gù lưng vậy.

Lúc đó người đàn ông nhặt một sợi dây thừng thô bằng ngón tay cái từ dưới đất lên, đưa cho hắn, bảo: "Xuống kéo đứa trẻ đó lên bờ, lúc đó thì kéo một cái là được." Thế là Tiểu Thiên Chân đồng ý, kết quả người đàn ông áo sơ mi trắng kia lại buộc đầu còn lại của sợi dây vào cổ hắn, cười oán độc một tiếng, sau đó quay đầu nhảy xuống sông.

Nửa ngày sau cũng không thấy hắn ta nổi lên.

Thế là Tiểu Thiên Chân có hai lựa chọn, một là nhảy xuống cứu đứa trẻ đó, hai là bắt đầu kéo dây.

Vì còn nhỏ tuổi, nên hắn biết nhảy xuống cũng không kéo nổi đứa trẻ đó lên, nên Tiểu Thiên Chân lập tức điên cuồng kéo dây, hy vọng kéo được người đàn ông áo sơ mi trắng đó lên.

Kết quả sợi dây càng lúc càng siết chặt, Tiểu Thiên Chân cũng cảm thấy hô hấp của mình càng lúc càng khó khăn!

Cũng không biết bị làm sao, càng cảm thấy hô hấp khó khăn, lại càng dùng sức kéo dây, cho đến khi mắt tối sầm lại, lúc tỉnh dậy, cả nhà đều đang lo lắng nhìn hắn ở đầu giường. "Sau này nghe ông nội kể, tối hôm đó, ông cảm thấy hơi bất an trong lòng, vội vàng gọi Tam Thúc và cha tôi hỏi về tình hình của tôi, kết quả phát hiện người nhà lại quên đón tôi, nên lập tức cả nhà ra ngoài tìm kiếm." Hạo Thiên Chân dường như quay về quá khứ. "Đến khi tìm thấy tôi, họ thấy trên cổ tôi thắt một sợi dây thừng, sau đó giữa sợi dây có một đoạn vươn ra từ một cây cổ thụ nghiêng ngả, đầu còn lại của sợi dây, ở trong tay tôi..." Đợi Hạo Thiên Chân nói xong, Bàn Tử nổi hết da gà, tiếp liền hỏi: "Chuyện đó, có liên hệ gì với chuyện của chúng ta không?" Hạo

Thiên Chân nhìn Bàn Tử nói: "Sau đó người nhà tôi cũng cảm thấy không ổn, sau khi hỏi thăm nhiều nơi mới biết, một kẻ cờ bạc ở làng ngoài, sau khi nợ một đống tiền cờ bạc, đã treo cổ tự tử trên cái cây nghiêng đó, sau đó trong vòng một năm, ở nơi đó có thêm hai người phụ nữ và một đứa trẻ treo cổ chết.

Nghe nói khi kẻ cờ bạc đó chết, hắn mặc bộ quần áo sạch sẽ duy nhất còn lại trong nhà, cũng chính là cái áo sơ mi trắng đó." Sở Văn nghe xong liền nói: "Vậy là anh nghĩ, những kẻ trộm mộ trong Thanh Đồng Thụ đó giống như con quỷ treo cổ mà anh gặp trước đây?

Sẽ cứ mãi mãi ở đó, liên tục diễn kịch, cho đến khi tìm đủ 'quỷ thế mạng'?" Hạo Thiên Chân do dự nói: "Đó cũng chỉ là một loại suy đoán của tôi thôi, bởi vì Trương Cố Vấn trước khi bị cự mãng nuốt chửng, từng nói rằng nếu biến thành quỷ, ông ấy sẽ trong cõi u minh bảo vệ chúng ta thoát khỏi cái nơi quỷ quái đó...

Vậy nên tôi đoán, những hành động cuối cùng của Trương Cố Vấn mà chúng ta thấy, chắc là sau khi biến thành quỷ thì ông ấy đang thực hiện lời hứa của mình vậy..." Ai ngờ Sở Văn nghe xong lại lắc đầu: "Thật ra, tôi cũng không biết những người đó rốt cuộc là người hay quỷ, hay là do tiềm thức trước khi chết vật chất hóa ra, tôi chỉ biết, những người này có lẽ không phải là người đã vào trước chúng ta một hai ngày." "Ý gì?" Hạo Thiên Chân bị lời nói của Sở Văn làm cho bối rối. "Nhớ lời Lương Sư Gia đã nói khi hắn ta điên trước khi chúng ta rời đi không? 'Chúng ta không thoát được đâu, trong ngàn năm chỉ có một người sống sót rời đi, chỉ có một người...' Sở Văn nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Anh nghĩ, ngoài tôi ra thì người đó là ai?" !!

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cả hai đột nhiên nổi da gà. "Chẳng lẽ là Tiểu Ca?" Bàn Tử buột miệng nói ra.

Rõ ràng, đó cũng là hình dạng mà Tiểu Ca đã giả trang khi lên

thuyền đi Hải Đáy Mộ.

Cũng chính vì vậy, ba người khi ở Thanh Đồng Thụ, đã nghĩ Trương Cố Vấn là Tiểu Ca, ai ngờ đó mới là bản tôn của Trương Cố Vấn. "Khoan đã!

Chương 132

Như vậy thì, sự việc phức tạp rồi!" Hạo Thiên Chân cau chặt mày: "Tiểu Ca cũng đi Tần Lĩnh Thần Thụ?

Và cũng gặp phải nhóm người mà chúng ta gặp, rồi sống sót đi ra ngoài?" "Vậy thì, Tiểu Ca biết những điều này, có thể sau khi gặp mặt mà xác định được sự bất tường, có phải là vì hắn đã đi Tần Lĩnh Thần Thụ trước rồi không?" Bàn Tử cũng hiếu kỳ nói.

Sở Văn lắc đầu nói: "Cái đó thì không thể biết được, vấn đề này, có lẽ chỉ khi gặp Tiểu Ca sau này, mới có câu trả lời." Sở Văn sau đó kể lại tất cả những gì liên quan đến Tần Lĩnh Thần Thụ cho Bàn Tử nghe.

Tương tự, Hạo Thiên Chân trong hai ngày cũng đã tra cứu một số tài liệu, thậm chí còn đưa ra lý thuyết không gian song song để thuyết phục Sở Văn, nếu xác định những người đó không phải là quỷ, thì liệu có phải là người của một thời không khác không?

Có lẽ sức mạnh thần bí của Thanh Đồng Thụ đã phóng thích một từ trường khổng lồ xung quanh, từ trường này sẽ liên tục can nhiễu hết thời không song song này đến thời không song song khác.

Nhưng kết luận này đã bị Sở Văn phủ nhận.

Bởi vì lý thuyết không gian song song thực ra cho đến nay vẫn còn gây tranh cãi.

Theo nghĩa đen, nếu sáng nay sau khi thức dậy lựa chọn ăn sáng trước, hoặc uống nước trước, vì hai lựa chọn khác nhau đó sẽ phân tách ra một thời không song song.

Sau đó trong hai thời không song song đó, khi gặp bất kỳ lựa chọn

nào khác, lại sẽ đồng thời sản sinh phân tách.

Theo cách này, cả thế giới mấy tỷ người, mỗi ngày phải phân tách ra bao nhiêu thời không song song?

Cả Trái Đất mấy tỷ năm, lại phân tách ra bao nhiêu thời không song song?

Vì đã có nhiều thời không song song như vậy, vậy tại sao Trương Cố Vấn vẫn cứ luân hồi từ nghi thức tế máu ở hồ đá mỗi lần, mà không xuất hiện ở bất kỳ nơi nào khác sau đó?

Vì vậy, cách nói này tuy nghe khá có lý, nhưng thực tế lại là chuyện mà con người hiện nay căn bản không thể lý giải được, tương đối mà nói, hơi có chút không đáng tin cậy.

Đối với Sở Văn, hắn càng cảm thấy Thanh Đồng Thụ giống như một nhà tù.

Phàm những người có ý đồ bất chính, đều sẽ ở trong đó không ngừng lặp lại hành vi của mình, chết đi sống lại hết lần này đến lần khác, cho đến vĩnh viễn...

Ba người thảo luận rất lâu, mặc dù biết rõ nghi đoàn này, nhưng không ai có dũng khí để một lần nữa đi khám phá lại.

Vạn nhất lần sau đi vào, lại gặp phải những quái vật đáng sợ hơn thì sao?

Ba ngày sau, Sở Văn và Hạo Thiên Chân xuất hiện tại sân bay quốc tế Hàng Châu.

Vì thời tiết chuyển nóng, khắp sân bay đều là những cô gái chân dài xinh đẹp, và những cô nàng vòng ba lớn, Hạo Thiên Chân nhìn hai cái rồi thấy hơi đỏ mặt tía tai.

Ở trong núi lâu, thấy cả con heo nái cũng thấy thanh tú.

Nhưng ngược lại, Sở Văn thì đường hoàng nhìn.

Bởi vì đeo kính râm, hắn căn bản không sợ những cô gái xinh đẹp kia phát hiện mắt mình đang liếc ngang liếc dọc.

Hạo Thiên Chân đưa Sở Văn về nhà cổ, nơi Tam Thúc trước đây từng ở lâu, vừa vào nhà đã thấy trên bàn tích một lớp bụi, Sở Văn biết lão cáo già đó chắc đã lâu không về rồi.

Thời tiết Hàng Châu mùa hè buổi chiều vô cùng oi bức, một ngày nọ Sở Văn đang ngồi trên ghế uống trà, thấy Hạo Thiên Chân từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm một phong thư. "Gửi từ Trường Sa, cho anh." Hạo Thiên Chân ném lá thư lên bàn, sau đó cầm chén trà của Sở Văn uống cạn.

Sở Văn cầm thư xé ra, trong miệng tò mò nói: "Gửi từ Trường Sa à?" Hắn giũ lá thư xuống xem, nội dung thư đơn giản, chỉ có hai dòng chữ. "Tôi biết cậu là ai, tôi cũng đang theo dõi, trước khi sự việc rõ ràng, hãy giúp tôi chăm sóc tốt Hạo Thiên Chân." "Đừng tin những gì cậu thấy, đó toàn là một màn lừa bịp." Sở Văn mạnh mẽ gấp tờ giấy lại, nắm chặt trong tay, tim hắn bắt đầu đập thình thịch nhanh hơn.

Biết mình là ai?

Chẳng lẽ Ngô Tam Thúc?

Viết thư cho mình làm gì?

Lại còn, màn lừa bịp? "Đừng giấu nữa, Hoắc Tú Nhi chứ gì, thời đại nào rồi mà còn chơi trò viết thư này, lãng mạn vô ích thật, theo tôi thấy, cô bé chắc là thích cậu rồi đấy, thật sự không được thì nhận lấy đi..." Hạo Thiên Chân thoải mái ngồi trên ghế: "Ai... tôi thật sự có một đôi mắt tinh tường phân biệt phải trái mà..." Hắn còn tưởng Hoắc Tú Nhi viết thư cho Sở Văn.

Lúc đó, điện thoại của Hạo Thiên Chân đột nhiên reo.

Hắn bắt máy, nhấn loa ngoài hỏi: "Bàn Tử, chú vẫn chưa chết trên người quả phụ Trần à, đã bao nhiêu ngày rồi mà không có tin tức gì vậy?" Ai ngờ giọng nói từ phía Bàn Tử rõ ràng đang kích động: "Thiên Chân!

Giáo sư Thang đã dịch được cái Ách văn đó rồi!!" Nghe thấy giọng Bàn Tử ở đầu dây bên kia, gã rõ ràng vô cùng phấn khích: “Giáo sư Thang nói, có một chuyện có lẽ rất quan trọng, cần gặp mặt nói chuyện. ” Sở Văn và Hạo Thiên Chân nhìn nhau sau khi nghe Bàn Tử nói: “Được, tôi sẽ đi chuyến bay tối nay đến Bắc Bình.” Sau khi cúp điện thoại, Hạo Thiên Chân lập tức bắt đầu đặt vé, còn Sở Văn thì mang theo hai bộ quần áo để thay.

Tối hôm đó, lúc mười một giờ bốn mươi lăm phút, máy bay từ Hàng Châu bay thẳng đến Bắc Kinh.

Chương 133

Khi đến sân bay, khoảng hai giờ sáng.

Bàn Tử lái chiếc Jeep cũ nát, đã đợi sẵn ở bãi đậu xe.

Ba người vừa gặp mặt, Hạo Thiên Chân liền hỏi: "Giáo sư Thang bên đó có hé lộ chút thông tin gì không?" Bàn Tử lắc đầu.

Chiếc Jeep cũ nát lao đi trên đường cao tốc với tốc độ một trăm mười dặm một giờ.

"Ông già đó kín miệng lắm, nhất định phải gặp mặt.

Hôm nay muộn rồi, chúng ta đi Phan Gia Viên trước đã, sáng mai sớm, đi thẳng Miên Hoa Hồ Đồng, tối nay cứ đến Phan Gia Viên trước đã." Mấy người trên xe tán gẫu chuyện khác.

Sở Văn miệng thì nói chuyện bâng quơ với Bàn Tử, nhưng trong lòng lại suy nghĩ về lá thư nhận được chiều nay.

Trước hết, dựa vào cái giọng điệu đó, Sở Văn mơ hồ cảm thấy là Ngô Tam Thúc.

Nội dung trong thư nói rằng, biết tôi là ai, và vẫn luôn theo dõi tôi.

Hệ thống cũng đã nói, người biết thân phận của tôi chỉ có hai người, một là Tiểu Ca, người còn lại có lẽ là chú Ba.

Nhưng tất cả những cái đó đều không phải trọng điểm!

Trọng điểm là, tại sao cuối cùng lại phải viết một câu "Đừng tin những gì cậu thấy, tất cả đều là một trò lừa bịp"?

Sở Văn nghiêm túc hồi tưởng lại tất cả những chuyện đã xảy ra ở Hải Để Mộ và Tần Lĩnh Thần Thụ, trong đó mỗi lần nguy hiểm, mỗi lần thử thách đều chân thực đến vậy.

Chẳng lẽ cái gọi là "trò lừa bịp" của chú Ba lại có ý nghĩa khác?

Hắn không hiểu, cũng không biết có nên nói cho Hạo Thiên Chân và Bàn Tử hay không.

Nhưng đã chú Ba chỉ gửi thư, vậy có lẽ tạm thời không muốn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử biết quá sớm.

Một lát sau, khóe miệng Sở Văn lộ ra một nụ cười nhẹ: "Chuyện bên trong ngày càng thú vị rồi đây, tôi đây muốn xem xem, lão hồ ly chú Ba và Tiểu Ca rốt cuộc đang bày trò gì?" Từ sân bay đến Phan Gia Viên một đoạn đường, Bàn Tử phải lái xe mất hai tiếng đồng hồ.

Khi đến nơi, trời đã gần năm giờ sáng.

Bàn Tử đỗ xe xong, dẫn Sở Văn và Hạo Thiên Chân vào cửa hàng đồ cổ.

"Anh nhìn xem, đây đều là hàng nhái tôi tự tay chọn lọc kỹ càng, trừ khi gặp phải người trong nghề thực sự, nếu không thì cứ yên tâm mà dùng giả lẫn lộn với thật!" Bàn Tử thổi phồng với Sở Văn.

Đồ cổ đang rất được giá trong những năm gần đây.

Ban đầu một đồng tiền Tống Đại Chí và một đồng tiền nguyên bảo chỉ đáng một hai ngàn, nhưng bây giờ thị trường đang tốt, giá cả tăng gấp bội, mấy hôm trước vừa gặp một tên đại gia nước ngoài ngốc nghếch, hắn ta bỏ ra hai ngàn đô la Mỹ để mua, lúc đi còn sung sướng cười ngây ngô.

Cái gọi là "loạn thế kim ngân, thịnh thế cổ ngoạn" chính là đạo lý này.

Lúc binh hoang mã loạn, ít nói mấy thứ vô dụng, trong mắt dân chúng chỉ biết đến vàng bạc.

Nhưng đến thời thịnh thế, giá đồ cổ tăng vùn vụt, nếu không Bàn

Tử cũng sẽ không liều mạng muốn kiếm chút tiền trong hai năm.

Phải biết rằng, đồ cổ không phải ai cũng chơi nổi, những năm gần đây chính sách nới lỏng, ông chủ thấy đưa tiền trực tiếp cho cấp trên quá lộ liễu, nên cứ lấy đồ cổ như không tiền mà đưa vào nhà cấp trên.

Vừa có thú vui, lại có thể tăng giá trị.

Vạn nhất vài năm nữa, thay lãnh đạo, chính sách một khi siết chặt, thị trường đồ cổ e rằng sẽ lao dốc.

Sở Văn đã trải qua giai đoạn đó.

Thị trường đồ cổ khắp cả nước vốn đông đúc bỗng vì một chính sách siết chặt mà những người cấp trên không dám nhận quà, nên trực tiếp lao dốc, hàng hóa trong tay mọi người đều kẹt lại, mất trắng vốn liếng!

Đương nhiên đó là chuyện sau này, không phải chuyện trước mắt, Bàn Tử đắc ý vén tủ, cái rương đồng và thanh kiếm Bắc Ngụy được đặt ở trên cùng của tủ.

"Anh xem đi, báu vật trấn tiệm đấy!

Mấy thứ này không bán được trong cửa hàng, mấy con cá bé nhỏ ngoài chợ không nuốt nổi, bắt buộc phải qua đấu giá hoặc chợ đen mới được, đừng lo, sau khi bán được hàng, đến lúc đó sẽ chia tiền, à không, chia lời." Bàn Tử đắc ý nói.

"Hả?" Sở Văn bỗng nhiên nhíu mày nhìn một chỗ trên quầy.

Bàn Tử cười hắc hắc: "Đúng là người trong nghề có khác, không hề lầm lẫn chút nào.

Thứ này tôi mua về chỉ để làm hàng thật giả lẫn lộn, là ngọc quyết rồng văn thời Xuân Thu, kiểu Tần, giá bán năm ngàn, lúc tôi mua vào chỉ hai ngàn thôi, vì chất ngọc cũng không tệ, nếu không thì Bàn gia tôi

cũng sẽ không bỏ ra hai ngàn đâu." Sở Văn lập tức rút điện thoại ra, chuyển khoản giao dịch năm ngàn đồng ngay tại chỗ.

Sau đó, trong cửa hàng đồ cổ vang lên một giọng nữ quen thuộc: "Thanh toán thành công năm ngàn tệ, xin quý khách kiểm tra lại!" Bàn Tử ngây người ra, ánh mắt đảo đi đảo lại trên mặt Hạo Thiên Chân và Sở Văn rồi nói: "Không... ai chuyển tiền vậy?" "Tôi!" Sở Văn cất điện thoại, mở tủ trưng bày của Bàn Tử, lấy ngọc quyết rồng văn thời Xuân Thu ra nói: "Lúc ông mua vào hai ngàn, cộng thêm lạm phát, tôi trả năm ngàn, ông kiếm lời ít một chút, thứ này thuộc về tôi!" Bàn Tử méo mặt nói: "Không...

Chương 134

lão Sở ơi, thứ này là hàng giả mà, mua làm gì chứ, trước đây Bàn gia tôi đã nhờ người giám định mấy lần rồi!" Ai ngờ Sở Văn cười cười, cầm đèn pin trên quầy chiếu vào ngọc quyết rồng văn thời Xuân Thu nói: "Dựa vào mắt của mấy lão chuyên gia ở Phan Gia Viên đó à?

Không biết đã lừa bao nhiêu người rồi, thứ này là hàng thật, đồ tốt hiếm thấy đấy." Hạo Thiên Chân cũng tò mò cầm khối ngọc quyết lên xem nửa ngày, sau đó lắc đầu nói: "Khó mà phán đoán, tôi cũng không chắc chắn." Sở Văn nói: "Khối ngọc quyết này có lẽ được khai quật từ trong mộ ra, thuộc loại hắc hóa, ngọc quyết hơi đen, chắc là do dính thi khí lâu ngày trong tay người chết.

Nhìn niên đại và kỹ thuật chế tác thì là đồ thời Tiên Tần sơ kỳ, rồng văn, vô giá, thuộc loại quốc bảo.

Nếu bán cho người nước ngoài, bị người ta phát hiện, thì đợi mà đi tù đi thôi..." Bàn Tử bị Sở Văn hù cho ngớ người ra.

Hắn ta thầm nghĩ, món đồ này đúng là mua từ một người, người đó cũng nói rõ là hàng giả, giờ Sở Văn lại nói là thật.

Sở Văn cũng không tiếp tục nói nhảm với hắn, mà là dựa vào kiến thức hệ thống cung cấp trong đầu để phán đoán.

Không ngờ trong cửa hàng của Bàn Tử lại có thể nhặt được một món hời, vận khí không tệ chút nào.

Sắc mặt Bàn Tử lúc âm lúc tình, dường như cảm thấy mình đã bị hớ, nhưng lại sợ vạn nhất bỏ ra mười vạn, tám vạn để mua lại với giá cao, Sở Văn lại nói đồ trước đó là hàng lừa đảo chỉ đáng hai ngàn, thì phải làm sao?

Sau khi ăn uống qua loa.

Ba người tùy tiện tìm chỗ ngủ, đến trưa hôm sau, Bàn Tử kéo cửa cuốn của cửa hàng đồ cổ.

"Đi thôi!

Giáo sư Thang bên đó đang đợi, ba chúng ta nhanh lên, xem có tin tức tốt gì không!" Trên đường đến Miên Hoa Hồ Đồng, Sở Văn vẫn luôn mân mê khối ngọc quyết rồng văn thời Xuân Thu mà hắn đã nhặt được hời từ chỗ Bàn Tử ngày hôm qua.

Món đồ này không có giá cụ thể, người biết hàng thì có thể mua cả ngàn vạn, người không biết thì năm trăm tệ cũng chê đắt.

Sở Văn mua về cũng không phải để bán kiếm lời, dù sao bên Bàn Tử cũng không thiếu tiền, nếu cái rương đồng và thanh kiếm Bắc Ngụy kia bán được hàng, chắc sẽ lại chia được một khoản lớn.

Số tiền này có lẽ tạm thời không mua được biệt thự ở Bắc Bình, nhưng năm sáu triệu trong tay, ăn uống chơi bời tạm thời không cần phải lo lắng nữa.

Hắn thuần túy là tiện tay, thấy đồ tốt thì đương nhiên phải giữ lại.

"Sở gia, lát nữa gặp cái ông già đó, chúng ta ít nói thôi, lão đó là một lão học giả, thần kinh hơi có vấn đề, nói chuyện cũng không dễ nghe, đừng để bụng làm gì." Bàn Tử vừa lái xe vừa dặn dò không yên lòng.

"Nghe cứ như tôi là người nói nhiều ấy nhỉ." Sở Văn không cho là đúng nói: "Tôi có quen biết gì ông ấy đâu, đây là lần đầu tiên, là nhờ quan hệ của Hạo Thiên Chân, nên tôi không nói gì cũng được." Nửa tiếng sau, Bàn Tử đỗ xe xong, dẫn Sở Văn và Hạo Thiên Chân lên một phòng riêng trong quán trà.

Vừa vào cửa, thấy một ông già đang nhắm mắt sờ vào tấm da dê

khắc văn tự tiếng Nga, bên dưới tấm da có lót một tấm vải đỏ.

Không ngoài dự đoán, ông già này chính là Giáo sư Thang.

Ông ta mặc một bộ áo kiểu Tôn Trung Sơn cũ kỹ, phía dưới là dép lê đi với tất trắng, trang phục này quả thực khiến người ta cảm thấy như thể ông ta vừa từ Viện Khoa học ra vậy.

"Giáo sư Thang, đã đợi lâu rồi, cảm ơn ông đã giúp tôi phiên dịch những văn tự tiếng Nga này..." Hạo Thiên Chân vừa thấy ông già liền tiến lên bắt tay, Bàn Tử cũng hòa nhã giúp ông ta kéo ghế.

"Thang lão, theo lời ông dặn, tối qua hai anh em tôi đã bay ngay đến Bắc Bình, giờ người đã đầy đủ rồi, ông nên nói cho chúng tôi nghe đi chứ." Bàn Tử ngồi xuống sau đó đẩy chén trà đến trước mặt Giáo sư Thang.

Ông già đó mở mắt ra, nhìn Hạo Thiên Chân, trong mắt lóe lên một tia thận trọng: "Tiểu Ngô, tôi và cha cậu, ông nội cậu đều quen biết, những lời tôi hỏi tiếp theo đây, không thể có nửa điểm giấu giếm, phải nói thật lòng." Hạo Thiên Chân nhìn Sở Văn một cái, sau đó nói: "Thang lão, ông cứ yên tâm, chỉ cần có thể giúp giải thích nội dung văn tự tiếng Nga, tôi nhất định biết không giấu, nói không sót." "Vậy được." Giáo sư Thang tháo kính từ sống mũi xuống nói: "Tấm da dê này, từ đâu mà có?" Hạo Thiên Chân vừa định mở miệng, ai ngờ Bàn Tử ở dưới bàn đạp chân một cái, chen vào nói: "Thang lão à, chuyện là thế này, hôm đó tôi đang uống trà trong tiệm, bỗng thấy một vị khách lạ mặt lấm lét, rồi hắn ta lấy ra một tấm da dê, từ đâu mà có thì tôi cũng không hỏi nhiều, tôi bỏ ra một ngàn tệ để mua.

Ông hỏi cái đó làm gì?" Giáo sư Thang nghi ngờ nhìn Bàn Tử một cái nói: "Thật ra cũng không cần phải gạt tôi, tôi cũng là người đã nửa bước vào quan tài rồi.

Sở dĩ tôi hỏi xuất xứ của tấm da dê này, là vì hai mươi năm trước,

tôi từng thấy một tấm y hệt như vậy...” “Cái gì?” Hạo Thiên Chân trong lòng cảm thấy kỳ lạ: “Một tấm da dê y hệt?

Trên đó cũng có văn tự tiếng Nga sao?” Ai ngờ Giáo sư Thang đó lắc đầu nói: “Không phải, chỉ là chất liệu giống nhau.” Giáo sư Thang nheo mắt lại, dường như chìm vào hồi ức.

“Lúc đó, tôi là thành viên nòng cốt của đội khảo cổ, kết quả nhận được tin tức, gần Vân Nam có một ngôi mộ lớn bị người ta trộm đào, nên đội khảo cổ của tôi lập tức khởi hành, đến Vân Nam.

Kết quả phát hiện đó là một ngôi mộ của chư hầu thời Xuân Thu, trong mộ có hai tên trộm mộ đã chết, lúc tôi xuống dưới, phát hiện da người trên người họ không biết bị ai lột sạch, toàn thân máu thịt đều lộ ra ngoài.

Trong đó một tên trộm mộ trong tay nắm chặt một tấm da dê, y hệt tấm mà các cậu đưa cho tôi.” Giáo sư Thang vuốt tấm da dê khắc văn tự tiếng Nga nói: “Tấm da dê đó thực ra là bản đồ kho báu của mộ chư hầu, cũng không biết đám trộm mộ đó từ đâu mà có tấm da dê, nên mới bỏ công sức tìm được mộ chư hầu thời Xuân Thu, cuối cùng lại chết ở bên trong.” Hạo Thiên Chân và Sở Văn nhìn nhau.

Lại có một tấm da dê khác, trên đó ghi lại vị trí một ngôi mộ chư hầu thời Xuân Thu, chẳng lẽ, tấm da dê này thực sự là vị trí cuối cùng của Bất Ngôn Kỵ mà chúng ta đã suy đoán trước đó?

Giáo sư Thang nghiêm túc nhìn Hạo Thiên Chân nói: “Điều kỳ lạ là, sau đó tôi mang tấm da dê đó về để kiểm tra, phân tích.

Nhưng vẫn không thể xác định được nó là da gì, ngay cả ADN cũng không tìm được loài vật tương ứng, kỳ lạ.

Vì vậy tôi mới hỏi, thứ đó từ đâu mà có.” Sở Văn trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Chất liệu của tấm da dê lại không thể phân tích ra được?

Cũng không biết là da của động vật nào?

Đùa à, thời đại bây giờ, với công nghệ hiện tại mà cũng không có cách nào phân tích được sao?

"Thang lão, vậy ông đã phá giải được văn tự tiếng Nga chưa?" Bàn Tử có chút sốt ruột, ông già này thật sự đã già rồi, nói nhiều thế làm gì, trực tiếp nói cho tôi biết trên đó viết gì không phải xong rồi sao.

Chương 135

"Trên đó viết, có lẽ là một nơi phong thủy bảo địa, nhưng viết rất thần bí, tôi không hiểu phong thủy dịch số, nên cũng chỉ có thể sao chép nguyên văn cho các cậu, địa chỉ cụ thể ở đâu, e rằng cần một người có trình độ siêu cao về phong thủy học mới có thể hiểu được." Giáo sư Thang từ trong lòng lấy ra một tờ giấy, đặt lên tấm vải đỏ và tấm da dê, cùng gói lại rồi đưa cho Hạo Thiên Chân.

"Nhưng!" Khi Hạo Thiên Chân chuẩn bị nhận lấy gói vải đỏ đó, Giáo sư Thang đột nhiên nghiêm túc nói: "Thiên Chân, tôi biết tổ tiên nhà các cậu làm nghề gì, nên tôi mới hy vọng các cậu tuyệt đối đừng cố gắng tìm kiếm nơi được ghi lại trên tấm da dê.

Bởi vì các cậu chưa từng thấy ngôi mộ chư hầu thời Xuân Thu đó đáng sợ đến mức nào, nên tôi khuyên một câu, đừng để sự tò mò hại chết các cậu." Nghe lời Giáo sư Thang nói, Sở Văn nheo mắt lại.

Cảm thấy có chút kỳ lạ, ông già này cứ lén lén lút lút, đã không muốn Hạo Thiên Chân thám hiểm tiếp, hà tất lại phải giúp phiên dịch làm gì?

Phiên dịch xong lại không cho đi, cảm giác cứ như đang diễn kịch vậy.

"Thang lão, ông nói gì vậy chứ, anh em tôi đều là những người làm ăn chân chính, sao lại làm mấy chuyện nguy hiểm kiểu đem đầu mình thắt vào dây lưng chứ?

Haha haha!" Bàn Tử cười gượng hai tiếng, vội vàng ra hiệu cho Hạo Thiên Chân cất đồ đi.

"Thang lão, rất cảm ơn ông, vậy tôi không làm phiền nữa, xin cáo từ!" Hạo Thiên Chân cất đồ xong, nghiêm nghị nói.

Giáo sư Thang gật đầu uống một ngụm trà trên bàn.

Chờ Sở Văn và những người khác rời đi, Thang sư gia dùng ngón trỏ bị khói thuốc ám vàng gõ nhẹ lên bàn một lúc, từ trong lòng lấy ra một chiếc điện thoại chuyên dụng cho người già và gọi đi.

"Tôi đã giao thứ đã dịch cho cậu, thả cháu gái tôi ra, chuyện tiếp theo đây, không còn liên quan gì đến tôi nữa." Sau đó Giáo sư Thang cúp điện thoại, trong mắt có chút lo lắng đi đến trước cửa sổ, nhìn Hạo Thiên Chân lên chiếc Jeep cũ nát lao vút đi.

"Tôi thấy ông già đó có chút kỳ quái." Sở Văn nói khi ngồi trên ghế phụ.

"Đúng, tôi cũng có cảm giác như vậy.

Lúc gặp lần đầu, tôi còn nhỏ nên không thấy có vấn đề gì, nhưng sau lần này gặp lại, lại thấy ông ta cứ ấp a ấp úng, dường như trong lời nói luôn giấu diếm điều gì đó mà lại không nói ra." "Chúng ta mặc kệ ông ta có vấn đề hay không." Sở Văn nhíu mày nói: "Dựa theo lời Giáo sư Thang, tôi càng cảm thấy nội dung trên tấm da dê này hẳn là một ngôi mộ lớn.

Mặc dù vẫn chưa rõ Bất Ngôn Kỵ rốt cuộc đang làm gì, nhưng ít ra tôi cũng có chút thu hoạch." "Nếu đã như vậy..." Bàn Tử vừa lái xe vừa điều chỉnh gương chiếu hậu nói: "Nói đơn giản một chút, lúc chúng ta ở Tần Lĩnh đều đã phân tích.

Thứ nhất, phía sau đám người đó chắc chắn có người đang truy sát!

Thứ hai, đám người đó nắm giữ địa chỉ các ngôi mộ lớn trên thiên hạ thời bấy giờ.

Thứ ba, mục đích đến Tần Lĩnh là để tìm kiếm phương pháp trường sinh, nhưng lại phát hiện cái gọi là trường sinh của các tiên

dân cổ đại không phải là đáp án họ tìm kiếm, vì vậy tiện thể tạo ra giả tượng Bất Ngôn Kỵ đều đã chết hết, mặc dù thực ra đã âm thầm đi đến nơi khác!" "Và những nơi tương tự như vậy chắc chắn không chỉ có một chỗ, nên có thêm mấy tấm da dê thần bí nữa cũng không có gì to tát." Bàn Tử nói: "Trước tiên cứ mở thứ đã dịch ra, chúng ta nghiên cứu." Hạo Thiên Chân gật đầu, từ trong lòng lấy ra tấm vải đỏ và mở ra.

Hắn lấy tờ giấy Giáo sư Thang đưa, trên đó chữ viết không nhiều, chỉ vài câu, nhưng lại khiến Hạo Thiên Chân nhíu mày.

"Sơn chi sở y, bộc tại Sở Tây Nam, hình như yến sào, pháp táng kỳ ao, Huyền Vũ thùy đầu." "Sở Văn, ý nghĩa là gì?" Hạo Thiên Chân đưa tờ giấy cho Sở Văn hỏi.

Sở Văn cầm lấy, đọc kỹ một lượt, liền nhíu mày nói: "Đây là lời trong táng kinh, quả nhiên miêu tả một cục phong thủy. 'Hình như yến sào, pháp táng kỳ ao, Huyền Vũ thùy đầu' là những thế núi và hướng đi, còn 'Sơn chi sở y, bộc tại Sở Tây Nam' thì phải phân tích từ góc độ lịch sử." "Sở Tây Nam..." Sở Văn trầm ngâm nói: "Sở Tây Nam, theo cách gọi thời Bắc Ngụy, hẳn là vùng Quý Châu Quý Dương ngày nay của tôi, ở đó có mười vạn ngọn núi lớn, đúng là trông có vẻ có mộ lớn thật." Hạo Thiên Chân nói: "Sơn chi sở y, bộc tại Sở Tây Nam... tôi hình như đã nghe câu này ở đâu đó rồi..." Sở Văn bỗng nhiên vỗ vào trán nói: "Bộc tại Sở Tây Nam!!

Đúng rồi, tôi nhớ rồi, lời trong Sử Ký, vào thời Bắc Ngụy, các dân tộc thiểu số ở vùng Vân Nam, Quý Châu, Tứ Xuyên được gọi chung là Bách Bộc, trong đó vị trí Sở Tây Nam được xác định ở Quý Châu." Hắn lẩm bẩm niệm, Quý Châu, Quý Châu?

Thôn Mê Vụ Quý Châu?

Sở Văn trong lòng bắt đầu xác định, điểm dừng chân cuối cùng

của Bất Ngôn Kỵ hẳn là Thôn Mê Vụ Quý Châu.

Nhưng vấn đề là, Thôn Mê Vụ trong này và Thôn Mê Vụ trong kịch bản mà hắn biết có thể không giống nhau, vì hiện tại, tất cả mọi chuyện đều đã thay đổi.

Thực ra trước đây hắn từng nghi ngờ, hành trình tiếp theo sẽ là Vân Thiên Cung, Thôn Mê Vụ, nhưng bây giờ xem ra, hẳn là phải đi Thôn Mê Vụ trước, sau đó mới đến Trường Bạch Sơn.

"Tôi biết Bất Ngôn Kỵ cuối cùng đã đi đâu rồi!

Bàn Tử, về, tìm cho tôi một cái máy tính!" Sở Văn lập tức nói.

"Được thôi!" Bàn Tử vừa nghe Sở Văn quả nhiên biết được tung tích Bất Ngôn Kỵ, liền đầy tự tin, dù sao theo suy đoán trước đó, đám Bất Ngôn Kỵ này nhất định sẽ mang theo một lượng lớn bảo vật có giá trị để ẩn náu ở một nơi hẻo lánh dưỡng sức, hoặc tiếp tục tìm kiếm bí mật trường sinh thực sự.

Kết quả không ngờ, lại trốn ở một nơi xa xôi như vậy!

Phải biết rằng vào thời Bắc Ngụy, vùng Quý Châu, Vân Nam, Tứ Xuyên đều là nơi tập trung các dân tộc thiểu số, vì những nơi này đều là núi non trùng điệp, đi lại bất tiện, nên rất ít người lui tới.

Quả thực là một nơi tốt để dưỡng sức!

"Cái tướng quân Bất Ngôn Kỵ này cũng là một nhân tài, đi khắp nơi, tìm kiếm các ngôi mộ lớn, cướp đoạt châu báu, bây giờ lại muốn phò tá triều chính, mẹ kiếp..." Bàn Tử cười tít mắt: "Mẹ kiếp, tiện cho Bàn gia tôi rồi!

Hahaha!" Hai tiếng sau, Sở Văn ôm máy tính xách tay ngồi trong cửa hàng đồ cổ của Bàn Tử.

Ngón tay hắn gõ phím nhanh thoăn thoắt, đồng thời từng thông tin

trên mạng cũng không ngừng xuất hiện trước mắt hắn.

"Phạm vi thời Bắc Ngụy là từ năm 300-500 công nguyên, Bất Ngôn Kỵ có thể tìm thấy các ngôi mộ lớn chắc chắn có niên đại sớm hơn thời đó, vậy ở gần Quý Châu, những gì có niên đại sớm hơn thời Bắc Ngụy thì có những gì?" Từng thông tin được sàng lọc, không lâu sau, trên mặt Sở Văn lộ ra một nụ cười: "Thời Hạ Hưng Vũ, diệt vong vào cuối thời Hán, trải qua hơn hai ngàn năm, là Dạ Lang quốc." Theo đó, sau khi ra khỏi Tần Lĩnh Thần Thụ, Bất Ngôn Kỵ đã để lại dấu vết cho Tiểu Dương, sau đó chạy đến vùng núi sâu Quý Châu, vì ở đó, cũng từng phát hiện một ngôi mộ lớn.

Chương 136

Kết hợp với tài liệu hiện tại tra cứu, tám chín phần mười có thể là một ngôi mộ nào đó của Dạ Lang quốc.

Sở Văn biết, trong một số truyền thuyết ở Vân Quý, Dạ Lang quốc là một quốc gia cuối cùng đột nhiên biến mất một cách thần bí, tổng cộng trải qua hơn hai ngàn năm, nhưng trong chính sử Thăng Long ghi chép, lại nói Dạ Lang quốc chỉ có khoảng ba trăm năm lịch sử.

Vì giao thông cổ đại cực kỳ bất tiện, cộng thêm Dạ Lang quốc không liên hệ với thế giới bên ngoài, nên các sử gia thời đó cho rằng, những gì tôi không biết thì hẳn là không tồn tại, nên chỉ ghi lại vỏn vẹn ba trăm năm.

Điều đó khiến cho Dạ Lang quốc rốt cuộc tồn tại bao nhiêu năm, thực ra là một nghi đoàn lịch sử khổng lồ, không chỉ năm tháng tồn nghi, mà cả việc quốc gia dân tộc thiểu số thần bí này biến mất như thế nào, sử sách cũng không hề ghi lại, nhiều nhất chỉ là suy đoán.

Bây giờ nhìn vào, Sở Văn lập tức hiểu ra, hẳn là Bất Ngôn Kỵ đã phát hiện một ngôi mộ thần bí ở Quý Châu, nên cuối cùng đã chọn nơi đó làm điểm dừng chân.

Hoặc giả, trong ngôi mộ lớn đó, có thể tồn tại bí mật cuối cùng liên quan đến sự trường sinh, nên Bất Ngôn Kỵ mới không quản đường xa ngàn dặm mà đi đến đó.

Nếu đưa nội dung đã dịch trên tấm da dê cho người khác, dù có suy đoán ra những điều này, e rằng cũng sẽ hoang mang.

Nhưng Sở Văn thì khác, vì hắn dám khẳng định, dựa theo ký ức của hắn, điểm dừng chân cuối cùng của Bất Ngôn Kỵ, chính là trong ngôi mộ thần bí của Dạ Lang quốc đó!

“Bàn Tử!

Hạo Thiên Chân!

Chúng ta chuẩn bị xuất phát!” Sở Văn ngẩng đầu hô lớn.

“Cái gì cái gì cái gì, sao trong chốc lát đã tìm ra rồi?” Bàn Tử vừa gội đầu xong, đang cầm khăn trắng chạy ra.

“Mặc dù không biết vị trí cụ thể, nhưng phạm vi đại khái tôi đã khoanh vùng được rồi!” Sở Văn cười khép máy tính lại.

Ba người tối hôm đó nghỉ ngơi một đêm thật ngon giấc, sáng hôm sau sớm tinh mơ đã đi taxi thẳng đến sân bay.

Sau khi Sở Văn, Bàn Tử và ba người ngồi lên taxi, một chiếc xe sedan màu đen ở phía sau không xa từ từ hạ cửa kính.

Một cô gái có dung mạo kinh diễm lấy điện thoại ra: “Ông chủ, ba người họ đã xuất phát rồi, chắc là đang đi đến sân bay, tôi đã cho người tra mấy chuyến bay sau vài giờ nữa, chắc là họ đã mua vé đi Quý Châu rồi...” Ngồi trên taxi, trong lòng Sở Văn cũng có chút thấp thỏm.

Từ xưa Vân Quý đã nhiều chim trùng rắn rết, Sở Tây vốn có thuật phù thủy.

Mặc dù cho đến nay, hệ thống vẫn chưa phát bố nhiệm vụ mới, nhưng trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy có gì đó.

Trong những ngọn núi lớn ở Quý Châu, đủ loại chuyện thần bí quỷ dị rất nhiều, trong các thôn làng nhỏ cho đến nay vẫn lưu truyền cổ thuật, ví dụ như trước đây phát hiện quan tài thi trong Hải Để Mộ, đó chính là tà thuật lưu truyền từ Vân Quý.

Cộng thêm dựa theo tài liệu hiện tại tra cứu, trong Dạ Lang quốc thuật phù thủy thịnh hành, lần này đi vào cổ mộ gần Thôn Mê Vụ để

thám hiểm bí mật, có thể sẽ gặp phải một số cổ độc phù thủy khó lường.

Suốt dọc đường, Bàn Tử vì dậy quá sớm nên vẫn ngủ.

Từ taxi ngủ đến máy bay, rồi từ máy bay lại ngủ đến sân bay Quý Dương.

Sau khi xuống máy bay, Bàn Tử tỉnh ngủ, hưng phấn bất thường: "Ôi lão Sở của tôi ơi, Quý Châu tuy phong cảnh núi non không tệ, nhưng con gái nói chung da hơi đen, được mệnh danh là ngọc trai đen của Tổ quốc.

Chuyến đi Quý Châu lần này của chúng ta, không chừng Bàn gia tôi lại có thể có một đoạn nhân duyên chớp nhoáng với vài cô gái Quý Châu thì sao..." Hạo Thiên Chân liếc xéo nói: "Quý Châu và Tứ Xuyên khác nhau, tuy cùng là vùng núi, nhưng con gái Tứ Xuyên lại xinh đẹp hơn." Bàn Tử cười nói: "Biết cái quái gì đâu, mỗi nơi có một vẻ riêng.

Mấy cô gái Quý Châu đều thon thả, cái eo nhỏ nhắn, cái bắp chân hơi thô vì leo núi, ông không biết chúng nó có bao nhiêu sức đâu, hồi đó ông nội Bàn gia tôi giải phóng Quý Châu thì đúng là..." Sở Văn lập tức khoát tay: "Dừng!

Bớt bóc phốt chuyện phong lưu của các bậc tiền bối cách mạng đi, hãy để hình tượng quang vinh mãi mãi được lưu giữ trong lòng tôi đi..." Tối hôm đó, Sở Văn tìm một quán ăn, để cho hợp cảnh đặc biệt gọi một chai rượu Mao Đài Quý Châu.

Mấy người vừa uống rượu ăn cơm, vừa buôn chuyện.

"Nghe cho kỹ đây, chuyến này chúng ta đi tìm ngôi mộ lớn của Dạ Lang quốc mà Bất Ngôn Kỵ đã phát hiện, cần phải chuẩn bị thật kỹ càng.

Tôi đề nghị, ba ngày tới, chúng ta cứ tạm thời ở lại Quý Dương,

Bàn Tử cũng phát động các mối quan hệ của mình, chuẩn bị những gì cần chuẩn bị đi." Sở Văn vừa nhai lạc rang vừa sắp xếp.

"Được thôi!

Tôi có một người bạn, ở vùng biên đó có mối quan hệ thông thiên, chỉ cần tôi hô một tiếng, không có trang bị gì mà không kiếm được." Bàn Tử uống hơn nửa cân rượu trắng, mắt đã bắt đầu đờ đẫn, lưỡi cũng không nằm yên trong miệng nữa.

"Ừm, có một số thứ chúng ta cần dự bị.

Thiên Chân, trong hai ngày cậu đi khắp nơi tra cứu xem, theo tôi được biết, những năm gần đây vùng Quý Châu này đã khai quật bảo vệ không ít các loại mộ táng thời Dạ Lang quốc, cậu cũng xem xem bên trong có những gì.

Những mộ táng Thăng Long tôi đều tương đối hiểu rõ, nhưng các dân tộc thiểu số, đặc biệt là mộ lớn của các dân tộc thiểu số gần hai ngàn năm trước bên trong rốt cuộc sẽ có những thứ gì, tôi cũng không rõ." Sở Văn sắp xếp xong, Hạo Thiên Chân cũng gật đầu.

"Ai, Sở gia, nếu chúng ta thực sự tìm được bảo vật mà Bất Ngôn Kỵ cả đời thu thập, đến lúc đó chẳng phải tiền nhiều đến mức nằm mà đốt cũng không hết sao." Bàn Tử hai mắt híp lại đầy mong đợi.

Lúc đó Sở Văn nhận được một cuộc điện thoại, là Hoắc Tú Nhi gọi.

Kể từ khi ra khỏi Thần Thụ Đồng, cô ấy dường như phát hiện cơ thể mình mơ hồ xảy ra một loại biến hóa nào đó, hình như khi nhắm mắt lại, cô ấy thường có thể thấy một số thứ kỳ lạ.

Sở Văn an ủi cô ấy rằng, nghỉ ngơi vài ngày nữa sẽ không sao, vì ở Thần Thụ Đồng đã xảy ra quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, khiến tinh thần Hoắc Tú Nhi bị kích thích nhẹ, nên mới suy nghĩ

lung tung.

Chương 137

Hoắc Tú Nhi sau đó lại nói chuyện linh tinh với hắn một lúc, cuối cùng nói một câu: "Sở Văn ca ca, giữ gìn sức khỏe nhé." Rồi cúp điện thoại.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn hắn cười tủm tỉm, thấy hắn cúp điện thoại xong tự nhiên không tránh khỏi một trận trêu chọc thiện ý.

Bàn Tử nói: "Haizz, tôi chỉ có thể tìm chút an ủi trên người góa phụ thôi, Sở gia chúng ta còn chưa làm gì mà đã khiến Hoắc Tú Nhi thần hồn điên đảo, đúng là người với người không thể sánh bằng mà." Sau đó Sở Văn cũng lười giải thích với hắn.

Sáng sớm hôm sau, Bàn Tử đã ra ngoài mua sắm trang bị, theo danh sách Sở Văn đưa, phần lớn là thuốc chống côn trùng, có màng nhựa mỏng, dây thừng, vân vân.

Đương nhiên, quan trọng nhất là vũ khí cũng phải được chuẩn bị.

Cây "sơn pháo" trước đây của Bàn Tử đã bị mất trong hang động, lần này hắn thề phải kiếm đồ tốt, nếu không cứ cầm vũ khí mà chém loạn xạ thì đâu phải sống ở thời cổ đại.

Hạo Thiên Chân thì đi khắp phố phường, hỏi thăm một số tin tức nhỏ trong dân gian, bao gồm cả những câu chuyện thần thoại hoặc truyền thuyết từ miệng các cụ già, thu thập tất cả để làm tài liệu tham khảo khi gặp nguy hiểm trong mộ.

Ba ngày sau, Sở Văn cũng cuối cùng đã xác định được vị trí đại khái của Thôn Mê Vụ trên bản đồ.

Bàn Tử mang về hai khẩu súng lục kiểu 64 được làm nhái tinh vi, trên nòng súng không có số hiệu chính quy, hẳn là được sản xuất dựa

trên mẫu súng lục tiêu chuẩn của nước ta từ nước ngoài, rồi lại qua kênh không rõ chuyển về trong nước.

Sở Văn cảnh cáo Bàn Tử, buôn bán súng đạn, một khi bị bắt, thì ít nhất cũng là tù chung thân.

Bàn Tử trả lời cũng đơn giản, trộm mộ Kim Mạc, chứng cứ xác đáng thì có thể thi hành trình tự xử lý vũ khí, một câu trả lời đủ khiến Sở Văn câm nín.

Ba người kiểm tra một lượt, cơ bản đều đã chuẩn bị gần đủ, thế là theo lộ trình Sở Văn vẽ, thuê một chiếc xe Kim Bôi lao thẳng ra ngoại ô thành phố Quý Dương.

Kết quả sau khi chạy hơn ba trăm cây số trên đường cao tốc, Sở Văn đạp ga, rẽ vào một thị trấn gỗ ô tô, rồi lại theo bản đồ loanh quanh đi vào Quốc lộ 703.

Sau khi chạy thêm một lúc lâu trên quốc lộ.

Chiếc xe Kim Bôi đang chạy trên một con đường đèo quanh co uốn lượn quanh vách núi.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn trời: "Sở gia, chúng ta đúng là những kẻ lười biếng không ra khỏi nhà, ra khỏi nhà thì trời không đẹp.

Tôi thấy sắc trời không ổn, dường như sắp mưa rồi." Sở Văn vốn đang buồn ngủ vì lái xe liền ngẩng đầu nhìn sắc trời một cái, lập tức tỉnh táo!

Chỉ thấy những đám mây đen trên trời di chuyển cực nhanh, trong chốc lát, đã đen kịt tụ lại trên đầu mọi người, vốn là buổi chiều ban ngày, nhưng sau khi mây đen xuất hiện, sắc trời lập tức tối sầm xuống!

"Rầm!" Một tiếng sấm vang lên.

Trên khắp đường núi, mưa to như trút nước rơi xuống rào rào, phía bên phải quốc lộ liên tục có những viên đá nhỏ bắt đầu lăn từ trên cao xuống, rơi vào xe, kêu lạch cạch loạn xạ.

Bàn Tử liên tục chửi rủa: "Mẹ kiếp, lão tử từ khi chui ra từ bụng mẹ đến giờ chưa thấy trận mưa nào lớn đến thế!" Những viên đá vụn đó từ vách núi bên cạnh không ngừng lăn xuống, Sở Văn cũng sốt ruột đến phát điên!

Bây giờ chiếc xe Kim Bôi đang ở lưng chừng đường.

Tình huống đáng sợ nhất là thế này, tiếp tục lái về phía trước thì đường trơn trượt vì mưa, thêm vào đó tầm nhìn cũng kém, trong mấy con lạch núi quanh co thực sự quá nguy hiểm.

Nhưng nếu dừng lại ở đó, vạn nhất có tảng đá lớn hơn rơi xuống, bị đè chết là chuyện nhỏ, vạn nhất chiếc xe bị đẩy xuống vách núi sâu vạn trượng bên cạnh, thì trước khi chết chắc chắn phải trải qua một trận kinh hãi.

"Làm sao đây!

Sở gia, anh cho một lời đi, Bàn gia tôi giao cái mạng này vào tay lái của anh đó." Bàn Tử liền bật cần gạt mưa của xe.

Kết quả gạt chưa được hai cái, cần gạt mưa vì lâu ngày không được bảo dưỡng đã hỏng mẹ nó rồi.

Sở Văn nghiến răng nói: "Đi thôi!

Chúng ta cứ từ từ lái về phía trước, tìm một chỗ an toàn hơn rồi dừng lại!" Trong tiếng sấm chớp ầm ầm, Sở Văn nghiến răng trợn mắt từ từ lái về phía trước.

Bỗng nhiên, phía trước vài tảng đá lớn lăn xuống, "bịch" một tiếng rơi chặn giữa đường, Sở Văn muốn lái tiếp cũng không được.

“Ai...” Bàn Tử thất vọng thở dài: “Sau khi về, lão tử nhất định phải xuất bản một cuốn hoàng lịch chuyên dành cho những đồng nghiệp trộm mộ xem, nếu không ra ngoài gặp chuyện kỳ quái, đúng là xui xẻo mà.” Sở Văn kéo phanh tay, đồng thời bất chấp mưa lớn xuống xe chạy ra phía sau xe, cởi áo ngoài của mình ra ném xuống dưới lốp xe sau để chèn.

Hắn sợ đường quá trơn, lát nữa vạn nhất cần đẩy xe mà lốp xe bị trượt.

Một giờ sau, đám mây đen vừa nãy như thể bị quỷ quái nào đó nuốt chửng đã tan biến không còn dấu vết, mặt trời ở đằng xa một lần nữa tỏa ra một vầng sáng vàng rực.

Bàn Tử toàn thân ướt sũng dựa vào đầu xe hút thuốc nói: “Tôi đã nhìn phía trước rồi, cả phía sau và phía trước chúng ta đều bị chặn hết, không ra ngoài được.

Nếu ở lại đợi cứu viện, e rằng phải mất một ngày, đến lúc đó, đội cứu viện kiểm tra một lượt, thấy xe chúng ta có súng, có dây thừng, có xẻng, lập tức sẽ đưa đi điều tra cho ra lẽ.” Hạo Thiên Chân sau khi xuống xe vỗ vai Bàn Tử nói: “Phàm là chuyện gì cũng phải nghĩ đến mặt tốt, đừng lúc nào cũng than vãn, phải biết rằng, vừa rồi những tảng đá lớn kia không rơi trúng đầu cậu, đó là điềm đại cát đấy!” Sở Văn từ cốp xe sau lấy ra quần áo của mình, giũ giũ rồi buộc vào eo nói: “Đi thôi, Bàn Tử nói đúng, tiếp tục đợi ở đây sẽ tối mất, đội cứu viện có đến hay không cũng không rõ.” Hắn từ cốp xe sau lấy ra ba lô ném cho hai người, sau đó từ kẽ đá phía trước chen qua, tiếp tục đi về phía trước.

“Tôi thật hào phóng, chiếc xe Kim Bôi tuy không đáng tiền, nhưng cứ bỏ không như vậy cũng có chút xa xỉ!” Bàn Tử sau đó đi theo nói.

Sở Văn quay đầu nói: “Chiếc Kim Bôi cũ cũng là chuyện năm sáu

vạn thôi, Bàn gia lần này tùy tiện lấy một thứ gì đó về bán, mười chiếc xe Kim Bôi đối với ông cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi mà." Bàn Tử thích nghe lời hay ý đẹp, liền liên tục đáp: "Được, được, ba lô lần này tôi đặt làm riêng, phía sau có khóa kéo, sau khi kéo khóa kéo lên, có thể đựng được gấp đôi bây giờ!" Sở Văn nhìn đồng hồ, bây giờ khoảng sáu giờ tối.

Vùng Quý Châu trời tối sớm, e rằng chưa đến nửa tiếng nữa là trời sẽ tối hoàn toàn, nếu không gặp được xe cũ nào đi về phía đó, e rằng chỉ có thể đi bộ xuyên đêm thôi.

Chương 138

Trong lòng hắn thầm nghĩ: Lần này vừa mới lên đường đã gặp phải chuyện như vậy.

Đúng là xui xẻo tám đời.

Từ đây đến ngôi làng cần đến, e rằng cũng còn sáu mươi mấy cây số, nếu chỉ đi bộ, ước chừng phải đến sáng mai mới đến nơi.

Vì bây giờ đang ở trong núi, nên khi mặt trời vừa lặn, toàn bộ quốc lộ lập tức tối đen như mực, không thấy được năm ngón tay.

Trong rừng vốn yên tĩnh vào ban ngày, đến tối dần dần trở nên náo nhiệt.

Các loại âm thanh kỳ quái đều xuất hiện.

Có tiếng chim, có tiếng côn trùng, nghe thật phiền lòng.

Bàn Tử dùng đèn pin chiếu xuống chân, thỉnh thoảng có thể phát hiện những con côn trùng ghê tởm không rõ chủng loại, có độc hay không, bắt đầu xuất hiện thành đàn thành lũ, hắn đáng thương ngẩng đầu nói: "Sở gia, Tiểu Tam gia, cái đó, ai có máu dư thừa, bán rẻ cho tôi, tôi bôi lên người để chống côn trùng!" Kết quả Sở Văn và Hạo Thiên Chân đều lười trả lời hắn, Bàn Tử đành phải quấn màng nhựa mỏng lên cánh tay lộ ra ngoài.

Vài giờ trôi qua, trên trời đến cả sao cũng không nhìn thấy, trời tối lắm, Sở Văn có thể nhìn rõ trong đêm, nên thích hợp dẫn đường.

Sở Văn đi ở phía trước nhất, Hạo Thiên Chân ở giữa, Bàn Tử đi chậm nhất, lạc ở phía sau.

Đi đường núi ban đêm như vậy, rất đáng sợ.

Tiếng côn trùng kêu kỳ lạ, không chừng có dã thú đi săn mồi, nên mấy người đều căng thẳng thần kinh.

Vừa đi vừa đi, Bàn Tử bỗng nhiên cảm thấy vai mình bị ai đó vỗ.

Bàn Tử lập tức nổi da gà khắp người.

Đi đêm đường núi, chớ ngoảnh đầu lại.

Bàn Tử từ nhỏ đến lớn đã vô số lần nghe người lớn trong nhà khuyên ngăn, có người nói chó sói trong núi đêm đến thông nhân tính, sẽ lén lút đi theo sau lưng người, rồi đứng thẳng như chó, nhẹ nhàng vỗ vai người ta.

Nếu người ta quay đầu lại, thì con sói sẽ ngay lập tức cắn vào cổ.

Lại có người nói vì trên người con người có ba ngọn lửa, hai ngọn ở vai, một ngọn ở đỉnh đầu, quỷ đêm muốn hại người thì trước tiên sẽ vỗ tắt một ngọn lửa, sau đó nếu quay đầu lại thì sẽ bị hại mất hồn vía.

Lúc này, trong đầu Bàn Tử chợt hiện lên những lời cảnh cáo của người già, áo ướt sũng dính vào người càng khiến hắn cảm thấy lạnh lẽo hơn.

"Lão tử trộm mộ bao nhiêu lần, cũng đã thấy người cây đồng rồi, lẽ nào lại bị dã quỷ trong núi hù vỡ mật sao?" Bàn Tử trong lòng tự nhủ, cố gắng quay đầu lại, nhưng cổ hắn lại cứng đờ, không thể xoay được.

"Sở gia!" Bàn Tử hét lớn một tiếng!

Hắn nắm chặt hai nắm đấm, lồm cồm chạy mấy bước đến bên Sở Văn, toàn thân đổ mồ hôi lạnh ròng ròng: "Kia, vừa rồi có ai đó vỗ vai tôi, có ai đó vỗ vai tôi, lão tử không dám quay đầu lại, anh giúp tôi xem xem!" Sở Văn ngược lại bị tiếng kêu của Bàn Tử làm cho giật mình, nhìn ra phía sau Bàn Tử, không hề có ai, cũng không có động vật nào

ngoài con đường đêm quanh co khúc khuỷu đó cả.

"Được rồi, đừng có nghi thần nghi quỷ nữa, trong rừng toàn là côn trùng, vạn nhất có một con từ trên cây rơi xuống vai cậu, cậu lại tưởng thật sự là quỷ đêm thì sao, thế này nhé, cậu đi trước, tôi sẽ đi sau cậu trông chừng." Sở Văn nói.

Bàn Tử vạn phần cảm ơn chạy lên đi đầu, hắn ta là một người không sợ trời không sợ đất, gặp tử thần cũng dám đối đầu trực diện, nhưng lại sợ những thứ ma quỷ, yêu tinh các loại.

Dù sao không nhìn thấy cũng không sờ được, đáng sợ lắm.

Quả nhiên sau khi Bàn Tử đi ở phía trước, trong lòng hắn ta bình an hơn rất nhiều, hắn đưa tay sờ sờ vai mình, mặc dù vừa nãy Sở Văn nói có thể là côn trùng rơi xuống vai, sau đó rơi xuống đất không tìm thấy được, nhưng hắn vẫn còn sợ hãi.

Dù sao cứ im lặng đi thì càng đi càng sợ, Bàn Tử dứt khoát vừa đi vừa nói chuyện, để tự trấn an mình: "Tôi, vừa nãy thật sự cảm thấy có thứ gì đó đang vỗ vai tôi, cái cảm giác đó thật sự quá chân thực, nếu không phải côn trùng, tôi cũng không biết nói gì." Hạo Thiên Chân nói: "Chắc là bị người lớn hù dọa từ nhỏ rồi, người ta đi đêm đường phố, chúng ta tuy cũng đi đêm đường núi, nhưng rừng sâu núi thẳm, làm gì có quỷ, nếu thật sự có quỷ, thì là những người chết vì tai nạn xe cộ trên đường đó..." Hạo Thiên Chân nói xong, cũng tự im miệng không nói nữa.

Không biết tại sao, cũng không phải hắn nói bậy bạ gì, chỉ là thuận miệng nói một câu, nhưng sau khi nói xong, bỗng nhiên cảm thấy cổ mình lạnh toát.

Sở Văn nhìn xung quanh phía trước và phía sau, sau đó cười nói: "Được rồi, đừng có hù nhau nữa, lúc ở Thần Thụ Đồng, không phải là những người kế nhiệm chủ nghĩa duy vật kiên định sao, sau khi ra

ngoài lại hóa ra như mấy cô nương vậy." Bàn Tử thở dài: "Ai, trách tôi kiến thức nông cạn, nhưng kể từ khi thấy Trương Cố Vấn, Thái gia, Lương sư gia mấy người rõ ràng đã chết rồi, nhưng lại xuất hiện trên hồ đá, quan niệm về quỷ thần của Bàn gia tôi đã hoàn toàn được làm mới." Vừa nói chuyện, bỗng nhiên hắn cũng cảm thấy tâm trạng dường như nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Cũng không biết đã đi bao lâu.

Hạo Thiên Chân bỗng nhiên nói: "Lạ thật, các cậu có thấy không, rõ ràng bây giờ chúng ta đang đi lên dốc, nhưng lại không hề tốn sức, cứ như đang đi xuống dốc vậy!" Sở Văn nghe xong trong lòng cũng cảm thấy không ổn.

Trước đó mọi người mải nói chuyện nên không ai phát hiện, đường núi vốn có lên dốc xuống dốc rất bình thường, nhưng bây giờ thử một cái, quả nhiên là như vậy!

Bàn Tử lập tức dừng lại không đi nữa, dựa về phía Hạo Thiên Chân và Sở Văn, một gã đàn ông vạm vỡ năm to ba lớn bây giờ lại giống như một cô gái e thẹn, nói: "Chúng ta sẽ không thực sự gặp ma chứ." Sở Văn lắc đầu nói: "Không nhất định là gặp ma, có thể là gặp tà rồi!" Bàn Tử giận dữ nói: "Giữa hai cái đó, có gì khác nhau sao..." Sở Văn nói: "Quỷ với tà, đương nhiên khác nhau.

Quỷ thì không cần giải thích nữa, nhưng tà thì có thể là trận pháp, hoặc hiện tượng tự nhiên...

Khắp nơi trên thế giới đều nghe nói có một loại dốc kỳ lạ, lái xe lên dốc không cần đạp ga, nhưng xuống dốc lại phải đạp ga.

Nếu để xe ở số mo dừng giữa dốc, có thể thấy ô tô từ từ tự bò lên dốc...

Loại đường này trong dân gian gọi là đường Âm Dương!" Hạo

Thiên Chân bỗng nhiên nói: “Có khi nào là quỷ đả tường không?” Quỷ đả tường ở Hồ Nam thì gọi là cách làm phép của Thần Trách Na.

Thần Trách Na cũng là một trong số ít những con quỷ tốt.

Chương 139

Gặp phải loại quỷ này thì nó chỉ chơi đùa thôi, không hại người.

Bị nhốt một lúc hết hứng thú thì tự nhiên sẽ hết.

Nhưng còn một cách nói khác.

Gọi là "Tam canh bán dạ quỷ đả tường", có chết không sống, hai bên đều thương vong.

Vì Bàn Tử không đi nữa, Hạo Thiên Chân dứt khoát cũng kể hết những gì mình biết.

Kể rằng có một lão nông, nửa đêm về nhà, mắt thấy đèn nhà mình sáng trưng, nhưng lại không thể đi đến, cứ đi mãi.

Thật sự không thể đi nổi nữa, ông ta ngồi xuống nghỉ.

Cuối cùng vừa lạnh vừa đói mà ngủ thiếp đi.

Kết quả sáng hôm sau tỉnh dậy.

Thấy mình đang ở trước một vách núi.

Tối qua nếu không quá mệt, chỉ cần đi thêm ba bước nữa là sẽ rơi xuống vực chết.

Bàn Tử nghe xong, càng không dám đi, cười khổ nói: "Thôi rồi, chúng ta đành ngủ tạm một đêm bên đường vậy, sáng mai hẵng đi, nếu không vạn nhất rơi xuống vách núi, thì không vui chút nào, gọi là 'thân chưa đến chốn, lệ anh hùng đã đầm áo' vậy." Sở Văn đứng dậy nhặt một cành cây bên đường đưa cho Bàn Tử.

"Đi thôi, chúng ta đi thử xem sao, dùng cành cây này chống về phía trước.

Nếu là cái dốc kỳ lạ mà tôi nói, thì hẳn là chỉ một đoạn đường

thôi.

Nếu gặp phải quỷ đả tường, sắp rơi xuống vách núi, thì cành cây này có thể thử ra được." "Cúc cu!" Trong núi truyền đến một tiếng chim kêu kỳ quái.

Bàn Tử đứng dậy vỗ vỗ mông, nghiến răng nói: "Được thôi!" Một tay cầm một đầu cành cây, đầu còn lại chống xuống đất phía trước.

Chưa đi được bao lâu, Bàn Tử bỗng nhiên cảm thấy đầu kia của cành cây trong tay đột nhiên bị hẫng một cái...

Phản ứng đầu tiên trong lòng Bàn Tử là: Mẹ nó!

Chẳng lẽ thật sự là quỷ đả tường sao!

Kết quả giây tiếp theo, Sở Văn ba bước chập hai xông lên, đồng thời Bàn gia cũng bật đèn pin lên nhìn, hóa ra trên quốc lộ vì trận mưa quá lớn trước đó mà đã bị sạt lở.

Khiến mặt đường lún xuống tạo thành một hố sâu có đường kính khoảng ba mét.

Vừa rồi cây gậy trong tay Bàn Tử đã chạm vào hố, nên suýt chút nữa tuột tay rơi xuống.

Hạo Thiên Chân thở phào nhẹ nhõm nói: "Xem ra chúng ta đã nghĩ nhiều rồi, cái dốc vừa rồi chắc là cái dốc kỳ lạ thần bí mà Sở Văn nói, vì nó có ở khắp cả nước, không, khắp cả thế giới đều có, nên chúng ta cũng không cần quá chú trọng nguyên lý khoa học, quỷ đả tường cũng có thể loại trừ rồi, tất cả là do Bàn Tử nghi thần nghi quỷ mà ra cả." Bàn Tử nghe xong trong lòng ấm ức: "A, tôi lại bị thứ gì đó vỗ vai, nếu không có cây gậy kia, tôi suýt chút nữa đã rơi xuống hố rồi, còn bảo tôi nghi thần nghi quỷ..." Sau đó hắn chiếu đèn vào cái hố sạt lở sâu đó.

Phát hiện ở một chỗ trong lòng đất, lại có vô số con giun trắng nhỏ

không ngừng cuộn mình, khiến người ta vô cùng ghê tởm.

“Mẹ kiếp, nghe nói Quý Châu nhiều côn trùng, không ngờ trong lòng đất lại có nhiều côn trùng đến thế...” Bàn Tử chửi thầm một câu, chuẩn bị cẩn thận đi vòng qua cái hố lớn trên đường.

Rồi từ xa, hắn thấy trên không trung có một vệt sáng, như thể từ trên trời rơi thẳng xuống, sau đó đột nhiên biến mất.

Hạo Thiên Chân cũng nhìn thấy vệt sáng đó.

Hắn dụi dụi mắt nói: “Trời ơi, cái gì vậy?” Sở Văn hận không thể trực tiếp đá hai người đó xuống hố: “Xe chứ gì!

Hai tên ngốc to xác, đằng xa tối đen như mực, không thấy đường, chỉ có thể thấy đèn xe!

Đường núi quanh co, rẽ một khúc cua, không thấy đèn, tự nhiên là biến mất rồi.” Bàn Tử: “...” Hạo Thiên Chân: “...” Đi được hơn nửa tiếng, từ xa truyền đến tiếng xe gầm rú.

Bàn Tử trong lòng mừng rỡ, trước không có cửa tiệm, sau không có làng mạc, giữa đêm khuya mười hai giờ, có thể gặp được một chiếc xe, đúng là vạn phần may mắn trong cái rủi.

Không lâu sau, phía trước một chiếc xe ba gác chạy tới, trên xe ngồi một nông dân gầy gò, phía sau xe ba gác ngồi một đứa con gái, một đứa con trai, và có một bình xăng dự phòng, chắc là sợ giữa đường hết xăng.

Sau khi nhìn thấy ba người Sở Văn, gã cũng bị dọa cho giật mình, xã hội bây giờ, người với người không hề có chút tin tưởng nào, giữa đêm khuya lại tưởng gặp phải cướp.

“Lão hương!

Ông đi chậm thôi, phía trước đường bị sạt lở, xa hơn nữa có đá

rơi, người thì có thể đi qua được, nhưng xe ba gác e rằng sẽ bị kẹt đó!" Bàn Tử tự mình quen biết, nhiệt tình vẫy chào.

Người nông dân đó vừa nói tiếng Quý Châu, vừa nói tiếng phổ thông hỏi: "Vậy làm sao mà đi được?" Bàn Tử lập tức kể lại cảnh ngộ của mọi người cho người nông dân nghe.

Người nông dân đó không tin, lái xe ba gác chạy lên phía trước xem một lượt, rồi mới chửi rủa quay lại: "Muốn vào làng thì đi chứ, mỗi người năm mươi tệ..." "Năm mươi!

Năm mươi tệ!

Chương 140

Đưa đây!" Bàn Tử cười hềnh hệch gọi Sở Văn và Hạo Thiên Chân lên ngồi phía sau xe ba gác.

Suốt dọc đường, người nông dân đó lái xe ba gác như bay, đường cong cũng vậy, lên dốc xuống dốc cũng vậy, hoàn toàn không giảm tốc độ, làm Sở Văn và Bàn Tử đau cả đầu.

Hạo Thiên Chân cũng nhân cơ hội đó, hỏi chuyện hai đứa con của người nông dân.

Người nông dân tên Vương Mãn Ngân, con gái tên Cẩu Hồng, con trai tên Cẩu Lục, tối nay ra ngoài là vì ngày mốt kỳ nghỉ hè kết thúc phải đi học, nên phải đưa các con đến trường ở huyện xa trước, rồi trong ngày quay về.

Trẻ con ở vùng núi đi học thật vất vả, Sở Văn nghe xong cũng cảm thấy nếu lần này thực sự tìm được kho báu của Bất Ngôn Kỵ, xây một ngôi trường cho trẻ con trong làng cũng được.

Dù sao đạo cũng có đạo, lấy từ dân, dùng cho dân mà!

Làng của Vương Mãn Ngân cách đây hơn bốn mươi cây số, cũng là điểm đến cuối cùng của Sở Văn là làng Thuận Câu Thôn, Sở Văn ước tính vị trí đại khái của Thôn Mê Vụ, nằm trong phạm vi ba mươi cây số từ làng Thuận Câu Thôn!

Trong làng, Bàn Tử lấy ra năm trăm tệ nhét vào tay người nông dân đó, nói muốn tá túc một đêm, rồi làm chút gì đó để ăn.

Vương Mãn Ngân lập tức cười không ngậm được miệng, không còn vẻ mặt lạnh nhạt như lúc mới gặp nữa, trực tiếp về nhà chính từ trên giường đá bà vợ hai cú, rồi la lên bảo nhanh đi làm đồ ăn cho

khách từ nơi khác đến.

Sau đó chờ hắn đi ra, thấy mọi người cũng đã ăn gần xong, Sở Văn mở lời hỏi: "Vương lão ca, gần làng có nghe nói gì về mộ lớn không?" Nụ cười trên mặt Vương Mãn Ngân lập tức cứng đờ, hắn ta bỗng nhiên đứng bật dậy đập bàn hỏi: "Hỏi cái đó làm gì?" Vương Mãn Ngân đột nhiên thay đổi sắc mặt, biểu cảm thực sự có chút đáng nghi.

Sở Văn cười cười nói: "Yên tâm, tôi tuyệt đối không có ác ý, chỉ là hỏi thăm ông thôi." Bàn Tử lúc này thấy sắc mặt Vương Mãn Ngân không ổn, liền từ từ đưa tay mò đến bên hông.

Hạo Thiên Chân mắt tinh, thấy ánh mắt Vương Mãn Ngân rõ ràng đang lảng tránh, thế là thuận thế nhìn sang bên cạnh, không ngờ trong góc nhà dân lại phát hiện một cái chum đất nung, miệng chum bị vỡ mất một miếng, màu sắc trên đó cũng đã phai hết.

Trong lòng hắn chợt rúng động, hiểu ra: "Cái đó, Vương lão ca, yên tâm đi, tôi không phải người của cấp trên phái xuống để thu hồi bảo bối đâu, không cần lo lắng..." Sở Văn nghe những lời khó hiểu của Hạo Thiên Chân, suy nghĩ một chút, lập tức cũng hoàn toàn hiểu ra.

Xem ra gần đây thật sự có mộ lớn, chỉ cần có mưa lớn, người trong làng đều có thể từ dưới sông nhặt được ít nhiều đồ tốt, cộng thêm chính sách hai năm nay là không cần biết nhặt được gì, tất cả đều phải giao nộp cho tổ chức.

Cứ nộp lên trời cũng chỉ được một trăm tệ tiền thưởng, kèm theo một giấy chứng nhận màu đỏ.

Vì vậy dân làng đều rất ghét những người đó.

Thứ lão tử nhặt được, lẽ nào lại thuộc về quốc gia sao?

Sở Văn lập tức cười nói: "Vương lão ca, đừng lo lắng, tôi ấy mà, chỉ là người thích thu thập đồ vật, bình thường thích mấy thứ bình bình lọ lọ, nghe nói gần đây có một ngôi mộ lớn, nên đến để mở mang kiến thức thôi.

Ông cũng không cần lo lắng, người dân địa phương sống ở đây còn không tìm thấy mộ, làm sao đám người ngoài như chúng tôi có thể cướp được bảo bối chứ?" Vương Mãn Ngân thấy Sở Văn nói vậy, vẻ cảnh giác trên mặt cũng từ từ dịu đi, hắn ta ngồi xuống lại nói: "Hù tôi một phen, cứ tưởng là người của địa phương chứ..." Thế là, hắn ta dường như đã quên mất câu hỏi trước đó của Sở Văn, một mực lấy đồ vật trong nhà ra cho Sở Văn xem, hỏi cái này có cần không, cái kia có cần không.

Sở Văn thấy những thứ hắn ta lấy ra phần lớn đều là những mảnh gốm vỡ, lập tức không chút hứng thú.

Nhưng Bàn Tử lại biết cách làm người, thấy những mảnh vỡ đó, liền hò hét khen đồ tốt, cái này hai trăm, cái kia năm trăm, chọn mấy món rồi mua.

Vương Mãn Ngân lúc này đã uống chút rượu, trông rất vui vẻ.

Trong chốc lát, hắn ta đã cầm từ tay Bàn Tử một ngàn năm trăm tệ, số tiền này đủ cho hai đứa con đi học một năm.

Thế là nhìn Bàn Tử và những người khác, hắn ta cũng không còn lo lắng gì nữa, nói: "Không biết, sáng mai người trong làng sẽ lên sông phía trước mò bảo bối, mỗi lần mưa lớn, đều có rất nhiều thứ từ trên thượng nguồn trôi xuống, tôi nhặt được mấy thứ khác nhau, còn những người khác trong làng, nghe nói còn có cả dao vàng, chén bạc nữa!" Bàn Tử và Sở Văn nhìn nhau, trong lòng chắc chắn một trăm phần trăm.

Thượng nguồn con sông đó tuyệt đối có một ngôi mộ lớn, hoặc có

lẽ vì niên đại quá xa xưa, dẫn đến một số khu vực trong mộ huyệt bị sạt lở, cộng thêm xói mòn đất đá, nên mới có minh khí bị nước sông cuốn trôi xuống.

Tối hôm đó, ba người ngủ trong phòng khách của Vương Mãn Ngân.

Hạo Thiên Chân thì thầm với Sở Văn: "Không sai, mấy ngày nay tôi đã tra cứu tài liệu, phong cách đồ gốm sứ khai quật từ Dạ Lang quốc, và hoa văn đầu hổ còn sót lại trên đồ gốm đều nói rõ đó là sản phẩm thời Dạ Lang quốc.

Bởi vì hổ chính là đối tượng được sùng bái vào thời đó, ở điểm này, trùng khớp với phán đoán của chúng ta." Sở Văn gật đầu, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên là vậy, đám Bất Ngôn Kỵ đó cuối cùng thực sự đã đến đây, và tìm thấy ngôi mộ lớn thời Dạ Lang quốc ngày xưa!!

Nhưng lại xuất hiện một vấn đề khác.

Vì đám Bất Ngôn Kỵ đó đi theo mục đích trường sinh, vậy chẳng lẽ trong mộ táng của Dạ Lang quốc, lại có bí mật trường sinh hay sao?

Tối hôm đó, Sở Văn ngủ không sâu giấc, luôn cảm giác có một đôi mắt nào đó luôn dõi theo mình, đôi khi cảm giác giống Ngô Tam Thúc, đôi khi lại giống Tiểu Ca.

Tóm lại là mơ mơ màng màng, nhưng chắc chắn là luôn có người theo dõi.

Sáng sớm hôm sau.

Tiếng chó sủa trong làng Thuận Câu Thôn đã đánh thức Sở Văn, lúc này trời mờ sáng.

Sở Văn mặc vội quần áo ra ngoài làng.

Hôm qua hắn không để ý, bây giờ nhìn, tất cả các ngôi nhà trong làng cơ bản đều được xây dựng trên nền tảng tre nứa, tất cả phần đáy của ngôi nhà đều được cách ly khỏi mặt đất, làm như vậy cũng là để chống ẩm.

Dù sao ở vùng núi Quý Châu, vào mùa mưa phùn, một ngày có thể mưa ba bốn lần.

Chương 141

Sở Văn đi ra phía sau các ngôi nhà, đón làn gió mát nhìn về phía núi trước mặt.

Chỉ thấy ngọn núi cao nhất đâm thẳng lên tận mây xanh, hai bên đều là vách núi dựng đứng dốc thăm thẳm, kéo dài liên miên không dứt, cũng không phân biệt được mây trắng và sương mù tụ tập trên đỉnh núi.

Sương mù ở đây quả nhiên phân tầng rõ ràng, từ lưng chừng núi bắt đầu có những sợi khói xanh mờ ảo, càng lên cao các khối mây càng dày đặc, tất cả đều bị núi cao chắn lại, tụ lại thành một khối, toàn bộ ngọn núi chính phía trước, giống như một vị võ sĩ mặc giáp trắng, đứng sừng sững giữa rừng biển.

"Thật là một phong thủy bảo địa tốt!" Thấy cảnh này, Sở Văn không khỏi khẽ thốt lên.

Bỗng nhiên, trong đầu hắn cuối cùng cũng vang lên một giọng nói quen thuộc. 【Chúc mừng ký chủ, đã thành công vượt qua độ khó địa ngục Tần Lĩnh Thần Thụ, hiện tại phát bố nhiệm vụ liên quan đến độ khó địa ngục Thôn Mê Vụ Dạ Lang.】 Sở Văn hiện tại gần như đã nắm được quy luật.

Chỉ cần có thể đại khái tìm hoặc xác định được vị trí lăng mộ, thì Hệ thống mới xuất hiện để phát nhiệm vụ mới!

Giọng nói của Hệ thống vô cùng rõ ràng, vẫn không chút dây dưa. 【Chúc mừng ký chủ, đã thành công vượt qua độ khó Địa Ngục của Tần Lĩnh Thần Thụ.

Hiện tại, nhiệm vụ liên quan đến độ khó Địa Ngục của Dạ Lang Mê Thôn sẽ được phát. 】 【Nhiệm vụ 1: Thời hạn thông quan trong

vòng 8 giờ. 】【Nhiệm vụ 2: A Ninh có thể sẽ chết, tất cả do ký chủ quyết định. 】【Nhiệm vụ 3: Phát hiện bí mật mà Uông Tàng Hải để lại. 】【Nhiệm vụ 4: Thu được bảo tàng quan trọng nhất mà Bất Ngôn Kỵ để lại! 】【Sau khi hoàn thành tất cả nhiệm vụ, ký chủ sẽ lần đầu tiên nhận được phần thưởng nhiệm vụ! 】Một loạt âm thanh nhiệm vụ của Hệ thống kết thúc, Sở Văn đứng một mình sau căn nhà tre, cả người như ngây dại!

Sở Văn trố mắt há hốc mồm hồi tưởng lại bốn nhiệm vụ Hệ thống vừa phát!

Mẹ nó chứ, đúng là muốn chửi thề mà!

Về nhiệm vụ, nhiệm vụ một thì dễ hiểu, chẳng qua là thêm giới hạn thời gian vào hành trình thăm mộ ở Dạ Lang Mê Thôn lần này thôi!

Nhưng A Ninh thì sao?

Lẽ nào A Ninh cũng đến Thuận Câu Thôn?

Hiện đang ẩn mình ở đâu đó, theo chân chuẩn bị tiến vào đại mộ của Dạ Lang Quốc nơi Bất Ngôn Kỵ đang ở?

Dựa vào thông tin Hệ thống đưa ra trong nhiệm vụ, rõ ràng lần xuống mộ này, A Ninh có khả năng thật sự sẽ chết!

Hơn nữa, hình như việc cô ta có sống sót được hay không là do mình quyết định?

Lại còn!

Mộ huyệt này lại liên quan đến Uông Tàng Hải xa tít tận Nam Hải?

Bất Ngôn Kỵ là đội đạo mộ thời Bắc Ngụy, mộ Dạ Lang trước mắt tuy không biết niên đại cụ thể, nhưng chắc chắn là trước thời

Hán, vậy mà Tây Sa Hải Để Mộ rõ ràng là mộ cuối Minh triều.

Thế nào mà số phận của những người từ mấy trăm năm trước Công nguyên đến tận hơn một nghìn ba trăm năm sau Công nguyên lại dây dưa với nhau?

Khoảnh khắc đó, Sở Văn chỉ cảm thấy vấn đề vốn dĩ đã được làm rõ, bỗng nhiên lại nảy ra vô số khả năng!

Theo tiếng Hệ thống biến mất một lần nữa, Sở Văn hít sâu một hơi.

Đậu má!

Được!

Lão tử sẽ giải quyết tất cả vấn đề trong vòng tám tiếng, đừng có mà giở trò bí ẩn với tôi!

Hiểu rõ điều đó, Sở Văn không những không bị những nghi vấn này đánh bại, mà ngược lại còn dấy lên nhiều sự tò mò, thậm chí là lòng hiếu thắng hơn!

Hắn không lập tức quay về nhà tre.

Hắn đi một vòng quanh làng.

Vì Hệ thống đã gợi ý rõ ràng như vậy, thì A Ninh chắc chắn đang ở quanh đây.

Sở Văn suy tư: "Đường núi lúc đó chỉ có một, chiều qua trận mưa bão đã làm sạt lở đường núi, nên tôi đi xe, nếu ai đó theo sau tôi thì chắc chắn cũng phải đi bộ thôi.

Chương 142

Nhưng tôi có Vương Mãn Ngân lái xe ba bánh kéo vào làng, còn A Ninh thì chắc phải đi bộ cả đêm đường núi nhỉ." Đối với người phụ nữ đó, Sở Văn không khỏi cảm thấy muốn gặp lại cô ta lần nữa.

Cô ta đi bộ cả đêm đường núi, e là trong lòng đã chửi mình không biết bao nhiêu lần rồi.

Sở Văn đột nhiên bật cười, sau đó bắt đầu suy nghĩ một vấn đề mới.

Tại sao A Ninh lại theo mình?

Lẽ nào, Khâu Đức Khảo lần trước tuy không đi Tần Lĩnh Thần Thụ, nhưng vẫn luôn giám sát tôi và Hạo Thiên Chân?

"Đậu má, Tam Thúc thì theo dõi tôi, Khâu Đức Khảo cũng luôn theo dõi tôi, còn ai nữa không?

Chẳng lẽ Tiểu Ca cũng đang theo dõi tôi à!" Sở Văn chửi thầm một tiếng rồi tiếp tục suy nghĩ.

"Cho nên khi tôi từ Tần Lĩnh trở về, bọn họ tha thiết muốn tìm hiểu điều gì đã xảy ra với tôi, vì thế đã theo dõi suốt đường, và khi Bàn Tử giao tấm da có chữ cổ cho giáo sư Thang, bọn họ chắc chắn cũng đã theo dõi giáo sư Thang!" Sở Văn đột nhiên hiểu ra!

Hèn gì hôm đó thấy giáo sư Thang vừa không cho Hạo Thiên Chân xem nội dung dịch, đồng thời lại bất đắc dĩ đưa nội dung đó cho Bàn Tử, có khả năng là bị A Ninh và thế lực đứng sau A Ninh uy hiếp.

Thì ra là vậy, A Ninh và Khâu Đức Khảo đằng sau muốn lợi dụng tôi để bán trộm quốc bảo!

Thậm chí muốn lợi dụng tôi để tìm kiếm bí mật của sự trường

sinh!

Đến lúc này, Sở Văn cũng cuối cùng có thể xác định, Khâu Đức Khảo cả đời chỉ làm hai việc: thứ nhất là buôn bán đồ cổ, thứ hai là tìm kiếm bí mật trường sinh.

"Khâu Đức Khảo à, Khâu Đức Khảo, sợ là ông ta thật sự muốn chọc giận tôi rồi, cứ đợi đấy, lần này nếu có thể thoát khỏi Dạ Lang Mê Thôn, tôi sẽ tặng ông ta một bất ngờ lớn!" Sở Văn nói xong, đột nhiên nhớ ra một chuyện!

"Ơ, hôm nay thì sao nhỉ?

Hệ thống vừa nãy không phải nói, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, sẽ cho tôi phần thưởng nhiệm vụ đầu tiên sao??" Đúng là mặt trời mọc đằng Tây rồi.

Cảm giác kinh ngạc khi lần đầu nghe nói sẽ có thưởng từ Hệ thống của Sở Văn không hề thua kém bất kỳ sự kinh ngạc nào khác trong đời hắn.

"Vậy là, lần này, tôi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ nhận được thưởng từ Hệ thống sao?" Sở Văn tuy tạm thời chưa biết phần thưởng của Hệ thống sẽ thuộc loại nào, nhưng hắn vô cùng kích động.

Sau khi nghĩ kỹ, Sở Văn cũng đã tìm ra một chút quy luật.

Lần đầu tiên ở hải để mộ, Hệ thống chỉ gợi ý độ khó, rồi biến mất.

Lần thứ hai ở Tần Lĩnh Thần Thụ, Hệ thống phát bốn nhiệm vụ, đặc biệt nhắc nhở phải sống sót, sau đó mới biến mất.

Lần thứ ba, cũng là lần này, không những gợi ý độ khó, phát bốn nhiệm vụ, mà còn thêm một phần thưởng.

Sở Văn không kìm được sự kỳ vọng trong lòng, không biết lần sau

Hệ thống xuất hiện thì sẽ có thêm những lợi ích gì nữa!

Lúc đó, Bàn Tử từ trong nhà bước ra, bên cạnh có hai đứa trẻ vây quanh.

"Cẩu Hồng!

Cẩu Lục!

Hai đứa sau này phải học hành tử tế, biết chưa?

Đừng như chú Bàn đây, chỉ biết kiếm tiền, cuộc đời như vậy thật sự quá vô vị, hiểu không?" Bàn Tử tận tình dạy dỗ hai đứa con của Vương Mãn Ngân.

Hai đứa trẻ cũng mở to đôi mắt ngây thơ gật đầu, có vẻ như được lợi không ít.

Lời đó bị Hạo Thiên Chân, người đi theo sau, nghe thấy, liền đen mặt, mắng: "Bàn Tử!

Đừng có làm hỏng bọn trẻ!

Học hành tử tế có ích gì, kiếm tiền mới là thực tế!" Sở Văn thấy hai người họ lại cãi nhau, liền đi tới nói: "Cẩu Hồng, Cẩu Lục, hai đứa nghe đây, bất kể là học hành tử tế hay cố gắng kiếm tiền, sau này khi lớn lên, hãy chọn con đường phù hợp mà đi.

Khi mệt mỏi, hãy nhớ về cái đêm mười hai giờ đêm qua, khi chú của các con đưa các con xuống huyện đi học." Nói xong, hắn cũng chẳng quan tâm hai đứa trẻ có hiểu hay không, kéo Hạo Thiên Chân nói: "Anh có nhớ biểu cảm cuối cùng của giáo sư Thang không?" Hạo Thiên Chân kỳ lạ đáp: "Nhớ chứ!" "Tối qua tôi nghĩ rồi, lần này chúng ta có thể bị người khác theo dõi, ví dụ như A Ninh." Sở Văn trực tiếp nói cho Hạo Thiên Chân biết.

Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn Sở Văn: "Thế A Ninh đã tìm giáo

sư Thang sớm rồi, bây giờ lại theo chúng ta đến Quý Châu sao?" "Vãi chưởng!" Bàn Tử cũng đi tới: "A Ninh con mụ đó cũng tới rồi?

Một mình cô ta à, đội của cô ta đâu?

Nói thật, Bàn gia tôi vẫn chưa hiểu rõ thế lực đứng sau cô ta là gì." Sở Văn lắc đầu, hắn nghĩ bây giờ không phải lúc Bàn Tử nên biết những điều này.

Hắn nói dối: "Không biết, tôi cũng chỉ có dự cảm thôi, nhưng dự cảm của tôi chín mươi phần trăm là đúng, vì vậy lát nữa lên núi, nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, chúng ta cũng có chuẩn bị sẵn." Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe Sở Văn nói có suy nghĩ, gật đầu.

"À đúng rồi, tôi vừa xem phong thủy của ngọn núi phía trước, có vẻ là đúng hướng rồi, tuy trên tấm da cổ không tìm thấy cái hình dạng như tổ yến, cách chôn kỳ ảo, hay Huyền Vũ thùy đầu, nhưng tôi nghĩ, chúng ta cứ dọc theo sông mà đi lên, chắc là gần đúng rồi!" Không còn cách nào khác, vì Hệ thống đã giới hạn Sở Văn trong tám giờ, nên hắn phải nhanh nhất có thể tìm ra vị trí đại mộ Dạ Lang, đồng thời giải mã tất cả bí ẩn!

Tuy nhiên, những bí thuật và cổ thuật thần bí còn sót lại từ thời cổ đại ở Quý Châu, cùng với những con côn trùng dày đặc trong đất mà hắn thấy trên đường, khiến Sở Văn không khỏi nảy sinh tâm lý thận trọng đối với đại mộ Dạ Lang.

Chương 143

Đã đến rồi thì an tâm, đã quyết định thì không lùi bước.

Ba người lập tức lên đường, khi đi ngang qua con sông trước làng, thấy hai ba người dân đang dẫm chân trần trong dòng nước sông lạnh buốt mò đá, có lẽ là muốn xem sau trận mưa lớn hôm qua có đồ cổ nào từ trên núi bị cuốn xuống không.

Theo mô tả của Vương Mãn Ngân tối qua về cách lên núi, tổng cộng có hai con đường.

Thứ nhất là đi thẳng qua rừng, đó là một khu rừng nguyên sinh đầy rẫy hiểm nguy, rắn độc và côn trùng, nhưng may mắn là khoảng cách đến nơi Sở Văn muốn đến không xa, theo một đường thẳng.

Con đường còn lại thì đi dọc theo sông, theo lời Vương Mãn Ngân, các khu vực gần sông đều đã bị người ta đào bới tứ tung, nếu có mộ táng thì tuyệt đối sẽ không ở đó.

Sở Văn do dự một lúc lâu, cuối cùng quyết định đi thẳng qua rừng.

Bởi vì dựa vào việc quan sát thế núi khi đứng sau căn nhà tre ban nãy, hắn biết lăng mộ hẳn là không xa khu rừng.

Chỉ cần đi xuyên qua khu rừng, thì bất kể là Nghe sấm định huyệt hay dựa theo phong thủy định vị, đối với Sở Văn mà nói đều không khó.

Nhưng trước khi vào rừng nguyên sinh, Sở Văn còn một việc quan trọng hơn phải làm!

Khoảng hai mươi phút sau khi Sở Văn rời làng, khoảng bảy tám người với vẻ mặt mệt mỏi đã đến Thuận Câu Thôn, vừa lúc gặp Cẩu Hồng và Cẩu Lục đang chơi đùa ở đầu làng.

Một người phụ nữ mặc đồ bó sát màu đen, tóc buộc phía sau gáy, trông gọn gàng và xinh đẹp, bước ra từ đám đông, cười nói với Cẩu Hồng: "Tiểu muội muội, có thấy ba người đàn ông không, một người béo, hai người gầy, đi qua đây không?" Cẩu Hồng ngây ngốc nhìn người phụ nữ đó, cả đời chưa từng thấy tiểu thư nào xinh đẹp như vậy.

"Có ạ, chú Bàn vừa nãy đi theo con đường này lên núi rồi ạ!" Cẩu Lục nhìn người phụ nữ, ngây ngốc hít hít mũi nói.

"Chết tiệt!

Nếu đã vào núi rồi, thì chúng ta sẽ không theo kịp mất!" Người phụ nữ sắc mặt biến đổi, liền vẫy tay về phía mấy người nước ngoài phía sau: "Đi nhanh lên!" Bảy tám người lập tức tỉnh táo lại, chạy về hướng mà Sở Văn vừa đi.

Kết quả là vừa vào rừng nguyên sinh chưa được bao xa.

Đột nhiên!!

Mọi người nghe thấy hai tiếng súng lên đạn, sau đó Bàn Tử cười rất vui vẻ bước ra từ phía sau một cái cây, khẩu súng trong tay chĩa thẳng vào những người nước ngoài và người phụ nữ: "Ối chà, thật hoài niệm quá đi!

Không ngờ lần trước chia tay ở Tây Sa xinh đẹp, lần này gặp mặt lại ở rừng nguyên sinh Quý Châu được mệnh danh là 'vườn ươm tự nhiên', đúng là duyên phận trời định mà!" Người phụ nữ lập tức quay người nhìn Bàn Tử, tay phải từ từ sờ vào cái túi đồng xu phía sau.

Kết quả là ngay lúc này, cổ tay cô ta chợt tê rần, một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy cổ tay cô, đồng thời, giọng nói quen thuộc mà dễ nghe ấy vang lên bên tai: "A Ninh, lâu rồi không gặp." Khi Sở Văn xuất hiện phía sau A Ninh.

Tất cả những người nước ngoài trong đội của A Ninh đều rùng mình!

Wtf?

Người đàn ông này xuất hiện từ khi nào?

Đồng thời, họ nhìn nhau và đều cảm thấy có chút rợn người.

Phải biết rằng trong núi lớn Quý Châu, cây cối rậm rạp, chướng khí lan tràn, nếu có một người nào đó có thể thoắt ẩn thoắt hiện ra tay, khống chế thủ lĩnh của họ trong chốc lát, thì đó là một chuyện đáng sợ đến mức nào.

Khi cổ tay A Ninh bị nắm chặt, trong lòng cô lập tức cảnh giác, nhưng khi nghe thấy giọng nói quen thuộc từ phía sau.

Cô liền cảm thấy nửa bên người như bị tê dại.

"Sở Văn!" A Ninh quay người lại, quả nhiên thấy Sở Văn đang mỉm cười đứng phía sau.

"Suốt đường đi theo tôi vào núi lớn Quý Châu, chắc cũng vất vả lắm nhỉ?

Vậy, mục đích là gì?" Mắt Sở Văn căn bản không nhìn về phía mấy người nước ngoài đó.

Hắn tự tin có thể dùng dao ngọc tím cắt cổ mấy tên nước ngoài đó trong khoảnh khắc chúng rút súng.

A Ninh liếc nhìn Hạo Thiên Chân, sau một thoáng do dự, cô quyết định chỉ nói một phần sự thật, giấu đi phần còn lại: "Khi anh ở bệnh viện số 5 Tây An, người của tôi đã phát hiện ra tung tích của anh, nhưng lúc đó không đánh rắn động cỏ.

Ông chủ của tôi biết anh sẽ xuống mộ, mà chắc chắn chỉ là đại mộ, ông ấy là một thương nhân rất ngưỡng mộ văn hóa Thiên Triều."

“Cho nên...” “Ngưỡng mộ văn hóa của tôi, rồi dùng đám quỷ nước ngoài đằng sau theo dõi tôi để chia phần sao?

Theo cách nói đó, tôi cũng phải ngưỡng mộ ngưỡng mộ ông chủ của cô đấy.” Bàn Tử hừ hừ, bỏ khẩu súng trong tay về thắt lưng.

Hắn đi đến trước mặt mấy tên quỷ nước ngoài phía sau, nhìn xuống với vẻ bề trên.

Đúng vậy, vẻ bề trên...

“Đậu má, lão tử tốn bao công sức mới kiếm được hai khẩu súng lục cũ nát, hàng nhái ở Miến Điện, thế mà đám này lại trang bị đầy đủ ghê!” Bàn Tử cúi đầu cướp lấy một khẩu UZI đang cầm trên tay, cười cười.

Khẩu súng do người Israel chế tạo, cấu trúc gọn gàng, nhẹ nhàng, tốc độ bắn nhanh.

Sau khi được cải tạo, mỗi lần có thể chứa tối đa 32 viên đạn, rất hữu dụng cho việc thám hiểm rừng rậm nguyên sinh như thế này.

Chương 144

Tên quỷ nước ngoài đó nghiến răng muốn vỡ cả hàm, nhưng vì kiêng kỵ Sở Văn, nên không dám ra tay.

Ngược lại, A Ninh khẽ cười nói: "Tôi nghĩ, nền văn minh năm nghìn năm của người Hoa đã trải qua hết tai ương này đến tai ương khác, nhưng tất cả di vật được đưa ra nước ngoài thì lại được bảo tồn rất tốt.

Xưa kia, những kinh thư, trân bảo ở hang Mạc Cao Đôn Hoàng, nếu không sớm được vận chuyển ra nước ngoài, liệu bây giờ còn lại được bao nhiêu?" Không thể không nói, A Ninh nói không sai.

Nhưng Sở Văn khẽ cười một tiếng: "Đừng biến hành động của bọn cướp thành vẻ hào nhoáng như vậy.

Tôi ngủ với phụ nữ của ông chủ, sau đó nuôi cô ta béo tốt, lẽ nào có thể nói tôi làm đúng sao?" "Vãi chưởng!" A Ninh cứng họng!

Đồng thời, trong lòng cô cũng tức giận, tuy rõ ràng biết Sở Văn nói đúng, nhưng cô không phục.

Rõ ràng lúc đầu ở hải để mộ thoát chết thì anh ta đã hôn tôi, đừng tưởng lúc đó tôi hôn mê mà không biết gì!

Kết quả bây giờ hay thật, lâu như vậy không gặp, vừa gặp đã đối đầu tôi, lại còn để Bàn Tử dùng súng chĩa vào tôi nữa?

Chẳng lẽ việc tôi giấu tất cả bí mật trước mặt Khâu Đức Khảo là vô ích sao!

Sở Văn nhìn A Ninh vẻ mặt giận dỗi, liền không nói nên lời.

"Cô về đi, lần này tôi đi tìm tung tích của Bất Ngôn Kỵ, chứ không phải xuống đại mộ, cho nên ông chủ của cô đã tính toán sai rồi!" Hắn

nói xong chuẩn bị quay người đi.

Hệ thống đã nói lần này A Ninh nếu xuống mộ thì có thể gặp nguy hiểm tính mạng, Sở Văn nghĩ, nếu có thể làm cô ta từ bỏ ý định tiếp tục đi theo thì đương nhiên là tốt.

"Sở Văn!

Anh nghĩ tôi chạy một quãng đường xa như vậy, thật sự có khả năng về tay không sao?" A Ninh nói.

Sở Văn thở dài một hơi, thầm nghĩ: Đám phụ nữ này thật sự không thấy quan tài không đổ lệ.

E rằng bây giờ tôi có đứng ra, thừa nhận có Hệ thống, rõ ràng nói cho A Ninh biết lần này có nguy hiểm tính mạng, cô ta cũng tuyệt đối sẽ không tin.

Hắn xoa xoa đầu, Sở Văn cảm thấy thật phiền phức!

"Vậy thì đi theo đi, nhưng có một điều tôi muốn nói rõ, mức độ nguy hiểm của lần này vượt xa mọi tưởng tượng của tôi, cho nên tính mạng của cô và đám quỷ nước ngoài phía sau, tôi không dám bảo đảm.

Nếu các người vẫn muốn đi theo, thì coi như tôi chưa nói gì." Sở Văn và Hạo Thiên Chân nhìn nhau một cái, rồi từ từ quay người lùi vào rừng.

Bàn Tử vung vẩy khẩu UZI trên tay, khẽ cười với tên quỷ nước ngoài cao kều: "Tán Khả Tử, Du Nhị Vi Ao Khang Mỗ!" Ba người quay lưng rời đi, chỉ còn lại A Ninh giậm chân một cái thật mạnh, nghiến răng nói: "Theo kịp!" Suốt đường đi, Sở Văn từ từ tiến về phía trước, vừa cảnh giác môi trường xung quanh.

Hiện tại đã đi được nửa tiếng, chắc là đã đi qua vành đai rừng nguyên sinh, bắt đầu tiến vào khu vực lõi.

A Ninh đi theo sau ba người không xa, ánh mắt cô ta luôn dõi theo Sở Văn, trong lòng không biết đã mắng bao nhiêu lần rồi.

Đột nhiên, vào lúc này, đám người nước ngoài đi theo sau A Ninh chợt náo loạn!

Chỉ thấy một người đàn ông châu Âu cao lớn, da trắng bỗng nhiên ôm miệng, cổ họng anh ta phập phồng, dường như có thứ gì đó muốn vỡ ra!

"Có gì trong cổ họng anh ta kìa!" A Ninh lập tức giơ súng trong tay lên.

"Không biết, không biết, vừa nãy đang đi, anh ta đột nhiên ôm miệng, nhìn..." Một người nước ngoài trong số đó nhanh chóng nói bằng tiếng Anh.

Chỉ thấy người đàn ông châu Âu gầy gò, trắng trẻo kia đang ôm chặt cổ họng, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi!

Sau đó, trong đôi mắt anh ta từ từ rỉ ra tơ máu, chỉ một chốc, đôi mắt đã đỏ hoe, khác với đôi mắt đỏ của Sở Văn (mắt Sở Văn trong môi trường ban đêm chỉ hơi ửng đỏ, còn người châu Âu kia thì toàn bộ lòng trắng mắt đều đầy tơ máu).

"A u u!" Người đàn ông châu Âu kia 'phịch' một tiếng quỳ xuống bụi cỏ, nhanh chóng đến mức mắt thường cũng có thể thấy, khối u ở cổ họng anh ta lại từ từ di chuyển xuống dưới, thậm chí còn muốn chui vào lồng ngực.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cùng những người khác nghe thấy tiếng động phía sau, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Vừa quay đầu lại, Hạo Thiên Chân chợt nói: "Không hay rồi, Nhung Độc Nga chỉ có ở sâu nhất trong rừng rậm!

Nhanh lên, mau rạch cổ họng anh ta ra!" Hạo Thiên Chân đã xem

qua loại bướm này trong tài liệu đã tra trước đó, râu màu xám trắng, răng nanh màu vàng nâu, lưng có lớp lông nhung dày đặc.

"Sở Văn, loại Nhung Độc Nga này rất độc, thông thường chỉ có ở vùng lõi rừng nguyên sinh mới có, không biết tại sao lại xuất hiện ở đây.

Một khi nó bám vào người, nó sẽ lập tức phóng ra độc tố thần kinh, rồi đến đâu thì sưng phù một mảng lớn đến đó!" Đang nói chuyện, Sở Văn cũng đã biết về thứ Nhung Độc Nga mà Hạo Thiên Chân nói.

"Sở Văn!" A Ninh căn bản không ngờ vừa mới vào rừng, trong đội đã có người gặp phải chuyện kỳ lạ, vì vậy ánh mắt cô ta trực tiếp nhìn về phía Sở Văn.

Nhưng cô ta do dự, không biết nên mở lời thế nào.

Vừa nãy Sở Văn đã nói rõ ràng rồi!

Đều bảo là quay về đi, đừng đi theo nữa, nếu cứ khăng khăng theo thì sống chết mặc bay!

Chương 145

Kết quả là bây giờ chưa được bao lâu, đã phải cầu cứu rồi sao!

A Ninh trân trân nhìn khối u trên cổ họng người đàn ông châu Âu từ từ trượt xuống cổ rồi vào lồng ngực, rồi vào bụng, cô liền cảm thấy một trận hoảng sợ!

Đúng lúc này, nghe thấy tiếng "tạch tạch tạch" giòn giã của nguyên Bàn Tử liên tục bắn vào đầu người đó!

"Bàn Tử, chú làm gì vậy!" A Ninh đột ngột quay người, tất cả đám quỷ nước ngoài phía sau cũng đồng thời chĩa súng vào Bàn Tử!

Bàn Tử nhún vai nói: "Đừng dùng súng chĩa vào tôi, chĩa vào đây này!" Hắn chỉ vào Sở Văn nói: "Không phải tôi muốn giết người, tất cả đều là ý của anh ta.

Một người muốn chết hay không, e rằng tiếp theo sẽ phải trải qua nỗi đau đớn khủng khiếp nhất trần đời!" Mắt A Ninh nhìn chằm chằm Sở Văn, dù có tính khí tốt đến mấy cũng không thể nhịn được nữa.

Không quan tâm tôi cũng được, thấy chết không cứu cũng được, nhưng bây giờ lại để Bàn Tử giết người của tôi?

Sở Văn bình thản nhìn ánh mắt A Ninh, sau đó thở dài một tiếng, cầm lấy con dao găm từ tay Hạo Thiên Chân, đi về phía người đàn ông châu Âu đã chết.

Tất cả đám quỷ nước ngoài thấy Sở Văn đi tới, đều vô thức nhường ra một con đường.

Chỉ thấy Sở Văn quỳ xuống bên cạnh thi thể người đàn ông châu Âu, dùng dao găm đâm vào cổ họng anh ta, sau đó rạch một đường từ ngực xuống bụng!

“Óe!” Mấy người đứng gần đó đều che miệng, lùi lại với vẻ mặt kinh hãi.

A Ninh tiến lên nhìn, chỉ thấy phần bụng trước của người đàn ông châu Âu bị Sở Văn rạch ra, thực quản, và cả vùng ngực đều là những chấm trắng nhỏ, sưng tấy dày đặc.

Ở phần bụng của thi thể, có một thứ côn trùng toàn thân đầy máu và dịch nhầy, không thể nhận ra, đang ngọ nguậy.

Sở Văn một đao đâm chết con côn trùng đó, sau đó đứng dậy nói: “Nếu không giết hắn, tiếp theo thứ này sẽ đẻ trứng trong cơ thể hắn, côn trùng sẽ phóng độc tố thần kinh khắp nơi, khiến hắn đau đớn tột cùng và vẫn giữ được ý thức.

Chưa đến hai tiếng, bụng hắn sẽ bị côn trùng biến thành ổ trứng, đến lúc đó bụng sẽ sưng to, rồi tự mắt nhìn vô số Nhung Độc Nga từ miệng bò ra.” Nói xong, hắn lau con dao găm vào ống quần: “Nhung Độc Nga, đây có lẽ là loại côn trùng phổ biến nhất trong chuyến đi này.

Tiếp theo có muốn đi theo nữa hay không, do cô quyết định!” A Ninh cúi đầu nhìn thi thể, biết Sở Văn không nói dối.

“Tôi biết rồi, có lẽ chúng ta có thể hợp tác.” Mặc dù vậy, A Ninh vẫn không chịu từ bỏ: “Các anh đều là cao thủ đạo mộ, còn những người phía sau tôi là những lính đánh thuê ưu tú nhất từ Israel và các nước Trung Đông.

Nếu chúng ta hợp tác, có kiến thức chuyên môn của các anh, thêm vào đó là trang bị và kỹ năng của tôi, không lẽ không giúp ích được gì sao?” Bàn Tử khẽ liếc nhìn A Ninh, trong lòng cảm thán: “Lính đánh thuê ưu tú nhất sao?

Ha ha, A Ninh à A Ninh, sở dĩ cô nói vậy, e là vì cô chưa thấy anh

ta lúc ở Tần Lĩnh Thần Thụ, khi anh ta đi trên mình rồng lửa nhỉ...” Nếu để A Ninh thấy Sở Văn lúc đó, khi anh ta đi trên mình rồng lửa đang cháy rực cả hang động, e rằng cô ta sẽ không đứng đây mà khoe khoang đám lính đặc nhiệm kia lợi hại đến mức nào nữa.

Đương nhiên, Bàn Tử chỉ nghĩ vậy, chứ không nói ra, tất cả đều do Sở Văn quyết định.

Nghe A Ninh nói vậy, Sở Văn dừng bước nói: “Được, hợp tác đi, để lính đánh thuê đi trước.” A Ninh lập tức gật đầu nói: “Được!” Thương vụ này hoàn toàn hợp lý, đám lính đánh thuê tuy kỹ năng tốt, năng lực sinh tồn dã ngoại cực mạnh, nhưng không hiểu đạo mộ, cũng không biết sẽ gặp nguy hiểm gì tiếp theo.

Vì vậy, để họ đi trước dò đường, trong tình huống hợp tác, vào thời khắc then chốt, có lẽ Sở Văn, Bàn Tử tiện tay chiếu cố một chút, cũng có thể giảm thiểu thương vong ở mức tối đa.

Sở Văn sau đó né sang một bên, đám lính đánh thuê nước ngoài đó đi xuyên qua giữa hắn và Hạo Thiên Chân, đi lên hàng đầu.

Sở dĩ hợp tác với A Ninh cũng có cách giải thích.

Theo ký ức của hắn, cái Dạ Lang Mê Thôn này, dường như một nhóm Bất Ngôn Kỵ đã bị cổ trùng ký sinh trong cơ thể, cho nên mới có thể biến thành hành thi tẩu nhục bất tử bất diệt, nhưng hiện tại dường như hoàn toàn khác với ký ức.

Vì kiêng kỵ cổ Dạ Lang vu thuật, nên đương nhiên không thể để Hạo Thiên Chân hay Bàn Tử đi dò đường.

Muốn nói hắn ích kỷ cũng được, nói hắn máu lạnh cũng được, đây chính là cách nghĩ thật sự của Sở Văn.

“Ai đó!” Đúng lúc này, toàn thân Sở Văn đột nhiên nổi da gà, hắn chợt quay phắt ra phía sau, vừa nãy hắn mơ hồ cảm thấy phía sau

lưng dường như có một đôi mắt đang rình rập.

Nhưng phía sau chỉ có thảm thực vật rậm rạp và những loài cây đa dạng.

"Sở gia?

Sao vậy?

Giật mình hả?" Bàn Tử cầm khẩu tiểu liên đi đến bên cạnh Sở Văn.

Mãi một lúc sau, Sở Văn mới lắc đầu nói: "Vừa nãy hình như tôi cảm thấy có người trong rừng đang nhìn chằm chằm tôi, nhưng quay đầu lại thì không phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào." Bàn Tử vỗ vai Sở Văn: "Không sao đâu, chắc là giống Bàn gia tối qua, cứ nghĩ lung tung thôi mà!" Sở Văn quay đầu lại, cảm giác khó chịu trong lòng vẫn còn đó.

Từ khi kích hoạt huyết mạch Thao Thiết, phản ứng và giác quan của hắn trở nên nhạy bén, hắn là sẽ không xuất hiện những chuyện nghi thần nghi quỷ như Bàn Tử.

A Ninh cũng đứng phía sau nhìn một lúc lâu, nhưng không thấy gì.

Người thuộc hạ vừa chết, A Ninh đi đến bên cạnh Sở Văn hỏi: "Loài bướm độc vừa nãy, ý anh là chúng ta sẽ không ngừng gặp phải chúng ở phía dưới sao?" "Tiếp theo chúng ta sẽ gặp phải, e rằng không chỉ có loài bướm độc đó.

Mặc dù Nhung Độc Nga có độc tính cao, nhưng nếu chỉ tiếp xúc với bề mặt cơ thể người, thì nhiều nhất là sẽ nổi mẩn hoặc sưng tấy một mảng lớn, nhưng nếu để nó chui vào cổ họng, thì xong rồi." Sở Văn nói: "Thuộc hạ của cô vừa nãy chắc là ngáp một cái, để cái thứ đó chui vào rồi." Nói xong, Sở Văn tiếp tục bổ sung: "Nếu cô không muốn chết, thì cố gắng hết sức theo sát tôi." Nói xong, hắn không để ý

đến A Ninh nữa, rút ra một thanh trường đao chém phá cây cối phía trước.

Trong lòng A Ninh chợt lóe lên một tia ấm áp nhỏ bé, vừa nãy còn nói sống chết có số, phú quý tại trời, bây giờ lại bắt đầu quan tâm mình sao...

Chương 146

Cái đồ vương bát đản cứng miệng mềm lòng!

Nếu để Sở Văn biết A Ninh bây giờ nghĩ gì, e rằng hắn sẽ vô cùng bất đắc dĩ.

Nhưng thông tin do Hệ thống đưa ra, nói ra cũng sẽ không có ai tin, cho nên hắn chỉ có thể tự mình ngầm cảnh tỉnh cẩn thận.

Sở Văn và Hạo Thiên Chân trên người có huyết mạch đặc thù, cho nên tất cả côn trùng thông thường xung quanh đều tránh xa.

Bàn Tử sớm đã thông minh dùng màng nhựa mỏng bọc kín tất cả những chỗ lộ ra ngoài, đồng thời đeo khẩu trang, bôi đầy bùn lên mặt.

Tuy không thoải mái, nhưng vẫn tốt hơn là bị đầy người mụn nhọt.

Nhưng những lính đánh thuê và A Ninh thì cảm thấy phiền phức.

Không lâu sau, họ cũng học theo Bàn Tử bôi bùn lên mặt, mới khá hơn một chút.

Trong rừng nguyên sinh hoàn toàn không có đường, không có mặt trời, không có chỗ trống, cũng không thể nghỉ ngơi dù chỉ một lát, bởi vì trong rừng rậm dày đặc khắp nơi đều là đỉa, và có một loại âm thanh đặc trưng của rừng nguyên sinh.

Âm thanh đó kỳ lạ, hơi giống tiếng thở, cũng có thể là tiếng gió thổi lá cây xào xạc, tóm lại, nghe nhiều sau đó, tất cả mọi người đều sẽ có một cảm giác hoảng hốt, mơ hồ.

"Khạc!" Bàn Tử nhổ nước bọt, bên trong có một ít côn trùng nhỏ.

Ở nơi như thế này, chỉ cần hơi há miệng hít thở, thì ít nhiều sẽ có

côn trùng nhân cơ hội chui vào miệng người, vô cùng ghê tởm.

Theo Sở Văn ước tính, tiếp theo có lẽ phải đi thêm hai tiếng nữa.

Khi Bàn Tử bên cạnh chém một nhát vào những tán lá rậm rạp, đột nhiên, hắn cảm thấy như chém phải thứ gì đó khác.

Hắn chợt nhấc chân lên kinh hô: "Vãi chưởng, vãi chưởng, tôi chém!

Hình như là người!" "Nói bậy, làm gì có người!" Hạo Thiên Chân tiến lên, cả người cũng cứng đờ.

Rừng vốn đã u ám, ở giữa bụi cỏ phía trước, thật sự có một hình dạng "người" đang đứng, khuôn mặt ẩn trong bóng tối đen kịt, vô cảm nhìn Sở Văn.

Suốt đường đi trong trạng thái hoảng hốt, đột nhiên phát hiện có thứ gì đó xuất hiện phía trước, ít ai có thể phản ứng ngay lập tức.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân liền lùi lại phía sau, đám lính đánh thuê không biết chuyện gì xảy ra, lập tức căng thẳng!

"Tất cả đừng hoảng loạn!" A Ninh hét một tiếng, đồng thời cầm súng chĩa vào "người" trước mặt Bàn Tử hét: "Ai đó!" "Người" đó không hề phản ứng, bất động, dường như là một khối đá vậy.

Bàn Tử hạ thấp người hỏi Hạo Thiên Chân: "Không nhìn tôi à?

Thiên Chân, chúng ta có nên ra tay trước không, cho nó một tràng đạn!" Một trận gió lạnh thổi qua...

Sở Văn nhìn "người" đó tiến về phía trước, thấy Bàn Tử vừa định giơ súng trong tay lên!

"Khoan đã!

Đừng nổ súng vội!" Sau đó Sở Văn từ từ rút trường đao trong tay ra, trong lòng nghĩ: Chẳng lẽ người vừa nãy ở phía sau mình là nó?

Theo những tán lá rậm rạp phía trước bị Sở Văn gạt ra, hắn thấy "người" đó mặc một bộ quần áo cổ đại kỳ lạ, cánh tay trần lộ ra màu xám trắng, đứng trơ trọi giữa những tán lá rộng lớn.

Trong môi trường u ám, trông vô cùng quỷ dị.

Đến lúc này, Sở Văn lại phát hiện ra điều không ổn.

Thì ra, trên người "người" đó, mọc đầy rêu xanh.

Vãi chưởng!

Sợ là không phải người, mà là rùa nghìn năm rồi.

Người nào có thể đứng mãi ở nơi nhiều côn trùng như vậy, bất động, mặc cho rêu xanh mọc đầy người cơ chứ.

Bàn Tử lúc này cũng mạnh dạn đi đến bên cạnh Sở Văn, cả người căng thẳng.

Sau khi nhìn rõ "người" đó, hắn liền thở phào nhẹ nhõm, thì ra đó lại là một bức tượng đá.

Nhưng bức tượng điêu khắc quá chân thực, người đá đó đang quỳ về phía trước bên trái, trên đầu đội một cái mũ giống như cái nồi sắt, khuôn mặt đáng sợ, khóe miệng hơi nhếch lên.

Đến gần nhìn, cũng cảm thấy cảnh tượng đáng sợ, khiến Bàn Tử đổ mồ hôi lạnh trên đầu.

"Ha ha ha!" Ngay sau đó, đám lính đánh thuê cười phá lên, rồi líu lo nói ngoại ngữ.

Bàn Tử nhíu mày nói: "Mẹ nó, đám quỷ nước ngoài này líu lo cái gì vậy...

Chương 147

Chẳng lẽ đang cảm thán kỹ thuật điêu khắc tượng đá tinh xảo tuyệt vời sao!" A Ninh che miệng cười nói: "Đừng nói nữa, anh đấy, vốn dĩ trông rất đàn ông, nhưng lại bị một cục đá nát dọa thành ra thế này..." Bàn Tử nhìn đám người nước ngoài đó, giận tím mặt, thốt ra hai câu chửi thề tiếng nước ngoài mà hắn học được ở quán bar chậm rãi của Bắc Bình Công Thể: "Fuck you!

You bitch!" Sắc mặt đám người nước ngoài cũng không tốt, một tên trong số đó tính khí nóng nảy biết không thể đánh Bàn Tử, vì để trút sự bất mãn, hắn trực tiếp nổ liền ba phát súng vào bức tượng đá, sau đó trừng mắt nhìn Bàn Tử.

"À hả?" Bàn Tử hạ súng trong tay xuống mắng: "Thế nào, lính đánh thuê quốc tế à?

Lão tử là quần chúng Triều Dương đấy, chúng ta tỷ thí xem!" Đúng lúc đó, bức tượng đá vốn đang quỳ nửa chừng bị súng bắn đột nhiên nứt ra, bên trong tượng đá lại rỗng!

Sở Văn đột nhiên hét lên: "Không hay rồi!" Ngay lúc đó, bên trong tượng đá đột nhiên truyền ra tiếng "ong ong" li ti, đám lính đánh thuê nước ngoài nhìn tượng đá một cách khó hiểu, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ bên trong tượng đá có đặt máy ghi âm?

Khoảnh khắc tiếp theo, một làn khói đen bốc lên từ bên trong tượng đá, sau khi lảo đảo tứ phía, nó lao thẳng về phía tên lính đánh thuê vừa nổ súng, và lập tức bao vây khắp cơ thể hắn.

Bàn Tử định thần nhìn kỹ, đậu má đó đâu phải khói đen, rõ ràng là một lũ côn trùng quái dị!

Chỉ là số lượng côn trùng quá nhiều, lại tập trung lại một chỗ, cho nên trông như một làn khói đen!

"A!!!" Giữa một trận hỗn loạn, làn khói đen đó liền bám vào người tên lính đánh thuê đã nổ súng, sau đó khắp cơ thể hắn, những chỗ không bị quần áo che phủ, đều như bị hòa tan, bắt đầu chảy ra chất lỏng giống như nước mủ.

Ngực A Ninh phập phồng, hơi thở gấp gáp, cô trố mắt há hốc mồm nhìn tất cả.

Nhớ lại lời Sở Văn nói trước đó, cô liền giơ súng lên chĩa vào người đó!

"Hơ!!

A, hơ!

Hơ!" Ngay sau khi lũ côn trùng đen vừa bám vào người, người đó còn có thể kêu la, nhưng lúc này, trên mặt hắn đã không còn hình người nữa, khuôn mặt sâu sắc của người đàn ông châu Âu ban đầu dần dần bị lũ côn trùng đó hòa tan, trên mặt, cổ và cánh tay đã có thể thấy rõ những xương trắng ghê rợn!

"Mẹ kiếp, may mà Bàn gia vừa nãy không chém nứt thằng này, nếu không bây giờ Bàn gia cũng thành một vũng nước mủ rồi!" Bàn Tử xem phim Hồng Kông, hiệu quả của côn trùng bám vào người, rất giống với Hóa Cốt Miên Chưởng trong Lộc Đỉnh Ký!

"Chạy!" Sở Văn hét một tiếng, sau đó tất cả mọi người đều bắt đầu rời xa tên lính đánh thuê đó, chỉ để lại một người từ từ hóa thành một vũng thi thủy, thấm vào bùn đất của rừng nguyên sinh.

Những con côn trùng đen đó từ trong thi thủy bò ra, rung rẩy thân

mình đi lại khắp nơi, một lát sau, lại từ từ bò trở lại bên trong bức tượng đá quỷ dị kia.

Bàn Tử vừa chạy vừa chửi: "Đậu má cái chỗ này, loại côn trùng nào cũng lợi hại hơn loại côn trùng nào!

Vừa nãy con bướm độc đó đã đủ kinh khủng rồi, lần này lũ côn trùng quái dị trong tượng đá lại còn hủy thi diệt tích nữa?" "Đó không phải tượng đá!

Đó là người!

Người chết..." Sở Văn thở hổn hển.

Vừa nãy khi bức tượng đá nứt ra, Sở Văn đột nhiên phát hiện mình đã nhầm, đó không phải tượng đá, mà là nhân dũng (tượng người chôn cùng).

Bởi vì tượng đá bị súng bắn lẽ ra phải là trạng thái đá vụn bay loạn xạ, nhưng khi viên đạn bắn vào bề mặt nhân dũng, lại kéo theo một mảng lớn biểu bì tạo thành vết lõm.

Nhân dũng gần hai nghìn năm trước, khi còn sống đã bị gieo trứng côn trùng vào trong cơ thể!

Lúc này hắn mới ý thức được vấn đề ở đâu, trước đây bất kể là hải hầu tử, cấm bà, kể cả con rồng chín âm kia hắn đều có cách đối phó.

Nhưng gặp phải những cổ trùng này, đâu thể cứ cầm dao ngọc tím xông lên chém được...

"Nhân dũng?" Hạo Thiên Chân hít ngược một hơi khí lạnh: "Sao trong bụng nhân dũng lại có côn trùng quái dị?" "Tôi cũng không chắc lắm!" Sở Văn quay đầu liếc nhìn phía sau, phát hiện côn trùng không đuổi theo, sau đó thở phào nói: "Thực ra côn trùng là loài vật lợi hại nhất trên thế giới, chỉ là hình thể hạn chế uy lực của chúng.

Sức mạnh và sức sống của côn trùng đều là mạnh nhất trên Trái Đất, côn trùng nhiều cũng có thể cắn chết người." A Ninh vốn dĩ cho rằng lần này chỉ là tìm kiếm tung tích của Bất Ngôn Kỵ, nhưng không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện kỳ quái đến vậy trên đường!

Lần trước đi hải để mộ, cô ta chỉ phải đối mặt với cơ quan và hải hầu tử những thứ đó.

Lúc đó cô ta chưa từng thấy cảnh tượng thảm khốc một người sống bị côn trùng cứng nhắc hòa tan như vậy.

Người phụ nữ sâu sắc như A Ninh, bây giờ cũng có chút bối rối.

Bàn Tử toàn thân mềm nhũn, vốn muốn ngồi xuống đất, nhưng lại sợ khắp nơi đều có thứ quái dị, nên đành phải khom lưng chống đầu gối thở hổn hển: "Côn trùng gì mà, cái thứ này lại còn biết Hóa Cốt Miên Chưởng nữa?

Đậu má đúng là tà quái..." "Đám quỷ nước ngoài này thật sự là..." Bàn Tử bây giờ hận không thể dùng một tràng đạn bắn chết hết đám quỷ nước ngoài trước mặt, hắn mắng đám lính đánh thuê: "Đậu má, lão tử không cần biết các người ở khu vực nào lợi hại đến mấy, nhưng đã đến đây rồi thì ít làm càn trước mặt Bàn gia đi.

Vừa nãy thằng cha đó suýt chút nữa hại chết tất cả chúng ta, lũ mẹ nó khốn kiếp, bây giờ nghe lời Sở gia của tôi, nếu không lão tử bây giờ sẽ làm thịt các người!" Nói xong, hắn hét lên với A Ninh: "A Ninh, bây giờ cô dịch lời của Bàn gia cho đám heo ngu ngốc này nghe, không được sửa một chữ nào!" A Ninh cũng biết sự nghiêm trọng của vấn đề hiện tại, nên cô lặp lại lời Bàn Tử cho đám lính đánh thuê nghe.

Bọn họ vốn dĩ sợ chết khiếp, giờ được A Ninh dịch xong liền ngoan ngoãn gật đầu.

Bàn Tử thấy A Ninh dịch xong, liền nghi ngờ trừng mắt: “Cô, không dịch theo nguyên văn à?

Chương 148

Tại sao tôi không nghe thấy tiếng Anh của 'lão tử' và 'mụ đích'?" "..." A Ninh thấy Bàn Tử đúng là đồ thô lỗ, nên không thèm để ý nữa.

Bàn Tử sốt ruột giậm chân: "Ấy, con mụ này, không dịch mấy lời chửi thề của tôi, đám quỷ nước ngoài sẽ không có cảm giác nguy hiểm, không có cảm giác nguy hiểm thì làm sao có sự nhập tâm được, thật là..." Hạo Thiên Chân nhìn vẻ mặt trầm tư của Sở Văn, biết anh hẳn là biết điều gì đó, liền nói: "Sở gia, tiếp theo chúng ta có thể sẽ gặp phải những thứ này, cho nên nếu anh có phỏng đoán gì, không ngại nói ra đi." Sở Văn lắc đầu nói: "Tôi không chắc chắn, nhưng tôi nghĩ, làn khói đen trong nhân dũng vừa nãy, có thể là một loại côn trùng gọi là Thải Mặc Quỷ Trùng, kích thước như muỗi, sau khi gặp con mồi sẽ phóng ra nước bọt.

Nước bọt này có thể làm tan chảy cơ bắp của con mồi, sau đó chúng sẽ hấp thụ chất lỏng thịt đã tan chảy đó để ăn..." "Thải Mặc Quỷ Trùng?" Hạo Thiên Chân như nhớ ra điều gì đó: "Tôi biết, trước đây ở gần Miến Điện đã khai quật được mẫu vật của loại côn trùng này, trong truyền thuyết của một số dân tộc thiểu số ở đó, chúng là vật nuôi canh giữ địa ngục, nhưng thứ này đã tuyệt chủng từ hàng nghìn năm trước rồi mà..." Đột nhiên, anh ta ngậm miệng lại, liên tưởng đến lời Sở Văn vừa nói đó không phải tượng đá, mà là nhân dũng.

Một suy nghĩ chợt hiện lên trong đầu mọi người.

"Vãi chưởng, người Dạ Lang cổ đại ít nhất từ nghìn năm trước đã có thể điều khiển hoặc lợi dụng loại côn trùng quỷ dị này sao?" Bàn Tử kinh hãi nói.

Đúng lúc này, A Ninh đột nhiên đứng trước mặt Sở Văn: "Khoan

đã!" "Trước đó không phải nói là tìm kiếm đồ cổ của Bất Ngôn Kỵ sao?

Bây giờ lại lôi cả Cổ Dạ Lang Quốc vào?" A Ninh bây giờ cuối cùng cũng biết, mục đích lần này của ba người Sở Văn, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tuyệt đối không chỉ đơn giản là tìm kiếm tung tích cuối cùng của Bất Ngôn Kỵ!

Sở Văn liếc nhìn Hạo Thiên Chân, hai người khẽ gật đầu.

Hắn biết bây giờ trừ phi "hắc ăn hắc" giết hết A Ninh, nếu không thì những gì nên biết vẫn phải biết.

Vì vậy, hắn đại khái nói cho cô biết, lần này, nghi ngờ tung tích cuối cùng của Bất Ngôn Kỵ nằm trong một đại mộ cổ Dạ Lang trước thời Hán mạt.

A Ninh nghe xong tin tức này không biểu lộ nhiều cảm xúc, nhưng trong lòng cô lại dâng lên sóng gió ngập trời.

Cái cổ quốc thần bí của dân tộc thiểu số truyền thừa hai nghìn năm đó, đã đột nhiên biến mất một cách bí ẩn vào cuối thời Hán sao!

Hèn gì lại phải đến Quý Châu!

Vậy thì trong đại mộ cổ Dạ Lang này, nơi Bất Ngôn Kỵ phải hao binh tốn của để đến, rốt cuộc đang chôn cất ai?

Một vị vua nào đó của Cổ Dạ Lang?

Hay một nhân vật quan trọng hơn?

Trong tay người đó, chẳng lẽ nắm giữ thứ mà Bất Ngôn Kỵ muốn sao?

A Ninh ngay lập tức bị từng đám sương mù bao vây.

Ông Khâu Đức Khảo hiện tại chỉ biết Sở Văn dường như đã tìm thấy kho báu khổng lồ, nhưng ai ngờ được, kho báu khổng lồ đó lại

ẩn giấu trong một kho báu khác, tức là trong đại mộ của một nhân vật thần bí nào đó của Cổ Dạ Lang!

Cô ta vội vàng hỏi: "Chủ nhân lăng mộ đó là ai, bây giờ có manh mối gì không?" Bàn Tử nhún vai nói: "Bàn gia tôi chỉ lo đánh đấm và đào mộ thôi, chuyện động não thì cô phải hỏi hai vị kia." A Ninh nhìn về phía Sở Văn, nhưng lại thấy Hạo Thiên Chân mở miệng nói: "Tôi cũng không biết, đều là Sở Văn dựa vào manh mối trên tấm da cổ đó mới đưa tôi đến đây.

Nhưng sau hàng loạt chuyện vừa rồi, tôi cảm thấy thân phận của chủ nhân lăng mộ này e rằng không đơn giản như vậy." Lúc đó Sở Văn đột nhiên nói: "Thiên Chân, anh có nhớ nhân dũng vừa nãy trên đầu dường như đội một cái nồi sắt không?" Hạo Thiên Chân gật đầu nói: "Đúng vậy, vừa nãy lúc nhìn tôi cũng thấy lạ, đó gọi là sáo đầu táng, nhưng đó rõ ràng là nhân dũng, tại sao trên đầu cũng phải đội khí cụ bằng đồng..." Lúc đó A Ninh kỳ lạ hỏi: "Sáo đầu táng là gì?" Hạo Thiên Chân nói: "Đó là một loại hình tuẫn táng độc đáo của Cổ Dạ Lang, sẽ dùng rìu đồng chụp lên đầu người chết, cũng chính là cái thứ giống như cái nồi kim loại mà tôi thấy vừa nãy.

Ở một số vùng núi quanh Quý Châu đã khai quật được những ngôi mộ tương tự, bên trong tổng cộng có 78 bộ hài cốt, trong đó có 12 bộ được chôn theo kiểu sáo đầu táng." Sở Văn lúc đó đứng im, dường như đã hiểu ra.

Trong hơn bảy mươi bộ hài cốt, chỉ có mười hai bộ được chôn theo kiểu sáo đầu táng, vậy thì, thân phận của mười hai người đó chắc chắn khác biệt với những người còn lại.

Và thân phận của họ chắc chắn phải cao hơn những người khác.

"Chẳng lẽ..." Sở Văn đột ngột ngẩng đầu nói với A Ninh: "A Ninh, cô bảo người tìm kiếm xung quanh, cẩn thận một chút, nếu

không có gì bất ngờ, gần đây chắc chắn có những nhân dũng tương tự y hệt." Quả nhiên.

Sau khi A Ninh sắp xếp, mấy tên lính đánh thuê đó cẩn thận dò xét trong bụi cỏ.

Đạo mộ thì không được, nhưng dò xét những động tác tương tự như rà phá bom mìn thì lính đánh thuê là lính đánh thuê, không lâu sau, một tên lính đánh thuê mặt đầy râu ria đã gọi A Ninh.

"Đưa tôi đi!" Sở Văn lập tức cùng Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác đi về phía nhân dũng đó.

"Chậc chậc, cẩn thận một chút, đừng có đụng vỡ, vạn nhất lũ Thải Mặc Quỷ Trùng đã tuyệt chủng hàng nghìn năm lại bò ra, thì xong đời." Bàn Tử vây quanh nhân dũng mới tìm thấy để kiểm tra.

Giống như cái trước đó, mỗi nhân dũng đều đội rìu đồng, chỉ lộ ra miệng, mắt, mũi, biểu cảm cũng âm u và khóe miệng hơi nhếch lên.

Sở Văn xem xét kỹ một lúc rồi nói: "Muốn biết thân phận của chủ nhân lăng mộ, thì trước tiên phải biết thân phận của những nhân dũng đang quỳ này.

Theo ghi chép trong sử liệu, xã hội nô lệ Cổ Dạ Lang, trong cấu trúc xã hội có một nhóm người thần bí quan trọng.

Tôi đoán những nhân dũng này được làm từ những người đó." Hạo Thiên Chân đang nhìn nhân dũng, nghe Sở Văn phỏng đoán, một tia linh quang chợt lóe lên, liền nói: "Là, phù thủy Cổ Dạ Lang!?" Ngay lập tức, anh ta lục lọi trong tài liệu của mình, có ghi chép về loại này.

Nghề phù thủy có ở bất cứ đâu, chỉ là có nơi gọi là tế ti, hoặc những cái tên khác.

Nhưng phù thủy Cổ Dạ Lang khác với các bộ lạc, dân tộc khác, số

lượng của họ rất đông đảo, trong một số tài liệu địa phương ghi lại, hầu như ai cũng biết phù thuật.

"Đúng!" Sở Văn khẳng định nói: "Tôi nghĩ, tất cả những người được chôn theo kiểu sáo đầu táng, đều là phù thủy." "Sao anh dám khẳng định như vậy?

Hiện tại ngay cả trong xã hội, người ta cũng vẫn đang tranh cãi về thân phận của những người được chôn theo kiểu sáo đầu táng, làm sao anh có thể khẳng định đó là phù thủy Cổ Dạ Lang được?" Hạo Thiên Chân bán tín bán nghi nói.

Sở Văn cười cười nói: "Thiên Chân, anh nghĩ xem, ở những bộ lạc cổ xưa tồn tại khắp thế giới, người ta có coi trọng trang sức đầu rất nhiều không?" A Ninh chen lời: "Tế tự của bộ lạc?" "Đúng vậy, ví dụ như phù thủy tộc Ngạc Ôn Khắc gần Nga La Tư, họ sẽ đeo sừng hươu.

Chương 149

Hay như ở Dương Phổ Đầu, Vân Nam đã khai quật được, một bộ hài cốt tế ti của Cổ Điền Quốc, cũng có một cái bát đồng trên đầu.

Cho nên tôi đoán, phàm là những người được chôn theo kiểu sáo đầu táng đều là phù thủy trung và hạ tầng..." Sở Văn nói xong, dừng lại một chút.

Hắn cảm thấy mơ hồ đã biết thân phận của chủ nhân lăng mộ Cổ Dạ Lang Quốc.

Có thể để nhiều phù thủy như vậy được làm nhân dũng tùy táng, lại là kiểu nhân dũng quỳ nửa người, chứng tỏ thân phận của chủ nhân lăng mộ rõ ràng rất cao.

Trừ các đời quốc chủ Cổ Dạ Lang Quốc, chỉ có một loại người có thể có đãi ngộ như vậy.

Đó chính là Đại Vu Sư của Cổ Dạ Lang Quốc!

Thêm vào đó, Bất Ngôn Kỵ vẫn luôn tìm kiếm bí mật của sự trường sinh.

Nếu chủ nhân lăng mộ chỉ là một quốc chủ bình thường, e rằng Bất Ngôn Kỵ sẽ không hứng thú đến vậy.

Vậy thì câu trả lời đã rõ ràng.

Đương nhiên, có một điểm Sở Văn vừa nãy chưa nói.

Cách chôn cất sáo đầu táng của Cổ Dạ Lang Quốc có tổng cộng hai loại.

Loại phổ biến nhất là loại mọi người đang thấy, đầu đội rìu đồng.

Loại còn lại là sau khi người chết, toàn bộ sẽ được đặt vào một

chum đồng, sau đó đậy nắp đồng lại.

Loại sáo đầu táng thứ hai cực kỳ hiếm thấy... lại vô cùng giống với Quán Tử Thi mà Uông Tàng Hải đặt trong Tây Sa Hải Để Mộ!!

Sở Văn đột nhiên cảm thấy như đã nắm bắt được điều gì đó!

Hệ thống nói đúng, Uông Tàng Hải quả nhiên ở đây.

Vậy thì suy đoán theo thời gian và triều đại, Bất Ngôn Kỵ của thời Bắc Ngụy không phải đã tìm thấy thông tin liên quan đến vĩnh sinh sao?

Sở Văn nhớ, lần đầu tiên thấy Quán Tử Thi ở hải để mộ lúc đó có chút kỳ lạ.

Loại tà thuật đó không phải pháp thuật Thăng Long, ai ngờ hôm nay, ở Cổ Dạ Lang Quốc tại Quý Châu mới phát hiện ra mấu chốt của vấn đề.

Hắn lập tức nói những suy đoán trong lòng cho những người khác nghe.

Hạo Thiên Chân sau khi nghe xong thì ngây người, trong lòng tràn đầy chấn động.

Anh vốn tưởng rằng sau hai lần thám mộ, mình đã rất quen thuộc với Sở Văn.

Nhưng bây giờ mới phát hiện, anh ta dường như có tiềm năng vô hạn.

Lại có thể dựa vào mấy nhân dũng, với vô số manh mối nhỏ nhặt, không cần vị trí lăng mộ mà suy đoán ra thân phận của chủ nhân lăng mộ!

Hạo Thiên Chân không kìm được mở miệng cười khổ: "Lão Sở, không nói những cái khác, người tôi từng gặp cũng không ít, anh là

người duy nhất vừa có võ nghệ sánh ngang Tiểu Ca, đồng thời lại có trí tuệ nghịch thiên...

May mà anh là người giải đố, nếu là người tạo ra mê cung, thì sẽ đáng sợ đến mức nào...” Sở Văn nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, trong lòng chợt động.

Hắn nhìn Hạo Thiên Chân, thầm nghĩ, thực ra phong thủy thiên hạ luân chuyển, mỗi người chúng ta đều đang trưởng thành.

Hôm nay anh vẫn đang truy tìm dấu vết của Tam Thúc để phá giải những bí ẩn, nhưng mười năm sau, có lẽ anh sẽ nắm giữ một ván cờ lớn, cuốn tất cả mọi người vào đó...

Đến lúc đó, e rằng anh cũng sẽ là một người tạo ra mê cung rồi.

“Đại Vu Sư Cổ Dạ Lang Quốc...

Nhân dũng, côn trùng quái dị...” Hạo Thiên Chân trầm ngâm: “Tôi trước đây thực sự có nghe một câu chuyện dân gian cổ về Dạ Lang Xà Trùng Hí Hán Quân...” Sau đó Hạo Thiên Chân kể cho mọi người nghe: Khi trước anh trò chuyện với một số người già ở Quý Châu, thực sự đã biết một số truyền thuyết dân gian về Đại Vu Sư Cổ Dạ Lang Quốc.

Vào cuối thời Hán, cũng là trước khi Cổ Dạ Lang Quốc bí ẩn biến mất, Dạ Lang Quốc và mấy tiểu quốc lân cận liên kết muốn phản lại Đại Hán Triều, vì vậy Hán Triều đã phái một vị tướng quân họ Vương.

Sau khi tướng quân họ Vương đến Tây Nam, để tìm hiểu về Cổ Dạ Lang Quốc, ông đã đặc biệt cải trang đến nhà một lão già địa phương để ăn cơm, đồng thời thăm dò tình báo.

Lão già hiếu khách, liền bảo con trai đi bắt hai con rắn về, lột da chặt xương rồi ném vào nồi nấu chín.

Tướng quân Vương thấy lão già khí độ bất phàm đột nhiên sinh nghi.

Nghe nói Dạ Lang Quốc có phù thủy, mà phù thủy thì không ăn rắn, vì vậy ông liền yêu cầu lão già cùng ăn, nếu lão già không ăn, thì có gian trá, sẽ cho phục binh xung sát vào.

Kết quả lão già quả nhiên không ăn, và nói: "Vừa nãy tôi chưa phát hiện, con rắn này là rắn đói, ăn chẳng có vị gì, đợi tôi cho nó ăn no đã." Tướng quân Vương trong lòng kinh ngạc, rắn đã bị cắt thành mấy đoạn, ném vào nồi nóng, không biết lão già sẽ cho nó ăn bằng cách nào.

Chương 150

Chỉ thấy lão già gọi con trai, bảo nó há miệng, sau đó con trai ông ta lại từ trong miệng nôn ra một con ếch, lão già ném con ếch vào nồi, sau đó giận dữ mắng: "Ếch này cũng chỉ là ếch đói, đợi tôi cho nó ăn no đã, rồi sẽ cùng ăn." Vừa nói xong, con trai lão già lại há miệng ra, trong miệng liền xuất hiện vô số muỗi.

Lão già thở dài nói: "Muỗi còn chưa no, ếch cũng không ăn, đợi tôi cho muỗi ăn no đã." Sau đó, giữa lúc nói chuyện, vô số muỗi bay tán loạn liền nuốt chửng tất cả binh lính Hán đang phục kích bên ngoài nhà.

Vị tướng quân Vương đó kinh hãi, lập tức chuẩn bị chạy trốn, ai ngờ trong bụng đột nhiên đau quặn, dường như có thứ gì đó đang gặm nhấm ruột gan, định thần nhìn kỹ, con rắn trong nồi vừa nãy đã biến mất tăm.

Chỉ thấy lão già chỉ vào bụng mình nói: "Tướng quân Vương, con rắn này mùi vị thế nào?" Kể xong câu chuyện, tuy là truyện dân gian, nhưng Bàn Tử và A Ninh cùng những người khác đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng.

Sở Văn cũng vậy!

Hắn cũng là lần đầu tiên nghe câu chuyện dân gian về Đại Vu Sư Cổ Dạ Lang Quốc được kể ra!

"Câu chuyện này giống hệt những gì chúng ta đã trải qua!" Sở Văn đột nhiên rùng mình nói: "Những con muỗi mà đứa con trai kia nôn ra từ miệng, không phải rất giống với Thải Mặc Quỷ Trùng bay ra sau khi nhân dũng bị vỡ nát vừa nãy sao." Đúng vậy!

Từ miệng người phun ra côn trùng, nuốt chửng quân Hán, đồng

thời thiện về điều khiển rắn độc và côn trùng quái dị, đây đều là thủ đoạn của đại vu sư!

Mặc dù trong truyện dân gian có chút khoa trương.

Nhưng sau cảnh tượng vừa rồi, Sở Văn dám khẳng định, đứa con trai của lão già trong câu chuyện, chắc chắn chính là nhân dũng không nghi ngờ gì nữa!

Hiểu rõ điều đó, Sở Văn lập tức nói: "Sự tình đã đến nước này, thà tin là có còn hơn không.

Dựa theo truyền thuyết mà Thiên Chân vừa kể, thì tôi đoán, thủ đoạn của đại vu sư có thể là kết hợp tà thuật với người, côn trùng, động vật hoặc thực vật." "Trong đó, Quán Tử Thi biến trẻ con thành dưỡng liệu thực vật, còn những nhân dũng này thì biến người thành dưỡng liệu côn trùng.

Tuy tôi chưa gặp sự kết hợp tà thuật giữa người và động vật, nhưng nhất định phải hết sức cẩn thận!" Nói xong, hắn quay người nhìn rừng rậm xung quanh nói: "Được rồi, có những nhân dũng này, tôi dám khẳng định, lăng mộ của Đại Vu Sư Cổ Dạ Lang đang ở gần đây." Bàn Tử trước đó nghe mọi người phân tích đến mức buồn ngủ, bây giờ nghe Sở Văn nói lăng mộ ở gần đây, liền tỉnh táo lại: "Đâu rồi?

Sở lão bản?

Cho chúng tôi xem một tay tuyệt kỹ phong thủy định huyệt của anh đi?

Có cần Bàn gia tôi phối hợp bắn một phát súng không?" Sở Văn quay người lại, nhìn lên bầu trời rậm rạp lá cây trong rừng.

Từ những khe lá cây trong rừng, nhìn lên bầu trời lại một lần nữa mây đen dày đặc, cả bầu trời nặng nề đè lên rừng nguyên sinh, dường

như muốn trấn áp tất cả sinh linh nơi đây vậy.

"Không cần bắn súng đâu, tôi đợi sấm!" Sở Văn đứng yên nói.

Bàn Tử thu súng lại, hắc hắc cười, liếc mắt nhìn đám lính đánh thuê đang ôm súng nhìn quanh, trong lòng đắc ý: "Mấy tên nhóc, cứ xem đi, để các người kiến thức tài nghệ đạo mộ của Bàn gia đây, đều có bản lĩnh kinh thiên động địa, quỷ thần phải khóc lóc nhường bước!" Nhanh chóng, mây đen trên đỉnh đầu ngưng tụ lại một chỗ, khu rừng vốn u ám bỗng chốc trở nên tối đen như mực.

Tiếng sấm "oanh long long" vang dội trên bầu trời rừng rậm, làm chim chóc và côn trùng kêu loạn xạ.

Sở Văn chắp tay sau lưng, nhắm mắt lại.

Trong không khí từ từ lan tỏa mùi ozon nồng nặc trước cơn mưa.

Oanh long long!

Oanh long long!

Liên tục mấy tiếng sấm sét từ xa vọng đến trong rừng nguyên sinh...

A Ninh nhìn bóng lưng Sở Văn, suýt chút nữa quên cả thở.

Cô nhớ, lần đầu tiên đạo mộ cùng Sở Văn, trên con thuyền đánh cá cũ nát kia, Sở Văn đã rút súng bắn lên trời, dùng tài nghệ "văn thanh định huyệt" (nghe tiếng xác định huyệt mộ).

Cũng chính khoảnh khắc đó, người đàn ông này bắt đầu từ từ bén rễ trong lòng cô.

Còn lần này thì là thực sự "nghe sấm định huyệt", không biết tại sao, trong lòng A Ninh lại bắt đầu có chút kích động.

Sở Văn đứng yên lặng lắng nghe tiếng sấm dưới ánh mắt của mọi người!

Lúc đó, mấy tên lính đánh thuê của A Ninh nhìn nhau mấy cái, trong mắt ẩn hiện chút khinh thường.

Trong số đó có người thì thầm trò chuyện từ xa.

Đại ý là người này đang làm màu, giở trò, sắp mưa rồi, không những không tránh mà còn đứng đó, hại tất cả mọi người đều phải cùng dầm mưa.

A Ninh nghe thấy tiếng bàn tán, quay người lại nhìn bọn họ với vẻ mặt không cảm xúc.

Chưa kịp nói gì, cô thấy Sở Văn đột nhiên hành động.

Trên bầu trời đột nhiên lóe lên một tia chớp, sau đó ba giây, tiếng sấm lại một lần nữa vang lên.

Sở Văn rút dao găm từ thắt lưng ra, quay người nhanh chóng tước một mảng vỏ cây đại thụ bên cạnh.

Đồng thời dùng dao găm khắc thứ gì đó lên cây!

Chương 151

A Ninh nhíu mày, hỏi Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Anh ấy đang làm gì vậy, lần trước ở hải để mộ, anh ấy chỉ cần một tiếng súng là có thể xác định chính xác vị trí lăng mộ, nhưng tiếng sấm vang lâu như vậy mà vẫn chưa xác định được sao?" Bàn Tử liếc nhìn đám lính đánh thuê nước ngoài đang thì thầm, trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi bất an.

"Ách...

Lần trước là trên mặt biển, xung quanh đều trống trải, cho nên có thể định vị chính xác.

Lần này ở trong rừng nguyên sinh, bất kể là cây cối xung quanh, hay hệ thống rễ cây phức tạp của những cây cổ thụ cao vút dưới lòng đất, e rằng đều sẽ gây ra sự nhiễu loạn nhất định cho việc phán đoán..." Hạo Thiên Chân ngập ngừng.

Nếu Sở Văn lần này không thể định vị được, thì việc mất mặt là chuyện nhỏ, nhưng sẽ khó mà phán đoán tung tích của Bất Ngôn Kỵ, cũng không thể tìm ra kho báu để lại, và cái gọi là bí mật trường sinh nữa.

Trong khoảnh khắc đó, trên trời cuối cùng cũng lác đác rơi xuống những hạt mưa nhỏ, nhưng chưa đầy ba mươi giây sau, đã biến thành trận mưa như trút nước!

Sở Văn ướt sũng cả người, nhưng vẫn tiếp tục khắc trên thân cây!

Oanh oanh oanh oanh long long...

Giữa lúc sét đánh sấm rền, khuôn mặt Sở Văn cũng lúc sáng lúc tối, khoảng hai phút sau, hắn đột nhiên cắm dao găm vào thắt lưng, và

trên mặt lộ ra nụ cười!

Thấy vẻ mặt của Sở Văn, Bàn Tử không thèm để ý đến mưa bão, ngược lại còn cười ha hả: "Mẹ kiếp!

Sở gia của tôi đúng là quá đỉnh, trong tình huống nhiều vật cản như vậy, cuối cùng vẫn tìm ra hướng đi cuối cùng của cái tên Bất Ngôn Kỵ khốn kiếp đó!" A Ninh, Bàn Tử, và đám lính đánh thuê đều vây quanh Sở Văn, muốn xem hắn khắc cái gì nãy giờ!

Kết quả là Hạo Thiên Chân vừa đi đến gần, đột nhiên cả người chấn động!

Nhìn trên thân cây đã bị bóc vỏ, mỗi vết dao đều rõ ràng, từng nhát từng nhát một!

Trên đó đơn giản khắc một sơ đồ cấu trúc đại mộ hình chữ "Hồi"!

Bất kể là đường hầm, hang động, tiền thất, đài hạ táng, hay chủ mộ thất đều rõ ràng có thể nhìn thấy!

Thì ra, suốt thời gian dài như vậy, Sở Văn không chỉ tìm kiếm vị trí lăng mộ của đại vu sư, mà còn lợi dụng từng tiếng sấm vọng lại trong đất, và tiếng vang rỗng từ trong mộ thất, dùng đôi tai của mình để nghe rõ ràng toàn bộ cấu trúc lăng mộ!

Bàn Tử nhìn bản đồ khắc trên thân cây, từ từ lùi lại hai bước, vừa lắc đầu vừa kinh hãi nói: "Không phải người!

Không phải người!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, có đánh chết Bàn gia tôi cũng không tin có người có thể làm được đến mức này!" "Hèn gì lại không cần lão tử bắn súng giúp, thì ra Sở gia có dã tâm lớn đến thế!" Hạo Thiên Chân ngây người nhìn bản đồ kết cấu mộ thất khắc trên thân cây.

Đây mới là thực lực thật sự của Thính Lôi Định Huyệt sao?

Chợt nghĩ lại, Hạo Thiên Chân không khỏi cảm thán sự hạn hẹp của mình.

Phải biết rằng cao thủ trộm mộ đỉnh cao nhất của Quan Tinh Định Huyệt có thể dựa vào thiên tượng và địa thế núi non, trong dãy núi rộng lớn mà chính xác đào một đường hầm thẳng xuống dưới quan tài ở chủ mộ thất!

Huống chi còn có Thính Lôi Tuyệt Kỹ thần bí hơn cả Quan Tinh Định Huyệt!

Sở Văn lùi lại hai bước, mái tóc ướt đẫm vì trận mưa như trút nước, quay đầu nhìn về phía A Ninh: "Cách đây tám trăm mét, hướng đông nam, sâu khoảng bảy mét dưới đất, nhưng mọi người cẩn thận, vì vừa nãy tôi nghe thấy, bên trong mộ thất có người…" Ầm ầm!

Đúng lúc này lại một tiếng vang trời động đất nữa!

Toàn thân A Ninh nổi da gà, gáy cô tê dại.

Câu nói của Sở Văn cụt lủn, nửa câu đầu thì dễ hiểu, chẳng qua là vị trí cụ thể của mộ táng, nhưng nửa câu sau thì sao?

Trong mộ thất, có người?

Trong một mộ táng gần hai ngàn năm, có người?

Chẳng lẽ là âm binh của Bất Ngôn Kỵ?

Hay là nhân dũng của Đại Vu Sư Cổ Dạ Lang quốc?

Từ lúc nãy trời chuyển biến, Bàn Tử vẫn luôn bị Sở Văn làm cho kinh ngạc, giờ nghe câu nói đó, vội vàng hỏi: "Sở gia, không nhầm chứ?

Trong mộ thất có người?

Người sống hay người chết?

Đứng yên một chỗ hay đi loanh quanh khắp nơi?" Hạo Thiên Chân mắng: "Đồ ngốc!

Làm sao mà nghe rõ được, Thính Lôi Tuyệt Kỹ tuy thần kỳ, nhưng tình huống bên trong mộ táng phức tạp, có thể nghe ra toàn bộ kết cấu đã không dễ rồi, còn muốn nghe ra cả những bảo bối trong mộ có kiểu dáng gì nữa sao?" Bàn Tử lẩm bẩm: "Nếu mà nghe ra được kiểu dáng minh khí thì tốt quá rồi…" A Ninh lúc này mới lấy lại bình tĩnh, trước mắt không cần biết ý nghĩa của "có nhiều người" mà Sở Văn nói là gì, giờ đã tìm thấy mộ táng, vậy thì tiếp theo là lúc đám thủ hạ đào đường hầm!

Đến nước này, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và những người khác chăm chú nhìn bản đồ kết cấu mộ táng do Sở Văn khắc, cố gắng ghi nhớ trong đầu, sau đó tất cả mọi người đều bắt đầu khó khăn đi về phía mà Sở Văn đã chỉ.

Lúc này trong rừng tùng, trời đã tối sầm, thêm vào những hạt mưa to nặng trĩu trên tán lá rộng, khiến mọi người như lạc vào một Thủy Liêm Động.

Chương 152

Khắp nơi đều là màn nước, tầm nhìn tệ đến mức kinh khủng.

Mọi nơi đều là những giọt nước bắn tung tóe, trong chốc lát, hơi nước và sương mù dày đặc đã bao phủ toàn bộ khu rừng.

Ngoại trừ Sở Văn, tầm nhìn của mọi người chỉ còn khoảng một mét!

Dưới chân cũng bắt đầu lầy lội không chịu nổi, tám trăm mét đường, phải mất nửa tiếng đồng hồ mới đến được mục tiêu.

Do sương mù dày đặc, Sở Văn vừa lắng nghe tiếng sấm trên trời, vừa không ngừng điều chỉnh hướng đi cho mọi người, đột nhiên từ trong màn nước dưới một tán lá rộng, hắn lại một lần nữa nhìn thấy một bóng đen!

Bóng đen đó dường như mặc một bộ áo mưa đen tuyền, lặng lẽ đứng trong làn sương mù dày đặc cách mọi người không xa!

Lúc đó, một lính đánh thuê chắn ngang trước mặt Sở Văn, che khuất tầm nhìn của hắn, khi Sở Văn nhìn lại thì bóng đen đó đã biến mất.

"Trực giác của mình không sai!" Trong lòng Sở Văn chấn động!

Lần này, mình không chỉ bị A Ninh đi theo, mà còn có một người khác cũng đang theo dõi sát sao, ở ngay bên cạnh mình.

Là ai?

Không kịp nghĩ nhiều, mấy gã ngoại quốc đi đầu đã la hét ầm ĩ.

Sở Văn chặt đứt cành lá trước mặt, lập tức phát hiện vài mét phía trước, có rất nhiều khối đá lớn nhỏ khác nhau dựng đứng, tất cả đều

phủ đầy rêu xanh, rải rác khắp nơi, trong đó có một số được chất cao lên, trông hơi giống mặt người.

Hạo Thiên Chân lập tức vui mừng nói: "Đây rồi!

Trận đá này tôi từng thấy, thật ra cũng không phải trận đá, mà là người đá phổ biến nhất trong các thôn làng của Cổ Dạ Lang quốc, hiện giờ ở Quý Châu có một số di chỉ có những tảng đá tương tự được tạo thành tượng đầu người, nhưng không ai biết chúng có tác dụng gì!" "Đây là di chỉ thôn làng cổ của Dạ Lang quốc sao?" Sở Văn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Nguyên tác, trong núi sâu, sương mù dày đặc, sau đó đã biến thành Thôn Mê Vụ!

Thôn Mê Vụ trong đó không chỉ là một thôn lớn, mà ngược lại là một thôn làng Cổ Dạ Lang quốc cổ xưa càng thần bí hơn.

Dựa theo kết quả nghe sấm vừa rồi, mộ táng của Đại Vu Sư e rằng còn lớn hơn cả toàn bộ di chỉ thôn làng cổ này một chút.

Bàn Tử ghé sát Sở Văn, nói lớn tiếng.

Sở Văn bị giật mình, lập tức mắng: "Đứng gần tôi thế, la hét lung tung cái gì!" Thấy Bàn Tử vừa la vừa khoa tay múa chân: "Tiếng mưa to quá, tôi sợ anh không nghe thấy tôi nói!" Sở Văn hận không thể cho Bàn Tử một cước vào mặt!

Mẹ nó, tôi còn nghe được cả mộ táng sâu năm mét dưới đất, lại sợ tôi không nghe rõ tiếng nói sao?

Đầu óc bị lừa đá rồi à?

Nghe Bàn Tử tiếp tục lớn tiếng la: "Sao giờ?

Chúng ta cứ thế đào một đường hầm thẳng đến chỗ minh khí, trực tiếp vào chủ mộ thất xem xem lão già Đại Vu Sư trông như thế nào?"

Sở Văn lắc đầu: "Bên dưới khắp nơi đều là rễ cây to lớn, không có mấy ngày thì chúng ta căn bản không đào được đường hầm!" Bàn Tử đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản!

Nơi đây ban đầu tuy là một thôn làng nào đó của Cổ Dạ Lang quốc, nhưng đã gần hai ngàn năm trôi qua, cây cối xung quanh đã sớm xâm thực thôn làng đến không còn hình dạng gì, năm trăm năm đã đủ để một cái cây sinh tử rồi, huống chi là hai ngàn năm!

Mộ táng bên dưới bây giờ bị vô số rễ cây cổ thụ khổng lồ xung quanh bao bọc sâu kín, giống như một bức tường phòng hộ tự nhiên!

Chỉ cần đào đường hầm xuống chưa đầy ba mươi mét!

Lập tức sẽ gặp phải vô số rễ cây phức tạp chằng chịt, trong đó rễ to có lẽ bằng cả vòng eo của Bàn Tử, rễ nhỏ thì khỏi phải nói.

Nếu chỉ có hai ba cái cây thì còn dễ, nhưng xung quanh toàn là cây cối, e rằng cao thủ đào hầm số một thiên hạ cũng phải bó tay!

Làm sao đây!

Làm sao để vào được?

Sở Văn nói chuyện không thể đào đường hầm cho mọi người nghe.

Tất cả mọi người đều đực mặt ra.

Làm sao bây giờ?

Bàn Tử bị mưa làm ướt như một con lợn bị luộc, không tin tà, tìm lính đánh thuê mượn cái xẻng lắp ráp của Đức mà đào xuống đất chưa đầy hai mươi mét, gặp một đoạn rễ cây, lập tức đào thêm hai xẻng sang bên cạnh, lại là rễ cây!

Những cái rễ cây này cứ thế chồng chất lên nhau, quả nhiên đúng như lời Sở Văn nói, căn bản không thể đào đường hầm!

Bàn Tử lập tức chán nản không thôi: “Giống như gặp mỹ nữ, sau đó cởi quần ra rồi, ai dè lại mặc quần sắt, không thể nào vào được!” Sở Văn thì nhíu mày suy nghĩ… Nếu lúc Bất Ngôn Kỵ ở đây không có nhiều cây cối như vậy nên dễ dàng đào đường hầm vào, vậy sau đó Uông Tàng Hải đã vào bằng cách nào?

Lúc Uông Tàng Hải vào mộ Đại Vu Sư, cách thời điểm Bất Ngôn Kỵ vào khoảng tám trăm năm.

Chắc cũng gặp vấn đề giống mình!

Chương 153

Hạo Thiên Chân cũng bị mắc kẹt tại chỗ, mọi người đều không ngờ chuyến tìm kiếm Bất Ngôn Kỵ lần này lại gian nan đến vậy, đầu tiên gặp phải đá tảng chặn đường, quốc lộ sụp đổ, rồi lại đụng phải quái nga trứng trong cơ thể người, sau đó là nhân dũng vu sư và ma trùng mực có thể hóa thây như khói đen.

Khó khăn lắm mới tìm được vị trí mộ táng, thậm chí còn có cả bản đồ kết cấu!

Ấy vậy mà lại bị những cây cổ thụ khổng lồ xung quanh chặn đường!

Đúng là bị giáng một đòn đau, một đòn rồi lại một đòn nữa!

A Ninh nhìn Sở Văn, biết rằng mỗi khi gặp khó khăn, Sở Văn nhất định sẽ có cách, lần này cũng không ngoại lệ.

"Mấy người, đi kiểm tra xung quanh, gặp thứ gì quái lạ thì đừng động vào, có phát hiện thì lập tức báo về!" Cô sắp xếp sáu lính đánh thuê còn lại tản ra khắp nơi.

Sau đó nhẹ nhàng cắn môi, lấy hết dũng khí đứng sát sau lưng Sở Văn.

Cảnh tượng đó lọt vào mắt Bàn Tử đang ngồi trên đá, gục đầu chán nản, quay lại nhìn Hạo Thiên Chân cảm thán: "Nhìn xem, hành động ấm lòng làm sao, Bàn gia tôi thật ghen tị, người ta gặp khó khăn thì phụ nữ tự động tiến lên kề vai chiến đấu, ý là cô nương này sẽ cùng tiến cùng lùi, còn tôi thì sao?

Mẹ nó, làm người chẳng ai ưa, làm tình chẳng ai thèm chứ…" Hạo Thiên Chân nhíu mày nói: "Đừng có nhảm nhí!" Bàn Tử hừ một

tiếng: "Được rồi, dù sao tôi cũng phải có chút niệm chứ…" Trong lúc hai người nói chuyện, Sở Văn vẫn đang suy nghĩ, nếu mình là Uông Tàng Hải, mình sẽ làm thế nào?

Nhưng nghĩ mãi, vẫn không có cách nào!

Mộ táng bên dưới căn bản không phải là nơi vài người có thể vào được.

Một mộ táng cấp bậc và độ khó như vậy, ngay cả Mạc Kim Giáo Úy cũng chẳng có chút cách nào, trừ phi mấy chục đến hàng trăm người cùng với lực sĩ, rồi mang theo cưa và xẻng, mất hai ba ngày công sức có lẽ mới đào được một đường hầm đủ một người đi.

Không đúng, không đúng!

Sở Văn đột nhiên nhận ra suy nghĩ của mình đang bị giới hạn.

Không thể cứ mãi nghĩ đến đường hầm, phải mở rộng tư duy, chẳng lẽ không đào đường hầm thì không vào được sao?

Đột nhiên!

Sở Văn lóe lên một tia sáng!

Đúng rồi, đây không chỉ là một mộ táng, mà đồng thời cũng là một thôn làng cổ xưa!

Sở Văn đột nhiên ngẩng đầu nói với A Ninh: "Tìm giếng!

Bảo mọi người đừng để ý những thứ khác, trong phạm vi hai dặm, tìm giếng cổ, chỉ cần tìm thấy giếng cổ, chúng ta có thể tiến vào mộ táng của Đại Vu Sư!" "Giếng!" A Ninh ngẩn ra, đồng thời mắt cô bắt đầu sáng lên!

Đúng vậy!

Vì đây là một di chỉ của thôn làng cổ, vậy thì nơi có thôn làng, nhất định sẽ có giếng, một cái giếng bình thường sâu ít nhất cũng phải

tám mét!

Tuy có khả năng giếng cổ đã bị bùn lầy lấp đầy, nhưng việc đào bùn lầy đối với đám người này chẳng phải chuyện dễ dàng sao?

Chỉ cần đào đến một độ sâu nhất định, vậy thì phá vách giếng có lẽ có thể trực tiếp tiến vào!

"Có lẽ tôi chỉ cần dọn sạch bùn lầy dưới đáy giếng, thậm chí không cần phá vách giếng, có thể tìm thấy lối vào mộ Đại Vu Sư mà Uông Tàng Hải năm đó đã dùng!" Sở Văn khẳng định nói.

Ngoài ra, không còn cách nào khác!

Bất kể là Uông Tàng Hải tám trăm năm trước hay Sở Văn tám trăm năm sau, muốn tìm tung tích của Bất Ngôn Kỵ, chỉ có một con đường.

Một sự ăn ý xuyên không gian và thời gian tám trăm năm!

"Sở gia!

Đúng là thiên tài của thiên tài mà!

Bàn gia tôi hận không thể mổ đầu anh ra xem bên trong chứa gì mà khác với cái đầu của tôi đến vậy!" Bàn Tử cũng nghe lời Sở Văn.

Lập tức nhảy phắt từ trên tảng đá xuống, bắt đầu cầm cuốc sắt gõ gõ khắp nơi.

A Ninh cũng lập tức tập hợp tất cả nhân lực vừa tản ra, mỗi người đều thăm dò về phía trước theo hình quạt!

Hai giờ sau, một tiếng hô lớn của một lính đánh thuê vang lên trong làn sương mù dày đặc, hắn la hét bằng tiếng Tây (Dương văn).

A Ninh đột nhiên nở nụ cười quyến rũ nói: "Sở Văn, tìm thấy rồi!

Bí mật của Bất Ngôn Kỵ chỉ còn trong tầm tay." Tiếng la của gã lính đánh thuê ngoại quốc vừa dứt, tất cả mọi người lập tức mò mẫm

trong sương mù mà tập trung về phía đó.

Thôn làng cổ của Cổ Dạ Lang quốc này không nhỏ, nhưng giếng thường nằm gần trung tâm thôn.

Bàn Tử chạy nhanh nhất.

Chương 154

Chỉ thấy bên cạnh một cây cổ thụ khổng lồ, quả nhiên có một đoạn đất hơi nhô lên, được bao quanh bằng đá, xung quanh đều là các loại thực vật, nếu không tìm kỹ thì rất dễ bỏ qua.

Sở Văn tiến lên xem, xác nhận đó đúng là một cái giếng cổ.

Không biết đã bao năm, đất trong giếng và ngoài giếng cơ bản không có gì khác biệt… "Bắt đầu đào!" A Ninh vung tay, hai gã ngoại quốc tiến lên bắt đầu xẻng đất, những người khác tìm những tán lá rộng hơn để nghỉ ngơi, đợi hai người kia đào mệt thì những người khác sẽ lên thay, cách này cũng có thể đảm bảo hiệu suất cao nhất.

Nếu không thì đường kính giếng cổ chỉ có một mét, đông người quá thì đứng cũng không nổi!

Mưa trên trời, dần dần, không lâu sau, tiếng mưa dần ngớt, mây mù trên bầu trời tan đi, ánh nắng lại xuyên qua tán lá rậm rạp, rải từng chùm ánh sáng xuống di chỉ thôn làng Cổ Dạ Lang quốc.

Khoảng hai giờ sau, Sở Văn đứng bên cạnh giếng cổ nhìn vào bên trong.

Hiện tại độ sâu ước chừng khoảng sáu mét, đất bùn trong giếng không thể xúc lên mặt đất được nữa, Bàn Tử bóc mấy bộ quần áo của bọn ngoại quốc, tạm thời dùng làm giỏ đất, dùng dây thừng treo lên đổ ra ngoài… "A Ninh, hỏi tình hình bên dưới xem… Tôi đoán, chắc cũng sắp được rồi." Sở Văn nói.

A Ninh giao tiếp vài câu với gã ngoại quốc bên dưới, đột nhiên nói: "Trong giếng có đồ!" Sở Văn nghe vậy thì mừng rỡ, biết đã tìm đúng chỗ, liền bảo gã ngoại quốc leo lên, hắn là người đầu tiên bám dây xuống giếng.

Trong giếng cổ, mũi Sở Văn ngửi thấy một mùi đất hôi thối tanh tưởi.

Mùi đất này khác với mùi đất thơm trên mặt đất, mà giống như cảm giác có thứ gì đó đã thối rữa nhiều năm đột nhiên bị lật tung.

Bàn Tử ở trên miệng giếng sốt ruột cầm đèn pin chiếu xuống: "Sở gia, bám chắc vào nhé, trời cũng không còn sớm nữa, có vấn đề gì thì la tên Bàn gia!" Sở Văn không để ý, nhẹ nhàng dùng tay sờ vách giếng xung quanh.

Tâm trạng của hắn không sốt ruột như những người khác, càng vào thời khắc then chốt, càng bình tĩnh.

Lúc trước Uông Tàng Hải cũng từng ở đây, sau đó học được tà thuật Quán Tử Thi, rồi cũng theo lối này mà vào.

Bất Ngôn Kỵ sau khi ra khỏi cây đồng xanh cũng đến đây.

Vì đây là điểm cuối của bí mật trường sinh sao?

Chẳng lẽ vị Đại Vu Sư tài hoa tuyệt diễm đời đó đã khám phá ra sinh tử, và để lại bí mật trường sinh bất tử?

Sau khi Sở Văn đặt chân xuống, phát hiện gã ngoại quốc kia nói không sai, vách giếng bên trong có chút lồng lẻo, hắn lập tức nghĩ, nếu Tiểu Ca nhi ở đây, chỉ cần dùng đôi ngón tay thon dài của y cắm vào khe gạch, e rằng gạch đá ở vách giếng có thể bị kéo ra.

Hắn nhìn lên miệng giếng một cái, phát hiện khuôn mặt to lớn của Bàn Tử đang chắn ở đó: "Tìm thấy cái lối đi của tên họ Uông đó chưa?" "Đừng vội!" Sở Văn tháo miếng ngọc bội từ cổ xuống, nó hóa thành hình dạng Tử Ngọc Huyết Đao, theo khe gạch đá mà từ từ đâm vào!

Ngay khoảnh khắc tiếp theo!

Điều khiến Sở Văn sởn gai ốc là, theo việc Tử Ngọc Đao không ngừng đâm vào, từ trong khe gạch, lại có máu tươi rỉ ra, giống như giếng cổ có linh tính vậy, sau đó, máu tươi rỉ ra càng lúc càng nhiều!

Lại còn chảy dọc theo vách giếng xuống!

Da đầu Sở Văn tê dại.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ Đại Vu Sư của Cổ Dạ Lang quốc lại có thể khiến giếng cổ cũng có máu có thịt sao?

Hắn mạnh mẽ rút Tử Ngọc Đao ra, thấy máu tươi còn sót lại trên thân đao lập tức bị hấp thu!

"Mẹ nó!

Đúng là càng sống càng thụt lùi, một cái giếng nát thì sợ cái quái gì." Nghĩ rồi, hắn nghiến răng.

Tiếp tục dọc theo một khe gạch khác mà lại đâm đao vào.

Cũng như vậy, từng dòng máu tươi từ vách giếng trực tiếp chảy xuống chân Sở Văn, làm ướt đế giày hắn!

"Bàn Tử!

Cái giếng này tà môn lắm, lại còn chảy máu!

Cầm chắc dây của tôi, một khi gặp vấn đề, lập tức kéo tôi lên!" Sở Văn la lớn về phía trên đầu.

"Giếng chảy máu ư?" Bàn Tử ngẩn ra: "E rằng đã cướp đi lần đầu tiên của giếng cổ rồi…" "Mẹ kiếp!" Sở Văn rút con dao trong tay ra, lúc này xung quanh khối gạch đá đều đã bị Sở Văn dùng dao đâm một lượt, chỉ thấy hắn dùng hai ngón tay bám vào mép gạch, sau đó dùng sức kéo mạnh!

Khối gạch bị Sở Văn rút ra, phía sau là một khoảng tối đen, quả nhiên là đường hầm mà Uông Tàng Hải năm đó đã đào!

Qua cái lỗ bằng một khối gạch, Sở Văn nhìn vào bên trong.

Sau đó lập tức lùi mạnh!

Lưng hắn đập mạnh vào vách giếng phía sau.

Bởi vì khi Sở Văn nhìn vào lỗ gạch, hắn lại phát hiện trong mộ táng đã bị phong kín nhiều năm, lại có một đôi mắt, dán chặt bên trong, cũng đang nhìn hắn!

Chương 155

Đôi mắt đó đen kịt, không có đồng tử nào cả, bên trong mắt là một mảng tối tăm.

Trong lòng Sở Văn lập tức kinh hãi.

Là ai?

Bàn Tử nghe thấy động tĩnh dưới giếng, lập tức la lên: "Sở gia, không sao chứ!

Cứ la một tiếng, Bàn gia lập tức sẽ cho anh trải nghiệm cảm giác phi thường!" Sở Văn không có thời gian đáp lời, hắn trấn tĩnh lại và một lần nữa nhìn vào bên trong lỗ gạch.

Lần này nhìn thật kỹ, bên trong quả thực có một người, không động đậy chút nào, trông không giống người sống, mà giống một nhân dũng không biểu cảm.

Điều kỳ lạ là, nhân dũng đó bị Tử Ngọc Đao đâm xuyên qua, không những không có ma trùng mực đen xuất hiện, mà ngược lại lại phun ra máu tươi bắn tung tóe lên gạch giếng vừa nãy.

Nhưng bây giờ chỗ vết thương bị đâm không còn phun máu tươi nữa, chỉ còn rỉ ra từng chút một.

Sở Văn cảm thấy kỳ lạ trong lòng.

Một nhân dũng đã được đặt ở đây hàng ngàn năm, khí hậu rừng nguyên sinh ẩm ướt, cũng không thể nào sau khi bị đâm xuyên lại có thể chảy ra máu tươi rực rỡ đến vậy.

"Tôi không sao!

Dưới này hơi lạ, ở lối vào đường hầm lại có một nhân dũng, nên

mới làm tôi giật mình, tôi vào trước, mọi người theo sau ngay!" Sở Văn nói xong, liền phá vỡ những viên gạch đá xung quanh.

Bây giờ trên vách giếng có một cái lỗ thủng, nên những chỗ khác cũng lỏng lẻo, chưa đá được mấy phát, trước mặt Sở Văn đã xuất hiện một đường hầm rộng đủ một người đi.

Hắn nhìn cái nhân dũng ở cửa động, thấy vết thương trên người nó vẫn còn rỉ máu nhẹ, nhưng không có động thái gì.

Hơn nữa, vu thuật của Cổ Dạ Lang quá tà môn, Sở Văn cũng chỉ kiểm tra đơn giản nhân dũng, phát hiện bên trong rỗng tuếch thì không tiếp tục nữa, lỡ lại chui ra loại côn trùng quái dị gì thì phiền phức lắm.

Vì nhân dũng không có gì bất thường, tạm thời cứ kệ nó.

Sau đó Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, A Ninh và những người khác bám dây leo xuống.

Sau khi nhìn thấy nhân dũng, Sở Văn kể lại đơn giản những chuyện vừa xảy ra.

"Theo lẽ thường, nhân dũng này có lẽ là do Uông Tàng Hải đặt lúc ông ta đi ra, nếu không thì ai lại đặt cái thứ này ở lối vào đường hầm chứ…" Bàn Tử nhìn hai cái, không quá để tâm.

"Chúng ta đang ở đâu trong mộ táng thế!" Trong đầu hắn đang hồi tưởng lại bản đồ kết cấu địa cung mà Sở Văn đã khắc trên thân cây.

"Nếu tôi không nhầm, chúng ta bây giờ đang ở một nhĩ thất, nhưng văn hóa Cổ Dạ Lang quốc tự thành một phái, có sự khác biệt lớn với quy cách mộ táng ở Trung Thổ, nên tôi cũng không dám khẳng định." Sở Văn lại liếc nhìn cái nhân dũng máu me đó.

Trong lòng hắn có chút cảm giác không thoải mái.

Thứ này được đặt ở đây, chắc chắn có cách dùng của nó, không phải là do người khác tùy tiện bày ra, e rằng không đơn giản như vậy.

Bàn Tử dùng đèn pin chiếu sáng một nhĩ thất, bên trong rất đơn giản, ngoài cái nhân dũng kia ra thì không còn gì khác.

Phía trước nhĩ thất hơi rẽ, có một cánh cửa.

Sau khi đợi đám lính đánh thuê tập hợp đầy đủ, Bàn Tử dẫn đầu từ cửa bí mật rẽ ra, sau đó đi vào một thiên thất rộng rãi.

Trên bản đồ kết cấu của Sở Văn, đây lẽ ra phải là một bồi táng thất của mộ Đại Vu Sư.

Nhưng Hạo Thiên Chân sau khi nhìn thoáng qua, đột nhiên kỳ lạ nói: "Ơ, bố cục của thiên thất này sao lại quen mắt thế?

Căn bản không giống phong cách mộ táng của Cổ Dạ Lang quốc, mà lại hơi giống…" "Hơi giống thời Minh." Sở Văn nhìn rõ sau đó, mặt lạnh tanh nói: "Giống cảnh cuối cùng trong Hải Đế Mộ." Lúc này, thiên thất trước mặt mọi người tuy không lớn, nhưng đúng như Sở Văn đã nói.

A Ninh cũng nhíu mày nói: "Sao vậy?

Tôi cảm thấy hình như mình đã quay lại cái mộ của Uông Tàng Hải rồi… tuy là phiên bản thu nhỏ." "Kỳ lạ!" Sở Văn đi đi lại lại khắp nơi.

Nơi này không chỉ là phiên bản thu nhỏ của đại điện Uông Tàng Hải, mà là phiên bản thu nhỏ theo tỷ lệ, chỉ là trên đỉnh không có viên dạ minh châu thiên thạch, trên các cột sơn đỏ ở cửa đại điện cũng không có con kim giáp cự long kia.

Những chỗ khác, ngoài nhân dũng ở cửa ra, đều giống hệt Hải Đế Mộ, Sở Văn thậm chí còn có ảo giác, không phải đại điện Hải Đế Mộ không hề thu nhỏ, mà là nơi này đã lớn lên sao?

Hạo Thiên Chân nhìn qua loa rồi nói: "Có lẽ đã thu nhỏ theo tỷ lệ rất nhiều, đại điện trước mắt e rằng chưa bằng một phần mười Hải Đế Mộ, nhìn dấu vết kiến trúc thì chắc là đã được cải tạo.

Cái mộ thất này vốn dĩ không phải như vậy!" Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, Sở Văn đột nhiên hiểu ra, lập tức ngẩng đầu nhìn tấm biển hiệu ở cổng chính đại điện.

Tấm biển hiệu nằm trên đầu, cách chừng ba bốn chục mét.

Tấm biển hiệu ở Hải Đế Mộ năm xưa đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Sở Văn, không chỉ bốn chữ lớn mặt trước: "Tạm Hữu", mà còn lời tiên tri mặt sau: "Khi lửa dưới nước, người trên biển, bất tường giáng lâm, biến số bắt đầu." Khi bây giờ một lần nữa nhìn về phía tấm biển hiệu, toàn thân Sở Văn chấn động.

Bởi vì chữ trên tấm biển hiệu đã thay đổi, khác với Hải Đế Mộ, bốn chữ ở đây là: "Quả Nhiên".

Chương 156

Quả nhiên?

Quả nhiên cái quái gì!

Sở Văn nhíu mày, tại chỗ nhảy lên một cái liền giật tấm biển hiệu xuống.

Bàn Tử và A Ninh đều la lên: "Cẩn thận cơ quan!" Nhưng xung quanh không có chuyện gì xảy ra, chỗ tấm biển hiệu căn bản không có cơ quan.

Sở Văn thầm nghĩ: "Vốn dĩ cho rằng sau Hải Đế Mộ, tin tức về Uông Tàng Hải sẽ xuất hiện ở Vân Thiên Cung, nhưng không có, lại xuất hiện ở đây, cái đại điện thu nhỏ được cải tạo trước mắt này, dường như đang ám chỉ điều gì đó." Lật tấm biển hiệu lại, Sở Văn lập tức nhìn về phía mặt sau.

Trên đó cũng viết một đoạn lời: "Muốn phá tiểu cục thì phải giết Kì Lân, muốn phá đại cục, giết." Trên tấm biển hiệu viết: "Muốn phá tiểu cục, trước chém Kì Lân, muốn phá đại cục, giết." "Anh đang nhìn gì thế?" A Ninh lúc này đột nhiên lại gần Sở Văn.

Sở Văn phản ứng theo bản năng, lật tấm biển hiệu lại treo vào cổng chính đại điện, sau đó nói: "Tôi chỉ thấy mấy chữ này hơi kỳ lạ thôi, không có gì." A Ninh nghi ngờ nhìn Sở Văn, nhưng không nói gì.

Phải biết rằng, lần trước ở Hải Đế Mộ, chỉ có một mình Sở Văn nhìn thấy lời tiên tri phía sau tấm biển hiệu đó, nên cho đến nay, bất kể là Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, hay kể cả A Ninh, đều không biết giữa Uông Tàng Hải và Sở Văn lại có một bí mật như vậy.

Sau khi A Ninh quay người đi, trái tim Sở Văn đập thình thịch.

Lời nói của Uông Tàng Hải có ý gì?

Nói muốn phá tiểu cục, tất phải giết Kì Lân?

Kì Lân là ai, Kì Lân chẳng phải Tiểu Ca nhi sao?

Tại sao mình lại phải giết Tiểu Ca nhi?

Chẳng lẽ đây cũng là lời tiên tri?

Nhưng Tiểu Ca nhi không ở đây mà!

Sở Văn lúc này đột nhiên nghĩ đến, trên đường đi, có ánh mắt của người khác rình mò phía sau, có cái áo mưa đen mà hắn nhìn thấy trong màn nước của tán lá rộng, trong lòng lập tức hiểu rõ!

Nếu vậy, người vẫn luôn theo dõi mình, chẳng lẽ là Tiểu Ca nhi?

Cũng đến mộ Đại Vu Sư Cổ Dạ Lang quốc sao?

Nghĩ đến đây, Sở Văn liền hiểu ý nghĩa nửa câu đầu của Uông Tàng Hải.

Vậy thì "Muốn phá đại cục, giết" nửa câu sau có ý gì?

Giết ai?

Tây Vương Mẫu?

Sở Văn ngay lập tức nghĩ đến Tây Vương Mẫu, nhưng rồi lập tức phủ định.

Không đúng, không đúng, Tây Vương Mẫu đã chết từ lâu rồi!

Đột nhiên, toàn thân Sở Văn dựng tóc gáy, hắn quay đầu nhìn về phía A Ninh, người đang mặc bộ đồ da đen bó sát, thân hình quyến rũ.

Giết cô ấy?

Trong lần trộm mộ này, cô ấy là người phụ nữ duy nhất?

Thế nên hệ thống mới nhắc nhở mình, lần xuống mộ này, A Ninh

có thể sẽ chết?

Trong chớp mắt, nội tâm Sở Văn dâng trào sóng gió!

Hắn lập tức nảy ra vô số suy đoán, cũng nghĩ đến rất nhiều khả năng.

Uông Tàng Hải là ai?

Một kiến trúc sư, một nhà phong thủy, người đã xây dựng Minh Tổ Lăng tồn tại, chẳng lẽ thân phận thần bí của mình lại cùng phe với ông ta?

Thế nên mới muốn mình giết A Ninh, giết Tiểu Ca?

Sau khi ý nghĩ đó xuất hiện, Sở Văn suýt chút nữa thổ huyết, nhưng liệu có thật sự như vậy không?

Ngay sau đó lại có một khả năng khác.

Nếu Uông Tàng Hải thông qua thủ đoạn phong thủy chiêm bốc kinh thiên động địa, đã sớm dự đoán được sự bất tường sẽ đến, nên muốn lợi dụng mình là một biến số, lừa mình giúp ông ta giết chết những kẻ có khả năng cản trở thì sao?

Đúng, đúng, khả năng này cũng có!

Dự đoán chuyện mấy trăm năm sau, biết Hạo Thiên Chân sau khi ra khỏi cây đồng xanh sẽ trực tiếp đến Vân Thiên Cung.

Chương 157

Sau đó sẽ phá hoại kế hoạch trường sinh bất lão.

Nên đã lợi dụng mình là một biến số, lại sợ mình không có binh khí, không xử được Tiểu Ca nhi, nên đã cho mình Tử Ngọc và miếng ngọc phiến tượng trưng cho cây đồng xanh, giúp mình đến cây đồng xanh để có được Tử Ngọc Đao.

Cũng chính vì mình có được Tử Ngọc Đao, đồng thời phát hiện ra hành tung của Bất Ngôn Kỵ, nên mới đưa Hạo Thiên Chân đến mộ Đại Vu Sư Cổ Dạ Lang quốc vốn không tồn tại trong nguyên tác.

Khi Sở Văn xem những lời giữa các dòng chữ, trong lòng hắn đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Sau khi Uông Tàng Hải lên kế hoạch tái sinh của mình, đột nhiên phát hiện ra một biến số, nên không ngừng dụ dỗ, biến biến số thành của riêng mình?

Vậy thì như vậy, mộ Đại Vu Sư là một cục diện chết chắc mà Uông Tàng Hải đã bày ra cho Tiểu Ca và A Ninh sao?

Sở Văn càng lúc càng cảm thấy mình đang đến gần sự thật.

Nhiệm vụ thứ hai mà hệ thống giao cho mình, là khám phá bí mật của Uông Tàng Hải, bí mật của nguyên tác.

Những người khác đều đang thăm dò trong đại điện, chỉ có Sở Văn lúc này cảm thấy một tầng lại một tầng âm mưu.

"Này, mọi người đực mặt ra làm gì, mau tìm lối ra đi, Bàn gia tôi có một dự cảm không lành, cái tên họ Uông kia đã đến đây rồi, bảo tàng của Bất Ngôn Kỵ liệu còn lại gì không?" Bàn Tử chỉ huy đám lính đánh thuê của A Ninh tìm kiếm cơ quan khắp nơi.

Hạo Thiên Chân thì nhìn Sở Văn với vẻ trầm tư.

Lúc này Sở Văn dứt khoát ngồi xuống bậc đá cẩm thạch của đại điện, hắn biết nếu không làm rõ vấn đề này, thì mọi thứ tiếp theo đều không có ý nghĩa gì!

Được!

Trước tiên cứ tạm gác lại hai suy đoán trước.

Nguyên nhân Uông Tàng Hải muốn mình giết Tiểu Ca nhi tạm thời không nhắc đến, nhưng tại sao lại muốn mình giết A Ninh?

Tiểu Ca là hậu nhân của nhà họ Trương, nhưng A Ninh chỉ là một sát thủ dưới trướng Cừu Đức Khảo, liệu có thể gây ảnh hưởng gì đến kế hoạch của Uông Tàng Hải sao?

Đột nhiên!

Sở Văn nghĩ đến nguyên nhân cái chết của A Ninh trong nguyên tác.

Theo nguyên tác, A Ninh chết ở thành quỷ đầm rắn sau Vân Thiên Cung, bị rắn cơ quan cắn chết, sau đó thi thể cô cũng bị đám rắn vận chuyển đi.

Về điểm này, Sở Văn lúc đầu cũng không hiểu, nhưng bây giờ, hắn đã hiểu một khả năng khác.

Rắn cơ quan tại sao lại phải vận chuyển thi thể A Ninh, có khả năng A Ninh có liên hệ nhất định với Tây Vương Mẫu.

Nghĩ đến lúc đó, Sở Văn trong lòng kỳ thực càng nghiêng về khả năng thứ hai.

Uông Tàng Hải muốn lừa gạt, muốn mượn đao giết người!

Mạnh mẽ, trong đầu Sở Văn lóe lên nội dung lá thư mà Tam Thúc đã đưa cho hắn trước khi đến Quý Châu.

“Đừng tin những gì thấy, tất cả đều là lừa bịp!” “Lừa bịp?” Sở Văn lẩm bẩm: “Lừa bịp mà Tam Thúc nói trong thư sao?” Mặc dù hiện tại tạm thời không thể hiểu tại sao Tam Thúc lại biết được âm mưu của Uông Tàng Hải, nhưng ngay lập tức Sở Văn có thể khẳng định vài điểm.

Thứ nhất, Tiểu Ca nhi nhất định đang theo dõi đến mộ Đại Vu Sư Cổ Dạ Lang quốc này.

Thứ hai, A Ninh có lẽ không chỉ đơn giản là một sát thủ bình thường dưới trướng Cừu Đức Khảo, vì Uông Tàng Hải coi trọng cô ấy đến vậy, vậy có khả năng cô ấy có quan hệ với Tây Vương Mẫu, hoặc, Tây Vương Mẫu muốn có thi thể của A Ninh.

Nghĩ đến đây, trên đầu Sở Văn không kìm được mà toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Cái gọi là trộm mộ, gặp phải xác chết hay chém Chúc Long đều không đáng sợ, thứ đáng sợ thật sự, vĩnh viễn là lòng người.

Sở Văn gần như không dám tưởng tượng, nếu mình nghe lời Uông Tàng Hải, giết Tiểu Ca nhi, đồng thời giết cả A Ninh, thì sẽ gây ra hậu quả gì.

“Đậu má!” Sở Văn không kìm được mà thở phào một hơi dài.

Kỳ thực, nguyên nhân quan trọng nhất khiến Sở Văn phá vỡ được âm mưu của Uông Tàng Hải là một điều.

Đó là huyết mạch Thao Thiết và huyết mạch Chúc Long của hắn là bất tường, hắn là biến số của thế giới này!

Uông Tàng Hải chỉ là một phần tử trong thế giới này, lại dám tạo ra giả tượng mình và ông ta cùng phe, muốn mình làm công cho ông ta sao?

Màn mượn đao giết người này diễn ra quá suôn sẻ rồi.

Đến đây, Sở Văn tức giận không chịu nổi, đứng thẳng người dậy, Tử Ngọc Huyết Đao trong tay lóe lên một tia hàn quang, hắn vung tay lên!

Ầm ầm!

Tấm biển hiệu treo trên đại điện trực tiếp bị đao chém thành hai đoạn, rơi mạnh xuống đất.

Chương 158

Tất cả mọi người đều kinh hãi, không biết tại sao Sở Văn lại nổi giận.

Sở Văn lúc này nhìn tấm biển hiệu bị chặt thành hai đoạn thầm nghĩ: "Uông Tàng Hải à Uông Tàng Hải, lá gan thật lớn, dám tiết lộ thiên cơ, dám bày mưu tính kế, muốn lợi dụng ta sao?

Nếu sau này ta mà để người nhà họ Uông sống yên ổn thì đúng là gặp quỷ!" Tại khoảnh khắc đó tuy hắn không biết Bất Tường rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Nhưng lại hiểu được ý nghĩa của từ biến số.

Mình Sở Văn là biến số, ai cũng đừng hòng thao túng mình, ý chí của mình là nhân của biến số, hành động của mình là quả của biến số!

Trong một khoảnh khắc, mắt Hạo Thiên Chân đột nhiên lóe lên khi nhìn Sở Văn.

Dường như y cảm nhận được một phẩm chất khác biệt từ Sở Văn so với trước đây.

Vẫn luôn nghĩ Sở Văn cũng giống mình, là người giải mã bí ẩn, nhưng giờ y mơ hồ cảm thấy trên người Sở Văn dường như có thêm một loại khí chất bất cần đời, không coi ai ra gì.

"Sở gia, tôi xin anh đấy, trước khi ra tay thì có thể nói với Bàn gia tôi một tiếng không, vừa nãy anh đột nhiên rút dao ra, tôi cứ tưởng cái biển hiệu này biến thành xác chết rồi chứ, dọa chết tôi rồi…" Bàn Tử căn bản không biết Sở Văn vừa trải qua những gì.

Lúc này hắn đang dùng bàn tay vỗ vỗ ngực nhỏ, bộ dạng vô cùng đáng thương.

Sở Văn không dám nhìn Bàn Tử, sợ bị buồn nôn.

"A Ninh, cô có phát hiện ra chỗ nào kỳ lạ không?" Sở Văn quay đầu nhìn A Ninh.

"Không có, có chút kỳ lạ…" A Ninh nói.

Sở Văn mỉm cười, liếc nhìn về phía sau, trong lòng thầm nghĩ cũng không biết Tiểu Ca nhi đã vào chưa.

Lúc này Hạo Thiên Chân đứng dậy, lặp lại câu hỏi của A Ninh: "Sở Văn, vừa nãy sắc mặt anh không đúng, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" "Không có, chỉ là đột nhiên thông suốt một vài chuyện chưa thông thôi." Sở Văn nói xong, đi dạo hai vòng trong đại điện, nhìn những cây cột sơn đỏ rồi đột nhiên cười nói: "Uông Tàng Hải, cố làm ra vẻ thần bí, trò vặt vãnh thôi." Kỳ thực, biết được bí mật của Uông Tàng Hải rồi, thì cái mộ Đại Vu Sư này không đụng vào cũng được.

Nhưng trong nhiệm vụ của hệ thống có hai nhiệm vụ chưa hoàn thành, đó là trong vòng tám tiếng thông quan mộ táng Đại Vu Sư, và đạt được bảo vật thần bí do Bất Ngôn Kỵ để lại!

Nên Sở Văn cũng không định đi, muốn ở lại đây, chờ đợi lần đầu tiên hệ thống ban thưởng rốt cuộc là gì, đồng thời lại được chứng kiến cái cục diện chết chắc mà Uông Tàng Hải đã bày ra cho A Ninh và Tiểu Ca lợi dụng mộ Đại Vu Sư này rốt cuộc là gì!

Nếu mình không dùng Thính Lôi nghe ra toàn bộ kết cấu mộ táng, e rằng lại bị mắc kẹt trong đại điện.

Nhưng xin lỗi, vì mình đã biết kết cấu mộ táng của Đại Vu Sư Cổ Dạ Lang quốc, vậy thì những cây cột sơn đỏ này cũng được, hay Kỳ Môn Độn Giáp cũng được, tất cả đều là trò vặt vãnh thôi!

Sở Văn nói xong, liền đi thẳng về phía góc đông nam của đại điện.

Sau đó nhẹ nhàng gõ gõ vào tường điện, thầm nghĩ quả nhiên là như vậy.

Uông Tàng Hải đã cải tạo thiên thất vốn có của mộ Đại Vu Sư thành hình dáng đại điện Hải Đế Mộ, lợi dụng những cây cột của đại điện để tạo ra sai lệch thị giác cho Bàn Tử.

Nên sau khi vào đại điện, Bàn Tử theo bản đồ kết cấu mà hắn đưa cho đã tìm kiếm nửa ngày, cũng không tìm thấy lối ra thật sự của mộ táng ban đầu.

Sở Văn quay đầu hỏi: "A Ninh, cô có mang thuốc nổ không?" A Ninh lập tức làm theo sắp xếp của Sở Văn, bảo hai lính đánh thuê ngoại quốc lấy ra thuốc nổ định hướng trong túi.

Chỉ thấy Sở Văn đi lại giữa mười sáu cây cột sơn đỏ phong cách đời Minh một lúc, trong miệng lẩm nhẩm: "Càn lục, Sinh bát, Khôn thập tứ…" Một lúc sau, hắn chỉ vào một bức tường gạch lưu ly nói: "Đây, đây là lối vào mộ táng ban đầu!" Đúng lúc đó, đột nhiên một giọng nói lạnh lùng truyền đến từ phía sau: "Đừng vào, đã bị huyết cổ!" Hạo Thiên Chân nghe thấy giọng nói đó, kinh ngạc mừng rỡ quay người nói: "Tiểu Ca nhi?" Lần nữa nghe thấy giọng của Tiểu Ca nhi, Sở Văn không hề kinh ngạc chút nào.

Nếu để Tiểu Ca nhi biết, Sở Văn vừa nãy mà nghe lời lão tặc Uông Tàng Hải, e rằng giờ y đã chủ động xuất hiện, tương đương với việc mất đi nửa cái mạng.

"Ôi!

Đồng chí nhỏ!

Cũng đến rồi à!" Bàn Tử cười ha hả.

Đám lính đánh thuê ngoại quốc xung quanh mặt mày ngơ ngác, căn bản không biết cái người mặc áo mưa đen từ đầu đến chân này rốt

cuộc xuất hiện từ đâu, lúc nào.

Họ nhìn nhau, chỉ cảm thấy người thần bí ở phương Đông quá nhiều.

Trước đó trong rừng mưa, Sở Văn không tiếng động xuất hiện, ngay lập tức chế phục A Ninh, khiến tất cả mọi người kinh hồn bạt vía, giờ lại có thêm một người áo đen, cũng không biết làm sao mà đột nhiên xuất hiện.

May là hai người này không có ác ý, nếu hai người có ý đồ gì đó, e rằng hậu quả khó lường.

"Tôi vẫn luôn theo dõi, thấy anh đi Tần Lĩnh, cũng thấy anh đến đây." Tiểu Ca nói với vẻ mặt lạnh tanh, dường như không có chút cảm xúc nào.

Sở Văn liếc nhìn Hắc Kim Cổ Đao phía sau Tiểu Ca nhi, trong lòng không khỏi bắt đầu suy tính: "Lần trước ở Hải Đế Mộ, cái xác chết trẻ con đó suýt nữa cắn vào mặt mình, lúc đó mình thiếu một thanh vũ khí tốt để chém chết nó." Hừ hừ.

Bây giờ mình có Tử Ngọc Huyết Đao, không biết Hắc Kim Cổ Đao của y chịu nổi mình chém mấy nhát không.

Hạo Thiên Chân đi đến trước mặt Tiểu Ca nhi, cười nói: "Lần trước ở Hải Đế Mộ anh không xuất hiện, tôi cứ lo anh chết rồi." Bàn Tử cười khà khà: "Chết ư?

Ở đây trừ Sở gia ra, tất cả mọi người đều có thể chết, Tiểu Ca nhi cũng sẽ không chết đâu, thằng nhóc này số cứng lắm." Hạo Thiên Chân trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, quay lại hỏi: "Y làm gì ở đây?

Chương 159

Cũng vì bảo tàng của Bất Ngôn Kỵ sao?" Tiểu Ca nhi chậm rãi lắc đầu nói: "Không phải." Nghe câu đó, Hạo Thiên Chân suýt nữa đờ người ra.

Bàn Tử: "…" A Ninh: "…" Sở Văn: "…" Tại khoảnh khắc đó, trong lòng Sở Văn chỉ có một ý nghĩ: "Sao mà lại gay thế…" Tiểu Ca nhi dường như cũng cảm thấy mình chưa diễn đạt rõ ràng, liền lập tức bổ sung: "Tôi sợ anh gặp nguy hiểm, nên vẫn luôn đi theo, mãi đến khi vừa nãy nhìn thấy huyết dũng ở cửa, tôi mới ra mặt ngăn cản." Sở Văn cố gắng gạt bỏ cảm xúc khó chịu vừa rồi mà hỏi: "Huyết dũng?

Là cái nhân dũng chảy máu tươi ở cửa à?

Anh cũng biết về mộ Đại Vu Sư Cổ Dạ Lang quốc sao?" Tiểu Ca nhi lắc đầu nói: "Tôi không biết mộ Đại Vu Sư, tôi chỉ biết huyết dũng ở cửa là một loại trớ chú, hễ ai dính máu của nó, đều sẽ bị nguyền rủa, nếu mang theo lời nguyền đó mà tiến vào mộ táng, thì có thể chín phần chết một phần sống." Nghe lời của Tiểu Ca nhi, tất cả mọi người đều nhìn xuống chân mình.

Vì đường hầm dưới giếng nhỏ, nên hầu như mỗi người khi bò qua đều ít nhiều dính phải máu chảy ra từ huyết dũng đó.

"Nếu bây giờ rút lui, thì còn kịp." Tiểu Ca nhi nói xong, liền im lặng không nói gì.

Không khí trong đại điện lập tức ngưng đọng lại.

Mất một lúc lâu, Bàn Tử đột nhiên mở miệng nói: "Nói thật, Bàn gia tôi là một kẻ trộm mộ, cả đời xuống đấu, cái nào mà chẳng nguy hiểm?

Chẳng phải tôi vẫn luôn giành chiến thắng đó sao?

Hơn nữa bảo bối của Bất Ngôn Kỵ ở bên trong, lúc tôi đến đây đã hứa, nếu mà không trộm được minh khí, ra ngoài sẽ quyên góp một ngôi trường tiểu học cho bọn trẻ trong cái khe núi đó." Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Dù sao tôi cũng không đi, mặc kệ lão già Đại Vu Sư kia, tôi đã quyết định trộm rồi!" Lúc này Sở Văn cũng mở miệng nói: "Tôi cũng vậy, bất kể nguy hiểm đến đâu, tôi nghi ngờ bên trong có lẽ sẽ tìm thấy bí mật trường sinh bất lão." Kỳ thực câu nói của Sở Văn hoàn toàn là nói phét.

Bí mật trường sinh bất lão?

Xin lỗi, lão tử đây là vì phần thưởng của hệ thống mà đến, tôi có nhiệm vụ mà.

Trong lòng Sở Văn vẫn chưa giải đáp được, tại sao Tam Thúc lại biết Uông Tàng Hải sẽ bày mưu lừa gạt mình?

Câu trả lời này có lẽ chỉ có thể tìm thấy một vài manh mối sau khi có được bảo vật thần bí của Bất Ngôn Kỵ.

A Ninh thấy Sở Văn và Bàn Tử đều không đi, cũng lắc đầu, vì trước đó, nhiệm vụ mà Cửu Đức Khảo giao cho cô cũng là điều tra bí mật về trường sinh bất lão, bây giờ bí mật đang ở trước mắt, đương nhiên không thể đi.

Tiểu Ca nhi liếc nhìn Hạo Thiên Chân, biết anh ta là người trọng nghĩa khí, liền gật đầu, nói với mấy lính đánh thuê ngoại quốc đã dán xong thuốc nổ định hướng: "Nếu đã vậy, thì cho nổ đi!" "Ầm!" một tiếng nổ trầm đục.

Toàn bộ đại điện được Uông Tàng Hải cải tạo lập tức bị khói bụi và mùi thuốc súng bao phủ.

Mấy lính đánh thuê của A Ninh dùng thuốc nổ định hướng CNE87

của Phần Lan sản xuất, dễ mang theo, chống nước, kích hoạt đơn giản.

Thấy Bàn Tử ghen tị không thôi, quay người nói với Sở Văn: "Có tiền thật tốt, nếu là Bàn gia tôi thì phải đập nửa ngày, người ta ba giây là xong, quả nhiên khoa học kỹ thuật là lực lượng sản xuất mà." Ai ngờ Sở Văn lại nói: "Nhiều lời, mộ táng của Cổ Dạ Lang quốc đa số dùng đá tảng khổng lồ chất thành, trừ phi dùng thuốc nổ, nếu không thì đào hai ngày cũng chưa chắc đã thông được." Vừa nãy Sở Văn nghe Tiểu Ca nhi nói tất cả mọi người trong mộ thất đều đã trúng lời nguyền huyết dũng của Đại Vu Sư, liền bắt đầu cảnh giác.

"Tiểu Ca nhi, huyết dũng phía trước là chuyện gì thế?" Sở Văn đứng ở cửa mộ đạo chờ cho khói bụi lắng xuống.

"Huyết dũng không chỉ là tà thuật của Cổ Dạ Lang quốc, ngay cả Vân Nam, Miêu Cương, Việt Nam… cũng có loại thuật pháp này." Tiểu Ca nhi vốn ít nói, nhưng để thể hiện sự coi trọng đối với huyết dũng, y đã kể sơ qua.

Khoảng thời Dân Quốc, có một nhóm nghệ nhân trộm mộ ở Tây Tạng đã phát hiện ra một ngôi mộ cổ nằm sâu trong Vân Nam, họ đào ba bốn đường hầm mới tiến vào được mộ thất.

Kết quả sau khi vào thì phát hiện trong mộ thất khắp nơi đều là nhân dũng, trong đó có một người cho rằng nhân dũng chắc cũng tương tự như binh mã dũng, nhưng không có giá trị bằng binh mã dũng, nhưng dù sao cũng không thể về tay trắng.

Những người này khác với những Mạc Kim chính quy chỉ lấy một hai món minh khí trong mộ táng, họ thực hiện chính sách ba sạch: bất kể thứ gì trong mộ thất, đều sờ sạch, đào sạch, cướp sạch… Nhưng khi một trong số họ cõng nhân dũng chuẩn bị rời đi, nhân dũng đột nhiên nứt ra.

Bên trong tuôn ra từng dòng máu tươi, tất cả đều bắn tung tóe lên người tên trộm mộ đó, mọi người mới biết bên trong nhân dũng lại có máu, không những không đáng giá, mà còn đáng sợ.

Một lão tặc lớn tuổi trong số đó nói: "Chuyện này không được may mắn cho lắm, những thứ khác đừng lấy nữa, lấy được bao nhiêu thì bấy nhiêu, mau chạy đi!" Nhưng đã muộn rồi… Hai ngày sau, có dân làng gần đó phát hiện ra đường hầm, lập tức thông báo cho đội bảo an của thôn, đội bảo an hoàn toàn không có kinh nghiệm, lại dẫn theo lão sư gia tám đời nhà huyện nha, đợi sau khi mọi người tập hợp đầy đủ, liền theo đường hầm xuống mộ thất, nhìn thấy trên mặt đất, trên tường, trên bích họa trong mộ thất toàn bộ là máu và dấu tay máu.

Bốn tên trộm mộ bên trong đã tắt thở từ lâu, trong móng tay của bọn họ toàn là bùn và thịt vụn.

Trên mặt bọn họ có từng vệt máu, những người này trước khi chết lại cào nát mặt mình thành trạng thái như hồ máu, vẻ mặt khi chết vô cùng đáng sợ.

Khóe miệng của tất cả đều nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng hếu, nhìn qua giống như đang cười vậy.

Không ai biết bọn họ rốt cuộc đã trải qua điều gì trước khi chết.

Đội bảo an cũng là một nhóm dân làng tổ chức thành, thấy tình huống như vậy, lập tức hoảng loạn không thôi, trong đó lão sư gia địa phương kia nhận ra đây là huyết chú, lập tức bảo tất cả mọi người rút khỏi mộ thất, đồng thời lấp lại đường hầm, và ở cửa đường hầm đặt một tràng pháo tép.

Kết quả ai ngờ hai ngày sau, trong thôn, tất cả thành viên đội bảo an đã vào mộ thất đó, cùng với lão sư gia, và cả người nhà của họ, đều chết sạch, không còn một con gà con chó nào, cách chết giống hệt bốn tên trộm mộ kia.

Tiểu Ca tự từ lần trước ở Hải Đế Mộ nói một hơi nhiều lời như vậy ra, thì đây là lần thứ hai.

Sau khi nói xong y bổ sung một câu với Sở Văn: "Thay vì gọi là trớ chú, tôi lại nghĩ nó giống một ký hiệu hơn." Bàn Tử nghe xong lời kể của Tiểu Ca, toàn thân nổi da gà rụng đầy đất: "Mẹ ơi, trớ chú, ký hiệu, sao mà tà môn đến thế?

Tôi chỉ nghe nói nghệ nhân trộm mộ chết thảm, chứ mộ táng mà động một cái là diệt cả nhà thì Bàn gia tôi mới nghe lần đầu." "Ký hiệu?" Sở Văn trầm ngâm: "Nghĩa là, chỉ cần thấy máu đó, sẽ bị thứ quỷ quái gì đó theo dõi?

Ngay cả khi rời khỏi mộ thất, cũng sẽ chết?" Lúc này, A Ninh giơ khẩu súng trong tay chỉ vào con đường đá của Cổ Dạ Lang quốc thật sự đã hết bụi bẩn nói: "Nếu đã vậy, vừa nãy cũng không thể đi được, Joseph, George, đi phía trước." Hai lính đánh thuê vì không hiểu tiếng Trung mà Tiểu Ca nói, nên căn bản không sợ hãi.

Hơn nữa họ cũng muốn biết trong mộ táng hai ngàn năm này rốt cuộc có những thứ tốt đẹp gì.

"Cạch cạch!" Vài tiếng lên đạn, họ lắp đèn pin vào rãnh bên cạnh súng UZI, sau đó hai người nhìn nhau, rồi quay đầu bước vào cái lỗ đen mà thuốc nổ đã tạo ra trên tường cung điện.

Chương 160

"Tôi cũng vào!" Sở Văn nói.

Sở Văn vừa bước vào mộ đạo, lại một lần nữa ngửi thấy mùi thối rữa đã ngửi thấy dưới đáy giếng trước đó, trong mùi thối có một mùi tanh nồng khó chịu.

Ngay sau đó hắn ngẩng mắt nhìn lên, lập tức sững sờ tại chỗ, không chỉ Sở Văn, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Mặc dù mọi người đều đã từng tưởng tượng cảnh tượng bên trong mộ Đại Vu Sư trước khi vào… Bàn Tử ực một ngụm nước bọt nói: "Đậu má, chắc chắn không phải động Bàn Tơ chứ…" Cũng không trách Bàn Tử lại kinh ngạc đến vậy, nguyên do hai bên mộ đạo xếp thành hai hàng nhân dũng quỳ gối đội rìu đồng mà họ đã thấy ở bên ngoài, tuy mặt mũi mờ mịt, nhưng trên mặt cũng mang theo nụ cười âm u.

Xung quanh là những bức tường đá được chất từ những khối đá lớn nhỏ không đều, trên các khối đá có rêu xanh đậm, những rễ cây cổ thụ trên mặt đất đã trải qua ngàn năm sinh trưởng, từ trong các khe đá mà chui ra, giống như những móng vuốt của quỷ, chằng chịt quấn quanh người nhân dũng, sinh trưởng hoang dại ngang dọc khắp mộ thất, khắp nơi đều chằng chịt.

Nếu ở đây có đủ ánh sáng, cảm giác sẽ càng giống một khu rừng nguyên sinh xanh mướt cổ xưa, nhưng chính vì trong mộ táng tối đen như mực, nên những rễ cây chằng chịt này đã thêm vào mộ Đại Vu Sư một chút khí tức tà ác.

Hơi giống trận địa laze trong phim điện ảnh, chỉ là laze được thay bằng những nhánh rễ cây chằng chịt.

Thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí luồn lách qua những nhánh rễ cây phức tạp đó.

Và phải vô cùng cẩn thận.

Nếu không, lỡ va phải, hoặc làm vỡ nhân dũng, thì ma trùng mực chui ra bên trong e rằng có thể làm tất cả mọi người tan chảy thành một bãi máu thịt.

Thấy cảnh này, những gã lính đánh thuê ngoại quốc cao to vạm vỡ lập tức lộ vẻ mặt khổ sở.

Đột nhiên nghe thấy tiếng xương khớp "lách cách" giòn tan, mọi người quay đầu lại thấy Tiểu Ca nhi đã cởi bỏ áo mưa đen, vặn vẹo cổ, sau đó xương cốt toàn thân bắt đầu từ từ co rút lại, mười mấy giây sau, y biến thành một Tiểu Ca nhi phiên bản nhỏ, thân hình chỉ khoảng một mét sáu mươi lăm.

Sở Văn không khỏi cảm thán: "Súc cốt công và Song chỉ thám động đều cần phải luyện đồng tử công từ nhỏ, trong đó muốn luyện thành Súc cốt công, phải luyện tập từ bé, nỗi đau trong quá trình đó không phải người thường có thể tưởng tượng được." Nghĩ vậy, hắn cũng bắt đầu mong đợi sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, hệ thống sẽ ban thưởng cho mình kỹ năng gì nữa đây?

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy Súc cốt công, ngược lại không cảm thấy gì đặc biệt, mà những lính đánh thuê bên cạnh lần đầu thấy loại thần kỹ này, sợ đến mức suýt ngất xỉu.

Nếu học được bản lĩnh này, vậy sau này về chiến trường Israel, một khi gặp phải chiến tranh, mặc kệ những thứ khác, cứ dùng kỹ năng này làm nhỏ cơ thể đi hai phần ba, sau đó mới khai chiến, vậy thì xác suất bị đạn lạc bắn trúng sẽ giảm đi không ít đâu chứ!

"Đi theo sau tôi." Tiểu Ca nói xong liền nhấc chân bước qua một

đoạn rễ cây.

A Ninh cài súng vào eo, đi sát phía sau Tiểu Ca.

Bàn Tử ban đầu nhìn thân hình A Ninh đột nhiên cảm thấy hơi tự ti, nhưng quay đầu nhìn biểu cảm của đám lính đánh thuê, cười ha hả, là người thứ ba chui vào giữa những rễ cây đó.

Rất nhanh, trong mộ đạo, tất cả rễ cây đều hơi rung động, những nhân dũng quỳ hai bên mộ đạo cũng nhẹ nhàng lắc lư như sắp đổ.

Đầu mũi Hạo Thiên Chân rịn ra mồ hôi li ti, trong đời chưa từng có khoảnh khắc nào căng thẳng hơn lúc này.

Vì bị những nhánh rễ cây chằng chịt này che khuất tầm nhìn, nên không ai biết một đoạn mộ đạo rốt cuộc dài bao nhiêu, bây giờ cộng thêm mấy lính đánh thuê dưới trướng A Ninh, vậy tổng cộng trong mộ đạo có mười một người.

Mười một người lúc này như những con châu chấu trên cùng một sợi dây.

Lúc này nếu ai không cẩn thận khi xuyên qua những rễ cây đó mà lỡ làm vỡ nhân dũng, vậy thì chết sẽ chết cả loạt, những người khác muốn chạy cũng phải hỏi xem những rễ cây chặn đường kia có đồng ý không.

Vì vậy, trong hoàn cảnh càng lúc càng cẩn thận đó, sự chú ý của mọi người cũng càng lúc càng tập trung.

Sở Văn vừa mới ngửa người tránh qua một cái, đột nhiên!

Hắn đứng im không nhúc nhích.

Hạo Thiên Chân phía sau vốn dĩ mồ hôi đầm đìa, một chân bước về phía trước, chân còn lại lơ lửng giữa không trung run rẩy, nhìn thấy sắp không trụ nổi nữa, nhưng phía trước không động đậy, càng

làm tình hình thêm tồi tệ.

"Sở gia, làm gì thế!

Mau đi đi, tôi không trụ nổi nữa rồi!" Hạo Thiên Chân nhỏ giọng nói.

Nhưng Sở Văn vẫn đứng im, không, không dám động đậy, vì vừa nãy hắn ngửa người định chui qua một nhánh rễ cây to bằng cánh tay, thì phát hiện trên nhánh rễ đó có một con rết lớn đang bò.

Toàn thân con rết đỏ tươi, như màu máu, hai bên là những cặp chân chi chít, từng đoạn thân hình vặn vẹo quái dị, to bằng cánh tay trẻ con, chiều dài ước chừng nửa mét.

Vì con rết quá lớn, Sở Văn lại có thị lực rất tốt trong đêm tối, nên hắn gần như có thể nhìn thấy cả lông tơ li ti trên chân và một cặp răng nanh lớn nhô ra từ miệng nó.

Vừa nãy Bàn Tử, A Ninh, và Tiểu Ca ba người đã chui qua dưới thân con rết, mà lại hoàn toàn không hay biết gì.

Cũng may là vận khí tốt, nhưng Sở Văn thì khác, nhìn thấy và không nhìn thấy là hai tình huống hoàn toàn khác nhau.

Miếng Tử Ngọc trong tay Sở Văn nhanh chóng bị nắm chặt, đồng thời lại mạnh mẽ nới lỏng ra.

Không được!

Trong lòng Sở Văn trăm mối tơ vò.

Tử Ngọc Đao quá dài, trong môi trường xung quanh toàn rễ cây và nhân dũng vu sư thế này, căn bản không thể vung ra được… "Sở gia, nếu không đi nữa, tôi sợ sẽ đâm vào cái nhân dũng phía trước mất!" Chân trái Hạo Thiên Chân chống trên đất đã quá lâu, bây giờ nhìn thấy sắp ngã nhào rồi!

Chương 161

Đúng lúc đó, phía sau mọi người!

Tên lính đánh thuê trước đó bị A Ninh gọi là George đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết không giống người.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, tiếng kêu thảm thiết đó dường như đã kích hoạt thứ gì đó trong mộ táng của Đại Vu Sư, Sở Văn quay đầu lại, tận mắt thấy con rết lớn phía trước đột nhiên duỗi thẳng người, toàn thân những cặp chân nhỏ li ti xòe ra, nhanh chóng bò dọc theo rễ cây về phía George!

Không chỉ vậy, lúc này mộ táng vốn yên tĩnh sau khi tiếng kêu thảm thiết đó kết thúc, lập tức truyền đến rất nhiều tiếng "xào xạc" khiến người ta tê dại da đầu!

Người khác nhìn không rõ thì còn đỡ, nhưng trong mắt Sở Văn, vô số con rết lớn nhỏ khác nhau dường như đều bị kinh động, nhe hàm răng nanh đầy độc tố mà lao nhanh về phía George.

"Tiếng động!" Hạo Thiên Chân lập tức cảm thấy không ổn!

Sau đó là tiếng hét chói tai của một người phụ nữ: "A!" "A Ninh!" Sở Văn lăn một vòng, tránh khỏi hai con rết đầu đỏ dưới chân, sau đó đột nhiên sắc mặt tái mét!

Bởi vì hắn nhìn thấy từ vị trí của lính đánh thuê George phía sau, rễ cây trong mộ đạo đột nhiên bắt đầu rung lắc dữ dội!

"Rầm!

Rầm!" Ba bốn nhân dũng bị rung lắc rơi xuống đất, không biết có vỡ nát hay không!

Tim Sở Văn lập tức nhảy lên tận cổ họng!

Tình thế lúc này, nguy hiểm gấp mười lần so với thời khắc nguy hiểm nhất mà hắn từng trải qua trong đời!

Sở Văn khi thấy con rết khổng lồ đó đã biết sẽ có chuyện!

Cũng không biết cái lão Đại Vu Sư này nuôi dưỡng bao nhiêu thứ quái dị trong mộ.

Bành, bành, bành, ba pho tượng người đổ rầm xuống đất.

Sở Văn thì lách qua một nhánh cây để lao tới, tiếc là phía trước toàn rễ cây, cản trở tốc độ của hắn nghiêm trọng.

"Đồ quỷ!

Cút ngay cho ông!" Hắn nghe Bàn Tử phía trước gầm lên một tiếng.

Rồi trên không trung, một con rết lớn bị chém đứt nửa thân, xúc tu dính đầy máu xanh đen quật thẳng vào mặt Sở Văn!

Hai cặp càng lớn đó quẫy loạn xạ giữa không trung!

Sở Văn lập tức lách đầu né tránh.

Con rết không biết là do Bàn Tử hay Tiểu Ca chém đứt, sượt qua trán Sở Văn trong gang tấc, rồi cắm chặt vào nhánh cây phía sau.

"Hạo Thiên Chân!

Mau đi về phía trước!" Hắn túm cổ áo Hạo Thiên Chân, trực tiếp đẩy anh ta vào khe hở của nhánh cây phía trước.

Lúc này, phía sau mọi người vang lên tiếng quỷ khóc sói gào, đám lính đánh thuê bắt đầu từ George phát ra tiếng kêu thảm thiết đầu tiên, sau đó là những tiếng kêu thảm khác liên tiếp, Sở Văn quay đầu lại nhìn, thấy mấy tên lính đánh thuê đang bám trên cành cây, khắp người bò đầy rết.

Trong đó George bắt đầu co giật run rẩy, há to miệng nhìn về phía Sở Văn, miệng phát ra tiếng khò khè.

Sở Văn nhìn rất rõ, không chỉ có rết đầu đỏ khổng lồ, mà còn vô số con rết nhỏ bò ra bò vào miệng và lỗ mũi George, trông cực kỳ kinh khủng!

Mặc dù Sở Văn và đám lính đánh thuê này không có tình cảm gì, nhưng quả thật trên đường đi bọn họ cũng đã giúp sức không ít.

Nếu là trong tình huống bình thường, tiện tay cứu được thì hắn cũng đã cứu, tiếc là vừa mới tiến vào đường hầm mộ của Đại Vu Sư, lại gặp phải tình huống cực đoan thế này, Sở Văn biết, nếu có cách cứu, thì tiếp theo sẽ chết!

Hắn nghiến răng, quay đầu đi sát phía sau Hạo Thiên Chân, chuẩn bị lợi dụng đám lính đánh thuê nước ngoài đó thu hút sự chú ý của rết để nhanh chóng vượt qua đường hầm mộ.

Bỗng nhiên, hắn nghe thấy Bàn Tử phía trước phát ra tiếng kêu kinh hãi tột độ!!

"Sương đen!

Sương đen lại xuất hiện nữa rồi!" Bàn Tử phía trước vừa rút dao găm chém đứt một con rết đang bò về phía A Ninh, sau đó thấy pho tượng người bên cạnh chao đảo hai cái rồi nghiêng ngả đổ xuống.

Hắn lập tức toát mồ hôi lạnh, vội vàng đưa chân phải đạp xuống dưới pho tượng người, giúp nó giảm chấn động rồi nhẹ nhàng đặt xuống.

"Hú!

Bàn gia sợ rằng sau này đối xử với con gái cũng không được dịu dàng như vậy đâu. ....." Bàn Tử chưa kịp lau mồ hôi lạnh, đã nghe thấy ba tiếng 'bành bành bành', không biết pho tượng người ở đâu

không có người đỡ, đập mạnh xuống đất.

Hắn vội vàng ngậm đèn pin chiến thuật vào miệng chiếu về phía ban đầu.

Chương 162

Kết quả, trên bức tường đường hầm mộ phủ đầy rêu phong, hắn thấy những con quỷ trùng sắc màu như mực đang từ từ thức tỉnh từ chỗ vỡ nát của pho tượng người, từ từ hiện hình như ma quỷ.

Ánh đèn pin đổ bóng lên vách đá, trông như cái bóng yêu kiều của nữ vũ đạo sư khi Đại Vu Sư còn sống. .....

"Toi rồi!" Bàn Tử lập tức nhớ lại cảnh tượng tên lính đánh thuê trước đó bị mấy thứ quỷ quái này làm tan chảy thịt.

Hắn biết nếu những con quỷ trùng này bám vào người, nước bọt của chúng có thể làm tan chảy thịt. .....

Lập tức trong lòng nảy sinh tâm lý may mắn: "Đừng có thế chứ!

Trên người mình không có thịt, mà nếu có, cũng bị mỡ bao bọc, căn bản không hợp khẩu vị của tụi mày!" Bàn Tử không dám động đậy, lúc đó, một đôi tay đột ngột từ khe hở giữa các rễ cây phía trước vươn ra, tóm mạnh lấy cổ áo Bàn Tử.

"Ái u!" Bàn Tử chỉ kịp kêu một tiếng, đã bị Tiểu Ca trực tiếp kéo về bên cạnh.

Vì không chuẩn bị kịp, Bàn Tử gần như vừa lăn vừa bò đứng dậy, bộ dạng chật vật đó, chẳng giống chút nào một đứa cháu của liệt sĩ cách mạng. .....

A Ninh ở gần những con quỷ trùng sắc màu đó nhất, nhưng trước mặt cô có ba con rết đang quẫy những xúc tu ghê tởm, có thể lao tới bất cứ lúc nào!

Cô giơ súng lục lên, bắn điểm xạ chính xác vào những con rết đó!

Trên cành cây to lớn, máu xanh đen lập tức bắn tung tóe, những

con rết bị bắn lùi mạnh lại, miệng phát ra tiếng rít ro ro yếu ớt!

Bỗng nhiên!

Lợi dụng ánh lửa lóe lên khi bắn súng, cô phát hiện cách đó một mét về phía bên trái, lại có một luồng sương đen!

Cô lập tức cứng đờ toàn thân, trong tình huống gần đến thế này, liệu có thể cứu vãn được không. .....

Đèn pin trong tay cô từ từ chiếu về phía luồng quỷ trùng sắc màu đó, chỉ thấy lũ quái trùng dường như vừa trải qua một giấc ngủ dài đang điều chỉnh, từ từ thức tỉnh, và nhìn thấy A Ninh ngay lập tức!

Chúng lập tức lao vút về phía A Ninh, vồ thẳng vào mặt cô!

"Tiêu rồi!" A Ninh còn chưa kịp giơ súng lên, súng đối với côn trùng thì có ích gì chứ?

Đúng lúc đó!

Một tiếng "phốc"!

Ngay sau đó, đám quỷ trùng sắc màu đang lao về phía A Ninh giữa không trung, đâm sầm vào một đám sương máu phun ra giữa không trung!!

Sau đó, đám quỷ trùng đó lập tức lùi lại gấp!

Dường như đám sương máu đó cũng là một thứ gì đó cực kỳ đáng sợ đối với chúng!

"Sở Văn!" Đồng tử A Ninh co lại, thấy trên cằm Sở Văn lấm tấm vết máu, răng và miệng hắn đều dính đầy máu tươi!

"Mẹ nó, tình huống cấp bách quá, tôi cắn đứt lưỡi mình đó!

Đừng có ngây ra nữa, mau đi!" Sở Văn một tay ôm eo A Ninh, đẩy cô vào khe hở của cành cây như trước.

Sở Văn theo A Ninh chui vào khe cây, thấy Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vốn đã đi rồi, nhưng giờ lại lùi về!

Không gian vốn chật hẹp, giờ đây bỗng chật cứng bốn người!

Không thể nhúc nhích được nữa!

Sở Văn sắp phát điên rồi: "Đéo!

Mẹ nó không chạy đi, lại quay lại làm cái quái gì!" Sau đó nghe Bàn Tử rụt rè nói: "Sở gia, không phải tôi nhát đâu, phía trước có thứ còn đòi mạng hơn nữa. ....." Sở Văn bị Bàn Tử chen lấn nửa người, khắp người Bàn Tử toát mồ hôi lạnh.

"Thứ gì!

Đòi mạng đến mức nào!" Sở Văn giật mình.

Sau đó hắn cảm thấy phía sau một trận lạnh lẽo, không chút do dự, không phải là rết hay quỷ trùng sắc màu!

Chương 163

Sở Văn vốn đang cắn rách đầu lưỡi chảy máu, quay đầu phun một ngụm sương máu về phía sau lưng rất đều đặn!

Bàn Tử trợn mắt há hốc mồm!

Lập tức nghĩ: "Đúng rồi!

Máu của Sở Văn có tác dụng đó, máu của Tiểu Ca cũng bách độc bất xâm, nếu muốn sống sót trong lăng mộ mà không ngậm một ngụm máu phun ra phun vào, thì tương đương với vũ khí sát thương quy mô lớn!" Vì lúc này mọi người chen chúc rất gần.

Sở Văn tạm thời xua tan đám quỷ trùng sắc màu phía sau, vừa quay đầu lại, đã thấy Bàn Tử chằm chằm nhìn đôi môi dính máu của mình mà liếm môi!

Một trận ớn lạnh lập tức khiến Sở Văn rùng mình!

"Không phải chứ, Bàn gia, không nghe thấy đâu. ....." Sở Văn ngửa mặt ra sau, hơi xa Bàn Tử một chút.

"Ai, Sở gia, chuyện gì cũng phải thử chứ, nhỡ đâu thích thì sao. ....." Cơ mặt Bàn Tử giật giật, cười như không cười nói.

Một tiếng 'oanh'!

Ngay lập tức, khe cây nơi mọi người đang đứng rung mạnh!

Những pho tượng người phía sau đổ rạp xuống đất, cả đường hầm mộ từng luồng sương đen xoay tròn cuộn trào xuất hiện, nhìn số lượng phải hơn hai mươi luồng.

Mọi người đều nhìn, Tiểu Ca không biết bị thứ gì đó đánh mạnh trở lại, lưng y đập mạnh vào những rễ cây đó.

“Tôi không cố ý.” Tiểu Ca đứng dậy, lạnh lùng nói, phun ra một ngụm máu.

Sở Văn kinh ngạc đứng sững!

Thứ bên ngoài đó, có thể đánh Tiểu Ca đến mức nôn ra máu ư?

“Bàn Tử, tránh ra cho tôi!” Sở Văn buông A Ninh ra, đột ngột khom người chui ra khỏi khe cây, mặc dù cảnh tượng trước mắt khiến hắn ngay lập tức, lại muốn quay lưng trở về.

Hắn vừa chui ra khỏi đường hầm mộ, trước mắt đã xuất hiện một tế đàn đá khổng lồ.

Bên cạnh tế đàn là các nhánh cây rậm rạp, trên tường toàn là loại thực vật giống như cây leo hổ mọc đầy, ở chính giữa tế đàn, hắn thấy một con rết khổng lồ dài khoảng bốn mét, toàn thân là xúc tu, trên lưng có lớp giáp đen lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo u tối, vừa nhìn đã thấy đây là một con súc sinh có lực phòng ngự cực kỳ đáng kinh ngạc!

Tiểu Ca đang né tránh trong đại điện tế đàn, thỉnh thoảng vung Hắc Kim Cổ Đao chém ra tia lửa trên lớp giáp đen của con rết khổng lồ.

Nhưng y không làm gì được con quái vật đó, thỉnh thoảng lại bị con rết khổng lồ dùng thân mình húc bay!

“Bàn Tử, mau ra đây!

Chậm một chút nữa là lũ quỷ trùng lao tới rồi!” Sở Văn hét lên một tiếng, sau đó Tử Ngọc nặn trong tay, một thanh trường đao màu huyết đen lập tức xuất hiện trong tay hắn. .....

“Sở gia, đợi chút!

Cho tôi một ngụm máu, một ngụm thôi!” Bàn Tử thực ra căn bản không cần Sở Văn nói nhiều, hắn đã muốn ra ngoài từ sớm rồi, chỉ là

vì thân hình mập mạp nên tốc độ hơi chậm một chút mà thôi.

Kết quả vừa bò ra, đã thấy Sở Văn cầm Tử Ngọc Huyết Đao lao về phía con rết khổng lồ đang giao chiến bất phân thắng bại với Tiểu Ca ở giữa tế đàn!

Sở Văn vừa cầm dao vừa thầm oán trong lòng!

"Mấy cái phim truyền hình đó đều lừa người, làm gì có nhiều đại hiệp cổ đại động một tí là cắn rách đầu lưỡi, vừa nãy tôi cắn một phát, giờ đau đến nỗi sau gáy tê dại đây này!" Mà Tiểu Ca thì đang bó tay với con rết giáp đen đó!

Con quái vật này nhiều chân, chạy nhanh, lớp giáp trên người lại cứng, Hắc Kim Cổ Đao chém vào cũng chỉ để lại một vệt trắng, trái lại còn khiến con rết khổng lồ càng thêm hung tàn!

Sở Văn nghiêng người vung đao, hai chân dang rộng, đột ngột mượn lực từ vách đá!

Hắn xoay người muốn nhảy lên lưng con rết đó!

Tiểu Ca nhìn thấy, đồng tử co lại: "Cẩn thận!

Lớp giáp lưng của rết đao không xuyên thủng được. ....." "Phốc xuy!" Một tiếng!

Tử Ngọc Huyết Đao của Sở Văn xuyên thẳng qua lớp giáp lưng của con rết khổng lồ, toàn bộ thân đao ngập vào trong lớp giáp lưng của rết, phát ra tiếng kêu ken két đến rợn người!

Tiểu Ca: "!!!" "Chỗ này giao cho tôi, nếu cậu rảnh rỗi, thì qua chỗ Bàn Tử và Thiên Chân mà phun máu đi!!" Sở Văn cưỡi trên lưng con rết khổng lồ gầm lên!

Chương 164

Tiểu Ca: "!!!" Y quay đầu nhìn về phía Bàn Tử, nghe thấy tiếng súng trường tấn công "đát đát đát" vang lên.

Hóa ra, cả lũ rết lớn nhỏ bám trên năm sáu tên lính đánh thuê trước đó, hay lũ quỷ trùng sắc màu, giờ đều từ đường hầm mộ đá lao ra, đang dần dần tiếp cận ba người Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và A Ninh!

UZI trong tay Bàn Tử điên cuồng phun lửa!

Hạo Thiên Chân cầm trường đao đứng bên cạnh Bàn Tử, thỉnh thoảng chém đứt những con rết lao tới, máu xanh bắn tung tóe, còn A Ninh thì mặt tái mét, súng của cô hết đạn rồi, chỉ có thể rút đồng tiền tiêu ra cẩn thận phòng thủ.

"Phun, phun máu??" Tiểu Ca hiếm khi ngây người một lúc!

"Bình thường cũng thông minh lắm mà, sao giờ lại ngốc nghếch thế!

Cắn rách đầu lưỡi là được rồi!" Sở Văn bị con rết khổng lồ quật đến hoa mắt chóng mặt, nhưng không quên trêu chọc Tiểu Ca vài câu.

Bàn Tử vừa bắn súng vừa lùi lại, tốc độ bắn của khẩu UZI quá nhanh, ngón tay vừa bóp cò "đát đát đát" là năm sáu phát đạn đã hết sạch.

Bóp cò sáu lần liên tiếp, súng hỏng rồi!

Vào thời khắc quan trọng, Tiểu Ca ba bước gộp làm hai lao đến trước mặt Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, chau mày, một ngụm máu lập tức phun ra!

Ngụm máu y phun ra còn đều đặn hơn Sở Văn nhiều!

Đám quái trùng và rết vốn đang lao tới đều rút lui, thế công bị cản lại một chút!

Tiểu Ca quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Không sao chứ!", nhưng rồi quay sang, lại thấy Bàn Tử nhìn mình với ánh mắt kỳ quái, dường như muốn lấy thứ gì đó từ trên người y!

"Tiểu Ca, có muốn thử không, này. ....." Bàn Tử cười như không cười nhìn Tiểu Ca.

"Bàn Tử!" Hạo Thiên Chân lập tức cắt ngang tà niệm của Bàn Tử.

"Rồi rồi rồi, biết hai người xứng đôi, không nỡ từ bỏ phải không, Bàn gia hiểu mà. ....." Bàn Tử từ bỏ mục tiêu quay sang nói với A Ninh: "Ninh tiểu thư, lát nữa cô cứ nói một tiếng với người kia, cho tôi một ngụm máu, sau này khi không biết nên chọn ai, tôi sẽ chắc chắn đứng về phía cô, thế nào?" A Ninh cau mày: "Vô duyên vô cớ chọn ai, ai muốn đứng về phía tôi?" Bàn Tử lè lưỡi, quay sang Sở Văn: "Sở gia, xin lỗi, suýt nữa thì lỡ lời." Trong khi Bàn Tử và mấy người kia đang đối mặt với vô số rết và quỷ trùng sắc màu, Sở Văn đang giao chiến bất phân thắng bại với con rết khổng lồ đó.

Mặc dù một nhát đao chém vào lớp giáp đen của con quái vật, nhưng trên Tử Ngọc Đao đồng thời truyền ra một luồng khí tức tà ác!

Khí tức này không giống thi khí của xác thối, hay huyết mạch thuần khiết của long xà Chúc Long, mà giống cảm giác thi độc từ vô số thi thể hơn.

Cảm nhận khí tức tà ác trên Tử Ngọc Huyết Đao, các mạch máu trên người Sở Văn lập tức nổi lên, bên trong ẩn hiện luồng khí đen di chuyển dưới da!

Vốn dĩ là một người bình thường, giờ trông có vẻ dữ tợn và đáng sợ!

Sở Văn đột nhiên cảm thấy tim đập dữ dội, đồng thời hô hấp cũng có chút không thông suốt.

"Toi rồi!

Chẳng lẽ tinh hoa của rết không thể hấp thu, hấp thu xong sẽ bị trúng độc sao??" Sở Văn thầm nghĩ không ổn, không rõ tình hình, bèn rút đao trước tiên nhảy xuống khỏi lưng con rết khổng lồ.

Sau khi tiếp đất, hắn lui về phía vách đá lạnh lẽo, một tay cầm đao, một tay chống xuống đất!

"Sở Văn!" A Ninh từ xa thấy Sở Văn bất thường, nhưng xung quanh cô đều bị các loại quái trùng bao vây, Tiểu Ca đã phun ba ngụm máu, vết máu rơi trên đất đã cản lũ rết, nhưng quỷ trùng sắc màu mặc dù sợ hãi máu của Tiểu Ca, nhưng vẫn lăm le muốn thử.

Lúc này, hình xăm Chúc Long vốn ẩn giấu trên cánh tay phải của hắn đột nhiên từ từ hiện rõ, dường như cảm thấy có thứ gì đó đang thách thức uy quyền của mình, bỗng nhiên cánh tay phải tuôn ra một trận cảm giác băng lạnh.

Khác với cảm giác nóng bỏng của Thao Thiết ở cánh tay trái, luồng băng lạnh của huyết mạch Chúc Long khiến cảm xúc vốn đang phiền muộn buồn nôn của Sở Văn đột nhiên trở nên tỉnh táo.

Cùng với sự thức tỉnh của huyết mạch Chúc Long, tà khí và tử khí lấy được từ con rết lớn kia giống như gặp phải khắc tinh, từ bên phải bắt đầu, khí đen trong huyết mạch lập tức bị đẩy sang bên trái!

Nhưng chưa kịp để luồng tử khí đó thở dốc, trong huyết mạch Thao Thiết ở cánh tay trái của Sở Văn, đột ngột tuôn ra một luồng cảm giác nóng bỏng, buộc luồng tử khí đó phải lao về phía đầu Sở Văn!

Nửa thân trái nóng ran, nửa thân phải lạnh buốt!

Rồi sắc mặt hắn chuyển sang đen sạm!

Sở Văn lảo đảo đứng dậy, toàn thân khó chịu vô cùng.

Nhưng con rết khổng lồ không đợi hắn nghỉ ngơi, há cái miệng ra, một luồng mùi tanh tưởi xộc vào mũi!

Sau đó, những bước chân bên cạnh nó cào vào gạch đá, phát ra tiếng cùm cụp.

Nó lại một lần nữa lao về phía Sở Văn!

"Thằng to xác này!

Chương 165

Thật là không biết điều!" Đầu Sở Văn choáng váng, cảm giác có vô số lệ quỷ và oan hồn đang gào thét bên tai!

Cộng thêm nửa thân bên trái và bên phải như thể băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Hắn cố gắng giơ Tử Ngọc Huyết Đao trong tay lên chắn trước người, nghe thấy một tiếng "đang" vang lên, Tử Ngọc Huyết Đao sau khi va chạm với hai chiếc càng của rết, văng khỏi tay, xoay hai vòng trên không rồi "xuy" một tiếng cắm vào nền gạch đá!

"Phốc!" Một ngụm máu đen lẫn tử khí trực tiếp phun ra từ miệng Sở Văn!

Thân thể hắn như một con diều đứt dây, đâm thẳng vào vách đá, trong quá trình rơi xuống thì vướng vào một rễ cây rất to. .....

"Sở gia!" "Sở Văn!!" Thấy tình huống này, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cùng những người khác đều kinh hãi!

Trước đó trong hang động, Sở Văn còn có thể cầm Tử Ngọc Huyết Đao, cứng rắn tiêu diệt một con Chúc Cửu Âm, nhưng giờ gặp phải con rết khổng lồ toàn thân tử khí, không biết được nuôi dưỡng thế nào, vậy mà chưa được mấy chiêu, đến Tử Ngọc Đao cũng tuột khỏi tay hắn!

Cả người hắn còn bị húc bay, mắc trên rễ cây, sống chết chưa rõ.

"Thằng to xác chết tiệt!

Cút ngay!!" A Ninh không chút do dự quăng đồng tiền tiêu trong tay ra, sau khi nó bật vào lớp giáp đen của con rết khổng lồ, không biết rơi đi đâu.

“Bàn Tử!

Mau thu hút sự chú ý của thứ đó đi!” Hạo Thiên Chân vội vàng nói!

Thực ra tình thế lúc này vô cùng nguy cấp, chỉ là tình hình bên Sở Văn còn nguy hiểm hơn!

Tiểu Ca vốn định đi cứu Sở Văn, nhưng xung quanh y toàn rết và quỷ trùng, chỉ cần y rời đi, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, A Ninh sẽ lập tức chết không toàn thây!

Mặc dù A Ninh quăng đồng tiền tiêu vào người con rết khổng lồ, nhưng con quái vật đó da dày thịt béo, không hề có chút phản ứng nào, thính giác dường như cũng có vấn đề!

Mặc cho Bàn Tử và A Ninh ở một bên khác điên cuồng gào thét, nhưng nó vẫn không quay đầu lại mà từ từ đi về phía Sở Văn!

“Ách. .....” Sở Văn lúc này chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, toàn bộ ngũ tạng lục phủ như bị đảo lộn.

Lúc này, một luồng mùi thi tanh nồng nặc, ấm áp từ từ tiến đến trước mặt hắn.

“Tôi không thể chết. .....” Sở Văn dốc hết sức lực, từ từ ngẩng đầu lên, ngực hắn toàn vết máu, từ khi xuyên không đến nay, Sở Văn chưa bao giờ thảm hại đến thế!

“Két tê tê. .....” Cùng với mùi tanh tưởi ngày càng gần, Sở Văn biết rằng cái càng kịch độc của con rết khổng lồ có lẽ chỉ cách đỉnh đầu hắn chưa đến mười lăm centimet.

Lúc này, hắn cũng dốc hết sức lực ngẩng đầu lên, nhìn về phía con rết khổng lồ!

Khoảnh khắc tiếp theo, đồng tử Sở Văn co lại! !

Bởi vì ở khoảng cách gần đến thế, từ bốn con mắt phụ tà ác của con rết lớn, hắn nhìn thấy đôi mắt của mình! .

Đôi mắt đó không còn thuộc về loài người nữa.

Trên đó phủ một lớp màng nhầy mỏng, cùng với lớp màng nhầy từ từ co lại, nhãn cầu hình khe hở dọc nứt ra một khe.

Tất cả tử khí trên người Sở Văn đều đang nhanh chóng bị đồng tử dọc màu đen đỏ như địa ngục đó thôn phệ!

“Không phải là mắt Chúc Cửu Âm sao!

Sao lại là tôi. .....” Sở Văn trong lòng chấn động mạnh.

Lần trước sau khi Tử Ngọc Huyết Đao lấy được tinh hoa Chúc Long Xà Đảm, đôi mắt của Sở Văn từng tạm thời biến thành hình dạng đồng tử dọc màu đen đỏ, nhưng lúc đó hắn không hề biết!

Nhưng lần này, hắn thực sự đã nhìn thấy đôi mắt của mình trong mắt phụ của con rết khổng lồ!

Có sự biến hóa!

Chương 166

Hệ thống chưa bao giờ nhắc đến!

Cùng với việc những luồng tử khí trong cơ thể bị đồng tử dọc hấp thu, não bộ và cơ thể Sở Văn một lần nữa trở lại dưới sự kiểm soát của hắn!

Cùng lúc đó, con rết khổng lồ cuối cùng cũng vồ tới cắn Sở Văn một miếng!

Kết quả Sở Văn lăn người một cái, nhảy xuống khỏi rễ cây, rơi xuống đất.

Sau đó kinh ngạc phát hiện bề mặt da hắn lại có những đường vân nhạt giống như vảy Chúc Long. .....

Đương nhiên, cũng chỉ là một chút đường vân, không phải vảy.

Biến thành rắn?

Biến thành rồng?

Vào thời khắc mấu chốt này, Sở Văn cảm thấy sau khi thôn phệ những tử khí đó, da của hắn lại trở nên dai hơn.

Bỗng nhiên, trong truyền thuyết, phương thức Tây Vương Mẫu truy cầu trường sinh dường như kết hợp loài người và động vật, tương tự như những con rắn cơ quan trong đầm lầy rắn có thể học nói tiếng người, và Tây Vương Mẫu bản thân trong truyền thuyết cũng là một yêu quái đầu người thân rắn. .....

Giờ đây là đồng tử rắn mặt người, Thao Thiết chủ về thôn phệ, hình xăm Chúc Long lại không ngừng tiến hóa. .....

Sở Văn đột nhiên cảm thấy, "Bất Tường" dường như có mối liên

hệ nhất định với những khía cạnh này.

Nếu Tây Vương Mẫu cưỡng ép ghép nối, vậy thì trình tự tiến hóa sẽ là lẽ thường tình. .....

"Tôi sẽ không biến thành yêu quái chứ. ....." Sở Văn trong lòng rùng mình một cái ngay lập tức.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn phủ nhận ý nghĩ này.

Đơn giản là, những lợi ích sau khi thôn phệ này, hầu như đều khiến hắn trở nên mạnh hơn, chứ không phải thú hóa.

Giống như bây giờ huyết mạch Thao Thiết đã hoàn toàn kích hoạt, nhưng hắn cũng không biến thành Thao Thiết.

"Bí mật liên quan đến thân phận Bất Tường ngày càng nhiều rồi." Sở Văn trong lòng cảm khái.

Thông qua việc phát hiện âm mưu của Uông Tàng Hải trước đây, Sở Văn đã hiểu được mình là một biến số, bây giờ, dường như khoảng cách đến bí mật Bất Tường lại càng gần hơn một bước!

Thực ra những suy nghĩ này đều lóe lên trong đầu Sở Văn trong tích tắc.

Nhưng hiện tại không có thời gian để hắn nghĩ nhiều, sau khi Sở Văn tiếp đất, chỉ cảm thấy thân thủ dường như càng thêm linh hoạt một chút.

Hắn lập tức lăn người về phía Tử Ngọc Huyết Đao đang cắm trên đất, đồng thời con rết khổng lồ sau khi cắn hụt một miếng, lập tức nổi giận quật tung rễ cây, lao nhanh về phía Sở Văn! . .....

"Sở gia vừa nãy bị sao vậy?

Một mạng mất rồi, lại tiếp tục một mạng nữa à?" Bàn Tử vừa đối mặt với lũ rết và quỷ trùng đang rình rập, vừa luôn chú ý đến động

tĩnh của Sở Văn.

Thấy bây giờ hắn lại bò dậy và thân thủ dường như còn nhanh hơn trước.

Hắn lập tức nghĩ đến trò chơi arcade hồi nhỏ, Sở Văn vừa nãy trông như không ổn rồi, kết quả sau khi ném xu vào, lập tức lại một lần nữa sống động như rồng như hổ!

Tiểu Ca nhìn Sở Văn, chau mày!

Từ sau khi rời khỏi mộ dưới đáy biển lần trước, y lại một lần nữa nhìn thấy Sở Văn và phát hiện trên người hắn dường như có thêm một chút cảm giác khác lạ.

Phía trước khi tiếp xúc gần, cảm giác đó càng lúc càng mạnh mẽ!

Y biết máu của mình có sức mạnh thần bí, nhưng lần trước khi gặp Sở Văn, huyết mạch của hắn nhiều nhất cũng chỉ ngang với Hạo Thiên Chân sau khi ăn Kỳ Lân Kiệt, tại sao lần này lại trở nên mạnh mẽ đến vậy.

Thậm chí những con quỷ trùng sắc màu này rõ ràng sợ huyết mạch của y hơn một chút so với việc sợ máu của Sở Văn.

Chương 167

Nhưng, vừa nãy, y phát hiện Sở Văn dường như lại mạnh hơn một chút!

Hơn nữa, Hắc Kim Cổ Đao còn không thể xuyên thủng lớp giáp đen của con rết khổng lồ, nhưng thanh đao ngưng tụ huyết khí trong tay Sở Văn lại dễ dàng cắm sâu vào lớp giáp đen đó. .....

"Sức mạnh Bất Tường sao. ....." Tiểu Ca lẩm bẩm nói.

Y nhìn Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Vô Tà, Bất Tường, tôi là Linh. ....." "Vô Tà. .....

Bất Tường. .....

Linh. ....." Đột nhiên, Tiểu Ca bỗng hơi thất thần: "Tôi hình như hiểu rồi. .....". .....

Sở Văn lăn một vòng trên đất, một lần nữa nắm chặt Tử Ngọc Huyết Đao, lập tức cảm thấy thanh đao trong tay và hắn có một loại cảm giác huyết mạch tương liên!

"Két tê!!" Con rết khổng lồ lại một lần nữa lao về phía Sở Văn.

Chỉ thấy Sở Văn hai tay đẩy ngang Tử Ngọc Huyết Đao, đối đầu thẳng với cặp càng của con quái vật!

Đối đầu trực diện!

"Tê!!" Khoảnh khắc tiếp theo, lại thấy Sở Văn một lần nữa bị đánh bay ra ngoài, không chỉ có mình hắn bị bay ra, mà còn có một đoạn càng hình lưỡi hái, to bằng cánh tay phụ nữ!

Sở Văn đâm vào tường rồi rơi xuống đất, yết hầu ngọt lại, nhưng hắn nuốt máu trở vào.

“Giải quyết xong thằng to xác này rồi, lát nữa còn có quỷ trùng sắc màu nữa, máu của mình quý lắm, không thể lãng phí được!” Hắn nghĩ trong lòng, thấy đoạn càng đó bay thẳng về phía A Ninh, rồi “đột” một tiếng cắm vào rễ cây bên cạnh cô. .....

“.....Cái càng của con rết lớn đó?” Bàn Tử vốn đứng không xa A Ninh, lúc này nhìn thấy cái càng đó lập tức thèm thuồng.

Trong những ngôi mộ nghìn năm thế này, một khúc xương của người cổ đại, hay một cái bô, mang ra bên ngoài đều khiến mọi người tranh giành phá đầu để giành lấy bảo bối!

Các nhà khảo cổ học có thể nghiên cứu DNA của người cổ đại từ xương cốt, có thể phán đoán được ban đầu loài người rốt cuộc ăn gì, bao gồm cả tình trạng sức khỏe của chủ nhân xương cốt cũng có thể phân tích rõ ràng.

Huống chi là cái càng khổng lồ chưa từng thấy trước đây của con rết lớn thế này!

Chỉ nhìn hình dáng của nó, không biết lại là chủng loại tiền sử nào. .....

Cái càng đó có thể đáng giá liên thành!

A Ninh đưa tay sờ vào đoạn càng, phát hiện mép càng sắc nhọn, bên trong có một ống dẫn giống như dùng để phóng thích độc tố trong cơ thể, chỉ nhìn một cái thôi đã thấy kinh hãi.

Bàn Tử mặt đầy đau lòng: “Này, mau thu nó đi, nếu cô không muốn, Bàn gia tôi không khách khí đâu nhé!” Nói rồi, hắn đưa tay sờ vào cái càng trên rễ cây. .....

Đột nhiên, Bàn Tử phát hiện phía sau rễ cây có thứ gì đó, lập tức lớn tiếng hét lên: “Tiểu Ca!

Hạo Thiên Chân!

Mau lên!

Trên vách đá bị cành cây lộn xộn che khuất có thứ gì đó!!" Nghe tiếng Bàn Tử hét.

Tiểu Ca muốn quay đầu lại, nhưng lại sợ những con quỷ trùng sắc màu sẽ nhân lúc y quay đầu mà thừa cơ xâm nhập.

Hạo Thiên Chân và A Ninh hai người vội vàng dùng dao trong tay chém những loại thực vật giống như cây leo hổ bám trên tường.

Chương 168

Thấy trên vách đá đó, dùng sơn đỏ vẽ những phù văn bích họa dày đặc, tất cả các bức tường đều có, chỉ là phần lớn bị cành lá che khuất, trước đó chưa nhìn thấy.

Bàn Tử kinh hãi lùi lại hai bước: "Này, mấy cái phù văn này dùng để làm gì vậy, sao tôi nhìn xong lại thấy hơi buồn nôn muốn ói. ....." "Tôi cũng vậy, đừng nhìn, có thể là quỷ chú!

Không ngờ thủ đoạn của Đại Vu Sư Cổ Dạ Lang Quốc lại nhiều đến thế, hoàn toàn khác với mộ Long Táng, trên tường các ngôi mộ lớn trong lịch sử đều có bích họa ghi lại những sự kiện quan trọng trong cuộc đời chủ mộ, nhưng cái lão Đại Vu Sư này lại còn muốn yểm bùa chú lên cả bích họa trong mộ, đúng là một kẻ độc ác!" Hạo Thiên Chân mặt tái mét.

Vừa nãy chỉ nhìn hai cái, suýt nữa thì buồn nôn chóng mặt muốn ói.

Loại huyết chú này dường như có năng lực thần bí đặc biệt.

Ở một bên khác, Sở Văn và con rết khổng lồ đang giao chiến ác liệt, máu xanh đen bắn tung tóe khắp nơi, trên đó có bọt trắng đặc.

Sở Văn tay vung Tử Ngọc Đao một nhát, bảy tám đoạn chân của con rết khổng lồ bị cắt gọn gàng.

Mắt hắn sáng lên!

Cách này có thể được!

Sau đó, thân thể linh hoạt của Sở Văn không ngừng di chuyển, những chiếc chân dày đặc vốn có trên người con rết khổng lồ cũng ngày càng ít đi. .....

Không lâu sau!

Con rết khổng lồ nằm trên đất, không thể động đậy, điên cuồng vặn vẹo trong tuyệt vọng!

Các loại thực vật trên vách đá bị dọn đi một mảng lớn, để lộ ra những huyết chú đỏ tươi dày đặc!

"Hơ. ....." Sở Văn cũng mệt mỏi đến mức không nói nên lời.

Lần trước chém Chúc Long dùng mưu kế, lần này chém rết gần như hoàn toàn dựa vào thể lực, trong quá trình đó, hắn bị con rết khổng lồ húc văng liên tục mấy lần, khắp người đều có những vết máu do chân rết cào ra.

Vì nguyên nhân đặc biệt của huyết mạch Thao Thiết, nên Sở Văn hiện tại cũng không dễ phán đoán vết thương trên người có độc hay không.

Dù sao thì đối với hắn và Tiểu Ca mà nói, có độc hay không cũng không phải chuyện lớn. .....

"Sở gia!

Mau cứu mạng!

Nếu không, Tiểu Ca sẽ kiệt sức, không, là máu cạn người chết. ....." Sở Văn vừa mới giải quyết xong con rết khổng lồ, chưa kịp thở dốc, đã nghe thấy tiếng la oang oang của Bàn Tử.

Quay đầu nhìn lại, ở góc của Hạo Thiên Chân, dưới đất đầy máu tươi của Tiểu Ca, những con rết to bằng cánh tay không dám vượt qua giới hạn, nhưng quỷ trùng sắc màu thì lăm le bay lượn trên không, đàn côn trùng dưới ánh đèn pin không ngừng biến đổi hình dạng. .....

Tiểu Ca mặt tái nhợt, nhìn là biết đã mất rất nhiều máu.

Sở Văn trong lòng kinh hãi, không, trên đầu lưỡi có nhiều máu vậy

sao. .....

Hắn cúi đầu nhìn, giữa lòng bàn tay Tiểu Ca lại bị cắt một vết, chỉ cần có quỷ trùng sắc màu muốn lại gần, y sẽ rải máu để xua đuổi. .....

Sở Văn trong lòng thầm than một tiếng.

Tiểu Ca chỗ nào cũng tốt, chỉ có một điểm không tốt, quá thật thà!

Rải máu, như thể không tốn tiền vậy.

Hắn rút dao găm bên hông ra nhìn vào mắt mình, sau khi những tử khí đó bị thôn phệ sạch sẽ, đôi mắt đã trở lại bình thường, những đường vân giống như vảy rắn trên cánh tay cũng biến mất không dấu vết.

Sở Văn thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: Như vậy là tốt nhất, nếu không nếu Hạo Thiên Chân phát hiện sự bất thường trên người mình, muốn giải thích thì ngược lại sẽ là chuyện phiền phức.

Tình huống lúc này vô cùng cấp bách, Sở Văn vẫn chưa đi sâu vào mộ Đại Vu Sư, chỉ một đường hầm mộ đã nuốt chửng sinh mạng của lính đánh thuê.

Chương 169

Vừa mới ra khỏi đường hầm mộ tiến vào tế đàn, còn chưa tìm thấy tung tích của Bất Ngôn Kỵ, lại bị con rết khổng lồ đuổi cho chạy toán loạn khắp nơi!

"Sở gia!

Đừng có ngây ra nữa chứ!

Mau tìm lối ra đi. ....." Bàn Tử đang nói, rồi đột nhiên ngớ người ra: "Này, mấy con quỷ trùng và rết này lại không đi gây sự với Sở Văn sao??" Hạo Thiên Chân, Tiểu Ca, A Ninh ba người đồng thời ngẩng đầu.

Một chuyện đơn giản như vậy, trong tình huống cực kỳ nguy hiểm lại không ai nhận ra!

Đúng vậy!

Mấy người chúng tôi bị quái trùng dồn vào góc, tại sao khi Sở Văn đang chiến đấu với con rết khổng lồ, lại không có bất kỳ con quái trùng nào đi gây sự với hắn chứ?

"Sở Văn!" Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

"Hử?" Thực ra khi Bàn Tử vừa hỏi ra câu hỏi đó, Sở Văn cũng mới phản ứng lại.

Tại sao những con quái trùng này lại không gây sự với mình?

Nhưng khi ở trong đường hầm mộ, chúng đều cứ lao thẳng vào người mình mà!

Bỗng nhiên!

Sở Văn trong lòng nảy ra một khả năng.

Chẳng lẽ vì tôi vừa dùng Tử Ngọc Đao lấy đi tử khí trong cơ thể con rết khổng lồ?

Khiến chúng cảm thấy, tôi bây giờ là một người chết?

Thế là, Sở Văn thử đi về phía Bàn Tử, kết quả trên đường đi, những con rết nhỏ trên đất đều bắt đầu nhường đường.

Tim Sở Văn đập thình thịch, hắn từ từ đi về phía đám quỷ trùng sắc màu.

Rồi trong tầm mắt của A Ninh, Bàn Tử và những người khác.

Từng luồng quỷ trùng sương đen trước mắt từ từ tách ra.

Bóng dáng Sở Văn, từ từ xuất hiện trong luồng sương đen đã tản ra đó. .....

Đồng tử Tiểu Ca co rút dữ dội.

Bàn Tử lẩm bẩm nói: "Quỷ trùng sắc màu, thú cưng của sứ giả địa ngục, lẽ nào mẹ nó đây là địa ngục. ....." Trong khi Tiểu Ca và ba người kia đang kinh ngạc, trong lòng Sở Văn cũng thấp thỏm không yên.

Nhưng khi thấy mình bước vào giữa đám côn trùng, những con quỷ trùng có thể ăn thịt người đó lại thực sự tản ra, hắn trong lòng cảm thấy, chắc chắn là có liên quan đến việc vừa nãy đã hấp thu tử khí trong cơ thể con rết khổng lồ!

Bàn Tử nhìn Sở Văn từ từ đi tới, trong lòng đột nhiên lóe lên một ý nghĩ đáng sợ.

"Sở, Sở gia, ...sợ là bị lão Đại Vu Sư kia nhập vào rồi phải không. ....." "Ái u!" Bàn Tử không nhịn được kêu lên một tiếng.

Sở Văn véo mạnh vào cánh tay Bàn Tử nói: "Đại Vu Sư có véo người vậy sao. ....." Bàn Tử đau đến nhe răng trợn mắt: "Thế thì

không tốt rồi, ai biết Đại Vu Sư Cổ Dạ Lang Quốc có thật sự có sở thích long dương hay không. .....” Sở Văn không để ý, nhìn vết máu trên tay Tiểu Ca nói: “Cảm ơn cậu, đã bảo vệ mọi người lâu như vậy.” Đồng tử đen nhạt nhẽo của Tiểu Ca nhìn Sở Văn thật sâu, nói: “Không sao.” Hạo Thiên Chân vội vàng nói: “Sở gia, anh không sợ mấy con quỷ trùng này, không biết chúng tôi, có cách nào không. .....” Sở Văn lắc đầu.

Không thể trực tiếp nói với Hạo Thiên Chân là vì đã thôn phệ tử khí.

“Tôi cũng không biết tại sao, có lẽ vì máu của tôi đặc biệt hơn Tiểu Ca một chút. .....” Sở Văn nói xong quay đầu nhìn quanh tế đàn, khi tầm mắt hắn dừng lại trên con rết khổng lồ còn sống sót nhưng tất cả chân đều bị chém đứt, đột nhiên lóe lên một tia linh cảm.

“Tôi nghĩ có lẽ là do tử khí!” Sở Văn lập tức nói: “Những con cổ trùng này sở dĩ ở trong pho tượng người mà không làm tan chảy da thịt pho tượng, là vì những pho tượng đó không có sự sống, cho nên, nếu có thể khiến quỷ trùng sắc màu cho rằng chúng ta là vật chết, thì chúng sẽ không tấn công!” Bàn Tử nghe xong, đột nhiên cảm thấy Sở Văn nói có lý!

Nếu không thì, bỏ mặc nhiều thi thể lính đánh thuê nước ngoài không ăn, tại sao lại cứ phải đuổi theo những người sống này chứ!

Chương 170

"Dùng máu của mình để bảo vệ!" Tiểu Ca đột nhiên lạnh lùng nói một tiếng, sau đó vung tay rải máu tươi, lợi dụng không gian quỷ trùng né tránh, y vượt ra khỏi vòng vây, sau đó lại bám vào dây leo trên vách đá nhảy lên đàn rết trên đất, trực tiếp nhảy lên lưng con rết khổng lồ.

Y cởi áo khoác ngoài, bất chấp con rết khổng lồ đang giãy giụa mà đặt nó lên vết thương, những thứ máu xanh nhớt đặc ghê tởm lập tức dính vào quần áo.

Mắt Sở Văn sáng lên, lập tức biết Tiểu Ca đang làm gì.

"Có vẻ như cậu ấy biết con rết khổng lồ này chắc chắn được nuôi dưỡng bằng thi thể, cho nên trong cơ thể nó mới có nhiều tử khí ứ đọng như vậy, trong máu của con rết cũng chắc chắn có lượng lớn tử khí, cho nên. ....." Sau đó, mọi người thấy, Tiểu Ca sau khi dính máu rết lại cũng giống như Sở Văn, không còn bị quỷ trùng sắc màu tấn công nữa!

Bàn Tử trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thúc giục Sở Văn nói: "Sở gia!

Mau lên, phun máu đi, phun thêm vài ngụm, phun cho tôi qua bên cạnh con rết lớn đó mà dính máu, thiếu bao nhiêu máu, Bàn gia ra ngoài sẽ thanh toán theo giá mộ dưới đáy biển cho cậu!" Sở Văn không đợi hắn nói xong, dùng dao cắt rách ngón tay mình, sau đó ngậm vào miệng hút máu tươi rồi phun ra.

Mới không lãng phí như Tiểu Ca chứ.

Máu của Tiểu Ca là bẩm sinh đã có, nhưng máu của Sở Văn là từng chút một liều mạng sinh tử với hết thứ quái dị này đến thứ quái

dị khác khi xuống mộ.

Năm phút sau.

Bàn Tử toàn thân bốc mùi tanh tưởi ngẩng đầu lên, thở phào một hơi dài.

A Ninh vì mặc một bộ đồ bó sát màu đen, không tiện cởi ra, cho nên bây giờ khoác một chiếc áo khoác ngoài của Sở Văn.

Cách của Tiểu Ca không có vấn đề gì.

Như vậy, mặc dù mọi người đều hôi thối muốn chết, nhưng những con quỷ trùng sắc màu và rết lập tức mất mục tiêu sau đó, đều tản đi. .....

Dường như cảm xúc căng thẳng của mọi người từ khi vào lăng mộ mới dịu đi một chút.

Sở Văn nghỉ ngơi xong, rút Tử Ngọc Đao ra bổ thêm hai nhát vào con rết khổng lồ, cho đến khi Tử Ngọc Đao nghiền nát hệ thống thần kinh của rết, nó mới yên ổn.

Khi hắn làm những việc này, mắt Tiểu Ca vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Tử Ngọc Đao của hắn.

Sở Văn cũng thờ ơ ra vẻ, sau khi thấy ánh mắt của Tiểu Ca, hắn bắt chước lời nói năm xưa ở mộ dưới đáy biển mà đáp: "Tôi cũng thiếu một thanh vũ khí tốt. ....." Biểu cảm đó, thái độ lạnh nhạt đó, y hệt như Tiểu Ca lúc bấy giờ.

Tiểu Ca lập tức mặt đen lại né tránh ánh mắt, không còn nhìn Tử Ngọc Đao nữa.

Sở Văn trong lòng sảng khoái một lúc, ngẩng mắt nhìn những bức tường xung quanh phủ đầy huyết chú, đột nhiên cau mày: "Những phù văn quỷ quái này, tại sao lại giống những phù văn trên Cửu Cốt Lập

Quan trong mộ dưới đáy biển của Uông Tàng Hải vậy?" Lúc này A Ninh cũng ngẩng đầu nhìn!

Mặc dù sau khi nhìn huyết chú cô sẽ thấy buồn nôn chóng mặt, nhưng chỉ thoáng qua một cái đã biết, những huyết chú này và những phù văn trên chín cái quan tài hài cốt mẫu tử lúc trước gần như y hệt!

"Chẳng lẽ những phù văn này thật sự có nguồn gốc với Sở Văn?" A Ninh thấy phù văn trên cánh tay trái của Sở Văn trước khi hình xăm Thao Thiết hoàn chỉnh.

Cho nên lúc này cô kinh ngạc nhìn về phía Sở Văn.

Sở Văn cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Uông Tàng Hải truy cầu trường sinh, cho nên trên Cửu Cốt Lập Quan trong lăng mộ có khắc loại phù văn này, trên cây đồng xanh và Tử Ngọc cũng có loại phù văn này, Bất Ngôn Kỵ truy cầu bí mật trường sinh không xa ngàn dặm đến mộ Đại Vu Sư, trong mộ có loại phù văn này.

Trong tiềm thức, Sở Văn nhận ra, phù văn trên người hắn có lẽ có liên quan tuyệt đối đến bí mật trường sinh tối thượng.

Nhưng cụ thể thế nào, cần phải khám phá thêm.

Trong khi Sở Văn đang suy nghĩ.

"Màu sắc của huyết chú này có vấn đề." Tiểu Ca đột nhiên nói: "Những vết máu được bôi trên vách đá này, ngàn năm vẫn không mất màu, giống hệt với vết máu trong cái vũng máu chúng ta gặp khi đi vào trước đó." "Tôi nghi ngờ, đây là một loại máu được chế tạo đặc biệt, tương tự như cổ thuật Hàng đầu." Giọng Tiểu Ca có vẻ chắc chắn hơn.

"Cổ Hàng thuật?" Hạo Thiên Chân đột nhiên nói lớn: "Có khác biệt với Hàng đầu ở những quốc gia Nam Cương bây giờ không?"

“Không khác biệt.” Tiểu Ca nói: “Nếu nhất định phải nói, thì Hàng đầu của những người đó bây giờ chẳng qua là một số tàn dư không hoàn chỉnh, Hàng đầu cổ xưa hoàn chỉnh thực sự, có lẽ là một loại nằm ở mức trung cấp và hạ cấp.” Tiểu Ca nói, Sở Văn đột nhiên nói: “Nếu coi đây theo phương thức Hàng đầu thuật, vậy thì quả thật dễ hiểu hơn nhiều!” “Sở gia, anh cũng hiểu về Hàng đầu thuật Nam Cương sao?

Có gì không hiểu không?” Bàn Tử kinh ngạc nhìn Sở Văn.

Hiểu phong thủy, hiểu Kỳ môn Bát quái cũng được, đều là văn minh cổ đại chính thống của Trung Thổ, nhưng Hàng đầu thuật loại tà môn ngoại đạo này Sở Văn cũng hiểu sao?

“Tôi chỉ biết sơ qua chút thôi.” Sở Văn lắc đầu nói: “Hàng đầu thuật đại khái chia làm ba loại: Dược Hàng, Phi Hàng, và Quỷ Hàng.” Cùng với lời giảng thuật đại khái của Sở Văn, khái niệm về thuật pháp Đại Vu Sư cũng hình thành trong đầu tất cả mọi người.

Trong Hàng đầu thuật, Dược Hàng là phổ biến nhất, thường dùng ngũ đại độc trùng trong tự nhiên, ví dụ như rắn, bọ cạp, rết, nhện, cóc, những động vật có độc tố tự nhiên này làm mồi nhử, nuôi dưỡng ra cổ độc lợi hại nhất.

Trước đây, mọi người còn đùa, phải cẩn thận mấy cô gái Vân Quý yểm cổ cho Bàn Tử.

Phi Hàng thì ít gặp hơn, Hàng đầu sư tiến hành yểm hàng, dùng một số thủ đoạn thuật pháp đặc biệt, ví dụ như khiến cơ thể chứa độc, hoặc khiến người nhìn thấy sẽ sản sinh ảo giác, v.v.

Chương 171

một loạt các thủ pháp.

Cuối cùng là Quỷ Hàng dễ hiểu nhất, nói trắng ra là nuôi quỷ!

Bên Đông Nam Á có nuôi tiểu quỷ, cho ăn thai bàn, có một số ít cổ Mạn Lệ, cổ Mạn Đồng trong chùa miếu, bao gồm cả bùa Phật lưu hành trong nội địa mấy năm trước, những thứ này đều là Ngự Quỷ thuật.

Đặc biệt là loại bùa Phật này thực ra chẳng liên quan gì đến Phật.

Ví dụ, người dân ở một số quốc gia Đông Nam Á sẽ đưa những đứa trẻ chết bất đắc kỳ tử đến chùa để hỏa táng, sau đó sau khi cao tăng siêu độ niệm kinh, sẽ lấy tro cốt đặt vào bùa Phật, đặt trên chùa để cúng dưỡng, tĩnh chờ người hữu duyên.

Sau đó, sau khi khách hương thỉnh bùa Phật về, về nhà làm việc tốt hồi hướng công đức cho tiểu quỷ bên trong bùa Phật, tiểu quỷ này cũng sẽ lợi dụng bản lĩnh ở linh giới để giúp khách hương tránh tà cầu lợi.

Bùa Phật, thực ra chỉ là một cuộc trao đổi lợi ích giữa người và quỷ mà thôi.

Nhưng loại thuật pháp này dù sao cũng là tà môn, nghe nói ở bên kia eo biển, các thương nhân và nghệ sĩ đều thích làm những thứ ngoại đạo tà môn này, cuối cùng nuôi quỷ không thành lại bị quỷ hại đến gia đình tan nát, người chết, danh tiếng bị hủy hoại cũng là chuyện thường thấy. **Trong lịch sử, những sự kiện Hàng đầu nổi tiếng nhất, sớm nhất có sự kiện Vu Hàng xảy ra ở cung Hán Trường An.

Sau đó đến triều Tùy, triều Tống, cho đến triều đại phong kiến cuối cùng của Thiên triều, nhà Đại Thanh cũng đều có ghi chép về những sự kiện như vậy.** Nghe Sở Văn nói xong, mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Hạo Thiên Chân cảm thấy sau lưng lạnh toát, đã xuống đấu mấy lần, chỉ xuống đấu mộ Hán, cho nên gặp phải không ngoài việc tặng mạng và cơ quan, cùng lắm thì gặp Cấm bà hoặc Hải hầu tử, nhưng sau Quý Châu, anh ta mới phát hiện văn minh mộ táng trên đời đa dạng vô cùng, nếu không hiểu rõ văn minh địa phương, mà tùy tiện xuống đấu, e rằng sẽ uổng phí tính mạng.

Ví dụ như các nhà thám hiểm nước ngoài nếu đi đấu mộ Hán hoặc mộ Đường, e rằng sẽ bị các cụ tổ cổ đại chơi cho chết mà không biết chuyện gì xảy ra.

Hoặc là những người làm công việc dưới lòng đất giàu kinh nghiệm đấu mộ như Bàn Tử, nếu đi đấu mộ Pharaon Ai Cập, vì không hiểu rõ, nên cũng một đi không trở lại.

Hiểu rồi, Hạo Thiên Chân hỏi: “Nhưng tôi nghe nói, Hàng đầu thuật đều cần 'dẫn', cái gọi là 'dẫn', không ngoài móng tay, tóc, hoặc vật phẩm cá nhân, v.v. của người bị hại, vừa nãy Tiểu Ca nói chúng tôi bị trúng cổ Hàng thuật, vậy 'dẫn' là gì?” “Vũng máu ở cửa là 'dẫn'!

Dấu chân màu máu đạp trong đường hầm mộ có lẽ là 'dẫn'. .....” Tiểu Ca nói với vẻ mặt không cảm xúc.

“Theo đó mà nói. .....” Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn xung quanh: “Trong câu chuyện trộm mộ lần trước đó, những người trong đội bảo an cũng vì giẫm phải vết máu của bọn trộm mộ trên đất, cho nên dù đã phong tỏa cửa hang, quay về thôn, cũng vẫn bị thứ tà môn lột da, móc mặt sao?” Mấy người nghĩ vậy, đột nhiên cảm thấy xung quanh lạnh toát từng trận.

Cùng lúc đó, A Ninh đột nhiên mắt đờ đẫn, sau đó không thể kiểm soát được biểu cảm trên mặt.

"Sở. ....." Chưa kịp gọi ra hai chữ "Sở Văn", cơ mặt A Ninh đã bắt đầu co giật hướng lên trên.

Trông như đang cười ma quái về phía Sở Văn, nụ cười đó y hệt như nụ cười trên khuôn mặt tất cả các pho tượng người đã gặp trên đường!

Điều quỷ dị hơn là.

Mặc dù A Ninh đang cười, nhưng trong ánh mắt của cô, lại tràn ngập sự sợ hãi tột độ!

"Ninh tiểu thư!" Bàn Tử ở gần A Ninh nhất, đặc biệt là sau khi nghe lời Sở Văn nói trước đó lại càng tin nhất.

Cho nên hắn đột ngột quay đầu lại, nhìn thấy biểu cảm quái lạ của A Ninh xong, gần như nhảy bật lên tại chỗ, lao về phía Sở Văn.

"Khoan đã!" Sở Văn nhìn A Ninh, đột nhiên có một cảm giác âm u.

Nụ cười trên mặt cô ta giống hệt biểu cảm của những pho tượng Vu Sư ở tầng dưới Cổ Dạ Lang Quốc trước đó.

Đồng thời đều mang nụ cười, biểu cảm lạnh lẽo.

"Mẹ nó, cô nương này, trúng chiêu rồi. ....." Bàn Tử kinh hoàng nhìn biểu cảm của A Ninh, ai ngờ lời còn chưa dứt, hắn cũng đột nhiên phát hiện mình không thể kiểm soát được biểu cảm!

"Hơ!

Hơ!" Nước dãi Bàn Tử chảy ròng xuống mép, và ngón tay hắn không tự chủ được co giật thành hình móng gà.

Hắn quay đầu nhìn về phía Sở Văn, đôi mắt vốn không lớn bắt đầu trợn trắng!

“Bàn Tử!!” Hạo Thiên Chân tóm chặt lấy Bàn Tử, đỡ hắn nằm xuống đất.

“Hơ!” Trong ánh mắt Bàn Tử lộ ra vẻ đau đớn, hắn nhìn về phía Tiểu Ca và Sở Văn!

Sở Văn lúc này tim đập nhanh, hắn cũng không biết A Ninh và Bàn Tử bị sao rồi!

Chương 172

Nếu gặp rết, hoặc hải hầu tử, v.v., Sở Văn sẽ không lo lắng, nhưng điều hắn sợ nhất là xuất hiện những chuyện tà môn không thể lý giải.

Ví dụ như bây giờ!

Sở Văn lập tức đỡ A Ninh dựa vào đài đá.

"Đầu tiên là A Ninh, sau đó là Bàn Tử, tiếp theo là ai?

Hạo Thiên Chân?

Tôi?" Hắn nghĩ trong lòng, Sở Văn nhìn về phía Hạo Thiên Chân, kết quả Hạo Thiên Chân cũng đang nhìn hắn.

Hạo Thiên Chân thấy Sở Văn nhìn mình, cũng không biết não có bị hù dọa đơ rồi hay không.

Đột nhiên từ trong miệng anh ta bật ra một câu: "Tại sao anh không cười?" Sở Văn vừa tức vừa buồn cười: "Tôi còn đang hỏi anh tại sao không cười đây này!" Hai người nhìn nhau một lúc, Tiểu Ca lên tiếng nói: "Hai người không sao, hai người trúng chiêu rồi!" Sở Văn lập tức hiểu ra một vấn đề.

Tôi và Thiên Chân đều không sao, chỉ có một khả năng, đó là huyết mạch của tôi và Thiên Chân đã vô tình nuốt Kỳ Lân Kiệt!

Cho nên cái Huyết Hàng đầu này không có uy hiếp với những người như chúng tôi?

Vào lúc này, bàn tay Bàn Tử đang co giật thành hình móng gà đột nhiên bắt đầu không thể kiểm soát được muốn cào vào mặt, Hạo Thiên Chân vội vàng tóm lấy cánh tay hắn, nhưng Bàn Tử lại lăn lộn muốn dùng mặt cọ vào gạch đá!

A Ninh cũng vậy, trên mặt cô dường như hơi sưng đỏ, sau khi bị Sở Văn nắm chặt hai tay, cô cũng giãy giụa, dường như trên mặt có thứ gì đó đáng sợ.

Hạo Thiên Chân một mình không giữ được Bàn Tử, cho nên Tiểu Ca cũng giúp một tay, hai người mới vừa vặn đè Bàn Tử ổn định trên đất.

Bàn Tử không thể động đậy, trên mặt hắn cười một cách quỷ dị, nhưng trong mắt lại chảy ra nước mắt.

Sở Văn đột nhiên kỳ lạ nói: "Này, mặt A Ninh hơi sưng đỏ, nhưng tại sao Bàn Tử lại không có phản ứng?" Hạo Thiên Chân nghe lời Sở Văn nói, lập tức cũng thấy kỳ lạ, anh ta rảnh một tay sờ lên mặt Bàn Tử, Bàn Tử lập tức lắc đầu muốn chạm vào tay Hạo Thiên Chân.

"Sưng rồi, mặt hắn cũng hơi sưng, chẳng qua vì da mặt dày nên không nhìn ra!" Hạo Thiên Chân thành thật nói.

Thấy nước mắt trong mắt Bàn Tử chảy càng nhiều hơn.

"Kỳ lạ thật!" Sở Văn cẩn thận quan sát A Ninh và Bàn Tử.

"A Ninh, tôi hỏi một câu, cô chỉ cần trả lời 'không' thôi!" Sở Văn cảm giác dường như đã hiểu ra.

"Thần trí của cô vẫn tỉnh táo, phải không?" Sở Văn đồng thời nhìn Bàn Tử và A Ninh.

Hai người mắt lập tức đảo qua đảo lại!

Hạo Thiên Chân nghe Sở Văn hỏi vậy, lập tức nhìn về phía Tiểu Ca: "Còn làm gì nữa, lúc này rồi, mau tìm cách đi chứ!" "Đang tìm cách đây." Tiểu Ca bình tĩnh nói.

Nghe Sở Văn tiếp tục hỏi: "Các bộ phận khác trên cơ thể đều bình thường, nhưng trên mặt rất ngứa đúng không?" Nghe câu hỏi của Sở

Văn, hai người cũng chịu đựng nỗi đau lớn mà cố gắng chớp mắt để biểu thị là đúng!

"Độc tố thần kinh!

Có lẽ là một loại độc tố thần kinh!" Sở Văn lập tức nói với Tiểu Ca: "Ba người chúng tôi đều không sao, nhưng hai người họ lại trúng huyết hàng, có khả năng là do độc tố, có lẽ trong máu tươi ở vũng máu ở cửa hang có trộn lẫn một loại độc tố thần kinh có thể bay hơi." Tiểu Ca suy nghĩ một chút, trong lòng lập tức công nhận phán đoán của Sở Văn!

Trong lòng y, đánh giá về Sở Văn lại tăng thêm một bậc.

Vào thời khắc mấu chốt này, nếu là người khác e rằng đều sẽ hoảng loạn cho rằng bị quỷ quái nhập thân, là tà thuật Hàng đầu, nhưng hắn lại bình tĩnh quan sát, thông qua phương pháp loại trừ, phán đoán chính xác là một loại độc tố!

"Vậy thì, máu của tôi bôi lên mặt họ có khỏi không?" Hạo Thiên Chân lập tức chuẩn bị dùng dao găm cắt rách ngón tay mình.

"Vô dụng!

Độc tố thần kinh, bôi máu lên bề mặt không có tác dụng." Sở Văn lắc đầu, lập tức đứng dậy đi vòng quanh tế đàn tìm kiếm, vừa tìm vừa nói: "Mọi người trước đó rõ ràng đã trúng huyết dẫn, nhưng đều không có vấn đề gì, nhưng một lát sau, lại đột nhiên trúng độc, chứng tỏ. ....." Tiểu Ca lập tức tiếp lời: "Chứng tỏ máu tươi ở vũng máu bên ngoài có lẽ chỉ là vật dẫn, độc tố bay hơi hấp thụ đơn lẻ có lẽ không có tác dụng, nhưng sau khi tiến vào tế đàn, chắc chắn có thứ gì đó bên trong cũng đang bay hơi, hai loại độc tố hỗn hợp lại, mới dẫn đến ngộ độc thần kinh!" Thực ra trong đầu Sở Văn!

Cái gọi là cổ Hàng thuật và tà thuật, trong đó phần lớn là để hù

dọa người, một số ít thì lợi dụng một số kiến thức khoa học tiên tiến lúc bấy giờ để lừa gạt quần chúng tầng lớp thấp cổ đại ngu muội.

Ví dụ như huyết hàng đang yểm trên người Bàn Tử và A Ninh trước mắt.

Nếu không nằm ngoài dự đoán của Sở Văn, vậy thì trong máu tươi ở vũng máu bên ngoài, chắc hẳn có chứa dịch cây bị nghiền nát, hoặc đó căn bản không phải máu tươi, mà là loại chất lỏng thông thường giống như máu tươi được điều chế từ vài loại thực vật có chứa độc tố.

Khi chất lỏng này được rải vào không khí, nó sẽ từ từ bay hơi, và được con người hít vào cơ thể.

Sau đó, sau khi tiến vào tế đàn, và hỗn hợp với một loại khí tức bay hơi nào đó bên trong, lập tức sẽ biến thành độc tố thần kinh chí mạng.

Cho nên Bàn Tử mới có những cử động co giật mặt, co giật toàn thân.

Sở Văn vừa nãy thấy, khi tay Hạo Thiên Chân chạm vào mặt Bàn Tử, Bàn Tử tha thiết muốn thông qua việc cọ xát tay để giải ngứa.

Chương 173

Sở Văn không chút nghi ngờ.

Bây giờ nếu buông A Ninh và Bàn Tử ra, tiếp theo bọn họ chắc chắn sẽ cào nát mặt mình, nhưng cào ngứa trên mặt là trị ngọn chứ không trị gốc, giống như một số người bị nấm chân, cho dù gãi đến chảy máu, vẫn ngứa đến tận xương tủy.

Loại độc tố thần kinh này nếu người cổ đại nhìn thấy, thì chẳng khác nào bị trúng tà.

Ví dụ như câu chuyện Sở Văn biết, một đứa trẻ bị người ta yểm hàng đầu.

Người yểm hàng đầu đó là họ hàng của đứa trẻ, biết mẹ đứa trẻ thích hoa cỏ, bèn giả vờ vô ý, dẫn mẹ đứa trẻ đi mua một ít hạt hoa về trồng trong sân, sau đó vài ngày, lại tặng đứa trẻ một cái khăn tay dùng để lau mũi.

Vài ngày sau, đứa trẻ mặt tái xanh, biểu cảm dữ tợn mà chết trên giường.

Người khác cho rằng là ma quỷ quấy phá, thực ra là nguyên nhân của Hàng đầu.

Tiểu Ca cũng hơi hiểu về Hàng đầu thuật, thấy Sở Văn đã đoán đúng mở đầu, lập tức bổ sung thêm phần kết!

"Nếu vậy thì, trong tế đàn này, thứ bay hơi là. ....." Hạo Thiên Chân nhìn quanh, đột nhiên ánh mắt anh ta dừng lại trên quần áo của Bàn Tử!

"Quần áo dính máu rết!!" Anh ta lập tức nói: "Trước đó tôi đều không sao, nhưng để tránh quỷ trùng sắc màu, nên không thể không

dùng máu rết để ngụy trang, kết quả tiếp xúc gần với máu rết, A Ninh lập tức không ổn rồi, Bàn Tử cũng vậy!" Sở Văn và Tiểu Ca nhìn nhau một cái.

Suy đoán này hoàn toàn đáng tin, vậy thì tiếp theo, A Ninh và Bàn Tử trúng độc phải giải quyết thế nào.

Hiện tại đã hiểu Bàn Tử và A Ninh trúng độc, nhưng Hạo Thiên Chân lập tức lại không có chủ ý: "Theo lý mà nói, sau khi trúng độc, trong vòng trăm bước chắc chắn có thuốc giải, nhưng những độc tố này được Vu Sư Cổ Dạ Lang Quốc hai nghìn năm trước điều chế, không biết những loại thực vật này bây giờ có tuyệt chủng hết rồi không.

Tôi không biết độc tố là gì, nên căn bản không có cách nào điều chế thuốc giải cả!" Sở Văn lắc đầu nói: "Cái cách nói đó e rằng không có căn cứ khoa học, giống như rắn độc ở đâu đó, cắn người xong, có thể khẳng định trong vòng trăm bước chắc chắn có thuốc giải sao?

Cho nên tiểu thuyết võ hiệp hại chết người. ....." Hạo Thiên Chân há hốc miệng lắp bắp: "Vậy. ..... vậy ý của anh là. ....." Sở Văn nói với Tiểu Ca: "Tiểu Ca, ngón tay cậu sắp có đất dụng võ rồi, bây giờ phương pháp duy nhất có thể cứu họ là thay đổi môi trường!

Nếu tiếp tục để họ ở đây như thế này, e rằng sẽ muộn!" Tiểu Ca gật đầu, hiểu ý Sở Văn.

Nơi đây là tế đàn, dưới tế đàn, nhất định có cơ quan có thể thông đến nơi khác, nếu không thì năm đó nhiều Bất Ngôn Kỵ như vậy, tại sao bây giờ lại không thấy một ai.

Muốn tìm cơ quan, vậy thì Tiểu Ca, người từ nhỏ đã luyện song chỉ, là trợ thủ tốt nhất, thậm chí có thể thông qua xúc giác giữa các ngón tay để phán đoán vị trí cơ quan!

Tiểu Ca buông Bàn Tử ra, bước lên tế đàn tìm lối ra.

Sở Văn giúp Hạo Thiên Chân đè hai người dưới đất.

Cần biết rằng, bây giờ không dám để họ cởi bỏ quần áo dính máu rết, nếu không e rằng những con quỷ trùng sắc màu sẽ lại lao tới!

"A Ninh, nhịn một chút." Sở Văn nhìn A Ninh đau khổ giãy giụa hơi khó chịu, bèn cố ý nói: "Cô biết đấy, cô là một mỹ nhân băng giá, nếu khóc thì sẽ không còn băng giá nữa. .....

Đương nhiên, nếu cô chết ở đây, thì hoàn toàn là băng giá rồi. ....." Mặc dù A Ninh hai tay bị Sở Văn giữ chặt, mặt và tay ngứa ngáy khó chịu, nhưng nghe lời Sở Văn nói, cô vẫn hận không thể tát cho hắn hai cái.

Bàn Tử bên cạnh phát ra tiếng "hơ, hơ" quỷ dị, trong mắt hắn cũng bắt đầu xuất hiện những tia máu.

"Tìm thấy rồi!" Cuối cùng, giọng Tiểu Ca vang lên quanh tế đàn.

Cùng lúc đó, cũng không biết y đã chạm vào chỗ nào, nghe thấy dưới tế đàn vang lên một tiếng động lớn 'oanh long long', dường như đã mở ra một không gian rộng lớn!

"Đúng rồi!!

Đại Vu Sư mặc dù nắm giữ rất nhiều cổ Hàng thuật âm tà, nhưng về cơ quan mật đạo thì, người Cổ Dạ Lang Quốc còn kém xa!" Sở Văn một tay ôm lấy A Ninh đang giãy giụa, đi về phía đường hầm mộ mà Tiểu Ca đã tìm thấy.

Hạo Thiên Chân cũng bắt chước hắn, muốn ôm Bàn Tử, kết quả vừa dùng sức, lại cắm đầu vào bụng Bàn Tử!

Cuối cùng dưới sự giúp đỡ của Tiểu Ca, ba người kéo hai người, tổng cộng nhảy vào đường hầm mộ tối tăm dưới tế đàn!

Sau khi tất cả mọi người xuống, Sở Văn trước sau đánh giá môi trường nói: "Mặc dù cổ Hàng thuật lợi hại, nhưng Cổ Dạ Lang Quốc về mặt kiến trúc thì kỹ thuật thật sự không tốt, đường hầm mộ Đại Vu Sư quả thật có chút thô sơ, bên dưới lại là một đường hầm mộ đất đá chỉ được gia cố sơ sài bằng đá, vừa nhỏ vừa chật." "Ngay cả một con đường hầm do Mạc Kim Giáo Úy có chút kinh nghiệm đào ra, e rằng cũng trông tinh xảo hơn cái này một chút!" Đúng lúc đó.

"Oanh!" một tiếng.

Chương 174

Phía trên lại một lần nữa truyền đến một tiếng động lớn, cơ quan đã đóng lại!

"Chết tiệt!

Sao tôi lại xuống đây!" Hạo Thiên Chân vừa dứt câu, lập tức hối hận.

Có Sở Văn và Tiểu Ca ở bên, sợ gì mà không ra được?

Sở Văn lúc này ngược lại khá thoải mái, vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân nói: "Yên tâm, ở quê tôi, có kiểu người được gọi là Vô địch Phá hoại Vương, hễ cứ đi mộ là cuối cùng mọi thứ đều bị hủy hết." Hạo Thiên Chân không hiểu, nhưng trọng điểm trước mắt là phải cứu Bàn Tử và A Ninh!

Mấy người lập tức cởi mấy bộ quần áo dính máu rết từ người A Ninh và Bàn Tử ra, rồi chôn xuống đất phía dưới mộ đạo.

"Bây giờ làm sao đây?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Để cho thoáng khí, chắc lát nữa sẽ ổn thôi, phải biết rằng bất kỳ loại độc tính nào mà không tính đến liều lượng thì đều là nhảm nhí." Sở Văn ôm chặt A Ninh vào lòng, chầm chậm đi về phía trước mộ đạo: "Giống như nicotine vậy, chỉ cần hấp thụ 50 miligram là có thể gây chết người, nhưng hút thuốc không chết là vì liều lượng quá nhỏ, nên không gây hại lớn cho con người." Hạo Thiên Chân nghe Sở Văn nói vậy, thấy đúng là có tình huống đó.

Không để hai người tiếp tục hít phải độc tố, có lẽ sẽ nhanh chóng hồi phục dần thôi!

Vì A Ninh và Bàn Tử không ngừng giãy giụa, nên đoạn mộ đạo

chưa đầy trăm mét đi rất khó khăn.

May mắn là sau khi rời xa tế đàn và quần áo dính máu rết, mặt hai người vẫn sưng đỏ, nhưng cơ mặt không còn co giật như lúc đầu nữa.

"Bây giờ chúng ta nghỉ ngơi ở đây, theo cấu trúc mà tôi nghe được trước đó, lối ra của mộ đạo hẳn là một không gian cực lớn, không biết đó có phải nơi trưng bày vật bồi táng của Đại Vu Sư hay không.

Chỗ đó rất kỳ lạ, nhỡ gặp nguy hiểm thì mang theo không tiện lắm!" Sở Văn đặt A Ninh xuống, để đầu cô tựa lên đùi mình, đồng thời ấn cánh tay cô, sợ cô cào nát khuôn mặt xinh đẹp của mình.

Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca gật đầu, nãy giờ không ngừng nghỉ, bây giờ mọi người đúng là hơi mệt mỏi.

"Nãy cậu nói 'ở quê tôi' là sao?" Hạo Thiên Chân hỏi về câu nói cụt ngủn của Sở Văn lúc nãy.

"À..." Sở Văn cũng không biết giải thích thế nào: "Dù sao thì là một kiểu thể chất đặc biệt có hào quang gì đó thôi, nói ra các anh cũng không hiểu đâu, lo chuyện khác đi." Sau đó, mộ đạo tối tăm chìm vào một khoảng lặng.

Trong không khí tĩnh mịch, Sở Văn mới cảm nhận được những vết thương trên người và cảm giác khó chịu trong lục phủ ngũ tạng sau trận chiến kịch liệt với con rết khổng lồ.

Hắn cũng chầm chậm điều chỉnh hơi thở, cố gắng đưa trạng thái về tốt nhất trước khi gặp phải mối nguy hiểm không rõ tiếp theo.

Khoảng nửa tiếng sau.

Trong mộ thất vốn yên tĩnh, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói yếu ớt của Bàn Tử: "Tiền châm, hoảng khoái ốc!" "?" Hạo Thiên Chân phản ứng đầu tiên là Bàn Tử bị trúng tà rồi niệm chú.

“Này, Thiên Chân, buông tôi ra...” Sở Văn đưa tay sờ sờ mặt mình, cũng đã bớt sưng rồi, nhưng muốn hồi phục hoàn toàn thì chắc phải mất một thời gian.

Hạo Thiên Chân vui vẻ nói: “Bàn Tử, cậu tỉnh rồi à, nãy mà không có Sở gia thì cậu đã tự cào chết mình rồi đấy, biết không...” Bàn Tử lườm một cái chửi: “Mẹ nó, ai vừa ngủ, lão tử tôi da mặt dày hơn mặt chó sói...” Sở Văn lập tức phiên dịch: “Thiên Chân, Bàn Tử chửi anh đấy, nói là ai đó vừa ngủ, mặt còn dày hơn cả A Ninh...” Hạo Thiên Chân tức giận đẩy Bàn Tử ra: “Thôi cút đi cho xa, còn tranh cãi gì nữa đẹp đẽ!” Tiểu Ca vẫn không biểu cảm nhìn mấy người, không biết đang nghĩ gì.

Nhưng may mắn vạn phần, tất cả mọi người đều không sao!

Nghỉ thêm một lúc, cho đến khi cả Bàn Tử và A Ninh đều có thể khập khiễng đi lại được, Sở Văn nói: “Đi thôi, xem xem trong vật bồi táng của lão già Đại Vu Sư có những thứ gì tốt nào...” Tinh thần vốn đang sa sút của Bàn Tử bỗng chốc được câu nói của Sở Văn vực dậy!

“Sở gia nói 'phát tài' thì tôi thích nghe đấy!” Mấy người đỡ lẫn nhau tiếp tục đi trong mộ đạo bằng đá và đất sâu hun hút khoảng hai phút, vừa mới rẽ qua một góc, lại dùng đèn pin cường độ cao chiếu một cái!

Bàn Tử đơ ra.

Cùng lúc đó, A Ninh, Sở Văn và Hạo Thiên Chân cũng đơ ra.

Trước mặt năm người, có một cái hố lớn với diện tích bằng sân bóng đá, cảm giác hơi giống đấu trường thời cổ đại, lại giống đài giác đấu La Mã cổ.

Xung quanh cái hố lớn toàn là những hàng bậc đá giống như khán đài.

Trong không gian này, bốn phía đều là những bức tượng đá điêu khắc hình mặt người, những bức tượng mặt người bằng đá này có đến hơn trăm cái, đều là những khuôn mặt dài không cân đối, trong đó miệng và mắt đều được vẽ bằng màu đỏ, không biết có ý nghĩa gì.

Giọng Bàn Tử vốn đã ổn, bây giờ dường như lại hơi hỏng rồi: "Hơ, hơ...

Khặc, mẹ nó, đây là trung tâm triển lãm nghệ thuật bồi táng à..." Nhìn khắp nơi!

Trong hố chất đống những đồ vàng bạc khí mạnh, đá quý lưu ly, trân châu mỹ ngọc như một ngọn núi nhỏ, tất cả được đèn pin cường độ cao chiếu vào, rực rỡ lấp lánh, đơn giản là khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Sở Văn lẩm bẩm: "Tôi thấy rồi, kho báu của Cổ Dạ Lang quốc, di sản văn hóa hai nghìn năm trước, có... có cả thằng cha Bất Ngôn Kỵ nữa!" Hạo Thiên Chân đột ngột giơ đèn pin cường độ cao trong tay lên!

Nhìn thấy trước đống tài bảo, có một chiếc ghế rồng lớn bằng ngọc!

Có một người đàn ông cao lớn mặc giáp vàng, đội mũ giáp mặt quỷ màu vàng, tay cầm một cây đao Hổ Đầu Yển Nguyệt, cúi đầu nhắm mắt, yên lặng ngồi trên ghế rồng.

Dưới chân, giẫm lên một bộ khô cốt xác ướp.

Chương 175

Trên đầu xác ướp đó rõ ràng đội một cái rìu đồng, trên người khoác một lớp vải bọc xác không nhìn rõ.

Bàn Tử đi đường nhiều, biết cái rìu đồng trên đầu xác ướp đó đại diện cho...

đại diện cho việc một nghìn năm trăm năm trước, Bất Ngôn Kỵ đã vào đây, kéo thi thể Đại Vu Sư của Dạ Lang quốc ra, giẫm chết dưới chân.

Giẫm ngàn năm! *** Tướng quân Bất Ngôn Kỵ yên lặng ngồi trên ghế rồng, dưới chân giẫm lên xác ướp của Đại Vu Sư Cổ Dạ Lang quốc...

Ngài ta cúi đầu ngồi đó, nhưng không khó để hình dung, nếu vị tướng quân này đứng dậy, chắc chắn phải cao hơn hai mét.

Phải biết rằng, chiều cao trung bình của người Hán thời Bắc Ngụy không cao, bình thường chỉ khoảng 1m65 đến 1m75.

Thân hình đồ sộ hơn hai mét của tướng quân Bất Ngôn Kỵ, nếu đặt trên chiến trường cổ đại, một khi vung tay, dáng vẻ bá đạo càn quét đó tuyệt đối là một cỗ máy ủi chiến tranh.

Khi Sở Văn nhìn thấy cảnh tượng đó, điều đầu tiên hiện ra trong đầu hắn lại là một đoạn phim CG của một game online lớn.

Nhưng phim CG dù sao cũng chỉ là phim hoạt hình, còn cảnh tượng trước mắt đây là thật sự, ngay trước mắt!

Sau một trận im lặng...

ánh mắt mọi người rời khỏi thi thể tướng quân bất động đó, tập trung vào đống núi vàng bạc.

Tim của tất cả mọi người đều bắt đầu đập nhanh!

Quá phấn khích rồi!

Suốt chặng đường gặp cổ trùng thuật, gặp tượng người, gặp quỷ trùng, rết, v.v., chẳng phải là để tìm kiếm kho báu trước mắt này và chân tướng về tung tích của Bất Ngôn Kỵ sao!

"Mẹ nó ơi..." Mắt Bàn Tử trợn to hơn cả quả trứng chim cút.

Sở Văn cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sốc nặng, gần như cảm thấy hai chân mềm nhũn.

Có người coi tiền bạc như rác rưởi, nhưng khi thật sự nhìn thấy núi vàng bạc ngọc khí, trân châu mỹ ngọc chất đống thành núi, ai cũng sẽ có chút không nhấc chân nổi.

Bàn Tử đã trộm mộ bao năm, toàn gặp phải mấy thứ đồng nát sắt vụn.

Thế nên vừa nãy gặp được cái răng rết cũng quý như báu vật, ngay cả bộ ấm trà trong đại điện của lão già Uông Tàng Hải cũng không tha, đủ thấy mức độ kém hiểu biết của hắn.

Bây giờ gặp phải đống tài bảo mà mười mấy chiếc xe tải Đông Phong cũng không chở hết, cơ mặt Bàn Tử lại bắt đầu không kiểm soát được nữa rồi.

"Bàn Tử, đừng có cười kiểu đó, vừa cười tôi đã thấy cậu lại trúng cổ trùng thuật của lão già Đại Vu Sư kia rồi..." Hạo Thiên Chân lo lắng nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử cố gắng vận động cơ mặt: "Đừng có đùa, tôi thật sự đang nghĩ xem về sau sẽ tiêu tiền thế nào đây này, người mẫu trẻ lớn bé, hai ngày một lần, năm nghìn bao đêm, mười hai nghìn du lịch toàn quốc, lão tử tôi tùy tiện cầm một túi đồ ra ngoài là đủ chơi đến già rồi." A Ninh ghét bỏ liếc Bàn Tử một cái, tuy cũng biết Bàn Tử mồm thối nói

bậy, nhưng cảm thấy người này cũng quá tục tĩu.

Trong lòng cô nghĩ, số tài bảo này có lẽ không phải điều mà ông chủ thật sự muốn, cái ông ta thật sự muốn e là bí mật của tướng quân Bất Ngôn Kỵ đang ngồi trên ghế rồng kia.

"Chết tiệt..." Sở Văn cố gắng rời mắt khỏi những thứ vàng óng ánh đó, nhưng liên tục thử mấy lần đều không được.

Sự yêu thích của con người đối với tài bảo đã được khắc sâu vào tận xương tủy, vào trong gen, đó là bản năng.

"Tôi thật sự thích những thứ này!" Sở Văn cuối cùng đành phải thừa nhận, sự trường sinh, vĩnh viễn, trước sức hấp dẫn của ngần ấy tiền bạc, muốn không sa đọa e rằng cũng không dễ dàng gì.

"Bàn Tử!

Làm gì đấy!" Sở Văn bỗng nhiên thấy một bóng người mập mạp lảo đảo chạy về phía đống núi vàng: "Cẩn thận có độc!" Kết quả Bàn Tử như không nghe thấy, hai chân quỳ sụp xuống trên đống đồ minh khí, toàn thân run rẩy, trong tay ôm một đống vàng miếng vàng khối, ngay sau đó buông tay ra, những thứ đó từ kẽ ngón tay rơi xuống, phát ra tiếng kim loại va chạm leng keng...

"..." Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử bốc mấy nắm mà không sao, liền biết những món đồ vàng này không có độc, nên cũng yên tâm.

Sở Văn cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Hắn cũng bước xuống bậc đá, đi vào đống đồ vàng...

Quá chấn động rồi!

Cũng không biết rốt cuộc đây là vật bồi táng Đại Vu Sư thu thập cả đời, hay bảo bối Bất Ngôn Kỵ cướp được, hoặc là sự kết hợp của cả hai, dù sao thì bây giờ tất cả đều nằm yên lặng trước mặt Sở Văn,

cứ lấy đi, lấy đi!

Bàn Tử nằm trong đống vàng một lúc, hạnh phúc không sao tả xiết.

Bỗng nhiên hắn lật người một cái, lấy cái ba lô từ trên lưng xuống, đổ hết dây thừng, vật dụng, bộ đàm, trang bị ra ngoài, bắt đầu nhặt bảo bối từ dưới đất nhét vào.

Vừa nhét, miệng vừa lẩm bẩm nói.

Nếu có người ngoài ở đây, sẽ thấy đám người này đơn giản là phát điên rồi, như bị trúng tà vậy.

Chương 176

Nhưng mọi người đều biết, tôi không điên, tôi tỉnh táo, tôi bây giờ đang cố gắng hết sức để phán đoán món nào có giá trị hơn!

Điên cuồng một hồi lâu!

Mọi người mới từ sự phấn khích tột độ dần dần bình tĩnh trở lại.

Hạo Thiên Chân trong túi cũng nhét mấy món bảo bối, trong tay cầm hai cái, bỗng nhiên nói: "Tôi lấy thế này, cũng không mang đi được một phần vạn số kho báu này..." Ba lô của Bàn Tử đã đầy ắp: "Thiên Chân, anh tham lam quá đấy, lấy được bao nhiêu thì cứ lấy, đâu phải không có lần sau.

Chỉ cần cái chỗ này còn, thì đây là kho của chúng ta, lúc nào thiếu thì lấy, cầm trên tay hai món, tiêu xài xong lại quay lại lấy tiếp là được." "Ê!" Bàn Tử nói, từ dưới đất phát hiện một cái mũ giáp màu vàng, vừa định nhặt mũ giáp lên để phán đoán thì bỗng nhiên phát hiện cái mũ giáp trong đống đồ vàng khẽ động đậy.

Ngay sau đó cả núi vàng đều bắt đầu kêu loảng xoảng.

Một lượng lớn đồ vàng từ đỉnh núi nhỏ trượt xuống, giống như sạt lở núi...

Bàn Tử vội vàng cúi xuống lại vớ một nắm bảo bối, nhảy ra xa khỏi đống đồ vàng đứng trên bậc đá kêu lên: "Vãi chưởng!

Đồ vàng có linh, muốn chạy trốn sao??" *** Đời Bàn Tử còn đặc sắc hơn cả người khác.

Nhưng chưa từng thấy vàng cũng biết chạy trốn... mà trước mắt chẳng phải đang như vậy sao, đống đồ vàng minh khí cao gần bốn mét bỗng nhiên từ đỉnh bắt đầu sạt xuống, như thể có thứ gì đó muốn chui

ra từ bên trong.

"Cẩn thận!

Có thể bên trong có thằng nào đó!" Sở Văn lùi lại ngay lập tức.

Nhưng đợi một lúc, đống đồ vàng đó lại khôi phục sự yên tĩnh, không có động tĩnh gì khác.

"Không đúng lắm." Tiểu Ca tuy trước đó cũng bị những bảo bối này làm cho kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy kỳ lạ.

Tại sao tất cả mọi người đều thích những thứ này, sau khi nhìn thấy tuy cảm thấy kinh ngạc, nhưng lại không có phản ứng quá lớn?

Cho đến khi đống vàng bỗng nhiên bắt đầu sạt lở, ánh mắt Tiểu Ca ngay lập tức nhìn về phía tướng quân Bất Ngôn Kỵ ở đằng xa, cái dáng vẻ cúi đầu nhắm mắt đó, không... không...

Ánh mắt Tiểu Ca chợt ngưng lại.

Rõ ràng thấy búi tua đỏ trên đỉnh mũ giáp của tướng quân Bất Ngôn Kỵ đang khẽ rung động.

"Có thể là cương thi sống dậy!" Tiểu Ca bỗng nhiên rút Hắc Kim Cổ Đao ra: "Mọi người cảnh giác cao độ, vàng để đó không chạy đi đâu được, nhưng nếu mất mạng thì chúng ta cũng không chạy được." Sở Văn lúc vừa mới vào đã linh cảm được điều gì đó, chỉ sau khi nhìn về phía tướng quân Bất Ngôn Kỵ, trong lòng hắn hơi thả lỏng đôi chút.

Ngay cả ở cây đồng xanh, hắn đã chém hai cái rồi!

Cái này tuy cảm giác có vẻ hung hơn một chút, nhưng hung hơn thì có hung hơn Chúc Long được không?

Hung hơn con rết khổng lồ vừa nãy không?

Thế nên dù nhìn thấy tướng quân Bất Ngôn Kỵ, hắn cũng không

quá để ý.

Cho đến khi núi vàng phía trước bắt đầu rung chuyển, bỗng nhiên hắn có một ý nghĩ!

Khi Bất Ngôn Kỵ vào đây nghìn năm trước, lẽ nào chỉ có một đội quân trộm mộ, tại sao bây giờ chỉ còn lại một mình tướng quân Bất Ngôn Kỵ?

Chẳng lẽ tất cả những người khác đều bị chôn vùi dưới đống núi vàng này?!

Hệ thống trước đó đã nhắc nhở!

Một trong những nhiệm vụ của chuyến đi này là kho báu của Bất Ngôn Kỵ.

Với hình tượng cao lãnh của hệ thống, e rằng dù vàng nhiều đến mấy cũng không thể gọi là bảo tàng, trừ phi là những thứ độc nhất vô nhị trên đời như Tinh phách Nam Hải, Tử ngọc mới có thể được gọi là vậy!

"Bàn Tử, đồ đạc đã nhét đầy chưa?" Sở Văn quay đầu hỏi Bàn Tử.

"Đầy rồi!" Bàn Tử vỗ hai cái ba lô trước ngực, nhét đầy ắp, cũng ý thức được có lẽ sắp có chuyện xảy ra, nên rất nhanh chóng nói: "Trước ngực, sau lưng tôi, Bàn gia tôi giúp cậu vác ra ngoài, đồ trong ba lô tôi lấy mười phần trăm làm tiền hoa hồng." "Thành giao!" Sở Văn gật đầu: "Vì có tôi bảo vệ thì mới ra ngoài được, nên sau khi thành công, đồ minh khí trong ba lô, tôi lấy hai mươi phần trăm tiền hoa hồng." Bàn Tử cắn răng: "Được thôi!" A Ninh nhìn hai người, vừa tức vừa buồn cười.

Mọi người làm sao vậy...

Chẳng lẽ không thấy, Đại Vu Sư đã khiến cô đổ máu suýt chết hai

lần lại bị Bất Ngôn Kỵ giẫm dưới chân hơn nghìn năm sao!

Bây giờ đại địch ở ngay trước mắt, vậy mà lại đang bàn bạc tiền hoa hồng?

Lúc đó, Bàn Tử liếc A Ninh một cái, sau đó khẽ nói với Sở Văn: "Tôi nói cho cậu biết này, yêu đương thì yêu đương, nhưng địa vị giai cấp phải rõ ràng, đằng ấy dù sao cũng làm thuê cho người nước ngoài, nếu không mấy món bảo bối này bị đám người ta một xe tải kéo ra nước ngoài mất thì sao, tốt nhất là ngủ với cô ta đi!" Sở Văn: "???" Bàn Tử nhíu mày sau đó ghét bỏ liếc Sở Văn một cái, ghé vào tai hắn nói: "Suỵt, tôi nói cậu bình thường thông minh thế cơ mà, sao lúc quan trọng lại không khai sáng ra?

Bây giờ người của nước ngoài là cánh tay đắc lực, không cùng phe với chúng ta!

Chương 177

Nhưng nếu ngủ với cô ta rồi thì cô ta là người của chúng ta, Bàn gia tôi nói cậu nghe, không hiểu à, phụ nữ ấy mà, trước khi ngủ và sau khi ngủ khác nhau lắm...” A Ninh thấy ánh mắt Bàn Tử có vẻ không đúng lắm, mơ hồ cảm nhận được một tín hiệu nguy hiểm: “Hai người lén lút nói gì đấy?” “Khụ, tôi...” Sở Văn vốn đang thuận theo suy nghĩ của Bàn Tử, kết quả bỗng nhiên bị A Ninh gọi dừng lại, nhìn thân hình xinh đẹp của A Ninh, vội vàng giải thích: “À, tôi đang...” Bàn Tử thấy A Ninh đã phát hiện ra, nên nhe răng cười một cái, bỗ bã nói: “Cô em à, tôi đang nói, nếu muốn cô nhanh chóng trở thành một người phụ nữ trưởng thành và hoàn chỉnh hơn...” “Bàn Tử cẩn thận!” Sở Văn bỗng nhiên đạp mạnh một cú vào cái ba lô trên ngực hắn!

Bàn Tử trực tiếp bị đá bay hai mét.

“Có gì!

Á!?

Có gì!” Bàn Tử bò dậy, tưởng Sở Văn vừa cứu mình một mạng, nhưng phát hiện xung quanh không có gì bất thường, vội vàng hỏi.

Sở Văn cười nói: “Không có gì, xem ba lô có chắc chắn không thôi...” Bàn Tử mới phản ứng lại, hóa ra Sở Văn không muốn hắn nói hết câu vừa nãy, liền tức giận chửi tục: “Thằng họ Sở, đồ rùa rụt cổ, Bàn gia tôi giúp...” A Ninh lúc này cuối cùng cũng mơ hồ hiểu được Bàn Tử và Sở Văn vừa nói chuyện gì, nếu là người khác có lẽ đã đạp cho một cước rồi, nhưng bây giờ cô lại không hề tức giận.

Cô cũng chưa từng trải qua một cảm xúc như vậy.

Ngay lúc đó, núi vàng bỗng nhiên lại một lần nữa bắt đầu rung chuyển, Sở Văn tay nắm Tử Ngọc Đao quay sang Tiểu Ca nói: “Bên

trong có thể chôn những xác chết chiến binh của Bất Ngôn Kỵ, với sức chiến đấu của cậu, chắc không đáng ngại đâu nhỉ...” Tiểu Ca không nói lời nào, lắc đầu.

Mắt y chưa từng rời khỏi tướng quân Bất Ngôn Kỵ, và xác ướp Đại Vu Sư dưới chân.

“Có lẽ mọi chuyện không như chúng ta thấy.” *** Nghe lời Tiểu Ca nói, Sở Văn bỗng nhiên phản ứng.

“Mọi chuyện đều quá thuận lợi, ngược lại lại khiến mình lơ là cảnh giác.” Nhớ lúc mới đi lăng mộ dưới biển, Sở Văn suốt đường đều sợ hãi run rẩy, vì hệ thống nói độ khó là địa ngục, nên hắn suốt đường đều đề phòng không biết có chuyện gì xảy ra bất ngờ không.

Nhưng từ lăng mộ dưới biển, Cây Thần Tần Lĩnh, rồi đến Thôn Mê Vụ cổ đại, hắn đều vượt qua.

Cùng với việc thực lực không ngừng tăng lên, sự cảnh giác cũng dần dần giảm xuống.

Không sai!

Bất Ngôn Kỵ trong ký ức của Sở Văn sẽ biến thành xác chết, nhưng có đơn giản như vậy không?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Ca, Sở Văn dường như lại tìm thấy sự đề phòng như lần đầu tiên xuống lăng mộ dưới biển.

Uông Tàng Hải đã sống sót rời đi, nhưng Bất Ngôn Kỵ lại vĩnh viễn ở lại đây, tuy cảnh tượng trước mắt là tướng quân Bất Ngôn Kỵ giẫm thi cốt Đại Vu Sư dưới chân, nhưng nếu sự thật không phải như vậy thì sao?

Cùng với việc núi vàng cao ngất đó lại một lần nữa bắt đầu rung chuyển, Sở Văn ra hiệu cho A Ninh và Hạo Thiên Chân bật đèn pin cường độ cao nhất.

Mắt tất cả mọi người đều chăm chú nhìn chằm chằm vào đỉnh núi vàng, muốn xem có thứ quỷ quái gì sẽ chui ra!

Nhưng rung một lúc, lại không rung nữa!

Bàn Tử tức giận nói: "Mẹ nó, chắc lão Đại Vu Sư đang đùa tôi, tôi không đợi được nữa, lên xem sao!" Sở Văn gật đầu: "Cẩn thận một chút!" Sau đó Bàn Tử vất vả giẫm lên đống minh khí bảo tàng, trèo lên đỉnh núi vàng đó rồi hét về phía Sở Văn: "Nãy ở dưới không cảm thấy gì, nhưng sau khi trèo lên thì sao tôi lại cảm thấy đống minh khí này đang sống nhỉ?" "..." Bàn Tử do dự.

"?" Hạo Thiên Chân hét.

"Hình như đang thở?

Đương nhiên cũng sợ đến tê dại da đầu, nhưng thật sự không chịu nổi việc đống minh khí này làm gì, nên dứt khoát ngồi xuống, hai tay bới những khối trên mặt ra để xem bên dưới chôn những gì!" Cũng không biết là do trọng lượng của Bàn Tử, hay động tác của hắn quá thô bạo, đống bảo tàng sau khi Bàn Tử bới hai cái bỗng nhiên lại một lần nữa rung chuyển, lần này còn mạnh hơn hai lần trước!

Rung đến mức Bàn Tử đứng không vững.

A Ninh và Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng đó, hai người mắt tròn miệng há, đống bảo tàng thật sự sống à?

Sẽ di chuyển?

Khoảnh khắc tiếp theo!

Bàn Tử từ trên đó lăn xuống, đồng thời cùng với rất nhiều minh khí trượt xuống, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy thứ nằm sâu bên trong bị minh khí bao bọc!

"..." A Ninh bỗng nhiên bịt miệng lại.

Dùng đèn pin chiếu tới, trong mắt tất cả mọi người đều nhìn thấy một khối u thịt màu da người, cảm giác bán trong suốt, khổng lồ, phía dưới bị minh khí che lấp, nhưng phía trên lại lộ ra.

Bề mặt khối u thịt có những mạch máu xanh và đỏ chằng chịt bao phủ, bên trong dường như có thứ gì đó đang chầm chậm chuyển động, không chỉ một!

Hóa ra đống minh khí lại chất đống trên một khối u thịt khổng lồ.

Khối u thịt đó vừa nãy bị Bàn Tử làm giật mình, nên mới kịch liệt rung động hất tung tất cả minh khí hai bên ra, rồi lắc lư qua lại tại chỗ.

Bàn Tử sau khi trượt xuống, nhìn khối u thịt, chỉ cảm thấy thứ ghê tởm nhất mình từng thấy trong đời cũng không bằng thứ này!

“Ew!

Cái quái gì thế này!

Nãy bị vàng che mất, lão tử cứ tưởng núi vàng biết chạy chứ!” Sau khi lăn xuống, hắn lập tức lùi về bên cạnh Sở Văn.

Chương 178

Không còn cách nào khác!

Bàn Tử bây giờ có lẽ là người đáng giá nhất trong đội này rồi, vì trên người hắn đang vác trọn hai ba lô minh khí không biết định giá được bao nhiêu.

Ban đầu Sở Văn nhìn thấy thứ này, phản ứng đầu tiên của hắn là cho rằng nó là Thái Tuế?

Thái Tuế còn gọi là Nhục Linh Chi, một loại dược liệu Trung y, nhìn khá giống khối u thịt này, nhưng giây tiếp theo Sở Văn đã phủ nhận ý nghĩ đó.

Thái Tuế tuy sẽ không ngừng sinh trưởng, nhưng sẽ không di chuyển loạn xạ như vậy.

"Bên trong cái bóng đen đang di chuyển kia là gì?" Hạo Thiên Chân đột ngột lùi lại hai bước.

"Trông có vẻ tà môn, cảm giác không giống thủ đoạn của Bất Ngôn Kỵ." Tiểu Ca trầm giọng nói.

"Thứ này có lẽ không phải thủ đoạn của Bất Ngôn Kỵ, nhưng có thể là thứ y vẫn luôn theo đuổi." Sở Văn lúc này bỗng nhiên nói.

"Ý cậu là sao?

Đại ca Bất Ngôn Kỵ xa xôi từ Thiểm Bắc chạy đến Quý Châu, chỉ để gặp cái khối u thịt lớn này sao?

Chắc não có vấn đề rồi..." Bàn Tử bị thứ đó làm cho ghê tởm.

Sở Văn nghiến răng, lạnh lùng nói: "E rằng đó là bí mật trường sinh mà Đại Vu Sư theo đuổi, trước đây lúc sấm sét tôi đã thấy lạ, tại

sao tôi lại rõ ràng nghe thấy có rất nhiều người trong mộ táng, bây giờ tôi đã hiểu rồi." *** Sau khi Sở Văn nhắc đến việc lúc trước sấm sét, hình như nghe thấy tiếng người ở bên dưới.

Xương sống lưng Bàn Tử lập tức lạnh toát, vội vàng hỏi: "Gì?

Cái lúc ấy nhiều người, không phải là những tượng người đó sao?" "Không, những tượng người đó tuy bị dùng làm vật chủ để ký sinh quỷ trùng màu mực, nhưng nói cho cùng, đều là vật chết, tôi nghe thấy là tiếng người sống..." Sở Văn nói xong, ánh mắt nhìn về phía khối u thịt cao gần bốn mét, nửa dưới bị minh khí che phủ, không nhìn rõ lớn đến mức nào, nhưng ít nhất cũng chiếm diện tích hơn một trăm năm mươi mét vuông.

"Tiểu Ca nói đúng, tôi cảm thấy Bất Ngôn Kỵ có khả năng đã bị Đại Vu Sư của Cổ Dạ Lang quốc tiêu diệt toàn bộ ở đây..." Vừa nói xong, Sở Văn cũng không nhịn được mà rùng mình một cái.

Lúc này, trong hố bồi táng giống như đấu trường cổ đại, khối u thịt đó phập phồng như đang hô hấp.

Bốn phía tối đen như mực, mắt của gần trăm bức tượng mặt người trên bậc đá đều nhìn chằm chằm vào khối u thịt đó, như thể đó là nơi của mọi hy vọng.

Mồ hôi lạnh trên trán Hạo Thiên Chân từng giọt từng giọt chảy xuống, không tốt, khối u thịt khổng lồ đó nhìn có vẻ không có tính công kích.

Cùng lắm là trông ghê tởm và rợn người một chút.

Hắn mở miệng nói: "Sở gia, cậu nói rõ hơn chút đi, đừng dọa người.

Cái xác ướp Đại Vu Sư không phải bị tướng quân Bất Ngôn Kỵ giẫm dưới chân không nhúc nhích sao?

Sao có thể tiêu diệt Bất Ngôn Kỵ được?" A Ninh cũng nói: "Đúng vậy, Bất Ngôn Kỵ đi khắp nam bắc, tìm khắp mộ táng thiên hạ, trận thế nào mà chưa từng trải qua, một vu sư nhỏ bé của Cổ Dạ Lang quốc có thể khiến toàn quân bị tiêu diệt sao?" Tuy A Ninh hỏi vậy, nhưng trong lòng, cô lại mơ hồ tin lời Sở Văn nói.

Thấy mọi người đều không hiểu, Sở Văn đành hạ giọng giải thích: "Trước đây chúng ta đã nói, tà thuật của Cổ Dạ Lang quốc đa phần đều là kiểu ký sinh, ngay cả chiêu 'Quán Tử Thi' trong mộ dưới biển của Uông Tàng Hải cũng là học từ đây mà ra, thế nên khi nhìn thấy khối u thịt này, tôi mới có thể hiểu được.

Cái gọi là Đại Vu Sư, thực ra giống một người tinh thông quy tắc sinh trưởng của tự nhiên hơn." "Quán Tử Thi lợi dụng vị thảo máu của trẻ em, rồi thông qua ký sinh trùng trên vị thảo máu để điều khiển động vật dưới nước, những động vật đó quay lại sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho Quán Tử Thi, đó là một chu trình sinh thái tuần hoàn.

Cổ trùng thuật mà tôi gặp trước đây cũng dựa vào sự hiểu biết về thực vật mà khiến A Ninh và Bàn Tử trúng chiêu." "Còn về những tượng người đó, so với việc để họ trước tiên uống thuốc độc trứng quỷ trùng màu mực, sau đó lại chết vì độc, theo cách này, quỷ trùng màu mực sẽ không cảm nhận được đặc trưng sinh mệnh, nên chúng sẽ luôn ngoan ngoãn ngủ yên trong cơ thể tượng người, tồn tại như quỷ trùng bảo vệ lăng mộ." Hạo Thiên Chân nghe xong, bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức hỏi: "Vậy cái khối u thịt khổng lồ trước mắt này thì sao?" Sở Văn lắc đầu: "Tôi có mấy suy đoán, không biết có đúng không." Tiểu Ca hiếm khi mở miệng một lần: "Nói đi." Bởi vì Tiểu Ca khi lần đầu nhìn thấy khối u thịt này, lại cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng không chắc chắn, nên y cũng đang chờ đợi suy đoán của Sở Văn.

Sở Văn khẽ ho một tiếng nói: "Khả năng thứ nhất, trong khối u

thịt này, hẳn là các chiến binh của Bất Ngôn Kỵ...” Bàn Tử: “!!Tình huống gì?

Trời ơi!

Cậu đừng có giấu giếm trong lòng nữa, nói thẳng ra đi, trước đây cậu nghe ngóng trên đó không nói cho tôi biết, tại sao bây giờ lại nói trong khối u thịt đều là chiến binh Bất Ngôn Kỵ?” “Tôi trước đây...” Sở Văn liếc nhìn khối u thịt khổng lồ trông như một trái tim nói: “Tôi trước đây ở bên trên, đã nghe thấy rất nhiều tiếng người khóc than, rên rỉ...” Nói xong, lông tay Sở Văn dựng đứng: “Nhưng chuyện này quá tà dị, tôi cũng không dám xác định những gì mình nghe thấy là thật hay không, nên khi các anh hỏi, tôi mới không nói.” “Nhưng đâu có, bây giờ yên tĩnh mà, căn bản không có tiếng khóc than nào cả...” Hạo Thiên Chân nhíu mày.

Quay lưng về phía khối u thịt, hắn luôn cảm thấy phía sau âm khí nặng nề, tử khí lượn lờ, những thứ vàng bạc châu báu trước đây khiến người ta phấn khích bây giờ cũng cảm giác như vật cúng tế mang một màu sắc bất tường.

Tuy nhiên, đó vốn là vật cúng tế.

“Có lẽ chỉ khi có sấm sét thì mới có thể nghe thấy thôi...” Sở Văn lắc đầu: “Lý do tôi suy đoán như vậy rất đơn giản, nếu tướng quân Bất Ngôn Kỵ đã chết, vậy tại sao những chiến binh Bất Ngôn Kỵ bình thường lại không ở đây?” “Để tìm kiếm bí mật vĩnh sinh, theo tôi thấy, thứ tồn tại từ hai nghìn năm trước đến bây giờ, ngoài khối u thịt này ra thì không còn gì khác nữa.” “Không không không, ngoài thứ này ra, còn có quỷ trùng màu mực.

Những thứ đó vốn dĩ phải tuyệt diệt rồi, nhưng lại thông qua một cách nào đó mà tồn tại đến bây giờ.” Hạo Thiên Chân lập tức phủ định.

“Đúng!

Con rết khổng lồ đó cũng vậy...” Bàn Tử bổ sung thêm một câu.

A Ninh lắc đầu nói: “Con rết khổng lồ đó thật sự không nhất định đã sống hai nghìn năm, dù sao tôi cũng đã nhìn thấy rất nhiều rết trong mộ đạo, có khả năng là chỉ vì môi trường và khí hậu ở đây khá thích hợp cho rết sinh sống, nên rết mới sinh sôi nảy nở ở đây.” “Đương nhiên, còn một khả năng khác, Đại Vu Sư đó chưa chết.” Sở Văn tiếp tục nói, tiện thể lén lút chỉ vào khối u thịt khổng lồ: “Còn sống...” *** Ở một nơi rộng rãi như vậy, giọng nói của Sở Văn tuy nhỏ, nhưng nghe trong tai những người khác lại như sấm nổ.

Vừa nãy Sở Văn nói hai khả năng, thứ nhất là Bất Ngôn Kỵ trong khối u thịt, thứ hai là Đại Vu Sư trong khối u thịt?

Bất kể là khả năng nào, đều khiến mọi người cảm thấy một trận kinh hoàng.

“Cái Đại Vu Sư đó chẳng phải là một con yêu quái sao?” Bàn Tử không nhịn được mà răng va vào nhau lách cách: “Đúng rồi, dựa vào đâu mà nói khối u thịt này là Đại Vu Sư?” Sở Văn thở ra một hơi nói: “Dựa vào những gì chúng ta tìm hiểu về cổ trùng thuật suốt chặng đường, có thể biết Vu Sư của Cổ Dạ Lang quốc quan sát tự nhiên cực kỳ tinh tế, nếu muốn trường sinh, vậy sẽ thử nghiệm từ góc độ nào?” “Từ những tà thuật đó mà được khai sáng?” Hạo Thiên Chân bỗng nhiên hiểu ra.

Chương 179

"Vừa nãy Thiên Chân đã nhắc nhở tôi." Sở Văn gật đầu: "Thứ tồn tại từ hai nghìn năm trước đến bây giờ, ngoài khối u thịt này ra, còn có quỷ trùng màu mực!" "Vậy thì!

Nếu tôi là Đại Vu Sư, tôi có thể sẽ được khai sáng từ việc quỷ trùng màu mực ký sinh trong những tượng người, giả sử Đại Vu Sư tự coi mình là quỷ trùng, sau đó tạo ra một quả trứng trùng, bên ngoài lại dùng da người chết hoặc thịt người chết bao bọc, vậy chẳng phải đến một ngày nào đó sau khi lớp bảo vệ bên ngoài vỡ ra, tôi cũng có thể giống như quỷ trùng màu mực, tồn tại ở thế giới hai nghìn năm sau sao?" Bàn Tử toàn thân mềm nhũn, trực tiếp ngã ngồi xuống đất: "Đậu má, mẹ nó, có khả năng thật!" Hạo Thiên Chân nghe lời Sở Văn nói xong, ánh mắt hơi dao động: "Chẳng lẽ Bất Ngôn Kỵ đã đến cây đồng xanh, phát hiện cái gọi là trường sinh của tiên nhân cổ đại chỉ là một loại truyền tải ý thức, nên mới không quản ngàn dặm đến Tây Nam này, tìm kiếm phương pháp bất diệt thân thể của Đại Vu Sư?" Mọi người đều nhìn về phía khối u thịt khổng lồ, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn!

Thứ giống như khối u này, thật sự có thể bảo lưu được thân xác sao?

Bất Ngôn Kỵ muốn dung hợp hai loại trường sinh thuật tà ác khác nhau ư?

Nhưng nếu vậy, tại sao cuối cùng chỉ còn lại một mình tướng quân Bất Ngôn Kỵ?

Sở Văn lúc này đứng dậy nói: "Những điều đó đều chỉ là suy đoán, tôi đi xem thi thể tướng quân Bất Ngôn Kỵ..." "Không được!" A Ninh

lập tức đứng dậy nói: "Có quá nhiều vấn đề chưa làm rõ, đừng mạo hiểm tiếp cận, nhỡ đâu..." Sở Văn lắc đầu nói: "Đã đến đây rồi, nếu không làm rõ, e rằng ai cũng sẽ không cam tâm!" Tiểu Ca nói: "Tôi đi cùng cậu." Sở Văn quay đầu nhìn y, do dự nói: "Nếu đã vậy, thì mọi người cứ đi theo sau, đừng cách quá xa, nhỡ có chuyện gì cũng dễ dàng ứng phó." Thế là mọi người tránh xa khối u thịt đang rung động đó, đi về phía chiếc ghế rồng bằng ngọc ở vị trí cao nhất trên bậc đá đối diện.

Tiểu Ca đang đi trên đường, bỗng nhiên ngửi ngửi nói: "Khí ẩm dưới đất nặng, cẩn thận thi mao." Sở Văn gật đầu.

Hai người đi phía trước nhất ngày càng đến gần tướng quân mặc giáp vàng đội mũ mặt quỷ.

Vừa nãy khoảng cách quá xa, lại thêm tướng quân Bất Ngôn Kỵ cúi đầu, nên không nhìn rõ.

Bây giờ hai bên cách nhau chưa đầy hai mét, Sở Văn thậm chí có thể nhìn thấy những vết rỉ sét lốm đốm trên áo giáp, và những vết máu còn sót lại trên lớp vải bọc xác trên thi cốt Đại Vu Sư dưới đất...

Tiểu Ca tiến lại gần, dùng mũi Hắc Kim Cổ Đao từ từ nhấc mũ giáp của tướng quân Bất Ngôn Kỵ lên, mới phát hiện vị tướng quân câm từng trộm mộ khắp thiên hạ long mạch, đã biến thành một bộ khô lâu thi cốt đen thui.

Mũ giáp của y bị Tiểu Ca khẽ nhấc lên, sau đó loảng xoảng rơi xuống đất, gây ra một tiếng vang vọng...

Trong địa cung rộng lớn, âm thanh đó đơn giản là khiến người ta rợn tóc gáy.

Đồng thời cũng dọa Bàn Tử co rúm cổ lại, vội vàng nói: "Này đồng chí nhỏ, chú ý giữ phẩm chất, bảo vệ văn vật, cứ vứt lung tung

thế không hay đâu...” Sở Văn kiểm tra qua loa thi thể nói: “Trước khi chết có dấu vết trúng độc, thi cốt đen thui, hình như trước khi chết đã trải qua một trận chiến, xương sống cổ bị gãy, có lẽ khi đang ngồi ở đây thì bị vặn gãy cổ.” “Đừng chỉ nhìn lão tướng quân, xem cả thi cốt Đại Vu Sư dưới chân nữa!” Bàn Tử vội nói.

“Đừng vội, đang xem đây.” Sở Văn ngồi xổm xuống, từ từ xem xét bộ xác ướp đội rìu đồng, có thể thấy thân hình nhỏ bé, chắc chỉ khoảng 1m62, khác với tướng quân Bất Ngôn Kỵ, thi cốt trắng bệch, chỉ có móng tay hai bàn tay mơ hồ đen.

“Đây là một người phụ nữ.” Tiểu Ca đứng một bên mở miệng nói: “Xương chậu hẹp dài cao, rộng ngắn thấp, góc độ lớn, Đại Vu Sư này là một người phụ nữ.” Sở Văn nghe vậy, lại nhìn kỹ xương chậu của bộ thi cốt, quả nhiên giống một phụ nữ.

“Đại Vu Sư là phụ nữ?

Không thể nào!” A Ninh kinh hô: “Cổ Dạ Lang quốc lấy nam quyền làm chủ, Đại Vu Sư lại là phụ nữ sao...” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng: “Hừ hừ, có gì mà không thể, phụ nữ ấy à, nhìn thì dịu dàng như nước, thực tế chuyện yêu sinh hận nhiều lắm, một khi không có được thứ mình muốn, phụ nữ còn độc ác hơn bất kỳ ai!” Hạo Thiên Chân nhíu mày nói: “Bàn Tử, nói gì vậy, kỳ thị giới tính, ở đất nước của cô Ninh đây, là bị kiện ra tòa đấy.” “Tôi đâu có sai.” Bàn Tử cứng miệng nói: “Ví dụ như quỷ ấy, toàn là nữ quỷ, ít nghe nói nam quỷ, tại sao?

Chẳng phải vì nữ quỷ độc ác hơn sao?” “Phụ nữ độc ác, đó đều là vì bị đàn ông ép buộc!” A Ninh cảm thấy tam quan không hợp với Bàn Tử, liền không cãi nhau nữa.

“Thế này thì Bàn gia tôi hiểu rồi.” Bàn Tử không buông tha nói: “Những thuật hạ đầu, cổ thuật, cả quán tử thi và những pháp môn âm độc khác, quả nhiên đều do phụ nữ bày ra.

Đàn ông chúng tôi không thích những thứ tà môn như vậy!" "Đủ rồi!" Sở Văn quát một tiếng.

Bàn Tử và A Ninh đồng thời im lặng, chỉ là cả hai đều không thoải mái.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn khối u thịt đang phập phồng như hô hấp nói: "Tiểu Ca, từ xưa đến nay, đều chỉ nghe nói đàn ông theo đuổi trường sinh, nhưng chưa từng nghe người phụ nữ nào theo đuổi trường sinh, ngay cả Võ Tắc Thiên khi làm hoàng đế cũng chưa từng nghe nói bà ấy theo đuổi trường sinh." "Đúng vậy, sau khi Võ Tắc Thiên lên làm hoàng đế, sở thích của bà ấy đâu phải luyện đan ăn thuốc, mà là tìm vài nam sủng ân ân ái ái..." Bàn Tử cười nói.

Hạo Thiên Chân nghe Sở Văn nói vậy, bỗng nhiên phát hiện mình thật sự chưa từng để ý điểm này.

Hắn suy nghĩ: "Chắc là vấn đề về tư duy nữ tính và nam tính, phụ nữ đối với sự thèm muốn địa vị và quyền lực không mãnh liệt đến thế, mà quan tâm đến cuộc sống hiện tại hơn." Sở Văn gật đầu: "Vậy thì, rốt cuộc trong hoàn cảnh nào, sẽ khiến một người phụ nữ, lại khao khát theo đuổi sức mạnh trường sinh đến vậy?" Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Tiểu Ca đều bó tay.

"Con cái." Chỉ có A Ninh bỗng nhiên mở miệng nói: "Có thể khiến một người phụ nữ không tiếc bất cứ giá nào để theo đuổi một chuyện không thể chỉ có một lý do, đó là con của cô ta." "Con cái?" Sở Văn nghe xong, cả người chấn động.

Hắn đột ngột quay người nhìn về phía khối u thịt khổng lồ! *** Có lẽ trên thế giới này, người hiểu phụ nữ nhất chỉ có phụ nữ mà thôi.

Khi A Ninh nói ra những lời đó, Sở Văn lập tức làm rõ một điểm nghi vấn.

Đó là, nếu khối u thịt là Đại Vu Sư của Cổ Dạ Lang quốc, vậy tại sao lại có một bộ thi cốt Đại Vu Sư khác bị tướng quân Bất Ngôn Kỵ giẫm dưới chân.

"Đây có thể không phải Đại Vu Sư, mà là con của cô ta." Sở Văn nhìn khối u thịt gần như chiếm trọn cả hố bồi táng, trong lòng chấn động không thôi.

Hạo Thiên Chân và những người khác cũng trợn tròn mắt, hít thở sâu mấy hơi.

"Thảo nào, có lẽ sau khi đứa con của Đại Vu Sư này sinh ra đã mắc bệnh nan y, nên bà ta mới dốc toàn lực thử nghiệm cách kéo dài sự sống, thậm chí thật sự được khai sáng từ các tà thuật như trùng dũng, nên để kéo dài tính mạng cho đứa con, mới biến nó thành một quái vật dạng khối u thịt?" Hạo Thiên Chân suy nghĩ một chút, suy đoán ra hướng đi đại khái của sự việc.

Bàn Tử cũng không còn vẻ cũ.

Hắn nhất thời nghẹn lời, cũng không biết nên nói gì.

Đúng lúc đó, Tiểu Ca bỗng nhiên nói: "Khí ẩm bên trong ngày càng nặng, cảm giác như bên ngoài đang mưa..." Nghe câu nói của Tiểu Ca, Sở Văn bỗng nhiên biến sắc: "Mọi người lùi lại!

Có thể sẽ có chuyện kỳ lạ xảy ra!" Mấy người lập tức nghe theo lời Sở Văn, đột ngột ẩn nấp ra phía sau chiếc ghế rồng bằng ngọc.

Một tiếng "ù" vang lên!

Chương 180

Bàn Tử ngẩng mắt nhìn xung quanh khẽ hỏi: "Tiếng gì vậy?" "Có thể bên ngoài đang sấm sét khiến không gian dưới lòng đất rung động nhẹ!" Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Sở Văn, nhớ lại lúc nãy Sở Văn nói, khi chưa vào bên trong thì bên ngoài có sấm sét, sau đó theo tiếng sấm hình như nghe thấy có rất nhiều người trong mộ thất...

Sở Văn cũng không thể thật sự xác định, bây giờ hắn bảo mọi người nấp cũng chỉ là để đề phòng vạn nhất.

Khụt... khụt...

"Tắt hết đèn pin đi." Sở Văn nghe thấy trong khối u thịt khổng lồ kia hình như có tiếng động như đau bụng, liền lập tức quay người nói với Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lập tức tắt đèn pin trong tay.

Cả hố bồi táng lập tức chìm vào một màu tối đen như mực.

Mắt Sở Văn hơi bắt đầu đỏ lên, bây giờ trong số tất cả mọi người, chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy khối u thịt đó rốt cuộc có những chỗ nào kỳ lạ.

Khụt... khụt...

Uỳnh!!

Bên ngoài lại một tiếng sấm, sau đó khối u thịt đột ngột rung động dữ dội hai cái, vậy mà từ đỉnh từ từ chui ra một quái vật toàn thân dính đầy dịch nhầy!

Quái vật đó toàn thân ẩm ướt, trông như một hình người không thành hình.

Khuôn mặt, tứ chi và cơ thể của nó đều bị bọt biển xác chết ngâm đến trắng bệch sưng phồng, trong miệng phát ra một tiếng kêu đau đớn quỷ dị... như đang thở dài trong vô lực, phát ra âm thanh giống như "ai".

Quái vật từ đỉnh khối u thịt bò ra, tứ chi vô lực như Bàn Tử vừa nãy lăn xuống, ngã sụp trên đống vàng bạc khí cụ phía dưới, lập tức truyền đến một trận tiếng kim loại va chạm leng keng.

Hạo Thiên Chân không thể nhìn thấy gì, chỉ có thể nghe thấy âm thanh.

Trong tình cảnh tối đen như mực, bỗng nhiên nghe thấy tiếng minh khí động đậy, toàn thân hắn rùng mình một cái, cắn chặt môi dưới, không dám thở mạnh...

Chưa hết, ngay sau đó, cùng với tiếng sấm sét liên tục bên ngoài, quái vật phun ra từ khối u thịt cũng ngày càng nhiều, tất cả dường như đều rên rỉ đau đớn, vừa mới bị phun ra đã lập tức cố gắng bò ra xa khỏi khối u thịt...

Thế là trong bóng tối, tiếng kim khí va chạm bắt đầu vang lên không ngừng...

Sở Văn cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Không sai!

Tiếng động mơ hồ hắn nghe thấy trên mặt đất lúc nãy, chính là loại âm thanh như vô số người bị hành hình rên rỉ trong luyện ngục.

Trong vòng năm phút ngắn ngủi, khối u thịt đó co lại một vòng lớn, số lượng quái vật cũng từ một hai con lúc đầu, tăng lên bảy tám mươi con, dường như chỉ cần tiếng sấm không ngừng, khối u thịt này sẽ không ngừng phun ra quái vật.

"Chẳng lẽ đây là những người của Bất Ngôn Kỵ một nghìn năm

trăm năm trước sao...” Sở Văn thầm nghĩ trong lòng.

Chẳng lẽ khối u thịt này thật sự có khả năng khiến người ta vĩnh sinh?

Chỉ là dường như cũng có một số tác dụng phụ, nhìn tình trạng thê thảm của những người này, đâu phải vĩnh sinh, đơn giản là địa ngục tột cùng, chẳng phải là sự trừng phạt dành cho những kẻ Bất Ngôn Kỵ đã đào bới khắp long mạch Long Lĩnh, lăng mộ tổ tông sao!

“Sở gia, toàn là những âm thanh đáng sợ, người không ra người, quỷ không ra quỷ, đều đang gào thét loạn xạ, cậu ít nhiều cũng tiết lộ cho tôi chút kịch bản đi, không cho bật đèn pin, cứ bắt nghe thế này, lão tử tôi sắp sợ tè ra quần rồi!” Bàn Tử khẽ ghé sát tai Sở Văn hỏi.

“Không biết...

Có thể là người, có thể là quái vật, may mà cậu không nhìn thấy.” Sở Văn hạ giọng nói với Bàn Tử: “Lát nữa đợi tiếng sấm ngừng, tôi lập tức đi, không ở lại thêm một khắc nào.” Bàn Tử nghe lời Sở Văn nói, lập tức biết được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Sở Văn ngay cả gặp Chúc Long còn dám xông lên đánh nhau, vậy mà lại nhìn thấy cái gì?

Lại quyết định đợi tiếng sấm ngừng rồi đi?

Đúng lúc đó, Sở Văn nhìn thấy cách ghế rồng bằng ngọc không xa phía trước, có hai quái vật toàn thân dính đầy dịch nhầy, đang rên rỉ bò về phía mọi người.

Tiểu Ca ngón trỏ vẫn luôn âm thầm cảm nhận trên những viên gạch đá dưới đất, bỗng nhiên, lông mày y nhíu lại, ngay sau đó rút đao chém về phía sau!

“Phụt!” Một dòng dịch nhầy khó ngửi không rõ từ đâu bắn tung tóe lên người mọi người!

Sở Văn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không biết từ lúc nào, phía sau y cũng có bảy tám con quái vật, mắt của chúng đã sớm mất đi tác dụng, trên đỉnh đầu vậy mà có những sợi tóc còn sót lại dính từng sợi từng sợi trên người.

Trong số đó, con quái vật ở gần nhất, bị Tiểu Ca đâm thủng bụng, đang lăn lộn tại chỗ, gào thét inh ỏi! *** Sở Văn thấy Tiểu Ca quay đầu chém bị thương con quái vật không ra người không ra quỷ đó, trong lòng lập tức thầm kêu một tiếng tiếc nuối!

Chương 181

Tiếc là Tiểu Ca không thể nhìn thấy trong đêm tối, nếu không, y hoàn toàn có thể một đao chém bay đầu nó, như vậy cũng sẽ không tệ đến mức này!

Bây giờ cái xác đó không ngừng gào thét, tất cả những thứ quái dị trong trường dường như đều đã phát hiện mục tiêu, nhanh chóng bò tới!

"Tất cả bật đèn pin cho tôi!

Không trốn được nữa!" Sở Văn quát một tiếng, đột ngột đứng dậy từ phía sau ghế rồng bằng ngọc, Tử Ngọc Huyết Đao trong tay sáng lên!

"Phải đánh một trận cứng rắn đây!" "Được thôi!" Bàn Tử nhịn nửa ngày, cuối cùng cũng có thể bật đèn pin, nào ngờ đèn pin vừa bật, toàn thân mỡ màng của hắn run lên: "Chết tiệt, toàn là quái vật!" "Có lẽ bị Bất Ngôn Kỵ nuôi dưỡng như những con trùng suốt nghìn năm, có thể bên trong có không biết bao nhiêu vu sư tầng lớp trung hạ của Cổ Dạ Lang quốc." Hạo Thiên Chân nhìn những quái vật này một trận ghê tởm, nhưng không còn là cái Tam gia nhỏ chưa từng thấy sự đời, được nuôi trong thâm cung nữa.

Mặc dù sợ hãi run rẩy, nhưng trường đao trong tay y vẫn nắm chắc.

"Loại này, chắc là những thi thể có ý thức tiềm ẩn, thôi thì cứ gọi là 'Thấp Tống Tử' đi!" Bàn Tử lấy súng ra nắm trong tay.

"Tiểu Ca, chúng ta có muốn so tài xem ai giết được nhiều hơn không!" Sở Văn biết bây giờ không thể tránh được, chỉ có thể cứng đầu mà làm, dứt khoát nói với Tiểu Ca.

“Được.” Tiểu Ca nắm ngược Hắc Kim Cổ Đao, không lùi mà tiến, chém về phía những Thấp Tống Tử kia!

Trong hố tuẫn táng không ngừng truyền đến tiếng sấm ầm ì, khối u thịt đó cũng không ngừng co lại, đồng thời ban đầu chỉ phun ra từng xác một, bây giờ thì lại phun ra mấy cái cùng lúc!

Bàn Tử hai tay cầm súng, miệng ngậm đèn pin, không cần ngắm, một phát một đầu, bắn sảng khoái cực kỳ!

Trong chớp mắt, xung quanh mọi người đã chất đống mười mấy thi thể Thấp Tống Tử!

“Mẹ kiếp!

Giết không sạch!” Đạn trong súng của Bàn Tử trong chớp mắt đã bắn hết, nhưng khối u thịt khổng lồ đó không ngừng phun ra Thấp Tống Tử.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn cây đao Hổ Đầu Yển Nguyệt trong tay tướng quân Bất Ngôn Kỵ, sau đó không chút do dự gầm lên một tiếng như hổ, một chân đạp lên ghế rồng bằng ngọc thuận tay vớ lấy cây đao Hổ Đầu Yển Nguyệt, ngay sau đó thân hình chùng xuống, trực tiếp ngã lăn xuống!

“Cái đao này vậy mà nặng đến thế, Bàn gia tôi khó khăn lắm mới ra oai một lần, kết quả lại mất mặt!” Khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Tử bò dậy từ dưới đất, hai tay vất vả nắm lấy cây đao, vừa nãy chắc là đã đánh giá sai, dùng sức nhỏ quá, nên mới bị cây đại đao kéo ngã sấp mặt.

Bây giờ có đại đao, tuy vất vả, nhưng một khi vung ra là có sức sát thương lớn!

Sở Văn một đao chém đôi một con Thấp Tống Tử đang lao tới, ngẩng đầu nhìn thấy, Tiểu Ca gần như đang nhảy nhót khắp nơi, chỗ

nào y đi qua, lập tức có một con Thấp Tống Tử bị chém bay.

"Sở gia!

Cứ chém thế này không hết đâu, có muốn đánh vào cái khối u thịt đó không?" Bàn Tử vung đao Hổ Đầu Yển Nguyệt nửa ngày, đầu có chút choáng váng, hoàn toàn nhờ cây dao găm lưỡi dài trong tay Hạo Thiên Chân mà chống đỡ.

"Cứ để nó ra từng con từng con thì tốt hơn, nếu một lần phá nát khối u thịt đó, vạn nhất tất cả cùng chui ra, thì phải làm sao!" Hạo Thiên Chân mệt đến hụt hơi.

Bàn Tử lúc đầu cũng tưởng có thể đánh cả ngày, nhưng tình hình thực tế là, một người đầy đủ tinh lực bắt đầu đánh nhau hết sức, sau khi đánh xong, chỉ cần một phút ba mươi giây là có thể khiến một tráng hán kiệt sức.

Đó cũng là lý do tại sao các võ sĩ quyền Anh trên sàn đấu chỉ đấu tối đa ba phút một hiệp.

Đương nhiên, đó là người bình thường, còn những người có huyết mạch đặc biệt như Tiểu Ca, Sở Văn có lẽ sức chiến đấu sẽ bền bỉ hơn.

"Tiết kiệm thể lực!" Sở Văn cũng không nói gì nữa, nhưng hắn cũng ý thức được rằng mình và Tiểu Ca vốn đang tấn công ra ngoài, nhưng bây giờ vì lo lắng cho Bàn Tử, dẫn đến vòng tấn công không ngừng co lại phía sau!

Cùng với thời gian trôi đi, những Thấp Tống Tử vừa mới phun ra từ khối u thịt từ chỗ không biết đi lại, dần dần cũng bắt đầu thích nghi với mặt đất, trong đó có một bộ phận vậy mà có thể thực hiện nhảy vọt trên không!

Tất cả những Thấp Tống Tử toàn thân bị chất lỏng không rõ ngâm

đến trắng bệch trương phồng, bây giờ cuối cùng cũng khôi phục một chút ý thức chiến đấu khi còn sống!

Nhưng đối với Sở Văn mà nói, hắn càng có thể đối phó!

Bây giờ Bàn Tử, A Ninh, và Hạo Thiên Chân ba người luân phiên lên vị trí, cùng với Sở Văn, Tiểu Ca tạo thành một vị trí tam giác luân chuyển.

Ngoại trừ Sở Văn và Tiểu Ca không ngừng nghỉ, những người khác đều nghỉ một lát, lên chiến đấu đến khi cạn kiệt thể lực, sau đó lại quay về nghỉ.

"Sở gia, khụ... tôi, tôi, cảm thấy sắp bị khối u thịt đó, bị hao mòn đến chết rồi, ban đầu Bất Ngôn Kỵ, không phải cũng chết rồi, sau đó bị nuốt chửng sao!" Bàn Tử thở hổn hển, mắt cũng hơi hoa lên.

"Cố gắng lên, đợi tiếng sấm kết thúc, chắc sẽ có thay đổi!" Sở Văn cũng nghiến răng.

Nhìn trạng thái của Tiểu Ca cũng không tốt, mặt y tái nhợt, cảm giác thể lực cũng sắp đạt đến giới hạn rồi, nếu tiếng sấm còn vang thêm năm sáu phút nữa, e rằng có người sẽ phải chết dưới tay những Thấp Tống Tử này!

Đúng lúc đó!

Hạo Thiên Chân vừa mới lùi xuống nghỉ ngơi bỗng nhiên ngồi bật dậy: "Tiếng gì bên ngoài vậy?" "Mẹ kiếp, lại là tiếng sấm à... không biết đến bao giờ mới hết, cái thời tiết quỷ quái ở Vân Quý này!" Bàn Tử vừa chửi, vừa lau dịch nhầy trên mặt, vừa nãy một con Thấp Tống Tử bị chém bắn dịch nhầy.

"Không đúng!" Sở Văn bỗng nhiên dừng đao trong chốc lát: "Tiếng súng!

Chương 182

Bên ngoài có người rồi, có súng!" Khoảnh khắc tiếp theo!

"Đột đột đột!

Bùm!

Đột đột đột!" Trong mộ đạo mà họ vừa đi qua, quả nhiên truyền đến tiếng súng rất rõ ràng!

Ngay sau đó một giọng nói từ xa truyền đến tai mọi người!

"Cháu trai lớn!

Mẹ nó, chưa chết chứ!" Hai mắt Hạo Thiên Chân đột ngột sáng rực!

"Tam Thúc!?" *** Đúng lúc mọi người mệt mỏi rã rời, bên ngoài hố tuẫn táng bỗng nhiên truyền đến tiếng súng và một câu "cháu trai lớn", khiến tất cả mọi người đều phải chấn động tinh thần!

Vốn dĩ đang bị những Thấp Tống Tử này làm cho đau đầu, bây giờ bỗng nhiên nghe thấy tiếng người, mấy người bỗng nhiên cảm thấy một luồng hơi ấm truyền trong xương cốt, vốn dĩ không còn sức lực nào cũng lập tức lấy lại tinh thần.

"Tam Thúc!

Ông ở đâu?" Hạo Thiên Chân lớn tiếng hét lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, nghe thấy ở đầu kia mộ đạo truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng kêu thảm thiết!

"Đừng có để bị con trùng đó chạm vào, chạy nhanh lên!" Giọng Tam Thúc ngày càng rõ ràng, e là ông ấy không biết, tình hình trong hố tuẫn táng còn phức tạp hơn bên ngoài nhiều.

Sở Văn nghe thấy giọng nói đó, phản ứng đầu tiên là, tiếng Tam Thúc?

Kể từ khi, nghe chuyện Tam Thúc, ở nhà Tam Thúc, nhận thư Tam Thúc, bảo vệ cháu trai Tam Thúc, nhưng đây là lần đầu tiên nghe tiếng Tam Thúc!

Nhưng người này rốt cuộc có phải Tam Thúc Ngô kia không?

Lúc này, Sở Văn không kịp bận tâm đến suy nghĩ trong đầu, một con Thấp Tống Tử thân hình cao lớn không biết gào thét gì lao về phía hắn!

Sở Văn vừa hay chém xong một con Thấp Tống Tử khác, quay người không kịp, thế là dứt khoát nhảy vọt lên không, khi xoay mình giữa chừng thì nhấc chân phải giáng một đòn mạnh xuống!

Đầu con Thấp Tống Tử cao lớn đó bị Sở Văn mạnh mẽ đạp từ giữa không trung xuống nền gạch đá, phát ra tiếng vỡ nát khó nghe!

Hạo Thiên Chân nghe tiếng bước chân trong mộ đạo gần hơn, càng mong đợi quay đầu nhìn về phía cửa mộ đạo, thấy từng chùm sáng chiếu ra từ trong mộ đạo, rõ ràng Tam Thúc không chỉ có một mình, mà còn dẫn theo một đội quân!

"Ai đấy!" Sở Văn nheo mắt, tránh chùm sáng!

Ngay sau đó nhìn thấy một người đàn ông có vẻ ngoài cực kỳ anh tuấn, không đúng, phải nói là cực kỳ xinh đẹp xông ra từ trong mộ đạo, đồng thời trong tay chống một cây gậy mảnh dài khoảng hơn một người, thân hình hắn dựa vào cây gậy đó, vậy mà giẫm lên vách mộ mà xông ra!

Đồng tử Sở Văn co rút lại: "Phi diêm tẩu bích, gậy mảnh, vẻ ngoài xinh đẹp?" Nghe Hạo Thiên Chân vui mừng kêu lên một tiếng: "Tiểu Hoa!" "Hoa gia?" Sở Văn lập tức kinh ngạc: "Biết rồi!" Chỉ thấy

người đó không kịp đáp lại Hạo Thiên Chân, mà quay đầu lại dùng thân mình tựa vào cây gậy mảnh chống đỡ trong chốc lát, lợi dụng khoảng trống đó, từ trong tay lấy ra một cây bật lửa rồi phun một hơi!

Ngay lập tức một luồng lửa từ miệng người đó phun ra!

Mãi đến khi ngọn lửa phun ra, mọi người mới phát hiện, hóa ra phía sau người đàn ông đó đang bám sát một đám sương đen, chẳng phải là quỷ trùng màu mực sao!

Sở Văn nhíu mày: "Đám người này vậy mà lại thả quỷ trùng màu mực vào!

Không tốt, đám người Cửu Môn cũ này, thật sự đã xuống mộ huyệt rồi, đó là lúc bát tiên qua biển, mỗi người thể hiện thần thông!" Sau khi người đó phun lửa, đám sương đen phía sau hắn lập tức bốc cháy!

"Mẹ nó, Hỏa Độn...

Ối..." Bàn Tử đang xem hăng say, suýt nữa bị con Thấp Tống Tử bỗng nhiên xông ra từ bên cạnh kéo đi cắn chết!

May mà Tiểu Ca nhanh tay lẹ mắt, vào lúc quan trọng đã chém đứt cánh tay của con Thấp Tống Tử đang nắm vai Bàn Tử!

Sở Văn biết, chiêu thức của Tiểu Hoa gia không phải là chiêu trò của diễn viên Kinh kịch, nhưng y lại là đệ tử của Nhị gia, phàm là những kỹ năng đi khắp phố phường biểu diễn, y đều biết đôi chút, một chiêu "Hồi đầu vọng nguyệt", tiện thể phun một ngụm lửa, đó là tuyệt chiêu gia truyền của diễn viên ngày xưa!

Tiểu Hoa gia quay đầu xử lý xong đám sương đen đó, sắc mặt y cũng không tốt, hiển nhiên những điều quỷ dị trên đường đã khiến y có chút kinh hồn bạt vía!

Câu nói của Nhị Nguyệt Hồng khi truyền nghề năm xưa: "Nghề

không bao giờ thừa, lúc quan trọng thì cứu mạng, bình thường thì không thèm để mắt đến!" Bây giờ, Nhị gia Nhị Nguyệt Hồng không hổ là nhị đương gia của Cửu Môn cũ, là sư phụ của Trần Bì A Tứ!

"Thiên Chân!..." Tiểu Hoa gia vừa mới chào Hạo Thiên Chân một tiếng, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi!

Không lâu trước đó ở tế đàn phía trên, mọi người khi nhìn thấy thi thể rết khổng lồ đều cảm thấy tê dại da đầu, bây giờ khó khăn lắm mới xông vào, nhưng khối u thịt và những Thấp Tống Tử dày đặc trước mắt lại là chuyện gì?

Ánh mắt Tiểu Hoa gia tràn đầy kinh ngạc nhìn Hạo Thiên Chân, Sở Văn và những người khác, trong lòng thầm nghĩ: "Đám người này trộm mộ, thật sự cái gì kỳ lạ quái dị cũng có thể gặp phải!" Lúc này trong mộ đạo có những âm thanh khác.

Hạo Thiên Chân hét về phía Tiểu Hoa gia: "Tiểu Hoa, còn ai nữa!" Chỉ thấy Tiểu Hoa gia nhấc cây gậy trong tay vung một vòng rồi đập vào đầu một con Thấp Tống Tử đang lao tới, rồi nói: "Chuyện dài lắm, ngoài tôi ra, còn có Hắc..." Lời còn chưa dứt!

Một loạt tiếng súng liên thanh vang lên.

Chương 183

Sở Văn lại một lần nữa nheo mắt, thấy một bóng người mảnh khảnh màu đen bỗng nhiên lao ra từ trong mộ đạo, hai bước nhảy vọt lên người con Thấp Tống Tử phía trước Tiểu Hoa gia, hai chân kẹp chặt đầu nó, sau đó vặn eo một cái, con Thấp Tống Tử đó bị vặn gãy cổ, bóng đen nhẹ nhàng đặt hai chân lên thi thể Thấp Tống Tử.

Hắn khẽ chạm vào chiếc kính râm màu đen trên sống mũi: "Xin giới thiệu, tôi là Hắc Hạt Tử, rất vinh dự được gặp các vị, tam sinh hữu hạnh." Khi thấy Tiểu Hoa Gia, Sở Văn tuy lòng chấn động nhưng ăn uống vẫn ngon lành.

Dù sao thì đó cũng là bạn thân của Hạo Thiên Chân, người được mệnh danh là sẽ không bao giờ phản bội Hạo Thiên Chân.

Nhưng khi Hắc Hạt Tử xuất hiện, Sở Văn cảm thấy đầu óc không đủ dùng!

Hắc Hạt Tử không phải nhân vật tầm thường.

Sở dĩ y được gọi là Hắc Hạt Tử là vì đôi mắt vĩnh viễn đeo kính râm và nụ cười luôn nở trên môi.

Y có thân thủ giỏi, thiện về đao thương, cho dù trong những lúc nguy hiểm cực độ cũng luôn mỉm cười.

Có người còn so sánh y với Tiểu Ca, gọi là Hạt Nam Ách Bắc.

Sở Văn trong lòng chấn động, thầm nghĩ: "Hắc Hạt Tử, Tiểu Hoa Gia xuất hiện sớm hơn rồi sao?

Tam Thúc giương cờ lớn như vậy, lôi kéo cả đám người này đến cái nơi quỷ quái Quý Châu làm gì chứ!" Tuy nhiên, Hạo Thiên Chân không hề quen biết Hắc Hạt Tử.

Thấy y đeo kính trong mộ, cậu chỉ thấy người này thật kỳ quái!

Còn Tiểu Ca thì tranh thủ nhìn Hắc Hạt Tử một cái, sau đó nhíu mày, cảm thấy Hắc Hạt Tử hơi quen mắt, nhưng cụ thể là đã gặp ở đâu thì y lại không có chút ấn tượng nào.

"Đừng có làm màu nữa!

Mau chém đám xác ướp đi!

Ông Bàn đây sắp mệt chết rồi!" Bàn Tử thấy hai người kia xuất hiện đều rất ngầu, nhưng ban nãy gã cầm con dao lớn lại trượt chân ngã sấp mặt, nên trong lòng có chút khó chịu mà hét lên.

Tiểu Hoa Gia cũng không nói lời thừa, theo sau một tràng tiếng súng, khoảng bốn năm người chật vật từ đường mộ xông ra.

Hiển nhiên là trên đường đi đã tổn thất không ít người, trong đó Tam Thúc cũng ở trong số đó, trông hơi bẩn thỉu lem luốc.

"Tam Thúc!" Hạo Thiên Chân hoàn toàn không biết Tam Thúc, người đã mất tích từ Hải Để Mộ, lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này!

"Đừng có lảm nhảm nữa!

Mau giúp một tay!" Tam Thúc không thèm nhìn cậu, ngược lại hét vào mặt những người bên cạnh.

Hét xong, y nhìn Sở Văn một cái, trong lòng hơi kinh ngạc.

Suốt dọc đường, y đã thấy xác rết đầy đất, vết máu ở cửa ra vào, bao gồm cả sương mù chết chóc và xác người nước ngoài la liệt.

Ban nãy y thực sự lo lắng mọi người sẽ chết trong mộ.

Kết quả vừa xông vào nhìn một cái!

Ôi trời!

Đúng là biết gây chuyện mà!

Chưa nói đến chuyện khối u thịt này là cái quái gì, đám xác ướp la liệt dưới đất là do ai chọc ra thế kia!

Sở Văn tuy là lần đầu tiên gặp lão già Tam Thúc, nhưng chỉ cần dựa vào ánh mắt của y, hắn biết lão ta nắm giữ không ít bí mật.

"A Ninh, thần sắc cô không đúng!" Khi đang chém xác ướp, Sở Văn vô tình thấy ánh mắt A Ninh nhìn Tam Thúc dường như có gì đó không ổn, lập tức hỏi!

Ai ngờ A Ninh cắn môi, đột nhiên quyết định nói với Sở Văn một câu bằng khẩu hình miệng.

"Tôi vẫn luôn nghi ngờ thân phận của ông!" Sở Văn đọc được khẩu hình của A Ninh, trong lòng không khỏi đánh giá cao người phụ nữ này thêm mấy cấp.

Quả không hổ là trợ thủ đắc lực nhất của Khâu Đức Khảo.

Bí mật giữa Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Thúc không ai biết, nhưng người phụ nữ này lại mơ hồ cảm thấy không đúng.

Sự thông minh của A Ninh thực sự khiến Sở Văn có chút kinh hãi!

Thực ra, từ lúc khối u thịt phun ra xác ướp, đến khi Tam Thúc xông vào, cũng chỉ là chuyện xảy ra trong vài phút!

Bởi vì những xác ướp ngấm nước này dù sao cũng không phải xác ướp thật sự.

Tuy số lượng đông đảo, nhưng phản ứng lại chậm hơn xác ướp thật, nên không mất nhiều thời gian, bên Hắc Hạt Tử và Tam Thúc đã dọn dẹp được một khoảng trống!

Hai nhóm người dần dần hội tụ lại với nhau!

Chương 184

"Thằng nhóc, chuyện gì đang xảy ra vậy?" Tam Thúc vừa gặp Hạo Thiên Chân đã lập tức hỏi: "Có thể sống sót trong hoàn cảnh như thế này, đúng là khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác…" Hạo Thiên Chân lập tức tóm tắt lại sự việc: "Chuyện dài lắm, chắc là do tà thuật của đại vu sư cổ Dạ Lang quốc.

Mấy cái xác ướp này chắc đều là nô lệ, vu sư, đội đạo mộ được nuôi dưỡng từ ngàn năm trước.

Cháu cũng chưa hiểu rõ nữa!" Nói một lát, đám xác ướp ngấm nước nằm la liệt trước mặt mọi người có lẽ lên đến bảy tám chục con.

Đột nhiên, Tiểu Ca ngẩng đầu nói: "Sấm ngừng rồi!" Sau đó, Sở Văn quay đầu nhìn về phía khối u thịt.

Hắn thấy nó không còn phun ra xác ướp nữa, mà ngược lại đang từ từ khuếch tán ra ngoài.

Lớp da thịt trên bề mặt khối u thịt bắt đầu biến thành một thứ chất lỏng ghê tởm, chậm rãi ăn mòn tất cả vàng bạc châu báu trên mặt đất.

"Chuyện gì vậy?

Đáng sợ quá!" Ánh mắt Tiểu Hoa Gia ngưng lại.

Sở Văn chăm chú nhìn khối u thịt, đột nhiên thầm kêu không hay!

Hắn lập tức nói: "Thứ này là vật sống, là quái vật do chủ mộ dùng cổ trùng thuật và một đứa trẻ tạo ra.

Sau khi người bị ăn vào sẽ được trường sinh…" "Trường sinh?" Nụ cười trên khóe miệng Hắc Hạt Tử hiếm thấy mà đông cứng lại.

“Trường sinh để trở thành loại quái vật không ra người không ra quỷ này.

Dù sao thì đó cũng là tà thuật, nên chỉ có thể đảm bảo cơ thể vật chất có thể tồn tại, còn ý thức e rằng sẽ lập tức tiêu diệt sau khi tiến vào khối u thịt đó!” Sở Văn trầm giọng nói.

Ngô Tam Thúc sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm vào khối u thịt: “Chà, cái thứ này là quái thai do chủ mộ tạo ra sao?

Phan Tử, lấy thuốc nổ, cho ta nổ tung nó!” “Không nổ được!” Sở Văn lập tức lắc đầu: “Mộ táng của cổ Dạ Lang quốc có phong cách khác với mộ táng thăng long của chúng ta.

Chúng ta chú trọng phòng mộ tinh xảo, kết cấu vuông vắn, một ngôi mộ vương gia cũng phải mất bảy tám năm để xây.

Nhưng mộ táng ở đây hoàn toàn không giải thích được, tại sao nó có thể tồn tại lâu như vậy mà không sụp đổ là vì xung quanh có rất nhiều rễ cây giúp nó có tác dụng như cốt thép.

Bây giờ nổ tung thứ này, chúng ta đều sẽ bị chôn sống ở bên trong.” Ngô Tam Thúc lập tức đưa tay ngăn hành động của Phan Tử.

“Nhìn kìa!” Sở Văn nói.

Trong mắt mọi người, những xác ướp ban đầu đang tấn công họ, dường như vô cùng sợ hãi khối u thịt khổng lồ kia, bây giờ đều từ bỏ tấn công người, cố gắng leo lên những bức tường đất hai bên phòng bồi táng.

Sở Văn chú ý, khối u thịt kinh khủng này thậm chí không buông tha cả vàng bạc trên mặt đất, hầu như bắt đầu dùng bề ngoài thôn phệ tất cả mọi thứ mà nó có thể chạm vào!

Và bao bọc tất cả mọi thứ vào bên trong cơ thể!

“Tôi biết rồi, tại sao khi tôi vừa mới tiến vào, bên trong lại có một ngọn núi kim khí!” Sở Văn đột nhiên nói: “Thứ quỷ quái này đầu tiên sẽ thôn phệ mọi thứ, sau đó từ từ nhả ra!

Khi tiếng sấm ngừng, nó sẽ thôn phệ tất cả mọi thứ trong phòng bồi táng, sinh linh sẽ được giữ lại, vàng bạc ngọc khí sẽ từ từ phun ra từ đỉnh.” Hạo Thiên Chân cũng phản ứng: “Cho nên kim khí mới chất thành hình dáng núi nhỏ để ẩn giấu, vẫn giữ nguyên hình dạng!” Bàn Tử khó khăn lắm mới lấy lại sức, ném thanh Hổ Đầu Yển Nguyệt Đao xuống đất chửi: “Vậy tại sao thi thể của Bất Ngôn Kỵ tướng quân và Đại Vu sư lại không bị thứ này thôn phệ?” Sở Văn sau một lúc ngẩn người, mở miệng nói: “Có lẽ vì y đã biến thành quái thai, nên cũng nhận ra mẹ mình chăng.” Câu nói vừa thốt ra, Ngô Tam Thúc không biết thì thôi, chứ những người biết sự thật như A Ninh, Hạo Thiên Chân đều nghẹn họng, cũng không biết là cảm thấy kinh hãi, hay là cảm thấy đáng thương.

“Liên hoa thịt người!” Ngô Tam Thúc sau khi nghe Sở Văn phân tích, đột nhiên mở miệng nói: “Tôi từng nghe nói về thứ này, gọi là Liên hoa thịt người.” “Ý gì?

Thịt gì?” Bàn Tử bị câu nói của Tam Thúc làm cho lạc đề ngay lập tức.

Lúc này, trong hố bồi táng, một phần xác ướp ngấm nước không kịp chạy, bị khối u thịt bọc lấy, từ từ cuốn vào bên trong.

Dường như bản năng bài xích và cảm giác sợ hãi đã khiến tiếng rên rỉ tăng lên rất nhiều.

“Thứ này chỉ có ở Ấn Độ và Đông Nam Á, trong nước tôi là lần đầu tiên nghe thấy.” Ngô Tam Thúc nhìn khối u thịt, cũng không biết nói gì: “Nghe nói là một loại thực vật cực kỳ hiếm, có thể thôn phệ thi thể để sinh trưởng, toàn thân là thịt thối, hơi giống Thái Tuế, nhưng

hung dữ hơn Thái Tuế rất nhiều.

Trong truyền thuyết, là tà vật có thể hồi sinh người chết, làm mọc xương trắng.

Không ngờ ở rừng nguyên sinh Quý Châu lại có thể tận mắt chứng kiến!" "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Lấy xác ướp đại vu sư che trước người không phải sẽ không bị thôn phệ như Bất Ngôn Kỵ tướng quân sao!" Bàn Tử vừa nghe thấy thứ này, lại liên tưởng đến cảnh tượng thê thảm khi thân hình béo ú của mình bị thôn phệ, liền cảm thấy cổ họng khô khốc.

"Xác ướp đại vu sư chỉ có một cái, chúng ta nhiều người như vậy, ai ôm là thích hợp?" Phan Tử trực tiếp đối đáp lại Bàn Tử một câu.

"Nhưng nghe nói thứ này ban đầu chỉ to bằng một cái nhau thai, không biết chủ mộ đã dùng phương pháp gì, nuôi lớn đến mức này.

Nghe nói nó còn có linh tính, có thể nhận mẹ!" Ngô Tam Thúc cũng cảm thấy vô cùng quái đản: "Từ một cái nhau thai nhỏ bé, nuôi lớn đến mức khổng lồ như vậy, e rằng ít nhất cũng đã thôn phệ hàng ngàn người rồi." Vừa nói, y giật lấy khẩu súng từ tay Phan Tử, "Bùm bùm bùm" ba phát súng!

Tiếng súng làm giật mình đám xác ướp ngấm nước bên cạnh, chúng nhe nanh múa vuốt, nhưng lại sợ hãi khối u thịt, chỉ đành tiếp tục dựa vào bản năng mà bò lên vách mộ.

Hàng trăm con xác ướp thịt chen chúc vào nhau, cảnh tượng vô cùng chấn động.

Sau khi ba phát súng đó bắn vào Liên hoa thịt người, viên đạn lập tức bị thôn phệ, khối u thịt hầu như không có chút phản ứng nào, ngược lại tiếp tục chậm rãi khuếch tán về phía mọi người!

Chương 185

Sở Văn đột nhiên nói, nhìn Tam Thúc: "Thứ ở phía trước có thể hồi sinh người chết, làm mọc xương trắng, nhưng tôi thấy nó chỉ là một cái quan tài tốt hơn mà thôi, chẳng qua có thể đảm bảo chức năng cơ thể con người không bị phá hủy, làm sao có thể cứu người được?" Tam Thúc run run khóe miệng: "Vậy phải tìm ra đứa trẻ của chủ mộ, tự mình xem xét một chút!" Đột nhiên Hắc Hạt Tử cười nói: "Tôi đi!" Ai ngờ mí mắt vốn rủ xuống của Tam Thúc khẽ nhấc lên: "Với chút bản lĩnh của cậu ư?

Để cậu ấy đi đi." Vừa nói Tam Thúc vừa hất cằm về phía Sở Văn.

Tiểu Hoa Gia, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Hắc Hạt Tử, và Phan Tử cùng những người khác đều tập trung ánh mắt vào Sở Văn.

"Tôi đi?" Sở Văn cũng ngẩn người.

Ánh mắt Tam Thúc có chút khó hiểu, không nói lên được ý vị: "Chỉ có cậu mới có thể đi." A Ninh lập tức đứng chắn trước Sở Văn: "Không được!" A Ninh nào quản nhiều như vậy.

Khối u thịt này cũng được, hay Liên hoa thịt người cũng được, bất kể nó có thật sự có ý thức hay không, lúc này hầu như không có gì khác biệt với quái vật.

Nhìn sự sợ hãi theo bản năng của đám xác ướp ngấm nước đối với Liên hoa thịt người thì biết, chỉ cần bị khối u thịt đó thôn phệ, thì tuyệt đối là con đường chết.

A Ninh nghi ngờ, lão hồ ly Ngô Tam Thúc muốn Sở Văn đi chết!!

Sở Văn cũng cảm thấy kỳ lạ.

Đặc biệt là câu cuối cùng của Tam Thúc "chỉ có cậu mới có thể

đi" có ý gì?

Tam Thúc rõ ràng có điều muốn nói nhưng lại thôi, nhưng bây giờ có quá nhiều người bên cạnh, không thể nói ra.

"Liên hoa thịt người là tà vật, chỉ có 'Bất Tường' mới có thể tiếp cận được nó sao…" Tiểu Ca nhìn biểu cảm của Tam Thúc, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, nhưng y cũng không mở miệng.

Tam Thúc mang theo nhiều người như vậy, tiếp xúc với đủ loại người.

Thông tin về "Bất Tường" của Sở Văn, y biết thì tốt, nếu bị những người khác có tâm tư biết được, e rằng sẽ gây bất lợi cho hắn.

A Ninh cũng sẽ nói cho Khâu Đức Khảo, nhưng chỉ có thông tin "Bất Tường" của Sở Văn là cô ta không hề đề cập đến.

"Sở gia, tôi thấy không đáng, đừng đi.

Chúng ta cũng có thể tìm cách khác ở những nơi khác, người sống đâu thể để bị nghẹn chết được?" Bàn Tử nhẹ nhàng chạm vào cánh tay Sở Văn, lắc đầu với hắn.

"Chúng ta tìm cách khác đi." Hạo Thiên Chân không vui chút nào khi hành động đầu tiên của Tam Thúc sau khi gặp mặt lại là bảo Sở Văn đi chịu chết, trong lòng cũng có chút không vui.

Sở Văn nhìn Hắc Hạt Tử hỏi: "Cậu đi chứ?" Hắc Hạt Tử nhếch miệng: "Sao?

Nếu không đi, cậu sẽ không bao giờ biết bên trong có gì.

Hơn nữa, người khác chưa chắc đã sống sót ra ngoài, nhưng tôi thì chưa chắc đâu nhé." "Được thôi, vậy đi." Sở Văn nhún vai.

Thực ra, trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi, Sở Văn cũng đã hiểu ra.

Hệ thống đã nói có một nhiệm vụ chưa hoàn thành, đó là giành được kho báu quan trọng nhất do Bất Ngôn Kỵ để lại.

Nhưng ngoài Đại Vu sư và Bất Ngôn Kỵ tướng quân ra, tất cả những nơi khác trong hố tuẫn táng hiển nhiên đều đã bị Liên hoa thịt người này thôn phệ không biết bao nhiêu lần, vậy thì kho báu quan trọng nhất nhất định phải nằm trong khối u thịt.

Sở Văn cũng không chắc mình có thể sống sót ra ngoài sau khi tiến vào.

Nhưng nhìn Tam Thúc nói bóng nói gió như vậy, dường như bên trong có điều gì đó tốt cho hắn chăng?

Điểm cuối cùng, Sở Văn cũng muốn biết, đứa trẻ của Đại Vu sư, cũng chính là cái thai người kia đang giở trò gì!

"Cậu ấy sao?" Hắc Hạt Tử từ khi tiến vào, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn Sở Văn.

Cậu ta thật sự dám đi sao?

Khoảnh khắc tiếp theo, khi A Ninh, Bàn Tử và những người khác còn chưa kịp phản ứng, Sở Văn đột nhiên lóe lên một cái.

Tất cả xác ướp ngấm nước đều đang bỏ chạy, nhưng thân thể hắn lại xông về hướng ngược lại với đám xác ướp!

Đồng tử Hắc Hạt Tử co lại: "Đợi tôi!" Khoảnh khắc tiếp theo, trong tay y đột nhiên vung ra một thanh loan đao nhỏ bằng hắc kim, y cầm ngược, bám sát theo sau Sở Văn.

"Thằng bốn mắt!" Tam Thúc không ngờ Hắc Hạt Tử lại thật sự theo lên.

Thực ra, trong đội ngũ của y, Hắc Hạt Tử và Tiểu Hoa Gia không phải cấp dưới, nên việc có nghe lệnh của y hay không là tùy thuộc vào

hai người họ.

“Thiên Chân, người đó là ai?” Tiểu Hoa Gia hiểu Hắc Hạt Tử, biết y có lòng hiếu thắng và tò mò mạnh mẽ.

Y mạnh, nhưng đối với Sở Văn thì y lại không hiểu chút nào.

“Cao thủ, một cao thủ Đạo Đấu mà cậu không thể tưởng tượng được.” Hạo Thiên Chân chưa nói hết lời, cậu luôn cho rằng Tiểu Ca mới là “xác sống” đi lại trong mộ táng, nhưng từ khi gặp Sở Văn, suy nghĩ này mơ hồ có chút lung lay.

Nói xong, Hạo Thiên Chân lại bổ sung một câu: “Đủ tham lam, cũng đủ cẩn thận, có thực lực, cũng đủ thông minh.

Chương 186

Tốt nhất là trở thành bạn bè với hắn, đừng trở thành kẻ thù.” Tiểu Hoa Gia trong lòng chấn động.

Hạo Thiên Chân sinh ra trong gia đình đạo mộ thế gia, Tam Thúc là một lão làng lăn lộn dưới lòng đất, vậy mà trong lòng Hạo Thiên Chân, lại có đánh giá cao như vậy đối với một người trẻ tuổi.

Đủ để Tiểu Hoa Gia cảm thấy phải coi trọng hắn.

“Biết rõ nguồn gốc?” Tiểu Hoa Gia nheo mắt.

“Không biết rõ nguồn gốc, nhưng biết tình biết nghĩa.” Hạo Thiên Chân nói xong, thấy Sở Văn đã xông đến cách Liên hoa thịt người một mét.

“Biết tình biết nghĩa, lại không biết rõ nguồn gốc sao.” Tiểu Hoa Gia lặp lại một lần, đột nhiên cảm thấy có chút thú vị.

Nếu đã như vậy, hoặc là Hạo Thiên Chân thực sự quá ngây thơ, hoặc là cái tên Sở Văn này thực sự là một người bạn đáng để kết giao?

Câu nói của Hạo Thiên Chân vừa dứt, Sở Văn đã đến cách Liên hoa thịt người một mét, lập tức dừng lại!

Trước đây hắn luôn nhìn khối u thịt này từ xa, bây giờ nhìn gần, mùi thịt thối trên bề mặt tỏa ra một mùi kỳ lạ chưa từng ngửi thấy.

Nó giống mùi thảo dược nhưng lại không hoàn toàn giống, và cũng không hoàn toàn giống mùi xác chết.

Tương tự, Hắc Hạt Tử cũng ở bên cạnh Sở Văn.

Hắc Hạt Tử sở dĩ được gọi là Hắc Hạt Tử là vì y mắc bệnh về

mắt, thị lực kém vào ban ngày, phải đeo kính râm mới có thể nhìn rõ mơ hồ.

Nhưng khi xuống mộ, đối mặt với môi trường tối tăm, y gần như giống Sở Văn, đều có khả năng nhìn trong đêm.

Khi nhìn khối u thịt từ cự ly gần, y không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Thứ này, thực sự quá quỷ dị.

Tam Thúc nói là thực vật, nhưng tại sao thực vật lại có cảm giác rung động giống như nhịp tim!

Y cẩn thận đưa loan đao màu đen ra, định nhẹ nhàng thăm dò trên khối u thịt khổng lồ, nhưng bên dưới lớp da thịt trông bán thông minh đó, đột nhiên áp sát một khuôn mặt người đang há miệng.

Ngũ quan trên khuôn mặt đã bị hòa tan gần hết, nhưng vẫn bám chặt vào lớp biểu bì bên trong Liên hoa thịt người.

Cái miệng đen thui cứ há ra khép vào, biểu cảm trên mặt vô cùng dữ tợn.

Dường như đang hét vào Hắc Hạt Tử: Đừng vào!

Đừng vào!

Ngay cả Hắc Hạt Tử đã bôn ba nhiều năm, nhìn thấy cảnh tượng này cũng đột nhiên có chút sợ hãi.

Vào lúc đó, Sở Văn bên cạnh đã quan sát khối u thịt một lúc, đột nhiên bước một bước dài, cả người hắn trong nháy mắt bị Liên hoa thịt người bao bọc lấy!

Kinh ngạc khiến Hắc Hạt Tử lập tức lùi lại ba mét!

Trái tim y đập thình thịch loạn xạ!

“Không thể có ai lớn gan hơn ta!” Tâm trạng vốn có chút kinh ngạc của Hắc Hạt Tử lập tức trở lại bình tĩnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, y lập tức lao đầu vào khối u thịt.

Bàn Tử ở xa nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng không biết tư vị gì.

“Ai, bên tôi có một thằng điên, bên Tam Thúc cũng có một thằng điên, bây giờ hòa rồi, còn lại mấy thằng ngốc chúng ta ngồi xem kịch thôi…” Nói xong, Sở Văn nín thở lao vào Liên hoa thịt người, lập tức cảm thấy toàn thân đau rát như lửa đốt.

Bên trong khối u thịt không biết là một loại chất nhầy gì, sau khi dính vào người liền cảm thấy toàn thân tê dại.

Đôi mắt hắn vừa mới tiến vào liền bị một trận bỏng rát, nhưng chỉ trong chớp mắt, khi mở lại, đôi mắt đã biến thành một cặp đồng tử màu đen đỏ.

Đôi mắt trong môi trường chất nhầy xung quanh lại đặc biệt linh hoạt, giống như trời sinh đã phải như vậy.

Bên trong này, có vô số vàng bạc châu báu bị khối u thịt thôn phệ đang bị khuấy động ở khắp nơi.

Ngay sau đó, Sở Văn nhìn thấy xung quanh mình toàn là xác ướp ngấm nước bị bọc lại, tất cả đều đang không ngừng giãy giụa.

Do toàn thân đều ở trong chất nhầy, nên chúng không thể hét lên thành tiếng, chỉ có cái miệng há ra khép vào, vô cùng đau khổ!

Đồng thời, vì Liên hoa thịt người dường như có sinh mệnh mà chậm rãi rung động, dẫn đến không ngừng có những xác ướp ngấm nước mặt mũi dữ tợn bị chất nhầy cuốn lấy mà va vào Sở Văn.

Sở Văn trong lòng đột nhiên cảm thấy vừa đáng sợ, vừa đáng

thương.

Trên đời này có kết cục nào đáng sợ hơn việc bị khối u thịt thôn phệ không?

Chương 187

Vĩnh sinh vĩnh thế ở bên trong, hưởng thụ sự bất tử, cũng hưởng thụ sự tra tấn vô tận, e rằng đây chính là địa ngục trong thực hiện.

Sở Văn biết bây giờ hắn đang ở rìa khối u thịt, thi thể của đứa trẻ đại vu sư, chắc chắn đang ở khu vực trung tâm nhất của khối u thịt.

Nhưng trong chất nhầy không có cách nào bơi lội thuận lợi!

Hắn cố gắng vẫy tay, nhưng toàn thân đều bị tay chân của các xác ướp ngấm nước các loại va vào, muốn tiến lên một mét cũng là một điều xa vời.

Vừa cố gắng tiến lên một chút, sau đó lại bị đám xác ướp bên trong đẩy ra.

Trong đó có vài con xác ướp ngẫu nhiên cắn vào người Sở Văn, lập tức, máu đỏ tươi từ vết thương của Sở Văn rỉ ra, sau đó từ từ nhạt đi và bị chất nhầy hấp thụ.

May mắn thay, những xác ướp ngấm nước này theo đúng nghĩa đen thì trên người không có thi độc, dù sao chúng cũng chỉ đang sống về mặt sinh lý.

Lúc này, Sở Văn đột nhiên nhìn thấy một bóng đen lao về phía mình, hắn nín thở, nhưng sắc mặt không tốt lắm!

Một thanh đoản đao được nắm trong tay, đồng thời cánh tay vung loạn xạ, sau khi đâm trúng một con xác ướp ngấm nước, lập tức vứt ra phía sau, khiến thân thể khó khăn tiến lên một chút.

"Cách hay!" Sở Văn cũng không biết Hắc Hạt Tử có thể nhìn thấy hay không, nhưng thực sự đã được người này gợi ý.

Vì vậy hắn cũng học theo Hắc Hạt Tử, giẫm lên thân thể những

xác ướp khác để tiến lên, quả nhiên tốc độ bơi lội đã nhanh hơn.

Từ rìa khối u thịt đến chỗ lõi phải đi ít nhất năm sáu chục mét, chưa đến hai phút, Sở Văn cảm thấy tim đập nhanh hơn, ngực mơ hồ cảm thấy có chút thiếu oxy.

Cách vị trí trung tâm của Liên hoa thịt người có lẽ mười mấy mét.

"Đánh liều thôi!" Sở Văn biết vào lúc này, càng hoạt động kịch liệt, thì dưỡng chất trong máu cũng tiêu hao càng nhanh, nhưng bây giờ không còn cách nào khác!

Nếu tiếp tục từ từ tiến lên, e rằng sẽ không nín thở được nữa.

Một khi rơi vào hôn mê bên trong, e rằng sẽ có kết cục giống như những xác ướp ngấm nước Bất Ngôn Kỵ bên cạnh.

Vì vậy Sở Văn đánh cược một phen, hai chân dùng sức giẫm lên xác ướp phía sau, mạnh mẽ đạp về phía sau!

Hắn đột nhiên nhìn thấy một lớp màng thịt màu trắng nhạt, giống như khu vực lõi của Liên hoa thịt người.

Khác với lớp biểu bì bên ngoài của khối u thịt, lớp màng thịt này có độ đàn hồi cực kỳ tốt, trơn trượt.

Tay Sở Văn chạm vào căn bản không giữ được!

Hắn có thể thấy, Hắc Hạt Tử bây giờ cũng đã đến đây, và không ngừng dùng đoản đao màu đen đâm vào, nhưng lại phát hiện mũi đao không để lại bất kỳ vết xước nào trên lớp biểu bì!

"Tử Ngọc Đao!" Sở Văn lập tức nắm chặt Tử Ngọc trong tay, sau đó Tử Ngọc Đao trong nháy mắt đã vạch ra một vết thương dài nửa mét trên lớp màng thịt.

Tử Ngọc được kết tinh từ máu của hàng ngàn năm sinh linh, không có vật gì trên đời không thể phá hủy!

“Ục” một tiếng, Sở Văn theo áp lực truyền đến từ Tử Ngọc Đao trực tiếp bị cuốn vào lớp màng thịt đó!

Cùng với tiếng “ục” một cái, Sở Văn không hiểu sao bị một lực hút mạnh mẽ kéo vào bên trong lớp màng thịt đó.

Sau đó vết thương trên lớp màng thịt bị Tử Ngọc Đao phá vỡ lại nhanh chóng khép lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Giống như một khả năng tự phục hồi mạnh mẽ.

Sở Văn trước đây khi ở rìa Liên hoa thịt người, xung quanh hắn toàn là xác ướp chen chúc.

Bây giờ ở một môi trường mới, hắn đột nhiên cảm thấy tay chân đều có thể cử động một cách thoải mái, thực sự rất dễ chịu.

Vừa rồi hai phút đồng hồ như vậy, hắn còn không chịu nổi sự tra tấn đó, vậy mà những xác ướp ngấm nước Bất Ngôn Kỵ kia đã bị tà thuật của lão vu sư tra tấn trong một ngàn năm rưỡi thì thảm hại đến mức nào.

Sau khi bị cuốn vào bên trong lớp màng thịt, Sở Văn mở mắt ra, một màu đen kịt, làn da hắn cũng không còn cảm giác bị bỏng rát nữa.

Tuy đang ở trong nước, cũng không biết có nên gọi là nước hay không, bên trong lớp màng thịt rõ ràng bao bọc tinh hoa chất nhầy từ thế giới bên ngoài.

Khác với chất nhầy ghê tởm trước đó, chất lỏng xung quanh Sở Văn bây giờ hầu như có thể dùng từ “mềm mượt” để miêu tả.

Làn da hắn khắp nơi vô cùng mát mẻ dễ chịu, thậm chí vết thương vô tình bị xác ướp ngấm nước cắn trước đó cũng đang lành lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“…” Sở Văn đột nhiên mở to đồng tử, sau đó nổi da gà trên cánh

tay lập tức xuất hiện!

Tam Thúc đã nói đúng!

Khối u thịt này, thực sự giống như một cái nhau thai!

Sở Văn kinh hồn bạt vía, vì hắn thực sự đã nhìn thấy một đứa trẻ khoảng hai ba tuổi trong trung tâm lõi khối u thịt chỉ khoảng mười mét vuông!

Chương 188

Vô cùng gầy gò, trên người nối liền hàng chục sợi u thịt hình dải băng, chậm rãi trôi nổi trong lõi Liên hoa thịt người… Sở Văn bây giờ cũng không biết là vì nín thở quá lâu, hay vì nhìn thấy một thứ chưa từng tưởng tượng ra, trái tim hắn đập thình thịch không ngừng, gần như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Sau một thoáng do dự, Sở Văn từ từ bơi về phía đứa trẻ.

Hắn có thể thấy, làn da đứa trẻ trắng nõn mịn màng, nhắm mắt, môi nhỏ hơi hé mở, so với trẻ sơ sinh hiện đại thì chỉ lớn hơn một chút về thể hình, ngoài ra không có gì khác biệt.

Vì có cặp đồng tử mắt cây, Sở Văn thậm chí có thể nhìn rõ lông mi của đứa trẻ và vài sợi tóc đang nhẹ nhàng đung đưa trong chất lỏng.

Cảnh tượng trước mắt quá đỗi kinh hoàng!

Đại vu sư cổ Dạ Lang quốc hai ngàn năm trước, không biết đã huyết tế bao nhiêu nô lệ và tộc nhân, chỉ để kéo dài sinh mệnh cho đứa con của mình!

Sở Văn suy nghĩ kỹ càng mà kinh hãi tột độ.

Đại vu sư đã thành công?

Hay không thành công?

Đứa trẻ này bây giờ vẫn được bảo tồn hoàn hảo như vậy, Sở Văn thậm chí còn có thể cảm nhận nó đang hô hấp cùng với Liên hoa thịt người từ từ giãn nở!

Đứa trẻ hai ngàn năm trước, đang sống!!

Đại vu sư cổ Dạ Lang quốc tuy là một nữ tử, nhưng quả thực có

tài năng thiên phú, y không biết đã tìm được Liên hoa thịt người từ đâu, lại đặt đứa con của mình vào bên trong đó, e rằng khi nó còn nhỏ, đã được dùng máu người để nuôi dưỡng.

Đợi đến khi tà vật bao bọc đứa trẻ từ từ sinh trưởng, y bắt đầu cho nó ăn thịt người, rồi ăn thịt người sống, thậm chí… Sở Văn có thể tưởng tượng, theo ý muốn của một người mẹ đã trở nên biến thái, chắc chắn y sẽ chọn những nô lệ có thân thể khỏe mạnh, hoặc những người có trí tuệ xuất chúng để nuôi dưỡng đứa trẻ.

Sau đó, người mẹ này không thỏa mãn với nô lệ, thậm chí còn muốn dùng vu sư có giai cấp xã hội cao hơn để nuôi dưỡng đứa trẻ.

Đứa trẻ trước mắt biểu cảm an nhiên, giống như vừa mới ngủ thiếp đi.

E rằng nó hoàn toàn không biết rằng mẹ mình, vì nó, đã nghịch thiên cải mệnh, dùng người sống làm vật nuôi, dùng tà vật Liên hoa thịt người làm "tử cung" tự nhiên, xây dựng mộ huyệt, làm tổn hại thiên đức, bỏ ra mọi giá, cũng muốn cho nó mãi mãi tồn tại… "Nếu để nó tiếp tục sinh trưởng như vậy, liệu có một ngày, nó thực sự sẽ xé nát cơ thể mẹ, bò ra từ bên trong không!" Sở Văn đột nhiên có một ý nghĩ rợn tóc gáy.

Kiểu trường sinh này, kiểu tà ác này, nghịch thiên cải mệnh, vậy thì đứa trẻ được nuôi dưỡng như vậy, còn là người sao?

Trên lý thuyết, Sở Văn cũng không phải kẻ mềm lòng.

Nếu thực sự để đứa trẻ này tiếp tục được nuôi dưỡng không biết bao nhiêu năm nữa, khi nó thực sự bò ra từ Liên hoa thịt người, thì trên thế gian sẽ xuất hiện một con quái vật!

Cho nên!

Sở Văn nhìn đứa trẻ đang ngủ say không có gì khác biệt với một

đứa trẻ bình thường, từ từ giơ Tử Ngọc Đao trong tay lên!

Mặc dù trong lòng hắn có một cảm giác rất khó khăn, giống như đang muốn chém giết một đứa trẻ vô tội thực sự không khác gì.

Nhưng Sở Văn có lựa chọn sao?

Vào khoảnh khắc đó.

Con dao trong tay Sở Văn đột nhiên dừng lại, vì hắn nhìn thấy đứa trẻ dài khoảng nửa mét trước mặt, dường như đã cảm nhận được.

Thế là trong giấc ngủ, đột nhiên nở một nụ cười ngọt ngào!

Tay chân nhỏ bé khẽ cựa quậy, sau đó đôi mắt từ từ mở ra.

Trong hốc mắt không có lòng trắng!

Toàn bộ là màu đen!

Ục ục ục… Sở Văn kinh hãi không nhịn được, từ trong miệng phun ra một loạt bong bóng khí nhỏ.

Sau đó đứa trẻ trôi nổi trong chất lỏng, mở to đôi mắt, bên dưới nụ cười ngoan ngoãn đó… ẩn giấu trong miệng là một hàng răng nanh sắc nhọn!

Lúc thì chậm, lúc thì nhanh.

Sở Văn khi vừa nở nụ cười, quả thực đã do dự, hắn nhanh chóng nhận ra có điều không ổn!

Con dao trong tay không hề dừng lại mà trực tiếp bổ xuống!

Nhưng cái thứ này, Sở Văn cũng không biết nên gọi là gì… Lúc này, đứa trẻ được bảo tồn bằng cách tạo ra tội lỗi lớn đến nhường nào, dùng hai từ "Nghiệt Anh" để gọi là thích hợp nhất!

Sở Văn không ngờ, tốc độ di chuyển của Nghiệt Anh này lại nhanh đến vậy!

Từ lúc mở mắt, cười, đến khi Sở Văn vung dao xuống chưa đầy một giây, nó lại linh hoạt như một con cá vậy!

Ngược lại, trong cái gọi là dịch dinh dưỡng này, tốc độ của hắn bị hạn chế, hành động cực kỳ chậm chạp.

Chương 189

Cộng thêm vừa nãy bị giật mình, xả ra nửa hơi, rơi vào trạng thái thiếu oxy cực độ.

Bây giờ hắn có thể cảm thấy toàn bộ động mạch của mình đều đang phình to, đặc biệt là huyệt thái dương trên đầu, gần như sắp nổ tung!

Nhưng!

Con xác ướp nhỏ, Nghiệt Anh này!

Phải giết không được không!

Chỉ đến khi nó lộ ra hàm răng nanh, Sở Văn mới nhận ra rằng bề ngoài có giống một đứa trẻ đến mấy, thì đó cũng là một con quái vật đã sống hai ngàn năm, từ nhỏ đã được thai nghén trong tà vật Liên hoa thịt người, cũng không biết đã làm hại bao nhiêu người sống.

Giết nó, là hành hiệp trượng nghĩa thay trời!

Nghiệt Anh với đôi đồng tử hoàn toàn màu đen, trên mặt nở nụ cười trông có vẻ ngây thơ, nhưng thực chất lại tà ác, lao nhanh về phía Sở Văn!

"Tốc độ nhanh quá!" Sở Văn theo bản năng phản ứng muốn nghiêng người tránh, nhưng cơ thể dù sao cũng đang ở trong chất lỏng, không linh hoạt đến vậy, nên Nghiệt Anh cắn một miếng vào vai hắn, một mảng thịt máu bị xé toạc ra!

Máu của Sở Văn bắn tung tóe vào chất lỏng xung quanh, sau đó biến mất không dấu vết.

Sau khi Nghiệt Anh nếm được mùi vị của Sở Văn, nụ cười trên mặt nó càng rõ rệt, cái miệng nó từ từ há rộng ra, một hàng răng nanh

sắc nhọn từ trong ra ngoài lật ra!

Lại cắn vào vết thương trên vai Sở Văn.

Sở Văn thầm hừ một tiếng, hắn biết bây giờ đang ở sân nhà của Nghiệt Anh, nên thà không tránh, giơ Tử Ngọc Đao trong tay, trực tiếp chém về hướng Nghiệt Anh đang bơi!

Nhưng Nghiệt Anh chưa kịp chạm vào cơ thể Sở Văn đã kêu quái dị một tiếng rồi nhanh chóng quay đầu bỏ chạy!

Nhiều thứ giống như dải băng nối liền với vách bên trong Liên hoa thịt người trên cơ thể nó đã bị Tử Ngọc Đao chém đứt.

Nó tức giận nhe nanh múa vuốt, bơi lội nhanh chóng trước mặt Sở Văn!

Sở Văn kinh hồn bạt vía, trong lòng thầm nghĩ: "Thứ quỷ quái này quả nhiên có thần trí, có ý thức, biết hỉ nộ ái ố!

Đáng sợ quá!" Nghiệt Anh bị hành động của Sở Văn chọc giận, sau đó toàn bộ Liên hoa thịt người cũng bắt đầu rung động dữ dội!

"Súc sinh nhỏ, hôm nay không giết ngươi, ta không mang họ Sở!" Sở Văn cũng biết thời gian không còn nhiều, tiếp tục dây dưa, một khi bị thương, thì thần trí sẽ mơ hồ, sau đó sẽ biến thành viên thuốc đại bổ mặc cho Nghiệt Anh sắp đặt!

Cho nên hắn cầm Tử Ngọc Đao chủ động chém về phía Nghiệt Anh.

Nghiệt Anh lật hàm răng nhọn trong miệng ra, cắn một miếng vào Tử Ngọc Đao.

Răng nhọn cắn mạnh vào dao, lập tức đau đến mức nó lộn mấy vòng.

Sở Văn nhân cơ hội này túm lấy chân nhỏ của Nghiệt Anh rồi

mạnh mẽ kéo vào lòng!

Hừ!

Khoảnh khắc tiếp theo, Sở Văn chỉ cảm thấy vết thương trên vai lại một trận đau nhói đến tận xương tủy, thứ này rõ ràng đã nếm được vị ngọt!

Đương nhiên!

Đó cũng là kế hoạch của Sở Văn!

Nếu cứ để nó bơi lung tung, Sở Văn không thể tóm được, chỉ có thể bị thứ này hao mòn đến chết.

Nhưng bây giờ đã tóm được rồi!

"Ngươi muốn máu của ta, ta muốn mạng của ngươi!" Sở Văn nghiến răng, con dao của hắn trực tiếp đâm vào cơ thể Nghiệt Anh, giống như xiên kẹo hồ lô, từ dưới lên trên, một nhát dao thấu tim lạnh buốt!

Kiểu đấu pháp "ngươi cắn ta một miếng, ta đâm ngươi một nhát" đã kích phát huyết tính của Sở Văn!

Mặc dù vết thương trên vai cảm thấy đau đớn không thể chịu đựng được, nhưng đó cũng chỉ là sự giãy giụa trước khi chết của Nghiệt Anh mà thôi!

Ục ục ục… Sở Văn cuối cùng cũng chịu đựng đến cực hạn!

Nghiệt Anh bị xuyên trên Tử Ngọc Đao, từ từ nới lỏng hàm răng nhọn, mắt mở to, ngửa đầu, há miệng, từ từ trôi về phía sau.

Trong miệng không ngừng tỏa ra máu trên vai Sở Văn, đương nhiên, cũng có thể là máu của nó… Lúc này, hơi thở trong phổi Sở Văn đã hoàn toàn được xả hết, hắn hít mạnh mấy hơi chất lỏng xung quanh, sau đó cảm thấy màng nhĩ rung động, đầu dường như sắp nổ

tung!

Ngay sau đó đột nhiên cảm nhận được một cảm giác thoải mái từ Tử Ngọc Đao truyền đến.

Giống như trong trạng thái chết đuối, cuối cùng cũng chờ được một ngụm oxy kịp thời… Sở Văn tuy cơ thể khó chịu, nhưng trong đầu lại lóe lên một vài ý niệm.

Nghiệt Anh vừa rồi cũng cần hô hấp, chẳng qua cách hô hấp của nó là trực tiếp truyền máu từ những thứ giống như dải băng vừa bị chém đứt.

Chương 190

Bây giờ, Tử Ngọc Đao lại có công hiệu như vậy sao?

Sở Văn lập tức bịt chặt mũi miệng, không nuốt nữa, mặc dù cảm giác nước tràn vào phổi khiến hắn hoa mắt chóng mặt, nhưng nhanh chóng phát hiện dường như không còn thiếu oxy như ban nãy nữa!

Hắn ngẩng đầu nhìn Tử Ngọc Đao, phát hiện Tử Ngọc Đao đang xiên Nghiệt Anh từ dưới lên trên.

Trên người Nghiệt Anh có bảy tám sợi dải băng Liên hoa thịt người… Thì ra là vậy… Sở Văn vừa lóe lên một ý niệm trong lòng, ngay sau đó, hắn phát hiện, vết thương trên vai của mình cũng đang lành lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường… Đồng thời, một cảm giác kỳ lạ từ Tử Ngọc Đao truyền đến, Sở Văn dường như cảm thấy mình đang kiểm soát toàn bộ Liên hoa thịt người, làn da hắn lại từ từ… Cảm giác kỳ lạ này khiến Sở Văn cảm thấy có chút không quen, nhưng vết thương ở vai đang không ngừng hồi phục.

Chưa kịp thích ứng hoàn toàn.

Đột nhiên.

Sở Văn bắt đầu cảm thấy toàn thân da dẻ ngứa ngáy, hơn cả cơn đau khi thôn phệ tử khí hay thôn phệ thi kén trước đây.

Cảm giác ngứa ngáy thấm từ từng tấc da thịt này còn khiến hắn sống không bằng chết!

Đầu tiên là da đầu, rồi đến cánh tay, sau đó là đùi, da lòng bàn chân đều bắt đầu hơi đỏ, có thể nhìn tận mắt làn da trên người hắn bắt đầu từ từ bong ra, rồi rụng đi, rồi lại bong ra, lại rụng đi.

Khác với việc rắn lột da một cách hoàn chỉnh, da thịt hắn đang đổi

mới từng tấc từng tấc!

"Ôi!" Cảm giác ngứa ngáy dữ dội này gần như đã rút cạn khả năng suy nghĩ của Sở Văn, khiến đại não hắn trống rỗng!… Không biết đã qua bao lâu.

Sở Văn đang lẳng lặng trôi nổi trong Liên hoa thịt người đột nhiên từ trong miệng phun ra một loạt bong bóng khí, sau đó ý thức của hắn quay trở lại cơ thể.

Sở Văn hoang mang, sau đó nhìn thấy thi thể Nghiệt Anh đang trôi nổi bên cạnh, tất cả máu trong thi thể đó đều đã bị Tử Ngọc Đao hấp thụ, trở thành một cái xác khô.

"Vừa rồi mình đã hấp thụ sức mạnh từ Tử Ngọc Đao sao?" Sở Văn thử dùng tay cứa vào lưỡi dao của Tử Ngọc Đao, sau đó vết thương rách ra, rồi lại từ từ lành lại.

"Sức mạnh tái sinh!" Sở Văn trong lòng chấn động dữ dội: Tôi vậy mà lại sở hữu sức mạnh tái sinh, không phải là huyết mạch, mà là chức năng tái sinh của Liên hoa thịt người.

Thực ra vừa rồi khi nhìn từ bên ngoài khối u thịt, Liên hoa thịt người không ngừng co bóp to nhỏ, đều là do quá trình trao đổi chất được tăng tốc trong thời gian ngắn, sau đó các tế bào không ngừng phân chia mà thành.

Hắn không phải nhà sinh vật học, căn bản không hiểu được nguyên nhân sâu xa, nhưng có một điều có thể khẳng định.

Da thịt của hắn bây giờ vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần không phải là tổn thương chí mạng, thì cho dù bị người khác đâm một nhát dao, e rằng cũng sẽ hoàn toàn hồi phục như ban đầu trong khoảng một giờ!

"…" Sở Văn trong lòng suy nghĩ, cơ thể hắn dường như đang dần hoàn hảo hơn trên con đường thôn phệ… Lúc này, tất cả mọi người

bên ngoài đều đang nín thở chăm chú nhìn khối u thịt khổng lồ.

"Sở gia và cái thằng bốn mắt kia vào lâu rồi, không thấy ra, từ lúc bắt đầu, khối u thịt này dường như không còn khuếch đại nữa, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bàn Tử không ngừng đi đi lại lại.

Những người không tiến vào, căn bản khó mà tưởng tượng được bên trong là một nơi như thế nào.

A Ninh trên mặt không biểu cảm, trước mặt người khác, cô ấy dường như vĩnh viễn là người phụ nữ như vậy, quay đầu nhìn Ngô Tam Thúc, lãnh đạm nói: "Nếu Sở Văn chết, ông cần phải lúc nào cũng cẩn thận tôi." Ngô Tam Thúc dùng ngón cái và ngón trỏ chà xát trong ống tay áo, hiển nhiên biểu thị y cũng đang căng thẳng.

Nhưng nghe lời đe dọa của A Ninh, y chỉ bình thản đáp lại một câu: "Tôi chỉ đưa ra một lời đề nghị, là cậu ấy muốn đi." Đúng lúc đó, rìa khối u thịt khổng lồ trước mặt mọi người đột nhiên bắt đầu mềm nhũn ra!

"Thứ gì đó!" Phan Tử lập tức rút hai khẩu súng từ thắt lưng ra, chĩa vào đó.

"Đừng vội, nhìn rõ rồi hẵng nói." Hạo Thiên Chân nhíu mày, bây giờ có quá nhiều điều muốn hỏi Tam Thúc, nhưng cậu cũng biết không phải lúc, bây giờ chỉ cần xác định Sở Văn an toàn là tốt rồi.

"Hình như là một người, tôi nhìn xem… Hắc Hạt Tử!!" Phan Tử đột nhiên hạ súng xuống.

Hắn thấy rìa khối u thịt khổng lồ đột nhiên xuất hiện một vết rách nhỏ, sau đó một đôi tay thò ra, rồi đến cổ, sau đó là thân người và chân.

Không phải Hắc Hạt Tử vừa nãy theo Sở Văn đi vào sao!

"Thằng bốn mắt, cậu ra rồi, cái thằng huynh đệ của tôi đi cùng

cậu đâu?" Bàn Tử thấy Hắc Hạt Tử cũng ra, trong lòng chấn động đồng thời lại càng lo lắng cho Sở Văn!

Tam Thúc nhìn Hắc Hạt Tử đi ra trước cũng ngẩn người.

Hắc Hạt Tử là cao thủ mà y mượn từ Trần Bì A Tứ, trên đường đi những lúc nguy hiểm đều lên tiếng nhắc nhở, hoặc ra tay kịp thời, mọi người mới có thể bình an đến đây.

Chỉ là y không ngờ thực lực của Hắc Hạt Tử lại cao đến vậy.

Lại có thể sống sót ra ngoài sau khi tiến vào Liên hoa thịt người!

Nếu dễ dàng như vậy, vậy tại sao nhiều Bất Ngôn Kỵ bị thôn phệ sau đó lại không thể ra ngoài?

"Ai?

Người vừa đi cùng tôi?" Hắc Hạt Tử sau khi ra ngoài, quỳ xuống đất ho khan hồi lâu, không để bất kỳ ai nhìn thấy mắt mình, mãi đến khi lấy kính râm từ trong túi áo ra đeo vào mới ngẩng đầu nói: "Cậu ấy, có lẽ đã chết rồi…" "Xàm!" Bàn Tử suýt nữa ném thanh Hổ Đầu Yển Nguyệt Đao trong tay đi: "Cái thằng như cậu còn ra được, Sở gia tôi chắc chắn đang chơi vui vẻ bên trong đó!" Hắc Hạt Tử hít sâu mấy hơi, lại một lần nữa nở nụ cười: "Sao?

Bên trong không có dưỡng khí, tôi chỉ ở rìa một lúc, lập tức tìm đường thoát thân.

Ngay cả như vậy, cũng suýt nữa chết rồi." Y nhìn về phía sau một cái rồi nói: "Cậu ấy, bị một thứ gì đó không rõ kéo vào bên trong của thứ quỷ quái đó rồi." Nghe lời Hắc Hạt Tử, biểu cảm của A Ninh tuy không đổi, nhưng môi cô ấy đột nhiên tái nhợt.

Chương 191

Bàn Tử trong lòng lạnh lẽo, biết Hắc Hạt Tử không có lý do gì để lừa người trong chuyện này.

Sở Văn bị thứ đó kéo vào sâu bên trong, vậy thì chắc chắn là đã đi sâu vào khối u thịt.

"Sâu bên trong khối u thịt sao…" Bàn Tử lại một lần nữa, dùng tay cầm đèn pin ước lượng phạm vi của khối u thịt.

Sau đó một cảm xúc tuyệt vọng nảy sinh trên người Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, A Ninh.

"Bên trong đó có những gì?" Ngô Tam Thúc trầm giọng hỏi.

"Toàn là xác ướp ngấm nước, có kim khí bên trong, tôi tiện tay lấy hai món." Hắc Hạt Tử trên người cũng có vài vết thương do xác ướp ngấm nước cắn, nhưng y không hề để tâm, ngược lại từ trong lòng lấy ra một chiếc trâm cài tóc bằng vàng đưa cho Tiểu Hoa Gia nói: "Bình thường cậu hát tuồng thiếu một món đồ tử tế, cái này cầm về dùng tạm đi." Tiểu Hoa Gia chưa kịp trả lời, Ngô Tam Thúc lại một lần nữa hỏi: "Phía trước, thằng nhóc đó bị thứ đó kéo vào, cậu chắc chắn là nó đã chết rồi sao?" "Chắc chắn đã chết rồi, nếu cậu ấy có thể sống sót ra ngoài, tôi sẽ làm tay sai cho cậu ấy cả đời." Y cười một cách sảng khoái: "Dù sao thì đời tôi cũng chẳng còn mấy năm nữa." Thấy Tiểu Hoa Gia không nhận chiếc trâm cài, Hắc Hạt Tử cười một cái, lau chất nhầy trên trâm vào quần áo.

"Không được, lão tử phải nổ tung cái khối u quái dị này, không thể để Sở gia tôi cứ thế mà biến mất không một dấu vết!" Bàn Tử đột nhiên "loảng xoảng" ném thanh Yển Nguyệt Đao trong tay xuống, đi về phía Phan Tử.

“Trong túi có thuốc nổ không, đưa đây.” Bàn Tử hét vào Phan Tử.

“Thằng khốn này bị điên à, vừa nãy không nghe thấy sao?

Đã nói không thể nổ, nổ là sập đấy!” Phan Tử cũng là một lão làng giang hồ rồi, ai có thể bị Bàn Tử dọa sợ được.

Bàn Tử trừng mắt, rút súng trong lòng ra chĩa vào Phan Tử nói: “Đưa cho tôi!” Phan Tử cười khẩy: “Không lấy cũng chết, cứ nhằm vào đầu ông mà bắn đi, một phát không chết, ông là cháu trai của mày!” Hạo Thiên Chân và Ngô Tam Thúc thì không sao, nhưng Bàn Tử và thuộc hạ của Tam Thúc lại cãi nhau!

Trong bầu không khí căng thẳng như dây đàn đó, Liên hoa thịt người phía sau mọi người đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội!

Sự chú ý của tất cả mọi người lại một lần nữa bị thu hút.

Tam Thúc hét lên: “Thiên Chân, mau đi tìm lối ra, ta thử xem có thể giữ chân thứ này không!” Hạo Thiên Chân lại đứng yên không động đậy: “Bàn Tử, Sở gia, còn sống đó.” “Cái gì?” Bàn Tử đột nhiên quay người lại, thấy Hạo Thiên Chân chỉ vào khối u thịt nói: “Không phát hiện ra sao?

Liên hoa thịt người này từ khi Hắc Hạt Tử ra ngoài, có chút khác rồi.” Hắc Hạt Tử ôm vai nói: “Khác sao?” Hạo Thiên Chân lãnh đạm nói: “Đám xác ướp ngấm nước bên trong đều không động đậy nữa, không những không động đậy, lớp biểu bì cũng trở nên giòn yếu.

Nếu không, thì bằng mấy trăm con Bất Ngôn Kỵ đều không thể ra ngoài, cậu ấy có thể ra được sao?” “Sao?” Hắc Hạt Tử tuy miệng nói vậy, nhưng trong đầu lại như một bộ phim quay lại cảnh tượng vừa rồi bên trong.

Xung quanh toàn là xác ướp ngấm nước, đoản đao hắc kim trong tay y vẫn cứa vào vách bên trong Liên hoa thịt người, nhưng bất kể

cứa thế nào, cũng vì độ dẻo dai mạnh mẽ, cộng thêm việc không ngừng tự phục hồi nên không có bất kỳ hy vọng thoát thân nào.

Nhưng trong lúc cực hạn, đột nhiên.

Lưỡi dao hắc kim đâm xuyên qua vách bên trong, sau đó y lập tức đưa tay ra, từng chút một giãy giụa chui ra.

Bên trong, nụ cười của Hắc Hạt Tử đông cứng lại.

"Chẳng lẽ, Liên hoa thịt người thực sự đã có biến hóa?" Ý nghĩ này vừa nảy ra, y lập tức nhìn về phía khối u thịt.

Quả nhiên như Hạo Thiên Chân đã nói, khối u thịt khổng lồ đang co lại liên tục bây giờ dường như đã trở thành một vật chết.

Lớp thịt thối bên trên sau một lúc công phu, vậy mà từ từ rỉ ra rất nhiều chất nhầy, sau đó từng con xác ướp ngấm nước không ngừng từ đỉnh phun ra, trực tiếp trượt ra từ lớp thịt thối tứ phía.

Hắn nhìn thấy rõ ràng là khối u thịt không còn trói buộc được những xác ướp ngấm nước này nữa!

"Xem ra lại phải giết xác ướp rồi!" Phan Tử thấy tình huống này, khẩu súng vốn chĩa vào Bàn Tử, bây giờ lại chĩa vào đám xác ướp ngấm nước vừa chui ra.

Nhưng điều khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc là.

Những xác ướp ngấm nước vừa rồi còn sống động lại không động đậy chút nào sau khi trượt xuống đất, giống như đã chết!

"Chuyện gì vậy?

Sở gia làm sao?" Bàn Tử nhìn hai lần, đột nhiên "haha" cười lớn, hét vào Hắc Hạt Tử: "Huynh đệ, từ hôm nay, chuẩn bị làm tay sai cho Sở gia tôi cả đời đi!

Hahahahaha!" Theo sau từng con xác ướp ngấm nước không biết

đã giãy giụa trong khối u thịt bao nhiêu năm bị phun ra rồi ngã xuống đất, Liên hoa thịt người cũng càng ngày càng nhỏ, chất nhầy trong hố bồi táng cũng càng ngày càng nhiều.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt chấn động.

"Nhìn có vẻ, e rằng có cả ngàn xác ướp rồi, vừa nãy khi khối u thịt đứng sừng sững thì không nhìn ra, bây giờ những xác ướp này chất đống lại với nhau, mẹ nó chứ hùng vĩ thật!" Phan Tử lắp bắp: "Tam gia, cái thằng nhóc họ Sở vừa rồi, sẽ không thật sự không chết đó chứ." Tam Thúc vốn vẫn luôn cử động ngón tay, lúc này đột nhiên dừng lại: "Không sai, không chết được đâu.

Chúng ta đều chết rồi cũng chưa đến lượt nó chết." Lời vừa dứt.

Khối u thịt giống như bị rút xương lột gân, lại giống như quả bóng bị xả hơi, cuối cùng mềm nhũn ra.

Sau đó một thanh trường đao đen đỏ mang theo huyết khí trực tiếp chém ra từ giữa khối u thịt.

Sở Văn toàn thân dính đầy chất nhầy, tóc tai bù xù, tay phải cầm Tử Ngọc Huyết Đao, tay trái nắm thi thể Nghiệt Anh, từ từ đi ra từ bên trong.

Thực ra, khi Tử Ngọc Huyết Đao chém xuyên lớp biểu bì mềm nhũn của khối u thịt.

Bàn Tử hận không thể hát lên hai câu, để giải tỏa tâm trạng thoải mái đó!

Chương 192

Khi Sở Văn chém ra rồi thực sự lộ diện, nhìn rõ thi thể Nghiệt Anh mà hắn đang xách trong tay, Bàn Tử lập tức cứng người lại!

"Thật sự có một đứa trẻ!!

Mẹ ơi!

Ông Bàn đây hôm nay thực sự đã mở mang kiến thức rồi!" Bàn Tử lập tức chạy lên phía trước, muốn đến gần xem đứa trẻ đã sống hai ngàn năm đó là mắt một mí hay hai mí.

Hạo Thiên Chân cố gắng kìm nén thân thể thấy Sở Văn không sao, đột nhiên từ lòng bàn chân dâng lên một trận mệt mỏi rã rời, đó là do tinh thần tập trung cao độ vừa rồi gây ra!

"!!" Hắc Hạt Tử vốn đang khoanh tay trước ngực liền buông xuống: "Không thể nào, tôi rõ ràng thấy cậu ta bị thứ bên trong đó hấp vào!" "Đúng vậy, nhìn thì có vẻ bị thứ đó hấp vào, nhưng bây giờ trong tay cậu ta đang xách cái thứ đó kìa!" Ngô Tam Thúc nhíu mày, cũng bắt đầu đi về phía Sở Văn.

So với vàng bạc châu báu la liệt dưới đất, y càng coi trọng việc cái Nghiệt Anh này tại sao có thể sống lâu như vậy.

"Không sao chứ?" Tiểu Ca đến bên cạnh Sở Văn, hơi đánh giá hắn, sau đó hỏi.

"Không sao, trên người có hơi dính một chút, không thoải mái lắm." Sở Văn mỉm cười ném Nghiệt Anh xuống đất, rũ bỏ chất nhầy trên tay.

Thấy Tam Thúc, Hạo Thiên Chân đều đi tới, Sở Văn cũng kể lại đại khái chuyện đã xảy ra bên trong một lần.

Đương nhiên, hắn đã bỏ qua sự thật là hắn đã hấp thụ tất cả dược tính và tinh hoa của Liên hoa thịt người và Nghiệt Anh.

Hắn chỉ nói sau khi tiến vào thì gặp Nghiệt Anh giống như đang ngủ say, sau đó trải qua một trận đấu tranh, ngẫu nhiên đã giết được nó.

Nghe xong lời kể của Sở Văn.

Bàn Tử cũng "le le" cười chỉ vào Hắc Hạt Tử nói: "Sở gia, chúng tôi nhiều người như vậy đều có thể làm chứng, thằng bốn mắt đã nói rồi, nếu có thể sống sót ra ngoài, sẽ làm tay sai cho cậu ấy cả đời, tự miệng nói đó, không tin thì hỏi." Những người khác trên mặt đều lộ vẻ lúng túng.

Ngược lại, Hắc Hạt Tử nhìn Sở Văn hỏi: "Cậu chắc chắn, sau khi chết không phải bị quỷ hồn của thứ đó nhập vào người sao?" Nghe Hắc Hạt Tử nói vậy, mọi người nhất thời không phản ứng kịp.

Kết quả là Bàn Tử trước tiên rùng mình một cái, nhảy lùi lại khoảng hai mét, sau đó mọi người cũng lần lượt lùi lại tránh xa, dùng ánh mắt cảnh giác nghi ngờ nhìn Sở Văn.

Sự nghi ngờ của Hắc Hạt Tử vừa rồi là có lý!

Ý của y là, Sở Văn tiến vào sau đó một khoảng thời gian dài, không bị Nghiệt Anh thôn phệ, chỉ riêng nín thở thôi cũng đã nghẹn chết rồi.

Mặc dù thợ lặn giỏi nhất thế giới có thể nín thở dưới nước 15 phút, nhưng đó cũng là sau khi huấn luyện chuyên nghiệp, giữ cơ thể bất động, mới có thể làm được.

Hắc Hạt Tử và Sở Văn sau khi tiến vào khối u thịt, vẫn luôn chiến đấu với đám xác ướp ngấm nước bên cạnh.

Có thể nín thở được hai ba phút đã là cực hạn của cực hạn rồi!

Cho nên y mới nghi ngờ Sở Văn bây giờ không phải Sở Văn, mà là yêu quái hai ngàn năm trước đoạt xá!

Sở Văn vẻ mặt bất lực.

Nhưng nếu là người khác, e rằng cũng sẽ có sự nghi ngờ như vậy, vì Đại Vu sư cổ Dạ Lang quốc là một người phụ nữ thực sự quá tà ác, biết đâu lại có thuật pháp nào đó có thể khiến tiểu quỷ chiếm đoạt thân thể người khác.

Bàn Tử sau khi lùi lại, vẻ mặt cảnh giác nhìn Sở Văn hét lên: "Yêu quái, ông Bàn đây thích ăn gì?" Sở Văn lắc đầu nói: "Thích ăn thịt góa phụ Trần nhất!" Bàn Tử nghe vậy, lập tức thở phào một hơi dài, chủ động tiến lên khoác vai Sở Văn nói với những người khác: "Ổn rồi, huynh đệ tôi, không chạy mất!" Nói xong, gã mạnh mẽ đấm Sở Văn một quyền, rồi thì thầm: "Mẹ nó chứ mới thích ăn cái ấy!" Sở Văn "haha" cười lớn, đàn ông đôi khi nói đùa thô tục một chút cũng không hẳn là chuyện xấu.

Ngược lại, A Ninh bây giờ quay đầu đi, không còn nhìn nữa, vì không muốn Sở Văn nhìn thấy đôi mắt cô ấy đỏ hoe.

Sau một lúc.

Phan Tử đi lật xác ướp ngấm nước tìm kiếm đồ vật, Sở Văn và Tam Thúc cùng những người khác ngồi lại với nhau.

"Đại vu sư này đúng là một kỳ nữ tử, tuy cực kỳ âm tà, nhưng lại dùng Liên hoa thịt người làm "tử cung" tự nhiên để thai nghén đứa con của mình, chuyện này bất kỳ ai cũng không thể tưởng tượng được." Hạo Thiên Chân sau khi nghe Sở Văn kể lại, lắc đầu cảm khái.

Nghiệt Anh đã trở thành một đống xác khô!

Xấu xí như vậy chất đống trên mặt đất, ai có thể ngờ, nếu không có hôm nay đi một chuyến như vậy.

Vài năm sau, có lẽ có thể đạt được một điều kiện nào đó, Nghiệt Anh thực sự có khả năng xé nát Liên hoa thịt người, từ đó bước ra ngoài!

Chuyện đó sẽ kinh khủng đến mức nào.

“Cho nên, trên thế gian này căn bản không có con đường trường sinh, bất kể là ở Hải Để Mộ, ở Cây Đồng, bao gồm cả bây giờ ở mộ táng đại vu sư, cái gọi là trường sinh bất lão đều chỉ tạo ra một đống yêu quái mà thôi.” Ngô Tam Thúc lắc đầu nói: “Chấp niệm thực sự hại người.” “À, chấp niệm thực sự hại người.

Còn chấp niệm của ông thì sao?

Tam Thúc?” Sở Văn đột nhiên cười nói.

Hắn nhìn Tam Thúc, trong ánh mắt ẩn chứa những bí mật không thể nói ra.

Câu nói của Sở Văn vừa hỏi ra.

Chương 193

Hạo Thiên Chân cũng quay đầu nhìn Tam Thúc.

"Tại sao ông vẫn luôn theo sau tôi, dẫn theo Tiểu Hoa Gia, Hắc Hạt Tử đến tìm tôi?" Sở Văn không đợi Tam Thúc trả lời, một hơi trực tiếp ném tất cả các câu hỏi vào mặt Tam Thúc.

Hắn biết lão hồ ly này chắc chắn sẽ không nói thật.

Đám lão già này, mỗi người một tinh quái hơn, kể chuyện thì như sống động như thật.

Cho nên Sở Văn không cần nghe sự thật, mà ngược lại muốn thông qua biểu cảm và hành động cơ thể của Tam Thúc để phán đoán xem suy nghĩ của mình có đúng hay không.

Ngô Tam Thúc dường như đã chuẩn bị sẵn sàng, mặt không đổi sắc tim không đập nhanh trả lời: "Tôi đang định hỏi đây!" "Thiên Chân!" Ngô Tam Thúc hỏi Hạo Thiên Chân: "Đã nói không cho cậu đi Hải Để Mộ, tại sao lại đi?

Tôi tìm rất lâu, đột nhiên nghe người của Hoắc gia có khả năng ở bệnh viện Tây An, tôi chạy đến Tây An, người ta lại về Hàng Châu, tôi về Hàng Châu tra vé máy bay, phát hiện cậu ấy lại đi Quý Châu!" Trên mặt Ngô Tam Thúc không có chút dấu vết diễn xuất nào, Sở Văn trong lòng liên tục thầm mắng lão hồ ly này đúng là kín kẽ, bây giờ lại còn cắn ngược một miếng!

Quả không hổ là người điều hành cờ lớn!

"Tôi vừa nghe cậu ấy đi Quý Châu!

Liền giật mình một cái!" Ngô Tam Thúc vỗ đùi nói: "Cậu ấy dẫn theo Bàn Tử, tôi lo lắng, Bàn Tử thấy thỏ thì không thả diều hâu, chắc

chắn sẽ xuống mộ!

Cho nên vội vàng nhờ người của Hoắc gia giúp liên hệ Tiểu Hoa Gia, lại tìm bạn bè trên đường liên hệ Hắc Hạt Tử, vội vàng đuổi theo!" Nói xong một tràng, Tam Thúc mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, da mặt dày hơn cả tường thành.

Y thở dài: "Không có đâu, Thiên Chân, ta nhìn cháu lớn lên từ nhỏ, kết quả đến bây giờ, lại hiểu lầm Tam Thúc, à, đúng là cánh cứng rồi!" Hạo Thiên Chân mở to mắt, á khẩu không nói nên lời: "Khoan đã!

Tam Thúc?

Ông ủy khuất cái gì chứ…" Bàn Tử nghe không nổi nữa rồi, đến cả hắn cũng nhận ra, Tam Thúc đang dùng chiêu "đánh đòn phủ đầu", khi mua hàng giả ở Phan Gia Viên thường xuyên sử dụng chiêu này.

Khách hàng mua đồ cổ giả đi rồi, khi quay lại đòi trả, Bàn Tử dùng chiêu này, ra tay trước, bách phát bách trúng.

Gã không kiên nhẫn khuyên nhủ: "Được rồi, được rồi, Thiên Chân, chúng ta đừng nói nhảm nữa, ra ngoài thôi, ông Bàn đây vác hai bao minh khí, bây giờ trong đầu chỉ muốn về nhà làm ăn." Hạo Thiên Chân vẻ mặt uất ức đứng dậy, biết Tam Thúc chắc chắn không nói thật, nhưng không nói thật thì đúng là không có cách nào.

Sau khi Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đi, Tam Thúc nháy mắt với Sở Văn.

Hai người lẳng lặng đi sang một bên.

"Tam gia." Sở Văn cười cười, từ trong lòng lấy ra một túi nhựa niêm phong, bên trong đựng phong thư mà hắn thu được khi ở Hàng Châu.

"Lá thư này có ý gì?" Ngô Tam Thúc nhận thư, vẻ mặt kỳ lạ mở

bức thư tự gấp ra: “Ta biết ngươi là ai, ta cũng đang quan sát ngươi.

Trước khi sự việc chưa rõ ràng, hãy giúp ta chăm sóc tốt cho Hạo Thiên Chân.

Đừng tin những gì ngươi thấy, đó đều là một ván cờ.” Đọc xong một cách thầm lặng, y ngẩng đầu: “Lá thư này có ý gì?

Ai viết vậy?” Sở Văn nhìn biểu cảm của Ngô Tam Thúc, phát hiện lần này y không giống như đang giả vờ, mà ngược lại thực sự tò mò.

Hắn lại một lần nữa dò hỏi: “Ông chắc chắn không phải là người đưa cho tôi sao?” Ngô Tam Thúc lập tức lắc đầu: “Không!

Không phải chữ viết của tôi, đã cho Hạo Thiên Chân xem chưa?” Sở Văn hít một hơi thật sâu nói: “Chưa.” “Cậu ấy nhận ra chữ viết của tôi, nếu cho cậu ấy xem, chắc chắn cậu ấy sẽ biết không phải tôi viết.” Ngô Tam Thúc lập tức nói.

“Được!” Sở Văn gật đầu: “Câu hỏi của tôi đã hỏi xong rồi.” Nói xong Sở Văn quay người đi, lúc đó, Tam Thúc đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, Sở… Sở huynh đệ, có thấy thứ gì khác trong đống minh khí này không?” Khóe miệng Sở Văn lộ ra một nụ cười: “Thứ gì mới có thể gọi là khác chứ?” Tam Thúc do dự: “Ví dụ như, ví dụ như một số thứ đặc biệt…!!!” Ngô Tam Thúc đang nói, ánh mắt tiếp theo bắt đầu lướt theo thứ mà Sở Văn lấy ra từ phía sau, tay Sở Văn sang trái, ánh mắt Tam Thúc sang trái, tay Sở Văn sang phải, tay Tam Thúc cũng sang phải.

“Tam gia, cái thứ này không đặc biệt sao?” Sở Văn cười tủm tỉm cầm một cái tỳ bằng ngọc thời Chiến Quốc có kích thước bốn milimet vuông.

Cái tỳ được khắc rất tinh xảo.

Kỳ lân trên ngọc tỳ được tạo thành từ những tiểu quỷ tụ tập lại,

trên người tiểu quỷ có vảy, giống như rắn quấn lấy nhau; Sở Văn xoay tay đổi góc độ, hình dáng kỳ lân và tiểu quỷ, lập tức biến thành vô số hình dáng rồng cá.

Thứ này hắn tìm thấy bên trong Liên hoa thịt người sau khi giết Nghiệt Anh.

Sở Văn lúc đầu tò mò, tại sao tất cả minh khí đều bị khối u thịt ăn rồi nhả, nhả rồi ăn, chỉ có thứ này và Nghiệt Anh giống nhau, đều được cất giữ bên trong.

Nhưng khi hắn cầm lấy, lập tức biết, thì ra đây chính là kho báu Bất Ngôn Kỵ mà hệ thống đã nói!

Ánh mắt Ngô Tam Thúc tràn đầy vẻ kinh ngạc, môi y mấp máy, giọng nói vì xúc động mà hơi khàn: "Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỳ!!" Sở Văn cất cái tỳ thời Chiến Quốc đó lại, nở một nụ cười chỉ dành cho tiểu hồ ly với lão hồ ly: "Tôi cũng không hiểu rõ về thứ này, hình như gọi là Quỷ Tỳ thì phải." Trong truyền thuyết, thứ này có thể điều khiển âm binh, là tín vật và bằng chứng để mở Cửa Đồng!!

Quỷ Tỳ!

Việc có thể lấy được Quỷ Tỳ ở đây là chuyện hoàn toàn ngoài dự liệu của Sở Văn.

Theo ký ức của hắn, Quỷ Tỳ có tổng cộng hai chiếc, một chiếc là bảo vật gia truyền của dòng dõi Tiểu Ca, là tín vật của tộc trưởng được truyền từ đời này sang đời khác.

Chiếc còn lại thì nghe nói bà nội của Hoắc Tú Nhi cuối cùng đã đưa cho Hạo Thiên Chân.

Lúc đó, Sở Văn đang ở bên trong nhục liên hình người, một tay xâu chuỗi Nghiệt Anh, một tay cầm Quỷ Tỳ suy ngẫm hồi lâu, cũng là nguyên nhân khiến hắn và Hắc Hạt Tử ra ngoài muộn như vậy.

Chương 194

Tuy không biết tình hình thực tế, nhưng hắn có một suy đoán.

Trong truyện, Quỷ Tỳ là chìa khóa để mở Thanh Đồng Môn, ban đầu thực chất có hai chiếc, một chiếc được truyền cho nhà họ Trương để bảo vệ Thanh Đồng Môn, chiếc còn lại thì đưa cho Chu Mục Vương. ...Chiếc trong tay Tiểu Ca thì không cần phải nghi ngờ gì nữa.

Chẳng lẽ chiếc trong tay mình là do Bất Ngôn Kỵ đi khắp long mạch giang sơn, cuối cùng tìm thấy trong lăng mộ Chu Mục Vương ư!?

Sở Văn càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Cho nên đám người Ba Quận mới không tiếc công sức đi tìm phương pháp trường sinh, chắc chắn cũng biết Quỷ Tỳ có thể hiệu lệnh âm binh, giúp vương gia khôi phục giang sơn, nhưng vì vương gia mang bệnh tật, sống không được bao lâu, nên mới dốc hết tâm tư tìm kiếm phương pháp trường sinh.

Không ngờ, khi tìm đến mộ của đại vu sư nước Cổ Dạ Lang, cả đội quân đã bị nhục liên hình người nuốt chửng.

Ngay cả Quỷ Tỳ cũng bị nhục liên nuốt vào cùng với tất cả vàng bạc châu báu.

Vì Quỷ Tỳ có một đặc tính nào đó, khiến nhục liên hình người đặt nó vào nơi sâu nhất, tồn tại cùng với Nghiệt Anh.

Đương nhiên, còn một khả năng khác là lúc đó Bất Ngôn Kỵ và nhục liên hình người đang giao chiến, tướng quân Bất Ngôn Kỵ cho rằng có lẽ Quỷ Tỳ có thể trấn áp được Nghiệt Anh?

Bất kể suy đoán thế nào, Sở Văn cũng biết, ban đầu chắc chắn đã

có một trận chiến vô cùng thảm khốc.

Cuối cùng, tất cả người của Bất Ngôn Kỵ, bao gồm cả vương gia, đều bị nhục liên hình người nuốt chửng, tướng quân bị trọng thương, mộng tan binh bại, không còn mặt mũi nào rời đi, lại phát hiện nhục liên nuốt mọi thứ nhưng không nuốt hài cốt của mẫu thân, vì để trút giận, nên đã lôi hài cốt của đại vu sư ra, vĩnh viễn giẫm dưới chân.

Như vậy, Sở Văn có Quỷ Tỳ, chẳng phải thật sự có thể đến Thanh Đồng Môn tìm hiểu ngọn ngành rồi sao?

Ai ngờ vừa ra ngoài, miệng của lão già Tam Thúc lại kín như bưng, không hề hé lộ chút thông tin nào cho Sở Văn, thế là Sở Văn cố ý lấy Quỷ Tỳ ra huơ huơ trước mặt ông ta một phen. "Sở huynh đệ, món đồ kia, có thể cho tôi xem một chút không?" Tam Thúc thấy Sở Văn cất Quỷ Tỳ đi thì lập tức sốt ruột. "Không cho." Sở Văn thấy trong lòng sướng rơn. "Chỉ xem một chút thôi!" Ngô Tam Thúc đảm bảo. "Biết 'Bất Tường' không?" Sở Văn nheo mắt hỏi. "Biết!

Có nghĩa là không may mắn." Tam Thúc lập tức trả lời.

Trong lòng Sở Văn lập tức có cảm giác như vạn con ngựa đang phi nước đại. "Vậy năm đó ở trong mộ dưới đáy biển, có phải ông đã nói 'Bất Tường' sẽ giáng xuống, mọi thứ đều sẽ thay đổi không?" Sở Văn hỏi. "Có!" Ngô Tam Thúc lập tức gật đầu: "Là tôi nói!" Sở Văn kinh ngạc, lập tức truy hỏi: "Vì sao?" "Tôi doạ Hạo Thiên Chân thôi, tiện miệng bịa ra một câu, không muốn nó tiếp tục điều tra nữa.

Bởi vì trong mộ dưới đáy biển có bí mật lớn!" Tam Thúc thở dài: "Bí mật đó có thể sẽ hại chết nó." "Vậy bức thư đó không phải ông viết?" Sở Văn hỏi. "Không phải!

Tuyệt đối không phải!" Tam Thúc nói chắc như đinh đóng cột.

Sở Văn trong lòng thấy kỳ lạ: "Không phải ông ta?

Chẳng lẽ là Tam Thúc thật?

Cũng không đúng, người vẫn luôn theo dõi mình rốt cuộc là ai?

Tại sao lại nhắc nhở mình cẩn thận với âm mưu của Uông Tàng Hải, nếu không phải Ngô Tam Thúc, thì là người khác?" Sau khi hỏi xong tất cả các câu hỏi, Sở Văn vẫn không đưa Quỷ Tỳ ra, nói: "Sau này cháu trai lớn của ông cũng sẽ có thôi, nếu thật sự muốn xem thì đi tìm nó đi." Nói xong, Sở Văn quay người bỏ đi.

Lão hồ ly sững sờ tại chỗ.

Ngây người một lúc lâu, ông ta đột nhiên lắc đầu cười khẽ: "Ha ha, đúng là một con tiểu hồ ly, lời của ta, nó chẳng tin một câu nào cả.

Cứ giữ Quỷ Tỳ đi, Thanh Đồng Môn cũng không dễ vào như vậy đâu." Sau khi Sở Văn rời đi, trong lòng cũng thầm mắng: "Lời của lão già này, một chữ cũng không thể tin, cứ phải đề phòng!" Đang nghĩ ngợi, bước chân của hắn đột nhiên dừng lại, tai hơi động một cái, lập tức thầm kêu không hay! "Hạo Thiên Chân!

Bàn Tử!

A Ninh!

Đồ đạc đủ rồi, chúng ta mau rời đi!" Cùng lúc đó, Hắc Hạt Tử và Tiểu Ca dường như cũng cảm nhận được điều gì đó! "Sao vậy!!" Hạo Thiên Chân bị câu nói đột ngột của Sở Văn doạ giật nảy mình: "Lại sao nữa rồi!!" Sở Văn vừa căng thẳng quan sát xung quanh hố chôn người, vừa mắng: "Còn không phải vì cái thể chất đặc biệt của cậu à!

Chương 195

Mẹ nó, cứ xuống mộ là có quỷ, mở quan tài là xác sống dậy, đổ một cái đấu là hủy một cái đấu à!!" Hạo Thiên Chân ngẩn người: "Gì cơ?

Tôi có thể chất gì?" Hạo Thiên Chân không hiểu Sở Văn đang nói gì.

Nhưng ngẫm lại, đúng là như vậy thật, tuy Sở Văn có hơi khoa trương, nhưng từ lúc xuống mộ tới giờ, quả thật chưa lần nào thuận lợi lấy được minh khí.

Lần nào cũng gặp phải mấy thứ ma quỷ kỳ quái!

Đúng lúc hắn đang suy nghĩ, trong lớp đất bùn xung quanh hố chôn đột nhiên chui ra vô số con rết, bọ sách, cùng vô số loại côn trùng kỳ quái chưa từng thấy, có chút giống với đám côn trùng lúc trước phát hiện trong đường hầm ở Tháp Phương Quý Châu! "Là nhục liên hình người!!

Thứ tà vật đó chết rồi, đám côn trùng vốn e dè nó giờ đều quay lại cả rồi!" Ngô Tam Thúc lúc này cũng đã phản ứng lại, lập tức chạy về phía Sở Văn và những người khác. "Đúng đúng đúng, Bàn gia tôi ban nãy còn thấy lạ, Vân Quý là nơi nhiều côn trùng như vậy, sao vào hố chôn này lại không thấy một cọng lông nào!

Lần này thì bỏ mẹ rồi!" Bàn Tử liếc nhìn thanh Hổ Đầu Yển Nguyệt Đao trong tay tướng quân Bất Ngôn Kỵ, muốn hít một hơi thuận tay cuỗm đi, nhưng lại cảm thấy quá nặng, vô cùng lưu luyến.

Trong nháy mắt, vô số côn trùng kỳ quái đã bò về phía mấy người họ!

Vì số lượng quá nhiều, khiến cho lớp đất vốn không vững chắc của hố chôn càng trở nên tơi xốp hơn.

Rào rào!

Từng mảng đất đá rơi lả tả từ hai bên và trên đỉnh mộ đạo!

Giải Tiểu Hoa ghét nhất là bẩn thỉu, lập tức né tránh bùn đất, đảm bảo quần áo trên người mình luôn sạch sẽ.

Sở Văn liếc nhìn một cái, trong lòng không nhịn được mà châm chọc: "Chàng trai xinh đẹp thế này, không phải là cung Xử Nữ đấy chứ..." "Tam gia, lần này tôi có mang theo Thiên Cân Tán, ở đây dùng được không?" Phan Tử kéo ba lô hỏi. "Dùng cái con khỉ!

Dù có chống được thì cũng bị đám côn trùng này ăn thịt!

Không bị ăn thịt thì ở nơi sâu thế này cũng bị ngạt chết!" Tam Thúc không thèm quay đầu lại mắng Phan Tử.

Thực ra thứ mà Phan Tử nói, Sở Văn từng nghe qua.

Đó là một loại dụng cụ dùng trong đường hầm để chống sập lở, lúc thu lại thì thể tích không lớn, nhưng vào thời khắc mấu chốt bung ra thì hơi giống chiếc ô, có thể chống được ngàn cân đất, giúp đạo mộ tặc không bị bùn đất vùi lấp ngay lập tức, là một biện pháp ứng cứu.

Nhưng trong đường hầm sâu thế này, chỉ dựa vào thứ đó thì hoàn toàn không đáng tin. "Làm sao bây giờ!

Làm sao bây giờ!" Sở Văn lập tức tìm kiếm trong đầu.

Đám côn trùng xung quanh đã bò đến chân mọi người, Sở Văn và Tiểu Ca cùng rạch một nhát vào lòng bàn tay, hiến dâng một đợt máu tươi.

Tiểu Ca phóng khoáng vung tay!

Nhưng Sở Văn lập tức cạn lời!

Vết dao vừa rạch ra, chưa kịp vung được bao nhiêu máu thì vết thương đã từ từ hồi phục!

Tiểu Ca ngẩng đầu nhìn Sở Văn một cái, trong lòng có chút kỳ lạ!

Sau đó, y thấy Sở Văn cắn răng rạch thêm một nhát nữa, chịu thêm một lần đau, mới vung ra được một vòng tròn nhỏ, khiến đám rết và côn trùng kỳ quái kia chùn bước. "Mẹ nó, quên béng mất vụ này!!" Sở Văn đau đến toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: "Bây giờ chi phí tăng cao rồi, sau này Bàn Tử có muốn mượn máu của mình, giá cả cũng phải tăng lên thôi!" Hắc Hạt Tử cười nói: "Sở gia, hôm nay nếu có thể sống sót ra ngoài, tôi nói thật đấy, sau này thiếu người, tôi lúc nào cũng có thể làm tay chân cho anh!" Sở Văn thấy vào thời khắc quan trọng này, gã vẫn có thể cười thoải mái như vậy, cũng cảm thấy Hắc Hạt Tử tuy trông cà lơ phất phơ, nhưng thân thủ giỏi, lại trọng nghĩa khí, hôm nay kết giao được, sau này còn nhiều dịp gặp lại!

Hắn chắp tay với Hắc Hạt Tử nói: "Hắc gia!

Chuyện sau này hãy nói, cái khó trước mắt đã!

Có cách nào ra ngoài thì đều được!" Chỉ thấy Hắc Hạt Tử mỉm cười, chỉ lên trên nói: "Sở gia, trên đầu chúng ta là gì?" "Còn phải hỏi?

Bàn gia tôi còn biết trên đó là cây nữa là!" Bàn Tử ôm chặt ba lô trong lòng, những thứ này đều là mồ hôi nước mắt đổ xuống đất, vất vả mới kiếm được! "Vậy Bàn gia có từng nghe qua câu, cây già rỗng ruột chưa?" Hắc Hạt Tử khoanh tay trước ngực, mặc cho đất vụn trên đầu rơi xuống, cũng không né không tránh. "Cây già rỗng ruột?" Sở Văn lẩm bẩm một lần, sau đó nhìn Tam Thúc, rồi mạnh mẽ gật đầu! "Được!" Tam Thúc cắn răng, nói với Phan Tử bên cạnh: "Phan Tử, dựng ô lên!" A Ninh có chút không hiểu, nhìn đám côn trùng dày đặc bên cạnh chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, để dời đi sự chú ý, cô hỏi Sở Văn: "'Cây già rỗng ruột' là có ý gì?" Sở Văn thấy Phan Tử dựng ô còn

mất một lúc, nên cũng tranh thủ giải thích cho cô: "Trên đầu chúng ta đều là những cây cổ thụ trăm năm, ngàn năm, những cây này sống lâu, bên trong cơ bản đều rỗng ruột cả!" "Bàn gia tôi học ít, đừng lừa tôi, trong sách giáo khoa tiểu học có nói!

Bên trong cây là vòng tuổi!

Chương 196

Cây rỗng ruột là cây chết rồi, trên đầu chúng ta đều là những cây đại thụ um tùm, sống khỏe lắm đấy!" Bàn Tử cảm thấy cách này không đáng tin lắm!

Hắc Hạt Tử thở dài, không nói nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn lên.

Trong rừng nguyên sinh, toàn là những cây đại thụ bốn năm người ôm không xuể, trong số đó, mười cây thì chẳng có cây nào là đặc ruột cả!

Hạo Thiên Chân lúc này đang giúp Phan Tử dựng ô, mở miệng nói: "Bàn Tử, ở Hàng Châu có một cây táo cổ thụ mấy trăm năm tuổi, thân cây rỗng ruột có thể chứa được hai người trú mưa, cây táo đó năm nào cũng ra quả đấy!

Chưa nghe câu người sống nhờ mặt, cây sống nhờ vỏ à?

Chỉ cần vỏ cây chắc khỏe, cây có thể sống, không hiểu thì bớt nói đi!" Bàn Tử ngẩn người, lập tức tin bảy tám phần!

Lúc này hố chôn về cơ bản đã sập một nửa, đất đá trên đầu rơi xuống từng mảng lớn, trong đó còn kẹp cả đá!

Tiểu Hoa vung gậy liên tục đập tan các khối đất, để phòng bên trong có đá làm người bị thương, Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử cũng giúp trông chừng trên đầu mọi người!

Ô vừa dựng xong, Tam Thúc dẫn theo ba người còn lại cùng Phan Tử, hợp lực đẩy cán ô vào tường bắt đầu đào hầm!

Đây cũng là lần đầu tiên Sở Văn nhìn thấy thứ này.

Bên dưới có một cái giá đỡ, phía trước hai người nâng ô, phía sau Phan Tử và một người khác quay cái cán ô cong queo, cấu trúc đầu ô

hình tam giác có thêm lưỡi cạo.

Phan Tử vừa quay cán ô, đầu ô phía trước lập tức bào ra một lượng lớn đất đá!

Không lâu sau, một cái hầm rộng bằng một người đã được đào xong!

Chiếc ô này chuyên dùng để đào đường thoát thân, nếu là đất đặc thì không thể dễ dàng như vậy được!

Tam Thúc kéo cổ áo lên làm khẩu trang che mũi, vung tay nói: "Tất cả theo sát!

Nơi này sắp sập rồi!" Phải biết rằng, trong giới đổ đấu không có chuyện ưu tiên phụ nữ, dám xuống mộ là phải dám chết.

Vào thời khắc quan trọng, chuyện chạy trốn không có trước sau gì cả.

Phan Tử vừa mở được miệng hầm liền chui vào, sau đó Tam Thúc đẩy cổ Hạo Thiên Chân đi theo sau, Hắc Hạt Tử, Sở Văn, A Ninh và những người khác lần lượt theo sau.

Cả nhóm vừa vào đường hầm, một tiếng "ầm" vang lên, toàn bộ hố chôn người về cơ bản đã sập không còn hình dạng.

Bên trong đường hầm lúc này cũng gà bay chó sủa.

Vô số loại côn trùng kỳ quái chưa từng thấy từ bốn phía chui ra, Bàn Tử bị cắn đến mức la oai oái, bây giờ cũng chẳng quan tâm có độc hay không, người sắp bị chôn sống rồi, bị cắn hai miếng thì có sao. "Đất tơi xốp, cẩn thận sập lở!" Tam Thúc vừa chen về phía trước, vừa nói với những người phía sau.

Đến lúc này, mọi người trong đường hầm về cơ bản đều phó mặc cho số phận.

Trời muốn lấy mạng, không phục cũng không được!

Đường hầm đào được vài mét, Phan Tử quay đầu lại nói: "Tam gia, phía trước đào không được nữa, hoặc là gặp đá, hoặc là rễ cây lớn." "Dùng dao đi!" Tam Thúc hét lên.

Bên trong Thiên Cân Tán có một cái chốt, chỉ cần kéo xuống, một con dao nhọn sẽ bật ra từ đầu ô.

Đợi mũi dao chạm vào chướng ngại vật phía trước, Tam Thúc nghe thấy tiếng kim loại ma sát với đá, lập tức nói: "Đổi hướng, là đá!" Một nhóm người vốn đang đào đường hầm ngang lập tức đào xiên lên phía trên!

Không lâu sau, Thiên Cân Tán bị kẹt trong rễ cây dưới đất không xoay được nữa, Phan Tử thu ô lại: "Tứ Nhãn, đổi ca!" Hắc Hạt Tử trong đường hầm tối om mò mẫm bò đến bên cạnh Phan Tử, dường như rất quen thuộc với việc di chuyển trong đường hầm, tứ chi vô cùng mềm dẻo, ví dụ như những chỗ Sở Văn tay chân không duỗi ra được, gã chỉ cần vặn người là vào được.

Tuy không khoa trương như công phu co xương của Tiểu Ca, nhưng không thể không nói, thân thủ của Hắc Hạt Tử trong giới đổ đấu, quả thực là đỉnh của đỉnh. "Tam gia, rễ cây bên trong bị khô rồi, chắc là ở phía trên, mọi người theo tôi đi, đừng để bị rớt lại!" Nói xong, thanh loan đao hắc kim trong tay lập tức được nắm chặt, bắt đầu đào đất lên trên. "Thu ô lại chống ở bên dưới, đỡ đất, mấy người không có việc gì thì đứng lên ô nén đất cho tôi!" Tam Thúc sắp xếp nhanh chóng và hiệu quả.

Khiến Sở Văn quả thực cũng được mở mang tầm mắt.

Kinh nghiệm của những lão làng đổ đấu này, đáng để học hỏi thật kỹ.

Nếu không hệ thống có cho kiến thức, mà không biết vận dụng linh hoạt, thì cũng vô ích.

Thiên Cân Tán vốn có thể dùng để đào đường hầm, cũng có thể phòng sập lở, nhưng xung quanh bây giờ toàn là đất tơi xốp, người vừa giẫm lên đã lún sâu một hố, hoàn toàn không có điểm tựa, cho nên Tam Thúc cắm ô xuống dưới chân, trên mặt ô chống đỡ đất rồi giẫm cho chắc.

Cứ như vậy, mọi người không ngừng bò lên, đất dưới chân cũng không ngừng được nén chặt, không hổ danh là một đám thổ phu tử.

Ở trong lòng đất mà tự tại như về nhà mẹ đẻ.

Không lâu sau, xung quanh toàn là rễ cây chằng chịt, mặt A Ninh không cẩn thận bị cào ra mấy vết thương nhỏ, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì khỏi phải nói, trên người ai cũng có vết thương và vết côn trùng cắn!

Chương 197

Điều không may là họ vẫn đang đi lên theo đường hầm.

Hắc Hạt Tử đi trước đào đất, sau đó dùng loan đao hắc kim chặt đứt những rễ cây hơi to một chút, ném xuống dưới, rồi lại do Phan Tử xử lý kỹ thành nhiều đoạn ném xuống dưới chân phủ đất lên giẫm chặt.

Gặp phải rễ cây quá to thì đổi hướng, đường hầm bình thường đi thẳng tắp, bây giờ lại cong queo như chuột chũi đào hang.

Nhưng quy trình xem ra phân công rõ ràng, phối hợp cũng vô cùng ăn ý.

Sở Văn và Hạo Thiên Chân đều là lần đầu tiên đi đào đường hầm cùng đám người lão luyện này, ngoài sự căng thẳng còn xem đến nghiện...

Giữa một khu rừng nguyên sinh tĩnh mịch, lối mòn cũ kỹ hẹp hòi, âm u đáng sợ.

Ánh trăng bị những đám mây đen dày đặc che khuất, chỉ có một vầng sáng mờ ảo lọt qua lớp mây dày.

Gió lay động trên ngọn cây cao, phát ra những tiếng xào xạc to lớn và chậm rãi, giống như một biển cây tựa sa mạc đang di chuyển trên đầu.

Một cây cổ thụ có đường kính khoảng ba mét đột nhiên bắt đầu rung chuyển một cách có nhịp điệu.

Từ bên trong truyền ra âm thanh giống như quỷ gõ cửa.

Những con chim không rõ chủng loại đang đậu trên cây lần lượt bay đi, tiếng "đang đang" vang lên không ngớt.

Sau đó, cây cổ thụ rung chuyển dữ dội một lúc lâu!

Bỗng nhiên, một bàn chân từ trong cây đạp ra, sau đó bàn chân đó cũng không thu lại, ở vị trí kỳ lạ của cây cổ thụ lại tiếp tục vang lên tiếng đang đang.

Khoảng nửa giờ sau, trong hốc cây mơ hồ truyền ra âm thanh! "Đào cái lỗ to hơn một chút đi, người gầy ra được, còn Bàn Tử thì sao?

Hơn nữa, lão tử ra ngoài rồi sẽ kiện các người!!" "Ném ba lô ra trước đi, rồi sẽ ra được!" "Ném ba lô?

Thôi bỏ đi, cậu đi trước đi, Bàn gia tôi nghĩ cách đã!" Mười mấy phút nữa trôi qua, từng người một từ trong hốc cây ngày càng rộng dần bò ra, hít thở sâu, nhìn tán lá rậm rạp che kín bầu trời trên đầu rồi nằm vật ra đất. "He he..." "Ha ha ha..." "Đám rùa con các người, cười cái quái gì, ha ha ha!" Sở Văn nằm trên mặt đất ẩm ướt, ngửi mùi hương trong lành của khu rừng sau cơn giông, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ.

Nếu lần này không có Tam Thúc, có lẽ hắn vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, nhưng sau khi hoàn thành thì sao?

Chẳng lẽ phải vĩnh viễn chôn vùi bí mật ngàn năm cùng với đất đá hay sao? "So với những lão giang hồ này, về mặt kinh nghiệm, mình còn kém không chỉ một bậc." Sở Văn thầm cảm khái.

Mọi người đều nằm la liệt trên đất nghỉ ngơi.

Đường hầm vừa rồi đào mất phải hơn hai tiếng đồng hồ, lại phải luôn đề phòng sập lở, ai nấy đều đã mệt lử.

Nhân lúc này, Sở Văn sờ vào những thứ thu được trong lòng suy ngẫm.

Nếu không phải lời của Tam Thúc, rốt cuộc ai đã đưa cho mình

bức thư đó?

Người này, chắc chắn cũng là một người có tài trí tuyệt vời, nếu không sẽ không thể biết trước được âm mưu của Uông Tàng Hải.

Quỷ Tỳ lấy được từ nhục liên hình người lẽ ra phải rất lâu sau này, do bà cụ nhà họ Hoắc đưa cho Tiểu Ca, nhưng bây giờ tại sao lại ở trong tay mình, trong đó lại có biến hóa gì sao?

Bất Ngôn Kỵ một ngàn năm trăm năm trước đã nhìn thấu phong thủy thiên hạ, cây đồng, mộ đế vương quét sạch tám cõi, ai có thể ngờ lại gục ngã dưới tay một người phụ nữ của một bộ tộc thiểu số.

Một người phụ nữ như vậy, lại có thể lợi dụng kỳ vật trong thiên hạ để tạo ra một cơ thể mẹ tự nhiên cho con mình sinh trưởng.

Nghĩ đến những điều này trong đầu, Sở Văn cũng không khỏi cảm khái thở dài.

Nhưng thu hoạch lần này quả thực rất lớn!

Hắn đã thôn phệ tử khí trong cơ thể con rết khổng lồ, dường như đã được Thụ Đồng hấp thu toàn bộ.

Mọi thứ mà đại vu sư ngàn vạn lần cũng không làm được cuối cùng lại hời cho Sở Văn, khiến cho khả năng hồi phục máu thịt của hắn gần như biến thái!

Thêm vào đó là Quỷ Tỳ, và cả túi minh khí lớn trong lòng Bàn Tử.

Chuyến đi đến mộ táng nước Cổ Dạ Lang ở Quý Châu không hề uổng phí, quả thực là kiếm được bộn tiền!

Từ lúc tiến vào cho đến lúc bò ra khỏi cây, Sở Văn chỉ mất khoảng sáu tiếng đồng hồ.

May mà ngôi mộ này không phải là loại mộ có kết cấu phức tạp như thăng long.

Ngoài mấy gian thiên thất, một tế đàn, chỉ có cái hố chôn người đáng sợ kia, nếu không thì việc hoàn thành nhiệm vụ trong tám tiếng quả thực có chút khó khăn.

Chương 198

Sở Văn nhân lúc nghỉ ngơi, sắp xếp lại các nhiệm vụ mà hệ thống đã giao trước đó.

Thứ nhất, thông quan trong tám giờ, xong!

Thứ hai, A Ninh không chết, chuyện của cô ta trong giai đoạn sau có thể sẽ có những thay đổi khó lường.

Thứ ba, bí mật của Uông Tàng Hải, lão già này lại thông minh đến mức muốn lợi dụng biến số là hắn, may mà đã bị phát hiện.

Nhưng Sở Văn cũng không hề lơ là, nếu Uông Tàng Hải có thể lợi dụng một lần, đương nhiên có thể lợi dụng lần thứ hai, tiếp theo, có lẽ sẽ phải đối đầu trực diện với con cáo già tám trăm năm trước ở Vân Đỉnh Thiên Cung, nếu lơ là một chút, có lẽ một bước đi sai cả bàn cờ thua.

Thứ tư, có được bảo vật do Bất Ngôn Kỵ để lại, hẳn là Quỷ Tỳ trong lòng hắn.

Sở Văn suy đoán, vào thời điểm này mà có được Quỷ Tỳ, chẳng phải là ám chỉ, lần sau khi đến Vân Đỉnh Thiên Cung, mình cũng có thể giống như Tiểu Ca, thực sự tiến vào Thanh Đồng Môn xem bên trong rốt cuộc có gì sao?

Nghĩ đến đây, tim hắn cũng không khỏi đập nhanh hơn.

Con người ai cũng có lòng hiếu kỳ, Thanh Đồng Môn thần bí như vậy, âm binh trước Thanh Đồng Môn cũng thần bí như vậy, đằng sau rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?

Còn nữa, điểm cuối cùng, sau khi hoàn thành tất cả các nhiệm vụ, phần thưởng cho nhiệm vụ lần đầu tiên của hệ thống sẽ được phát

cho hắn.

Nhưng Sở Văn biết tính nết của hệ thống, mỗi lần xuất hiện đều là vào thời khắc quan trọng nhất, chuyển giao giữa các giai đoạn, nó giao nhiệm vụ trước khi đến cây đồng, giao nhiệm vụ sau khi ở Quý Châu, vậy thì lần xuất hiện tiếp theo, cũng phải là vào một thời điểm nào đó sắp đến Vân Đỉnh Thiên Cung mới đúng.

Nghĩ đến đây, Sở Văn kìm nén lòng hiếu kỳ.

Hắn nghe thấy Bàn Tử và Phan Tử đang mặc cả với nhau ở bên cạnh: "Đưa pho tượng vàng đó cho tôi, tôi dùng hai cái vòng tay hoa văn mây biển đổi với anh." "Đừng có lừa tôi, hai cái vòng đó sao bằng pho tượng của tôi được?" Bàn Tử nhất quyết không đổi.

Phan Tử cười nói: "Bàn gia, anh cũng là người trong nghề, không lẽ không hiểu chút quy củ nào sao, pho tượng vàng trong tay anh, rõ ràng là do Bất Ngôn Kỵ mang từ mộ khác đến, lưu truyền ra ngoài thị trường, đó gọi là văn vật, nghiêm cấm mua bán tư nhân, nếu có bán ở chợ đen, cũng không có mấy người dám mua, rủi ro quá lớn, không dễ tiêu thụ, hai cái vòng của tôi tuy không đắt bằng, nhưng thứ đó nhiều nhất chỉ là đồ cổ ngoạn, đặt ở tiệm là bán được ngay, thấy tiền tươi thóc thật chứ!" Sở Văn biết Phan Tử nói không sai.

Văn vật, cổ đổng, cổ ngoạn nghe qua có vẻ giống nhau, nhưng kiến thức bên trong lại rất sâu rộng.

Nói đơn giản, văn vật là những thứ cần phải có ý nghĩa lịch sử nhất định, hoặc có thể từ trên thân văn vật suy ra được giá trị niên đại, có ích cho khảo cổ, cho nên nghiêm cấm mua bán, một khi bị bắt, nhẹ cũng vài chục năm, nặng thì tuyệt đối là tù không thời hạn, thậm chí còn bị lôi ra xử bắn!

Nhưng cổ đổng thì tương đối nhẹ nhàng hơn, có thể giao dịch, ở các buổi đấu giá Hồng Kông thường thấy loại vật phẩm này, giá cả

khá cao, chỉ cần đừng để người ta biết là đào từ mộ ra, mua bán không có vấn đề gì lớn.

Cuối cùng là cổ ngoạn, thêm một chữ "ngoạn", có nghĩa là dùng để cầm chơi.

Giá cả không cao, nhưng được cái không có rủi ro, tiêu thụ nhanh, giống như nhặt tiền vậy. "Bàn Tử, đổi đi." Sở Văn bèn đem hai túi đồ trên lưng Bàn Tử đổ hết ra: "Tất cả văn vật, đều lấy thứ khác có giá trị tương đương để đổi, muốn tham rẻ là không được đâu, các vị đây đều là những người có thế lực, có bối cảnh, tôi tư lịch còn nông, đang chờ kiếm tiền nuôi gia đình đây!" Hạo Thiên Chân liếc nhìn Sở Văn, thầm nghĩ người này thật thông minh!

Lần đổ đấu này có nhiều người, ai cũng có thu hoạch, nhưng chỉ có Bàn Tử vác hai túi đồ, lấy được nhiều nhất!

Ở trong mộ thì không sao, nhưng vừa ra ngoài, những người khác ít nhiều cũng sẽ đỏ mắt, tại sao tôi liều mạng xuống cuốc, mà cậu lại liều mạng nhét minh khí.

Sở Văn đem tất cả mọi thứ đổ ra, đặt ở chỗ sáng cho mọi người xem, có hai mục đích.

Thứ nhất, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của những người khác, thứ hai, tuy là đổi ngang giá, nhưng văn vật làm gì có chuyện ngang giá hay không?

Coi như là báo giá cho những thứ người khác thích, muốn thì lấy, lấy thứ gì đó tương đương đổi, để tránh sau này mọi người giải tán, có kẻ không có ý tốt lại lén lút nhớ nhung!

Dù sao có những thứ vác về cũng không ai dám mua, toàn bộ đổi thành những thứ dễ tiêu thụ, lập tức đổi ra tiền mặt mới là chân lý.

Tam Thúc từ trong lòng lấy ra một điếu thuốc, búng búng lên ngón

tay cái, khóe miệng mang theo một nụ cười nhẹ, trong lòng thầm nói: "Một mẻ này, nếu đồ đạc mà tuồn ra hết, thì đó là một vụ án kinh thiên động địa, bây giờ những thứ đáng giá đều đã phân tán ra ngoài, giữ lại những món nhỏ, tuy là món nhỏ, nhưng cộng lại cũng cả trăm triệu.

Thằng nhóc này phất lên sau một đêm rồi!!" Mấy người thủ hạ của Tam Thúc, kể cả Tiểu Hoa cũng chọn vài món bảo bối, và lấy đồ trao đổi với Bàn Tử.

Những món có giá trị chênh lệch hơi xa, thì miệng hứa hẹn về lại Trường Sa sẽ đền bù sau.

Cả nhóm đều là người lăn lộn trên giang hồ, trong tay ít nhiều cũng có chút đồ tốt, lại thêm có Tam Thúc ở đó, Bàn Tử cũng không sợ bị giở trò, chẳng bao lâu sau.

Ba nhà hút xong điếu thuốc, vùi tàn thuốc vào đất dập tắt: "Đi thôi, nhân lúc trời tối mà đi." Hạo Thiên Chân định quay về thôn, kết quả bị Bàn Tử cản lại: "Ngốc à, bây giờ chúng ta túi lớn túi nhỏ quay về thôn, không phải là tìm chết sao?" Sở Văn cũng nói: "Nếu thật sự muốn giúp những người đó, sau này quyên góp một ngôi trường, cũng không tệ, nhưng nếu cầm bảo bối để người ta nảy lòng tham, thì cũng uổng phí tấm lòng thiện lương của Bàn Tử." Hạo Thiên Chân nghĩ lại, nhớ đến vẻ đáng thương của hai đứa trẻ Cẩu Hồng và Cẩu Lục, cũng gật đầu.

Có lẽ đợi sau khi xong việc, trường học được xây lên, hai chị em cũng tuyệt đối không biết được rằng trường học lại do những người từng ở nhờ nhà mình một đêm quyên góp.

Trên đường đi Hạo Thiên Chân hỏi về chuyện của Tam Thúc.

Tam Thúc nói đường bị sập rồi, xe đã nhờ người khác lái về, đổ thừa là Sở Văn không dọn dẹp sạch sẽ, chiếc xe Cup nát của hắn đã bị

Tam Thúc giúp đẩy xuống vách núi, nếu không cảnh sát phát hiện xe còn đó mà người không thấy đâu, chắc chắn sẽ điều tra, mà một khi điều tra thì biết là không có chuyện gì tốt đẹp.

Mọi người mò mẫm trong đêm rời khỏi thôn, Tam Thúc cũng không biết đã gọi điện cho ai, sau đó đi bộ cả một đêm, đến được đoạn đường bị sập.

Họ nhìn thấy rất nhiều cảnh sát đang thu dọn dưới chân núi, dường như nghi ngờ có xe rơi xuống, đang bàn bạc xem bên dưới có người bị thương không.

Mấy người họ, mặt mày nghiêm túc, lại ra vẻ thảo luận xem lái xe ngày mưa nguy hiểm đến mức nào.

Vừa đi ra khỏi đoạn đường đó, họ lập tức lên chiếc xe mà Tam Thúc đã sắp xếp từ trước, ga nhấn sâu vào bình xăng, có thể chạy nhanh bao nhiêu thì chạy nhanh bấy nhiêu.

Chương 199

Một ngày sau, tại sân bay.

Hạo Thiên Chân chạy tới: "Sở gia, có thấy Tam Thúc không?" "Không thấy, chắc chắn là chuồn rồi." Sở Văn ra vẻ như đã biết từ trước: "Không chỉ chuồn, mà Tiểu Ca cũng lặn mất tăm rồi." "Đám người này đúng là đội quân tình nguyện, vất vả đổ đấu mò kim, sau chuyện không lấy một xu, không lấy của quần chúng một cây kim sợi chỉ, lập tức biến mất." Bàn Tử vác hai cái túi lớn sau lưng đưa vé cho Sở Văn và Hạo Thiên Chân: "Tôi không đi máy bay nữa, hai túi đồ này không ký gửi được, Bàn gia tôi đi đường cao tốc.

Đến nơi gọi điện báo bình an nhé." Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đeo kính râm ngồi trên một chiếc xe.

Gã Hắc Hạt Tử này không có chứng minh thư, bị truy nã, cũng không biết rốt cuộc đã làm những chuyện gì, cho nên chỉ có thể đi cao tốc cùng Bàn Tử, lỡ gặp trạm kiểm tra, đành phải một mình chạy trốn.

Sở Văn vẫy vẫy tay với Bàn Tử, ý bảo dọc đường cẩn thận, không phải bản thân có vấn đề gì là quan trọng, mà là cả một túi minh khí đang ở trên người.

Bàn Tử ha ha cười một tiếng, từ trong xe lấy ra cặp kính râm nhỏ giá ba mươi lăm tệ kẹp lên mặt, bên thái dương lập tức bị kẹp ra một ngấn mỡ: "Các vị gia, chúng ta núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này còn gặp lại!" "Cáo từ!" Sở Văn và Hạo Thiên Chân cười chắp tay với Bàn Tử.

Nhìn chiếc xe khuất bụi. "A Ninh đâu?" Hạo Thiên Chân thấy Bàn Tử đi xa rồi mới hỏi. "Cô ấy đã chào tôi, nói là phải về gặp ông chủ bàn bạc, lần này những người cô ấy dẫn đi đều chết cả, e là sau này

còn nhiều chuyện đau đầu nữa." Sở Văn nói: "Nhưng yên tâm, cô ấy biết điều gì nên nói, điều gì không nên nói.

Sau khi đi cùng chúng ta hai lần, có những vấn đề trước đây chưa từng xem xét, bây giờ đều đã bắt đầu suy nghĩ rồi." Nói xong, Sở Văn xua tay: "Nói nhiều thế làm gì?

Chúng ta về Trường Sa, về chơi cho đã hai ngày." Đương nhiên, hắn không nói cho Hạo Thiên Chân biết, tiếp theo Tam Thúc và A Ninh có thể sẽ cùng xuất hiện trên một sườn núi tuyết nào đó ở Trường Bạch Sơn, Cừu Đức Khảo và Tam Thúc dường như có những giao dịch không thể đưa ra ánh sáng.

Sở Văn trước đây cho rằng, tất cả sự chuyển biến của câu chuyện đều sẽ xảy ra trên người Hạo Thiên Chân, mình chỉ là một người tham gia lạc vào, chỉ cần ngây ngô trở nên mạnh mẽ, sau đó ngoan ngoãn làm một người tiết lộ kịch bản, nắm giữ mọi bí mật.

Nhưng theo thời gian.

Kể từ khi có được Quỷ Tỳ, dường như trục xoay của thế giới này đã âm thầm chuyển từ Hạo Thiên Chân sang người hắn.

Thế giới thay đổi, bí mật cũng sẽ thay đổi theo sao?

Sở Văn cũng không rõ, Ngô Tam Thúc của Giải Liên Hoàn, hoặc thực sự là Ngô Tam Thúc.

Lúc ngồi trên máy bay, trong đầu Sở Văn vẫn luôn nghĩ về Uông Tàng Hải.

Tử ngọc của cây đồng được đặt trong mộ dưới đáy biển, mộ của đại vu sư cũng đặt một tấm biển, chứng tỏ Uông Tàng Hải biết về thông tin trường sinh chắc chắn nhiều hơn hắn rất nhiều.

Mộ dưới đáy biển, cây đồng, và cả mộ của đại vu sư đều có manh mối chuyên dành cho Sở Văn, mọi sự sắp đặt của Uông Tàng Hải cảm

giác như không quan tâm đến trường sinh, mà chỉ vì Sở Văn...

Sở Văn đang ngồi trên máy bay, bỗng nhiên mở bừng mắt.

Lúc này, Hạo Thiên Chân cũng đang ngủ trên ghế bên cạnh, trong tai nghe mơ hồ truyền ra một bài hát vô cùng hợp cảnh. "Vì anh trả giá nỗi đau ấy em vĩnh viễn không thể hiểu, em lại hà cớ gì miễn cưỡng yêu tất cả những gì thuộc về anh..." Trong một thoáng, Sở Văn phảng phất cảm thấy Uông Tàng Hải tám trăm năm trước đang cao giọng hát với mình.

Từ Quý Châu về Trường Sa mất hai tiếng đồng hồ, Sở Văn vẫn luôn phải chịu đựng bài hát mà Hạo Thiên Chân bật lặp đi lặp lại.

Dẫn đến sau khi xuống máy bay, trong đầu hắn vẫn còn vang vọng giai điệu bài hát.

Những câu từ như "Rõ ràng biết rằng một thế giới đã để em rời đi không thể nào quay lại, anh vẫn ngốc nghếch chờ đợi kỳ tích xuất hiện vào một ngày nào đó" vang vọng trong đầu Sở Văn cả một ngày...

Ngày thứ ba sau khi về Trường Sa, Sở Văn nhận được điện thoại của Bàn Tử.

Giọng nói trong điện thoại có chút mệt mỏi, Hắc Hạt Tử đã xuống xe giữa đường, đi một mình, cũng không biết đi đâu, chắc là đến Trường Sa.

Anh ta một mình lái xe hơn một nghìn cây số còn lại, vất vả vận chuyển tất cả minh khí về Bắc Bình.

Người mua đã liên hệ trên đường rồi, tối nay xem hàng, nếu ưng ý, sáng mai một phần tiền có thể vào tài khoản.

Sở Văn cười hỏi Bàn Tử: "Còn nhớ nợ tôi bao nhiêu tiền không?" Bàn Tử cười gượng gạo: "Tiền nhiều tiền ít chẳng phải chỉ là con số thôi sao, anh em mình tính toán làm gì?

Đúng rồi, Sở gia, tôi nghe nói nhà họ Hoắc ở Trường Sa gần đây có vẻ không ổn, bên tôi có mấy tai mắt chuyên thu hàng, hình như có chút rắc rối." Tai mắt tức là gián điệp, Bàn Tử làm ăn ở Phan Gia Viên, phải lanh lợi bốn phương tám hướng, cho nên có tin tức gì, phản ứng của anh ta cũng là nhanh nhất.

Sở Văn nhíu mày: "Rắc rối?" "Cái đó thì không biết, tai mắt đó nói, gần đây các mối làm ăn của nhà họ Hoắc đều thắt chặt, sắc mặt ai nấy đều vội vã, cũng không biết xảy ra chuyện gì." Bàn Tử còn che miệng điện thoại nói nhỏ một câu: "Nhưng cũng đừng vội đến đó, biết đâu là vấn đề của người ta, cần phải giải quyết nội bộ thì sao." "Tôi biết rồi." Sở Văn cúp máy.

Ngày đầu tiên về Trường Sa, Sở Văn ngủ li bì cả ngày, ngày thứ hai cùng Hạo Thiên Chân đi dạo khắp nơi không lo không nghĩ.

Kết quả ngày thứ ba, lại có chuyện, mà chuyện này, có vẻ không nhỏ.

Sở Văn nhớ lại cuộc điện thoại mà Hoắc Tú Nhi gọi cho mình trước khi đi Quý Châu.

Hình như sau khi ra khỏi cây thần đồng, cô ấy luôn cảm thấy có gì đó không ổn, có thể nhìn thấy đủ thứ kỳ quái.

Lúc đó Sở Văn cũng không để ý lắm, nhưng hôm nay nghe Bàn Tử nói vậy, hắn cảm thấy sự việc có chút kỳ lạ.

Sở Văn lập tức gặp mặt Hạo Thiên Chân.

Chương 200

Hai người bàn bạc một hồi, Sở Văn gọi điện cho Hoắc Tú Nhi.

Theo tiếng tút tút bận trong điện thoại.

Lông mày Sở Văn cũng càng nhíu chặt hơn. "Sao vậy?" Hạo Thiên Chân hỏi: "Cậu cảm thấy có thể sẽ xảy ra chuyện gì?" "Cậu còn nhớ Hoắc Tú Nhi bị tên Bất Ngôn Kỵ giả mạo trong cây đồng cào bị thương không?" Sở Văn hỏi. "Nhớ chứ!

Nhưng sau đó không phải đã khỏi rồi sao?" "Đúng, nhưng kể từ đó, cô ấy luôn nhìn thấy những thứ không sạch sẽ, tôi nghi ngờ có lẽ là di chứng từ khả năng vật chất hóa của cây đồng, thần kinh chúng ta tương đối vững, cho nên không sao, nhưng Hoắc Tú Nhi có thể bị ảnh hưởng hơi sâu.

Tình hình cụ thể, phải tận mắt xem mới biết được." Hạo Thiên Chân và Sở Văn nói chuyện một lúc, trong lòng Sở Văn càng lúc càng không yên.

Thiên Chân không biết thì thôi, nhưng Sở Văn lại biết, Lão Dương tuy không xuất hiện trong thế giới này, nhưng sau khi ra khỏi cây đồng, cũng đã nhìn thấy đủ loại ảo giác, thấy mẹ mình đang ngồi bên máy may, vừa kéo ra, nửa khuôn mặt đã dính chặt vào bề mặt máy may.

Trước đây một lòng chỉ nghĩ đến việc tìm kiếm bí mật của Bất Ngôn Kỵ, cho nên lúc nhận điện thoại của Hoắc Tú Nhi cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng bây giờ, trong lòng Sở Văn càng lúc càng cảm thấy kinh hãi.

Chẳng lẽ, Hoắc Tú Nhi cũng gặp phải chuyện tương tự như Lão Dương năm xưa?

Có thể nào... lòng Sở Văn đột nhiên chùng xuống một mảng lớn.

Năm xưa trong hang động chiến đấu với con Chúc Cửu Âm đó, hắn đã để Hoắc Tú Nhi một mình đi tìm Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, vậy có thể nào trong khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì không!

Dẫn đến Hoắc Tú Nhi thật đã chết trong hang động, còn Hoắc Tú Nhi được mang ra, là một bản sao được vật chất hóa?

Rõ ràng là ban ngày ban mặt ở trong khách sạn, nhưng mồ hôi lạnh trên người Sở Văn lại túa ra từng lớp.

Điều hòa trung tâm của khách sạn đang thổi thẳng vào gáy Sở Văn, giống như từng cơn gió lạnh buốt. "Không thể nào!

Không thể nào!" Sở Văn cố gắng bình tĩnh lại, rồi từ đầu hồi tưởng lại từng bước chuyện xảy ra với Lão Dương năm xưa.

Giết chết người đó, sau đó quay về thành phố.

Rồi không kiểm soát được tiềm thức, luôn nhìn thấy những thứ kỳ quái.

Triệu chứng này, chẳng phải giống hệt những gì Hoắc Tú Nhi nói trong điện thoại với mình năm xưa sao!! "Thiên Chân!

Tôi phải đến nhà họ Hoắc!!" Sở Văn lập tức đứng dậy, hắn phải đi gặp Hoắc Tú Nhi, ngay bây giờ, ngay lập tức! "Đến nhà họ Hoắc làm gì?" Hạo Thiên Chân lập tức hoảng hốt, nhìn vẻ mặt của Sở Văn tuyệt đối không giống như đang nói đùa. "Đi xem Hoắc Tú Nhi." Sở Văn nói rồi lập tức đứng dậy. "Vậy thì cũng phải đợi đến ban ngày chứ, đêm hôm khuya khoắt, chạy đến nhà con gái người ta làm gì?

Lỡ như Hoắc Tú Nhi không có chuyện gì, mà mâu thuẫn nhà họ

Hoắc còn chưa giải quyết thì sao?" Hạo Thiên Chân lập tức khuyên: "Hơn nữa, tuy hồi nhỏ tôi và Hoắc Tú Nhi, Tiểu Hoa cùng chơi, cũng đã gặp các bậc trưởng bối trong nhà, nhưng bao nhiêu năm rồi, đều không còn thân thiết nữa.

Muốn đến nhà, cũng phải có cớ chứ?" Sở Văn liếc nhìn Hạo Thiên Chân, biết cậu ta nói cũng là sự thật.

Thế là dù trong lòng bất an đến đâu, hắn cũng chỉ đành nằm trên giường mắt trừng trừng nhìn đồng hồ.

Hạo Thiên Chân hỏi kỹ Sở Văn một lần, Sở Văn không đề cập đến chuyện của Lão Dương, chỉ dựa vào sự hiểu biết của mình về cây đồng, nói rằng Hoắc Tú Nhi có thể nhìn thấy một số thứ kỳ quái, điều đó có thể ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường sau này của cô ấy.

Nếu không thể tận mắt nhìn thấy, thì cho dù người khác nói gì, hắn cũng không thể yên tâm.

Tối hôm đó, Hạo Thiên Chân lại gọi cho Hoắc Tú Nhi mấy cuộc điện thoại, đều không có ai nghe máy.

Sắc mặt hai người cũng ngày càng trầm xuống...

Sáng sớm hôm sau lúc chín giờ.

Tại một căn nhà tây được sửa sang lại ở phố Triều Tông, Trường Sa.

Nơi này trước giải phóng nghe nói là nơi ở của một bà mệnh phụ giàu có nào đó của Quốc Dân Đảng, sau khi bà mệnh phụ theo chồng chạy sang bờ bên kia eo biển, căn nhà này bị chính quyền thu hồi, không bao lâu sau, nhờ chạy chọt quan hệ mà nhà họ Hoắc lấy được.

Cấu trúc của tòa nhà này có chút phảng phất kiểu châu Âu, dưới mái hiên có ba ban công nhỏ hình bán nguyệt, việc mà bà mệnh phụ năm đó thích làm nhất là tựa vào ban công, cầm một tách cà phê ngắm

người qua lại trên phố.

Chương 201

Sở Văn và Hạo Thiên Chân đứng ở quán nhỏ đối diện căn nhà tây uống trà, đồng thời liếc mắt quan sát mọi động tĩnh xung quanh căn nhà.

Không lâu sau, một bà vú tuổi tác hơi lớn dìu bà cụ Hoắc từ trong cổng lớn đi ra.

Đây là lần đầu tiên Sở Văn tận mắt nhìn thấy bà cụ Hoắc, bà mặc một bộ Đường trang màu tím, mái tóc bạc được búi gọn gàng sau gáy, đi lại hơi khập khiễng, trông tinh thần không được tốt.

Hạo Thiên Chân liếc mắt ra hiệu với Sở Văn, hai người đi đến đầu phố và đụng mặt bà cụ Hoắc. "Bà Hoắc!" Hạo Thiên Chân dù sao cũng là người thật thà, gặp bà cụ Hoắc, câu đầu tiên đã có phần chùn bước.

Sở Văn biết, vì bà cụ Hoắc năm xưa được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ Cửu Môn, không ai lọt vào mắt xanh, chỉ thích ông nội của Hạo Thiên Chân là Ngô Lão Cẩu, kết quả sau này Ngô Lão Cẩu lại cưới bà nội của Thiên Chân, nhà họ Hoắc và nhà họ Ngô vẫn luôn không mấy hòa thuận.

Lần này Hạo Thiên Chân cứng đầu đến gặp, cũng là vì nể mặt Sở Văn. "Hử...?" Bà cụ Hoắc tuy trông giống một bà lão tuổi xế chiều, nhưng vừa mở miệng đã ra phong thái của một gia chủ.

Khi nhìn thấy Hạo Thiên Chân, bà nhíu mày trước, sau đó cảm xúc lập tức kích động mắng: "Ta còn đang tự hỏi là ai, thì ra là cháu của Lão Cẩu, dẫn Tú Nhi xuống mộ rước phải thứ không sạch sẽ, ta đang rầu rĩ không biết tìm mi ở đâu đây!" "Bà Hoắc..." Hạo Thiên Chân nghe xong, biết rằng đúng như Sở Văn nói, Hoắc Tú Nhi dường như

thật sự đã gặp phải chuyện gì đó. "Mi với ông nội Ngô Lão Cẩu của mi không có ai là thứ tốt đẹp cả!

Chuyện cũ rích năm xưa không nhắc lại nữa, bây giờ lại chọc đến Tú Nhi?

Nhà họ Ngô hận nhà họ Hoắc đến thế nào, hả?" Mặt bà cụ Hoắc lúc xanh lúc trắng, tay cầm gậy cũng bắt đầu run lên.

Cảm giác bất an trong lòng Sở Văn cũng ngày càng rõ rệt.

Hạo Thiên Chân nói: "Bà Hoắc, lần này thật sự không phải cháu chọc đến Tú Nhi nhà bà, cũng không liên quan gì đến nhà họ Ngô chúng cháu, là Hoắc Tú Nhi đòi đi, cháu cản cũng không được!" Tiếp theo, một cây gậy đã chĩa thẳng vào mặt Hạo Thiên Chân. "Cản không được?

Cản không được mà còn dẫn nó xuống mộ?

Bây giờ đều tại mi cả, đồ con rùa chết tiệt, ông nội hại nhà họ Hoắc xong rồi, bây giờ lại sinh ra một thằng cháu tiếp tục hại à?" Bà cụ Hoắc lúc trẻ tính tình chua ngoa, tuy là đệ nhất mỹ nữ năm đó, nhưng nếu thật sự chửi người, cả Cửu Môn gộp lại e rằng cũng không phải là đối thủ của bà.

Hạo Thiên Chân nghe vậy lập tức mặt mày khổ sở: "Không có, không có, lần này cháu không phải là người phát ngôn chính, cái đó..." Cậu ta lùi lại một bước, lập tức cảm thấy Sở Văn tiến lên một bước.

Thủ đoạn bán đứng đồng đội này nếu dùng trên người Bàn Tử, thì tự nhiên vô cùng thích hợp, nhưng Hạo Thiên Chân làm vậy, là thật sự sợ bà cụ Hoắc, có lẽ vì nhà họ Ngô bẩm sinh đã có chút mặc cảm tội lỗi với nhà họ Hoắc chăng. "Mi là ai?" Bà cụ Hoắc lúc này mới quay đầu lại nhìn kỹ Sở Văn: "Lại là ai nữa?

Tên gì?" Sở Văn bình tĩnh nhìn bà cụ Hoắc: "Cháu tên là Sở Văn!"

"Sở Văn??" Bà cụ Hoắc loạng choạng lùi lại, lập tức đưa gậy cho bà vú bên cạnh.

Bà ta dùng hai tay nắm chặt tay Sở Văn nói: "Cháu đi theo ta, đi xem Tú Nhi, nó thường xuyên nhìn thấy cháu!

Nó nhìn thấy cháu chết rồi, nhìn thấy thi thể của cháu bị đông cứng dưới lớp băng dày, nó nói phải phá vỡ lớp băng đó, mới có thể gả cho cháu!" Nghe lời của bà cụ Hoắc.

Trong lòng Sở Văn chấn động mạnh!

Hoắc Tú Nhi nhìn thấy mình chết rồi?

Bị chôn dưới lớp băng dày?

Muốn gả cho mình?

Hắn lập tức nhớ lại cuộc điện thoại mà Hoắc Tú Nhi gọi cho mình lúc ở Quý Châu.

Lúc hai bên sắp cúp máy, Hoắc Tú Nhi đột nhiên nói với hắn một câu: Anh Sở Văn, bảo trọng sức khỏe!

Ban đầu Sở Văn cho rằng, có lẽ Hoắc Tú Nhi bị di chứng của cây đồng, hoặc giả đơn giản là một Hoắc Tú Nhi được vật chất hóa, còn người thật đã chết trong hang động.

Nhưng nghe bà cụ Hoắc nói vậy, Sở Văn lập tức phủ định hai cách nhìn đó!

Bởi vì!

Nơi tiếp theo hắn định đến là Vân Đỉnh Thiên Cung, chẳng phải là sông băng dày đặc, tuyết trắng ngút ngàn sao!

Chẳng lẽ Hoắc Tú Nhi thật sự đã nhìn thấy tương lai? "Thiên Chân!

Chúng ta đi xem thử!" Sở Văn bị bà cụ Hoắc nắm tay, quay đầu gọi Hạo Thiên Chân, lập tức đi về phía căn nhà tây.

Vừa vào cửa, Sở Văn đã cảm thấy có chút không thoải mái.

Có lẽ do bà cụ Hoắc tuổi đã cao, không thích ánh sáng, nên cả căn nhà đều có màu vàng u ám.

Chương 202

Rèm cửa cũng kéo kín, trong hành lang chỉ bật vài ngọn đèn, một căn nhà tây lớn như vậy, lại không thể chiếu sáng choang.

Với tài lực của nhà họ Hoắc, tuyệt đối sẽ không làm vậy để tiết kiệm điện.

Sở Văn đi sát sau lưng bà cụ Hoắc, nếu không phải không biết Hoắc Tú Nhi ở phòng nào, hắn đã xông qua từ lâu.

Lên tầng hai, đi đến cuối hành lang, bà cụ Hoắc thở hổn hển: "Sở, Sở Văn, cháu vào xem đi." Bà chỉ vào một căn phòng nhỏ, tay nắm cửa là kiểu cửa tây cũ.

Lúc này, dù khí thế hung hăng, nhưng khi thật sự sắp gặp Hoắc Tú Nhi, Sở Văn nhìn tay nắm cửa đó lại có chút căng thẳng.

Bởi vì hắn cũng không biết sau khi đẩy cửa ra, sẽ nhìn thấy Hoắc Tú Nhi trong bộ dạng gì!

Hạo Thiên Chân đứng sau lưng Sở Văn, cũng không hề thúc giục. "Két" một tiếng.

Một lát sau, Sở Văn đẩy cửa phòng ra.

Hắn nhìn thấy căn phòng không lớn, nhưng được bài trí ấm cúng, Hoắc Tú Nhi một mình quay lưng về phía cửa, đang viết vẽ gì đó trên bàn. "Tú Nhi?" Sở Văn cẩn thận gọi một tiếng.

Nhưng Hoắc Tú Nhi không có chút phản ứng nào.

Sở Văn kìm nén cảm xúc, nhẹ nhàng đi đến sau lưng Hoắc Tú Nhi, muốn xem cô đang vẽ gì.

Nhưng khi thật sự nhìn thấy thứ Hoắc Tú Nhi đang vẽ trong tay,

hắn chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới, mỗi một tế bào đều bắt đầu cảm thấy không thể tin nổi.

Bởi vì thứ mà Hoắc Tú Nhi vẽ trên giấy, không phải là thứ gì khác.

Cô dùng bút chì đen vẽ một đám sương đen, ở giữa đám sương đen, lại dùng bút màu xanh lam tô lên hai khối hình chữ nhật, dựa vào những thứ giống như đá được vẽ bên dưới hình vuông, có thể chứng minh hai khối hình chữ nhật này vô cùng to lớn.

Hình chữ nhật không chỉ có màu xanh lam, mà trên đó còn dùng màu đỏ và màu cà phê vẽ lên những vết rỉ sét lốm đốm. "..." Sở Văn chết lặng, hai tay không kìm được mà run rẩy.

Thứ mà Hoắc Tú Nhi đang vẽ trên giấy chính là Thanh Đồng Môn ở nơi sâu nhất của Thiên Cung, Vân Đỉnh Thiên Cung mà mọi người sắp đến!! "Chuyện gì thế này?

Hoắc Tú Nhi..." Sở Văn hoàn toàn ngây người.

Hoắc Tú Nhi không thể nào biết được hình dáng của Thanh Đồng Môn, cũng không thể nào biết nơi tiếp theo mình định đến là Vân Đỉnh Thiên Cung!

Nhưng tại sao cô ấy lại có thể dự đoán được cái chết của mình, lại còn có thể vẽ ra hình dáng của Thanh Đồng Môn trên giấy!

Đây đều là những thứ cô ấy chưa từng thấy, cũng tuyệt đối không thể thấy được!

Sở Văn kìm nén sự chấn động trong lòng, nhẹ nhàng đặt tay lên vai Hoắc Tú Nhi, thân thể Hoắc Tú Nhi khẽ run lên, quay đầu lại nhìn Sở Văn.

Ánh mắt của cô trong veo vô cùng, hoàn toàn không giống như lời bà cụ Hoắc nói là bị tà nhập. "Anh Sở Văn, anh đến rồi à?" Hoắc Tú

Nhi vui mừng mỉm cười.

Sở Văn cố gắng kiểm soát biểu cảm của mình hỏi: "Tú Nhi, em đang vẽ gì vậy?" "Em không biết, tối qua em nằm mơ thấy, chỉ cảm thấy đẹp nên vẽ ra thôi." Biểu cảm của Hoắc Tú Nhi hoàn toàn bình thường, không hề có chút cảm giác khó chịu nào: "Ơ, bà nội, không phải bà vừa ra ngoài sao?" Bà cụ Hoắc gượng cười: "Đúng vậy, nhưng bà đột nhiên có thứ quên lấy, bây giờ lấy xong rồi đi ngay!" Nói xong, bà cụ Hoắc quay người nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Thấy bà cụ Hoắc đi rồi, nụ cười trên mặt Hoắc Tú Nhi lập tức biến mất, vẻ mặt có chút mệt mỏi nói: "Anh Sở Văn, anh Thiên Chân, gần đây em toàn mơ những giấc mơ kỳ lạ, trong mơ của em, thường xuyên mơ thấy anh Sở Văn, em đều đã vẽ lại những cảnh trong mơ rồi." Hoắc Tú Nhi vừa nói vừa duỗi người, từ trong tủ phía sau bàn học lấy ra một xấp giấy vẽ. "Em không biết những hình ảnh trong mơ này là do em suy nghĩ lung tung, hay là có thật, nhưng em nhất định phải ghi lại, sau này gửi cho anh xem." Hoắc Tú Nhi nói, rồi lấy ra mấy tờ trong đó.

Tờ giấy đầu tiên vẽ một vị tướng quân mặc áo giáp vàng, đội mũ giáp che mặt, ngồi trên một chiếc ghế rộng, dưới chân giẫm lên một thi thể!

Tờ thứ hai vẽ một khu rừng rộng lớn, trên trời sấm chớp đùng đoàng, một người hơi giống Sở Văn đang nghiêng tai lắng nghe.

Tờ thứ ba vẽ một ngọn núi tuyết trắng, dưới chân núi tuyết, có mười mấy người đang gian nan bò đi...

Sở Văn và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, đều cảm thấy da đầu tê dại!

Xấp giấy vẽ đó có khoảng mười mấy tờ, Hoắc Tú Nhi đưa hết cho Sở Văn.

Duy chỉ có một tờ giấy vẽ bị cô úp mặt xuống đặt trên bàn sau lưng.

Sở Văn mắt tinh, biết rằng lúc này, tuyệt đối không thể để Hoắc Tú Nhi có bất kỳ điều gì giấu giếm, cho nên bèn đưa tay ra sau lưng cô lấy tờ giấy vẽ đó!

Hoắc Tú Nhi lập tức la lên: "Anh Sở Văn!

Chương 203

Đừng!" Nhưng đã quá muộn.

Sở Văn lấy được tờ giấy đó, nhìn thấy trên đó vẽ một nam một nữ, hai người, bên cạnh là một nhà thờ lớn, cô gái trong tranh mặc váy cưới trắng, chàng trai bên cạnh, chẳng phải là dung mạo của Sở Văn sao!

Giây tiếp theo, Hoắc Tú Nhi đỏ mặt, giật lại tờ giấy vẽ từ tay Sở Văn.

Cô cũng không biết nên làm gì, cầm tờ giấy vẽ trong tay không biết nên đặt ở đâu.

Sở Văn và Hạo Thiên Chân hai người như ngây dại nhìn nhau.

Một tiếng "ực", Hạo Thiên Chân nuốt nước bọt, trong căn phòng vốn đã yên tĩnh đến mức ngượng ngùng lại càng trở nên rõ ràng. "Khụ... cái đó, Tú Nhi, em có phiền không nếu hai anh ra ngoài một lát có chút chuyện?" Sở Văn ho khan. "Vâng..." Hai má Hoắc Tú Nhi đã đỏ bừng, cô cũng không ngờ Sở Văn lại giật lấy xem mất một tờ!

Sở Văn và Hạo Thiên Chân hai người quay đầu đi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại. "Chuyện này có vấn đề." Vẻ mặt Sở Văn trở nên nghiêm túc. "Kỳ quái, vô cùng kỳ quái, không phải Hoắc Tú Nhi kỳ quái, mà là chuyện này kỳ quái!

Những thứ kỳ lạ cô ấy vẽ tôi tuy chưa thấy, nhưng trong mấy bức tranh đó, chẳng phải là cảnh tượng tôi ở mộ đại vu sư sao!!

Chẳng lẽ cô ấy cũng lén lút đi theo chúng ta?" Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy trong một thoáng, mọi nhận thức của mình đều bị lật đổ.

Sở Văn bây giờ cũng có chút hoảng hốt, hắn không bao giờ đánh

trận không chuẩn bị.

Bất luận là mộ dưới đáy biển hay cây đồng, hắn đều đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng chuyện của Hoắc Tú Nhi, lại khiến hắn lập tức cảm thấy có thứ gì đó đã vượt ra ngoài phạm vi kiểm soát của mình!

Hắn nói nhỏ: "Trước đây tôi cho rằng Hoắc Tú Nhi có thể bị ảnh hưởng bởi di chứng của cây đồng, nhưng bây giờ xem ra, sự việc không đơn giản như vậy, ít nhất hiện tại xem ra, mọi thứ đều bình thường, chỉ là có thể nhìn thấy một phần những chuyện đã xảy ra, hoặc chưa xảy ra!

Hạo Thiên Chân ngây ngốc nhìn Sở Văn: "Không, không phải chứ, cậu gọi đó là mọi thứ đều bình thường, có thể nhìn thấy một phần sự việc?

Đó gọi là gì?

Tiên tri!" Chuyện này gần như không thể dùng khoa học để giải thích.

Giải thích thế nào?

Trong giấc mơ, nhìn thấy Sở Văn ở một không gian song song?

Quá hoang đường!

Hai người dừng lại một lát, Hạo Thiên Chân tiếp tục nói: "Trong những tờ giấy vẽ lúc nãy, những gì liên quan đến mộ đại vu sư đều đã được vẽ ra, không có nhiều khác biệt, vậy những bức tranh khác, những cảnh tượng chúng ta chưa thấy, liệu có thể..." "Có thể.

Có khả năng." Sở Văn đành phải gật đầu. "Chẳng lẽ, thể chất của Hoắc Tú Nhi đặc biệt, cho nên di chứng mà cây đồng gây ra cho cô ấy là có thể nhìn thấy một số hình ảnh tương lai của người mà cô ấy quan tâm?" Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy cả sự việc này thật khó tin. "Nhưng cây đồng chỉ có khả năng vật chất hóa, chứ không có khả

năng tiên tri, cậu cũng biết..." Sở Văn dừng lại, tiếp tục nói: "Cậu cũng biết, cái gọi là tiên tri hay vu sư, chỉ là một số sản phẩm của người xưa sau khi ra biển lớn mà thôi, nhưng..." Hai người đứng ở cửa phòng suốt hai phút, không ai mở miệng.

Điều tốt là Hoắc Tú Nhi không có bất kỳ nguy hiểm nào, chỉ là đã phát triển giác quan thứ sáu.

Nhưng điều không tốt là, Sở Văn và Hạo Thiên Chân đều không biết liệu điều này có gây ra ảnh hưởng xấu nào cho Hoắc Tú Nhi hay không. "Sở gia..." Hạo Thiên Chân trầm mặc một lúc lâu nói: "Vậy, anh thấy bức tranh ở nhà thờ đó thế nào?" Sở Văn: "..." "Nếu như, mọi thứ đều sẽ thực sự xảy ra, vậy thì bức tranh đó, cũng có thể là thật." Hạo Thiên Chân nhìn vào mắt Sở Văn, muốn từ trong ánh mắt của hắn có được một số câu trả lời.

Sở Văn cảm thấy mặt già đỏ bừng, sau đó lảng sang chuyện khác: "Nhà thờ??" Hạo Thiên Chân lập tức cứng họng, từ trong miệng bật ra một chữ: "Mẹ!!" Sau đó má phồng lên, mắng: "Cái trò này học của ai thế?" "Học của Tam Thúc!" Sở Văn không có sắc mặt tốt mà nói.

Hai người lại đẩy cửa phòng đi vào, mặt Hoắc Tú Nhi không còn đỏ như vừa rồi nữa.

Sở Văn cũng đang ở trong trạng thái hoang mang.

Bởi vì chuyện này quá kỳ quái. "Hoắc Tú Nhi, em có cảm thấy trong người chỗ nào không khỏe, hay là luôn buồn nôn không?" Hạo Thiên Chân quan tâm hỏi.

Sở Văn hận không thể cho cậu ta một cái tát trời giáng, đó là triệu chứng có thai mà, đồ ngốc!

Hoắc Tú Nhi ngây thơ hoàn toàn không phản ứng, lắc đầu nói: "Không có, em vẫn luôn khỏe, nhưng bà nội cảm thấy em kỳ lạ, sau

khi em về, cứ thất thần, em kể cho bà nghe những gì em thấy, bà nói em bị tà nhập..." Sở Văn đưa tay ra, nhận lấy tất cả các tờ giấy vẽ từ tay Hoắc Tú Nhi.

Lúc nhận giấy vẽ, hắn đồng thời nhìn thấy cổ tay trắng ngần của Hoắc Tú Nhi, lại nhớ đến cảnh tượng trong hang động đó giúp cô hút độc thi trên vết thương ở bụng, trong lòng không khỏi xao động, sau đó lập tức điều chỉnh lại cảm xúc, lật xem từng tờ tranh.

Chương 204

Tám bức tranh về mộ đại vu sư nhanh chóng xem xong, sau đó khi chuyển sang những bức tranh khác, Sở Văn không khỏi nhíu chặt mày: "Thiên Chân, xem này!" "Hả?" Hạo Thiên Chân lập tức ghé sát vào.

Trên tranh vẽ chính là Sở Văn bị mắc kẹt dưới lớp băng dày, khóe miệng hắn nở một nụ cười, trong nụ cười đó có sự thanh thản. "Sở gia,... cậu chết rồi?" Hạo Thiên Chân lập tức hỏi. "Vớ vẩn, tôi chết rồi?

Nếu tôi chết rồi, vậy thì người kết hôn với Hoắc Tú Nhi lại là ai?" Sở Văn vô thức mắng lại.

Mắng xong, hắn lập tức ý thức được có gì đó không ổn. "Đợi đã." Hạo Thiên Chân nói: "Thế thì phải xem là kết hôn trước, hay là chết trước đã." "Kết hôn trước tiên, con cháu trước tiên, loạn hết rồi..." Sở Văn nháy mắt với Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân bây giờ không biết tiếp theo phải đi Vân Thiên Cung.

Nhưng Sở Văn trong lòng rõ như gương, nên mới hơi hoảng, bởi vì theo trạng thái hiện tại của Hoắc Tú Nhi, chẳng lẽ tôi có thể từ những bức tranh cô bé vẽ mà có được một vài gợi ý?

Hoắc Tú Nhi thấy hai người nghiêm túc nhìn tranh, cũng có chút khó hiểu.

"Gì mà nghiêm túc thế?

Đây không phải là tranh tôi vẽ bừa sao, còn cái bức vừa nãy ấy, bức tranh kết hôn ấy...

ừm, tôi cũng không chắc là có phải mơ thấy không nữa, chỉ mơ hồ

có cảm giác những hình ảnh đó xuất hiện thôi." Hoắc Tú Nhi bị hai người trước mặt làm cho hơi hoang mang.

"..." Hoắc Tú Nhi do dự nói: "Lúc cây đồng xanh trở về, tôi thường xuyên mơ thấy một số thứ, nhưng dạo gần đây thì ít mơ hơn rồi." Sở Văn nghe xong câu này, trong lòng lập tức thả lỏng.

Khả năng này có lẽ sẽ dần dần suy yếu theo thời gian càng rời xa cây đồng xanh.

Tuy rằng không hiểu tại sao Hoắc Tú Nhi lại có thể nhìn thấy những thứ này, có lẽ cây đồng xanh thực sự đã gây ra ảnh hưởng cho cô bé.

Dù sao bây giờ trong cái động không ngừng luân hồi những người như Lương Sư Gia, Trương Cố Vấn, Sở Văn vẫn không khỏi rùng mình.

Cây đồng xanh, cổng đồng, những thứ không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng này, luôn toát ra một mùi vị quỷ dị ở khắp mọi nơi.

"Không sao đâu, chỉ là bị kích thích thôi, sau này sẽ dần dần tốt hơn." Sở Văn thu lại bức tranh: "Đúng rồi, những bức này cô có thể tặng tôi không?" "Ừm." Hoắc Tú Nhi gật đầu: "Vốn định vẽ xong sẽ gửi cho anh mà." Sở Văn nhìn kỹ Hoắc Tú Nhi, xác định cô bé thực sự không có bất kỳ điều bất thường nào.

Đồng thời cũng xác định cô bé không mang bất cứ thứ gì từ cây đồng xanh về, về cơ bản đã loại trừ khả năng bị vật chất hóa.

"Tôi xem thấy cô không sao là tốt rồi, ngoài ra những thứ cô nhìn thấy, đừng kể với bà nữa, bà đã già rồi, đôi khi sẽ bị lẫn." Sở Văn không yên tâm dặn dò Hoắc Tú Nhi.

"Vâng, từ sau lần trước thì tôi không kể nữa rồi." Hoắc Tú Nhi ngoan ngoãn gật đầu.

Sở Văn đưa tranh cho Hạo Thiên Chân, bảo anh ta cất đi, sau đó lại nói chuyện vài câu với Hoắc Tú Nhi, và nói với cô bé rằng một thời gian tới anh sẽ ở Trường Sa, nếu cần liên hệ thì có thể gặp bất cứ lúc nào.

Hoắc Tú Nhi gật đầu cười nói: "Chỉ cần bà nội cho tôi ra ngoài, tôi ước gì được đi theo anh mỗi ngày." Sở Văn cười xoa đầu Hoắc Tú Nhi, sau đó cùng Hạo Thiên Chân đi xuống lầu.

"Bà nội... cháu tiễn mọi người." Hoắc Tú Nhi nhìn thấy Hoắc lão thái đang ngồi trên ghế sofa ở tầng một, bĩu môi nói.

"Tiễn xong rồi, về nghỉ đi, bà có chuyện muốn nói chuyện với cậu ta một chút." Hoắc lão thái thái nói.

Hoắc Tú Nhi muốn nói lại thôi, cuối cùng nghe lời bà nội, vẫy tay với Sở Văn rồi quay lại lầu trên.

"...Nói chuyện?" Hoắc lão thái ngồi trên ghế sofa, ánh mắt nhìn Sở Văn chớp động không yên.

"Phải.

Hoắc Tú Nhi rất tốt, không có vấn đề gì lớn, có thể là còn nhỏ, luôn thích nghĩ lung tung, lão bà đừng quá bận tâm." Hạo Thiên Chân nói.

"Chỉ mong là vậy." Hoắc lão thái nói với vẻ muốn nói lại thôi.

Không khí im lặng một lúc, Sở Văn mở miệng: "Vậy, tôi xin cáo từ trước." Hai người đang chuẩn bị rời đi thì Hoắc lão thái đột nhiên nói: "Khoan đã." "Hả?" Sở Văn quay đầu lại.

"Hoắc Tú Nhi sẽ là gia chủ của nhà họ Hoắc, tôi đã già rồi, những lão quỷ Cửu Môn đều đã già." Ánh mắt Hoắc lão thái dần trở nên u tối hơn: "Phụ nữ nhà họ Hoắc không ai có mệnh tốt, nếu có thể, lão thân xin tiểu hữu đừng phụ bạc người ta." Nói xong, Hoắc lão thái đứng

dậy, chắp tay cúi chào Sở Văn.

Hạo Thiên Chân kinh ngạc vô cùng!

Hoắc lão thái đó, người phụ nữ duy nhất trong Cửu Môn, đừng thấy bây giờ đã già, năm xưa cũng là một nữ hào kiệt hô mưa gọi gió, vậy mà bây giờ!

Lại cúi chào Sở Văn!?

Chương 205

“Hoắc bà bà khách khí rồi.” Sở Văn lập tức chắp tay đáp lễ.

“Bà cứ yên tâm, Hoắc Tú Nhi, sẽ được đối đãi như cả nhà họ Hoắc vậy.” Sở Văn nhìn thẳng vào mắt Hoắc lão thái, khẳng định nói.

Hắn hiểu ý của Hoắc lão thái.

Từ xưa đến nay, những thứ tình cảm nhi nữ này không khuyên được, cũng không ngăn được, đã trúng độc quá sâu thì thà đừng tìm thuốc giải.

Hoắc lão thái thích lão Ngô Cẩu, nhưng bị phụ bạc cả đời, bây giờ lại có một đứa cháu gái cũng thích người đàn ông trước mắt.

Đã thích rồi, vậy thì cứ thích đi!

Hoắc lão thái trước đây không thể gả cho lão Ngô Cẩu, nếu có thể nhìn cháu gái gả cho người mình thích, cũng là một khởi đầu tốt đẹp cho nhà họ Hoắc...

Hô!

Một chiếc xe phóng nhanh trên đường!

“Sở gia, nhìn đường một chút đi chứ, ông!” Hạo Thiên Chân suýt chút nữa đã kéo Sở Văn về phía mình.

Sở Văn mím môi nói: “Tôi đang nghĩ, Hoắc Tú Nhi có lẽ cũng giống Tiểu Ca, cũng có huyết mạch kỳ lạ gì đó?

Sau khi đi đến cây đồng xanh thì bị kích hoạt?” Hạo Thiên Chân cười nói: “Thôi đi, chuyện này ai mà biết được.” Mặc dù Hạo Thiên Chân nói vậy, nhưng Sở Văn trong lòng vẫn luôn không yên.

Từ mộ đại pháp sư lấy được Quỷ Tỳ, Hoắc Tú Nhi cũng nhìn thấy

cổng đồng, vậy thì tiếp theo, Vân Thiên Cung không thể không đi!

Một khi đi rồi lại không biết mất bao lâu, liệu có thực sự sẽ bị phong ấn dưới lớp băng vĩnh cửu như bức tranh Hoắc Tú Nhi vẽ không?

Sở Văn nhớ lại bức tranh đó, không khỏi tự hỏi, nếu thực sự bị phong ấn bên trong, liệu có phải vì tôi đã nhìn thấy từ cổng đồng không?

Giống như mỗi lần Tiểu Ca đi ra từ cổng đồng đều mất trí nhớ vậy?

Từng vấn đề một hiện lên trong đầu Sở Văn.

Lúc này, điện thoại của Hạo Thiên Chân reo, anh ta nhìn số rồi lập tức bắt máy hỏi: "Phan Tử?

Không phải chú đi theo Tam Thúc rồi sao?

Tôi đã tìm hai ba ngày rồi, Tam Thúc đi đâu rồi?" Giọng Phan Tử vang lên từ điện thoại: "Tiểu Tam Gia, Tam Thúc mời anh và Sở gia bên cạnh đi một chuyến làm ăn.

Tiền công cao lắm." Sở Văn vì vẫn luôn kề tai nghe điện thoại, nên trực tiếp hỏi vào điện thoại: "Tiền công?" Phan Tử bên kia im lặng một lúc, như đang thương lượng với ai đó.

"Sở gia, Tam Gia nói, nếu anh đồng ý đi chuyến này, sau khi thành công, sẽ trả lời thật lòng ba câu hỏi, nếu có một lời nói dối, sẽ để nhà họ Ngô tuyệt hậu!" Sở Văn không nói gì, hai chân Hạo Thiên Chân lập tức căng thẳng.

Tự nhiên lại tranh giành để chịu chết thảm như vậy!

"Địa điểm?" Sở Văn hít sâu một hơi, biết Tam Thúc tuyệt đối sẽ không lấy mạng sống của Hạo Thiên Chân ra làm trò đùa.

“Trường Bạch Sơn.” Phan Tử nói xong, bổ sung thêm một câu: “Vé xe đã mua rồi, ở quầy lễ tân khách sạn, tối mai khởi hành.” Nghe tiếng “tút tút” bận của điện thoại, Sở Văn biết, điều mà mình luôn sợ hãi, lại mong chờ, cuối cùng cũng đến rồi.

Sau khi cúp điện thoại của Phan Tử, Sở Văn và Hạo Thiên Chân tùy tiện tìm một quán lẩu sa huyền ăn qua loa vài miếng rồi về khách sạn.

“Trường Bạch Sơn?

Trường Bạch Sơn?” Hạo Thiên Chân đi đi lại lại trong phòng: “Tam Thúc gọi tôi đến Trường Bạch Sơn làm gì?” Sở Văn nói: “Anh còn nhớ những bức bích họa trên tường trong mộ đáy biển của Uông Tàng Hải không?” Hạo Thiên Chân đột nhiên vỗ tay: “Tôi nhớ rồi, cái đỉnh núi đặc biệt đó, bất cứ ai đến đó, đều có thể nhận ra đó là bích họa Trường Bạch Sơn đúng không?” “Đúng!” Sở Văn nói: “Cho nên tôi cảm thấy Tam Thúc chắc đã tìm thấy gì đó, cho nên...” Lúc này, điện thoại của Bàn Tử gọi đến.

“Thiên Chân, Sở gia, đoán xem?

Ha ha, Tam Thúc gọi điện cho tôi rồi, vé máy bay đến Trường Sa cũng đã mua rồi, lần này là đi xuống mộ một cách chính quy, không kể thiết bị, hướng dẫn viên, tất cả đều được sắp xếp đâu vào đấy, khác hẳn với kiểu xuống mộ không chính quy của chúng ta trước đây!” “Bàn Tử, đừng vui mừng quá sớm!

À đúng rồi, hàng hóa đã ra chưa?” Sở Văn hỏi qua điện thoại.

“Yên tâm, cái rương đồng lần trước của chúng ta đã gửi cho bên Hồng Kông rồi, giá cả cũng đã ước lượng xong, thấp nhất cũng không dưới năm triệu, chúng ta đợi chia tiền thôi.” Giọng Bàn Tử phấn khích.

“Tôi nói, cái lô hàng chúng ta đào được từ Quý Châu thì sao?” Sở Văn hỏi.

“Thôi đi, gần đây cảnh sát chạy loạn lên, cái lô hàng đó ông Bàn tôi đang giữ lại đây, vì số lượng quá lớn, không ít khách hàng đã xem rồi, đợi đến lúc hết phong trào, lô hàng đó sẽ ra, ông Bàn tôi suy tính rồi, không nói gì khác, ít nhất tám mươi triệu trở lên là không thể thiếu. ” Bàn Tử lại nói: “À, cái chuyện xây trường học ở thung lũng núi Quý Châu tôi cũng đã thực hiện rồi, bên đó xây một trường học tám mươi vạn là đủ rồi, ông Bàn tôi nghĩ bụng, tiền cũng không thể đưa quá nhiều, nếu không sợ lợi lộc không đến tay bọn trẻ con, nên đã đồng ý sáu mươi vạn.

Cùng lắm chúng ta lúc đó sẽ quyên thêm hai mươi vạn để mua bàn ghế, khung bóng rổ các kiểu, thấy thế nào?” Sở Văn nói: “Được, cứ làm theo anh đi.” Hiếm khi Bàn Tử trở về sau này còn nhớ được chuyện này, cho nên đừng thấy anh ta thô lỗ, thực ra đó đều là giả tạo.

Hạo Thiên Chân lúc đó liền cầm điện thoại: “Tam Thúc có nói với anh không, lần này chúng ta đi Trường Bạch Sơn, có những ai đi, có người nào mà chúng ta không quen biết không?” “Sao, cái này thì không biết, nghe nói Tiểu Ca và Phan Tử ở cùng nhau, còn có người ngoài hay không, thì khó nói rồi.” Bàn Tử nói xong, lại lảm nhảm vài câu về thị trường đồ cổ đang sôi nổi, sau đó mới cúp điện thoại.

Sáng sớm hôm sau, Sở Văn và Hạo Thiên Chân đơn giản thu dọn đồ đạc, mỗi người đeo một cái ba lô, trả phòng khách sạn.

Chương 206

Bàn Tử đã bay đến Trường Sa tối hôm qua.

Ba người hội họp ở khu vực thành phố, sau đó trực tiếp đến ga xe lửa.

Lên xe lửa, Sở Văn cầm vé giường nằm đi thẳng vào bên trong, kết quả thấy Tiểu Ca đang mặc đồ bình thường, cầm một cuốn sách đọc bên cửa sổ.

Bàn Tử ngồi ở giường dưới gãi chân, thỉnh thoảng lại ngửi một cái.

Sở Văn quăng ba lô lên giường hỏi: "Tam Thúc đâu?" Bàn Tử giật mình, nhìn rõ người rồi lập tức nói: "Ôi chao, tôi tưởng ai chứ, Sở gia, hôm qua tôi không nói rồi sao?

Tam Thúc ở đâu tôi cũng không biết mà!" Sở Văn biết hỏi cũng không ra manh mối gì, đành im lặng nằm dài trên giường.

Cũng không biết chợp mắt được bao lâu, nghe thấy Bàn Tử đang nói chuyện phiếm với Phan Tử, cao hứng đến mức đặc biệt làm một bài thơ: "A, núi Trường Bạch nguy nga a, ấp ủ biết bao truyền thuyết xa xưa, dòng nước Thiên Trì cuồn cuộn linh thiêng, chảy ra những dòng sông thần bí..." Hạo Thiên Chân cười nói: "Mau im miệng đi, thơ dở thế mà cũng gọi là thơ sao?" Bàn Tử không phục nói: "Được được được, ông Bàn tôi không có văn hóa, chỉ có tiền thôi, người có văn hóa thì làm một bài đi?" Phan Tử lập tức hò reo bên cạnh.

Hạo Thiên Chân vội vàng xua tay: "Thôi thôi, thật sự nhìn thấy Trường Bạch Sơn rồi, lúc đó mới có cảm hứng, bây giờ nhìn núi Trường Sa, thật sự không thể viết ra vẻ đẹp của Trường Bạch Sơn được." Mấy người nói chuyện phiếm vài câu, Phan Tử đột nhiên hạ

giọng nói: “Các vị gia, Trường Bạch Sơn đẹp đẽ thật, nhưng theo tôi được biết, nếu chúng ta thực sự đi vào, e rằng sẽ không cảm thấy đẹp đẽ nữa đâu.” “Kể đi?” Bàn Tử thấy Phan Tử nghiêm túc hẳn, cũng không ngắt lời.

“Nghe nói về Cửu Long Sĩ Thi Quan của Đông Hạ Hoàng đế không?” Phan Tử thần thần bí bí nói.

Phan Tử nói xong thần thần bí bí, ngay cả Bàn Tử cũng cảm thấy có chút cá cược.

“Cửu Long Sĩ Thi Quan?

Đông Hạ Hoàng đế?

Cái gì vậy?

Tôi còn chưa nghe Tần Thủy Hoàng cần Cửu Long Sĩ Thi Quan, một vị hoàng đế vô danh tiểu tốt thì có phái đầu lớn đến vậy sao?” Lúc này Sở Văn đột nhiên mở miệng nói: “Cửu Long Sĩ Thi Quan, quan tài khắc chín con rồng, rồng này khác với rồng cuộn mà chúng ta thường thấy, chỉ tồn tại ở nước Đông Hạ và một số bộ lạc Nữ Chân, rồng có chân của rết trăm chân, gọi là Cửu Long Sĩ Thi Quan.” Phan Tử vốn định giải thích một phen, kết quả bị Sở Văn đang nằm trên giường nằm trực tiếp nói toẹt ra một đoạn.

“À, à đúng!

Sở gia nói đúng rồi.” Vốn định dọa người, kết quả Sở Văn lại hiểu rõ hơn nhiều.

Thấy Phan Tử bị hụt hơi, Bàn Tử cười tít mắt, giơ ngón cái với Sở Văn!

“Cửu Long Sĩ Thi Quan, rồi sao nữa?

Anh biết à?” Sở Văn dứt khoát ngồi dậy khỏi giường, nhìn vào

mắt Phan Tử hỏi.

"Ách, cái này, tôi cũng không rõ lắm, dù sao khi Tam Thúc đi, hình như có lẩm bẩm một câu như vậy." Phan Tử đảo mắt nói: "Sở gia, anh cũng đừng trách tôi không kể hết, mộ ở Quý Châu lần trước, tôi cũng đã ra sức không ít đúng không?" Sở Văn cười cười, lắc đầu không nói gì.

Từ Trường Sa ngồi xe lửa đến Cát Lâm mất hơn hai mươi tiếng, Sở Văn tối hôm đó ngủ không được, một mình ngồi bên cửa sổ nhìn mấy bức tranh Hoắc Tú Nhi vẽ về Trường Bạch Sơn và Vân Thiên Cung.

Trong đó có một bức vẽ Sở Văn bị phong ấn dưới lớp băng dày cộp, có một bức vẽ tuyết trắng xóa, bên trong có khoảng mười mấy người đang leo núi.

Hai bức còn lại, một bức vẽ có lẽ là Thiên Trì, trong Thiên Trì dường như có một cái bóng khổng lồ.

Sở Văn nhìn những bức tranh đó nhíu mày.

Thiên Trì Trường Bạch Sơn hình thành do một lần núi lửa phun trào cực lớn cách đây nghìn năm, lần phun trào lớn nghìn năm đó, trực tiếp cắt đứt chóp nón núi lửa, khiến độ cao tuyệt đối của Trường Bạch Sơn giảm mạnh.

Nhưng đồng thời đã tạo ra một miệng núi lửa hình phễu khổng lồ trên đỉnh núi.

Sau khi hoạt động núi lửa ngừng lại, 2 tỷ tấn nước dần dần tụ tập bên trong.

Cho nên Thiên Trì gần như là hồ núi cao lớn nhất, cao nhất và sâu nhất thế giới.

Nói cách khác, diện tích Thiên Trì Trường Bạch Sơn không bằng

hai phần trăm diện tích Thái Hồ, nhưng lượng nước tích trữ lại bằng một nửa.

Có thể thấy Thiên Trì sâu đến mức nào.

Cho nên khi Sở Văn nhìn thấy cái bóng khổng lồ dưới Thiên Trì trong tranh, lập tức phỏng đoán trong làn nước sâu như vậy, liệu có thể thực sự tồn tại một loại sinh vật khổng lồ giống hồ quái không?

Bức tranh cuối cùng khiến Sở Văn cảm thấy khó hiểu nhất.

Bởi vì trên tờ giấy gần như trống không, bên trên chỉ có hình ảnh một mình Sở Văn đang đi, nhưng phía sau Sở Văn, lại vẽ hai cái bóng.

Một cái bóng có bàn chân nối liền với bàn chân Sở Văn, có thể thấy rõ là Sở Văn, cái bóng đen còn lại thấp hơn Sở Văn không ít, ở cách đó không xa, luôn đi theo sau hắn.

Mỗi lần Sở Văn nhìn bức tranh đó, đều cảm thấy hơi rợn người, hỏi Hạo Thiên Chân, anh ta cũng không nói ra được tại sao.

Nếu phải nói, thì thật đáng sợ.

Ví dụ, cái bóng đen đó có lẽ là ma?

Nghĩ một lúc, Sở Văn thu lại bức tranh, đồng thời trong lòng đặc biệt nhắc nhở bản thân phải cẩn thận những thứ Hoắc Tú Nhi vẽ, biết đâu vào thời điểm quan trọng có thể giúp ích.

Chương 207

Nhìn đồng hồ, xe lửa còn khoảng tám tiếng nữa là đến Cát Lâm.

Lúc đó, ước chừng khoảng bảy giờ sáng, tranh thủ thời gian này, Sở Văn nhắm mắt lại hồi tưởng lại những thứ có trong Vân Thiên Cung.

Mặc dù bây giờ là độ khó địa ngục, trong mộ có thể gặp những thứ không rõ ràng, nhưng vạn nhất thực sự gặp phải loại tương tự, ví dụ như lần trước ở mạch nước ngầm Tần Lĩnh gặp Triết La Khuê, tuyệt đối có thể cứu một mạng.

Vì Hoắc Tú Nhi đã vẽ là sẽ chết, nếu không cẩn thận, thì Sở Văn là đồ ngốc.

Đang nghĩ ngợi thì xe lửa màu xanh lá cây chầm chậm lắc lư, sau đó dừng lại.

Tiếp theo, trong toa xe truyền đến một trận tạp âm ồn ào.

Những người cần xuống xe, những người cần lên xe đã sớm chuẩn bị hành lý, vừa đi vừa vẫy tay chào người thân ở nhà ga bên ngoài.

Lúc này, đồng tử Sở Văn co rút lại.

Từ xa hắn nhìn thấy một ông lão lưng còng, ông lão đeo một cặp kính râm dày cộp, mặc một bộ đồ da màu đen, tay phải nắm chặt trong túi, dáng người cực kỳ gầy gò.

Đồng thời phía sau có ba bốn người đàn ông mặt mũi không thiện lương đi theo, trông có vẻ đều khoảng ba mươi mấy tuổi.

Một nhóm người đang vội vàng đi về phía toa xe này.

“Trần Bì A Tứ?” Sở Văn nhẹ giọng lẩm bẩm: “Danh tiếng không bằng gặp mặt, lão quỷ này hơn chín mươi tuổi rồi mà tinh thần thế.” Đúng là Trần Bì A Tứ.

Một trong những người có thân thủ tốt nhất trong Cửu Môn cũ, đứng đầu trong Bình Tam Môn, xếp trước ông nội Hạo Thiên Chân là Ngô Lão Cẩu.

Con người này thâm độc, tàn nhẫn, một tay bắn đạn sắt rất chuẩn.

Khi còn trẻ, để đào một ngôi mộ, ông ta đã tàn sát cả một ngôi làng, thi thể đều treo trên mái nhà rồi bị một mồi lửa thiêu rụi, đúng là một kẻ tàn nhẫn.

“Tứ a công đến rồi!” Phan Tử lúc này cũng bật dậy từ giường nằm, chạy ra ngoài toa xe để đón người, xem ra Tam Thúc đã sắp xếp từ trước.

Sở Văn nắm viên ngọc tím trên tay, đột nhiên cười.

Trước đây khi xuống mộ, đều cùng Bàn Tử, Thiên Chân một đội, nhưng lần này, xem ra có một lão tiền bối dẫn dắt mọi người rồi.

Đã bảy canh giờ rồi, những cái hố cần đào cũng đã đào xong, đợi tôi từ từ lấp thôi.

Vân Thiên Cung, tiểu đệ đã lên kế hoạch rất lâu, khá tự tin sẽ viết xong phó bản này.

À, đúng rồi, phần thưởng của hệ thống sẽ được phát cùng lúc với nhiệm vụ Trường Bạch Sơn.

Trần Bì A Tứ này là tứ a công của Hạo Thiên Chân.

Cũng đã từng qua lại với Ngô Lão Cẩu.

Là một nhân vật đỉnh cao trong giới giang hồ cũ.

Sở Văn ít nhiều cũng có chút kiêng kỵ những người này, phải biết

người thường sống bảy tám mươi tuổi đã không dễ dàng gì, đám người này ngày ngày chui xuống lòng đất, gặp đủ thứ quỷ quái, người chết mà có thể sống đến chín mươi tuổi, chắc chắn phải có lý do.

Lúc này Bàn Tử mơ màng ngồi dậy từ giường dưới đối diện Phan Tử, dụi mắt nhìn ra ngoài, không biết vì sao.

Vừa nhìn thấy Trần Bì A Tứ, toàn thân anh ta liền lạnh toát.

Bàn Tử cũng giết người, nhưng đó là trong lúc xuống mộ, đối mặt với tình huống nếu mình không giết thì sẽ bị giết.

Nhưng khi nhìn người ông lão mặc áo đen trước mặt lần đầu tiên, anh ta cảm thấy lạnh lẽo, bởi vì sát khí trên người ông lão quá nặng.

Trong nháy mắt, Phan Tử dẫn Trần Bì A Tứ vào toa xe, sau khi ông lão lên xe, ba đồ đệ bên cạnh lập tức giúp dọn giường, trong đó có một người đầu trọc dọn giường cho Trần Bì A Tứ không còn một nếp gấp nào.

Sau khi Trần Bì A Tứ ngồi xuống, ba người kia đứng trước mặt ông ta, không ngồi.

Mãi đến khi ông lão vẫy tay, họ mới bắt đầu đặt hành lý của mình.

Ông lão tháo kính râm ra, Sở Văn nhìn thấy một vết sẹo rõ ràng trên mí mắt, trông ghê rợn, ông ta tháo găng tay ra, vỗ vỗ vào đùi, nghiêng đầu hỏi Phan Tử: "Chỉ với mấy cái loại này thôi à?

Cũng muốn đi làm ăn lớn?

Ngô Lão Tam hồ đồ rồi sao?" Phan Tử trên mặt nở nụ cười nói: "Tứ a công, đừng thấy họ còn trẻ, ít nhiều cũng đã trải đời rồi." Nói thì khách khí, nhưng Bàn Tử thì không vui: "Tôi nói lão gia tử, không đúng rồi, tục ngữ nói đánh hổ phải trai tráng chứ, tôi còn chưa chê ông đâu, làm gì mà nói mạnh thế?" Hạo Thiên Chân bị Bàn Tử làm ồn tỉnh giấc, vội vàng khuyên Bàn Tử.

Chỉ có Sở Văn thấy ngón trỏ của ông lão tay phải khẽ động khi Bàn Tử vừa mới nói chen ngang.

"Hắc..." Trần Bì A Tứ đột nhiên lắc đầu cười: "Một chút quy củ cũng không hiểu, xem ra chuyến này có lẽ sẽ có vài người phải chết rồi." Bàn Tử định nói tiếp, nhưng bị Sở Văn ra hiệu ngăn lại: "Đi thôi, ở đây ngột ngạt quá, Bàn Tử, đi hút thuốc với tôi?" Hai người đi đến lối đi giữa toa xe lửa, Bàn Tử không nhịn được nữa: "Cái tình hình của Tam Thúc Thiên Chân kiểu gì vậy, lại sắp xếp cho tôi một lão quỷ như vậy, cái tuổi này, sợ là còn chưa bò đến nửa núi Trường Bạch thì tôi phải đi cứu trước rồi!" "Nói ít thôi, ông lão lúc trẻ là một người rất tàn nhẫn, ngón tay của lão khác với ngón tay của Tiểu Ca, ngón tay Tiểu Ca thon dài, còn ngón tay phải của lão bị biến dạng khớp xương, rõ ràng là đã khổ luyện công phu trên tay, cẩn thận kẻo bị ông ta đánh cho te tua." Sở Văn không hút thuốc, mục đích gọi Bàn Tử là để mọi người không xung đột quá sớm.

"Hừ!" Bàn Tử bây giờ tương đối phục Sở Văn, nên hừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Chương 208

Một lúc sau trở lại giường nằm, đám người của ông lão đã nằm xuống ngủ rồi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, thẳng đến sáng hôm sau bảy giờ hơn, Sở Văn bị tiếng nói đặc sệt vùng Đông Bắc làm tỉnh giấc, mở mắt ra nhìn.

Một chàng trai gầy cao khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi mang theo một luồng khí lạnh xông vào toa xe, vừa lên xe đã nhiệt tình nói: "Ôi chao, các lão ca, cuối cùng cũng đến rồi, xe lửa trễ nửa tiếng, làm cho tài xế tôi thuê cũng đợi sốt ruột, cứ lải nhải với tôi mãi...

Đi đi đi, đồ đạc đưa tôi." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau hỏi: "Anh em, anh là ai?" "À, cái đó, tôi giới thiệu, tôi đây, là hướng dẫn viên leo núi lần này của chúng ta, gọi tôi là Thuận Tử Thành, có người thuê tôi đón, xe đưa xe đón toàn bộ hành trình, còn đặc biệt dặn dò tôi phải chăm sóc các vị thật thoải mái." Chàng trai tên Thuận Tử cười nói.

Lúc này nhân viên toa xe lửa cũng cầm chổi đi xa, xem ra là muốn dọn dẹp.

Mấy người liền đi theo Thuận Tử, thấy anh ta xách lớn xách nhỏ đồ đạc, từ xe lửa xuống.

Bây giờ đã vào địa phận Cát Lâm, mấy người vừa từ Trường Sa nóng bức ra, lên xe lửa, cảm giác như rơi vào hầm băng vậy.

Trừ Bàn Tử ăn mặc phóng khoáng ra, những người khác ít nhiều cũng hơi không thích nghi.

Trên đường đi, Thuận Tử nói: "Địa phương của chúng tôi, phải

uống rượu ăn thịt, tối nay cứ ở trong thôn của chúng tôi một đêm, sáng mai khởi hành!" Bàn Tử nghe có rượu có thịt, lập tức động đũa. ...

Làng quê Đông Bắc nhà nhà đều có lò sưởi, củi khô cháy phừng phừng làm cho lò sưởi ấm áp.

Trần Bì A Tứ ở một căn phòng khác, đã sớm đi nghỉ rồi.

Thuận Tử, Sở Văn, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân bốn người ngồi trên lò sưởi, trên bàn bày vài món ăn gia đình Đông Bắc, trong đó không thiếu thịt heo hầm miến, dồi trường dưa cải các kiểu.

Đoạn thời gian trước có một bộ phim truyền hình hot là 《Bắc Thượng Quảng Không Tin Nước Mắt》, đồng thời tên phim cũng liên tục bị người ta trêu chọc.

Bắc Thượng Quảng không tin nước mắt, Đông Tam Tỉnh không tin say xỉn.

Vài chén rượu xuống bụng, Bàn Tử đã hỏi thăm hết tám đời tổ tông của Thuận Tử.

Biết anh ta là một cựu quân nhân, từng làm trinh sát ở quân khu Lan Châu, bây giờ đã giải ngũ vài năm, phí giải ngũ cũng đã tiêu gần hết, tìm được một đối tượng, tiền sính lễ cần năm vạn, để cưới vợ, nên việc gì cũng nhận.

"Mấy vị gia, tôi biết, lần này các vị đi làm gì tôi không thể hỏi, nhưng có một điều phải nói trước, gần đây trong Trường Bạch Sơn không yên bình lắm, nếu không phải vì tiền công cao, tôi tuyệt đối sẽ không đi vào đâu." Thuận Tử uống hai chén rượu, mắt đỏ hoe nói.

Sở Văn nhíu mày: "Anh nói không yên bình là ý gì?" Thuận Tử liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó nhỏ giọng nói: "Không biết phía sau Trường Bạch Sơn đã xảy ra chuyện gì, nhưng sói, gấu trong núi, tất

cả đều chạy ra ngoài rồi, anh họ tôi hai ngày trước săn được hai con sói Triều Tiên về, những thứ này bình thường đều ở trong núi sâu, không hiểu sao lại chạy hết ra ngoài." Bàn Tử nghe xong, chỉ vào Sở Văn khinh thường nói với Thuận Tử: "Sợ là anh không hiểu tôi, cũng không nhìn xem anh đang nói chuyện với ai, này, lên chín tầng trời hái trăng, xuống năm dương bắt rùa, một lũ sói với gấu có thể dọa chết người sao?" Thuận Tử lắc đầu nói: "Không phải, trong núi sâu Trường Bạch Sơn có nhiều chuyện tà môn lắm, tôi không nói mấy con vật đó, tôi nói những thứ chạy ra từ núi sâu ấy..." Sở Văn trong lòng căng thẳng.

Mặc dù Thuận Tử không nói ra, nhưng ý tứ rõ ràng, chuyến đi này tuyệt đối không đơn giản...

Sáng sớm hôm sau.

Phan Tử dẫn về một người, mặc áo khoác trắng, đầu trọc.

Nghe nói là Trạch Tử ở địa phận Trường Bạch Sơn.

Sở Văn biết tiếng lóng, Trạch Tử, thực ra là người liên lạc sau khi những người làm công việc ngầm ở các địa phương đến một nơi mới.

Chuyên môn cung cấp thông tin, thiết bị, gặp gỡ đồ cổ quý hiếm, tiện thể thu hai phần trăm lợi nhuận cho những người xuống mộ, là rắn đất ở địa phương.

"Tứ gia!" Người đầu trọc vừa thấy Trần Bì A Tứ, liền chắp tay cúi chào.

Trần Bì A Tứ hừ một tiếng, sau đó tiếp tục ngồi trên lò sưởi nhắm mắt ngủ gật.

"Đồ đạc đều đã thu dọn xong rồi." Người đầu trọc vẫy tay với hai thanh niên phía sau, lập tức mười mấy cái túi hành lý được dỡ xuống từ phía sau xe.

Bàn Tử xoa tay đi lên, tùy tiện mở một cái xem qua hai mắt, lập tức chửi bới: "Đồ khốn nạn, toàn là cái gì vậy, sô cô la?

ớt? băng vệ sinh An Nhĩ Lạc?

Thằng đầu trọc mày mở siêu thị à, đưa toàn hàng tồn kho không bán được cho tao à?" Phan Tử cũng sa sầm mặt, nói với người đầu trọc: "Huynh đệ, có ý gì?

Sao lại có chậu rửa mặt nữa?" Người đầu trọc ngượng nghịu nói: "Mấy anh, gần đây phía trên đánh mạnh lắm, vũ khí quân dụng các kiểu đều không làm được, các thợ săn trong thôn đều giấu súng nhà mình rồi, tôi thật sự không lo được gì cả..." "Thế thì cũng không thể dùng mấy thứ này để lừa người ta chứ!" Bàn Tử quăng cái túi xuống đất nói.

"Bàn Tử, thôi đi!" Sở Văn mở miệng nói: "Băng vệ sinh là để lót giày, sô cô la để bổ sung thể lực, ớt để làm ấm tay, đều là đồ dùng cần thiết khi lên núi, cứ mang theo đi!" Sở Văn nói xong, Trần Bì A Tứ vốn dĩ đang nhắm mắt cũng ngẩng mí mắt lên nhìn Sở Văn.

Dường như rất kỳ lạ, một thanh niên như vậy, lại hiểu biết nhiều đến thế.

Người đầu trọc cảm kích nhìn Sở Văn một cái, biết rằng người có thể đi theo Trần Bì A Tứ xuống mộ đều là cao thủ trên giang hồ, không ai dám chọc giận ai.

Vạn nhất đắc tội, tương đương với đắc tội cả một tuyến Tam Thúc.

Nếu sau này sống tốt, tốt nhất là nên khiêm tốn một chút.

Chương 209

Mọi người thu dọn thiết bị, ngồi lên hai chiếc Iveco cỡ trung mà Thuận Tử đã liên hệ.

"Sở ca, chúng ta trước tiên vào Nhị Đạo Câu, sau đó không đi tuyến đường du khách đi, chúng ta sẽ đi từ sườn núi vào, có thể đi nhanh hơn một chút." Thuận Tử bình thường thường xuyên lên núi.

Cho nên việc lập kế hoạch tuyến đường đều do anh ta sắp xếp.

Vì người bình thường sẽ không lên núi tuyết, do gió tuyết thay đổi, về cơ bản mỗi ngày đường đi đều không giống nhau, lên đó cũng không có gì, chỉ có những người lính, khi tuần tra mới phải lên.

Mấy đỉnh núi của Trường Bạch Sơn đều có thể lên được.

Xe chạy khoảng hơn ba tiếng, bên đường về cơ bản không còn nhìn thấy bóng người và nhà cửa nữa.

Chỉ còn lại một khung cảnh tuyết trắng xóa.

Ở giữa có một con đường, bị xe ủi phẳng lì, xa xa là những đỉnh núi Trường Bạch Sơn cao chót vót!

Hạo Thiên Chân ngồi ở ghế lái phụ nhìn đỉnh núi đó liền nói: "Sở gia, nhìn kìa, gần như giống hệt bức bích họa đó!" Lúc này Thuận Tử cười nói: "Anh ơi, từ chân núi Trường Bạch Sơn nhìn lên núi, bất kể góc độ nào, ngọn núi cũng chỉ có một dáng vẻ thôi, nếu thực sự đi vào rồi, đông nam tây bắc gì cũng không phân biệt được nữa đâu." Sở Văn hạ cửa sổ xe xuống một khe hở.

Gió lạnh sắc như dao lập tức thổi vào xe, Bàn Tử rùng mình kéo cổ áo vào cổ.

Trường Bạch Sơn nhìn từ xa, hùng vĩ vô cùng.

Thật khó tin một ngọn núi yên tĩnh như vậy, lại là một ngọn núi lửa lớn nguy hiểm có khả năng phun trào nằm trong top đầu thế giới.

Trong núi có suối nước nóng, có một số suối nước nóng không rõ tên có nhiệt độ nước cao, nếu không cẩn thận rơi xuống suối, ngay lập tức có thể bị bỏng mất một lớp da.

Xe lại chạy thêm bốn năm tiếng, bây giờ khoảng hai giờ chiều.

Đoàn người cuối cùng cũng đến chân núi Trường Bạch Sơn, phía trước không xa là đường tuyết, Bàn Tử nhảy xuống xe, hít hà hai hơi không khí trong lành.

Cảm giác lạnh buốt đột ngột hít vào phổi khiến mặt anh ta đỏ bừng, suýt chút nữa thì ngã ngửa.

"Phía trước không có đường, chúng ta chỉ có thể đi bộ, nếu tình hình tốt, tối nay có thể vào núi!" Thuận Tử lấy ba lô từ trên xe xuống đeo lên người, đồng thời lấy một khẩu súng săn từ dưới ghế xe ra.

Bàn Tử nói: "Lão thiết, đưa súng cho ông Bàn tôi giữ một lát đi." Thuận Tử cười ngây ngô: "Anh ơi, trừ khi tôi chết, nếu không súng không thể rời tay." Hạo Thiên Chân thấy Thuận Tử trông mềm mại, vậy mà lại có thể nói được lời cứng rắn như vậy, lập tức không nhịn được cười thành tiếng.

Đoàn người tiếp tục đi không lâu, Phan Tử đột nhiên kêu thảm một tiếng!

Thì ra đang đi thì anh ta đá phải một hòn đá bị chôn dưới tuyết.

"Vãi chưởng!

Mẹ nó trong tuyết lại chôn mìn à?" Phan Tử ôm chân nhảy dựng lên.

Lúc này thấy Thuận Tử đi đến bên cạnh, trên mặt mang theo một

tia kính trọng, đeo súng ra sau lưng, sau đó trang trọng dọn sạch tuyết trên hòn đá.

Chỉ thấy đó vốn là một tấm bia đá.

Trên đó dường như dùng máu đỏ tươi viết mười chữ lớn: "Lãnh thổ Tổ quốc thiêng liêng bất khả xâm phạm!" "Được lập bia đá từ chín năm trước, ban đầu Trường Bạch Sơn là một khu vực tranh chấp, bên Triều Tiên luôn muốn chia Trường Bạch Sơn về phía họ." Thuận Tử đứng dậy từ tuyết nói: "Sau đó chúng ta tôn trọng tình nghĩa cách mạng vô sản của Triều Tiên, nên một nửa Trường Bạch Sơn đều trở thành lãnh thổ của người ta." Trong lời nói của Thuận Tử lại có chút hàm ý kỳ lạ.

Sở Văn nghe hiểu.

Khi đó trong thời kỳ mật thiết Trung – Triều, phía Triều Tiên cử người đến, đưa ra yêu cầu chia một góc Thiên Trì, vì Thiên Trì là nơi khởi nguồn sự nghiệp cách mạng của Kim tướng quân vĩ đại, phía chúng ta vung tay một cái, cắt đi một nửa Thiên Trì.

Ba đỉnh núi phía đông phân thủy lĩnh cũng theo đó mà được tặng đi.

Ngày thứ hai sau khi phía Triều Tiên tiếp nhận, Bạch Đầu Phong liền đổi tên, thành "Tướng Quân Phong".

Sở Văn thở dài, cúi đầu nhìn tấm bia đá hai mắt, trong lòng thầm nghĩ, ngay cả một tấm bia đá như vậy cũng có những dấu vết lịch sử nặng nề đằng sau, vậy thì trong Vân Thiên Cung tám trăm năm trước mà sắp khám phá, lại sẽ chôn giấu bao nhiêu bí mật đây?

Hắn ngẩng đầu nhìn đỉnh tuyết Trường Bạch Sơn phía trước.

"Ở sâu trong cung điện trên trời đó, ở sâu trong cổng đồng đó, rốt cuộc có thể nhìn thấy gì đây?" Đang nghĩ vậy thì.

Đột nhiên, giọng nói trong trẻo, quen thuộc, khiến người ta phấn khích lại một lần nữa vang lên. 【Chúc mừng túc chủ, đã thành công vượt qua độ khó địa ngục của Cổ Dạ Lang Mê Thôn, và đã đến Trường Bạch Sơn.

Tiếp theo sẽ phát bố nhiệm vụ độ khó địa ngục Vân Đỉnh Thiên Không, và phát bố phần thưởng nhiệm vụ lần trước.】 "Đến rồi!" Sở Văn liếc nhìn Trần Bì A Tứ, Phan Tử và những người khác bên cạnh, trong lòng lập tức bắt đầu có chút kích động!

Mỗi lần đi xuống một ngôi mộ tiếp theo, hệ thống sẽ lập tức phát bố nhiệm vụ liên quan, đã thành quy luật rồi.

Sở Văn cũng biết, với thái độ lạnh lùng của hệ thống, đương nhiên sẽ làm như vậy.

Giọng nói của hệ thống rất rõ ràng, vẫn không hề chậm trễ hay dài dòng.

Chương 210

Lần trước nói sẽ trao phần thưởng nhiệm vụ đầu tiên, Sở Văn vẫn luôn suy đoán sẽ là gì.

Có thể hỏi hệ thống một câu hỏi?

Hay lại xuất hiện thêm một kỹ năng nữa?

Hay là ban bảo bối?

Bây giờ cuối cùng cũng đến rồi!

Sở Văn thấy hai bên không có ai chú ý, liền hơi chậm bước chân đi phía sau đoàn người. 【Chúc mừng túc chủ, đã thành công vượt qua độ khó địa ngục của Cổ Dạ Lang Mê Thôn, độ hoàn thành nhiệm vụ 100%, nhận được phần thưởng: Tứ hung đấu thú văn long giới, bên trong chứa không gian thần bí.】 Theo tiếng nói vang lên trong đầu, Sở Văn chỉ cảm thấy ngón giữa tay trái của mình đột nhiên có thêm thứ gì đó!

Hắn giơ tay lên, nhìn thấy quả nhiên như hệ thống nói, có thêm một chiếc nhẫn cổ kính, không rõ chất liệu.

Kỹ thuật chế tác chiếc nhẫn rất tinh xảo, trên vòng nhẫn có những hoa văn rồng tinh xảo, những hoa văn đó cảm giác lại giống hệt những hoa văn xuất hiện trên người Sở Văn sau khi hắn thôn phệ khí tức của con rết khổng lồ trước đây.

Trên mặt nhẫn, nổi bật bốn con hung thú được điêu khắc, trông giống như kỹ thuật chế tác của thời Minh, nhưng hình dáng hung thú lại là hình ảnh trước thời Chiến Quốc.

Trong số bốn hung thú, có một con Chúc Long quấn quanh Thao Thiết, há rộng miệng, Thao Thiết lại nuốt nửa thân Chúc Long vào

bụng.

Hai con hung thú còn lại dường như là bán thành phẩm chưa được điêu khắc xong, không thể nhìn ra là con gì.

Sở Văn trong lòng chấn động dữ dội: "Bên trong chứa không gian thần bí?

Hệ thống của tôi cuối cùng cũng giống một hệ thống rồi, cho không gian trữ vật rồi sao!!" Nghĩ vậy, hắn lập tức lén lút lấy một miếng sô cô la từ trong ba lô ra, nắm trong tay trái, theo ý niệm vừa động, miếng sô cô la đó quả nhiên biến mất không dấu vết!

"Quả nhiên là không gian trữ vật!" Sở Văn mừng rỡ.

Có thứ này, sau này xuống mộ xuống đấu, không thiếu vũ khí, gặp cảnh sát, tất cả bằng chứng nhét vào nhẫn là xong.

Gặp đồ cổ quý hiếm, tất cả đều có thể mang đi!

Sở Văn lập tức hình dung ra giá trị và lợi ích của việc có chiếc nhẫn này trong tay.

"Thậm chí, tôi còn có thể lén lút lấy đồ của người khác mà không ai hay biết?" Nghĩ vậy, Sở Văn cảm thấy đồ của hệ thống tuy lạnh lùng, nhưng đối xử với mình rất tốt, không nói gì! 【Túc chủ, tiếp theo sẽ phát bố nhiệm vụ độ khó địa ngục Vân Thiên Cung.】 【Nhiệm vụ một.

Thu được Côn Luân Thai.】 【Nhiệm vụ hai.

Tiến vào cổng đồng.】 【Nhiệm vụ ba.

Kích hoạt loại huyết mạch hung thú thứ ba.】 【Nhiệm vụ bốn.

Giết Uông Tàng Hải.】 【Sau khi hoàn thành tất cả nhiệm vụ, túc chủ sẽ tiếp tục nhận được phần thưởng nhiệm vụ!】 Còn bảy canh giờ nữa, tiểu đệ hơi bị vướng mắc trong văn, nhưng không sao, tôi có

kinh nghiệm rồi.

Càng vướng mắc, càng viết nhanh, sắp xong rồi.

Dự kiến trước mười hai giờ trưa, ít nhất tám canh giờ.

Phải nói là, mỗi lần nhiệm vụ của hệ thống đều cực kỳ kinh người!

Sở Văn nghe xong không sót một chữ, cũng không biết là gió lạnh xung quanh Trường Bạch Sơn, hay là lòng lạnh.

Dù sao thì toàn thân hắn cũng run rẩy.

Nhiệm vụ một, thu được Côn Luân Thai, cái này thì tốt.

Côn Luân Thai là một loại sản phẩm tự nhiên, hình thành trong đá, sông băng, cây cối, tự nhiên hình thành những thứ có hình dạng giống thai nhi, trong sách cổ gọi là 'Địa sinh thai'.

Nghe nói trải qua vạn năm diễn hóa, một số 'Địa sinh thai' sẽ thành tinh.

Nhiệm vụ hai, đi vào cổng đồng.

Từ khi Sở Văn có được Quỷ Tỳ, hắn luôn muốn vào cổng đồng xem thử, xem bên trong có những thứ gì.

Nhiệm vụ ba, kích hoạt loại huyết mạch hung thú thứ ba?

Sở Văn suy nghĩ một lượt trong đầu.

Trước khi xuống mộ đáy biển, hệ thống đã cấp cho chức năng thôn phệ, dùng để tiến hóa huyết mạch, đó là huyết mạch Thao Thiết, chủ về thôn phệ.

Sau đó khi ở cổng đồng, hình xăm trên tay chưa tiến hóa hoàn toàn, cùng với đồng tử đen đỏ chắc là những lợi ích có được sau khi có huyết mạch Chúc Long.

Chương 211

Chúc Long, chủ về tà ác, đồng tử đen đỏ, lối vào địa ngục.

Chẳng lẽ, trong Vân Đỉnh Thiên Không, có cơ hội tiến hóa huyết mạch hung thú thứ ba?

Đối với Sở Văn mà nói, vừa là nguy cơ, vừa là cơ hội tốt.

Câu nói của hệ thống cho thấy, trong Vân Thiên Cung có thể có những hung thú không rõ danh tính gây nguy hiểm cho mọi người, hung thú này có liên quan đến thân phận bất tường.

Cộng thêm chiếc nhẫn cổ kính Tứ hung đấu thú văn long giới vừa được cấp, có thể xác định rõ ràng ngoài Thao Thiết và Chúc Long ra, còn có hai loại hung thú khác.

Nói cách khác, ngay cả khi đã kích hoạt huyết mạch Thao Thiết và huyết mạch Chúc Long, Sở Văn vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, trừ khi tiến hóa hoàn tất huyết mạch của bốn hung thú, mới có thể khai mở huyết mạch bất tường thực sự.

Gió rít gào xung quanh mọi người!

Sở Văn sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Độ khó địa ngục quả nhiên là độ khó địa ngục, lần trước Chúc Long đã là cực hạn rồi, bên trong lại có một con quái vật còn đáng sợ hơn!

Trọng điểm là khi gặp phải con quái vật đó, bỏ chạy cũng không được, nhất định phải thôn phệ nó, mới có khả năng tiến hóa huyết mạch!

Và nhiệm vụ cuối cùng khiến Sở Văn cảm thấy nguy hiểm nhất.

Giết Uông Tàng Hải!!

“Hệ thống, nói rõ một chút, anh nói giết Uông Tàng Hải?

Người cùng tên cùng họ thì sao, phải là người tám trăm năm trước đó, ý anh là gì?

Hắn sẽ phục sinh trong Vân Đỉnh Thiên Không?

Hay là, hắn vẫn chưa chết?” “...” Sở Văn nuốt khan một tiếng, nhìn Trần Bì A Tứ và bốn đồ đệ của ông ta, đồng thời cũng nhìn Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Phan Tử, và Thuận Tử.

Sau khi nhìn những người này một lượt, Sở Văn tiếp tục khẽ hỏi: “...Uông Tàng Hải vẫn luôn ở bên cạnh tôi?” Nói xong, da đầu Sở Văn tê dại.

Nhưng hệ thống vẫn như mấy lần trước, sau khi phát bố nhiệm vụ, dường như không tồn tại vậy.

Trừ chiếc Tứ hung đấu thú văn long giới trên tay chứng minh hệ thống là thật.

“Sở gia?

Anh lề mề phía sau làm gì vậy!

Nhanh lên!

Thuận Tử vừa nói, sau khi trời tối có thể có bão, chúng ta phải nhanh chóng tìm một túp lều bỏ hoang, nếu không đợi mà ăn gió lùa mông đi!” Giọng Bàn Tử vọng tới từ phía trước.

Sở Văn không kịp tiếp tục suy nghĩ, liền nhanh chân đuổi theo Thuận Tử.

“Tối nay chúng ta sẽ tạm thời nghỉ một đêm trong túp lều bỏ hoang, gần đây thời tiết không tốt, tôi ước tính chúng ta ít nhất cũng phải đi ba ngày, mới đến được vị trí đã đánh dấu.” Thuận Tử thở hổn

hển.

“Chúng ta cách túp lều bỏ hoang đó bao xa?” Sở Văn đột nhiên hỏi.

“Túp lều bỏ hoang đó không xa, đi bộ ba bốn tiếng là đến, nhưng mà, nơi đó tôi cũng đã hai ba năm không đi, môi trường có thể hơi tồi tàn.” Thuận Tử có chút không tiện nói.

Lúc này, Trần Bì A Tứ được hai đồ đệ đỡ nói: “Đi ra ngoài, có chỗ che mưa che nắng là được, không cần kén chọn.” “Phải đi bộ ba bốn tiếng sao?” Sở Văn nhìn sắc trời xa xa.

Bây giờ khoảng ba giờ chiều, cũng được, trước khi trời tối, có thể đến được chỗ nghỉ! ...

Càng đi sâu vào núi tuyết, gió trên núi càng lớn.

Lúc đầu mọi người còn giao lưu với nhau, nhưng đi được một lúc, ai cũng im lặng không nói gì nữa.

Bởi vì tiếng gió quá lớn, trừ khi hét lên, nếu không thì người bên cạnh cũng không nghe thấy gì cả.

Không lâu sau, Phan Tử đột nhiên chửi thề một tiếng, sau đó lẩm bẩm: “Gió cũng lớn quá rồi, tôi... chết tiệt!” Hắn đột ngột giơ tay lên, hét lớn vào đám mây trên trời: “Này!!

Thuận Tử!

Thuận Tử!!

Nhìn trời kìa, nhanh nhìn trời kìa!!” Tất cả mọi người đều nghe thấy lời của Phan Tử, mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên trời!

Chương 212

Thấy sắc trời vốn dĩ trong xanh mây trắng, không biết vì sao, vừa nãy còn tốt đẹp, nhưng bây giờ tất cả những đám mây trắng dường như đều bị thứ gì đó xé nát.

Trên đỉnh đầu mọi người, những đám mây trắng vốn dĩ từng cụm từng cụm bị xé rách thành hình sợi.

Bao quanh thành một vòng mây khổng lồ!

Thuận Tử ngẩng đầu nhìn một cái, sắc mặt lập tức đen lại.

Lập tức quay đầu lại, thái độ vốn dĩ rất khách khí biến mất không còn chút nào, lập tức giơ súng lên chĩa vào Phan Tử nói: "Thằng khốn!

Là ai?" "Thằng khốn!

Là ai!" Thuận Tử sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Sự thay đổi đột ngột cũng khiến tất cả mọi người có chút ngơ ngác.

Bàn Tử bị súng chĩa vào, lập tức giơ tay lên: "Không phải, đại huynh đệ, sao vậy, nòng súng của nhân dân quần chúng phải chĩa vào bọn ác ôn đế quốc chủ nghĩa chứ, không phải đồng bào của chúng ta chứ!" "Không đúng, không đúng, có thứ gì đó đã theo tôi vào núi, cho nên làm cho ông trời không vui rồi!" Thuận Tử tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời, thần sắc có chút hoảng loạn.

"Anh Thuận Tử, chúng ta có gì thì nói chuyện đàng hoàng, thứ anh nói vào núi?

Có liên quan đến tôi sao?" Phan Tử hét lớn vào Thuận Tử.

Dù sao thì cũng không có cảm xúc kích động lắm, vì nếu không

dùng cách này, ai cũng không nghe rõ ai nói gì.

Nòng súng của Thuận Tử lúc thì chĩa vào bên Trần Bì A Tứ, lúc thì chĩa vào bên Sở Văn.

"Thứ không may mắn đã bị tôi mang vào, tôi là tội nhân, tôi..." Thuận Tử vừa nói, vừa lùi lại phía sau.

Lúc này, Sở Văn đột nhiên xông lên, tốc độ của hắn cực kỳ nhanh, đặc biệt là trong tuyết dày có thể ngập đến đầu gối, có thể có tốc độ nhanh như vậy, quả thực đáng sợ.

"..." Thuận Tử lập tức giơ súng chĩa vào Sở Văn, nhưng nòng súng còn chưa kịp giơ lên, đã bị Sở Văn đá một cước tuyết làm mờ mắt!

"Phụt!" Thuận Tử lùi lại phía sau ngồi phịch xuống, nằm dài trên đất, sau đó ngẩng đầu cố gắng mở mắt.

Hắn nhìn thấy một tay Sở Văn đang nắm cổ mình, tay kia thì nắm khẩu súng của mình.

Trên bầu trời phía sau Sở Văn là vòng mây khổng lồ!

"Thuận Tử, ba câu nói." Ánh mắt Sở Văn mang theo vài phần sức mạnh khiến người khác tin phục: "Câu thứ nhất, mỗi ngày có bao nhiêu người vào Trường Bạch Sơn, có lẽ tôi chỉ là người vô tội bị liên lụy, bất kể là thứ không may mắn gì đã vào Trường Bạch Sơn, đều không liên quan một chút nào đến tôi.

Anh nghe rõ chưa?" Thuận Tử nhìn Sở Văn, trong lòng biết vừa nãy mình đã quá nóng vội.

Đúng như Sở Văn nói, Trường Bạch Sơn lớn như vậy, ai mà biết có người khác cũng vào không?

Hắn nheo mắt gật đầu.

"Câu thứ hai." Sở Văn không buông tay đang nắm cổ họng Thuận

Tử ra: "Nhớ kỹ, vĩnh viễn không được dùng nòng súng chĩa vào tôi, vừa nãy suýt chút nữa rồi, sau này không được phép nữa." Thuận Tử nuốt khan một tiếng, sau đó dùng sức gật đầu.

Không biết vì sao, Sở Văn vốn dĩ nhìn hòa nhã bây giờ lại mang đến một sức uy hiếp vô cùng lớn.

"Câu thứ ba..." Sở Văn từ tay đang nắm cổ nắm lấy vạt áo Thuận Tử, kéo anh ta ngồi dậy nói: "Hiện tượng kỳ lạ trên trời, là chuyện gì?" Thuận Tử xoa cổ, hoảng hốt nhìn mọi người nói: "Vừa, vừa nãy tôi xin lỗi, tôi cũng bị dọa rồi." Trần Bì A Tứ nhàn nhạt lật mí mắt lên nói: "Không sao, không sao." Miệng Thuận Tử có chút lắp bắp, nhưng dường như đã điều chỉnh được ngôn ngữ, sau đó nói: "Ở địa phương của chúng tôi có một câu nói, Trường, long mạch Trường Bạch Sơn, hiện tượng thiên văn này gọi là Vân Thôn Long, còn gọi là Tàng Long Động." Giọng Thuận Tử hơi run rẩy: "Ý là, chỉ khi kẻ đại hung đến Trường Bạch Sơn, cho nên mới có chân long thoái tránh, mây bị xé thành hình động, không khí ở Trường Bạch Sơn đều chạy mất rồi!" Ba đồ đệ của Trần Bì A Tứ nghe xong, nhìn nhau, lập tức không nhịn được cười phá lên.

Trong đó có một người đầu trọc tên Hoa Hòa Thượng, cười dữ dội nhất, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Trần Bì A Tứ, mặc dù không nói rõ.

Nhưng ý tứ trong ánh mắt là sư phụ hung dữ đến mức chân long Trường Bạch Sơn thấy cũng phải trốn rồi!

"Cười cái cóc khô gì..." Thuận Tử bò dậy từ dưới đất nghi ngờ nhìn đám người.

"Tiểu huynh đệ, không sao đâu, tôi chỉ cảm thấy anh nói chuyện vớ vẩn thôi." Hoa Hòa Thượng cười đến nỗi nước mắt muốn chảy ra.

Trong giới trộm mộ, nếu nói ai là người hung ác nhất, Trần Bì A

Tứ xếp thứ hai, thì không ai dám xưng là thứ nhất.

Người khác xuống mộ đều vì tiền vàng, bình thường không hại mạng người.

Nhưng trong lịch sử hơn chín mươi năm của Trần Bì A Tứ, e rằng có đến hàng nghìn người chết dưới tay ông ta.

Chỉ là những lời này không thể nói cho Thuận Tử biết, cho nên Hoa Hòa Thượng nói một câu khác để trêu chọc.

Cùng lúc mọi người cười phá lên, Tiểu Ca, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, những người vốn dĩ im lặng trên đường lại lén lút nhìn Sở Văn một cái.

Hiện tượng chân long thoái tránh, sẽ không phải vì Sở Văn dẫn đến chứ.

Thấy Hoa Hòa Thượng cười không ngừng, Thuận Tử lập tức có chút tức giận, trên mặt đất chửi rủa: "Đừng cười nữa!!

Vân Thôn Long vừa xuất hiện, có thể có dị tượng, chúng ta nhanh đi thôi!" "Lão thiết, có thể có dị tượng gì?" Bàn Tử nhìn Thuận Tử thần sắc không giống đang làm bộ, liền lập tức hỏi.

Chương 213

“Ôi chao!

Có thể có dị tượng gì chứ, anh nói thế không trùng hợp quá rồi!

Chân long đều chạy rồi, Trường Bạch Sơn không còn thứ gì trấn giữ, e rằng sẽ có một trận bão tuyết cực lớn, đừng để kẻ đại hung đó tiếp tục đi về phía trước nữa!” Thuận Tử biết, bây giờ muốn chạy xuống núi tuyệt đối không kịp!

Chỉ có thể chạy về phía túp lều bỏ hoang!

Sở Văn nghe câu nói này, ngẩng đầu nhìn hiện tượng Vân Thôn Long trên trời.

Trong lòng thầm nhủ: “Không cho kẻ đại hung đó tiếp tục đi?

Tôi cứ tiếp tục đi thì sao?

Các người làm gì được tôi?” Vẫn còn năm canh giờ nữa.

Thuận Tử lập tức xác định phương hướng và chạy về phía trước.

Chạy, thực ra không khác gì bò.

Tuyết trên mặt đất đã gần đến đầu gối, muốn chạy, nhất định phải nhấc một bước thì chân mới nhấc lên được.

Chín người dốc toàn lực tiến về phía trước, Trần Bì A Tứ dù lợi hại đến mấy, cũng là một ông lão đã gần trăm tuổi rồi, nên chưa đi được hai bước đã thở hổn hển dữ dội!

Hoa Hòa Thượng và một người khác tên Diệp Thành, dứt khoát cởi chiếc áo khoác ngoài ra.

Hai chiếc áo được buộc tay áo lại với nhau, rồi lấy chậu rửa mặt trong ba lô ra đặt vào mũ áo khoác dày cộp, Trần Bì A Tứ bước lên áo,

hai chân giẫm vào chậu rửa mặt, Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành mỗi người nắm một góc áo.

Một chiếc xe trượt tuyết giản dị đã được làm xong.

Bàn Tử vừa bò vừa hừ một tiếng: "Trí tuệ của nhân dân lao động vô tận, cũng không biết ông lão đã hứa lợi ích gì cho ba thằng cha kia, chó xe trượt tuyết?

Đúng là chó husky hình người vậy?" Mọi người vừa nhìn mây trên trời, vừa tiếp tục đi.

Trong mắt người khác, tư thế của đám người này thật buồn cười, nhưng không ai trong số họ có thể cười nổi.

Sở Văn lê bước về phía trước, trong lòng nhớ đến một câu chuyện.

Trong tuyết dày, một người lính, một tên cướp, hai người cách nhau ba mét, đánh rắm cũng có thể ngửi thấy mùi của nhau, nhưng đã đuổi nhau cả đêm mà vẫn cách nhau ba mét.

Giống hệt cảnh tượng trước mắt này.

Khoảng một tiếng sau, đỉnh chính Trường Bạch Sơn xa xa hoàn toàn biến mất, đừng nói đỉnh chính, xung quanh mọi người đều là một trận bão tuyết trắng xóa!

Tiếng gió "ù ù" nghe chân thực như tiếng rồng gầm thét.

Bàn Tử đều đeo kính râm, nếu không thì mắt cũng không mở nổi!

Tầm nhìn của Sở Văn cũng đột ngột giảm xuống phạm vi ba mét.

Xung quanh đều là những hạt tuyết và mảnh băng bị gió cuốn dữ dội, đập vào mặt người ta đau rát.

Sở Văn vất vả từ trong ba lô lôi ra một sợi dây thừng hét lên: "Tất cả nắm lấy dây thừng, bão lớn hơn nữa thì ai cũng không nhìn thấy ai

nữa đâu!!

Lạc đường rồi cũng không biết!" Sau đó hắn cầm sợi dây thừng đi trước, phía trước và phía sau đều siết chặt!

Bàn Tử phía trước và Hạo Thiên Chân phía sau đều kéo chặt sợi dây thừng.

"Bàn Tử!

Thuận Tử ở phía trước đúng không!!" Sở Văn hét lên!

"Đúng vậy!

Thằng nhóc chạy nhanh như quỷ!!

Ông Bàn tôi vẫn luôn theo dõi mông nó đây!" Bàn Tử nắm lấy dây thừng không chút do dự đuổi theo Thuận Tử.

Lúc này!

Bằng!

Bằng!

Bằng!

Chương 214

Ba tiếng súng vang lên, Bàn Tử sợ hãi rụt cổ lại!

“Ai bắn súng?

Thuận Tử à?” Giọng Hạo Thiên Chân vọng tới từ phía sau!

“Không phải tôi bắn súng!!” Thuận Tử lập tức dừng bước, nằm sấp xuống tuyết đợi Bàn Tử và những người khác đuổi kịp.

“Chuyện gì vậy?” Bàn Tử cũng học theo dáng vẻ của anh ta nằm xuống: “Không phải anh bắn súng thì là ai?” Thuận Tử mặt đầy vô tội hét lớn: “Súng săn của tôi, mỗi lần hai viên đạn!

Vừa nãy có ba tiếng súng!” Sở Văn nghiêng đầu nhìn vào trong cơn bão.

Cách đó vài mét, vị trí của Trần Bì A Tứ lờ mờ có bóng người đang động, có tiếng nói truyền đến.

“Ai cho phép bắn súng!” “Tôi!

Tôi thấy phía sau chúng ta có mấy cái bóng đen!” “Có bóng đen thì bắn súng, lỡ là người thì sao!” Hoa Hòa Thượng và không biết ai nữa đang nói chuyện.

Bàn Tử bỗng nhiên hiểu ra lẩm bẩm chửi rủa: “Mẹ nó đưa cho tôi băng vệ sinh, sô cô la, kem dưỡng da tay, người ta thì lại được trang bị súng!” Chỉ có Sở Văn sau khi nghe cuộc đối thoại, đột nhiên nhớ đến cái bóng đen mà Hoắc Tú Nhi vẽ trong tranh!

“Sao?

Sao lại đi theo đám người Trần Bì A Tứ?” Sở Văn đang nghi ngờ, ngay sau đó lại có bốn năm tiếng súng vang lên từ phía sau bên trái!

“Tôi cũng thấy rồi!!

Tôi cũng thấy rồi, chạy nhanh lên!” “Có bắn trúng không?” “Không biết!” Chưa đầy một phút, Trần Bì A Tứ và mấy người đó xuất hiện trước mặt Sở Văn!

“Chuyện gì vậy?

Súng?

Súng sao lại thế?” Bàn Tử nằm dài trên tuyết hét vào Hoa Hòa Thượng.

“Chuyện gì là chuyện gì?

Đồ ngốc không mang súng, trách ai?” Hoa Hòa Thượng trực tiếp hét lên ngược gió.

Vì ngược gió, nên anh ta bị gió thổi vào miệng một ngụm mảnh băng, còn phải khạc ra mất nửa ngày!

“Đi!

Phía sau có bóng đen theo dõi, không biết là quỷ quái gì, linh hoạt lắm!

Ông đây bắn một băng đạn toàn trượt!” Diệp Thành thay băng đạn nói với mọi người.

Thuận Tử vừa nghe thấy phía sau có bóng đen, lập tức tiếp tục bò về phía trước trên tuyết!

Trường Bạch Sơn dường như thực sự không hoan nghênh Sở Văn, năm phút sau, gió lớn thổi đến một đám mây đen, tiếp theo là một mảng đen kịt bao trùm cả khu vực.

“Thật độc ác!

Tối nay không thể đến túp lều bỏ hoang, chúng ta phải đợi gió

lặng đã, nếu không thì đường cũng không nhìn rõ, đi lạc đường thì thật độc ác!" Thuận Tử nói xong, tùy tiện tìm một tảng đá tránh gió.

Sau đó dẫn mọi người đến, bắt đầu đào hố trên tuyết.

"Đào cái gì?

Vừa đào xong đã bị chôn vùi rồi!" Bàn Tử hét vào anh ta!

"Đào!

Bò vào đó, ấm áp!" Giọng Thuận Tử bị gió thổi đứt quãng!

Tiểu Ca không nói gì, trực tiếp học theo Thuận Tử đào tuyết vài cái rồi nằm sấp xuống đất.

Sở Văn trong lòng vẫn còn nhớ đến cái bóng đen linh hoạt mà Hoa Hòa Thượng nói, nên mặc dù cũng nằm xuống, nhưng vẫn chú ý đến môi trường xung quanh.

Cũng không biết đám mây đen trên đỉnh đầu sẽ ở lại bao lâu.

Sau đó Sở Văn trong trận bão tuyết dữ dội, nhìn thấy cách đó không xa một cái, hai cái, ba cái bóng đen.

Những cái bóng đen này thấp bé.

Đứng yên lặng trong cơn bão, nhìn những người đang ẩn nấp sau tảng đá đó.

Chương 215

Sở Văn siết chặt con dao ngọc trong tay ngay lập tức.

Những người ra ngoài lần này đều không cầm súng, nên khi chưa hiểu rõ về cái bóng đen kia, Sở Văn chỉ có thể dựa vào dao ngọc.

Giữa bão tuyết, mấy cái bóng đen kia đứng yên lặng.

"Lại thứ quỷ quái gì thế!" Diệp Thần bên cạnh Trần Bì A Tứ lập tức giơ súng!

"Sói!

Sói Đông Bắc!!" Thuận Tử ngẩng đầu nhìn bóng đen rồi nói: "Sói cũng phải tránh bão tuyết, nên mình đã chiếm mất chỗ của người ta rồi!" Lúc này vì nấp sau tảng đá tránh gió, nên mọi người nói chuyện cũng không cần tốn sức như vậy.

Sở Văn nghe nói là sói, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Loài sói này gan nhỏ, trừ khi đói lắm mới liều mạng với người, vả lại, nếu liều mạng thật, đám người có súng có dao, lẽ nào lại sợ lũ sói chứ?

Nghe Thuận Tử nói: "Mấy nay thú rừng trong núi quả nhiên đều chạy ra ngoài hết, hồi bé tôi thấy mấy con sói Đông Bắc, sau này trên thôn còn tổ chức dân binh đi săn sói, từ đó không thấy nữa." Bàn Tử nói: "Dù sao tôi cũng chẳng lo, ai có súng thì lên." Đang nói, mấy cái bóng đen cách đó không xa chậm rãi bước lại gần từ trong bão tuyết.

Trần Bì A Tứ tuổi đã cao, tựa vào tảng đá, tay siết viên bi thép sẵn sàng xuất chiêu.

Đợi ba con sói đi gần lại.

Mọi người mới nhìn rõ, trên người chúng toàn những vết thương đỏ tươi, và trong bão tuyết, lông quanh vết thương đều đã đóng băng.

"Đợi một chút, đừng khai súng vội!" Thuận Tử gọi Hoa Hòa Thượng và Diệp Thần lại.

"Không khai súng thì nó vồ cắn người thì sao?" Diệp Thần là người hung hãn nhất trong ba đồ đệ của Trần Bì A Tứ, cũng kế thừa một số tính cách của ông.

Ví dụ như không tin tưởng bất kỳ ai, huống chi là sói.

"Đều là ra ngoài kiếm miếng ăn, gặp bão tuyết thì nấp một chút, nếu cứ bắt lúc này phải giết sói, ép chúng nó quá, nhỡ nó kéo cả người của chúng ta đi thì sao!" Thuận Tử tuy tay cầm súng, nhưng lời nói lại rất có lý.

"Diệp tử, bỏ súng xuống!" Lúc này, Trần Bì A Tứ ngồi phía sau khẽ động cổ tay, cất viên bi thép vào.

Sở Văn tựa lưng vào một hố tuyết, tay cũng từ từ nới lỏng con dao ngọc, đổi tay, dao ngọc biến mất trong tay trái.

Ba con sói Đông Bắc đối mặt với Sở Văn một lúc ở cự ly gần, thấy hắn cũng không có hành động gì.

Đám người và lũ sói ngầm hiểu ý nhau và tạm thời chung sống phía sau tảng đá, vừa đề phòng lẫn nhau.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn lên trời, vốn dĩ mây đen trên đầu không hề có ý định tan đi, ngược lại càng lúc càng dày đặc, đè nặng trĩu trên đỉnh đầu mọi người.

Cùng với tuyết không ngừng bị gió thổi, và thấy đám người cũng không có quá nhiều động tĩnh, nên ba con sói cũng từ từ lại gần đám người hơn.

“Hắc, mấy con súc sinh này thông minh ghê, chiếm địa bàn cũng biết từng chút từng chút một!” Hoa Hòa Thượng siết chặt khẩu súng trong tay, miệng giả vờ nói một cách thư thái.

“Đương nhiên rồi, chỗ đá của chúng ta tốt, càng đi về phía kia bão tuyết càng lớn, nếu là tao, tao cũng phải đi về phía này!” Bàn Tử cãi lại đã gần như là chuyện thường ngày của hắn.

Trong bão tuyết, tầm nhìn vốn đã kém.

Có thể nhìn thấy sói lúc này, chứng tỏ khoảng cách giữa hai bên chỉ khoảng ba bốn mét.

Kết quả là chỉ một lát sau.

Cùng với ba con sói dần dần lại gần Sở Văn, trái tim vốn đã hơi hạ xuống của mọi người lại bắt đầu lo lắng.

“Sở gia, tôi nói, có nên chen vào trong thêm chút nữa không?” Bàn Tử bắt đầu sờ dao.

Trong lòng mắng Thuận Tử: cái thằng lính giải ngũ này quá chính nghĩa, đối xử với sói cũng phải nhân đạo quan tâm, lũ súc sinh này có thể hiểu được sao?

Lúc này Sở Văn có thể nhìn rõ từng sợi lông trên người con sói kia, và những vết thương khủng khiếp trên người nó.

Nhưng không hiểu sao, hắn không cảm nhận được địch ý từ lũ sói.

Tai họa?

Theo lý mà nói, đàn sói Đông Bắc thường có mười mấy con một đàn, ít nhất cũng phải năm sáu con.

Nhưng nhìn bộ dạng này, có vẻ như chúng đã bị thứ gì đó đáng sợ truy đuổi và tan tác.

Lông trên lưng ba con sói dựng đứng, đôi mắt vàng xanh u ám nhìn

chằm chằm vào Sở Văn đang ở gần nhất.

"Sở, Sở gia…" Hạo Thiên Chân đang lo lắng muốn gọi Sở Văn, nhưng bị Tiểu Ca nhẹ nhàng nắm lấy mu bàn tay và lắc đầu.

Tiểu Ca ghé tai nói: "Mấy con sói không có chỗ đi này, không gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho cậu đâu, nếu giết, chỉ là chuyện chớp mắt thôi." Hạo Thiên Chân chợt hiểu ra.

Chương 216

Bị bão tuyết hành hạ đến mức thần kinh cũng trở nên căng thẳng, mấy con sói cũng có thể khiến mình sợ hãi.

Lúc này, Trần Bì Tam Thúc vốn dĩ vẫn luôn nhắm mắt đột nhiên ngẩng lên, vì thấy Sở Văn lại từ từ đưa tay về phía ba con sói đó.

Hòa Thượng trợn mắt há mồm: "Chẳng lẽ… lại coi sói như chó à?" Thuận Tử cũng bị hành động của Sở Văn làm cho kinh hãi.

Trong tình huống căng thẳng như vậy, đưa tay về phía sói, nếu không cẩn thận, sói sẽ cho rằng mình có ý tấn công, há mồm cắn một miếng, có khóc cũng chẳng có chỗ mà khóc!

Ai ngờ sau khi Sở Văn đưa tay ra, con sói đầu đàn trong ba con kia khẽ cong chân sau, lại từ từ dựa vào Sở Văn.

Cuối cùng, nó đặt trán lên lòng bàn tay Sở Văn, nằm xuống tại chỗ.

Điều khiến mọi người càng kinh ngạc hơn là hai con sói còn lại cũng từ từ đến gần Sở Văn, ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh hắn.

Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt nói: "…" Tiểu Ca cũng cau mày nói: "Áp chế huyết mạch sao?

Không, nếu là áp chế huyết mạch thì sẽ không thân mật như vậy." Thật ra Sở Văn cũng cảm thấy kỳ lạ.

Trong mắt lũ sói, đối với những người khác đều mang theo cảnh giác và địch ý, nhưng đối với hắn lại không hề có chút ý tấn công nào.

Vì vậy hắn vô thức đưa tay ra, thấy con sói đầu đàn từ từ đến gần, cúi đầu, dùng phần lông trên trán nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay Sở Văn.

Con sói dài khoảng chín mươi centimet, lúc này cuộn tròn nằm bên cạnh Sở Văn.

Sở Văn mới nhìn kỹ những vết sẹo trên người nó, lập tức hít một hơi khí lạnh!

"Vết sẹo tuyệt đối không phải do động vật gây ra!

Thi độc!!" Sở Văn buột miệng nói ra ngay lập tức.

"Hả?" Bàn Tử nghe vậy lập tức muốn sờ thử, nhưng không kịp thân mật, một con sói khác vốn đang nằm yên lành bên cạnh Sở Văn đột nhiên đứng dậy, nhe nanh múa vuốt về phía Bàn Tử!

Bàn Tử lập tức ngồi phịch xuống: "Mấy con súc sinh này, coi thường, ỷ mạnh hiếp yếu à?" Tuy Bàn Tử càu nhàu, nhưng quả nhiên không có bất kỳ hành động nào, nghiêng cổ hỏi Sở Văn: "Thi độc?

Sói trên người sao lại có thi độc?" Trần Bì A Tứ đứng sau mấy người, từ khi thấy lũ sói vây quanh Sở Văn, dường như coi hắn là chủ nhân, đã không còn bình tĩnh nữa.

Bây giờ nghe nói vết thương trên người sói lại có thi độc.

Vẻ mặt ông lão lập tức trở nên khó coi.

"Đúng vậy, thi độc." Sở Văn đưa tay nhẹ nhàng vén lông ở vết thương của sói, phát hiện may mắn là khi vết thương vừa hình thành không lâu, máu xung quanh đã bị đông cứng.

Nếu không, ba con sói đi đường dài như vậy, thi độc đã sớm công tâm mà chết rồi.

Sở Văn để ý, không chỉ một con sói, mà hai con còn lại cũng đều có vết máu trên người.

Vị trí vết thương lõm, cuối vết thương rộng.

"Không chỉ vết thương có thi độc, mà vết thương có lẽ là do móng

vuốt cào ra, vì đầu móng vuốt nhọn, bên dưới rộng." Sở Văn nhìn hai lần rồi lập tức đưa ra phán đoán của mình.

Thuận Tử nghe vậy, đột nhiên dựa người ra sau, ngơ ngác nhìn mọi người: "Cậu nhận ra thi độc?

Chẳng lẽ…" Bàn Tử nhân lúc hắn đang ngẩn ngơ, giật lấy khẩu súng trong tay hắn nói: "Thuận Tử huynh đệ, thật sự bất đắc dĩ, tôi đi trộm mộ, nếu không loạn, thì cậu dẫn tôi đến chỗ hẹn, tôi có thể giữ được mạng." "Không không không." Thuận Tử bây giờ dường như cũng không để ý đến khẩu súng trong tay, trợn tròn mắt nhìn Sở Văn, nói: "Không phải, làm gì thế, trong lòng tôi sớm đã có số rồi, người nào vào núi, lại còn thần bí như vậy, trừ đạo mộ thì không còn ai khác." Hắn muốn nhìn vết sẹo trên người sói, nhưng lại không dám: "Sở ca, xác định trên người sói có thi độc, có móng vuốt cào ra vết thương không?" Sở Văn thấy Thuận Tử dường như biết gì đó, bèn hỏi: "Cậu biết gì à?" "Tôi…" Khóe mắt Thuận Tử lập tức đỏ hoe, tuyết rơi và băng đá thổi vào mặt hắn, Sở Văn chợt cảm thấy có chút đáng thương.

Thuận Tử đỏ mắt nhịn rất lâu.

Mới mở miệng nói: "Các vị gia, nói thật, tôi không phải lính chính quy đâu, tôi bị quân đội đuổi ra khỏi quân đội rồi…" Nghe Thuận Tử nói, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, bảo hắn từ từ nói.

Thuận Tử hít một hơi nói: "Mười năm trước, tôi ở Quân khu Lan Châu làm lính, nghe nói động vật trong núi cũng giống như trận tử chạy ra ngoài hết, lúc đó bố tôi dẫn theo hai người thợ sắt vào núi săn bắn, kết quả đi bảy ngày, vẫn không về." "Bà con thôn báo cho tôi, sau đó tôi đặc biệt xin nghỉ phép về, vào núi tìm hơn mười ngày, cuối cùng ở một khu rừng chỉ tìm thấy thi thể của bố tôi…" Hắn toàn thân hơi run rẩy, đó không phải vì lạnh, mà là do cố gắng kìm nén cảm xúc

của bản thân.

"Bố tôi… thi thể của bố tôi lúc đó, bị đóng băng cứng ngắc, trên người toàn vết máu, quanh vết máu có một vòng màu đen, mặt toàn sương trắng, tôi dùng tay gạt lớp sương trên mặt bố tôi đi, phát hiện trong mắt toàn tia máu đen, trên mặt cũng toàn vân máu đen." "Tôi nghĩ cách mang thi thể về, chôn cất bố tôi, nhưng bà đồng trong thôn nhìn thấy, nói bố tôi không sạch sẽ… không thể vào tổ tiên…." Thuận Tử vốn đang nói rất tốt, nhưng nhắc đến lời bà đồng kia, cảm xúc thực sự không kìm được: "Mẹ kiếp, nói bố tôi, nói không sạch sẽ!" Hoa Hòa Thượng nhìn bộ dạng của Thuận Tử, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng không nói, dùng khẩu súng gãi gãi đầu mình.

"Thuận Tử, không sao, tiếp tục đi." Bàn Tử nắm lấy tay kích động của Thuận Tử, bảo hắn tiếp tục.

Thuận Tử mím chặt môi, nhìn những vết thương trên người ba con sói kia, hồi tưởng lại, toàn thân hắn khẽ run rẩy.

"Sau đó tôi nổ súng bắn bà đồng, bà ta chạy nhanh, chỉ bắn gãy một chân, sau đó người trong thôn muốn tìm tôi gây rắc rối, người trong quân đội tìm quan hệ bảo lãnh cho tôi, nhưng cũng không thể giữ tôi lại, tôi ở thôn cũng không ở được nữa, đành phải chuyển ra ngoài." "Vết thương trên người bố cậu…" Hạo Thiên Chân cũng cảm thấy khó cho Thuận Tử, nhưng trọng tâm của hắn là vấn đề thi độc.

"Sau đó có một vị đại gia nói với tôi, thi độc trên người bố tôi, cũng không rõ là thứ gì gây ra." Thuận Tử dần dần bình tĩnh lại sau khi nói rõ ràng cảm xúc: "Sở ca, thật ra tôi cũng không phải người dẫn đường du lịch, tôi là người đi săn trong núi, gần đây động vật trong núi phản ứng y hệt mười năm trước, nên khi người kia tìm tôi, tôi cảm thấy có thể có thể biết được, tôi mới nhận việc này, mang súng, dẫn họ vào núi!" "Bởi vì, bởi vì tôi muốn tự tay giết con súc sinh đã

hại chết bố tôi!" Thuận Tử nghiến răng ken két.

Sở Văn trầm mặc gật đầu nói: "Nếu có cơ hội, tôi sẽ để cậu báo thù cho bố." "Nhưng đó không phải là việc mà súc sinh có thể làm được." Sở Văn mượn dao của Hạo Thiên Chân, rạch một vết vào ngón tay mình, nhân lúc vết thương chưa lành, từng giọt từng giọt, nhỏ lên vết thương của ba con sói, miệng tiếp tục nói: "Sợ là thứ gì đó từ nơi chúng ta phải đến đã chạy ra ngoài." Bàn Tử nhìn máu của Sở Văn nhỏ lên người sói, trong lòng đau xót mà mắng thầm: "Mẹ nó, một giọt máu mười lăm ngàn, ba con súc sinh này đúng là gặp may…" Cuối cùng Bàn Tử không nhịn được nói: "Sở gia, hơi lãng phí, cứu sói làm gì?

Không sợ ba con sói bạc mắt sao?" "Sói sẽ biết ơn, đồng thời, lòng báo thù của sói cũng cực kỳ nặng." Sở Văn nhìn ba con sói trong lòng cảm khái, có lẽ động vật sẽ có một số khả năng cảm nhận kỳ diệu, không phải chúng cũng có thể mơ hồ biết rằng hắn mới có thể cứu chúng sao.

"Tôi cứu chúng, vì vết thương lành rồi, chắc chắn chúng sẽ quay lại tìm thứ đó." "Ý của cậu là, chúng ta theo chúng?" Lúc này, Trần Bì A Tứ vẫn luôn mở mắt lạnh lùng nhìn hắn mới mở miệng nói.

Chương 217

“Các vị độc giả đại lão.

Hôm nay thực sự không thể viết nổi nữa, xin các vị đại lão cho phép tôi nghỉ một chút, không thể viết mười chương, chỉ có thể tám chương.

Trước đó còn nợ các đại lão ba chương, tổng cộng năm chương, chúng ta sẽ bù sau.

Cảm ơn mọi người đã thưởng, phiếu nguyệt và thúc canh, tiểu đệ hổ thẹn.” Sở Văn không trả lời thẳng Trần Bì A Tứ, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào lông sói nói: “Theo được thì theo, không theo được, thứ đó chắc cũng sẽ chủ động tìm đến tôi thôi.” Gió lạnh gào thét.

Những lời vừa rồi xen lẫn trong bão tuyết, đặc biệt rợn người.

Những người khác đều không nói gì nữa, chín người cộng thêm ba con sói cứ im lặng nấp sau tảng đá, nhìn trời dần dần tối sầm lại.

Một trận bão tuyết kéo dài gần hơn năm tiếng đồng hồ.

Bão tan đi, cũng vì mây đều bị gió thổi bay hết, nên trên bầu trời đêm vạn lý không mây, sao sáng lấp lánh, mặt trăng hình lưỡi liềm, treo nghiêng trên trời.

Phía sau tảng đá lớn, ba con sói đứng dậy phủi phủi lớp tuyết và băng đá trên người.

“Hách… hách…” Chúng thở ra hơi trắng nhìn Sở Văn với lông mi và lông mày phủ đầy sương.

“Muốn đi thì đi nhanh lên, nhìn gì?

Muốn xin số liên lạc sao?” Bàn Tử vẫy vẫy tay về phía ba con sói.

Hạo Thiên Chân vươn vai, những tảng tuyết trên áo khoác rơi lả tả xuống: "Đều nói sói thông minh, giờ xem ra quả nhiên như vậy, như thể thông hiểu nhân tính vậy…" Ba con sói đi ra mười mấy bước, lại một lần nữa quay đầu nhìn về phía Sở Văn, cũng không biết đang nhìn cái gì.

Sau đó đột ngột quay đầu, lao đi trong ánh trăng.

Chớp mắt đã biến mất dưới một sườn tuyết, chỉ để lại một chuỗi dấu chân trên mặt đất.

"Ai, nếu không phải thịt sói khó ăn, thật sự muốn giữ lại một con làm lương khô…" Hoa Hòa Thượng thở dài.

Bàn Tử ngước mắt nói: "Cậu ăn sao?" "Ăn chứ, thịt sói phải biết chế biến, nếu không sẽ bị tanh, thớ thịt khá thô, nhưng khi đói thì ai quản chuyện đó chứ." Hoa Hòa Thượng vén áo, cài súng vào trong rồi nói với Thuận Tử: "Tiểu huynh đệ, bây giờ chúng ta còn bao nhiêu đường nữa đến cái lán kia?" "Không xa nữa rồi." Thuận Tử nhìn xung quanh, tự mình vác súng nói: "Ước chừng hai tiếng nữa, chúng ta tiếp tục đi, đến đó ngủ một giấc thật ngon." Ánh sao chiếu rọi trên tuyết trắng ngút ngàn, đường đêm ngược lại sáng sủa hơn nhiều so với những khu rừng ở Quý Châu.

Vừa rồi trải qua trận bão tuyết quấy nhiễu, sự lo lắng ban đầu của mọi người khi mới vào Trường Bạch Sơn cũng không còn nữa.

Thuận Tử cũng không biết nghĩ gì, miệng khẽ ngân nga một bài hát du dương: "Thương hải luân hồi ấy, Trường Bạch Sơn hùng vĩ.

Bao nhiêu người thấy dung nhan thần bí.

Trời ban thi từ đất, đất vẽ họa trên trời.

Theo ánh trăng đi ơi, nhất định phải dừng chân." Tiếng hát hòa cùng tiếng bước chân lạo xạo trên tuyết của mọi người, lại có một

cảm giác bình yên trước bão tố sắp đến.

Đi lâu, đến khi ánh mắt của Bàn Tử đã có chút lơ đễnh, Thuận Tử chỉ vào một con dốc nhỏ cách đó không xa mà hét lên: "Đó!

Đó rồi!" Mọi người vừa nghe, lập tức dồn sức đi về phía con dốc nhỏ.

Đến gần, nhìn thấy một cái lán nhỏ rách nát, trên nóc có một cái lỗ thủng, lộ ra vài đoạn thép đã biến dạng cắm ra ngoài.

Hoa Hòa Thượng cau mày nói: "Cái lán này cũng quá nát rồi, sắp đổ rồi chứ." Thuận Tử vừa tháo ba lô trên người xuống, vừa cầm một đống củi không biết chất từ bao giờ ở góc lán nói: "Khoảng hai năm trước cũng thế, hai năm rồi còn chưa đổ, thì giờ cũng không đổ đâu." Bàn Tử ném ba lô xuống, xoa tay nói: "Mẹ nó, đông cứng cả người lão tử rồi, may mà có củi." Hắn đưa tay giúp Thuận Tử nhặt củi, kết quả lập tức ngây người tại chỗ: "Củi, toàn bộ đều ướt…" Thuận Tử nhận củi ướt từ tay Bàn Tử đang ngẩn người, rồi lấy ra một chai rượu nhỏ từ trong lòng.

"Hắc u!

Huynh đệ, cũng biết sống quá, giấu rượu à?" Bàn Tử lập tức liếm liếm môi cười hì hì nói: "Không có lửa, trời lạnh uống chút rượu làm ấm người, thoải mái hơn gì bằng?" Kết quả Sở Văn dựa vào ba lô cười nói: "Đó là cồn nồng độ cao trên sáu mươi độ, muốn vĩnh viễn ở lại Trường Bạch Sơn xinh đẹp này thì cứ uống đi." "Cái gì?" Vẻ mặt vui mừng trên mặt Bàn Tử lập tức biến mất.

Thấy Thuận Tử đổ cồn lên củi ẩm ướt, sau đó thành thạo dùng bật lửa châm một cái.

"Phụt" một tiếng, một ngọn lửa nhỏ bùng lên.

Ngay sau đó, một làn khói không ngừng cuồn cuộn từ lỗ thủng trên

nóc lán bị gió hút đi.

Chưa đầy vài phút, đống lửa trước mặt đã cháy rực.

"Các vị lão ca, các vị gia, cứ ngủ trước đi, lát nữa để lại một người thay ca cho tôi." Thuận Tử ôm súng ngồi xổm trước ngọn lửa, từ khi kể chuyện về cha mình, tâm trạng của Thuận Tử vẫn luôn không tốt.

Có lẽ càng đến gần sự thật, con người càng trở nên nhạy cảm.

Cuối cùng Tiểu Ca gật đầu: "Đến giờ thì gọi tôi, tôi sẽ thay ca." Khi con người quá lạnh, chỉ cần hơi ấm một chút, cơn buồn ngủ sẽ lập tức ập đến.

Sở Văn vốn cũng muốn kiên trì thêm một chút, nhưng ngồi cạnh lửa, hắn mơ màng ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ lộn xộn, lúc mơ thấy Hoắc Tú Nhi, lúc lại mơ thấy Hạo Thiên Chân biến thành một ông lão mặc quan phục thời Minh, mơ mãi, đột nhiên cảm giác như lại trở về trên con thuyền ở ngôi mộ dưới đáy biển, đứng cạnh A Ninh, cảm nhận sóng biển không ngừng xô lắc con thuyền cá cũ nát.

Lắc lư mãi, Sở Văn đột nhiên mở mắt, hóa ra Tiểu Ca đang lay cánh tay hắn.

Chương 218

"Thứ đó đến rồi…" Tiểu Ca giơ ngón tay lên môi ra hiệu cho Sở Văn giữ im lặng.

Bên ngoài lán, truyền đến tiếng động lạ "rít rít…" Nghe thấy tiếng động lạ bên ngoài lán, Sở Văn lập tức tỉnh táo.

"Thấy rồi sao?" Hắn dùng khẩu hình hỏi Tiểu Ca, đống lửa bên cạnh kêu lách tách.

Tiểu Ca gật đầu, dùng chân nhẹ nhàng đá Bàn Tử.

"Ư?" Bàn Tử mở mắt, thấy Tiểu Ca và Sở Văn đang nín thở lắng nghe âm thanh bên ngoài, cũng giữ nguyên tư thế nằm không động đậy, chỉ có nhãn cầu đảo loạn.

"Rít rít…" Âm thanh không ngừng quay quanh cái lán mấy vòng, dường như rất kiên nhẫn.

Sở Văn liếc mắt nhìn, những người khác đều đang ngủ, ông lão Trần Bì A Tứ cũng nhắm mắt, nhưng nhãn cầu lại khẽ rung động dưới mí mắt.

"Ông già quỷ này, rõ ràng đang giả vờ ngủ, chắc chắn cũng đã tỉnh rồi!" Sau đó, tiếng "rít rít" kia đột nhiên im bặt.

Tiểu Ca rút Hắc Kim Cổ Đao ra, buông cánh tay Sở Văn, cả người ngồi xổm trên đất, giữ một tư thế sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Nếu có thể nghe thấy âm thanh đó liên tục thì tốt.

Nhưng âm thanh vừa ở bên tai, lại đột nhiên biến mất.

Lúc đó con người không thể ngừng suy nghĩ lung tung, thứ đó, đi đâu rồi?

Lúc này, Sở Văn đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên.

Ở cái lỗ thủng trên nóc lán, đột nhiên tuyết mịn bắt đầu rơi lả tả xuống, tim hắn thắt lại!

Thứ quỷ quái đó lại lên mái nhà sao?

Sau đó ở chỗ lỗ thủng với mấy thanh thép cắm ra, Sở Văn nhìn thấy một chùm lông thô ráp trông giống tóc, nhưng lại không phải tóc, thẳng tắp rủ xuống!

Tay trái xoay một cái, dao ngọc nắm chặt trong tay.

"Chỗ này cũng có Cấm Bà sao?" Không thể nào!

Hình ảnh Cấm Bà vừa hiện lên trong đầu Sở Văn, lập tức bị phủ quyết, Cấm Bà không thể xuất hiện ở núi tuyết được.

Tóc của Cấm Bà nhìn mượt mà hơn chùm lông thô ráp này nhiều.

Cùng với chùm lông đó càng lúc càng rủ xuống, Sở Văn nhìn thấy một đôi mắt.

Đôi mắt đó không có con ngươi đen, chỉ có một lớp màng trắng bệch, giống như nhãn cầu của người chết bị lật ngược vậy!

"Đinh" một tiếng, một viên bi thép hung hãn bắn vào chỗ thanh thép ở lỗ thủng, thứ quỷ quái đó bị giật mình, rít lên một tiếng gào thét chói tai về phía Trần Bì A Tứ, như thể xé toạc cổ họng vậy!

Cả khuôn mặt nó cũng lộ ra!

Mặt không lớn.

Nhưng da trên mặt nhăn nheo, trắng bệch trắng bệch, miệng há to, bên trong toàn màu đỏ máu!

Một đoạn cánh tay lộ xương chìa ra, giơ móng vuốt cào mạnh một đường tạo ra âm thanh chói tai trên thanh thép.

“Xem đây!” Tiểu Ca dùng tay dồn lực vào vai Sở Văn, cả người cầm dao lao lên!

Kết quả chùm tóc đó cùng với đôi mắt “soạt” một cái rụt trở lại!

“Bàn Tử!

Cẩn thận!” Sở Văn một cước đạp văng cái lán, nhìn thấy Tiểu Ca đang đuổi theo phía trước không xa.

Phía trước Tiểu Ca, thứ kia, đang chạy rất nhanh trên tuyết!

“Ông lão, không sao chứ!” Lúc này tất cả mọi người đều bị âm thanh của thứ đó làm cho tỉnh táo hoàn toàn, Diệp Thần việc đầu tiên khi mở mắt là nhìn về phía Trần Bì A Tứ.

“Không sao.” Trần Bì A Tứ lại nhét tay vào ống tay áo.

Đợi khi đuổi ra khỏi cửa lán, không thấy bóng dáng Tiểu Ca và Sở Văn nữa.

Chỉ còn lại những dấu chân mờ nhạt trên mặt đất.

“Phì!” Hoa Hòa Thượng nhổ một bãi nước bọt xuống đất, vừa nãy quá dữ dội, đầu óc cảm thấy hơi mơ hồ, quay trở lại lán, nói: “Muộn rồi, cái thằng họ Sở và cái thằng câm kia đuổi đi rồi, chúng ta không theo kịp đâu.” Thuận Tử lúc này lo lắng nói: “Thứ đó là cái gì?

Tiếng kêu quái dị như vậy thảm khốc?

Chương 219

Bố tôi bị nó hại sao?" Trần Bì A Tứ quay người lại, lẩm bẩm nói: "Thứ kia vừa rồi, tóc như lông màu nâu, mặt người như da quả ổi trắng bệch, mắt trắng, miệng máu như bồn, móng sói như lưỡi dao, dài hơn bốn thước… Chẳng lẽ là Thi khẩu uất?" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thấy không đuổi kịp Sở Văn và Tiểu Ca, bèn quay lại lán, vừa vặn nghe Trần Bì A Tứ nói.

"Tứ a công, Thi khẩu uất là cái gì?" Hạo Thiên Chân biết sở dĩ Tam Thúc để Trần Bì A Tứ dẫn đội là vì ông lão tuy xảo quyệt hiểm độc, nhưng hơn hẳn ở chỗ những món đồ cổ ông ta trộm được còn nhiều hơn Bàn Tử bán.

Trần Bì A Tứ dường như đang hồi tưởng.

"Cả đời lão phu cũng chưa từng thấy, chỉ là phỏng đoán, khi còn trẻ ta đã trộm được một cuốn tạp ký từ một ngôi mộ đại quan nhà Minh, trên đó có ghi chép về thứ này." "Trên đó ghi, Thi khẩu uất là quỷ, không phải quái, tập trung ở một chỗ, là quỷ sinh ra sau khi oán khí nồng đậm có linh tính, một loại quỷ chuyên nhặt thi cốt ở nơi hoang dã." Nghe Trần Bì A Tứ nói, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử rụt cổ lại.

"Ông lão, vậy… thứ kia vừa rồi, không phải zombie, cũng không phải yêu quái, thuần túy là quỷ sao?" Bàn Tử vẻ mặt không tin.

"Đúng vậy, Thi khẩu uất oán khí sâu đậm, nhưng không có thi thể, nên nó vẫn luôn nhặt thi cốt trên hoang nguyên, trên cuốn tạp ký đó ghi, xương cốt trên người nó có thể là xương sói, hoặc có thể là xương người, nếu gặp thi thể chim chóc, thậm chí còn có thể ghép lông vũ lên người." "Nói trắng ra là một con quỷ rách nát!" Bàn Tử

chen vào nói.

“Nhưng trong sách đó cũng nói, phàm gặp Thi khẩu uất nhặt xác người, tuyệt đối phải tránh xa, nếu không sẽ gặp tai họa đổ máu!” Trần Bì A Tứ nói xong, đột nhiên cười với Hạo Thiên Chân: “Hai người bạn kia, đuổi đi vội vàng quá, tôi còn không kịp gọi lại.” “Ông lão!…” Bàn Tử lập tức không thể kìm nén được nữa, lời chưa dứt, đột nhiên dừng lại không nói, ngược lại “hắc hắc” một tiếng cười.

Trần Bì A Tứ ngược lại bị phản ứng của Bàn Tử làm cho có chút kỳ quái: “Cười gì?” “Ông lão vừa nãy không gọi lại đúng là đúng rồi, bởi vì hai người vừa đuổi đi kia, cũng không phải đèn cạn dầu đâu.” Bàn Tử nói xong lại ngồi về chỗ cũ.

Ngược lại Hạo Thiên Chân trong lòng lo lắng, ngồi bên cạnh Bàn Tử nói: “Thi khẩu uất, chẳng lẽ thế giới này thật sự có thứ đó!

Quỷ được ghép từ thi cốt nhặt được?

Một con quỷ có linh tính được kết từ oán khí cực kỳ nồng đậm?!” “Hừ, nghe lão già kia nói nhảm đi, trừ Đồng Thụ Chi ra, tôi thật sự không tin trên đời này có quỷ kỳ lạ!

Oán khí ngưng kết?

Trường Bạch Sơn tạo hóa chung thần tú, lấy đâu ra nhiều oán khí như vậy.” Bàn Tử bĩu môi nói.

Hạo Thiên Chân lần này thật sự không ngây thơ như Bàn Tử.

Nhìn giọng điệu của Trần Bì A Tứ không giống nói dối, căn cứ vào miêu tả của ông ta, trước đó khi Thi khẩu uất gào thét, Hạo Thiên Chân thực sự nhìn thấy toàn thân nó dường như đều được ghép lại từ nhiều thứ.

Khuôn mặt trắng bệch như xác khô, có chút giống móng sói, và có lông màu nâu giống tóc nhưng không phải tóc người.

“Tôi lại cảm thấy, ông lão kia không nói dối, cái Thi khẩu uất này có phải từ ngôi mộ của hoàng đế dưới kia chạy ra không, mấy hoàng đế này xây mộ, tất cả những người xây mộ đều bị bắt chôn theo, có lẽ trong Trường Bạch Sơn thực sự có nơi oán khí cực kỳ ngút trời.” Bàn Tử nói: “Mặc kệ là cái gì, dù sao Tiểu Ca và Sở gia đều đuổi đi rồi, chúng ta cũng không đuổi kịp, lo lắng cũng vô ích, chờ thôi.” Thấy Hạo Thiên Chân vẻ mặt lo lắng, hắn bèn nói thêm một câu: “Cậu cũng đừng lo lắng nữa, nếu hai người đó đuổi đi đều chết rồi, thì chúng ta cũng đừng chạy, ở lại đây chờ thứ kia quay lại giết chúng ta luôn.

Đám người chúng ta ở âm phủ địa phủ gặp mặt xong, cũng chạy ra nhặt nhặt xác nát lại tốt hơn!” Hạo Thiên Chân bị lời nói không đâu vào đâu của Bàn Tử chọc cho bật cười.

Cũng đúng, nếu hai người kia đều không được, thì ai có thể được chứ?

Sau khi bị Thi khẩu uất làm náo loạn như vậy, tất cả mọi người trong lán cũng không ngủ được nữa, đều nhìn đống lửa trước mặt mà ngẩn ngơ, cũng không biết đang nghĩ gì.

Nói về Sở Văn, ngay khi vừa đuổi ra khỏi lán, hắn đã thấy Tiểu Ca chạy ở phía trước.

Hắn cũng không hề do dự mà bám sát theo sau.

Trên nền tuyết có ba dấu chân sâu sâu nông nông.

Một lát sau, Sở Văn đuổi kịp Tiểu Ca: “Thứ đó là gì?” “Không biết!

Nhưng tôi luôn cảm thấy quen thuộc.” Tiểu Ca nói xong, hai người càng lúc càng gần cái Thi khẩu uất đầy lông nâu kia.

Cái Thi khẩu uất đó chạy qua sườn tuyết, phía trước là một khu rừng cây khô phủ tuyết.

“Không thể để nó vào rừng, nếu không sẽ mất dấu!” Sở Văn hét lên.

Lúc này, Thi khẩu uất sắp đến rìa rừng, đột ngột quay người, há miệng rít lên một tiếng quái dị nữa về phía hai người!

Sở Văn lần này nhìn rõ!

Cái mặt trắng bệch đó hóa ra là một khuôn mặt người chết, nhưng khuôn mặt đã bị xé toạc, nên mới giống như một cái miệng đầy máu vậy.

Thi khẩu uất gào xong một tiếng, nhảy vọt một cái, cỏ cây dưới thân sụp đổ, hóa ra là một cái hang nhỏ không biết do dã thú nào đào ra!

Sở Văn và Tiểu Ca đuổi đến cửa hang, Thi khẩu uất đã biến mất.

“Phía trước cậu biết không?” Sở Văn nhớ lại bộ dạng kinh khủng của thứ đó vừa nãy, không khỏi một lần nữa xác nhận với Tiểu Ca.

“Không biết, khí tức quen thuộc.” Tiểu Ca cất con dao trong tay, nhìn cái hang dưới chân hỏi: “Có muốn vào không?” Sở Văn nói: “Bàn Tử…” Lời còn chưa dứt, thấy thân hình Tiểu Ca kêu lách tách một trận, rồi hắn nhảy một cái, thẳng tắp chui vào cái động nhỏ kia.

“Tôi đặc biệt rốt cuộc đã biết tại sao mỗi lần cậu đều mất tích!” Sở Văn nhìn bóng dáng cuối cùng của Tiểu Ca mà thầm mắng một tiếng.

“Chẳng có tổ chức, chẳng có kỷ luật gì cả.” Nói xong, hắn quay đầu nhìn về hướng cái lán một vòng, trong lòng nghĩ lại, có Trần Bì A Tứ và mấy người kia ở đó, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tạm thời chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

Thế là hắn nghiến răng, cũng nhảy xuống động.

Lối vào động không lớn, chắc là do dã thú đào ra, Sở Văn khi vào hơi bị kẹt người.

Chương 220

Nhưng bên dưới cửa động khá rộng, Sở Văn vùng vẫy một lúc, trượt xuống đáy, hai chân chạm đất.

Sau khi chạm đất, Sở Văn bây giờ không chắc thứ kia vừa rồi là quỷ, nhưng vừa vào động huyệt, giác quan thứ sáu bẩm sinh của con người nhanh chóng cảm nhận được sự khó chịu rõ ràng.

Cảm giác khó chịu này, Sở Văn đã từng trải nghiệm một lần.

Trong hang động Đồng Thụ, khi bị đuôi của Chúc Cửu Âm đánh rơi xuống cái hố chứa xác chết kia, lúc đó trong hố chứa đầy hàng trăm thi thể đã hóa tro, dưới chân toàn bộ là dây xích sắt đồng buộc chìm trong nước, vừa rơi xuống nước, lòng hắn bồn chồn, da đầu tê dại, cảm giác đó giống hệt cảm giác hiện tại.

"Oán khí." Tiểu Ca khẽ nói bên cạnh: "Bên trong có vô số oán khí." Sở Văn cảnh giác quét mắt xung quanh.

Thi khẩu uất vừa nhảy vào bên trong không biết đã đi đâu, có lẽ trong mộ thất có cơ quan thông đạo ẩn có thể dẫn đến nơi khác.

Một ngôi mộ thất nhỏ bằng đá, nhưng lại không giống mộ thất lắm.

Bởi vì bên trong không có bích họa, không có quan tài, cũng không có đồ tùy táng bị vỡ.

Giữa mộ thất nhỏ bày một cái bệ đá dài khoảng ba mét, rộng hai mét, bệ đá được điêu khắc tinh xảo, trên đó có những rãnh máu giống như phù văn.

Sở Văn càng nhìn càng kinh hãi: "Bệ đá chắc chắn là cổ vật, bề mặt đều đã bao tương." Bao tương có nghĩa là đã trải qua không biết

bao nhiêu năm, bề mặt bệ đá được mài giũa vô cùng bóng loáng.

Chẳng lẽ có người thường xuyên ngủ trên đó?

"Màu đen tím, chất liệu bệ đá…" Sở Văn vừa nói, vừa nhìn sang bên cạnh, kết quả cơ bắp khóe mắt khẽ giật.

Bệ đá không phải là đá bình thường, xung quanh đều là màu đá nguyên thủy, chỉ có bề mặt bệ đá là màu đen tím, có nghĩa là… "Máu đã thấm vào bệ đá." Tiểu Ca lấy đèn pin soi lên đó rồi nói.

Tim Sở Văn đập thình thịch, hình như hắn đã biết đây là nơi nào rồi.

Tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên chân mềm nhũn, hình như giẫm phải cái gì đó, Sở Văn cúi đầu nhìn, hóa ra là một xác sói.

Không phải là ba con sói đã thấy trước đó, vì thời gian con sói này chết ước chừng đã hơn một ngày rồi.

Tiểu Ca ngồi xổm xuống, lật thi thể con sói lên, phát hiện trên người con sói quả nhiên có những vết cào y hệt như mấy con trước đó, hơn nữa, cổ họng và nội tạng của sói đều bị rỗng tuếch, chỉ còn lại một thân xương và thịt mềm nhũn chất đống bên trong.

Theo xác sói nhìn về phía trước, Sở Văn phát hiện gạch đá trên mặt đất đã không còn màu sắc ban đầu, đều là màu đen tím.

Cũng không biết những vết máu này đã lưu lại bao nhiêu năm rồi, Sở Văn biết, để đạt được hiệu quả như vậy, nếu không có mười năm tám năm ngâm lâu trong máu, thì căn bản không thể hình thành được.

Giống như một khối đá thấm máu được khai quật từ Lũng Tây vài năm trước.

Đội khảo cổ địa phương đã phát hiện một quan tài máu thời Tần sơ, khi mở ra, phát hiện bên trong quan tài toàn vết móng tay, chứng tỏ

chủ nhân ngôi mộ đã bị chôn sống trong quan tài đá, khi thi thể được phát hiện, toàn thân đều ngâm trong một loại chất lỏng nhớt giống như máu và nước xác.

Trong tay hắn nắm một khối đá chạm khắc nội bộ được gỡ ra từ quan tài đá.

Trong lúc dọn dẹp quan tài và vận chuyển thi thể, nó rơi ra khỏi tay hắn, được nhân viên khảo cổ phát hiện.

Ban đầu, mọi người tưởng khối đá có hình dáng độc đáo này là hổ phách hoặc đá quý gì đó.

Sau này mới phát hiện, nó chỉ là một khối đá bình thường, chỉ là bị máu thấm lâu năm, mới biến thành màu sắc đó.

Bên trong, Sở Văn nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Ca, phát hiện y đang nhìn chằm chằm vào mặt đất mộ thất mà không nói một lời.

"Cậu đang nhìn gì?" Hắn đi đến bên cạnh Tiểu Ca, nhìn thấy trên mặt đất mộ thất rải rác một đống đồ sắt, đều đã rỉ sét không thành hình, không nhìn ra hình dáng ban đầu.

"Tôi càng lúc càng cảm thấy nơi này kỳ lạ, đây có phải là nơi ở của con quái vật mặt trắng kia không?…" Sở Văn từ khi vào đây, toàn thân trên dưới đều có một cảm giác rợn tóc gáy.

Tuy với thực lực hiện tại, hắn sẽ không quá để tâm đến những con zombie thông thường, nhưng cảm giác đáng sợ thì vẫn đáng sợ, sẽ không vì hắn mạnh lên mà giảm đi nửa phần.

"Đúng rồi, Tiểu Ca, oán khí vừa nãy, từ đâu ra vậy?" Sở Văn hỏi.

"Những cảnh tượng có thể khiến cậu đột nhiên cảm thấy đáng sợ, hoặc khó chịu, hoặc toàn thân tê dại, chân mềm nhũn, đều có nghĩa là có oán khí." Tiểu Ca từ dưới đất nhặt một ít thứ giống đất bỏ vào tay xoa xoa, rồi ngửi ngửi.

Nghe Tiểu Ca nói, Sở Văn lập tức hiểu được cái gọi là oán khí.

Ví dụ như khi con người đang trên đường về nhà, hoặc đột nhiên tỉnh giấc trên giường, hoặc có lẽ đi ngang qua một căn phòng bệnh nào đó trong bệnh viện, vốn dĩ đang bình thường không có gì, nhưng ngay lập tức sẽ cảm thấy da đầu tê dại, sợ hãi.

Tuy cũng không biết mình đang sợ cái gì, nhưng sẽ lập tức không dám động đậy.

Theo cách nói của Tiểu Ca, có nghĩa là nơi đó có oán khí không nhỏ, cũng có thể là thứ quỷ quái đột nhiên kinh hãi rồi.

Sở Văn hít một hơi thật sâu, toàn bộ tâm tư đều chìm đắm trong cảm giác của mình, từ từ đi một vòng quanh bệ đá.

Cảm nhận lớp lớp lông tơ dựng đứng và nổi da gà ở gáy và cánh tay, sau đó đột ngột dừng lại, mở mắt, dậm dậm chân, dưới chân truyền đến một trận âm vang yếu ớt.

"Ở đây, những oán khí đó là sâu đậm nhất, cảm giác sợ hãi của tôi đến từ phía dưới." Sở Văn ngẩng đầu nhìn Tiểu Ca.

Chương 221

Tiểu Ca ngồi xổm xuống, dùng tay nhẹ nhàng gõ gõ vào tấm đá dưới chân.

Sở Văn tai động, sau đó nói: "Cơ quan ở mặt bên của bệ đá!" Đồng thời Tiểu Ca đưa tay sờ xuống phía dưới bệ đá, cũng không biết đã chạm vào cái gì, đột nhiên một tiếng "rầm" cực lớn!

Chắc là tiếng tấm đá hoặc tấm sắt rơi mạnh xuống đất.

Tiếng động lớn vang vọng trong mộ thất yên tĩnh nghe đặc biệt đáng sợ, tấm đá dưới chân Sở Văn, không biết từ lúc nào đã lặng lẽ mở ra.

Bên dưới truyền đến một làn sóng nhiệt cao hơn nhiệt độ mộ thất một chút.

Đó chính là nơi khiến hắn cảm thấy đáng sợ.

"Còn sáu chương, viết tiếp." Làn sóng nhiệt cổ xưa mang theo một mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Tiểu Ca cau mày.

Sở Văn nói: "Trường Bạch Sơn là núi lửa hoạt động, bên dưới chắc hẳn có suối nước nóng ngầm, những người xây dựng nơi này đã lợi dụng suối nước nóng ngầm, không biết đã làm gì, nhưng tôi mơ hồ cảm thấy nó chắc chắn có mối quan hệ mật thiết với nơi chúng ta sắp đến." Tiểu Ca hai tay chống sang hai bên, sau đó cả người trượt vào lối đi ngầm dưới tấm gạch đá đó.

Sở Văn lắc đầu, sau đó đi theo, trong lòng lại nghĩ: "Không phải cậu đã cho tôi lợi ích, mà mỗi lần gặp nguy hiểm đều đứng ra che chắn cho tôi trước sao?" Hai người trượt xuống một con dốc nghiêng

không lâu, đã đến một địa cung rộng rãi hơn.

Không đúng.

Không phải địa cung.

Vừa đặt chân xuống, Tiểu Ca dùng đèn pin soi xung quanh, Sở Văn cau mày: "Không phải mộ thất, đây là một nhà lao!

Một nhà lao khổng lồ, phong cách thời Minh!" Dựa vào kiến thức hệ thống cung cấp, Sở Văn ngay lập tức nhận ra bố cục nhà lao.

Thạch thất bên trên hầu như không có bất kỳ manh mối nào, nhưng vừa vào đây, phong cách điển hình thời Minh sơ, nhà lao có mái đôi tường đôi, tuy không giống như nhà lao chính quy thời Minh, vẽ ly hãn trên cột trụ, hoặc trang trí bằng dược liệu, khiến cho cả nhà lao đơn giản hơn rất nhiều.

Nhưng bên trong nhà lao có nhà lao bằng đá và giếng nước, máng nước dùng cho tù nhân, phong cách kiến trúc đó tuyệt đối là cách xây dựng của người Hán thời Minh.

Nhà lao thời Minh!!

Trong lòng Sở Văn đột nhiên nảy ra một khả năng, tim hắn đập thình thịch: Chẳng lẽ là quỷ do Uông Tàng Hải gây ra hồi xưa sao?

"Hệ thống nói Uông Tàng Hải chưa chết, và bảo tôi giết Uông Tàng Hải, chẳng lẽ con quái vật mặt trắng vừa rồi là hắn?" Nhưng Sở Văn cũng chỉ nghĩ vậy thôi.

"Không thể nào, tuyệt đối không đơn giản như vậy, với thủ đoạn vô song của Uông Tàng Hải, hắn sẽ tự biến mình thành bộ dạng không ra người không ra ngợm như vậy sao." Sở Văn hiện tại không biết Thi khẩu uất vừa nãy định tấn công gần cái lán là gì, nên chỉ suy đoán lung tung ở đây.

Nhiệt độ trung bình của địa lao cổ đại gần như có thể đạt khoảng ba mươi độ C, tương đương với nhiệt độ nóng nhất vào mùa hè ở phương Bắc.

Giẫm trên mặt đất, lòng giày đều có chút tê dại.

Nhìn xung quanh, từng gian từng gian nhà lao, trong mỗi nhà lao, ít nhất có một hoặc hai xác khô.

Cả địa lao rộng gần hơn năm trăm mét vuông, mỗi nhà lao chủ yếu bằng đá, phía trước dựng những cây gỗ có đường kính ít nhất ba mươi centimet để ngăn những xác khô đó bò ra.

"Hơn một trăm gian nhà lao sao?" Sở Văn quét mắt một lượt, trong lòng ước tính sơ bộ số lượng nhà lao.

Hắn biết nói chuyện với Tiểu Ca bên cạnh cũng không ra được kết quả gì.

Thế là hắn cũng như một người bình thường bắt đầu xem xét từ gian nhà lao đầu tiên.

Càng xem, Sở Văn càng cảm thấy kinh hãi.

Nhìn trang phục trên người những xác khô đó không giống đặc điểm thời Minh, lại có chút cảm giác của dân tộc thiểu số, nhưng trang phục trên người những xác khô đó thực sự quá ít, thêm vào đó đã nhiều năm trôi qua, quần áo cũng đã rách nát chỉ còn lại một ít vải vụn.

Quan trọng hơn, những xác khô này không có một cái nào là người bình thường.

Hiện tại Sở Văn mới đi qua ba gian nhà lao, xác khô trong gian nhà lao đầu tiên có bốn cánh tay, trước khi chết bốn bàn tay nó siết chặt cây gỗ lớn phía trước, thoạt nhìn còn tưởng là một con nhện khổng lồ.

Trong mộ thất thứ hai có hai xác khô, nhìn ra là một người lớn, một đứa trẻ.

Tương tự, xác khô cũng kỳ dị.

Xác khô người lớn đó một cánh tay bị chặt đứt ở cổ tay, cánh tay còn lại có một cái móng vuốt đã khô héo nối vào cổ tay, không nhìn ra là động vật gì, trước khi chết nó dùng đôi móng vuốt đó mổ bụng mình, và trên móng vuốt quấn đầy ruột.

Trong môi trường cực kỳ nóng bức như vậy, ruột đó đã khô lại thành hình dáng thô như sợi chỉ quấn quanh móng vuốt khô.

Đứa trẻ bên cạnh chui đầu vào bụng xác khô, chỉ có thân thể còn lại bên ngoài, trên xương cụt nối liền một cái đuôi, nhưng lông trên đuôi đã rụng hết, chỉ còn lại xương trơ trụi.

Trong mộ thất thứ ba có lẽ là một xác khô nữ.

Tứ chi của cô ta bị xích sắt buộc vào những thanh gỗ xung quanh, ngực bị mổ toang, tất cả xương sườn đều bị lật ra ngoài, dường như trước khi chết, có người đã nghiên cứu kỹ cấu tạo bên trong của cô ta.

Chương 222

Tiếp theo, nếu những nhà lao tương tự như vậy có gần một trăm gian, một phần nhỏ nhà lao trống rỗng, tất cả các nhà lao còn lại, đều có những xác khô hình dáng kỳ dị như vậy.

Cũng không biết là do nhiệt độ trong địa lao quá cao hay là do Sở Văn trong lòng quá chấn động.

Tóm lại từ khi vào đây, mồ hôi trên đầu hắn vẫn luôn nhỏ xuống.

Lúc này, Sở Văn liên tưởng đến cái bệ đá trên đỉnh đầu đã bị máu thấm thành màu đen tím, và những món đồ sắt rỉ sét không nhìn ra được gì ở bên cạnh.

Hắn lẩm bẩm nói: "Nơi này e rằng là một phòng thí nghiệm tám trăm năm trước, không, là phòng phẫu thuật, hoặc là cái thứ sang tâm bệnh cuồng Uông Tàng Hải kia chuyên môn xây dựng ở đây để nghiên cứu liệu con người và động vật có thể cộng sinh được không!" Sở Văn bây giờ gần như có thể khẳng định chắc chắn về nơi mình và Tiểu Ca đang ở.

Đồng thời cũng kinh ngạc vì hành động của Uông Tàng Hải.

Từ bệ đá thấm máu trên đỉnh đầu, đến nhà lao khủng khiếp đầy oán khí bên dưới bệ đá, Sở Văn nhìn những xác khô đó trong nháy mắt, đều không thể tưởng tượng được những xác khô đó đã trải qua nỗi đau đớn như thế nào trước khi chết.

Nhưng đồng thời, nghi vấn cũng xuất hiện.

Đầu tiên, cái thứ quái vật mặt trắng có tóc đó, tại sao lại biết Uông Tàng Hải có một nhà lao ngầm như vậy trong vùng tuyết Trường Bạch Sơn rộng lớn.

Sau đó hiện tại Sở Văn cũng không thể xác định liệu những vật thí nghiệm này, sau khi chết có bị bỏ lại ở đây không?

Hay Uông Tàng Hải đã rời đi khi chúng còn sống.

Uông Tàng Hải đã có được thông tin từ những thí nghiệm này?

Hay không thu hoạch được gì từ đó?

Tiểu Ca không có bất kỳ biểu cảm nào đi qua bên cạnh hắn, từng cái từng cái nhìn những xác khô kỳ quái trong những nhà lao đó như có điều suy nghĩ.

Bước chân của y đột nhiên dừng lại.

"Sở Văn, nhìn kìa." Sở Văn không chút do dự, lập tức tiến lên hai bước đến bên cạnh Tiểu Ca.

"Một xác khô…." Sở Văn tâm thần chấn động!

Một thi thể bị phân tách hoàn toàn, nhưng hình như không được tổ hợp lại, một đầu người hung dữ, và một xác khô trông giống thân hổ, cùng với từng đoạn từng đoạn móng sói nằm rải rác trong nhà lao.

"Muốn ghép ra thứ gì đó, có lẽ là thứ cậu đã từng nhìn thấy." Sở Văn nhìn cảnh tượng này, trong lòng tổng đã có chút phỏng đoán về việc Uông Tàng Hải tại sao lại gây ra một địa lao ở đây.

"Ý cậu là sao?" Tiểu Ca nghiêng đầu, hiếm khi mở miệng hỏi.

"Tôi không rõ lắm, nhưng, một đại sư phong thủy cổ đại, trí thông minh vượt xa cả thời đại, tại sao lại đột nhiên muốn nhốt tất cả mọi người ở đây, thử nghiệm các loại cộng sinh giữa người và động vật?" Tim Sở Văn đập nhanh hơn.

"Nếu là tôi, vậy chắc chắn Uông Tàng Hải đã nhìn thấy một sinh vật nào đó khiến hắn cảm thấy khó hiểu, nên mới điên cuồng thử nghiệm!" "Những trò đùa ngây thơ đó, đối với tôi là người hiện đại có

lẽ là một câu chuyện cười, nhưng đối với người thời đó, có lẽ là một hướng đi khác cần khám phá!" Sở Văn nuốt một ngụm nước bọt nói: "Nên tôi cảm thấy, trong mắt hắn, tất cả những việc hắn làm đều không có khái niệm tàn nhẫn hay không tàn nhẫn, hắn sẽ cảm thấy cái chết của những người này, nếu có thể khiến một loài vật mới xuất hiện, vậy thì tất cả đều đáng giá." Đang nói, hắn đột nhiên toàn thân chấn động.

Tiểu Ca thấy Sở Văn không nói gì nữa, cũng cảm thấy kỳ lạ: "Sao vậy?" Sở Văn kinh ngạc nhìn tất cả mọi thứ trong nhà lao đó, lẩm bẩm nói: "Hèn chi, hèn chi, Sơn Hải Kinh: Tây Vương Mẫu Mẫu, đội thắng hổ xỉ, hữu báo vĩ, huyệt xử, trong Sơn Hải Kinh, hình tượng Tây Vương Mẫu Mẫu nửa người nửa thú, trên đó ghi: hình dạng như người, đuôi báo răng hổ giỏi kêu gào, tóc bồng đội thắng, người trước mặt đây…" Tiểu Ca cau mày nói: "Ý của cậu là, Uông Tàng Hải đã nhìn thấy hình tượng Tây Vương Mẫu Mẫu nửa người nửa thú, nên thế giới quan của hắn đã bị chấn động lớn, nên mới điên cuồng thử nghiệm khả năng này ở đây sao?" Sở Văn gật đầu: "Chắc chắn không sai!

Ban đầu Uông Tàng Hải nghĩ đến cách này, sau đó phát hiện cách này không thể thực hiện được, nên mới bắt đầu thử nghiệm các phương thức khác." Dường như một tia sét lóe lên trong đầu Sở Văn.

Tây Vương Mẫu Mẫu là người thời thượng cổ, Uông Tàng Hải lại là người thời Minh?

Có thể gặp mặt sao?

Nếu Uông Tàng Hải thật sự đã gặp Tây Vương Mẫu Mẫu, vậy chẳng phải, Tây Vương Mẫu Mẫu thật sự ở trạng thái trường sinh sao?

"Đúng, đúng, đúng." Sở Văn nhất thời chỉ cảm thấy cuối cùng đã

giải quyết được một phần nhỏ của bí ẩn này: "Chắc chắn là thông qua một phương thức nào đó đã nhìn thấy Tây Vương Mẫu Mẫu nửa người nửa thú, nên mới có hành động như vậy, nguyên nhân của hành động này, là vì muốn trường sinh như Tây Vương Mẫu Mẫu!" "Đến nỗi sau này phát hiện thử nghiệm nhiều lần đều thất bại, nên mới đi khắp nơi thu thập tư liệu trường sinh, ví dụ như Đồng Thụ Chi, ví dụ như mộ Đại Vu Sư!" Tiểu Ca gật đầu: "Vậy, đây là địa điểm thí nghiệm đầu tiên nơi Uông Tàng Hải vừa nảy sinh ý nghĩ muốn trường sinh sao?" "Có khả năng!" Sở Văn gật đầu.

Đồng thời, trong nội tâm hắn, còn có một suy đoán khác.

Tại sao Uông Tàng Hải lại chọn Trường Bạch Sơn để làm những thí nghiệm này, có phải vì Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn, Uông Tàng Hải đã nhìn thấy từ trong Đồng Môn không?

Từng chút từng chút, Sở Văn cảm thấy Uông Tàng Hải dường như không còn thần bí như vậy nữa.

Một loạt các hành động đều dần dần được hé mở, giống như lật một cuốn sách cũ đã cất giữ tám trăm năm.

"Rầm" lại một tiếng động lớn!

Làm Sở Văn bị xáo trộn suy nghĩ, sau đó đột nhiên thầm nghĩ không ổn.

"Ai đã đóng cửa lối đi bí mật bên trên?" "…" Tiểu Ca một lần nữa rút Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra.

Ở nơi tối tăm trước mặt hai người, con Thi khẩu uất vừa dẫn đường kia chậm rãi bò ra, giữa đám lông nâu, trên khuôn mặt trắng bệch như xác khô của nó hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Dường như nó đang nhìn hai món đồ sưu tầm hoàn hảo vậy.

Ngay sau đó nó vẫy vẫy móng vuốt, đột ngột lao về phía Sở Văn!

Chương 223

Sở Văn thấy thứ quái dị đó lao về phía mình, bèn lập tức giơ chân đá.

Kết quả động tác của nó cực kỳ nhanh, không những tránh được một cú đá của Sở Văn, đồng thời còn né được một đao của Tiểu Ca!

"Tên này động tác nhanh hơn trước nhiều quá!" Sở Văn kinh hãi.

"Có lẽ vì ở đây có nhiều xác khô như vậy, đã cung cấp cho nó oán khí cực kỳ mạnh mẽ!" Tiểu Ca tranh thủ nói một câu, đồng thời vung đao nhìn về phía sau!

"Oành!" Liên tục ba thanh gỗ nhà lao bị Hắc Kim Cổ Đao chém đứt, cái Thi khẩu uất đó không biết đã trốn vào nhà lao nào, chờ đợi một đòn chí mạng.

"Tiểu Ca!

Đây là nhà lao, nên chắc chắn lối ra ở thạch thất vừa nãy cũng có cơ quan!

Cậu đi tìm đi, thứ này giao cho tôi!" Sở Văn tay trái lấy dao ngọc từ trong nhẫn ra trao sang tay phải.

"Cẩn thận!" Tiểu Ca gật đầu.

Nói xong thân hình Tiểu Ca lóe lên, lao về phía lối đi ngầm vừa trượt xuống!

Sở Văn dao ngọc lập tức xuất hiện trong tay, từ từ lùi lại phía sau, đồng thời mắt quan sát tứ phía, tai lắng nghe bát phương.

Đột nhiên gió bên trái có tiếng động lạ, Sở Văn vung dao chém sang trái, một cái đầu lâu xác khô bị chém làm đôi: "Quỷ vật lại biết

ném đồ vật!" Đang nói, đột nhiên một khuôn mặt trắng bệch, mắt trắng trợn ngược treo trên thanh gỗ ngang của nhà lao, thẳng tắp vung về phía mặt Sở Văn.

"Chết đi cho tao!" Sở Văn ngửa người ra sau, một đao chém bổ lên, kết quả sau một đao, trong bóng tối chỉ có mấy chùm lông bị chém đứt!

Cái Thi khẩu uất đó gào thét nhảy nhót khắp nhà lao rộng lớn, nhìn cái thân thể kỳ dị của nó, Sở Văn chỉ cảm thấy một cái đầu hóa thành hai cái đầu!

"Không phải con quái vật do Uông Tàng Hải chế tạo đã thành tinh rồi chứ!" Hắn vừa lùi vừa hét về phía Tiểu Ca: "Cơ quan lối ra tìm thấy chưa?" Nhưng bên Tiểu Ca không có tiếng trả lời.

Sở Văn cảm thấy không ổn, trong lòng lo lắng, nên lập tức lùi lại, kết quả vừa lùi, cái Thi khẩu uất đó lập tức xông lên tấn công.

"Oành oành!" Hai đao chém đổ hai nhà lao nhỏ, lập tức bụi đất bay tứ tung, thêm vào đó bên trong rất nóng, Sở Văn lại từ bên ngoài vào, quần áo trên người dày cộp không tiện, mồ hôi dính vào người rất khó chịu.

Mặc dù vậy, cái Thi khẩu uất đó cũng bị Sở Văn chém đứt một chân.

Nó dường như không cảm nhận được bất kỳ đau đớn nào, chỉ dùng ba chi còn lại quấn vào một thanh lan can gỗ, vẻ mặt trên mặt là nụ cười quỷ dị đó, dường như ngoài cười và gào thét ra, nó không có bất kỳ cảm xúc nào khác.

Sở Văn biết, nếu không giết thứ này, e rằng cũng không thể thoát thân, quan trọng hơn, không biết tại sao bên Tiểu Ca cũng không nói gì!

“Oành!” Phía sau chấn động!

“Bên này cũng có một con!” Giọng Tiểu Ca đột nhiên truyền đến!

“Mẹ kiếp!

Bây giờ mới nói ra, vừa nãy hỏi không trả lời!” Sở Văn và Tiểu Ca đồng thời lùi lại, thẳng lưng tựa lưng vào nhau.

“Vừa nãy miệng ngậm đèn pin, không rảnh.” Thiên phú hài hước lạnh lùng của Tiểu Ca cuối cùng cũng bị Sở Văn kích hoạt rồi!

“Được!

Nếu đã vậy, thì dứt khoát chém hết rồi đi, thứ này lại không phải một con, tôi lo Bàn Tử bên kia sẽ gặp rắc rối!” Ngay lập tức, Sở Văn liếc mắt nhìn thấy bên cạnh Tiểu Ca quả nhiên xuất hiện một con Thi khẩu uất khác, hắn chợt phản ứng, vừa nãy vẫn luôn đuổi theo một con!

“Mau giải quyết!” Sở Văn nói xong, thân hình không còn lùi lại, ngược lại lao thẳng về phía Thi khẩu uất.

Môi trường tối om, quá thích hợp!

Đặc biệt là Thi khẩu uất có một khuôn mặt trắng bệch lớn, nên trong bóng tối rất rõ ràng, Sở Văn cũng không nói ba bảy hai mốt, từng đao từng đao đều chém về phía mặt Thi khẩu uất!

Chưa đầy vài giây, móng vuốt của thứ đó va vào dao ngọc, móng vuốt lập tức bị dao ngọc chém đứt!

Sau đó một tiếng gào thét quái dị, mặt trắng mắt trắng gần như dán vào mặt Sở Văn!

“Chết đi!” Sở Văn múa một đường đao hoa, dao ngọc trực tiếp từ phía sau vai quăng ra, chính diện chuẩn xác chém đầu xác khô của Thi khẩu uất làm đôi!

Ngay lúc đó, bên Tiểu Ca vang lên một tiếng hừ nhẹ!

Lại một cái đầu Thi khẩu uất lăn dưới chân Sở Văn.

"Xong rồi sao?

Không bị thương chứ!" Sở Văn lập tức lao về phía Tiểu Ca, kết quả nhìn thấy ngực y bị móng vuốt sắc nhọn của Thi khẩu uất cào một nhát mạnh.

"Tốc độ của thứ đó quá nhanh, tứ chi đều có thể vặn vẹo kỳ dị, nên không thể phòng bị được." Sắc mặt Tiểu Ca trắng bệch, nhưng khí thi trong vết thương ở ngực đang được huyết mạch nhanh chóng chữa lành.

Chương 224

"Nói trắng ra là quá yếu." Sở Văn đỡ lấy y nói: "Không thì, tôi đang làm gì thế này?" Tiểu Ca: "…" Lúc này, ai lại yếu chứ?

"Đi thôi, chúng ta đã chậm trễ đủ lâu rồi, bây giờ nên quay về thôi!" Hai người trước sau, đi về phía lối đi ngầm vừa trượt xuống, kết quả thân hình Tiểu Ca đột nhiên cứng đờ.

"Thứ đó lại sống lại rồi!" Sở Văn kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy cái Thi khẩu uất bị chém đôi đầu, lại vặn cổ mình xuống, nhét cái đầu vừa bị Tiểu Ca chém xuống vào trong thân mình.

Sau đó cái đầu đó bị nhét hơi lệch, mặc dù lệch, nụ cười trên đầu xác khô vẫn không hề giảm bớt, ngược lại miệng há to hơn!

Nhảy vọt một cái, lao lên lưng Tiểu Ca.

Sở Văn một lần nữa vật chất hóa ra dao ngọc, vững vàng chém vào đầu xác khô của Thi khẩu uất.

"Nắm được quy luật vận động của nó rồi, thứ này cũng không đến nỗi nào!" Sở Văn thản nhiên giả vờ ngầu trước mặt Tiểu Ca, trong lòng vô cùng sảng khoái!

"Mau đi!

Tôi cảm thấy nó sống lại rồi!" Ở ngực Tiểu Ca, bông gòn áo khoác ngoài toàn bộ bị xé rách lòi ra, đồng thời trên đó có vết máu.

Nghe Tiểu Ca nói xong, Sở Văn cũng cảm thấy oán khí phía sau lưng vẫn chưa tan biến.

Tiểu Ca chống nửa thân mình vào vách tường đá, dùng sức đẩy mạnh một khối gạch đá nào đó trên tường!

Tiếng động lớn lại một lần nữa vang lên!

"Lúc nãy vốn có thể mở sớm hơn, chỉ là cái thứ kia đột nhiên xuất hiện!" Tiểu Ca cũng không khách khí, địa đạo vừa mở ra, y liền chui vào trước tiên.

Sở Văn mặt mày mông lung, trong lòng thầm nghĩ: "Lúc nghiêm túc thì xung phong đi trước, đến khi chạy thì cũng chạy trước luôn à!?" Sau khi Tiểu Ca vào, Sở Văn cũng không do dự.

Hai người không lâu sau, lại quay về căn phòng đá trung tâm đặt đài đá màu đen tím.

"Lửa!" Tiểu Ca thở hổn hển, vết thương trên người y trông có vẻ nghiêm trọng hơn tưởng tượng một chút.

Sở Văn móc bật lửa từ túi ra, Tiểu Ca cầm lấy bật lửa xong, liền ném thẳng xuống địa đạo!

"Biết sợ lửa?" "Tôi biết, tôi cảm thấy quen thuộc!" Tiểu Ca hoàn thành xong, lại một lần nữa kéo cơ quan dưới đài đá, đường hầm bí mật dưới chân lập tức đóng lại!

"Chúng ta về hội họp với Bàn Tử trước đã, xem bọn họ có biết đường của mấy thứ này không!" Sở Văn đỡ Tiểu Ca, một lần nữa quay lại trên nền tuyết.

Trông thấy vô vàn ánh sao lần nữa, có một loại cảm giác không chân thực.

Con quái vật kia giết cũng không chết, trong hàng trăm phòng giam có vô số thi khô, rốt cuộc Uông Tàng Hải đã để lại bao nhiêu bí mật đang chờ được khai quật.

Sở Văn lại nhớ tới nhiệm vụ hệ thống giao: "Giết Uông Tàng Hải!

Câu này ý tứ là sao đây?". … Khoảng hai mươi phút sau, Sở Văn

cuối cùng cũng đỡ Tiểu Ca về tới túp lều!

Bàn Tử từ xa nghe thấy tiếng bước chân, lập tức cùng Hạo Thiên Chân bước ra khỏi túp lều: "Mẹ nó!!

Tiểu Ca không phải chứ, lại bị thương rồi!!" gã la lớn đầy kinh ngạc.

Hạo Thiên Chân liền có chút cạn lời: "Tiểu Ca, thương…".

"Không sao, với thể chất của cậu ấy, nghỉ ngơi một ngày cơ bản sẽ ổn thôi!" Sở Văn giao Tiểu Ca cho Hạo Thiên Chân, sau đó hỏi: "Từ lúc tôi đi, trong túp lều không có chuyện kỳ lạ nào xảy ra chứ!".

Bàn Tử lập tức nói: "Có chứ!

Cái…".

Kéo Sở Văn hơi đi xa một chút rồi nói: "Anh bạn Sở, cái lão già đó, cái thứ vừa đuổi theo ra ngoài tên là Thi Khẩu Uất!

Một loại quỷ mặt nát, do oán khí ngưng tụ mà thành." Sở Văn nghe xong nheo mắt: "Thi Khẩu Uất?

Do oán khí ngưng tụ mà thành?

Chẳng trách giết không chết, chỉ cần oán khí vẫn còn, vậy thì nó có thể không ngừng ngưng tụ lại, thứ này đã phá vỡ lẽ thường rồi, quỷ sao?".

"Không." Bàn Tử nói: "Lão già đó nói, cái gọi là oán khí thực ra có khác biệt với quỷ, oán khí là cảm xúc mãnh liệt ảnh hưởng đến từ trường, sau đó sẽ sinh ra một số thứ kỳ lạ khó mà tưởng tượng được." "Nói nửa ngày, không phải quỷ sao!" Sở Văn nói.

"Ngoài ra, tôi cảm giác lão già kia biết thêm một số thứ khác, vừa đi là liền vênh váo, mẹ nó lúc nãy còn hả hê lắm!" Bàn Tử lập tức mách lẻo với Sở Văn.

Sở Văn đứng yên nghe xong, đẩy Bàn Tử ra, đi thẳng về phía túp lều.

Vừa thấy Trần Bì A Tứ, hắn lập tức hỏi: “Trần lão gia tử, chuyện về Thi Khẩu Uất lúc nãy là sao vậy?”.

Chương 225

Lão già ngậm một điếu thuốc vừa châm vào miệng, mặt mày khoái trá nói: "Vậy là đuổi kịp rồi sao?

Hắc, có người bị thương à?

Thế Thi Khẩu Uất đâu?

Chạy mất rồi?".

"Chém rồi!" Sở Văn ngồi đối diện Trần Bì A Tứ, mỉm cười nói: "Lão gia tử, theo vai vế mà nói, ông hơn Hạo Thiên Chân hai đời, hơn Ngô Tam Thúc một đời.

Nhưng không hiểu sao, ông luôn cho tôi một cảm giác cực kỳ khó chịu.

Vốn dĩ tôi coi ông là tiền bối nên có phần nhường nhịn, nhưng từ giờ trở đi, nếu có chuyện gì ông biết rõ mà cố tình che giấu, vậy thì đừng trách tôi không khách khí!".

Thuận Tử, Phan Tử, Hoa Hòa Thượng và những người khác đang ngồi cạnh đống lửa nghe Sở Văn nói xong, lập tức kinh ngạc!

Trần Bì A Tứ là ai chứ!

Là người tàn nhẫn nhất, tính cách ngang ngược nhất trong Cửu Môn, giờ lại bị một thanh niên như Sở Văn công khai giáo huấn, sao mà nhịn được chứ!!

"Sư phụ!" Hoa Hòa Thượng phản ứng nhanh nhất, trong nháy mắt bật dậy khỏi mặt đất, sau đó rút súng chĩa vào Sở Văn!

"Ê!

Ê!

Ê!

Làm gì đấy!

Làm gì đấy!

Mẹ nó cậy có súng mà ức hiếp người à?" Bàn Tử thấy người ta cầm súng chĩa vào đầu Sở Văn, lập tức nổi giận: "Có bản lĩnh thì đừng dùng súng, chơi kỹ năng thật sự đi!".

Trần Bì A Tứ vốn mặt không biểu cảm, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn bỗng từ từ lộ ra mấy chiếc răng màu vàng nâu, người hiểu lão đều biết, Trần Bì A Tứ đang cười.

"Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, nhưng từ xưa súng đạn bắn chim đầu đàn.

Tiểu huynh đệ, vừa nãy lời cậu nói với lão già này, hình như có chút mùi đe dọa thì phải?

Lão già này tuổi đã cao, tai không rõ, hay là cậu còn trẻ, nói nhầm lời rồi?".

Sở Văn ngẩng mắt nhìn khẩu súng đen ngòm cách trán nửa mét.

Hắn cũng lộ ra nụ cười trắng nhởn nói: "Lão gia tử, còn việc ông nghe có rõ hay không chúng ta tạm không nói, ngược lại đồ đệ của ông, hình như được dạy dỗ không biết lễ phép cho lắm." Hoa Hòa Thượng rốt cuộc không nhịn được nữa, lập tức tiến nửa bước, dùng súng dí vào đầu Sở Văn, vẻ hung tợn lộ rõ.

Vốn là đồ đệ của Trần Bì A Tứ, chuyện giết người phóng hỏa chỉ cần động chạm đến lợi ích của gã thì đều dám làm, giờ lại bị một thằng nhóc tân binh đạo mộ cười nhạo, lập tức thu lại vẻ khách khí bề ngoài: "Thằng nhóc họ Sở, ai không biết lễ phép hả?".

Nụ cười trên mặt Sở Văn càng đậm hơn.

Vốn dĩ Thuận Tử đang đứng luống cuống một bên nhìn nụ cười trên mặt hắn, bỗng nhớ tới câu nói của Sở Văn vào ban ngày: "Đừng bao giờ dùng súng chĩa vào tôi, vừa rồi suýt nữa là tiêu rồi, hiểu không?".

Nhưng bây giờ!

Thằng đầu trọc kia lại dí súng vào đầu Sở ca rồi!

Bàn Tử nhìn cảnh tượng này, lập tức nhớ lại cảnh tượng Sở Văn từng bị người ta dùng súng chĩa vào dưới cây đồng xanh, kết quả người đó cuối cùng bị vặn gãy cổ.

Gã cũng không nghĩ mọi chuyện sẽ phát triển đến mức này.

"Kia, mọi người đều là người được Ngô Tam Gia mời đến giúp đỡ, hà tất phải làm căng thẳng đến vậy chứ?" Phan Tử ho khan hai tiếng, đứng ra muốn làm người hòa giải.

Kết quả đúng lúc này, nụ cười trên mặt Sở Văn bỗng lạnh đi.

Ánh mắt hắn không rời khỏi mặt Trần Bì A Tứ một khắc, nhưng tay hắn lại nhanh đến mức tất cả mọi người đều hoa mắt!

Gần như trong nháy mắt, hắn đứng dậy khỏi mặt đất, nắm chặt cổ tay Hoa Hòa Thượng, tiếng kêu đau của Hoa Hòa Thượng còn chưa kịp thốt ra.

Sở Văn tay trái vặn một cái, tiện tay rút con dao bên hông Bàn Tử ra!

Ánh dao loáng lên dưới ánh lửa, trong lòng Bàn Tử bỗng có thêm một khẩu súng, đồng thời khẩu súng đó còn dính một bàn tay người.

Trần Bì A Tứ lúc này mới phản ứng, tay phải lão lập tức muốn đưa ra từ trong tay áo, nhưng Sở Văn quá nhanh!

Quá nhanh!

Chương 226

Viên cương châu trong tay Trần Bì A Tứ kẹp giữa ngón cái và ngón giữa, kết quả lại bị ánh dao làm lóe mắt, khi lão nhìn rõ lại thì Sở Văn đã ngồi trở lại mặt đất.

Tiếng kêu đau của Hoa Hòa Thượng mới thoát ra khỏi cổ họng, gã cảm thấy tay phải đau nhói!

Vừa định cúi đầu nhìn tay.

Nhưng lại thấy trời đất quay cuồng, một tiếng "phanh", đầu gã rơi xuống đất.

Tiếng kêu thảm thiết vốn chỉ mới ra được nửa chừng thì im bặt.

Sau khi đầu gã rơi xuống đất, gã há miệng, mắt chớp chớp, tận mắt nhìn thấy chân mình, sau đó hai chân từ từ 'phịch' một tiếng quỳ xuống! ! !

Trần Bì A Tứ vạn vạn không ngờ rằng, đệ tử của lão, lại trong nháy mắt, không những đứt tay, đứt cổ, mà tuyệt kỹ cương châu đã làm nên danh tiếng của lão lại còn chưa kịp thoát khỏi tay!

Mấy tên đồ đệ khác đều ngây ngốc nhìn cái đầu của Hoa Hòa Thượng rơi trên mặt đất, ngớ người không nói lời nào.

Chỉ thấy đôi mắt trên cái đầu Hoa Hòa Thượng trợn tròn, vẻ mặt khó tin, ba giây sau, ánh mắt bất động.

Chết rồi.

Phụt!

Máu từ cổ Hoa Hòa Thượng bắn mạnh ra, hơi nóng bắn tung tóe lên người Trần Bì A Tứ và hai tên đồ đệ còn lại.

“Trước khi nói chuyện, nếu không thể dạy đồ đệ của ông biết lễ phép, vậy thì phương pháp tôi dạy, có thể sẽ hơi thô bạo một chút.” Sở Văn ném con dao của Bàn Tử xuống đất, vang lên tiếng loảng xoảng.

Cả hiện trường im lặng như tờ.

Bất kể là Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, hay Diệp Thần, và tên đồ đệ Quách Phong bên phía Trần Bì A Tứ, tất cả đều rơi vào trầm mặc.

Phụt!

Phụt!

Mọi người chỉ có thể cảm nhận tiếng tim đập của mình, thậm chí quên cả hô hấp.

Chuyện gì vừa xảy ra?

Hoa Hòa Thượng cầm súng chĩa vào đầu Sở Văn, rồi sao nữa?

Hai tên đồ đệ của Trần Bì A Tứ từ từ xoay cổ, nhìn lão gia tử một cái, trong đó Diệp Thần tay từ từ mò xuống bên hông.

Sở Văn nhìn về phía hắn, chỉ một cái nhìn.

Tay Diệp Thần lập tức rời khỏi người, cúi người thật xa: “Sở… Cái đó, hiểu lầm, tôi hút điếu thuốc…”.

Mí mắt Trần Bì A Tứ giật liên hồi, nhịp tim của lão còn nhanh hơn mí mắt.

“Lão gia tử, chuyện lễ phép tôi đã nói rồi, tiếp theo, tôi muốn hỏi.” Sở Văn nhẹ nhàng gõ ngón tay lên mặt dao trên mặt đất, phát ra âm thanh có nhịp điệu.

“Vừa rồi tôi còn trẻ, nói nhầm lời?

Vì lão rồi, tai không rõ sao?” Điếu thuốc trong tay trái lão già vẫn

cháy, chỉ là tàn thuốc sắp cháy đến đầu ngón tay.

Hai bên quai hàm lão gồ lên, cơ mặt hơi run rẩy nói: "Tôi… tôi lão rồi, tôi không nghe rõ." Sở Văn gật đầu: "Vậy thì tôi, một văn bối, xin nhắc lại một lần nữa, tiếp theo nếu có chuyện gì ông biết rõ mà cố tình che giấu, vậy thì đừng trách tôi không khách khí!

Được không?".

Điếu thuốc trên tay lão già đã cháy đến ngón tay, lão theo bản năng hất tay, ném điếu thuốc vào người Diệp Thần, Diệp Thần không dám động đậy, trơ mắt nhìn đầu thuốc cháy thủng một lỗ nhỏ trên áo lông vũ.

"Được, tuyệt đối sẽ không còn che giấu nữa." Trần Bì A Tứ nói xong câu này, sống lưng vốn thẳng tắp của lão như bị rút gân, dáng vẻ già nua hiện rõ.

"Vậy tốt." Sở Văn chỉ vào Diệp Thần nói: "Dập đầu thuốc đi, súng đưa cho Bàn gia bên kia, sau đó kể cặn kẽ cho tôi nghe chuyện Thi Khẩu Uất." Sở Văn vừa dứt lời, thấy Diệp Thần đột ngột bật dậy khỏi mặt đất, rũ đầu thuốc trên áo xuống, rút súng từ thắt lưng ra kính cẩn đưa cho Bàn Tử.

Bàn Tử nhận lấy súng, quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân một cái.

Trong khoảng thời gian dài tiếp xúc với Sở Văn, Bàn Tử chưa từng thấy Sở Văn bá khí, tàn nhẫn đến vậy.

Có vẻ gã đã hiểu tại sao Tiểu Ca lần đầu tiên gặp Sở Văn lại gọi là "bất tường" (không may mắn)!

"Thằng họ Sở, may mà là anh em của mình!" Hạo Thiên Chân tim đập nhanh, vì y thấy thân thể Hoa Hòa Thượng không còn đầu vẫn đang phun máu ra ngoài!

Chương 227

"Tiểu Ca, Sở gia không phải có chút gì đó rồi sao?" Y nhỏ giọng nói với Tiểu Ca mặt mày tái nhợt.

Tiểu Ca nhắm mắt lại, mồ hôi lạnh toát ra trên trán và cổ, nghiến răng nói: "Lấy bạo trị bạo, lấy sát trị sát, chẳng phân biệt gì." Sở Văn đợi sau khi Diệp Thần và Quách Phong đều đã giao súng trong tay cho Bàn Tử, hắn cũng đưa con dao cho Bàn Tử.

Thực ra giết Hoa Hòa Thượng không phải là ý định ban đầu của hắn.

Sở Văn chỉ muốn Trần Bì A Tứ biết nặng nhẹ một chút, đừng cứ ở đó ỷ già mà lên mặt.

Lần đạo mộ này, mục đích mà Ngô Tam Thúc mời mọi người đến là để dẫn đường cho mọi người.

Kết quả sau đó, lão lại coi Sở Văn và nhóm người là những tân binh mới vào nghề, kẻ này không coi ra gì, kẻ kia khinh thường.

Sở Văn nhịn từ trên xe lửa, nhịn đến bây giờ, biết khi Bàn Tử nói lão già kia có chút hả hê, hắn quyết định không nhịn nữa.

Cho nên mới cảnh cáo Trần Bì A Tứ, để lão già đừng động đến những suy nghĩ lệch lạc nữa.

Nhưng hành động của Hoa Hòa Thượng thuần túy là tự tìm đường chết.

Người khác cầm súng từ xa chĩa vào Sở Văn đều là cấm kỵ, nhưng gã lại dám giơ súng dí vào trán Sở Văn.

Hoa Hòa Thượng đã dám làm như vậy, vậy thì Sở Văn cũng không ngại dùng máu của gã để cho Trần Bì A Tứ và hai tên đồ đệ khác biết

thêm một chút kiến thức.

Không phải có súng là không sợ.

Cần phải xem súng rốt cuộc nằm trong tay ai, và cần phải xem nòng súng đang chĩa vào ai, rốt cuộc là người nào!

Hiện tại xem ra, hiệu quả dường như không tệ chút nào.

Đối với những người động một chút là thích chơi tiểu xảo, hoặc luôn thích dùng vẻ hung hãn đối mặt với người khác.

Chỉ khi gặp người hung hãn hơn, họ mới cân nhắc thu liễm lại.

Giết một Hoa Hòa Thượng, để ba người còn lại ngoan ngoãn một thời gian thực ra cũng rất tốt.

Tiếp theo, Trần Bì A Tứ dùng giọng điệu già dặn một lần nữa kể lại chi tiết về Thi Khẩu Uất, sau đó Sở Văn biết rằng thứ quỷ quái này có thể thực sự là do oán khí của tất cả các thi khô trong nhà tù Minh triều đó ngưng kết thành.

Không biết một mồi lửa của Tiểu Ca có đốt cháy rơm khô trên sàn nhà tù, có thể thiêu chết hai thứ quỷ quái đó không.

"Sở gia, xin lỗi, tôi có mắt không biết Thái Sơn, nếu có chỗ nào đắc tội với ngài, tôi xin bồi tội." Diệp Thần và Quách Phong thấy Sở Văn vẫn đang suy nghĩ, nhìn nhau một cái rồi chủ động giảng hòa.

Tim Phan Tử trước đó đập thình thịch giờ cũng dần bình tĩnh lại.

Gã không khỏi trong lòng một lần nữa đánh giá lại nhận thức về Sở Văn.

Từ biểu hiện của Sở Văn trong mộ Đại Vu Sư ở Quý Châu, gã cảm thấy Sở Văn là một nghệ nhân đạo mộ thế hệ mới có gan, có thực lực, đầu óc minh mẫn, thân thủ cũng không tệ, cuối cùng hành động chủ động để Bàn Tử lấy minh khí từ trong túi ra, càng chứng tỏ

hắn cũng hiểu được nhân tình thế thái trên giang hồ.

Nhưng chỉ trong chớp mắt vừa rồi, một người sống sờ sờ đã mất mạng trong tay Sở Văn.

Chết một cách gọn gàng và dứt khoát đến vậy.

Lại còn dám đối mặt đe dọa Trần Bì A Tứ.

Phan Tử lập tức quyết định nếu gặp Tam Thúc sau này, phải lập tức kể chuyện này cho y nghe.

Tất cả mọi người có lẽ đều có nhận thức quá phiến diện về hắn, bình thường người này nho nhã lịch sự, tính cách không tệ, nhưng một khi bị chọc giận thật sự, e rằng sẽ biến thành một sát thần chưa từng thấy, còn hung ác hơn cả Trần Bì A Tứ lúc trẻ.

Sở Văn không để ý đến hai người chủ động bước lên xin lỗi, hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, quay sang Thuận Tử nói: "Thuận Tử huynh đệ, vốn dĩ phải xuất phát rồi, nhưng bạn tôi bị thương nhẹ, cần phải nghỉ ngơi thêm một chút." Thuận Tử được sủng ái mà kinh sợ, vốn đã hơi không dám nói chuyện với Sở Văn, nhưng thấy Sở Văn lại dùng giọng điệu bình thường nói chuyện với mình, đặc biệt còn nói "Thuận Tử huynh đệ" bốn chữ đó, chứng tỏ hắn không có thành kiến với mình.

"Sở ca, không thành vấn đề, muốn nghỉ bao lâu cũng được, nhưng…".

Thuận Tử nghiến răng: "Cái xác vừa đuổi theo ra ngoài đó, bố tôi không phải chết trong tay nó chứ?".

Sở Văn lắc đầu nói: "Khó nói, nếu bố cậu chết trong tay nó, e rằng cậu sẽ không thấy được thi thể toàn vẹn." Hắn nhớ đến cái thi thể chó sói bên cạnh đài đá đó, cổ họng bị xé nát, ruột gan cũng không còn.

Đoán chừng hai Thi Khẩu Uất đó giết sống vật nào thì đều sẽ có

kết cục như vậy.

Thuận Tử nghe xong, khi bố gã chết, trên mặt toàn vết máu đen, cho nên có phải do Thi Khẩu Uất làm hay không, tạm thời khó mà kết luận.

Sở Văn đứng dậy, đi đến bên cạnh Bàn Tử.

"Sở gia, vừa rồi chiêu vung dao đó của cậu đẹp thật đấy, khi nào dạy tôi với, sau này gặp mấy cái thứ rắc rối gì đó, vung hai cái như vậy, Bàn gia tôi có thể vung thẳng vào mặt mấy thứ rắc rối đó!" Trong lòng Bàn Tử cuối cùng cũng thoải mái hơn rồi.

Đúng vậy mà!

Mọi người ra ngoài hành tẩu giang hồ, phải biết phối hợp.

Chương 228

Một bên cứ gây rắc rối cho bên kia thì sao mà được, quan trọng nhất, Bàn Tử hiện tại trong tay cầm hai khẩu súng hộp, trong lòng vững vàng không ít chút nào.

"Tôi dạy à?

Cẩn thận gãy lưng cậu đấy." Sở Văn lắc đầu, nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Vết thương của Tiểu Ca thế nào rồi?".

Hạo Thiên Chân nhẹ nhàng kéo vạt áo Tiểu Ca ra, giữa ngực phải của y có ba vết máu, mặc dù thi độc đã bị máu Kỳ Lân khống chế, nhưng vết thương quá sâu, trong môi trường cao nguyên khắc nghiệt này, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng.

May mắn là mật độ cơ bắp của Tiểu Ca dị thường, cho nên mới không bị Thi Khẩu Uất móc tim ngay lập tức.

"Ước tính bao lâu sẽ khỏi?" Sở Văn nhẹ nhàng đắp lại vạt áo cho Tiểu Ca.

"E rằng phải mất vài ngày mới đi lại được." Tiểu Ca nói.

Sở Văn trong lòng cảm khái không hổ là chế độ địa ngục, chưa vào Thiên Cung mà Tiểu Ca đã suýt chút nữa bỏ mạng rồi.

"Ba tiếng!" Sở Văn nhìn vào mắt Tiểu Ca, dùng thân mình che tầm nhìn của Trần Bì A Tứ và những người khác, hắn rạch ngón tay, nhỏ máu của mình lên vết thương của Tiểu Ca.

"Sở gia, làm gì vậy, huyết mạch của Tiểu Ca dị thường, thi độc không phải vấn đề chính, vết thương…".

Hạo Thiên Chân đang nói, sau đó mắt y dần trợn tròn.

Đồng thời mắt Tiểu Ca cũng nhìn vết thương trên tay Sở Văn dần dần lành lại!

"…" Hạo Thiên Chân nói dở dang, liếc nhìn về phía Trần Bì A Tứ, ngậm miệng lại, đồng thời tim đập thình thịch.

"Tiểu Ca, nghe đây, tôi cho cậu ba tiếng, nhưng ba tiếng sau, vết thương của cậu sẽ vẫn nặng, không hồi phục, hoàn toàn không đi được, hiểu không?" Sở Văn nhướng mày.

Tiểu Ca chỉ cảm thấy sau khi máu của Sở Văn nhỏ vào vết thương, lập tức truyền đến một cảm giác ngứa ngáy.

Y biết vết thương đang dần hồi phục, nhìn Sở Văn một cái thật sâu rồi nói: "Tôi biết rồi, cứ thoải mái hành động đi." Đúng lúc này.

Thuận Tử đứng dậy muốn đi vệ sinh, nhưng vừa đứng dậy, nhìn ra ngoài qua cửa sổ không có kính của túp lều, liền lập tức ngồi xổm xuống nói: "Sở ca, dưới núi có đội quân lớn, hơn ba mươi người!".

Sở Văn không chút bất ngờ gật đầu.

Hắn biết, theo kịch bản, đó là A Ninh và nhóm Tam Thúc đến rồi.

Hạo Thiên Chân lập tức đứng dậy nhìn xuống núi, sau đó ánh mắt y ngây người: "Sở gia, mau nhìn." "?" Sở Văn đi đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, thân mình hắn chấn động, lập tức rút bức tranh của Hoắc Tú Nhi ra khỏi túi.

Trên bức tranh vẽ một nhóm người đang đi trên sườn núi.

Bất kể độ dốc, số người, đều giống hệt.

Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy những chuyện kinh ngạc hết chuyện này đến chuyện khác xảy ra.

Vết thương trên ngón tay Sở Văn lành lại bằng mắt thường, dường như đã đạt được thỏa thuận nào đó với Tiểu Ca.

Sau đó lại nhìn A Ninh và đội quân lớn phía sau.

Tất cả mọi thứ trước mắt thật sự giống hệt bức tranh Hoắc Tú Nhi đã vẽ.

Sở Văn lấy bức tranh ra, đặt trước mắt đối chiếu, Hạo Thiên Chân lập tức biết, vậy thì tiếp theo, không phải tất cả các bức tranh của Hoắc Tú Nhi đều sẽ ứng nghiệm sao? … Từ xa nhìn thấy nhóm A Ninh khoảng hơn ba mươi người, nếu không có gì bất ngờ, Tam Thúc cũng lẫn trong đội quân này, mặc dù không biết y muốn làm gì, nhưng dù sao lão già này cũng không có ý đồ tốt đẹp.

A Ninh lần này lên Trường Bạch Sơn chuẩn bị rõ ràng tốt hơn so với Trần Bì A Tứ, Phan Tử và những người khác.

Hầu như mỗi người đều cầm súng, phía sau kéo theo gần mười mấy con ngựa, trên lưng ngựa thồ không ngoài dự đoán là một số lương khô, cũng như lều bạt và các vật dụng khác.

"Chẳng trách người ta căn bản không cần tìm túp lều, đêm đó ngủ đâu thì ngủ đó, không giống anh em mình, muốn ngủ một giấc yên ổn mà phải chạy nửa đêm tìm một cái túp lều rách nát." Bàn Tử mắt đỏ hoe nhìn nhóm người A Ninh.

"Tôi nói cho mà nghe, lần sau chúng ta ra ngoài đạo mộ, trang bị tất cả do Bàn gia tôi phụ trách!

Mẹ nó, chúng ta cũng bỏ chút tiền ra!

Tốn không đáng bao nhiêu tiền!" Hạo Thiên Chân cãi lại: "Xuống mộ đạo mộ, lúc đó yêu cầu vật chất cao đến vậy sao?

Bị chủ nghĩa hưởng thụ của mấy tên tư bản đó tẩy não rồi, tôi sỉ nhục khi đứng cùng anh!".

Hai người vừa nói chuyện, vừa nhìn nhóm A Ninh dường như không hề chú ý đến túp lều phía trước, mục đích của họ thẳng hướng

đông, cứ thế đi về phía trước.

“Muốn đến Tam Thánh Sơn?” Thuận Tử nhìn hướng tiến của nhóm người đó một cách kỳ lạ: “Bên đó đi qua, gần như là địa phận của Triều Tiên, không phải cùng một nơi với chúng ta muốn đi sao?”.

Trần Bì A Tứ cũng lảo đảo đứng dậy.

Chương 229

Từ khi chứng kiến sự tàn nhẫn của Sở Văn, lão cũng không biết giờ có phải thực sự sợ hãi không, cố ý giả vờ tủi thân mà cầu toàn.

"Theo địa chỉ Ngô Tam Tỉnh đưa cho tôi, vị trí Thiên Cung của Đông Hạ Hoàng Đế nên nằm trên địa phận bên Triều Tiên, cho nên tôi đã thiết lập tuyến đường đi vòng qua Tiểu Thánh Sơn bên cạnh." Trần Bì A Tứ chỉ vào một ngọn núi thấp hơn nằm chéo bên cạnh Tam Thánh Sơn.

Lão tiếp tục nói: "Hiện tại xem ra, tôi và mục đích cuối cùng của họ đều giống nhau, xem ai đến trước thôi." Trần Bì A Tứ nói như vậy, Phan Tử lập tức có chút sốt ruột.

"Thế không được, chúng ta đi như vậy, đường vòng quá xa, lương khô cũng không đủ, hôm qua chúng ta gặp bão tuyết chậm trễ lâu như vậy, bây giờ nhóm người đó đều đã vượt qua chúng ta rồi, nếu tôi đi theo đường cũ, đợi tôi đến Thiên Cung, chẳng phải rau vàng hoa cúc đều nguội lạnh cả rồi sao?" "Thế làm thế nào?" Bàn Tử mắt sáng lên.

Phan Tử nhìn đội quân lớn của A Ninh, muốn tìm hình bóng Tam Thúc ở trong đó, nhưng tất cả mọi người đều mặc áo lông vũ màu trắng, căn bản không nhận ra.

"Chúng ta…" Phan Tử nhìn Sở Văn nói: "Chúng ta không thể nào lén lút đi theo sau đội quân này, sau đó đợi buổi tối khi họ ngủ, chúng ta vượt qua sao?".

Thuận Tử lập tức phủ định: "Không thể nào!

Đừng có nói nữa, cái đường biên giới quốc gia đó!

Mặc dù tôi không biết tại sao họ lại đi về phía Tam Thánh Sơn,

nhưng trên Tam Thánh Sơn toàn bộ là quân biên phòng Triều Tiên, cơ bản hai cây số một túp lều, năm cây số đóng quân một đại đội, nếu tôi đi, đối mặt với súng thật đạn thật đấy!".

Sở Văn gật đầu, biết Thuận Tử không nói dối: "Không biết A Ninh có cách nào không, có lẽ những người phía sau công ty họ đã đi qua các mối quan hệ ở phía Triều Tiên, nhưng tôi thì không có, đi theo sau, mãi mãi sẽ bị hạn chế.

Lúc đó súng chĩa vào trán, không cho đi, có thể nào lại xung đột với một đội quân biên phòng chính quy của người ta sao?".

Bàn Tử hừ một tiếng: "Xung đột thì xung đột, chúng ta đánh trả họ về, dũng cảm chiếm lấy phong tướng quân, chấn hưng uy nghiêm nước ta!

Xứng danh chiến sĩ yêu nước trong ngành đạo mộ!".

"Nói nhảm ít thôi!" Hạo Thiên Chân trừng mắt nhìn Bàn Tử: "Cái đó gọi là gây tranh chấp quốc tế, gây rối cho đất nước!".

Phan Tử sốt ruột hỏi: "Vậy làm sao đây?".

Đúng lúc này Sở Văn bỗng nhìn đỉnh Tam Thánh Sơn nói: "Thuận Tử, chúng ta đã cắt một nửa Thiên Trì cho Triều Tiên sao?".

Thuận Tử không hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền nghiêm túc nói: "Đúng vậy, cho nên dù là du khách, cũng chỉ có thể mãi mãi đứng ở bên phía chúng ta nhìn Thiên Trì, bên còn lại là lãnh thổ của người ta!".

"Không!" Bàn Tử bỗng vươn tay nắm lấy cánh tay Sở Văn nói: "Sở gia, ông nội tôi ơi, chúng ta đừng chơi kiểu này có được không?".

"Muốn đến địa điểm đó trước họ, chỉ còn cách này thôi." Sở Văn hít sâu một hơi.

Hắn và Hạo Thiên Chân nhìn nhau.

Nhìn bức tranh Thiên Trì của Hoắc Tú Nhi, trên bức tranh, dưới hồ trời yên tĩnh, có một cái bóng đen khổng lồ.

"Chúng ta phi phải như vậy sao?" Bàn Tử khổ sở nói.

Phan Tử cũng hiểu ra, ý của Sở Văn là muốn vượt qua biên phòng Triều Tiên, ngoài việc xung đột trực diện ra, còn có một cách khác, đó là lén lút lẻn vào.

Lẻn từ đâu?

Từ Thiên Trì!

"Nếu tôi nói, chúng ta không bằng quay về thôn, mang theo chuối, táo, giả vờ đến thăm hỏi các chiến sĩ biên phòng, biết đâu người ta cao hứng, cấp cho chúng ta một tấm giấy chứng nhận lương dân, cho chúng ta đi thì sao?" Bàn Tử không cam tâm nói nhảm.

Thuận Tử cũng nghe không nổi nữa: "Trong rừng sâu núi thẳm, mang theo hoa quả đi, còn đáng ngờ hơn là trực tiếp cầm súng đi." "Tôi không biết chế độ bên đó thế nào, các chiến sĩ biên phòng của chúng ta ở đường biên giới quốc gia nếu thấy người không rõ thân phận, phát súng đầu tiên bắn lên trời, cảnh cáo, nếu không lập tức nằm rạp xuống đất, phát súng thứ hai bắn vào chân!

Tôi đoán chừng, bên đó còn nghiêm ngặt hơn bên mình một chút." "Vậy thì chúng ta lẻn từ Thiên Trì." Hạo Thiên Chân nghiến răng nói: "Nhưng mọi người cẩn thận, dưới Thiên Trì e rằng không yên bình." "Cái gì?

Đừng có vậy chứ, quyết định rồi sao?" Bàn Tử muốn vãn hồi, kết quả thấy mọi người đều bắt đầu thu dọn đồ đạc!

"Không, chúng ta vì sao cứ phải chạy lên phía trước họ chứ?" Gã ngớ người hỏi Sở Văn: "Không phải A Ninh, người dẫn đội bên kia là

người quen của cậu sao?

Lên đó bán chút sắc đẹp của cậu, chúng ta cũng không cần vất vả như vậy nữa chứ!".

Sở Văn đeo túi lên người nói: "Vừa nãy cậu không nhìn rõ sao?

Lần này A Ninh không phải là người dẫn đầu bên đó, phía trước tôi thấy một người đàn ông lạ mặt, dường như tất cả mọi người đều nghe lời hắn hành động." "Đúng, tôi cũng nhìn thấy." Hạo Thiên Chân nói xong đã thu dọn xong: "Ước chừng lão bản phía sau A Ninh không tin tưởng cô ấy như vậy nữa.

Tất cả là do Sở gia chúng ta có mị lực quá lớn, lão bản phía sau sợ tay chân của cô ấy bị chúng ta lôi kéo, cho nên lần này đặc biệt phái một người đến theo dõi." "Tiểu Ca, cậu đi được không?" Sở Văn quay đầu nhìn Tiểu Ca bị thương.

"Không thể động đậy!" Tiểu Ca nói.

"Lão gia tử, để một tên đồ đệ của ông đỡ ông, còn tên đồ đệ cao kều kia, giao cho bên tôi giúp đỡ chăm sóc thương binh đi." Bàn Tử ngang nhiên cầm súng vẫy vẫy về phía Diệp Thần.

"Tất nhiên rồi!" Diệp Thần quay đầu nhìn Trần Bì A Tứ, sau đó trải cái chậu rửa mặt đơn giản mà trước đó gã làm cho Trần Bì A Tứ lên nền tuyết.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đỡ Tiểu Ca đặt y nằm lên đó.

Chương 230

Cuối cùng Diệp Thần và Bàn Tử kéo Tiểu Ca, Sở Văn, Thuận Tử, Trần Bì A Tứ đi phía trước.

"Sở ca, ý của cậu tôi hiểu, chúng ta muốn đi vòng quanh Thiên Trì, cũng phải từ hướng Tiểu Thánh Sơn đi trước, chỉ là lúc đó không cần đi vòng qua sườn núi, trực tiếp đi từ phía dưới là được, mặc dù Thiên Trì hiện tại trên mặt toàn băng, còn về việc mặt băng có vững chắc hay không thì không biết chắc." Bàn Tử thở hổn hển nghe Thuận Tử nói xong bỗng nhiên bắt đầu cười ha hả.

"Sao vậy, cười gì thế?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Bàn Tử như trút được gánh nặng trong lòng.

"Mẹ nó, dọa chết Bàn gia rồi, tôi cứ tưởng phải bơi qua Thiên Trì nên mới phản đối kịch liệt vậy chứ, hóa ra Thiên Trì giờ đóng băng rồi à?

Hahaha!" Tất cả mọi người nghe vậy đều cạn lời.

Không phải ai cũng biết, nước Thiên Trì trước đây thực sự không đóng băng, nhưng từ năm Càn Long về sau, từ từ bắt đầu đóng băng.

Có chuyên gia nghiên cứu, nhưng cũng không thể hiểu tại sao trước đây không đóng băng, bây giờ lại bắt đầu đóng băng.

Có thuyết cho rằng, Thiên Trì trước đây rất trong, nước quá trong không thể đóng băng, sau này từ từ bị ô nhiễm, cho nên mới có tình trạng đóng băng xảy ra.

Nhưng thuyết này không được nhiều người chấp nhận, vì đừng nói thời Càn Long, từ Khang Hi trở đi, nhà Thanh đã phong tỏa Trường Bạch Sơn, người thường căn bản không thể đến gần, cho nên

ô nhiễm chắc chắn không phải nguyên nhân chính.

Đi một lúc, Sở Văn nhìn Tiểu Thánh Sơn mà Thuận Tử nhắc đến, càng nhìn càng thấy kỳ lạ.

Hắn đột nhiên dừng bước, chỉ vào một bên dãy núi liên miên, nói: "Trần lão gia tử, Thiên Chân, nhìn xem, địa thế núi non uốn lượn, quanh năm tuyết đọng lại ba mặt bao quanh, một con Tam Đầu Long hiếm thấy, không phải cái gọi là 'Quần Long Tọa' sao?".

Trần Bì A Tứ thở dốc, mắt cũng hơi không mở ra được, xem ra tuổi già thực sự có ảnh hưởng đến lão già này.

Sau khi nghe Sở Văn nói, lão ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Thánh Sơn.

Quả nhiên!

Ba ngọn núi tuyết trắng xóa trước mắt, về mặt phong thủy đều là long đầu, rất thích hợp cho việc chôn cất tập thể.

Nếu Thiên Cung nằm trên vách đá dựng đứng của Tam Thánh Sơn ở giữa, thì hai cái long đầu nhỏ bên cạnh, có lẽ sẽ có lăng mộ táng cùng của hoàng hậu hoặc những người thân cận.

Lão già nhíu mày nhìn một lúc, đột nhiên nói: "Đây đúng là cách cục Quần Long Tọa, nhưng ba con rồng rất kỳ lạ, ba cái long đầu của Quần Long Tọa phải thông với nhau.

Bằng không ba con rồng sẽ bay về ba hướng khác nhau, long mạch sẽ loạn thành một đoàn, con cháu được chôn cất trong đó sẽ huynh đệ tàn sát nhau." Lão đổi vài hướng tiếp tục nhìn rồi nói: "Ba con rồng đều là long mạch tốt, nhưng hướng đầu rồng không đúng, tôi nhớ năm 87 đã khai quật mộ Tam Tử Liên Táng thời Chiến Quốc ở Mang Sơn, ba ngôi mộ cổ có liên quan phân bố trên ba ngọn núi của cùng một dãy núi." "Nhưng địa thế núi hiểm trở trước mắt, không phải là tam long

hợp nhất, làm sao lại có cảm giác muốn thoát ly thế cục này chứ?

Nếu vậy, phong thủy nơi đây không nên gọi là Quần Long Tọa, mà nên gọi là…".

Sở Văn nghe Trần Bì A Tứ phân tích, biết phán đoán của lão không sai, nói: "Không nên là Quần Long Tọa, mà là Khốn Long Uyên, giam giữ ba long mạch, đầu rồng giãy dụa, như thể bị Tam Thánh Sơn đóng đinh tại chỗ." Chứng kiến cách bố trí mộ táng kiểu này, tất cả những người hơi hiểu phong thủy đều chấn động trong lòng.

Sở Văn cũng vậy, vốn dĩ cho rằng Thiên Cung Vân Đỉnh nhất định là một cát huyệt, nhưng bây giờ xem ra: "Cách làm "giết gà lấy trứng" này, Uông Tàng Hải ơi Uông Tàng Hải, ông lại xây mộ cho Đông Hạ Hoàng Đế Vạn Nô Vương như vậy sao?".

Đương nhiên, đã đến nơi này rồi, vậy thì bất kể phía trước là long đàm, hổ huyệt, mọi người đều phải xông vào.

Sở Văn nhìn ra đại thế phong thủy của nơi đây, sau đó lại cùng Trần Bì A Tứ, một lão luyện có vô số kinh nghiệm thực tế, xác nhận lại một lần.

Hắn biết mình không nhìn nhầm.

Bây giờ sắp đến chân núi Tiểu Thánh Sơn, tuyết trên núi ngược lại không dày như dưới chân núi.

Mọi người đi cũng không vất vả như trước, Thuận Tử mặt đỏ bừng bừng nói: "Gần đây chắc có suối nước nóng, có địa nhiệt, cho nên tuyết không sâu như vậy, nếu không có gì bất ngờ, tối nay chúng ta có thể tìm một suối nước nóng ở đây để nghỉ ngơi, sáng mai có thể lên Thiên Trì." Bàn Tử suốt dọc đường đều kéo Tiểu Ca đi.

Sở Văn nhìn ánh mắt Tiểu Ca, biết hiện tại y thực ra có thể đi, chẳng qua vì nghe lời Sở Văn nói nên không động đậy.

Dù sao cũng tranh thủ vào núi được, hà tất phải dựa vào đi bộ chứ?

Mọi người tiếp tục đi một lúc, Hạo Thiên Chân và Sở Văn đi ở phía trước nhất.

"Sở gia, cách cục phong thủy phía trước đó, đại diện cho điều gì vậy?" Hạo Thiên Chân tuy cũng hiểu một chút phong thủy, nhưng đó dù sao cũng không phải sở trường của y.

Sở Văn lắc đầu nói: "Lần này Tam Thúc để tôi đến địa phương đó, mộ của Đông Hạ Hoàng Đế, thực ra, một trăm phần trăm có liên quan đến Uông Tàng Hải, trước đó tôi và Tiểu Ca khi truy đuổi cái thứ quỷ quái đó, đã phát hiện nhà tù dưới đất là của Uông Tàng Hải." "Uông Tàng Hải?

Lại Uông Tàng Hải?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc nói.

Thực ra người dễ bị lừa nhất, mãi mãi là Hạo Thiên Chân.

Sở Văn may mắn có hệ thống nhắc nhở, có thể biết trước một chút những chuyện có thể xảy ra, nhưng Hạo Thiên Chân thì luôn bị che mắt.

"Đúng, cho nên chúng ta phải cẩn thận khắp nơi, tôi luôn nghi ngờ trong số những người của chúng ta có kẻ phản bội.

Cho nên mới để Tiểu Ca giả chết nằm ở đó, vạn nhất tôi cũng bị thương, Tiểu Ca là át chủ bài cuối cùng của tôi." Sở Văn nói xong, Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt.

Ngây ngốc nhìn Sở Văn, trong lòng suy nghĩ không ngừng.

Chương 231

Hóa ra trong đầu Sở Văn đã có kế hoạch và chuẩn bị nhiều hậu chiêu đến vậy rồi.

"Tôi thì như một du khách, ngớ ngẩn không hề hay biết." "…" Hạo Thiên Chân nuốt nước bọt, lén lút nhìn quét tất cả mọi người xung quanh rồi nói: "Ai có thể là kẻ phản bội, phản bội cái gì?".

Sở Văn lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, nhưng có dự cảm, lát nữa cũng bảo Bàn Tử linh hoạt một chút, đừng nói quá nhiều, tên đó trong lòng không giữ được chuyện." Hạo Thiên Chân gật đầu, bề ngoài tỏ ra không có gì, nhưng nội tâm bắt đầu từ từ quan sát động tĩnh của những người khác.

Thực ra trong ký ức của Sở Văn, Uông Tàng Hải lẽ ra đã bị Đông Hạ Hoàng Đế Vạn Nô Vương bắt giam, để xây dựng Thiên Cung Vân Đỉnh cho Đông Hạ.

Trước đó hắn cũng nghĩ như vậy.

Nhưng từ khi nhìn thấy nhà tù Minh triều dưới lòng đất đó, Sở Văn lập tức có một suy đoán khác.

Với sự thông minh của Uông Tàng Hải, bị Vạn Nô Vương bắt giam, e rằng cũng sẽ không cam tâm tình nguyện tận tâm tận lực vì những dị tộc đó.

Từ cây đồng xanh, đến mộ Đại Vu Sư.

Sở Văn thậm chí còn nghĩ, liệu có phải trong thế giới này, Uông Tàng Hải mới là kẻ đứng sau màn lớn nhất hay không.

Đang đi, Phan Tử đột nhiên chỉ về phía trước hô lên: "Kia, kia không phải suối nước nóng sao?".

Mọi người nhìn theo, quả nhiên trong một khe núi đá, thấy từng cụm hơi nước trắng bốc lên, khu vực xung quanh đống đá đó không có tuyết đọng, đã sớm bị địa nhiệt làm tan chảy.

Thuận Tử nói: "Đi thôi!

Chúng ta đến đó chỉnh sửa, trời cũng không còn sớm nữa, tối nay ngủ một giấc thoải mái, sáng mai đi Thiên Trì!".

Ai ngờ một câu nói của Sở Văn lại khiến lòng mọi người lạnh đi, hắn nói: "Tôi chỉ có thể nghỉ ngơi một tiếng, tối nay chúng ta đi xuyên đêm, cố gắng trước khi trời sáng mai, xuyên qua Thiên Trì, đến vị trí Long Huyệt của Tam Thánh Sơn." Bởi vì bên A Ninh không biết ai dẫn đội, đi theo đường thẳng, cho nên chắc chắn sẽ nhanh hơn bên Sở Văn.

Cộng thêm ban ngày đi Thiên Trì, số người hơi đông, Sở Văn lo lắng sẽ bị người có ý đồ phát hiện, tăng thêm một số rắc rối không cần thiết.

Cho nên kết quả tốt nhất là hành động trong đêm tối.

Đảm bảo vạn bất đắc dĩ.

Mọi người cũng không phản đối, nếu muốn thoải mái, vậy thì về nhà nằm là thoải mái nhất.

Đều đã lặn lội xa xôi vì minh khí, vậy thì vất vả một chút, đều có thể chịu được.

Mấy người rửa chân và mặt trong suối nước nóng, toàn thân ấm áp hồng hào tận hưởng khoảng thời gian thoải mái nhất trong Trường Bạch Sơn, Hạo Thiên Chân đi đến chỗ Sở Văn.

"Sở gia, bức tranh lớn về bóng đen khổng lồ dưới mặt băng Thiên Trì của Hoắc Tú Nhi đó, cậu có chút lo lắng nào không?" Y hỏi.

“Lo lắng.” Sở Văn nói: “Nhưng lần đạo mộ nào mà không có nguy hiểm chứ?”.

Hạo Thiên Chân bỗng nhiên mỉm cười: “Đúng vậy, là tôi tự mình làm khó mình rồi.” Một tiếng sau.

Mọi người đều đã nghỉ ngơi gần xong, cái gì nên ăn cũng đã ăn, cái gì nên uống cũng đã uống.

Thế là lại một lần nữa khởi hành.

Trường Bạch Sơn có lẽ là ngọn núi tuyết duy nhất trên thế giới có thể đi bộ lên.

Ở đây so với băng xuyên Côn Luân Sơn, môi trường tốt hơn, không có những khối băng khổng lồ có vết nứt dưới đất, không cần lo lắng chân đột nhiên bị gãy.

Nhưng băng xuyên Trường Bạch Sơn cũng là một loại băng xuyên cổ đại điển hình, sườn núi không liền mạch, địa hình băng đá phức tạp, hang động, hố băng khổng lồ, giếng băng sâu không thấy đáy vô số kể.

Sắc trời dần dần tối xuống.

Càng đi lên cao, oxy trong không khí càng loãng, mọi người đều xuất hiện một số triệu chứng nhẹ của phản ứng cao nguyên.

Thuận Tử vừa đi vừa quay người nói: “Khái, các vị gia, Thiên Trì nằm trên đỉnh núi, cho nên chúng ta phải leo lên, đi một vòng, theo cách đi như vậy… Ái!

Ái! !

Cẩn thận!!” Thuận Tử nói được nửa chừng, đột nhiên thấy Diệp Thần đang kéo Tiểu Ca dưới chân dường như đã dẫm phải một cái gì đó!

Sau đó kêu thảm một tiếng, nửa chân lọt vào một cái hố!

Cũng không biết trong hố có gì.

Biểu cảm trên mặt Diệp Thần lập tức trở nên vô cùng kinh hoàng: "Mau, mau giúp tôi, cứu…".

Một tiếng sau.

Chương 232

Có bẫy canh.

Bàn Tử ném góc áo trong tay xuống, đang định trêu chọc Diệp Thần thì.

Trong lúc leo núi, một chân dẫm xuống hố thì còn có thể cứu được, kết quả không nói được gì, chỉ thấy mồ hôi hạt đậu trên trán Diệp Thần lập tức trượt xuống.

Đồng thời, tiếng kêu cứu cũng càng lúc càng gấp gáp!

Phan Tử gần Diệp Thần nhất, ngay lập tức nắm lấy tay Diệp Thần, dồn hết sức lực, ngồi thụp xuống phía sau muốn kéo cái chân của Diệp Thần ra khỏi hố!

"Nhanh lên!

Trong hố có thứ gì đó, nhanh lên kéo tôi ra!" Diệp Thần miệng la hét loạn xạ muốn bò ra ngoài.

Có sự giúp đỡ của Phan Tử và Bàn Tử, không lâu sau, chân gã được rút ra khỏi hố.

Vì trên Trường Bạch Sơn có một lớp tuyết dày khoảng mười lăm phân, cho nên mọi người chỉ nhìn thấy một cái lỗ đen trên tuyết, căn bản không biết Diệp Thần đã dẫm phải cái gì.

"Thứ gì?

Dẫm phải thứ gì trong đó?" Hạo Thiên Chân xông đến.

"Không biết, lúc chân tôi lọt xuống, dường như có một người nắm lấy quần tôi!" Diệp Thần mặt mày kinh hoàng.

Trần Bì A Tứ ngồi xổm xuống, dùng tay gạt tuyết ra nhìn một cái,

sau đó Sở Văn nhìn thấy thứ mà Diệp Thần vừa dẫm phải hóa ra là một lớp băng.

"Kỳ lạ, ở đây lại có băng?

Bên dưới lẽ ra phải là đất đóng băng và đá vụn trong núi mới đúng chứ!" Hắn tò mò dọn tuyết ra một diện tích lớn hơn.

Sau đó Bàn Tử chỉ vào lớp băng đó, hô lên: "Là quan tài, thằng họ Diệp đã dẫm vỡ mặt băng, chân nó lọt vào trong quan tài!".

Theo tiếng Bàn Tử, Sở Văn thực ra cũng đã nhìn thấy.

"Thuận Tử, Trường Bạch Sơn có tập tục băng táng sao?" Hắn lập tức hỏi.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn cảnh sắc trên đỉnh đầu, lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối xuống.

Nơi hắn đứng nằm giữa hai khe núi, bên trái là một ngọn núi cao vút mây, bên phải cách khoảng vài trăm mét là một vách đá.

Đám người bị kẹp giữa khe núi, cảm giác vô cùng ngột ngạt.

"Đúng vậy, ở quê tôi có truyền thuyết về băng táng, nhưng đó đều thuộc về thời kỳ viễn cổ rồi, bây giờ thì không còn ai băng táng nữa, bây giờ đều phải chú trọng vào việc nhập tổ phần." Thuận Tử nói.

"Thế thì đúng rồi, đích thực là băng táng." Trần Bì A Tứ nhìn cái hố do Diệp Thần dẫm ra, tiện thể giải thích cho mọi người.

Băng táng là một phương thức tuẫn táng cổ đại ở bên Côn Luân Sơn.

Đương nhiên trên thế giới cũng có, chẳng qua bên Côn Luân Sơn phổ biến hơn một chút, đúng như tên gọi, sau khi người chết được băng táng, người thân sẽ khiêng thi thể lên núi, sau đó đặt thi thể vào hang băng đã đào sẵn, rồi đắp băng lên.

Người Eskimo ở Bắc Mỹ cổ đại cũng làm như vậy.

"Không…".

Sở Văn cẩn thận nhìn vào một chỗ mặt băng đã được dọn sạch, Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng dùng đèn pin chiếu vào lớp băng.

Ánh đèn pin phản chiếu trên mặt băng, mọi người nhìn rõ hình dạng thi thể trong cỗ quan tài.

"Mẹ tôi ơi, băng táng cũng đáng sợ quá, lão già đó cảm giác như còn sống vậy!" Bàn Tử đạo mộ nhiều năm như vậy, tận mắt nhìn thấy băng táng cảm giác mới lạ lập tức dâng trào trong lòng.

Người đạo mộ đối với người chết luôn có một loại tình cảm đặc biệt.

Cho nên mọi người thấy băng táng, đều không tiếp tục đi, ngược lại còn muốn nghiên cứu thêm.

"Thi thể là một lão già, vì vừa mới chôn cất và bị băng phong, cho nên trông không khác gì người sống, trang phục trên người có đặc trưng của dân tộc thiểu số, nhưng tương đối cổ xưa, có lẽ là người Cao Mỹ cổ đại, cũng có thể là tổ tiên người Nữ Chân." Hạo Thiên Chân phán đoán.

"Không, không có phát hiện." Sở Văn từ từ đi đến cái lỗ băng mà Diệp Thần dẫm ra, sau đó đối mặt nhìn thẳng vào lão già trong quan tài!

Dù người có gan lớn đến mấy, nhìn hành động của Sở Văn cũng cảm thấy rợn người.

Đột nhiên, Bàn Tử giật mình một cái!

Gã lại nhìn thấy lão già vốn bất động đột nhiên chuyển động tròng mắt!

“Vãi chưởng!

Chương 233

!

Mắt của xác đông lạnh động đậy!" Phản ứng đầu tiên của Bàn Tử là cầm súng bắn liên tục ba phát vào mặt băng!

Băng vụn bắn tung tóe!

Mặt băng vốn trong suốt lập tức xuất hiện từng vết nứt.

"Đừng căng thẳng!" Sở Văn ngăn cản hành động của Bàn Tử: "Bóng của tôi che khuất ánh trăng, cộng thêm mặt băng phản chiếu, cho nên mới khiến cậu có ảo giác mắt đang động đậy." Quả nhiên, Bàn Tử sốt ruột cũng hơi di chuyển, phát hiện bất kể ở vị trí nào, mắt của cỗ thi thể đó đều như đang nhìn chằm chằm vào mình.

"Yêu tà thế?" Bàn Tử hơi thở phào nhẹ nhõm.

Trần Bì A Tứ nói: "Băng táng loại tập tục này thường là hình thức mộ táng tập thể, tuyệt đối sẽ không chỉ xuất hiện một cỗ thi thể, nếu không có gì bất ngờ, thứ chúng ta đang dẫm dưới chân, có lẽ toàn bộ đều là xác đông lạnh." Nói xong, Thuận Tử, Phan Tử hai người đều dùng chân nhẹ nhàng gạt tuyết xung quanh.

Lời Trần Bì A Tứ không sai, xung quanh họ toàn bộ là từng lớp từng lớp thi thể bị đóng băng.

"Tôi có!" "Tôi cũng có!!" Bàn Tử, Hạo Thiên Chân hai người quỳ xuống đất, gạt tuyết ra, phát hiện dưới chân họ hóa ra là một tảng băng khổng lồ.

Bên cạnh thi thể lão già đó, dưới thi thể đó, đều là từng cỗ từng cỗ thi thể, tất cả đều trợn tròn mắt, nhìn đám đạo mộ tặc đang dẫm lên mặt mình.

Sâu nhất trong lớp băng có nhiều đốm đen lấm tấm hơn, chỉ có thể nói đó là những xác đông lạnh lâu đời và cổ xưa hơn.

Bàn Tử da đầu tê dại đi đi lại lại hai bước tại chỗ.

Dưới chân gã có thể nhìn thấy tất cả các thi thể đông lạnh dù thân thể không động đậy, nhưng ánh mắt thì lại di chuyển theo Bàn Tử.

"Bên dưới này, e rằng có mấy trăm mét rồi." Mặc dù bị ánh mắt của đám xác đông lạnh nhìn chằm chằm đến sợ hãi, nhưng Bàn Tử vì muốn lấy can đảm cho mình, nên cố ý nói lảng sang chuyện khác.

"Gần như vậy!" Trần Bì A Tứ tiếp lời: "Mấy trăm mét lớp băng, e rằng mấy vạn cỗ thi cổ cũng là ít.

Lần này ra ngoài, tôi cũng mở mang không ít kiến thức." Từ khi Sở Văn ngay trước mặt lão, chém Hoa Hòa Thượng xong, Trần Bì A Tứ suốt dọc đường không gây ra chuyện gì nữa.

Ai không biết lão, sẽ nghĩ đây là một lão giáo sư khảo cổ học hiền lành bình thường.

"Chúng ta tiếp tục đi thôi, chỗ này ở lại đáng sợ lắm, mẹ nó bị người sống nhìn chằm chằm tôi còn không thoải mái, đừng nói là bị nhiều người chết như vậy nhìn chằm chằm." Phan Tử lật cổ áo lông vũ màu trắng lên nói.

"Đi thôi!" Sở Văn gật đầu.

Đi ra xa khoảng mấy trăm mét, Sở Văn quay đầu nhìn lại chỗ băng táng đó, kẽ núi hai bên đỉnh đầu, theo phong thủy mà nói, đó là một cái họng tụ khí.

Tụ không phải linh khí, mà là sát khí!

Không biết dùng để làm gì, đã không hiểu được, Sở Văn dứt khoát vứt chuyện này ra sau đầu.

Trên đường đi, Sở Văn và Tiểu Ca nhìn nhau vài lần, biết hiện tại y không có vấn đề gì lớn.

Có lẽ vết thương chưa hồi phục, nhưng đi bộ bình thường, chạy nhảy đều không thành vấn đề, thế là hắn cũng yên tâm.

Bởi vì sắp đến Thiên Trì rồi.

Vạn nhất có chuyện gì xảy ra, "bình giữ nhiệt" mà không thể hồi phục bình thường, vậy thì thành "bình kéo lê" mất.

Khoảng bốn giờ sáng, Thuận Tử đập cán súng xuống đất nói: "Sở ca, cái sườn núi trên đầu chúng ta phải leo lên, sau đó vượt qua, bên dưới là Thiên Trì!".

Bàn Tử nhìn sườn núi gần như thẳng đứng tám mươi độ trên đầu nói: "Thuận Tử huynh đệ.

Tôi đạo mộ, mấy thứ leo núi này không khó đối với tôi đâu!".

Thuận Tử xòe tay nói: "Bàn ca, tôi cũng không có cách nào, cái sườn núi này là thấp nhất rồi, Thiên Trì giống như nước trong cái chén trà vậy, bốn phía đều là núi bao quanh, muốn nhìn thấy, nhất định phải vượt qua từ trên núi mới được." Bàn Tử mặt mày khó xử nhìn Sở Văn, ai ngờ Sở Văn gật đầu nói: "Tôi lên trước, trên núi có hơi nước, bây giờ toàn bộ là băng, đưa tôi một quả mìn, tôi sẽ nổ ra chỗ đặt chân trước." Thuận Tử đưa súng trong tay cho Sở Văn nói: "Sở ca, tôi, ở bên dưới chờ, tôi có kinh nghiệm leo núi, ở bên dưới dùng đèn pin giúp tôi chiếu sáng một chút!".

Sở Văn thấy vậy, liền gật đầu đồng ý. … Hôm nay mây trên trời đặc biệt dày, không giống với trời quang mây tạnh hôm qua, hôm nay không thấy trăng sao gì cả.

Thuận Tử trên đường leo lên, chỉ có thể dựa vào bốn năm cái đèn pin từ bên dưới chiếu sáng!

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn nửa ngày thấy cổ mỏi nhừ: “Ai, thanh niên thanh niên, leo như khỉ vậy, vèo vèo.” Hạo Thiên Chân nói: “Nơi nào đất đó nuôi người, dưới chân núi thì biết leo núi, ven biển thì biết lội nước, mau tìm chỗ nào đó giải quyết nỗi buồn đi, tranh thủ trước khi leo núi giảm bớt trọng lượng đi.” Nửa tiếng trôi qua.

Thuận Tử đã biến thành một chấm nhỏ.

May mắn là đã leo lên thành công.

Sở Văn nói: “Bàn Tử, lên trước, Phan Tử tiếp theo!”.

Bàn Tử kéo kéo quần, run rẩy dẫm lên những điểm đặt chân do Thuận Tử nổ ra mà đi lên.

Chương 234

Khoảng năm giờ sáng, tất cả mọi người đều đã leo lên, sau đó mọi người đều thắt chặt dây thừng trên người, buộc vào Trần Bì A Tứ và Tiểu Ca, cứ thế kéo hai người lên sườn núi.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn sang bên kia núi, cảnh tượng trước mắt vô cùng chấn động.

Bây giờ như thể đang đứng trên vành miệng núi lửa nhìn xuống vậy.

Chỉ là hiện tại trong miệng núi lửa này, có gần hai mươi tỷ tấn nước.

Gió trên sườn núi rất lớn.

Sở Văn đứng trên đó, bị gió thổi, lại nhìn Thiên Trì sâu thẳm dưới chân, dường như cảm thấy có một sức mạnh bí ẩn không ngừng thôi thúc mình mau chóng nhảy xuống.

"Hahaha!

Hú!" Bàn Tử quỳ trên sườn núi không dám đứng dậy, vì có chút chứng sợ độ cao nhẹ, nhưng sợ độ cao thì sợ độ cao, tâm trạng gã vô cùng phấn khích!

"Nhìn xem, Thiên Trì có giống cái giếng chuyên dụng cho Ngọc Hoàng Đại Đế không, các vị thần tiên trên trời muốn uống nước thì sợ không lấy được nước!" Tiếng Bàn Tử vừa thốt ra đã bị gió núi thổi bay mất.

Phan Tử cũng bị cảm xúc của Bàn Tử lây nhiễm, thử há miệng, nhưng vẫn bị gió lạnh buốt lùa vào miệng, phát ra tiếng "ô ô".

Một lão gia ba mươi mấy tuổi, lại chơi đùa vui vẻ đến vậy.

“Gần xong rồi, chúng ta phải nhanh chóng xuống thôi.” Sở Văn nhìn sắc trời: “Theo mùa hiện tại, e rằng khoảng tám giờ trời sẽ hoàn toàn sáng.” “Ai xuống trước?” Thuận Tử muốn thử sức.

Bàn Tử bò qua từ từ đổi hướng rồi nói: “Tôi xuống trước, chú ý…”.

Vừa quay đầu ra phía sau.

Gã nhìn thấy một Thi Khẩu Uất lông nâu, mặt mày tái nhợt, mắt trợn trắng, lặng lẽ đứng sau lưng Sở Văn, cách chưa đầy hai mét!

Bàn Tử giật mình một cái, vừa định hô Sở Văn cẩn thận, kết quả chân gã trượt một cái!

“Sở gia a a a a a a!” Bàn Tử cứ thế trượt thẳng xuống sườn núi dốc.

Hạo Thiên Chân mắt nhìn Bàn Tử cứ thế biến mất, vươn tay ôm lấy Sở Văn nói: “Tiếp theo cậu xuống trước đi…”.

Sau đó Sở Văn ôm lấy túi vào lòng, trượt thẳng xuống theo Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân thấy Sở Văn trượt xuống, biểu cảm của y lập tức cứng đờ, sau đó từ từ quay đầu nhìn về phía kẻ đang ôm chặt lấy mình bằng tay phải. … Có năm canh, tôi cố gắng viết xong trước một giờ chiều.

Hạo Thiên Chân vốn dĩ tưởng mình đang ôm Sở Văn.

Kết quả không phải, sau khi Bàn Tử xuống, người thứ hai là Sở Văn trượt xuống theo.

Vậy thì mình… đang ôm… ai?

Trên không trung, gió núi gào thét, tóc Hạo Thiên Chân bị thổi bay loạn xạ.

Y từ từ xoay cổ, nhìn thấy một khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt không có đồng tử.

Lưng gù, hai cánh tay một dài một ngắn buông thõng bên người, đang nhìn Sở Văn vừa trượt xuống, miệng nhe ra.

"Thi Khẩu Uất!!!" Hạo Thiên Chân hít một hơi khí lạnh, lập tức muốn lùi về phía sau, kết quả Thi Khẩu Uất vừa lúc vồ một cái về phía ngực y!

Tiểu Ca đang nằm trên sườn núi, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng này!

Đêm qua trong nhà tù Minh triều đó, y suýt chút nữa đã bị Thi Khẩu Uất móc tim chỉ bằng một đòn!

Cho nên vào khoảnh khắc quan trọng, Tiểu Ca tung một cú đá vào mặt sau đầu gối của Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân ngửa mặt quỳ xuống, trơ mắt nhìn móng vuốt của Thi Khẩu Uất sượt qua chóp mũi mình!

"Đi!" Y hét lớn một tiếng, lăn một vòng ôm Tiểu Ca trượt thẳng xuống sườn núi về phía Sở Văn và Bàn Tử.

Thi Khẩu Uất một cú vồ không trúng!

Nó gầm lên một tiếng, lao về phía Trần Bì A Tứ, đừng thấy lão già này đã già, sở dĩ có thể sống lâu như vậy, là vì phản ứng vào thời khắc sinh tử luôn nhanh hơn người khác vài nhịp.

Thấy Thi Khẩu Uất càng lúc càng gần, lão liền kéo Quách Phong bên cạnh ra chắn phía trước, sau đó cùng mấy người khác nhảy xuống!

Trong gió lạnh, chỉ truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Quách Phong! !

Bàn Tử nhắm mắt lại, hai tay ôm đầu, bên tai thỉnh thoảng có thứ gì đó lướt qua, gã cũng không biết là người hay đá.

Chương 235

Lúc đó, người ta sẽ miêu tả một khoảnh khắc đau đớn đến nhường nào.

Nhưng nếu thực sự trải qua những khoảnh khắc tương tự, sẽ biết lúc này hormone adrenalin sẽ tiết ra rất nhiều.

Lúc đó dù có ai chém đứt chân Bàn Tử, trong mấy giây gã cũng không cảm thấy đau!

Cũng không biết đã trượt bao lâu!

Bàn Tử lúc này 'xẹt' một tiếng trượt trên một mặt phẳng rất bằng phẳng, dựa vào động năng mà trượt đi một quãng đường rất xa.

Gã biết, bây giờ mình đã ở trên mặt băng Thiên Trì rồi! !

Trong nhất thời, Bàn Tử chỉ cảm thấy toàn thân, bất kể tay, chân đều hơi không thể động đậy, tạm thời cần năm giây để kiểm soát lại cơ thể mình.

"Xẹt… Cái thi…".

Bàn Tử đang loay hoay bò dậy tại chỗ, từ xa nhìn thấy một khối bóng đen cuộn tròn thân mình lao đến, như thể đang chơi bowling vậy!

Lập tức dùng hai tay chống trên mặt băng muốn tránh cái bóng đen đó!

"Đừng!

Đừng!

Đừng!

Phanh lại đi!

Huynh đệ!” Bàn Tử chưa nói xong, liền va mạnh vào Sở Văn, ‘xẹt’ một tiếng, lại lăn thêm gần năm sáu mét trên mặt băng!

Khi không tiếp tục di chuyển về phía trước nữa, thân thể Bàn Tử đang quay tròn trên mặt băng!

“Xin lỗi nha!

Bàn gia, may mà trên người cậu nhiều thịt, nếu không e rằng sẽ rất đau.” Sở Văn dang hai tay ra, phát hiện thân mình dưới Thiên Trì, trượt trên mặt băng không được, lập tức nằm úp sụp xuống trên đó, hai tay từ từ gạt đi một chút!

“A a a!

Thi Khẩu Uất!!!” Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca hai người ôm nhau lăn tròn trên sườn núi trượt xuống.

Vì là hai người, cho nên hướng càng khó kiểm soát hơn!

Sở Văn nghe không rõ họ đang la hét gì, tưởng là ý nói kích thích, chỉ thấy Bàn Tử khó khăn lắm mới kiểm soát được thân mình không còn quay tròn trên mặt băng nữa, kết quả vừa lật úp người xuống, ngẩng đầu lên, ánh mắt lập tức ảm đạm nói một câu: “Hà tất chứ.” Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca lăn sượt qua mặt Bàn Tử!

Xẹt… Bàn Tử trực tiếp bị lăn văng đi năm mét.

“Sở gia!

Phía trên!

Phía trên có Thi Khẩu Uất!!!” Hạo Thiên Chân sau khi tiếp đất an toàn, cũng không kịp nói nhiều về cái thứ mềm nhũn dưới chân vừa rồi, lập tức hét về phía Sở Văn.

Sở Văn nghe xong trong lòng kinh hãi!

Lòng báo thù của thứ đó lại mạnh đến vậy sao?

Ngọn lửa của Tiểu Ca xem ra không thiêu chết nó, lại từ xa đi theo mọi người đến đây sao?

Hắn chỉ hơi sững sờ, ngay lập tức hét lên: “Mau tránh đường ra!!!” Thuận Tử!

Phan Tử!

Diệp Thần!

Và những người khác từng người một trượt từ sườn núi xuống mặt băng Thiên Trì!

Bàn Tử hoàn hồn, chỉ cảm thấy mặt tê dại, môi có vẻ cũng sưng tấy, quan trọng là không nhìn rõ vừa rồi hai người lao xuống là ai.

Gã vừa định chửi người!

Kết quả trên mặt băng lại một lần nữa trượt xuống một bóng đen.

Tư thế trượt hơi kỳ dị, như một người không có xương vậy.

Chương 236

"Cũng muốn đụng lão tử sao?" Bàn Tử dùng chân đá cái người đó, vừa vặn đá gã ta lật úp.

"Quách Phong????" Chỉ thấy hai mắt Quách Phong trợn tròn, trước ngực có một lỗ đen, đang bốc hơi nóng ra ngoài, máu từ bên trong rỉ ra róc rách, nhanh chóng đóng băng trên mặt băng Thiên Trì. … Bàn Tử xuống quá sớm, không biết trên đó cuối cùng xảy ra chuyện gì.

Nhưng giờ cũng không cần biết!

Sở Văn và Hạo Thiên Chân đều không sao, ai có bản lĩnh thì cứ xông lên.

Nhưng bốn gã đồng đội đáng thương của Trần Bì A Tứ thì xui xẻo tám đời.

Vì chết lúc trượt xuống từ trên cao, không có sức mạnh để điều khiển cơ thể bảo vệ những bộ phận quan trọng, dẫn đến khi trượt xuống từ độ cao như vậy, nửa khuôn mặt kèm theo da đầu đều không còn.

"Bàn Tử!

Ai xui xẻo thế!" Hạo Thiên Chân khó khăn lắm mới bò lên khỏi mặt băng, kết quả lại ngã sõng soài xuống đất.

"Quách Phong!

Chết rồi!

Con thi khẩu huất làm!

Tim bị móc mất!" Bàn Tử hô một tiếng ngắn gọn về tình hình hiện tại.

Trong bóng tối, trừ Sở Văn ra, chẳng ai thấy ai.

"Báo số!!" Bàn Tử hô!

Thuận Tử lập tức mở miệng: "Một." Bàn Tử mắng xối xả: "Một cái quái gì, mẹ nó ai mà biết một đứa nào, báo tên!" "Thuận Tử!" "Phan Tử!" Cùng với từng cái tên, mọi người đều biết trừ Quách Phong ra, những người khác đều không sao.

"Thế còn con thi khẩu huất đâu?

Có xuống đây không?" Phan Tử lúc này mới mò đèn pin trong túi ra, vừa chiếu đèn pin một cái!

Lập tức tay chân dùng cả để bò lùi lại!

Ban đầu cứ tưởng là Thuận Tử ở bên cạnh, ai ngờ đèn pin lại chiếu ra một con thi khẩu huất!

"Tê!!" Móng vuốt thi khẩu huất bám chắc vào mặt băng, cào ra từng vệt trắng!

"Bàn gia!

Cứu tôi!" Phan Tử tuyệt vọng kêu gào!

Phanh!!

Bàn Tử một phát súng bắn trúng ngay người thi khẩu huất, đánh nó ngã lăn trên tầng băng, đồng thời bốn phía Thiên Trì truyền đến từng tràng hồi âm không đếm xuể.

"Đừng có nổ súng!

Nổ súng ở cái nơi này!

Không nứt băng thì cũng lở tuyết!" Hạo Thiên Chân mắng Bàn Tử.

"Thế thì làm thế nào được?

Để Phan Tử bị cái thứ đó giết chết à?" Bàn Tử thu súng, rút dao từ

thắt lưng.

Sở Văn hét: “Cẩn thận đấy!

Thứ đó không dễ chết đâu!” Vừa nói, hắn vừa lấy dây thừng từ trong túi ra ném vào đống người: “Buộc hết vào!” Mắt Hạo Thiên Chân sáng lên, biết Sở Văn có một cách hay!

Trừ Phan Tử ra, những người khác lập tức tóm lấy dây thừng, hoặc cài vào khóa an toàn trên người, hoặc trực tiếp buộc vào chân.

Con thi khẩu huất vừa nãy bị Bàn Tử bắn bay đi, sau khi lăn một vòng trên mặt băng, biết là Bàn Tử đã nổ súng, nên liền lao thẳng về phía Bàn Tử.

Bàn Tử đứng không vững, đành nằm xuống giơ chân lên, tạo tư thế phòng bị.

Đồng thời, tay hắn nắm chặt dao.

Thấy thi khẩu huất ngày càng đến gần, Bàn Tử gầm lên một tiếng để lấy dũng khí!

Con dao nắm chặt trong tay, sắp sửa chém xuống!

Chương 237

Bỗng nhiên, Bàn Tử chỉ cảm thấy chỗ dây thừng vừa buộc vào chân truyền đến một lực kéo rất lớn, lập tức bị kéo lộn đầu, ban đầu chân hướng về phía thi khẩu huất, giờ lại biến thành mặt!

"Thằng khốn đừng có hại tao!" Mặt Bàn Tử lập tức tái mét.

Khi mặt hắn và móng vuốt thi khẩu huất chỉ còn cách nhau chưa đến năm phân!

"Đi!" Thuận Tử và Phan Tử dùng sức kéo hắn trượt thẳng vào đống người!

Bàn Tử chửi ầm lên: "Lão tử sắp được cứu rồi sao!

Nhanh đi xem Phan Tử kìa!" Phan Tử vừa bò đến cạnh Sở Văn, vừa buộc dây thừng vào chân vừa cảm thán: "Ai mà tài tình thế, nghĩ ra được cách dùng dây thừng buộc người này!" Con thi khẩu huất dường như bị mọi người chọc tức, vừa nãy lại bị thương, lại bị người ta kéo Bàn Tử đi khỏi tay, nên gào lên một tiếng quái dị, tiếp tục nhảy về phía Phan Tử và Sở Văn!

Sở Văn nằm ngửa, hai tay đẩy một cái, sau đó dùng chân đá mạnh một cú chính diện vào ngực Phan Tử!

Con thi khẩu huất vừa vặn rơi xuống mặt băng, kết quả Sở Văn và Phan Tử hai người mượn lực đá vừa nãy mà trượt ra đúng lúc!

Bàn Tử nhìn vừa thấy hiểm, vừa thấy buồn cười!

Hắn cũng lấy dây thừng từ trong túi ra ném cho Sở Văn nói: "Sở gia, giờ có sức chiến đấu chỉ có hai chúng ta, hợp tác với tôi một phen nhé?" Sở Văn nhận dây thừng buộc vào thắt lưng rồi hét: "Tháo dây thừng ở chân ra trước đi, nếu không thi khẩu huất mà kéo một cái là

kéo cả đám đi cả ổ đấy!" Bàn Tử nghe vậy, một dao chém đứt sợi dây ở chân!

Trần Bì A Tứ tuy đã già, nhưng mắt chưa mù, tay phải từ trong tay áo vươn ra, trên tay kẹp một viên bi thép bắn trúng đầu thi khẩu huất, làm nó nứt toác một đường!

"Tê!!

Hống!" Thi khẩu huất cực kỳ phẫn nộ, đang định nhảy vào đám người!

"Ngốc hả!

Con súc sinh kia, xem Bàn gia tao ra tay đây!" Lúc đó, Bàn Tử nắm dây thừng trong tay, đầu còn lại của dây kéo Sở Văn văng vòng tròn trên mặt băng!

Thi khẩu huất cúi người xuống, sẵn sàng tư thế tấn công bất cứ lúc nào.

Bàn Tử đang kéo Sở Văn, hào hứng lắm, gầm lên với thi khẩu huất: "Giờ chủ động phải nằm trong tay lão tử đây, mày vừa nãy chơi đã chứ gì!" Sau đó nghe thấy giọng Sở Văn vang vọng ra theo hình vòng tròn: "Bàn Tử, mẹ nó nhanh lên, lão tử bị kéo chóng mặt rồi!" Bàn Tử giơ cánh tay lên, nhắm về phía thi khẩu huất, rồi buông dây thừng ra!

Khoảnh khắc tiếp theo, thấy Sở Văn như một viên đạn pháo, tay nắm Tử Ngọc Đao!

Lao thẳng về phía thi khẩu huất!!

Bàn Tử vừa kéo xong Sở Văn đang thầm sung sướng trong lòng, kết quả nhìn thấy Sở Văn lao về phía thi khẩu huất, mặt hắn bỗng biến sắc!

“Mẹ nó!” Hắn thầm chửi một tiếng, quên mất một đầu dây thừng buộc Sở Văn, đầu còn lại lại buộc vào thắt lưng mình.

Ngay sau đó, đầu Bàn Tử ngửa ra sau, bị dây thừng kéo, cùng với Sở Văn trượt về phía thi khẩu huất!

Con dao trên tay Sở Văn chĩa thẳng vào thi khẩu huất, trong khoảnh khắc sắp va vào thi khẩu huất, hắn vung dao!

Thi khẩu huất gào lên một tiếng thảm thiết, nửa thân dưới trực tiếp bị Sở Văn chém đứt, sau đó Bàn Tử trượt tới, ôm lấy nửa thân trên còn lại của thi khẩu huất mà lăn lộn trên mặt băng!

Phan Tử và Thuận Tử đều nhìn ngớ người ra!

Hai chiếc đèn pin đồng thời bật sáng, chỉ thấy Bàn Tử và cái thứ đó lăn lộn thành một đống.

“Bàn gia hung tàn thế sao?

Lên miệng trực tiếp à?” Thuận Tử cảm thấy những người xung quanh mình ai cũng ghê gớm hơn ai!

Ông lão chín mươi tuổi kia biết chơi bắn bi, Sở ca động một cái là nhỏ máu cứu người, Bàn gia đối mặt với thi khẩu huất thì trực tiếp dùng miệng!

Hồi còn đi lính xông pha Nam Bắc, anh ta cũng chưa từng thấy một đội ngũ nào như thế này.

Nói đoạn Sở Văn và Bàn Tử, cùng với thi khẩu huất trên mặt băng trượt đi rất xa, mãi mới dừng lại, nghe thấy Bàn Tử hét: “Sở gia, nhanh lên, tôi sắp không giữ nổi nữa rồi!” Sở Văn ngẩng đầu nhìn thấy Bàn Tử hai tay giữ chặt hai móng vuốt của thi khẩu huất, cổ dùng sức ngửa ra sau, còn con thi khẩu huất thì cắn từng ngụm, muốn cắn đứt cổ Bàn Tử.

“Cố lên!” Sở Văn giật mạnh dây thừng!

Và người Bàn Tử cùng lúc va vào một cái gì đó!

“Nhanh lên!” Bàn Tử gần như đã cảm nhận được đầu răng thi khẩu huất chạm vào da cổ mình rồi!

“Bá” một tiếng!

Nửa cái đầu thi khẩu huất bị Sở Văn chém bay, cả thân thể cũng mềm nhũn ra!

Sở Văn biết nếu không tháo dỡ thứ này ra, e rằng sẽ có chuyện, nên căn bản không dừng lại!

Hai chân kẹp chặt Bàn Tử, Tử Ngọc Đao trong tay liên tục vung mấy nhát, sau đó Bàn Tử hai tay mỗi bên cầm một đoạn móng vuốt ngồi trên mặt băng thở phì phò.

Chương 238

"Mày chơi dao đỉnh thật đấy." Bàn Tử mặt đầy oán niệm, vì lúc Sở Văn chém thi khẩu huất, đồng thời dao cũng lướt sát mặt Bàn Tử từng nhát, tuy hiểm trong hiểm nhưng Bàn Tử không hề bị thương.

"Tháo chân ra trước đi, để Bàn gia tao nghỉ một chút!" Bàn Tử ném hai móng vuốt trong tay đi, rồi nằm bẹp trên mặt băng như một đống thịt nhão.

"Cậu vất vả rồi!" Sở Văn từ từ bò lên, cố gắng giữ vững cơ thể trên mặt băng.

"Không sao, toàn là Tiểu Ca với mọi người bảo vệ tao, hôm nay đổi lại hai chúng ta bảo vệ Tiểu Ca, cảm giác sướng thật." Bàn Tử lúc này mới phát hiện trên hai chân mình toàn là vết máu, cũng không biết là do thi khẩu huất cào hay còn sót lại từ lúc trượt xuống sườn núi phía trước.

"Bên kia không còn động tĩnh gì nữa." Phan Tử nhìn từ xa không rõ tình hình của Bàn Tử và Sở Văn, nhưng nghe thấy không còn tiếng động nữa.

"Phan Tử ca, bình thường đều hiểm nguy thế này à?" Thuận Tử lau mồ hôi lạnh trên trán hỏi.

Phan Tử lắc đầu cười khổ: "Đâu ra, ngày thường cùng lắm là đổ mười cái đấu cũng chẳng gặp được một lần chết chóc, lần này tìm Thiên cung, còn chưa vào được mà đã thế này rồi.

Thuận Tử lão đệ, vận khí không tốt, lần này e là kiểu địa ngục rồi." Thuận Tử nói xong, đèn pin vừa chiếu.

Sở Văn khó khăn bước đi trên mặt băng, phía sau dây thừng kéo

theo một Bàn Tử đang nằm: “Chúng ta phải đi thôi, trời sắp sáng rồi!” Bàn Tử tuy nằm trên đất, nhưng miệng lại không ngừng: “Tiểu Ca à, Tiểu Ca?

Làm người không thể quên ơn, ân tình Bàn gia tao đối với mày không thể quên đâu nhé!

Lần trước cứu... ai u.” Hạo Thiên Chân đi tới đá Bàn Tử một cái: “Đi đường!” Bàn Tử cũng không lải nhải: “Thôi được, nhớ cũng được, dù sao hai đứa cứ một đứa nhớ là được.” Trải qua một quãng thời gian vừa nãy đầy kinh tâm động phách, mọi người đều có cảm giác bàng hoàng như cách một thế giới.

Trần Bì A Tứ và Diệp Thần kéo thi thể Quách Phong đến rìa Thiên Trì, phủ lên trên một ít tuyết.

Phan Tử thở dài: “Chân trước còn đỡ Tứ a công, chân sau người ta đã lạnh ngắt rồi, mạng người mà, có lúc cảm giác như đồ giả vậy.” Bàn Tử vỗ vỗ lưng Phan Tử nói: “Đừng có cảm khái nữa, thỏ chết cáo buồn có thể hiểu được, nhưng nói cách khác, chúng ta đều là đạo tặc, ngày nhập hành thì trong lòng phải rõ, một là chết trong mộ người khác, hai là chết trong tù, ba là kiếm được tiền rồi chết trên bụng phụ nữ, đều là cái chết thôi, sống rõ ràng một chút, sớm đã nhìn thấu rồi.” Sau khi bày tỏ sự thương tiếc ngắn ngủi với Quách Phong, mấy người lại quay lại mặt băng Thiên Trì.

Thuận Tử chỉ vào một con đường núi đen kịt ở phía xa: “Đó là Tam Thánh Sơn, nơi chúng ta cần đến.

Bò từ Thiên Trì lên đó, kịp trời sáng hoàn toàn là chúng ta có thể lên được rồi.” Sau đó mọi người tháo dây thừng trên người ra, bò trên Thiên Trì, hướng về phía Thuận Tử vừa chỉ.

Hiện tại sắc trời xám xịt, lờ mờ sáng.

Trên mặt băng Thiên Trì tích một lớp tuyết mỏng, Sở Văn vừa bò về phía trước, vừa lo lắng, cũng không biết cái bóng đen khổng lồ trên bức họa của Hoắc Tú Nhi rốt cuộc là gì.

Bàn Tử vừa bò vừa nói: "Nghe nói là hồ trên đỉnh núi sâu nhất thế giới à?

Dưới đó có cá hay quái vật gì không?" "Trong Thiên Trì không có bất kỳ sinh vật nào, thứ nhất vì nước lạnh, thứ hai vì khí hậu khắc nghiệt, nhưng sau đó dường như xuất hiện vài loại cá nước lạnh, nghe nói là phía Triều Tiên thả giống cá xuống..." Thuận Tử tiếp lời.

Đột nhiên, Bàn Tử đứng im!

"Bàn ca..." Thuận Tử liếc nhìn Bàn Tử một cái, chỉ cảm thấy hơi thở như muốn ngừng lại!!

"Bàn ca!.....Đừng động đậy!" Thuận Tử nhìn xuống mặt băng dưới người Bàn Tử, lập tức hoảng hốt!

"Tao không động, mày cũng đừng động!" Giọng Bàn Tử hơi run.

Chỉ thấy dưới người Bàn Tử, một vết nứt nông vừa mới xuất hiện, loang rộng ra tứ phía, đan xen chằng chịt.

"Phía trước sao rồi?" Phan Tử thấy Bàn Tử không bò nữa, liền hỏi.

"Băng, mặt băng nứt ra rồi." Thuận Tử nhẹ giọng nói, giọng nói từ trước đến nay chưa từng nhỏ đến vậy.

Sở Văn gạt lớp tuyết trên mặt băng dưới người ra, cũng nhìn thấy một vài vết nứt nhỏ li ti dày đặc.

"Chết tiệt!" Hạo Thiên Chân cũng phát hiện ra vấn đề, cảm thấy loại cảm giác sợ hãi lúc này như một cái chăn lớn.

Từng lớp, từng lớp áp lực từ từ đè lên người hắn, giống như đè

lên mười cái chăn, sắp không thở nổi nữa.

"Nứt từ khi nào?" Phan Tử không dám nhúc nhích.

"Không biết, có thể là lúc nãy chúng ta đánh nhau với con thi khẩu huất mà bị nứt ra chăng..." Bàn Tử quay đầu nhìn một cái, giờ họ gần như đang ở giữa Thiên Trì.

Lúc này nếu muốn quay đầu, thì khoảng cách cũng gần bằng với việc tiếp tục bò tới.

"Làm sao bây giờ?" Hạo Thiên Chân thấy trên đầu mình toát mồ hôi lạnh.

"Tiếp tục bò đi, mọi người động tác nhẹ nhàng một chút." Sở Văn nghiến răng nói.

Anh ta biết, trong tình huống này, nếu cả mặt băng cùng nứt ra thì còn tốt, điều đáng sợ nhất là đột nhiên có người rơi vào hố băng, sau đó vùng vẫy một cái, thì toàn bộ tầng băng trên đầu sẽ sụp xuống.

Người ở dưới nước sẽ không có cơ hội nổi lên lại, không đổi được dưỡng khí, chỉ có thể sống sờ sờ mà chết ngạt.

"Mấy sợi dây thừng vừa nãy đâu rồi." Thuận Tử nghiêng đầu thì thầm nói, sợ rằng tiếng động lớn một chút là mặt băng sẽ sập: "Chúng ta buộc vào nhau như vừa nãy, như thế, vạn nhất có người rơi vào hố băng, có thể cứu được." "Không được!" Trần Bì A Tứ, người nãy giờ không nói gì, nói: "Trong trường hợp đó, sau khi hố băng xuất hiện thì quả thật có thể." "Nhưng hiện giờ dưới người mọi người đều có vết nứt, vạn nhất mặt băng sập trên diện rộng, dây thừng trên người tôi có thể sẽ bị mắc vào nhau ngay lúc rơi xuống nước, lúc đó thì một người cũng không sống được!" "Lão già nói có lý!" Bàn Tử gật đầu: "Giờ hết cách rồi, toàn là tại con thi khẩu huất đó!

Chương 239

Nếu không thì chúng ta đã vui vẻ bò đi biết mấy!" "Than vãn cũng chẳng ích gì, mọi người tự mình cẩn thận một chút!" Sở Văn nói xong, hai tay chống trên mặt băng, từ từ trượt về phía trước.

Khoảng cách ban đầu đến bờ khoảng hơn ba trăm mét giờ đây trở nên xa xôi lạ thường.

Vì đeo găng tay hoàn toàn không có lực cản, nên mọi người đều cởi găng tay ra, dựa vào đôi bàn tay trần mà bò!

Nhiệt độ trên băng lạnh thấu xương, lòng bàn tay mỗi người đều đỏ ửng, tê dại.

Thỉnh thoảng truyền đến một trận đau buốt.

Ngay cả trong tình huống này, mặt băng dưới cơ thể vẫn thỉnh thoảng phát ra những tiếng động giòn tan.

Khi con người tập trung tinh thần cao độ, tất cả thông tin xung quanh đều sẽ được nắm bắt cực kỳ nhạy bén.

Vì vậy, những tiếng động giòn tan đó nghe trong tai mọi người, đơn giản là muốn mạng.

Bàn Tử nhắm chặt mắt, gần như không dám thở mạnh.

"Rắc" một tiếng!

Dưới người Thuận Tử, một vết nứt băng rộng khoảng một milimét không ngừng phát ra tiếng động nhẹ nhàng, lan rộng ra tứ phía.

Trong chốc lát, tóc gáy mọi người dựng đứng!

Dưới thân là Thiên Trì với độ sâu có thể tới 387 mét, với nhiệt độ

nước hiện tại, nếu rơi xuống mà trong vài phút không bò lên được, thì chân tay sẽ hoàn toàn tê liệt, cơ thể sẽ cảm thấy ấm dần, rồi chìm xuống.

Cuối cùng, sau khi trời sáng sẽ bị lính biên phòng phát hiện thi thể.

Trừ cái kết cục này ra, không có bất kỳ khả năng nào khác.

"Mọi người đừng có mẹ nó lại gần nhau thế, tản ra hết đi!

Tản ra!" Phan Tử chửi.

Bàn Tử là người đầu tiên từ từ di chuyển sang bên cạnh, tiếng động trên mặt băng cũng bắt đầu lớn dần!

"Không kịp nữa rồi!

Tất cả nhanh chóng bò về phía trước cho lão tử!" Bàn Tử gầm lên một tiếng!

Mặt băng dưới thân "rắc rắc" có vẻ hơi lún xuống, tất cả mọi người trong khoảnh khắc đó đều vùng dậy, tay chân cùng lúc bò về phía trước.

"Phốc thông" một tiếng!

Hạo Thiên Chân đạp chân xuống, kết quả đạp ra một hố băng, hai tay điên cuồng bới loạn xạ, nhưng trên mặt băng không hề có chỗ nào để mượn lực, hai chân lập tức cảm nhận được luồng khí lạnh thấu xương!

"Thiên Chân!" Vào khoảnh khắc mấu chốt, Sở Văn nhanh tay lẹ mắt, khi Hạo Thiên Chân sắp bị hố băng nuốt chửng, hắn tóm lấy tay cậu ta, cứng rắn kéo cậu ta trở lại mặt băng tàn tạ!

Lại thấy Bàn Tử vứt ba lô đi, vì bò thực sự quá chậm, dứt khoát duỗi thẳng hai tay, lăn lộn trên mặt băng!

Tiểu Ca trên người có vết thương, nên bò chậm nhất.

“Nhanh theo Bàn Tử, tôi đi cứu Tiểu Ca!” Sở Văn nói xong, quay đầu lăn về phía Tiểu Ca.

Không sai!

Dưới sự đe dọa của cái chết, “quyết lăn” do Bàn Tử phát minh đã phát huy tác dụng cực kỳ quan trọng!

“Đi trước đi!” Vết thương trên ngực Tiểu Ca chắc lại bị xé toạc ra rồi, nên cậu bò tới đâu, để lại một vệt máu tới đó.

Lúc này, thực ra không còn xa bờ nữa.

Bàn Tử ba chân bốn cẳng lăn lên lớp đất đóng băng ở bờ, gần như muốn rơi lệ nóng: “Trời không thu Bàn gia tao, đổ đấu vạn cổ trường như dạ a!” Ngay khi đứng lên, hắn lấy dây thừng từ trong túi ra, rồi cầm trong tay dùng sức ném về phía Hạo Thiên Chân đang ở trên mặt băng!

“Tóm lấy dây thừng!” “Rắc rắc rắc!” Vết nứt trên mặt băng đã rộng gần một milimét rồi.

Phan Tử bắt chước Bàn Tử lăn trông rất khôi hài.

Phải nói, mọi việc trên đời này đều cần đến thiên phú.

Về khoản “lăn”, thiên phú của Trần Bì A Tứ và Bàn Tử hoàn toàn nghiền nát Phan Tử và Thuận Tử!

Bàn Tử đã lăn đi rồi, Phan Tử thì vẫn lăn tròn tại chỗ, đầu đầy mồ hôi: “Mẹ nó lăn kiểu gì đây!!

Lão tử sinh ra đã không biết lăn rồi!” Hạo Thiên Chân đỡ lấy sợi dây thừng dài Bàn Tử ném, hai chân đạp loạn xạ rồi bị Bàn Tử kéo về bờ.

Chương 240

Cùng lúc lên bờ còn có Trần Bì A Tứ và Diệp Thần hai người!

Quay đầu nhìn lại, Phan Tử cách bờ chưa đến mười mét, nhưng không thể lăn được!

"Thuận Tử!" Hạo Thiên Chân hét lớn: "Đỡ lấy dây thừng kéo Phan Tử một tay!" Thuận Tử lúc này cũng nóng mắt rồi: "Làm cái quái gì mà nhiều thứ vô dụng thế, dây thừng thì cứ ném đi chứ!" Bàn Tử tiếp tục ném dây thừng ra, sau khi Thuận Tử nhận lấy dây thừng, lập tức đạp một chân xuống tạo ra một hố băng, sau đó bóng người loé lên trên mặt băng rồi biến mất, cùng lúc mất tích còn có Phan Tử!

"Phan Tử!!

Thuận Tử!" Hạo Thiên Chân hét lớn một tiếng!

Suốt chặng đường Thuận Tử và mọi người ở bên nhau khá vui vẻ, giờ lại bị hố băng Thiên Trì nuốt chửng, chết cũng quá thảm rồi.

Sau đó dây thừng trong tay Bàn Tử căng lên, hắn mừng rỡ nói: "Đừng vội!

Quên Thuận Tử là người ở đâu rồi sao?" Hạo Thiên Chân sững người, nhìn thấy dây thừng thẳng tắp sau đó ánh mắt lập tức sáng bừng: "Người Đông Bắc!!

Lớn lên từ việc bơi lội mùa đông từ nhỏ!" Nếu là người phương Nam, có lẽ giờ đã không cứu được rồi.

Nhưng Thuận Tử lớn lên ở Đông Bắc từ nhỏ, bốn năm tuổi đã bắt đầu tắm và chơi trong nước băng, Phan Tử có thể vừa nhúng vào nước băng là cả người đã tê liệt, nhưng Thuận Tử thì khác!

Quả nhiên!

Trong một đống vụn băng vỡ, Thuận Tử đột ngột nổi đầu lên từ mặt nước Thiên Trì, chỉ dùng một ánh mắt đã xác định được vị trí của Phan Tử, sau đó cắn dây thừng bơi tới tóm lấy cổ áo khoác lông vũ của Phan Tử.

Bàn Tử trên bờ nắm chặt dây thừng, bỗng nhiên cảm thấy dây thừng bị ai đó giật hai cái, sau đó lập tức cùng Hạo Thiên Chân dùng sức kéo ra ngoài!

Mười mấy giây sau, Thuận Tử một tay xách Phan Tử đã bị đông cứng tê liệt bò lên lớp đất đóng băng cạnh Thiên Trì.

"Nhanh, nhanh, nhanh, nếu có rượu thì đưa đây, xoa, xoa người nó!

Cho nó uống hai ngụm!" Thuận Tử vừa ra khỏi nước, cả khuôn mặt đã đóng một lớp sương.

Bàn Tử run cầm cập xoa bóp lồng ngực Phan Tử, lại véo mũi cậu ta rồi thổi hai hơi vào miệng!

Phan Tử ho khan một tiếng, trong miệng trào ra một ít nước, nhưng người vẫn chưa tỉnh, xem ra là bị đông cứng tê liệt rồi.

"Rượu sao!?" Bàn Tử sờ soạng khắp nơi, tất cả ba lô của mọi người gần như đều bị ném lại trên băng lúc nãy, biết tìm rượu ở đâu bây giờ.

"Nhanh đi xem Sở ca, tôi lo cho cậu ta!" Thuận Tử cũng biết giờ không có rượu, nên lập tức cởi quần áo phần trên của Phan Tử ra, sau đó xoa bóp lưng cho cậu ta.

Diệp Thần cũng cởi áo khoác ngoài của mình đắp lên người Phan Tử.

Bàn Tử lúc này ngước mắt nhìn lên Thiên Trì, phát hiện Sở Văn và Tiểu Ca hai người đang ở cách đó năm mươi mét!

Mặt băng dưới người họ tạm thời vẫn có thể chống đỡ, nhưng ở vị trí của họ, nhất định phải nhảy xuống nước băng, vì những mặt băng phía trước đều đã vỡ thành từng tảng băng trôi nổi trên mặt nước.

Lúc này, trời hơi xanh, mặt trời ở xa tuy chưa ló dạng, nhưng ánh sáng rọi sáng nửa bầu trời.

Thêm vào đó là sương sớm và ánh ráng sáng hồng nhạt.

Trường Bạch Sơn luôn phô bày một mặt đẹp đẽ và rực rỡ trước những vị khách không mời mà đến.

Tam Thánh Phong nơi họ cần đến nằm phía sau lưng mọi người.

Đối diện xa xa, có một ngọn núi tuyết còn hùng vĩ hơn Tam Thánh Sơn, gọi là Thiên Thê Phong.

Ngọn núi đó quanh năm bị mây mù bao phủ, vốn không thể nhìn thấy diện mạo thật sự.

Nhưng dưới ánh sáng của sương mù lúc này, giữa núi thế mà lại xuất hiện một bậc thang trời tuyệt đẹp, như một dải ánh sáng, cuối dải ánh sáng đó ẩn hiện một tòa Thiên cung cổ kính khổng lồ, trên Thiên Thê Sơn, giống như tiên cảnh nhân gian, lại như được tiên bút vẽ nên, vô cùng tráng lệ, kỳ diệu vạn phần.

"Vân...

Vân Thiên Cung!" Hạo Thiên Chân há hốc miệng khô khốc, ngây người nhìn tòa Thiên cung cổ kính đột nhiên xuất hiện trên Thiên Thê Sơn, trong làn mây mù.

Chẳng ai ngờ được, thế mà lại vào lúc này, nhìn thấy Vân Thiên Cung ở đối diện hồ trời.

Bàn Tử nuốt nước bọt ực một tiếng: "Không, chúng ta vất vả thế

này, không phải là đi nhầm đường rồi sao, mẹ nó Thiên cung ở đối diện à!" "Không đi nhầm đường đâu." Trần Bì A Tứ nheo mắt nói: "Vì sương sớm và ánh ráng sáng phản chiếu, khiến Thiên cung đó phản chiếu ngược lại trên Thiên Thê Sơn đối diện.

Một kỳ tích, đáng để trầm trồ, mộ của Hoàng đế Đông Hạ thực sự là kỳ mộ số một mà ta từng thấy trong đời." "Mọi người còn đứng nhìn gì nữa, Sở ca và Tiểu Ca vẫn đang trên mặt băng đấy!" Hạo Thiên Chân tỉnh lại mắng.

Thực ra cũng không trách mọi người được.

Chỉ vì kỳ cảnh tuyệt vời trước mắt thực sự quá chấn động.

Vân thượng tiên cung vốn chỉ tồn tại trong cổ tịch và truyền thuyết thế mà lại thực sự xuất hiện trước mặt mọi người, vì vậy trong chốc lát, tâm trí mọi người đều bị Thiên cung thu hút.

Chương 241

"Sở gia!

Tiểu Ca!" Sau khi Bàn Tử quay đầu lại, hắn phát hiện tình huống hiện tại nguy hiểm đến mức nào.

Vị trí của hai người họ không giống như Thuận Tử và Phan Tử vừa nãy ở gần bờ, mà thực sự quá xa bờ, dây thừng không thể ném tới.

Tiểu Ca trên người có vết thương, nếu xuống nước bị đóng băng, khí lạnh sẽ xâm nhập vào vết thương, vết thương vốn đang từ từ hồi phục e rằng sẽ để lại di chứng suốt đời.

Mặt băng dưới người Sở Văn và Tiểu Ca đang từ từ vỡ ra.

Hắn nhìn mặt nước phía trước rồi quay đầu hỏi Tiểu Ca: "Hồi phục được bao nhiêu rồi?" Ánh mắt Tiểu Ca không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào, cậu ta nói: "Tám mươi phần trăm." Sở Văn gật đầu: "Cứ tiếp tục giả vờ." Sau đó rút Tử Ngọc Đao ra, quay người bên cạnh Tiểu Ca dùng dao cắt ra một tảng băng rộng khoảng hai mét, rồi thuận thế đá một cước vào mặt băng.

Tiểu Ca chông chênh nằm trên một tảng băng lớn trôi về phía Bàn Tử.

Hạo Thiên Chân nhìn thấy tình huống đó, lập tức thở phào nhẹ nhõm!

"Đúng thế!

Sở gia có cách rồi, trong tình huống tôi cứ nghĩ chỉ có thể xuống nước bơi, thế mà cậu ấy lại có thể dùng tảng băng vỡ làm thuyền mà chèo." Bàn Tử cười ha ha, niềm tin vào sự sống sót của Sở Văn và

Tiểu Ca lập tức tăng lên.

"Nhưng Sở gia..." Hạo Thiên Chân cố gắng mượn ánh sáng lờ mờ lúc này nhìn xuống phía dưới Thiên Trì, điều cậu ta sợ nhất là vào lúc này, cái bóng đen khổng lồ trên bức họa của Hoắc Tú Nhi lại xuất hiện!

Nhưng nước Thiên Trì cực kỳ trong suốt, giờ không còn lớp băng và tuyết che phủ, gần như có thể nhìn thẳng xuống độ sâu năm sáu mét dưới Thiên Trì.

"Không có gì cả...

Chẳng lẽ bức họa của Hoắc Tú Nhi sai?

Tất cả những gì xuất hiện trước đây đều là trùng hợp ư?" Tim cậu ta đập thình thịch.

Chừng nào Sở Văn chưa lên bờ, chừng đó cậu ta không thể thả lỏng.

Sau khi Sở Văn một cước đẩy Tiểu Ca đi, mặt băng dưới người hắn lập tức nứt ra do lực phản tác dụng.

"Lạnh quá!" Cả lưng Sở Văn lập tức bị nước Thiên Trì làm ướt sũng, hắn phản ứng cực kỳ nhanh, mượn lực lăn một vòng, Sở Văn tiện tay cởi giày ra.

Bàn Tử trên bờ thấy tình huống đó, mũi hắn cay xè: "Sở gia à, làm gì mà cởi giày ra thế, tiếp theo không lẽ cởi quần áo luôn?

Định không vùng vẫy nữa, cứ trần truồng mà đi luôn sao..." Phan Tử thở phào một hơi, tuy người vẫn đang run cầm cập, nhưng may mắn là thời gian dưới nước không dài, đã tỉnh lại rồi.

"Bớt nói nhảm đi, cởi giày ra vì đi chân trần trên mặt băng sẽ không bị trượt nhiều chứ gì!" Lời của Phan Tử lập tức làm Bàn Tử và

Hạo Thiên Chân bừng tỉnh, hai người nhìn nhau, trong lòng đồng thời chấn động trước tinh thần cầu sinh kiên cường của Sở Văn, và khả năng phản ứng ứng biến trong tuyệt cảnh.

Hai người tiếp tục nhìn vào giữa Thiên Trì, thấy Sở Văn cởi giày ra cầm trong tay, đồng thời đứng vững vàng bằng chân trần trên mặt băng.

Vì nhiệt độ cơ thể người cao hơn rất nhiều so với nhiệt độ mặt băng, nên khi chân vừa chạm vào băng, Sở Văn cảm thấy một cơn đau thấu tim.

Lý do này giống như hồi nhỏ liếm kem que, lưỡi sẽ dính vào que kem.

Tuy đau như vậy, nhưng lực cản khi chạy sẽ tăng lên đáng kể, Sở Văn không cần phải lo lắng về việc mặt băng quá trơn mà không đứng vững được nữa.

Những người trên bờ đều trố mắt đứng nhìn Sở Văn hai chân dang rộng, bắt đầu chạy như bay trên mặt băng như một đứa trẻ hoang dã, vì mặt băng bên trong đã vỡ ra.

Vì vậy Sở Văn buộc phải vòng một vòng bán nguyệt lớn rồi lao về phía Bàn Tử!

Hạo Thiên Chân lòng tràn đầy xúc động, hai nắm đấm siết chặt, chăm chú nhìn bóng dáng Sở Văn, chỉ thấy phía sau hắn để lại từng vết chân máu.

"Sở gia!!

Tư thế của cậu tuy có hơi lấm lem, nhưng cái kiểu chạy đó mẹ nó ngầu vãi!!!" Bàn Tử gần như muốn múa tay múa chân!

Trần Bì A Tứ vốn dĩ cho rằng Sở Văn chết chắc rồi.

Một người dù năng lực có mạnh đến mấy, có nghịch thiên đến đâu, nhưng trước tai họa thiên nhiên thì vĩnh viễn bé nhỏ.

Kết quả không phải vậy, Sở Văn không những không chết sớm, mà còn chạy sảng khoái, đầy nhiệt huyết trên mặt băng.

Cơ bắp dưới mí mắt của ông lão run rẩy, nói thật lòng, trong gần bảy mươi năm từ khi Trần Bì A Tứ hai mươi tuổi bắt đầu học nghề trộm mộ đến nay, ông ta chưa từng thấy một thanh niên nào như vậy.

Thuận Tử cũng ngớ người ra.

Hoàn toàn không để ý rằng tay mình đang xoa bóp lưng Phan Tử đã không động đậy từ lâu rồi.

"Sở ca..." Đột nhiên cậu ta có một cảm giác muốn khóc: "Chỉ cần không chết, thì vĩnh viễn sẽ có cách để sống sót..." Mặc dù trong mắt Bàn Tử và những người khác, bóng dáng Sở Văn lúc này rất ngầu.

Nhưng lạnh nóng tự biết, hắn chỉ cảm thấy hai chân mình đau như lửa đốt.

Chương 242

Kỳ lạ là, khi chơi ném tuyết vào mùa đông, nếu không đeo găng tay, trực tiếp dùng tay nặn tuyết cầu, lúc tay vừa tiếp xúc với tuyết, có thể sẽ cảm thấy lạnh buốt, nhưng nếu nắm giữ tuyết cầu trong thời gian dài, thì trên da sẽ có cảm giác đau nhói và một loại ảo giác như bị bỏng.

Sở Văn hiện tại có cảm giác đó.

Thực ra hắn cũng muốn chạy chậm một chút, nhưng chân đau không chịu nổi.

"Đau!

Đau!

Đau!

Chân đau!" Hầu như chỉ mất chưa đến mười giây, hắn đã vòng tránh được vùng băng vỡ từ xa, một bước nhảy vọt từ rìa Thiên Trì đến bên cạnh Bàn Tử và những người khác!

Vừa lăn lên lớp đất đóng băng.

Sở Văn lập tức giơ cao hai chân, nhe răng nhếch mép, đồng thời Tiểu Ca cũng đang chật vật trượt chậm rãi trên một tảng băng về phía Hạo Thiên Chân.

"Đỉnh của chóp!" Phan Tử răng va vào nhau lập cập, không quên giơ ngón cái khen Sở Văn.

"Sở ca!

Tuyệt vời!" Thuận Tử bỏ Phan Tử xuống, xé áo khoác lông vũ ra, từ bên trong lấy ra một ít bông gòn dán vào bàn chân đầy máu tươi

của Sở Văn.

Sở Văn xỏ giày vào, đi lại giày thật chặt.

Thực ra vết thương nhỏ đối với hắn mà nói, gần như năm phút là có thể hồi phục như ban đầu.

Chỉ là bí mật này không thể để Trần Bì A Tứ và Phan Tử biết mà thôi.

Tất cả mọi người đều ngồi trên lớp đất đóng băng điều chỉnh cảm xúc và trạng thái cơ thể, từ từ hồi phục sau trạng thái nguy hiểm và kích thích vừa nãy, ánh mắt Sở Văn nhìn chằm chằm vào Thiên cung như tiên cảnh giữa Thiên Thê Sơn: "...Kiểu như nguyên lý phản xạ của ảo ảnh sa mạc (hải thị thận lâu) sao?" "Gần như vậy." Hạo Thiên Chân vắt khô một ít nước đá dính trên áo khoác lông vũ của Tiểu Ca: "Ông lão vừa nói rồi, ánh sáng bị khúc xạ, chứng tỏ Tam Thánh Sơn phía sau chúng ta, thực sự sẽ có một tòa Thiên cung như vậy." Sở Văn gật đầu.

Càng ngày càng gần đến nơi quỷ dị mà Uông Tàng Hải dốc cả đời học phong thủy.

Mọi người nghỉ ngơi khoảng mười mấy phút, lập tức lên đường, vì mặt băng Thiên Trì đã vỡ sớm, trên đó một mảng lộn xộn, không chừng sẽ bị đội tuần tra gần đó phát hiện.

Mặt trời buổi sáng vội vàng "đi làm", phút trước còn chưa thấy ló dạng, phút sau đã lập tức nhảy ra từ phía sau ngọn núi.

Mặc dù vết thương ở chân Sở Văn đã khỏi, nhưng khi đi đường hắn vẫn giả vờ đau đớn nghiến răng nghiến lợi.

Dù sao thì vào lúc này, càng có thể giấu nhiều át chủ bài càng tốt.

Hiện tại từ Thiên Trì lén lút tiến vào biên giới Triều Tiên, theo ước tính của Trần Bì A Tứ, ít nhất đã đi trước nhóm A Ninh bốn năm

tiếng đồng hồ.

“Sở ca, đến biên giới rồi, tôi cũng không còn thuộc đường nữa, vì tôi cũng chưa từng đến đây, nên nếu muốn tìm Thiên cung tiếp theo, phải dựa vào cậu thôi.” Thuận Tử vừa đi vừa nói.

“Cậu vất vả rồi, nhưng sau khi tôi xác định được lộ tuyến, vẫn phải làm phiền cậu dẫn đường, dù sao cậu cũng quen thuộc Trường Bạch Sơn hơn tôi nhiều.” Sở Văn gật đầu nói.

“Vậy không thành vấn đề!

À mà Sở ca, nếu thực sự gặp phải cái thứ quỷ quái đã giết cha tôi, nếu có thể, tôi muốn báo thù.” Thuận Tử dựa vào bên cạnh Sở Văn, biết rằng nếu cả đời cậu ta có thể báo thù cho cha, thì Sở Văn là chỗ dựa duy nhất.

“Con đường tiếp theo của tôi cực kỳ nguy hiểm, những thứ như thi khẩu huất chúng ta gặp trước đây chỉ là món khai vị thôi, vì vậy cậu hãy quyết định, sau khi tìm được mộ huyệt, có muốn tiếp tục đi cùng tôi không.” Sở Văn nói rõ ràng.

Hắn nghe có vẻ thích Thuận Tử, nên không hy vọng Thuận Tử sẽ bỏ mạng.

“Tôi quyết định rồi, nếu không thể báo thù cho cha tôi, thì tôi sống cũng chẳng có ý nghĩa gì!” Thuận Tử vô cùng kiên quyết.

Sở Văn thở dài, cũng không tiếp tục khuyên nhủ.

Đi được một lúc, bước chân Trần Bì A Tứ bỗng dừng lại, ông ta lấy ra một chiếc la bàn từ trong ngực, nhìn xung quanh thế núi rồi nói: “Kỳ lạ, vừa nãy ta xem cục diện Khốn Long Uyên, nhìn ở đây, dường như lại có sự thay đổi, lão phu cũng không dám chắc vị trí địa cung rốt cuộc ở đâu.” Vị trí hiện tại là một ngọn núi phía sau Tam Thánh Phong, xung quanh toàn là đá tảng lởm chởm, vách núi dựng đứng,

trên vách đá toàn bộ là những dòng băng treo xuống.

"Tứ a công, ngay cả, ngay cả ông cũng không xác định được vị trí địa cung sao?

Không nên chứ!" Mũi Phan Tử không ngừng chảy nước, không ngoài ý muốn, nếu có thể sống sót trở về, chắc chắn sẽ đổ bệnh nặng một trận.

Hạo Thiên Chân cũng hơi hiểu phong thủy, nên cũng nhìn ngó xung quanh một lượt, kỳ lạ nói: "Cái gọi là ba năm xem tinh tú, ba năm tìm long mạch, điểm huyệt chỉ cần một buổi sáng.

Việc tìm long huyệt thì khó, nhưng định long huyệt thì đơn giản, đất nước có vô số núi lớn sông lớn, đều tựa rồng mà không phải rồng, tựa huyệt mà không phải huyệt, nên việc tìm một địa điểm an táng tốt cực kỳ khó, nhưng hậu nhân dựa vào ghi chép và lịch sử, một khi đã biết địa điểm, thì định huyệt không thành vấn đề, nhưng ở đây..." Bàn Tử tính tình nóng nảy, nói: "Lải nhải lung tung gì, Bàn gia tao cứ nổ một phát súng lên trời, sau đó chuyện tìm huyệt cứ giao cho Sở gia là xong!" Thuận Tử thở dài: "Bàn ca, ngẩng đầu nhìn xem, ở đây, chỉ cần bắn một phát pháo, cũng có thể khiến tuyết tích tụ nhiều năm trên núi đổ xuống." Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên.

Giữa đỉnh đầu là ngọn núi tuyết hùng vĩ, không biết đã tích tụ bao nhiêu năm tuyết không tan.

Sở Văn nhìn hai lần rồi suy nghĩ: "Cách Văn Lôi Định Huyệt ở đây không dùng được, trên đó tùy tiện đổ xuống một chút tuyết thôi là mấy anh em mình sẽ bị tuyết chôn sống." Bàn Tử trợn mắt nói: "Thế thì làm thế nào?" Trong lòng hắn, kỹ năng Văn Lôi Định Huyệt của Sở Văn đơn giản là thần kỹ, chỉ cần bắn một loạt đạn lên trời.

Sở Văn đã vẽ ra bản đồ cấu trúc địa cung.

Chương 243

Có loại người ở bên cạnh, trộm mộ tìm huyệt thì ai còn dùng la bàn định vị nữa chứ.

Kết quả là, sau khi Sở Văn nhìn hai lần ở đây, lập tức thấy Văn Lôi Định Huyệt không thực hiện được.

Hơn nữa Trần Bì A Tứ vốn dĩ vẻ mặt thâm sâu, kết quả đến lúc thực sự phải tìm lối vào địa cung thì lại nhíu mày, một câu "cục diện phong thủy thay đổi rồi", không có thêm giải thích nào nữa, thế thì làm ăn gì.

"Thế không thể chỉ nổ một phát súng thôi sao?

Cho chúng ta định vị đại khái một chút?" Bàn Tử nhỏ giọng hỏi.

"Một phát súng cũng không được, ở trong núi tuyết, sợ tiếng động, ngay cả nói to một chút, hoặc ngửa mặt lên trời cười lớn vài tiếng, tuy xác suất không cao, nhưng đều có khả năng sẽ gây ra tuyết lở, đừng nói là nổ súng." Sở Văn lắc đầu.

Hiện tại hắn cũng đang suy nghĩ, vị trí cụ thể của Thiên cung rốt cuộc ở đâu.

"Ông lão, lúc Tam thúc mời, có thông tin gì liên quan đến địa chỉ Thiên cung không?" Sở Văn nhìn về phía Trần Bì A Tứ.

"Không có.

Chỉ cho tọa độ ngọn núi, Thiên cung nhất định nằm trong ngọn núi này." Trần Bì A Tứ nhíu mày nhìn la bàn, mặt đầy vẻ không hiểu.

Hạo Thiên Chân nói: "Tam Thánh Phong lớn như vậy, mấy anh em mình muốn bò lên đỉnh núi rồi đi xuống e rằng cũng phải mất hai ngày, nhìn khắp nơi toàn là núi tuyết, ai có thể tìm được vị trí thực sự

của Thiên cung đây...” “Thôi được, cứ tìm đi, Bàn gia tao tìm chỗ nghỉ một lát, tìm được nhớ gọi tao một tiếng.” Bàn Tử biết mình cũng không giúp được gì, nên dứt khoát nằm xuống tại chỗ, thật sự nhắm mắt lại.

“Sở, Sở huynh đệ...” Lúc này, Trần Bì A Tứ không nhịn được mở miệng hỏi Sở Văn: “Cậu có nghiên cứu về thuật phong thủy không?” Sở Văn nhàn nhạt nói: “Chỉ biết sơ sơ một hai điều thôi.” Trần Bì A Tứ nói: “Biết sơ sơ là tốt rồi, theo những gì ta thấy trước đây, vị trí Thiên cung nằm giữa ba long mạch, ba long mạch vốn dĩ cùng khí liên chi, nhưng lại chỉ là hòa hợp bên ngoài mà tâm lại chia lìa, lúc đó chúng ta không hiểu vì sao ba long mạch tự nhiên lại hợp thành quần long tọa, mơ hồ có khí tượng Khốn Long Uyên.” “Sau khi đến đây, ta lại phát hiện nơi này không phải Khốn Long Uyên, mà là Tỏa Long Cốc được ghi lại trong Táng Kinh!

Nhìn kìa...” Vừa nói, Trần Bì A Tứ vừa chỉ vào cục diện núi non xung quanh nói: “Nhìn kìa, ối, Sở huynh đệ...” Chỉ thấy Sở Văn vốn dĩ đang nghe Trần Bì A Tứ nói, bỗng nhiên nhíu mày, tiếp tục đi về phía trước núi tuyết.

Trần Bì A Tứ nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

Nhưng ông ta không lập tức gây khó dễ, nhẫn nhịn một chút, đi theo sau Sở Văn.

“Vừa nãy tôi nhìn thấy hai bên tầng băng mộ dựng đứng, chúng hướng thẳng về phía Tam Thánh Phong...” Sở Văn vừa đi, vừa thầm nghĩ trong lòng: “Thiên Thê Phong đối diện quanh năm bị mây mù bao phủ, những người bình thường không có khí vận thì căn bản không thể thấy được diện mạo thật sự của nó.” Sở Văn đứng trên một tảng băng đá, nhìn ra bốn phía.

“Nếu cục diện tầng băng mộ là để xung sát, thì sát khí lớn đó xung

vào đâu...” Sở Văn quay đầu lấy la bàn từ tay Trần Bì A Tứ.

“Xung vào Thủy Sát!” Sở Văn đột nhiên mắt sáng lên!

Hắn nhìn về phía Thiên Trì đã ở xa, dường như đột nhiên hiểu ra.

Thi Sát xung Thủy Sát!

Chẳng trách trong Thiên Trì không có dấu hiệu sự sống, nguyên nhân là vì bị sát khí của vạn thi thể cổ xưa không ngừng xung kích.

“Thủy Sát ấn xuống Thiên Thê Phong...” Theo lời lẩm bẩm của Sở Văn, Trần Bì A Tứ vốn dĩ đang nhíu chặt mày bỗng giãn ra, ông ta học theo Sở Văn, bất chấp thân thể già nua xương cốt đau nhức đứng dưới tảng băng đá nói: “Thì ra là thế, thì ra là thế, ta hiểu rồi.

Một long huyệt vốn không phải cát huyệt, hung huyệt, nhưng đó chỉ là cách nhìn phiến diện!” Sở Văn lúc này nhảy xuống từ tảng băng đá nói: “Ông lão nói đúng, Tam Thánh Phong không phải long huyệt, chỉ là một tọa độ tương ứng mà thôi.

Chúng ta đã bị người xây mộ lừa rồi.” Hắn thầm cảnh giác trong lòng: “Bố cục của Uông Tàng Hải quả nhiên phi phàm, nếu không phải tôi vừa khéo từ tầng băng mộ lộ ra, ai có thể biết được ông ta bỏ một bảo huyệt ba long hợp nhất mà không dùng, ngược lại lại định một linh huyệt ở cách đó không xa!

Suốt nghìn năm, thế long huyệt giả trên Tam Thánh Phong đã gánh không ít tiếng xấu cho Thiên cung rồi!” Hai người đang nói chuyện, Hạo Thiên Chân đi tới: “Ý của Sở ca là sao?

Là chúng ta bị lừa?” Sở Văn cười nói: “Người đời đều cho rằng Vân Thiên Cung ở Tam Thánh Phong, vì đó là nơi ba long mạch hội tụ, nhưng thực ra, mộ huyệt thật sự không nằm ở đó, mà ở điểm giữa tầng băng mộ, Thiên Thê Phong và Tam Thánh Phong!” “Đó là nơi hội tụ của ba sát khí Thi Sát, Thủy Sát và Sơn Sát, sát khí đối chọi nhau,

linh huyệt ẩn sinh, ngôi mộ Uông Tàng Hải chọn cho Hoàng đế Đông Hạ, ở ngay đó!" Nói xong, Sở Văn dùng tay chỉ một cái.

Bàn Tử lật người bật dậy nói: "Ở đâu, ở đâu?" Mọi người nhìn theo hướng tay Sở Văn chỉ từ trên cao xuống, chỉ thấy cách đó mấy cây số, một hẻm núi băng màu xanh thẳm rộng khoảng trăm mét, trên hẻm núi băng đó là tầng băng dày tích tụ ngàn năm không tan.

"Cái gì, ở đó sao?" Bàn Tử hơi không tin.

"Một trăm phần trăm!" Sở Văn gật đầu.

Trần Bì A Tứ từ từ thu la bàn lại, thậm chí còn nảy sinh một tia nghi ngờ về bản thân.

Ta già rồi sao.

Suốt chặng đường đi, vì sao lại chậm hơn người ta một nhịp ở mọi nơi, vì sao lại bị người ta kiềm chế ở mọi nơi chứ.

Bàn tay phải trong tay áo run rẩy nhẹ.

Phan Tử hắt hơi một cái, không biết có cố ý hay không mà đứng giữa Trần Bì A Tứ và Sở Văn.

Trần Bì A Tứ bỗng nhiên cười lộ hàm răng ố vàng, cũng không nói gì.

Mọi người hiện tại cũng không có hành lý gì để thu dọn, ba lô trên người đều đã vứt gần hết rồi.

Vì Sở Văn đã nói mộ táng Thiên cung nằm dưới hẻm núi băng cách đó mấy cây số, Trần Bì A Tứ không phản đối, nên sau khi điều chỉnh lại cơ thể mệt mỏi, Bàn Tử dẫn đầu xuất phát trước!

Đặc điểm địa hình Trường Bạch Sơn thực ra rất phức tạp.

Chương 244

Có sông băng, có đồng cỏ, có rừng rậm, có tuyết nguyên, Sở Văn hiện tại phải từ núi tuyết đi xuống, sau đó xuyên qua một khoảng rừng rậm nhỏ, mới có thể đến được hẻm núi băng mà hắn vừa chỉ từ trên cao.

Mặc dù mọi người đều bị Uông Tàng Hải lừa đi không ít đường oan, nhưng suốt chặng đường, tâm trạng Bàn Tử cực kỳ tốt: "Sở gia, đám người A Ninh kia, vất vả lắm mới lật qua Tam Thánh Sơn, sau đó đến chỗ chúng ta vừa đi, rồi lại mất công một ngày, không chừng chúng ta đã vào sâu nhất địa cung rồi, ha ha ha!" Hạo Thiên Chân lắc đầu nói: "Bớt khoác lác đi, tình hình cụ thể bên hẻm núi băng đó vẫn chưa xác định, ai biết đội ngũ A Ninh bên đó không có người tài giỏi chứ?

Lần trước lão bản đã để người khác dẫn đội, để A Ninh làm phó, chứng tỏ người dẫn đội chắc chắn có vài chiêu, cũng không biết Tam thúc trà trộn vào đó thì tình hình thế nào." Sở Văn nói: "Tôi thấy Tam thúc trà trộn vào đội ngũ của A Ninh, không phải là đã làm giao dịch với A Ninh sao?" Hạo Thiên Chân kỳ lạ nói: "Tam thúc và A Ninh có giao dịch sao, A Ninh không phải vẫn luôn nghi ngờ Tam thúc ư?" "Đúng, nên mới kỳ lạ, lúc chúng ta ở sân bay Quý Châu, A Ninh và Tam thúc gần như cùng lúc rời đi, giờ lại đồng thời xuất hiện trong đội ngũ, nên tôi nghĩ chắc chắn có nguyên nhân nào đó tạm thời không thể nói ra." Sở Văn hiện tại vết thương ở chân đã hoàn toàn hồi phục.

Phan Tử và Thuận Tử hai người dìu đỡ nhau đi qua bên cạnh Sở Văn.

Hạo Thiên Chân thấy họ đã đi xa, mới nói: "Chúng ta tạm bỏ qua

vấn đề của Tam thúc, tôi vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ, trong bức họa Hoắc Tú Nhi đưa chúng ta, tất cả đều ứng nghiệm rồi, duy chỉ lúc ở trên Thiên Trì, cái bóng đen khổng lồ kia căn bản không hề xuất hiện, nguyên nhân là gì?" Sở Văn hạ giọng nói: "Cậu quên nội dung bức họa đó rồi sao?

Lúc đó trên Thiên Trì có tất cả chúng ta, nếu cái bóng đen khổng lồ đó xuất hiện, thì mới có vấn đề đấy." Hạo Thiên Chân bỗng nhiên vỡ lẽ.

Theo bức họa Hoắc Tú Nhi đưa, trên bức họa đó không có bất kỳ ai, chỉ có một cái bóng đen khổng lồ.

Vì vậy không phải nội dung bức họa sai, mà là cái bóng đen đó chưa lộ diện.

"Cũng, không phải là chưa ứng nghiệm, chưa xảy ra sao?" Hạo Thiên Chân hít ngược một hơi khí lạnh, cứ tưởng mình đã bình an vượt qua một kiếp nạn.

Sở Văn không nói gì, nhìn về phía xa.

Lúc này họ đã xuyên qua rừng rậm, không xa phía trước chính là hẻm núi băng mà Sở Văn đã chỉ.

Bàn Tử cười hắc hắc: "Này, lão già Hoàng đế Đông Hạ, không ngờ mày trốn tránh nghìn trốn vạn tránh, cuối cùng vẫn bị Bàn gia tao chờ được." Trần Bì A Tứ tay cầm la bàn, dưới sự dìu đỡ của Diệp Thần đi phía trước, đi một lúc thì dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Sở Văn nói: "?" Lúc này, bên trái mọi người là một ngọn núi tuyết cao lớn hùng vĩ sừng sững, bên phải là một khu rừng rậm, hướng phía trước đối diện với tầng băng mộ vạn năm, phía sau là nơi Thủy Sát Thiên Trì xung đột.

Sở Văn gật đầu, đi lên trên hẻm núi băng.

Cái gọi là hẻm núi băng, thực ra hai bên đều là tầng băng dày tích tụ hàng trăm ngàn năm, giữa tầng băng đó, có một khe nứt sâu không thấy đáy.

Khe nứt đó sâu không thấy đáy.

Cùng với tiếng gió núi rít gào, trong vực sâu mơ hồ truyền đến những âm thanh giống như tiếng quỷ khóc sói hú.

Vì thời gian quá xa xưa, nên trên hẻm núi băng toàn bộ là địa hình phức tạp được hình thành sau các vụ phun trào núi lửa hàng trăm năm trước.

Trước đó đã đề cập, Trường Bạch Sơn là núi lửa đang hoạt động, Thiên Trì được hình thành sau vụ phun trào núi lửa năm 1215.

"Cái gì mà băng cũng có thể kết thành vực sâu thăm thẳm thế này, nhưng trên tầng băng toàn là mấy thứ lung tung." Bàn Tử đá vào đá trên hẻm núi băng.

Sở Văn nói: "Đều là vật chất sau khi dung nham núi lửa nguội đi, trong vòng ngàn năm, có hai lần phun trào núi lửa được ghi chép trong văn hiến.

Một lần vào năm Khang Hi, văn hiến miêu tả: 'Đá lớn như mấy tầng lầu, theo khói phun ra, bay xa sau núi không biết đi đâu.' Lại có một lần vào năm Càn Long: 'Trời đất bỗng nhiên tối tăm, lúc thì đỏ vàng, có khói độc bay lên, mùi tanh hôi đầy nhà, như ở trong lò luyện, người không chịu nổi nóng bức.'" Thuận Tử trố mắt ngẩn ngơ nhìn Sở Văn: "Sở ca, cậu nói văn ngôn lưu loát thế, ai da mẹ ơi, giỏi ghê." Bàn Tử đá một tảng đá bên cạnh.

Tảng đá vỡ đó bị đá văng ra, nảy mấy cái trên hai vách băng vực sâu rồi biến mất.

Bàn Tử bò ra miệng vực sâu lắng nghe rất lâu cũng không nghe

thấy tiếng đá rơi xuống đất, hắn hơi sợ độ cao.

Nghĩ đến việc phải từ từ trượt xuống vực sâu, Bàn Tử hơi run chân.

"Sở gia, tôi vừa nãy nghĩ rồi, chúng ta không nhầm đâu, Thiên cung Thiên cung, đương nhiên là ở trên trời, chúng ta đừng mò mẫm xuống vực sâu nữa chứ." Ai ngờ Trần Bì A Tứ lại lắc đầu nói: "Thiên cung ở bên dưới, không ở trên núi, vì ở đó có tầng băng, chúng ta trước đây trên Thiên Thê Phong nhìn thấy Vân Thiên Cung, là dựa vào những tầng băng đó không ngừng khúc xạ mà thành!" Sở Văn gật đầu với Phan Tử: "Phan Tử, địa cung ở dưới chân đấy, ai xuống trước thăm dò đường đi?" "Tôi đi!" Hạo Thiên Chân đứng ra!

"Cậu chắc chứ?" Sở Văn nhíu mày.

"Chắc chắn.

Người tôi nhẹ hơn một chút, xuống dưới sẽ tiện hơn." Hạo Thiên Chân vừa nói vừa lấy dây thừng từ chiếc ba lô gần như duy nhất còn sót lại của mọi người buộc vào thắt lưng.

"Thiên Chân ca, cẩn thận một chút." Thuận Tử buộc đầu kia của dây thừng vào một tảng đá núi vững chắc.

Bàn Tử nói: "Dây thừng e rằng chỉ có khoảng năm mươi mét, nếu Thiên cung ở sâu hơn trong vực thì làm thế nào?" "Vậy thì đục băng đi xuống." Phan Tử nói: "Nói gì thì nói, tôi cũng phải vào Thiên cung trước." "Hừ, nói nghe kiên quyết thế, muốn xuống trước à, vậy tao cũng muốn." Bàn Tử liếc xéo Phan Tử một cái.

Phan Tử không nói gì, ngược lại giống như có tâm sự.

Một lúc sau, Hạo Thiên Chân xác định dây thừng đều không có vấn đề gì.

Thuận Tử cũng mài nhẵn chỗ dây thừng có thể tiếp xúc với rìa

hẻm núi băng, để tránh dây thừng bị băng cắt đứt.

“Vậy cẩn thận một chút, có chuyện gì, lập tức kêu lên, tôi sẽ kéo cậu lên.” Sở Văn nói với Hạo Thiên Chân.

“Không vấn đề gì.” Hạo Thiên Chân đứng trên mặt băng nhìn xuống vực sâu vạn trượng bên dưới, hít một hơi thật sâu.

Sau đó dưới sự kéo thả của Phan Tử và Thuận Tử, cậu ta từ từ được thả xuống.

Hạo Thiên Chân tuy không sợ độ cao như Bàn Tử, nhưng lúc này dưới chân là vực sâu băng tối đen như mực không thấy đáy, trong lòng không sợ mới là giả dối.

Sở dĩ cậu ta chủ động xin xung phong xuống, là vì Bàn Tử suốt chặng đường đều hữu dụng, Tiểu Ca bị thương, Sở Văn thì luôn dẫn dắt cả đội đi, luôn trong trạng thái bảo vệ, (cậu ta) chưa hề đóng góp một chút nào.

Chương 245

Mặc dù cậu ta là tam gia nhỏ được gia đình quan tâm chiều chuộng từ bé, nhưng vì đám bạn bè, Hạo Thiên Chân muốn chứng tỏ rằng mình cũng có thể là một thành viên đáng tin cậy.

Dọc theo mặt băng không ngừng trượt xuống.

Vách băng vốn có bề mặt thô ráp ngày càng trở nên nhẵn bóng, cũng ngày càng trong suốt và dễ xuyên thấu.

Hạo Thiên Chân ngậm đèn pin trong miệng, tay phải cầm một đoạn gậy băng, cố gắng giữ vững cơ thể.

Từng luồng, từng luồng gió lạnh từ dưới thân cậu ta thổi ngược lên.

Cổ áo cậu ta thỉnh thoảng bị gió thổi che khuất tầm nhìn, nhưng đó không phải là vấn đề quan trọng nhất.

Vấn đề là Hạo Thiên Chân dùng đèn pin chiếu vào, thế mà lại thực sự nhìn thấy lờ mờ một vật thể khổng lồ màu đen trên vách băng!

Nó bị băng phong kín bên trong, bất động!

Hạo Thiên Chân muốn lập tức hét lên với Sở Văn rằng bên dưới quả nhiên có thứ, nhưng vì ngậm đèn pin trong miệng, không thể phát ra tiếng động, nên cậu ta đành tiếp tục trượt xuống, thầm nghĩ nhìn rõ rồi nói cũng chưa muộn...

Cùng với việc dây thừng từng đoạn từng đoạn không ngừng được thả xuống, tim Bàn Tử cứ treo ngược lên cổ họng: "Sở gia, Thiên Chân, thằng nhóc chân yếu tay mềm đó, xuống dưới đó không lẽ thật sự gặp phải chuyện không giải quyết được chứ." Sở Văn lắc đầu nói: "Cậu coi thường tiểu tam gia rồi, sau này năng lực của cậu ấy còn lớn

lắm đấy, nếu chút vấn đề nhỏ cũng không xử lý được, thì cũng chẳng có sau này nữa." Thuận Tử lúc này đột nhiên nói: "Sở ca, dây thừng hết rồi, chúng ta có dây thừng nào khác không?" "Không có." Diệp Thần nói: "Những sợi dây thừng khác từ sau khi giết cái thứ quỷ quái thi khẩu huất đó, được đựng trong một cái ba lô, sau đó mặt băng nứt ra, ba lô cũng mất luôn rồi." "Thế thì làm thế nào?" Bàn Tử bò ra miệng vực sâu nhìn xuống hai lần, nhưng đều không nhìn rõ, liền vội vàng nói: "Không được, chúng ta kéo người lên trước đi, sau đó tính cách khác." Sở Văn và Tiểu Ca nhìn nhau một cái, thấy Tiểu Ca cũng gật đầu, liền nói: "Vậy trước tiên kéo Thiên Chân lên, hỏi xem cậu ấy có thấy thứ gì khả nghi ở dưới đó không!" Lời vừa dứt, Thuận Tử lập tức bắt đầu kéo dây thừng lên, Bàn Tử cũng đi giúp.

Nhưng chưa kéo được hai cái!

Thuận Tử và Bàn Tử hai người đồng thời ngã ngồi xuống đất!

Dây thừng trong tay tuột ra...

"Vãi chưởng!!

Thiên Chân!!

Không lẽ rơi xuống rồi chứ!" Bàn Tử sợ đến mức toàn thân nổi một lớp mồ hôi lạnh!

Thấy tình huống này, Sở Văn cũng hoảng hốt trong lòng: "Chuyện quái gì thế?

Nhanh kéo dây thừng lên!" Thuận Tử lập tức luống cuống tay chân kéo dây thừng ra khỏi vực sâu, kết quả phát hiện dây thừng không hề bị đứt giữa chừng, chỉ kéo ra được cái vòng dây mà Hạo Thiên Chân đã buộc ban đầu.

"Người đâu?" Bàn Tử ba bước thành hai vọt đến bên cạnh hẻm núi băng, hướng vào trong đó lớn tiếng hét: "Thiên Chân!!

Thiên Chân!

Mẹ nó trả lời đi chứ!" Nhưng phía dưới truyền lên, chỉ có tiếng gió rít gào, giống như tiếng quỷ khóc.

Sở Văn đứng bên cạnh, nhìn xuống phía dưới.

"Thuận Tử, tiếp tục thả dây thừng xuống, có lẽ vì lý do nào đó, khiến giọng nói của Hạo Thiên Chân bị tiếng gió che lấp, cậu cứ thả dây thừng xuống, nếu không sao, cậu ấy nhất định sẽ dùng dây thừng cho chúng ta một tín hiệu." "Đúng đúng đúng!" Bàn Tử lập tức tóm lấy dây thừng, theo vị trí Hạo Thiên Chân vừa trượt xuống mà thả nó xuống.

Quả nhiên!

Dưới tâm trạng bồn chồn của Sở Văn, sợi dây thừng bỗng bị giật mạnh!

Bàn Tử vui mừng nói: "Sở gia, cậu thông minh thật đấy, Thiên Chân không sao." Nhưng Sở Văn lúc này lại không có ý định vui mừng, hắn nhìn quy luật dây thừng bị giật rồi nói: "Hơi kỳ lạ, nếu là Thiên Chân, chỉ cần nhẹ nhàng giật hai cái dây thừng là được rồi.

Nhưng dây thừng..." Lời vừa dứt, dây thừng lại bị giật mạnh.

Diệp Thần bên cạnh Trần Bì A Tứ đột nhiên nói: "Có khi nào không phải cậu ấy nữa, mà là thứ khác đang giật dây thừng để dụ chúng ta xuống không?" "Mồm quạ đen!" Bàn Tử giận dữ nói: "Mẹ nó, không có tài sản, cả nhà cũng không có!" Diệp Thần nói: "Tôi chỉ đoán bừa thôi mà, cần gì phải làm quá lên như thế chứ.""Kéo dây lên!

Kéo dây lên, tôi xuống!" Sở Văn trầm giọng nói."Đừng mà, Sở ca, tôi xin anh!

Cứ ở trên này trông chừng chút đi!" Bàn Tử trừng mắt nhìn Diệp Thần một cái, nhét súng vào thắt lưng nói: "Thuận Tử, Bàn gia ta có lẽ

hơi nặng, lúc kéo thì cẩn thận một chút!"Dứt lời, Bàn Tử liếm môi trên miệng vực băng, nghiến răng nói: "Thuận Tử, thả đi!"Thuận Tử và Phan Tử gật đầu, lập tức thả dây xuống.Bàn Tử vừa rời hai chân khỏi vực băng, hai người đang kéo dây lập tức cảm thấy không chịu nổi: "Diệp Thần!

Giúp một tay!

Đậu má, Bàn Tử, chỉ hơi nặng thôi sao?"Sở Văn không để ý đến những người phía sau, nhìn Bàn Tử từ từ trượt xuống.Cho đến khi không còn thấy bóng người, lát sau, dây chùng xuống."Tình hình bên dưới thế nào?

Dây lại chùng rồi." Lần này, Thuận Tử đã chuẩn bị sẵn sàng nên không bị ngã chổng vó, nhưng vẫn có chút sợ hãi.Sở Văn trầm ngâm nói: "Kéo dây lên trước đã!"Sau khi kéo dây lên, Sở Văn nhìn thấy một khẩu súng được buộc ở đầu dây.Hắn thở phào nhẹ nhõm nói: "Bên dưới không vấn đề gì, Bàn Tử có thời gian buộc súng chứng tỏ không sao, chúng ta xuống thôi!"Mọi người lập tức thở phào.Thuận Tử hỏi: "Sở ca, vậy, chẳng lẽ Thiên cung ở bên dưới sao?""Chắc là không sai, nếu không thì bốn phía toàn là vách băng, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, có lẽ Bàn Tử đã phải tháo dây ra rồi." Diệp Thần vui vẻ nói: "Thả tôi xuống đi!"Sở Văn gật đầu, sau đó mọi người lần lượt được buộc dây và thả xuống.Cuối cùng, sau khi Sở Văn buộc Tiểu Ca và thả y xuống, hắn là người cuối cùng tự mình nắm dây từ từ trượt xuống! Không lâu sau!Sở Văn nhìn thấy cái bóng đen khổng lồ bị phong ấn trong lớp băng, thứ mà Hạo Thiên Chân vừa xuống đã thấy.Trong lòng giật mình: "Mẹ nó!

Nhìn kìa, hóa ra lại giống một con rồng nhiều chân!"Hắn tiếp tục tăng tốc xuống.Chẳng bao lâu, Sở Văn từ xa nhìn thấy một bệ đá nhô ra dưới vách băng, Bàn Tử và tất cả mọi người đang vây quanh trên bệ đá đó.Gió ở đó đặc biệt lớn.Thêm vào đó, hình dạng của bệ đá

giống như cạnh của một cái loa.Vì vậy, khi gió thổi qua, tự nhiên sẽ tạo ra tiếng gào thét như quỷ khóc sói tru.Thảo nào âm thanh của tất cả những người đã xuống không thể truyền lên trên được.Sở Văn nghĩ: "Lần sau nếu đi trộm mộ, có lẽ mỗi người phải trang bị một cái bộ đàm, nếu không lỡ có người bị tách ra, những người khác ngay cả chuyện gì xảy ra cũng không biết."Khi hai chân giẫm lên mặt đất vững chắc, Sở Văn tháo dây khỏi thắt lưng và quan sát xung quanh.Nếu như bên trên, do sự phun trào của dung nham núi lửa đã ảnh hưởng đến độ trong suốt của băng, thì bây giờ ở đây lại giống như một cung điện băng khổng lồ.Ngay trước mặt Sở Văn là một cung điện khổng lồ bị băng phong tỏa!"Đệt!

Đệt!" Trong lòng hắn một trận kích động: "Nếu vậy thì cái bóng đen bị phong ấn trong băng lúc nãy, thứ hơi giống rồng nhiều chân kia, chẳng lẽ là điêu khắc trên vòm cung điện sao?"Sở Văn thở phào.Như vậy, hắn cũng đã hiểu ra, Uông Tàng Hải lại xây cung điện trong lớp băng!Tầng phòng trộm thứ hai sao?Có băng bảo vệ, thêm vào hàng ngàn năm thời gian, ai mà nghĩ dưới vực băng vạn năm không tan, lại có một Thiên cung khổng lồ bị phong ấn!Mỗi khi môi trường và độ ẩm cho phép, hình chiếu của Thiên cung này sẽ xuyên qua lớp băng và phản chiếu lên đỉnh Thiên Thê phong!Cách làm của người xưa, đôi khi thực sự khiến người ta chấn động, đồng thời lại khó tin nổi.Hoặc giả, Thiên cung được xây dựng ở đây, sau đó nước Thiên Trì liên tục được đổ lên, dẫn đến việc cả địa cung bị chôn vùi trong lớp băng, giống như năm xưa Tào Tháo bị Mã Siêu truy đuổi không có đường thoát, chỉ trong một đêm đã tạo ra một tòa thành băng vậy!Lúc này ngước nhìn lên đỉnh đầu, bầu trời chỉ còn một đường nhỏ bằng ngón tay cái.Phía trước bệ đá là một cánh cổng đá khổng lồ được khảm vào vách băng.Bàn Tử và những người khác đều đang nghiên cứu đồ vật trước cửa.Sở Văn đi vài bước, tránh xa bệ đá, mới lờ mờ nghe rõ tiếng của Bàn Tử."Thiên Chân, Thiên Chân tỉnh dậy đi!"Trong lòng

hắn giật thót: “Lại bị nữa sao?”“Sở ca, mau nhìn Thiên Chân ca, hình như không ổn rồi!” Thuận Tử luôn coi Sở Văn là người có thể đưa ra phán đoán.“Lại bị sao?” Sở Văn tiến lên, những người vây quanh Hạo Thiên Chân đều tản ra, hắn thấy Hạo Thiên Chân nhắm chặt mắt, sắc mặt đen sì, cánh tay đầy những vết máu do bị kéo lê.Trong tay cậu ta, nắm chặt một mảng da, giống như lông động vật.“Bàn Tử, chuyện gì vậy?” Sở Văn lập tức hỏi.“Khi tôi vừa xuống, tôi thấy có thứ gì đó lóe lên trên bệ đá, nhưng tôi không dám nổ súng, rồi nó biến mất.

Lúc đó Thiên Chân cứ như vậy, tôi vội vàng buộc súng vào dây, nói với cậu ấy là tôi không sao, rồi cứ thế ở bên cạnh cậu ấy.”Sở Văn nhíu mày nói: “Bóng đen?

Lại là bóng đen?”Lúc này Diệp Thần gỡ tay phải đang nắm chặt của Hạo Thiên Chân ra, lấy từ trong tay cậu ta một mẩu lông đen nhỏ, sau đó tò mò hỏi: “Cái gì thế...”Kết quả khi câu nói còn chưa hết, ánh mắt hắn bỗng trở nên âm hiểm, đồng thời, giọng nói cũng bắt đầu trở nên the thé.Cứ như thể có một con quỷ vô hình nào đó bỗng nhiên bóp cổ hắn!Trần Bì A Tứ ở gần Diệp Thần nhất, nên sau khi nghe thấy âm thanh không phải của Diệp Thần, lập tức nửa khuôn mặt ông ta đã tê dại!“Cẩn thận!” Thuận Tử lật tay rút súng từ sau lưng ra!Sở Văn cũng bị cảnh tượng đó làm cho giật mình.Nhưng nhờ tốc độ phản ứng nhanh, hắn nắm chặt con dao ngọc màu tím mà không ra tay ngay lập tức.“Thuận Tử, đừng nổ súng!” Sau khi nói xong, Sở Văn quay đầu nhìn Diệp Thần.Chỉ thấy dù ánh mắt hắn âm hiểm, nhưng lại có một tia kinh hãi và bất lực trong đó.“Cái gì thế?” Phan Tử rời xa Diệp Thần.“Tôi, tôi, sư phụ, cứu tôi!” Dù giọng nói của Diệp Thần như bị quỷ bóp cổ, nhưng hành vi của hắn lại không có gì bất thường.Trần Bì A Tứ lật tay thu hồi chuỗi hạt thép đang nắm trong tay, đeo găng tay vào, và vén mí mắt Diệp Thần lên.Kết quả nhìn thấy trong mắt Diệp Thần khi Trần Bì A Tứ vén mí mắt lên, dường như có vài mạch

máu đen đã vỡ ra.Chỉ trong chốc lát, đừng nói mí mắt, ngay cả trong mắt hắn cũng đầy những sợi tơ đen.Giống như mắt bị thiếu ngủ sẽ xuất hiện tơ máu đỏ, nhưng những sợi tơ máu trong mắt hắn lại màu đen, và dần dần bắt đầu lan rộng, thẳng ra khắp khuôn mặt.Cứ như thể các mạch máu và dây thần kinh dưới da đều biến thành màu đen, chằng thịt khắp nơi.“...Cha tôi ngày xưa cũng trong tình trạng này!” Khẩu súng trong tay Thuận Tử lập tức siết chặt, gân xanh trên mặt nổi lên, cậu ta nói: “Y hệt!

Y hệt!”Bàn Tử vỗ vỗ đầu Thuận Tử nói: “Đừng vội!

Chương 246

Cha của cậu, và thằng nhóc này, không giống nhau đâu.”Thuận Tử không để ý đến Bàn Tử, ngẩng đầu tìm kiếm xung quanh: “Cái thứ đó, cái thứ đó đã hại cha tôi, bây giờ lại hại Thiên Chân ca!”“Tôi... hộc, hộc...” Diệp Thần với vẻ mặt đầy khí đen, đột nhiên trong miệng trào ra bọt mép lẫn máu đen.Trần Bì A Tứ túm lấy Sở Văn nói: “Nhanh lên, máu của cậu ấy!

Máu của cậu ấy không thể cứu người sao!”Sở Văn lắc đầu nói: “Vô dụng, miệng đã thổ huyết rồi, chứng tỏ thi sát chi khí màu đen đã công vào ngũ tạng lục phủ, tổn hại nghiêm trọng, không cứu được nữa rồi!”Không phải Sở Văn cố ý không cứu, mà căn bản không kịp.“Vậy tại sao thằng nhóc nhà họ Ngô kia vẫn còn thở!” Trần Bì A Tứ chỉ vào Hạo Thiên Chân đang hôn mê bất tỉnh mà gầm lên.“Bởi vì cậu ấy ăn Kỳ Lân Kiệt.” Bàn Tử nói: “Nên mới chống đỡ được.”“Kỳ Lân Kiệt?” Trần Bì A Tứ lập tức ngã phịch xuống đất.“Hách hách!

Hách hách!” Ánh sáng trong mắt Diệp Thần dần mờ đi, tay chân co giật giãy giụa một lúc, cảnh tượng thảm thương và tiếng kêu bất lực trước khi chết khiến Thuận Tử liên tưởng đến dáng vẻ của cha mình sau khi chết.Diệp Thần giãy giụa một lúc, mũi chỉ còn thở ra mà không hít vào, hơi thở sắp tắt.Phan Tử chuẩn bị tiến lên nhắm mắt cho Diệp Thần đang trợn trừng, nhưng Sở Văn đột nhiên quát: “Đừng chạm vào!

Có thi độc!”Phan Tử không hiểu nói: “Hả?

Thuận Tử trước đó chạm vào cha cậu ấy cũng có sao đâu?”“Đó là bởi vì thi thể cha cậu ấy đã bị băng phong nhiều ngày, thi độc trong dịch tiết trên cơ thể đã sớm tiêu tán, nhưng Diệp Thần vừa mới chết,

nên tốt nhất là không chạm vào.”Sở Văn nói xong, nhìn chiếc găng tay đen trên tay Trần Bì A Tứ, thầm nghĩ: “Thảo nào ông lão này sống được lâu như vậy.”Ông ta đã sớm đề phòng thi độc trên người Diệp Thần có thể lây sang mình, nên mới đeo găng tay.Nhưng bây giờ không có thời gian để bận tâm đến nhân phẩm của Trần Bì A Tứ, Sở Văn chăm chú nhìn chùm lông đen trên tay Diệp Thần, vừa nãy Diệp Thần vẫn bình thường, kết quả là do chạm vào thứ này mới lập tức bị thi độc công tâm.“Lông thôi mà, ghê gớm vậy sao?” Bàn Tử cũng biết nguyên nhân cái chết của Diệp Thần là do thứ này.“Không biết.” Sở Văn lắc đầu nhìn Hạo Thiên Chân.Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân đang hôn mê bất tỉnh, trong lòng vô cùng sốt ruột.“Hình như cậu ấy bị thứ gì đó kéo trên mặt đất, da trên cánh tay đều bị trầy xước, nhưng trên người lại không có vết thương rõ ràng.

Mấy sợi lông đen trong tay cậu ấy hình như cũng bị giật ra từ cái bóng đen đó.”Tiểu Ca giãy giụa đứng thẳng người dậy từ bên cạnh nói: “Dị hóa quỷ của Cổ Tát Mãn giáo, đầu đen tóc đen mặt đen, đại diện cho vong hồn từ Minh giới trở về.”“Cái gì?” Vì tiếng gió xung quanh quá lớn, Bàn Tử không nghe rõ lắm.“Cái gì thế?” Sở Văn lập tức hỏi.“Cái gì đó.” Tiểu Ca nhìn xung quanh nói: “Ở đây tôi hình như...” Sau đó dường như rơi vào một loại trầm tư.Sở Văn biết tính cách của Tiểu Ca, nên cũng không đi quấy rầy, bởi vì nếu y nhớ được thông tin hữu ích, nhất định sẽ nói ra như vừa nãy.“Cổ Tát Mãn giáo?” Sở Văn trầm ngâm nói: “Theo tôi được biết, ở Đông Bắc, tổ tiên người Nữ Chân, bao gồm cả tổ tiên người Đông Hạ, tín ngưỡng nguyên thủy ban đầu đều là Cổ Tát Mãn giáo.

Chỉ là giáo phái này không xây miếu, cũng không có kinh văn, càng không có hoạt động nghi thức thống nhất, vì nguyên nhân lưu truyền rộng rãi ở Châu Âu và Châu Á thời đó, nên thành phần rất phức tạp.”Bàn Tử thì không có thời gian nghiên cứu giáo phái cổ.“Vậy bây

giờ Thiên Chân ca tính sao?

Cứ để cậu ấy nằm vậy sao?

Có cần nhỏ chút máu để thử xem không?""Tôi nghĩ không cần đâu." Tiểu Ca lại mở miệng: "Cậu ấy ăn Kỳ Lân Kiệt, vừa nãy chỉ là thi sát chi khí quá mạnh công tâm dẫn đến hôn mê thôi, chắc là sẽ không sao đâu."Bàn Tử nhìn lại sắc mặt Hạo Thiên Chân, quả nhiên, khuôn mặt vốn đen sì giờ đã bắt đầu dần hồng hào trở lại."Không sao, tốt rồi, không sao là tốt rồi." Bàn Tử thở phào hỏi Sở Văn: "Vậy về cái con quỷ trong miệng Tiểu Ca, cậu có hiểu gì không?

Chẳng lẽ thật sự là ác quỷ từ Minh giới trở về sao?"Sở Văn lắc đầu nói: "Chắc chắn không phải quỷ, nếu là quỷ thì sẽ không mọc lông da.""Hoặc có lẽ đó là một loại sinh vật mà tôi không biết, được hoàng đế Đông Hạ nuôi làm linh thú canh giữ ở đây.

Còn về Cổ Tát Mãn..."Sở Văn nói đến đó, dừng lại.Bởi vì từ vách băng trong suốt, hắn nhìn thấy những bức bích họa được khắc trên cổng đá của cung điện khổng lồ.Do đã nhiều năm, những bức bích họa này luôn trong tình trạng bị băng phong, nên màu sắc vẫn tươi sáng, như thể vừa mới được vẽ xong vậy.Trên một bức bích họa, có vô số nam nữ trẻ tuổi, tất cả đều quỳ dưới chân một cái bóng đen.Cái bóng đen đó tay trái cầm đầu một người phụ nữ, tay phải kẹp một nửa thân thể đang nhỏ máu.Điều kỳ lạ là, tất cả mọi người trên bích họa đều đang cười.Ngay cả khuôn mặt người phụ nữ đang nhỏ máu trong tay bóng đen cũng đang cười."Đang tế tự sao?" Sở Văn nhìn theo bức họa về phía sau.Nội dung mỗi bức họa đều tương tự, chẳng qua là các phương thức hiến tế sống khác nhau.

Xem ra, tuy Đông Hạ quốc tồn tại trong lịch sử ngắn ngủi, nhưng trong chuyện hiến tế sống, họ đã trải qua hàng trăm năm.Bởi vì Sở Văn nhìn thấy một loại thay đổi từ hình thức bích họa.Ban đầu, dân

chúng Đông Hạ quốc dùng dê sống, bò sống, gà sống để tế tự, nhưng đến giai đoạn sau, họ bắt đầu dùng trẻ em, bất kể là nam hay nữ.Về sau nữa, những người này bắt đầu dùng người trưởng thành để hiến tế sống.Có một cảm giác... có một cảm giác rằng khẩu vị của cái bóng đen đó ngày càng "tốt" hơn.Nhưng căn cứ vào trang phục của dân chúng Đông Hạ quốc, không phải cái gọi là ác quỷ của Tát Mãn giáo có khẩu vị ngày càng tốt.Là thời gian.Ví dụ, trên bức họa đầu tiên, những người quỳ bái bên dưới mặc đồ da thú.Sau đó, một phần người bắt đầu mặc trang phục tương tự người Hán, hình như là do cướp được nên không được vừa vặn.Về sau nữa, trang phục của nhóm người Đông Hạ bắt đầu trở nên tinh xảo, và có đặc trưng khu vực rõ ràng.Rõ ràng quá trình hiến tế đã trải qua một thời gian dài, có thể là hàng trăm năm, thậm chí là hàng nghìn năm!"Kỳ lạ thật." Trần Bì A Tứ dường như đã bình tĩnh lại sau cái chết của đồ đệ, ông ta lại khôi phục giọng điệu thản nhiên đó.Ít có ông già nào làm được như vậy.Sau núi Trường Bạch, ba đồ đệ mà Trần Bì A Tứ dẫn theo đều đã chết hết.Nhưng ông ta cũng chỉ hơi khác thường một chút khi đồ đệ vừa chết, sau đó nhanh chóng có thể điều chỉnh lại trạng thái của mình."Kỳ lạ?" Sở Văn mắt vẫn dán vào những bức bích họa nói."Nhìn kiểu dáng cung điện này, không ra kiểu nào cả.

Vật liệu kiến trúc và kết cấu đều là thủ pháp của triều Minh, nhưng trên đó lại khắc họa bích họa mang đặc trưng dị vực, cậu không thấy kỳ lạ sao?" Trần Bì A Tứ vừa nói vừa giơ đèn pin.Đối với ông ta, đây là một lăng mộ hoàng đế Đông Hạ, nên Trần Bì A Tứ thấy kỳ lạ, nhưng đối với Sở Văn, đây là lần thứ tư trực tiếp đối đầu với Uông Tàng Hải trong gần nghìn năm.Vì vậy, đặc điểm kiến trúc triều Minh kết hợp với văn hóa dị vực đối với Sở Văn mà nói cũng không có gì quá kỳ lạ.Hắn đã sớm biết Thiên cung này do Uông Tàng Hải xây dựng.

Vấn đề của hắn là, Vạn Nô Vương hoàng đế Đông Hạ bắt Uông Tàng Hải đến đây giúp xây Thiên cung, Uông Tàng Hải cố ý để bị bắt, nên mới có cơ hội tiếp cận cánh cửa đồng bí ẩn kia.“Khụ khụ!” Lúc này, Hạo Thiên Chân vẫn hôn mê phía sau, bỗng nhiên ho ra một cục máu đen từ trong miệng, trong cục máu đen đó có những sợi lông đen.“Có một...

Sở ca, có một...” Hạo Thiên Chân vừa ho ra máu đen, dường như có rất nhiều lời muốn nói với Sở Văn.Nhưng Sở Văn ra hiệu không cần vội, cứ điều chỉnh hơi thở cho ổn định rồi nói.Thực ra cũng rất nguy hiểm.Nếu vừa nãy người đầu tiên xuống không phải Hạo Thiên Chân đã ăn Kỳ Lân Kiệt, mà là Bàn Tử, thì kết cục của hắn cũng sẽ giống Diệp Thần, bây giờ đã bắt đầu biến đen rồi.“Phan Tử, Bàn Tử, hai người trước tiên nghĩ cách làm tan lớp băng trên cánh cổng đá đi, tôi trông chừng Hạo Thiên Chân.” Sở Văn nói với Bàn Tử.“Được thôi.” Bàn Tử nhặt búa phá băng từ dưới đất, đi đến trước cổng đá và thương lượng với Phan Tử cách vào.Hạo Thiên Chân bình phục một lúc rồi nói: “Tôi, khụ khụ, khi tôi vừa xuống, tôi nhìn thấy một cung điện bị băng phong, nên khi chạm đất, sau khi chạm đất tôi định gọi mọi người xuống ngay, nhưng kết quả là chỉ kịp kéo dây, rồi bị thứ gì đó kéo lê trên mặt đất về phía sau!”“Rồi sao nữa?” Sở Văn hỏi.“Sau đó trong lúc khẩn cấp, đèn pin của tôi cũng rơi mất, tôi đành phải cắn chặt răng, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Tôi cảm thấy đầu bị đập mạnh, rồi không biết gì nữa.” Hạo Thiên Chân đưa tay sờ gáy, phát hiện phía sau sưng lên một cục lớn.“Không nhìn thấy thứ gì sao?”“Không có.” Hạo Thiên Chân nói: “Tôi chỉ biết, hình như có thứ gì đó đang nhìn tôi ở đó, tôi có cảm giác bị theo dõi.”Nghe Hạo Thiên Chân nói, Sở Văn đứng trên bệ đá đi vòng quanh một lượt, nhìn khắp bốn phía.Ngoài tiếng gió lạnh gào thét như quỷ khóc và những vách băng nhẵn bóng ra, thì không còn gì khác, một

mảng tối đen như mực.“Sở ca!

Ngoài cánh cổng đá ít nhất có gần một mét băng, chúng ta căn bản không thể mở được!” Bàn Tử vừa nãy dùng búa phá băng đập vài cái lên mặt băng.Băng đóng rất chắc chắn, Bàn Tử dùng hết sức lực cũng chỉ đập ra một chấm trắng nhỏ.“Tính sao?

Chúng ta cứ nhìn cái cung điện này, rồi đứng ở ngoài trừng mắt nhìn à?” Phan Tử không khỏi cảm thấy nản lòng.Một đám người hứng chí bừng bừng từ Trường Sa xuất phát, chết thì chết, bị thương thì bị thương, đến cuối cùng, chỉ có thể đứng ở cửa Thiên cung mà ngắm nhìn, ngay cả vào cũng không vào được sao?Sở Văn lắc đầu nói: “Chúng ta nên đổi hướng suy nghĩ, chúng ta không vào được, chứng tỏ những năm qua, người khác cũng không vào được!

Hồi trước, bất kể là mộ dưới biển hay cây đồng xanh, bao gồm cả mộ Đại Vu Sư, tất cả đều đã bị người khác vào không biết bao nhiêu lần rồi.”“Nhưng cái mộ này thì khác, cái mộ này, nhóm chúng ta sẽ là những đạo mộ giả đầu tiên bước vào.”Bàn Tử và Phan Tử hai người vốn đã mất hết sĩ khí.Nhưng qua lời nói của Sở Văn, hai người lập tức có lại tinh thần!Phan Tử cười ha hả, vỗ tay nói: “Sở ca, không ngờ anh lại có tiềm chất làm lãnh đạo đó, một lời cổ vũ sĩ khí của anh thôi mà khiến tôi cũng bắt đầu sôi máu rồi!”Phan Tử nói thật lòng.Phàm là đạo mộ tặc, nếu cái mộ đã bị người khác tranh giành sạch sẽ từ trước, thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì lớn, minh khí cũng chỉ còn lại những thứ người khác bỏ đi.Nhưng nếu vào một cái mộ, là người đầu tiên “khai trương” cho mộ, tâm trạng làm việc cũng khác.Còn một điểm nữa.Cái nghề trộm mộ này, cả đời có được đi trộm mộ hoàng đế hay không là một ngưỡng cửa.Phàm là những người sống sót ra khỏi mộ hoàng đế, đó đều là thành tích đủ để khoe khoang cả đời trong nghề.Hiện giờ cái mộ hoàng đế Đông Hạ này, lại chưa bị ai khác “khai trương”, lại còn là mộ hoàng đế.Nếu có thể vào

được rồi ra được.Thì coi như cả đời cũng không uổng công vào nghề này.“Tôi biết cách vào.” Tiểu Ca thấy mọi người đều bó tay, giãy giụa vịn vách băng đứng dậy từ dưới đất.Sở Văn nhìn y, thầm nghĩ: “Mẹ nó, Tiểu Ca nhìn thì lạnh lùng băng giá vậy, nhưng diễn kịch thì diễn xuất thật sự không có kẽ hở nào.”“Mở sao?” Bàn Tử nhìn y hỏi.“Nhiệt độ cao.” Tiểu Ca nói ngắn gọn, vẫy tay về phía Sở Văn.“Dùng nhiệt độ cao, khi nhiệt độ tăng lên, độ cứng của băng sẽ giảm xuống, bề mặt vách băng bắt đầu trở nên giòn hơn, phản ứng dây chuyền do búa phá băng đập vào cũng sẽ yếu đi.”Tiểu Ca vừa nói xong, Sở Văn lập tức tỉnh ngộ: “Đúng vậy!

Chúng ta đúng là ngu ngốc thật.

Phan Tử, đưa cán súng của cậu cho tôi dùng một chút!”Sở Văn cởi áo khoác lông vũ, dùng cán súng săn làm củi, sau đó lát sau làm ra một cây đuốc đơn giản!Bàn Tử thu thập tất cả bật lửa trong tay mọi người.Đổ dầu cháy bên trong lên đầu cây đuốc.Sau đó dùng lửa hơ trên mặt băng mười mấy phút.Lúc đó Phan Tử nhấc búa phá băng lên và đập mạnh một cái, lập tức một khối băng nhỏ bị đập ra!“Ha ha ha ha!

Lão Thiết, có trò hay rồi!” Phan Tử cười lớn hai tiếng.Hắn hợp tác với Bàn Tử đập liên tục hơn ba tiếng đồng hồ.Cuối cùng cũng đập ra một cái lỗ băng đường kính hơn một mét!Những bức bích họa màu sắc trên cánh cổng đá, theo lửa và không khí đi vào, lập tức bị oxy hóa.Hạo Thiên Chân hiện tại đã hồi phục gần như hoàn toàn, nhìn thấy cảnh đó có chút xót xa, bảo vật nghệ thuật gần ngàn năm tuổi lại bị hai kẻ thô tục là Bàn Tử và Phan Tử phá hủy như vậy.Kết quả Bàn Tử quay lại nói: “Thôi đi, vào một cái mộ, phá hủy một cái mộ.

Nếu thật sự là phá hoại bảo vật nghệ thuật, tội của hai anh em ta cũng chẳng lớn bằng ai đâu.”Bàn Tử nói xong, Hạo Thiên Chân á khẩu không trả lời được!Trần Bì A Tứ và Tiểu Ca ngồi đối diện nhau,

nhìn tôi tôi nhìn anh, cũng không biết có nhìn trúng nhau không, dù sao cũng không nói chuyện, cứ yên lặng chờ Bàn Tử làm việc!Lại thêm hơn một tiếng đồng hồ.Những khối băng lớn cuối cùng cũng bị Bàn Tử đập xuống, trong đó có một khối suýt chút nữa rơi trúng chân Phan Tử!"Sở ca!" Bàn Tử lùi hai bước, lau mồ hôi trên trán, hớn hở nói: "Xong rồi, chúng ta ai sẽ là người đầu tiên vào mộ hoàng đế Đông Hạ đây!"Sở Văn cười nói với Bàn Tử: "Đương nhiên là Bàn gia, đại tướng quân hổ uy của tôi vào trước rồi.

Nhưng cẩn thận một chút, cửa mộ đã không mở nhiều năm, coi chừng không khí bên trong có vấn đề.""Được thôi!

Ra ngoài nhớ làm chứng cho Bàn gia tôi nhé, người đầu tiên đặt chân vào mộ hoàng đế, họ Vương, tên Bàn Tử!" Bàn Tử cười ha hả, ném búa phá băng trong tay cho Phan Tử.Hắn dùng sức đẩy cánh cổng đá!Kết quả không có bất kỳ động tĩnh nào."Sao vậy?

Cửa cũng bị đóng băng rồi à?" Bàn Tử dùng hết sức, thêm Phan Tử cũng dùng sức ở phía sau.Dưới sức hợp lực của hai người, cánh cổng đá từ từ dịch chuyển về phía sau một chút."Thêm chút nữa!

Cố lên!" Bàn Tử dồn sức, tiếp tục dùng vai đỡ cánh cổng đá.Sau đó, cánh cửa vừa mới được đẩy mở một chút.Một luồng gió đen từ trong cửa lao thẳng về phía Bàn Tử!Bàn Tử "oa" một tiếng, ngã ngửa ra sau.Vừa mới đẩy mở cánh cổng đá, cái luồng gió đen đó, là thứ gì vậy?Sở Văn cũng trở tay không kịp, bình thường một không gian kín lâu ngày vừa mở ra, cần phải dùng đuốc kiểm tra xem bên trong có khí độc hay không, nhưng hắn cũng chưa từng nghe nói có cái nghi thức chào đón bằng gió đen tạt vào mặt thế này.Bàn Tử bị luồng gió đen tạt vào mặt, lập tức đưa tay lên mặt sờ loạn xạ nói: "Xong rồi, xong rồi, Bàn gia chẳng lẽ bị quỷ nhập rồi!

Phan Tử giúp tôi xem sau gáy có con quỷ nhỏ nào cưỡi lên

không...”“Đừng hoảng, đó là do lớp sơn vẽ nhiều năm trước trong cửa, gặp không khí bay hơi mà sinh ra, không có độc.” Trần Bì A Tứ luôn thể hiện kiến thức chuyên nghiệp của một lão trộm.Vào đầu triều Minh, bích họa vẽ màu thực ra rất phổ biến, chỉ là Bàn Tử, Sở Văn và những người khác chưa từng đặt chân vào một lăng mộ hoàng đế chính thống, nên những chuyện xảy ra đều không thể giải thích được.Mặc dù Sở Văn có một loạt kiến thức khảo cổ do hệ thống ban cho, nhưng về kinh nghiệm thì hắn còn thua Trần Bì A Tứ một đoạn rất xa.Đó cũng là lý do vì sao Tam Thúc cứ khăng khăng phải tìm Trần Bì A Tứ để dẫn đường.“Thế à, làm hại tôi cứ tưởng mình bị trúng tà rồi chứ...” Bàn Tử cầm cây đuốc nhét qua khe cửa vào trong, kiên nhẫn đợi nửa ngày, cũng không thấy màu sắc của đuốc có gì bất thường, đuốc cũng không có dấu hiệu muốn tắt.“Sở ca, thế nào rồi?

Vào được không?” Phan Tử kích động hỏi.Hiện tại trước mặt mọi người là một đại lộ thông đến sự giàu có, phú quý!Đi vào, lấy đồ, rồi toàn vẹn rút lui, từ đó về sau cả đời không lo lắng, có danh có tiền!Vì vậy, trừ Tiểu Ca, Sở Văn, Trần Bì A Tứ ra, những thứ ẩn chứa trong mắt những người khác đều đã thay đổi hương vị.“Nếu theo tôi, chúng ta nên đẩy cửa rộng thêm một chút nữa, rồi thông gió hai tiếng đồng hồ sau đó hãy vào!” Hạo Thiên Chân nói.Lúc đó, Trần Bì A Tứ bỗng nhiên thêm một câu một cách âm trầm: “Muốn đợi hai tiếng đồng hồ sau mới vào sao?

Chờ nổi không?”Mọi người nhìn nhau một lúc, Bàn Tử là người đầu tiên bày tỏ quan điểm của mình.“Ý của Thiên Chân tôi hiểu, cẩn thận vạn lần không thừa mà.

Nhưng mà, lần này tôi bỏ phiếu cho lão gia, cũng thấy đuốc không vấn đề gì, gió đen cũng tạt vào mặt Bàn gia rồi, Bàn gia đây không phải vẫn ổn sao?

Chúng ta đừng đợi hai tiếng đồng hồ nữa, tôi có một cách dung

hòa, thông gió năm phút, rồi chúng ta đi?"Sở Văn nghe xong trong lòng suýt nữa chửi thề.Cái cách dung hòa này, hai tiếng đồng hồ được dung hòa thành năm phút, quá đáng.Nhưng thực ra mà nói, vì đuốc không có vấn đề gì lớn, chứng tỏ không khí trong mộ vẫn ổn, vào sớm vào muộn thì cũng vẫn phải vào."Được rồi, theo lời Bàn Tử, năm phút nữa chúng ta vào.

Bây giờ chúng ta sắp xếp lại đồ đạc, xem trên tay còn có trang bị gì dùng được không." Sở Văn nói xong, mọi người đặt tất cả đồ đạc trên người xuống bệ đá.Cái dây cuối cùng cũng được dùng để xuống từ vực băng vừa nãy, cần phải giữ lại để sau này đi lên, nên bây giờ không thể tháo ra.Mọi người sờ soạng trên người hồi lâu, chỉ còn lại hai khẩu súng lục, ba cái đèn pin, hơn năm mươi viên đạn, một khẩu súng săn của Thuận Tử, hai cái bật lửa.

Trong túi của Diệp Thần tìm thấy một cái máy ảnh có đèn flash, hiện đang nằm trong tay Hạo Thiên Chân.Hai cái búa phá băng, một cây đuốc, và lặt vặt sô cô la, đồ ăn vặt, v.v.Sở Văn phân phát những thứ này, tất cả đồ ăn vặt đều do Bàn Tử quản, tất cả bật lửa và đuốc đều giao cho Hạo Thiên Chân.Bàn Tử đưa cho Phan Tử một khẩu súng và một cái búa phá băng: "Đi thôi, đi thôi, năm phút, mẹ nó đã thành bảy phút rồi, nếu còn chậm trễ một chút nữa, tôi sợ lão hoàng đế Đông Hạ kia cũng phải thi chạy thoát thân mất..."Mọi người cầm đồ đạc trên tay, chuẩn bị tiến vào cửa Thiên cung.Thuận Tử đi cuối cùng, vừa định bước vào cửa, tiện thể quay đầu dùng đèn pin chiếu lên bệ đá mà mọi người vừa nán lại, muốn xem có bỏ sót thứ gì không.Kết quả vừa quay đầu lại, lập tức túm lấy Sở Văn phía trước: "Sở ca!

Nhìn kìa, Diệp Thần muốn chạy!"Sở Văn bị Thuận Tử kéo quay người lại, nhìn thấy Diệp Thần đã chết lại đang lật người bò trên mặt đất, sau đó tứ chi vặn vẹo duỗi thẳng ra.Một tiếng "ca sát", xương

của hắn bị bẻ gãy một cách thô bạo!Sau đó cơ thể vẫn giữ nguyên tư thế nằm, tứ chi bị bẻ cong, ngẩng đầu lên, khắp mặt toàn những sợi máu đen.Hắn bò nhanh chóng trên mặt đất như một con nhện!“Trá thi sao?” Sở Văn trong giây tiếp theo nắm chặt dao ngọc tím trong tay, nhưng Diệp Thần đã hóa thành cương thi lại không lao về phía hắn, mà lại thẳng tắp nhảy xuống vực băng vạn trượng dưới bệ đá.“Ai!

Thi thể Diệp Thần đâu?

Chương 247

Sao rồi?

Lại sống rồi à?" Bàn Tử hiển nhiên cũng nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi.Diệp Thần chết rồi sống lại, rồi bẻ gãy xương của mình, nằm bò đi một cách rùng rợn khiến tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng."Sở, Sở ca, tôi thấy chúng ta lại có ý tứ 'xuất sư bất lợi' rồi phải không?

Chưa vào Thiên cung mà đã xuất hiện cương thi rồi." Môi của Phan Tử có chút không được linh hoạt cho lắm.Sở Văn cũng cảm thấy không may mắn, mặc dù sáng sớm mọi người nhìn thấy Vân Thiên cung trên núi Thiên Thê đẹp lộng lẫy, nhưng vừa mới đến miệng động, những chuyện kỳ quái bắt đầu liên tiếp xảy ra."Hoặc có lẽ là một loại thi độc có thể ảnh hưởng và điều khiển thần kinh chăng." Sở Văn cũng không biết nên giải thích thế nào.Thuận Tử dùng đèn pin chiếu xuống vực băng bên dưới, căn bản không nhìn thấy bất kỳ thứ gì."Đi thôi, cẩn thận một chút, trong đường hầm mộ không có người, các cơ quan đều còn nguyên." Tâm trạng vốn có chút kích động của Sở Văn, giờ phút này lập tức bình tĩnh lại.Diệp Thần vốn đã hoàn toàn ngừng thở, điểm này tất cả mọi người đều nhìn rõ mồn một.Khi mọi người vừa nãy phân phát trang bị, hắn vẫn đang nằm yên trên mặt đất, nhưng đột nhiên lại thành cương thi, tình huống này phủ lên lòng mọi người một tầng bóng tối.Thật sự đơn giản như loại thi độc điều khiển thần kinh mà Sở Văn nói sao?

Hay Sở Văn cố ý tìm một lời giải thích khoa học để ổn định lòng người?"Đã chạy mất tăm rồi thì chúng ta vào trước đi.

Trên bệ đá này vừa có ác quỷ Tát Mãn giáo, lại vừa có cương thi

sống dậy, ghê rợn quá.” Bàn Tử nói với Sở Văn.“Đi thôi.” Sở Văn nhìn vực băng vạn trượng, hít một hơi thật sâu.Hắn thầm nghĩ: “Uông Tàng Hải à, Uông Tàng Hải, bây giờ mình càng muốn xem, mấy trăm năm trước ông đã chuẩn bị cho mình những bất ngờ gì.”Bàn Tử đi đầu, dẫn trước chui vào hành lang chính của Thiên cung từ bên trong cánh cổng đá!Hành lang cửa giống như một con đường dẫn vào mộ thất, dài thăm thẳm không thấy điểm cuối.

Khác với mộ dưới biển, mộ Đại Vu Sư, đây là mộ đế vương, đặc biệt được xây dựng theo kiểu Thiên cung, nên cụ thể lớn đến mức nào, không ai biết rõ.Dưới chân Sở Văn là những phiến đá lát phẳng lì, sự lạnh lẽo quanh năm khiến đá bị giòn hóa, chân giẫm lên phát ra tiếng “kẽo kẹt”, có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.Hai bên trái phải là một hàng đỉnh đồng phủ đầy băng tuyết, bên trong toàn là tro tàn cổ xưa màu đen không rõ tên.Bởi vì hành lang cửa rất rộng rãi, nên mỗi một âm thanh đều sẽ tạo ra tiếng vang.Hạo Thiên Chân chú ý đến xung quanh, chỉ cảm thấy toàn bộ không khí lạnh lẽo bao trùm, cố ý muốn nói chuyện, cũng là để không khí không quá căng thẳng: “Chúng ta có lẽ là nhóm người đầu tiên đặt chân vào đây trong nghìn năm qua.

Cậu có dám tưởng tượng không, trong nghìn năm, trong một Thiên cung không có bất kỳ ai, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”Bàn Tử lập tức nói: “Hạo Thiên Chân, đừng có không có chuyện gì lại đi tìm chuyện nói chứ.

Cậu nói như vậy, những người vốn không sợ cũng bắt đầu hoảng rồi đó.”Là người đi đầu trong nhóm, lúc này Bàn Tử căn bản không giống đang đi bộ, mà giống như đang nhảy một điệu nhảy kỳ dị, nhịp điệu chậm rãi của Tát Mãn giáo, sợ giẫm phải cơ quan nào đó không rõ.Một cây đuốc và ba cái đèn pin chiếu loạn xạ, vách mộ và kiến trúc bốn phía đều mang phong cách Hán rất rõ ràng.Sở Văn nói: “Hạo Thiên Chân, nhìn xem, Uông Tàng Hải lão già này đã vượt hàng nghìn

dặm đến Trường Bạch Sơn để nhận công trình, nhưng dù thiên tư có thông tuệ đến đâu, trong phương diện thiết kế và xây dựng, cũng không có cách nào vượt ra ngoài giới hạn của thời đại.

Cho nên theo tôi thấy, cũng không đến mức như thế này."Thực ra Sở Văn nói hơi khoa trương rồi.Từ xưa đến nay, ai có thể vượt qua thời đại chứ?Nhưng sở dĩ nói như vậy, không ngoài mục đích công kích Uông Tàng Hải, mượn đó để nâng cao sĩ khí của mọi người.Hành lang đã đi đến tận cùng.Bàn Tử toàn thân đẫm mồ hôi, cảm thấy nhịp tim mà bình thường hắn căn bản không cảm nhận được, bây giờ lại sắp thành tiếng trống.Tiếng "thình thịch, thình thịch" khiến lòng hắn phiền muộn hỗn loạn, hận không thể đưa tay vào ngực ấn lại, để nó đập ít đi hai cái."Lão gia, hành lang này chúng ta chắc đã đi gần mười phút rồi phải không, ước chừng riêng cái hành lang này đã khoảng hơn hai trăm mét, vậy Thiên cung này phải lớn đến mức nào chứ!" Phan Tử cầm đèn pin, chiếu sang bên cạnh, nhìn thấy một khuôn mặt kỳ lạ đang lao về phía mình!Phan Tử lập tức sợ hãi lùi lại nửa bước."Ôi trời, làm lão tử sợ chết khiếp." Sau khi nhìn rõ, hắn phát hiện ở cuối hành lang, đặt hai cái đèn cầy đầu hổ bằng đồng!Cao hơn một người một chút, đầu hổ quay thẳng về phía hành lang.Hạo Thiên Chân cười nói: "Phan Tử, đừng có nghi thần nghi quỷ.

Đèn đầu hổ, Đông Hạ quốc có một thời gian giỏi thuần hóa hổ, báo, nên các vật dụng hàng ngày của họ thường liên quan đến dã thú.""Ai, ai, ai đặc biệt nghi thần nghi quỷ chứ, tôi đâu có..." Phan Tử gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Tôi chỉ thấy công nghệ..."Sở Văn nói: "Công nghệ này là công nghệ của dân tộc Hán, không phải phong cách của dân tộc thiểu số.

Có lẽ đèn đầu hổ này cũng được đặt hàng người Hán chế tác, hoặc hoàng đế Đông Hạ trực tiếp mời một đội công trình về, không kể điêu khắc, công nghệ, bích họa, thạch công, mộc công v.v.

Hoặc là Uông Tàng Hải, người quen làm việc lâu năm, nghe nói Trường Bạch Sơn có một công trình lớn, nên không quản đường xá xa xôi mà chạy đến đây."Thuận Tử cả đời chưa từng vào mộ, đây là lần đầu tiên vào mộ hoàng đế, nên tâm trạng vẫn luôn rất căng thẳng.

Nghe Sở Văn nói chuyện thoải mái như vậy, cậu ta cũng cảm thấy buồn cười: "Tôi, tôi thấy loại thứ nhất là mời một đội công trình về thì có vẻ đáng tin hơn."Đang nói chuyện, Bàn Tử sau khi đến cuối hành lang thì phát hiện hai bên trái phải đều có một cánh cổng vòm bằng bạch ngọc, hắn dùng đuốc chiếu qua loa.Trần Bì A Tứ nhíu mày nói: "Bố cục Thiên cung này được thiết kế theo kiểu cung điện triều Minh, bởi vì tất cả bố cục đều tuân theo đối xứng trục trung tâm nghiêm ngặt, hệ thống kiến trúc tương đối trang trọng.

Vậy theo quy cách triều Minh, nên là 'tả tổ hữu xã', còn gọi là 'tả miếu hữu xã'..."“Lão gia, nói cái gì mà tôi nghe hiểu được đi." Bàn Tử đứng im không dám động đậy, phía sau Phan Tử sát bên cạnh hắn.Sở Văn nghe Trần Bì A Tứ nói xong, liền tiện thể giải thích cho mọi người: "Cái gọi là 'tả tổ', là đặt tổ miếu ở phía trước bên trái cung điện, tổ miếu là nơi đế vương tế bái tổ tiên.

Cái gọi là 'hữu xã', là đặt đàn xã tắc ở phía trước bên phải cung điện, xã là đất đai, tắc là lương thực, đàn xã tắc là nơi đế vương tế tự thần đất, thần lương thực.

Thời cổ đại lấy bên trái làm trên, nên trái ở trước, phải ở sau."“Nói cách khác, nếu hoàng đế Đông Hạ cũng dùng cách này để xây Thiên cung, vậy bên trái hẳn là tổ miếu của hoàng đế Đông Hạ, còn bên phải là nơi thờ cúng một vị thần nào đó của Cổ Tát Mãn giáo!"Đi vào đây, trong lòng Sở Văn cũng bắt đầu căng thẳng.Bên trái là tổ miếu của hoàng đế Đông Hạ, vậy sau khi vào đó, chẳng lẽ sẽ không phát hiện ra bí mật gì về sự độc ác, quái dị của hoàng đế Đông Hạ sao?Bên phải là thần linh mà hoàng đế Đông Hạ sùng bái kính

ngưỡng, vậy lại sẽ là tà vật gì?Có phải là cái thứ đầu đen mặt đen mắt đen, trông như ác quỷ u minh mà Tiểu Ca nói trước đó không?“Chúng ta, đi bên nào trước?” Tiếng Phan Tử nuốt nước bọt trong hoàn cảnh này bị tất cả mọi người nghe thấy.Bàn Tử thở hắt ra: “Cần gì phải hỏi chứ?

Theo tôi thấy, bên nào nhiều minh khí thì đi bên đó trước.

Bên trái là điện thờ tổ tông của hoàng đế Đông Hạ, đồ vật ở đó chắc chắn không thiếu.”“Dù sao cũng phải xem, đi bên nào cũng như nhau.” Sở Văn gật đầu nói: “Vậy đi bên trái trước.”Bàn Tử tiếp tục đi đầu, sau cánh cổng vòm bạch ngọc bên trái là một sảnh cửa không dài lắm, đi qua sảnh cửa là đến trước một điện môn.Trước cửa dựng một bia đá không chữ, phía sau bia đá là một cánh cổng đá bạch ngọc cong, cửa rất lớn, cao gần ba người, rộng hai người.Trên cánh cổng đá điêu khắc những con quái điểu mặt người nhảy múa trong mây, không rõ tên.

Phía trên cánh cửa, vòng đồng vàng có một đầu hổ.Bàn Tử sờ bia đá không chữ, vẻ mặt cạn lời nói: “Ý gì vậy chứ, lẽ ra là nơi đặt tổ tông, sao lại đặt một cái bia đá vỡ nát này, một chút cũng không đáng tiền.”Sở Văn ngẩng đầu nhìn lên.Bốn góc điện đều nhọn, xung quanh điện môn đều dùng Hán Bạch Ngọc làm bậc thang, tạo thành một chữ “Thổ” khổng lồ.“Thú vị rồi đây.

Tôi cá nhân cho rằng, hoàng đế Đông Hạ này hoặc là một kẻ vô pháp vô thiên, trong tổ tông điện không lập tổ tông mà lập bia đá, chứng tỏ mắt cao hơn đầu, không nhận tổ tông, cảm thấy không ai có thể đứng trên đầu mình.” Trần Bì A Tứ cả đời cũng chưa có cơ hội vào mộ hoàng đế, nên hiện tại nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này chỉ có cách giải thích đó.“Không.” Trong lòng Sở Văn đã có phán đoán: “Hoặc có lẽ hoàng đế Đông Hạ này vốn dĩ không có tổ tông.”Trần Bì A Tứ cười khẩy nói: “Sở huynh đệ, nói vậy hơi lệch lạc rồi, Tôn Hầu

Tử còn là đá sinh ra, người thì ai chẳng có tổ tiên...”Sở Văn nhìn Trần Bì A Tứ đang cụp mắt nói: “Nếu là quái vật bò ra từ dưới lòng đất thì sao?”Trần Bì A Tứ bị ánh mắt của Sở Văn trấn nhiếp, môi mấp máy, không nói nên lời.Sở Văn vẫn tiếp tục quan sát xung quanh, trong lòng suy tính, thấy đại khái cũng không khác mấy so với trong ký ức của mình.

Nguyên nhân Vạn Nô Vương hoàng đế Đông Hạ không lập tổ tông, phải chăng là vì y thực sự là sinh vật bò ra từ dưới lòng đất nên không có tổ tông chăng, nên mới lập một bia đá không chữ đặt ở đây.“Phan Tử, xem cái bệ đồng dưới bia đá có đáng tiền không, nếu không thì chúng ta đẩy cái bia đá này đi...

Ấy, ấy, Sở ca, anh đi đâu vậy...” Bàn Tử đang tính toán thực hiện chính sách “ba không” (quét sạch, cướp sạch, đốt sạch), kết quả thấy Sở Văn lại trực tiếp bước ra khỏi điện “Tả Tổ”.“Bàn Tử, đừng tham tài nữa, anh ấy chắc là đã phát hiện ra rồi, chúng ta theo kịp.” Hạo Thiên Chân đỡ Tiểu Ca vẫy tay với Bàn Tử, sau đó bám sát phía sau Sở Văn, đi về phía thần miếu bên phải.Trong bóng tối, mấy chùm sáng từ đèn pin chiếu rọi, nhưng những tia sáng đó không thể chiếu quá xa, bị bóng tối vô tận trong Thiên cung nuốt chửng.Từ bia đá không chữ đi về phía trước, mọi người đã đi qua hành lang, rồi vượt qua một sảnh cửa nữa là đến một điện môn khác.“Vãi chưởng!” Bàn Tử vừa theo sau Sở Văn bước vào điện môn, phát hiện cách bài trí ở đây hoàn toàn khác một trời một vực so với bên tổ tông miếu, lập tức mừng rỡ khôn xiết.Chỉ thấy bên trong một đại điện, chính giữa đặt một cái đỉnh lớn dùng để tế tự và những cây nến vãng sinh trường minh, thiết noãn các, bảo sàng, bảo tọa và thần vị.Khác hẳn với vẻ uy nghiêm của điện, những cái đỉnh lớn và thần vị này đều có một cảm giác “hàng nhái” rất mạnh.“Hơi không ra thể thống gì cả.” Hạo Thiên Chân kỳ lạ nói: “Xem những bức phù điêu khắc trên cái đỉnh lớn kia, hẳn là ghi lại

quy trình hoặc cảnh tượng tế tự của người xưa, nhưng tất cả các vị thần hưởng thụ tế tự trong đó, đều là mặt người thân thú..."Hạo Thiên Chân đơn giản là không dám tin vào mắt mình."Kỳ lạ." Sở Văn đưa tay sờ lên cái đỉnh đồng khổng lồ kia: "Nó thật sự tồn tại sao, hay là do người xưa khao khát sức mạnh mà cố ý khoa trương lên?""Trong thần điện, lại thờ phụng quỷ ăn thịt người, không, là yêu quái!" Sở Văn nhìn vào đó, không khỏi cảm thấy những điều này đã vượt quá nhận thức của hắn."Đây hẳn là cách biểu đạt nghệ thuật khoa trương của người Đông Hạ cổ.

Ví dụ, người xưa hy vọng có khả năng bay lượn, thì sẽ tưởng tượng ra một loại ác thần mặt người thân chim có thể bay lượn, cho rằng tế tự loại ác thần đó có thể đạt được năng lực nhất định.

Lại như nếu một vị tướng quân có sức mạnh vô cùng, thì dân gian sẽ miêu tả ông ta thành quái vật đầu hổ, thân trâu, mắt có thể phun lửa." Hạo Thiên Chân cũng ở bên cạnh Sở Văn, vừa nhìn những bức phù điêu trên đỉnh đồng, vừa phân tích."Tôi nhận ra." Tiểu Ca vốn im lặng đột nhiên nói, y chăm chú nhìn nội dung trên bài vị: "Đây là văn tự cổ nhất của Đông Hạ, gọi là chữ Niễ, ghi lại sự kiện bằng cách vẽ đơn giản, nên không cần quá phức tạp."Sở Văn nhìn Tiểu Ca, trong lòng bỗng động: "Đúng vậy, thực ra nó cũng tương đương với một loại bích họa, đang miêu tả sự kiện, không phải là văn tự chính thống.""Đúng vậy." Tiểu Ca gật đầu.Khi Sở Văn lần nữa nhìn về phía tấm bài vị đó, trong lòng hắn đã có tính toán.Niên đại của loại văn tự này quá xa xưa, đôi khi một chữ, thực ra là một quá trình, hoặc dịch ra chữ Hán là cả một câu nói."Nếu vậy..." Hạo Thiên Chân nhìn tấm bài vị nói: "Tôi cảm thấy hơi sợ hãi.""Sợ?

Một tấm bài vị cũ nát thôi mà, có gì mà sợ?" Bàn Tử kỳ lạ nói."Bởi vì tôi cảm thấy văn tự đó có thể không miêu tả sự kiện, mà là một loại cảm xúc." Mồ hôi lạnh trên trán Hạo Thiên Chân đổ ra liên

tục, trong tất cả những người có mặt, chỉ có cậu ấy dường như cảm nhận được điều đó.“Loại cảm xúc này phức tạp, vừa có sùng bái, vừa có sợ hãi, lại có một cảm giác trấn áp...” Lúc nói ra, giọng cậu ấy cũng cảm thấy hơi khô khan.Bàn Tử thấy dáng vẻ của Hạo Thiên Chân, lập tức cảm thấy buồn cười.“Không phải chứ, tiểu Thiên Chân, không phải là cảm xúc quá phong phú, phong phú đến mức thấy quỷ đó chứ?” Bàn Tử cầm tấm bài vị định ném đi, kết quả lại không nhấc lên được.“Ôi, cái thứ này sao mà nặng thế.” Bàn Tử lại tiến lên, đẩy ra sau một cái.Kết quả Tiểu Ca đột nhiên nói: “Đừng!”Nhưng đã muộn rồi!Cả thần điện sau khi Bàn Tử đẩy tấm bài vị đó, bỗng nhiên vang lên tiếng “lộc cộc lộc cộc” khiến người ta ê răng, đồng thời Sở Văn nhìn lên đầu mình một cái rồi lập tức hét lớn: “Tránh ra!”Phan Tử và Thuận Tử bị Sở Văn túm ngã xuống, sau đó tiếng “sưu sưu sưu” lần lượt từ phía trước, phía sau và khắp bốn phía chuyển động trong chớp mắt đến trước mặt mọi người!“Xin lỗi!

Tôi sai rồi!” Bàn Tử vung áo lông vũ ra, trên đó trong khoảnh khắc đã dính đầy những chiếc đinh găm!Những chiếc đinh găm lóe lên ánh sáng xanh u ám trong bóng tối, hiển nhiên là có độc.“Lùi lại!” Trần Bì A Tứ là người đầu tiên vội vàng lăn ra khỏi thần điện!Bàn Tử bảo vệ Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca cũng thuận lợi thoát ra, trên đầu mọi người đều đầy mồ hôi lạnh.Phan Tử cúi đầu, bỗng nhiên thấy trước ngực mình lại trúng một chiếc đinh, lập tức hai chân mềm nhũn.

May mà Thuận Tử dùng găng tay kẹp chiếc đinh thép ra, thấy chiếc đinh đó đâm vào một khối minh khí mà Phan Tử giấu trong lòng.Bàn Tử trợn tròn mắt: “Phan Tử, được lắm đó!

Mọi người ở đây đều có thể lén lút lấy đồ, cái quái gì vậy?”Trong bóng tối, cũng không biết Phan Tử có đỏ mặt không, dù sao hắn cũng lấy khối minh khí đó ra ném xuống đất nói: “Thứ tôi lén lấy, là một tấm đồng được gắn trên bệ đá ở bên tổ tông điện.

Tôi móc xuống rồi cứ để trong lòng, kết quả lại cứu được mạng lão tử một lần.

Có một thằng khốn nạn, đặc biệt thích động lung tung, đồ trong mộ, có thể tùy tiện động vào sao!"Bàn Tử chiếu đèn pin lên cằm mình làm mặt quỷ nói: "Các vị đại lão, xin lỗi, niệm tình tôi lần đầu phạm lỗi, lại không gây ra tổn thất gì, nên bỏ qua cho tôi đi.""Hạ bất vi lệ." Sở Văn đứng vỗ vỗ tay, khi nhìn lại vào trong thần điện, phát hiện không biết từ lúc nào ở đó lại im hơi lặng tiếng xuất hiện một cỗ quan tài sắt."Sở, Sở, Sở ca!" Thuận Tử cũng nhìn thấy cỗ quan tài đó, nên cũng bắt đầu lắp bắp."Vừa nãy có ai nhìn thấy thứ gì ở vị trí đó không?" Bàn Tử cũng đột ngột lắp bắp.Tất cả mọi người đều lắc đầu lia lịa."Kỳ lạ thật, cái thứ này xuất hiện ở đây từ khi nào vậy, quan tài ma (U linh quan)?" Trần Bì A Tứ nhíu mày."U linh quan?" Hạo Thiên Chân lập tức hỏi."Tôi chỉ nghe nói, U linh quan là loại quan tài xuất hiện tùy ý trong mộ, giống như u linh, xuất hiện không tiếng động, nhưng cũng sẽ biến mất không tiếng động.

Một đồ đệ của tôi khi cùng một Lạt Ma giáp mặt đã gặp phải.

Cái quan tài quỷ này, phàm ai thấy nó, đều không sống được lâu."Phan Tử lắc đầu nói: "Vậy nên đồ đệ đó không lâu sau đã chết sao?"Trần Bì A Tứ gật đầu: "Tôi cải trang đi nhà tang lễ xem rồi, năm ngày sau, hắn bị thương do buôn lậu minh khí.""Phì!

Nói nghe huyền ảo vậy, tôi cứ tưởng bị U linh quan hại chết chứ." Bàn Tử vẻ mặt không tin tà."Hừ, thằng béo con, làm cái nghề như chúng ta, không tin quỷ, không tin thần, nhưng nhất định phải tin tà.

Mới sống được lâu một chút." Trần Bì A Tứ lạnh lùng nói.Chuỗi hạt thép trên tay ông ta xuất hiện, từ xa ném thẳng về phía quan tài sắt!Một tiếng "đang"."Thứ gì, vừa nãy tự nhiên xuất hiện, không chừng có cái quái gì nữa, mẹ nó, lôi hết ra đây cho lão tử!" Bàn Tử

lẩm bẩm trong miệng: “Thấy quan tài phát tài, mặc kệ U linh quan trôi nổi, cơ quan đẩy ra, đã gặp Bàn gia đây, cũng đừng hòng có đường về.”Thấy Bàn Tử thật sự lao về phía quan tài U linh, Trần Bì A Tứ nhìn Sở Văn một cái, do dự rồi mới hét lên với Bàn Tử: “U linh quan còn có một cách nói khác.”“Cái gì!” Bàn Tử dừng bước.Sở Văn cũng nhìn về phía Trần Bì A Tứ.Chỉ thấy ông ta hít một hơi thật sâu rồi nói: “U linh quan còn gọi là quan tài quỷ, có thể mở nó ra, chỉ có ác quỷ.”“Chỉ có ác quỷ mới có thể mở U linh quan sao?” Sở Văn cũng là lần đầu tiên nghe cách nói này.Bàn Tử cười khẩy nói: “Lão gia nói hơi hù dọa người rồi, đã thành quỷ rồi thì mở quan tài làm gì.”Bàn Tử cẩn thận từng chút một lần nữa quay lại thần điện, đi vòng qua cái đỉnh đồng phù điêu đặt ở chính giữa điện, đến trước cái quan tài sắt đó.Sở Văn cũng theo sau, những người khác đều ở trong sảnh cửa, từ xa dùng đèn pin chiếu vào hai người họ.“Sở ca, nếu được thì anh cứ nói, mở, tôi sẽ mở.” Bàn Tử cầm búa phá băng trong tay, hăm hở muốn thử.“Được, thử mở đi.

Thứ này tự nhiên xuất hiện ở đây, xung quanh cũng không có cơ quan, chắc chắn có nguyên nhân.” Sở Văn nhìn cỗ quan tài sắt đó.Nó dài khoảng hai mét tám, rộng một mét năm.Chiều dài quan tài bình thường khoảng hai mét bốn, nếu dùng thước đo quan tài để đo, là bảy thước ba tấc, tục ngữ cũng nói “bảy thước ba, đi khắp thiên hạ”.Trong cỗ quan tài sắt trước mắt, nếu thật sự có thi thể, thì chiều cao của thi thể ít nhất cũng phải khoảng hai mét ba.Đối với người xưa mà nói, đó gần như là người khổng lồ trong số những người khổng lồ.Phía sau, trên đỉnh đồng phù điêu có khắc ác quỷ nửa người nửa thú.

Trong lòng Sở Văn bắt đầu suy nghĩ, vạn nhất sau khi mở quan tài, thật sự phát hiện ra chuyện như thế này, nhận thức của hắn sẽ bị đảo lộn như thế nào.“Sở ca, vậy tôi làm nhé?”“Làm!” Sở Văn gật đầu,

nhìn Bàn Tử đặt búa phá băng vào khe quan tài sắt, rồi dùng sức ấn xuống!Cán gỗ của búa phá băng trực tiếp bị Bàn Tử bẻ cong, nhưng quan tài sắt lại không hề nhúc nhích!Bàn Tử mặt đỏ tai hồng quay đầu nhìn Trần Bì A Tứ một cái: "Thứ này, thật sự nặng ghê.

Sở ca, không phải..."Kết quả giây tiếp theo, hắn thấy Sở Văn từ từ đặt hai tay lên nắp quan tài sắt, sau đó hai cánh tay dùng sức, mạnh mẽ đẩy một cái!"Vãi chưởng!" Bàn Tử mắt tròn xoe, há hốc mồm lùi liên tiếp mấy bước.Phía sau, ở sảnh cửa, Hạo Thiên Chân, Trần Bì A Tứ, Phan Tử và những người khác đang chiếu đèn pin từ xa đều kinh ngạc đứng dậy!Mở rồi!

Quan tài sắt bị, bị đẩy mở rồi!

Chương 248

Thuận Tử trừng mắt đến lồi cả tròng.Trần Bì A Tứ từ từ lắc đầu, vẻ mặt khó tin.Là một ông lão lớn tuổi, bất kể chuyện gì xảy ra trước mắt, đều khó khiến ông ta lộ ra cùng một vẻ mặt.Nhưng bây giờ, ông ta lại từ từ lùi về phía sau.“Không thể nào, U linh quan lại bị người dùng tay đẩy mở sao?

Không thể nào, trừ phi, trừ phi đây không phải U linh quan!” Trần Bì A Tứ không tránh khỏi bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình.“Vừa nãy thằng béo con đó dùng búa phá băng còn không cạy ra được, chứng tỏ người thường quả thật không thể mở, nhưng...”Sau khi Sở Văn đẩy mở nắp quan tài U linh, những người khác có người tiến hai bước, có người lùi hai bước, trăm trạng thái muôn vẻ.Đừng thấy Sở Văn dễ dàng đẩy mở nắp quan tài sắt, thực ra trong lòng hắn cũng đang đập thình thịch!Từ khi bắt đầu tiến vào Trường Bạch Sơn và gặp dị tượng Vân Thông Long Thiên Tướng, Thuận Tử từng nói, là vì đã mang đại hung vào Trường Bạch Sơn, làm cho chân long phải thoái vị.Lúc đó, đồ đệ của Trần Bì A Tứ cho rằng là do sư phụ vào núi, nên mới dẫn đến dị tượng đó.Nhưng Sở Văn lại biết, một trăm phần trăm là vì “Bất Tường”.Lại thêm U linh quan xuất hiện, Trần Bì A Tứ lại nói truyền thuyết ác quỷ không thể mở quan tài quỷ, Sở Văn liền nghĩ: “Tôi không phải ác quỷ, nhưng nếu tôi còn hung dữ hơn ác quỷ đó thì sao?”Quả nhiên, sau khi Bàn Tử cố gắng dùng vũ lực mở quan tài không thành công, Sở Văn hai tay dùng sức một cái, nắp quan tài sắt đã bị đẩy mở.Lập tức, một mùi lạ lùng xộc lên từ trong quan tài.Hơi giống mùi hydrogen sulfide sau khi trứng thối, lại hơi giống mùi lạ khi mở tủ đông để lâu ngày.“Bên trong, có gì?” Bàn Tử nhìn Sở Văn một cái, rồi lại nhìn quan tài sắt.Nhớ lại lời Trần Bì A Tứ vừa nói, trong

một khoảnh khắc, hắn lại bắt đầu nghi ngờ liệu Sở Văn hiện tại có phải là Sở Văn thật không.“Bên trong có một thi thể bị đóng băng.” Sở Văn từ khi mở quan tài sắt ra, ánh mắt hắn vẫn luôn dán chặt vào thi thể trong quan tài.“Thi thể?” Bàn Tử quay đầu lại liếc nhìn Hạo Thiên Chân ở xa, sau đó đưa tay vẫy gọi.Giây tiếp theo, tất cả mọi người đều vây quanh hai bên U linh quan, dùng đèn pin chiếu vào và nhìn vào bên trong.Chỉ thấy bên trong quan tài sắt là một lớp băng.Chắc là thi thể được đặt vào trước, sau đó đổ nước vào, rồi để dưới thời tiết khắc nghiệt, cứ thế mà hàng ngàn năm.Thi thể đó giống hệt thi thể trong hố băng táng trước đó.Như thể vừa mới ngủ thiếp đi vậy, trông cũng tầm đôi mươi, da trắng, môi nhỏ, thậm chí còn nhìn thấy sự hồng hào trên khuôn mặt, nằm yên bình trong quan tài, đó là một nữ thi.“Ai?

Tại sao lại nằm trong cỗ quan tài sắt này?

Lại còn xuất hiện trong Thiên cung của Vạn Nô Vương hoàng đế Đông Hạ!

Và tại sao quan tài của cô ta lại là U linh quan!” Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên.Trên người nữ thi mặc trang phục điển hình của triều Minh, tuy là Hán phục, nhưng bộ quần áo này lại có một mức độ nhất định mang đặc trưng Hồ hóa, ít nhiều bị ảnh hưởng bởi tộc Mông Cổ thời Nguyên đại.Trần Bì A Tứ nhíu mày nói: “Trang phục nữ giới thời đầu triều Minh, có sam, có áo, hà bí, tỉ giáp và váy.

Đây là một dân nữ, không phải quý tộc.”Điểm chú ý của Sở Văn lại khác: “Chiều cao của nữ thi này không quá một mét sáu, tại sao lại phải dùng một cỗ quan tài sắt khổng lồ như vậy chứ...”Khi mọi người đang xem xét, bỗng nhiên có một tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ hành lang cửa.Nếu không phải tai Sở Văn khác thường, thì gần như không thể phát hiện ra.Âm thanh đó rất nhẹ, rất nhẹ.

Không một ai phát hiện.

Chỉ có Sở Văn khẽ động tai, rõ ràng bắt được tiếng bước chân.

Khi người khác đang nghiên cứu thi thể nữ triều Minh trong quan tài u linh, Sở Văn lẳng lặng lùi lại hai bước, di chuyển về phía sảnh cửa.

Trong màn đêm u tối, mắt Sở Văn ẩn hiện đỏ ngầu, mọi thứ xung quanh đều hiện rõ mồn một.

Vừa mới mở một quan tài nữ thi triều Minh, sau đó tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ hành lang cửa, nghe không nặng nề như đàn ông, mà lại có sự thanh thoát của phụ nữ.

Chỉ nghe tiếng bước chân đó, Sở Văn cũng thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Không lẽ nữ quỷ tìm thể xác rồi sao.

Sở Văn nép vào phía sau sảnh cửa, tim cũng bắt đầu đập nhanh hơn.

Đúng lúc đó.

Tiếng bước chân ngừng lại, biến mất... như chưa từng xuất hiện.

Nhưng Sở Văn nhíu mày lắng nghe kỹ một hồi, tuy tiếng bước chân đã không còn, nhưng lại nghe thấy tiếng thở nhẹ.

"Hừ!" Sở Văn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xoay người đối mặt với hành lang cửa, Tử Ngọc Đao vừa vặn gác lên cổ đối phương.

Bóng đen đó hành động cũng cực kỳ linh hoạt, không lùi mà tiến, bước nhanh về phía trước, lao thẳng vào lòng Sở Văn, đồng thời một cây đồng tiền tiêu đâm thẳng vào tim hắn.

Tuy hành lang cửa tối đen như mực, nhưng Sở Văn lại nhìn thấy rõ ràng, đó chính là A Ninh!

Tôi nhìn thấy A Ninh, nhưng A Ninh lại không nhìn thấy tôi.

Sở Văn bất đắc dĩ đành đưa tay nắm lấy cổ tay trắng ngần của A Ninh, không để đồng tiền tiêu làm bị thương.

Nhưng chưa kịp nói gì, A Ninh đang quay lưng lại Sở Văn, phát hiện cổ tay bị giữ, liền không chút do dự nhấc chân đá ngược ra sau.

“A Ninh!

Tôi!” Sở Văn lập tức thu Tử Ngọc Đao lại, đồng thời nắm chặt lấy mắt cá chân đang đá của A Ninh.

Để ngăn A Ninh tiếp tục tấn công, hắn trực tiếp đè cô vào tường mộ ở hành lang, khẽ nói: “Tôi, Sở Văn.” “Sở Văn?” Không phải A Ninh thì là ai.

Đoàn người của cô đã đi vòng Tam Thánh Sơn một hồi lâu, cuối cùng Tam Thúc phát hiện nhầm chỗ, nên họ lại đi một vòng lớn từ Tam Thánh Sơn xuống, cứ như ruồi không đầu đâm loạn xạ trên Trường Bạch Sơn.

Ngay sau đó, gần Thiên Trì, họ phát hiện mặt băng bị nứt vỡ, có dấu vết của người.

Một đám người lẩn quẩn, cuối cùng cũng theo dấu vết mà Sở Văn và những người khác để lại đến bên cạnh vực băng.

A Ninh nhẹ cân nhất, nên cô là người đầu tiên trượt xuống theo sợi dây Thận Tử buộc.

Sau khi đáp xuống đài đá, thấy Thiên Cung lại bị ẩn giấu trong băng, lòng cô chấn động, đồng thời cũng phát hiện cửa đá đã bị người đẩy ra, những mảnh băng vụn trên đất do bị đuốc đốt chảy nước vẫn chưa hoàn toàn đóng băng lại.

Vì vậy, cô đánh bạo, lần mò theo hành lang đi vào.

Quả nhiên phát hiện phía trước ẩn hiện ánh sáng, có tiếng người bàn tán.

Kết quả không ngờ, đúng lúc đó một bóng đen đột nhiên tấn công, A Ninh lập tức thi triển hết bản lĩnh, chiêu nào chiêu nấy đều muốn giết chết bóng đen đó.

Ai ngờ bóng đen đó chỉ nói một câu: "A Ninh, tôi, Sở Văn." "Cả Trường Bạch Sơn này." A Ninh bị Sở Văn đè vào tường, nửa người mềm nhũn, nhưng khẽ nói: "Trừ anh ra, còn có ai nữa?" Cạch một tiếng!

Một luồng đèn flash lóe lên suýt làm mù mắt người.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Phan Tử và những người khác lúc này nghe thấy tiếng đánh nhau vừa rồi, đã sớm tập trung hết ở gần hành lang cửa.

Chương 249

Bây giờ ba bốn chiếc đèn pin chiếu thẳng vào người A Ninh và Sở Văn.

Thấy A Ninh quay lưng về phía Sở Văn, một tay bị Sở Văn nắm, một chân thon dài tuyệt đẹp đứng thẳng trên mặt đất, chân kia lại giơ lên cao bị Sở Văn nắm lấy, A Ninh ở phía trước, Sở Văn ở phía sau, hai người dán sát vào tường.

Hạo Thiên Chân cầm máy ảnh trong tay nhìn một cái, tán thưởng nói: "À, bức ảnh này, đáng giá liên thành, tư thế cũng sáng tạo đấy chứ." Bàn Tử cầm đèn pin chiếu vào mặt A Ninh, cười nói: "Này cô em, không quản ngàn dặm, đến đây gặp lang quân à?" "…" A Ninh nhìn Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và những người khác hóa ra đều ở đây, nhất thời không hiểu tình hình: "Đều ở đây sao?

Chẳng lẽ tôi lại bị lão già Ngô Tam Thúc lừa một vố nữa?" "Ưm." Sau đó cô khẽ dịch người, nhỏ giọng nói với Sở Văn: "Anh có thể buông tôi ra trước được không?" Sở Văn lúc này mới sực tỉnh, lập tức buông A Ninh ra nói: "Chủ yếu là vừa rồi cô ra chiêu nào cũng muốn lấy mạng tôi…" A Ninh hừ một tiếng, ghé miệng sát tai Sở Văn khẽ nói: "Bây giờ tôi cũng muốn lấy mạng anh…" Sở Văn nghe xong rùng mình.

Lập tức lùi lại hai ba bước.

Dù A Ninh có cảm tình với hắn, nhưng dù sao cô cũng là một người tàn nhẫn, đã nói muốn giết người thì là thật sự muốn giết.

Sau khi được Sở Văn buông ra, A Ninh nhìn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nói: "Xin lỗi, đoàn người của tôi sắp vào rồi, các anh thấy…" Sở Văn hít sâu một hơi, đồng thời nhìn về phía lối vào hành lang, nơi

đó ẩn ước truyền đến tiếng la hét ầm ĩ.

"Chỉ có theo sau tôi mới tìm được cửa vào, gặp được tôi chắc chắn các anh sẽ cảm ơn tôi tử tế đấy." A Ninh biết lúc này khuyên cũng vô ích, trước mắt chỉ có thể để hai bên gặp mặt.

Nhưng đã là kế hoạch của lão hồ ly Ngô Tam Thúc, vậy nhất định sẽ có cách nào đó.

Lúc này Sở Văn hỏi: "À phải rồi, mục đích của cô là gì?" "Gì chứ, không ngoài mấy món đồ cổ thôi, đám ngoại quốc cứ mãi tơ tưởng mấy quốc bảo tổ tiên tôi để lại…" Bàn Tử ôm súng vào lòng, hừ hừ nói.

A Ninh liếc Bàn Tử một cái đầy hàm ý, rồi lại quay đi: "Tôi chỉ biết lần này Ngô Tam Thúc và ông chủ của tôi đã đạt được một loại giao dịch nào đó, cụ thể thì tôi không có tư cách biết.

Người tôi dẫn đầu là con nuôi của ông chủ, cũng là người Hoa, tên Sử Hà, tính cách khá độc ác…" Đúng lúc đó, bên ngoài cửa đá truyền đến một tràng tiếng bước chân, hiển nhiên là đại đội đã tập kết xong ở cửa, chuẩn bị tiến vào.

"Họ có biết cô không?

Hay không biết?" Sở Văn nhìn A Ninh hỏi.

"Biết." A Ninh gật đầu, hai người ngầm hiểu ý nhau.

Ngay sau đó, rất nhiều người đàn ông mặc áo lông vũ trắng cầm súng từ hai bên hành lang cửa ập vào.

Mỗi khẩu súng đều được trang bị đèn pin, gần ba mươi mấy chiếc đèn pin lập tức chiếu sáng rực rỡ cả hành lang vốn tối đen như mực.

Sau đó, một người đàn ông trông chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, tay cầm khẩu súng lục, vừa huýt sáo vừa đi giữa đám đông.

Tiếng huýt sáo không ngừng vang vọng trong Thiên Cung trống rỗng.

Tóc hắn vuốt ngược ra sau gọn gàng từng sợi.

Trong điều kiện khắc nghiệt của Trường Bạch Sơn mà còn có thời gian vuốt tóc kỹ càng như vậy, người đàn ông này tuyệt đối không thể xem thường.

"A Ninh?

Xem ra cô gặp bạn cũ, hay bạn mới đấy?" Người đàn ông nói, trong giọng nói mang theo một chút trêu chọc.

Nhưng cảm giác đó không phải là sự trêu chọc của đàn ông với phụ nữ, mà là tính cách bẩm sinh của hắn như vậy.

"Sử Hà, đã gặp nhau rồi thì đều là bạn, đã là bạn thì phân mới cũ làm gì?" A Ninh nói với thái độ lạnh lùng.

"Ha ha ha!

Nói hay lắm." Sử Hà nói tiếng Phổ thông rất chuẩn, có chút phong thái của phát thanh viên đài phát thanh đêm khuya, nhưng cái giọng cố tình đó thực sự khiến Sở Văn không có thiện cảm.

Sử Hà đi đến bên cạnh A Ninh, nhìn những người bị đèn pin chiếu vào không mở mắt nổi, bỗng nhiên khẽ cười nói: "Ồ, Hạo Thiên Chân, Tiểu Tam Gia, ưu điểm là thông minh, có thể đoán biết mọi điều mà người khác không biết." Sau đó hắn nhìn về phía Trần Bì A Tứ, hơi cúi người nói: "Trần Tứ Gia, lão làng trong giới trộm mộ, kiến thức rộng, tính cách tàn nhẫn, nhưng có một điểm tốt là nói được làm được." Trần Bì A Tứ bị đèn pin chiếu vào, cười gượng gạo chắp tay nói: "Khách khí rồi." Ánh mắt Sử Hà dừng lại thoáng qua trên người Thuận Tử, không nói gì, rồi nhìn về phía Phan Tử: "Phan Tử, một con chó điên, trừ chủ nhân ra, ai cũng sẽ bị cắn một miếng." Phan Tử hắc

hắc cười một tiếng, cũng không tức giận nói: "Được dự đoán rồi, một con chó cỏ, chỉ thỉnh thoảng sủa vài tiếng, không hữu dụng." Sử Hà nhìn về phía Bàn Tử nói: "Một người bán hàng rong ở Phan Gia Viên, trong tay giấu không ít bảo bối tốt, gan thì nhỏ, nhưng tham lam, trọng nghĩa khí, điểm này tôi rất thích." Bàn Tử nghe vậy dùng báng súng gãi gãi cằm nói: "Trừ mấy điểm đó ra, còn có gì hay ho hơn không?" Sử Hà ha ha cười nói: "Đương nhiên có, ở Phan Gia Viên ai mà chẳng biết Bàn Gia khác với người khác.

Người ta thu bảo bối, bán bảo bối, kiếm lời chênh lệch, nhưng Bàn Gia lại có một trái tim… chuyên xuống mộ trộm bảo bối, tự sản tự tiêu, nhân lúc thị trường đồ cổ đang nóng sốt, mấy năm nay cũng kiếm không ít tiền đâu." Sử Hà nói xong thì nhìn về phía Tiểu Ca nói: "Xin lỗi, tư liệu của vị huynh đệ này không đầy đủ, nhưng nghe nói là một người tàn nhẫn.

Ồ, tôi thấy trên đường đi y không được khỏe lắm, bị thương nặng sao?" Y nhắm mắt, mặt tái nhợt, không nói gì.

Sở Văn cũng nhìn sắc mặt của Tiểu Ca trong mắt, thầm nghĩ, không biết y đã làm cách nào mà có thể khiến mặt mày tái nhợt đến vậy, sau này có cơ hội cũng phải học hỏi một chút, biết đâu lúc quan trọng lại có ích.

Diễn xuất, đơn giản là đỉnh cao!

Đúng lúc đó, chỉ thấy Sử Hà nói xong hết thảy mọi người thì cuối cùng nhìn về phía Sở Văn: "Có một con dao thần bí, kiến thức cực kỳ rộng, thông minh, bình tĩnh, mưu trí, thân thủ tốt, nhưng bối cảnh thần bí, dường như không có nguồn gốc… à không, Sở Văn, Sở Gia?" Sở Văn khẽ mỉm cười với Sử Hà nói: "Xem ra tiên sinh đây hiểu rõ đám phu phu bọn tôi đến vậy, vậy để tôi cũng đoán thử xem." Sử Hà ha ha cười nói: "Được thôi, xin mời." Sở Văn nói: "Tiên sinh đây vẻ ngoài

hào nhoáng nhưng bên trong rỗng tuếch, rõ ràng là hoặc thận hư, hoặc bình thường phóng túng nhiều.

Nhìn vào mắt tuy có vẻ chân thành, nhưng thực tế lại xảo quyệt khó lường, rõ ràng tuy thông minh, nhưng phần lớn đều là những tiểu xảo không đáng mặt, không những không thẳng thắn mà còn tâm cơ, thâm hiểm." Sử Hà mỉm cười nghe Sở Văn phân tích mình, thỉnh thoảng gật đầu biểu thị đồng ý: "Đã bị nhìn ra rồi, vậy tôi cũng không làm bộ làm tịch nữa." Nụ cười trên mặt hắn dần tắt, thay vào đó là vẻ âm hiểm: "Không hổ danh đám cao thủ trộm mộ mà ông chủ tôi ngày đêm nhắc tới.

Nếu không có các anh, cái cửa Thiên Cung này tôi căn bản không tìm thấy được đâu." Hắn nghiêng đầu liếc A Ninh một cái, sau đó lại nói với Hạo Thiên Chân: "Vào trước lâu như vậy rồi, có tìm được thứ gì tốt không, cho tôi xem với?" Nói rồi, hắn ra hiệu cho đám người phía sau: "Đi xem đi, vừa rồi đám cao thủ trộm mộ đang nghiên cứu cái gì đấy." Sau đó trong đám người xuất hiện hai người đàn ông mặt mũi đen sì, đẩy Bàn Tử và Phan Tử cùng những người khác ra, đi về phía thần điện.

Một lát sau, họ đi ra nói: "Sử tiên sinh, ngoài một chiếc đỉnh đồng và một đống đinh độc trên mặt đất ra, thì không còn gì nữa." Mắt Bàn Tử đột nhiên mở to, sau khi nhìn Sở Văn một cái thì khẽ nói: "Không thể nào!" Trần Bì A Tứ, Phan Tử, Sở Văn và những người khác lập tức xông vào thần điện, nhưng lại phát hiện cỗ quan tài sắt của nữ thi triều Minh mà vừa rồi đã mở, lại biến mất không dấu vết, như chưa từng xuất hiện!

"Quan tài u linh, thật sự là quan tài u linh!" Trần Bì A Tứ kinh hãi nói.

Chỉ trong chốc lát, chiếc quan tài sắt đó cùng với nắp quan tài đã

mở một nửa, như đột nhiên xuất hiện, rồi lại đột nhiên biến mất!

Chương 250

Tay Trần Bì A Tứ hơi run rẩy.

Quan tài u linh được những người trộm mộ coi là thứ xui xẻo nhất.

Người bình thường mà gặp phải, e rằng sẽ lập tức phong bế đường hầm và rút lui ngay.

Nhưng đã đến mộ Đông Hạ Hoàng Đế, sao có thể dễ dàng rút lui được chứ.

Ông lão trong lòng do dự, suy nghĩ.

Sở Văn và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, Hạo Thiên Chân khẽ lắc đầu với Sở Văn.

Thực ra lúc này, với thân thủ của Sở Văn, hắn hoàn toàn có thể chạy thoát, chỉ là những người khác thì khó mà làm được.

Thuận Tử, Phan Tử, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cùng những người khác không có thân thủ như Sở Văn.

Nếu Sở Văn không thể cùng lúc giết chết ba mươi mấy người cầm súng đó, thì chỉ cần một người nào đó nổ súng bắn loạn xạ trong hành lang hẹp này.

Thì Hạo Thiên Chân tuyệt đối không có lý do gì để sống sót.

Do đó, Sở Văn nắm chặt Tử Ngọc Đao từ từ buông lỏng, hiện tại ý đồ đối phương chưa rõ ràng, nên cứ xem xét đã.

Nghe cấp dưới báo cáo, Sử Hà nghi ngờ liếc Sở Văn một cái, bỗng nhiên cười nói: "Chư vị cứ yên tâm, tuy tôi không phải người trộm mộ, nhưng hôm nay đã may mắn đến được nơi này, vậy thì tiếp theo

đây phải nhờ cậy chư vị.

Cho nên an toàn của chư vị do tôi phụ trách, người tôi đưa đến thì chết hết, cũng tuyệt đối sẽ không để các vị xảy ra chuyện gì." Trần Bì A Tứ ho khan một tiếng, dùng giọng khàn khàn nói: "Vậy đám lão già nhà quê chúng tôi, xin cảm ơn Sử tiên sinh trước." "Đâu có, đâu có." Sử Hà liếc mắt ra hiệu cho A Ninh.

"A Ninh à, đi thôi, giúp tôi xem phía trước Thiên Cung, có những thứ gì tốt." A Ninh hừ lạnh một tiếng, vừa định đi thì nghe Phan Tử nói: "Này, Sử tiên sinh, đã nói là bảo vệ chúng tôi rồi, vậy Tam Thúc đâu?

Không đi cùng sao?" Sử Hà nhướng mày nói: "À, phải rồi, tôi quên mất." Hắn chỉ vào hai người phía sau đang khiêng một chiếc cáng tạm bợ nói: "Cái lão Tam Thúc này trên đường đi hình như hơi không nghe lời, kết quả là sơ ý bị trọng thương, suýt chút nữa thì chết rồi." Sắc mặt Phan Tử lập tức biến đổi lớn, vội vàng đẩy Sử Hà ra, nhìn về phía người trên cáng.

Chỉ thấy người đó thân thể suy yếu, môi khô nẻ trắng bóc, trên đầu có một vết máu sâu hoắm, đang nằm trên cáng không nhúc nhích.

"Tam Thúc!!" Phan Tử bước tới nắm lấy tay Tam Thúc, kết quả bỗng nhiên cảm thấy Tam Thúc tuy nhắm mắt, nhưng ngón trỏ lại khẽ động trong tay Phan Tử.

Phan Tử lập tức nhận ra Ngô Tam Thúc e rằng cũng đang diễn kịch, lập tức yên tâm.

Sử Hà bị Phan Tử đẩy một cái, cũng không để ý, vỗ nhẹ vào người nói: "Sở Gia, chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa, tiếp tục đi thôi.

Trong Thiên Cung này, tất cả bảo bối, tôi bảy, anh ba, thế nào?"

Bàn Tử hắc hắc cười một tiếng, bây giờ trong lòng không hề lo lắng: "Được!

Nhưng tôi thấy này, ba mươi mấy người các anh, tôi chỉ có sáu người, cũng phải bốn chọi một chứ.

Thế này đi, tám, tôi hai." Ban đầu ở Cây Đồng Xanh cũng có một đám người như vậy, cầm súng cầm thuốc nổ, nhưng có tác dụng gì đâu?

Đã có nhiều người đến chịu chết như vậy, vậy thì ngược lại càng an toàn hơn.

Sử Hà sững người, sau đó ha ha cười lớn nói: "Bàn Gia rộng lượng, vậy thì định như vậy đi.

Người đâu, mở đường!" Theo lời hắn nói xong, hai người đàn ông mặt mũi đen sì vừa rồi đi vào thần điện, liền đứng ở phía trước nhất của đội ngũ, cùng với A Ninh.

"Trần Tứ Gia, ngài chắc là nhân vật chủ chốt rồi.

Ngài quyết định đi, tiếp theo chúng ta nên đi đâu đây?" Sử Hà cung kính hỏi.

Trần Bì A Tứ nhấc mí mắt lên nói: "Đừng hỏi tôi, tôi nghe Sở huynh đệ.

Cậu ấy đi đâu, tôi đi đó." "Ồ?" Sử Hà kinh ngạc nhìn Sở Văn.

Tuy trong lòng hắn cảm thấy Sở Văn quan trọng, nhưng không ngờ, trong đội ngũ trộm mộ, ngay cả lão cổ đông trộm mộ hơn chín mươi tuổi lại cũng nghe lời Sở Văn!!

Sử Hà thấy Trần Bì A Tứ không giống nói đùa, liền lập tức hỏi: "Sở Gia, vậy còn anh?" Sở Văn lúc này trong lòng đang suy nghĩ về vấn đề quan tài u linh vừa rồi.

Thấy Sử Hà hỏi, hắn liền nói: “Hai bên trái phải của hành lang cửa đều đã thăm dò rồi, không có gì cả.

Cứ đi thẳng theo hành lang là được.

Tiếp theo, chắc là Linh Điện.

Nếu không có gì bất ngờ, trong Linh Điện chính là nơi mộ chủ nhân cất giữ những vật phẩm quan trọng nhất khi còn sống.” Sử Hà nghe vậy mừng rỡ: “Hay lắm, A Ninh, còn đứng ngây ra đó làm gì, không nghe Sở Gia nói phía trước có bảo bối quan trọng sao, mau dẫn đường đi!” Sở Văn lập tức nhíu mày.

Cái tên Sử Hà này lại để A Ninh đi dẫn đường ư?

Chẳng lẽ A Ninh đã mất đi sự coi trọng của ông chủ?

Hay tên Sử Hà này cố ý làm khó?

Chương 251

Là người đầu tiên trượt xuống từ vực băng mà lại là A Ninh, vậy mà cô ấy lại bị ông chủ ép phải làm kẻ thí mạng dẫn đường!

Đột nhiên.

Ách một tiếng!

Một đầu của chiếc cáng Tam Thúc đang khiêng bỗng nhiên rơi mạnh xuống, đập vào gạch đá hành lang cửa.

Người vốn đang khiêng cáng, lúc này dường như bị thứ gì đó túm lấy, nhanh chóng kéo về phía cửa đá!

Hạo Thiên Chân nhìn thấy rõ ràng, lập tức hét lên với Sở Văn: "Cái thứ đó!!

Lúc tôi vừa xuống cũng bị nó kéo đi!" Xoẹt xoẹt, tất cả họng súng đều chĩa thẳng vào người đó, sau đó là một tràng đát đát đát, đát đát đát tiếng súng!

Bóng đen đó lập tức lóe lên, bỏ lại người đó rồi biến mất vào bóng tối.

Người bị bỏ lại toàn thân đầy vết thương, đầu cũng bị nứt toác, đang giãy giụa trên gạch đá, co giật từng hồi.

Bàn Tử và Thuận Tử hai người đều há hốc mồm.

Sao mà tàn nhẫn thế?

Đối xử với đồng đội mà không chút do dự nổ súng?

Xem ra những người bên cạnh A Ninh đều là lũ súc sinh như vậy.

Sử Hà nhận ra sự kinh ngạc của Bàn Tử và những người khác, ngược lại còn có chút tự hào nói: "Đi xem đi, tình hình thế nào." Một

thuộc hạ của hắn lập tức bước ra, khiêng lại cáng của Ngô Tam Thúc.

Những người khác chạy đến xem người bị bắn trúng nói: "Sử tiên sinh, hết hơi rồi, nhưng mạch máu trên mặt đen sì, có cảm giác như bị trúng độc." Sử Hà gật đầu hỏi: "Sở Gia, nghe lời Tiểu Tam Gia vừa rồi, hình như trước đây anh cũng từng gặp phải bóng đen đó, anh có thể giải thích một chút không?" Sở Văn nói: "Không có gì to tát.

Truyền thuyết nói là ác quỷ của giáo Cổ Tát Mãn đã nhập vào, tốt nhất là giết người đó đi, nếu không lát nữa có thể sẽ thi biến." "Ồ?" Sử Hà gật đầu đầy hứng thú: "Thi biến sao?" Nói xong, hắn còn bảo tất cả mọi người chiếu đèn vào cái xác đã tắt thở đó, đợi khoảng ba đến năm phút.

Đột nhiên cái xác đó giống như Diệp Thần vậy, cả người đột ngột mở mắt ra, đồng thời trong miệng phát ra những âm thanh kinh hoàng.

Sau đó tất cả mọi người nổ súng vào người thi biến đó.

Với cự ly bắn gần như vậy, người thi biến lập tức bị bắn cho máu thịt văng tung tóe, biến thành một đống thịt vụn.

Thuận Tử thấy ghê tởm, theo bản năng nôn khan hai tiếng.

Sở Văn không nhìn nhiều, hắn sớm đã biết Sử Hà định làm gì.

Không ngoài hai mục đích: Thứ nhất, tận mắt chứng kiến dáng vẻ của thi biến.

Thứ hai, thể hiện cho Sở Văn và những người khác thấy hỏa lực của hắn mạnh mẽ đến mức nào, tốt nhất đừng giở trò.

Khi tràng tiếng súng kết thúc, Sử Hà mỉm cười ra hiệu cho A Ninh và hai người đàn ông mặt đen sì kia có thể tiếp tục dò đường.

Sở Văn nói: "Khoan đã!

Tôi cũng muốn đi trước." "Tại sao?

Sở Gia, đừng.” Hạo Thiên Chân kéo tay Sở Văn nói nhỏ.

“Được thôi, đã Sở Gia nguyện ý xung phong, vậy tôi không có lý do gì để từ chối cả.” Sử Hà cười gật đầu, cũng không sợ Sở Văn giở trò, dù sao người của hắn đông đảo.

Sở Văn đi đến bên cạnh A Ninh, A Ninh nhíu mày nói: “Đi trước làm gì?” “Đương nhiên là vì phía sau còn nguy hiểm hơn chứ.” Sở Văn khẽ cười nói.

Ban đầu chỉ có sáu người trộm mộ, bây giờ đột nhiên biến thành một đoàn quân gần bốn mươi người.

Trần Bì A Tứ cũng luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Nhìn đám người cầm súng phía sau, trong mắt ông lão lộ ra một tia nguy hiểm.

Ông lão lại nhớ đến trận mưa đêm đột ngột bảy mươi năm trước.

Nơi đó có tổng cộng hơn một trăm năm mươi mạng người trong cả con hẻm nhỏ phía sau, cùng với vũng máu mà ngay cả nước mưa cũng không thể rửa trôi hết.

Đó là sự khởi đầu của một kẻ giết người như ma.

Hôm nay tuy đã chín mươi tuổi, nhưng nếu gạt Bàn Tử ra, ông có thể giết được bao nhiêu người?

Sở Văn và A Ninh hai người đi phía trước, những người phía sau chiếu sáng rực rỡ con đường phía trước.

Vừa đi, hắn vừa suy nghĩ trong lòng.

Chương 252

Uông Tàng Hải được xưng là đại sư phong thủy ngàn năm có một, không hề giở trò trên cửa đá, cũng không giở trò trên hành lang.

Ngay cả khi Bàn Tử động vào tấm biển thờ thần linh, cũng chỉ là vài phát đinh độc không đau không ngứa.

Thiên Cung dường như càng không có bất kỳ cơ quan nào.

Một trong những điểm đáng ngờ.

Thứ hai, Vân Thiên Cung bị lớp băng bao phủ, người thường căn bản không tìm thấy, nên Uông Tàng Hải mới kiêu ngạo đến vậy, không thiết lập bất kỳ cơ quan nào sao?

Và, cái quan tài u linh vừa rồi, Sở Văn có cách nhìn riêng.

Loại thứ này có lẽ trong mắt người khác rất thần bí, nhưng những người từng đến Mộ Dưới Biển đều biết, Uông Tàng Hải rất giỏi lợi dụng những thứ như vậy, ví dụ như tường u linh đột nhiên xuất hiện, hay mật đạo và mê cung thay đổi liên tục.

Quan tài u linh chắc cũng cùng nguyên lý với những mộ thất di động kia.

Chỉ cần tìm ra quy luật, thì chỉ cần đợi nó xuất hiện lần nữa là được.

Với rất nhiều đèn pin chiếu sáng, tốc độ tiến lên của mọi người cực kỳ nhanh.

Đoạn đường vốn cần đi mười mấy phút, chỉ trong năm phút đã đến cuối, phía trước là một cánh cổng cung điện lớn màu son đỏ điểm kim.

Khiến Sở Văn nhất thời có cảm giác như đang tham quan Cố Cung vậy!

Sử Hà từ xa nhìn thấy cổng cung điện thì gọi: "Sở Gia, phiền anh lùi lại một chút, để hai thuộc hạ của tôi lên mở cửa." Sở Văn lùi lại hai bước.

Hai người đàn ông mặt mũi đen sì bên cạnh hắn đặt súng sau lưng, đồng thời bước nhanh lên, dùng hai tay đẩy mạnh vào cánh cổng cung điện!

Két một tiếng.

Cánh cổng son đỏ nặng nề lần đầu tiên trong ngàn năm được người ta từ từ đẩy ra, một luồng khí tức cổ xưa lập tức ập đến, kèm theo đó là một mùi hương thoang thoảng.

Sở Văn theo bản năng nín thở, sau đó chợt nghĩ, không đúng rồi!

Mình có sợ độc đâu mà hoảng.

Hắn quay đầu nhìn những người khác, thấy mọi người đều không có gì khác lạ, mới yên tâm.

Đúng lúc đó, Sở Văn đột nhiên cảm thấy bên cạnh mình im ắng thêm một người.

"Sở huynh đệ, tôi đây." Trần Bì A Tứ không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh hắn: "Có gì cứ gọi, tôi làm." Sở Văn hơi kinh ngạc nhìn Trần Bì A Tứ một cái, trong lòng thấy lạ, ông lão này làm sao thế?

Cái từ "làm" mà ông lão nói, trong giới trộm mộ, thường được dùng để chỉ việc xử lý quan tài, thi thể, hay nói chung là những công việc nguy hiểm.

Sở Văn thầm thấy buồn cười, ông lão rõ ràng rất không thích tên

Sử Hà kia, nên mới đặc biệt chạy đến nói một tiếng.

“Lão gia tử, tiền ba hậu bốn, tôi tự nhiên sẽ làm.” Sở Văn khẽ nói với ông lão.

Cái gọi là “tiền ba hậu bốn” cũng là tiếng lóng trong nghề trộm mộ, ý nói nghề này nguy hiểm, bất kể làm gì trước đó, đều cần phải suy tính ba bước tiến, bốn bước lùi.

Đường lùi vĩnh viễn phải nhiều hơn một bước đường tiến.

Như vậy mới gọi là ổn thỏa.

Sở Văn và Trần Bì A Tứ giao tiếp vài câu, thấy cổng cung điện đã được đẩy mở rộng, tất cả mọi người dùng đèn pin chiếu vào, lập tức đứng sững tại chỗ, không biết nên đi tới hay lùi lại.

Bàn Tử chen ra khỏi đám đông, đứng giữa Sở Văn và A Ninh rồi cũng sững sờ.

Hạo Thiên Chân bước ra, kéo cổ áo Bàn Tử lôi về bên cạnh mắng: “Không phải ông tự xưng là tình thánh Phan Gia Viên sao, chút kiến thức cũng không có.

Người ta đang đứng với nhau, ông cứ chen vào làm gì.” Nói rồi, Hạo Thiên Chân cũng nhìn cảnh tượng bên trong cổng cung điện, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Cùng với cánh cổng cung điện son đỏ điểm kim kia được đẩy ra, toàn bộ bố cục của Linh Điện cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy bên trong Linh Điện, xà nhà làm bằng gỗ đàn hương mây, đèn bằng ngọc bích thủy tinh, cột bằng vàng.

Trên đỉnh điện treo một chiếc đèn trời đỉnh đồng, không thấy có gì bên trong.

Sàn lát ngọc trắng, trên bậc thang ngọc trắng đều khắc một loại

rồng hình thù kỳ lạ, đầu rồng hướng lên, trăm móng vươn ra.

Nhưng đó đều không phải trọng điểm!

Trọng điểm là cứ cách năm mét, từ đỉnh Linh Điện có một sợi tơ trắng dài rủ xuống, giống như dải lụa trắng mà Càn Long ban cho Hòa Thân để tự tử.

Nhưng dải lụa ban cho Hòa Thân khi đó chỉ dài sáu thước, còn bây giờ trong toàn bộ Linh Điện, những dải lụa trắng dày đặc cao vút từ đỉnh điện treo xuống, không chỉ sáu thước, e rằng mười sáu thước cũng chưa đủ.

Chương 253

Đầu trên của dải lụa trắng buộc vào đỉnh điện, đầu dưới treo một vật giống hổ phách dài hơn một mét.

Sở Văn nhìn thấy quen mắt, những thứ treo phía dưới rất giống với kén thi trong Cây Đồng Thần Tần Lĩnh, và mỗi kén thi đều có một thi thể sống động.

Nhìn từ bên ngoài qua cổng cung điện, những dải lụa trắng bay đầy trời giống như sau khi Hoàng đế Đông Hạ chết, hàng trăm cung nhân đều tự treo cổ, sau khi chết tiếp tục đi hầu hạ Vạn Nô Vương vậy.

Bàn Tử toàn thân lạnh lẽo: "Trong Linh Điện này, sao lại có nhiều quỷ treo cổ thế, người Đông Hạ cổ đại có truyền thống này sao?" Từ phía sau truyền đến giọng Sử Hà: "Này, các vị tinh anh giới trộm mộ, còn ngây ra đó làm gì, tiếp tục đi chứ!" Sở Văn vừa định động thân, nhưng Trần Bì A Tứ đưa bàn tay khô gầy ra chắn trước mặt Sở Văn nói: "Để lão phu thăm dò trước đã." Không đợi Sở Văn nói gì, Trần Bì A Tứ với bước chân già nua, từng bước từng bước đi vào Linh Điện của Thiên Cung.

Hạo Thiên Chân, Phan Tử và những người khác theo sau.

Đến gần rồi, mọi người mới phát hiện, những cái kén thi này đâu phải là kén thi, chỉ là giống như vậy thôi.

Mỗi cái kén đều có thi thể, nhưng toàn thân đều bị một loại dịch nhầy quánh đặc bao bọc, da thịt trên người cơ bản đã bị dịch nhầy ăn mòn hết.

Có một điểm kỳ lạ là những thi thể này đều không có đầu, dường như đầu đã bị thứ gì đó khoét đi mất.

Cái treo xuống cũng không phải dải lụa trắng, mà là từng sợi tơ trắng thô bằng ngón tay út.

Trần Bì A Tứ đeo găng tay khẽ chạm vào sợi tơ trắng, sau đó phát hiện sợi tơ trắng không biết làm bằng chất liệu gì, lại có độ dính nhất định.

Sở Văn thấy cảnh này, trong lòng lập tức thầm kêu không hay rồi.

Sắc mặt Trần Bì A Tứ cũng biến đổi, ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh Linh Điện: "Đèn pin, chiếu lên đỉnh!" Bàn Tử là người đầu tiên cầm đèn pin chiếu lên đỉnh Linh Điện, nhưng lại không thấy gì: "Ông lão, đừng có dọa người chứ, ở đây đã có nhiều xác chết đến vậy, vốn đã đủ đáng sợ rồi, mấy sợi tơ này, chẳng lẽ không phải là tinh nhện sao." Đúng lúc đó, phía sau đột nhiên vang lên một tràng tiếng súng.

Sở Văn và những người khác quay đầu nhìn lại, thấy một thuộc hạ của Sử Hà trực tiếp nhảy lên không trung, nhảy cao hơn hai mét, bay vút lên!

Bàn Tử cầm súng, không biết có nên bắn hay không, trợn tròn mắt mắng: "Vãi chưởng, thằng nhóc này thấy Thiên Cung là muốn vũ hóa phi thăng à!!" Khoảnh khắc tiếp theo, Sở Văn nhìn lên đỉnh đầu, thấy trên đỉnh điện, không biết từ lúc nào, đột nhiên xuất hiện ba bốn mươi khuôn mặt người, có già có trẻ, có nam có nữ, đang di chuyển nhanh chóng trên xà ngang của đỉnh điện.

Nhìn trong bóng tối, giống như vô số đầu người đang bay loạn xạ trong không trung!

Hạo Thiên Chân sau khi ngẩng đầu lên, bị dọa cho giật mình run rẩy, bất cẩn đụng vào một kén thi phía sau, cả trăm kén thi trong Linh Điện dường như cảm nhận được có người, đều bắt đầu khẽ lay động.

Những xác chết trong kén thi cuộn tròn thân mình khẽ lay động,

như thể đang chế giễu những người tiến vào Linh Điện là đến chịu chết.

"Ôi mẹ ơi!

Mấy cái đầu người trên trời kia là sao vậy!" Thuận Tử vừa mới vào mộ Đông Hạ Hoàng Đế sự phấn khích đã tan biến hết, chỉ còn lại sự kinh hoàng.

Trần Bì A Tứ ngẩng đầu nói: "Đó không phải đầu người, đó là một loại nhện mà tôi chưa từng thấy, chỉ là vân trên bụng nó cực kỳ giống mặt người mà thôi." Đúng lúc đó, tay Bàn Tử đột nhiên bị một sợi tơ gần như không thể nhìn thấy cuốn lấy, sau đó ngay lập tức bị một lực mạnh kéo lên không trung!

Sở Văn xoay người chém một đao!

Bàn Tử vừa mới bay lên không, lại lần nữa ngã sấp xuống đất, kêu đau một tiếng, cảm thấy xương cụt của mình như muốn gãy rời.

"Sở Gia, làm tốt lắm." Bàn Tử nằm trên đất không đứng dậy nổi một lúc, nhưng khẩu súng trong tay đã chĩa thẳng vào từng đầu người trên đỉnh Linh Điện, bắn liên tiếp!

Đát đát đát!

Đát đát đát!

Thiên Cung vốn yên tĩnh ngàn năm, giờ đây một mảnh hỗn loạn.

Thỉnh thoảng có người đột nhiên bị nhấc bổng khỏi mặt đất, rồi bị kéo lên đỉnh điện, lập tức truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Đồng thời, tiếng súng của những người còn lại không ngừng vang lên!

Đột nhiên, một cái đầu người trên đỉnh điện không biết đã ăn bao nhiêu phát đạn rồi, rơi thẳng xuống chỗ A Ninh!

A Ninh lộn ngược ra sau một cái, vững vàng đứng trên mặt đất, sau đó thấy một con nhện khổng lồ rộng khoảng hơn hai mét rơi mạnh xuống trước mặt cô, đồng thời máu xanh lục bắn tung tóe lên người tất cả mọi người xung quanh.

Trên bụng con nhện đó rõ ràng có một khuôn mặt phụ nữ.

Tuy con nhện đã chết, nhưng cái miệng trên khuôn mặt phụ nữ kia vẫn nhe răng trợn mắt đóng mở.

Hạo Thiên Chân nhìn thấy rõ ràng, trong đầu nhanh chóng hiện lên một loại nhện có mặt người!

Y lập tức kêu lên: "Bà La Huyết, Lạc Tân Phụ!!" Bà La Huyết, Lạc Tân Phụ!

Sau khi Hạo Thiên Chân kêu lên sáu chữ đó, Sở Văn cũng nhớ ra một câu nói.

Bà La Huyết là một loại rắn độc ở biên giới Trung Ấn, gọi là rắn Bà La.

Nọc độc trong răng có màu đỏ tươi như máu, chứa kịch độc, thấy máu là phong hầu.

Còn Lạc Tân Phụ là một loại nhện mặt người, toàn thân lông nhung đen, nhưng trên bụng mọc ra mặt người, cử động tinh xảo mỉm cười, tơ nhện có độc, trong máu cũng có kịch độc.

Chương 254

Nhưng nhện Lạc Tân Phụ thông thường lớn nhất cũng chỉ bằng lòng bàn tay, không biết tại sao những con trong Thiên Cung này lại lớn đến vậy.

Đặc biệt khi chúng di chuyển trên đỉnh điện tối đen phía trên, lông nhung đen của chúng hòa vào môi trường xung quanh.

Khuôn mặt người trên bụng đó có kích thước tương đương với mặt người thật, nhìn giống như những cái đầu người đang bay loạn xạ trên đỉnh điện, hệt như âm phủ địa phủ.

"Sợ là nhện Lạc Tân Phụ bị biến dị rồi, không biết những người Đông Hạ cổ đại này bình thường cho mấy thứ này ăn gì mà lại nuôi lớn đến vậy!" Sở Văn vừa nói, vừa nép sát vào những người bên cạnh.

Bây giờ trên quần áo đều dính máu độc của nhện Lạc Tân Phụ.

Số máu này trên quần áo tạm thời không sao, nhưng nhỡ đâu trên người có vết thương, hoặc máu nhện bắn vào mắt, miệng, mũi, thì rắc rối to rồi.

Ba mươi mấy thuộc hạ của Sử Hà ban đầu, giờ chỉ trong chớp mắt đã bị nhện Lạc Tân Phụ bắt đi năm sáu người.

Trong đó hai người được cứu xuống, những người còn lại đều bị kéo lên không trung trên đỉnh điện, chỉ còn lại từng tiếng kêu thảm thiết.

Sở Văn nhìn thấy trên đất có một số khẩu súng bị người ta bỏ lại, hét lớn với Bàn Tử: "Đỡ súng!" Bàn Tử đang cầm hai khẩu súng hộp bắn không ngừng, quay đầu lại thấy Sở Văn không biết từ đâu đá tới

một khẩu máy đánh chữ Chicago!

Súng tiểu liên Thompson, rất phổ biến thời Thế chiến II, nước tôi trước đây cũng từng sử dụng nhiều loại súng này, nhưng dần dần bị loại biên vào cuối thập niên 70.

Báng súng có tay cầm dưới thân, độ ổn định cao, tốc độ bắn nhanh, rất tiện lợi ở cự ly gần.

"Tốt lắm!" Bàn Tử ném mỗi người một khẩu súng hộp cho Thuận Tử và Phan Tử, cúi đầu nhặt khẩu Thompson lên, hét: "Thứ này là hàng chuyên dụng của giới xã hội đen Mexico, kinh điển trong kinh điển mà." Nói xong, hắn tì súng, bắn từng phát một.

Không còn cách nào, vì trong súng có lẽ chỉ còn hơn bốn mươi viên đạn, cộng thêm băng đạn mở rộng.

Nếu bắn liên thanh, Bàn Tử bóp cò mười giây là hết sạch đạn.

Bàn Tử thấy thoải mái rồi.

Nhưng Phan Tử và Thuận Tử trong lúc hoảng loạn nhận lấy súng hộp, kết quả bị nóng từ họng súng nên nhất thời không giữ được, đặc biệt là Thuận Tử, trên tay lập tức nổi lên một vết bỏng máu.

May mà vào lúc quan trọng, cũng không cảm thấy quá đau!

Mọi người vừa lùi ra phía ngoài Linh Điện, vừa không ngừng nổ súng vào những khuôn mặt người trên đỉnh điện!

Đát đát đát!

Đát đát đát!

Chưa đầy một phút, thuộc hạ của Sử Hà đã chết năm người, trên nền gạch ngọc trắng của Linh Điện xuất hiện thêm mười mấy xác nhện Lạc Tân Phụ biến dị.

Những con nhện Lạc Tân Phụ còn lại trên đỉnh điện không biết lại

trốn đi đâu mất.

Linh Điện và hành lang lại khôi phục sự tĩnh lặng như chết.

Sử Hà lúc này vẫn còn hoảng sợ nhìn lên đỉnh điện phía trên, bên cạnh hắn bây giờ chỉ còn lại khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám người.

Có hai người ở cổ tay có vết bầm tím và lằn thít.

Hai người nắm chặt cổ tay, môi mím chặt, toàn thân bất động run rẩy.

Sử Hà bước nhanh đến, dùng chân đá ngã.

Chỉ thấy hai người đó mắt bắt đầu trợn ngược lên, hắn quay người gầm lên với Trần Bì A Tứ: "Thứ quỷ quái gì, hai người của tôi bị làm sao rồi??" Trần Bì A Tứ chắp tay sau lưng, thản nhiên liếc nhìn một cái nói: "Có lẽ anh nên đổi thái độ một chút." Khóe miệng Sử Hà co giật, sau đó hắn hít sâu một hơi.

Hắn biết trong hoàn cảnh này, dù có người có súng, cũng không thể đắc tội chết đám phu phu kia, nếu không sẽ không có đường sống, con đường tiếp theo đầy rẫy nguy hiểm.

Với khả năng ứng biến của hắn và thuộc hạ, tuyệt đối không thể sống sót mà ra ngoài.

Thế nên Sử Hà hơi điều chỉnh cảm xúc, hỏi lại một lần nữa: "Lão gia tử, những khuôn mặt người, những con nhện này đều là thứ gì?" Hắn chỉ vào hai người đang nằm trên đất đau đớn tột cùng hỏi: "Họ, có cứu được không?" Trần Bì A Tứ mới mở miệng nói: "Những con nhện đó e là nhện Lạc Tân Phụ sau khi biến dị rồi, tơ nhện và máu nhện đều chứa kịch độc.

Chỉ cần tiếp xúc với da thịt, thì khó mà cứu được.

Hai người đó không còn cách nào.” Sử Hà nghe Trần Bì A Tứ nói vậy, trên mặt hiện lên một tia tàn nhẫn mờ ảo.

Bùm bùm!

Sau hai tiếng súng, Sử Hà ném khẩu súng lục trong tay xuống đất, chỉ vào một thuộc hạ đang đứng nói: “Ngươi, lại đây.” Người thuộc hạ đó không chút do dự bước lên hai bước, đứng trước mặt Sử Hà.

Chỉ thấy hắn quay người, vả một cái tát vào mặt người thuộc hạ đó, đồng thời đấm đá túi bụi, hoàn toàn không coi người đó là người.

Mấy cục thịt mỡ trên mặt Bàn Tử giật giật, khẽ hỏi Hạo Thiên Chân: “Này, vị gia kia đang làm gì vậy, gặp phải nhện độc là bắt đầu tự tan rã rồi à?” Hạo Thiên Chân mặt không đổi sắc nói: “Chắc là đang xả giận thôi.” Quả nhiên, sau khi Sử Hà phát tiết một trận, hắn vung tay phải, ngẩng đầu mỉm cười với Sở Văn và những người khác nói: “Xin lỗi, vừa rồi hơi mất bình tĩnh.

Bây giờ tôi nghĩ, chẳng phải mấy thứ quỷ quái này đã chạy hết rồi sao, mau đi xem trong Linh Điện có gì nào?” Sở Văn nhìn hắn, cũng nở nụ cười nói: “Đương nhiên, nhiều người chết như vậy, không thể chết vô ích được.” Nói xong, hắn vòng qua những con nhện Lạc Tân Phụ khổng lồ trên đất, men theo bậc thang Linh Điện, từng bước từng bước đi lên.

Chương 255

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, A Ninh và Trần Bì A Tứ cùng những người khác theo sau Sở Văn.

Sử Hà kéo một thuộc hạ vừa bị đánh bầm mặt sưng mũi, khẽ thì thầm vào tai hắn với vẻ mặt hung ác: "Nhớ kỹ, vạn nhất lát nữa xảy ra xung đột, giết tên họ Sở đó trước." Sở Văn vừa tránh những con nhện Lạc Tân Phụ trên đất, vừa bước lên bậc thang ngọc trắng phía dưới Linh Điện.

Lúc này, bên ngoài Linh Điện, hàng trăm kén thi bị tơ nhện treo vốn dĩ đã trải qua biến động vừa rồi, nhiều cái đã quấn vào nhau.

Đang lắc lư qua lại tại chỗ.

Phịch một tiếng!

Trên xà ngang đỉnh điện đột nhiên rơi xuống một thi thể không đầu, nhìn quần áo rõ ràng là một thuộc hạ vừa rồi bị nhện kéo lên.

Đầu của hắn cũng giống như tất cả mọi người trong những kén thi kia, không còn nữa.

Không biết nhện Lạc Tân Phụ ăn đầu người kiểu gì.

Sở Văn liếc nhìn cái xác mới rơi xuống nền ngọc trắng, máu tươi chảy đầy đất, trong mắt không hề lộ ra bất kỳ cảm xúc nào, đi thẳng về phía Linh Điện.

"Sở Gia, đám người kia cứ lẽo đẽo theo sau chúng ta phiền phức quá.

Khi nào chúng ta tìm cơ hội xử lý họ?" Phan Tử khẽ hỏi.

"Đừng vội, giữ lại còn có tác dụng của họ, đến lúc đó, tôi sẽ đỡ

tốn chút sức lực." Sở Văn nói.

Bước lên bậc thang, hai bên trái phải đều có tay vịn bằng ngọc trắng liền với nền gạch.

Bàn Tử lẩm bẩm chửi rủa: "Tôi có cảm giác như một tên nô tài, bây giờ sắp đi diện kiến thiên tử vậy." "Đó là vì tuy đã cách mạng sang thế hệ mới, nhưng trong xương cốt cái tính nô dịch vẫn chưa được loại bỏ sạch sẽ.

Thấy mấy thứ cố làm ra vẻ oai phong này, ông lại thấy chân cẳng mềm nhũn, không quỳ xuống thì không thoải mái." Hạo Thiên Chân châm chọc Bàn Tử một câu.

Bàn Tử quả nhiên tức giận: "Đồng chí Tiểu Ngô, chính mấy người phá hoại sự ổn định và hài hòa xã hội đó, nếu không có những kẻ đầu cơ lén lút như các anh, thì năm đó tôi đâu đến nỗi phải trải qua mười năm tai họa kia chứ." Trần Bì A Tứ với vẻ mặt thản nhiên nói: "Trong tất cả những người ở đây, trừ tôi ra, ai cũng chưa từng trải qua mười năm đó, nên bớt nói nhảm đi, nhìn đường!" Sở Văn vừa đi, vừa nhìn về phía cửa Linh Điện.

Cửa điện lúc này đang mở, ngàn năm rồi, chưa từng đóng lại.

Trong Linh Điện thường cất giữ những đồ vật của mộ chủ nhân khi còn sống, hoặc ghi chép lại sự tích cuộc đời mộ chủ nhân.

Tóm lại, đây là một trong những trung tâm của Vân Thiên Cung.

Vài người tiến vào Linh Điện, phát hiện hai bên trái phải đều là bích họa thất sắc.

Trên bích họa kết một lớp băng sương dày đặc, có một số bích họa đã hư hại, nhưng phần lớn vẫn được bảo tồn.

Chính giữa đặt một bức tượng điêu khắc bằng đồng xanh.

Nhìn hình dáng không giống người, mà giống một cái cột, cao khoảng hơn hai mét.

Trên cột khắc rất nhiều thứ hoa văn cầu kỳ.

Hạo Thiên Chân vừa nhìn thấy thứ này, lập tức kích động.

"…Đây mới là vị thần chân chính của người Đông Hạ cổ đại!" Hắn không kịp nhìn ngắm những bích họa xung quanh, đi thẳng về phía cột đồng xanh.

Bàn Tử ngớ người, đi theo hai bước, nhíu mày hỏi Sở Văn: "Gì?

Ý của Hạo Thiên Chân là người Đông Hạ cổ đại tin vào cái dùi đồng xanh này à?" Sở Văn cũng nhìn chằm chằm vào cây cột đồng xanh nói: "Chắc là một hóa thân hình tượng nào đó của chân thần giáo Cổ Tát Mãn.

Tôi có chút ấn tượng, giáo Cổ Tát Mãn chủ yếu sùng bái bốn loại: sùng bái tự nhiên, sùng bái thiên thần, sùng bái tổ tiên và sùng bái quỷ hồn.

Nhìn những hình khắc trên cột này, đều là trạng thái sinh hoạt chân thực thời xưa.

Thứ này đối với tôi không có tác dụng gì, nhưng nếu đưa cho nhà khảo cổ học thì còn đáng giá hơn vàng bạc." "Đúng, Sở Gia nói đúng, trên cột đồng xanh từ dưới lên trên khắc họa các trạng thái sinh hoạt khác nhau của người Đông Hạ cổ đại, từ tầng lớp nô lệ thấp nhất, đến tầng lớp hoàng thất cao nhất, nhưng…" Hạo Thiên Chân từ dưới nhìn lên, càng nhìn càng sững sờ: "Sở Gia, Tứ A Công, xem xem…" Sở Văn và Trần Bì A Tứ nhìn nhau một cái, bước lên phía trước, tỉ mỉ quan sát những hình điêu khắc trên cột.

Vừa nhìn, Sở Văn lại một lần nữa phát hiện ra điểm kỳ lạ.

Chỉ thấy phía dưới cột là hình ảnh nô lệ của nước Đông Hạ, hoặc

một số tù binh chiến tranh của các dân tộc khác đang lao động, đều đang đào hố xuống dưới.

Xung quanh có một đám thứ có khuôn mặt mơ hồ đang nhìn chằm chằm, loại thứ này không thể phân biệt là người hay quỷ, hình tượng vô cùng mơ hồ.

"Cái quái gì thế, thợ điêu khắc cũng kém quá, cái gì cũng không nhìn ra được." Bàn Tử nhíu mày nói.

"Không liên quan đến thợ điêu khắc đâu.

Nhìn hình tượng của những tù binh và nô lệ này được khắc họa khá chân thật đó.

Những người có vóc dáng khỏe mạnh, trang phục trông giống như tù binh Mông Cổ, còn những người có vóc dáng hơi gầy hơn, tóc dài thì chắc là người Hán, hoặc nô lệ của các dân tộc khác.

Chương 256

Những nô lệ này đều có chi tiết rõ ràng, nhưng tại sao những thứ bên cạnh lại được điêu khắc mơ hồ đến vậy?" Nhìn lên nữa.

Trên cột đồng xanh điêu khắc trạng thái sinh hoạt bình thường của người dân Đông Hạ, đa số đều có khuôn mặt trẻ trung, không có người già nào cả.

Chủ yếu là những hình ảnh sinh hoạt phụ trách phục vụ những thứ có khuôn mặt mơ hồ kia, toàn bộ một đoạn phù điêu khắc họa cảnh ca hát nhảy múa.

Sở Văn theo đó từng chút một men theo cột đồng xanh từ dưới lên trên mà nhìn, lông mày của hắn càng nhíu chặt hơn.

Hắn lẩm bẩm: "Không giống một dân tộc thật sự… lại giống Ma Quốc…" "Ma Quốc?" Trần Bì A Tứ trong lòng cũng thực sự chấn động.

Mặc dù ông không tin những phù điêu này, cho rằng đây là những hình ảnh yêu quái do người cổ đại thiếu kiến thức về tự nhiên mà tưởng tượng ra, nhưng trên cột đồng xanh đích thực là khắc họa như vậy.

Tầng thấp nhất, nô lệ.

Nhìn trang phục và kiểu tóc của những nô lệ này, chắc là người Hán và người Mông Cổ cổ đại.

Hạo Thiên Chân nhìn vào, cảm thấy lịch sử dường như đã học uổng công: "Cũng không đúng, Đông Hạ trên lịch sử chỉ tồn tại hơn bảy mươi năm, trước khi người Mông Cổ diệt nước Kim, Đông Hạ đã diệt vong rồi.

Lịch sử ghi lại, Đông Hạ luôn là một nước phụ thuộc cống nạp cho Thành Cát Tư Hãn thời bấy giờ, vậy sao có thể có nô lệ Mông Cổ được chứ?" Sở Văn nói: "Ghi chép về nước Đông Hạ vốn không toàn diện.

Tuy sách sử ghi lại nó tồn tại nhiều nhất bảy mươi năm, nhưng thực tế trong rừng sâu núi thẳm, ai mà biết được quốc gia này rốt cuộc tồn tại bao nhiêu năm chứ." "Vả lại, trong lịch sử, quốc gia Đông Hạ này không được thừa nhận trên phạm vi thế giới, vì so với một quốc gia, nó giống một bộ lạc hơn.

Không có bất kỳ đóng góp nào cho văn minh, bản chất là cướp bóc.

Ngay cả thời điểm ra đời, thời điểm biến mất cũng không được ghi chép rõ ràng." Men theo cột đồng xanh nhìn lên là tầng lớp bình dân, nhưng những bình dân này không làm gì cả, nội dung sinh hoạt của họ chỉ là phục vụ những thứ có khuôn mặt mơ hồ không nhìn rõ.

Cao hơn một chút so với tầng lớp bình dân, thì là những thứ có khuôn mặt mơ hồ đang tế tự.

Một tầng phù điêu này khiến Trần Bì A Tứ trăm bề khó hiểu, vì đối tượng tế bái rất kỳ lạ… "Họ đang tế bái ai?" Trần Bì A Tứ nhẫn nhịn mãi, cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi.

"Tôi cũng không rõ, dường như là hư vô, chắc là thiên thần của giáo Cổ Tát Mãn, hoặc là quỷ thần.

Vì màu sắc trên phù điêu đã phai nhạt, nên không thể hiểu rõ…" Sở Văn nhíu mày, trong lòng đột nhiên có một suy đoán.

Thứ mà những thứ này tế bái, sẽ không phải là linh hồn của Minh Giới mà Tiểu Ca đã nói trước đây chứ.

Do đó, khi nhìn ngắm những bích họa bên trong Linh Điện đều bị

băng sương bao phủ, tất cả mọi người đều cảm thấy một lần nữa mình đã bị lật đổ nhận thức, như thể đang ở trong đại điện của một Ma Quốc.

Trên đỉnh cột đồng xanh là yêu quái mình thú đầu người đã thấy trước đó trong thần điện.

Phù điêu khắc họa rất nhiều tường vân, dòng chảy, và một số dây leo hoa văn quấn quanh thân yêu quái để ca ngợi và tán dương những yêu quái này, nhưng Sở Văn và những người khác thì không thấy vậy.

Những phù điêu này không mang lại cho mọi người bất kỳ cảm giác cát tường nào, ngược lại còn có chút âm u đáng sợ.

Mọi người đang nghiên cứu cột đồng xanh, thì Sử Hà dẫn theo một đám thuộc hạ đi vào, nhìn ngắm xung quanh Linh Điện, phát hiện đâu đâu cũng là bích họa, không có đồ cổ nào có thể mang đi được.

Thấy Sở Văn và những người khác đều vây quanh cột đồng xanh mà nhìn, sợ rằng những người này nghiên cứu ra điều gì đó, nên hắn cũng lập tức đi tới, muốn xem thử.

Nhưng đột nhiên, toàn bộ Linh Điện dường như rung chuyển!

Không đợi thấy gì, tất cả mọi người đều giơ súng lên.

Trần Bì A Tứ cũng cảm nhận được chấn động, quay đầu liếc nhìn đám thuộc hạ của Sử Hà, hừ lạnh một tiếng: "Cứ đặt mạng sống vào khẩu súng, thật nực cười." "Chuyện gì vậy, không lẽ mấy con tinh nhện kia lại quay lại?" Bàn Tử hoảng hốt.

"Chắc không phải, mấy chục con tinh nhện đó không thể gây ra động tĩnh lớn như vậy." Sở Văn vẫn không rời mắt khỏi cột đồng xanh.

Đèn pin chiếu lên đỉnh Linh Điện, phía trên chỉ hơi rơi xuống một ít bột tuyết, ngoài ra không có động tĩnh gì khác.

Tất cả mọi người cảnh giác đi lại trong Linh Điện nửa ngày, kết quả khi thấy chỉ là một trận hư kinh, đột nhiên, bên ngoài cửa điện một cái kén thi rơi xuống đất, phát ra tiếng phịch.

Ngay sau đó phịch, phịch, phịch, tất cả kén thi đều rơi xuống đất!

Sử Hà trong cơn kinh hoàng lập tức nấp sau một đám thuộc hạ, với vẻ mặt kinh hãi nhìn ra khoảng sân trống bên ngoài Linh Điện.

Thấy những kén thi đó rơi xuống đất, những thi thể không đầu bên trong văng khắp nơi.

Bàn Tử a a cười nói: "Ôi, lại giở trò chiến thuật biển người này, tôi thấy cái tên Uông Tàng Hải hay Đông Hạ Vạn Nô Vương gì đó, cũng không hơn gì đâu!" Thuận Tử hoảng hốt nói: "Bàn Ca, ý anh là những thi thể này sẽ biến đổi sao?" Bàn Tử đắc ý cười nói: "Đương nhiên rồi, hồi tôi ở Quý Châu, Bàn Ca một mình đại chiến ba trăm xác ướp ẩm ướt không thành vấn đề.

Mấy chục cái xác không đầu trước mắt này, Bàn Ca tôi căn bản không để tâm." Sử Hà nghe Bàn Tử nói vậy, sắc mặt biến đổi, lập tức ra lệnh cho thuộc hạ tất cả giơ súng chĩa vào những thi thể không đầu trên đất.

Chỉ cần có bất kỳ dị động nào, tiếp theo sẽ là hỏa lực áp chế kinh hoàng.

Kết quả đợi nửa ngày, mắt Thuận Tử đều trợn đến hơi mỏi nhừ, cũng không thấy những thi thể không đầu đó có động tĩnh gì.

Bàn Tử kỳ lạ nói: "Ơ?

Chương 257

Chẳng lẽ pháp thuật của Hoàng đế Đông Hạ đã mất hiệu lực rồi sao?

Sao những xác chết không đầu này không đứng dậy?" Đúng lúc đó, mắt Sở Văn chợt động.

Hắn nhìn những thi thể không đầu ở phần cổ bị cắt, có thứ gì đó đang khẽ nhúc nhích.

Sau đó, Sở Văn thấy trong cổ những thi thể đó, lại chui ra một thứ giống như con rắn nhỏ, dạng sợi mảnh.

Sau khi sợi mảnh đó chui ra từ máu thịt thi thể, nó không tấn công mọi người, mà nhẹ nhàng quấn quanh thi thể, như dây leo quấn vào đống thịt nát xương cốt, sau đó khẽ lay động, nở ra một bông hoa máu yêu diễm.

Hàng trăm thi thể không đầu, nở đầy hàng trăm bông hoa đỏ tươi.

Thấy những dây leo và bông hoa quỷ dị đó, đồng tử Sở Văn co rút lại.

Hắn lập tức quay đầu nhìn lên cột đồng xanh.

Những dây leo hoa quỷ dị này lại y hệt những dây leo hoa văn quấn quanh yêu quái mình thú đầu người mà hắn vừa nhìn thấy ở phía trên cùng của cột đồng xanh!

Vừa rồi khi Sở Văn nghiên cứu phù điêu tầng trên cùng của cột đồng xanh đó, chỉ nhìn qua loa hai cái.

Khi hắn thấy xung quanh những yêu quái mình thú đầu người đó toàn là tường vân và tiên hoa, hắn nghĩ đó là những dấu hiệu cát tường bình thường, dùng để ca ngợi và tán dương.

Nhưng vạn lần không ngờ, những bông hoa quỷ dị quấn quanh đó lại thực sự tồn tại.

Và chúng lấy những thi thể không đầu trong kén thi kia làm đất để sinh trưởng.

Thấy những xác chết không đầu nở ra những bông hoa màu đỏ tươi, tất cả mọi người đều ý thức được một nguy hiểm không tên, nhưng bây giờ ai cũng không dám hành động bừa bãi.

Phan Tử khẽ nói: "Những bông hoa này, tại sao lại nở ra từ trong thi thể, hoa lại có thể nở ra từ trong thi thể!" Bàn Tử nhìn những bông hoa đó, cơ mặt liên tục co giật không ngừng: "Loại hoa này tôi cũng chưa từng nghe nói, không biết có tác dụng gì.

Nhưng đã là thứ trong mộ táng, vậy tám phần là cực kỳ tà môn.

Tôi cảm thấy có nguy hiểm, nhưng lại không biết nguy hiểm từ đâu.

Cảm giác này không bằng để tôi gặp xác chết mà đánh nhau trực tiếp còn dễ hơn!" "Sở Văn, nhìn kìa." A Ninh kéo tay Sở Văn, chỉ vào một bông hoa thi thể nói: "Nó đang sinh trưởng!" Bên ngoài cửa đại điện, phía dưới những bông hoa thi thể đó dây leo không ngừng nảy mầm, sau đó nở ra từng bông từng bông hoa.

Đồng thời, phía dưới dây leo, những sợi dây leo màu xanh nhạt tiếp tục sinh trưởng, chỉ trong chớp mắt, khắp nơi đã đỏ tươi.

Bàn Tử chậc chậc nói: "Mẹ nó, Bàn Gia chỉ nghe nói 'cả thành đều khoác giáp vàng', nhưng cái này mẹ nó là hoa cúc đâu, là hoa máu nở ra từ xác chết!" Trong lòng Sở Văn cũng có chút bất an.

Những bông hoa này cứ nở từng bông từng bông, có nguy hiểm gì không?

Mùi hoa?

Dây leo hoa sẽ làm hại người, hay sẽ chiêu dụ thứ gì đó không tốt?

Hiện tại thực ra cũng không rõ loại thứ quái dị này rốt cuộc là do Uông Tàng Hải tạo ra, hay là do Đông Hạ Vạn Nô Vương chưa từng gặp mặt kia tạo ra.

Phương pháp nuôi dưỡng thực vật trong cơ thể người này nhìn qua có chút bóng dáng của Uông Tàng Hải, nhưng Uông Tàng Hải thực sự giỏi về cơ quan và mưu kế, loại thứ tà môn này càng giống yêu thuật của giáo Cổ Tát Mãn.

Ban đầu cứ nghĩ những bông hoa thi thể này chỉ nở bên ngoài đại điện, kết quả hai phút trôi qua, chúng không hề có ý định dừng lại một chút nào, những dây leo xanh nhạt mảnh khảnh kia lại muốn từ từ vươn dài vào trong đại sảnh Linh Điện.

Sở Văn cắn răng, khẽ nói với A Ninh và Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Tuy không biết những bông hoa thi thể này định làm gì, nhưng sự việc bất thường tất có điều lạ.

Chúng ta không thể tiếp tục ở lại đại điện này, nhất định phải tìm cách nhanh chóng rời đi!" Trần Bì A Tứ nói: "Bây giờ nên rời đi ư?

Chúng ta bây giờ đều bị mắc kẹt trong đại điện, bên ngoài cửa toàn là hoa thi thể, căn bản không ra ngoài được." Sau khi câu nói đó bị Sử Hà nghe thấy, hắn đột nhiên chỉ vào một thuộc hạ nói: "Đi!

Nhanh lên!

Đi xem những bông hoa này có gì khác thường không!" Người thuộc hạ đó hơi sững sờ, kết quả súng tiểu liên của Sử Hà đã chĩa vào lưng hắn!

"Nhanh lên!" Sử Hà liếc Sở Văn một cái nói: "Để hắn giúp tôi thử xem những bông hoa này có gì bất thường không.

Lát nữa nếu có cách thoát thân, đừng có bỏ rơi tôi!" Trong tình thế bị ép buộc, người thuộc hạ đó từ từ tiếp cận một sợi dây leo, cẩn thận dùng súng trong tay chạm vào.

Kết quả phát hiện không có gì bất thường!

Hắn quay đầu mỉm cười với mọi người nói: "Không sao, chỉ là hoa bình thường thôi." Ngay sau đó, sắc mặt mọi người đồng loạt thay đổi lớn.

Người thuộc hạ đó thấy vẻ mặt của những người khác đều thay đổi, cũng sững sờ.

Sau đó từ từ quay đầu lại, thấy những dây leo phía sau mình đang từ từ co lại, hóa ra từng sợi từng sợi đã dựng đứng lên!

"Cứu…" Chữ "cứu" trong miệng người đó còn chưa kịp thốt ra, dây leo xanh trên đó kèm theo những bông hoa yêu dị đỏ tươi đã lao tới tóm lấy hắn!

Chương 258

Trong chớp mắt, những dây leo vốn đang từ từ sinh trưởng lại giống như những con rắn dụ dỗ con mồi!

Kiên nhẫn chờ đợi sinh linh đến gần, ở cự ly gần nhất, đột nhiên phát ra đòn tấn công mãnh liệt nhất!

"Tất cả lùi lại!!" Sử Hà hét lên một tiếng, mọi người đều dồn hết về phía Sở Văn và những người khác.

Người bị dây leo trói lại và kéo đi đó với vẻ mặt kinh khủng đang chuẩn bị hét lên!

Kết quả một sợi dây leo xanh từ từ chui vào miệng hắn rồi lọt vào cổ họng.

Vị trí cổ họng người đó như có một con rắn chui vào, từ từ bắt đầu phình ra ở bụng.

Sau đó vô số dây leo lớn nhỏ khác nhau lần lượt chui ra từ tai, lỗ mũi và mắt hắn!

Giữa không trung giống như đang rơi xuống một trận mưa máu.

Chỉ trong chưa đầy ba giây, hai tay người đó run rẩy một trận, ngay sau đó bất động.

Nhưng những dây leo xanh đỏ máu vẫn tiếp tục phá hoại và sinh trưởng trong cơ thể hắn.

Không lâu sau, quần áo hắn khẽ phồng lên vài cái!

Phịch một tiếng, một sợi dây leo to bằng cánh tay chui ra, trên đó nở một bông hoa thi thể thuộc về hắn!

Viên châu thép trong tay Trần Bì A Tứ lập tức quăng vào bông hoa

thi thể đó, bông hoa bị đánh tan thành từng mảnh vụn, từ không trung từ từ rơi xuống, đẹp đẽ, nhưng cũng đẫm máu!

“Bắn!

Bắn!

Mẹ kiếp, bắn tan nát hết đám hoa này cho lão tử!!” Sử Hà vốn dĩ đầu tóc vuốt ngược gọn gàng, sau khi chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng như vậy đã bắt đầu rũ xuống.

Hắn không thể kìm nén sự sợ hãi trong lòng nữa, chỉ vào dây leo hoa thi thể đang nuốt chửng máu thịt người đó mà gầm lên thật to!

Thực ra, căn bản không cần Sử Hà phải hét!

Tất cả những người chứng kiến cảnh này, đều nổ súng vào những bông hoa thi thể đó!

Sự phản công của những dây leo hoa thi thể cũng chỉ vừa mới bắt đầu!

Hoa thi thể cùng với dây leo di chuyển nhanh chóng tụ tập về phía cửa Linh Điện, từng sợi dây leo lớn nhỏ khác nhau như rắn muốn tìm cơ hội kéo đi một người.

Một số dây leo xanh bị đạn bắn trúng, các loại dịch lỏng không biết có độc hay không độc bắn tung tóe khắp nơi!

Hạo Thiên Chân tay nắm chặt con dao nói: “Làm sao bây giờ?” Sở Văn tay nắm chặt Tử Ngọc Đao nói: “Làm được, chém ra một con đường máu hoa thi thể…” Sở Văn thấy dây leo của hoa xác chết giết chết người kia xong, lập tức nhỏ giọng nói với những người xung quanh: "Bàn Tử, bên trái!

Thiên Chân, bên phải!

Bốn người chúng ta thành một nhóm, xông ra ngoài!"Đối mặt với

những dây leo đột nhiên bùng nổ tấn công đám người, Bàn Tử và nhóm người tuy sợ hãi, nhưng có Sở Văn làm xương sống.

A Ninh, Tiểu Ca, Sở Văn, Trần Bì A Tứ thành một nhóm; Phan Tử, Thuận Tử, Thiên Chân, Bàn Tử thành một nhóm, vừa đúng tám người. "Vậy Chú Ba thì sao?" Phan Tử chỉ vào Chú Ba đang nằm trên cáng, đặt dưới sàn linh điện, hỏi.

Sở Văn cắn răng nói: "Phan Tử, cõng Chú Ba, nhóm của cậu đi trước, nhóm của tôi đi sau, tôi sẽ hỗ trợ bất cứ lúc nào!" "Xông ra ngoài thôi!" Bàn Tử gầm lên một tiếng như hổ, liều mạng xông về phía trước, chẳng quan tâm có chiêu thức gì không, cứ thế vung đao.

Khẩu súng máy cầm tay được đưa cho Hạo Thiên Chân, hai người họ đã đổi vũ khí cho nhau!

Kết quả vừa xông được nửa đường, một dây leo tấn công, Bàn Tử quay đầu đẩy Hạo Thiên Chân và Thuận Tử chạy lùi lại: "Không đi!

Không đi nữa!

Nhiều quá rồi!" "Đậu má đừng có đẩy nữa!

Vãi chưởng!" Phan Tử vốn đang cõng Chú Ba, bị Bàn Tử đẩy một cái suýt chút nữa thì ngã.

Bàn Tử cũng giận dữ nói: "Không chạy á?

Vừa nãy cái dây leo đó suýt đâm vào mắt tao!" Lúc đó, Bàn Tử ngoảnh đầu nhìn thấy Tử Ngọc Đao trong tay Sở Văn vung lên thành những đường đao hoa, liền la lên: "Đi theo, chú ý hai bên!" Phan Tử mừng rỡ, cõng Chú Ba lập tức xông đến sau lưng Sở Văn và những người khác: "Sở ca đáng tin!" "Đi!

Đi theo sát phía sau!" Hạo Thiên Chân bắn từng phát vào mấy đóa hoa xác chết phía trước, sau đó theo sát Bàn Tử, kề sát sau lưng Sở Văn!

Sở Văn lao thẳng vào bụi hoa xác chết, tất cả dây leo lập tức như rắn, dựng đứng lên định quấn lấy hắn.

Nhưng bất kể dây leo hay hoa xác chết, hễ Tử Ngọc Đao trong tay Sở Văn vung đến đâu, tất cả đều vỡ tan!

Chương 259

Hắn thế mà thực sự đã mở ra một con đường máu!

Tất cả đều được Sử Hà nhìn thấy, anh ta quay sang cấp dưới hét lên: "Tụ lại!

Rồi đi theo nhóm người đó!

Đừng dùng súng nữa, đổi sang dao!" Cũng không biết trong tiếng súng hỗn loạn có bao nhiêu người nghe được tiếng Sử Hà.

Giây tiếp theo, lập tức có khoảng mười mấy người vây quanh anh ta, vứt súng tiểu liên trong tay xuống, đổi sang dao quân dụng đeo bên hông.

Loại dao này không phải kiểu nhỏ như dao Thụy Sĩ, mà có thân dài tới bốn mươi centimet, cực kỳ sắc bén!

Trong hoàn cảnh như vậy, nếu tiếp tục dùng súng thì lãng phí đạn quá lớn, thực sự không bằng dùng dao!

Hơn nữa mọi người tụ lại thành nhóm, hễ có ai bị dây leo quấn lấy, người khác vung đao xuống là có thể cứu giúp lẫn nhau!

Đương nhiên, nếu có ai đó không cẩn thận bị dây leo của hoa xác chết kéo đi, thì người khác sẽ tự động lấp vào chỗ trống, tốt hơn gấp trăm lần so với việc khoanh tay chờ chết trong linh điện lúc nãy! "Trời đất ơi, ông đây chưa bao giờ ghét hoa đến thế!" Bàn Tử vừa chém đứt dây leo quấn tay trái, vừa xông về phía trước, vừa la lên! "Tôi cũng vậy!

Ông đây về Hàng Châu sẽ chém nát hết tất cả hoa trên ban công của tôi!" Phan Tử cúi đầu, hiện tại không có bất kỳ phương tiện tấn công nào, hoàn toàn dựa vào sự bảo vệ của Bàn Tử, A Ninh và những

người khác.

Trong mắt Sở Văn, khắp xung quanh đột nhiên mọc đầy dây leo xanh biếc, thỉnh thoảng lại lóe lên một vệt đỏ yêu dị.

Đã mấy lần A Ninh suýt bị dây leo kéo đi, may mà Tiểu Ca đang ôm vết thương ở ngực, dùng Hắc Kim Cổ Đao cứu cô kịp thời.

Bên ngoài linh điện thỉnh thoảng lại vang lên vài tiếng kêu thảm thiết, cũng không biết hai tên thuộc hạ đen đủi của Sử Hà đã bị những dây leo đó kéo đi, sống sờ sờ bị xiên thành xâu, trở thành chất dinh dưỡng cho hoa xác chết.

Đúng lúc đó, dưới chân Trần Bì A Tứ không biết từ đâu đột nhiên vươn ra một dây leo dày bằng ngón tay, bất ngờ trói chặt lấy chân ông ta!

Ông lão bị dây leo đó kéo mạnh đi, sau đó chỉ trong chớp mắt, bốn năm dây leo đã quấn chặt ông ta giữa không trung!

Trần Bì A Tứ vùng vẫy vô lực, nhìn thấy mình sắp bị xiên chết!

Sở Văn quay đầu nhìn một cái, hầu như không nói nhiều: "Thiên Chân!

Súng!" Vừa dứt lời, Sở Văn ném Tử Ngọc Đao trong tay cho Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân ném súng cho Sở Văn, hai người họ đã đổi vũ khí cho nhau!

Sở Văn nhận súng, không hề ngắm bắn!

Đát đát đát đát đát đát!

Trần Bì A Tứ vẫn bị dây leo quấn chặt trên tay và chân, nhưng đã rơi từ giữa không trung xuống!

Hạo Thiên Chân nhận Tử Ngọc Đao, vừa định chém một đóa hoa xác chết phía trước, kết quả lại chém vào không khí!

Thì ra Tử Ngọc Đao sau khi vào tay cậu ta, lập tức biến trở lại thành hình dạng ngọc tím, không còn năng lực vật chất hóa nữa!

Tương đương với việc Hạo Thiên Chân đã vung một cú đấm mạnh vào không khí!

Bàn Tử đúng lúc quan trọng chém đứt đóa hoa xác chết cứu mạng Hạo Thiên Chân, đồng thời mắng: "Thật coi mình là ai chứ, cầm ngọc tím đó có tác dụng chó gì, mau trả lại cho người ta!" "Vừa nãy tình huống quá khẩn cấp, tôi và Sở ca đều lú lẫn cả rồi!" Hạo Thiên Chân mặt đỏ bừng quay sang Sở Văn la lên: "Sở ca, chơi đá không thoải mái, trả súng cho tôi đi!" Sở Văn và Hạo Thiên Chân lại đổi vũ khí về, hắn cũng thầm mắng.

Vừa nãy tình huống khẩn cấp, hắn không nghĩ nhiều mà đưa Tử Ngọc Đao cho Hạo Thiên Chân, suýt chút nữa thì hại cậu ta rồi!

Trần Bì A Tứ rơi xuống đất, nhìn Sở Văn một cái thật sâu, không nói gì, nhưng ánh mắt tràn đầy sự khó tin.

Bởi vì từ lúc gặp Sở Văn lần đầu, ông ta căn bản không ngờ có ngày mình lại được cứu!

Ông lão vung tay ném một viên bi sắt về phía Sở Văn!

Sở Văn giật mình một cái, vừa định né, nhưng khoảng cách thực sự quá gần!

Căn bản không thể tránh được!

Phốc một tiếng!

Một đóa hoa xác chết đang lén lút sau gáy Sở Văn bị viên bi sắt đánh nát!

Ông lão cố gắng cười với Sở Văn, nhưng sau bao nhiêu năm âm hiểm xảo trá, nụ cười thiện ý đột nhiên xuất hiện còn khó coi hơn cả

quỷ!

Sở Văn nhìn nụ cười của Trần Bì A Tứ xong, toàn thân nổi một tầng da gà! "Sở ca, nhanh lên!

Chương 260

Chúng ta xông ra khỏi hành lang cửa trước đã!" Đao trong tay Bàn Tử bị dây leo cuốn đi, đối mặt với những dây leo ào lên, cậu ta căn bản không có bất kỳ phương tiện bảo vệ nào!

Trong lúc cấp bách, cậu ta đành phun một ngụm đờm đặc vào đóa hoa xác chết đang lao đến phía trước!

Ngay sau đó Bàn Tử chợt ngớ người ra!

Chỉ thấy đóa hoa dính nước bọt, lập tức co rút lại, lắc lư qua lại trong không trung.

Bàn Tử vui vẻ nói: "Hắc u, mẹ nó cái hoa này cũng sạch sẽ phết nhỉ!" Bàn Tử co cả hai má, ngậm một ngụm nước bọt lớn hơn, nói cũng không rõ ràng lắm: "Mấy cái hoa xác chết kia, cẩn thận ám khí của Bàn gia tao!" Trong sự hỗn loạn đó, Sở Văn căn bản không chú ý Bàn Tử bắt đầu dùng ám khí với hoa xác chết.

Hắn loáng thoáng thấy phía trước khoảng năm mét là có thể xông ra khỏi phạm vi bao vây của dây leo hoa xác chết, nên thừa thắng xông lên, tốc độ tiến về phía trước không những không giảm mà còn nhanh hơn.

Khoảng cách vỏn vẹn năm mét, chỉ mất chưa đầy mười giây.

A Ninh đi theo Sở Văn xông ra ngoài rồi quay đầu lại nhìn, lập tức cảm thấy vô cùng bi thảm.

Mặc dù lần này cô không phải người dẫn đội, nhưng phía sau là một biển máu.

Những thuộc hạ đi theo Sử Hà, ngoại trừ hơn chục người bảo vệ Sử Hà và tạo thành vòng tròn thoát ra ngoài, tất cả những người còn

lại đều bị dây leo của hoa xác chết xiên trên không trung, tiếng kêu thảm thiết không ngừng nghỉ một khắc nào.

Thỉnh thoảng lại có dây leo dính máu tươi đâm xuyên ra từ cơ thể họ, máu tươi văng lên những đóa hoa xác chết xung quanh, khiến những đóa hoa khác càng trở nên điên cuồng hơn.

Bàn Tử khô môi khát họng lăn hai vòng trên đất, rồi bò dậy, đứng trên hành lang lòng còn sợ hãi nhìn những người bị xiên thành xâu, ho khan hai tiếng nói: "Đi thôi!

Linh điện không thể ở lại được nữa, nhìn kìa, những bông hoa xác chết này có chất dinh dưỡng, đang từ từ thăm dò về phía chúng ta!" Sở Văn cúi đầu nhìn, quả nhiên đúng là như vậy!

Trần Bì A Tứ bây giờ mới có cơ hội giật mạnh những dây leo quấn trên tay ra, rồi nói: "Những hoa xác chết và dây leo này khát máu đến vậy, tôi bây giờ bắt đầu tin rằng chúng ta e là đã thực sự tiến vào cung điện của Đông Hạ Ma Quốc rồi!" "Đi nhanh!" Hạo Thiên Chân vứt khẩu súng hết đạn trong tay đi, cùng Phan Tử dìu Chú Ba từ hành lang bên trái chuẩn bị rời khỏi đây.

Sử Hà cũng bám sát theo sau mọi người.

Bây giờ anh ta đã hiểu ra, súng đạn của thuộc hạ chỉ có thể uy hiếp những người như A Ninh, Chú Ba, Phan Tử, nhưng khi thực sự đối mặt với nguy hiểm thật sự trong thiên cung, thì súng đạn, áp chế hỏa lực đều là đồ bỏ đi hết!

Mọi người chạy một cách mù quáng một lúc lâu.

Sở Văn ước tính trong lòng, bây giờ có lẽ cách phạm vi linh điện lúc nãy gần ba trăm mét.

Chủ yếu là do cấu trúc bên trong thiên cung phức tạp, mọi người nhìn có vẻ đã chạy lâu, nhưng thực chất tất cả đều thông lên bức

tường cung điện màu đỏ sẫm trên đỉnh bảo vật, về khoảng cách đường chim bay thì e là thực sự không chạy được bao xa. "Đến đâu rồi?" A Ninh thở hổn hển hỏi. "Không biết, dù sao cứ càng xa mấy cái hoa chết tiệt đó càng tốt." Bàn Tử giơ đèn pin trong tay soi sáng xung quanh, sau đó nói: "Đi thôi, ra khỏi hành lang cung tường này, không chừng có thể đến một nơi khác.

Đường về đã bị những bông hoa xác chết kia phong tỏa rồi, trừ phi muốn xông qua đó thêm lần nữa.

Dù sao thì Bàn gia tôi cũng hết đạn hết lương rồi, một chút nước bọt cũng không còn." Hạo Thiên Chân nhớ lại lúc nãy Bàn Tử dùng nước bọt để ngăn chặn hoa xác chết, không khỏi hỏi: "À đúng rồi, hình như những bông hoa xác chết đó rất sợ nước bọt của người, không biết cậu có phát hiện ra không?" Sở Văn gật đầu nói: "Tôi thấy rồi." Trần Bì A Tứ chen vào nói: "Vạn vật trên đời đều sinh ra đã khắc nhau, nhưng thật không ngờ, một thứ khát máu như vậy lại sợ nước bọt." Sở Văn nói: "Chưa chắc đâu, không chừng chỉ vì Bàn Tử hôi mồm, nên nước bọt của cậu ta mới có hiệu quả đặc biệt thôi." Mấy người vừa nói chuyện, vừa tiếp tục đi về phía trước trong hành lang.

Không lâu sau, Bàn Tử đột nhiên dừng lại. "Sao vậy?" Phan Tử đang cõng Chú Ba, vốn đã hơi mệt, thấy Bàn Tử cứ muốn đi mà không đi, lập tức bực mình. "Tôi..." Bàn Tử giơ đèn pin lên, cẩn thận nhìn cung tường và hành lang xung quanh, nói: "Mẹ nó tôi không lạc đường, tôi cảm thấy hình như mình đã từng ở đây rồi." A Ninh nói: "Đừng thấy Tiểu Ca bị thương không nói gì, mà tưởng mình có thể tranh lời thoại của cậu ấy chứ." Bàn Tử nhíu mày nói: "Không không không, thật mà, vừa nãy lúc tôi nghỉ ở đây, tôi đã quẹt một vệt nước mũi lên tường, nhưng đi lâu như vậy, thế mà lại quay về rồi." Thuận Tử nhìn Sở Văn một cái, rồi lại nhìn Trần Bì A Tứ một cái, nhỏ giọng hỏi: "Bàn ca, anh chắc chắn đó là nước mũi của anh sao?" Bàn Tử

thấy không ai tin, sắp nổi cáu: "Vô nghĩa!

Nước mũi của ông đây mà ông đây lại không nhận ra được sao?" Sở Văn nghe lời Bàn Tử, lại nhìn xung quanh nói: "Lời Bàn Tử nói có thể là thật, hành lang ở đây chật hẹp, xung quanh lại toàn là cung tường giống hệt nhau, chúng ta có thể đã đi nhầm đường quay lại mà không biết." "Đi thôi, thử lại lần nữa." Bàn Tử rút dao ra, lại tiếp tục khắc một dấu thập lớn trên cung tường.

Khoảng hai phút sau, quả nhiên, Hạo Thiên Chân từ xa dùng đèn pin nhìn thấy dấu vết mà Bàn Tử đã để lại trên cung tường phía trước! "Mê cung sao?" Sử Hà lúc này tóc tai bù xù, lập tức cùng thuộc hạ đi ngược lại!

Sở Văn và những người khác thì ở lại chỗ cũ chờ đợi.

Không lâu sau, thấy ở chỗ tối phía trước có thêm hơn chục điểm sáng, chính là ánh sáng từ đèn pin của Sử Hà và thuộc hạ.

Gặp phải tình huống này, Phan Tử trực tiếp nhẹ nhàng đặt Chú Ba xuống đất.

Bàn Tử cũng ngồi xuống.

Chỉ có Hạo Thiên Chân nhíu mày nói: "Có hai khả năng, thứ nhất là quỷ đả tường, thứ hai là một loại cơ quan tương tự do Uông Tàng Hải thiết kế trong mộ dưới biển.

Ai có cách nào không?" Thấy cảnh tượng này, Tiểu Ca vẫn im lặng bỗng nhiên mở miệng: "Không phải cơ quan, vì cung tường không có dấu vết di chuyển." Hạo Thiên Chân không tin nhìn Sở Văn.

Sở Văn chậm rãi gật đầu nói: "Nếu là cơ quan, thì tai tôi có thể nghe được tiếng động, nhưng đây không phải cơ quan." Không phải cơ quan, vậy chỉ có thể là quỷ đả tường.

Chẳng lẽ sau khi rời khỏi những bông hoa xác chết đó, tôi đã mắc

phải một cái bẫy ma quỷ nào đó sao?

Trong lòng Sở Văn cũng đang nghi ngờ.

Chương 261

Suốt dọc đường hắn không nói gì, thực ra vẫn luôn suy nghĩ về một vấn đề. "Lão gia tử, ông đi trộm mộ nhiều rồi, trước đây có bao giờ gặp quỷ đả tường trong đường hầm mộ chưa?" hắn hỏi Trần Bì A Tứ. "Gặp ba lần!" Trần Bì A Tứ trầm mặc nói. "Ba lần?" Bàn Tử giật mình: "Lão gia tử giỏi thật đấy, gặp quỷ đả tường ba lần mà vẫn sống sót ra ngoài, đúng là mạng cứng trong số những người mạng cứng mà." Trần Bì A Tứ cười như mếu nói: "Ba lần đều thoát chết trong gang tấc, có một lần bị kẹt bên trong năm ngày, suýt chút nữa thì chết đói." Hạo Thiên Chân thấy đằng nào hành lang cũng không đi ra được, chi bằng cứ ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Thà nghe người ta kể kinh nghiệm, biết đâu có thể thoát khỏi quỷ đả tường, còn hơn cứ như một con ruồi không đầu chạy loạn khắp nơi.

Trần Bì A Tứ tựa vào cung tường, đưa tay về phía Sở Văn nói: "Có thuốc lá không?" Sở Văn lắc đầu nói: "Tôi không hút." Ông lão ngượng ngùng quơ ngón tay trong không trung rồi rụt lại, chậm rãi nói: "Lần đầu tiên là trong một ngôi mộ đời Đường đã bị người ta trộm.

Đó vốn không phải là một ngôi mộ lớn, nhưng tôi và vài người thợ thủ công phái Nam sau khi xuống mộ, phát hiện có tiền bối đạo mộ rồi.

Thế là nghĩ, đã vào hang trộm thì không thể về tay không, xem có nhặt nhạnh được gì nữa không.

Kết quả đi mãi trong đường hầm mộ, chúng tôi phát hiện một bộ hài cốt.

Trông bộ hài cốt đó, chắc đã chết hơn trăm năm, trong túi vải sau lưng chứa không ít đồ tốt, nhưng không có đồ ăn.

Đồng thời bên cạnh còn đặt cái xẻng dùng để đào đạo động, mấy người chúng tôi vừa nhìn đã biết đó là tiền bối đạo mộ.

Mặc dù không biết vì sao lại chết ở đó, nhưng đổi ý nghĩ lại, chúng tôi xuống mộ là vì minh khí, mà đã có người gói ghém minh khí rồi, vậy thì không cần tiếp tục thám hiểm mộ nữa.

Thế là tôi lấy túi vải đi, nhưng đoạn đường hầm mộ ngắn ngủi chưa đầy năm phút, tôi chết sống cũng không ra được!" "Vậy sau đó thì sao?" Bàn Tử hỏi. "Sau đó, người thợ thủ công phái Nam đi cùng tôi quỳ xuống đất, dập đầu ba cái trước chủ mộ, đặt túi vải nguyên vẹn không động chạm gì xuống đất.

Sau đó tôi cứ thế lùi bước, không ai dám quay đầu nhìn lại, cho đến khi tôi cảm thấy lưng mình đột nhiên tựa vào đất, rồi ngẩng đầu nhìn lên, phía trên đầu chính là đạo động mà tôi đã đào xuống." Trần Bì A Tứ kể xong câu chuyện đầu tiên, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau: "Đặt đồ xuống là đi được sao?

Chủ mộ tính cách cũng được đấy chứ!" "Đúng vậy, có ai cầm thứ không nên cầm thì cứ đặt hết xuống đất.

Còn về việc dập đầu thì không cần đâu, Bàn gia tôi đường đường nam nhi bảy thước, đời này chỉ quỳ cha mẹ và vợ thôi, bảo tôi quỳ hoàng đế yêu quái Đông Hạ ư, chuyện đó không thể nào!" Bàn Tử chỉ vào thuộc hạ bên Sử Hà nói. "Không ai sẽ lấy bất cứ thứ gì." Sử Hà dựa vào tường nói: "Tôi cho phép lấy thì mới được lấy, kiểm tra đi." Bàn Tử đỏ mặt, từ trong ngực lấy ra một cái lư hương đồng xanh nhẹ nhàng đặt xuống đất: "Vừa nãy mượn từ thần điện, lúc buồn tiểu thì dùng làm bô đi tiểu.

Ông đây muốn cướp báu vật mà hoàng đế Đông Hạ đã cướp đoạt,

ai thèm cái đồ bỏ đi này chứ." Sở Văn thấy vậy, ngẩng đầu hỏi Trần Bì A Tứ: "Còn lần thứ hai thì sao?" Trần Bì A Tứ nói: "Lần thứ hai là ở Vũ Uy, Tây Bắc, trong căn gác ba tầng của một tiểu di thái thái quan chức Quốc Dân Đảng." Ông lão kể như thể đó là một chuyện rất đỗi bình thường: "Vị quan đó đã đào trộm một ngôi mộ lớn mà tôi đã để mắt tới, dùng thuốc nổ phá ra, rồi chuyển hết tất cả minh khí bên trong đi.

Cả một hòm minh khí, tất cả đều được cất giữ trong căn gác của tiểu di thái thái.

Nửa đêm tôi và một đồ đệ lúc đó đã trèo tường vào, giết hai tên lính gác ở cổng, sau khi vào gác lại giết ba nha hoàn và một người hầu già bên cạnh.

Đồ đệ của tôi thấy tiểu di thái thái đó xinh đẹp, nảy sinh ý đồ xấu, lợi dụng lúc tôi đang kiểm tra minh khí, lén lút lên lầu, bất chấp cô ta đang mang thai, dùng chăn bịt miệng, làm nhục xong tiện tay giết luôn." A Ninh nghe xong nhíu mày, khi nhìn Trần Bì A Tứ, ánh mắt cô ta ẩn hiện một chút thay đổi.

Trần Bì A Tứ tiếp tục nói: "Sau đó cầu thang của căn gác đó trở thành một cái cầu thang ma quái, hai chúng tôi đi vòng đi vòng lại, cũng không thể ra khỏi cầu thang.

Tôi biết oán niệm quá sâu, sợ gặp phải quỷ đả tường, nên đã hỏi đồ đệ kia, hắn cũng thành thật khai báo việc đã làm nhục di thái thái đó." "Vậy sau đó thoát ra bằng cách nào?" Hạo Thiên Chân tuy khinh thường cách làm người của Trần Bì A Tứ, nhưng cũng biết Trần Bì A Tứ tuyệt đối không phải loại người vũ nhục phụ nữ như vậy.

Trần Bì A Tứ mấp máy môi nói: "Sau đó tôi giết chết tên đồ đệ đó, dùng máu của hắn thấm đầy khắp cầu thang, rồi giẫm lên vết máu mà đi ra ngoài." Thuận Tử nghe xong da đầu tê dại.

Không ngờ lão gia tử này lại tàn nhẫn đến vậy.

Hình ảnh một ông lão thời trẻ vác xác đồ đệ bước xuống cầu thang khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng. "Vậy là, lần thứ hai gặp quỷ đả tường, thực sự là quỷ đả tường, ông giết tên đồ đệ đó, dùng máu để tế oán niệm của di thái thái, nên mới đi xuống được?" Hạo Thiên Chân hỏi. "Có thể nói vậy." Trần Bì A Tứ gật đầu.

Bàn Tử nhìn xung quanh nói: "Vậy là xong đời rồi, chúng ta đã quấy rầy sự yên tĩnh của hoàng đế Đông Hạ, trừ khi tự sát hết, nếu không thì chúng ta không ra ngoài được đâu." "Nghe lão gia tử kể tiếp đi." Sở Văn nhìn về phía Trần Bì A Tứ. "Lần cuối cùng, cũng là lần bị mắc kẹt lâu nhất." Trần Bì A Tứ nói: "Khi đó tôi không còn trẻ nữa, khoảng ba mươi năm trước." Trong hành lang, giọng khàn khàn và tốc độ nói chậm rãi của Trần Bì A Tứ từ từ vang lên: "Trong một ngôi mộ thời Chiến Quốc, tôi đã gặp phải cơ quan mộ." "Cơ quan mộ?" Sở Văn trong lòng khẽ động, nói: "Mong được nghe chi tiết." "Cái gọi là cơ quan mộ, thực ra là trong đường hầm mộ dùng cơ quan thuần túy nhất làm phương tiện phòng hộ để ngăn chặn đạo mộ tặc xâm nhập.

Thời kỳ cuối Chiến Quốc, đầu Tần khá phổ biến, tương tự như thế công thủ của Mặc gia trong thời Chư Tử Bách Gia.

Nỏ cơ quan là công, đá cơ quan là thủ.

Dù niên đại khá xa xưa, nhưng sau khi tôi xuống mộ, các cơ quan đều đã mất tác dụng, nên tôi mới có thể sống sót mà đi vào." Trần Bì A Tứ nói. "Với thủ đoạn của lão gia, chỉ khi cơ quan trong đường hầm mộ mất tác dụng mới vào được sao?

Chủ mộ là nhân vật cỡ nào vậy?" Phan Tử giật mình.

Trên đời này có những ngôi mộ khiến Trần Bì A Tứ phải chết, nhưng những ngôi mộ mà ông ta không thể vào được thì cực kỳ hiếm thấy.

Trần Bì A Tứ đi trộm mộ nhiều năm, thường dẫn theo các cao thủ khắp nơi hoặc vài đồ đệ xuống mộ.

Chương 262

Việc thu đồ đệ của ông ta có yêu cầu: đồ đệ thứ nhất phải có một tuyệt kỹ độc môn, thứ hai là phải chuẩn bị tinh thần trước, sau khi xuống mộ sống chết do trời.

Ví dụ như Quách Phong, người đã chết bên Thiên Trì, là một chuyên gia thuốc nổ mười hai năm kinh nghiệm.

Ông ta chuyên phá núi, phá đường hầm, thực hiện các vụ nổ.

Chỉ cần cho ông ta gõ lên tường hai cái, dán bao nhiêu lượng thuốc nổ, Quách Phong nhắm mắt cũng có thể điều chế ra, nổ ra cái lỗ lớn đến mức nào, tuyệt đối không bao giờ sai lệch một ngón tay.

Lại ví dụ như Diệp Thần trước đây, đừng thấy anh ta suốt đường cằn nhằn lèm bèm, thực ra anh ta đã vào nghề ba năm.

Ba năm trước là quản gia tiệm cầm đồ, suốt đời qua tay vô số bảo bối.

Gặp minh khí chỉ cần sờ một cái, cân hai cái là biết cái nào đáng tiền, cái nào có thể bán trôi chảy đều rõ mồn một.

Cho nên khi Trần Bì A Tứ xuống mộ, ít nhất cũng có ba bốn người, nhiều thì bảy tám người, ai ai cũng có tài năng sở trường riêng, xuống mộ mà như "bát tiên vượt biển, mỗi người thể hiện thần thông", thực sự rất lợi hại.

Nhưng ngay cả như vậy, suýt chút nữa lại không thể vào được một ngôi mộ ư? "Trí tuệ của tổ tiên xa xưa hậu nhân không thể suy đoán được..." Trần Bì A Tứ cười khổ một tiếng nói: "Nỏ cơ quan vì bị chôn vùi trong đất lâu năm, nước ngầm chảy qua, gần như tất cả đều đã mất tác dụng.

Nhưng trong đường hầm mộ vẫn còn vô số cơ quan nhỏ như bẫy sập, bẫy lật, dùi trời rơi, v.v..." "Vừa xuống đạo động, chưa thấy quan tài nào, sáu cao thủ bên cạnh tôi đều chết hết.

Tôi biết chủ mộ e rằng là một người có năng lực, nên trong lòng nảy sinh ý định rút lui, nhưng kết quả thì không phải vậy.

Tất cả các cơ quan nhỏ đều là ảo ảnh, mục đích thực sự của chủ mộ là dẫn nhóm người chúng tôi ra ngoài mộ thất." "Cậu nói gì?" Sở Văn trong lòng khẽ động nói: "Là khiến chúng ta tưởng rằng đang ở trong mộ huyệt, nhưng thực ra lúc chúng ta chạy trốn lại càng ngày càng xa mộ thất thật sự, đi vào một cục diện chết chóc?" "Đúng ý đó.

Trong huyệt mộ cơ quan, gọi là cực phát 'gần hóa xa, xa hóa gần'." Trần Bì A Tứ nhìn Sở Văn với ánh mắt có chút khác thường: "Về lý thuyết là hư hư thực thực, nhưng trên thực tế thao tác, tất cả đều dựa vào đấu trí tâm lý." Ông ta thở dài một tiếng nặng nề nói: "Tôi, đang đấu trí tâm lý với người đã chết hàng ngàn năm." "Kết quả tôi bị ép vào một đường hầm, đi ba ngày, tôi đã ăn hết tất cả mọi thứ trên người, nhưng vĩnh viễn không thể đi ra ngoài.

Cuối cùng tôi chuẩn bị bỏ cuộc, nhưng trời không phụ tôi.

Khi tôi đang mơ mơ màng màng, đột nhiên cảm thấy phong thổ xung quanh bắt đầu rung chuyển.

Lúc đó tôi tưởng là lại có cơ quan lớn nào đó, nhưng cuối cùng lại là một trận động đất lớn." "Trận động đất đó làm sập đường hầm, cũng khiến tôi suýt chết ngạt trong đất.

Cuối cùng khi tôi bò ra ngoài, thời gian từ lúc tôi vào cơ quan mộ đã trôi qua tròn năm ngày." Hạo Thiên Chân nghe đến nhập thần, vội vàng hỏi: "Tứ A Công, vậy sau đó thì sao?" Trần Bì A Tứ dừng lại một chút nói: "Sau khi tôi rời đi nghỉ ngơi ba ngày, cuối cùng không cam tâm, nên dựa vào trí nhớ tìm lại vị trí đạo động lúc trước, lại liên

hệ với ông nội tôi là Ngô lão cẩu, và Hắc Bối Lão Lục, những người có bản lĩnh nhất trong Cửu Môn, xuống theo đạo động đó.

Kết quả phát hiện cơ quan mộ thời Chiến Quốc đã biến mất." "Biến mất rồi?" Bàn Tử há hốc mồm.

Chuyện như vậy quả thực không thể tưởng tượng nổi, đạo động vẫn còn đó, mà cơ quan mộ lại biến mất? "Đúng vậy, nếu vì động đất, thì ít nhiều cũng phải tìm thấy một số dấu vết, nhưng không có." Trần Bì A Tứ nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Theo phân tích của ông nội tôi, cơ quan mộ đó không giống một ngôi mộ, mà giống một người đang nằm, có thể có bốn chi, hoặc tám chi.

Tôi chỉ tiến vào một trong các chi thể của nó.

Khi tôi vào, cơ quan mộ đó tự chặt một chi, cùng tôi đi chết." "Vậy..." Sở Văn nhíu mày nói.

Trần Bì A Tứ giơ tay ngăn Sở Văn lại nói: "Tôi biết ý cậu, chủ mộ huyệt chắc chắn ở gần đây, thử từng cái một thì được, nhưng Ngô lão cẩu không đồng ý, rủi ro quá lớn." "Dù sao thì trận động đất lớn ba mươi năm trước cũng không phải ngày nào cũng xảy ra." Ông ta thở dài một tiếng dài rồi nói: "Đó cũng là lần duy nhất trong đời tôi biết được một ngôi mộ ở đâu, nhưng lại không có dũng khí xuống thêm một lần nữa." Sở Văn nghe xong câu chuyện của Trần Bì A Tứ, đột nhiên nói: "Cái thiên cung mà chúng ta đang ở, liệu có phải thực ra cũng là một cục diện chết chóc, bên trong không có một chút bảo bối nào, mà toàn là những nguy cơ nối tiếp nhau?

Nói cách khác, cái mà chúng ta tưởng là thiên cung, liệu có phải chỉ là một trong những chi thể của thiên cung thật sự thôi không?" Hắn vừa nghe xong câu chuyện cuối cùng của Trần Bì A Tứ.

Sở Văn mới bắt đầu nghi ngờ, bởi vì từ lúc mới bước vào thiên cung, mọi thứ dường như quá thuận lý thành chương.

Thiên cung như một cung điện dưới lòng đất, cổng cung không hề có bất kỳ tuyến phòng thủ nào, mà dựa vào một số thứ kỳ lạ để giết hại những vị khách không mời của thiên cung.

Ở đây càng giống một cung điện chôn cất, không có chút khí chất thần tiên nào.

Từ quan tài u linh di động lúc đầu, rồi nhện mặt người Lạc Tân, dây leo hoa xác chết, cho đến hành lang quỷ đả tường hiện tại, tất cả đều là những cục diện chết chóc được thiết kế từ ngàn năm trước.

Ngoài ra, trong thiên cung không có một chút minh khí đáng giá nào, đó cũng là một điểm đáng ngờ.

Phải biết rằng Vạn Nô Vương Đông Hạ đã cướp đoạt không ít đồ tốt, sao lại có thể không để lại gì chứ?

Nhưng nếu coi thiên cung này chỉ là một phần của thiên cung thật sự, thì tất cả những nghi vấn trên đều biến mất, bởi vì nơi đây vốn được dùng chuyên để gài bẫy giết hại đạo mộ tặc, cho nên không có minh khí, chỉ có sự hung hiểm và tà ác. "Cái gì, chúng ta bị lão già Uông Tàng Hải lừa rồi sao?" Bàn Tử trợn tròn mắt. "Lừa thì không đến nỗi, bị lừa cũng là do chúng ta tự dâng đến tận cửa." Sở Văn trầm tư một lát nói: "Theo lý thuyết này, tôi muốn tìm thiên cung thật sự thì trước tiên phải thoát khỏi quỷ đả tường.

Theo lời lão gia tử vừa nói, hai loại đầu tiên thực ra đều là ma quỷ quấy phá, chỉ có loại thứ ba mới là cơ quan thuật thật sự.

Nếu đây là thủ đoạn của Uông Tàng Hải, vậy có lẽ vừa nãy tôi và Tiểu Ca đã phán đoán sai rồi." "Chỉ dựa vào việc cung tường có di chuyển hay không để phán đoán ở đây không phải cơ quan là sai lầm sao?" Hạo Thiên Chân hỏi. "Đúng!" Sở Văn đứng dậy, nhìn về phía hành lang tối đen phía trước nói: "Tôi có thể thử từng cách một." "Sở ca, anh nói đi, chỉ cần anh đưa tôi ra ngoài, trong thời gian ngắn,

những thuộc hạ này của tôi tùy ý anh sai khiến." Sử Hà dựa vào tường, biết bây giờ có thể hơi tỉnh táo một chút rồi.

Sở Văn không để ý đến anh ta, quay sang mọi người nói: "Vừa nãy tôi đứng ở đây, sau khi Sử tiên sinh rời đi trước mặt tôi, chỉ mất hai phút đã xuất hiện lại phía sau tôi." "Theo tốc độ bước đi khoảng một trăm mét mỗi phút của người trưởng thành, vậy tổng chiều dài của hành lang mà chúng ta gặp phải có thể trong vòng hai trăm mét." Hạo Thiên Chân gật đầu, cũng đứng cạnh Sở Văn: "Bây giờ có một cách, tôi kiếm một sợi dây dài hai trăm mét, một người đứng yên, một người khác kéo đi, trước tiên xác định hình dạng của hành lang cơ quan." Sở Văn lắc đầu nói: "Có một cách khác." "Cách gì?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Chương 263

"Bắn súng!" Sở Văn quay sang Sử Hà nói: "Cho người, bắn một phát về phía trước.

Tầm bắn hai trăm mét, viên đạn đi trong nháy mắt.

Nếu người bắn bị bắn chết, vậy chứng tỏ là quỷ đả tường.

Nếu người bắn không sao, chứng tỏ đây là một hành lang cơ quan không bình thường, tôi từ từ dò tìm, nhất định có thể tìm ra quy tắc." "!!!" Sử Hà ngẩn người, đột nhiên vỗ tay cười nói: "Sở ca, tôi thích anh, càng ngày càng thích anh.

Ha ha!" Anh ta cười rồi tùy tiện chỉ một tên thuộc hạ nói: "Cậu, đứng giữa nhất, đừng chỉ bắn một phát, bắn ba phát liên tiếp đi!" Tên thuộc hạ kia cũng không biết tại sao, mạng sống của hắn dường như chỉ để phục vụ Sử Hà, bất kể thế nào, hắn đều lập tức làm theo.

Thấy tên thuộc hạ kia đứng lên, giơ súng về phía hành lang.

Bàn Tử và những người khác đều trượt dọc theo cung tường xuống, gần như nằm rạp trên đất: "Mẹ kiếp ai mà biết cấu trúc của hành lang này, nhỡ bị thương thì sao!" "Bắt đầu đi." Sử Hà nằm trên hành lang sau đó, quay sang tên thuộc hạ kia hét lên.

Đát đát đát!

Trong sâu thẳm hành lang yên tĩnh truyền đến một trận tiếng vọng.

Nghe mà sởn gai ốc, cứ như thể đầu kia của hành lang có người nào đó chậm hơn vài giây cũng bắn một lần ba phát liên tiếp vậy.

Khoảng cách hai trăm mét, đối với viên đạn mà nói, gần như trong chớp mắt.

Mặc dù sau khi viên đạn bắn ra khỏi nòng súng, nó sẽ từ từ rơi xuống theo quỹ đạo hình parabol, nhưng trong hai trăm mét, sự rơi xuống cũng chỉ sai số trong vòng ba milimet.

Nói cách khác, sau khi tên thuộc hạ đó bắn một phát vào chỗ tối trong hành lang, nếu là quỷ đả tường, vậy chắc chắn hắn sẽ chết.

Kết quả sau khi tiếng súng vang lên, mọi người chờ đợi nửa ngày, cũng không thấy viên đạn nào bắn ra từ phía sau. "Hả?" Bàn Tử bò dậy từ dưới đất: "Ha ha ha?

Không sao cả?

Vậy là hành lang này không phải quỷ đả tường, mà là hành lang cơ quan?

Chúng ta có cơ hội ra ngoài rồi?" Sở Văn cũng đứng dậy suy nghĩ nói: "Đúng vậy, có thể xác định đây là hành lang cơ quan.

Bây giờ tôi đi lại một lượt, xem trên sàn đường hầm mộ, hoặc trên tường nếu có lỗ đạn, vậy chứng tỏ chúng ta cảm giác như đang đi trên một hành lang thẳng, nhưng thực tế lại uốn lượn, khiến chúng ta không hay biết gì mà quay lại đường cũ." "Thành công rồi!

Cách này của Sở ca thành công rồi!" Phan Tử bò dậy từ dưới đất, nhặt hai cái đèn pin, chỉ vào Hạo Thiên Chân nói: "Tiểu Tam Gia, hai chúng ta đi một vòng xem sao, Bàn Tử, trông chừng Chú Ba cho tốt." Phan Tử và Hạo Thiên Chân sau đó đi vào bóng tối phía trước hành lang, cho đến khi ánh sáng đèn pin trên tay họ biến mất.

Bàn Tử quay sang Trần Bì A Tứ nói: "Lão gia tử ơi, lão gia tử, năm đó ông không dẫn tôi đi trộm mộ.

Ngôi mộ cơ quan đó nghe thì lợi hại, nhưng nếu gặp tôi, không chừng chủ mộ cơ quan đó đã bị tôi sờ minh khí đến mức da đầu tê dại, chỉ hận không thể đuổi tôi đi thật nhanh.

Ha ha." Một phút trôi qua.

Hai phút trôi qua. "Ơ?

Không đúng rồi, sao hai người đó không quay lại?" Bàn Tử đứng lên hét lớn về phía cuối hành lang: "Thiên Chân, Phan Tử!" Khoảng cách hai trăm mét, trong môi trường trống trải và yên tĩnh như vậy, chỉ cần nói to một chút là có thể nghe thấy.

Nhưng sau khi tiếng gọi của Bàn Tử vọng đi, hai bên hành lang chỉ có tiếng vọng lại, Phan Tử và Hạo Thiên Chân không hề có bất kỳ hồi đáp nào. "Bàn ca, tự nhiên họ biến mất rồi, không phải có chuyện gì rồi chứ?" Thuận Tử mặt mày khó coi ngồi xuống: "Hay là hai chúng tôi cũng đi tìm thử xem?" "Chờ đã!" Trần Bì A Tứ đột nhiên nói: "Nếu các cậu cũng đi, rồi cũng biến mất thì sao?" Tiểu Ca bò dậy nói: "Tôi đi xem, các cậu ở lại đây." Sở Văn lắc đầu nói: "Không được!" Thực ra hắn cũng không hiểu sau khi Phan Tử và Hạo Thiên Chân đi ra ngoài, tại sao lại biến mất như vậy.

Nếu trên đoạn đường ngắn như vậy mà xảy ra nguy hiểm, thì ít nhiều cũng phải kêu lên một hai tiếng.

Nhưng lại yên tĩnh như vậy, im hơi lặng tiếng.

Biến mất rồi sao? "Tôi đi trước, an toàn hơn một chút." Sở Văn ra hiệu cho Bàn Tử cõng Chú Ba, mọi người hành động tập thể, để tránh lại có người từng người biến mất.

Hai mươi mấy người còn lại lập tức đứng dậy, phía trước có Sở Văn dẫn đường, phía sau có súng tiểu liên yểm hộ, đi về phía trước.

Đi mãi đi mãi.

Bàn Tử cảm thấy chân mình hơi nhũn ra.

Bởi vì phía trước không xa lắm, loáng thoáng có ánh đèn pin. "Ôi, khụ, Hạo Thiên Chân?

Phan Tử?" Bàn Tử từ xa hét lên một tiếng.

Chương 264

"Ơ!

Không phải bảo ở lại chỗ cũ chờ tôi sao?

Tôi đang ở đây, vừa nãy các cậu chạy đi đâu thế?" Phan Tử chửi bới om sòm ở phía trước, giơ đèn pin chiếu vào mặt Bàn Tử.

A Ninh kinh ngạc nhìn Sở Văn: "Chuyện gì vậy?

Không phải họ biến mất rồi sao?

Vừa mới đi là lại xuất hiện!" Sở Văn cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Đợi sau khi tập hợp với Hạo Thiên Chân và Phan Tử, Bàn Tử kể lại chuyện đã đi được khoảng năm phút mà không có chuyện gì.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử sợ tái mặt. "Ý các cậu là, tôi biến mất rồi sao?

Không đúng, Bàn Tử, cậu chắc chắn lúc nãy đã gọi tôi sao?" Hạo Thiên Chân vội vàng nắm lấy Bàn Tử hỏi.

Bàn Tử liên tục gật đầu, thịt mỡ trên mặt đều run rẩy: "Tôi chắc chắn!

Tôi gọi rồi, A Ninh, tôi, Thuận Tử đều gọi mấy lần, nhưng không có hồi âm, nên tôi mới đi tìm." "Tôi đi nhanh, khoảng chưa đầy hai phút đã quay lại chỗ Bàn Tử đánh dấu trên tường, kết quả không thấy ai, cứ đứng chờ ở đó, chờ rất lâu." Phan Tử cũng thành thật nói: "Không, lừa dối làm gì chứ, thật mà!" "Cũng đúng, tôi, cậu ta, và tôi cùng đứng dưới dấu hiệu của Bàn Tử ít nhất gần một phút, nhưng tôi lại không nhìn thấy nhau, cũng không cảm nhận được nhau, cho đến khi tôi cũng đi một vòng thì mới quay lại cùng một không thời gian

sao?" A Ninh cảm thấy đầu óc mình sắp rối tung lên rồi. "Nguyên lý không gian sao?" Sở Văn trong lòng chấn động: "Chẳng lẽ Uông Tàng Hải thông minh đến mức có thể lợi dụng nguyên lý thời gian và không gian rồi sao?" Nhưng vừa nghĩ lại, Sở Văn lập tức phủ nhận cách nói này.

Sao có thể chứ?

Nếu thời gian và không gian có thể bị Uông Tàng Hải nắm giữ, vậy chẳng phải ông ta đã trực tiếp từ góc độ khoa học mà nắm giữ sự trường sinh bất lão rồi sao?

Nhưng nếu ông ta không nắm giữ được không thời gian, tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy?

Hạo Thiên Chân và Phan Tử đã chờ ở đó rất lâu, Sở Văn và những người khác cũng đã chờ ở đó rất lâu.

Hai bên ai cũng không nhìn thấy ai, cũng không cảm nhận được nhau sao?

Quan điểm của Sở Văn về hành lang cơ quan này lại một lần nữa bị thách thức.

Hắn ngẩng đầu nhìn hành lang và cung tường xung quanh, cố gắng đè nén cảm giác nôn nóng trong lòng xuống.

Trong hoàn cảnh như vậy, cảm xúc con người rất khó kiểm soát.

So với việc đánh đánh giết giết một cách dứt khoát, thì việc "ếch luộc nước ấm" từ từ như thế này càng khiến Sở Văn cảm thấy không thoải mái.

Chờ đã!

Sở Văn chợt nhớ ra, bức tranh của Hoắc Tú Nhi trong túi!

Mặc dù bây giờ cái túi đã mất, nhưng những bức tranh đó đã sớm

khắc sâu vào trong đầu Sở Văn.

Hắn đột nhiên da đầu tê dại: "Trong đó có một bức tranh, tôi đứng ở một nơi.

Phía sau tôi có hai cái bóng, một cái là bóng của tôi, còn một cái không biết là của ai..." "Chúng ta tổng cộng có bao nhiêu người?" Sở Văn nhỏ giọng hỏi Bàn Tử: "Đừng để người khác chú ý, đếm xong rồi lén nói cho tôi." Bàn Tử lợi dụng lúc người khác không chú ý, liên tục gật đầu hai lần, sau đó ghé sát tai Sở Văn nói: "Hai mươi bốn người!

Tổng cộng hai mươi bốn người, sao vậy?" "Chắc chắn chứ?" Sở Văn ngẩng mắt lên. "Tôi xác định, nhận định, khẳng định, hai mươi bốn người." Bàn Tử bổ sung: "Tính cả tôi, là hai mươi bốn người." "Tất cả mọi người!

Nhanh lên!

Đưa đèn pin cho tôi!" Sở Văn quay sang Sử Hà hét lên! "Cần đèn pin làm gì?

Không thể nhìn rõ sao!" Phan Tử kỳ lạ nói. "Đưa đây, nhanh lên!" Trần Bì A Tứ nhìn Sở Văn, biết hắn chắc chắn đã nghĩ ra điều mà mọi người đều không nghĩ tới.

Lúc này, tổng số đèn pin trên tay mọi người, khoảng gần mười lăm cái.

Sở Văn đặt tất cả những đèn pin này hướng về một phía trên mặt đất, sau đó dẫn mọi người đứng đối diện trực tiếp với luồng sáng! "Tất cả mọi người đừng động, đếm bóng!" Sở Văn hét xong, nhìn những cái bóng dài và vặn vẹo bị ánh sáng kéo ra trên mặt đất, từng cái từng cái một mà đếm. "Hai mươi lăm cái bóng." "Hai mươi lăm." "Tổng cộng hai mươi lăm cái, tôi đếm xong rồi, sao vậy?" A Ninh ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Sở Văn: "Đếm bóng làm gì?"

Sở Văn không động đậy chút nào, nhìn những cái bóng trên mặt đất, chậm rãi nói: "Tất cả mọi người đứng yên tại chỗ, đếm lại tổng số người của chúng ta." Hơn mười giây sau, trong hành lang yên tĩnh truyền ra từng tiếng nói.

Chương 265

"Ừm?

Không đếm sai chứ?

Sao lại hai mươi bốn người, không ai động đậy sao?

Vậy tôi đếm lại một lần nữa." "Mẹ nó, đếm số mà cũng không rõ ràng, ăn cứt còn không kịp lúc nóng, để tôi đếm... hai mươi ba, hai mươi tư...

Đúng là hai mươi bốn người thật!" A Ninh nhìn biểu cảm của Sở Văn, rồi nghe những con số trong đám đông, sắc mặt cô ta tái mét: "Có một con quỷ trong chúng ta sao, nó vẫn luôn trà trộn trong chúng ta?

Từ khi chúng ta thoát khỏi dây leo hoa xác chết, nó vẫn luôn giở trò ma quỷ trong chúng ta sao?" Sở Văn nhẹ nhàng gật đầu nói: "Lúc Hạo Thiên Chân vừa xuống, rơi xuống đài đá, có một cái bóng đen, sau đó biến mất.

Rồi một tên thuộc hạ của Sử Hà bị thứ gì đó không nhìn thấy kéo đi, sau đó bị bắn loạn xạ đến chết.

Lâu như vậy rồi, tôi vẫn không nhìn thấy, nhưng có thể nó vẫn luôn đi theo sau chúng ta." Càng nghĩ, càng cảm thấy gáy mình lạnh lẽo rợn người. "Ai?" A Ninh đến muộn hơn một chút, nên không biết tình huống mà Hạo Thiên Chân gặp phải ở phía trước.

Sở Văn nuốt một ngụm nước bọt nói: "Theo lời Tiểu Ca, quỷ dị hóa của giáo Saman cổ, đầu đen, mắt đen, mặt đen, đại diện cho những vong hồn trở về từ minh giới." "Hiện tại có một con quỷ ẩn nấp giữa chúng ta, mặc dù không biết nó dùng phép che mắt gì, nhưng việc chúng ta bị kẹt trong hành lang lâu như vậy, chắc chắn là do nó

gây ra!

Bây giờ không ai được động đậy, tôi sẽ từng người từng người một xác định bóng, có thể tìm ra nó." Bàn Tử nhận khẩu súng hộp từ tay Hạo Thiên Chân, nắm chặt trong tay hét lớn: "Tất cả mọi người nghe rõ đây, đừng động đậy!

Ai động đậy tôi sẽ coi người đó là quỷ, đạn của Bàn gia tao có mắt đấy!" Nói xong, Bàn Tử chỉ vào Phan Tử nói: "Cậu!

Nhúc nhích cổ đi!" Phan Tử khẽ nhúc nhích, đồng thời cái bóng chiếu trên mặt đất cũng nhúc nhích. "Anh bạn, người lương thiện, đi, đứng ra phía sau đèn pin đi!" Bàn Tử đợi Phan Tử đi ra phía sau đèn pin, không còn tạo ra bóng nữa, lại chỉ vào A Ninh nói: "Con nhỏ kia, vuốt tóc đi, động tác phải gợi cảm một chút!" A Ninh trừng mắt nhìn cậu ta, giơ tay vuốt tóc bên tai, sau đó cũng đứng cạnh Phan Tử.

Khi đèn pin chiếu vào người Hạo Thiên Chân, Bàn Tử đắn đo suy nghĩ nói: "Hay là, cậu làm một động tác quỳ xuống cho Bàn gia tôi xem?" Hạo Thiên Chân suýt chút nữa phun một ngụm nước bọt vào mặt Bàn Tử. "Được rồi được rồi, không đùa nữa, tùy tiện động một chút đi, không sao thì mau đến chỗ Phan Tử, phía sau còn nhiều người lắm." Bàn Tử vội vàng cười nói.

Hạo Thiên Chân làm một cử chỉ khinh thường với Bàn Tử, đồng thời, cái bóng trên mặt đất cũng giơ ngón cái và ngón trỏ dài ngoẵng về phía Bàn Tử!

Có hai cái bóng.

Động tác giống hệt nhau.

Cùng lúc Hạo Thiên Chân động đậy, có một cái bóng khác trên mặt đất cũng động đậy.

Hai cái bóng cùng tạo ra một tư thế giống nhau.

Sở Văn ngay lập tức đẩy đám đông ra, lao về phía cái bóng không thuộc về Hạo Thiên Chân kia!

Đúng lúc đó, cái bóng đó cũng đột ngột lao về phía chỗ tối trong hành lang với tốc độ cực nhanh! "Chạy!" Sở Văn bị cái bóng đen kia khiến hắn tức điên.

Bất kể là người hay quỷ, hay thứ gì đó hiện tại con người chưa hiểu rõ, khiến tất cả mọi người lãng phí nhiều thời gian trong hành lang như vậy, Sở Văn chỉ muốn diệt trừ nó cho hả dạ. "Có quỷ!

Mau đánh đi!" Sử Hà thấy cái bóng đen đó đã ở cùng mọi người suốt bấy lâu nay.

Anh ta lập tức cảm thấy lạnh sống lưng, từng đợt hơi lạnh từ gót chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Thấy Sở Văn đuổi theo, những người khác cũng không dám ở lại chỗ cũ, vội vàng nhặt đèn pin trên đất, đuổi theo sau Sở Văn!

Kết quả chưa đuổi được hai bước, đã cảm thấy phía trước gió lạnh từng cơn.

Đèn pin vừa chiếu, phát hiện chưa đuổi được ba bốn phút, mọi người đã xông ra khỏi hành lang, đến một quảng trường kiến trúc cổ vô cùng rộng lớn!

Trên quảng trường có tám cây cầu bạch ngọc Hán, Sở Văn đứng ở chính giữa một cây cầu trong số đó.

Trước mặt Sở Văn, có một dãy bậc thang dài trăm mét, trên đó là một đại điện chính khổng lồ.

Nhìn quy cách, giống hệt đại điện chính của cung điện hoàng đế nhà Minh!

Bàn Tử lúc này, quay đầu nhìn lại cung tường hành lang vừa nãy

chết sống cũng không ra được, lập tức mắng: "Làm nửa ngày, hóa ra đúng là cái bóng đen kia giở trò ma quỷ, yêu thuật Saman cổ quả nhiên lợi hại, cứng rắn nhốt Bàn gia tôi lâu như vậy!" "Cái bóng đen kia đâu rồi?" Hạo Thiên Chân thở hổn hển hỏi. "Không biết, Sở ca vẫn đang đuổi theo, ân?

Sao lại đứng yên ở đó không động đậy?" Tim Bàn Tử đột nhiên thịch một cái.

Chương 266

Cậu ta đưa đèn pin trong tay cho Thuận Tử nói: "Cậu chiếu cho tôi, tôi đi xem sao." Thuận Tử dùng đèn pin chiếu vào Bàn Tử, nhìn cậu ta từng bước từng bước đi về phía Sở Văn. "Sở, Sở ca?

Sao vậy?

Sao lại đuổi rồi không chạy nữa?

Bị lạc rồi sao?" Bàn Tử chưa đi đến trước mặt Sở Văn, nhưng đã ném một đống câu hỏi tới.

Ai ngờ Sở Văn đứng bất động, cứ như bị quỷ nhập vậy, đứng trên một cây cầu bạch ngọc rộng khoảng ba mét, đang nhìn xuống dưới cầu.

Bàn Tử khẽ nuốt một ngụm nước bọt, quay người ra hiệu cho những người khác từ từ theo sau, bởi vì nếu những người phía sau ở quá xa, Bàn Tử thực sự không dám một mình đi lên.

Lỡ đâu Sở Văn thật sự bị quỷ nhập.

Tên này mà phát điên, Tử Ngọc Đao trong tay, ai mà địch nổi một chiêu chứ. "Sở ca, tôi từ từ thôi, nhưng anh phải bình tĩnh đó, tuyệt đối đừng có động tác lớn, chỉ cần nói cho tôi biết cái bóng đen kia rốt cuộc có đuổi kịp không là được!" Bàn Tử lúc này đã rất gần Sở Văn, nhưng càng đến gần, thấy sắc mặt Sở Văn càng thêm tái nhợt.

Mãi mới lấy hết dũng khí bước lên cầu bạch ngọc, cậu ta phát hiện ánh mắt Sở Văn vẫn luôn chăm chú nhìn xuống dưới cầu!

Bàn Tử cũng theo ánh mắt của hắn nhìn xuống dưới cầu, kết quả chỉ nhìn một cái, cũng giống như Sở Văn, đứng sững tại chỗ, không động đậy chút nào!

Hạo Thiên Chân nhìn thấy trạng thái của hai người xong, lập tức biết có chuyện không hay.

Cậu ta cũng muốn đi lên, nhưng Trần Bì A Tứ đột nhiên nói: "Đừng đi!" Vừa dứt lời, Trần Bì A Tứ ngược tay ném thêm một viên bi sắt nữa, đánh trúng vào cây cầu bạch ngọc trước mặt Sở Văn.

Viên bi sắt có lực đạo cực lớn, cách mười mấy mét, đánh vào cầu bạch ngọc bắn ra một loạt tia lửa!

Thân thể Sở Văn run lên mạnh, sau đó lập tức kéo Bàn Tử thoái lui nhanh chóng khỏi cầu bạch ngọc, đồng thời toàn thân hắn mồ hôi đầm đìa! "Oán niệm thật đáng sợ! ...

Trên cầu bạch ngọc, không biết giấu bao nhiêu cái đầu người, tất cả đều là đầu người!" Sở Văn sau khi lùi xuống, ngược tay tát một cái vào mặt Bàn Tử!

Bàn Tử trực tiếp bị Sở Văn tát tỉnh, đồng thời hai chân nhũn ra, lùi lại rồi ngồi phịch xuống đất.

Không biết tại sao, trên mặt cậu ta toàn là nước mắt.

Bàn Tử vừa lau nước mũi nước mắt vừa nói: "Sao tôi lại khóc chứ, mẹ nó tôi không phải loại bị dọa khóc đâu." Trần Bì A Tứ nói: "Oán niệm, rất nhiều oán niệm.

Vừa nãy lúc tôi đuổi theo vào, loáng thoáng cảm thấy có gì đó không ổn.

Rồi thấy Sở huynh đệ đứng trên tường bất động, tôi đoán có thể bị thứ gì đó mê hoặc tâm trí, bây giờ xem ra, quả nhiên là như vậy." Hạo Thiên Chân tò mò hỏi: "Sở ca, vừa nãy dưới cầu bạch ngọc là đầu người sao?

Có bao nhiêu cái?" Sở Văn lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa nãy đuổi theo cái bóng đen kia, kết quả vừa lên cầu bạch ngọc thì bóng đen trực

tiếp chui vào dưới cầu.

Sở Văn cúi đầu nhìn một cái, liền bị oán khí xông vào tâm trí.

May mà có viên bi sắt quan trọng của Trần Bì A Tứ đánh tỉnh hắn, nếu không thì bất kể ai lên cầu, cũng sẽ có kết quả giống như Sở Văn và Bàn Tử.

Không chừng đến cuối cùng, không ai giữ được tính mạng, mà còn sẽ nhảy xuống cầu bạch ngọc!

A Ninh có chút quan tâm Sở Văn, nhưng trước mặt nhiều người như vậy cũng không tiện nói nhiều.

Vì vậy cô chỉ tiến lên nhẹ nhàng kéo tay Sở Văn, muốn an ủi hắn, kết quả lòng bàn tay Sở Văn toàn mồ hôi, và hai tay đều vô cùng lạnh lẽo.

A Ninh mới biết Sở Văn vừa phải trải qua tình huống như thế nào.

Sở Văn thở phào một hơi sau đó, nhìn lại cây cầu bạch ngọc đó một lần nữa, lòng còn sợ hãi nói: "Dưới cây cầu bạch ngọc đó, toàn bộ đều là đầu người chết.

Tôi thấy mấy cái đầu người vừa mới đặt ở tầng trên cùng, là của thuộc hạ của anh ta." Sở Văn chỉ vào Sử Hà nói: "Những thuộc hạ bị nhện gặm mất đầu, tất cả đầu của họ đều còn nguyên vẹn, được đặt hết xuống dưới cầu.

Những con nhện kia đã làm gì vậy?

Số lượng đầu người bên dưới có lẽ lên đến hàng vạn, có cái đã mục nát, có cái bị đóng băng sau đó, bây giờ vẫn giữ nguyên hình dạng trước khi chết." Trần Bì A Tứ kỳ lạ nhìn Sở Văn nói: "Tâm trí cậu cực kỳ kiên định, nếu thằng béo kia bị trúng chiêu, tôi có thể hiểu được, nhưng tại sao cậu cũng bị oán khí xông vào tâm trí chứ?" Sở Văn lắc đầu: "Chưa tận mắt chứng kiến, căn bản không thể tin được

oán khí trên cầu đó rốt cuộc nặng đến mức nào!

Tôi luôn cảm thấy không chỉ có oán khí, mà còn có một loại cảm giác khác..." Hắn nghiêng đầu cẩn thận nhớ lại cảm giác khi vừa lên cầu: "Một loại thôi thúc đặc biệt muốn nhảy xuống cầu, khi tôi đứng ở đó, tôi vẫn luôn dùng hết sức lực toàn thân để kiềm chế." Bàn Tử nghe xong, cũng vội vàng gật đầu nói: "Đúng đúng, tôi cũng có cảm giác đó, nếu không tin, ai có thể lên đó thử xem." Trần Bì A Tứ nhìn biểu cảm của Bàn Tử và Sở Văn, không thể không tin. "Vậy bây giờ phải làm sao, muốn rút lui thì chắc chắn không có cách nào rồi, phía sau là dây leo hoa xác chết, phải đề phòng nhện mặt người Lạc Tân có thể đột nhiên xuất hiện bất cứ lúc nào, bao gồm cả cái bóng đen vừa nãy đã giở trò ma quỷ trong hành lang." Hạo Thiên Chân nhíu mày nói.

Trần Bì A Tứ trầm ngâm một lát, nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Hay là buộc một sợi dây cho cậu, đi thử xem?" Hạo Thiên Chân giật mình: "Tứ A Công, tôi đi sao?

Chương 267

Sở Văn đi còn không được, bảo tôi đi chẳng phải là đánh giá cao tôi quá rồi sao?" Trần Bì A Tứ lắc đầu nói: "Tôi chỉ có một phỏng đoán, cứ thử đi.

Chỉ cần có gì bất ổn, tôi sẽ lập tức kéo cậu về!" Hạo Thiên Chân nhìn Sở Văn một cái, Sở Văn nhẹ nhàng gật đầu nói: "Có thể thử, nếu không thì chẳng lẽ cứ mãi ở đây, thấy điện thờ mà không vào sao?

Tôi nghĩ, con đường thực sự thông đến thiên cung, nằm trong điện thờ, đó chắc là cửa ải khó khăn cuối cùng của chúng ta." "Được!" Hạo Thiên Chân cắn răng, bảo Sử Hà phía sau lấy hai sợi dây nối lại buộc vào thắt lưng, rồi đi về phía cầu bạch ngọc.

A Ninh nhỏ giọng hỏi: "Hạo Thiên Chân đi, có ổn không?

Theo lý mà nói, cậu ấy là người có nhiều vấn đề trong đầu nhất, cũng dễ bị ảnh hưởng nhất, vạn nhất bị oán khí xông vào đầu, để lại di chứng thì sao?" Sở Văn lắc đầu nói: "Không biết, chỉ là cậu ấy từ nhỏ vẫn luôn được người khác bảo vệ.

Nếu thực sự buông lỏng để cậu ấy trưởng thành, tiềm lực cuối cùng của Hạo Thiên Chân là không thể lường trước." Hai người đang nói chuyện, thấy Hạo Thiên Chân bước lên cầu bạch ngọc.

Đồng thời, cậu ta hít một hơi thật sâu, hai tay run rẩy bám vào cầu bạch ngọc nhìn xuống dưới!

Thân thể Hạo Thiên Chân run lên mạnh sau khi nhìn thấy cảnh tượng dưới cầu bạch ngọc!

Sau đó cậu ta lập tức quay đầu nói: "Sở ca, anh nói không sai, những cái đầu người dưới đó gần vạn cái, người của các thời đại đều

có, thậm chí có cả một số người hiện đại!" Hạo Thiên Chân đứng trên cầu hét xong, cũng phát hiện ra điều không đúng. "Ơ?

Sao tôi lại không nhận tác động và quấy nhiễu của oán khí?" Cùng lúc đó, Sở Văn và những người khác cũng có chút chấn kinh.

Đúng vậy.

Hạo Thiên Chân cũng đã nhìn thấy những cảnh tượng đó, nhưng tại sao ngoài việc có chút kinh hãi ra, cậu ta lại không bị oán khí mạnh mẽ khống chế, mà còn có thể quay đầu nói chuyện với mọi người?

Trần Bì A Tứ gật đầu nói: "Quả nhiên là như vậy.

Dưới oán khí cường đại, chỉ có người có tâm trí đơn thuần thiện lương nhất mới có thể bước lên, như tôi ư?" Ông lão nhìn Sở Văn đang phiền muộn, cười lắc đầu: "Hoặc là tâm tư tôi quá phức tạp, hoặc là tôi ra tay tàn nhẫn, mạng người trên tay vô số, cho nên khi đối mặt với oán khí, mới bị thao túng tâm trí." Sở Văn nhìn Trần Bì A Tứ, thầm nghĩ, thì ra đây là mục đích mà Chú Ba gọi ông lão này.

Đối với thế giới dưới lòng đất, ông ta hiểu biết nhiều hơn bất kỳ ai khác. "Vậy là, tôi vì quá phức tạp, không đơn giản như vậy, nên mới bị oán khí thao túng sao?" Sở Văn do dự một lát sau đó, lại một lần nữa bước lên cầu.

Bàn Tử vội nói: "Ấy!

Ấy, làm gì vậy, Hạo Thiên Chân đơn thuần, thực ra là ngu ngốc thôi, Sở ca tranh giành cái gì chứ!" Khoảnh khắc tiếp theo, Sở Văn bước lên cầu bạch ngọc, kề vai đứng cùng Hạo Thiên Chân.

Lần này khác với lần trước, hắn thực sự không bị oán khí thao túng, toàn bộ ánh mắt đều tràn đầy vẻ thanh tỉnh.

Bàn Tử mắt tròn miệng há: "Sở ca..." A Ninh thấy Sở Văn ở trên đó không sao, không khỏi thở phào một hơi cười nói: "Cái người này,

bây giờ có một kỹ năng mới, đó là giả ngu tuyệt đỉnh, chắc giả ngu đến mức những oán khí kia cũng ngu thật rồi!" Chốc lát sau đến lượt Trần Bì A Tứ chấn kinh! "Không!

Không thể nào, chỉ có tâm tư thuần khiết nhất mới có thể không bị oán khí xâm thực, cậu ta không thể làm được." Trần Bì A Tứ ngay lập tức nhớ lại cảnh tượng Hoa Hòa Thượng dùng súng chỉ vào đầu Sở Văn, sau đó ánh mắt Sở Văn không chứa bất kỳ cảm xúc nào, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai chém đứt đầu Hoa Hòa Thượng.

Sở Văn đứng trên cầu bạch ngọc, lần này mới bắt đầu nghiêm túc nhìn xuống dưới cầu!

Quả nhiên đúng như Hạo Thiên Chân đã nói.

Phía dưới cầu bạch ngọc có lẽ là Uông Tàng Hải mô phỏng kiểu sông hào thành để tăng thêm vẻ uy nghiêm cho đại điện chính của hoàng cung phía sau.

Dưới cầu ban đầu hẳn là nước sông!

Nhưng ở một nơi cực kỳ lạnh lẽo như vậy, căn bản không thể sử dụng nước chảy.

Uông Tàng Hải cũng không có năng lực lớn đến mức dẫn nước Thiên Trì Trường Bạch Sơn vào đây, nên ông ta đã dùng một cách khác thường.

Dùng máu!

Dưới cầu có rất nhiều đầu người hoặc bị đóng băng trong máu, hoặc trôi nổi trên mặt máu, tóm lại tất cả đều bị đóng băng.

Trên mặt băng máu chất chồng rất nhiều đầu lâu.

Nhìn kiểu tóc có vẻ như là của những khách du lịch bị mất tích khi đi bộ đường dài ở Trường Bạch Sơn, có cả năm sáu cái đầu người

tươi mới nhất của đám thuộc hạ của Sử Hà.

Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi lạnh nói: "Sở ca, ở đây hẳn cũng là khu vực hoạt động của những con nhện mặt người đó, chúng ta tốt nhất nên cẩn thận một chút.

Mặc dù không biết chúng vận chuyển đầu người vào đây rốt cuộc có phương pháp thần bí gì, nhưng nhất định có chỗ quái dị." Sở Văn cũng đang thắc mắc đây.

Chẳng lẽ những con nhện mặt người Lạc Tân khổng lồ kia là được nuôi dưỡng nhân tạo sao?

Đem đầu người chết chất đống ở đây, là một loại tập tính nào đó của chúng, hay còn nguyên nhân khác?

Sở Văn chậm rãi lắc đầu nói: "Tôi bây giờ không thể khẳng định, nhưng thi thể mà chúng ta gặp ở hoa xác chết đều không có đầu, những cái đầu lâu của những người đó chắc chắn đều ở dưới này." Hai người đứng trên cầu bạch ngọc một lát, phát hiện không có nguy hiểm đặc biệt nào, thế là sau khi đi xuống cầu nói: "Ngoài việc cẩn thận nhện mặt người Lạc Tân có thể đột nhiên nhảy ra từ bất kỳ góc nào, còn phải cẩn thận cái bóng quỷ kia.

Chương 268

Dù nó có đi theo chúng ta cũng không có cách nào khác, chúng ta phải đi đến điện thờ phía sau cầu bạch ngọc xem sao." Hạo Thiên Chân cũng nói: "Cho nên tôi đề nghị mọi người che mắt lại, đừng nhìn xuống dưới cầu, sau đó mỗi người chúng ta đặt tay lên vai người phía trước, đợi đến khi hoàn toàn qua khỏi cây cầu đó, rồi hãy từ từ mở mắt ra." A Ninh biểu thị không có vấn đề gì, chỉ có Sử Hà cảm thấy hơi không ổn.

Tôi đều nhắm mắt lại rồi, chẳng phải là giao tính mạng cho Sở Văn và Hạo Thiên Chân hai người đó sao?

Vào lúc như vậy, chỉ cần một loạt đạn, những người còn lại e là sẽ chết hết dưới tay Sở Văn.

Ai ngờ cái nghi ngại này vừa mới lộ ra một chút biểu cảm, Trần Bì A Tứ đã cười lạnh một tiếng nói: "Sử tiên sinh, ông thực sự nghĩ rằng tôi suốt đường đều sợ đám thuộc hạ phía sau ư?" Sắc mặt Sử Hà tối sầm lại, rồi cười gượng nói: "Lão gia tử, ông nói vậy, chẳng lẽ ông căn bản không sợ khẩu súng trong tay tôi sao?" Trần Bì A Tứ đột nhiên ha ha cười lớn!

Sử Hà nhìn Trần Bì A Tứ cười, cũng cười theo.

Đột nhiên, tiếng cười của Trần Bì A Tứ dừng hẳn, ông ta sầm mặt lại nói: "Nếu Sở Văn muốn giết người, thì những khẩu súng của đám thuộc hạ kia đều không kịp rút ra đâu." Sử Hà cười khẩy một tiếng: “Ồ?” Lời vừa dứt, hắn cảm thấy có gì đó rơi trên da đầu mình, sau đó trên tường cung phát ra tiếng “đang” giòn giã.

“Có thứ gì!” Sử Hà chợt quay đầu nhìn lên tường cung, thấy một vệt sáng bạc lóe lên rồi rơi xuống đất, phát ra tiếng hạt châu lăn lóc.

Đến khi hắn quay đầu lại lần nữa, tất cả thủ hạ đều đã chĩa súng vào Trần Bì A Tứ!

"Đừng động!" "Lão già!

Buông ra!" Thì ra lúc nãy tầm nhìn của đám thủ hạ đều bị những hạt châu gang trên tường cung ảnh hưởng, khi quay đầu lại, họ phát hiện bàn tay khô khốc của lão già đang nhẹ nhàng siết lấy cổ Sử Hà.

Trần Bì A Tứ khẽ nhếch môi nói: "Trong hoàn cảnh này, nếu lão già này muốn giết người thì chẳng tốn chút sức lực nào, vì vậy tốt nhất là mày nên bỏ cái vẻ hợm hĩnh dưới đất kia đi, ngoan ngoãn đi theo sau đít lão già này thì hơn." Sử Hà trợn tròn mắt, không thể tin được một lão già gần đất xa trời như Trần Bì A Tứ lại có tốc độ nhanh như vậy.

"Lão già này một đêm có thể giết tối đa một trăm năm mươi bảy mạng người, cho nên đừng có lấy cái tính khí của mày ra mà thử!" Trần Bì A Tứ từ từ buông tay khỏi cổ Sử Hà.

Bàn Tử nhìn lão già nãy giờ cứ giả vờ yếu đuối, kết quả chưa đến cửa bảo điện đã đột nhiên ra tay một chiêu, mẹ nó chứ, ngầu vãi!

Sở Văn cũng nhìn Trần Bì A Tứ và cảm thấy hơi thú vị.

Lão già này kiêu căng ngạo mạn lắm, y có thể nhẫn nhịn Sở Văn là vì Sở Văn thực sự đã khiến lão già này tâm phục khẩu phục trên suốt chặng đường.

Nhưng sau khi tên Sử Hà này quá mức kiêu ngạo, mặt bạo lực trong tính cách lão già không thể kìm nén được nữa, đã mấy lần y lén lút đề nghị với Sở Văn nên loại bỏ cái lũ ruồi bám đuôi phía sau này.

Nhưng Sở Văn đều không đồng ý.

Bởi vì giữ lại đám người đó, chẳng khác nào có thêm những phu khuân vác miễn phí, những người giao hàng di động.

Con đường của Sở Văn quá gian nan, dẫn đến việc lương thực hay vật tư đều cực kỳ thiếu thốn, may mắn là có những người này.

Trong túi của họ có đầy đủ trang bị, vũ khí, lương thực.

Nếu giết hết, ai sẽ mang số trang bị đó cho mọi người?

Hiện tại hai bên chưa hoàn toàn trở mặt, một khi đã trở mặt thì lúc đó thu dọn cũng chưa muộn.

Sau khi bị Trần Bì A Tứ bất ngờ ra tay một chiêu, sắc mặt Sử Hà thay đổi như tắc kè hoa, lúc xanh, lúc đỏ, lúc lại đen sì, hắn nhìn Bàn Tử nói với vẻ rất hào hứng: "A Ninh này, lần nào ông chủ phái người ra cũng có chiêu hay hết nhỉ, cái thằng nhóc da mặt có thể thay đổi đủ màu sắc trong nháy mắt, nếu mình mà học được cái bản lĩnh này thì có thể trốn thoát và ẩn nấp cực đỉnh luôn." Nói một lát, Sử Hà gật đầu: "Được, làm theo cách của anh, nhưng tôi phải đi trước!" Sở Văn cười nói: "Đương nhiên có thể!" Thế là tất cả mọi người không chậm trễ nữa, bảo điện ở phía đối diện, lòng ai nấy đều hân hoan.

Khi mọi người đang thu dọn đồ đạc xếp hàng, Trần Bì A Tứ đến bên Sở Văn nói: "Sở tiểu đệ, lão già này có một câu hỏi, và một lời thỉnh cầu." Sở Văn nhìn y nói: "Ông cứ nói đi." Thật ra Sở Văn vốn không mấy ưa Trần Bì A Tứ, nhưng sau khi vào mộ đạo, lão già này dường như biến thành một người khác, luôn nhìn y với vẻ suy tư, rồi lại giúp y vào những thời khắc quan trọng, khiến Sở Văn hơi thay đổi cách nhìn về y.

"Trước hết là câu hỏi." Trần Bì A Tứ do dự nói: "Cậu đã làm gì mà có thể an toàn đặt chân lên cầu ngọc trắng?" Sở Văn khẽ cười một tiếng: "Hồi ông, Hạo Thiên Chân sở dĩ có thể đứng trên cây cầu đó là vì tâm địa lương thiện.

Còn lý do tôi có thể đứng trên cây cầu đó là vì tôi khiến nó trở nên đáng sợ hơn cả những oán khí kia." Trần Bì A Tứ ngẩn người:

“Không thể nào, những oán khí đó đều đã tích lũy hàng ngàn năm oán niệm của vạn người, sao có thể...” Kết quả là giây tiếp theo, y thấy mắt Sở Văn từ từ thay đổi, con ngươi đen kịt, nhưng đồng tử đỏ tươi, giống như mắt rắn của động vật máu lạnh.

Lão già giật mình, run rẩy chỉ vào Sở Văn kinh ngạc nói: “Nguyên... nguyên... nguyên lai là ‘Bất Tường’ trong truyền thuyết, người mở ra ‘vị’ đó!” Sở Văn nghe xong lời đó, đồng tử của y lập tức trở lại bình thường, đồng thời y cũng kinh ngạc nhìn Trần Bì A Tứ nói: “Ông biết ‘Bất Tường’ ư?

Là một trong hai người đó sao?” Ngay từ lúc Sở Văn mới xuyên không đến đây, hệ thống đã nói với y rằng chỉ có hai người biết thân phận của y.

Sở Văn vẫn luôn nghĩ là Tiểu Ca hoặc Chú Ba.

Nhưng không có, Chú Ba có nhận ra y hay không thì không xác định được, nhưng Trần Bì A Tứ dường như lại biết một số điều?

Khi nghe Trần Bì A Tứ nói “Bất Tường, người mở ra ‘vị’ đó”, Sở Văn trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

“Tôi là người mở ra ‘vị’ sao?” Sở Văn nhìn Trần Bì A Tứ nói: “Ông lão, ông biết gì sao?” Trần Bì A Tứ hiển nhiên cũng kinh ngạc, y đánh giá Sở Văn từ trên xuống dưới một hồi lâu mới khẽ mở miệng nói: “Sở dĩ lão già này biết về ‘Bất Tường’ là vì đây là bí mật thần bí nhất, cũng khó hiểu nhất trong Lão Cửu Môn của chúng tôi.” Sở Văn hít sâu một hơi.

Trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên lại liên quan đến Lão Cửu Môn sao?

Vậy thì sau khi tiếp tục đi xuống, tình tiết Sa Hải sẽ xảy ra sao?

Không đợi lâu, Trần Bì A Tứ tiếp tục nói: “Bí mật này trong Cửu

Môn, cũng chỉ có lác đác vài người biết, ngay cả ông nội của Hạo Thiên Chân là lão Ngô, tôi cũng không chắc là ông ta không biết." Lúc đó, Bàn Tử hét lên: "Sở ca, nhanh lên, tôi đã chuẩn bị xong rồi, tôi với Hạo Thiên Chân một trước một sau, đưa tôi qua cầu ngọc trắng đã rồi hãy nói tiếp." Sở Văn và Trần Bì A Tứ nhìn nhau.

"Chút nữa, đưa qua cầu đã." Sau đó Hạo Thiên Chân đi trước, Sở Văn đi sau, hai mươi tư người như một đoàn tàu, người sau bám vào vai người trước, từng người một bước lên cầu ngọc đá trắng.

Chương 269

Tất cả mọi người đều nhắm chặt mắt, không dám mở ra.

Sợ rằng lỡ có ai đó mở mắt, nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng dưới cầu, sẽ lập tức bị oán khí xâm chiếm tâm trí, rồi nhảy xuống cầu.

Nhưng tâm lý sợ hãi của con người vĩnh viễn nằm ở sự không biết.

Giống như chơi bungee vậy, mở mắt nhìn xuống vực sâu vạn trượng, dù trên người có đeo khóa an toàn, nhưng người ta vẫn sẽ sợ hãi.

Nhưng nếu nhắm mắt lại, không cho phép nhìn xuống, thì tám mươi phần trăm người ta sẽ cảm thấy sợ hãi hơn rất nhiều khi không nhìn thấy.

Bởi vì tôi có thể kiểm soát mọi bộ phận của cơ thể, nhưng không thể kiểm soát bộ não của tôi.

Khi mở mắt, con người dùng lý trí để phán đoán, dùng sự thật để phán đoán, nhưng khi mắt nhắm lại, trong đầu chỉ còn lại ảo ảnh.

Mắt vừa nhắm lại, tai sẽ đặc biệt nhạy bén.

Những âm thanh bình thường không nghe thấy, giờ đây đều có thể nghe thấy hết.

“Sở ca, Tiểu Tam Gia, hai đứa giúp tôi canh chừng với, tôi thấy trên đầu mình cứ có tiếng lách tách lách tách, xem xem có phải con Nhân diện liêm quái dị kia không...” Bàn Tử vừa nhắm chặt mắt, vừa bất an hét lên.

“Câm mồm, đừng làm loạn quân tâm!” Bàn Tử không biết có nghe

thấy không, dù sao khi đi trên cầu, hắn cứ cảm thấy xung quanh mình toàn là ma quỷ đang nhìn hắn một cách hung ác, thỉnh thoảng lại có ác quỷ muốn xông lên cắn một miếng.

Sợ đến nỗi Bàn Tử vừa đi vừa run rẩy.

"Đừng ai nói gì nữa, nếu thật sự có nguy hiểm, Sở Văn sẽ giải quyết." A Ninh cau chặt mày, cô ở cuối đội, khoảng cách với Sở Văn cũng gần nhất, vì vậy cảm giác an toàn hơn những người khác.

"Ê ê ê!

Không, không, tôi không làm loạn quân tâm, nghe thấy không!

Thật sự trên đầu có thứ gì đó!" Bàn Tử chân tay lạnh ngắt, hắn thật sự nghe thấy trên đầu có thứ gì đó.

Sau đó, hắn nghe thấy Sở Văn phía sau đột nhiên hét lên: "Hạo Thiên Chân, nhanh chân lên, nhanh chóng vượt qua cầu ngọc trắng!" Tất cả những người đang nhắm mắt trong lòng đều thót tim.

Hỏng rồi, hỏng rồi, tại sao tự nhiên lại phải nhanh chóng vượt qua cầu ngọc trắng?

Chắc chắn là có nguy hiểm rồi!

Trong số đó có một thủ hạ của Sử Hà tâm trí không đủ kiên định, đột nhiên nghe thấy bên tai có tiếng thở nhẹ, có hơi ấm truyền từ tai trái sang, dường như có một cái miệng đang từ từ tiến đến gần tai trái.

Người đó hét lớn một tiếng, không màng đến việc hai tay bị người phía trước và người phía sau bám chặt vai, hắn lảo đảo bước sang phải một bước, đồng thời bỗng mở bừng mắt, sau đó nhìn sang bên trái thì chẳng có gì.

Nhưng bên trái dưới cầu có vô số đầu người, đang trợn tròn mắt kinh hoàng nhìn chằm chằm hắn.

Trong số những đầu người đó, có người mẹ già ở quê, người vợ ly hôn, và cả cô con gái mới tám tuổi của hắn, giờ đây tất cả chỉ còn là những cái đầu người, đang kêu gào dưới cầu ngọc trắng...

"Con ơi!!

Mẹ khổ quá!!"...

"Cha ơi, cứu con!!"...

"Đồ quỷ chết tiệt, ngươi cũng tới rồi sao, hi hi hi!"...

Không biết là ảo giác hay âm thanh chân thực đang va đập không ngừng trong đầu người đó.

"Á Á Á!" Hắn hét lớn một tiếng, trực tiếp nhảy xuống khỏi cầu, rơi mạnh xuống mặt băng của dòng sông máu dưới cầu ngọc trắng, đầu vỡ máu chảy.

Chẳng biết sống chết thế nào, tóm lại máu tươi cứ thế tuôn trào không ngừng từ mũi và miệng hắn.

Thực ra ngay khi người vừa nhảy khỏi cầu ngọc trắng buông tay khỏi vai người phía trước.

Một bầu không khí hoảng loạn đó đã trực tiếp nhanh chóng lan rộng trong lòng tất cả những người đang nhắm mắt.

Chỉ nghe thấy Sở Văn hét lên: "Đừng hoảng, mọi người đều an toàn!" Nhưng lúc đó, ngoài Bàn Tử, A Ninh và vài người khác ra, có bao nhiêu người có thể nghe lọt tai lời của Sở Văn?

Có người cảm thấy bàn tay vẫn đang đặt trên vai đột nhiên rụt lại, trong lòng hắn lập tức sinh ra rất nhiều ảo ảnh.

Xong rồi!

Chẳng lẽ Nhân diện liêm lại xuất hiện sao?

Cái bóng đen đó đã lôi người phía sau đi đâu?

Vào lúc này, thứ được kiểm nghiệm không phải ý chí, mà là sự tin tưởng vào Hạo Thiên Chân và Sở Văn.

Chương 270

Đáng tiếc, sự tin tưởng là thứ phẩm chất quý giá nhất mà thời đại này đang thiếu thốn. ...

Cảm nhận bàn tay trên vai đột nhiên rụt lại, người đó không thể nhịn được nữa, hai tay cũng rời khỏi vai người phía trước, đồng thời siết chặt súng xung kích trong tay, mở bừng mắt: "Cái gì?" Giây tiếp theo, hắn nhìn thấy những cái đầu lâu dưới cầu, đồng thời sắc mặt người đó chợt đờ ra, giơ súng trong tay bắn xối xả vào đám đầu lâu dưới cầu.

Vừa bắn, hắn vừa cố gắng trèo qua cầu ngọc trắng nhảy xuống!

Sở Văn thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ không ổn, dao ngọc tím lại trong tay, hắn chợt tiến lên hai bước chém đứt hai tay người đang bắn súng.

Sau đó thấy người đó không hề có ý định tỉnh táo lại, dường như không cảm thấy chút đau đớn nào ở hai tay, hắn cứ thế lao xuống khỏi cầu, cuối cùng ngã rầm xuống lớp băng của dòng sông máu, toàn thân run rẩy hai cái rồi ngừng thở.

Phản ứng dây chuyền do hai người có ý chí không kiên định nhất gây ra đã nhanh chóng lan rộng trong đám đông.

"Ai bắn súng?

Tại sao lại bắn?

Có nhện sao?" "Mọi người đừng mở mắt, có thể là chẳng có gì đâu." "Ngu rồi sao, chẳng có gì mà lại bắn súng à?" Thế là, lại có bốn người khác trong cơn hoảng loạn ôm tâm lý may mắn, nghĩ rằng: mình nhìn một cái, chỉ nhìn một cái thôi.

Nếu thật sự không có gì, thì mình sẽ tiếp tục nhắm mắt đi tiếp.

Kết quả là trong chớp mắt.

Tất cả đều bị oán khí xâm thực thần trí.

Trong chốc lát, có người cười ha hả, có người nhảy múa, có người quỳ xuống đất không ngừng dập đầu, đủ mọi hành vi kỳ quái đều xuất hiện!

Sở Văn lạnh lùng hét lên: "Kẻ nào mở mắt, giết!" Nói xong, con dao trong tay y cũng không chút lưu tình, gần như mỗi nhát một người, sau khi giết xong, Sở Văn tiện tay nhặt lấy ba lô và súng của họ cho vào chiếc nhẫn trên tay trái.

Hạo Thiên Chân lúc này vừa dẫn Bàn Tử, Thuận Tử và những người khác xuống khỏi cầu, quay đầu lại, chỉ thấy trên cầu ngọc trắng hỗn loạn một trận, tiếng súng, tiếng la hét thảm thiết, cùng những tiếng cười quái dị không rõ từ đâu hỗn loạn thành một mớ.

Sử Hà nhắm chặt mắt lăn xuống khỏi cầu, quay đầu lại, chỉ thấy hiện tại phía sau hắn chỉ còn lại năm người, mười mấy người còn lại đều ở trên cầu, như phát điên.

"Thủ hạ của tao đúng là đồ phế vật, ngay cả nhắm mắt cũng không biết làm sao?" Bàn Tử mắng Sử Hà tới tấp.

"Tôi... tôi..." Sử Hà trong lòng hổ thẹn, cũng không biết phải giải thích thế nào.

Từ khi vào Thiên Cung, hắn mới nhận ra sự tự tin, tự tôn mà hắn vẫn giữ gìn hằng ngày thật đáng buồn cười biết bao.

"Vậy giờ phải làm sao?" Thuận Tử ngây ngô nhìn lên cầu hỏi.

"Có thể làm sao được, giờ trên đó toàn bắn súng loạn xạ, thằng Hạo Thiên Chân là đứa duy nhất có thể lên cầu bên mình mà lỡ trúng

một viên đạn thì chắc chắn đi đời nhà ma. ...Cẩn thận!" Bàn Tử vừa nói, chợt lao về phía Hạo Thiên Chân và Thuận Tử, đẩy cả hai ngã xuống đất.

Gần như cùng lúc đó, một loạt đạn "tách tách tách tách tách" quét qua đầu, bắn ra một hàng vết nứt trên gạch ngọc trắng.

"Mẹ nó!

Tránh xa mấy thằng điên đó ra!" Bàn Tử sờ sờ đầu, thấy trên đầu không có vết thương, không khỏi thấy may mắn.

Đồng thời trong lòng hắn lo lắng cho Sở Văn, nhưng cũng biết nếu mọi người tiếp tục ở lại đó, lỡ bị bắn nhầm thì chỉ thêm loạn mà thôi.

Trong môi trường lạnh lẽo như vậy, nếu bị trúng đạn, thì tiếp theo sẽ phải đối mặt với vấn đề mất máu quá nhiều, vấn đề nhiễm trùng vết thương, làm bị thương một người có nghĩa là một người khác nhất định phải chăm sóc.

Như vậy, một viên đạn đã phế bỏ hai lực lượng chiến đấu, quan trọng hơn, tiếp theo không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

"Đi!

Chúng ta tránh xa một chút!" Bàn Tử vừa nói, vừa gọi Thuận Tử dẫn mọi người lùi lại một chút. ...Lúc này trên cầu, Sở Văn một tay kéo A Ninh bên cạnh, đồng thời muốn lập tức xuống khỏi cầu ngọc đá trắng.

Nhưng phía trước có gần tám chín người đều đã mở mắt, bị oán khí xâm thực thần trí.

Họ xông vào người bên cạnh, có người giơ súng, có người cầm dao trong tay, có người trực tiếp lao vào cổ người bên cạnh cắn xé một miếng thịt.

“Chúng ta đi nhanh!” Sở Văn lập tức hiểu rằng với nhiều người như vậy, không thể cứu được, chỉ có thể mặc kệ họ tự sinh tự diệt.

Kết quả vừa quay đầu lại nói xong với A Ninh, y thấy A Ninh cũng đã mở mắt, ngây người nhìn dòng sông máu với vô số đầu người dưới cầu...

“A Ninh!” Sở Văn lúc nãy chỉ lo nhìn cục diện, căn bản không biết cô đã mở mắt từ khi nào.

Chương 271

Sở Văn cũng không hiểu rõ về cây cầu ngọc trắng đó đến vậy.

Ai biết A Ninh tiếp theo sẽ có hành động gì.

Lúc đó, Sở Văn nghe thấy tiếng cò súng xung kích bên trái chuẩn bị bóp "cách tách".

Hắn chợt rút dao về hướng đó.

Sau đó thấy tay của một người cùng với khẩu súng đều bay lên không trung, nhưng người đó lại không hề có biểu cảm đau đớn nào, cứ thế lao thẳng vào Sở Văn, trong miệng hét lên: "Tao muốn chết!

Á á á!

Muốn chết!" Sở Văn lạnh mặt, một dao chém xuống đầu người đó.

Một vết máu ẩn hiện trên đầu người đó xuất hiện, sau đó từ từ nứt ra làm đôi.

Thực ra lúc nãy A Ninh vẫn luôn nhắm mắt, chỉ là càng ngày càng có nhiều người mở mắt, cô lo lắng Sở Văn bị những người đó làm bị thương, nên cũng vô tình mở mắt ra.

Sau đó, một cảnh tượng vô cùng kinh hoàng xuất hiện trong tầm mắt cô.

Cô nhìn thấy vô số đầu lâu dưới cầu đều hướng về phía Sở Văn, mỗi cái đầu lâu nhìn Sở Văn đều có ánh mắt khác nhau.

Có ánh mắt mang theo phẫn nộ, có ánh mắt mang theo khinh thường, có ánh mắt yêu sâu sắc, có ánh mắt lại ghét bỏ, trong dòng sông máu vô số đầu người cũng có vô số cảm xúc khác nhau.

“A Ninh!” Trong cơn hoảng loạn, cô nghe thấy có người gọi tên mình.

A Ninh nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy Sở Văn đứng trên cầu, toàn thân đẫm máu, trên người y có vô số vết thương và lỗ đạn.

Đồng thời, trên mặt y cũng không biết bị ai chém một dao, từ má trái, dưới mắt đến cằm, toàn bộ phần da thịt đều bị lột mất.

Cô thấy Sở Văn đang cười, Sở Văn nói với cô: “Cảm ơn cô, cô đã phản bội tôi, vì cô mà tôi mới trở thành ra nông nỗi này.

Nếu không dẫn theo nhiều người như vậy, tôi sẽ không chết.” “Hiện tại tôi chết rồi, cô vui rồi chứ, nhiệm vụ của cô đã hoàn thành...” Sở Văn vừa nói, vừa cười, cười một cách vô cùng thê lương, cười một cách vô cùng xót xa.

A Ninh từ từ lắc đầu: “Không, Sở Văn, nghe tôi nói, không phải như vậy, thật sự không phải như vậy.” Nhưng Sở Văn không ngừng lại, y vẫn cứ cười, cười, dường như muốn đi xuống dưới cầu, dường như đó mới là nơi y thuộc về.

“Sở Văn!

Đừng!” A Ninh vào khoảnh khắc đó, thấy Sở Văn toàn thân đẫm máu, cận kề cái chết, A Ninh dường như đột nhiên thông suốt.

Nước mắt cô không thể kiểm soát được nữa mà rơi xuống: “Tôi không phản bội anh, tôi từ trước đến nay chưa từng phản bội anh.

Hiện tại nếu đã như vậy, thì tôi cùng anh chết là được rồi.” Nói xong, cô chợt lao lên ôm lấy Sở Văn đầy thương tích đó, trực tiếp nhón chân hôn sâu lên môi Sở Văn.

A Ninh không ghét bỏ Sở Văn nửa khuôn mặt bị dao cắt, cũng không ghét bỏ Sở Văn toàn thân đẫm máu, vào khoảnh khắc đó, cô chỉ muốn mãi mãi ở bên anh, cùng anh.

Thực ra Sở Văn vừa chém một người đang phát điên xong thì muốn lập tức đưa A Ninh rời khỏi cầu ngọc đá trắng.

Kết quả vừa quay đầu lại, y thấy A Ninh lao về phía mình.

Sở Văn thầm nghĩ, tiêu rồi, A Ninh chắc cũng nhìn thấy ảo giác rồi, thế là phản ứng đầu tiên là dùng sống dao đánh ngất A Ninh, rồi cõng cô xuống cầu.

Kết quả là khi nhìn vào mắt A Ninh, Sở Văn hơi sững lại.

Bởi vì trong mắt cô không có sát ý, cũng không có sự điên cuồng, chỉ có sự quyến luyến và không nỡ vô bờ bến.

Trong lúc Sở Văn sững sờ như vậy, A Ninh đã lao vào lòng y, giây tiếp theo, y cảm thấy giữa môi răng có một chút hương vị ngọt ngào nhàn nhạt.

A Ninh lại hôn lên môi y.

Mặc dù Sở Văn biết rõ có lẽ cô lại nhìn thấy ảo giác, nhưng y không thể nhịn được mà muốn tham luyến một khắc ấm áp đó.

Chợt!

A Ninh khẽ cắn một cái vào môi dưới của Sở Văn, tuy nhẹ nhàng, nhưng để lại một vết máu nông.

Cũng vào lúc đó, cơn đau khiến Sở Văn tỉnh táo trở lại.

Y biết rằng thời gian lưu lại trên cầu ngọc trắng càng lâu, nguy hiểm sẽ càng nhiều, vì vậy y cắn răng, chợt ôm lấy A Ninh đang bị oán khí xâm thực, sau đó xoay người tránh một nhát chém không biết của ai, rồi vì hai tay đang ôm A Ninh, y chỉ có thể dùng chân đá người đó xuống cầu.

Sau đó Sở Văn thấy phía trước có hai người đang bắn súng loạn xạ vào chỗ tối.

Sở Văn nhanh chóng tiến lên, một cước đá vào mặt sau đầu gối của một người, đợi khi người đó quỳ một chân xuống đất, Sở Văn giơ chân còn lại lên, trực tiếp dùng một cú đá mạnh vào đầu người đó khiến hắn bất tỉnh.

Người còn lại phát hiện ra Sở Văn.

Chương 272

Hắn ta mặt mày hung tợn trực tiếp bắn vào Sở Văn, nhưng khẩu súng xung kích trong tay lại vừa hết đạn.

Thế là hắn lập tức rút dao từ bên hông ra, chợt lao về phía Sở Văn.

Sở Văn ôm A Ninh không được tiện cho lắm, chỉ đành nghiêng người tránh, cũng vào lúc đó, y vô tình lại nhìn xuống dòng sông máu dưới cầu.

Nhờ thị lực kinh người, Sở Văn lại nhìn rõ những cái đầu người dưới cầu đang từ từ biểu cảm, có đầu người thậm chí bắt đầu từ từ di chuyển trên mặt băng của dòng sông máu.

Sở Văn trong lòng kinh hãi!

Lẽ nào tôi ở trên cầu quá lâu, giờ cũng bắt đầu xuất hiện ảo giác rồi sao?

Giây tiếp theo, y thấy dưới những đầu người đó, trong mũi, trong mắt, trong miệng, đều chui ra những con nhện con dày đặc, từng đàn từng đàn nhện con dường như bị tiếng động lúc nãy đánh thức.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn lên, toàn bộ dòng sông máu, tất cả những cái đầu người hóa ra đều là ổ nhện con.

"Tôi biết tại sao những con Nhân diện liêm đó lại thu thập đầu người..." Giây tiếp theo, Sở Văn chợt xoay người, lớn tiếng hét vào Bàn Tử đã xuống khỏi cầu: "Chạy mau!

Mau chạy về bảo điện!

Nhanh!" "Sở ca vừa mới hét à?

Chắc không phải cũng bị ảo giác rồi chứ." Bàn Tử đứng tại chỗ

nhìn Sở Văn đang ôm A Ninh nói: “Cậu phải nhanh chóng chạy xuống chứ!” Trần Bì A Tứ mí mắt giật giật nói: “Chạy!” Nói xong, lão già lập tức xoay người, lao lên phía trên những bậc thang ngọc trắng không biết có bao nhiêu tầng phía sau.

“Ơ?

Lão già, sao ông cẩn thận thế!” Bàn Tử thật sự tò mò.

Hạo Thiên Chân và Thuận Tử hai người lập tức vác Chú Ba nói: “Bàn Tử, Sở ca chắc chắn đã thấy gì đó!

Nhanh lên, chạy!” Sau đó những người này nghe thấy tiếng hét của Sở Văn, lập tức quay đầu nhanh chóng lao về phía trên bậc thang đá ngọc trắng!

Thuận Tử quay đầu nhìn Sở Văn vừa chạy xuống khỏi cầu ngọc trắng hét lên: “Sở ca!

Anh thấy gì vậy!?” Sở Văn ôm A Ninh, vừa chạy vừa hét: “Nhện!

Vô số nhện con dày đặc!

Những cái đầu người đó thực ra là ổ trứng của nhện, điều đáng sợ nhất dưới cầu ngọc trắng không phải oán khí, mà là đám nhện bị đánh thức kia!” Sau đó Thuận Tử dùng đèn pin trong tay chiếu về phía sau Sở Văn!

Hắn thấy cầu ngọc trắng không còn là cầu ngọc trắng nữa, mà là cầu ngọc đen!

Bởi vì toàn bộ mặt cầu đã bị nhện con bò kín mít, những người lúc nãy mở mắt, đang ở trong ảo giác vẫn chưa chết hẳn, giờ đây sống không bằng chết.

Họ đang điên cuồng la hét, nhảy nhót tại chỗ, nhưng nhanh chóng toàn thân đã bị nhện con bò kín mít, sau đó chúng chui vào miệng, mũi,

tai, thậm chí cả chỗ không có mắt của họ, rồi cứ thế chui ra chui vào.

Rất nhanh.

Gần như chỉ trong năm sáu giây, tất cả những người đó đều biến thành một cái xác da người trống rỗng.

Sau khi nhện hút cạn toàn bộ da thịt nội tạng của họ, chúng lại từ những vết rách trên da, hoặc từ mắt bò ra, tiếp tục từ từ tràn về phía Sở Văn và những người khác!

Thuận Tử nhìn cảnh tượng đó, sợ đến mức hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa thì lăn xuống khỏi tầng bậc thang ngọc trắng phía trên.

"Anh Bàn!!

Phía sau có rất nhiều nhện con kìa!!" Thuận Tử quay người chợt bật chế độ chạy nước rút một trăm mét, vốn dĩ hắn ở phía sau Bàn Tử, nhưng trong chớp mắt, hắn đã vượt qua Bàn Tử năm mét rồi.

Bàn Tử giật mình: "Vãi chưởng, mày có tốc độ thế này mà làm lính quèn gì, ra đấu trường Olympic mà giành vinh quang cho đất nước đi!" Nói xong, hắn quay lại xem Sở Văn có theo kịp không.

Kết quả một bóng người trực tiếp vượt qua hắn, Bàn Tử sững sờ, bóng đen đó đã cách hắn rất xa.

"Sở ca có tốc độ biến thái hơn nữa!

Trời ơi, không phải phía trước có bảo điện, có minh khí gì sao, đến mức này sao mà khoa trương thế..." Bàn Tử vừa nói vừa nhìn xuống chân.

Sau đó tốc độ của hắn tăng vọt gần ba lần!

Bởi vì dưới chân hắn lác đác đã bị không ít nhện bao phủ, những con nhện đó đang nhăm nhe chui vào ống quần hắn!

"Sở ca, đợi tôi với!" Bàn Tử phát điên, một bước bốn bậc thang,

mặc kệ ai cũng không thể ngờ một đôi chân ngắn như vậy, lại có thể chạy nhanh đến thế!

Bậc thang ngọc trắng tổng cộng khoảng hơn chín trăm tầng.

Mặc dù không đếm kỹ, nhưng theo suy đoán của Sở Văn thì phải là chín trăm chín mươi chín tầng.

Chương 273

Dù sao con số chín trong cổ đại có ý nghĩa đặc biệt, các bậc thang dưới chân thiên tử đa số lấy số chín làm số đếm, chín trăm chín mươi chín bậc, tượng trưng cho việc chỉ thấp hơn trời một bậc.

Gần như cao bằng trời, nhưng lại không vượt quá.

Một hình thức biểu hiện khác của quyền uy vương giả được trời ban.

"Hô!

Hô!" Bàn Tử khó khăn lắm mới leo lên đến đỉnh bậc thang đá ngọc trắng, hắn cảm thấy hai chân mình như không còn tồn tại nữa, mềm nhũn, không còn chút cảm giác nào.

Đồng thời, tim hắn đập thình thịch loạn xạ trong lồng ngực, phổi dường như muốn nổ tung.

Cộng thêm không khí bên ngoài vốn lạnh lẽo, nên vừa hít vào đã ho sù sụ, mười lăm người may mắn sống sót nhất thời ho không ngừng.

Sở Văn đặt A Ninh xuống, mặc dù thể chất của y rất tốt, nhưng ôm A Ninh chạy xa như vậy một hơi, cũng suýt chút nữa thì mất mạng.

Hắn quay đầu nhìn lại hai lần, đám nhện con chạy không nhanh bằng con người, hiện tại mới chỉ bò đến giữa bậc thang ngọc trắng, nhưng bù lại số lượng nhện con thực sự quá nhiều.

Toàn bộ khu vực phía sau, giờ không còn là màu bạch ngọc Hán nữa, mà là một màu đen kịt.

Không biết có bao nhiêu nhện con!

“A Ninh!

A Ninh!

Tỉnh lại!” Sở Văn vỗ mặt A Ninh nói.

Thực ra A Ninh đã tỉnh từ sớm, không lâu sau khi xuống cầu đã tỉnh, nhưng vì chuyện vừa xảy ra trong ảo giác, cô không dám ngẩng đầu lên, chỉ đành giả vờ ngất xỉu.

Giờ thì không thể giả vờ được nữa, cô nhíu mày, đỏ mặt mở mắt ra.

“Vừa rồi...” A Ninh biết mặt mình giờ đã đỏ bừng vì lạnh, nên cũng biết mặt đỏ sẽ không bị nhìn ra.

“Vừa rồi không có gì.” Sở Văn chỉ nhìn thoáng qua một cái, xác định không có vấn đề gì sau đó mới yên tâm một chút.

Bàn Tử cố gắng đi hai bước trên đất, sau đó cẩn thận quỳ xuống đất.

Hắn thở hổn hển nói: “Không được, hô, không được rồi, hô hô, tôi không thể leo nổi một bước nào nữa.

Cái cầu thang quỷ quái này...

Nếu có một cái cầu thang vạn bậc, bảo tôi đi lên có thể lấy được bảo bối của Tần Thủy Hoàng, thì Bàn gia cũng không dám, mệt chết mẹ rồi.” Lúc đó, Sở Văn nói: “Chúng ta nhanh chóng tiến vào bảo điện, đám nhện kia ước chừng tối đa một phút nữa sẽ đến chiến trường!” Bàn Tử và Thuận Tử cùng những người khác nghe lời Sở Văn nói, tim gan tỳ vị thận đồng thời đều giật mình.

Bàn Tử tự thân vác quá nhiều đồ, Thuận Tử thì cõng một người!

Cả hai người đều không thể leo nổi nữa.

“Anh, em giúp anh một chút, anh không thấy mấy con nhện con đó

hung dữ thế nào à, lúc nãy khi đi qua chỗ những người đó, chúng trong nháy mắt đã hút cạn họ chỉ còn lại vỏ rỗng." Thuận Tử đi đến đỡ Bàn Tử, hai người chật vật cố gắng tiến về phía bảo điện.

Sở Văn sau khi xác định kỹ lại A Ninh thực sự không có vấn đề gì, mới giúp Hạo Thiên Chân đỡ Chú Ba cùng chạy về phía bảo điện.

Lúc nãy ở dưới bậc đá ngọc trắng, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh bảo điện, giờ đây leo lên bậc thang.

Mọi người mới có thể nhìn rõ.

Mặc dù tòa Thiên Cung này rất giống với những gì Trần Bì A Tứ nói, một tử cục, một Thiên Cung giả.

Nhưng xét về khí thế hoành tráng và bố cục bảo điện, một Thiên Cung giả mà còn có quy cách như vậy, Sở Văn gần như không dám tưởng tượng Thiên Cung thật sẽ trông như thế nào!

Từ bậc đá ngọc trắng đến cổng chính bảo điện ước chừng chỉ có một trăm mét!

Mấy người dìu dắt nhau, nhanh chóng đến cổng chính.

Dưới ánh đèn pin chiếu vào, trên mặt tất cả mọi người đều hiện lên một chút kinh ngạc.

Chỉ thấy xung quanh bảo điện bày rất nhiều đồ trang trí đặc biệt, trên đài nguyệt trước điện bày đỉnh đồng, rùa đồng, hạc đồng dùng để đốt hương trong các đại điển.

Trước điện có đá ngự lộ khắc song long hí châu, bên trong điện bảo tọa cửu long bằng vàng và bình phong được đặt trên một bệ đá vàng cao khoảng 2 mét, và được đặt giữa sáu cây cột vàng tà long.

Tất cả mọi thứ đều phù hợp với quy cách kiến trúc thời Minh Đại.

"Cái đó, Sở ca, tôi, tôi chưa từng đến Cố Cung Bắc Bình.

Cung điện trước mặt này so với Kim Loan Điện của cái lão hoàng đế kia có gì khác không?" Thuận Tử ngây ngô nhìn bảo điện.

Chương 274

Hắn bị khí thế chấn động, suýt chút nữa quên mất phía sau có một đám lớn nhện đen sắp đuổi tới.

Trần Bì A Tứ lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Đại thể nhìn có vẻ tương đồng, nhưng thực tế lại khác xa lắm.

Kiến trúc ở đây so với đại điện hoàng cung thật sự luôn toát ra một mùi tà ma ngoại đạo." Lão già nói rất đúng.

Sở Văn sau khi vào trong cũng khẽ nhíu mày.

Y cũng không biết tại sao, nhưng bên trong dường như lạnh lẽo hơn những nơi khác.

Tất cả mọi thứ trước mặt đều bị bao phủ trong băng sương, khắp nơi đều mục nát và tàn phá, đỉnh đồng trước điện cũng vậy, rùa đồng cũng vậy, thoạt nhìn thì không có gì, nhưng nhìn kỹ lại, trên mặt chúng lại được khắc những biểu cảm chỉ con người mới có.

Vì vậy nhìn tổng thể đều âm tà.

Bàn Tử thấy vào thời khắc quan trọng như vậy, những người khác lại cứ nhìn chằm chằm bảo điện mà bàn luận mãi không dứt, hắn lập tức sốt ruột nói: "Đi, đi, đi!

Kệ tà môn hay không tà môn!

Bọn mình đều là trộm mộ, đâu phải khảo cổ, biết nhiều thế làm gì.

Giờ đám nhện phía sau sắp đuổi tới rồi, chúng ta nhanh vào trong, rồi đóng cửa lại nghĩ cách mau lên!" Mọi người sau khi vào điện môn, lập tức xoay người hợp lực đóng cửa bảo điện lại!

Nhưng cánh cửa điện đã lâu năm, khắp nơi mục nát hư hại, chỉ

vừa dịch chuyển hai cái, lập tức đổ sập nửa cánh.

Tiểu Ca lập tức dùng dao rạch lòng bàn tay, rải đều máu lên chỗ chấn song cửa.

"Sắp bị tóm rồi, chúng ta chỉ có thể tìm xem có đường hầm bí mật nào thông đến Thiên Cung thật không.

Nếu không tìm được trong thời gian quy định, tất cả chúng ta sẽ biến thành vỏ da người hết!" Thuận Tử sốt ruột đi lại loạn xạ trong đại điện.

Trong điện có những cây cột son, có bậc thang vàng, có ngai rồng vàng, và tất cả những chiếc màn trướng cùng bình phong mục nát hư hại được bày xung quanh.

Chỉ là không có vật phẩm lớn nào, ngay cả một món đồ nhỏ có thể mang đi cũng không có.

Bàn Tử tức đến nỗi kêu la oai oái: "Mấy con quỷ nghèo kiết xác này, chắc là đã tiêu hết tiền vào việc trang trí Thiên Cung và hại người rồi.

Trong điện chẳng có món đồ nào đáng giá, chỉ có một cái ngai vàng rồng bằng vàng, chắc mẹ nó là mạ vàng thôi!" "Bàn Tử, giờ là lúc tìm bảo bối à?

Mau nhìn xem chỗ này có cơ quan hay đường hầm bí mật nào không, không thì cho dù có ôm vàng khối cũng biến thành vỏ da người thôi." Hạo Thiên Chân mắng.

Bàn Tử ngẩn người: "Cái gì?

Vỏ da người gì?" Hạo Thiên Chân nói: "Nếu như chúng ta mà gầy, bị đàn nhện hút cạn, thì cái vỏ da đó cũng có thể đứng được, nhìn qua vẫn như một con người, nhưng sẽ khác.

Còn nếu là ông, thì thịt và nội tạng bên trong bị nhện hút hết, lớp da bên ngoài sẽ xẹp xuống, trông còn không bằng một con ma!" "Vãi chưởng!" Tóc gáy Bàn Tử dựng đứng cả lên.

Phải nói rằng, cách nói của Hạo Thiên Chân lại có tác dụng, Bàn Tử lập tức chạy tích cực hơn ai hết trong bảo điện!

Chết, cũng không ai muốn chết thảm đến vậy đúng không?

Sở Văn và Tiểu Ca thì đứng ở cổng điện, cả hai nhìn đàn nhện đen kịt phía trước đều cảm thấy hơi hoảng.

"Tìm nhanh lên!" A Ninh lướt mình lên ngai rồng vàng, sờ soạng ở chỗ tay vịn.

Giây tiếp theo, đồng tử Sở Văn chợt co rút!

Y thấy đàn nhện con đến sớm nhất đối mặt với máu của Tiểu Ca lại hơi sợ hãi, khẽ lùi lại một chút, nhưng ngay sau đó bị đàn nhện phía sau tràn tới bao phủ, những con nhện con phía sau xô đẩy những con nhện phía trước trực tiếp tiếp xúc với máu của Tiểu Ca.

Sau đó không biết những con nhện đó ra sao, những con nhện còn lại giẫm lên xác đồng loại tiếp tục không ngừng tràn vào bên trong điện về phía tất cả mọi người!

Thấy tình huống này, Sở Văn trong lòng biết rằng, huyết mạch từng vô cùng hiệu nghiệm này e rằng cũng không còn chút ưu thế nào nữa.

Y khẽ lùi nửa bước nói: "Tiểu Ca, hiện tại cơ thể cậu đã hồi phục được bao nhiêu rồi?" "Đại khái khoảng tám phần." Tiểu Ca thấy những con nhện con trong chốc lát đã tràn đầy đài nguyệt của bảo điện và đang tràn về phía mọi người, y cũng cảm thấy hơi bất lực.

Sở Văn gật đầu, hét lên với Sử Hà phía sau: "Trong túi đồ của người có súng phun lửa hóa lỏng không?" Sử Hà do dự một lát rồi lập

tức nói: “Không có!

Nhưng tôi có nhiên liệu, có thể tạo ra tường lửa!” “Được!

Nhanh lên!” Sở Văn lập tức gật đầu.

Năm thủ hạ còn lại bên cạnh Sử Hà lập tức cởi quần áo trên người, đổ nhiên liệu lên đó rồi “phụt” một tiếng châm lửa.

Trước mặt mọi người và đám nhện con xuất hiện thêm một tầng tường lửa, độ cao của ngọn lửa đạt đến đầu gối Sở Văn!

“Số lượng nhện thực sự quá nhiều, tôi sợ thứ này không có tác dụng!” Hạo Thiên Chân lúc này đã ở bên cạnh Sở Văn, trong đồng tử của y phản chiếu ngọn lửa, cũng như vô số nhện con bên ngoài tường lửa.

Chương 275

Sở Văn lúc này không còn nhìn chằm chằm vào đám nhện đó nữa, mà bắt đầu quan sát khắp nơi trong bảo điện, nói: "Bất kể có tác dụng hay không, vẫn phải thử, dù có thể cản trở thêm nửa phút cũng tốt." "Bên này không có gì bất thường, những vật này đều phủ đầy băng sương, hoàn toàn không thể di chuyển." Giọng A Ninh truyền đến từ phía ngai rồng.

"Tôi bên này cũng không tìm thấy cơ quan nào!" Thuận Tử và Bàn Tử một nhóm, miệng thở ra hơi trắng xóa vì lạnh.

"Đều không có gì hết à?" Sở Văn nhìn về phía Tiểu Ca: "Tiểu Ca, cậu có ấn tượng gì về nơi này không?" "Không..." Tiểu Ca nói: "Hoàn toàn không có ấn tượng gì." Nhìn biểu cảm phức tạp của Tiểu Ca, Sở Văn trong lòng gần như có thể hoàn toàn xác định đại điện đang ở đây chỉ là một Thiên Cung giả mà Uông Tàng Hải dùng để hố những kẻ trộm mộ.

Bởi vì nếu là Thiên Cung thật, thì Tiểu Ca chắc chắn sẽ có ấn tượng.

Từ xa đột nhiên truyền đến tiếng lách tách lách tách.

Sở Văn biết chắc chắn một phần đám nhện con bò nhanh nhất đã chạm vào tường lửa, trong mũi y gần như ngửi thấy mùi protein cháy khét.

"Tất cả mọi người che miệng mũi lại, cẩn thận nhện có độc!" Sở Văn lập tức hét lên.

Bởi vì nếu những con Nhân diện liêm đó đẻ ra nhện con, thì trong máu của chúng chắc chắn cũng có kịch độc, mặc dù mỗi con nhện rất nhỏ, nhưng không chịu nổi số lượng lớn.

Cộng thêm sự bốc hơi của lửa, vạn nhất có độc, thì Bàn Tử, Thuận Tử, A Ninh và những người khác đều sẽ chết!

Cùng với tiếng lách tách lách tách phía sau ngày càng dày đặc.

Sử Hà buông tay khỏi ống tay áo đang che miệng mũi hét lên: "Tường lửa sắp không trụ nổi nữa rồi!" Hét xong, hắn lập tức che miệng lại lần nữa!

Làm sao đây!

Làm sao đây!

Làm sao đây!

Đây là lần đầu tiên trong đời Sở Văn gặp phải cảnh tượng bất lực như vậy.

Chuyến đi đến Thiên Cung lần này, thực sự là lần hung hiểm nhất từ trước đến nay, khi chưa vào Thiên Cung, Tiểu Ca đã bị thương, Bàn Tử cũng mấy lần hiểm chết hụt, Sở Văn cũng suýt chết trong hang băng Thiên Trì.

Trên đường đi, bắt đầu liên tục có người chết, khó khăn lắm mới tìm thấy vực băng, Hạo Thiên Chân nếu không có Kỳ Lân Kiệt, thì giờ đã chắc chắn biến thành người đưa tang rồi.

Nếu đây không phải chế độ địa ngục, thì Sở Văn cũng không biết thế nào mới gọi là chế độ địa ngục.

Bàn Tử quay đầu nhìn nhìn tường lửa lác đác gần như sắp bị đàn nhện nhấn chìm.

Hắn không khỏi trợn tròn mắt: "Mẹ nó, Bàn gia tôi đi nam xông bắc, nhện già nhiều lắm, nhện mẹ của chúng cũng bị Bàn gia này giết mấy con rồi, giờ bảo Bàn gia biến thành vỏ rỗng à?

Mơ đi!" Vừa nói, hắn quay đầu nhìn vị trí của mọi người.

Chỉ thấy A Ninh đang sờ soạng gần ngai rồng đó, Bàn Tử nhìn thấy ngai rồng, chỗ mà chủ mộ dùng để ngồi, hắn lập tức tức giận bùng lên.

Ba bước thành hai bước, hắn đi đến trước ngai rồng!

"Cái thằng hoàng đế yêu quái khốn nạn, muốn lấy mạng tao à?

Được thôi, tao có chết cũng phải làm cho mày không dễ chịu!" Bàn Tử vừa nói vừa dùng một cước đá mạnh vào ngai rồng!

"Oanh!" Một tiếng vang lớn!

Ngai rồng đổ sập vào bình phong phía sau, gây ra một loạt sụp đổ!

"Ơ?" Mắt Bàn Tử chợt nhìn thấy vết hằn mà ngai rồng để lại trên mặt đất sau khi đổ sập, ngay sau đó hắn đột nhiên lớn tiếng hét lên với Sở Văn: "Sở ca!

Chỗ này có đường hầm bí mật!" Sở Văn vừa mới hất mấy con nhện con lác đác rơi xuống từ bảo đỉnh, nghe thấy tiếng của Bàn Tử, lập tức quay đầu chạy tới!

Chỉ thấy sau khi ngai rồng đổ xuống đất, toàn bộ gạch ngọc trắng trên nền đều vỡ tan tành, lộ ra một tấm sắt bên dưới!

"Bàn Tử!

Cậu lập đại công rồi!" Sở Văn trong lòng mừng rỡ!

Hóa ra là ở đây!

Nếu không đẩy ngai rồng ra, thật sự sẽ không tìm thấy đường hầm bí mật lại nằm bên dưới!

"A!

Tôi lại lập công à?" Bàn Tử cũng cười ha hả: "Lật đổ cái lũ yêu quỷ thần rắn của xã hội phong kiến này, đây là điều một tiểu tướng

cách mạng như tôi nên làm chứ gì...” Vừa nói, hắn thấy Hạo Thiên Chân và Sở Văn hai người chạy đến, hơi nâng ngai rồng nặng nề lên một chút!

Á!

Á!

Chương 276

Một trận tiếng la hét thảm thiết dữ dội truyền đến.

Hai người chưa kịp dùng sức, một thủ hạ của Sử Hà vì cầm quần áo vỗ đánh nhện, vô tình để một con nhện cắn vào tay, lập tức hắn đau đớn hét lớn, đồng thời nửa người dường như tê liệt, mắt trợn trắng, trực tiếp ngã xuống tường lửa!

Như vậy là đã tạo ra một lối đi cho những con nhện vốn dĩ bị tường lửa tạm thời chặn lại!

Trong nháy mắt, vô số nhện con theo thân người đó tràn qua tường lửa, chỉ cách Sở Văn và những người khác ước chừng chưa đầy ba mét!

Mắt Sử Hà trợn tròn, con ngươi đảo qua một cái!

Hắn lập tức tạt nửa chai nhiên liệu đang cầm trên tay lên người một thủ hạ phía trước!

Đồng thời dùng bật lửa châm lửa cho người đó hét lên: "Giúp tôi chặn lại ba mươi giây!" Trên người người đó lập tức bốc lên ngọn lửa, hắn chợt quay người, trợn tròn mắt nhìn chằm chằm Sử Hà.

Sử Hà hoảng hốt dùng súng chỉ vào hắn nói: "Đừng loạn, vợ con mày đều trong tay tao, giúp tao sống sót, tao sẽ cho mày đi nước ngoài sống tốt!" Trên mặt người đó không biết là phẫn nộ hay bất lực, chỉ thấy hắn gầm lên một tiếng về phía Sử Hà, sau đó mang theo ngọn lửa toàn thân chợt lao vào đàn nhện, ôm lấy thân người đang ngã trên tường lửa.

Sau đó một trận tiếng kêu ai oán lại vang lên, lối đi tạm thời xuất hiện trên tường lửa, lại bị một người lửa sống động chặn lại.

Trần Bì A Tứ nhìn Sử Hà, không biết ông ta đang nghĩ gì.

"Xong chưa?" Thuận Tử lúc này không có thời gian để ý Sử Hà hung ác đến mức nào, càng trải qua nhiều trận chiến, hắn càng thấy nhiều phụ nữ trẻ em ôm bom trong lòng, vì vậy thấy một người lửa cũng không khiến hắn xúc động bao nhiêu.

Còn Thuận Tử thì thấy con nhện con kia lại độc đến vậy, bị cắn nửa người đã không thể cử động được, hắn lập tức lùi lại hai bước.

Sở Văn và Hạo Thiên Chân lúc này cũng đã nâng hoàn toàn ngai rồng lên, dọn sạch những mảnh gạch bạch ngọc vỡ nát trên bề mặt tấm sắt bên dưới.

"Gạch bạch ngọc Hán bị đông cứng quá giòn, một khi va chạm, hầu như đều nứt vỡ thành những khối đá nhỏ.

Nếu không, chúng ta thật sự sẽ rất khó tìm thấy tấm sắt." Sở Văn vừa nói, vừa sờ soạng xung quanh tấm sắt một hồi: "Tìm thấy rồi!

Bên dưới có một cái chốt ẩn!" Sở Văn tay sờ vào một chỗ lõm xuống ở cạnh tấm sắt, sau đó y và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, dùng sức nâng lên.

Tấm sắt lại không hề nhúc nhích! !

Bàn Tử đi tới, đứng trên tấm sắt, nhảy mạnh hai cái, khiến tấm sắt kêu "đông đông" vang vọng.

Sở Văn tai động đậy, nói: "Bên dưới rỗng, có thể là do bị đóng băng quá lâu, khe hở đều đóng băng rồi.

Bàn Tử cố lên!

Nhanh nhảy lên!" Mắt Bàn Tử trợn tròn nhìn chằm chằm đàn nhện, hai chân hắn tê dại cũng mặc kệ.

Chỉ sau năm giây, đàn nhện tràn tới phía sau đã dập tắt hoàn toàn

tường lửa!

"Sở ca!!

Nhanh lên!

Nhanh lên!" Thuận Tử sốt ruột lao lên nhảy cùng Bàn Tử, kết quả hắn vừa nhảy lên, sau đó bị Bàn Tử dùng mông đẩy ngã quỵ xuống bên cạnh.

Hắn cũng chẳng quan tâm, tiếp tục bò lên tấm sắt nhảy nhót.

"Hạo Thiên Chân!

Sở ca!

Hai chúng ta cùng dùng sức!" Bàn Tử sau khi xuống khỏi tấm sắt, đẩy Hạo Thiên Chân ra, vận khí trầm đan điền, cùng Sở Văn mỗi người nâng một bên, hai người hét lớn một tiếng!

Tấm sắt đó thật sự đã được nâng lên!

Bên dưới lộ ra một cái hang sâu tối tăm!

Vừa nâng tấm sắt lên, một luồng gió lạnh thấu xương lập tức ập đến từ hang sâu, Bàn Tử toàn thân run rẩy: "Chỗ bên dưới này lạnh thế, lẽ nào là âm phủ địa phủ?" Sở Văn trong lòng nghĩ: Chẳng trách nhiệt độ ở bảo điện lại thấp hơn những chỗ khác, hóa ra bên dưới rỗng, dường như thông đến một nơi khác!

Nhưng hiện tại tình huống khẩn cấp, không thể nói nhiều, y hét vào Hạo Thiên Chân và A Ninh: "Nhanh lên!!

Xuống dưới!" Hạo Thiên Chân nhìn hang động sâu không thấy đáy nhất thời có chút do dự: "Bên dưới sâu không thấy đáy, trượt xuống lỡ đâu ngã chết..." Bàn Tử một tay ôm Hạo Thiên Chân, đẩy y vào trong hang sâu nói: "Ngã chết cũng tốt hơn là biến thành vỏ da người!" Nói xong, người thứ hai từ trong hang sâu nhảy xuống, trong hang

vọng lại tiếng Bàn Tử hét "A!" Sử Hà sớm đã rục rịch muốn thử rồi, hắn biết Bàn Tử nói đúng, lúc này nếu không xuống, thì cứ ở lại trên đó mà làm cái xác da người thôi, sau khi Bàn Tử nhảy xuống, Sử Hà lao tới, ôm đầu rồi theo sau!

A Ninh, Trần Bì A Tứ và những người khác lần lượt nhảy xuống!

Hai thủ hạ cuối cùng của Sử Hà muốn tranh nhau nhảy vào, kết quả Thuận Tử mỗi người đá một cước ra, lúc này, căn bản không thể bận tâm đến lễ nghi khiêm nhường, ai ở lại cuối cùng, người đó càng thêm một tầng nguy hiểm!

"Sở ca, ôm Chú Ba đi trước!

Chương 277

Nhanh lên!" Thuận Tử hét vào Sở Văn.

Mắt thấy hai thủ hạ kia sau khi bị Thuận Tử đá ra, trong nháy mắt toàn thân đã bị nhện bò kín mít, nhưng Sở Văn giận dữ nói: "Sức lực không đủ, không kéo được tấm sắt này, mau lăn xuống đi!" Thuận Tử cắn răng, ôm Chú Ba đang hôn mê nhảy xuống.

Sở Văn mắt thấy những con nhện đó chỉ còn cách mình chưa đầy nửa mét, thậm chí còn có thể nhìn rõ lông tơ trên mấy con nhện con phía trước!

Thời gian không chờ đợi ai!

Sở Văn dùng hết sức lực toàn thân, ôm tấm sắt nâng lên đỉnh đầu.

Sở dĩ y ở lại cuối cùng, là vì ngoài y ra, không ai có thể nâng tấm sắt nặng như vậy, nếu tấm sắt không bịt kín hang sâu, thì mấy người kia dù có chạy thoát xuống dưới, đám nhện đó cũng sẽ từ trong hang sâu đuổi theo!

Sở Văn đỉnh tấm sắt trên đỉnh đầu, không chút do dự trượt xuống!

Vào khoảnh khắc rơi xuống đó, Sở Văn dường như nhìn thấy trong đàn nhện, bóng đen cổ xưa đầy oán linh đó chợt lóe lên trong bảo điện...

Bóng đen đó lóe lên, Sở Văn trong lòng ngứa răng căm hận!

"Cái thứ quỷ quái này, hết lần này đến lần khác muốn hại chết ta!

Đường hầm mê cung cũng vậy, dụ dỗ ta lên cầu ngọc trắng mà không chút phòng bị cũng vậy!

Tốt nhất mày hãy bám theo đi, đợi khi ta làm rõ mọi chuyện, sẽ

cho mày về chỗ của mày!" "Rầm!" Một tiếng vang lớn!

Sở Văn tay nắm chặt tấm sắt ổn định đặt nó lên chỗ rãnh của gạch bạch ngọc Hán trên đỉnh đầu!

Trong lòng y cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy, đám nhện con đó tuyệt đối không thể đuổi theo được.

Đối với Sở Văn mà nói, những con Nhân diện liêm khổng lồ kia còn tốt hơn một chút, dù sao mỗi con một, mục tiêu lớn, cũng rõ ràng hơn một chút.

Nhưng những con nhện con này thì quá đau đầu.

Chúng tràn lên dày đặc, ai cũng sẽ cảm thấy da đầu tê dại!

Cùng với tấm sắt được đậy kín trên đỉnh đầu, Sở Văn buông tay khỏi chốt ẩn trên tấm sắt, đồng thời gió lạnh từ bên dưới ập đến, thổi vào mặt y đau như dao cắt.

"Không đúng!

Chỗ bên dưới đó, tại sao lại có gió?

Lẽ nào thông ra bên ngoài?" Sở Văn trong lòng vừa nảy sinh ý nghĩ đó.

Ngay sau đó y nhanh chóng trượt xuống khỏi hang sâu.

Trượt một hồi, Sở Văn biết độ dốc của đường trượt chắc chắn đã được tính toán kỹ lưỡng, góc độ khoảng bốn mươi độ.

Thuộc về độ dốc an toàn tuyệt đối!

Y cũng không biết ban đầu khi Uông Tàng Hải xây dựng Thiên Cung giả này, đã đào ra cái này dùng để làm gì.

Sở Văn trong quá trình trượt xuống thử sờ hai bên, vách hang hai bên đều phủ đầy băng sương, vừa chạm vào Sở Văn đã rụt tay lại.

Đại khái trượt trong hang sâu khoảng gần một phút, cả khuôn mặt y đều bị đóng băng tê dại.

Y mới nghe thấy tiếng của Bàn Tử và những người khác từ xa, dường như họ đang nói chuyện.

Sở Văn trong lòng nhẹ nhõm.

Xem ra nơi trượt xuống tạm thời an toàn.

Ở cuối hang sâu vốn dĩ tối tăm, đột nhiên xuất hiện một điểm sáng, Sở Văn trong lòng không khỏi tò mò, trực tiếp trượt ra khỏi cửa hang, va mạnh vào người Bàn Tử!

"Sở ca!

Hahaha!

Thế nào, tôi làm cái khiên thịt này được không?" Bàn Tử chìa tay kéo Sở Văn từ dưới đất lên, cười nói: "Bọn mình tìm thấy nơi rồi!

Phía trên là Thiên Cung giết người, còn đây mới là Thiên Cung tìm bảo bối chính hiệu chứ, hahaha!" Lực xung kích khi Sở Văn trượt xuống đã được lớp mỡ trên người Bàn Tử làm giảm đi không ít.

Sau khi nói lời cảm ơn với Bàn Tử xong, y đứng dậy, nhìn về phía trước, rồi ngây người tại chỗ!

".....Mẹ kiếp.....

Chương 278

Thật quá.....” Sở Văn ngây người nhìn kỳ cảnh trước mắt, mặc dù biết rõ Uông Tàng Hải là kẻ địch, nhưng y cũng không khỏi khâm phục tài năng của ông ta một cách sâu sắc!

Ngoại trừ Bàn Tử ra, tất cả những người khác cũng đều hướng về phía trước, miệng thở ra hơi trắng xóa, mặc dù ai nấy đều run rẩy ôm chặt cánh tay, nhưng vẫn không rời mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Theo lý mà nói, nơi này hẳn phải là một tầng sâu hơn của vực băng, sâu hơn rất nhiều so với Thiên Cung giả lúc nãy.

Nhưng điều đáng quý là ở đây lại có ánh sáng! !

Những tia sáng này xuyên qua từ đỉnh đầu mọi người, từng tia từng tia khúc xạ qua các tầng băng góc cạnh chiếu xuống.

Nếu nhìn từ mặt đất xuống thì không thấy gì, nhưng nhìn từ dưới lên, từng tia sáng không rõ ràng, nhưng lại thực sự tồn tại phản chiếu xuống.

Chiếu lên tòa Thiên Cung cổ kính u nhã trước mặt mọi người, xung quanh Thiên Cung không ngừng có khí lạnh trắng xóa bốc lên, khí lạnh cùng ánh sáng quanh co uốn khúc quanh Thiên Cung, khiến người ta dường như đang thực sự ở trên mây.

Như thể được xây dựng bởi bàn tay thiên nhân vậy.

Đài cao sừng sững trên mây, vươn thẳng tới trời xanh.

Lại chẳng thấy tường son gác tía, bên dưới lại không có đất.

Đỉnh hạc bồng bềnh khói sương, cùng lầu đài quanh co uốn khúc.

“Đây mới là Thiên Cung bản gốc chứ!” Hạo Thiên Chân không

khỏi khẽ lắc đầu, tâm trạng của y lúc này khó có thể diễn tả bằng lời.

"Thiên Cung, Thiên Cung, thật sự không được xây dựng trên mặt đất, mà xây dựng lơ lửng trên tầng băng!" Thuận Tử dùng sức véo đùi mình, cười ngây ngô "a a".

Trần Bì A Tứ, một ông lão gần trăm tuổi, lại thực sự có thể tự mình ngồi trước Thiên Cung mà Uông Tàng Hải, người đứng đầu về phong thủy thời Minh Đại đã dành cả đời tài năng để kiến tạo!

Phía dưới Thiên Cung là vực băng không biết thông đến đâu, trên đỉnh đầu thì là từng khối, từng khối tầng băng khổng lồ, từng tầng từng tầng băng đó khúc xạ ánh sáng ít ỏi từ bên ngoài chiếu xuống, cộng thêm hiện tại trên mặt đất đang là lúc mặt trời lặn.

Vì vậy toàn bộ Thiên Cung mang màu sắc chủ đạo là huyết sắc, lại vì trên đỉnh đầu có vô số tầng băng khúc xạ ánh sáng, nên màu sắc phụ là những đốm sáng rực rỡ ngũ sắc.

Cũng đúng, ánh sáng xung quanh Thiên Cung tùy theo thời khắc mỗi ngày khác nhau, mà hiện ra màu sắc cũng khác nhau!

Sở Văn hiện tại đứng trên tầng băng trong suốt tinh khiết, dưới chân là vực sâu vạn trượng, nhưng tầng băng dưới chân rất dày, e rằng dày mấy chục mét, vì vậy căn bản không cần lo lắng tầng băng bị nứt vỡ.

"Uông Tàng Hải không hổ là kỳ tài ngàn năm có một, có thể xây dựng Thiên Cung dưới từng tầng băng tự nhiên.

Mặc dù Thiên Cung nằm dưới lòng đất, nhưng lại lơ lửng trên vực sâu, xứng đáng là Thiên Cung không ai sánh kịp!

Lão ta còn lợi dụng quang học..." Trần Bì A Tứ trong lòng cũng không biết nên hình dung về kỳ nhân Uông Tàng Hải như thế nào.

"Từ thời Xuân Thu Chiến Quốc, trong Mặc Kinh do Mặc Tử của

Mặc gia viết, đã có những suy tư của người xưa về ánh sáng và việc tận dụng ánh sáng.

Không ngờ đến thời Minh triều, Uông Tàng Hải lại có thể vận dụng ánh sáng đến mức cực hạn, để tạo nên một Thiên Cung trên mây mỹ lệ đến vậy!" Sở Văn nói xong lời đó, không màng tiếp tục cảm thán, y nhìn khắp nơi, chuẩn bị tìm cách rời khỏi đây!

Kết quả lúc đó, Trần Bì A Tứ đột nhiên chỉ vào một bóng đen khổng lồ dưới Thiên Cung ở đằng xa, cau mày nói: "Kia, khụ khụ, kia là gì?" Sở Văn nhìn về phía Trần Bì A Tứ chỉ, ngay sau đó đồng tử co rút, y ngây người nói: "Kia... kia chẳng phải Côn Luân Thai sao?

Linh thai trời sinh đất dưỡng, Uông Tàng Hải lại xây Thiên Cung trên đó!" Khi Sở Văn nhìn thấy cái bóng đen khổng lồ dưới thiên cung, phản ứng đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn là: Côn Luân Thai!

Một trong những nhiệm vụ cấp hệ thống, đoạt được Côn Luân Thai, nhưng...

Nhìn cái bóng đen khổng lồ dưới thiên cung, nhất thời hắn có cảm giác như hổ vồ trời, không biết nên ra tay từ đâu.

Vì bây giờ cách thiên cung hơi xa, nhưng trong lòng ước tính theo tỷ lệ của thiên cung, Côn Luân Thai bên dưới e là phải lớn gần bằng một tòa nhà hai tầng.

Làm sao mà đoạt được đây? "Côn Luân Thai?" Trần Bì A Tứ đột nhiên nắm chặt cánh tay Sở Văn.

Nếu không phải da thịt hắn đã trải qua cải tạo từ thịt người thai nhi liên, e rằng móng tay của Trần Bì A Tứ có thể cắm sâu vào da thịt hắn: "Côn Luân Thai, linh thai trời sinh đất dưỡng, nguyên đầu long mạch sao?" "Đúng vậy, có khả năng lắm, nhưng phải đến gần xem kỹ mới biết được." Sở Văn gật đầu nói.

Thật ra, trong lòng hắn bây giờ bắt đầu tính toán xem Côn Luân Thai rốt cuộc có tác dụng gì, và làm sao mới có thể đoạt được nó đây? "Hèn gì, hèn gì Uông Tàng Hải không dùng bảo huyệt tam long hội tụ, lại dùng loại linh huyệt tam sát chi địa làm tử cục cho đạo mộ giả.

Thì ra dưới băng uyên lại có Côn Luân Thai, nơi linh khí trời đất hội tụ.

Trong cổ tịch có thứ gọi là Địa Sinh Thai, trải qua hàng vạn năm diễn hóa, một số Côn Luân Thai sẽ thành tinh, ví dụ như Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký được truyền rằng hóa ra từ đá!" Trần Bì A Tứ nhìn cách cục phong thủy xung quanh nói. "Ông già, ông lại tự lẩm bẩm một mình gì đấy?

Chương 279

Lôi cả Tôn Ngộ Không vào đây làm gì?

Bọn tôi đang đào mộ Đông Hạ hoàng đế, chứ đâu phải mộ Ngọc Hoàng Đại Đế đâu mà lắm chuyện thế, đi thôi!" Bàn Tử cười cười với Trần Bì A Tứ nói.

Sau khi vào mộ huyệt, ấn tượng của Bàn Tử về Trần Bì A Tứ cũng đã thay đổi chút ít.

Vì có một Sử Hà đáng ghét hơn, nên Trần Bì A Tứ ở mọi phương diện đều trở nên dễ nhìn hơn nhiều. "Không hiểu." Hạo Thiên Chân lúc này cũng đặt sự chú ý vào Côn Luân Thai dưới thiên cung ở đằng xa: "Trong phong thủy, Côn Luân Thai là bảo huyệt do trời định, khác với bảo huyệt phong thủy mà người ta cho là tốt.

Thiên hạ có biết bao vua chúa hoàng hậu cũng chôn trong long mạch, nhưng trong lịch sử, người duy nhất được ghi chép là chôn trong vị trí Côn Luân Thai chỉ có một, đó là vị hoàng đế kia!" "Ơ!" Bàn Tử nghe đến ngớ người: "Ghê gớm vậy sao?

Tuy tôi không có văn hóa gì nhiều, nhưng là con cháu Long Quân, tôi cũng biết một chút, chẳng phải hoàng đế ấy gì gì đó, cái người mà vũ hóa phi thăng gì gì đó sao..." Phan Tử, người nãy giờ vẫn cõng Tam Thúc và chưa mở miệng, lúc này trầm giọng nói: "Tuy tôi chưa từng thấy Côn Luân Thai, nhưng hồi còn đi lính ở Tây Tạng, tôi nghe người Tạng kể, dưới cái băng đấu khổng lồ ở núi Côn Luân, vài trăm năm trước cũng có người phát hiện Côn Luân Thai.

Thứ này có linh tính, nhưng dù sao cũng là trời sinh đất dưỡng, linh tính của nó không phải là nhân tính, mà là yêu tính." "Ừm?

Kể nghe xem?" Trần Bì A Tứ nghe vậy, lần đầu tiên nghiêm túc

đánh giá Phan Tử. "Đúng vậy, người Tạng ngày xưa kể, bên trong Côn Luân Thai không phải người, mà là yêu quái, gọi là Cổ Mặc Tát Sa.

Trong Tạng Kinh, đó là nơi luân hồi của một tà thần vô pháp vô thiên.

Các Lạt Ma địa phương sau khi phát hiện Côn Luân Thai, đã xây một ngôi miếu trên đó, gọi là Côn Luân Yêu Miếu, dùng để trấn áp tà thần Cổ Mặc, nhân lúc nó suy yếu, không cho nó luân hồi xuất thế." Phan Tử nhìn Côn Luân Thai, trong mắt không có một chút hưng phấn nào, ngược lại tràn đầy cảnh giác. "Rồi sao nữa?" Sở Văn cũng muốn từ đó mà hiểu thêm nhiều câu chuyện về Côn Luân Thai.

Phan Tử nghiêm mặt nói: "Các Lạt Ma cùng với một trong Cửu Tử năm đó ngày ngày trấn thủ ở đó, muốn độ hóa tà tính của Côn Luân Thai..." Bàn Tử đưa tay ra, cắt ngang lời Phan Tử: "Khoan đã, trong các hòa thượng lại có Cửu Tử à?

Chẳng phải Long Sinh Cửu Tử sao?" Trần Bì A Tứ trầm mặt nói: "Không hiểu thì nghe nhiều vào, ít xen mồm vào.

Hoạt Phật Tạng Giáo có chuyện Linh Đồng chuyển thế.

Mỗi một đời Hoạt Phật trước khi viên tịch, đều sẽ chỉ rõ mình đầu thai ở đâu, sau đó tất cả tăng lữ Lạt Ma lại đi đón Linh Đồng chuyển thế của Hoạt Phật về.

Nhưng vài trăm năm trước, vào thời Thanh triều, khu vực Tạng cống nạp cho quân Mãn Thanh.

Người Mãn Thanh vì muốn can thiệp vào tín ngưỡng của khu vực Tạng, tiện cho việc thống trị, nên đã đề xuất rằng Linh Đồng chuyển thế lúc bấy giờ phải do hoàng đế Thanh triều chỉ định.

Nhưng Đại Lạt Ma Tạng khu làm sao có thể cho phép Hoạt Phật

do hoàng đế Thanh triều chỉ định chứ?

Thế nên họ đã chơi một mánh khóe.

Vị Hoạt Phật đó trước khi lâm chung, đã chỉ ra chín đứa trẻ, đưa danh sách cho hoàng đế Mãn Thanh chỉ định.

Trong đó có tám Linh Đồng là để làm nhiễu loạn tầm nhìn, cho nên bất luận hoàng đế Mãn Thanh chỉ định đứa nào, Tạng Giáo đều có cách để Linh Đồng chuyển thế thực sự trở thành Hoạt Phật.

Tám Linh Đồng kia và Linh Đồng chuyển thế thực sự được người Tạng gọi là Cửu Tử.

Tám người này sau khi Linh Đồng chuyển thế trở thành Hoạt Phật, đã trở thành Hộ Pháp, danh tiếng chỉ đứng sau Hoạt Phật." Sau khi Trần Bì A Tứ nói xong, Bàn Tử bừng tỉnh ngộ, liên tục nói: "Chậc chậc, mấy ông Lạt Ma cũng thông minh phết nhỉ." Hạo Thiên Chân nhìn Phan Tử nói: "Phan Tử nói tiếp đi, một trong Cửu Tử Đại Lạt Ma tọa trấn Côn Luân Yêu Miếu, muốn trấn áp Côn Luân Thai, rồi sao nữa..." Phan Tử tiếp lời: "Lúc đó, Tạng khu đã chọn một trong Cửu Tử, cùng với chín mươi chín Lạt Ma ngày đêm tụng kinh trong Côn Luân Yêu Miếu để độ hóa tà tính của Côn Luân Thai.

Rồi ba năm sau, một ngày nọ, núi tuyết trên đỉnh Yêu Miếu xảy ra tuyết lở, cả tòa tháp yêu bị chôn vùi sâu dưới tuyết.

Đợi khi người Tạng từng chút một đào Yêu Tháp lên lại, thì các Lạt Ma bên trong đều đã chết, Đại Lạt Ma của Cửu Tử cũng chết.

Tất cả đều có màu xanh xám, như thể bị thứ gì đó hút khô thành xác ướp.

Trong thần thái của họ không còn một chút thần thánh nào, ngược lại còn có một cảm giác quỷ dị." "Rồi sao nữa?" Bàn Tử nhìn cái bóng đen Côn Luân Thai kia một cái, rồi lại nhìn Phan Tử, sự hưng phấn

ban đầu khi tìm thiên cung cũng dần nguội lạnh.

Phan Tử nói: "Chuyện này đã kinh động đến Hoạt Phật đương thời, người đích thân đến chỗ Yêu Tháp ở núi Côn Luân, phát hiện Côn Luân Thai đã biến mất, chỉ còn lại Yêu Miếu bị đổ nát trên vị trí Côn Luân Thai.

Người Tạng cho rằng Cổ Mặc Tát Sa đã hoàn thành luân hồi sớm, Tạng khu sắp loạn lớn.

Nhưng may mắn là Đại Lạt Ma của Cửu Tử đã dùng sinh mệnh của mình để trấn áp ở Côn Luân Thai, cũng khiến Cổ Mặc Tát Sa bị ảnh hưởng, làm trì hoãn đại loạn đến tận một hai trăm năm..." Thuận Tử lúc này mới xen lời: "Vậy nên sau đó hai năm Tây Tạng bị Anh quốc xâm lược, rồi tiếp theo là mấy lần tàn sát đẫm máu nữa, tất cả đều là vì Côn Luân Thai đó sao?" Phan Tử lắc đầu: "Không ai rõ nữa, tóm lại chuyện này được người Tạng truyền miệng, ở cung Potala cũng có ghi chép.

Còn về việc những cuộc chiến loạn và tranh chấp sau này có phải do cái gọi là tà thần Cổ Mặc Tát Sa ảnh hưởng hay không, thì không thể biết được." Nghe Phan Tử nói một hồi, mọi người lại có một cái nhìn khác về Côn Luân Thai dưới thiên cung.

Một lát sau, Sở Văn mở miệng nói: "Chuyện này không ai nói tốt được, Tạng giáo thì coi Côn Luân Thai là tà thần, Hán tộc lại coi Côn Luân Thai là long huyệt đệ nhất thiên hạ.

Giữa hai bên đều có một điểm chung, đó là xây kiến trúc trên Côn Luân Thai.

Nước của Tạng giáo khá sâu, bên ngoài thì tuyên bố Côn Luân Thai có yêu tính nên mới xây miếu trên đó, nhưng chưa chắc đã chỉ là một cách nói.

Có lẽ họ muốn cướp đoạt linh khí trời sinh của Côn Luân Thai, kết quả bị phản phệ cũng là điều có thể xảy ra." Trần Bì A Tứ nhướn mày nói: "Sở huynh đệ nói có lý.

Nếu Côn Luân Thai kia thực sự là trời sinh đất dưỡng, nhiều lắm thì có chút dã tính.

Chương 280

Một đám Lạt Ma vọng tưởng trấn áp vật của trời đất, bị phản phệ cũng là điều hợp lý.

Đã đứng trước phong thủy bảo địa đệ nhất thiên hạ, nếu không tận mắt đi xem thử, cả đời cũng không cam lòng." Mấy người đứng trên tầng băng, nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Muốn từ đây đến thiên cung, nhất định phải đi từ đường ván hai bên.

Cái đường ván ấy hẳn là đường ván được xây khi xưa tu sửa thiên cung, nhưng không biết đã bao nhiêu năm rồi, những chỗ dựa vào đường ván hai bên đã sớm bị hàn khí đóng một lớp băng dày.

Muốn đi qua đây, e là hơi khó. "Cái đường ván này đã đóng băng lâu như vậy, người giẫm lên có bị sập không?" Hạo Thiên Chân nhớ lại chuyện xảy ra ở Thiên Trì, trong lòng bồn chồn lo lắng.

Sở Văn lắc đầu: "Chắc là không đâu, đây là băng trọng lực, khác với băng ở lòng sông Thiên Trì của chúng ta.

Nguyên liệu của băng lòng sông là nước sông, bên trong có tạp chất và chứa rất nhiều bọt khí.

Nhiệt độ lòng sông cũng không quá thấp.

Nhưng băng trọng lực này được tuyết ngàn năm ép thành từng lớp, không chỉ ít tạp chất, mà nhiệt độ băng dưới lớp tuyết có thể xuống dưới 50 độ âm.

Ở nhiệt độ và độ tinh khiết này, độ cứng và mật độ của băng cực kỳ đáng sợ." "Vậy được rồi, chúng ta đi thôi, nhanh lên!" Bàn Tử nghe nói độ cứng không thành vấn đề, lập tức sốt ruột không chịu nổi.

Trần Bì A Tứ nói: "Đừng vội, chúng ta ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi đã.

Trượt xuống từ băng uyên đến giờ cũng lâu rồi, tuy đã phát hiện ra thiên cung thực sự khiến tinh thần tôi hưng phấn, nhưng một khi gặp nguy hiểm, mới nhận ra thể lực đã hao hụt nghiêm trọng." Sở Văn gật đầu, cảm thấy ông già nói đúng.

Mọi người ngồi khoanh chân tại chỗ, Bàn Tử lấy ra một túi lương khô nhặt được trong bảo điện trước đó.

Vốn là lương khô dự trữ đủ cho một người dùng năm ngày, giờ mười người chia nhau ăn, chỉ đủ lấp đầy bụng một chút.

Tay trái Sở Văn khẽ động, trong chiếc nhẫn của hắn có bốn năm cái ba lô nhặt được trên cầu bạch ngọc lúc trước.

Lúc nguy cấp, lương khô và trang bị trong đó đều dùng để cứu mạng.

Ước chừng nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng, mỗi người trong bụng ít nhiều cũng có chút đồ ăn, mọi người cảm thấy cũng không còn lạnh như lúc đầu nữa.

Bây giờ, tất cả thuộc hạ mà Sử Hà ban đầu mang theo đều đã chết trong bảo điện, một mình hắn, không còn chút tự tin và khí phách như lúc ban đầu nữa.

Sợ mọi người sẽ bỏ mặc mình, hắn liền lén lút chạy đến bên Bàn Tử nói: "Này, này Bàn huynh đệ, tôi muốn thỏa thuận một việc.

Chỉ cần đưa tôi ra ngoài, sau khi về đến mặt đất, tôi sẽ lập tức chuyển khoản một nghìn vạn, anh thấy..." Bàn Tử sốt ruột đẩy hắn ra nói: "Đi đi đi, ra chỗ khác mà đứng.

Lát nữa Bàn gia đây tùy tiện mò được một món bảo bối mang ra ngoài ít nhất cũng bảy tám trăm vạn.

Một mình ông, tôi đưa ra ngoài mà chỉ có một nghìn vạn?

Biến ngay!" Bàn Tử càng nói càng giận, chỉ vào mũi Sử Hà mắng: "Đừng, đừng tưởng tôi mấy thằng thổ phu tử ngày nào cũng lem luốc thì nghèo à?

Tôi nói cho ông biết!

Tôi tùy tiện đào một món đồ dưới gầm giường ra cũng không dưới năm mươi vạn đấy, đồ họ Sử!" Bàn Tử chỉ vào Trần Bì A Tứ: "Trấn đấu cả đời rồi, những món đồ cổ chưa ra tay ở nhà ông ta chất thành núi.

Ông lại đưa tôi một nghìn vạn?

Thôi đi!" Sử Hà mặt đỏ tai tía nhìn về phía A Ninh: "A Ninh, mau..." Bàn Tử sợ A Ninh mềm lòng, nên nói chen vào: "A Ninh, cái thằng khốn đó lúc đó còn bắt cô đi trước dò đường chịu chết đấy, cô đừng có quên chuyện đó." "Dù sao hắn cũng là nghĩa tử của ông chủ tôi... nên..." A Ninh lắc đầu.

Bàn Tử hận không thể một dao vỗ cho A Ninh tỉnh ra, vừa định tiếp tục khuyên A Ninh, ai ngờ A Ninh lại nói tiếp: "Nên là, để hắn lên đường ván dò đường trước cho chúng ta đi..." "!!!" Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, rồi sau đó cười ha hả: "Tốt tốt tốt, vậy làm theo lời cô A Ninh đi!" Sử Hà sắc mặt âm trầm nhìn A Ninh một cái, không ngờ A Ninh lại dám ra tay với hắn như vậy.

Sở Văn lúc này đứng lên nói: "Được rồi, mọi người nghỉ ngơi cũng gần xong rồi, chúng ta cũng nên chuẩn bị đi thôi.

Sử Hà, Sử tiên sinh, làm phiền anh rồi, xin mời!" Thuận Tử tiến lên, tịch thu toàn bộ ba lô trên lưng và khẩu súng trong tay Sử Hà, rồi cười nhìn hắn nói: "Mời đi, Sử tiên sinh.

Phía trước là thiên cung và minh khí, tôi sợ anh cầm súng thì không

thể cầm bảo bối được, nhanh lên." Sử Hà do dự vài giây tại chỗ, nhìn những lớp băng dày trên đường ván hai bên dẫn đến thiên cung, đột nhiên cúi đầu xông lên đó.

Trong mắt Trần Bì A Tứ mang theo chút ý cười, trong lòng vô cùng thoải mái.

Đám đạo mộ tặc này trở về đều không phải người tốt lành gì.

Nhịn lâu như vậy trên đường, ai ngờ lại đến lượt chúng nó thu dọn đám người này chứ?

Vai trò của hai bên đã hoán đổi rồi.

Sở Văn đứng trước Phan Tử nói: "Tam Thúc vẫn chưa tỉnh sao?" Phan Tử lắc đầu: "Chưa, nhưng Tam Thúc hơi thở ổn định, chắc không có vấn đề gì lớn." Sở Văn nói: "Hay là cậu cứ ở lại đây trông chừng Tam Thúc đi, đường ván trơn quá, tôi sợ..." "Không cần!" Phan Tử kiên định nói: "Tôi sẽ buộc Tam Thúc vào người, đi cẩn thận một chút.

Chương 281

Đã đến đây rồi, tuyệt đối không có chuyện không vào xem xét một chút nào đâu." Sở Văn khẽ liếc nhìn Tam Thúc trên lưng Phan Tử, trong lòng bắt đầu nghi ngờ.

Tam Thúc không phải đã tỉnh từ sớm rồi chứ?

Nếu không, Phan Tử coi trọng tính mạng Tam Thúc như vậy, không có sự đồng ý của ông ấy, Phan Tử tuyệt đối sẽ không liều mạng mang Tam Thúc đi cùng.

Đương nhiên, Sở Văn cũng không nói nhiều.

Sử Hà run rẩy bước lên đường ván.

Bên dưới đường ván là một không gian khổng lồ xám xịt.

Cả vòm băng như một cái bát trong suốt úp lên một vách đá dựng đứng.

Vô số thanh gỗ treo đầy băng nhọn chìa ra từ vách đá, đan xen vào nhau, tạo thành một cấu trúc giống như giàn giáo, chống đỡ tầng băng phía trước.

Dưới vách đá không nhìn thấy đáy, chỉ là một vực sâu đen kịt.

Sử Hà hai tay vịn vào thanh ngang trên đường ván, ngay sau đó một tiếng "cạch" giòn tan vang lên, gần năm sáu mét thanh ngang bị rung lắc liền gãy lìa, rơi thẳng xuống vực băng đen kịt bên dưới.

Hắn cũng sau khi đường ván rung lắc vài cái, lập tức nằm rạp xuống, không dám nhúc nhích. "Đi!" Sở Văn nhíu mày. "Không thể đi!

Đi nữa sẽ sập đấy!" Sử Hà hai tay dang ra, bám chặt lấy đường ván mà la lên.

Sở Văn gật đầu với Trần Bì A Tứ, sau đó Trần Bì A Tứ cổ tay khẽ động, một viên bi thép chính xác bắn vào phía trên da đầu Sử Hà, nói: "Không đi nữa, hậu quả tự chịu." Sử Hà quay đầu hung ác nhìn Trần Bì A Tứ, nhưng bây giờ cũng không có bất kỳ cách nào khác, hắn chỉ có thể cứng đầu bò về phía trước.

May mắn là tay vịn hai bên đường ván tuy hư hỏng nghiêm trọng, nhưng ván gỗ dưới chân có lẽ đã hòa vào tầng băng, nên khá kiên cố.

Trừ việc bất cứ lúc nào cũng có thể trượt xuống vực sâu không đáy, thì không có nguy cơ ván gỗ dưới chân đột nhiên đứt gãy.

Thấy Sử Hà đã đi khá xa trên đường ván, Sở Văn nói với Bàn Tử và Hạo Thiên Chân: "Chúng ta cũng đi thôi, nếu không sau khi mặt trời lặn, tầng băng thiếu đi sự phản xạ của ánh sáng, nơi đây sẽ trở thành một mảng đen kịt, e là sẽ có biến cố." Sau đó, Hạo Thiên Chân và những người khác lần lượt cẩn thận bước lên đường ván.

Vì quanh năm ở nhiệt độ thấp, trên đường ván khắp nơi đều đọng băng tuyết, chỗ đặt chân xám xịt.

Tuy biết rõ sẽ không đứt gãy, nhưng hàn khí không ngừng bốc lên từ vực sâu bên cạnh khiến lòng người sợ hãi.

Tổng chiều dài đường ván ước chừng hơn một trăm năm mươi mét, Sử Hà đi ở phía trước nhất đã bò được hơn một nửa.

Bàn Tử sợ độ cao, hoàn toàn không dám nhìn xuống.

Suốt dọc đường hắn lẩm bẩm theo phương pháp tự cổ vũ mà hắn nghe được từ các dì trong khu dân cư: "Tôi là nhất, tôi là giỏi nhất, tôi làm được, tôi làm được, tôi nhất định làm được..." Phan Tử cõng Tam Thúc trên người, khi xuống dưới, đã buộc chặt ông ấy vào người mình.

Phan Tử là lính nên thể lực không thành vấn đề, bò rất ổn định.

Khoảng mười lăm phút sau, hai chân Sở Văn lại dẫm lên tầng băng vững chắc, cảm giác vững chãi ấy một lần nữa dâng lên từ dưới chân.

Trong lòng hắn bỗng nhiên có một cảm giác hạnh phúc khó tả.

Sở Văn lắc đầu, thầm nghĩ trong lòng: "Con người ta, phải bước ra khỏi vùng an toàn.

Ngày thường đi trên đường bằng phẳng, ai cũng thấy không có gì đáng nói.

Giờ lại phải dẫm chân lên những dòng băng nguy hiểm như thế này, mới phát hiện ra đi trên đường bằng phẳng cũng là một loại hạnh phúc." "Sở huynh đệ, chúng ta đi thôi, Côn Luân Thai ở phía trước." Trần Bì A Tứ quay đầu, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn con đường ván hiểm trở vừa rồi, sau đó sải bước đi về phía thiên cung.

Lúc này, ánh sáng chiếu từ tầng băng lên thiên cung đã rất ít.

Mọi người đứng dưới chân thiên cung ngẩng đầu nhìn lên, thấy từng tầng băng vòm úp như cái bát trên đỉnh thiên cung.

Bàn Tử bật đèn pin, chiếu xuống bóng đen dưới chân thiên cung.

Tầng băng phía dưới dần chuyển thành màu đen, cái bóng khổng lồ bên trong mờ mịt không rõ.

Hình dạng của cái bóng rất kỳ lạ, không ra hình thù gì, cực kỳ quỷ dị, giống như phôi thai động vật bị đông cứng, đầu to một cách đáng sợ, toàn thân cuộn tròn lại, nhìn mà dựng tóc gáy. "Côn Luân Thai?

Thật sự có một cái bóng đen hình người sao..." A Ninh lấy tay che miệng kinh ngạc thốt lên: "Nếu theo như Phan Tử vừa nói, thứ này là nơi luân hồi của tà thần Cổ Mặc Tát Sa, vậy thì khó mà tưởng tượng được nó trông như thế nào." Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Tuy không biết Côn Luân Thai rốt cuộc là gì, nhưng chắc chắn không phải nơi

luân hồi của tà thần.

Côn Luân Thai tuy cực kỳ hiếm có trên đời, nhưng tuyệt đối không phải là duy nhất, đâu thể nào tất cả đều là Cổ Mặc Tát Sa chứ.

Tôi càng tin đây là hình thái sơ khai của sự sống được diễn hóa từ nơi linh khí của cả Trường Bạch Sơn hội tụ.

Chương 282

Đáng tiếc là tầng băng dưới chân quá dày, không có cách nào đi đến gần để xem xét được." Đúng lúc đó, Sở Văn đột nhiên mở miệng nói: "Cũng không hẳn vậy, chắc chắn có cách tiếp cận Côn Luân Thai.

Nhìn kìa!" "Gì cơ?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi, sau đó bị dọa nhảy dựng, vì trong một khe nứt của tầng băng nào đó dưới chân Côn Luân Thai, lại có một chấm đen nhỏ đang di chuyển rất nhanh.

Bàn Tử cũng nhìn thấy, vội vàng la lên: "Này, Côn Luân Thai thành tinh rồi sao?!" Chỉ thấy dưới tầng băng dưới chân mọi người, chấm đen kia nhanh chóng nhảy qua lại trên từng lớp băng vòm.

Trần Bì A Tứ nhìn cái bóng đen ấy, đột nhiên nói: "Sao tôi cứ thấy cái bóng đen này quen quen nhỉ!" Lúc này, Sở Văn trầm giọng nói: "Ông già, đương nhiên ông sẽ thấy quen, vì cái bóng đen kia không phải ai khác, chính là đồ đệ của ông, Diệp Thần!" Bởi vì Sở Văn thị lực tốt nhất, cho nên tuy qua tầng băng dưới chân không rõ ràng hắn chỉ có thể nhìn thấy một chút dấu vết mơ hồ, nhưng cũng rõ hơn người khác rất nhiều. "Diệp Thần!" Trần Bì A Tứ nhìn kỹ chấm đen nhỏ đó: "Sở huynh đệ, cậu không nhìn nhầm chứ?" "Tuyệt đối không nhầm được.

Sau khi thi biến, nó chẳng phải đã nhảy vào băng uyên sao?

Không biết từ đâu, nó lại đến gần Côn Luân Thai được.

Nếu nó có thể tiếp cận Côn Luân Thai, vậy tôi cũng có thể." Sở Văn lạnh nhạt nói.

Một khi hệ thống đã giao nhiệm vụ, vậy thì bất luận thế nào cũng phải hoàn thành.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn cung điện khổng lồ với những mái hiên rộng và xà ngang trước mặt nói: "Đi thôi, vào trước đã rồi tính." Nhưng Bàn Tử lại đứng yên tại chỗ không động đậy.

Sở Văn trong lòng tò mò, theo lý mà nói, Bàn Tử gặp tình huống cửa thiên cung ở ngay trước mắt thế này, sớm đã không nhịn được mà vác đồ nghề lên đường rồi, thế mà hôm nay lại không có bất kỳ động tĩnh nào. "Sở gia..." Bàn Tử khẽ gọi một tiếng Sở Văn, sau đó yết hầu hắn lên xuống: "Từ khi chúng tôi gặp con kim giáp cự xà trong mộ dưới biển, mỗi lần tôi thấy những cột trụ trước cửa cung điện thế này đều sẽ để ý xem những phù điêu rồng nổi trên đó là thật hay giả..." "Rồi sao?" Sở Văn thấy trong mắt Bàn Tử có một hàm ý không chắc chắn. "Nên là, nhìn những con tà long đa túc được khắc trên cột trụ kia, là thật..." Từ lần trước bị con kim giáp cự xà nuốt chửng vào bụng, Bàn Tử luôn bị ám ảnh bởi những thứ giống như loài côn trùng dài.

Rời khỏi mộ dưới biển đã lâu, thỉnh thoảng hắn vẫn mơ thấy mình ở trong bụng con cự xà đó, với những hình ảnh kỳ quái không thể thoát ra.

Sở Văn nhìn vẻ mặt Bàn Tử, bỗng nhiên hận không thể vỗ vào trán hắn một cái! "Hèn gì trong thiên cung này lại có nhiều trứng nhện đến vậy, Bàn Tử nói không chừng là du diên.

Mấy con du diên này thứ ưa thích nhất là nhện!!

Chuỗi thức ăn!

Quả nhiên Uông Tàng Hải thích chơi trò lớn!" Hắn chậm rãi quay đầu lại, thấy trên cột trụ thiên cung quả nhiên có hai con du diên khổng lồ đang bò, chúng như rắn ngẩng nửa thân lên, cuộn quanh hai cây cột lớn trước cổng cung điện.

Mọi người nhiều lắm chỉ có thể nhìn thấy cái cổ của chúng, tuy

không thấy đầu, nhưng trên tầng băng có bóng hình của hai cái càng lớn và xúc tu dài.

Vô số chân dài rủ xuống, hai con trùng khổng lồ cuộn quanh cột trụ bất động, dường như đang hấp thụ hàn khí thoát ra từ đáy vực sâu.

Trong ký ức, sau Vân Thiên Cung, sẽ gặp được thần hộ mệnh của hoàng tộc Đông Hạ, cũng là nguyên hình của tà long trong Cửu Long Sĩ Quan, Du Diên!

Nhưng từ lúc vào đây, Vân Thiên Cung và ấn tượng trong đầu hắn hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, suýt chút nữa đã quên mất loài sinh vật đáng sợ trong nguyên tác này!

Loài du diên này trong dân gian có một tên gọi, có nơi gọi là thảo hài để, có nơi lại nhầm lẫn nó với rết thành một loài.

Nói đơn giản hơn, là một con rết khổng lồ!

Cho đến tận bây giờ, ở một số vùng nông thôn phía Bắc vẫn có một quan niệm rằng, nhìn thấy du diên là điềm báo phát tài.

Bàn Tử chậm rãi lùi lại phía sau, miệng khẽ nói: "Con trùng dài này lại còn có thể nuốt nhả hàn khí, e là nó dựa vào Côn Luân Thai mà tu luyện ngàn năm thành tinh rồi..." Lúc này, những người khác cũng lần lượt chú ý đến con du diên đang nuốt nhả hàn khí trên cột trụ cung điện.

Trần Bì A Tứ lùi lại mấy bước, trong mắt tràn đầy kinh hãi: "Hèn gì trên đường chúng ta thấy rồng xoắn trăm chân của nước Đông Hạ, xem ra sau khi Đông Hạ bị Mông Cổ đánh bại, bị đẩy vào sâu trong Trường Bạch Sơn, thấy con du diên khổng lồ như thế này, đã thần thoại nó thành hóa thân của rồng!" "Bây giờ muốn vào thiên cung, nhất định phải đi qua hai cây cột trụ kia, không lẽ chúng ta nghĩ nó sẽ

để chúng ta an toàn đi vào sao!" A Ninh từ bên phải đùi rút ra một nắm tiền đồng tiêu nắm chặt trong tay. "Chỉ có thể giết chúng rồi mới tìm cách đi vào được." Sở Văn đối với du diên không cảm thấy sợ hãi lắm.

Dù sao, côn trùng chết dưới tay hắn cũng không thiếu một hai con. "Người khác trước tiên dẫn dụ một con, sau khi tôi giải quyết con bên phải, chúng ta lại hợp lực giải quyết con còn lại." Sở Văn nói với Hạo Thiên Chân. "Không được!" Trần Bì A Tứ lập tức lắc đầu: "Tốc độ bò của thứ này cực nhanh, trừ khi ta nhân lúc nó không chú ý, ám toán chết một con trong số đó, rồi hợp lực giải quyết con còn lại." Sở Văn thấy đúng là như vậy, rút tử ngọc đao ra, chậm rãi tiến lên.

Những người còn lại đều giơ súng trong tay, nhắm vào bên cạnh Sở Văn.

Cùng với từng bước chân một dần tiến gần đến cây cột trụ kia, toàn bộ hình ảnh của du diên cũng dần trở nên rõ nét hơn trong mắt Sở Văn.

Vì thể hình khổng lồ, mỗi con có lẽ dài bảy tám mét, chỉ riêng phần cuộn quanh cột trụ đã phải dài khoảng hai mét, nên tạo cho Sở Văn một cảm giác cực kỳ khó chịu, như thể đang nhìn một con côn trùng dưới kính lúp vậy.

Chỉ riêng về ngoại hình, có thể nói đây là sinh vật ghê tởm và đáng sợ nhất mà Sở Văn từng thấy trong đời.

Hai bên thân nó có chân mọc dày đặc và dài hơn rết, lớp giáp trên thân không cứng lắm, lờ mờ có vẻ trong suốt.

Mắt kép của nó được tạo thành từ những chấm đen li ti, giống như mắt ruồi vậy.

Chương 283

Bộ phận miệng của nó đang khép mở, mỗi lần khép mở, một luồng hàn khí lại được hút vào bụng.

Khiến Sở Văn rợn cả tóc gáy.

Hắn nắm chặt tử ngọc đao trong tay, biết Trần Bì A Tứ nói không sai.

Nhìn cái chân dài của tên này, tốc độ di chuyển của nó chắc chắn sẽ cực nhanh!

So với con rết khổng lồ gặp ở Quý Châu, con du diên này tuy lực phòng ngự khá bình thường, nhưng một khi nó chạy, tuy Sở Văn không gặp nguy hiểm, nhưng Hạo Thiên Chân có thể sẽ bị tấn công ngay lập tức.

Lòng bàn tay Sở Văn không nhịn được mà hơi ra mồ hôi.

Người ta nói du diên có độc, ý là trong cơ thể loài côn trùng này chứa độc tố.

Nhưng nếu nó thật sự lấy những con nhện mặt người trong thiên cung này làm thức ăn, thì e là nhiều năm như vậy, độc tố trong cơ thể nó đã tích lũy đến mức đáng sợ rồi.

Trước đây Sở Văn từng tìm hiểu, du diên có tuổi thọ cực kỳ dài, vì quá trình trao đổi chất của nó chậm, thích môi trường âm lạnh.

Có thể lớn đến như vậy, quỷ mới biết hai con trùng dài này rốt cuộc đã sống bao nhiêu năm rồi.

Sở Văn từng chút một tiến đến cây cột trụ, chân hắn đạp lên bệ đá trước cổng thiên cung, phát ra tiếng 'lộc cộc'.

Tuy nơi đây cực kỳ lạnh lẽo, nhưng trên trán Sở Văn vẫn rịn ra mồ hôi lạnh.

Sợ tiếng động dưới chân sẽ khiến hai con du diên cảnh giác.

Cuối cùng, cùng với từng bước chân một tiếp cận cột trụ, bây giờ cách một trong hai con du diên chỉ còn hơn bảy mươi centimet. "Ba!

Hai!

Một!" Con dao trong tay Sở Văn từ từ giơ lên đỉnh đầu, muốn một đao đóng chặt con du diên này vào cột trụ!

Bàn Tử đứng ở đằng xa cũng tim đập nhanh hơn, nghiến răng nghiến lợi, dường như có thể cảm nhận được sự căng thẳng của Sở Văn, trong lòng hắn điên cuồng gào thét: "Sở gia, chậm thôi, chậm nữa đi, đừng vội, một đao xuống, nhất định phải giải quyết được một con đấy!" Đúng lúc đó, con dao trong tay Sở Văn mạnh mẽ chém xuống một trong hai con du diên!

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và những người khác lập tức la lên: "Chết rồi sao!!!" Sau đó, họ mới dám bật đèn pin chiếu vào, nhưng vừa chiếu vào, liền phát hiện ra con dao của Sở Văn đã để lại một vết dao sâu trên cột trụ, nhưng hai con du diên thì không biết đã chạy đi đâu mất rồi!

Trần Bì A Tứ lập tức lùi lại một bước, lòng lạnh toát! "Con trùng dài quỷ quái này phản ứng nhanh vậy sao!

Mà còn không chém trúng?" Thật ra Trần Bì A Tứ đứng xa, nên nhìn không rõ.

Sở Văn trong tình huống khoảng cách gần như vậy, từ từ giơ con dao trong tay lên, sau đó khi nhanh chóng chém xuống, đột nhiên cảm thấy trước mắt hoa lên.

Không biết du diên đã thành tinh hay trời sinh có một loại cảnh báo

với nguy hiểm.

Tóm lại, vào khoảnh khắc lưỡi dao sắp chạm vào cơ thể du diên, nó đột nhiên vọt lên một đoạn lớn.

Sở Văn một đao chỉ chém đứt hai chân, thậm chí không chạm vào thân du diên! "Súc sinh!!

Động tác nhanh đến vậy sao!?" Thấy nó né được một đao, toàn thân Sở Văn rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

Đồng thời hắn ngẩng đầu nhìn lên, thấy hai con du diên sau khi bị kinh động, đang bò vào khe nứt dưới mái hiên cung điện.

Chúng mở miệng ra, đôi mắt kép ghê tởm kia chăm chú nhìn Sở Văn, hai cái càng lớn và xúc tu dài chậm rãi lay động, dường như muốn xem rõ ai đã quấy rầy giấc ngủ của thiên cung! "Mọi người cẩn thận!!

Tốc độ của thứ này nhanh đến kinh người!" Sở Văn lập tức lùi lại, cố gắng để mình ở trong một môi trường rộng rãi.

Thật ra không cần Sở Văn cảnh cáo, tất cả mọi người đều hiểu thứ này nhanh đến mức nào!

Khoảnh khắc tiếp theo, một bóng đen đột nhiên từ dưới mái hiên cung điện vọt ra, lao thẳng về phía Sở Văn!

Bàn Tử là người đầu tiên nổ súng, nhưng phải chú ý vị trí của Sở Văn, nên lúc này nổ súng hoàn toàn là dựa vào may mắn, bắn trúng thì trúng, không trúng thì coi như đốt pháo bông mừng năm mới!

Sở Văn vung dao mạnh mẽ chém xuống con du diên đang lao tới!

Lần này hắn nhìn rất rõ, khi chuôi dao sắp chạm vào thân du diên, vài cái chân của nó lại vặn vẹo sang trái phải trên mặt đất, vừa kịp né được tử ngọc đao. "Mắt kép, mắt kép của nó có thể làm chậm động

tác của mình, cộng thêm tốc độ phản ứng cực kỳ nhạy bén, hèn gì người Đông Hạ lại coi nó là thần hộ mệnh.

Chương 284

Thứ này trong mắt người cổ đại, căn bản là một tồn tại vô địch mà!" Suy nghĩ này lóe lên trong đầu Sở Văn, hắn đột ngột xoay người, né khỏi phạm vi chiếu sáng của đèn pin Bàn Tử.

Đồng thời tay trái hắn khẽ mở ra, một khẩu súng máy cầm tay liền xuất hiện trong tay hắn.

Sở Văn lúc trước đã lén lút cất khẩu súng vào chiếc nhẫn Long Giới khắc hình Tứ Hung Đấu Thú.

Bây giờ con du diên này né được tử ngọc đao, lẽ nào nó còn né được súng sao!

Từ sau mộ dưới biển, Sở Văn đã lâu không dùng súng!

Hắn nhớ lúc mới bắt đầu nhận được hệ thống, trong phần thưởng, có một cái "Tinh thông Súng đạn".

Vì vậy, súng đã trong tay, Sở Văn không chút do dự, gần như không cần nhắm chuẩn, hoàn toàn dựa vào ý thức, nhắm vào con du diên đã né được đao kia mà "tạch tạch tạch", "tạch tạch tạch" hai lần liên xạ!

Du diên không phát ra bất kỳ âm thanh nào, cũng không có cơ quan phát âm, nhưng cùng với tiếng súng vang lên, trong chớp mắt mấy cái chân của nó đã bị đạn bắn trúng đứt lìa!

Nó đột ngột vọt về phía sau, một lần nữa biến mất trong bóng tối! "Sở gia, anh cũng có vài mánh khóe đấy chứ, lại dám lén lút giấu súng trên người!" Bàn Tử bắn hai phát về phía du diên vừa biến mất rồi nói: "Không sao, nó chạy rồi cũng được!" Lời hắn chưa dứt, đột nhiên từ bên cạnh xông ra một hàng chân dày đặc!

Con du diên kia căn bản không hề chạy, ngược lại lợi dụng bóng tối trực tiếp tấn công Bàn Tử! "Trời đất ơi!" Bàn Tử lần đầu tiên nhìn du diên ở cự ly gần, đặc biệt là con du diên đang lao tới nhanh như vậy, hắn lập tức quên cả cầm súng!

Nghe tiếng "tạch tạch tạch" loạn xạ, con du diên kia lại một lần nữa bị súng của Sở Văn và Hạo Thiên Chân cùng những người khác đánh lui.

Trên mặt băng để lại mấy đoạn chân đang khẽ co giật! "Con quái trùng này biết đánh lén, mọi người mau dựa vào nhau, phòng thủ lẫn nhau!" Hạo Thiên Chân cầm súng trong tay.

Anh ta vốn không giỏi dùng súng, nhưng số lần xuống mộ dần nhiều, cầm súng trong tay cũng càng dùng càng tốt hơn.

Trần Bì A Tứ nói: "Mới chỉ có một con trong số đó thôi, còn một con nữa đâu, sao con còn lại lại không tấn công nhỉ?" "Nói không chừng hai tên này đều tu luyện thành tinh trong thiên cung, có linh tính.

Con còn lại chắc đang trốn ở đâu đó lén lút theo dõi chúng ta.

Vừa nãy Sở cũng đã 'chơi' nó một vố, bây giờ nó cũng muốn 'chơi' lại!" Bàn Tử thầm mắng mình vừa nãy bị dọa đến mức không động đậy được, thật là vô dụng.

Sở Văn lúc này ngẩng đầu nhìn quanh, họng súng trong tay hắn luôn di chuyển, thỉnh thoảng lại bắn một hai phát vào các chỗ.

Trần Bì A Tứ nhìn vẻ mặt của hắn đột nhiên nhíu mày nói: "Ủa, Sở huynh đệ cũng bị bệnh về mắt à, sao lại giống một người đồng đội của tôi, lại có thể nhìn rõ trong bóng tối vậy?" Hạo Thiên Chân biết ông ta nói đến Hắc Hạt Tử, liền nói: "Người đồng đội kia bị tật ở mắt, còn Sở gia nhà tôi thì mắt quá tốt ấy mà, ông cứ đừng bận tâm chuyện đó, lo con du diên sẽ bất ngờ xuất hiện kìa!" Bây giờ Sở Văn

đã biết được điểm yếu của du diên!

Đối với vũ khí lạnh, hoặc các cuộc tấn công của con người, nó phản ứng cực nhanh.

Muốn làm nó bị thương, chỉ có thể dùng súng!

Phản ứng nhanh đến mấy cũng không né được đạn!

Xoẹt!

Bên má trái Phan Tử nổi da gà, rõ ràng một con du diên vừa vọt nhanh qua bên trái hắn.

Hắn lập tức chửi: "Cái thứ này đặc biệt giống..." Hắn chưa nói xong, một cái chân của du diên đã mạnh mẽ đâm vào đùi trái Phan Tử, đâm xuyên qua đùi trái hắn! "A!" Phan Tử hai mắt trợn tròn trong chớp mắt, nửa cái đùi kia lập tức tê liệt hoàn toàn.

Ngay sau đó hắn đột nhiên bị du diên kéo đi, Tam Thúc trên người hắn trực tiếp bị Phan Tử ném xuống trước mặt mọi người trước khi bị kéo đi! "Phan Tử!" Bàn Tử chỉ thấy một cái bóng, ngay sau đó tiếng kêu thảm thiết của Phan Tử truyền đến từ đằng xa! "Phan Tử!" Hạo Thiên Chân lập tức mắt đỏ ngầu, cũng không bận tâm lúc này giơ súng bắn có trúng Phan Tử hay không.

Dù sao nếu du diên kéo Phan Tử đi, Phan Tử cũng chết!

Cho nên ngón trỏ tay phải hắn mạnh mẽ bóp cò, họng súng phun ra lửa!

Toàn thân Hạo Thiên Chân đều run rẩy vì lực giật: "A a a a!" Lúc này, Sử Hà vẫn luôn đứng trong đám đông, cổ tay hắn lật một cái, lộ ra một con dao găm ngắn.

Hắn chậm rãi đi về phía Tam Thúc đang hôn mê trên mặt đất.

Xem ra hắn muốn nhân lúc hỗn loạn dùng Tam Thúc làm con tin,

để tránh trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế này, lại bị bắt đi dò đường hoặc chịu chết!

Hoặc có lẽ, bây giờ đối mặt với sự tấn công cực nhanh của du diên, hắn không thể không kéo một người ra làm bia đỡ đạn, điều này có liên quan đến tính cách của Sử Hà.

Kể từ khi vào thiên cung giả này, mỗi lần gặp nguy hiểm, hắn luôn quen đứng sau lưng một người nào đó, đến lúc mấu chốt thì đẩy người phía trước ra làm bia đỡ đạn, rất có phong thái 'tử đạo hữu bất tử bần đạo'.

Chương 285

Không thể không nói, Sử Hà thật sự đã chọn một thời cơ tốt nhất.

Lúc này Phan Tử bị kéo đi, tất cả mọi người đều gần như phát điên, căn bản không ai để ý.

Vì vậy, hắn chậm rãi di chuyển đến bên cạnh Tam Thúc, đột nhiên kéo Tam Thúc dậy, đặt dao vào cổ ông ấy, sau đó lùi lại hai bước, lớn tiếng la lên: "Tất cả nghe cho rõ đây, bây giờ đưa cho lão tử một khẩu súng, nhanh!

Nhanh lên!" Hạo Thiên Chân vừa bắn xong một băng đạn, đang thay đạn, kết quả nghe thấy Sử Hà lại dám đứng ra đòi súng với mọi người vào lúc này! "Nhanh lên!

Giao súng cho lão tử!" Con dao trong tay Sử Hà vì căng thẳng mà đã cứa ra vài vết máu nông trên cổ Tam Thúc.

Bàn Tử quay đầu lại, lập tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: "Mẹ nó chứ?" Sử Hà ưỡn cổ gầm lên với Bàn Tử: "Trong hoàn cảnh thế này, không có súng, tôi cũng chết.

Mấy thằng khốn các người, bắt lão tử đi dò đường sao?

Mẹ kiếp!

Nhanh lên, đưa súng đây, không thì tôi kéo ông ta đi cùng!" Hạo Thiên Chân mắt đỏ rực như muốn nứt ra, nhưng lại không có cách nào khác.

Tiếng kêu thảm thiết của Phan Tử không ngừng vang lên, Tam Thúc lại bị khống chế.

Trong đời Hạo Thiên Chân làm gì từng gặp phải tình cảnh khốn khó như vậy! "Được!

Đừng để ngươi rơi vào tay ta!" Hắn thay băng đạn vào khẩu súng trường tấn công, sau đó ném về phía Sử Hà!

Sử Hà nhìn khẩu súng trường tấn công vẽ một đường cong trên không, dường như đã nhìn thấy hy vọng sống sót.

Kết quả đúng lúc đó, hắn đột nhiên cảm thấy cổ mình nóng lên, sau đó có chất lỏng ấm áp chảy xuống từ cổ.

Hắn muốn nói, nhưng dường như bị thương vậy, chỉ có thể ho khan, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Sử Hà trừng mắt nhìn khẩu súng trường tấn công rơi xuống chân mình, nhưng hai tay hắn lại không có sức để nâng lên. "Khụ... khụ khụ..." Máu tươi ồ ạt trào ra từ miệng Sử Hà, hắn kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy một đôi mắt không chút cảm xúc nào đang nhìn mình từ phía sau. "...Ơ... khụ khụ..." Sử Hà ôm cổ nhìn người phía sau.

Chẳng phải hắn bị thương rồi sao?

Chẳng phải hắn suốt đường không nói gì, sắc mặt tái nhợt, sắp chết rồi sao.

Tại sao?

Hạo Thiên Chân lúc này cuối cùng cũng kinh hỉ kêu lên: "Tiểu Ca!" "Cứu Phan Tử!" Tiểu Ca giơ hắc kim cổ đao trong tay, lưỡi đao vừa mới rạch qua cổ Sử Hà, nhưng lại không có một giọt máu nào lưu lại trên đó.

Một tiếng "phịch".

Sử Hà quỳ gục trên mặt đất, ngây người nhìn Tiểu Ca, đôi mắt trừng trừng khó tin! "Để tôi giả chết suốt đường, vì không muốn bị người khác khống chế, tự cho là thông minh, nhưng còn kém xa lắm." Lời Tiểu Ca nói ra, không nói rõ, nhưng ý là Sở Văn! "..." Sử Hà liên tục ho ra mấy ngụm máu, quần áo trước ngực bị máu tươi nhuộm đỏ,

sau đó ngã sập xuống đất! "Chết đáng đời!

Tội ác tày trời!" Thuận Tử cũng nghiến răng nghiến lợi căm phẫn! "Không." Tiểu Ca nghe tiếng kêu thảm thiết của Phan Tử, chỉ vào thi thể Sử Hà nói: "Nó còn một sứ mệnh chưa hoàn thành." Hạo Thiên Chân nghe lời Tiểu Ca nói, chỉ cảm thấy mắt tròn miệng há, một người đã chết thì còn sứ mệnh gì nữa?

Sau đó thấy Tiểu Ca một tay xách thi thể Sử Hà, chạy về phía Sở Văn! "Có lựu đạn không!" Từ xa, Tiểu Ca mở miệng kêu to về phía Sở Văn.

Sở Văn giả vờ lấy từ trong ba lô, thực tế là trong tay trái hắn lập tức xuất hiện một quả lựu đạn, cũng là tịch thu từ những thuộc hạ của Sử Hà trước đó: "Đỡ lấy!" Tiểu Ca ở giữa không trung đỡ lấy lựu đạn, trực tiếp nhét vào miệng Sử Hà: "Du diên ở đâu?" "Tôi ép nó!" Sở Văn giơ súng lên, chuyển sang chế độ bắn đơn!

Tách!

Tách!

Chương 286

Tách!

Hắn liên tục bắn mấy phát đạn theo đường đi của du diên, sau đó nói: "Chú ý, sắp rồi!" Tiểu Ca xách Sử Hà trực tiếp lao thẳng về phía mà du diên sắp đến!

Vào khoảnh khắc hai bên sắp chạm vào nhau, Tiểu Ca mạnh mẽ ném Sử Hà ra, đồng thời trên ngón trỏ của anh ấy xuất hiện dây chốt lựu đạn!

Phan Tử nắm chặt chân con du diên kia, bị nó kéo chạy loạn xạ khắp nơi.

May mà hắn ôm chặt lấy chân du diên, nếu không đùi hắn đã bị xé toạc ra rồi.

Kết quả nhìn thấy Tiểu Ca đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, ném một người ra.

Sau khi nhìn rõ người đó, hắn lập tức giật mình.

Chỉ thấy du diên cắn chặt lấy Sử Hà, sau đó một tiếng nổ "oàng" vang lên!

Cả vòm băng đều rung chuyển "ong ong" mấy cái!

Đầu con du diên kia bị nổ nát bét.

Thi thể Sử Hà và thi thể du diên gần như trộn lẫn vào nhau, cực kỳ ghê tởm.

Phan Tử thì bị lực xung kích của lựu đạn hất văng sang một bên, mặt đầy máu, hai tai đều không nghe rõ.

Trên đùi hắn còn cắm nửa cái chân du diên, toàn bộ vết thương bị

xé rách một đoạn lớn.

May mắn là trên chân du diên không có độc tố, nếu không Phan Tử đã xong đời rồi. "Phan Tử!!

Phan Tử!!" Bàn Tử chạy đến trước mặt Phan Tử, bẻ gãy những cái chân du diên còn thò ra ở hai bên đùi hắn.

Phan Tử giãy giụa trên mặt đất, đầu óc hắn vì quả lựu đạn nổ mà nhất thời không kịp phản ứng, cả người hơi mơ hồ: "Bàn Tử, sao mày cứ há mồm mà không nói gì thế..." Bàn Tử nói: "Mẹ nó chứ, rõ ràng là mày bị điếc rồi!" Tiểu Ca đứng trước mặt Bàn Tử nói: "Giúp hắn cầm máu!" Nói xong, nghe thấy tiếng súng trong tay Sở Văn dần ngừng lại.

Trên mái ngói lưu ly phía bên trái thiên cung, một con du diên khác lăn xuống.

Trên người nó khắp nơi đều là lỗ đạn, có mấy phát bắn trúng đầu du diên, làm nát cả bộ phận miệng và xúc giác của nó.

Cảnh tượng con du diên dài sáu mét lăn xuống từ mái hiên cung điện vô cùng chấn động!

Sở Văn một người, một khẩu súng, đứng yên tại chỗ.

Hai băng đạn bắn xong, con du diên khổng lồ được mệnh danh là Bách Túc Long kia đã mất mạng.

Tuy Tiểu Ca cũng dùng lựu đạn giết chết một con trong số đó, nhưng đó dù sao cũng là nhờ thi thể Sử Hà và lựu đạn.

Còn Sở Văn thì thông qua kỹ năng bắn súng chính xác đã bắn chết con du diên còn lại, khiến nó căn bản không thể tấn công.

Từ đầu đến cuối nó đều cố gắng hết sức để né đạn, cuối cùng chết vì nổ đầu. "Xong rồi sao?" Tiểu Ca đứng trước mặt Sở Văn.

Sở Văn tùy tay ném súng xuống chân, cười quay đầu nói: "Y?

Không giả vờ nữa à?" "Mục đích đã đạt được, không giả vờ nữa." Tiểu Ca hiếm khi lộ ra một chút biểu cảm, có chút giống nụ cười, nhưng lại như không cười vậy.

Trần Bì A Tứ thấy hai con du diên khổng lồ kia đã bị hai người giải quyết gọn gàng, cũng chậm rãi bước lên, chỉ vào Tiểu Ca nói: "Vậy mà, chẳng phải người bị thương, sắp chết sao..." Sở Văn nhún vai, nói thật: "Tiểu Ca giả vờ bị thương là do tôi sắp xếp cho ông già đó, đợi đến lúc bộc phát khó khăn thì cho hắn một bất ngờ.

Nhưng không ngờ Sử Hà lại nhảy ra trước, hơi đáng tiếc." "Đáng tiếc!??!" Trần Bì A Tứ lập tức toát mồ hôi lạnh khắp lưng.

Trong lòng ông ta nghĩ, thì ra Tiểu Ca đã sớm chuẩn bị xong rồi, là hậu chiêu mà Sở Văn để lại.

May mà lúc đầu mình còn định lật kèo, muốn cho Sở Văn mở rộng tầm mắt.

Kết quả may mắn là lúc đó không ra tay, nếu không nhát dao rạch vào cổ Sử Hà, cũng sẽ xuất hiện tương tự ở cổ họng ông ta.

Trần Bì A Tứ ho khan hai tiếng, nhìn đôi mắt của Tiểu Ca mà toàn thân có chút không được tự nhiên: "Lão phu, lão phu sao lại có thể..." Đột nhiên ông ta hiểu ra, trước đây Sử Hà kiêu ngạo như vậy, Sở Văn quyết định nhẫn nhịn, thì ra không phải vì sợ Sử Hà, mà ngược lại là để tận dụng triệt để hắn.

Ví dụ như quả bom thịt người vừa rồi, nếu không có Sử Hà, việc ném lựu đạn vào miệng du diên, đó là điều nằm mơ giữa ban ngày, căn bản không thể xảy ra.

Chờ Sở Văn giải quyết một con trong số đó, thì con còn lại e là sẽ gây ra thương vong thảm trọng cho những người khác. "Sở gia, mắt tinh, súng giỏi!" Bàn Tử băng bó chân Phan Tử lại, tuy máu đã ngừng

chảy, nhưng Phan Tử muốn vào thiên cung e là không có hy vọng rồi. "Đừng có nịnh bợ nữa, cái dáng vẻ vừa nãy bị du diên dọa đến co rúm lại của cậu tôi đều thấy cả đấy." Hạo Thiên Chân khinh thường nói.

Chương 287

Mặt Bàn Tử đỏ bừng: "Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Nếu cậu cũng từng bị con trùng dài nuốt vào bụng một lần, cậu sẽ hiểu Bàn gia tôi không phải loại người nhát gan, thực sự là vì mấy thứ này quá ghê tởm người rồi." Sở Văn nhìn hai con du diên bất động trên mặt đất, thở phào nhẹ nhõm một lát rồi nói: "Bây giờ Sử Hà cũng chết rồi, chúng ta còn lại toàn là người của mình, vậy thì tôi cũng nói thẳng luôn!

Phan Tử, cậu và Tam Thúc cứ ở lại đây, đợi tôi ra.

Bàn Tử, để lại cho Phan Tử một khẩu súng và đạn, lương khô cũng để lại một ít.

Những người còn lại nếu muốn vào thiên cung, tùy ý nguyện." Phan Tử ngồi bệt trên đất, có chút mơ hồ, vì vụ nổ lựu đạn vừa rồi quá gần, khiến hắn bây giờ có thể hơi bị chấn động não nhẹ.

Một lát sau, Bàn Tử để lại một số vật tư cho Phan Tử.

Dù Phan Tử có không cam tâm đến mấy, cũng không có cách nào khác để tiếp tục đi xuống. "Đi thôi." Sở Văn nhìn A Ninh, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Tiểu Ca, Thuận Tử và Trần Bì A Tứ sáu người, sau đó nói: "Bàn Tử, Thiên Chân, mở cửa, chúng ta vào thiên cung!

Đi!" "Lên!" Bàn Tử chấn chỉnh tinh thần, dùng xẻng băng cạy vào đáy cổng thiên cung, dùng sức nhấc lên!

Tiếng "cạch cạch cạch" của những mảnh băng vỡ, rơi ra từ khe cửa thiên cung.

Cả cổng cung điện rung lắc mấy cái, sau đó từ từ mở ra.

Sở Văn nheo mắt nhìn vào bí mật sâu thẳm trong bóng tối sau cánh cổng cung điện, trong lòng thầm nhủ: Côn Luân Thai, ta đến rồi.

Uông Tàng Hải, ta đến rồi.

Cổng Đồng, ta đến rồi. "Tiểu Ca?" Sở Văn đứng trước cổng cung điện, khẽ nói: "Cậu đến đây làm gì?" Tiểu Ca nhìn cung điện u ám sau khi cánh cổng mở ra, trong mắt tràn đầy vẻ mờ mịt: "Tôi... tôi đến đây." Sở Văn nghe lời Tiểu Ca nói xong, trong lòng lập tức thoải mái.

Tiểu Ca, vậy thì đây mới chính là Vân Thiên Cung.

Cùng với việc cổng thiên cung được mở ra từng chút một.

Mắt Sở Văn cũng dần nheo lại, kết quả lại nhìn thấy một cảnh tượng chưa từng giống như trong tưởng tượng của hắn.

Bên ngoài đình đài lầu gác, bên trong cổng thiên cung lại tàn phá đến thế, cứ như là...

Trần Bì A Tứ môi khẽ động nói: "Thiên cung, cứ như một cái vỏ rỗng vậy..." Bàn Tử tốn hết tâm tư ở đây, khó khăn lắm mới mở được cổng cung điện.

Kết quả nhìn thấy thiên cung trong truyền thuyết mà Uông Tàng Hải đã bỏ cả đời xây dựng lại chỉ là một cái khung rỗng tuếch, bên trong bao bọc một di chỉ cổ xưa hơn nhiều.

Khắp nơi đều là tường đổ gạch nát, có một số phòng đá, hành lang đá, cùng với những mảnh băng vụn rải rác trên sàn đá cung điện.

Biểu cảm của Tiểu Ca càng trở nên mờ mịt hơn, không nói gì, trực tiếp cất bước đi vào bên trong.

Bàn Tử ném xẻng băng trong tay xuống đất loảng xoảng, cảm thấy toàn bộ tinh khí thần của mình đều bị cảnh tượng trước mắt rút cạn: "Sở gia, chúng ta phí hết tâm tư, vì cái nơi rách nát này sao?

Mẹ kiếp, từ xưa đến nay, mấy tay buôn bất động sản đều như nhau, bên ngoài thì trang hoàng đẹp đẽ, bên trong lại chẳng bằng cái phòng thô?

Thằng cháu Uông Tàng Hải không phải đã ăn hối lộ rồi chứ!" Sở Văn lắc đầu: "Tôi thì không nghĩ vậy, chúng ta cứ vào xem xét đã." Thật ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, Sở Văn trong lòng lại cảm thấy đây thật sự là đúng nơi rồi.

Dù sao, nơi này không phải là hoàng cung của nhà Minh, cũng không phải địa bàn của Uông Tàng Hải.

Suy cho cùng, nơi này là của vạn nô vương, hoàng đế Đông Hạ, Uông Tàng Hải chỉ là một nhà thầu mà thôi.

Những di tích kiến trúc cổ xưa hơn bên trong thiên cung trông càng phù hợp với hoàng đế Đông Hạ.

Trước đây nhìn cung điện nhà Minh đều cảm thấy khác xa với nước Đông Hạ. "Niên đại của di chỉ cổ bên trong?" Trần Bì A Tứ không như Bàn Tử ghét nghèo yêu giàu, hắn bám sát phía sau Sở Văn, cũng theo vào thiên cung.

Hạo Thiên Chân sau khi bước vào thiên cung, nhìn quanh trái phải rồi nói: "Đúng rồi, thế này mới có chút thú vị của việc đấu đổ, nhìn cấu trúc kiến trúc tường đá kìa!" Sở Văn biết Hạo Thiên Chân có nghiên cứu về kiến trúc cổ đại, nghe Hạo Thiên Chân muốn phát biểu, lập tức dừng bước.

Hạo Thiên Chân đưa tay sờ lên bức tường đá của di chỉ cổ trong thiên cung, trầm tư nói: "Kiểu xếp đá chồng chất này rất nguyên thủy.

Trong lịch sử nước ta, ngoài việc tương tự như tập quán của Dạ Lang Cổ Quốc ở Quý Châu, còn có một niên đại khác cũng tương tự, đó là thời Ân Thương.

Nhưng nhìn những bức chạm khắc trên tường đá này, phong cách chạm khắc có chút chịu ảnh hưởng của thời Kim quốc lúc bấy giờ.

Tất cả các nhân vật đều khá sống động, đường nét cũng theo kiểu đường thẳng của Kim quốc lúc đó..." Sở Văn nheo mắt nói: "Ý anh là, di chỉ cổ trước mặt tôi có khả năng xuất hiện sớm nhất vào thời Ân Thương, nhưng sau đó bị người Đông Hạ phát hiện rồi chiếm cứ ở đây?" Hạo Thiên Chân lắc đầu, không dám xác định: "Có năm mươi phần trăm khả năng, nhưng tôi không dám chắc." Trần Bì A Tứ nói: "Có năm mươi phần trăm khả năng là cao rồi.

Khảo cổ học cái thứ này, nói trắng ra là suy đoán.

Chương 288

Nếu khả năng lớn hơn hai mươi phần trăm, thì đã là cao rồi." Sở Văn nghe lời Hạo Thiên Chân và Trần Bì A Tứ nói, trong lòng càng thêm xác định.

Theo lý mà nói, Cổng Đồng hẳn là nằm sâu dưới lòng đất, Vạn Nô Vương cũng không phải người xây dựng Cổng Đồng.

Vì vậy, suy đoán của Hạo Thiên Chân về việc di chỉ cổ trong đó có những đặc trưng của thời Ân Thương có khả năng là chính xác. "Nếu suy luận như vậy, Uông Tàng Hải hẳn là chỉ cải tạo trên kiến trúc ban đầu thôi sao?" Bàn Tử ngớ người nói. "Đại khái là vậy." Sở Văn gật đầu.

Tầm nhìn của Hạo Thiên Chân vẫn luôn chú ý vào những bức bích họa trên tường đá, anh ta quay đầu nói với Sở Văn: "Đi tiếp dọc tường đá, có một mộ đạo, không biết dẫn đến đâu, hai bên đều có bích họa, tôi đi..." Sở Văn không nói gì, Tiểu Ca men theo tường đá chậm rãi đi về phía một mộ đạo dốc xuống. "Đi theo Tiểu Ca." Sở Văn nhếch cằm.

Bàn Tử sau đó bật đèn pin theo sau Tiểu Ca.

Hạo Thiên Chân, Sở Văn và Trần Bì A Tứ ba người vừa đi xuống vừa nghiên cứu những bức bích họa trên tường đá. "Lịch sử nước Đông Hạ!" Hạo Thiên Chân xem một lúc rồi kinh ngạc nói!

Bàn Tử không hiểu những bức chạm khắc đá, nên nói: "Cậu đừng có đứng đó một mình vui vẻ thế chứ, kể cho mọi người nghe đi." Hạo Thiên Chân gật đầu, nhưng ngay sau đó nói: "Kể thì không vấn đề gì, nhưng tôi cứ thấy những bức chạm khắc đá này có chút ý tự biên tự diễn trong đó.

Theo lịch sử, nước Đông Hạ sinh ra không đúng thời, khi hùng mạnh nhất lại vừa hay gặp phải thời đại kỵ binh Mông Cổ càn quét mọi thứ.

Đồng thời lúc đó Kim quốc cũng đang giao chiến với Tống triều, có thể nói tình cảnh lúc đó khá thảm hại.

Nhưng nội dung chạm khắc bên trong lại là một cuộc chiến tranh giữa Mông Cổ và nước Đông Hạ nạp cống.

Hoàng đế Đông Hạ đích thân ra chiến trường giao chiến với kỵ binh Mông Cổ.

Một cái vẫy tay, chim tiên trên trời giáng trần mổ mù mắt các chiến binh Mông Cổ lúc bấy giờ.

Lại một cái vẫy tay, lửa dữ từ dưới đất phun trào, thiêu cháy kẻ địch đến mức người ngã ngựa đổ.

Những bức chạm khắc đá ca ngợi công tích vĩ đại của Vạn Nô Vương...

Có chút cảm giác hoang đường như ông Kim Triều (Tiên) nhặt một viên đá ném rơi máy bay Mỹ vậy." Hạo Thiên Chân vừa xem vừa cười, quay đầu lại, thấy biểu cảm của Sở Văn.

Nụ cười trên mặt Hạo Thiên Chân đông cứng lại: "Sở gia, anh sao vậy?" Hạo Thiên Chân đang nhìn, thấy sắc mặt Sở Văn không đúng nên lập tức hỏi: “Sở ca, sao vậy?” Sở Văn nhìn hình Vạn Nô Vương trên khắc đá rồi nói: “Tôi nghĩ có lẽ không hề khoa trương, có thật đấy.” “Không thể nào!” Trần Bì A Tứ lập tức phủ nhận: “Phép thuật của người xưa đôi khi phức tạp, nhưng đôi khi lại đơn thuần.

Vẫy tay một cái có thể triệu hoán chim trời?

Vẫy tay một cái đất nứt ra lửa?

Không phải là yêu quái sao?

Nếu có bản lĩnh như vậy, Vạn Nô Vương e rằng đã sớm diệt Mông Cổ rồi, làm gì có Nguyên Triều, Hốt Tất Liệt, Oa Khoát Đài, Thiết Mộc Chân đều không phải đối thủ của hắn." Sở Văn lắc đầu nói: "Với thực lực của thiết kỵ Mông Cổ quét ngang Á Âu khi đó, ngay cả Kim Quốc cũng không phải đối thủ, ông cụ nghĩ một Đông Hạ nhỏ bé có thể tồn tại bằng cách nào?" Trần Bì A Tứ ngẩn ra, sau đó nói: "Vì đất nằm xa xôi, tận sâu trong dãy Trường Bạch Sơn, nên Mông Cổ không thèm diệt nó." Sở Văn nói: "Ông cụ à, theo thực lực và dã tâm của Mông Cổ khi đó, ngay cả Nhật Bản đối diện biển họ cũng phải dong thuyền đi chinh phạt, nếu không phải vì không rành thủy tính và những cơn bão biển bất ngờ, họ đã sớm chiếm luôn Nhật Bản rồi, vậy những người Mông Cổ cổ đại đầy dã tâm sẽ cho phép một chính quyền khác tồn tại trong lãnh địa của họ sao?" Thấy Trần Bì A Tứ khó xử, Hạo Thiên Chân ngập ngừng: "Sở ca, chẳng lẽ cậu nghĩ Vạn Nô Vương thật sự có thể triệu hoán chim trời, vẫy tay tạo lửa?" Sở Văn nghiêm túc gật đầu: "Có lẽ không khoa trương như trên bích họa, nhưng những thứ này đã cụ thể như vậy thì tuyệt đối không phải bịa đặt.

Tôi tiếp tục đi xuống, xem trên bích họa có tin tức gì không." Hạo Thiên Chân không phục Sở Văn, Sở Văn cũng khó khiến họ tin rằng trong mộ cổ Đông Hạ, có lẽ thật sự tồn tại một loài chim quái dị.

Loài chim quái dị có một thứ giống như huyết hầu trong miệng, ký sinh ở cổ họng chim, thay chim nhai thức ăn, còn chim thì sống nhờ chất thải của huyết hầu.

Loại ký sinh này hiện tại cũng thường thấy trong các loài sinh vật biển.

Trong nguyên tác có miêu tả, nên Sở Văn nhìn bích họa mới tin

rằng có lẽ Vạn Nô Vương thật sự có thể thao túng những quái vật này để chống lại sự tấn công của thiết kỵ Mông Cổ cách đây vài trăm năm.

Đi theo mộ đạo đen kịt lạnh lẽo, những bức bích họa trên tường đá cũng đứt đoạn.

"Đoạn bích họa trước miêu tả cảnh chiến tranh của cổ Đông Hạ quốc, còn đoạn này thì..." Hạo Thiên Chân chỉ vào bức họa trên tường đá và đột nhiên nói: "Sở ca, nhìn kìa, cái thứ này chúng ta đã thấy trên cột đồng ở Giả Thiên Cung, lại là loại sinh vật mặt mơ hồ đó.

Nếu theo cách nói của cậu, những quái điểu đó tồn tại, vậy những sinh vật này chắc chắn cũng có thật, còn cái này thì sao?" Sở Văn lắc đầu, những thứ này nguyên tác không có nên hắn cũng không tiện phán đoán.

Theo ký ức của hắn, Vạn Nô Vương đã lôi ra một loại yêu quái mười hai tay từ dưới lòng đất, vậy thì những thứ quỷ quái mặt mơ hồ này chẳng phải cũng từ lòng đất bò lên sao?

Hắn nói: "Tôi cũng không rõ, nhưng đã đến nước này thì tất cả những thứ trên bích họa, tôi đành phải coi là có thật, như vậy mới có thể đề cao cảnh giác hết mức." Cả mấy người đi thêm một lúc, Trần Bì A Tứ im lặng một lúc lâu mới lên tiếng: "Tôi đi vào mộ đạo này có lẽ đã hai mươi phút rồi nhỉ, sao vẫn chưa có lối ra?

Cứ đi xuống dốc thế này, chẳng lẽ mộ thất chính của hoàng đế Đông Hạ nằm sâu dưới lòng đất?" "Mặc kệ nhiều thế làm gì, dù sao Bàn gia tôi dọc đường gặp nhiều nguy hiểm như vậy, quan tài của lão già Vạn Nô ở dưới đất, Bàn gia tôi cũng phải vơ vét hết." Bàn Tử lúc này đang nén một cục tức trong lồng ngực.

Càng đi sâu xuống dưới lòng đất, khí lạnh xung quanh càng thêm nồng nặc.

Môi của Bàn Tử đông cứng đến mức hơi đơ, cả người run cầm cập, không nói được một câu hoàn chỉnh.

Hạo Thiên Chân cũng lạnh đến nỗi rùng mình, ánh mắt rời khỏi bích họa trên tường đá: "Trong này có bích họa, chỉ là càng đi xuống dưới, lớp sương đóng trên bích họa càng dày, bây giờ toàn bộ bị băng bao phủ, không nhìn rõ, không nhìn rõ bên trong vẽ gì..." Hắn rụt bàn tay cầm đèn pin vào trong áo, cảm thấy nhìn bích họa lâu như vậy, tay cũng đã tê dại.

"Ca, ca..." Bàn Tử đột nhiên chỉ vào một bức bích họa không nhìn rõ rồi phát ra âm thanh kỳ lạ.

Chương 289

“Sao thế?

Trong tranh vẽ gì hả anh?” Hạo Thiên Chân mơ hồ.

“Cái... cái vật.” Bàn Tử đột ngột dừng bước, rồi từ từ lùi lại.

Mọi người mới hiểu rõ, không phải hắn đang gọi “ca”, mà là môi bị đông cứng, khi nói “cái vật” thì bị ngọng thành “ca” mà thôi.

A Ninh giơ đèn pin chiếu về phía Bàn Tử chỉ, lập tức lùi mạnh hai bước!

Bởi vì bức bích họa kia lại từ từ bắt đầu di chuyển, giãy giụa trong tầm mắt mọi người.

Mặc dù không nhìn rõ trên bích họa vẽ gì, nhưng bây giờ nhìn, trong tranh như có thứ gì đó muốn chui ra từ tường đá!!

Bích họa sống dậy?

Ngay cả Trần Bì A Tứ, một lão tặc đào mộ lão luyện đã từng trải khắp nam bắc, giải mã không biết bao nhiêu hung đấu, cũng hoảng loạn lùi về sau, lưng dựa sát vào tường đá.

“Quỷ!

Tranh lại sống dậy?!” Hạo Thiên Chân túm lấy Bàn Tử lùi lại hai bước.

Điều này đã vượt quá mọi tưởng tượng của tất cả mọi người!

“Sở Văn, không phải lại là ảo giác do oán khí trùng lên thần trí chứ?

Sao bích họa lại cử động!” A Ninh nhíu mày, mặt cô cũng hơi tái đi.

“Không phải oán khí.” Sở Văn trừng mắt nhìn bức bích họa đang giãy giụa như muốn thoát ra khỏi tường rồi nói: “Nếu oán khí gây ra, thì ảo giác của mỗi người sẽ không nhất quán như vậy, đây là sự thật đang diễn ra!” Sở Văn nắm chặt Tử Ngọc Đao trong tay, cũng không rõ vì sao bức bích họa kia lại cử động, lại cho người ta cảm giác như đang giãy giụa trong băng.

Trong đầu mọi người, đều bắt đầu nghi ngờ mắt mình.

“Ơ, Tiểu Ca đâu?

Vừa nãy chẳng phải y đi ở phía trước sao?” Hạo Thiên Chân đột nhiên chỉ vào vị trí của Tiểu Ca lúc nãy rồi la lên.

“Đúng vậy, sao chớp mắt một cái đã mất tăm?” A Ninh cũng sợ hãi.

Mắt Sở Văn hơi đỏ, nhìn về phía sâu trong mộ đạo, thầm mắng trong lòng: “Tên khốn này không phải phát hiện ra gì đó rồi chuồn đi rồi chứ!” “Tôi, tôi nghĩ, sợ là y bị bích họa kéo vào tường đá, bây giờ đang giãy giụa để chui ra!” Hạo Thiên Chân nhìn bức bích họa không ngừng cử động đột nhiên có một ý nghĩ đáng sợ.

Ngay sau đó cũng cảm thấy ý nghĩ của mình có hơi hoang đường.

Theo thân thủ của Tiểu Ca, y có thể bị kéo vào bích họa một cách im lặng sao?

Vậy nên chỉ có thể là y đã phát hiện ra điều gì đó, hoặc nhìn thấy điều gì đó, rồi một mình lén lút bỏ chạy!

Đột nhiên!

Đúng lúc này, trong mộ đạo vang lên một tràng tiếng cười âm lãnh.

Tiếng cười đó vô cùng quỷ dị, như đến từ địa ngục.

“Lại là cái bóng đen Saman trong hành lang mê cung gây chuyện

sao?" Hạo Thiên Chân lập tức rút súng ra, đề phòng khắp mọi nơi trong mộ đạo.

"Cái đó, cái... cái hồn Saman, chắc là không biết cười như vậy đâu!" Bàn Tử phải dùng hết sức bình sinh mới nói rõ được một câu.

Chỉ có Sở Văn đột ngột quay người nhìn Trần Bì A Tứ.

"Ai đó?!" Sở Văn hét lớn với Trần Bì A Tứ.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và A Ninh lập tức nhìn về phía Trần Bì A Tứ, chỉ thấy Trần Bì A Tứ như đột nhiên trẻ lại, những nếp nhăn trên mặt đều biến mất.

Nhưng không giống như thật sự cải lão hoàn đồng, mà giống như có thứ gì đó kéo phẳng lớp da vốn nhăn nheo trên mặt ông ta!

Khuôn mặt của Trần Bì A Tứ bây giờ trông vô cùng quỷ dị!

Nhìn mọi người, ông ta lại một lần nữa phát ra tiếng cười quỷ dị âm lãnh từ sâu trong cổ họng, nhưng ánh mắt lại chứa đựng sự kinh hoàng và hoảng sợ.

Hạo Thiên Chân chĩa súng vào Trần Bì A Tứ, nhất thời trong đầu nảy ra vô số suy nghĩ.

Chẳng lẽ ông cụ bị ma nhập!

Chương 290

Hoặc là...

ông cụ vốn là quỷ, đi theo chúng ta suốt, bây giờ cuối cùng đã lộ mặt thật?!!

Sở Văn nhìn khuôn mặt Trần Bì A Tứ, lập tức nhớ lại bức phù điêu đồng mà mọi người đã thấy trên đỉnh đồng khi mới vào Giả Thiên Cung.

Ở đó, tất cả người dân Đông Hạ quốc đều là người trẻ tuổi, khuôn mặt họ cũng không có bất kỳ nếp nhăn nào, lúc đó mọi người đều thấy kỳ lạ, bây giờ nhìn dáng vẻ của Trần Bì A Tứ lúc này, chẳng phải giống hệt người Đông Hạ quốc khắc trên đỉnh đồng sao?

"Tứ gia công, đừng dọa cháu, mau mau mau thả nếp nhăn trên mặt xuống cho cháu, nếu không cháu khai hỏa đó!" Hạo Thiên Chân rơi vào thế khó xử, phía sau là bích họa đang giãy giụa muốn thoát ra khỏi tường.

Trần Bì A Tứ như đột nhiên bị người Đông Hạ quốc nhập hồn, cười quái dị, như một tử thi sống đi về phía mọi người, không ngừng ép họ lùi về phía bức bích họa đang giãy giụa.

Đúng lúc này!

Ánh mắt Sở Văn đột nhiên dừng lại ở phía sau đầu Trần Bì A Tứ!

Ở đó, hình như có thứ gì đó đang điều khiển ông cụ.

Thứ gì đó?

Trần Bì A Tứ đang đối mặt với mọi người, nên không ai nhìn rõ phía sau ông ta có gì, Sở Văn thu Tử Ngọc Đao lại, xông lên phía Trần Bì A Tứ, như muốn xoay ông ta lại.

Nhưng Trần Bì A Tứ thấy Sở Văn xông lên, lập tức phát ra một tiếng kêu quỷ dị tương tự "tra", sau đó đối mặt với Sở Văn đột nhiên giơ hai tay bóp chặt cổ Sở Văn, rồi đẩy hắn vào tường đá.

"Hừ!" Sở Văn rít lên một tiếng, không ngờ Trần Bì A Tứ lại có sức mạnh lớn đến vậy.

Bàn tay bóp chặt cổ càng lúc càng chặt, suýt nữa lấy mạng Sở Văn!

A Ninh lập tức giơ súng lên, cô mặc kệ Trần Bì A Tứ là lão Cửu Môn, lúc này, ai muốn giết Sở Văn thì người đó là kẻ thù!

Khóe mắt Sở Văn thấy A Ninh giơ súng, liền lập tức lắc đầu.

Đồng thời, hắn dùng hai tay quấn lấy cánh tay Trần Bì A Tứ, chân phải quấn lấy mắt cá chân ông lão, sau đó dùng lực xoay sang trái!

Trần Bì A Tứ đứng không vững, bị Sở Văn đè thẳng xuống đất.

Sau đó Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn thấy thứ trên lưng Trần Bì A Tứ, lập tức mềm nhũn cả hai chân, mặt đầy kinh hãi.

"Sở ca, cẩn thận, phía sau cũng có!" Bàn Tử trong cơn kinh hoàng, máu trong cơ thể lưu thông nhanh hơn, lúc này cũng không quan tâm môi có bị đơ hay không, đột nhiên chỉ vào lưng Sở Văn rồi la lớn! (Đang viết, vừa viết vừa đăng.) Sở Văn mạnh mẽ đè Trần Bì A Tứ đã bị vật lạ nhập hồn xuống đất, sau đó thấy phía sau lưng mình lại có một thứ quỷ dị bán trong suốt.

Thứ đó không có mặt, không có tay, cũng không có gì cả, giống như một tổ chức mềm nhũn bám chặt phía sau Trần Bì A Tứ.

Từ cánh tay phía sau lưng, rồi cổ, rồi toàn bộ phía sau đầu đều là thứ đó.

"Không trách ông cụ đột nhiên trẻ lại, hóa ra thứ quỷ quái đó kéo

chặt da mặt từ phía sau đầu, tương đương với việc có người nắm da đầu và da mặt Trần Bì A Tứ, cứng rắn kéo phẳng nếp nhăn trên mặt ông ta!" Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên la lên: "Sở ca cẩn thận, phía sau cũng có!" Sở Văn không kịp quay đầu, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ từ phía sau lưng rồi bám chặt lên người mình, ngay lập tức từ lưng cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương!

Cổ, gáy, và da đầu cũng lập tức lạnh buốt.

Đột nhiên, Sở Văn cảm thấy hành động của mình như cũng hơi mất kiểm soát!

Sau đó hai tay Sở Văn mềm nhũn, buông Trần Bì A Tứ ra, rồi lùi lại hai bước dựa vào tường!

"..." Sở Văn lúc này tuy cơ thể không còn bị kiểm soát, nhưng đại não vẫn quay rất nhanh!

Vừa nãy không phải bích họa cử động, mà là thứ quỷ quái bám trên bích họa đang chủ động giãy giụa, muốn thoát ra khỏi lớp băng trên tường đá!!

Bởi vì màu sắc của chúng rất giống màu băng, nên mọi người có cảm giác bích họa sống dậy.

Trên tường đá mộ đạo không chỉ có một hai con quỷ quái, e rằng số lượng không ít!

Đúng lúc hắn đang nghĩ như vậy, Sở Văn chỉ cảm thấy sau khi thứ kia bám lên lưng, lại từ từ vươn xúc tu từ hai bên cổ, cảm giác lạnh buốt đó đang tiến gần đến miệng hắn!

"Nó muốn chui vào miệng tôi!" Sở Văn lập tức hoảng sợ trong lòng.

Thực lực mạnh thì mạnh, nhưng đối mặt với thứ quỷ quái mà căn bản không hiểu rõ này, ai có thể đảm bảo không sợ hãi!

A Ninh, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân ba người tuy trong tay cầm súng, nhưng thực sự đây là khoảnh khắc bất lực nhất trong đời họ.

Ngay cả Sở Văn cũng trúng chiêu rồi!!

Thứ quỷ quái trong suốt mềm nhũn đó!

"Bàn Tử, chúng ta cứu Sở ca trước!" Hạo Thiên Chân lập tức xông lên, hai tay kẹp lấy một cánh tay Sở Văn, Bàn Tử cũng không chút do dự lao tới, ôm lấy cánh tay còn lại của Sở Văn!

Chương 291

"Cô Ninh!

Đứng đực ra đó làm gì, mau kéo thứ trên lưng Sở ca xuống đi!" Hạo Thiên Chân thấy A Ninh đứng sững một chỗ, lập tức lo lắng hoảng hốt la lên.

"Thiên Chân!

Vô dụng thôi!

Nhìn biểu cảm của cô ấy kìa!!

Tiểu nương bì cũng trúng chiêu rồi!

Sao chúng ta vừa nhìn thấy bích họa cử động, nó vừa quấn lấy tiểu nương bì!" Bàn Tử hai tay ôm cánh tay Sở Văn, không ngờ sau khi Sở Văn bị khống chế, sức mạnh lại lớn đến vậy!

Nếu không phải do thể trọng của hắn lớn, e rằng Sở Văn chỉ cần hơi giãy giụa là bị sức mạnh khổng lồ hất bay!

Ngay sau đó, ánh mắt A Ninh lóe lên một tia tuyệt vọng, cổ cô từ từ ngửa ra, lộ ra làn da trắng tuyết và xương quai xanh xinh đẹp, một thứ mềm nhũn trong suốt từ hai bên cổ từ từ bao phủ lên.

"Cứu, cứu..." A Ninh run rẩy khắp người, vẫn nhìn về phía Hạo Thiên Chân giãy giụa nói: "Cứu, Sở Văn..." Lúc này, trong mộ đạo chỉ còn sáu người.

Tiểu Ca không biết từ lúc nào đã mất tích.

Trần Bì A Tứ nằm sấp trên đất, xúc tu mềm nhũn trong suốt đã chui vào miệng ông ta, mắt ông cụ đỏ ngầu, miệng phát ra tiếng cười quỷ dị, cơ thể ông ta không thể cử động.

A Ninh bị quấn lấy, Sở Văn cũng bị quấn lấy!

Tất cả hy vọng đều đặt lên người Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

"Thiên Chân!

Đừng để nó hất bay anh!

Tôi sẽ đi ra phía sau Sở ca!" Bàn Tử buông hai tay ra, sau đó thấy một tay Sở Văn bỗng nhiên bóp chặt cổ Hạo Thiên Chân!

Hạo Thiên Chân chớp mắt một cái đã trợn trắng mắt!

Bị Sở Văn một tay bóp cổ nhấc bổng lên, hai chân không ngừng giãy giụa giữa không trung!

Bàn Tử vòng ra phía sau Sở Văn, hai tay kéo thứ quỷ quái ở gáy Sở Văn, kéo mạnh về phía sau, vừa kéo vừa la: "Thiên Chân!

Cố lên!" "Ách..." Hạo Thiên Chân mắt trợn tròn, hai tay đẩy tay Sở Văn đang bóp cổ mình, cố gắng, nhưng căn bản vô dụng.

Từ trong cổ họng ông ta ngắt quãng thốt ra từng chữ: "Bàn, Bàn... nhanh!" "A a!!!" Bàn Tử kéo một miếng của thứ đó, dùng hết sức bình sinh kéo và xé, nhưng đều vô ích!

Thứ đó giống như miếng cao dán chó, đã dán vào thì muốn kéo ra phải lột một lớp da!

Sở Văn cố gắng giãy giụa, muốn giành lại quyền kiểm soát cơ thể, nhưng không có cách nào, chỉ có thể cảm thấy xúc tu lạnh buốt đó từ từ chui vào miệng mình!

Đột nhiên, Sở Văn không giãy giụa nữa, vì hắn đột nhiên nghĩ ra một điều!

"Mình mang huyết mạch Thao Thiết, có thể thôn phệ vạn vật, mình không cắn, nó tự động chui vào miệng mình sao?" Vừa nãy trong lúc cấp bách, Sở Văn vẫn luôn giãy giụa.

Nhưng thấy giãy giụa không được, vậy thì dứt khoát không giãy giụa nữa, đợi thứ quỷ quái chui vào miệng mình.

“Ghê tởm thì ghê tởm một chút!

Nhưng dù sao cũng phải cho nó thấy bản lĩnh của tôi!” Đúng lúc đó, một cảm giác lạnh buốt tê tái từ từ chui vào miệng Sở Văn, không ngừng muốn chui vào thực quản Sở Văn, nhưng, sao dễ dàng như vậy?

Sở Văn mạnh mẽ khép miệng lại, đồng thời dùng lực cắn một cái!

Lập tức có một cảm giác ê buốt như cắn kem lạnh vào mùa đông!

“Lạnh quá!” Khi cắn một miếng, Sở Văn đột nhiên cảm thấy các bộ phận cơ thể vốn bị khống chế dường như đã giảm bớt, thứ phía sau lưng Sở Văn “vụt” một tiếng rút xúc tu ra khỏi miệng hắn.

Đồng thời Bàn Tử vốn đang dùng hết sức để xé kéo.

Bàn Tử cũng không ngờ thứ quỷ quái đó lại đột nhiên bỏ Sở Văn.

Thế là hắn trực tiếp nắm lấy thứ quỷ quái ngửa người ra sau!

Sở Văn ngay lập tức giành lại quyền kiểm soát cơ thể, lập tức buông tay đang bóp cổ Hạo Thiên Chân ra: “Xin lỗi!” “Khái!

Khái!

Chương 292

Suýt chết trong tay cậu!" Hạo Thiên Chân trợn trắng mắt, ngồi bệt xuống đất: "Mau cứu những người khác!" Sở Văn quay đầu nhìn thấy Bàn Tử đang kéo thứ đó giãy giụa trên đất rồi mạnh mẽ ném nó ra phía sau, sắc mặt đại biến: "Mẹ nó!?" "Anh còn nhớ những thứ hình tượng mơ hồ chúng ta đã thấy trên cột đồng và bích họa vừa rồi chứ?

Chắc là thứ này, Vạn Nô Vương của Đông Hạ e rằng thật sự là yêu quái, những thứ này đều là thuộc hạ của hắn.

E rằng Đông Hạ quốc khi đó không có người bình thường, tất cả dân chúng đều bị thứ này khống chế!" Sở Văn nhanh chóng đưa ra phỏng đoán của mình!

Đồng thời nhìn thấy Trần Bì A Tứ vốn đang nằm sấp trên đất không động đậy đột nhiên đứng thẳng dậy, vừa quay người lại, Sở Văn giật mình một cái!

Hóa ra lúc này khuôn mặt Trần Bì A Tứ như bị phủ một lớp xác ướp trong suốt, thứ quỷ quái kia đã chiếm lĩnh khuôn mặt Trần Bì A Tứ, đồng thời xúc tu cũng hoàn toàn chui vào miệng ông cụ.

"Những thứ này hình như chỉ có thể tấn công lén từ phía sau, chúng ta cẩn thận một chút!

Sở ca vừa thoát khỏi thứ đó, mau để ông cụ cũng thở chút đi, nhìn ông ấy khó chịu quá!" Bàn Tử thu súng và dao lại: "Không chừng ông cụ biết về thứ này!" Sở Văn nói: "Anh đi giúp A Ninh, tôi cứu ông cụ trước!" "Được rồi!" Bàn Tử vừa rời khỏi người Sở Văn, lập tức cùng Hạo Thiên Chân giữ tư thế lưng dựa vào lưng, giống như hai con cua bám vào nhau, đi ngang về phía A Ninh đang bất động.

"Thiên Chân đừng đi nhanh quá, chúng ta không thể giao lưng cho

kẻ địch, chỉ có thể giao lưng cho chiến hữu đáng tin cậy!" Bàn Tử vừa đi vừa nói.

"Câm miệng!" Hạo Thiên Chân sau đó mắng.

Thấy hai người đi về phía A Ninh, Sở Văn rút Tử Ngọc Đao ra đeo sau lưng!

Tử Ngọc Đao vô cùng sắc bén, lại có năng lực thôn phệ, nếu lại có thứ quỷ quái nào tiếp cận phía sau lưng, vậy thì nó lập tức có thể giúp hắn hấp thụ sức mạnh trên người những thứ quỷ quái đó!

Trần Bì A Tứ đã hoàn toàn bị thứ đó nhập, hành động của ông ta rất nhanh!

Sau khi nhìn thấy Sở Văn, ông ta lại trực tiếp lao về phía Sở Văn!

"Hay lắm!" Sở Văn nhìn vào răng ông ta, thầm nghĩ trong lòng: Kể từ khi có Tử Ngọc Đao, trong quá trình giao chiến với những thứ quỷ quái này, đã lâu rồi mình không dùng răng!

Năm xưa ở dưới đáy biển đối mặt với Sa bà cổ tặc từng dựa vào một cái răng nanh thoát khỏi nguy hiểm.

Rồi trong Uông Tàng Hải Địa Cung, một con Kim giáp cự xà bị hút máu ăn thịt sống sờ sờ, ôn nhu đã lâu, lúc này phải xuất ra vũ khí mạnh nhất rồi!

Đúng lúc đó, Trần Bì A Tứ mạnh mẽ nhào vào người Sở Văn, Sở Văn theo bản năng há miệng cắn vào mặt Trần Bì A Tứ!

Nhưng hành động làm được một nửa, hắn lại không vượt qua được rào cản tâm lý đó!

Nếu A Ninh cũng bị vậy, vậy thì ông cụ này, mình cắn chẳng phải bằng mình hôn một cái sao!

Nuốt không trôi a!

Sở Văn do dự, nhưng Trần Bì A Tứ lại không do dự, sau khi bị thứ quỷ quái nhập hồn, sức mạnh vô cùng lớn.

Da mặt ông cụ bị kéo căng thẳng, miệng phát ra tiếng cười âm lãnh quỷ dị, sau khi nhào vào người Sở Văn, ông ta muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

"Xoay người cho tôi!" Sở Văn dùng hai chân mượn lực đá vào bụng Trần Bì A Tứ, sau đó lật người một lần nữa đè chặt Trần Bì A Tứ!

Một tay túm lấy thứ mềm nhũn lạnh buốt trên lưng ông cụ, há miệng cắn một miếng!

Cắn một miếng hơi lớn!

Sở Văn rùng mình khắp người, cảm thấy bề mặt cơ thể như phủ một lớp băng sương, sau đó lập tức bị da thịt hấp thụ.

Thứ trên lưng Trần Bì A Tứ quả nhiên sau khi bị Sở Văn cắn một miếng, mạnh mẽ buông ông cụ ra!

Mặc dù nó muốn lập tức bám lại lên người ông cụ, nhưng Sở Văn đâu cho nó cơ hội, vừa kéo xuống đã ném ra xa!

Sau đó Sở Văn cảm thấy sức mạnh giãy giụa dưới thân Trần Bì A Tứ không còn nữa, ông ta liên tục ho khan và nôn khan vài tiếng, hít một hơi thật sâu, mới được Sở Văn cứu thoát.

"Ông cụ, phát huy đi, nhìn những thứ quỷ quái này!" Sở Văn đỡ đầu Trần Bì A Tứ, nhìn về phía A Ninh!

Ông cụ thở hổn hển nặng nề, biết Sở Văn vừa cứu mình thêm một lần nữa, cộng thêm vừa nãy tuy bị trúng chiêu, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo.

Thế là vừa nhìn thấy dáng vẻ A Ninh hiện tại, rồi nhớ lại cảnh

mình vừa gặp phải!

Trần Bì A Tứ lập tức nói: "Khái, khái, đó e rằng là một loại trùng tên Áo Thác Á Trùng, dân gian gọi là Băng Di Lặc, một loại ký sinh trùng mềm nhũn cổ đại lẽ ra phải tuyệt chủng từ kỷ Băng hà!" Trần Bì A Tứ lập tức nói: "Khái, khái, đó e rằng là một loại trùng tên Áo Thác Á Trùng, dân gian gọi là Băng Di Lặc, một loại ký sinh trùng mềm nhũn cổ đại lẽ ra phải tuyệt chủng từ kỷ Băng hà!" "Một loại ký sinh trùng mềm nhũn?" Sở Văn lập tức hiểu ra trong lòng!

Bất kể khí hậu và môi trường bên ngoài thay đổi thế nào, loại trùng mềm nhũn cổ xưa lẽ ra đã không còn tồn tại trên thế giới này lại tồn tại được trong vực băng sâu thẳm của Trường Bạch Sơn!

Thời cổ đại, do vấn đề môi trường Trái đất, dẫn đến ngay cả ký sinh trùng, thể hình của chúng cũng vô cùng khổng lồ!

Chẳng lẽ, người Đông Hạ cổ đại thờ cúng loại quái trùng này?

Rồi phục vụ cho loại ký sinh trùng mềm nhũn cổ đại này?

Sở Văn bây giờ đơn giản là không thể tưởng tượng được Vạn Nô Vương và Đông Hạ quốc mà hắn đã thấy lại là một quốc độ quỷ dị như vậy.

Chương 293

"Sở ca!

Nhanh lên, tiểu nương bì bị nhập, sức lực lớn lắm!" Bàn Tử la lớn với Sở Văn!

Sở Văn lập tức quay sang Trần Bì A Tứ nói: "Ông cụ, cẩn thận phía sau lưng của ông." Nói xong, lập tức xông về phía A Ninh.

Lúc này Hạo Thiên Chân đang xé Băng Di Lặc trên lưng A Ninh, thịt da của ký sinh trùng bị Hạo Thiên Chân xé rách, xúc tu không ngừng vươn dài về phía mặt A Ninh.

Bàn Tử thấy Sở Văn đến, liền lập tức la lên: "Thiên Chân, tránh ra!" Sở Văn lần này không dùng răng cắn nữa, lợi dụng lúc Hạo Thiên Chân kéo giãn Băng Di Lặc, rút Tử Ngọc Đao chém xuống!

Ngay sau đó Hạo Thiên Chân lùi lại hai bước, trong tay vẫn còn dính một phần thân thể của Băng Di Lặc.

Hắn liếm môi, ném thứ đó xuống đất rồi la lên: "Nhìn kìa, trên tường có rất nhiều, chúng đã tỉnh dậy rồi, chúng ta mau chạy xuống dưới!" Sở Văn ngẩng đầu nhìn, quả nhiên, khắp các vách tường đá xung quanh đều có Băng Di Lặc, chúng đang từ từ trườn mềm nhũn dựa vào vách đá từ phía sau.

"A Ninh, không sao chứ!" Sở Văn vươn tay nâng cằm A Ninh.

"Tôi không sao, trong này nguy hiểm quá, mau đi thôi!" A Ninh lắc đầu, sờ sau gáy, vẫn còn sợ hãi.

Con gái, trời sinh đã có một cảm giác sợ hãi với những loại côn trùng mềm mềm quái dị này.

"Ông cụ, đi thôi!" Bàn Tử vẫy tay với Trần Bì A Tứ đang ngồi

trên đất, năm người do Sở Văn đeo Tử Ngọc Đao đi cuối, những người còn lại như ong vỡ tổ chạy về phía sâu trong mộ đạo!

Bàn Tử vừa chạy, vừa hỏi Trần Bì A Tứ chi tiết về Băng Di Lặc, la lớn: "Mẹ nó, sao ký sinh trùng kỷ Jura ở phía trước lại xuất hiện trong mộ đạo, những thứ quỷ quái mặt không rõ ràng chúng ta thấy trên phù điêu là gì vậy?" "Kỷ Jura, đó là khủng long, ông Tứ nói là kỷ Băng hà!

Ngu ngốc!" Hạo Thiên Chân la lên.

Bàn Tử tức giận: "Lúc này, đừng có chỉnh tôi có được không, dù sao thì cái thứ đó, ai cũng biết mà!" Trần Bì A Tứ chạy đến mức thở hổn hển, vì tuổi già, xương cốt vốn đã mềm hóa, cộng thêm mọi người hiện đang chạy xuống dốc, nên tất cả lực xung kích của cơ thể đều dồn vào hai đầu gối.

Ông cụ bây giờ cảm thấy đầu gối bắt đầu nhức mỏi tê dại, nhưng vẫn thở hổn hển giải thích cho mọi người: "Hô, Băng Di Lặc chỉ có ở những nơi cực kỳ lạnh giá, hô, sẽ có những con quỷ nhỏ, chúng sẽ cưỡi trên vai người, rồi dẫn người nhảy vào hang băng.

Nhưng nói thật, tôi cũng không biết những thứ cổ xưa này, những ký sinh trùng cổ đại này không phải Băng Di Lặc trong truyền thuyết dân gian, hô!

Chỉ là hai thứ này thực sự quá giống nhau!" Sở Văn lúc này đột nhiên cảm thấy sau lưng nổi da gà, ngay sau đó da đầu lạnh buốt, có thể có chuyện gì đó, có Băng Di Lặc rơi vào người hắn từ phía trên mộ đạo.

Nhưng cảm giác lạnh buốt đó chỉ xuất hiện một khoảnh khắc, sau đó vì có Tử Ngọc Đao, con Băng Di Lặc nhanh chóng rơi xuống nền gạch, bị Sở Văn hất ra!

“Ông cụ nói có khả năng, thứ đó sẽ ký sinh trên người, rồi điều khiển hành vi của con người, nhảy vào hang băng cũng phù hợp với tập tính thích lạnh của chúng, hai thứ này có thể là cùng một loại.” Hạo Thiên Chân vừa chạy vừa nhìn trái phải.

Đột nhiên, Bàn Tử phía sau mạnh mẽ đẩy Hạo Thiên Chân một cái!

“Lại sao nữa?” Hạo Thiên Chân suýt nữa ngã sấp mặt, dừng bước, vừa quay đầu lại, thấy Bàn Tử dường như đã đạp thủng nền gạch mộ địa, trực tiếp đạp ra một cái hố không lớn, nửa thân dưới của hắn suýt nữa rơi xuống hố bên dưới mộ đạo.

“Người phía sau cẩn thận!” Hạo Thiên Chân ngẩng đầu nhìn, A Ninh, Trần Bì A Tứ và Sở Văn phía sau Bàn Tử vì dốc, căn bản không kịp phanh, từng người một đâm vào người Bàn Tử, ngã rào xuống đất.

“Thiên Chân, mau cứu tôi, dưới có người đang kéo chân tôi!” Bàn Tử một tay chống người, cố gắng đưa tay phải về phía Hạo Thiên Chân.

Ngay sau đó, nền gạch xung quanh hố dưới chân Bàn Tử đột nhiên nứt vỡ.

“Phía dưới mộ đạo rỗng!” Phản ứng đầu tiên của Hạo Thiên Chân là nhanh chóng kéo Bàn Tử.

Kết quả đúng lúc đó, lại thấy từ dưới hố dưới chân Bàn Tử vươn ra một đôi bàn tay khô héo màu tím đen...

“Thiên Chân!” Bàn Tử hoảng sợ kêu lớn một tiếng.

Sau đó nền gạch mộ đạo nứt toác, Sở Văn, A Ninh, Trần Bì A Tứ, cùng với Bàn Tử cùng nhau rơi vào hố.

Nói là Bàn Tử bị bàn tay khô héo màu tím đen không biết từ đâu

kéo xuống.

Kéo theo Sở Văn, A Ninh cũng rơi vào cái hố đột nhiên bị đạp thủng dưới mộ đạo.

Sau đó Hạo Thiên Chân nghe thấy trong cái hố vang lên tiếng "két két"!

Vừa nghe sắc mặt hắn trắng bệch.

Tiếng động này Hạo Thiên Chân quá quen thuộc, khi còn đi học, làm thí nghiệm chịu lực kiến trúc, đó là âm thanh của vật liệu đá đông lạnh nứt toác trên diện rộng theo chiều dọc.

Chưa đợi Hạo Thiên Chân phản ứng, vết nứt gạch đông lạnh lan nhanh dưới chân hắn, đồng thời dưới chân đột nhiên hụt hẫng!

Đừng nói cứu Bàn Tử, Sở Văn, ngay cả hắn cũng lăn xuống cái hố bên dưới.

Mặc dù gạch đá mộ đạo phía trên đầu tạm thời ngừng sụp đổ vì không còn người đạp, nhưng sau khi Hạo Thiên Chân rơi xuống, gạch đá hai bên rơi xuống đầu hắn.

Ván gỗ chịu lực dưới chân, bao nhiêu năm rồi đã mục nát, chỉ còn tốt hơn giấy dán một chút.

"Hừ!" Hạo Thiên Chân rít lên một tiếng, chỉ cảm thấy xương cụt của mình không biết đã ngồi vào đâu trong sự hỗn loạn, tóm lại là lên một vật cứng nhô ra.

Chương 294

Não hắn đau nhức!

Chỉ lo giữ đầu, hắn cũng không biết đã qua bao lâu, cuối cùng cũng rơi xuống đáy hố.

“Bàn gia, Sở ca?

A Ninh?” Hạo Thiên Chân mặt mày lấm lem bò dậy, trên người có mấy chỗ đau rát như bị thứ gì đó không biết cào rách.

Chỉ nghe thấy phía trước không xa có người đang la hét thảm thiết: “Nhanh lên!

Nhanh lên!

Sở ca, cái tay tử thi đó đang nắm chân lão tử, tôi dùng đùi kẹp chặt tay nó rồi!

Nhanh lên, nó lỏng ra rồi!” Sau đó là giọng Sở Văn: “Bàn Tử đừng động, cái tay đó ở đâu!” “Ở trên chân tôi, đậu má, tay nó đang động, nhanh lên!” Cuối cùng là giọng già nua của Trần Bì A Tứ: “Thằng béo con, nói chuyện đàng hoàng, trước tiên thả chân ra, anh đang kẹp chặt tay tôi đó.” Bàn Tử chửi: “Ông cụ sao lại không biết xấu hổ như vậy, mọi người đều là đàn ông, sờ loạn gì chứ!” Trần Bì A Tứ ho khan một tiếng giận dữ nói: “Vừa nãy khi rơi xuống lão phu tùy tay sờ loạn, sờ vào đâu thì vào đó, thì sao!” Sở Văn và A Ninh mỗi người khuyên một bên: “Thôi được rồi, thôi được rồi, bớt giận đi, trước tiên xem chúng ta đang ở đâu đã...” Hạo Thiên Chân cố gắng bò dậy, vì đèn pin vừa nãy khi trượt xuống không biết đã rơi ở đâu, nên chỉ có thể mò mẫm đi về phía trước trong bóng tối.

Xung quanh một màu đen kịt.

Phía trên đầu lờ mờ có thể thấy một cái lỗ lớn, miệng hố đá, vừa nãy chắc là trượt từ trên đó xuống, Hạo Thiên Chân vừa đi vừa la: "Bàn Tử, Sở ca?

Không sao chứ..." "Không sao!

Thiên Chân!" Từ phía bóng tối truyền đến giọng Sở Văn.

Sau khi mấy người hội hợp, Sở Văn lấy hai cái đèn pin từ nhẫn ra, giả vờ như lấy từ ba lô, đưa cho Hạo Thiên Chân nói: "Chúng ta hình như đang ở một bãi tha ma hỗn loạn, anh cũng xem xem!" Theo Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bật đèn pin, họ lập tức ngẩn ra.

"Trời đất ơi, không phải bãi tha ma hỗn loạn đâu, mẹ nó là hang chứa xác, bên trong toàn là tử thi nghìn năm tuổi!" Bàn Tử ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Bên trong là một hang động khổng lồ hình lòng chảo.

Chân họ đang giẫm lên tử thi nghìn năm tuổi, xung quanh cũng là tử thi nghìn năm tuổi, dưới mông cũng đè lên tử thi.

Phần rìa của lòng chảo trông y hệt những bức tượng Phật bằng đá trong hang động trên núi Thiên Thủy Mạch Tích.

Chỉ là những hang đá kia người ta dùng để đựng tượng Phật bằng đá, còn bên trong này trên vách động toàn là những hang đá nhỏ, bên trong toàn đựng thi thể đông lạnh.

Vừa nãy Bàn Tử đạp thủng nền gạch đá của mộ đạo, cái bàn tay khô héo màu tím đen kia vươn ra, chắc là từ một trong những hang đá nhỏ ở bên cạnh hang chứa xác.

Lúc này, năm người đều đang giẫm lên một đống thi thể đông lạnh.

Sở Văn cẩn thận xem xét một trong số thi thể, phát hiện ngũ quan

của thi thể được bảo tồn rất tốt.

Mắt đều nhắm, nếp nhăn trên mặt ngang dọc, nhưng đều không có râu, khắp người đều phủ một lớp băng mỏng, điều đáng sợ là da của những thi thể cổ này đều có màu tím xanh, miệng há to, bên trong mọc răng nanh.

Hắn lập tức giật mình, nói: "Những tử thi bên trong này, không phải là người, đều mọc răng nanh như vậy!

Nhìn dáng vẻ thì giống ma cà rồng trong phim truyền hình, hoặc cương thi các loại." Trần Bì A Tứ giẫm lên đầu hai tử thi đứng dậy nói: "Có thể là cương thi, những thi thể này răng nanh nhọn hoắt, là một tập tục của giáo Saman cổ.

Sau này vì quá phiền phức, người ta dùng mặt nạ để thay thế." Bàn Tử nhìn hàng nghìn thi thể xung quanh, cả người đều cảm thấy không thoải mái: "Mẹ nó, những tử thi nghìn năm này, sẽ không đột nhiên sống dậy chứ." Trần Bì A Tứ hừ một tiếng, ý rằng Bàn Tử vừa nãy hai chân kẹp quá chặt, nên ấn tượng về Bàn Tử không tốt, khinh thường nói: "Những tử thi này đều bị đông cứng như vậy, sống dậy á, trừ phi..." Đúng lúc ông ta nói đến đó, da đầu Trần Bì A Tứ tê rần!

Ánh mắt ông ta lập tức nhìn về phía cái hố mộ đạo mà mấy người vừa rơi xuống: "Trừ phi Băng Di Lặc điều khiển..." Cảm ơn đại gia Phi Tù 111 đã thưởng 5000 điểm...

Sở Văn nhìn ánh mắt Trần Bì A Tứ, cũng ý thức được điều không ổn!

Vừa nãy trong mộ đạo đã tỉnh dậy rất nhiều Băng Di Lặc, cả bầy ký sinh trùng kỷ Băng hà đó e rằng sẽ không...

Đúng lúc đang nghĩ như vậy, trên đầu mấy người có một cái tử thi đông lạnh nghìn năm tuổi màu tím đen vốn đang ngồi, đột nhiên "két

kết" run rẩy lớp băng vỡ vụn trên người rồi đứng dậy!

Sau khi đứng dậy, cổ bị Băng Di Lặc phía sau kéo ngửa ra sau, xúc tu của Băng Di Lặc chui vào miệng nó, khiến nó phát ra một tiếng kêu tương tự "ngá a..."!!

Bàn Tử trực tiếp đơ mắt!

Không tự chủ lùi lại một bước, khẩu súng trong tay vô thức bắn ra một loạt đạn vào con Băng Di Lặc đó!

Con Băng Tống Tử nghìn năm tuổi đó bị Bàn Tử đánh cho lảo đảo lùi lại một bước, nhưng lập tức đứng thẳng dậy, lại gầm lên với Bàn Tử một tiếng: "Ngá a!" Không chỉ một con, theo miệng hố mộ đạo không ngừng có Băng Di Lặc rơi xuống, tất cả đều bám lên lưng những tử thi nghìn năm tuổi trong hang chứa xác.

Ngay sau đó những Băng Tống Tử đó từng con một run rẩy lớp vụn băng trên người rồi đứng dậy từ trong hang đá!

Cũng không biết chúng có bị nghẹn hay không, dẫn đến sau khi xúc tu của Băng Di Lặc chui vào miệng, âm thanh phát ra toàn là "ách a, ách a", nghe trong hang chứa xác rộng lớn như đang la đói vậy.

Bàn Tử run rẩy nói với Sở Văn: "Đói...

Sở ca, chúng ta làm sao đây?" Sở Văn cắn răng nói: "Thịt nhiều, cứ lên, xem có nuôi no được không." A Ninh dùng đèn pin chiếu vào miệng hố, đơn giản đếm được: "Sở Văn, hiện tại có gần mười lăm tử thi nghìn năm tuổi bị Băng Di Lặc nhập hồn, và một lượng lớn Băng Di Lặc đang rơi xuống từ phía trên." Sở Văn gật đầu: "Bàn Tử, và Hạo Thiên Chân tìm xem trong này có lối ra khác không!

A Ninh, và ông cụ lo cho phía sau và hai bên của tôi!" "Được thôi!" Bàn Tử nhấc chân, giẫm lên từng lớp Băng Tống Tử dưới chân rồi bắt đầu lùi lại.

Chương 295

Hạo Thiên Chân la lên: "Cẩn thận một chút.

Đừng ngã, miệng những tử thi này đều há ra, răng nanh sắc bén lắm, nếu ngã xuống sẽ bị cắn mất một miếng thịt trên mặt đó!" Bàn Tử đáp: "Tôi biết, vừa nãy lúc ngã xuống, mông tôi bị cắn một miếng!" Hai người lùi về phía sau.

Mười mấy con Băng Tống Tử đen tím trước mặt Sở Văn dưới sự điều khiển của Băng Di Lặc, vừa chạy vừa lăn xông tới!

Thực ra lúc này, Sở Văn lại không quá lo lắng!

Dù sao thì không cần phải cẩn thận phía sau, chỉ cần không để Băng Di Lặc bám lên lưng, vậy thì bao nhiêu Băng Tống Tử, cứ chém bấy nhiêu Băng Tống Tử!

Sở Văn rút Tử Ngọc Đao ra, một đao chém thẳng vào đầu con Băng Tống Tử gần nhất!

Một đao đó kéo theo cả Băng Di Lặc trên lưng nó cũng bị chém đôi ngay lập tức!

Loại động vật mềm nhũn kỷ Băng hà này cũng không biết sức sống mạnh đến mức nào, sau khi bị chém thành hai mảnh, vẫn điều khiển con Băng Tống Tử không thể đứng dậy từ từ bò về phía trước.

Sở Văn chỉ cảm thấy một luồng năng lượng vi tế thông qua Tử Ngọc Đao tích trữ vào trong cơ thể hắn!

"Chém thứ này lại có lợi ích!" Hắn lạnh run người!

Sau đó không kịp nghĩ nhiều, lại hai con Băng Tống Tử nhào tới hắn.

A Ninh liên tục nổ hai phát súng, phát nào cũng trúng vào mặt Băng Tống Tử.

Sở Văn một đao một con, vừa chém vừa lùi lại!

Trần Bì A Tứ la lên: "Bắn xuyên thân những tử thi này cũng vô ích, quan trọng là Băng Di Lặc phía sau!" "Ngá a!" Từ xa lại mấy tiếng gầm rú, A Ninh nhìn về phía âm thanh, chỉ cảm thấy cả người đều hơi mềm nhũn!

Trong mắt cô, từng hàng từng hàng tử thi nghìn năm đông lạnh bị Băng Di Lặc nhập hồn, chỉ riêng một hàng tử thi đã có ba bốn mươi con.

Cảnh tượng như vậy nếu không tận mắt chứng kiến, tuyệt đối không dám tin!

Ngay cả khi xem trong phim điện ảnh, e rằng cũng sẽ thấy da đầu tê dại.

Sở Văn chớp mắt một cái, đã chém đổ bảy tám con tử thi, tứ chi, đầu lâu của chúng đều rơi dưới chân mấy người, vẫn không ngừng bò về phía trước.

Một vẻ vô cùng cố gắng để trở thành một tử thi đạt tiêu chuẩn.

Trong lòng Sở Văn đột nhiên có một ý nghĩ hoang đường: "Ông cụ, khi Đông Hạ quốc đánh trận, lẽ nào không dùng những thi thể giấu trong này kết hợp với Băng Di Lặc để đánh trận sao, loại quái vật này, đừng nói thiết kỵ Mông Cổ, đặc chủng binh cũng không làm gì được a!

Số lượng quá nhiều rồi!" Những viên thép trong tay Trần Bì A Tứ không ngừng bắn vào những tử thi đang xông tới, ho khan hai tiếng nói: "Không dám tin, nhưng bây giờ có khả năng!

Chỉ là Băng Di Lặc không thể rời môi trường này quá lâu, nên

Đông Hạ quốc tuy có thực lực như vậy, nhưng cũng không thể đi ra khỏi Trường Bạch Sơn!" "Vậy bây giờ ông đã tin Vạn Nô Vương có thể điều khiển quái điểu, có thể khiến mặt đất bốc lửa để đánh bại người Mông Cổ khi đó rồi chứ?" Sở Văn vừa mới vào mộ đạo đã nhìn bích họa ở hai bên vách đá.

Trần Bì A Tứ xấu hổ nói: "Tiểu huynh đệ, sao lại thù dai như vậy, lúc đó tôi không phải không tin, chỉ phản bác vài câu thôi mà." Đúng lúc đó, giọng Bàn Tử và Hạo Thiên Chân từ phía sau truyền đến: "Sở ca, bên này phát hiện ra một đường hầm!!

Cũng đi xuống dưới, không biết dẫn đến đâu!" "Mau đi!" Sở Văn quay người một tay đỡ ông cụ, một tay đỡ A Ninh, giẫm lên một đống đầu Băng Tống Tử chạy về phía Hạo Thiên Chân!

Phía sau lại có mấy chục con Băng Tống Tử đen tím đứng dậy, số lượng những Băng Tống Tử chạy nhanh này cảm thấy đã lên đến hàng trăm!

Chúng không ngừng gầm rú đuổi theo bóng lưng Sở Văn đang chạy!

Núi xác băng giá, thập tử nhất sinh!

Cảnh tượng hùng tráng đó khiến Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hai người mắt trợn tròn miệng há hốc, lắp bắp không nói nên lời!!

Băng Di Lặc kết hợp với Băng Tống Tử, nếu nhìn riêng thì không có gì đáng sợ.

Nhưng một khi kết hợp với nhau, giống như cho thuốc súng vào nòng pháo, nòng pháo chĩa thẳng vào Sở Văn và A Ninh.

"Nhanh lên!

Sở ca, phía sau có tử thi đuổi kịp rồi!" Bàn Tử nhìn thấy rất rõ ràng, cách Sở Văn chỉ hai bước, có khoảng bốn năm con Băng Tống

Tử đang lao thẳng tới.

Sở Văn quay người đứng vững, ngang đao lập mã, chớp mắt một cái, bốn năm con Băng Tống Tử bị chém thành từng mảnh.

"Đừng quản những tử thi đó, mau đi, số lượng quá nhiều!" A Ninh lo lắng nói.

Nhưng Sở Văn lại không có thời gian nói chuyện, vì theo những tử thi này bị chém ra, lông mi, lông mày của Sở Văn, bao gồm cả bề mặt da cũng phủ một lớp băng sương nhàn nhạt, cảm thấy khắp cơ thể mạch máu đều sắp bị đông cứng.

"Không được!

Tử Ngọc Đao có lợi cũng có hại, khí lạnh trong Băng Di Lặc và Băng Tống Tử nghìn năm quá nhiều, tôi tiếp tục chém như vậy, cơ thể sẽ không chịu nổi mất!" Ở đây, Sở Văn không thể giết thì cố gắng không giết!

Bởi vì mỗi khi chém giết một con Băng Tống Tử, hắn lại cảm thấy lạnh hơn một chút, hành động của hắn tự nhiên sẽ chậm lại một chút.

Chương 296

"Đi!" Sở Văn rùng mình, trong môi trường tối đen, thị lực của hắn tốt hơn người bình thường rất nhiều.

Nên hắn có thể nhìn rõ số lượng Băng Tống Tử đang đứng dậy từ hang chứa xác e rằng không dưới hai trăm con.

Ba người vừa điên cuồng rút lui, vừa phải cẩn thận đề phòng phía sau có thể có Băng Tống Tử nhào tới.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hai người cũng không nhàn rỗi.

Đứng ở lối vào đường hầm, nhìn những Băng Tống Tử chưa bị Băng Di Lặc nhập vào dưới chân, họ tháo các khớp rồi ném đi, chỉ cần có thể giúp Sở Văn làm chậm tốc độ đuổi theo của tử thi phía sau là được!

Một lát sau, A Ninh dẫn đầu đến đường hầm, quay đầu nhìn thấy Sở Văn quay người chém bay đầu một con Băng Tống Tử, đồng thời cái đầu lâu đó vẫn còn trên người tử thi, Sở Văn nhấc chân, đá cái đầu lâu chưa kịp rơi xuống đất vào mặt một con tử thi khác.

Sở Văn quay người la lên: "Đừng chắn cửa, từng người một rút lui!" Đến miệng đường thoát hiểm, Sở Văn nhìn thấy cái đường hầm của Bàn Tử thì bực mình: "Mẹ nó gọi là đường hầm á?" Rõ ràng là một cái cống thoát nước thời cổ đại, thể trạng của A Ninh và Hạo Thiên Chân ước chừng hơi rộng rãi một chút, đối với Sở Văn có lẽ vừa vặn, còn đối với Bàn Tử mà nói, muốn chui vào thì hơi khó rồi.

Bàn Tử mặt đỏ bừng nói: "Sở ca, anh cũng nghĩ mà xem, hang chứa xác, đâu ra đường hầm ở đó, vừa nãy sở dĩ nói như vậy, không phải vì muốn cổ vũ anh sao." Lúc này cũng không thể quản nhiều như vậy nữa.

Sở Văn để A Ninh có thân hình nhỏ bé nhất chui vào cống thoát nước trước, sau đó là Trần Bì A Tứ, Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử lẽ ra phải đi cuối, nhưng khi Sở Văn định chui vào cống thoát nước đột nhiên kéo hắn một cái nói: "Cái đó..." Sở Văn quay người nhìn những con Băng Tống Tử gần kề rồi chửi: "Có rắm thì mau thả!" "Tôi có thể vào trước được không, anh ở phía sau thấy tôi bị kẹt thì nhẹ nhàng đá tôi một cái, như vậy tôi cũng tiện hơn một chút." Bàn Tử nịnh nọt cười nói.

Sở Văn giật lấy khẩu súng trên người Bàn Tử, quay người một loạt đạn bắn gãy chân bảy tám con Băng Tống Tử đang xông tới, chúng lập tức ngã rào trên thi thể đồng loại, đồng thời những tử thi khác phía sau xông lên cũng bị vấp ngã, lăn lộn thành một mảng.

Bàn Tử dẫn đầu chui vào cống thoát nước.

Quả nhiên vừa chui vào, đã bị kẹt ở miệng cống, la lên: "Sở ca, dựa vào đâu, nhẹ một chút!" Sở Văn đâu quản nhiều như vậy, nhấc chân một cước đá vào mông Bàn Tử, Bàn Tử kêu la một tiếng, cả cái cống thoát nước đều vang vọng tiếng hắn.

Thấy Bàn Tử trượt xuống, Sở Văn thu Tử Ngọc Đao lại, cũng trực tiếp chui vào cống thoát nước.

Cũng không biết bao nhiêu năm rồi cái cống thoát nước này không được dùng, tóm lại bên trong cũng toàn là băng, xung quanh đều không có chỗ để bám, chỉ có thể một mạch trượt xuống.

Sở Văn cứ mỗi khi trượt xuống vài mét, lại đụng phải Bàn Tử đang kẹt.

Như vậy cũng tốt!

Tốc độ trượt xuống sẽ không quá nhanh, thỉnh thoảng có thể đứng trên mông Bàn Tử để nghỉ ngơi một chút.

Đường ống thoát nước cũng không biết dài bao nhiêu.

Sở Văn ước chừng thời gian đứng trên người Bàn Tử nghỉ ngơi cũng đã mười mấy phút, nhưng vẫn chưa thấy một lối ra khác của đường ống nước.

Bàn Tử thở hổn hển, đầu quay xuống, chân quay lên bị kẹt trong đường ống nước nói: "Sở ca, Sở ca, đừng đạp xương, đạp thịt, đúng rồi.

Ai, cuối đường ống thoát nước sẽ không phải đường cụt chứ, nếu vậy, Bàn gia tôi ở trong này không thể quay người được." Sở Văn cũng lo lắng.

Vạn nhất đầu bên kia là đường cụt, vậy thì Bàn Tử không thể quay người, cũng không thể quay lại hang chứa xác.

Quan trọng là bị kẹt trong hang, người khác cũng không có cách nào quay lại!

Năm người, tránh nhện, tránh du diên, tránh Băng Di Lặc, cuối cùng sẽ không phải chết kẹt trong đường ống thoát nước chứ.

Đang nghĩ như vậy, Bàn Tử đột nhiên nói: "Sở ca, có cảm giác không, trong này hình như không lạnh lắm." "Không những không lạnh nữa, còn có một luồng khí ấm áp, từng luồng từng luồng bốc lên nữa?" Xem ra lại càng gay cấn rồi.

Nghe lời Bàn Tử, Sở Văn quả nhiên cũng ý thức được một chút.

Trong lòng hắn ước tính, vị trí hiện tại của họ cách hang chứa xác rất xa, hướng của cống thoát nước luôn thẳng xuống tâm Trái đất.

Sở Văn nói: "Tiếp tục đi xuống xem sao!" Thân hình Hạo Thiên Chân gầy yếu, thời gian ở trong cống thoát nước không lâu như vậy.

E rằng đã xuống đến đáy rồi, chỉ mong đừng gặp nguy hiểm.

Bàn Tử và Sở Văn lại trượt xuống trong cống thoát nước thêm hơn một tiếng.

"Sở ca, tôi cảm thấy sắp nóng chết rồi." Bàn Tử lúc này cả người ướt đẫm, nhiệt độ trong cả đường ống nước hiện tại ước tính khoảng hơn hai mươi độ C.

Cộng thêm không khí không được lưu thông lắm, dẫn đến Bàn Tử hơi có triệu chứng mất nước.

"Trong này lờ mờ có thể nghe thấy tiếng Hạo Thiên Chân, Bàn Tử cố lên, ra ngoài là tốt rồi." Sở Văn vừa nói, hai chân dùng lực, tiếp tục đạp Bàn Tử xuống thêm nửa người.

Bàn Tử bây giờ không la hét được nữa.

Nên mặc kệ Sở Văn làm gì với mông hắn, đều không có một chút âm thanh.

Lại khoảng năm phút sau.

Sở Văn nhìn thấy lối ra của cống thoát nước, Bàn Tử đã ra khỏi lối ra, thế là hắn cũng nhanh chóng nhảy xuống từ cống thoát nước!

Chương 297

"Sở Văn, đó là một miệng núi lửa!" Hạo Thiên Chân vừa thấy Sở Văn xuống, lập tức dùng đèn pin cường quang chiếu về phía trước, vừa chiếu vừa giải thích.

Dưới ánh sáng trắng của đèn pin, một miệng núi lửa vô cùng khổng lồ, đường kính ít nhất 3km, xuất hiện trước mặt Sở Văn.

Lòng chảo khổng lồ được tạo thành từ đá bazan xám khổng lồ, như một cái bát đá khổng lồ.

Sở Văn đứng ở một bên vách bát, như mấy con kiến nhỏ, vô cùng nhỏ bé.

Nếu khi xưa cây đồng xanh khổng lồ ở Tần Lĩnh chỉ cho Sở Văn một cảm giác kỳ tích, thì lòng chảo miệng núi lửa chôn vùi dưới lòng đất này, đơn giản là dấu vết của thần linh rồi.

Trần Bì A Tứ chỉ tay về phía bên trái của mọi người nói: "Nhìn bên kia, đó chắc là mộ đạo chúng ta vừa đạp xuống, cũng dẫn vào đây, nếu tôi không đoán sai, đây là nơi dân chúng Đông Hạ quốc sinh sống." Sở Văn nhìn miệng núi lửa khổng lồ trước mắt, trong lòng tràn đầy chấn động.

Lòng chảo hiện tại phủ đầy những cây cối đã chết, rõ ràng miệng núi lửa này từng lộ ra khí quyển, nơi đây ban đầu nhất định là một 'khu rừng ngầm', có thể do núi lửa phun trào, hoặc hoạt động núi lửa đột ngột, cây cối trong này đều bị hóa đá chết, bây giờ di hài của khu rừng đứng sừng sững trong lòng chảo.

Dưới ánh sáng cường quang, một quần thể kiến trúc hùng vĩ, xuất hiện ở sâu trong khu rừng ngầm trung tâm lòng chảo núi lửa, một thành đá đen u tối khổng lồ, không thể nhìn rõ toàn bộ.

“Đây là thành phố cổ của người Đông Hạ quốc trước đây.” Hạo Thiên Chân nhìn Sở Văn nói: “Chúng ta đoán đúng rồi, Giả Thiên Cung được xây thêm sau này, trong này vốn là một di chỉ cổ.

Giả Thiên Cung ở trên, Côn Luân Thai ở tầng băng giữa, di chỉ cổ Thương Ân ở dưới cùng.” “Đây là một lăng mộ ba tầng, một tầng che phủ một tầng.

Vừa nãy tôi đụng phải Băng Di Lặc chắc là một tầng hộ vệ, đồng thời cũng là một loại thần hộ mệnh khác của Đông Hạ quốc ngoài Du Diên khi đó.” Trần Bì A Tứ nói.

Ông ta chưa nói xong: “Theo tập tục của giáo Saman cổ, thực ra rất khác so với văn hóa Thăng Long của chúng ta, họ thích xây lăng mộ trên mặt đất, tương tự như phong cách chôn cất sớm của tộc Tạng, hoặc phong cách mộ táng cổ Ai Cập, đều là sau khi người chết, trực tiếp xây lăng mộ trong thành phố, nên tôi đoán quan tài Cửu Long Thăng Thi của Vạn Nô Vương nằm trong thành phố cổ phía trước.” Ông cụ nói có lý, Bàn Tử hiểu rồi.

Mọi người từ Trường Sa xa xôi đến Trường Bạch Sơn, mục đích chẳng phải để tìm lăng mộ của hoàng đế Đông Hạ Vạn Nô Vương sao, bây giờ đã ở ngay trước mắt rồi!!

Không chỉ Bàn Tử, A Ninh, Hạo Thiên Chân, mà trên mặt Sở Văn cũng lóe lên một tia phấn khích, bởi vì đạo mộ đại diện cho một loại dục vọng nguyên thủy nhất của loài người, tìm kiếm tài phú và thám hiểm cái chết, loại kích thích này, e rằng con người không thể tránh khỏi.

“Nhưng...” Trần Bì A Tứ tiếp tục bổ sung một câu: “Nhưng, tôi sợ sau khi Đông Hạ quốc diệt vong, nơi này đã đổi chủ...” Sở Văn nghe lời Trần Bì A Tứ có ý tứ khác, lập tức ngẩn ra: “Ông cụ, ý ông đổi chủ là sao?” Ông lão nhìn thành đá đen không xa nói: “Nơi này vì có

núi lửa, nên khí hậu hoàn toàn khác so với hang băng vừa rồi, trong này có suối nước nóng." Nghe lời Trần Bì A Tứ, Sở Văn trong lòng lập tức hiểu ra: "Ở gần núi lửa, bất cứ nơi nào có suối nước nóng, đều đại diện cho chuỗi sinh vật, ông cụ, ý ông là..." Trần Bì A Tứ gật đầu, sắc mặt trầm trọng nói: "Nơi này e rằng là nơi sinh sản của những động vật khủng bố đó, chúng ta trên đường đến lăng mộ trên mặt đất của Vạn Nô Vương, vạn nhất kinh động đến những sinh vật cổ xưa tồn tại trong này, e rằng sẽ chết không có chỗ chôn." Bàn Tử hỏi: "Ông cụ, vậy thì, trong này đều có thể có sinh vật gì?

Băng Di Lặc sẽ không có chứ." Trần Bì A Tứ nói: "Băng Di Lặc thích môi trường cực lạnh, nên sẽ không xuất hiện trong này, nhưng con Du Diên mà chúng ta gặp, và Quái điểu tồn tại trên bích họa trước đây, thậm chí những thứ mang tính biểu tượng như lửa bốc lên từ mặt đất, e rằng đều sẽ xuất hiện ở đây." Đúng lúc đang nói, Sở Văn chỉ cảm thấy phía sau đầu đột nhiên có một luồng gió mạnh ập đến!

Hắn lập tức ấn đầu A Ninh và Hạo Thiên Chân cúi xuống, đồng thời Trần Bì A Tứ và Bàn Tử hai người cũng ngay lập tức nằm rạp xuống!

Cũng không biết là thứ gì, vừa vặn bay sượt qua trên đỉnh đầu.

Tim Hạo Thiên Chân đập thình thịch loạn xạ, từ từ ngẩng đầu, nhìn bóng đen khổng lồ bay đi rồi nhỏ giọng nói: "Đó là cái gì!" Sở Văn nhìn rất rõ ràng, thứ đó sải cánh đạt đến hơn ba mét đáng kinh ngạc, dài hơn Diêu Minh đang nằm gần một mét.

Nếu không nhìn nhầm, thứ đó chính là Quái điểu đã thấy trên bích họa trước đây.

"Ông cụ nói không sai, không gian trong này rộng lớn như vậy, nhiệt độ rất thích hợp cho các loại sinh vật, bất kể chúng ta đã thấy hay chưa thấy, e rằng đều ở gần suối nước nóng này." Trán Sở Văn

bắt đầu nóng đến mức mồ hôi nhỏ xuống.

“Bàn Tử, đạn dược ở đó có đủ không?” Sở Văn hỏi.

“Đương nhiên không đủ, tôi bây giờ nhiều nhất cũng chỉ còn mười mấy viên đạn, bên Hạo Thiên Chân chắc có ba bốn mươi viên.” Bàn Tử đẩy băng đạn ra rồi nói.

Sở Văn trực tiếp ném ba lô của mình xuống đất, đồng thời, cởi cả áo lông vũ cồng kềnh ra: “Trong túi của tôi có gần một trăm viên đạn, mọi người tự chia nhau đi, chúng ta chuẩn bị mò đi.” “Có hai điểm!

Điểm thứ nhất, đừng nói lớn tiếng, phàm là sinh vật ở ven suối nước nóng, hiện tại đa số đều đang ngủ đông, chỉ cần không kinh động, chúng ta sẽ có đường sống.

Điểm thứ hai, có thể không nổ súng thì cố gắng không nổ súng!” Nói xong, đợi Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, và A Ninh đã thay đạn xong, mọi người cũng lần lượt cởi bỏ áo lông vũ bên ngoài.

A Ninh bên trong mặc một chiếc áo T-shirt đen bó sát, buộc tóc gọn gàng ra phía sau đầu, nhìn như vậy, lại có một vẻ đẹp riêng biệt.

“Tôi đi đầu, những người khác theo sau.” Sở Văn thấy mọi người đã chuẩn bị xong, cũng không do dự, hiện tại lăng mộ Vạn Nô Vương ở ngay trước mắt, trong lòng hắn cũng có một chút nóng lòng.

Chỉ là trên đỉnh đầu Côn Luân Thai vẫn chưa tìm được cơ hội tiếp cận, như vậy, muốn hoàn thành nhiệm vụ hệ thống lại thêm một tầng phiền phức.

Sở Văn hai tay trống không, từ từ cúi người từng chút một tiếp cận thành đá.

Trên đường đi, tận mắt thấy một con Du Diên lớn hơn con đã bám trên cột trụ Thiên Cung trước đây, đang bám bất động trên một vách đá.

Toàn thân nó phát ra màu đỏ, nhìn có vẻ chủng loại cũng có sự khác biệt.

"Du Diên núi lửa!" Trần Bì A Tứ lặng lẽ dùng khẩu hình nói: "Tính tình hung dữ, khả năng tấn công mạnh, tránh xa ra." Trên đỉnh đầu thỉnh thoảng có Quái điểu bay qua, Sở Văn ngẩng đầu nhìn, có gần bảy tám con Quái điểu bay sát trên đầu.

Khi đi qua một con suối nước nóng không to bằng cánh tay, Bàn Tử muốn rửa mồ hôi trong lòng bàn tay.

Kết quả bị Hạo Thiên Chân ngăn lại.

Bởi vì hai bên suối nước nóng toàn là đỉa, Bàn Tử thầm kinh hãi, dập tắt ý định ban đầu.

Hạo Thiên Chân vừa cầm súng đi, vừa dùng giọng cực kỳ nhỏ nói: "Trong này giống như một vườn bách thú sinh vật cổ đại chưa từng có người ngoài vào, cả đời có thể tận mắt nhìn thấy, nơi kỳ diệu như vậy, chưa đào được bảo bối của hoàng đế Đông Hạ, cũng cảm thấy đáng giá rồi." "Thiên Chân à, đừng trách Bàn gia tôi không nhắc nhở, bây giờ tuyệt đối đừng nói như vậy, người trong phim truyền hình một khi nói như vậy, sau đó sẽ không có kết quả tốt đâu!" Chân Bàn Tử vô tình giẫm lên một con đỉa, nó "phụt" một tiếng phun ra dịch nhầy khắp nơi.

Bàn Tử buồn nôn, đang định chửi bới.

Chương 298

Đột nhiên!

Một con Quái điểu trên trời mạnh mẽ bổ nhào xuống, lao về phía con Du Diên màu đỏ khổng lồ mà mọi người vừa thấy!

Bàn Tử sợ hãi đến vỡ mật, bởi vì con Du Diên màu đỏ đó bây giờ gần như đang ở ngay trên đỉnh đầu hắn!

Sở Văn mặt đầy mồ hôi, lập tức dựa vào một tảng đá bên cạnh, ra hiệu Hạo Thiên Chân giơ súng nhắm vào đầu Bàn Tử!

Chỉ thấy con Du Diên đó vào khoảnh khắc Quái điểu bổ nhào xuống, đột nhiên dựng thẳng người dậy, hai cái vòi khổng lồ dựng đứng, đồng thời vô số chân nhỏ li ti di chuyển nhanh chóng trên vách đá.

Trong bóng tối, nhìn thấy Quái điểu về Du Diên.

Có chút ý tứ của Phượng Hoàng bắt Rồng trong thần thoại cổ đại.

Trong ánh mắt Trần Bì A Tứ không chỉ có sự sợ hãi, mà còn có một phần mãn nguyện.

Trên toàn thế giới hơn sáu tỷ người, lại có mấy người may mắn được chứng kiến cảnh tượng này chứ!

Chỉ thấy kẻ săn mồi và con mồi va chạm vào nhau cùng một lúc, hai chân con Quái điểu như hai cái kìm sắt tóm lấy con Du Diên núi lửa khổng lồ đang giãy giụa rồi trực tiếp bay lên.

Đá vụn văng vào đầu Bàn Tử, nhưng lúc này Bàn Tử không sợ trời không sợ đất lại không hề khó chịu, trái lại còn không dám đánh rắm một cái!

“Con Du Diên lớn như vậy mà trong móng của con Quái điểu lại không có chút sức phản kháng nào?” A Ninh theo bản năng nắm chặt Sở Văn.

Lời vừa dứt.

Con Du Diên núi lửa bị Quái điểu tóm lấy hơi cong người lại, khi ở trên không trung, nó cắn mạnh một miếng vào cổ Quái điểu.

Quái điểu bị con du diên cắn chặt cổ!

Thân hình vốn linh hoạt của nó lập tức loạng choạng giữa không trung.

Tuy nhiên, con quái điểu dường như không hề sợ độc tính của du diên, ngược lại, hai móng vuốt bắt đầu xé xác con du diên, hai cánh vỗ nhanh vun vút, lắc lư trái phải.

Con du diên cũng sống chết không chịu buông miệng!

Khoảnh khắc tiếp theo!

Toàn bộ lòng chảo núi lửa, khắp những nơi tối tăm, đồng thời có gần chục con quái điểu bị kinh động, bay thẳng đến con du diên giữa không trung mà lao tới!

Cứ thế mà xé nó thành từng mảnh thịt vụn ngay giữa không trung.

Sau đó, mỗi con tha một khúc du diên bay về chỗ tối, truyền ra tiếng “cô đô, cô đô”.

Bàn Tử nghe những âm thanh đó mà toàn thân sởn gai ốc: “Sở gia, chúng ta đi thôi, lũ quái điểu này e là không ít đâu, vậy mà lại lấy du diên làm thức ăn, ghê tởm thật.” “Đi!” Sở Văn cũng không chần chừ, liền cẩn thận trèo qua bức tường đá, cuối cùng cũng tiến vào trong thành đá cổ xưa.

“Tứ gia, theo như...” Hạo Thiên Chân vừa định hỏi, thấy mặt Trần

Bì A Tứ lúc đỏ lúc trắng, dường như có chút không thoải mái, liền vội hỏi: "Ông không sao chứ?" Trần Bì A Tứ môi hơi tái: "Không sao, bệnh cũ thôi, lát nữa sẽ ổn." Ông ta thở hổn hển hai hơi rồi nói: "Tôi biết rồi, trong tình huống bình thường, những lăng mộ trên mặt đất đều nằm ở trung tâm nhất của di tích cổ thành, chúng ta đi về hướng đó sẽ không sai đâu." Lặng lẽ đi sâu vào trung tâm thành đá, dần dần phát hiện một số dấu vết hoạt động của người cổ đại.

Ví dụ như dụng cụ sắt thép bị bỏ hoang hoen gỉ, dấu vết bếp lửa trại, đều rất cổ xưa.

Càng đi sâu vào trung tâm di tích thành đá, nhiệt độ xung quanh càng cao.

Sở Văn thầm đoán, nhiệt độ xung quanh hiện tại có lẽ sắp đạt ba mươi độ rồi, gần như tương đương với nhiệt độ không khí lúc nóng nhất của mùa hè.

Đương nhiên, vẫn kém hơn một chút so với bốn thành phố lò lửa nổi tiếng.

Một vài người luồn lách giữa những căn nhà đá thấp bé, có chút cảm giác như lính Mỹ tiến vào khu thành đất ở Afghanistan, chỉ là nếu xét về mức độ nguy hiểm, thì nguy hiểm mà Sở Văn đối mặt gấp mười lần lính Mỹ đó.

Trên tường đá thỉnh thoảng có những con quái trùng lớn nhỏ bò qua, có những con trùng đến cả Trần Bì A Tứ cũng chưa từng thấy.

Đương nhiên, nhiều nhất vẫn là du diên, từ bé bằng ngón tay út đến lớn bằng bắp tay đều có.

Đang đi thì Sở Văn đột nhiên dừng bước.

"Không đi nữa!" Bàn Tử dùng một miếng vải không biết tìm thấy ở đâu che trước đèn pin, làm vậy, ánh đèn pin sẽ không quá chói mắt,

nhưng cũng đủ để soi sáng đường dưới chân.

Nhưng làm vậy, những thứ cách năm mét trở lên thì không nhìn rõ được nữa.

Sở Văn dừng bước, từ từ cúi thấp người, khẽ nói: "Phía trước hình như có người." "Tiểu Ca à?" Hạo Thiên Chân vẫn luôn lo lắng cho Tiểu Ca đột nhiên biến mất trong mộ đạo.

"Không giống lắm, cổ của người này hơi dài, mặt quay vào tường đá, không hề nhúc nhích." Sở Văn nói.

Bàn Tử vươn cánh tay về phía trước, dùng đèn pin cố gắng chiếu xa hơn, phát hiện trong bóng tối quả nhiên có một người, đang mò mẫm trên tường, thân trên hơi đung đưa, động tác vô cùng quỷ dị.

Cổ của nó mảnh và dài, dài hơn cả cánh tay của Bàn Tử.

Chương 299

Kết hợp với tất cả những chuyện đã xảy ra trước đó, Bàn Tử mặt tái mét nói: "Chúng ta, chúng ta e là gặp phải yêu quái rồi." Trần Bì A Tứ muốn ho khan, nhưng lại sợ kinh động "người" phía trước, nhịn hồi lâu mới bụm miệng nói: "Sở huynh đệ, chắc đó là con quái điểu lúc không di chuyển, chúng ta tốt nhất đừng kinh động nó, đi vòng qua một chút." Ai ngờ Sở Văn nhìn quanh các con phố cổ rồi nói: "Không dám đi vòng, hai bên đường phố cổ đều có thứ gì đó, chúng ta chỉ có thể lén lút đi qua." Nói rồi, Sở Văn hạ thấp người, cố gắng không gây ra bất kỳ tiếng động nào, đồng thời từ từ mò mẫm về phía thứ giống người lại giống chim kia.

A Ninh cũng bám sát phía sau hắn.

Sở Văn trừng mắt, mồ hôi trên trán sắp nhỏ vào mắt, cũng không dám chớp.

Trong một môi trường tĩnh lặng tuyệt đối, xung quanh là đủ loại sinh vật kỳ lạ, gần như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Cuối cùng, đến phía sau thứ đó, phát hiện quả nhiên như Trần Bì A Tứ nói, là một con quái điểu đang nghỉ ngơi.

Đây cũng là lần đầu tiên Sở Văn quan sát quái điểu ở cự ly gần, con quái điểu đứng thẳng cao khoảng một mét tám, cổ mảnh và dài, một chiếc móng vuốt khi đứng trên mặt đất đã to bằng cái chậu rửa mặt.

Trông đầy sức mạnh, nếu người sống bị nó tóm được, e rằng nửa thân người cũng sẽ bị xé nát.

Nó quay lưng về phía mọi người, không biết đang ngủ hay thức.

Không ai dám lên tiếng.

Nhưng trong lòng mọi người đều đang suy nghĩ cùng một vấn đề.

Bức bích họa đó vẽ là thật sao?

Vạn Nô Vương sai khiến lũ quái điểu và kỵ binh Mông Cổ ngày xưa giao tranh, những tàn chi đứt đoạn bị vứt bỏ trên bức bích họa, tất cả đều là thật sao?

Sở Văn cầm Tử Ngọc Đao trong tay, từ từ vươn cánh tay.

Khi lưỡi đao vòng qua con quái điểu, một nhát chém mạnh, trực tiếp cắt đứt cổ nó!

Bàn Tử trong lòng vừa mới thở phào nhẹ nhõm!

Đột nhiên thấy sau khi cái cổ mảnh dài của con quái điểu bị chém đứt, đột nhiên phình ra một khối, ngay sau đó từ trong huyết nhục của cổ nó, một cái đầu người máu me ghê rợn thò ra, há miệng cắn về phía mặt Sở Văn!

Tất cả mọi người đều không ngờ, sau khi cổ con quái điểu bị Sở Văn chém đứt không tiếng động.

Trong bụng nó vậy mà đột nhiên chui ra một cái đầu người máu me!

Cảnh tượng kinh hãi đó suýt chút nữa khiến A Ninh hét lên.

May mắn thay, vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, một viên cương châu trong tay Trần Bì A Tứ vụt mạnh vào cái đầu người máu me kia!

Một tiếng "phốc".

Viên cương châu trực tiếp cắm sâu vào đầu người!

Sở Văn nghiêng người tránh né cú đánh chí mạng, mãi đến khi cái

đầu người máu me rơi xuống đất, mọi người mới phát hiện thực ra đó là một quái vật không có tứ chi, giống như đầu khỉ.

"Đi mau!" Sở Văn dùng tay chống lên bức tường đá phía trước, lật người nhảy qua, mượn bức tường che chắn mà nấp xuống!

Đồng thời, Bàn Tử cũng làm theo động tác của Sở Văn mà trèo qua tường.

Nét bút tinh tế khiến câu chữ thêm phần thú vị.

Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy tay chân mềm nhũn, đè thấp giọng hỏi: "Chúng ta bị phát hiện rồi sao?" "Không biết, chỉ là động tĩnh hơi lớn một chút, chúng ta đợi một lát, mong là không kinh động đến những thứ khác." Sở Văn thu Tử Ngọc Đao, dựa vào tường.

Đợi một lúc, xung quanh đều không có động tĩnh.

Tiếp tục men theo tường đá cổ tiến sâu vào trung tâm di tích cổ thành.

Đi khoảng mười lăm phút, mọi người đều cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, cứ như sắp kiệt sức vậy.

Nguyên nhân thứ nhất là vì nóng.

Nguyên nhân thứ hai là việc tiến lên từng chút một, luôn phải cẩn thận dè dặt còn mệt mỏi hơn cả việc toàn lực bỏ chạy.

"Ở phía trước kìa." Trần Bì A Tứ chỉ vào một kiến trúc đá vòm phía trước nói: "Chỗ đó là trung tâm di tích cổ thành." Sở Văn đi đầu, thò đầu ra quan sát xung quanh, phát hiện không có quái điểu mới yên tâm cho A Ninh ra.

Chỉ thấy các kiến trúc đá bên trong ít hơn một chút, phía trước có một khoảng sân trống không lớn, ở ngay trung tâm khoảng sân đó, có một kiến trúc đá đen giống như một tế đàn, nhưng lại thấp hơn tế đàn

một chút, giống như một kim tự tháp bị cắt bỏ đỉnh.

Trước kiến trúc đó, một con đường đá dài được xây ở một bên khác của sân, mỗi bậc thang đều có một ngọn đèn lồng nhỏ ở hai bên.

Sở Văn trong bóng tối, hành động nhanh đến kinh ngạc.

Hắn gần như chỉ mất mười mấy giây, đi qua khoảng sân đó, men theo từng bậc thang đá lên tế đàn.

"Bàn Tử, chúng ta cũng đi." Hạo Thiên Chân chỉ hướng Sở Văn rồi theo sau.

Chương 300

Khi theo Sở Văn đến đỉnh tế đàn, họ mới phát hiện đã đánh giá thấp bố cục của Đông Hạ Vạn Nô Vương.

Bởi vì tế đàn nhìn từ bên ngoài trông như một cái bệ, nhưng thực tế khi đi theo bậc thang lên, lại phát hiện bên trong giống như một tế đàn hình lòng chảo.

Rõng ở giữa, hơi giống một hồ tắm nước nóng trong các trung tâm tắm hơi hiện đại, bên trong vậy mà đang sủi bọt suối nước nóng.

Thực ra nói là hồ tắm thì hơi hài hước, quy mô của cái hồ tắm nước nóng, trung tâm tắm hơi này phải thuộc cấp bậc nhân gian tiên cảnh mới đúng.

Bởi vì chỉ riêng phạm vi suối nước nóng đã gần một trăm mét vuông.

Huống chi là khí tức cổ kính của tế đàn đá đen xung quanh.

Ở trung tâm suối nước nóng, có một cỗ quan quách đá trắng khổng lồ to như chiếc xe limousine Lincoln hạng sang đang nổi giữa hồ nước nóng.

Chín con rồng rất điêu khắc bằng đá cuộn quanh dưới đáy quan quách, tạo thành hình ảnh hoa sen.

Xung quanh đứng bốn pho tượng đá màu đen, mặt hướng về bốn phương, trong tư thế quỳ bái.

Trước quan quách có một chiếc đỉnh lớn đựng tế phẩm, phía sau có một bức bình phong, không nhìn rõ trên đó điêu khắc gì.

Dưới quan tài ngọc trắng vì có suối nước nóng, nên xung quanh bao phủ một màn sương trắng mịt mờ, tạo cảm giác như đang ở trong

hư ảo.

"Vạn Nô Vương đã xây một tế đàn quanh một suối nước nóng tự nhiên, chuyên dùng để đặt quan quách, Cửu Long Sĩ Thi Quan!

Tôi tìm thấy rồi!" Trần Bì A Tứ hưng phấn lộ rõ trên mặt.

Bàn Tử cũng vô cùng phấn khích, cúi thấp người, trong mắt vậy mà mang theo chút ghen tị: "Mẹ nó, hoàng đế Đông Hạ này đúng là biết hưởng thụ thật, tìm một suối nước nóng tự nhiên rồi đặt quan quách vào trong, tắm suối nước nóng chắc phải bảy tám trăm năm rồi nhỉ..." Hạo Thiên Chân cười nói: "Bàn Tử, cậu cũng ghen tị à?

Hay là chúng ta về, mang cả cái hũ tro cốt của ông nội cậu, người đã làm cách mạng ngày xưa, ra đây cho ông ấy hưởng thụ suối nước nóng đi?" Bàn Tử lắc đầu nói: "Thôi đi, ông nội tôi ngày xưa làm cách mạng khổ cả đời, đề cao sự cần kiệm, không lấy một kim một sợi chỉ của nhân dân, nếu thật sự đặt ông cụ vào hồ nước này, tôi nghĩ chắc chắn ông ấy sẽ không thoải mái đâu." Sở Văn thấy hai người cứ lảm nhảm mãi không thôi, bèn không nhịn được ngắt lời: "Hai cậu đừng nói nhảm nữa, trong truyền thuyết là Cửu Long Sĩ Thi Quan, dựa theo thuộc tính mở quan tài chắc chắn gặp xác chết của Hạo Thiên Chân, tôi thấy tốt nhất chúng ta nên cẩn thận một chút." "Đến lúc tôi mở quan tài mà chắc chắn có xác chết, vậy chúng ta cứ chuyên chọn cái quan tài có xác chết mà mở, được không?" Hạo Thiên Chân miệng nói vậy, nhưng tay đã cầm súng lên.

Lúc này, Trần Bì A Tứ đột nhiên giơ tay nói: "Khoan đã!

Đừng vội, nhìn cỗ quan quách của Vạn Nô Vương kia kìa!" "Không cần nhìn, Bàn gia tôi nhìn rồi, trên quan tài ngọc trắng có khắc cả rồng trăm móng!

Chẳng có uy hiếp gì cả!" Bàn Tử thấy Trần Bì A Tứ cẩn thận như vậy, không khỏi bật cười.

“Bàn Tử!

Đừng có động lung tung!” Hạo Thiên Chân nhíu mày nói: “Nghe người ta nói hết đã.” Sở Văn cũng nhìn về phía Trần Bì A Tứ, không biết ông ta đã phát hiện ra điều gì!

“Nhìn kìa, dưới cỗ quan quách ngọc trắng Cửu Long Sĩ Thi đó, có mười tám sợi xích sắt buộc lại, còn dưới những sợi xích đó thì sao?” Trần Bì A Tứ chỉ vào quan tài giữa suối nước nóng nói.

Sở Văn nghiêng đầu nhìn sang, không khỏi khâm phục nhãn lực và sự cẩn thận của Trần Bì A Tứ.

Ông già có thể sống đến hơn chín mươi tuổi tuyệt đối không phải nhờ vận may, mà là nhờ thói quen cảnh giác được duy trì bao năm qua.

“Quả nhiên có xích sắt, không biết xích đó làm bằng gì, vậy mà có thể ngâm trong suối nước nóng bao nhiêu năm mà không mục nát, thật kỳ lạ.” Sở Văn nói xong, lại khẽ bước thêm hai bước về phía trước.

Giữa làn sương trắng mịt mờ trong suối nước nóng, ẩn ẩn hiện hiện.

Thật sự không thể nhìn rõ đầu kia của sợi xích có thứ gì.

Bàn Tử từng bước từng bước đi xuống, đừng thấy gã tùy tiện, nhưng lúc này Bàn Tử cũng vô cùng cẩn thận.

Bởi vì càng vào thời điểm then chốt, càng dễ có nguy hiểm.

Đi một lúc, Bàn Tử xuống đến rìa tế đàn và suối nước nóng, thử độ ấm của nước, vậy mà rất nóng, không thể vào được.

Bởi vì ở đây rất gần miệng núi lửa, nên nhiệt độ nước suối nóng cực kỳ cao.

Người sống mà xuống đó, e rằng sẽ bị lột một lớp da.

Bàn Tử thấy không có nguy hiểm, liền vẫy tay với Sở Văn và

những người khác, gã cũng thông minh, không nói gì ngay lập tức.

Bởi vì không biết gần quan tài có nguy hiểm nào khác không.

Sở Văn và những người khác nhìn nhau, sau đó cũng chậm rãi bước xuống tế đàn.

Kết quả là lúc đó, đột nhiên nghe thấy dưới cỗ quan quách đá trắng của Vạn Nô Vương, truyền đến tiếng xích sắt và đá đen va vào nhau.

Âm thanh đó trong một không gian tĩnh lặng, càng khiến mọi người rợn người.

A Ninh há miệng, lén lút chỉ xuống dưới, dùng khẩu hình nói: "Có vật sống!" Sở Văn và Trần Bì A Tứ cũng dừng bước, đợi rất lâu không nghe thấy tiếng động nữa mới tiếp tục đi xuống, đến khi ngang Bàn Tử ở rìa tế đàn.

Trước mắt là một màn sương trắng mịt mờ.

Chương 301

Ngay cả Cửu Long Sĩ Thi Quan cũng không nhìn rõ như vậy.

Sở Văn trong lòng cảm thán: "Người xưa thật sự có trình độ, câu thơ đó đọc lên: 'Bất thức Lư Sơn chân diện mục, chỉ duyên thân tại thử sơn trung!' cũng giống như tình huống hiện tại." Không nhìn rõ mọi thứ, vì hiện tại cũng đang ở trong màn sương.

Vì trước đó có Trần Bì A Tứ nhắc nhở, nên mọi người đều cẩn thận.

Sở Văn khẽ thổi một hơi vào màn sương phía trước, màn sương lập tức cuồn cuộn, để lộ một góc của cỗ quan quách đá trắng.

Cũng trong tích tắc đó, Sở Văn thấy ở cuối sợi xích sắt kia vậy mà buộc một con du diên núi lửa khổng lồ màu đen đỏ.

Thân thể của nó e rằng phải to bằng cái thùng nước, lớn hơn rất nhiều so với con du diên mà lũ quái điểu đã tha đi trước đó!

Chỉ là Sở Văn chỉ nhìn thấy một phần thân thể của nó, chỉ có thể thấy độ dày, chứ không nhìn được độ dài.

Hắn lập tức giơ tay ra hiệu cho những người khác tuyệt đối đừng di chuyển!

Và dùng khẩu hình nói với A Ninh: "Có du diên!

Rất lớn!" Bàn Tử trợn mắt thật to, vừa ra hiệu vừa dùng khẩu hình hỏi: "To bằng nào?" Sở Văn chỉ vào eo Bàn Tử, rồi giơ hai ngón tay.

Sắc mặt Bàn Tử lập tức tái mét, thầm nghĩ: "Eo của mình đã đủ to rồi, con du diên này vậy mà bằng hai lần eo mình?

Rồng à!" Hạo Thiên Chân cũng học theo Bàn Tử và Sở Văn, trước tiên ra hiệu số mười tám, sau đó bóp nhẹ ngón tay, rồi hai tay vung loạn xạ quanh người một lúc.

Sở Văn biết ý của Hạo Thiên Chân: mười tám sợi xích, buộc một con du diên sao?

Hắn lập tức lắc đầu tỏ ý hiện tại không rõ, sau đó giơ ngón trỏ và ngón giữa, làm động tác đi xuống, ý là từ từ xuống nước mới có thể nhìn rõ từng chút một.

Nét bút tinh tế khiến câu chữ thêm phần thú vị.

A Ninh bị màn biểu diễn của ba người làm cho kinh ngạc.

Từ nhỏ cô đã được huấn luyện như một sát thủ, các ký hiệu giao tiếp của lực lượng đặc nhiệm các nước cũng như mật hiệu của băng đảng Mexico, hay ký hiệu của những kẻ buôn ma túy ở Myanmar và Ấn Độ, cô ít nhiều cũng hiểu một chút.

Nhưng vừa rồi, màn giao tiếp của Sở Văn, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân cô cứng họng không hiểu được!

Cái kiểu khoa tay múa chân lung tung chuyên dùng của mấy tên thổ phu tử cũng có thể dùng trong một trường hợp nghiêm túc như vậy sao?

Không đợi Sở Văn ra hiệu xong, hắn từ từ xuống nước.

Bậc thang của tế đàn kéo dài xuống dưới suối nước nóng.

Bàn Tử cũng chậm rãi đưa chân xuống trước.

Ngay sau đó lập tức cảm thấy một trận thoải mái choáng váng.

Ngay cả khi cỗ quan quách đá trắng của Đông Hạ Hoàng đế Vạn Nô Vương ở cách đó năm mét, gã cũng không kìm được muốn chợp mắt một lát rồi mới đi mò bảo bối.

Hạo Thiên Chân cũng theo sau, lẳng lặng xuống nước.

Đến bậc thang đá đầu tiên khiến mặt nước suối nóng ngập đến đầu gối, hắn chậm rãi thổi một hơi, xua tan màn sương trắng phía trước, sau đó thấy Sở Văn bên cạnh gật đầu, ba người lại đồng thời bước xuống một bước!

Mặt nước suối nóng ngập đến háng ba người.

Bàn Tử hơi thấp hơn một chút, nước ngập đến eo gã.

Trong tình huống ở gần như vậy, Sở Văn càng không thể nhìn rõ sâu trong màn sương rốt cuộc có gì.

Hắn hít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra.

Mặc dù màn sương trước mắt hơi tan đi một chút, Sở Văn lập tức dừng lại, liên tục vẫy tay với Hạo Thiên Chân, giơ ba ngón tay!

Bàn Tử nhìn thủ thế của Sở Văn, lập tức hiểu ra: "Ba?

Có ba con du diên?

Bảo tôi tản ra à?

Hay là, Sở gia nhìn thấy Tam Thúc trong suối nước nóng?" Nếu để Sở Văn biết những gì trong đầu Bàn Tử nghĩ, e rằng hắn sẽ cầm Tử Ngọc Đao chém một đao vào trán gã mất!

Toàn là mẹ nó nghĩ linh tinh, có thể có Tam Thúc nằm trong suối nước nóng sao?

Thực ra ý của Sở Văn cực kỳ đơn giản!

Lần đầu tiên nhìn thấy trong suối nước nóng có ba con du diên núi lửa khổng lồ giống hệt nhau, hắn cảm thấy có chút nguy hiểm, nên mọi người ra ngoài trước, sau đó bàn bạc kỹ hơn thì tốt hơn.

Chương 302

Nét bút tinh tế khiến câu chữ thêm phần thú vị.

Hạo Thiên Chân nhìn thủ thế của Sở Văn, lập tức muốn lùi lại.

Kết quả là lúc đó, tiếng xích sắt và bậc thang tế đàn va vào nhau lại một lần nữa vang lên.

Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy có thứ gì đó đột nhiên lướt qua bên chân hắn, sau đó tiếng xích sắt biến mất.

Hắn không cảm thấy gì, nhưng thấy ánh mắt của Bàn Tử và Sở Văn thì bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn.

Hạo Thiên Chân giang hai tay, ý hỏi: "Sao thế?" Sở Văn chậm rãi chỉ xuống dưới chân hắn, sau đó cùng Bàn Tử từ từ bắt đầu lùi lại.

Hạo Thiên Chân vừa định động, nhưng Bàn Tử lập tức ra vẻ nghiêm túc chậm rãi lắc đầu với hắn.

Thấy vẻ mặt của Bàn Tử, hắn lập tức không dám động đậy nữa.

Cứ thế nhìn Bàn Tử và Sở Văn dần biến mất trong màn sương, Hạo Thiên Chân đột nhiên cảm thấy hơi kinh hãi.

Hai người sao lại bỏ đi?

Sao không nói nghĩa khí gì cả?

Ngay cả khi nhìn thấy thứ gì đó cũng không nói cho mình một tiếng?

Chẳng lẽ con du diên đó ở dưới chân mình?

Toàn thân nổi da gà, da gà bắt đầu nổi lên, hai chân ngâm trong suối nước nóng vậy mà không kìm được run rẩy.

Bên kia, sau khi Sở Văn và Bàn Tử chậm rãi lùi ra khỏi suối nước nóng, cả hai cùng lúc ngã vật ra.

A Ninh lập tức khẽ hỏi: "Bên dưới có gì?

Hạo Thiên Chân đâu rồi?" Sở Văn nhanh chóng nói: "Du diên, tôi chỉ thấy ba con, nhưng với quy mô thế này, số lượng du diên núi lửa khổng lồ bên dưới tuyệt đối không chỉ ba con, thậm chí có thể nhiều hơn.

Theo quan niệm của người xưa, hoặc là sáu con, hoặc là chín con!

Vì Vạn Nô Vương được gọi là Cửu Long Sĩ Thi Quan, vậy tôi đoán khả năng là chín con du diên là lớn nhất!" Bàn Tử cũng chen vào: "Dưới chân Thiên Chân có hai con, bây giờ chúng nó đều quấn vào chân cậu ấy rồi, làm sao bây giờ?" Nghe Bàn Tử nói vậy, A Ninh và Trần Bì A Tứ nhìn nhau, chỉ cảm thấy da đầu tê dại!

Hai con du diên núi lửa to bằng cái thùng nước, quấn Thiên Chân như quấn cột rồng sao?

Làm sao bây giờ?

May mắn là tạm thời chúng chưa phát hiện Hạo Thiên Chân, chứ nếu vạn nhất phát hiện ra, cái thân hình gầy yếu của Hạo Thiên Chân không đủ cho chúng nuốt chửng trong một ngụm mất!

Sở Văn nghiến răng nói: "Tôi nghĩ, những sợi xích đó hẳn là dùng để khóa những con du diên này lại, không cho chúng rời khỏi suối nước nóng.

Vì vậy nếu tôi gây động tĩnh bên ngoài, chỉ cần chúng vừa động đậy là có thể hất Hạo Thiên Chân ra ngay lập tức.

Hiện tại cũng chỉ có một cách này thôi!" Bàn Tử lắp bắp nói: "Cái, cái cách đó là sao?

Vạn nhất chúng ta kinh động nó, rồi nó ngẩng đầu lên thấy có người, tiện mồm nuốt chửng thì sao?" "Thì chịu số phận thôi." Sở Văn lắc đầu nói: "Phải đánh cược một phen!" "Không được!" Trần Bì A Tứ nói: "Bên ngoài tế đàn toàn là lũ quái điểu kia, có thể sẽ gây ra động tĩnh.

Làm sao để không kinh động quái điểu mà lại kinh động du diên núi lửa trong suối nước nóng đây?" A Ninh cũng từ từ lắc đầu nói: "Cách này thì đơn giản, nhưng nếu muốn thực hiện thì quá khó.

Nếu lũ quái điểu kia bị kinh động, không chỉ Hạo Thiên Chân toi đời, mà mấy người chúng ta cũng toi đời!" Ai ngờ Sở Văn lại nói: "Thế cũng không thể để Hạo Thiên Chân cứ thế mà ngốc ở trong đống du diên đó mãi, lâu như vậy rồi.

Tôi sợ cậu ta sợ quá tè ra hồ mất, như vậy, lát nữa chúng ta làm sao mà xuống nước được nữa." Bàn Tử nghe vậy, lập tức nói: "Đúng đúng đúng, tôi hiểu Thiên Chân mà, nhát gan, có khả năng lắm." Lúc này, Sở Văn đột nhiên đứng thẳng người, nói với Bàn Tử và A Ninh: "Hoặc là!

Chúng ta thử đổi chỗ với Vạn Nô Vương thì sao?" Không đợi những người khác hiểu rõ.

Sở Văn lấy khẩu súng trong tay Bàn Tử, bắn mạnh ba phát lên trời!

"Sở gia!

Cậu muốn tìm chết à!" Bàn Tử thất kinh kêu lên.

Sở Văn bắn liên tiếp ba phát súng lên trời!

Kèm theo tiếng vang lớn, tất cả sinh vật trong di tích thành đá cổ xưa đều bị kinh động trong nháy mắt!

Trong khoảnh khắc đó, không biết có bao nhiêu âm thanh quái dị

đáng sợ truyền ra từ lòng chảo núi lửa!

Có âm thanh như người thì thầm, có âm thanh như tiếng cười lạnh lẽo âm trầm, đương nhiên, sau khi quái điểu bay lên, là những tiếng rít chói tai khó nghe.

Bàn Tử cảm thấy tất cả yêu ma quỷ quái trong di tích cổ thành đều bị Sở Văn đánh thức, lập tức muốn tìm một cái khe để chui vào!

Chương 303

Nhưng dưới gầm trời này, làm gì có cái khe nào mà Bàn Tử chui lọt được chứ!

"A!" Một tiếng kêu thảm thiết, thấy Hạo Thiên Chân bị hất thẳng lên, đập trúng cỗ quan quách ngọc trắng của Đông Hạ Vạn Nô Vương.

Kèm theo từng tràng tiếng xích sắt va đập vào nhau, màn sương trắng trong suối nước nóng cũng bị xua tan theo động tác kịch liệt đột ngột của mấy con du diên núi lửa trong hồ.

Sau khi Hạo Thiên Chân bị hất lên quan tài ngọc trắng, hắn phun một ngụm máu vào quan quách, chắc là bị nội thương một chút khi bị hất văng ra và đập vào quan quách!

Nhưng kết quả này đương nhiên tốt hơn gấp trăm ngàn lần so với việc bị du diên nuốt chửng.

Trần Bì A Tứ nhìn cảnh tượng trước mắt, vô cùng chấn kinh!

"Chín con!!

Quả nhiên là Cửu Long Sĩ Thi Quan!

Vạn Nô Vương thật là lớn tay, thật sự đã khóa chín con du diên khổng lồ để bảo vệ quan quách!" Bàn Tử bây giờ cũng không cần phải kìm nén giọng nữa, gã lớn tiếng hét lên: "Sở gia!

Xong rồi, Thiên Chân được cứu rồi, vậy còn chúng ta thì sao?" Chỉ thấy Sở Văn hét về phía Hạo Thiên Chân: "Thiên Chân!

Mở quan tài, ném xác Vạn Nô Vương ra cho lão tử trước, chúng ta trốn vào quan tài đã." Bàn Tử nghe kế hoạch của Sở Văn, căng thẳng đến mức hơi lắp bắp: "Đi, đi mở quan tài à, chín con du diên đang

canh giữ kìa, tôi...” Lời chưa dứt, chỉ thấy Sở Văn cầm Tử Ngọc Đao đến rìa suối nước nóng, vung vẩy về phía chín con du diên đang ngẩng đầu ưỡn ngực, đồng thời trong miệng hét lớn: “Mấy người mau đi giúp Thiên Chân mở quan tài!

Tôi sẽ chặn chín con du diên này!” A Ninh vội vàng nói: “Nhưng...” Bàn Tử dậm chân, kéo A Ninh hét lên: “Đừng nhưng nữa, nếu còn nhưng nhị, lũ quái điểu phía sau, chúng ta ở đây chỉ là vướng víu thôi!” Nói rồi, gã và Trần Bì A Tứ cùng A Ninh nhân lúc chín con du diên núi lửa bị Sở Văn thu hút, ba người vòng một vòng trên tế đàn, từ phía sau tiến vào trong suối nước nóng, bơi về phía Hạo Thiên Chân và cỗ quan tài ngọc trắng!

Sở Văn liếc thấy A Ninh xuống nước, biết rằng hiện tại sinh mạng của tất cả mọi người đều nằm trong tay hắn!

“Hừ, mấy con dâng quan này lâu rồi cũng mệt rồi nhỉ, ra đây vận động gân cốt với tôi một chút!” Sở Văn thấy những con du diên khổng lồ đang quấn quýt bên nhau kia quả nhiên không thể rời xa quan tài ngọc trắng quá xa, phạm vi hoạt động của chúng nhiều nhất cũng chỉ là một vòng tế đàn!

Mấy con du diên kia quả nhiên bị Sở Văn nhỏ bé trước mặt chọc giận!

Bao nhiêu năm nay, lý do chín con du diên này vẫn tồn tại dù đối mặt với thiên địch là quái điểu, là vì thân hình chúng khổng lồ.

Gần ngàn năm qua, vô số quái điểu muốn thử ăn thịt chúng, nhưng chỉ một con du diên đã khó xơi, huống chi chín con luôn ở cùng nhau, nên chúng mới có thể sống sót đến bây giờ.

Theo tiếng xích sắt rung động kịch liệt, trong đó hai con du diên lập tức vươn thẳng thân, cứ như rồng thật vậy, chiều dài của chúng gần như có thể đạt mười mét!

“Hô, tuy rằng hơi nhỏ hơn Chúc Long một chút, nhưng chín con ở cùng nhau, lại là một kiểu khó đối phó khác!” Sở Văn nghĩ thầm, nhưng tay thì không ngừng!

Hắn né tránh đòn tấn công của du diên vô cùng linh hoạt, đồng thời trên bầu trời, không biết có bao nhiêu con quái điểu đang vươn mình, lượn lờ trên đầu hắn!...

“Bàn Tử!

Nhanh lên!

Cái quan tài ngọc trắng này to quá, một mình tôi không thể nhấc nắp quan tài lên được!” Hạo Thiên Chân mặt đỏ bừng, không biết là do ngâm trong suối nước nóng hay vì cú va chạm vừa rồi quá mạnh khiến khí huyết bất ổn!

Bàn Tử sau đó đến bên cạnh Hạo Thiên Chân: “A Ninh, trong lời nói của Mao chủ tịch, phụ nữ có thể chống đỡ nửa bầu trời, cô và Thiên Chân đẩy ở một bên, tôi và ông già Trần Bì A Tứ ở phía sau nâng!

Dùng sức vào!

Nhanh lên!” Mấy người nhấc nắp quan tài lên hăng hái khí thế ngất trời.

Nhưng bên Sở Văn thì đang loạn đấu!

Trên cánh tay hắn bị móng vuốt của du diên cào ra từng vết thương, sau đó lại không ngừng tự lành.

Chín con du diên, trong đó một con bị Sở Văn chém đứt đầu, rơi xuống đất, máu đen hôi thối không ngừng chảy ra.

Sở Văn cũng vì dùng Tử Ngọc Đao chém giết con du diên đầu tiên, khiến hình xăm Chúc Long trên cánh tay phải lại một lần nữa lộ ra!

“Du diên cũng là trùng dài, đã là trùng dài, sẽ giúp mình tiến hóa huyết mạch Chúc Long sao!” Trong hỗn loạn, Sở Văn không kịp nghĩ nhiều, hai con du diên khác phía trước hung hãn cắn về phía hắn.

Tốc độ của những tên này cực kỳ nhanh, nếu chúng toàn bộ thả lỏng mà chiến đấu với Sở Văn, e rằng mức độ nguy hiểm sẽ tăng lên gấp bội.

Nhưng vì bị xích sắt khóa lại, phạm vi di chuyển có hạn, nên đối với Sở Văn mà nói, có nguy hiểm, cũng chỉ là có nguy hiểm mà thôi.

Đối mặt với đòn tấn công của hai con du diên, Sở Văn không hề hoảng sợ.

Từ khi đến Trường Bạch Sơn, gặp nguy hiểm sau, hắn luôn phải chạy trốn.

Sở Văn nói thật là có chút không kiên nhẫn rồi, giờ phút cuối cùng này, hắn cũng quyết định sẽ chiến đấu một trận thật đã đời!

Tử Ngọc Đao!

Hãy thôn phệ cho ta thật đã!

Chương 304

Một nhát đao "phốc xuy"!

Toàn thân hắn dính đầy máu tươi xanh đen của du diên, Tử Ngọc Đao trực tiếp chém sâu vào thân thể con du diên to bằng thùng nước.

Sau khi bị đau, nó toàn lực giãy giụa, Sở Văn không vội rút đao, trực tiếp bị nó hất lên giữa không trung!

"Sở gia!" Bàn Tử vốn vừa nhấc nắp quan tài ngọc trắng lên, nhưng nhìn thấy cảnh tượng kinh hiểm đó, lập tức sợ đến mềm cả tay.

Rầm!

Nắp quan tài lại một lần nữa đập mạnh xuống Cửu Long Sĩ Thi Quan!

Tim A Ninh dường như cũng treo lơ lửng trên cao cùng với Sở Văn bị hất lên giữa không trung!

Trên bầu trời, lũ quái điểu đang bay lượn như rồng đợi mồi, thấy đột nhiên có thứ gì đó bị hất lên, lập tức há rộng những móng vuốt khổng lồ to bằng chậu rửa mặt về phía Sở Văn, muốn xé hắn thành mảnh vụn!

Kết quả là thấy Sở Văn giữa không trung mượn lực đẩy mạnh cùng sức mạnh vùng eo bụng siêu cường điều khiển cơ thể trực tiếp xoay một vòng, giống như một con quay người!

Những con quái điểu kia vừa vồ tới bên cạnh hắn, ngay sau đó phát ra tiếng kêu quái dị sắc nhọn!

Sau đó trên bầu trời trút xuống một trận mưa máu đỏ tươi.

Trong mưa máu, có không ít móng vuốt tàn và đầu chim.

Bàn Tử bị mưa máu dính đầy đầu.

Gã đứng nguyên tại chỗ lau mặt, nghe Trần Bì A Tứ bên cạnh lẩm bẩm: "Quả nhiên là điềm bất tường a, vậy mà thượng đồ thiên tước, hạ trảm cửu long!

Ứng nghiệm rồi, tất cả đều ứng nghiệm rồi..." "Thượng đồ thiên tước, hạ trảm cửu long?" Bàn Tử nghe Trần Bì A Tứ nói vậy, lập tức ngớ người: "Ông già, ông nói cái gì?

Xi Vưu à?" Trần Bì A Tứ lắc đầu, lập tức nói: "Không sao, tôi giữ chặt quan tài!" Mấy người đồng loạt dùng sức, nắp quan tài vừa hạ xuống lại một lần nữa bị nhấc lên một chút.

Dù đang dùng hết sức để mở quan tài, nhưng ánh mắt họ không lúc nào rời khỏi Sở Văn đang trải qua nguy hiểm.

Sở Văn một bên bị một con du diên núi lửa hất lên không trung, sau đó lập tức đối mặt với sự uy hiếp của ba con quái điểu bên cạnh.

Hắn xoay người mượn lực lộn một vòng, Tử Ngọc Đao ra tay.

Ba con quái điểu lao lên trước tiên bị Sở Văn chém thành tám mảnh, trút xuống giữa không trung một trận mưa máu.

Sau đó cơ thể Sở Văn bắt đầu rơi xuống.

Dưới chân, tám con du diên núi lửa đang quấn quýt nhau, ngẩng đầu lên muốn nuốt chửng hắn vào bụng!

Do cơ thể đang ở giữa không trung, nên Sở Văn hoàn toàn không thể kiểm soát hướng rơi xuống!

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn mình sắp rơi vào miệng một con du diên núi lửa.

Mặc dù không thể kiểm soát hướng rơi, nhưng Sở Văn ít nhất có

thể điều khiển tứ chi, vào khoảnh khắc rơi vào miệng du diên.

Hai chân hắn giẫm mạnh lên răng độc của con du diên đó, hai tay nắm chặt Tử Ngọc Đao theo hướng ngược lại!

"Chém cho ta!" Sở Văn trong miệng hét lớn, Tử Ngọc Đao cắm sâu vào thân thể con du diên, đồng thời mượn quán tính rơi xuống, trực tiếp chém con du diên đó suýt chút nữa thành hai nửa từ giữa!

Bàn Tử nhìn trừng mắt há hốc mồm: "Cái con du diên này, vậy mà để Sở gia mổ bụng khai ruột sao?" "Bàn Tử, tập trung vào nâng nắp quan tài đi, nếu không lát nữa cậu cũng sẽ bị quái điểu mổ bụng khai ruột đấy!" Hạo Thiên Chân nghiến răng nghiến lợi, quan tài ngọc trắng thật sự quá nặng.

Bàn Tử vừa mất tập trung, hắn lập tức cảm thấy bên mình sắp không nâng nổi nữa.

Đến khi Sở Văn một lần nữa rơi xuống đất, chín con du diên vừa rồi còn nhảy nhót lung tung giờ phút chốc chỉ còn lại bảy con!

Không biết đã bao nhiêu năm trôi qua, chúng có linh trí hay không, có tức giận vì cái chết của đồng loại không, hay là vì bị "kiến nhỏ" khiêu chiến mà cảm thấy bị uy hiếp, tức giận mà lay động tại chỗ.

Du diên núi lửa không có cơ quan phát âm, nên dù chúng có động mạnh đến mấy, cũng chỉ là tiếng nước té, và tiếng xích sắt nặng nề đập vào bệ đá tế đàn mà thôi.

Sở Văn sau khi chạm đất, liếc nhìn Trần Bì A Tứ: "Nhanh lên nâng quan tài, cẩn thận xác Vạn Nô Vương, sau khi vác nó ra, lập tức trốn vào trong quan tài!" Nói thật, có những người này ở đây, Sở Văn không thể phát huy hết khả năng của mình, thậm chí còn hơi e dè.

Nếu có thể tạm thời ở trong một môi trường an toàn, vậy Sở Văn sẽ thả lỏng tay chân, nói không chừng có thể đón được cơ duyên tiến

hóa huyết mạch.

Bảy con du diên núi lửa trước mặt Sở Văn lại một lần nữa tấn công hắn, móng vuốt của chúng gần như quấn lấy nhau, như một mạng nhện vồ về phía Sở Văn.

Nhưng những móng vuốt đó trước Tử Ngọc Đao đều không đáng kể.

Sở Văn đứng yên tại chỗ, hai chân không động, chỉ bằng Tử Ngọc Đao, chém những móng vuốt trước mặt thành từng đoạn.

“Sở gia!

Chương 305

Cố lên!" Bàn Tử lớn tiếng hét lên!

"Cố được!" Sở Văn vừa di chuyển né tránh đòn tấn công của du diên, vừa đáp: "Quan tài xong chưa!" Hạo Thiên Chân nói: "Rồi!

Nắp quan tài đã bị đẩy ra rồi, bên trong có một con quái vật!

Không biết có phải Vạn Nô Vương không!" Quái vật?

Sở Văn trong lòng giật mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn lại một lần nữa chém đứt đầu một con du diên khác, trong lòng sốt ruột muốn đi xem thử, Vạn Nô Vương rốt cuộc trông như thế nào, mà ngay cả Hạo Thiên Chân cũng dùng từ "quái vật" để hình dung.

"Đúng!

Thứ đó không phải người, cảm giác giống con trùng hơn, mẹ nó có mười mấy cánh tay!" Tiếng kêu kinh hãi của Bàn Tử từ bên kia vọng lại!

Sở Văn vội nói: "Mấy người đang tham quan bảo tàng à?

Đứng yên đó đợi nó 'trá thi' sao?

Không mau ném nó ra ngoài rồi trốn vào quan tài đi?" Lời chưa dứt, một con du diên quét ngang về phía hắn.

Sở Văn hai tay đẩy đao, tuy rằng để lại một vết thương trên thân con du diên đó, nhưng cũng bị sức mạnh khổng lồ va chạm khiến tim đập thình thịch, khí huyết dâng trào.

Vào khoảnh khắc Sở Văn bị hất bay, phía sau hắn cũng có một con du diên quét ngang!

Một tiếng “phốc”!

Cơ thể Sở Văn bị hai ba cái móng vuốt cứng cáp đâm xuyên, giống như Phan Tử ngày xưa!

Đau!

Cảm giác đau đớn kịch liệt khiến Sở Văn vô cùng phẫn nộ trong lòng.

Đôi mắt hắn đột nhiên biến thành dạng đồng tử dọc màu đen đỏ, đồng thời phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn xoay người mạnh mẽ tóm lấy móng vuốt đang đâm trong cơ thể mình, gầm lên một tiếng giận dữ, trực tiếp bẻ gãy nó rồi rút ra ném xuống đất!

Cũng không biết có phải vì đồng tử dọc hay không, vì du diên chưa từng thấy sinh vật nào hung hãn như vậy!

Sau đó động tác của chúng vậy mà hơi dừng lại!

Sở Văn mạnh mẽ ngẩng đầu, mang theo vẻ mặt khát máu chết chóc nhìn chằm chằm sáu con du diên núi lửa khổng lồ trên đầu.

Trong đôi đồng tử dọc đen đỏ, sự phẫn nộ và không cam lòng ẩn chứa bên trong đều tuôn trào ra.

“Dựa vào cái gì mà cũng dám giết ta?” Sở Văn cảm thấy bây giờ nói chuyện cũng có một loại âm thanh chói tai, biết rằng phổi mình e là cũng bị thương rồi!

Kể từ lần trước có được khả năng tự lành ở Quý Châu, hắn chưa từng chịu vết thương nào nặng đến vậy.

Mặc dù máu thịt cơ thể đang nhanh chóng phục hồi vết thương, nhưng sự mất đi sức mạnh và thể lực mới là điều chí mạng nhất đối với Sở Văn!

Chín con du diên núi lửa được Cổ quốc Đông Hạ coi là bách túc thần long, trong nháy mắt đã bị Sở Văn chém ba con!

Nhưng hắn cũng bị trọng thương vào cơ thể.

Ngực, bụng hắn, tổng cộng có ba lỗ máu bị móng vuốt đâm xuyên.

Sở Văn một tay cầm đao, toàn thân dính máu, trên đầu chi chít, đầy trời quái điểu!

Trước mặt sáu con du diên núi lửa khổng lồ.

Phía sau là một di tích thành đá cổ xưa đã hoang phế hàng ngàn năm.

"Lại đến..." Hắn giơ đao mạnh mẽ lao về phía chúng!

Mặc dù thể lực đã cạn kiệt, nhưng con người có một thứ gọi là ý chí!

Sáu con du diên núi lửa đột nhiên tách ra, từ các góc độ khác nhau tấn công Sở Văn.

Sở Văn một chân đạp một đầu, dựa vào đặc tính sắc bén vô cùng của Tử Ngọc Đao, đao đao thấy máu, chém giết đến trời đất tối tăm!

Hình xăm Chúc Long trên cánh tay phải của hắn cũng ngày càng rõ ràng, bây giờ nhìn vào, gần như có cảm giác như muốn sống dậy mà di chuyển.

"Chết đi cho ta!" Sở Văn xoay người cưỡi lên lưng một con du diên, Tử Ngọc Đao từ đỉnh đầu nó đâm xuyên xuống.

Chương 306

Con du diên đó điên cuồng vung đầu giữa không trung, va đập vào những con du diên khác.

Sở Văn bám chặt lấy thân thể nó, không chịu buông!

Hắn cảm thấy một luồng cảm giác thuần túy không ngừng truyền từ Tử Ngọc Đao lên, loại sức mạnh này vậy mà có thể đẩy nhanh quá trình lành vết thương.

Không chỉ vậy, theo loại sức mạnh đó truyền từ Tử Ngọc Đao ngày càng nhiều, con du diên đó cũng bắt đầu trở nên vô cùng suy yếu!

Những con du diên khác nhân cơ hội cắn một miếng vào Sở Văn.

Sở Văn không hề do dự, rút đao thoát thân, nhảy lên lưng một con du diên khác, tiếp tục tham lam hấp thụ sức mạnh trong cơ thể những con du diên này.

Đồng thời trong hỗn loạn, hắn nhìn về phía Bàn Tử và A Ninh.

Chỉ thấy từ trong quan tài ngọc trắng kéo ra một quái nhân cao gần ba mét, trên người mặc áo giáp Nữ Chân rách nát, mọc mười hai cánh tay!

Sở Văn đồng tử co rút: "Quả nhiên là vậy!

Vạn Nô Vương mọc mười hai cánh tay, hoặc là quái thai trong loài người, hoặc là quái vật thật sự bò ra từ Thanh Đồng Môn!" Bàn Tử ném thi thể Vạn Nô Vương xuống đất, quay đầu liếc nhìn Sở Văn.

Trong ánh sáng mờ ảo, gã cũng không nhìn rõ lắm, chỉ có thể thấy Sở Văn vẫn sống, đang chật vật cầu sinh giữa những đòn tấn công của mấy con du diên.

“Sở gia!

Tôi vào quan tài đây, cậu cũng tìm cơ hội vào sớm đi!” Bàn Tử nói xong, kéo Trần Bì A Tứ và Hạo Thiên Chân nhảy thẳng vào trong quan tài ngọc trắng.

Phía trước, quan tài ngọc trắng nhìn từ bên ngoài, to bằng cả một chiếc xe limousine Lincoln hạng sang, bốn năm người trốn vào trong cũng không thành vấn đề.

Hiện tại Sở Văn cũng không dám chắc thi thể mười hai tay của Đông Hạ có “trá thi” hay không, nhưng ít nhất bên Bàn Tử không có phản ứng.

Chứng tỏ hiện tại nó chưa “trá thi”!

Nếu không tiếng súng bên Bàn Tử đã vang lên từ lâu rồi.

Lúc này, không biết có phải mùi máu tanh bên dưới quá nồng, hay số lượng du diên núi lửa đã giảm bớt, những con quái điểu trên đầu bắt đầu rục rịch muốn thử lao xuống.

Hiện tại số lượng quái điểu bay lượn giữa không trung e rằng đã lên đến vài trăm con.

Khi chín con du diên còn sống, lũ quái điểu không có cách nào, nhưng bây giờ sau một khoảng thời gian, Sở Văn đã chém chết năm con du diên, chỉ còn lại bốn con, trong đó có một con vô cùng suy yếu, nằm vật vã trên đất không ngừng co giật.

“Mấy con du diên núi lửa này không phải vấn đề quan trọng nhất, chủ yếu là lũ quái điểu này quá phiền!” Sở Văn cảm thấy Tử Ngọc Đao đã hấp thụ đủ sức mạnh, những vết thương trước đó trên người hắn ngoại trừ bề mặt chưa lành, những chỗ khác đều đã hồi phục không có vấn đề gì.

Lại một lần nữa chém giết một con du diên, hắn bắt đầu từ từ di

chuyển về phía quan tài ngọc trắng!

Lũ quái điểu trên đầu đang rít lên, trong đó một con gan lớn trực tiếp lao xuống, tóm lấy thi thể du diên đã chết trên đất rồi bay trở lại giữa không trung.

Những con quái điểu khác thấy có thể làm vậy, cũng lũ lượt bắt chước.

Tiếng động khi hàng trăm con quái điểu lao xuống có thể biết được, bốn con du diên núi lửa còn lại vô cùng tức giận, nhưng lại không thể làm gì được.

Chỉ trong mười mấy giây, lũ quái điểu cũng đã gia nhập vào cuộc chiến giữa Sở Văn và du diên núi lửa.

"Cơ hội đây rồi!" Sở Văn nắm đúng thời cơ, nhảy vọt lên không trung, tóm lấy một cái móng vuốt của một con du diên, cơ thể hắn lướt đi trong không trung một cái, rồi bị hất đến bên cạnh quan tài ngọc trắng!

Bàn Tử nằm trong quan tài thoải mái rồi!

"Sở gia, vào đi!" Bàn Tử thấy Sở Văn, lập tức nói.

Gã để lại một khe hở cho Sở Văn, chỉ đợi Sở Văn vào xong, mấy người sẽ hợp lực đẩy nắp quan tài lại, chỉ để lại một khe hở đủ để thở, đợi lũ quái điểu bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh rồi mới ra ngoài.

Sở Văn trong lúc bận rộn liếc nhìn thi thể Vạn Nô Vương của Đông Hạ, chỉ thấy sau khi bị Bàn Tử và mấy người kia kéo ra khỏi quan tài, nó bị ném xuống đất.

Nó quay lưng về phía Sở Văn, hắn chỉ có thể thấy mười hai cánh tay xếp thành hình tròn phía sau lưng, cùng với bộ giáp chiến mục nát từng tấc.

“Sở gia!

Đừng ngây người ra nữa, mau lên!” Bàn Tử thò tay ra từ trong quan tài ngọc trắng, giơ súng bắn một phát, đánh lùi một con quái điểu đang rít lên lao tới: “Bên trong đông ấm hạ mát, thoải mái lắm!” Sở Văn cũng không chần chừ, hai tay chống vào hai bên quan tài ngọc trắng, rơi vào trong quan tài.

Nhưng vào khoảnh khắc rơi xuống, Sở Văn dường như thấy một trong số mười hai cánh tay của thi thể đột nhiên động đậy!

“Chết tiệt!

Biết ngay thứ đó sẽ ‘trá thi’ mà!” Sở Văn trong lòng kinh hãi, nhưng bây giờ không vội được nữa.

Bàn Tử và những người khác thấy hắn đã nằm cạnh A Ninh, tất cả mọi người đều đạp chân vào bên trong nắp quan tài, sau đó hai chân dùng sức, một tiếng “phanh”, quan tài ngọc trắng chỉ còn lại một khe hở nhỏ, xung quanh mọi người chìm vào bóng tối tuyệt đối.

Chương 307

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm một hơi dài: "Sở gia, chiêu này đúng là không tồi, chúng ta cũng được hưởng thụ đãi ngộ hoàng đế một phen.

Ngủ trong linh huyệt dưới núi Côn Luân, sau này con cháu tôi chẳng phải sẽ thành người đại phú đại quý sao?

Hahahaha!" "Bàn Tử, trước tiên..." Hạo Thiên Chân ho khan nói: "Trước tiên cậu phải có con trai đã." Bàn Tử giận dữ nói: "Cậu nghĩ tôi không đẻ được chắc?" "Không phải vấn đề đẻ được hay không, mà là có mạng để mà đẻ hay không!" Trần Bì A Tứ nói trong quan tài.

Sở Văn điều hòa hơi thở của mình.

Đừng thấy chỉ có mấy phút vừa rồi, hắn gần như đã hoàn thành tất cả những gì có thể.

Chín con du diên núi lửa, bị hắn chém chết năm con, hai con còn lại đều suýt chút nữa bị Tử Ngọc Huyết Đao hút khô, ước chừng bây giờ đã bị lũ quái điểu đó tóm chết rồi.

Nằm trong quan tài vẫn có thể nghe thấy tiếng rít của quái điểu bay lượn trên không, và tiếng xích sắt rung động dưới quan tài.

"Mọi người đừng lơ là cảnh giác, đợi lũ quái điểu và du diên bên ngoài lưỡng bại câu thương, yên tĩnh một lúc rồi chúng ta sẽ ra ngoài.

Vừa nãy tôi thấy trên người Vạn Nô có không ít đồ tốt, còn chưa kịp sờ tới kìa." Bàn Tử cũng không còn bận tâm đến vấn đề con cái nữa.

Làm nghề nào yêu nghề đó, bây giờ đã là đạo mộ, thì ánh mắt nên tập trung vào minh khí (đồ tùy táng).

"Vừa nãy khi vác cái xác mười hai tay đó ra, có phát hiện tình

huống bất thường nào không?" Sở Văn nhe răng cười, đổi tư thế bên cạnh A Ninh.

Vừa rồi khi đánh nhau hắn không chú ý, bây giờ sau khi yên tĩnh lại, tất cả vết thương trên người đều đang hồi phục, khắp người ngứa ngáy khó chịu.

A Ninh trong bóng tối, vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Sở Văn, nhưng lúc này cũng không phải lúc nói chuyện yêu đương, cô cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình và nhớ lại: "Không có gì bất thường, chỉ là thi thể đó nằm đã bao nhiêu năm rồi, nhưng lại vô cùng đàn hồi.

Mặt của nó khác với mặt người bình thường, mọc ra một cái mặt chim!

Hai mắt nằm ở hai bên đầu..." "Mặt chim?" Sở Văn kinh ngạc nói.

Vừa rồi khi vào, hắn quá thông minh, thấy thi thể Vạn Nô Vương bị ném bừa bãi trên đất, nên cũng không kịp nhìn kỹ.

Bây giờ nghe A Ninh nói vậy.

Trong đầu Sở Văn cũng hình dung ra một người có mười hai cánh tay, đồng thời có một cái mặt chim.

Thứ này chắc chắn không phải quái vật trong thần thoại cổ đại sao?

Thảo nào Uông Tàng Hải sau khi xây xong Sa Vân Thiên Cung ở Trường Bạch Sơn, lại không vội đi nơi khác, mà bắt đầu thực hiện thí nghiệm kết hợp người và động vật ở Trường Bạch Sơn.

Thì ra Vạn Nô Vương, người đã cho xây Thiên Cung, vậy mà lại là sự dung hợp giữa cơ thể người và động vật.

Nhưng... nhanh chóng, một suy nghĩ khác xuất hiện trong đầu Sở

Văn.

Trong ký ức của hắn, lịch sử Vạn Nô Vương có hai cách giải thích: một là quái vật bò ra từ vực sâu dưới lòng đất, cách giải thích khác thì là bò ra từ phía sau Thanh Đồng Môn.

Nếu là bò ra từ vực sâu dưới lòng đất thì còn dễ, nhưng nếu thật sự là đi ra từ Thanh Đồng Môn thì sao?

Tiểu Ca chẳng phải là người bảo vệ Thanh Đồng Môn sao?

Trong Thanh Đồng Môn đó chẳng lẽ toàn bộ đều là những quái vật giống Vạn Nô Vương?

Đúng lúc Sở Văn đang trăm mối tơ vò không tìm ra lời giải, Bàn Tử đột nhiên dùng chân đạp vào người Sở Văn: "Sở gia, Sở gia, bên ngoài đột nhiên không có động tĩnh gì nữa rồi?" Lời Bàn Tử vừa dứt, Sở Văn mới bị đánh thức khỏi suy tư.

Vừa nãy lũ quái điểu và những con du diên núi lửa bên ngoài còn đang đánh nhau hăng say, nhưng bây giờ bên ngoài không nghe thấy một tiếng động nào nữa.

Cứ như quan tài ngọc trắng này bị đày đến một không gian kín mít, yên tĩnh tuyệt đối khác.

"Cái đó..." Hạo Thiên Chân khẽ dùng khuỷu tay huých Bàn Tử nói: "Cái khe quan tài ở bên kia, hay là cậu lén nhìn một cái xem, bên ngoài bây giờ tình hình thế nào?" Bàn Tử giả ngốc nói: "Hay là chúng ta đổi chỗ cho nhau, cậu đi nhìn thử xem?" "Đều không dám nhìn thì mở rộng ra một chút, để lão phu đây xem." Trần Bì A Tứ nghe cuộc đối thoại của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, lập tức có chút bực mình.

Cái kiểu nhường nhịn nhau này dùng vào lúc này có thích hợp không?

Ông ta đến bên cạnh Bàn Tử, từ từ nhìn ra ngoài qua khe hở đó!

“Bên ngoài một mảnh đen kịt, không có gì cả.

Tôi, tôi có phải đã vào một cỗ quan tài ma, bị di chuyển đến một nơi khác rồi không?” Trần Bì A Tứ khó mà tưởng tượng được, hàng trăm con quái điểu, và những con du diên bị khóa dưới quan tài ngọc trắng vừa nãy còn ồn ào như muốn chết, sao lại đột nhiên không có một tiếng động nào nữa?

Cho nên ông ta mới suy nghĩ bay xa, đưa ra một khả năng.

“Không phải chứ, quan tài ma?” Hạo Thiên Chân lập tức ngớ người: “Trong Thiên Cung không phải có một cỗ quan tài sắt ma của nữ thi đời Minh rồi sao, cỗ quan tài ngọc trắng này chắc không giống cỗ quan tài nữ thi đời Minh đó chứ.” “Thế thì không hay rồi.” Bàn Tử nghe tiếng tim đập thình thịch, cảm thấy mồ hôi lạnh bắt đầu chảy dọc từ trán xuống xương lông mày.

Gã nói: “Nếu có khả năng làm một cỗ quan tài ma, thì chắc chắn cũng có khả năng làm hai cỗ.” “Vậy...” Hạo Thiên Chân nói: “Có khi nào mấy trăm năm sau, đạo mộ tặc đời sau vào, sẽ thấy thi thể mấy người chúng ta đều mục nát ở trong này, biến thành những xác chết dùng để dọa người trong quan tài ma không?” Bàn Tử rùng mình nói: “Đừng nói nhảm, nắp quan tài trên đầu chúng ta hoạt động được, lúc muốn ra ngoài, mọi người dùng chân đạp một cái là có thể ra.

Chương 308

Hả?

Để Bàn gia tôi mục nát ở đây sao?

Mơ đi!" Trong cỗ quan tài ngọc trắng kín mít, bầu không khí căng thẳng và ngột ngạt chưa từng có.

Một lát sau A Ninh lên tiếng: "Vấn đề hiện tại không phải là quan tài ma, cũng không phải mục nát ở đây, mà là bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến mọi thứ yên tĩnh như vậy.

Vạn nhất bây giờ chúng ta đạp tung nắp quan tài ra, xung quanh toàn là lũ quái điểu đang chi chít chờ chúng ta thì sao?" "Đậu má!" Bàn Tử vừa nghĩ đến cảnh đạp tung quan tài ra, xung quanh toàn là cổ dài và đầu chim của lũ quái điểu, lập tức cảm thấy nằm ở đây mục nát cùng Hạo Thiên Chân cũng khá tốt, ít nhất không cần bị lũ quái điểu đó tiêu hóa sau đó biến thành phân.

Chết trong linh huyệt, nói không chừng còn có thể bảo vệ con cháu đời sau được thăng quan phát tài.

"Đều đang nói nhảm." Sở Văn đột nhiên nói.

Trong số năm người, chỉ có Sở Văn là trước khi nhảy vào quan tài đã thấy một cánh tay của Vạn Nô Vương dường như đã động đậy, nên suy nghĩ của hắn không phức tạp như vậy.

"Nếu Vạn Nô Vương bên ngoài 'trá thi' thì sao?" Sở Văn dựng tai áp vào thành trong của quan tài đá: "Trên những bức bích họa đó chẳng phải vẽ Vạn Nô Vương có thể điều khiển địa hỏa và thiên điểu sao?" "Thiên điểu là lũ quái điểu đó, địa hỏa chẳng phải là lũ du diên núi lửa dưới đất đó sao...?" Trần Bì A Tứ khẽ hỏi: "Ý cậu là sao?" Sở

Văn cũng khó tưởng tượng được tình hình bên ngoài hiện tại, nhưng hắn có một suy đoán: "Nếu du diên và quái điểu đều có thể bị Vạn Nô Vương khống chế, vậy thì bây giờ đột nhiên yên tĩnh lại chỉ có một khả năng." "Là Vạn Nô Vương 'trá thi'." Sở Văn nói xong, rõ ràng có thể cảm nhận được tất cả tiếng thở trong quan tài đều tạm thời ngừng lại một lúc.

"Ý là sao, chúng ta vác người ta ra ngoài, rồi ở trong nhà của người ta, rồi bây giờ người ta 'trá thi', tiếp theo sẽ thế nào?" Giọng Hạo Thiên Chân bắt đầu run rẩy.

"Còn phải xem Vạn Nô Vương xử sự thế nào, nếu tính khí tốt một chút, thật sự không được, chúng ta ra ngoài, nhường lại cho hắn ở thì tốt hơn." Bàn Tử nuốt nước bọt: "Nếu tính khí không tốt thì..." Lúc này, Sở Văn đột nhiên nói: "Bên ngoài có động tĩnh, đừng nói nữa, tôi nghe thử!" Mọi người biết tai Sở Văn tuyệt đối đáng tin cậy, nên lập tức tất cả đều im lặng, chờ Sở Văn nghe ra kết quả.

Trong quan tài ngọc trắng, lập tức một khoảng không gian yên tĩnh.

Sở Văn nhắm mắt lại, cảm nhận âm thanh bên ngoài.

"Sở gia, sao rồi?" Bàn Tử khẽ hỏi bằng giọng thì thầm.

Sở Văn nhíu mày, có thể mơ hồ nghe thấy xung quanh có tiếng bước chân nhỏ vụn.

Từng bước, từng bước quanh quan tài ngọc trắng, cuối cùng, tiếng bước chân đó dừng lại gần khe hở thông gió của quan tài...

Tiếng bước chân đó vừa nãy vẫn luôn đi vòng quanh quan tài ngọc trắng!

Một cảnh tượng hiện lên, Sở Văn không kìm được rùng mình.

Bên ngoài, là cái quái vật Vạn Nô Vương đó sao?

Tại sao nó lại đi vòng quanh quan tài, chẳng lẽ tất cả tiếng bàn tán của mọi người trong quan tài vừa rồi đều bị nó nghe thấy hết rồi sao?

Ngay sau đó, Sở Văn dựa vào thị lực siêu phàm của mình, thấy khe hở quan tài kia bị một mảng bóng tối che phủ!

"Nó đang nhìn vào bên trong!" Sở Văn tim đập nhanh hơn!

Lúc này, Bàn Tử vừa hỏi Sở Văn xong nhưng không nhận được câu trả lời, bèn lại khẽ hỏi một lần nữa: "Sở gia?

Nói đi chứ, cậu nghe thấy gì rồi?" Sở Văn không nói gì, chậm rãi duỗi chân ra, đặt lên cằm Bàn Tử, sau đó xoay đầu gã về phía khe hở quan tài mà nhìn.

Bàn Tử dùng tay đẩy chân Sở Văn ra, sau đó nhìn chằm chằm vào khe hở quan tài một lúc lâu rồi nói: "Đen thui, chẳng nhìn thấy cái quái gì cả!" Khoảnh khắc tiếp theo!

Một tiếng "phanh"!

Cỗ quan tài ngọc trắng vốn đang lộ một khe hở đột nhiên bị đóng chặt lại.

Bàn Tử bị kinh hãi, lớn tiếng hét lên: "Ai!

Ai đóng khe quan tài lại, muốn bị nghẹt thở chết ở trong này sao!" Trần Bì A Tứ nói: "Không phải người trong này, là kẻ bên ngoài làm." Sở Văn lập tức cảm thấy không ổn, hai tay chống vào hai bên thành quan tài nói: "Là thi thể Đông Hạ Hoàng đế Vạn Nô Vương, nó muốn bóp chết chúng ta!" "Thật sao?

Chắc chắn là Vạn Nô Vương?" Hạo Thiên Chân bắt đầu dùng sức đạp nắp quan tài muốn đạp tung nó ra một lần nữa, nhưng bất luận dùng sức thế nào, nắp quan tài vẫn không hề nhúc nhích!

"Vừa nãy tôi nghe thấy tiếng bước chân, lúc bảo Bàn Tử nhìn, nó

cũng đang nhìn chúng ta qua khe quan tài!" Sở Văn nói xong, toàn bộ quan tài ngọc trắng đột nhiên rung lên bần bật: "Tôi cũng không ngờ, nó vậy mà lại đậy nắp quan tài lại!" Sau đó nghe thấy lũ quái điểu vốn đã yên tĩnh bên ngoài đột nhiên lại bắt đầu một đợt rít gào mới!

Toàn bộ lòng chảo núi lửa ồn ào như đang mở một bữa tiệc lớn.

"Chết tiệt!

Nó muốn làm gì!" A Ninh theo sự rung lắc của quan tài, mạnh mẽ đổ vào lòng Sở Văn.

"Không biết!" Sở Văn hai chân mạnh mẽ đạp vào nắp quan tài, nhưng chỉ đạp mở ra được một chút, sau đó lại "phanh" một tiếng đóng lại!

"Xong rồi xong rồi, lần này thật sự phải mục nát cùng Hạo Thiên Chân rồi!" Trong lòng Bàn Tử lập tức có chút tuyệt vọng.

Những sợi xích dưới quan tài ngọc trắng bắt đầu rung động kịch liệt, bản thân quan tài cũng lắc lư trái phải!

Những người bên trong đè lên nhau, chưa đến mấy chục giây đã sắp ói mửa vì lắc lư.

Chương 309

Sở Văn hét lên: “Tôi đã đánh giá thấp Vạn Nô Vương rồi, vốn tưởng sau khi ‘trá thi’ thì nó cũng chỉ là một cái xác biết đi, nên mới nghĩ đến cách trốn vào quan tài.

Nhưng không ngờ, tên khốn này chết bao nhiêu năm rồi mà vậy mà còn có linh tính.

Tôi hô một hai ba, mọi người cùng đạp tung nắp quan tài ra, nhanh lên!” “Một!

Hai!

Ba!” Tất cả mọi người đều theo chỉ dẫn của Sở Văn mà đạp mạnh một cú vào nắp quan tài!

Nắp quan tài lại một lần nữa bị đạp mở ra một khe hở.

“Đừng dừng lại!

Tiếp tục!” Sở Văn lại một lần nữa hô khẩu hiệu, mọi người đồng loạt dùng sức!

Không đến hai ba cái, nắp quan tài bị đạp mở ra một khe hở gần mười centimet!

Bàn Tử chuẩn bị tiếp tục dùng sức, nhưng đột nhiên, một cánh tay to bằng bắp chân thò vào khe hở đó, mạnh mẽ bóp chặt cổ Bàn Tử!

“Ách!” Bàn Tử lập tức cảm thấy khó thở, cổ cứ như sắp bị bóp gãy vậy: “Sở gia, khụ, cứu...” Sở Văn lúc này không có thời gian nhìn Bàn Tử, hắn đang dùng sức hai chân đạp mạnh vào thành quan tài!

Hạo Thiên Chân nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Bàn Tử, không kịp chần chừ, lập tức thò súng ra từ khe hở, cũng không cần biết bên

ngoài thế nào, cứ thế bóp cò là được!

Kèm theo tiếng kêu của quái điểu, tiếng súng "tát tát" vang lên, và cả vỏ đạn lăn lóc trong quan tài!

"Đừng!

Đừng bắn nữa!

Sẽ giết chết nó đấy!" Trần Bì A Tứ một cước đá văng khẩu súng trên tay Hạo Thiên Chân: "Trước hết phải mở nắp quan tài ra đã!" Mặc dù súng của Hạo Thiên Chân bị Trần Bì A Tứ đá văng, nhưng may mắn là bàn tay đang bóp cổ Bàn Tử cũng đã buông lỏng theo tiếng súng vừa rồi!

"Mẹ nó, tôi liều mạng với mày!" Bàn Tử thoát chết, không biết từ đâu đột nhiên bộc phát ra một luồng sát khí!

Hai chân gã đặt lên nắp quan tài, lại phối hợp với sức mạnh của Sở Văn mà đạp mạnh một cú!

Một tiếng "coong lang", sau đó nắp quan tài bị đạp văng vào hồ nước nóng, kèm theo tiếng nước bắn.

Bàn Tử đạp tung nắp quan tài, mạnh mẽ bò ra từ bên trong.

Vừa mới ló đầu ra, gã đã giơ khẩu súng trong tay bắn một tràng đạn về phía xung quanh: "A a!

Dám bóp cổ Bàn gia mày à!" Mượn ánh sáng mờ nhạt từ họng súng phun lửa!

Bàn Tử lờ mờ có thể thấy một bóng người khổng lồ bị một tràng đạn bắn liên tiếp lùi lại!

"Ông già, và A Ninh bật đèn pin đi!" Sở Văn cũng đồng thời nhảy ra khỏi quan tài.

Hắn thì không sao, nhưng nếu không bật đèn pin, vậy những

người khác đều không nhìn thấy gì, thì nguy hiểm rồi!

Sở Văn nhảy ra khỏi quan tài, vừa liếc nhìn hai bên, lòng đã lạnh đi một nửa!

Bởi vì lũ chim quái vật vốn đang lượn lờ trên không trung giờ đều đã đậu xuống đất, vỗ cánh gào thét những tiếng quái dị vào những người trong quan tài.

Theo ánh đèn pin bật sáng, Hạo Thiên Chân nhặt khẩu súng lên, cũng cảm thấy hôm nay chắc chắn phải bỏ mạng ở đây rồi, lẩm bẩm: "Sở huynh đệ, chúng ta e là bị lũ chim quái vật này vây chặt rồi, lên trời không lối, xuống đất không cửa a!" Trong suối nước nóng, hai con rồng đất còn sót lại như những con rồng khổng lồ, há cái miệng tanh tưởi về phía họ.

Cơ thể nó ngửa ra sau, một động tác chuẩn bị tấn công của loài côn trùng dài.

Dưới con rồng đất núi lửa, Vạn Nô Vương mười hai tay cao gần ba mét đang đứng, nó vừa bị Bàn Tử dùng một loạt đạn bắn lùi mấy bước, vừa mới đứng vững thân mình, giờ đang nghiêng đầu lặng lẽ nhìn năm người trong quan tài bằng bạch ngọc.

Sở Văn lúc này mới thực sự nhìn thấy hoàng đế Đông Hạ quốc, bộ mặt thật của con quái vật trườn ra từ vực sâu dưới lòng đất.

Đúng như A Ninh đã nói, sở dĩ nó nghiêng đầu nhìn mọi người là vì mắt nó nằm ở hai bên mặt, đồng thời hai chân nó hơi giống móng vuốt động vật.

"Nhìn kìa, quái vật đầu gà!

Vừa nãy chắc chắn đã bóp cổ Bàn gia đúng không!" Bàn Tử bây giờ đã phát điên rồi, dù sao cũng chết, chi bằng cứ mắng chửi khi cần.

Vạn Nô Vương lại đổi mắt sang bên kia nhìn Bàn Tử, không biết

đang nghĩ gì.

Bàn Tử mắng xong Vạn Nô Vương, sau đó lén lút lùi về cạnh Sở Văn nói: "Anh Sở, đối diện không thèm đáp lời, hơi quê một tí rồi đấy." Sở Văn nói: "Chắc là bất đồng ngôn ngữ, thử dùng tiếng Nữ Chân cổ mà chửi xem, tôi cá là nó sẽ nhảy dựng lên xé nát cậu ngay!" "Không cần xé, lũ chim quái vật kia đang rục rịch, sắp xông lên rồi!" Trần Bì A Tứ trầm giọng nói: "Bây giờ chạy, có kịp không?" Đúng lúc đó, Sở Văn nói một câu, câu nói này dù nghe vào bất cứ lúc nào cũng thật triết lý và đầy hàm ý.

Hắn từ từ rút ra Tử Ngọc, sau đó vung nhẹ sang bên cạnh, một thanh trường đao màu đen đỏ với hoa văn Chúc Long và Đào Thiết lập tức xuất hiện trong tay.

Sở Văn nói: "Khi trong đầu đã có ý định chạy trốn, thì khoảnh khắc đó chính là thời cơ tốt nhất để chạy." "Đã hiểu." Hạo Thiên Chân từ từ hít một hơi, trong mắt lóe lên một tia khao khát sinh tồn kiên định: "Vậy thì chạy thôi." Lời vừa dứt, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân trực tiếp lật khỏi quan tài bằng bạch ngọc, rồi nhảy xuống suối nước nóng, phía trước không xa là bậc đá tế đàn màu đen.

Chương 310

A Ninh vác súng trong tay, trực tiếp nhảy lên vai Bàn Tử, nhờ thân hình nhẹ, cô mượn lực từ vai Bàn Tử đạp một cái, trực tiếp nhảy lên tế đàn.

Bàn Tử bị đạp liên tục uống mấy ngụm nước ừng ực!

Vừa ngẩng đầu lên, thấy A Ninh đã đưa tay về phía mình và Hạo Thiên Chân: "Đứng ngây ra đấy làm gì!

Nhanh lên!" Bàn Tử nuốt ngược ba chữ "con nhỏ chết tiệt" đang chực trào ra khỏi miệng, đột nhiên mắt trợn tròn, giơ súng lên bắn ba phát liên tiếp vào sau lưng A Ninh!

Một con chim quái vật đang lao tới bị bắn lùi!

"Anh Sở, mau chạy! !

Chúng ta men theo con đường mộ đạo kia mà đi lên!" Bàn Tử vừa chỉ vào con đường mộ đạo mà lúc tới chưa đi, vừa hô to.

Ầm! !

Cùng lúc đó, cả địa cung chấn động dữ dội!

Đá vụn lả tả rơi từ trên đỉnh xuống!

Bàn Tử vừa mới bò lên tế đàn, suýt chút nữa lại bị chấn động mà ngã xuống suối nước nóng, vội vàng ngẩng đầu hỏi: "Sao vậy?

Sao vậy?" Trần Bì A Tứ cũng vừa bò ra khỏi suối nước nóng, theo cơn chấn động dữ dội, chỉ thấy suối nước nóng đột nhiên sủi bọt ùng ục!

Lão lập tức kinh hãi nói: "Núi lửa!

Núi lửa hoạt động rồi!" Hạo Thiên Chân kinh hoàng hỏi: "Núi

lửa?

Không lẽ lại bùng phát vào lúc này chứ!" A Ninh kéo Bàn Tử và mọi người lên tế đàn đá đen, sau đó giơ súng lên, làm tư thế phòng bị trước lũ chim quái vật đang hoảng loạn phía sau, nói: "Chuyện núi lửa bùng phát thì ai mà biết trước được, có lúc bùng phát lớn, cũng có lúc nhỏ, ví dụ như loại núi lửa còn hoạt động như Trường Bạch Sơn, người ngoài nhìn thì thấy mấy trăm năm, cả ngàn năm mới bùng phát một lần, nhưng thực ra bên trong lòng đất, nó vẫn luôn ủ mình." Quả nhiên, với một tiếng ầm, toàn bộ lòng chảo núi lửa lại một lần nữa chấn động kịch liệt.

Sau đó, trong tầm mắt của Bàn Tử và những người khác, trên mặt đất của tàn tích thành cổ đá đen, lại đột nhiên xuất hiện một vết nứt khổng lồ dài cả trăm mét, rộng khoảng ba mươi phân theo một chấn động.

Trong vết nứt, có ánh hồng quang ẩn hiện lấp lánh.

"Dung nham!

Dung nham!" Hạo Thiên Chân lùi lại hai bước, đứng tựa lưng vào Bàn Tử.

Trần Bì A Tứ siết chặt tay phải, quay đầu nhìn Sở Văn, vừa xoay người vừa lẩm bẩm: "Chỗ này sợ là sập mất, mặt đất đều nứt toác rồi, nếu núi lửa hoạt động dữ dội hơn nữa, dung nham từ những vết nứt này trào lên, tất cả mọi người đều phải chết!" A Ninh nghe lời Trần Bì A Tứ nói, bèn nhìn vào mắt lão, trong đôi con ngươi đục ngầu của lão già, cô thấy bóng dáng Sở Văn và Vạn Nô Vương đang phản chiếu.

Sở Văn lúc này đang lặng lẽ đứng trên quan tài đá bạch ngọc, trong mắt hắn chỉ có Vạn Nô Vương Đông Hạ đang nghiêng đầu nhìn hắn!

Hắn không động, Vạn Nô Vương mặt chim thân người mười hai tay cũng không động!

“Không, vừa nãy anh Sở chẳng phải nói muốn chạy sao!

Sao lại đứng yên ở đó!” Bàn Tử vội vàng nói.

Hạo Thiên Chân nói: “Không lẽ bị tà thuật của Vạn Nô Vương khống chế nên không thể động đậy được nữa!” A Ninh nghe vậy tim đập thót, thật sự có khả năng!

Nhưng ngay sau đó, Sở Văn dùng hành động của mình để cho họ biết, họ đã nghĩ quá nhiều.

Sở Văn sở dĩ vẫn không động là vì hắn đang tìm kiếm cơ hội.

Không biết vì sao, bị ánh mắt của Vạn Nô Vương nhìn chằm chằm, trong lòng hắn lại có một cảm giác vô cùng khó chịu.

Sở dĩ Bàn Tử có thể thuận lợi rời khỏi suối nước nóng, bò lên tế đàn đá đen, là vì Sở Văn vẫn đứng trên quan tài đá bạch ngọc không động đậy.

Không phải không chạy, chỉ cần hắn hơi động đậy một chút, ba con rồng đất núi lửa còn lại sẽ lập tức xông tới tấn công, huống chi còn có ánh mắt của Vạn Nô Vương đang chằm chằm nhìn.

Sở Văn thân không động, nhưng đầu óc thì vẫn luôn hoạt động.

“Vạn Nô Vương bây giờ rốt cuộc có ý thức không?

Là trá thi?

Hay là phục sinh?” Nếu một điểm này không làm rõ được, thì trong lòng Sở Văn sẽ mãi không thể yên tâm.

Bởi vì trá thi và phục sinh hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Nếu là trá thi thì đỡ nhiều, nhưng nếu là phục sinh thì quá kinh

người rồi.

Chương 311

Khái niệm về việc hoàng đế Đông Hạ đã chết gần ngàn năm phục sinh?

Một khi tin tức này truyền ra, e rằng tất cả mọi người đều sẽ phát điên vì nó.

Nếu đã có thể phục sinh, vậy Uông Tàng Hải, người thấu hiểu mọi bí mật của Vạn Nô Vương, chẳng lẽ cũng có thể phục sinh ư?

Và Uông Tàng Hải thì có liên quan gì đến U Linh Quan và nữ thi thời Minh đó?

Hệ thống bắt mình giết Uông Tàng Hải, chẳng lẽ, cái bóng đen mà mình vẫn luôn nghĩ là tà hồn Tát Mãn kia lại chính là bản thân Uông Tàng Hải sao?

Từng khả năng một được Sở Văn phân tích trong đầu!

Rầm rầm rầm rầm!

Lúc này toàn bộ lòng chảo núi lửa chấn động càng thêm dữ dội!

Sở Văn đứng không vững, thân hình Vạn Nô Vương cũng hơi lắc lư theo chấn động.

Hắn có thể nhìn thấy bằng khóe mắt những bức tường thành đá đen cổ xưa sừng sững từ thời Ân Thương cho đến nay đang bị xé toạc!

Bị hủy diệt!

Và sụp đổ!

Trên mặt đất, theo hoạt động của núi lửa, khắp nơi đều là những vết nứt, không gian vốn một màu đen kịt xung quanh giờ đây được

chiếu sáng bởi dung nham trào ra từ các vết nứt.

Bàn Tử dụi mắt nhìn quanh, khoảnh khắc đó cứ ngỡ mình đang ở tận thế!

"Anh Sở, không chạy nữa là bị nướng chín đấy!!" Bàn Tử lại một lần nữa hét vào Sở Văn.

Đúng lúc đó, hắn thấy ba con rồng đất núi lửa hung hãn lao về phía Sở Văn, Sở Văn chờ chúng xông đến trước mặt mình mới bắt đầu di chuyển, không lùi mà tiến, trực tiếp lao thẳng về phía Vạn Nô Vương mặt chim thân người mười hai tay.

Đồng thời, Hạo Thiên Chân giơ súng, nã hỏa lực toàn bộ vào ba con rồng đất núi lửa kia!

Tất cả lũ chim quái vật đều bị địa chấn làm kinh hãi bay trở lại không trung, hoảng loạn tứ tán, tạo cơ hội cho Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Vạn Nô Vương thấy Sở Văn xông tới, bèn gầm lên một tiếng tại chỗ, mười hai cánh tay phía sau đồng loạt vươn ra tóm lấy Sở Văn.

"Hừ!" Sở Văn khẽ hừ một tiếng, không xông đến cạnh Vạn Nô Vương, thân hình hắn bị những cánh tay dài của Vạn Nô Vương tóm lấy.

Tử Ngọc đao vung lên!

Mười hai cánh tay lập tức bị Sở Văn chém đứt ba cái, Vạn Nô Vương thét lên một tiếng chói tai, sau đó buông Sở Văn ra và lùi lại phía sau!

Lũ chim quái vật trên trời nghe tiếng thét chói tai, lập tức như tìm thấy mục tiêu thống nhất, điên cuồng lao về phía Sở Văn.

Cảnh tượng đó, được Bàn Tử nhìn thấy trong mắt!

Lũ chim quái vật dày đặc cùng nhau lao về phía Sở Văn, nếu là người khác e rằng đều sẽ chết không toàn thây.

Nhưng lúc này, Sở Văn không chút do dự!

Sau khi chém đứt mấy cánh tay của Vạn Nô Vương, hắn thoắt cái lại một lần nữa nấp sau quan tài!

Mấy con chim quái vật xông lên phía trước một cách hung hãn không kịp quay đầu, trực tiếp đâm đầu chết trên quan tài đá bạch ngọc.

"Anh Sở, không chạy nữa là thật sự không kịp đâu!" Bàn Tử đứng không vững trên tế đàn đá đen, khẩu súng trong tay cũng hết đạn rồi!

Sở Văn bị Bàn Tử gọi làm cho phát cáu, gầm lên một tiếng vào Bàn Tử: "Chạy thì chạy!" Ngay lập tức, hắn lại đứng lên từ quan tài, mượn sức từ một con chim quái vật đang lao tới, lật người đạp một cái, sau đó lăn xuống bên cạnh Bàn Tử và những người khác.

Hạo Thiên Chân hoàn toàn bị tiếng gầm giận dữ của Sở Văn vừa rồi làm cho chấn động!

Chạy thì chạy?

Lúc chạy trốn mà cũng hùng hồn đến vậy!

Sở Văn sau khi tiếp đất, không quay đầu lại: "Đi nhanh lên!

Vạn Nô Vương bị tôi chém đứt cánh tay, giờ sắp phát điên rồi!" A Ninh phản ứng nhanh nhất, theo sau Sở Văn, lập tức chạy về phía mộ đạo mà lúc tới chưa đi.

Bàn Tử cũng vội vã theo sau, nhưng mặt đất lại một lần nữa chấn động dữ dội!

Trần Bì A Tứ tuổi đã cao, không chạy nhanh bằng mấy người trẻ tuổi kia, mặt đất dưới chân nứt toác, lão già lỡ chân hụt hẫng, nhìn

thấy sắp rơi xuống dòng dung nham cuồn cuộn nóng bỏng.

"Tứ a công!" Hạo Thiên Chân đột ngột phanh gấp, thấy Trần Bì A Tứ hai tay bám vào mép vết nứt trên mặt đất.

Chương 312

Sau đó trên đỉnh đầu vang lên một tràng tiếng nứt gãy "kẹt kẹt"!

Sở Văn ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng nghĩ: "Cái Côn Luân Đài kia sẽ không bị chấn động mà rơi xuống chứ!" Đúng là nghĩ gì thì cái đó xuất hiện.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn lên vòm hang, trong lòng suy tư, chấn động kịch liệt như vậy, vách đá phía trên sẽ không sụp đổ chứ!

Nếu nó sụp đổ, thì tầng băng vạn năm không tan trên vách đá, trong tầng băng đó, chẳng phải là Côn Luân Đài sao?

Đúng lúc đang nghĩ như vậy, Sở Văn mượn ánh lửa trên mặt đất nhìn thấy trên vách đá đen kịt phía trên đỉnh đầu xuất hiện một vết nứt sâu theo chấn động của vỏ Trái Đất.

"Mọi người mau trốn ra rìa lòng chảo đi, tôi sợ vòm hang sắp sập!" Vừa dứt lời, Sở Văn cúi đầu nhìn thấy cảnh Trần Bì A Tứ lỡ chân suýt rơi vào dung nham.

"Lão già!" Sở Văn lập tức xông lên cùng Hạo Thiên Chân kéo lão già từ bờ vực tử thần trở lại.

"Hà tất phải cứu tôi…." Trần Bì A Tứ quay đầu nhìn dòng dung nham cuồn cuộn phía dưới, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Bàn Tử cũng đáp lại một cách hơi ngượng ngùng: "Nếu thật sự muốn chết, thì vừa nãy đã không bám vào mép vết nứt rồi." Trần Bì A Tứ: "....." Trong khoảng thời gian chần chừ đó, con đường mộ đạo mà mấy người họ vốn định đi đã bị chấn nứt, khắp nơi bắt đầu xuất hiện những đốm lửa nhỏ, nhiệt độ không khí vốn chỉ gần ba mươi độ C giờ đây gần như đã lên đến hơn bốn mươi độ C.

Nhiệt độ xung quanh đang tăng nhanh chóng, tất cả mọi người đều cảm thấy khó thở.

"Sở Văn!" A Ninh đột nhiên kéo cánh tay Sở Văn.

Thì ra Vạn Nô Vương vừa bị chém đứt ba cánh tay lại một lần nữa xuất hiện trước mặt họ.

Giữa hai bên là một khe nứt dung nham.

Do dòng dung nham nhiệt độ cao ở giữa, từng đợt sóng khí giống như gợn sóng nước, khiến Vạn Nô Vương trông như một vị Ma Vương nhiều tay dưới biển sâu.

Bàn Tử nhỏ tiếng hỏi Sở Văn: "Anh Sở, tôi cảm giác thằng đó không giống những thằng mà chúng ta thường gặp chút nào!" Hạo Thiên Chân cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, những thằng như vậy mà bình thường chúng ta gặp đều bất chấp tất cả mà xông lên, nhưng thằng này lại nhìn chúng ta suy nghĩ còn lâu hơn cả thời gian muốn giết chúng ta, rốt cuộc nó muốn làm gì." Sở Văn dang hai tay ra, ngăn mọi người lùi dần về một hướng khác, vừa lùi vừa nói: "Tôi nghi ngờ nó có thần trí, có hai khả năng, một là nó đã phục sinh hoàn toàn, hai là bây giờ nó đích thực là một cái xác, chỉ có điều có thể đã giữ lại một phần tiềm thức." Môi Trần Bì A Tứ bị sóng nhiệt xung quanh nướng đến suýt nứt toác, nhưng lão không bận tâm đến tình trạng cơ thể mình, ngược lại gật đầu nói: "Tôi thấy phục sinh là không thể, khả năng giữ lại một phần tiềm thức sẽ lớn hơn." Quả nhiên, toàn bộ thung lũng núi lửa đón nhận một cơn chấn động lớn nhất từ trước đến nay, cũng là cơn chấn động kéo dài nhất.

Khắp nơi tường đá sụp đổ, sau khi rơi vào dung nham thì bắn tung tóe những đốm lửa.

Trên mặt đất cũng toàn bộ là những vết nứt gãy.

A Ninh vốn đang nắm chặt cánh tay Sở Văn đột nhiên siết chặt, chỉ vào sau lưng Vạn Nô Vương nói: "Nhìn kìa, chỗ kia!" Sở Văn và những người khác ngẩng đầu nhìn, thấy Vạn Nô Vương đứng yên không nhúc nhích, nhưng phía sau nó, ở rìa lòng chảo, hình như có thứ gì đó đã bị chấn động mà sập xuống.

Những tảng đá lớn từ rìa đó lăn xuống, sau đó bức tường cao mấy chục mét, gần trăm mét kia từ từ xuất hiện một số vết nứt.

Những vết nứt mang theo ánh lửa đó chạy dọc và đứt đoạn trên bức tường đá khổng lồ.

Sở Văn chỉ nhìn một cái, tim hắn lại không kìm được mà đập dữ dội: "Chẳng lẽ đó là….." Vạn Nô Vương đứng đối diện hiển nhiên cũng cảm nhận được, nó không còn chú ý đến Sở Văn nữa, xoay người bước những bước chân không hài hòa, đi về phía bức tường đá khổng lồ!

Một số mảnh vỡ tường đá từ trên cao rơi xuống, để lộ những hoa văn đồng xanh bí ẩn bên dưới lớp đá.

Bàn Tử bị chấn động làm cho lảo đảo ngã xuống đất, mắt trợn tròn miệng há hốc chỉ vào bức tường đó nói: "Cái kia... là cái cửa sao?" Rất nhanh!

Cơn chấn động khiến người ta đứng không vững dần dần trở nên yên tĩnh, bức tường đá vốn u tối và bình thường trước mặt mọi người cuối cùng cũng hoàn toàn bong tróc, để lộ bộ mặt thật của nó.

Một cánh cổng đồng xanh hùng vĩ!

Toàn bộ cánh cửa trông như được đúc nguyên khối, tuyệt đối không phải là sản phẩm bằng đồng xanh mà người xưa có thể đúc ra, cũng tuyệt đối không phải để con người sử dụng, vì cánh cửa như vậy nặng cả vạn tấn, ai mà đẩy nổi?

Trần Bì A Tứ ngửa cổ nhìn cánh cổng đồng xanh khổng lồ, trên mặt lão đầy vẻ kinh ngạc: "Không, không thể nào, trên đời này làm sao có thể có một cánh cổng đồng xanh khổng lồ đến vậy, ngay cả người hiện đại cũng không thể xây dựng được!" Hạo Thiên Chân lùi lại hai bước, hỏi Sở Văn: "Đồng xanh, cánh cổng đồng xanh này và cây đồng xanh ở Tần Lĩnh rốt cuộc có liên hệ gì?

Chắc chắn không phải được xây dựng vào thời đại của Vạn Nô Vương, thời gian của nó e rằng phải truy về tận cùng của nền văn minh rồi." Dù Sở Văn trong lòng đã tưởng tượng ra cánh cổng đồng xanh vô số lần, nhưng khi đôi chân hắn thật sự đứng dưới cánh cổng đồng xanh đó.

Trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác tự ti vô cùng nhỏ bé.

So với những điều thần bí cổ xưa như phép màu này, mọi thứ trên thế gian đều dường như không đáng nhắc đến.

"Cánh cổng…" Sở Văn cảm thấy cổ họng hơi khô, nói với Hạo Thiên Chân: "Nếu cây đồng xanh có khả năng vật chất hóa, vậy thì sau cánh cổng này, có thể giấu bí mật cuối cùng." Rầm rầm! !

Đúng lúc đó, cánh cổng đồng xanh khổng lồ đột nhiên chấn động, hai cánh cửa đồng xanh khổng lồ hơi hé mở ra ngoài, một khe hở nhỏ bé, u tối vô cùng xuất hiện giữa hai cánh cửa...

Nhìn thấy cánh cổng đồng xanh lại tự động mở ra một khe hở mà không có bất kỳ ai chạm vào.

Sở Văn cũng không khỏi rợn tóc gáy.

Đồng thời tim hắn cũng đập nhanh hơn, nhiệm vụ hệ thống giao là tiến vào cổng đồng xanh, vậy bây giờ chẳng phải là thời cơ tốt nhất để đi vào sao?

Nhưng vạn nhất vào rồi mà không ra được thì sao?

Chương 313

Nhiệm vụ Côn Luân Đài và giết Uông Tàng Hải vẫn chưa hoàn thành!

Theo những gì Sở Văn biết, sau khi vào cổng đồng xanh, có thể sẽ xảy ra hiện tượng mất trí nhớ, nếu mình cũng mất trí nhớ thì phải làm sao?

Trong nháy mắt, vô số ý nghĩ xuất hiện trong đầu Sở Văn.

Đúng lúc đó, Vạn Nô Vương mặt chim thân người mười hai tay bước những bước lớn đến trước cánh cổng đồng xanh.

Bàn Tử nhìn bóng lưng cao lớn của Vạn Nô Vương, trong lòng lúc này cũng không rõ tư vị.

Cái ý định Mạc Kim tìm bảo bối ban đầu giờ đã sớm tan thành mây khói, bây giờ chỉ cầu mong sống sót ra ngoài, cả đời này không bao giờ xuống mộ nữa.

Bàn Tử cuối cùng không nhịn được, hỏi: "Anh Sở, chẳng phải nó đồn là trườn ra từ cánh cổng đồng xanh sao?

Bây giờ cửa không mở sao?

Mẹ nó, nếu bên trong cửa là lão gia nó, vạn nhất từ bên trong triệu hồi ra đủ loại quái vật thì phải làm sao?" Sở Văn lắc đầu nói: "Nếu bên trong cánh cổng đồng xanh chỉ có đủ loại quái vật, vậy thì cũng không xứng được gọi là bí mật cuối cùng." Rầm rầm! !

Lời vừa dứt, Sở Văn và những người khác cảm thấy nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm mạnh.

Đồng thời một khúc nhạc cực kỳ xa xăm và cổ kính mơ hồ truyền ra từ bên trong cánh cổng đồng xanh khổng lồ.

Sở Văn nheo mắt lại, lại nhìn thấy ở chỗ mộ đạo mà họ định đi, thấp thoáng ánh lửa ma trơi màu xanh biếc, những ngọn lửa ma trơi đó nhấp nháy, dường như bị cánh cổng đồng xanh hấp dẫn.

Cùng lúc đó.

Hạo Thiên Chân bên cạnh Sở Văn sau khi nghe thấy tiếng nhạc mơ hồ, cả người đờ đẫn đi về phía cánh cổng đồng xanh, cũng không thèm quan tâm đến dòng dung nham cuồn cuộn trong khe nứt dưới chân.

"Thiên Chân!

Cậu đi đâu đó!

Thiên Chân!" Bàn Tử lập tức muốn gọi Hạo Thiên Chân lại, nhưng cậu ta lại như không nghe thấy gì, nhìn thấy sắp rơi vào dòng dung nham.

Vào thời khắc then chốt, viên đạn bi sắt cuối cùng trong tay Trần Bì A Tứ trong nháy mắt lật ra từ tay phải của lão, sau đó ổn định đánh vào mặt sau đầu gối của Hạo Thiên Chân, Hạo Thiên Chân sau khi bị đánh trúng, chân trái mềm nhũn, trực tiếp ngã vật xuống đất, đầu sứt trán mẻ, máu chảy ròng.

Bàn Tử vội vàng tiến lên kéo cậu ta về, chỉ thấy Hạo Thiên Chân lúc này mặt tái mét như giấy vàng, hai mắt trợn ngược, miệng lẩm bẩm không ngừng lặp lại hai chữ mơ hồ.

A Ninh ngồi xổm xuống sờ động mạch của Hạo Thiên Chân nói: "Không sao, nhịp tim của cậu ấy ổn định, chỉ là trông như bị trúng tà vậy." Sở Văn hỏi: "Cậu ấy nói gì?" Bàn Tử nói: "....., tôi cũng không nghe rõ, hình như là 'không thể tiến vào' hay đại loại vậy." Sở Văn nghe vậy nhíu mày.

Trong lòng hắn dâng lên một nghi vấn, tại sao những người khác

đều không sao, chỉ có Hạo Thiên Chân bị trúng tà?

Vấn đề này còn chưa kịp làm rõ, Trần Bì A Tứ đột nhiên trầm giọng nói: "Mọi người cúi đầu xuống, có âm binh!!" "Âm binh?" Sở Văn lập tức ngẩng đầu nhìn về hướng vừa xuất hiện lửa ma trơi, quả nhiên, từng hàng lửa ma trơi mang theo làn khói mờ màu xanh nhạt, từ cửa mộ đạo xa xa tuôn ra, tốc độ nhanh đến kinh ngạc.

Gần như trong nháy mắt, những ngọn lửa ma trơi vốn lẻ tẻ giờ đã nối thành một hàng dài, một đội ngũ bất tận.

Tiếng nhạc từ trong cánh cổng đồng xanh cũng ngày càng rõ ràng hơn.

Không phải là nhạc cổ, mà là một loạt tiếng tù và sừng hươu từ phía bên kia cánh cổng đồng xanh truyền tới, du dương vô cùng, vang vọng trong thung lũng nứt mấy lần.

Vô số bóng đen u ám, theo tiếng tù và sừng hươu, tay cầm lửa ma trơi, xếp thành một hàng dài, xuất hiện trong làn khói và hơi sương ở cuối mộ đạo.

"Âm binh mượn đường, mau cúi đầu quỳ xuống, nhanh lên!" Trần Bì A Tứ hoảng loạn vội vàng quỳ xuống đất.

"Tại sao phải quỳ?" Bàn Tử đỡ Hạo Thiên Chân hỏi.

"Âm binh đó, không phải là ảo ảnh âm binh mà chúng ta thường thấy, hay bóng ma âm binh do từ trường lưu lại đâu, e rằng đó là âm binh thật sự, nếu không quỳ, chọc giận chúng, e rằng xong đời rồi." Trần Bì A Tứ dường như biết chút gì đó, lão không chỉ quỳ xuống, mà còn muốn kéo Bàn Tử và A Ninh quỳ xuống.

"Sở, Sở huynh đệ, âm, âm binh mượn đường, chư tà thoái tán, đến cả Bất Tường cũng phải......" Lão già nhìn Sở Văn, do dự nói, nhưng lại không dám thật sự nói ra chữ "quỳ".

Đoàn âm binh tiến về phía cánh cổng đồng xanh không nhanh không chậm, nhìn người đi đầu đạp đổ bóng của mình, đội ngũ bốn người một hàng, bước đi cực kỳ chỉnh tề, nhanh chóng từ cuối thung lũng xa xa đi tới trước mặt họ, dưới ánh lửa dung nham xung quanh, bóng hình trong làn sương mù ngày càng rõ nét.

Trong luồng sát khí nồng nặc, những người đi đầu đội ngũ mặc áo giáp rách nát thời Ân Thương, tay cầm cờ cán, phía sau có người thổi tù và.

Dù mang trọng lượng nặng nề như vậy, nhưng những người này bước đi như đang bay, không hề có tiếng động nào, tốc độ cũng cực kỳ nhanh.

Nhìn lại khuôn mặt của họ.

Bàn Tử gần như cắn đứt lưỡi mình, đó đều là những khuôn mặt người dài kỳ lạ, toàn bộ đầu của mỗi người dài hơn người bình thường gấp đôi, tất cả đều không biểu cảm, sắc mặt cực kỳ tái nhợt.

Khác với những âm binh kỵ binh không nói ở Tần Lĩnh trước đây, đám kỵ binh không nói đó ban đầu trông như người sống.

Nhưng những âm binh trước mắt Sở Văn, toàn bộ đều là người chết.

Chương 314

Đúng lúc đó, bóng dáng cao lớn của Vạn Nô Vương vốn đang đứng trước cánh cổng đồng xanh, "phịch" một tiếng, quỳ xuống về phía đoàn âm binh.

Đồng thời, lũ chim quái vật vốn bay đầy trời cũng đều đậu xuống bên cạnh Vạn Nô Vương, cúi thấp đầu.

Nhìn thấy Vạn Nô Vương lại quỳ xuống trước những âm binh này!!

Cảnh tượng chấn động đó khiến tất cả mọi người bắt đầu suy đoán rốt cuộc những âm binh này là ai.

Trong lòng Sở Văn cũng có chút kinh ngạc.

Thân phận của Vạn Nô Vương, trước mặt những âm binh bình thường này cũng chỉ có thể quỳ xuống sao?

Vậy những âm binh đang đi về phía cánh cổng đồng xanh này rốt cuộc là ai?

Theo trí nhớ của hắn, khi Uông Tàng Hải ở Đông Hạ quốc ngày xưa, Vạn Nô Vương sắp chết, có tin đồn là trong cánh cổng đồng xanh sẽ có một Vạn Nô Vương khác trườn ra để tiếp tục thống trị Đông Hạ quốc.

Nhưng cũng không biết vì sao.

Cánh cổng đồng xanh dường như không mở ra, cũng không có một con quái vật nào khác giống Vạn Nô Vương trườn ra từ cánh cổng đồng xanh, vì vậy Đông Hạ quốc mới mất đi vị vua của mình, và Đông Hạ quốc mới biến mất trong dòng chảy dài của lịch sử.

Chẳng lẽ lúc đó đã xảy ra biến cố, Uông Tàng Hải khi đó đã giở

trò, ngăn cản Vạn Nô Vương?

Sở Văn nhìn những âm binh dần dần đi về phía cánh cổng đồng xanh, đột nhiên, con ngươi hắn co rút lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy, Tiểu Ca, người đã mất tích trong mộ đạo, cũng mặc áo giáp tương tự, đi ở giữa đội ngũ, khuôn mặt người bình thường và những khuôn mặt quái dị xung quanh khác biệt quá lớn, nên Sở Văn nhận ra y ngay lập tức.

Sở Văn kéo cổ áo Bàn Tử, Bàn Tử ngẩng đầu lên suýt nữa thì hét lên kinh ngạc.

Sau đó Bàn Tử bịt miệng mình lại, trong mắt tràn đầy kinh hãi, vỗ vỗ mặt Hạo Thiên Chân: "Này, huynh đệ, tỉnh dậy đi, Tiểu Ca của cậu chết rồi! !

Hồn phách của cậu ấy bị đám âm binh này câu đi mất rồi!!" Hạo Thiên Chân lúc này trong mắt đã hơi có chút vẻ tỉnh táo, ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tiểu Ca trong nháy mắt, cũng ngây người ra.

"Y muốn tiến vào cánh cổng đồng xanh." Sở Văn khoanh tay sau lưng nói: "Không chết, Tiểu Ca muốn trà trộn vào." Nghe lời Sở Văn nói, A Ninh, Trần Bì A Tứ, và Bàn Tử đều ngây người nhìn Tiểu Ca đang ở trong đội ngũ.

Chỉ thấy y đeo Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, ánh mắt nhìn về phía mọi người, không nói gì, giây lát sau liền quay đầu lại.

Theo đoàn âm binh tiếp tục đi về phía trước, Sở Văn lại nhìn thấy một thứ quen thuộc trong đội ngũ!

"U Linh Quan!!" Chính là cái quan tài sắt U Linh Quan đó! !

Cái quan tài sắt chứa nữ thi thời Minh! !

Chiếc U Linh Quan này được bảy tám âm binh mặc áo giáp khiêng

trên tay, toàn bộ thân quan tài tràn ngập khí chất cổ xưa.

"Khoan đã!" Trong đầu Sở Văn dường như đã thông suốt điều gì đó.

"Đừng vội, đừng vội, từng chút một xem xét lại lần nữa!" Sở Văn lập tức nhấn mạnh trong đầu.

Trước tiên, Uông Tàng Hải cả đời đều theo đuổi phục sinh và trường sinh, động cơ của y là gì?

Để mình trường sinh bất tử?

Hay có ràng buộc gì đó?

Thứ hai, U Linh Quan xem ra sắp được đám âm binh này khiêng vào cánh cổng đồng xanh, trong U Linh Quan đặt một nữ thi thời Minh.

Vậy nữ thi đó có phải là nguyên nhân mà Uông Tàng Hải muốn truy cầu trường sinh và phục sinh không?

Manh mối thứ ba, Đông Hạ quốc kể từ khi Uông Tàng Hải xây dựng Vân Thiên Cung xong, liền diệt vong.

Vậy thì... sau khi sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, một ý tưởng đáng sợ đã nảy sinh trong lòng Sở Văn.

Liệu Uông Tàng Hải có phải đã dùng thủ đoạn nào đó để ngăn chặn cánh cổng đồng xanh mở ra, dẫn đến sự diệt vong của Đông Hạ quốc, sau đó mục đích của y là hôm nay sẽ đưa U Linh Quan và nữ thi bên trong vào cánh cổng đồng xanh không?

Sau khi đưa vào rồi thì sao?

Sẽ xảy ra chuyện gì?

Chương 315

Liệu có phải để nữ thi thời Minh đó phục sinh không?

Nếu vậy, Uông Tàng Hải đã lợi dụng Vạn Nô Vương của Đông Hạ quốc, dùng một chiêu nổi tiếng nhất thời nhà Minh, "Ly miêu tráo thái tử"!

Đem cơ hội phục sinh vốn dành cho Vạn Nô Vương, cứng nhắc trao cho nữ thi thời Minh trong U Linh Quan sao?

Sau khi kiên nhẫn chờ đợi gần ngàn năm, cuối cùng lại một lần nữa chờ được cánh cổng đồng xanh mở ra, là để phục sinh một nữ thi sao?

Ngay lúc đó, tim Sở Văn đập loạn xạ "thình thịch".

Nếu thật sự là như vậy, thì nữ thi đó có quan hệ gì với Uông Tàng Hải?

Người yêu?

Con gái?

Uông Tàng Hải bản thân là một người phụ nữ?

Đương nhiên, sau khi ý tưởng đó xuất hiện, Sở Văn nhanh chóng phủ nhận suy nghĩ Uông Tàng Hải là phụ nữ, như vậy thì quá buồn cười rồi, người xây dựng Minh Hoàng Cung, vào thời đại đó tuyệt đối không thể là một người phụ nữ.

Đến đây, Sở Văn tuyệt đối không thể tiếp tục đứng nhìn âm binh tiến vào cánh cổng đồng xanh.

Hắn phải làm rõ mọi chuyện!

Sau khi Sở Văn đưa ra quyết định trong lòng, hắn phát hiện Bàn

Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh đang vướng mắc với câu hỏi tại sao Tiểu Ca lại trà trộn vào đám âm binh.

"Cẩn thận, tôi đi xem sao!" Sở Văn nói xong câu đó, cũng không màng Bàn Tử và A Ninh ngăn cản phía sau, tung mình vượt qua khe nứt dung nham phía trước, và cả thành cổ đá đen xung quanh như những ngọn đồi nhỏ.

Thẳng tắp chạy về phía đội ngũ âm binh.

"Anh Sở!!" Bàn Tử không kịp kéo Sở Văn lại, lập tức đập đùi chửi: "Mẹ nó, vô tổ chức vô kỷ luật, đứa nào đứa nấy đều thế, Tiểu Ca chạy loạn rồi, anh Sở bây giờ cũng chạy đi, có còn tinh thần đồng đội nữa không!" "Có lẽ là y đã hiểu ra rồi." A Ninh nhìn bóng lưng Sở Văn lẳng lặng nói.

Bàn Tử nghĩa phẫn điền ưng, vừa muốn đi theo Sở Văn ra ngoài, lại không dám đi theo Sở Văn ra ngoài, tức đến nỗi nói: "Hiểu rồi thì không thể nói một tiếng rồi hẵng xông ra sao?

Vậy Bàn gia tôi hiểu rồi, không thể trực tiếp nửa đường quay về nhà sao?" Tốc độ chạy của Sở Văn cực kỳ nhanh, Tiểu Ca vốn có vẻ mặt bình tĩnh trong đội ngũ âm binh, nhưng sau khi thấy Sở Văn trực tiếp chạy tới.

Y lập tức nhíu mày: "Thằng này!

Rốt cuộc muốn làm gì!" Sở Văn chỉ dùng mười mấy giây, đã đến chỗ mà đám âm binh kia nhất định phải đi qua để đến cánh cổng đồng xanh.

Một mình hắn, giơ đao đối mặt với hàng ngàn âm binh.

Trần Bì A Tứ và Hạo Thiên Chân cùng những người khác nhìn cảnh tượng đó, đều kinh ngạc đến quên cả thở.

Nhưng ngoài dự liệu của tất cả mọi người, đám âm binh đó

dường như hoàn toàn không nhìn thấy Sở Văn, tiếp tục vô cảm bước đi về phía khe hở khổng lồ của cánh cổng đồng xanh.

"Trời trời trời đất ơi." Bàn Tử nuốt nước bọt một tiếng, nhỏ giọng nói: "Không bị đám âm binh đó phát hiện!" Hạo Thiên Chân đột nhiên nhớ ra, trước đây ở mộ Đại Vu Sư ở Quý Châu, đám trùng quỷ bọ mực màu máu khiến người ta biến thành máu thịt cũng giống đám âm binh này, dường như không nhìn thấy Sở Văn, bèn mở miệng nói: "Quên rồi sao?

Lúc đó chúng ta bị đám trùng quỷ bọ mực đó dồn đến đường cùng, nhưng sau khi tôi mặc chiếc áo dính máu rết khổng lồ, đám trùng đó không còn tấn công tôi nữa." Bàn Tử trong lòng khẽ động: "Chẳng lẽ, tử khí trên người anh Sở quá nồng, khiến đám âm binh này không coi anh ấy là người sống?" A Ninh gật đầu nói: "Chỉ có cách giải thích đó, nếu không thì, cậu có thể thử lên xem, xem đám âm binh đó có phát hiện không." Bàn Tử liền lắc đầu lia lịa nói: "Không cần, không cần, Bàn gia tôi đây không thèm so đo với mấy anh lính đã chết mấy ngàn năm đó đâu." Mấy người vừa nói chuyện vừa tiếp tục nhìn về phía Sở Văn, thấy hắn đứng yên tại chỗ, lặng lẽ chờ đợi đám âm binh kia, Vạn Nô Vương ở xa bên cạnh cánh cổng đồng xanh thì dường như có linh cảm gì đó, vung vẩy cánh tay bên mình, nhưng đối mặt với đám âm binh này lại không dám làm gì.

Sở Văn lặng lẽ nhìn chiếc U Linh Quan trong đội ngũ âm binh.

Nếu sự việc thật sự đúng như hắn vừa suy đoán, thì người trong U Linh Quan chắc chắn cực kỳ quan trọng đối với Uông Tàng Hải.

Bất kể là con gái, vợ, người thân, hay chỉ là vật chứa được chọn để phục sinh, Sở Văn muốn hoàn thành nhiệm vụ hệ thống giao là giết Uông Tàng Hải, thì chỉ có một con đường có thể đi.

Đó là ngăn cản U Linh Quan tiến vào cánh cổng đồng xanh, trực

tiếp phá hoại kế hoạch của Uông Tàng Hải.

Bởi vì chỉ có như vậy, Uông Tàng Hải thật sự mới sẽ lộ diện!

Nhanh chóng, những âm binh hàng đầu mặt không biểu cảm, tử khí nồng đậm lan tỏa khắp người lướt qua bên cạnh Sở Văn.

Ở một nơi cách Sở Văn bốn năm mươi mét, Tiểu Ca khẽ mấp máy môi, Sở Văn nhìn thấy y đang hỏi muốn làm gì?

Hắn từ từ giơ thanh Tử Ngọc Huyết Đao trong tay lên, mũi đao chỉ thẳng vào U Linh Quan, sau đó làm động tác chém xuống.

Ngay sau đó, sắc mặt Tiểu Ca lập tức đại biến!

Sở Văn nheo mắt lại, xuyên qua vô số âm binh nhìn về phía Tiểu Ca, thầm nghĩ: "Tại sao mình muốn phá hủy U Linh Quan, Tiểu Ca lại kích động như vậy?

Chẳng lẽ Tiểu Ca là người được Uông Tàng Hải chọn?

Uông Tàng Hải đã nhập vào thân Tiểu Ca sao?" Nhưng nghĩ lại, Sở Văn lập tức cảm thấy không đúng.

Nếu Uông Tàng Hải có bản lĩnh nhập vào thân Tiểu Ca, thì ngày xưa ở mộ Đại Vu Sư đã không cần mượn dao của y để giết A Ninh và cả chính y.

Chương 316

Cũng chính vì vậy, chứng tỏ Uông Tàng Hải đã chuẩn bị từ tám trăm năm trước rằng Tiểu Ca cũng sẽ cản trở kế hoạch.

Nếu Tiểu Ca và hắn là một phe, vậy tại sao lại không cho hắn động vào U Linh Quan?

Sở Văn tiếp tục nhìn về phía Tiểu Ca, chỉ thấy y lén lút chỉ vào U Linh Quan, sau đó dùng khẩu ngữ (nói thầm) nói: "Uông Tàng Hải, ở, bên cạnh." Đến lượt Sở Văn kinh ngạc!

Uông Tàng Hải ở bên cạnh?

Sở Văn theo dõi từng hàng âm binh, sau đó ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của một trong tám âm binh đang khiêng U Linh Quan.

Những âm binh này đều đội mũ trụ, mặt cực dài, trông không giống người mà cũng chẳng giống quỷ.

Chỉ riêng một âm binh có mũ trụ che kín mặt, chỉ để lộ đường cong của cằm.

Sở Văn nhíu mày.

Đột nhiên cảm thấy đường cong cằm đó hơi quen mắt.

Thì ra, ngoài Tiểu Ca, trong đám âm binh còn có một người trà trộn vào.

Cái cằm của người này, khiến Sở Văn cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Ai?

Sở Văn chăm chú nhìn, trong đầu điên cuồng hồi tưởng, đột nhiên, sắc mặt Sở Văn biến đổi, hắn biết người đó là ai rồi.

Chính là Diệp Thần, đệ tử cuối cùng của Trần Bì A Tứ, người đã chết!

Lần trước Sở Văn nhìn thấy y thì Diệp Thần đã biến thành thi biến, và đang ở trong tầng băng dưới Thiên Cung, cố gắng tiếp cận Côn Luân Đài, nhưng tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?

Tiểu Ca dường như biết chuyện này.

Diệp Thần là Uông Tàng Hải?

Theo U Linh Quan không ngừng tiếp cận Sở Văn, người đó cũng càng ngày càng gần Sở Văn, bây giờ nhiều nhất chỉ còn hai mươi mét.

Tim Sở Văn cũng đập càng lúc càng dữ dội.

Cuối cùng, hắn từ từ giơ thanh Tử Ngọc đao trong tay lên, bất cứ lúc nào, chỉ cần trong lòng vừa động niệm, có thể trực tiếp chém xuống.

Bàn Tử ở không xa vốn dĩ sắp bị dòng dung nham dưới đất nướng chín, cộng thêm bây giờ cũng đang nóng nảy, chỉ một lát sau, khóe miệng lại nổi hai nốt mụn nước: "Anh Sở muốn dùng đao chém U Linh Quan à, không thấy đám âm binh này thực ra đều đang hộ tống U Linh Quan vào cánh cổng đồng xanh đó sao, một đao mà thật sự chém xuống thì sao đây?

Nhiều âm binh như vậy, lỡ đâu chúng nó quay lại lấy mạng anh và Tiểu Ca thì sao!" Lúc đó, Hạo Thiên Chân đã hơi tỉnh táo một chút, từ từ lắc đầu nói: "Chưa chắc, anh Sở nhất định có cách giải quyết trong đó, nhưng đừng quên, trước đây lão già đã nói, U Linh Quan người khác đều không mở được, chỉ có ác quỷ mới có thể mở ra, nhưng anh Sở lại mở ra được, chứng tỏ anh ấy nhất định biết bí mật liên quan đến U Linh Quan, cứ chờ xem đi." Bàn Tử nghe vậy, thấy lo lắng vô ích cũng chẳng giải quyết được gì, nhưng rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi,

không nhịn được tiếp tục chú ý đến nhất cử nhất động của Sở Văn.

Nhìn thấy U Linh Quan chỉ còn cách Sở Văn một bước chân.

Thanh Tử Ngọc đao trong tay Sở Văn không chút do dự trực tiếp vung xuống quan tài sắt!

Đồng thời, Diệp Thần, người vốn đang khiêng quan tài và đã bị thi biến, đi trước một bước phát nạn, đột ngột buông tay, trực tiếp lao về phía Sở Văn!

Sở Văn trong lòng cười thầm!

Uông Tàng Hải à, Uông Tàng Hải!

Tôi dùng đao chém U Linh Quan, ai sốt ruột thì người đó là Uông Tàng Hải!

Thực ra nhát đao đó chỉ là chiêu giả, đòn sau thật sự đều dành để phòng bị Diệp Thần.

Thấy Diệp Thần lao tới với vẻ dữ tợn, Sở Văn thầm nghĩ "đúng lúc lắm!" Thanh Tử Ngọc đao trong tay hắn đột ngột nâng lên, đón lấy thân hình Diệp Thần, một đao chém thẳng từ dưới lên!

Diệp Thần, ngay trước khi Tử Ngọc đao chạm vào người mình, đột ngột ngửa ra sau, làm một động tác cúi người, hiểm hóc tránh được nhát đao đầu tiên của Sở Văn, đồng thời không đứng dậy, mà cứ thế xoay người tại chỗ như một con búp bê.

Đầu ngửa ra sau, lao về phía Sở Văn cắn!

"Có chiêu à?" Sở Văn không hề hoảng hốt, tiếp tục vung đao chém xuống, một đao chém đầu Diệp Thần thành hai nửa!

Bàn Tử từ xa nhìn thấy Sở Văn dường như đã khiêu chiến với một trong số các âm binh, và chém y ngã xuống đất, lập tức kỳ lạ nói: "Sao người xưa đều trượng nghĩa như vậy?

Tại sao hàng ngàn âm binh lại có thể dung túng anh Sở và một âm binh trong số chúng đơn đấu?" Hạo Thiên Chân lắc đầu, cẩn thận phân biệt nói: "Đó không phải âm binh, đó là thi biến Diệp Thần, đệ tử của lão già!" "À?

Sao?" Bàn Tử quay lại nhìn Trần Bì A Tứ, chỉ thấy lão không nói gì, chỉ có điều trong thần sắc lại lộ ra một chút tử khí, loại khí tức đó, giống hệt cảm giác mà đám âm binh kia mang lại.

Bàn Tử nhìn xong tình trạng của Trần Bì A Tứ, sau đó kéo tay Hạo Thiên Chân nói: "Cái Tứ a công này hình như hơi không ổn, trên người có cảm giác như sắp tắt thở rồi." Nếu Bàn Tử là bác sĩ hoặc nhân viên viện dưỡng lão, thì có thể lập tức hiểu rõ, khi trên người lão nhân xuất hiện loại khí tức này, chứng tỏ sinh mạng của lão già sắp đến hồi kết rồi...

Nói Sở Văn một đao chém đầu Diệp Thần làm đôi, vốn tưởng như vậy là xong.

Chương 317

Nhưng không phải vậy, đầu Diệp Thần bị Sở Văn chém thành hai nửa, giữa hai phần đầu lâu lộ ra xương trắng ghê rợn, não cũng chảy ra trên mặt đất.

Nhưng nó vẫn há miệng, âm u nhìn Sở Văn, muốn tóm lấy chân hắn.

Sở Văn nghiến răng, lại chém thêm hai đao "xoẹt xoẹt", cái đầu vốn hai nửa, trong nháy mắt, biến thành sáu mảnh, "rắc" một tiếng vỡ vụn.

Lần này, Diệp Thần rốt cuộc không thể chết thêm được nữa.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Ca, sau đó nhíu mày.

Bởi vì Tiểu Ca sau khi nhìn thấy Diệp Thần bị giết, toàn bộ biểu cảm trở nên cực kỳ thận trọng và cảnh giác, tuy đầu y không động đậy, nhưng ánh mắt lại đang quan sát xung quanh.

Thấy cảnh tượng đó, trong lòng Sở Văn chợt giật mình.

Hắn biết mọi chuyện không đơn giản như vậy!

Đúng!

Diệp Thần chết quá dễ dàng, nếu y là Uông Tàng Hải, vậy thì chết như vậy thật quá đơn giản!

Sở Văn lập tức chú ý xung quanh.

Bây giờ mọi thứ trở nên đơn giản, bởi vì nếu Diệp Thần là người khiêng U Linh Quan, vậy thì cái bóng đen biến thành bộ dạng phó quỷ kia, cái bóng đen Uông Tàng Hải bị kẹt trong mê cung không thoát ra được kia thì sao?

Đột nhiên!

"Rầm" một tiếng!

Theo cái chết hoàn toàn của Diệp Thần, đám âm binh vốn đang tiến về phía trước đột nhiên không tiếp tục tiến lên nữa.

Tất cả đều dừng lại.

Sắc mặt Tiểu Ca lập tức tái nhợt, vẻ mặt như đại sự đã hỏng, cuối cùng không còn dùng khẩu ngữ nữa, trực tiếp mở miệng nói: "Sở Văn, trong mắt âm binh, cậu đã giết người thủ linh, bây giờ, chúng đã phát hiện ra." Nói xong câu đó, hàng ngàn âm binh, tất cả đều vô cảm quay mặt về phía hai người.

"Chúng cũng phát hiện ra tôi." Tiểu Ca buông tay bổ sung.

"Phát hiện rồi thì phát hiện rồi, có gì to tát đâu?" Sở Văn đột nhiên mỉm cười.

Không thể không nói, giữa hàng ngàn âm binh thời Ân Thương, đối mặt với luồng sát khí nồng đậm như vậy, Sở Văn lại có thể cười ra tiếng, không biết là do hệ thống ban cho sự tự tin, hay là sau khi trải qua nhiều lần sinh tử, trên người Sở Văn đã có một sự cứng rắn.

Tiểu Ca thở dài một hơi, biết bây giờ cũng không thể giải thích quá nhiều.

Y có mục đích của y, tương tự, Sở Văn cũng có mục đích của Sở Văn.

Đám âm binh vốn đang tiến về phía cánh cổng đồng xanh đột nhiên dừng phắt lại sau khi Diệp Thần chết, những khuôn mặt âm u đồng thời nhìn về phía Sở Văn và Tiểu Ca.

Cảnh tượng đó, khiến trái tim Bàn Tử vốn đã hơi thả lỏng lại một lần nữa thắt lại!

Lão lập tức đứng dậy nói: “Mẹ nó!

Vừa nãy đám âm binh trượng nghĩa, đơn đấu thì đơn đấu, kết quả bây giờ thấy anh Sở hạ gục thi biến Diệp Thần, thì muốn bắt đầu đánh hội đồng sao?!” “Làm gì?

Mau ngồi xuống!” A Ninh khẽ nói.

Bây giờ toàn bộ lòng chảo núi lửa, ngoài tiếng dung nham cuồn cuộn không ngừng dưới vỏ Trái Đất, ra thì không có bất kỳ âm thanh nào khác.

Bàn Tử bị A Ninh kéo ngồi xuống, nhỏ giọng nói: “Không, không cần đi giúp anh Sở sao….” “Đi giúp cũng không được gì.” Trần Bì A Tứ từ trạng thái đờ đẫn vừa nãy hồi thần, tuy trên người lão bao phủ tử khí, nhưng sắc mặt lại hơi hồng hào.

Lão già từ từ nói: “Hai người đó khác biệt, Tiểu Ca kia ta biết là ai rồi, trên người y vướng mắc với những việc hỗn loạn của Lão Cửu Môn, còn Sở Văn, thì lại vướng mắc với vị trí của Tân Cửu Môn, về phần ta, thì chỉ là người đi đường trên suốt chặng đường này thôi.” Không biết vì sao.

Hạo Thiên Chân sau khi nghe Trần Bì A Tứ nói xong, lại có một cảm giác muốn khóc một cách khó hiểu.

Cậu ta không biết gì, cũng không hiểu gì, ngay cả Tam thúc của mình cũng giấu diếm mọi chuyện, nhưng nghe những lời Trần Bì A Tứ nói, Hạo Thiên Chân trong mơ hồ, dường như đã biết được hướng đi của cuộc đời mình.

“Tôi… khụ khụ….” Trần Bì A Tứ vươn tay mượn đao từ tay Bàn Tử, đôi mắt đục ngầu nhìn chằm chằm vào thân đao, dùng ngón cái của tay kia thử lưỡi đao, sau đó nói: “Bao nhiêu năm trời chỉ chơi đạn bi sắt, hai mươi mấy năm rồi chưa cầm đao.” Nói rồi, lão chống đao

từ dưới đất chật vật đứng dậy, thân thể gầy yếu già nua dưới ánh lửa dung nham một lần nữa thẳng lưng, từ từ lẩm bẩm: "Ta, một đời tiếng xấu, giết người vô số, sư phụ tên là Nhị Nguyệt Hồng, sư nương tên là Nha Đầu, hôm nay vì đi về của Cửu Môn và vị trí của Cửu Môn, ta sẽ thân làm tiên phong, chết rồi thì thôi." "Nhưng… nhưng trước khi chết thì sao…." Khóe mắt lão già hơi đỏ lên: "Nếu có thể ăn thêm một bát mì Dương Xuân thì tốt biết mấy." "Tứ a công, ông muốn làm gì, cháu cũng đi…." Hạo Thiên Chân vội vàng đứng dậy, không biết Trần Bì A Tứ muốn làm gì.

"Cậu cũng đi?" Lão già khịt mũi cười: "Đám đó là âm binh, súng đạn không bắn trúng âm binh, cậu đi thì làm ăn được gì?" "Cháu…." Hạo Thiên Chân ngây người.

"Cậu hãy sống tốt cho tôi, nếu để lão chó Ngô gia biết cậu chết cùng tôi, tôi không còn mặt mũi nào nữa." Trần Bì A Tứ trong xương cốt dường như lại một lần nữa bùng phát ra một luồng khí thế.

Luồng khí thế đó chỉ có thể thỉnh thoảng thấy được ở những nghệ nhân thế hệ cũ.

Khi đó, đứng vững không phải dựa vào sức lực, mà là dựa vào tâm khí.

Lão già đối mặt với dung nham liệt diễm khổng lồ trước mặt, học theo Sở Văn tung mình nhảy vọt, sau khi lăn một vòng trên đất, lão cúi người, lật tay nắm đao, thân đao giấu dưới cánh tay mò về phía Tiểu Ca và Sở Văn.

Chương 318

Lúc này Sở Văn và Tiểu Ca đứng tựa lưng vào nhau.

"Thứ này đối phó thế nào?" Sở Văn hỏi.

"Tôi có thể đối phó, cậu thì chưa chắc." Tiểu Ca từ trong lòng lấy ra một vật to bằng lòng bàn tay, không phải ngọc cũng không phải đá.

Trên vật đó khắc một con kỳ lân, được tạo thành từ những tiểu quỷ tụ tập, trên thân tiểu quỷ có vảy, như thể rắn quấn vào nhau, theo Tiểu Ca xoay tay một cái, hình dạng kỳ lân và tiểu quỷ lập tức biến thành vô số hình rồng cá.

"Quỷ tỳ?" Sở Văn ngây người.

Tiểu Ca gật đầu: "Đây đều là âm binh, ngoài Quỷ tỳ có thể trấn áp ra, súng đạn không bắn được, đao cũng không chém được, tôi có thứ này mới có thể che giấu khí tức trên người, nhưng…" Đang nói thì, ánh mắt Tiểu Ca đột nhiên dừng lại trên tay Sở Văn.

Bởi vì y nhìn thấy Sở Văn cũng từ trong lòng lấy ra một cái ngọc tỷ y hệt, trên đó cũng khắc kỳ lân, Tiểu Ca kinh ngạc nói: "Cậu cũng có Quỷ tỳ sao?" Sở Văn một tay cầm Quỷ tỳ, một tay nắm đao, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Ca, mở miệng nói: "Nghe nói Chu Mục Vương năm xưa có Quỷ tỳ, sau đó hiệu lệnh âm binh giết địch, bách chiến bách thắng, tôi có hai khối Quỷ tỳ, đám âm binh này có ngoan ngoãn nghe lời không nhỉ?" Sở Văn và Tiểu Ca nhìn nhau một cái, chỉ biết Quỷ tỳ có thể che giấu khí tức, khiến âm binh nhất thời không phát hiện ra, nhưng lại không biết huyết khí lại có thể phá sát và chém âm binh.

Nhìn thấy vẻ mặt quyết tuyệt của Trần Bì A Tứ, Sở Văn không đành lòng, không muốn lão liều mạng, bèn nói: "Lão già, ông có thể

hỏi Bàn Tử xem, máu của tôi quý lắm đấy, muốn mượn thì, tôi e là ông không có tiền…..." Lời còn chưa dứt, Trần Bì A Tứ đột nhiên lật tay, Sở Văn thậm chí còn chưa nhìn rõ thanh đao trong tay lão, sau đó trên cánh tay hắn đã bị cứa một vết máu.

Sở Văn kinh ngạc nhìn Trần Bì A Tứ, trước đây vẫn luôn nghĩ lão già chỉ có tài bắn đạn bi sắt, nhưng không ngờ đao pháp của lão lại cũng độc đáo khác thường, với thân thủ của lão, dưới sự bất cẩn của mình lại có thể bị thương.

Thật quá ngoài dự liệu.

"Lão già,…" Trần Bì A Tứ lại một lần nữa nở nụ cười khó coi với Sở Văn, những nếp nhăn trên mặt lão dồn lại một chỗ: "Biết máu cậu quý, tôi không có tiền thì, đành dùng mạng vậy." Nói xong, tiếng tù và sừng hươu không biết từ đâu vang lên xung quanh cũng dừng lại!

"Xoạt" một tiếng.

Tất cả âm binh đồng thời rút ra những binh khí đồng xanh tàn phá trong tay, từng khuôn mặt một phun ra sát khí màu xanh đen.

Trong chốc lát, luồng sát khí đó xông thẳng lên vòm hang, khí thế bức người.

Sau khi rút binh khí ra, chúng hung hăng lao về phía Sở Văn, Tiểu Ca, và Trần Bì A Tứ.

Sở Văn cũng đã trải qua không ít nguy cơ, nhưng e rằng đây là cục diện nguy hiểm nhất mà hắn không dám tưởng tượng trong đời.

Trần Bì A Tứ nheo mắt lại, xông lên đón lấy mấy âm binh hàng đầu, chiêu thức của lão rất khó coi, có thể nói là thô kệch, nhưng đồng thời, cũng vô cùng thực dụng.

Chỉ thấy thân hình gầy gò của lão như một con khỉ lăn lộn, sau đó

đao vẫn luôn giấu trong tay áo, thỉnh thoảng lóe lên một tia hàn quang, liền có một âm binh bị nhát đao dính máu tươi của Sở Văn chém trúng, sau đó hóa thành tro bụi, sát khí tán loạn.

"Này, đừng để lão già một mình liều mạng." Sở Văn quay đầu nhìn Tiểu Ca, thanh Tử Ngọc đao của hắn đã cứa một vết thương sâu trên cánh tay trái, nhưng đáng tiếc vết thương nhanh chóng lành lại, máu tươi trên Tử Ngọc đao cũng trong nháy mắt bị thân đao thôn phệ.

"Thấy chưa, máu của tôi trên Tử Ngọc đao cũng chẳng có tác dụng gì." Sở Văn vừa định đổi một thanh đao khác, nhưng bây giờ không kịp nữa rồi.

Một âm binh cưỡi chiến mã lao tới đối mặt, siết chặt dây cương, vung một nhát trường đao về phía hắn.

Sở Văn theo bản năng vung đao đỡ!

Sau đó khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc là, thanh trường đao đồng xanh trong tay âm binh, ngay khoảnh khắc chạm vào Tử Ngọc đao, liền cùng với âm binh và chiến mã toàn bộ hóa thành một luồng sát khí thuần túy.

Giống như âm binh là khói, còn Tử Ngọc đao của Sở Văn là máy hút khói vậy.

Âm binh cưỡi ngựa đó trực tiếp tan thành sát khí như sương khói bị hấp thụ vào Tử Ngọc đao, sau đó truyền vào cơ thể Sở Văn, hắn lập tức cảm thấy một luồng cảm giác quen thuộc và thoải mái không tên.

Giống như người khô khát lâu ngày đột nhiên được uống một ngụm nước vậy, sảng khoái vô cùng.

"Vạn vật đều có thể thôn phệ!!" Sở Văn trong lòng khẽ động!

Khi nhìn đám âm binh đáng sợ và âm u này một lần nữa, hắn

dường như đang nhìn thấy những món ăn ngon bổ dưỡng.

"Khuông lang" một tiếng, U Linh Quan bị âm binh đặt mạnh xuống đất.

Đồng thời từ xa vọng lại một tiếng hô: "Thiên Chân!

Anh Sở!!" Một giọng nói quen thuộc từ phía mộ đạo xa xa truyền đến, là Phan Tử!

Sở Văn từ xa nhìn thấy Phan Tử một chân bó túi cát, chân trái chống xuống đất, bên cạnh lão là Thuận Tử và Ngô Tam Thúc.

Sở Văn nhìn thấy Ngô Tam Thúc vào khoảnh khắc đó, đột nhiên con ngươi co rút lại, trong lòng nảy sinh nghi ngờ.

"Chẳng phải ông ta đã hôn mê sao, sao bây giờ lại…" Khi vừa quay đầu nhìn thấy Phan Tử, Sở Văn thoáng giật mình.

À!

Chẳng phải Tam Thúc đang hôn mê phải đợi bên ngoài Thiên Cung sao?!

Thuận Tử cũng chết rồi!

U Linh Quan, Âm binh, kế hoạch của Tam Thúc, Vong Tàng Hải, Vân Thiên Cung.

Chương 319

Các từ khóa này dường như đã liên kết thành một đường thẳng!

Trong lúc giật mình, Sở Văn suýt chút nữa bị một Âm binh chém trúng.

Khoảnh khắc mấu chốt, Tiểu Ca ra tay với Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp bổ từ trên xuống mũ giáp của Âm binh, một đao chém nát mũ giáp đồng, sau đó Âm binh lập tức hóa thành bột màu đồng xanh, rơi vãi trên đất.

"Ngẩn người ra đó à!" Tiểu Ca vừa chém xong Âm binh, không hề dừng lại mà lướt qua Sở Văn, tiếp tục xông lên đối phó với những Âm binh khác.

Sở Văn chỉnh đốn lại suy nghĩ, biết không còn nhiều thời gian.

Tình hình hiện tại vô cùng nguy cấp.

Mặc dù những Âm binh này hành động hơi chậm chạp, nhưng không chịu nổi số lượng đông đảo.

Chỉ cần sơ suất một chút, bị quỷ đao trong tay chúng chém trúng, sát khí sẽ lập tức nhập thể.

Đúng vậy, trong hỗn chiến phải hết sức cẩn thận, không thể có dù chỉ một vết thương nhỏ, nếu không sát khí nhập thể, trước tiên thần trí sẽ hóa điên, sau đó chỉ có một con đường chết.

"Xuy" một tiếng.

Đúng lúc này, Trần Bì A Tứ không cẩn thận bị đao kiếm của Âm binh rạch một vết máu ở cánh tay trái.

Vết thương ở cánh tay trái lập tức bắt đầu xám lại, khô nứt, tình

huống này thậm chí còn dần dần lan rộng ra toàn thân.

"Ông lão!" Sở Văn tập trung tinh thần, không chút do dự chặn đứng hai Âm binh.

Đồng thời, hắn vung đao ngang, tất cả Âm binh chạm vào Tử Ngọc Đao đều hóa thành sát khí dạng sương mù bị Sở Văn hấp thụ.

Sau đó, khi sát khí hấp thụ càng lúc càng nhiều, những mạch máu dưới da Sở Văn đều có dấu hiệu chuyển sang màu đen.

"Mẹ nó!" Trần Bì A Tứ chống đao xuống đất, nhe răng trợn mắt nhìn vết thương trên cánh tay.

Sau khi cơ bắp má trái hơi co giật, ông lão quay lưỡi đao lên trên, kẹp vào nách, dùng sức vặn eo vung một cái!

"A!

Hừ!" Ông lão này vậy mà trực tiếp chém đứt cánh tay trái của mình, máu tươi lập tức văng tung tóe, bắn lên áo giáp màu xám đen của các Âm binh xung quanh.

Giống như mực tàu đen xám, điểm thêm vệt đỏ loang lổ của màu nước.

Sở Văn trơ mắt nhìn ông lão vung đao tự chặt tay, vậy mà không kịp ngăn cản.

"Hết cách rồi, chặt một cánh tay đổi một mạng, một cái giá hời." Ông lão mặt tái nhợt, vốn dĩ đã là đèn cạn dầu, giờ tự chặt một cánh tay xong thì đến môi cũng tím tái.

"Cầm máu!

Nếu không sẽ chết!" Sở Văn biết ông lão đang liều mạng, không nói nhiều lời.

Hắn đưa Tử Ngọc Đao vào dung nham từ khe nứt dưới đất bên

cạnh, lưỡi đao lập tức nóng đỏ rực!

Hắn cầm Tử Ngọc Đao đang đỏ rực chém ba Âm binh, sau đó dùng lưỡi đao đặt lên vết thương ở vai trái của ông lão!

Trần Bì A Tứ lập tức bị bỏng đến mức lòng trắng mắt đầy tơ máu, toàn thân run rẩy, nhưng ông lão cũng biết đó là cách cầm máu nhanh nhất lúc này.

Mặc dù cầm máu kiểu này cuối cùng vết thương sẽ bị nhiễm trùng mà chết.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn là ba mươi giây sau mất máu quá nhiều và bị sát khí của những Âm binh này nhập thể.

Trong thế giới người trưởng thành, không có quá nhiều sự ủy mị.

Chỉ cần có thể giết thêm vài Âm binh, thì đó là lợi, là chuyện có lợi, đáng để làm.

Vết thương ở cánh tay trái của ông lão lập tức bị thiêu cháy xém, gân xanh nổi lên trên trán.

Tất cả lửa giận đều trút lên những Âm binh không ngừng vây quanh ông lão!

Bốn năm Âm binh lập tức bị Trần Bì A Tứ chém thành từng mảnh vụn!

Sở Văn cũng đang đại sát tứ phương, đồng thời trong lòng thầm nghĩ: "May mà những Âm binh này hành động đều hơi chậm chạp.

Nếu là người thật, chưa nói gì đến cách bày trận trong quân sự cổ đại, chỉ cần một đợt trường thương đâm tới, cao thủ dũng mãnh đến mấy cũng phải quỳ!" Chỉ một lúc sau, có lẽ đã có năm sáu mươi Âm binh bị Tiểu Ca và Sở Văn chém giết.

Những Âm binh còn lại không biết sợ hãi, cũng không biết đau

đớn mà không ngừng tấn công!

Sở Văn liếc nhìn thấy U Linh Quan bị đám Âm binh chặn phía sau.

Chương 320

Phan Tử, Tam Thúc và Thuận Tử cùng những người khác ở phía xa vừa mới hội hợp với Hạo Thiên Chân.

Đám người không những không chạy mà ngược lại còn sục sôi muốn xông lên!

"Tam Thúc thấy tình huống như vậy, vì sao lại quyết định theo?

Vì sao lại để Bàn Tử, Hạo Thiên Chân tự mình mạo hiểm?" Sở Văn trong lòng sốt ruột.

Đồng thời, vì đã chém giết quá nhiều Âm binh, dẫn đến tất cả những nơi có mạch máu chảy dưới da hắn đều biến thành những vệt đen.

Nhìn gần, trông giống như bị trúng thi độc vậy.

Sở Văn quay người nhìn Trần Bì A Tứ đang điên cuồng chặn Âm binh, thầm nghĩ: "Ông lão cáo già như vậy mà còn không muốn Hạo Thiên Chân, Bàn Tử lâm vào nguy hiểm, nhưng Ngô Tam Thúc lại muốn làm!" Đúng lúc này, nghe thấy Bàn Tử từ xa gầm lên một tiếng: "Sở gia!

Vừa nãy ta sợ chết, bây giờ Bàn gia ta đã thông suốt rồi, không có ta thì chết còn nhanh hơn.

Đợi đó, Bàn gia ta sẽ giúp một tay!" Sở Văn giữa vô số Âm binh chen chúc, giận dữ nói: "Cút xa cho lão tử!" Hắn nhìn về phía Bàn Tử.

Không biết có phải là ảo giác do hấp thụ quá nhiều sát khí hay không, hắn vậy mà thấy trên mặt Tam Thúc phía sau Bàn Tử hiện lên một nụ cười kỳ quái.

Sau đó nụ cười kỳ quái trên mặt Tam Thúc bị Âm binh mặc áo

giáp cũ kỹ che khuất!

Sở Văn trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng bây giờ cũng biết rằng U Linh Quan bị những Âm binh này chặn phía sau là mấu chốt.

Bất kể Vong Tàng Hải là ai, mục đích của hắn chắc chắn là U Linh Quan!

"Ông lão, Tiểu Ca!

Đi về phía U Linh Quan!" Sở Văn thân thủ linh hoạt né tránh và di chuyển dưới mười mấy thanh trường đao, đồng thời vung đao, chắc chắn sẽ thôn phệ sát khí của hai ba Âm binh.

"Lão phu mở đường cho!" Trần Bì A Tứ lúc này đã chém giết đến mức hai mắt đỏ ngầu.

Nghe thấy tiếng Sở Văn hô, ông lão không chút do dự lăn trên đất, chiêu nào cũng nhắm vào hạ tam lộ của Âm binh!

Sau đó Bàn Tử trực tiếp xông lên!

"Sở gia, Tiểu Ca, Tam Thúc nói rồi, chỉ có máu tươi của cậu bôi lên đao mới được!

Cho chút máu đi!" Bàn Tử hô lớn.

Thấy đã tiếp cận Âm binh, Sở Văn biết khả năng kêu mắng họ quay lại là không lớn, bèn quay sang Tiểu Ca hô: "Tiểu Ca, tôi đỡ cho, cậu cẩn thận một chút." Tiểu Ca không nói gì, chạy thẳng về phía Sở Văn.

Y lấy đà, nhảy lên cao!

Sở Văn giữa không trung đỡ lấy hai chân của y, dùng hết sức bình sinh ném y về phía Bàn Tử!

"Ông lão, tôi mở đường, ông phòng thủ phía sau tôi!" Sở Văn ném

Tiểu Ca ra khỏi vòng vây của Âm binh, đồng thời túm lấy quần áo của Trần Bì A Tứ, kéo ông lão ra phía sau mình: "Đi!

Đến U Linh Quan!" Vì sao phải đến U Linh Quan?

Trần Bì A Tứ thở hổn hển, tay cầm đao vẫn không ngừng run rẩy.

"Tôi nghi ngờ Tam Thúc là giả." Sở Văn hiện tại bị Âm binh bao vây, không nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra bên ngoài, nhưng hắn biết, Vong Tàng Hải thật sự nhất định đã bắt đầu hành động rồi.

"Giả ư?" Trần Bì A Tứ toàn thân chấn động: "Giả?

Ý gì?" Hai người lưng tựa lưng, Sở Văn ở phía trước mở đường.

Bởi vì Âm binh vừa chạm vào Tử Ngọc Đao lập tức sẽ bị thôn phệ, cho nên tốc độ mở đường rất nhanh.

Sở Văn một mặt cố nén cảm giác đau đớn khắp người sau khi một lượng lớn sát khí nhập thể, một mặt mở miệng nói: "Ý của tôi là, Tam Thúc có thể đã không phải Tam Thúc thật sự từ lâu rồi, có lẽ năm đó khi ra khỏi Hải Đáy Mộ, Tam Thúc thật đã chết.

Hoặc là, Tam Thúc thật vẫn còn sống, nhưng người chết là người khác." Vì Sở Văn biết đầu đuôi mọi chuyện, nên hắn mới có thể nói ra những lời nghe như một câu đố.

Nhưng hắn thì hiểu, Trần Bì A Tứ lại nghe không hiểu.

Ý của Sở Văn rất đơn giản, năm đó đi Hải Đáy Mộ, có Tam Thúc, có Giải Liên Hoàn.

Thực ra, ban đầu Tam Thúc và Giải Liên Hoàn đã hoán đổi thân phận, hai người một sáng một tối phối hợp với nhau.

Cho nên Hạo Thiên Chân quen Tam Thúc, thực ra vẫn luôn là Giải Liên Hoàn giả dạng.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, e rằng mọi chuyện lại phức tạp

hơn.

Có lẽ Giải Liên Hoàn theo Ngô Tam Thúc ra ngoài năm xưa, cũng là giả mạo Tam Thúc và thực ra vẫn luôn là Vong Tàng Hải?

Chương 321

Một khi ý nghĩ đó xuất hiện, não Sở Văn có chút đơ ra.

Tám trăm năm trước Vong Tàng Hải vì sao phải xây dựng Hải Đáy Mộ?

Chẳng phải là hy vọng có thể thu hút những cao thủ đạo mộ đời sau đến đào mộ, sau đó tìm cơ hội để ký ức của hắn được hồi sinh trên thân thể người khác sao?

Hai mươi năm trước, Tiểu Ca và đội khảo cổ kia sau khi vào Hải Đáy Mộ, bị Tam Thúc giả mê hoặc, và tiết lộ tin tức về sự giáng lâm của "Bất Tường", sự thay đổi đã bắt đầu.

Hai mươi năm sau, Tam Thúc giả biết về "Bất Tường", với cái giá có thể trả lời ba câu hỏi, hắn đã tập hợp tất cả mọi người ở Vân Thiên Cung.

Sau đó, hắn giả vờ hôn mê suốt cả chặng đường.

Chỉ đến khi Cổng Đồng mở ra, hắn lại đột nhiên xuất hiện, và để Hạo Thiên Chân, Bàn Tử đi trước gây rối, làm xao nhãng tâm trí Sở Văn.

Bất kể là ai, những người đó đều rất đáng nghi!

Thấy Trần Bì A Tứ có chút không hiểu, Sở Văn cũng dứt khoát không nói nhiều nữa.

Tử Ngọc Đao trong tay hắn múa thành những luồng đao hoa, một đường quét sạch, nhanh chóng tiếp cận U Linh Quan.

Trần Bì A Tứ bước đi khập khiễng, nhưng cũng bám sát theo sau.

Cuối cùng, Sở Văn quét sạch hai Âm binh phía trước, cuối cùng

cũng nhìn thấy U Linh Quan.

Nhưng lúc này, màu sắc trong các mạch máu khắp người hắn đen như mực, trán, cánh tay, và những tia máu trong mắt phải đều đen kịt.

So với các Âm binh bên cạnh, dáng vẻ của Sở Văn còn hung dữ hơn một chút.

Hai chân hắn mềm nhũn, suýt nữa quỳ gối trước U Linh Quan.

"A a a!" Sở Văn trong lòng điên cuồng gào thét, hai tai ù đi, tất cả mạch đập trên cơ thể đều nhảy múa kịch liệt, hình xăm Thao Thiết và Chúc Long trên cả hai cánh tay đều lộ rõ, điên cuồng thôn phệ sát khí trong cơ thể.

Hắn ngẩng đầu lên, thấy trên U Linh Quan có một bóng đen.

Bóng đen đó quen thuộc đến vậy, chính là cái mà hắn đã theo sát suốt chặng đường, cái gọi là tà quỷ U Minh giáo Cổ Tát Mãn.

Sở Văn nhìn cảnh tượng này, não như bị trọng thương: "Mình đã oan uổng Tam Thúc sao?

Không phải Vong Tàng Hải, vậy cái bóng đen này là ai?" Ngay sau đó, Sở Văn thấy bóng đen chỉ ở một bên của U Linh Thiết Quan, còn bên kia thì có một người khác, không phải Ngô Tam Thúc thì là ai!

Ngô Tam Thúc và bóng đen có lẽ cũng không ngờ Sở Văn có thể nhanh chóng từ vòng vây Âm binh trùng trùng đến được U Linh Quan.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy Sở Văn, động tác đang mở quan tài của cả hai cùng dừng lại, từ từ nhìn về phía Sở Văn.

Sở Văn nhìn Ngô Tam Thúc và bóng đen xong, đầu óc trở nên tỉnh táo hẳn!

Hắn đột nhiên nhận ra, nguyên trước đây vẫn luôn bị tư duy cục hạn hạn chế!

Dựa vào đâu mà Vong Tàng Hải nhất định chỉ có thể là một người chứ!

Nếu đã có thể để lại một phần ký ức, chẳng lẽ không thể để lại hai phần ký ức sao?

Trong nháy mắt, tất cả những nghi vấn của Sở Văn về Vong Tàng Hải đều sáng tỏ!

Vong Tàng Hải trước khi chết đã để lại rất nhiều hậu chiêu.

Từ Hải Đáy Mộ đã gieo xuống một ấn tượng về người tiên tri và tiên đoán.

Sau đó ở Mộ Đại Vu Sư lại dụ dỗ giết A Ninh và Tiểu Ca.

Nếu kế hoạch đó thành công, thì những rắc rối sau này không còn cần thiết nữa.

Chính vì Sở Văn không mắc bẫy, nên Tam Thúc giả bị Vong Tàng Hải gieo ký ức lại lên kế hoạch chuyến đi Thiên Cung.

Nhưng lại có một vấn đề khác xuất hiện.

Não Sở Văn vận chuyển cực nhanh, vì sao nhất định phải để tôi và Tiểu Ca đến Thiên Cung chứ?

Nếu tôi không đến, chẳng phải không ai quấy rối kế hoạch sao?

Chẳng lẽ… Quỷ tỳ?

Sở Văn chợt nhận ra, trên người Tiểu Ca có quỷ tỳ, trên người hắn cũng có quỷ tỳ.

Trong đầu hắn hồi tưởng lại biểu cảm kinh ngạc trên mặt Ngô Tam Thúc khi hắn lấy quỷ tỳ ra cho Tam Thúc xem ở Mộ Đại Vu Sư.

Chương 322

"Thì ra hai khối quỷ tỳ đồng thời xuất hiện, Cổng Đồng Thiên Cung mới được mở sao?...

Vong Tàng Hải nhất định phải để tôi và Tiểu Ca đến đây là vì lý do này?" Người phong thủy đại sư tám trăm năm trước này thực ra đã hồi sinh trên thân Tam Thúc giả hai mươi năm trước, đồng thời để lại một bóng đen giữ ký ức trong Vân Thiên Cung.

Tất cả mọi thứ đều là để ngày hôm nay U Linh Quan có thể tiến vào Cổng Đồng!!

Từng phán đoán này tích lũy lại, Sở Văn cuối cùng cũng hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

Hiện tại Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bị Tam Thúc lừa vào vòng vây Âm binh, khó khăn chống đỡ bằng máu tươi của Tiểu Ca.

Còn ông lão Trần Bì A Tứ bị Âm binh vây kín.

Ngô Tam Thúc và bóng đen lại lén lút ở bên trong, muốn mở U Linh Quan, trực tiếp đưa thi thể nữ thời Minh vào Cổng Đồng!

Một bàn cờ lớn đến vậy, một kế hoạch kinh khủng đến vậy!

Nhưng, bách mật nhất sơ, hắn đã đánh giá thấp năng lực trưởng thành của "Bất Tường", vì không ngờ Sở Văn lại nhanh chóng giết đến trước U Linh Quan như vậy!

Trần Bì A Tứ vừa nhìn thấy Ngô Tam Thúc liền nhe răng: "Thằng nhóc này, dám bày trò trên đầu lão già này sao?" Mặc dù không biết mục đích của Ngô Tam Thúc, nhưng vừa nghe lời Sở Văn nói, ông lão cũng ý thức được chuyến Thiên Cung lần này e rằng đã được sắp đặt sẵn.

Ngô Tam Thúc cũng không biết đã dùng cách nào mới có thể bình ổn khí tức trên người để không bị Âm binh phát giác.

Hắn nhìn Sở Văn và Trần Bì A Tứ đột nhiên nở một nụ cười nhạt.

Trong nụ cười không có sự hiểm độc, không có sự xảo quyệt, chỉ có sự thản nhiên và bất đắc dĩ.

Hắn nói khẽ: "Cuối cùng cũng phát hiện ra sao?

Nhưng muộn rồi." Nói xong, hai tay hắn dùng sức, cùng với bóng đen kia đồng thời nhấc nắp quan tài lên!

Trần Bì A Tứ kinh ngạc nhìn U Linh Quan bị nhấc nắp, lùi hai bước nói: "Chỉ có người chết mới có thể mở U Linh Quan… vậy… mày cũng…" Sở Văn cố nén cơn đau dữ dội trong kinh mạch và mạch máu, một tay cầm đao, nói: "Hắn đã chết rồi, chết từ hai mươi năm trước rồi." Khoảnh khắc tiếp theo, thi thể nữ thời Minh bị băng phong trong long bản của quan tài, thẳng tắp phá băng mà ra khỏi U Linh Quan!

Bởi vì trong môi trường cực kỳ nóng bức, những khối băng vốn bị phong ấn đã sớm tan chảy không ít.

Vì vậy, khắp người nàng toàn là băng vụn và nước.

Mái tóc vốn chỉnh tề giờ rũ xuống che kín mặt, nước nhỏ giọt.

Trông giống như một người phụ nữ bị chết đuối vậy.

"Chậc!" Sở Văn nheo mắt nhìn thi thể nữ thời Minh kia.

Không đợi hắn phản ứng, Sở Văn đột nhiên cảm thấy sau gáy có một luồng kình phong ập tới!

Có người tấn công lén từ phía sau!

Ai?

Sở Văn vừa cúi đầu, nhưng đã chậm rồi.

Một mũi tên đồng han gỉ "vút" một tiếng sượt qua tai Sở Văn, bay thẳng về phía thi thể nữ thời Minh!

Thi thể nữ thời Minh đối mặt với mũi tên sắc bén, đột nhiên mở to đôi mắt u ám, vươn tay ra, tóm lấy mũi tên trong tay, "rắc" một tiếng bẻ gãy!

Sở Văn quay đầu lại, chỉ thấy giữa vô số Âm binh, một bóng người cao lớn đầu chim thân người, nhiều tay, đang cầm một cây cung đồng, dây cung đã kéo căng.

Mũi tên thứ hai đang trên dây cung.

Mục tiêu không ai khác, chính là thi thể nữ thời Minh!

Sở Văn quay đầu lại, chỉ thấy giữa vô số Âm binh, một bóng người cao lớn đầu chim thân người, nhiều tay, đang cầm một cây cung đồng, dây cung đã kéo căng.

Mũi tên thứ hai đang trên dây cung.

Mục tiêu không ai khác, chính là thi thể nữ thời Minh!

Sở Văn sờ sờ tai thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng vừa nãy mũi tên đó nhắm vào mình chứ.

Nhìn vậy, vị Vạn Nô Vương này rõ ràng có oán niệm với Vong Tàng Hải lớn hơn một chút nhỉ.

Rõ ràng Vạn Nô Vương đã bị Vong Tàng Hải gài bẫy, nên mới dẫn đến việc Đông Hạ Quốc bị diệt vong.

Chỉ thấy Vạn Nô Vương cầm một cây trường cung đồng cũ nát, bốn năm cánh tay đồng thời kéo vào chỗ cán cung, một tay khác kéo dây cung.

Thấy nữ thi bẻ gãy mũi tên thứ nhất, hắn buông tay, mũi tên thứ

hai trong chớp mắt đã đến trước mặt thi thể nữ thời Minh.

Chương 323

Vút một tiếng!

Nữ thi cứng nhắc nghiêng người, mũi tên thứ hai lướt qua người nàng, xuyên qua thân thể vô số Âm binh phía sau, nhưng không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho những Âm binh đó.

Sở Văn thì thầm vào tai Trần Bì A Tứ: "Ông lão, không thể để nữ thi này tiến vào Cổng Đồng.

Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca bị vướng bận, tiếp theo chỉ còn dựa vào hai chúng ta thôi." Ông lão gật đầu, ánh mắt ông chăm chú nhìn Ngô Tam Thúc hỏi: "Tại sao?" Sở Văn một lần nữa điều chỉnh hơi thở, đứng quay về hướng thi thể nữ thời Minh nói: "Đến rồi!" Ngô Tam Thúc dường như cảm thấy không ổn, lập tức xông lên muốn chặn Sở Văn, nhưng tiếc là Trần Bì A Tứ đã chặn trước mặt hắn: "Tiểu quỷ nhà họ Ngô, trước tiên hãy vượt qua lão già này." "Ông già rồi, tránh ra." Ngô Tam Thúc lắc đầu.

"Tôi già rồi, nên chân cẳng cũng không còn linh hoạt nữa, không tránh được, giúp tôi đi." Trần Bì A Tứ liếm liếm đôi môi khô nứt, thanh đao trong tay chĩa thẳng vào Ngô Tam Thúc.

Ông lão gần như đã đèn cạn dầu.

"Được." Ngô Tam Thúc gật đầu, biết Trần Bì A Tứ năm đó là một trong những người giỏi đánh nhau nhất trong Bình Tam Môn, nếu thật sự đối đầu, ba Ngô Tam Thúc cũng không phải đối thủ của ông lão.

Vì vậy hắn lùi lại một bước, bóng đen bên cạnh đột nhiên lao về phía Trần Bì A Tứ.

Cùng lúc đó, Sở Văn cũng đã giao chiến với thi thể nữ thời Minh.

Thanh đao trong tay hắn chém thẳng vào thi thể nữ thời Minh, nhưng lại không trúng.

Thi thể nữ này thân thủ cực kỳ linh hoạt, né tránh được mũi tên đồng của Vạn Nô Vương, đồng thời cũng tránh được nhát đao của Sở Văn.

Sau đó, thân ảnh nàng chợt lóe lên, trực tiếp ẩn mình vào giữa đám Âm binh.

Sở Văn không chút do dự, tất cả Âm binh trước mặt đều hóa thành sát khí bị hắn thôn phệ.

Đồng thời, hắn tìm kiếm bóng dáng nữ thi.

Trong vài hơi thở, hai ba mươi Âm binh đã bị Sở Văn thôn phệ.

Hình xăm Chúc Long trên tay hắn cũng cuối cùng ổn định lại như hình xăm Thao Thiết, không còn nhấp nháy nữa.

Tốc độ hấp thụ sát khí của Sở Văn trong khoảnh khắc đó rõ ràng đã được nâng cao.

Trong lúc không cẩn thận, một thanh trường đao của một Âm binh chính xác đâm vào phần thân trên của Sở Văn.

Sở Văn cúi đầu, thấy một thanh quỷ đao đồng đang ghì vào ngực mình.

Hắn ngẩng đầu lên chém Âm binh đó thành từng mảnh vụn, sau đó lùi hai bước, phát hiện mình vậy mà không hề bị thương!

"Mình… mình miễn nhiễm với sát khí rồi sao?" Sở Văn trong lòng đại hỉ!

Sau đó "loảng xoảng loảng xoảng", lại ba Âm binh xông lên, đao đao chém vào vai Sở Văn, nhưng tiếc là lưỡi đao chỉ có thể chém vào vai, không thể xuyên qua da thịt.

“Không phải là sát khí trong cơ thể mình quá nhiều, dẫn đến việc Âm binh do sát khí tạo thành bên ngoài không thể làm hại mình nữa sao?” Ý nghĩ này vừa xuất hiện, trái tim Sở Văn vốn vẫn luôn lo lắng lập tức buông lỏng.

Những Âm binh này dù sao cũng không phải thực thể, dù có giống thực thể đến mấy, cũng chỉ là do sát khí ngưng kết mà thành.

Vì vậy, Sở Văn một lần nữa ngẩng đầu nhìn nữ thi: “Cô chạy đi đâu!” Không còn sợ sát khí nhập thể, Sở Văn hoàn toàn không còn gì phải kiêng dè!

Với thế như chẻ tre, hắn gần như tùy ý bơi lội xuyên qua vô số Âm binh.

Tử Ngọc Đao tùy tiện chém loạn, khoảng cách với thi thể nữ thời Minh trong chớp mắt được rút ngắn còn năm mét.

Thi thể nữ kia cũng không biết có thần trí hay không, oán độc nhìn Sở Văn một cái, quay đầu trực tiếp chạy về phía Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Sở Văn không chút do dự, cũng không rõ nàng muốn làm gì, bèn tăng nhanh bước chân hơn nữa!

Âm binh xung quanh bị Sở Văn chém giết như thái rau, hóa thành sương đen tiêu tán!

Càng đến gần chỗ Bàn Tử, tiếng nói chuyện của đám người càng rõ ràng.

“Mẹ nó!

Bọn Âm binh này đúng là khó nhằn vãi, tay Bàn gia mỏi nhừ rồi, chẳng thấy đâu là hết!” Tiếng của Bàn Tử.

“Bàn Tử, bảo vệ Phan Tử, A Ninh, đừng vội, dựa vào bản lĩnh

của Sở gia, chắc chắn không sao đâu!" Tiếng của Hạo Thiên Chân.

"Không được, vừa nãy Tam Thúc nói rồi, ở trong đám Âm binh này lâu, dù không bị thương, thần trí cũng sẽ bị xâm thực." A Ninh thở hổn hển, tuy thân thủ tốt, nhưng dù sao cũng là phụ nữ.

Đúng lúc này, nữ thi cuối cùng cũng xuyên qua đám Âm binh dày đặc, đến trước mặt Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Bàn Tử lạnh nhạt bị nữ thi dọa giật mình, há hốc mồm, có chút lắp bắp nói: "Ấy, ấy… đó chẳng phải là nữ thi trong U Linh Quan sao?

Cái quỷ này cũng đã lừa thi rồi à?" Khoảnh khắc tiếp theo, hắn thấy từng đoàn sương đen từ trong hàng ngũ Âm binh bốc lên, một thứ gì đó như một con rồng đen từ xa trực tiếp xông về phía mình.

Chương 324

Trường đao trên tay A Ninh hơi run rẩy, trên khuôn mặt xinh đẹp đẫm mồ hôi, đôi mắt sáng nhìn về phía sau thi thể nữ thời Minh.

Lại có quỷ quái gì mang sát khí đằng đằng xông đến nữa sao?

Bàn Tử nghiến răng: "Vừa nãy lẽ ra phải nghe Sở gia, không nên nghe cái thứ chó má của Tam Thúc kia.

Chúng ta xông vào, cuối cùng cũng chỉ uổng mạng thôi.

Bên trong những Âm binh này còn giấu quái vật đáng sợ hơn.

Bây giờ xông vào rồi, chúng ta cùng nhau xuống âm phủ gặp Thượng Đế đi." Mồ hôi trên trán A Ninh nhỏ giọt xuống má, nàng khẽ nói: "Âm phủ không có Thượng Đế, Thượng Đế ở Thiên Đường." Lời vừa dứt, đôi mắt như cá chết của nữ thi lướt một vòng trong đám người xong, hai tay duỗi thẳng, vậy mà trực tiếp lao về phía A Ninh!

A Ninh vừa dùng đao quét sạch Âm binh bên cạnh, nàng vốn không giỏi dùng đao, bây giờ dưới sự kẹp đánh của Âm binh, vậy mà không hề phòng bị trước cú lao tới của nữ thi.

"Cái lão nương này, buông tiểu nương ra!" Bàn Tử đại nộ, trực tiếp ném thanh đao trong tay ra.

Trong tình huống này, không có đao, chỉ có thể chờ bị Âm binh đánh gục.

Nhưng lưỡi đao chạm vào thân thể nữ thi xong, "choang" một tiếng, trực tiếp bật xuống đất.

Bàn Tử lăn người nhặt đao lên mắng: "Biết là phàm thi bị biến thành cương thi thì da đều dày khó chịu!" Thấy A Ninh sắp bị móng tay dài của nữ thi chạm vào, từ trong làn sương đen phía sau những

Âm binh kia, một người đàn ông bỗng xông ra.

Hắn cầm một thanh trường đao đen đỏ như máu, vừa xông ra khỏi đám Âm binh đã không hề dừng lại mà trực tiếp đâm thẳng vào thi thể nữ thời Minh, sau đó "bùng" một tiếng.

Bàn Tử nghe thấy âm thanh va chạm xuống đất mà đầu óc có chút tê dại!

"Sở gia!" Hạo Thiên Chân mắt tròn xoe mồm há hốc nhìn bóng người kia, không phải Sở Văn thì là ai!

Đôi mắt A Ninh vốn đã nhắm lại, sau khi nghe động tĩnh thì mở ra.

Lông mày tú lệ hơi nhíu lại, nàng nhìn về phía người đàn ông kia, sau đó cũng không kìm được mà kinh ngạc nói: "Sở Văn!" Sở Văn một đường xông ra khỏi hàng ngũ Âm binh, tất cả Âm binh trên đường đi gần như đều hóa thành mảnh vụn.

Hắn cuối cùng cũng đến nơi, và trên đường còn đâm thẳng vào thi thể nữ thời Minh đang lao về phía A Ninh, giẫm nàng ta dưới chân.

Cảnh tượng này đối với Hạo Thiên Chân thực sự quá mức chấn động!

Sở Văn trước đây chẳng phải bị Âm binh vây kín, khó khăn cầu sinh sao?

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

"Sở gia cẩn thận!" Bàn Tử đột nhiên thấy vài Âm binh vung quỷ binh đồng trong tay chém thẳng vào sau lưng Sở Văn.

Khoảnh khắc tiếp theo, cằm của Bàn Tử gần như không khép lại được.

Những quỷ binh đồng trong tay chúng chém vào người Sở Văn, vậy mà không hề có chuyện gì xảy ra, ngay cả một sợi lông của Sở

Văn cũng không chém đứt.

"Mình chém, Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam sao?" Bàn Tử lẩm bẩm: "Không lẽ nên chúc mừng Sở gia thần công đại thành rồi!" Đúng lúc đó, hắn thấy Sở Văn, tùy ý vung đao một cái, bảy tám Âm binh xung quanh lập tức tiêu tán.

Sau đó hắn mắng: "Bàn Tử bớt nói hai câu đi, thần công chó má đại thành gì chứ, lão tử đâu phải minh chủ võ lâm!" Miệng nói vậy, nhưng tay Sở Văn lại không hề do dự, hắn ghì chặt thi thể nữ thời Minh đang giãy giụa dưới đất.

Tử Ngọc Đao giơ lên, thấy rõ sắp chém xuống!

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc hét lên: "Dám!" Nghe thấy tiếng nói, lưỡi đao của Sở Văn hơi lệch đi một chút, trực tiếp chém đứt một cánh tay của nữ thi.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn bóp cổ nữ thi nhấc bổng nàng lên!

Phía xa, giữa đám Âm binh trùng trùng, Ngô Tam Thúc đứng sừng sững trên U Linh Quan.

Thanh đao vốn của Trần Bì A Tứ đang nằm trong tay hắn, còn bóng đen thì đứng bên cạnh Trần Bì A Tứ toàn thân đẫm máu.

Vừa nãy tiếng "Dám!" chính là Ngô Tam Thúc hét ra.

"Tứ gia?

Tam Thúc?…" Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng này, chỉ cảm thấy đầu óc như biến thành một đống hồ dán!

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tam Thúc vì sao lại ở cùng với cái U Linh Cổ Tát Mãn kia, vì sao lại bắt giữ Trần Bì A Tứ?

Sở Văn bóp cổ thi thể nữ thời Minh nhìn về phía Ngô Tam Thúc.

Mặc dù tạm thời không biết thân phận của thi thể nữ thời Minh, nhưng rõ ràng nàng ta rất quan trọng đối với Vong Tàng Hải!

Sở Văn nhìn Trần Bì A Tứ ở phía xa, khắp người đầy vết cào, yếu ớt.

Chương 325

Vết thương ở cánh tay trái của ông lão vốn đã tạm thời cầm máu sau khi bị Sở Văn đốt, nhưng bây giờ vết thương lại nứt ra.

Thêm vào đó, ông lão hiện tại đang kích động, nên từng đợt máu tươi trào ra từ vết thương.

Nữ thi trong tay Sở Văn không ngừng giãy giụa.

Có thể thấy, nàng không phải là một cương thi bình thường.

Nếu là Bàn Tử, có lẽ sẽ cảm thấy hơi khó xử.

Nhưng trong tay Sở Văn, nàng không thể gây ra bất kỳ sóng gió lớn nào.

Nếu không nàng cũng sẽ không vừa thấy Sở Văn đã bỏ chạy.

"Dám chém sao?" Ngô Tam Thúc thần sắc căng thẳng nhìn Sở Văn.

Sở Văn ngừng thở, chưa kịp nói gì, chỉ thấy Trần Bì A Tứ ở phía xa đột nhiên nhe răng cười, nhẹ nhàng lắc đầu với Ngô Tam Thúc, thều thào nói: "Không, không thể uy hiếp hắn." Trong bàn tay phải duy nhất còn lại của Trần Bì A Tứ đột nhiên xuất hiện một viên bi thép mà ông lão đã giữ lại.

Ngón cái và ngón trỏ của ông lão siết chặt viên bi thép, sau đó hít sâu một hơi, dùng hết sức lực toàn thân hét lên một câu: "Chém đi!

Cái Bất Tường có gì mà không dám!" Lời vừa dứt, viên bi thép trực tiếp xuyên qua cằm ông lão, lại chui ra từ đỉnh đầu, tạo ra một vệt máu… "Ông lão ngốc…" Sở Văn nhìn vệt máu đó, trong lòng cảm thấy trống rỗng một chút.

Tử Ngọc Đao trong tay, hung hăng bổ vào đầu thi thể nữ thời Minh… "Đừng!" Ngô Tam Thúc không kịp đề phòng.

Hắn vốn tưởng rằng đã cướp được thanh đao trong tay Trần Bì A Tứ, ông lão sẽ không còn cách nào.

Ai ngờ lão già trong giới đạo mộ này làm mọi chuyện đều có tính toán trước sau.

Luôn giữ lại một chiêu, để không bị người khác khống chế.

Phàm là đạo mộ tặc, đều hiểu một đạo lý: chết trong tay người khác còn nhiều hơn chết trong tay cương thi.

Trần Bì A Tứ càng là một nhân vật kiệt xuất trong số đó.

Ngàn vạn kế hoạch của Tam Thúc giả trước mắt, duy nhất đã bỏ qua một điểm.

"Ông lão hà tất!" Bàn Tử trực tiếp đớ người.

Không ngờ kết cục cuối cùng của một đại kiêu hùng Trần Bì A Tứ lại là tự giải thoát.

Hóa ra từ khoảnh khắc ông lão cầm đao xông vào đám Âm binh, ông đã biết số phận của mình.

Sống sót trên thế giới này đủ lâu rồi, đến lúc xuống hoàng tuyền để diện kiến sư phụ và sư nương của mình.

Nếu nói về sự phức tạp của lòng người, Trần Bì A Tứ trải qua nhiều trận mạc, mới là loại người phức tạp nhất, lão luyện nhất.

Nhưng đúng lúc đó, vào khoảnh khắc đôi mắt ông lão nhắm lại, điều xuất hiện trong đầu ông lại là một câu hỏi cực kỳ ngây thơ: "Sau khi tôi chết, nếu phải diện kiến sư nương với khuôn mặt già nua xấu xí này, liệu nàng có sờ đầu tôi mà chê tôi xấu xí không nhỉ…?" Trước khi chết, trên mặt ông lão hiện lên một chút giải thoát, cũng có một

chút ngượng ngùng.

"Phốc thông" một tiếng, ông lão mới ngã vào U Linh Quan.

Trưởng Bát Cổ Môn Đốc, người đứng đầu Bình Tam Môn Trần Bì A Tứ, cả đời kiệt ngạo, cuối cùng cũng được giải thoát… "Tứ gia, đi thong thả." Sở Văn thở dài một hơi, thấy ông lão đã tự kết liễu một cách sảng khoái, nên hắn cũng cho Ngô Tam Thúc một sự sảng khoái.

Nữ thi thời Minh bị Sở Văn bóp cổ, thân thể trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Kỳ lạ là, dù đã trải qua nhiều năm như vậy, sau khi nữ thi bị chém thành hai nửa, vẫn có máu tươi bắn ra!

Ngô Tam Thúc thấy Sở Văn không hề mềm tay mà trực tiếp chém nữ thi xong, lập tức hai chân mềm nhũn, lùi lại hai bước.

Bóng đen bên cạnh hắn quái gào một tiếng, trực tiếp nhảy vào đám Âm binh.

Trông có vẻ như nó muốn tìm Sở Văn để báo thù.

"Tất cả mọi người lùi lại!" Sở Văn trầm giọng nói.

Hiện tại mục đích cuối cùng của Vong Tàng Hải đã bị phá hỏng, nhưng có một vấn đề Sở Văn vẫn chưa làm rõ.

Nếu nữ thi là Vong Tàng Hải, thì nhiệm vụ của Sở Văn đã hoàn thành.

Nhưng nếu nữ thi không phải Vong Tàng Hải, mà là một người quan trọng, thì Sở Văn cần phải giết cả Tam Thúc giả và bóng đen mới được.

Nhưng giết Tam Thúc?

Hạo Thiên Chân sẽ đồng ý sao?

Mặc dù hai mươi năm trước hắn không ở đó, nhưng trong ký ức của Hạo Thiên Chân, đúng là Tam Thúc giả đã lớn lên cùng hắn.

Chương 326

“Lùi đi đâu, xung quanh toàn là Âm binh!” Bàn Tử hoàn toàn không biết nội tình, đột nhiên nghe Sở Văn nói lùi lại, lập tức hỏi.

“Chỗ nào không có Âm binh thì lùi về đó!” Sở Văn quay người đối mắt với Tiểu Ca: “Tôi phải đi Cổng Đồng, hai cậu bảo vệ nhau ở cửa mộ đợi tôi.” Tiểu Ca khẽ lắc đầu nói: “Tôi cũng phải đi Cổng Đồng, tôi sẽ mở đường, để cậu đi!” Hạo Thiên Chân giận dữ nói: “Đi hay không đi, tôi không đi, tôi cũng phải đi Cổng Đồng!” Tiểu Ca ngẩng đầu lên, một đao bổ vào cổ Hạo Thiên Chân, đánh ngất hắn.

Bàn Tử kinh ngạc nói: “…” “Bảo vệ tốt hắn, đợi Sở Văn.” Đôi mắt Tiểu Ca dừng lại trên người Sở Văn một giây, rồi quay đầu sát phạt vào hàng ngũ Âm binh.

“Sở gia, người ta vẫn luôn ngầu như vậy, có ổn không…” Bàn Tử nhìn về phía Sở Văn.

Sở Văn gật đầu: “Đúng vậy.” Sau đó hắn sờ sờ mái tóc đẹp của A Ninh nói: “Đi đến cửa mộ đợi tôi.” Nói xong, Sở Văn hai bước theo kịp Tiểu Ca.

Tốc độ chém giết Âm binh của hắn nhanh hơn Tiểu Ca nhiều, hai người hợp lực nhanh chóng tạo ra một lỗ hổng.

Bàn Tử cõng Hạo Thiên Chân, được A Ninh bảo vệ, bám sát phía sau Tiểu Ca, xông ra khỏi vòng vây Âm binh.

“…” Bàn Tử quay đầu định lẩm bẩm thêm hai câu, nhưng sau khi Tiểu Ca và Sở Văn tiễn họ ra ngoài, họ đã quay lại xông vào hàng ngũ Âm binh, hướng đi chính là Cổng Đồng.

“Tốt, tốt, tốt, một người còn lạnh lùng, vô tình, vô lý hơn người

kia.

Bàn gia ta chịu thiệt vì cái miệng thối này rồi!" Bàn Tử hung hăng tự đánh vào miệng mình: "Sau này đào mộ, ai muốn nói gì thì nói, Bàn gia ta cũng là người lạnh lùng rồi." Nói xong lại ngẩn người: "Ơ?

Trước đây hình như mình đã nói, nếu lần này sống sót ra ngoài thì sẽ không bao giờ đào mộ nữa…" A Ninh, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân nhanh chóng rời xa đám Âm binh, hội hợp với Phan Tử và Thuận Tử ở cửa mộ.

Còn Sở Văn và Tiểu Ca thì hai người quay lại hàng ngũ Âm binh, thẳng tiến về phía Cổng Đồng… "Nghe tôi một lời khuyên, không thể vào Cổng Đồng." Tiểu Ca và Sở Văn vai kề vai chém giết Âm binh, đột nhiên nói.

"Tại sao?" Sở Văn một đao chém ra, bốn năm Âm binh trước mặt tiêu tán.

"Tôi không rõ, tôi chỉ biết là không thể vào." Trong mắt Tiểu Ca có chút mờ mịt, nhưng càng nhiều hơn là sự kiên định.

Y nói: "Sau Thiên Cung, tôi có những việc phải làm, một trong số đó là tôi cần bảo vệ Cổng Đồng, không cho bất kỳ ai tiến vào.

Bất kể là Vong Tàng Hải, nữ thi thời Minh, hay bất kỳ ai." Sở Văn lắc đầu nói: "Tôi muốn vào xem, bất kể ai cản đường tôi, Vong Tàng Hải, Vạn Nô Vương, hay là cậu." Tiểu Ca vừa định nói, đột nhiên thấy Ngô Tam Thúc với khuôn mặt đầy tử khí xuất hiện giữa đám Âm binh phía trước.

Hắn hoàn toàn khác hẳn so với lúc nãy.

Trước đây trông giống con người, nhưng bây giờ, trông hắn càng giống một quái vật hơn.

"Cái bóng đen kia đã bám vào người Ngô Tam Thúc, bây giờ hắn, e

rằng mới là Vong Tàng Hải thật sự." Thanh đao trong tay Tiểu Ca nắm chặt lại, sau đó đột nhiên nới lỏng.

Y nghiêng đầu nhìn Sở Văn một cái, rồi đột nhiên tăng tốc độ, xông thẳng về phía Cổng Đồng.

Sở Văn sững sờ!

Thằng người lầm lì này vậy mà lại chơi một chiêu này!

Muốn đi vào Cổng Đồng trước, sau đó không cho mình vào sao?

Sở Văn há có thể để Tiểu Ca đắc ý?

Hắn bám sát theo sau, nhưng Ngô Tam Thúc với đầy tử khí trên người đã thả Tiểu Ca đi, nhưng lại chặn trước mặt Sở Văn.

Trong đôi mắt hắn không còn đồng tử, lòng đen và lòng trắng đều đen kịt.

Những mạch máu trên mặt hắn gần như giống hệt Sở Văn, đều nổi phồng lên.

Cả hai trông đều có vẻ như sắp chết đến nơi.

Không phải Sở Văn vì sát khí nhập thể, thôn phệ không kịp nên mới thành ra vậy sao?

Ngô Tam Thúc ở trạng thái này, e rằng bóng đen kia trực tiếp cưỡng chế bám vào người hắn, dẫn đến Ngô Tam Thúc dù không chết, e rằng cũng không sống được bao lâu nữa.

Sở Văn trơ mắt nhìn Tiểu Ca chạy thẳng về phía Cổng Đồng, biết rằng, nếu Tiểu Ca vào Cổng Đồng, e rằng sẽ không còn phần của mình nữa!

Thế nên hắn cũng không quản Hạo Thiên Chân sẽ nghĩ gì, tóm lại một câu!

Thần cản giết thần, Phật cản giết Phật!

Huống chi, mặc dù Trần Bì A Tứ đã tự kết liễu, nhưng ông lão dù sao cũng bị Ngô Tam Thúc và bóng đen ép buộc phải đưa ra quyết định đó.

Trên thế giới này tuy không có đúng sai, Vong Tàng Hải sai sao?

Trần Bì A Tứ sai sao?

Chẳng qua là góc nhìn của mỗi người khác nhau mà thôi!

Sở Văn tâm niệm đến đây, Tử Ngọc Đao không chút lưu tình chém về phía Tam Thúc giả bị bóng đen chiếm hữu.

Chương 327

Tam Thúc giả cũng không né tránh, đồng thời đưa hai tay ra, móng tay lởm chởm thi khí đen kịt, hung hăng cào về phía mặt Sở Văn.

"Giết!" Sở Văn nghiêng người một đao, cánh tay Tam Thúc giả bay ra.

Vong Tàng Hải dù có tâm trí cao siêu đến mấy, cũng chỉ là một văn nhân.

Một văn nhân phát điên, liệu có phải đối thủ của Sở Văn sao?

Cánh tay Tam Thúc giả bị chém đứt, máu đen như mực phun ra, biểu cảm đau đớn, nhưng không hề có ý định né tránh.

Hắn quái gào một tiếng, tiếp tục xông lên.

Thần thái trên mặt hắn vậy mà có một chút tuyệt vọng.

Sở Văn trong lòng khẽ động, ý gì?

Người quan trọng nhất của Vong Tàng Hải đã bị giết, nên hắn từ bỏ cơ hội tiến vào Cổng Đồng, cũng muốn chết trong tay mình sao?

Xoẹt!

Sở Văn lại một đao nữa!

Chém đứt cánh tay còn lại của Tam Thúc giả, nhìn hắn ngã xuống đất, máu tươi bắn tung tóe lên người những Âm binh xung quanh.

"Hặc…" Hắn ngã xuống đất, hai chân cố gắng chống đỡ thân thể.

Có lẽ do bị bóng đen chiếm hữu, Tam Thúc giả không thể nói rõ lời, chỉ có sự tuyệt vọng lộ ra trong biểu cảm của hắn bị Sở Văn nhìn thấy.

Tam Thúc giả đứng dậy, một lần nữa xông về phía Sở Văn.

Sở Văn liếc nhìn Tiểu Ca ở khá xa, nghiến răng.

Hắn xoay cán Tử Ngọc Đao trong tay, toàn bộ thân đao ẩn dưới cánh tay.

Khi nhìn thấy đao thân, chính là khi thấy máu.

Phập phập!

Vừa lướt qua trong nháy mắt, Tam Thúc giả quỳ xuống phía sau Sở Văn, hai mắt tròn xoe, trong đôi mắt đen kịt chảy ra những giọt lệ máu đen.

Đồng thời, ở cổ họng hắn có một vết đao sâu, bây giờ đang ùng ục chảy ra máu nhiễm tử khí.

Sở Văn đã dùng chiêu tàng đao mà Trần Bì A Tứ đã dạy, giáng đòn chí mạng bức tử Tam Thúc giả.

Cũng coi như một chút tâm ý dành cho ông lão ngốc nghếch kia.

Dù là Tam Thúc giả hay Vong Tàng Hải đang quỳ dưới đất, Sở Văn đều quyết định không nghĩ nhiều nữa, hắn phải đuổi kịp Tiểu Ca, nhanh chóng tiến vào Cổng Đồng.

Sở Văn đang định rời đi, nhìn thấy khi cổ họng bị chém đứt, khí đen trong đôi mắt Ngô Tam Thúc cũng dần dần tiêu tán.

Hắn há miệng định nói gì đó với Sở Văn, nhưng vì dây thanh âm bị cắt đứt, nên chỉ có thể phát ra tiếng khò khè.

Sở Văn cẩn thận nhìn khẩu hình của Tam Thúc giả, muốn phán đoán ra lời hắn nói.

"Không thể, không thể vào, vào Cổng Đồng… sẽ chết." Tam Thúc giả nói mấy chữ đó xong, khóe miệng nở một nụ cười nửa vời, ánh sáng trong mắt tan biến, đầu hắn gục xuống.

Một đời phong thủy đại sư Vong Tàng Hải, đã kết thúc.

Nhưng trước khi kết thúc, người này vậy mà còn cố gắng để lại cho Sở Văn một sự lo lắng trong lòng.

Tiến vào Cổng Đồng, sẽ chết?

Vong Tàng Hải khẳng định đã thấy Cổng Đồng, cũng biết bên trong có gì, nên mới phí hết tâm cơ để đưa thi thể nữ thời Minh vào.

Vậy thì trước khi chết, lời Sở Văn nói sẽ chết khi vào Cổng Đồng, rốt cuộc là một lời nói dối?

Hay là một lời nhắc nhở khi người sắp chết thì lời nói cũng thiện lương?

Sở Văn nhìn Tam Thúc giả, trong lòng không biết tư vị gì.

Kể từ khi đến thế giới này, Vong Tàng Hải đã để lại vô số âm mưu cho hắn.

Tiên đoán của Hải Đáy Mộ, bí mật của Cây Đồng, lời gièm pha trong Mộ Đại Vu Sư, và một loạt sắp đặt của Tam Thúc giả.

Vậy thì trước khi chết, lời nói dối hay sự thật là gì?

Chương 328

Đặc biệt, nụ cười nửa vời trên khóe miệng Tam Thúc giả trước khi chết, càng khiến Sở Văn cảm thấy kỳ quái.

Sở Văn thầm nghĩ: Nhiệm vụ lần này của hệ thống là tiến vào Cổng Đồng, vậy thì mình khẳng định sẽ không chết.

Cái lão quỷ Vong Tàng Hải này, trước khi chết còn muốn lừa mình một lần nữa sao?

Không thể nói là không.

Nếu không có nhiệm vụ do hệ thống ban xuống, thì Sở Văn thực sự có khả năng sẽ nghi ngờ vì câu nói cuối cùng của Vong Tàng Hải khi chết.

Giống như lúc đầu hắn nói, giết Tiểu Ca và A Ninh vậy.

Lão quỷ Vong Tàng Hải, bất kể thế nào, cả đời hắn cũng đáng giá rồi.

Sở Văn nhìn thân thể hắn thở dài một hơi, sau đó không dừng lại mà trực tiếp quét sạch Âm binh phía trước, muốn đuổi kịp Tiểu Ca.

Từ vị trí hiện tại, Cổng Đồng ước chừng cách khoảng một trăm năm mươi mét.

Tiểu Ca đã kéo giãn khoảng cách gần năm mươi mét.

Không phải Tiểu Ca chém giết Âm binh không nhanh bằng Sở Văn, nên Sở Văn có tự tin đuổi kịp.

"Đồ lầm lì, đánh một ván cờ hay đấy, nhưng muốn cắt đuôi tôi, e rằng không đơn giản như vậy." Sở Văn trong lòng thầm nghĩ, một đường quét ngang, bá đạo vô cùng.

Khi thấy sắp đuổi kịp Tiểu Ca.

Đột nhiên lại một luồng kình phong kèm theo mũi tên đồng bay về phía Sở Văn.

"Hết thằng này đến thằng khác chặn mình!

Đằng sau Cổng Đồng, rốt cuộc có thứ gì không thể cho người khác thấy!" Sở Văn dù có tính khí tốt đến mấy, bây giờ cũng bị đám người này chọc tức rồi!

"Vạn Nô Vương, tìm chết!" Sở Văn xông lên quá nhanh, dẫn đến mũi tên đồng trong nhớp mắt đã đến trán hắn!

Khoảnh khắc mấu chốt, Sở Văn biết né trái né phải đều không kịp, nên hắn dứt khoát đón mũi tên đồng trực tiếp ngã xuống.

Mũi tên đó sượt qua da đầu Sở Văn một cách hiểm hóc, xuyên qua Âm binh phía sau hắn.

Sở Văn ngẩng đầu lên, thấy cây cung nỏ đồng trong tay Vạn Nô Vương đầu chim thân người, nhiều tay kia lại một lần nữa nhắm vào hắn!

Sở Văn lần này thực sự tức giận rồi!

Hắn biết có Vạn Nô Vương ở bên cạnh không ngừng bắn tên quấy rối, tuyệt đối không có cách nào đuổi kịp Tiểu Ca.

Nên hắn dứt khoát trực tiếp xông về phía Vạn Nô Vương!

Tử Ngọc Đao được Sở Văn đặt ngang trước người, phàm Âm binh nào chạm vào thân đao đều tan thành mây khói.

Vút!

Mũi tên thứ hai vừa rời cung dây, Sở Văn trực tiếp nhảy lên tránh.

Vạn Nô Vương muốn bắn mũi tên thứ ba, nhưng tiếc là Sở Văn đã

sắp xông đến trước mặt hắn.

Vạn Nô Vương ngửa đầu quái gào một tiếng.

Một lượng lớn chim quái đã lượn lờ trên không trung từ lâu không sợ chết mà chặn trước mặt Sở Văn.

"Cản đường ta, giết!" Sở Văn hai mắt đỏ ngầu, đã có sát tâm.

Khắp người vốn đã tràn đầy sát khí.

Thêm vào đó, Trần Bì A Tứ chết trước mặt hắn, Tam Thúc giả cũng bị hắn tự tay giết chết, nên dù có khống chế tốt đến mấy, cũng sẽ bị sát khí ảnh hưởng một chút.

Lúc này bị Vạn Nô Vương chọc giận, Sở Văn và y không còn gì để kiêng dè, nên sát ý vừa nổi lên, hắn tuyệt đối không lưu tình.

Trong một khoảnh khắc, không thể nhìn rõ có bao nhiêu chim quái lao về phía Sở Văn.

Bước chân của hắn bị cản trở trong thời gian ngắn.

Vạn Nô Vương cũng vừa hay lợi dụng cơ hội này để lần thứ ba kéo cung dây.

Ở nơi những đôi cánh khổng lồ của chim quái đang vỗ, đột nhiên một người đầy máu xông ra.

Chính là Sở Văn!

Chương 329

Tất cả máu trên người hắn đều là máu của những con chim quái vừa lao vào.

Trên người Sở Văn còn vắt vẻo vài con khỉ máu đang cắn vào cánh tay và chân hắn.

Những con khỉ máu này là những ký sinh trùng khỉ máu bò ra từ cổ họng chim quái.

Khi chúng cắn vào người Sở Văn, chúng bị sát khí trên người Sở Văn xâm thực, từng con một rơi xuống đất, trông vô cùng đau khổ.

Sở Văn không hề dừng lại, tiếp tục xông về phía Vạn Nô Vương.

Mũi tên đồng thứ ba trong tay Vạn Nô Vương sau đó được bắn ra!

Ngay sau đó, trong đôi mắt bên má của Vạn Nô Vương.

Một thanh đao Chúc Long Thao Thiết đen đỏ như máu, không dính bất kỳ vết máu nào, trực tiếp bổ đôi mũi tên đồng kia, trong chớp mắt đã đến trước mặt hắn.

Đầu chim khổng lồ của Vạn Nô Vương khẽ cử động, khoảnh khắc tiếp theo đã bị Sở Văn tóm lấy, cầm trong tay.

Hóa ra, đầu của hắn trực tiếp bị Sở Văn đang giận dữ một đao cắt đứt và cầm trong tay.

Sở Văn giết Vạn Nô Vương xong, quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Ca cách Cổng Đồng không quá hai mươi mét!

"Tiểu Ca!" Sở Văn cầm đầu Vạn Nô Vương, hoàng đế Đông Hạ, toàn thân đẫm máu, đồng tử đen kịt, đứng trên tế đàn hét lên: "Muốn cản tôi sao?" Thân ảnh Tiểu Ca vốn đang chạy thẳng về phía Cổng

Đồng lập tức dừng lại, y quay đầu nhìn Sở Văn, lạnh nhạt nói: "Không cản không được." Sở Văn gật đầu.

Đầu chim của Vạn Nô Vương trong tay hắn còn chưa kịp đặt xuống, hắn đã trực tiếp xông thẳng về phía Cổng Đồng.

Tiểu Ca thấy tốc độ của Sở Văn cực nhanh, y nhìn về phía Cổng Đồng, trong lòng khẽ tính toán.

Y biết mình có thể kịp đóng Cổng Đồng trước mặt Sở Văn, nên cũng không chút do dự mà gạt bỏ Âm binh cản đường, tăng nhanh bước chân hơn nữa.

"Nhanh lên!

Nhanh lên!

Nhanh nữa lên!" Khi Sở Văn cách Cổng Đồng mười mét.

Tiểu Ca đã đến dưới chân Cổng Đồng khổng lồ, y nhìn Sở Văn một cái, vừa chuẩn bị bước vào trong cửa, kết quả đột nhiên một đầu chim bay thẳng vào mặt y!

Tốc độ của đầu chim cực kỳ nhanh!

Có thể tóm gọn bằng bốn chữ: thế lớn lực trầm!

Tiểu Ca tạm thời bị đầu chim của Vạn Nô Vương chặn lại một lát, nhìn lại thì Sở Văn đã tiếp cận Cổng Đồng năm mét!

Phan Tử, A Ninh và những người khác từ xa vẫn luôn chú ý đều cảm thấy chấn động!

Sao vậy?

Vì sao Tiểu Ca và Sở Văn lại đánh nhau!

Khoảnh khắc tiếp theo, họ thấy Tiểu Ca không chút do dự né người bước vào giữa Cổng Đồng đang tỏa ra khí tức cổ kính và thần

bí.

Mặc dù Bàn Tử rõ ràng biết mục đích của hai người đều là tiến vào Cổng Đồng, nhưng khi thực sự nhìn thấy Tiểu Ca bước vào cánh cửa khổng lồ đó, Bàn Tử cũng không kìm được mà kinh hãi: "Bên trong rốt cuộc có gì, mà đáng để liều hết sức lực cũng phải vào!" Sau đó, toàn bộ lòng chảo núi lửa một lần nữa rung chuyển dữ dội.

Cánh cửa khổng lồ đó ở giữa dung nham đang phun trào từ từ đóng lại.

"Sở gia cẩn thận!!" Bàn Tử kinh hồn bạt vía nhìn Sở Văn, vào giây cuối cùng khi cánh cửa khổng lồ sắp đóng lại, hắn bật nhảy, lao vào Cổng Đồng.

"Ầm" một tiếng!

Cổng Đồng đóng sập.

Giống như một nhát búa nặng nề, giáng vào trái tim của tất cả mọi người.

Một tiếng "ầm" thật lớn.

Cánh Cổng Đồng khổng lồ đã đóng lại.

Tiểu Ca đã đi vào Cổng Đồng trước đó, Sở Văn vào khoảnh khắc cánh Cổng Đồng sắp đóng lại cũng né người bước vào trong cửa.

Cùng với việc cánh cửa khổng lồ đóng lại, trái tim A Ninh, Bàn Tử và những người khác như bị một đòn nặng nề.

Thứ bên trong Cổng Đồng, thực sự hấp dẫn đến vậy sao?

Bây giờ cánh cửa khổng lồ đã đóng lại… họ có thể quay về không?

Chương 330

Kể từ khi Sở Văn bước vào Cổng Đồng, A Ninh vẫn luôn cố nén một hơi, nỗ lực kiềm chế không khóc.

Nhưng cùng với một tiếng "ầm" lớn, bóng người đó thực sự đã đi vào Cổng Đồng.

Nàng không kiên cường như mình tưởng.

Bàn Tử chân tay lạnh ngắt, khập khiễng lùi lại hai bước, tựa vào vách đá mộ đạo: "Mọi chuyện làm lớn rồi, Sở gia giết Tam Thúc.

Hạo Thiên Chân tỉnh lại biết sẽ giải thích thế nào đây." Hắn quay đầu cẩn thận nhìn Phan Tử một cái.

Phan Tử hai mắt đỏ hoe, một tay nắm chặt vào tường, trong mắt toàn là căm hận.

Sự căm hận đó mang theo lửa giận và phẫn nộ.

Tình cảm giữa Phan Tử và Tam Thúc ai cũng biết.

Từ khi xuống chiến trường, Phan Tử vẫn luôn đi theo Tam Thúc.

Hắn không quan tâm là Tam Thúc thật hay Tam Thúc giả, hắn chỉ biết, Sở Văn đã giết lão bản của mình, nhưng lại không có cơ hội báo thù.

Người đàn ông đó đã đi vào Cổng Đồng.

Sau khi Cổng Đồng đóng lại, những Âm binh còn lại bên ngoài mất đi nguồn sức mạnh.

Chúng đều bắt đầu vỡ vụn từ đầu ngón tay, sau đó từ từ lan lên cánh tay, cuối cùng là mặt, từng tấc từng tấc hóa thành mảnh vụn tản mát xung quanh.

Những sát khí tản mát xung quanh khiến những chim quái đó không thể tránh khỏi.

Chúng đều rung rung lông vũ, đôi mắt chim đỏ ngầu tìm kiếm mục tiêu có thể tấn công.

"Chúng ta phải đi thôi." Bàn Tử nhìn xung quanh thấy tình hình không ổn.

Dung nham dưới đất bắt đầu phun trào.

Những chim quái bị sát khí chiếm hữu trở nên hung hăng hơn trước, tấn công lẫn nhau.

Nếu để chúng phát hiện có A Ninh và Bàn Tử ở cửa mộ, e rằng sẽ là một tai nạn tiếp theo.

"Còn Sở Văn…" A Ninh ánh mắt chăm chú nhìn cánh Cổng Đồng khổng lồ.

"Cô lo lắng sao?

Tiểu Ca thì bí ẩn không nói làm gì, nhưng Sở gia là người đã một đao chém đứt cổ Vạn Nô Vương.

Cô lo lắng sao?

Hay là lo lắng cho chúng ta thì hơn…" Bàn Tử vừa lắc đầu, vừa cõng Hạo Thiên Chân bị Tiểu Ca đánh ngất nói: "Nhanh đi, nếu không đi nữa, tôi e rằng dung nham phun trào, chúng ta đều phải ở lại đây làm vật chôn cùng Vạn Nô Vương." Ầm ầm ầm!

Liên tục ba tiếng, dung nham phun ra từ lòng đất, giống như ba con rồng lửa đột nhiên xuất hiện.

Những mảnh đá bị thiêu đỏ va vào vòm đỉnh rồi văng tứ tung.

Những chim quái bị văng trúng bay loạn xạ gào thét.

Khi dung nham đỏ rực phun trào lên trời, di tích Cổ thành Hắc Thạch trong nháy mắt biến thành một biển lửa.

May mắn là lần phun trào này trong mắt thế nhân chỉ là một hoạt động núi lửa cực kỳ nhỏ, nhưng trong môi trường kín như vậy, quy mô phun trào như thế đủ để khiến Bàn Tử chết đi trăm ngàn lần.

Dung nham nóng chảy phun trào từ dưới mặt đất che kín cả bầu trời, bắn tung tóe khắp nơi.

Cùng với tiếng nổ lớn, khói đen nồng đậm, lẫn với tro núi lửa nóng bỏng, bao trùm khắp nơi xuống di tích cổ thành, khiến người ta nghẹt thở.

Mùi lưu huỳnh nồng nặc lan tỏa trong không khí.

"Nhanh đi!" Bàn Tử không quay đầu lại, quay người theo mộ đạo chạy lên trên.

Dọc đường, mộ đạo thỉnh thoảng rung chuyển.

Tất cả mọi người đều lo lắng mộ đạo có thể sụp đổ, may mắn là bốn phía mộ đạo vốn là đá núi lửa cứng rắn, tuy có đá vụn rơi xuống, nhưng không hề bị nứt.

Đó đều không phải vấn đề quan trọng nhất.

So với nỗi sợ bị đá vụn đè chết, điều đáng lo ngại nhất hiện tại là khí độc sau khi núi lửa phun trào.

Bàn Tử, A Ninh chạy phía trước, nhưng khói đen cuồn cuộn phía sau như một con quái vật nuốt chửng sinh linh, bám sát phía sau họ dọc theo mộ đạo.

Chương 331

Khi đi đến chỗ mộ đạo bị sập, Bàn Tử tranh thủ nhìn xuống dưới.

Những cương thi ngàn năm lưng đeo Dị Lặc đứng trong hang chôn thi nhe răng múa vuốt, dẫn dắt đám người, cẩn thận đi vòng qua rìa bị sập, không kinh động những tên này.

Cuộc chạy trốn giành giật từng giây từng phút này kéo dài đúng năm phút.

Khói đặc ám vào mọi người, một hơi nuốt chửng tất cả vào trong khí độc.

Khí thể gây cay mũi và cay mắt lập tức khiến mọi người vốn đang chạy trong tình trạng thiếu oxy liên tục ho khan, phía trước không nhìn thấy gì.

Chỉ trong hai giây, A Ninh hai chân mềm nhũn quỳ xuống đất… Lúc này, Bàn Tử chạy phía trước nhất.

Khi khói đặc đuổi kịp hắn, Bàn Tử vừa chạy đến cửa ra của mộ đạo.

Hắn nhẹ nhàng đặt Hạo Thiên Chân xuống đất, quay người nhìn lại, chỉ thấy Thuận Tử đỡ Phan Tử cũng vừa ra khỏi cửa mộ đạo.

"Còn A Ninh đâu!" Bàn Tử hỏi.

Thuận Tử lắc đầu: "Cô gái đó hình như ở phía sau!" Nhìn làn khói đặc cuồn cuộn, Bàn Tử nghiến răng, một lần nữa xông vào mộ đạo, nén một hơi bò trên đất, sờ soạng tìm kiếm.

Hắn sờ thấy tóc A Ninh, Bàn Tử biết nàng đã hôn mê.

Thế là hắn nén những giọt nước mắt sắp trào ra, kéo A Ninh ra

khỏi mộ đạo.

Hiện tại toàn bộ cửa Thiên Cung đang mở, khói đặc cuồn cuộn từng đợt từ cửa Thiên Cung bốc ra.

Bàn Tử và Thuận Tử đều thở hổn hển, hai mắt đỏ ngầu nằm trên đất.

A Ninh vừa hít phải vài hơi khói đặc, may mắn là chỉ bị choáng váng ngất đi, chỉ cần nghỉ ngơi hai phút, có lẽ sẽ tỉnh lại.

"Tôi…" Ngón tay Hạo Thiên Chân khẽ động, sau đó khó khăn mở mắt nhìn xung quanh.

Khi nhìn thấy mình không hiểu sao lại trở về trên tầng băng, trước mặt là cánh cửa Thiên Cung mờ mịt khói sương, phía sau là bóng đen khổng lồ của Côn Luân Thiên Thang trong tầng băng, Hạo Thiên Chân lập tức bò dậy từ mặt đất, sờ vào chỗ cổ gáy bị thương hỏi: "Ơ?

Tiểu Ca đâu, Sở gia đâu?

Tam Thúc tôi đâu?" "Ách…" Bàn Tử không biết nên giải thích thế nào với Hạo Thiên Chân: "Tất cả đều đã đi vào Cổng Đồng đó, sau đó núi lửa hoạt động, chúng ta thoát hiểm trong gang tấc từ bên dưới ra." "Nói bậy!" Phan Tử hai mắt đỏ ngầu lạnh lùng nói: "Sở gia, đã giết Tam Thúc, tôi tận mắt nhìn thấy hắn giết." "Chuyện đó…" Bàn Tử nhíu mày cố gắng giải thích: "Lúc đó Âm binh nhiều như vậy, có lẽ Sở gia bị ảnh hưởng của sát khí nên mới…".

"Vậy bây giờ tôi giết anh, chẳng phải cũng có thể bị ảnh hưởng của thứ gì đó sao?" Phan Tử liếc mắt nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử cũng không phải là đèn cạn dầu, "Sao vậy, chúng ta nói chuyện đàng hoàng đi.

Tính cách của Phan Tử đột nhiên khiến Bàn Tử không hài lòng.

Hắn trực tiếp chửi rủa: “Thằng Phan Tử, bây giờ một chân còn đứng không vững, dám giết tao thử xem?

Bàn gia tao mặc quần lót đi tiểu, là người bán mạng vì quốc gia, nên tao ít nhiều cũng sẽ tôn trọng một chút.

Nhưng mày mà còn nói những lời vô căn cứ như vậy, lão tử cũng sẽ không khách khí với mày nữa.

Mẹ nó, cho thể diện mà không biết giữ sao?

Nếu không phải Sở gia, mày đã chết không biết bao nhiêu lần trên đường rồi.

Chỉ riêng cái thi khẩu huất kia đã đủ khiến mày chết không có chỗ chôn rồi.” Bàn Tử vốn đã ấm ức trong lòng, vừa hay bị Phan Tử châm ngòi, hắn tiếp tục mắng: “Động một chút là Tam gia, Tam gia.

Bàn gia tao có mắng mày đâu.

Hắc, để mày và Thuận Tử trốn ở cửa mộ đợi xem kịch, còn lão Tam gia kia lại lừa tao chạy vào hàng ngũ Âm binh chịu chết.

Vậy Tam gia, có liên quan gì đến tao chứ!” Phan Tử vốn một bụng lửa giận, bị Bàn Tử mắng xối xả, lại không giỏi ăn nói, tức đến mức quay sang Hạo Thiên Chân nói: “Tiểu Tam gia, thù của Tam Thúc có báo hay không, tôi tận mắt nhìn thấy thằng họ Sở giết Tam Thúc, sau đó chạy vào Cổng Đồng.

Bàn Tử không nói lý, tôi không nói chuyện với hắn, bây giờ Tam gia đã chết, cậu quyết định đi.” Hạo Thiên Chân thực ra cả người đều mơ hồ: “Tam Thúc chết rồi?

Bị Sở gia giết sao?

Sở gia sao có thể giết Tam Thúc chứ?

Nếu muốn giết, hà tất phải đợi đến bây giờ?” Khoảnh khắc tiếp

theo, ký ức trước khi hôn mê lướt qua: "Đúng rồi!

Tôi nhớ lúc đầu chúng ta liều mạng với thi thể nữ thời Minh kia, Sở gia muốn chém chết nàng, nhưng Tam Thúc không cho.

Tam Thúc lúc đó vì sao lại bắt giữ Tứ gia và cái bóng đen Cổ Tát Mãn kia đứng chung một chỗ?" Hạo Thiên Chân kỳ lạ nhìn Phan Tử.

Phan Tử lập tức nghẹn lời.

Chương 332

Bàn Tử cười khẩy nói: “Khụ, trước khi tao đi, chẳng phải bảo mày ở lại đó đợi sao?

Vì sao lại đi theo lên nữa?

Đúng rồi, còn cái bóng đen kia là sao?

Tam Thúc của mày giao du rộng rãi nhỉ?” Phan Tử và Thuận Tử nhìn nhau rồi nói: “Tôi, tôi cũng không biết.

Sau khi cậu đi, Tam Thúc tỉnh lại, sau đó nhất định phải xuống xem, nếu không không yên tâm.

Nên tôi đã chui vào.

Còn cái bóng đen kia đi theo lúc nào, tôi cũng không biết.” Bàn Tử “hừ” một tiếng: “Cho nên, bớt nói nhảm đi.

Trước khi làm rõ mọi chuyện, bớt cái kiểu như có thù sâu oán nặng với ai đó đi.” Hạo Thiên Chân nhìn về phía Bàn Tử nói: “Tam, Tam Thúc thật sự đã chết rồi sao?” Bàn Tử gật đầu nói: “Đúng vậy, dù có sống, bây giờ e rằng cũng đã bị dung nham cuốn trôi rồi.” “Sở gia tự tay giết sao?” Trên mặt Hạo Thiên Chân hiện lên một tia bi thương.

Rõ ràng, hắn không tin Sở Văn sẽ giết Tam Thúc, nên muốn có thêm sự xác nhận từ Bàn Tử.

“Đúng vậy.

Sở gia đã giết, nhưng, tôi luôn cảm thấy trong đó còn có ẩn tình khác.

Thần trí Sở gia vẫn luôn tỉnh táo.

Nhưng những hành động của Tam Thúc trước khi bị giết lại có chút kỳ quái." "Cho nên…" Bàn Tử thở dài một hơi thật dài nói: "Trừ khi tôi gặp lại Sở gia, nếu không thì bên trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không ai biết được." Lúc này, A Ninh từ từ tỉnh lại, ho khan hai tiếng.

Người vốn đang nằm, giãy giụa muốn ngồi dậy từ mặt đất.

Nhưng khi hai tay nàng chống xuống đất, đột nhiên dừng lại động tác.

Bởi vì nàng lờ mờ nhìn xuyên qua lớp băng dày dưới thân, thấy phía trên Côn Luân Thiên Thang dường như có một người.

A Ninh nhíu mày.

Vì đôi mắt nàng trước đó bị khói đặc làm đỏ và sưng, nên nhìn mọi thứ đều lờ mờ, cũng không chắc mình nhìn thấy là thật hay giả.

"Các vị, nhìn xem, dưới tầng băng đó, chẳng phải có một người sao?" A Ninh vội vàng nói.

Bàn Tử và Phan Tử cùng những người khác đều đỏ mắt nhìn xuống.

Mọi người đều như nhau, đều vừa thoát ra từ trong sương mù, ai cũng không nhìn rõ.

Chỉ có Hạo Thiên Chân vẫn luôn hôn mê không bị ảnh hưởng.

Hắn mượn đèn pin từ Thuận Tử, chiếu xuống tầng băng dưới chân, lập tức kinh hãi thất sắc.

Khung cảnh đó, chẳng phải chính là cảnh tượng mà Hoắc Tú Nhi đã vẽ trong một trong những bức họa của mình sao?

Trong lớp băng dày, một người đang nằm yên tĩnh.

Không phải Sở Văn thì là ai?

Bàn Tử đớ người… Hắn không phải đã đi vào Cổng Đồng rồi sao?

Hạo Thiên Chân kinh hãi thốt lên: "Sao, sao hắn lại xuất hiện ở đây!" "Ở đâu?

Người bị đóng băng phía dưới là Sở Văn sao?" Bàn Tử lập tức sợ đến run rẩy cả người: "Chuyện cổng Thanh Đồng là sao vậy?

Sở Văn ở phía dưới, còn Tiểu Ca đâu?" "Không thấy." Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Phía dưới chỉ có Sở Văn, không có Tiểu Ca." Lúc này, tất cả mọi người đều dụi mắt muốn nhìn rõ hơn.

Khác với Hạo Thiên Chân, những người khác đều tận mắt thấy Sở Văn đi vào cổng Thanh Đồng.

Giờ Hạo Thiên Chân lại nói chấm đen nhỏ trên Côn Luân Thai phía dưới là Sở Văn, nên không ai dám tin. "Sở Văn bị phong trong băng ư?

Chết rồi sao?" A Ninh cuối cùng cũng nhìn rõ người đàn ông phía dưới lớp băng, đúng là Sở Văn.

Hạo Thiên Chân không nói gì, nhưng cực kỳ khẳng định. "Cổng Thanh Đồng nguyên lai thông đến Côn Luân Thai ư?" Bàn Tử "phịch" một tiếng ngồi phịch xuống đất. "Không, tuyệt đối không thể nào.

Nếu cổng Thanh Đồng thông đến Côn Luân Thai, vậy Tiểu Ca cũng đã vào đó rồi.

Chương 333

Nhưng trong lớp băng không có Tiểu Ca, chỉ có Sở Văn, chứng tỏ..." Hạo Thiên Chân ngẩng đầu. "Nói cái quái gì!" Bàn Tử đứng dậy: "Đến nước này rồi còn nói gì nữa, người ta bị đóng băng trong đó, sống sao nổi?

Mau phá băng cứu người đi!" Bàn Tử đứng dậy mò mẫm xung quanh, rồi chạy về phía cổng Thiên Cung đang bốc khói nghi ngút, nhặt cái búa phá băng vứt ở cạnh cửa, định phá băng cứu người.

Hạo Thiên Chân hét lên: "Bàn Tử, bình tĩnh một chút, lớp băng dày đến cả chục mét, phá băng thế này thì đến bao giờ?" Bàn Tử không nghe lời khuyên!

Hắn hét: "Thôi cái trò đó đi, mấy người thông minh cứ đứng trơ ra mà chẳng làm gì.

Cái đầu óc tôi không tốt, chỉ có cách ngu thôi.

Nếu đào được Sở Văn còn sống, thì vui vẻ về nhà.

Nếu Sở Văn chết rồi, lão tử cũng phải để hắn lạc diệp quy căn!" Thật lòng mà nói, A Ninh nghe Bàn Tử nói vậy, trong lòng cảm động vô cùng.

Mặc dù hành động phá băng kiểu này nhìn có vẻ nực cười và thiếu lý trí, nhưng còn lựa chọn nào khác sao?

Lúc này, Hạo Thiên Chân chợt lên tiếng: "Bàn Tử, nếu Sở Văn chết rồi, muốn lạc diệp quy căn, thì quy về đâu?" Cái búa phá băng trong tay Bàn Tử đang giơ cao, nhất thời không hạ xuống được.

Đúng vậy!

Bàn Tử có hộ khẩu ở Bắc Bình, Hạo Thiên Chân lớn lên ở Hàng

Châu, A Ninh sống ở nước ngoài, nhưng còn Sở Văn thì sao?

Hắn đến từ đâu?

Là người ở đâu, trong nhà có người thân không, cha mẹ còn không?

Vài người ngớ người ra một lúc, Bàn Tử nhìn Sở Văn bị đóng băng, chậm rãi nói: "Hắn hình như chưa từng có quê nhà, cứ như... như người của một thế giới khác vậy." Sau khi Bàn Tử nói xong, tất cả mọi người đều nhìn nhau.

Hạo Thiên Chân nói: "Trước khi Tứ A Công Tử chết, Tiểu Ca đại diện cho cựu Cửu Môn gia tộc, còn Sở Văn đại diện cho một vị trí mới trong Cửu Môn.

Trước đây tôi không hiểu ý nghĩa, nhưng bây giờ tôi hình như đã hiểu rồi." A Ninh hỏi: "Hiểu gì cơ?" Hạo Thiên Chân cười khổ, lắc đầu nói: "Tôi hiểu, chẳng qua là người có thể nhìn thấy tương lai của thế giới này, thì có lẽ không có quê nhà mới là hợp lý nhất.

Nếu Sở Văn cũng có quê nhà, thì sẽ bị quê nhà liên lụy, mọi hành động của hắn đều là nhân quả, tự nhiên không có khả năng thay đổi tương lai." Bàn Tử tặc lưỡi nói: "Hạo Thiên Chân cũng được đấy, nói một tràng vòng vo, khiến tôi nửa hiểu nửa không, có chút thần thần bí bí." "Đó cũng chỉ là suy đoán của tôi thôi, không chắc chắn là thật." Hạo Thiên Chân lắc đầu nói: "Còn một cái búa phá băng, đưa tôi, tôi cũng phá." Vài người thay nhau phá băng.

Phan Tử và Thuận Tử thì tựa vào nhau nhắm mắt dưỡng thần, họ cũng muốn rời khỏi đây, nhưng tìm một hồi cũng không thấy lối ra.

Lúc mới vào, là từ mật đạo sau long ỷ trong Giả Thiên Cung Bảo Điện.

Nhưng xung quanh lối ra mật đạo đó toàn là nhện con, nếu quay

lại mật đạo đó, bao nhiêu Phan Tử cũng không đủ cho lũ nhện kia hút máu.

Những cái vỏ người rỗng tuếch sau khi bị nhện hút chết, tuyệt đối không ai muốn nhìn thấy lần nữa...

Dưới vòm băng tối tăm, vang lên tiếng phá băng đều đặn.

Trên mặt băng phẳng lì, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã đục được một cái hố nhỏ sâu khoảng ba mươi centimet.

Bàn Tử thở hổn hển: "Không được nữa rồi, không được nữa rồi, cả tay tê hết rồi." Hắn giơ tay lên nhìn, giữa hai tay đã phồng rộp lên, lòng bàn tay vừa đỏ vừa sưng, lại còn hơi ngứa, tất cả là do lớp băng quá cứng.

Hạo Thiên Chân lúc này cũng đang nghỉ ngơi bên cạnh.

Chiếc búa phá băng do A Ninh cầm trong tay, đang đập xuống mặt đất.

Tóc A Ninh phủ đầy những hạt băng nhỏ li ti, nhưng cô lại dường như không cảm thấy đau đớn ở lòng bàn tay.

Cô chỉ biết rằng mỗi lần đập xuống, khoảng cách đến Sở Văn lại gần thêm một mi-li-mét.

Chỉ cần đập thêm hàng triệu lần, cô sẽ có thể chạm vào cơ thể Sở Văn một lần nữa.

Bàn Tử nhìn cô, vành mắt hơi đỏ hoe.

Lần đầu tiên, hắn không bị khói lửa làm cho bơ phờ, trong lòng không khỏi có một nỗi buồn khó tả. "Cô nương à, nghỉ ngơi đi, thế này cũng chẳng phải cách." "Khuông lang" một tiếng, Bàn Tử ném chiếc búa phá băng trong tay xuống đất.

Hắn ngồi phịch xuống, thở hổn hển.

Mọi người đều không phải kẻ ngốc.

Sau khi hành động theo cảm tính, họ nhận ra rằng cứ thế này thì e rằng một năm cũng không thể phá băng để đưa Sở Văn ra, nên tất cả đều bắt đầu tuyệt vọng.

Đúng lúc này, Bàn Tử nhìn xuống cái bóng khổng lồ của Côn Luân Thai bên dưới, nhíu chặt mày.

Chương 334

Hắn đột ngột quỳ xuống đất, gạt lớp băng trên mặt đất ra rồi hét về phía A Ninh: "A Ninh!

Đừng đập nữa, đừng đập nữa!

Mau nhìn kìa!" A Ninh dường như không nghe thấy lời Bàn Tử nói, vẫn miệt mài vung búa phá băng tại chỗ, không ngừng nghỉ một khắc nào. "Sao vậy?" Hạo Thiên Chân nghe tiếng Bàn Tử gọi, vội vàng quỳ xuống cạnh hắn nhìn xuống.

Sau đó cả hai người đều bị cảnh tượng phía dưới làm cho chấn động.

Không biết từ lúc nào, cái Côn Luân Thai khổng lồ cuộn tròn như một đứa trẻ, không biết từ lúc nào, lại có chút biến hóa.

Bàn tay vốn cuộn tròn kê dưới đầu đã hơi mở ra một chút.

Sở Văn trên Côn Luân Thai trông như đang nằm trong lòng Côn Luân Thai.

Bàn Tử ngẩng đầu, vẻ mặt không thể tin được hỏi Hạo Thiên Chân: "Thiên Chân, Sở Văn,..." Hạo Thiên Chân cũng vô cùng kỳ lạ, chợt mắt sáng lên nói: "Bàn Tử!

Liệu lớp băng phía dưới chúng ta không đặc ruột không?

Vì chúng ta đang ở ngay trên Sở Văn, nên không nhìn rõ khoảng cách giữa hắn và Côn Luân Thai." Bàn Tử há hốc mồm, chợt bò dậy khỏi mặt băng: "Đèn pin đưa tôi!" Hắn nhận lấy đèn pin, rồi chạy một đoạn khá xa, sau đó bò xuống dùng đèn pin chiếu vào lớp băng.

Một lúc sau, Bàn Tử hét lên: "Thiên Chân, mẹ nó thông minh thật!

Chúng ta cứ nghĩ Sở Văn ở trên Côn Luân Thai, nhưng nhìn từ một bên thì thực ra hắn vẫn luôn ở trong Côn Luân Thai!" Hạo Thiên Chân vội vàng đứng dậy giật lấy cái búa phá băng trong tay A Ninh vứt đi, đồng thời hoảng hốt hét lên: "A Ninh, A Ninh tỉnh táo lại đi!

Sở Văn không bị đóng băng trong lớp băng, mà trực tiếp xuất hiện bên trong Côn Luân Thai!" Đầu óc A Ninh đang mơ mơ màng màng, chỉ có thể nghe thấy Hạo Thiên Chân nói Sở Văn ở trong Côn Luân Thai?

Hạo Thiên Chân phấn khích nói: "A Ninh, cô nhớ Trần Bì A Tứ đã nói gì không?

Côn Luân Thai, Côn Luân Thai đó, là linh thai trời sinh đất dưỡng.

Sở Văn đột nhiên xuất hiện bên trong, chứng tỏ rất có thể hắn không chết!

Sau khi vào cổng Thanh Đồng, hắn không chết!" Phan Tử và Thuận Tử vốn đang nghỉ ngơi, bị tiếng động của Hạo Thiên Chân làm cho tỉnh giấc. "Sở ca không chết ư?" Thuận Tử ngước mắt nhìn xuống, rồi cũng giật mình: "Côn Luân Thai hình như có chút biến hóa?..." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều vô cùng phấn khích.

Nếu là người khác, e rằng thật sự sẽ cho rằng sau khi Sở Văn vào cổng Thanh Đồng, chắc chắn đã xảy ra chuyện kỳ lạ khiến hắn bị đóng băng vĩnh viễn.

Nhưng Bàn Tử quá hiểu Sở Văn.

Thêm nữa, vật trời sinh đất dưỡng như Côn Luân Thai hiện tại lại đang ôm Sở Văn, chứng tỏ... biết đâu hắn lại có được một kỳ ngộ khác thì sao!

A Ninh úp người xuống lớp băng, nhìn Sở Văn phía dưới, chỉ hận lớp băng quá dày, khiến cô không nhìn rõ lắm.

Bàn Tử vui vẻ vung vài quyền vào không khí rồi cười nhìn Hạo Thiên Chân nói: "Thế... thế chúng ta bây giờ làm gì?

Tiếp tục phá băng à?" Hạo Thiên Chân lắc đầu: "Đợi!

Rồi tôi sẽ ở đây quan sát!

Tận mắt xem Côn Luân Thai sẽ làm gì Sở Văn!" Bàn Tử gật đầu.

Vài người bò trên mặt băng, tìm một khu vực băng mỏng hơn một chút rồi ngồi xuống.

Đèn pin cứ thế chiếu thẳng xuống mặt băng.

Dù sao thì bây giờ họ cũng không tìm được lối ra nào khác.

Tất cả hy vọng của mọi người một lần nữa lại đặt vào Sở Văn đang sống chết chưa rõ và Côn Luân Thai.

Trong khi đó, Sở Văn lúc này đang nhắm chặt mắt, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Cứ như thể hắn lại quay về với cơ thể mẹ.

Trong đầu hắn, khắp nơi là những mảnh vỡ rời rạc của hình ảnh, như đang ngồi trên một chiếc xe buýt cũ nát, phong cảnh ngoài cửa sổ xe toàn là những hình ảnh đã từng trải qua trước đây.

Những hình ảnh đó nối liền thành một thước phim chớp nhoáng, tua đi tua lại nhanh chóng trước mắt hắn.

Trong đó có những hình ảnh hắn đã từng thấy, cũng có những hình ảnh chưa từng thấy bao giờ.

Chương 335

Bên trong có những người quen thuộc, và nhiều hơn là những người cùng cảnh tượng chưa từng gặp.

Thế giới trước khi xuyên việt dường như đang hòa quyện ngày càng chặt chẽ với thế giới này, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Hắn dường như mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ có thể bị động tiếp nhận tất cả những hình ảnh đó.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Sở Văn chợt hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt mở bừng mắt!

Một câu nói thốt ra khỏi miệng! "Tôi vừa mới vào cổng Thanh Đồng!" "Tôi vừa mới vào cổng Thanh Đồng!!" Ngay khoảnh khắc Sở Văn mở mắt, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh cổng Thanh Đồng!

Sau đó hắn ý thức được mình đang nằm, nên lập tức muốn bò dậy.

Nhưng tứ chi Sở Văn dường như bị cố định lại, dù có cố sức thế nào cũng không thể nhúc nhích.

Chẳng phải mình đã vào cổng Thanh Đồng rồi sao?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Mình đang ở đâu?

Một loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu Sở Văn.

Hắn mở to hai mắt, nhìn thấy lớp băng dày cộp phía trên đầu, và trên lớp băng có một chấm sáng nhỏ.

Với thị lực của Sở Văn, hắn có thể thấy rõ trong lớp băng có Hạo Thiên Chân, có Bàn Tử, A Ninh, có Phan Tử.

Mình sẽ bị đóng băng sao?

Sở Văn theo bản năng nghĩ vậy.

Nhưng ngay sau đó, hắn đơ người, vì trên đầu, chấm sáng nhỏ trong tay Bàn Tử đã di chuyển, rồi Thuận Tử cũng bò trên mặt băng nhìn xuống.

Họ đang cầm đèn pin nhìn mình ư?

Sau khi Sở Văn hiểu rõ hơn một chút, cả người hắn toát mồ hôi lạnh.

Bức họa của Hoắc Tú Nhi ứng nghiệm rồi ư?

Mình hiện đang ở trong lớp băng dày cộp, bị đóng băng?

Nhưng...

Sở Văn biết hắn không hề bị đóng băng, hắn có thể tự do hô hấp, cảm nhận được mức độ lạnh lẽo của không khí.

Trước khi vào cổng Thanh Đồng, dựa vào nhiệm vụ hệ thống, dù Giả Tam Thúc có nói rằng sau khi vào cổng Thanh Đồng có khả năng sẽ chết, nhưng Sở Văn vẫn nghĩa vô phản cố theo sau Tiểu Ca, xông vào cổng Thanh Đồng.

Nhưng rồi sao nữa?

Vừa nghĩ đến cổng Thanh Đồng, Sở Văn chợt cảm thấy nỗi sợ hãi vô tận như sóng triều từ biển sâu, từng lớp từng lớp dâng lên.

Mình đã thấy gì bên trong?

Chết tiệt, sao mình lại không nhớ chút nào!

Cứ như ký ức trong não bộ bị phong ấn.

Hễ Sở Văn cố nhớ lại cảnh tượng bên trong cổng Thanh Đồng, lập tức toàn thân run rẩy, như thể đã nhìn thấy thứ đáng sợ nhất thế

gian ở đó.

Mình từng thấy ma quỷ, thấy Nhân Thai Nhục Liên, thấy Cấm Bà, thấy Băng Di Lặc, thấy đủ loại Tống Tử lớn nhỏ, trên đời này còn có gì có thể khiến mình cảm thấy sợ hãi đến tận linh hồn như vậy chứ?

Sau đó Sở Văn có thể cảm nhận rõ ràng trong não bộ có một khu vực cấm địa.

Chỉ cần muốn chạm vào khối ký ức đó, lập tức hắn sẽ cảm thấy toàn thân lạnh toát, đầu đau như búa bổ.

Ký ức về những thứ mình đã thấy trong cổng Thanh Đồng!!

Sở Văn sau khi ý thức được điều đó, lại thử thêm vài lần nữa, sau đó tạm thời không chạm vào khối ký ức đó nữa.

Dù sao thì trong đầu hắn, sau này còn nhiều thời gian để từ từ tìm hiểu!

Vì trước mắt, điều quan trọng nhất là làm sao để thoát ra khỏi lớp băng dày cộp này.

Sở Văn muốn hét về phía Hạo Thiên Chân trên lớp băng vô tận, nhưng lại không thể phát ra chút âm thanh nào.

Chương 336

Sau đó hắn nhìn thấy trên lớp băng, Bàn Tử nhỏ bé không biết tìm đâu ra chiếc búa phá băng, đang từng chút một đập vào mặt băng dày ngăn cách giữa họ. "Đồ ngốc..." Sở Văn vừa tức vừa buồn cười.

Định phá xuyên mặt băng để cứu mình ư? "Ngu si, đần độn, đồ ngu!" Sở Văn chửi thầm trong lòng: "Không có cách nào thông minh hơn sao..." Nhưng từ từ, từ từ, theo thời gian trôi qua, hắn cũng không thể chửi được câu nào nữa.

Bởi vì cũng không biết đã bao lâu, đám người bên trên cứ từng chút một phá băng.

Hạo Thiên Chân phá mệt rồi, ngồi xuống đất, đổi cho A Ninh.

Rồi Bàn Tử cũng phá mệt, ngồi nghỉ một bên.

A Ninh ở đó kiên định phá băng, không nghỉ một phút, cũng không nghỉ một giây.

Trong mắt Sở Văn, tất cả mọi người dường như đều trở nên mờ ảo.

Cả thế giới chỉ còn một mình A Ninh, quật cường vung búa phá băng, đập mạnh xuống mặt băng.

Tiếng gõ giòn tan đó, xuyên qua lớp băng, truyền rõ ràng vào tai Sở Văn.

Cứ như từ thuở xa xưa đến vĩnh viễn, chỉ cần bị mắc kẹt ở đây, cô sẽ mãi mãi đập xuống...

Sở Văn cứ thế ngơ ngẩn nhìn.

Cho đến khi đột nhiên cảm thấy nửa thân bên trái dần dần trở nên

lạnh buốt, rồi nửa thân bên phải bắt đầu dần dần tê dại.

Sức mạnh trong cơ thể dường như đang từ từ bị rút cạn. "Hả?

Chuyện gì vậy?" Sở Văn hoàn hồn.

Dù không thể cử động, nhưng hắn vẫn có thể cảm thấy dường như có gì đó không ổn.

Có thứ gì đó đang bao bọc lấy hắn.

Trong lòng đang thắc mắc, chợt nghĩ: không đúng!

Sở Văn ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Sau khi mình vào cổng Thanh Đồng, theo lý mà nói, họ phải đợi mình ở cửa mộ đạo chứ.

Chẳng lẽ sau khi cổng Thanh Đồng đóng lại đã xảy ra chuyện gì, khiến họ không thể không rời khỏi cửa mộ đạo?

Rồi trước mặt mình bị ngăn cách bởi một lớp băng dày cộp.

Chẳng lẽ họ đã chạy ra từ cửa mộ đạo, hiện đang ở trên vòm băng tại cửa Vân Thiên Cung?

Điều đó cũng...

Sở Văn lập tức phản ứng.

Mình hiện đang ở trên Côn Luân Thai dưới Thiên Cung, thậm chí là bên trong Côn Luân Thai?

Nghĩ vậy, hắn cảm thấy cảm giác bên trái lạnh bên phải nóng trên cơ thể ngày càng rõ rệt, sau đó sức mạnh trong cơ thể cũng dần dần mất đi.

Vừa nãy chỉ là không thể cử động, nhưng bây giờ thì gần như mắt cũng không mở nổi nữa. "Chết tiệt!" Sở Văn thầm chửi trong lòng: "Cổng Thanh Đồng vậy mà lại đưa mình vào bên trong Côn Luân Yêu

Thai!

Côn Luân Thai vốn là kỳ vật trời sinh đất dưỡng, cũng không ngừng hấp thu thiên địa chi khí của Trường Bạch Sơn hàng vạn năm để từ từ lớn lên." "Mình hiện đang ở trong lòng nó, chẳng phải cổng Thanh Đồng muốn mình chết, cố ý đưa mình vào Côn Luân Thai để bị hút thành người khô sao?!" Nghĩ đến đây, Sở Văn lập tức biết tình cảnh hiện tại của mình.

Nếu không tìm cách sống sót, thì chỉ có thể chờ chết!

Không những sẽ bị hút khô, mà Bàn Tử và A Ninh trên lớp băng e rằng cũng sẽ chỉ có thể sống chết ở đó.

Làm sao đây!

Trong lòng Sở Văn vạn ngàn suy nghĩ.

Chợt nhiên, hắn nhớ đến chiếc nhẫn Tứ Hung Đấu Thú Văn Long ở tay trái.

Tử Ngọc đã được cất trong nhẫn trước khi hắn vào cổng Thanh Đồng.

Chương 337

Hiện tại Sở Văn toàn thân trên dưới đều không thể nhúc nhích.

Tất cả sức mạnh hắn vất vả Tinh thông Thôn phệ được trước đó đều đã bị Côn Luân Yêu Thai hút đi, hắn có thể cảm nhận được tình trạng hiện tại của mình.

E rằng nhiều nhất không quá hai mươi phút nữa, hắn sẽ không thể mở mắt được nữa. "Tử Ngọc Đao!

Ra!" Sở Văn ngay cả đầu cũng không có sức lực để xoay, nên chỉ có thể âm thầm niệm trong lòng: "Nhanh lên, ra đi!" Khoảnh khắc tiếp theo, Tử Ngọc Đao theo ý niệm của Sở Văn, trực tiếp xuất hiện trong tay trái hắn.

Đáng tiếc... lưỡi đao dựng thẳng đứng, mũi dao hướng lên trên.

Sở Văn biết, muốn mượn Tử Ngọc Đao để Tinh thông Thôn phệ sức mạnh của Côn Luân Thai, thì mũi dao phải hướng xuống dưới mới được.

Vì vậy hắn nhắm mắt lại, thu Tử Ngọc Đao vào nhẫn không gian, rồi lại một lần nữa lấy nó ra từ nhẫn không gian, trong lòng hy vọng lần xuất hiện này mũi dao có thể hướng xuống dưới!

Nhưng hắn liên tục thử mấy lần đều không được!

Mỗi lần Tử Ngọc Đao xuất hiện đều mũi dao hướng lên trên, thật sự khiến Sở Văn không còn cách nào.

Dần dần, hắn chỉ cảm thấy hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Mỗi lần hít một hơi, đều phải cố gắng mới có thể thực hiện được.

Sở Văn biết nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ sớm mất đi tất cả

ý thức.

Một khi mất đi ý thức, thì sau đó sẽ mặc cho Côn Luân Yêu Thai hút khô hắn, rồi vĩnh viễn trở thành một phần của Côn Luân Yêu Thai.

Cùng với ý thức dần dần mất đi, Sở Văn lần cuối cùng dùng tâm niệm lấy Tử Ngọc Đao ra.

Kết quả không có kỳ tích nào xuất hiện, mũi Tử Ngọc Đao vẫn hướng lên trên, hoàn toàn không chạm được vào Côn Luân Yêu Thai bên dưới.

Sở Văn dùng hết toàn thân khí lực, cuối cùng liếc nhìn A Ninh đang đập vào mặt băng, chợt nảy ra một ý nghĩ chưa từng có. "Sau khi mình chết, liệu có trở về thế giới ban đầu không, hay hoàn toàn chết ở đây..." "Nếu có thể, thì chết ở đây đi.

Ít nhất có người hồi ức, có người chờ đợi." Sở Văn nhắm mắt lại.

Hình ảnh Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Hoắc Tú Nhi, A Ninh và những người khác lần lượt xuất hiện trong đầu hắn.

Sau đó từ từ tan biến, giống như ý thức vậy.

Bóng tối... bóng tối vô biên vô tận...

Sở Văn cảm thấy mình như một hạt bụi, trôi nổi trong vũ trụ rộng lớn, khắp nơi đều là ánh sao.

Nếu không có gì bất ngờ, hắn sẽ chìm đắm trong bóng tối, trở thành một hạt bụi tầm thường trong vũ trụ.

Tuy nhiên, đúng lúc này, bất ngờ xảy ra.

Đột nhiên, Sở Văn chỉ cảm thấy toàn bộ vũ trụ xung quanh mình bắt đầu vặn vẹo biến dạng.

Tất cả ánh sao cũng bắt đầu lùi lại với tốc độ chóng mặt, như thể đang tiến vào một hố đen.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn đột ngột mở bừng mắt!

Hắn phát hiện trước mặt vẫn là lớp băng dày cộp.

Mấy người vốn đang phá băng đã đổi chỗ, ngồi vây quanh thành vòng tròn, yên lặng nhìn hắn.

Chuyện gì vậy, chẳng phải mình sắp bị hút khô rồi chết sao?

Cơ thể gần như khô héo của hắn chợt lại có một chút khí lực.

Sở Văn đảo mắt nhìn, vậy mà thấy mũi Tử Ngọc Đao mà hắn lấy ra trước khi chết đang cắm thẳng vào một khối thịt đen khổng lồ.

Bề mặt khối thịt đen đó sáng bóng, trông như thạch rau câu, lại có cảm giác nhờn dính như mỡ. "Cái Côn Luân Thai này muốn hút mình vào cơ thể nó, ai ngờ một phần cơ thể bao bọc mình lại chạm vào Tử Ngọc Đao!" Sở Văn lập tức hiểu ra mọi chuyện!

Yêu thai tất nhiên là yêu thai.

Chương 338

Mặc dù trời sinh đất dưỡng, nhưng vẫn chưa sinh ra linh trí, chỉ biết vô não Tinh thông Thôn phệ.

Kết quả là, khi nó muốn hút hắn vào lòng, nó lại vô tình hút luôn cả Tử Ngọc Đao vào.

Thêm vào đó, Tử Ngọc Đao lại vô cùng sắc bén!

Cho nên nó đã trực tiếp cắm vào bên trong Côn Luân Thai!!

Sở Văn trong lòng đại hỉ, giãy giụa cố gắng nắm chặt Tử Ngọc Đao.

Sau đó, một luồng sức mạnh dồi dào lại một lần nữa tuôn chảy thuận theo cánh tay trái tràn vào cơ thể Sở Văn!

Hắn thầm hét lớn trong lòng: Côn Luân Yêu Thai, mày muốn Tinh thông Thôn phệ tao!

Tao Tinh thông Thôn phệ mày!

Đây là một cơ hội!

Cơ hội lớn nhất để Sở Văn trở nên mạnh mẽ kể từ khi xuyên việt!

Sở Văn cũng không phải người chưa từng trải.

Ban đầu ở Hải Để Mộ, cái tinh túy Nam Hải chỉ là một chút linh khí dưới biển mà thôi.

Sau này phân tích Chúc Cửu Âm trong Thần Thụ Tần Lĩnh, thì cũng chỉ là một con cự xà thượng cổ.

Chỉ có Tử Ngọc tích tụ từ cây Thanh Đồng Thụ hàng ngàn năm mới có thể sánh ngang với Côn Luân Thai.

Sở Văn biết, Tử Ngọc là tinh hoa máu tươi tích tụ trong những đường vân máu trên cây Thanh Đồng Thụ.

Mặc dù tồn tại từ niên đại xa xưa, nhưng tổng cộng có bao nhiêu sinh linh bị Thanh Đồng Thụ hấp thu máu huyết chứ?

Có thể là tinh huyết của mười vạn sinh linh ư, rộng rãi hơn một chút thì là mấy chục vạn tinh huyết đi, nhưng rồi cũng chỉ ngưng tụ thành một khối Tử Ngọc nhỏ bé như vậy.

Nhưng Côn Luân Thai thì lại khác.

Không ai biết rốt cuộc nó đã tồn tại bao nhiêu năm, nhưng từ khi sinh ra, nó đã không ngừng hấp thu thiên địa linh khí của Trường Bạch Sơn.

Chẳng phải trước đây Trần Bì A Tứ đã nói, Côn Luân Thai trông giống như hòn đá của Tôn Ngộ Không, trời sinh đất dưỡng sao?

Hòn đá của Tôn Ngộ Không đã trải qua bao nhiêu năm?

Trong Tây Du Ký kể rằng tảng đá ngũ sắc thần kỳ sinh ra con khỉ đó đã trải qua mười bảy ngàn năm.

Thu thập khí của trời đất, hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt, mới hóa thành sinh mệnh.

Mặc dù thần thoại hư cấu không thể tin là thật, nhưng một Côn Luân Thai khổng lồ như vậy, ít nhất cũng phải gần mấy ngàn năm rồi chứ.

Sở Văn nắm chặt Tử Ngọc Đao, sau đó cảm thấy sức mạnh trên người đang nhanh chóng quay trở lại.

Trúng số độc đắc năm triệu tệ cũng không thể sánh bằng tâm trạng phấn khích hiện giờ của hắn.

Thoát chết trong gang tấc, lại còn sắp thu được lợi ích trời ban!

Hắn thậm chí bắt đầu nghi ngờ Tiểu Ca và Trần Bì A Tứ đã nhận nhầm người rồi.

Cái gì mà "Bất Tường", rõ ràng là "Con của điềm lành" chứ! "Tử Ngọc Đao, hút cho tôi!" Sở Văn dùng hết toàn thân khí lực, nắm chặt Tử Ngọc Đao.

Không lâu sau đó, tất cả sức mạnh đã mất đi ban đầu đều đã trở lại.

Sở Văn cố gắng giãy giụa, cổ hắn có thể hơi chuyển động một chút.

Hắn lập tức nghiêng đầu, nhìn thấy mình đang nằm trên một khối thịt đen khổng lồ.

Vì Sở Văn hiện tại không có khí lực để đứng, nên hắn không thể nhìn được nhiều nơi.

Nhưng hắn cũng có thể lờ mờ đoán ra kích thước thật sự của Côn Luân Thai.

Có lẽ là một khối thịt đen dài khoảng hai mươi mét, có hình dạng như một đứa trẻ sơ sinh!

Lại qua khoảng mười mấy phút nữa, Sở Văn chê Tử Ngọc Đao Tinh thông Thôn phệ sức mạnh quá chậm, bèn trực tiếp nghiêng đầu, cắn một miếng vào Côn Luân Thai đen bóng nhờn rợn. "Cái chỗ luân hồi tà thần chó má gì đó..." Sở Văn nhớ lại chuyện truyền thuyết về Côn Luân Yêu Thai mà Phan Tử đã kể khi anh ta còn đóng quân ở Tây Tạng.

Chương 339

Trước đây bán tín bán nghi, nhưng hiện tại khi thực sự nằm trên Côn Luân Thai, hắn lập tức coi thường cái kiểu nói về "Cửu Tử" của các Lạt Ma Tây Tạng.

E rằng mấy trăm năm trước, đám Lạt Ma đó phát hiện ra Côn Luân Thai, rồi xây dựng miếu thờ trên đó để mượn linh khí tu hành.

Cuối cùng, có lẽ Côn Luân Thai đã hấp thu quá nhiều linh khí của đỉnh Côn Luân Sơn, dẫn đến núi lở sập.

Bởi vậy mới có chuyện tà thần luân hồi báo thù sau khi hoàn thành.

Còn về các loại tai họa mà người Tây Tạng sau này gặp phải ở phía Tây, đó chẳng qua là tội do người đời sau gán thêm mà thôi.

Tai họa, lẽ nào những năm đó yên ổn sao...

Sở Văn tay miệng cùng lúc Tinh thông Thôn phệ.

Vừa nãy bị Côn Luân Yêu Thai hút suýt thành người khô, bây giờ thì một báo một báo rồi!

Khi vào cổng Thanh Đồng, toàn thân hắn đã hấp thu sát khí của đám âm binh.

Nhưng sau khi bị Côn Luân Thai hút như vậy, những sát khí đó đã được chuyển hóa thành sức mạnh thuần túy nhất.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Sở Văn đã có thể đứng trên khối phì thai đen đó!

Hắn đặt cho Côn Luân Thai cái tên mới này.

Thân thịt của nó có chút tương tự với Nhân Thai Nhục Liên, nhưng sức mạnh trong Côn Luân Thai lại thuần túy hơn một chút,

không giống Nhân Thai Nhục Liên khắp nơi đều toát ra vẻ tà tính.

Theo việc Sở Văn không ngừng Tinh thông Thôn phệ Côn Luân Thai.

Cơ thể vốn béo đến phát ngấy của nó dần dần khô héo lại, trông như một cây nấm bị phơi khô.

Sở Văn bèn ngồi thẳng lưng trên Côn Luân Thai.

Lúc mới mở mắt, hắn muốn trốn khỏi đây bằng mọi giá, nhưng bây giờ thì, trước khi Tinh thông Thôn phệ nó khô sạch, Sở Văn đánh chết cũng không đi!

Khoảng nửa giờ trước đó.

Bàn Tử và A Ninh ngồi khoanh tròn, hai tay chống cằm, yên lặng nhìn Sở Văn nằm trên Côn Luân Thai.

Đèn pin trong tay Hạo Thiên Chân hết điện.

Thuận Tử lấy ra chiếc đèn pin duy nhất còn lại đưa cho Hạo Thiên Chân nói: "Thiên Chân ca, đây là chiếc đèn pin cuối cùng rồi, không biết có thể cầm cự được bao lâu.

Nếu hết, chúng ta chỉ có thể đợi đến sáng mai, mượn ánh sáng mặt trời phản chiếu từ vòm băng phía trên để tìm lối ra." Hạo Thiên Chân gật đầu, đưa đèn pin cho A Ninh nói: "Cách một lúc, bật đèn pin lên xem Sở Văn có động đậy không." A Ninh gật đầu, nhận lấy đèn pin, nhìn Sở Văn nằm bất động dưới lớp băng. "Ca sát" một tiếng, cô tắt đèn pin, năm người xung quanh chìm vào một vùng tối tăm.

Bàn Tử ban đầu âm thầm đếm, sau đó thì đếm thành tiếng luôn: "76, 77, 78... 297, 298, 299, 300!" Khi đếm đến ba trăm, hắn lập tức nói: "Năm phút rồi, mau bật đèn pin xem!" A Ninh bật đèn pin, thấy Sở Văn vẫn nằm bất động trong Côn Luân Thai. "Ưm, nếu Sở ca thực sự chết rồi, tôi ở đây ngốc nghếch chờ đợi, có bị người ta cười

không?" Thuận Tử âm thầm lên tiếng.

Bụng hắn đã réo ầm ĩ vì đói, nhưng tất cả đồ ăn khô đều đã hết sạch. "Hừ, tốt đẹp gì mà cười chúng ta?

Chúng ta còn có thể nhúc nhích, ai đó thì sao, nhảy nhót lanh lợi xông vào cổng Thanh Đồng, nhưng bây giờ thì sao?

Nằm bất động dưới lớp băng, Bàn gia tôi còn chưa thèm cười vào mặt hắn nữa là." A Ninh tắt đèn pin, nghe Bàn Tử lại bắt đầu chơi trò đếm từ một đến ba trăm.

Một trò chơi nhàm chán đến cực điểm đã được chơi hơn mười lần.

Khi A Ninh một lần nữa bật đèn pin, cô chợt bịt miệng lại, bật khóc.

Những giọt nước mắt cô đã kìm nén bấy lâu nay cuối cùng cũng tuôn trào.

Hạo Thiên Chân đã ở trong bóng tối quá lâu, nên sau khi đèn pin bật lên, mắt hắn hơi không thích ứng được!

Nghe tiếng khóc của A Ninh, hắn cứ nghĩ Sở Văn đã chết rồi.

Kết quả, sau vài giây, hắn nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của Sở Văn dưới lớp băng không còn nằm bất động nữa, mà lại quỳ nửa người trên mặt đất, thậm chí còn vẫy tay về phía họ.

Bàn Tử kinh ngạc đến mức tắc lưỡi, như thể Vạn Nô Vương lại một lần nữa bóp nghẹt cổ họng hắn.

Chương 340

Mãi một lúc lâu sau, hắn mới chớp chớp mắt, kích động hét lớn: "Động rồi!?

Mẹ nó Sở Văn cuối cùng cũng động rồi!!" Hạo Thiên Chân cũng vui vẻ đấm mạnh hai nắm đấm xuống mặt băng!

Nhưng không quên trêu chọc Bàn Tử: "Tên khốn này, cái gì mà Sở Văn động rồi, Sở Văn mẹ nó động rồi, nói cho tử tế vào!" "Nhưng hắn đang làm gì?

Sao lại bò trên Côn Luân Thai, mông chổng tít lên trời?" Bàn Tử sau khi vui mừng xong nhìn thấy Sở Văn động đậy, không những không rời đi mà lại bò trên người Côn Luân Thai! "Sở Văn... không phải là... ngu rồi chứ?" Hạo Thiên Chân cảm thấy như bị một gáo nước lạnh dội vào đầu. "Cái này, có cách nào, có thể hỏi trực tiếp tình hình bên đó không?" Bàn Tử ngẩng đầu nhìn Phan Tử!

Hắn biết Phan Tử năm đó từng tham gia chiến tranh Việt-Trung, đám lính tráng ít nhiều cũng học được vài thứ đó.

Nhưng không đợi Phan Tử từ chối, A Ninh đã đứng dậy, lao đến bên cái hố băng đã đục trước đó, một lần nữa nhặt chiếc búa phá băng lên.

Cô không màng đến những vết phồng rộp trên tay, dùng hết toàn thân khí lực đập mạnh xuống mặt băng.

Đầu tiên cô đập mạnh xuống, sau đó dùng búa phá băng cào ra một âm thanh chói tai trên mặt băng.

Rồi lại đập, lại cào một cái, lại đập.

Bàn Tử nhìn sang Phan Tử, Phan Tử lạnh lùng nói: "Mã Morse.

Tiếng đập mạnh là tín hiệu ngắn, tiếng cào là tín hiệu dài.

Trong mã Morse quốc tế, mỗi chữ cái đều có tín hiệu tương ứng, có cái một ngắn một dài, có cái ba ngắn một dài.

Cô ấy đang giao tiếp với Sở Văn đấy." Bàn Tử mừng rỡ nhìn Hạo Thiên Chân: "Cái này hay thật, sau này chúng ta cũng học đi, cái này quốc tế hóa đấy chứ." Hạo Thiên Chân liếc trắng mắt nhìn Bàn Tử: "Trong số những người ở đây, e rằng chỉ có cậu là không biết thôi." Bàn Tử ngớ người: "Mấy người cũng biết sao?" Rồi hắn nhìn sang Thuận Tử.

Thuận Tử trước đây cũng từng đóng quân ở quân khu Lan Châu, nên hắn lập tức cảm thấy hơi ngốc.

Một lát sau, Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Thiên Chân, cô nương hỏi gì vậy?" Hạo Thiên Chân cầm đèn pin nhìn Sở Văn dưới lớp băng nói: "Hắn đang hỏi: Are you OK." Bàn Tử giận dữ nói: "...cần gì hỏi, chắc chắn là KHÔNG OK rồi!

Nếu OK thì chúng ta đã sớm hội hợp và ra khỏi cái nơi quỷ quái này rồi." Sau đó Bàn Tử nhìn xuống Sở Văn dưới lớp băng.

Hắn thấy Sở Văn đứng trên Côn Luân Thai, cúi đầu thật sâu về phía mọi người trên lớp băng.

Bàn Tử hỏi: "Ý gì vậy?

Sở Văn này muốn cảm ơn điều gì đó trong đời, nên cúi chào khán giả ư?" Hạo Thiên Chân vui vẻ nói: "Đồ ngu, hắn đang ra dấu 'gật đầu', ý là không sao.

Sở dĩ cúi chào là vì khoảng cách quá xa, sợ chúng ta không nhìn thấy hắn gật đầu!

A Ninh, hỏi lại xem, bên đó có cách nào ra ngoài không." A Ninh xác định Sở Văn không sao, cô cầm búa phá băng gõ mạnh hơn.

Sau khi gõ xong, cô lập tức chạy đến bên Hạo Thiên Chân, quỳ trên mặt băng nhìn phản ứng của Sở Văn.

Chỉ thấy Sở Văn nằm phẳng lì trên Côn Luân Thai, toàn thân duỗi thẳng, chỉ có một chân cong lên.

Sau đó hắn lại đổi tư thế nằm, cong lưng, như thể đang dùng tay sờ chân vậy.

Bàn Tử và Thuận Tử nhìn nhau rồi quay sang Hạo Thiên Chân nói: "Nói thật, tôi đang tự hỏi, Sở Văn có thật sự bị ngốc rồi không?" Hạo Thiên Chân lắc đầu nói: "Hắn đang dùng cơ thể tạo hình chữ cái.

Cái đầu tiên là B, cái thứ hai là U, cái thứ ba với tư thế hơi phong tình đó chắc là S, và cái cuối cùng là Y." "BUSY!" A Ninh lập tức nói tiếp: "Có nghĩa là 'Đang bận!' Hiện tại hắn đang bận!" Sau đó Sở Văn lại nằm trên Côn Luân Thai khổng lồ liên tiếp tạo ra vài động tác.

A Ninh cũng dùng móng tay khắc từng chữ cái lên mặt băng dưới chân.

Một phút sau, Sở Văn tạo xong tư thế, không thèm để ý đến họ nữa, trực tiếp bò trên Côn Luân Thai.

A Ninh nhìn hai chữ cái được khắc trên mặt băng.

Một chữ là HAPPY.

Chữ còn lại là WAIT.

Hạo Thiên Chân nhíu mày: "Vui vẻ, chờ đợi?" A Ninh thấy hai từ đó, lập tức nở nụ cười rạng rỡ, nụ cười mê hoặc hơn bất kỳ loài hoa nào trên thế giới.

Cô nói: "Sở Văn có ý là hiện tại hắn đang rất vui vẻ, bảo chúng ta cứ yên tâm chờ đợi là được!" "Vui vẻ?

Chờ đợi?" Bàn Tử lẩm bẩm: "Chẳng lẽ bây giờ làm nghề trộm mộ

đối với nghệ nhân lại yêu cầu cao như vậy sao?

Chương 341

Vừa phải biết mã Morse quốc tế, lại phải dùng hình thể để diễn đạt từ tiếng Anh." "Nếu người bị kẹt dưới đó là Bàn gia tôi, chẳng phải sẽ như thằng ngốc, đập sập vòm băng sao?

Tôi cũng không biết hắn đang giở trò gì nữa." Nói đến Sở Văn, sau khi tạo xong hình chữ cái cho Hạo Thiên Chân trên lớp băng, hắn cũng không thèm để ý đến họ nữa.

Lần này ở Vân Thiên Cung, Hệ thống tổng cộng giao cho hắn bốn nhiệm vụ.

Trong đó, nhiệm vụ "Tiến vào cổng Thanh Đồng" và "Giết Uông Tàng Hải", Sở Văn cảm thấy đều đã hoàn thành.

Cổng Thanh Đồng hắn đã vào, những thứ bên trong hắn cũng đã thấy.

Còn về việc có ra được hay không, mảnh ký ức trong đầu mặc dù mơ hồ, nhưng giống như Tiểu Ca, hắn luôn có thể từ từ tìm lại được.

Còn nhiệm vụ "Giết Uông Tàng Hải" đó, cho dù là cái bóng đen cổ Sá Mãn hay Giả Tam Thúc, bao gồm cả thi thể nữ thi triều Minh biến dị kia đều đã chết.

Nhiệm vụ này chắc cũng đã hoàn thành.

Nhiệm vụ thứ ba là "Thu được Côn Luân Thai", nhiệm vụ thứ tư là "Kích hoạt huyết mạch hung thú thứ ba".

Sở Văn bò trên Côn Luân Thai, Tử Ngọc Đao cắm sâu vào khối phì thai đen.

Một mặt hắn Tinh thông Thôn phệ năng lượng hấp thu hàng vạn năm của nó, một mặt hắn suy nghĩ: Côn Luân Thai cần thời gian để từ

từ hấp thu, nhiệm vụ này cũng không khó, chỉ có nhiệm vụ cuối cùng hơi kỳ lạ.

Huyết mạch hung thú thứ ba?

Sở Văn biết, thượng cổ hung thú tổng cộng có bốn loại, lần lượt là Thao Thiết, Hỗn Độn, Đào Ngột và Cùng Kỳ.

Nhưng hình xăm hung thú đầu tiên trên người hắn là Thao Thiết, cái thứ hai là Chúc Long.

Kể cả nhẫn không gian mà hệ thống tặng, trên nhẫn Tứ Hung Đấu Thú Văn Long cũng có hai hung thú Thao Thiết và Chúc Long.

Cho nên huyết mạch hung thú tiếp theo mà hắn có được có thể là một trong số những thượng cổ hung thú kia, hoặc cũng có thể là một loại hung thú khác.

Hiện tại Vạn Nô Vương ở Vân Thiên Cung đã bị giết, hung thú thứ ba sẽ xuất hiện ở đâu đây?

Sở Văn đăm chiêu suy nghĩ, chẳng lẽ có nơi nào bị bỏ sót?

Đúng rồi!

Khoảnh khắc tiếp theo, Sở Văn lập tức nhận ra, hiện tại những minh khí mà Vạn Nô Vương của Đông Hạ hoàng đế đã cướp đoạt bao năm không biết được cất giữ ở đâu, biết đâu hung thú thứ ba đang canh giữ những minh khí đó thì sao?

Nghĩ vậy, Sở Văn vui mừng.

Trộm mộ quan trọng nhất là gì?

Chẳng phải là sờ minh khí sao?

Cái thứ đó giống như rút thăm trúng thưởng vậy.

Tiếp theo sẽ gặp được minh khí gì, sẽ giá trị đến đâu, quý báu đến

mức nào, sẽ có bao nhiêu minh khí thì không ai biết.

Cũng chính vì vậy, nên mới vô cùng kích thích!

Thêm nữa, hệ thống đã giao bốn nhiệm vụ, vậy chứng tỏ nếu không thể hoàn thành tất cả bốn nhiệm vụ, thì sẽ không có phần thưởng hệ thống lần thứ hai.

Cho nên huyết mạch hung thú thứ ba và kho báu của Vạn Nô Vương nhất định phải tìm thấy!

Quan trọng y như việc vào cổng Thanh Đồng vậy!

Sở Văn vừa Tinh thông Thôn phệ sức mạnh dồi dào của Côn Luân Thai, vừa sắp xếp lại dòng suy nghĩ của mình.

Khoảng nửa giờ sau, Sở Văn cảm thấy cơ thể mình sắp bị sức mạnh mà Tử Ngọc Đao Tinh thông Thôn phệ làm cho nổ tung.

Cảm giác đau đớn và ê ẩm còn hơn cả lần đầu hấp thu Nam Hải Tinh Phách và hấp thu Thi Kén, bắt đầu lan khắp toàn thân!

Côn Luân Thai khổng lồ hiện tại đã co lại một phần ba.

Bề mặt vốn trơn bóng, béo ngậy giờ đây đã đầy nếp nhăn, trông như một đứa trẻ sơ sinh với toàn thân nhăn nheo.

Sở Văn muốn nới lỏng Tử Ngọc Đao để nghỉ ngơi một chút, rồi sau đó lại tiếp tục.

Nhưng hắn thử rút đao ra mà không rút được, ngay cả việc buông tay cũng không thể.

Một chênh lệch sức mạnh khổng lồ đã hình thành giữa hai bên.

Hiện tại Côn Luân Thai cũng giống như Sở Văn ban đầu không thể nhúc nhích, đã bị Sở Văn cố định lại!!

Chương 342

"Chết tiệt, hiện tại cục diện đã đảo ngược rồi!

Yêu thai lại bị mình hút chặt, sắp tiêu đời rồi, mình cũng sắp bị căng đến nổ tung!" Sở Văn lập tức mồ hôi vã ra như mưa trên trán.

Sự đã đến nước này, Sở Văn biết dù có giãy giụa cũng không thể chống lại tổng hòa sức mạnh trong cơ thể hắn và trong cơ thể Côn Luân Thai.

Cho nên bây giờ chỉ xem ai có thể nhẫn nhịn hơn!

Chỉ cần Sở Văn kiên trì, hút khô Côn Luân Thai, thì hắn sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Nhưng nếu hắn bị căng đến nổ tung trước, thì sức mạnh tản mát xung quanh sẽ lại bị Côn Luân Yêu Thai hấp thu lại, Sở Văn khó thoát khỏi cái chết. "Mẹ nó, đại bi đại hỉ, đại hỉ lại đại bi đúng là khiến người ta sụp đổ mà!" Sở Văn nghiến chặt răng, toàn bộ tâm thần đều chìm đắm vào cơ thể mình.

Không hút nổi nữa!!

Mười lăm phút sau, Côn Luân Thai lại nhỏ đi một vòng, đồng thời phần lớn cơ thể nó đều khô héo.

Nhưng sức mạnh từ Tử Ngọc Đao vẫn không ngừng truyền đến, cứ như thể nó sẽ vĩnh viễn Tinh thông Thôn phệ mãi không thôi.

Các mạch máu trên toàn thân Sở Văn căng phồng lên, các mao mạch khắp người đều rỉ ra mồ hôi đỏ.

Nếu bị mấy kẻ buôn ngựa nhìn thấy dáng vẻ Sở Văn hiện tại, e rằng sẽ cho rằng Hãn Huyết Bảo Mã chuyển thế đầu thai thành hình người rồi.

Nhưng Sở Văn biết, đó là phản ứng tự nhiên của cơ thể.

Tình huống này xuất hiện, chứng tỏ cơ thể đã hấp thu đến cực hạn, chỉ còn một bước nữa là sẽ chết.

Có cách rồi!!

Sở Văn chưa bao giờ cảm thấy khó chịu đến vậy.

Khó chịu gấp trăm ngàn lần so với việc ăn no bụng, vì mỗi tế bào trong cơ thể đều bị căng phồng đến mức tối đa.

Nhẫn không gian!!

Khi sắp đến giới hạn, hắn chợt nghĩ đến nhẫn không gian.

Nhẫn không gian có thể trữ vật phẩm, vậy có thể trữ sức mạnh không?

Bị đẩy đến giới hạn, Sở Văn tâm niệm vừa động, lập tức nắm chặt nhẫn không gian trong tay.

Khoảnh khắc tiếp theo, quả nhiên từng luồng sức mạnh được nhẫn không gian hấp thu đi.

Sở Văn mừng rỡ như điên.

Hắn không thể cảm nhận được, nhẫn không gian không thể trữ những sức mạnh này, vì tốc độ hấp thu sức mạnh không nhanh.

Nhưng hiện tại chỉ cần có thể giúp Sở Văn san sẻ dù chỉ một chút cũng đã là kỳ tích rồi.

Và dựa vào nhẫn không gian, Sở Văn tiếp tục cuộc đấu sức chịu đựng sinh tử với Côn Luân Yêu Thai.

Năm phút sau.

Sở Văn chợt cảm thấy một luồng vị bi thương truyền vào trong cơ thể cùng với sức mạnh.

Hắn kinh hãi!

Chuyện gì vậy?

Cái Côn Luân Thai này tuy chưa thành tinh, nhưng đã có linh trí cơ bản rồi sao?

Trong số sức mạnh mà hắn hấp thu, cái luồng bi thương nồng đậm đó là sao!

Chẳng lẽ ý thức của nó sắp bị mình hút thành thịt khô rồi?

Trong tình huống này, Sở Văn nổi hết da gà.

Thật khó hiểu khi ở sâu trong vực băng Trường Bạch Sơn, lại có một sinh linh có linh trí bị hút khô sẽ có cảm giác như thế nào.

Nhưng hiện tại cưỡi hổ khó xuống, Sở Văn cũng không thể không tiếp tục giãy giụa, cho đến khi toàn bộ hình thể Côn Luân Yêu Thai co lại khoảng mười mét.

Hai mắt Sở Văn đỏ rực, răng gần như muốn nghiến nát!

Nhưng sức mạnh của Côn Luân Yêu Thai vẫn không thể hấp thu hết!

Chương 343

Nhẫn không gian cũng không giúp được nhiều.

Vì vậy, Sở Văn một tay nắm Tử Ngọc Đao, tay còn lại nắm thành quyền, đấm mạnh xuống phần da khô héo của Côn Luân Yêu Thai.

Hắn hy vọng có thể mượn nắm đấm của mình, giải phóng một chút sức mạnh ra ngoài!

Một quyền đấm xuống, khí huyết Sở Văn chấn động.

Sức mạnh trong cơ thể gần như muốn nổ tung, đã được một quyền đó chia sẻ một chút ra ngoài.

Đối với Sở Văn mà nói, đó quả thực là một cảm giác thoải mái vô song.

Lại nữa!

Hắn đấm hết quyền này đến quyền khác lên Côn Luân Yêu Thai!

Cho đến khi "ca sát" một tiếng, Côn Luân Yêu Thai vốn đã hơi khô nứt, Sở Văn liên tục đấm nhiều quyền như vậy vậy mà đã đấm nứt ra một khe hở.

Trong khe nứt đó có một sinh vật kỳ lạ bị Côn Luân Thai hút chết.

Khi Sở Văn vừa nãy suýt chết, Côn Luân Thai cũng muốn bao bọc lấy hắn. "Chẳng lẽ mình không phải người đầu tiên bị Côn Luân Thai hút chặt sao, trước đây đã có chủng loài khác rồi?" Sinh vật này trước đây bị ẩn giấu trong lớp thịt béo của yêu thai.

Hiện tại, theo việc sức mạnh của yêu thai bị Sở Văn dần dần Tinh thông Thôn phệ, Côn Luân Thai khô héo rồi bị đấm nứt ra, nó cũng lộ ra. "..." Sở Văn tuy sắp bị căng đến nổ tung, nhưng vẫn không kìm

được kinh ngạc nhìn thứ đó.

Thể hình của nó cũng cực kỳ khổng lồ, dù đã bị Côn Luân Thai hút khô, nó vẫn cuộn tròn lại một chỗ.

Chỉ nhìn thân thể thôi, e rằng cũng dài tới hai mươi mét. "Chẳng lẽ là cự xà?" Sở Văn trong khoảnh khắc đó, lập tức biết thứ này là gì.

Nếu không có gì bất ngờ, đây có thể là hung thú thứ ba mà hắn sắp kích hoạt!

Không phải vật sống, mà là xác ướp hung thú bị Côn Luân Thai hút khô ư?

Vì huyết mạch Thao Thiết là do hệ thống ban tặng, còn Chúc Long bị Thanh Đồng Thụ trấn áp dưới lòng Tần Lĩnh, lẽ nào huyết mạch hung thú thứ ba mà hắn sắp có được là hung thú khủng khiếp bị Côn Luân Thai hút chết này sao?

Sở Văn nghiến răng, dùng sức gạt mở các lớp thịt của Côn Luân Thai, nhìn kỹ toàn bộ sinh vật đó!

Toàn bộ cơ thể nó một nửa hơi ánh màu đồng, nửa còn lại hơi có màu tím đỏ.

Sở Văn nhìn lên trên, nỗi kinh ngạc trong lòng càng dữ dội hơn, vì sinh vật hình rắn này, vậy mà lại có mấy cái đầu, trông như một con quái xà bị dị hình vậy.

Hắn từng đọc trên một số tạp chí kỳ lạ về các loài động vật có nhiều đầu.

Ví dụ như sói hai đầu, hoặc rắn ba đầu.

Những loài này đều là động vật dị hình cực kỳ hiếm gặp.

Một số người cũng có hai đầu, nhưng đó là dị hình với xác suất một phần vạn.

Loại xác suất này được cộng dồn.

Ví dụ xác suất xuất hiện sói hai đầu có thể là một phần vạn, vậy xác suất sinh ra sói ba đầu dị hình là một phần trăm triệu.

Còn về động vật bốn đầu trong tự nhiên, Sở Văn chưa từng nghe nói đến.

Nhưng con cự xà xác ướp này lại có mấy cái đầu mọc ra từ cổ, số lượng còn hơn năm cái.

Sở Văn lẩm bẩm: "Huyết mạch hung thú thứ ba của mình, rốt cuộc là cái quái gì vậy!!" Sở Văn hiện tại không dám xác định thứ bị Côn Luân Thai hút thành xác ướp là cái gì.

Trước đây hắn cứ nghĩ hung thú thứ tư chắc chắn là canh giữ kho báu của Vạn Nô Vương, nhưng không phải.

Trong Côn Luân Thai lại xuất hiện một bộ xác ướp cực kỳ quái dị như vậy.

Khiến hắn hơi hoang mang. "Mặc kệ nó là cái gì, bây giờ mình sắp nổ tung mà chết rồi.

Nếu đây là cơ duyên huyết mạch hung thú thứ ba của mình, vậy có lẽ là một tia sinh cơ trong tuyệt cảnh!" Sở Văn hiện tại trong cơ thể chỉ có hai loại hình xăm hung thú, lần lượt là Thao Thiết và Chúc Long.

Nếu là hung thú thứ ba, thì lập tức kích hoạt huyết mạch, vậy thì sức mạnh dồi dào của Côn Luân Thai sẽ tìm được một lỗ thông hơi, bị hình xăm hung thú mới kích hoạt hấp thu, đây chính là cọng rơm cứu mạng!

Chương 344

Sở Văn không kịp nghĩ nhiều!

Vì vết nứt trên Côn Luân Yêu Thai bên dưới còn khá nhỏ, nên hắn cứ đấm hết quyền này đến quyền khác thật mạnh vào lớp vỏ khô nứt của yêu thai!

Một lúc sau, Sở Văn dần dần nhìn rõ xác ướp hung thú bên dưới.

Đồng thời, luồng cảm xúc bi thương mà hắn cảm nhận được trước đó càng trở nên nồng đậm hơn.

Sở Văn lúc này mới hiểu ra, cảm xúc mà hắn vừa cảm nhận, không phải là Côn Luân Yêu Thai có linh trí, mà là oán niệm sâu sắc của hung thú bị Côn Luân Thai hút khô này.

Không biết đã trải qua bao nhiêu năm, oán niệm vẫn luôn vương vấn trên bộ xác khô đó!

Yêu, sợ là nó vẫn có ý thức ư.

Sở Văn trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Theo lẽ thường mà nói, Côn Luân Yêu Thai sẽ hấp thu linh khí hoặc sức mạnh từ bất cứ đâu.

Nhưng nếu nhìn vào tình hình hiện tại...

ý thức của sinh vật này e rằng cũng luôn bị mắc kẹt trong cơ thể Côn Luân Thai.

Nếu không phải cổng Thanh Đồng đưa hắn vào đây, linh hồn của nó chẳng phải sẽ vĩnh viễn bị giam cầm ở đó sao?

Sở Văn da đầu tê dại.

Cùng lúc đó, da thịt trên người hắn bắt đầu nứt toác, máu tươi đỏ

sẫm rỉ ra từ từng vết nứt trên da. "A!

A!

A!

Đau!!" Hiện tại toàn thân hắn như một người máu me, miệng, tai, mũi, mắt đều đang chảy máu, khiến mọi cảnh tượng trong mắt Sở Văn đều biến thành màu đỏ.

Nhưng hắn lại dùng hết tất cả ý thức, chịu đựng cảm giác đau nhức dữ dội mà vẫn trừng mắt nhìn chằm chằm vào bộ xác ướp sinh vật khổng lồ đó. "Hừ, mình, nếu vừa nãy mình cũng bị Côn Luân Thai bao bọc vào bên trong cơ thể, kết cục có lẽ, có lẽ cũng sẽ giống như con hung thú này, vĩnh viễn không thể siêu thoát, chỉ có thể đời đời kiếp kiếp bị giam cầm ở đây." Nghĩ vậy, Sở Văn nhìn bộ xác ướp sinh vật khổng lồ đó, cảm nhận luồng cảm xúc cô độc đó, hắn thấu hiểu sâu sắc.

Con hung thú kia bị Côn Luân Thai hút khô mà chết, nhưng Sở Văn hiện tại lại gần như muốn bị sức mạnh trong cơ thể làm cho căng đến chết.

Số phận cuối cùng của một người và một thú đều thảm thương như vậy sao.

Cho đến khi máu của Sở Văn theo đầu mũi nhẹ nhàng nhỏ xuống trên bộ xác khô đó...

Trong tình huống nguy cấp này, Sở Văn chợt cảm thấy ý thức của mình và bộ xác khô kia đã tạo ra một mối liên hệ nào đó.

Cảm giác này cực kỳ vi diệu, thậm chí không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, huyền ảo khó tả, giống như sự cảm ứng giữa cặp song sinh, hoặc sự ăn ý mà hai người sống cùng nhau lâu ngày có được. "Không bài xích mình, mà ngược lại còn chủ động thiết lập liên hệ

với mình sao?" Sở Văn vừa nghĩ đến, cảm thấy giữa trán, ở vị trí ấn đường, dường như có thứ gì đó đang muốn chui vào. "Ách a a a!!" Sở Văn mặt đầy máu, trong lòng lập tức hiểu ra, đó là huyết mạch hung thú thứ ba của xác ướp hung thú khổng lồ!!

Hắn cố nén cơn đau dữ dội, gầm lên: "Mày!

Mày!

Mặc kệ mày đã ở đây bao lâu!" Mỗi lần hét một câu, hắn lại đấm mạnh một quyền xuống Côn Luân Thai. "Hiện tại!" Trên trán hắn, cùng với cơn đau dữ dội, từ từ xuất hiện một phù hiệu kỳ lạ ẩn hiện. "Tao!" Phù hiệu đó sau khi xuất hiện ở ấn đường của Sở Văn, bắt đầu nhanh chóng biến hóa thành một loại hình xăm hung thú. "Đưa mày đi khỏi đây!!!" Cùng với bốn chữ cuối cùng được hét ra!

Hình xăm hung thú trên trán Sở Văn trong nháy mắt trở nên hoàn chỉnh.

Sức mạnh đang dồi dào khắp cơ thể hắn như nước vỡ đập, bị hình xăm hung thú ở ấn đường hấp thu!

Luồng sức mạnh gần như muốn làm Sở Văn nổ tung, sau khi tìm được một lỗ thông hơi, đường vân ở ấn đường của hắn càng trở nên rõ ràng.

Sở Văn cũng cảm thấy vô cùng thoải mái, trong đời chưa bao giờ có một khoảnh khắc nào nhẹ nhõm đến thế! "Huyết mạch hung thú thứ ba, hiện tại đã kích hoạt rồi sao...

Chương 345

vậy mà lại trực tiếp chủ động dung hợp với mình bằng ý thức..." Sở Văn ho ra một ngụm máu.

Sau đó, Tử Ngọc Đao vốn đang Tinh thông Thôn phệ Côn Luân Thai dường như biết tiếp theo sẽ không căng chết Sở Văn được nữa, giống như một xoáy nước sức mạnh, điên cuồng tăng tốc độ Tinh thông Thôn phệ!

Côn Luân Thai trong vài phút ngắn ngủi sau đó, đã biến thành một cái vỏ khô quắt.

Sở Văn rút Tử Ngọc Đao ra khỏi cái vỏ rỗng.

Yêu thai cũng theo đó nứt ra, Sở Văn cũng có thể nhìn thấy toàn bộ xác ướp hung thú.

Hắn không thể nhìn thấy đường vân hình xăm hung thú trên trán mình, nên chỉ có thể thông qua việc quan sát thi thể để phán đoán đó là loại hung thú gì.

Thân rắn khổng lồ, tổng cộng chín cái đầu lâu.

Mỗi cái đầu lâu đều nhe răng nanh sắc bén, mặt mũi tựa đầu rắn, nhưng lại hơi khác đầu rắn một chút. "Rắn chín đầu?" Sở Văn ngay lập tức thậm chí còn nghi ngờ mình bị cổng Thanh Đồng đưa sang thế giới Marvel!

Sau đó hắn lắc lắc đầu, bắt đầu suy nghĩ: trong truyện, hoặc trong thần thoại có loài hung thú chín đầu nào...

Sở Văn nhanh chóng lục lọi ký ức của mình.

Chẳng lẽ...

Cửu Phượng?

Trong Sơn Hải Kinh có ghi chép rằng ở Đại Hoang, có một ngọn núi tên là Bắc Cực Quỹ.

Nước biển đổ về phía Bắc.

Có một vị thần chín đầu, mặt người thân chim, gọi là Cửu Phượng.

Không đúng, nếu là Cửu Phượng, vậy chắc chắn phải có lông vũ và đầu chim, nhưng đây thì không. "Chín đầu, thân rắn chín đầu..." Sở Văn đưa tay nhẹ nhàng chạm vào xác ướp khổng lồ: "Hung thú Quỷ Xa toàn thân đều màu đỏ, trông rất áp bức, chắc chắn cũng không phải..." Vậy thì chỉ còn lại loại hung thú cuối cùng.

Sở Văn cũng hơi không dám tin: "Chẳng lẽ là Cửu Anh?

Trong truyền thuyết, nó trời sinh chín đầu chín mạng, thiện về điều khiển thủy hỏa, tiếng kêu như trẻ sơ sinh khóc, nên được gọi là thượng cổ hung thú Cửu Anh!" Cửu Anh thân rắn chín đầu, mỗi cái đầu là một mạng.

Lại vì là dị thú trời đất, nên thân thể cường hãn dị thường.

Hầu như có thể coi là thân bất tử.

Chỉ cần chín cái đầu không bị tiêu diệt hoàn toàn trong nháy mắt, thì nó gần như không thể chết.

Đột nhiên, Sở Văn chửi thầm một tiếng.

Thật ngu ngốc.

Đã có được huyết mạch hung thú mới, vậy hà tất cứ phải nhìn hình xăm trên trán chứ?

Trên nhẫn Tứ Hung Đấu Thú Văn Long chẳng phải có hai đầu thú mơ hồ không rõ đó sao, nhìn vào đó là biết!

Hắn vội vàng giơ tay phải lên, quả nhiên thấy trên nhẫn hiện tại có thêm một con cự mãng chín đầu, cuộn quanh vòng nhẫn, hung thần ác sát!

Quả nhiên là hung thú Cửu Anh!

Sở Văn ngây người suy nghĩ: "Tuy rằng chắc chắn không khoa trương như trong thần thoại, nhưng cự xà chín đầu chắc chắn cũng cực kỳ hiếm thấy.

Cho nên nó cũng giống mình, bị đày vào Côn Luân Thai.

Mặc kệ có bao nhiêu mạng, đều bị Côn Luân Thai hút khô ư..." Nghĩ vậy, Sở Văn chợt cảm thấy Uông Tàng Hải tuy lợi hại, nhưng chẳng qua cũng chỉ là lợi dụng cái gọi là "linh huyệt trời sinh" của Côn Luân Thai để xây dựng mộ địa mà thôi.

Nhưng khi thực sự hiểu về Côn Luân Thai, Sở Văn dường như cảm nhận được một chút mùi âm mưu.

Cái yêu thai đó, bây giờ nhìn lại, sao lại giống một nhà tù trời sinh đất dưỡng hơn chứ?

Sở Văn biết bí mật cuối cùng của cổng Thanh Đồng chắc chắn sẽ liên quan đến Tây Vương Mẫu trong nguyên tác.

Vì vậy hắn không khỏi liên tưởng, liệu người đầu tiên phát hiện ra Côn Luân Thai có phải là Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết không?

Phát hiện ra Côn Luân Thai, sau đó giam cầm Cửu Anh bất tử ở trong đó, vĩnh sinh vĩnh thế ngay cả linh hồn cũng không thể thoát ly.

Một lát sau, Sở Văn lắc đầu.

Chương 346

Hắn không giống Tây Vương Mẫu làm ra những thứ như vậy.

Cũng như trước khi gặp hung thú thứ ba, hắn cũng không giống hình dạng của Cửu Anh. "Hình xăm Thao Thiết ban cho mình năng lực Tinh thông Thôn phệ, hình xăm Chúc Long ban cho mình thị lực trong bóng tối, vậy Cửu Anh lẽ nào ban cho mình năng lực bất tử?" Sở Văn không khỏi cảm thấy buồn cười.

Một bộ xác ướp hung thú đã chết, chắc không thể ban cho năng lực bất tử đâu nhỉ.

Muốn thí nghiệm, chẳng lẽ lại lấy Tử Ngọc Đao cắt cổ xem có sống lại không?

Chắc là không thể.

Nếu thật sự có chín mạng, thì cũng hơi quá đáng một chút.

Nhưng nếu không phải chín mạng, vậy Cửu Anh sẽ ban cho năng lực gì?

Theo mô tả trong thần thoại, Cửu Anh là hung thú khi trời đất mới khai mở, thân thể cường hãn dị thường.

Bất kể chịu tổn thương gì, chỉ cần không bị nghiền nát hoàn toàn, thì có thể liên tục hồi phục.

Sở Văn chợt nghĩ: "Có phải là cường hóa cơ thể?

Có tăng tốc độ hồi phục không?

Trước đây hấp thu Nhân Thai Nhục Liên, và loại Côn Luân Thai này có chút tương tự, dù sao cũng đều là nhục thai trời sinh, biết đâu có khả năng!" Hắn lập tức vươn nắm đấm, dùng hết toàn lực đấm

mạnh một quyền xuống lớp băng nơi Côn Luân Thai đang ở!

Vài tiếng "ca sát ca sát".

Trên lớp băng dưới chân, từ chỗ hắn đấm xuống bắt đầu xuất hiện những vết nứt lan rộng, thẳng tắp nứt ra xa... "Sức mạnh..." Sở Văn trợn mắt há hốc mồm.

Lớp băng hắn đang ở và lớp băng nơi Bàn Tử đang ở dày gần như tương đương.

Vậy mà một quyền của hắn, lại có thể đấm nứt cả một mảng băng lớn sao?? "Không không không..." Ngay sau đó Sở Văn ý thức được điều đó là không thể!

Sức mạnh vừa rồi tuy lớn, nhưng cũng chỉ tương đương mười quyền.

Chắc là do huyết mạch Cửu Anh tăng cường sức mạnh, còn về việc mặt băng dễ nứt ra… Sở Văn chợt nhớ đến câu chuyện về Côn Luân Thai của Bàn Tử, theo đó, ngọn núi ở đó bị Côn Luân Thai hút cạn linh khí dẫn đến lở tuyết và sụp đổ.

So với việc lớp băng dưới chân bị Côn Luân Thai hút năng lượng nhiều năm như vậy, bản thân nó có lẽ đã đến bờ vực sụp đổ rồi.

Sở Văn hiểu ra, lập tức không còn cử động lung tung nữa.

Hắn dùng thanh Tử Ngọc Đao, nhẹ nhàng rạch một vết thương trên mu bàn tay mình.

Quả nhiên!

Gần như trong vòng hai hơi thở, vết thương đó đã được phục hồi ngay lập tức, không để lại chút dấu vết nào.

“Tốc độ hồi phục cũng tăng lên!

Bông sen thịt người ở mộ Đại Vu Sư Minh Quý Châu thực ra đã

đặt nền móng cho hung thú thứ ba là Cửu Anh.

Giống như khả năng nhìn đêm mà tôi có được sau khi nuốt Kim Giáp Cự Mãng ở mộ dưới biển, thực ra là do Cây Đồng Xanh đặt nền móng cho Cửu Âm!" Trong khoảnh khắc đó, Sở Văn đã vô cùng chắc chắn trong lòng.

Sau khi kích hoạt huyết mạch hung thú thứ ba, tất cả các chức năng cơ thể của hắn đều được nâng cao toàn diện, không luận sức chịu đựng, sức mạnh hay độ linh hoạt đều tăng lên gần như gấp mười lần!

Đương nhiên, "gấp mười lần" ở đây không phải là tuyệt đối, không phải Sở Văn trước đây có thể nhảy cao một mét, bây giờ có thể nhảy cao mười mét.

Đó là một khái niệm tương đối.

Ví dụ, giả sử Sở Văn trước đây cần mười quyền mới có thể đánh chết một con xác ướp, nhưng bây giờ có thể sau một quyền, xác ướp chưa chắc đã chết, nhưng nhất định sẽ bị Sở Văn đánh bay.

Đại khái là ý đó!

Sở Văn thu Tử Ngọc Đao vào chiếc nhẫn, ngẩng đầu nhìn mấy người đang ngây người nhìn chằm chằm trên mặt băng như mấy thằng ngốc.

Họ chỉ thấy Sở Văn đang bám trên cái bóng khổng lồ của Côn Luân Thai, nhưng lại hoàn toàn không biết rằng từ khi Sở Văn xuất hiện ở đây, hắn đã trải qua hai lần cận kề sinh tử.

Một lần suýt bị hút thành người khô!

Lần khác suýt chút nữa thì bạo thể mà chết!

Chương 347

Thực tế là vậy đấy.

Đôi khi người ta vĩnh viễn chỉ nhìn thấy sự dễ dàng và thảnh thơi của mình, nhưng lại không thấy được bao nhiêu đau khổ và nỗ lực mà người khác đã trải qua cho sự việc đó.

Sở Văn hoạt động cổ sang trái phải.

Giờ đây, hắn chỉ cảm thấy cơ thể vô cùng nhẹ nhõm, chưa bao giờ có một khoảnh khắc nào cảm thấy thoải mái nhẹ nhàng đến vậy.

"Bốn nhiệm vụ mà Hệ thống giao cho tôi, đột nhiên tất cả đều hoàn thành.

Tiếp theo không phải là có cách rời đi rồi sao?" Sở Văn quay đầu đánh giá xung quanh.

Trước đó hắn vẫn luôn đấu sống đấu chết với Côn Luân Thai, giờ đây Sở Văn mới có thời gian nhìn ngắm môi trường xung quanh.

Dưới chân và trên đầu Sở Văn đều là những lớp băng dày gần mười mấy mét.

Giữa các lớp băng này đều có khe hở, từng lớp từng lớp một, giống như địa ngục, mỗi lớp băng và giữa các lớp băng đều có một không gian rộng lớn.

Chắc là hình thành tự nhiên.

Dưới chân sâu không thấy đáy, cũng không biết Băng Uyên này sâu đến mức nào.

Sở Văn hiện tại không vội vàng cử động lung tung, bởi vì mặt băng của Côn Luân Thai vừa rồi đã bị một quyền kia đập nứt ra.

Hắn không biết mức độ vỡ vụn bên trong, nên Sở Văn cũng sợ lỡ như nó vỡ tan thì phải làm sao.

Sở Văn cẩn thận nhảy xuống từ Côn Luân Thai khô héo, thử đặt thi thể hung thú Cửu Anh vào Tứ Hung Đấu Thú Văn Long Giới.

Kết quả là thi thể hung thú quá lớn, hoàn toàn không thể thu vào.

Vì vậy Sở Văn lại lấy Tử Ngọc Đao ra, muốn chặt hết những chiếc răng già trên chín cái đầu của Cửu Anh.

Khi làm những việc này, hắn thầm nói trong lòng với hình xăm Cửu Anh trên trán: "Để ở đây cũng lãng phí, lấy mấy chiếc răng này, cũng coi như có một vật kỷ niệm, đừng để bụng nhé!" Ngay sau đó, hắn cảm thấy trên trán ấm áp một chút, cũng không có cảm giác bài xích.

Sở Văn cũng vui vẻ bắt đầu hành động.

Thi thể hung thú tuy đã khô héo, không thể nhìn ra được lúc còn sống nó uy thế đến mức nào, nhưng mỗi chiếc răng già dài bằng cả cánh tay người trưởng thành, hình dáng tổng thể đẹp đẽ, so với ngà voi tinh xảo quý giá nhất lại càng có sát khí hơn.

Sở Văn vừa chặt xong hai chiếc răng già và cất vào nhẫn, ngay sau đó cảm thấy mặt băng dưới chân đột nhiên chìm xuống!

"Chết tiệt!

Toang rồi!" Sở Văn lập tức đứng thẳng dậy, nhìn quanh bốn phía xem có chỗ nào để ẩn nấp không, nhưng xung quanh đều là mặt băng, căn bản không có chỗ nào để trốn!

Tiếng vỡ vụn lách cách truyền đến từ bốn phương tám hướng, Sở Văn biết, không ổn rồi, việc một khối băng tầng sụp đổ chỉ còn là vấn đề thời gian.

“Mình có nên trèo lên, hội hợp với Bàn Tử không?” Sở Văn ngẩng đầu, thấy Bàn Tử trên đỉnh đầu dường như cũng đã phát hiện ra cảnh tượng của mình, bắt đầu hoảng loạn rồi!

Khoan đã!

Không chỉ mặt băng mà tôi đang đứng sụp đổ!

Sở Văn ngẩng đầu nhìn về phía Bàn Tử, ngay lập tức nghĩ rằng việc mặt băng của mình xuất hiện vết nứt như thế này, Bàn Tử ở xa như vậy chắc chắn không thể nhìn thấy.

Việc hắn hoảng loạn ở phía trên chỉ có thể chứng minh một điều!

Đó là theo đà Côn Luân Thai đã bị nuốt chửng hết tất cả sức mạnh, tiếp theo toàn bộ khung băng e rằng cũng sẽ sụp đổ!

Vừa nghĩ đến đây, Sở Văn còn chưa kịp nhìn xem mặt băng dưới chân mình có nứt ra hay không, thì cái bóng đen khổng lồ của Vân Thiên Cung trên đỉnh đầu đã bắt đầu nghiêng dần, phát ra một thứ âm thanh gào thét độc đáo của kiến trúc trước khi đổ sụp.

Trên khối băng của Bàn Tử có Vân Thiên Cung sừng sững tám trăm năm, vì vậy việc nó sụp đổ sẽ nhanh hơn mặt băng này một chút.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một vết nứt đen khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu Sở Văn, ngay sau đó Vân Thiên Cung nghiêng một góc rồi chậm rãi đổ sập xuống!

Sở Văn lo lắng ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, và Thuận Tử bị những mảnh vỡ ném cho gà bay chó nhảy.

Có lẽ từ này miêu tả không mấy phù hợp, nhưng vào thời khắc mấu chốt, trong đầu Sở Văn cũng không có từ ngữ nào khác có thể khái quát được sự hỗn loạn đó.

Vết nứt khổng lồ kia dần dần lớn hơn, sau đó từ từ chìm xuống.

Vì vấn đề góc độ, khiến Sở Văn thậm chí có cảm giác như trời đang sập xuống.

May mắn thay, cách mặt băng nứt ra không phải là hoàn toàn vỡ vụn, mà là đứt gãy từ giữa, sau khi mặt băng đứt gãy, hai bên lập tức tạo thành một góc nghiêng.

Chương 348

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tuy hoảng loạn, nhưng cũng không hề ngần ngại, vội vàng dùng quần áo lót xuống dưới thân, theo cách này, dựa vào lực ma sát của quần áo, họ có thể hơi làm chậm tốc độ rơi, trượt xuống từ sườn dốc nghiêng!

Ầm một tiếng!!

Sở Văn vội vàng nhảy ra khỏi gần Côn Luân Thai.

Lớp băng mà Bàn Tử đang đứng đã sập xuống trên lớp của Sở Văn!

Sau đó, một lượng lớn tàn tích Thiên Cung lăn xuống từ một bên, Sở Văn nhờ thân thủ nhanh nhẹn mà lần lượt né tránh.

Còn Bàn Tử ở phía bên kia thì la làng la xóm, trượt xuống từ sườn dốc cao, lăn tròn thành một cục!

"Sở gia!!

Cuối cùng cậu đã làm cái quái gì vậy!!

Tại sao lớp băng trên không sập, mà lớp băng của tôi lại sập xuống trước!" Bàn Tử vừa trượt xuống vừa la lớn.

Lần này không còn mười mấy mét mặt băng ngăn cách, Bàn Tử cuối cùng cũng có thể nói chuyện với Sở Văn rồi.

Gần hai tiếng đồng hồ, hắn suýt nữa thì nghẹn chết!

"Lớp đó có Vân Thiên Cung, trước đây sức mạnh vẫn luôn duy trì một sự cân bằng vi diệu, nhưng nó nặng quá, nên lớp đó sập trước, có vấn đề gì đâu!" Sở Văn né tránh một khối trụ đỏ sập ầm ầm từ bên phải xuống.

Bàn Tử cuối cùng cũng an toàn đáp xuống mặt băng mà Sở Văn đang đứng.

"Trời ạ!

Vừa nãy khi vết nứt xuất hiện, Bàn gia tôi cứ ngỡ mình chết rồi chứ....." Bàn Tử vừa đáp xuống, lập tức cùng những người khác hội hợp về phía Sở Văn!

Sau đó, mặt băng mà Sở Văn đang đứng cũng phát ra một trận tiếng động lớn lách cách.

"....." Bàn Tử lập tức ngẩng đầu!

Sở Văn dang tay nói: "Nhìn xem, tôi nói đúng không, tôi ở lớp này yên ổn thế mà nó cũng muốn sập!

Vậy nên vấn đề nằm ở cậu đấy!" Bàn Tử giận dữ nói: "Đậu má....." Lời còn chưa dứt, A Ninh vốn đang ở bên cạnh liền chạy thẳng về phía Sở Văn, mạnh mẽ lao vào lòng hắn.

"Ôi mẹ ơi....." Bàn Tử còn chưa kịp nói hết câu chửi thề, đã bị ăn một ngụm cơm chó.

Sở Văn sững người, sau đó ôm chặt lấy cơ thể mềm mại trong lòng, nhẹ giọng nói: "Giờ không phải lúc tình trường đâu, chúng ta mau....." Đang nói dở, "choang choang" hai tiếng, lớp băng dưới chân cũng bắt đầu nghiêng dần.

Hạo Thiên Chân hét về phía Sở Văn: "Sở gia, nếu lát nữa chúng ta còn sống, cậu phải giải thích rõ ràng ngọn nguồn mọi chuyện cho tôi đấy!" Rầm một tiếng, Sở Văn ôm chặt A Ninh trong lòng, tay kia xuất hiện Tử Ngọc Đao, lập tức cắm vào khe nứt của mặt băng, mấy người lại bắt đầu một vòng trượt băng!

Thực ra điều nguy hiểm nhất không phải là quá trình trượt xuống, mà là xung quanh đều là tàn tích Thiên Cung.

Những tàn tích này cùng với mọi người rơi xuống, trừ Sở Văn ra, bất kỳ ai nếu bị đập trúng hoặc bị nghiền nát, đều sẽ bỏ mạng!

"Chỉ mong lớp băng bên dưới có thể ổn định một chút!

Đừng có trượt xuống nữa!" Gió vù vù bên tai Sở Văn, hắn liên tục né tránh những mảnh vụn kiến trúc.

Ngay khi hắn vừa né tránh một cây xà ngang dài khoảng bảy tám mét, không biết từ đâu ra, thì cảm thấy trên đỉnh đầu dường như có một vật tròn tròn lăn xuống.

Khi vật đó lăn, lại có tiếng kim loại rơi lạch cạch trên mặt băng.

Trong cơn nguy cấp, Sở Văn ngẩng đầu nhìn một cái, lập tức tinh thần sảng khoái!

Không biết từ đâu ra một chiếc đỉnh đồng, giờ đây trên đỉnh đầu mọi người, không chỉ có một lượng lớn đồ đồng lăn xuống, mà còn vô số kim ngân ngọc khí lớn nhỏ.

Chúng đang "đinh đinh đương đương" lăn xuống từ nơi tối tăm phía trên!

"Vân Thiên Cung mình chưa tìm được kho báu, giờ bị mặt băng chấn động sập xuống, đồ minh khí bên trong đều lăn theo sườn dốc xuống đây sao?" Sở Văn trong lòng suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ra ngọn nguồn!

Vừa trượt xuống vừa hét lớn: "Bàn Tử, Thiên Chân!!

Cố gắng trượt xuống!

Trượt xuống đi, mẹ nó chứ, các cậu sẽ hiểu thế nào là trời ban phú quý!

Hahaha!" Đối với Sở Văn mà nói, dường như vận may một khi đã mở ra thì không thể ngăn lại được nữa.

Ban đầu hắn còn cảm khái rằng sau khi ra khỏi Côn Luân Thai, mình phải dẫn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đi tìm lại kho báu một lần nữa, vì nghĩ rằng gần kho báu sẽ có hung thú thứ ba canh giữ.

Ai ngờ hung thú thứ ba lại ở ngay trong Côn Luân Thai, khiến Sở Văn không tốn công mà có được món hời.

Chương 349

Thanh Đồng Môn cứ nghĩ là nhốt Sở Văn vào Côn Luân Thai thì có thể giết chết hắn, ai ngờ ngược lại còn tạo cơ hội cho Sở Văn, tăng cường thực lực của hắn.

Sau khi kích hoạt huyết mạch hung thú thứ ba, Sở Văn đã nghĩ trong đầu một lượt, có nên mạo hiểm đi tìm lại những món minh khí mà Đông Hạ Quốc đã cướp đoạt năm xưa hay không.

Nhưng theo đà sụp đổ diện rộng của mặt băng, những món minh khí này dường như đã bị chôn vùi quá lâu, giờ đây từng món từng món một đều lăn ra ngoài.

Sở Văn không hề sai!

Những món minh khí này thật sự đã lăn ra ngoài!

Phía Bàn Tử hoàn toàn không được thảnh thơi dễ chịu như Sở Văn.

Hắn bám vào mặt băng nghiêng, rồi dùng hai tay bấu víu vào băng để trượt xuống.

Một khi từ xa thấy tàn tích Thiên Cung rơi xuống, hắn lập tức vừa lăn vừa bò né tránh.

Nghe thấy tiếng hét lớn vừa rồi của Sở Văn, đôi mắt vốn đã không to của hắn giờ càng híp lại.

Sau đó hắn không nhìn rõ những thứ lấp lánh "đinh leng quang lang" lăn xuống từ phía trên, nhưng cũng ý thức được đó chắc chắn là những thứ cực kỳ tốt!

"Bàn gia tôi mà chết ở đây sao?" Bàn Tử não đơn giản, trong lòng không giấu được bí mật, thứ duy nhất có thể khích lệ hắn trong mộ là

những món minh khí: "Mình chưa phát tài mà, mình không thể chết được!" Khoảng hai phút sau, sau một loạt tiếng động lớn, toàn bộ Băng Uyên lại một lần nữa chìm vào im lặng.

"Ai ui....." Bàn Tử một cước đá văng những mảnh băng đè lên chân rồi đứng dậy.

Xung quanh đen như mực, không nhìn rõ gì cả.

Cứ tùy tiện đi một bước, lại nghe thấy tiếng "đinh linh khuông lang" giòn tan.

Tim Bàn Tử lập tức đập thình thịch.

Trong kinh nghiệm sống của hắn, tiếng động này chỉ nghe thấy hai lần, và đây là lần thứ hai.

Lần đầu tiên là ở mộ Đại Vu Sư Quý Châu, tuy nhìn qua là một núi vàng khổng lồ, nhưng thực tế bên dưới kim ngân ngọc khí lại ẩn chứa bông sen thịt người.

Nếu nói là đồ bồi táng thì dù quy mô lớn, nhưng cũng chỉ tương đương với số đồ bồi táng trong mộ Hải Hôn Hầu nổi tiếng nhất trong nước lúc bấy giờ.

Nhưng giờ đây, mỗi bước đi, cảm giác dưới chân, âm thanh tuyệt vời.....

Bàn Tử không biết tại sao, rõ ràng chưa nhìn thấy gì, nhưng nước bọt lại cứ chảy ra từ mép.....

"Thiên Chân.....

Sở gia, Thuận Tử?

Ai có đèn pin không?" Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi.

"Thằng cha Bàn Tử này, mẹ nó chứ câu đầu tiên cũng không hỏi xem tôi sống chết thế nào." Giọng Hạo Thiên Chân truyền đến từ phía

sau bên phải, hắn mò mẫm trong lòng, sau đó lấy ra chiếc đèn pin cuối cùng mà A Ninh đã cầm trước đó.

Sau tiếng "cạch" bật sáng, trong bóng tối, Hạo Thiên Chân dường như đã nhìn thấy thứ không nên nhìn!

"Ngọa tào!" Hạo Thiên Chân vừa mới bật đèn pin, ngay lập tức lại tắt đi!

Bàn Tử sốt ruột hỏi: "Sao thế Thiên Chân, ngọa tào cái gì?

Có quỷ gì à?

Thấy cái gì?" Thì ra vị trí mà Hạo Thiên Chân vừa chiếu đèn pin trùng hợp là chỗ Sở Văn và A Ninh đang đứng.

A Ninh có Sở Văn bảo vệ, nên khi trượt xuống thoải mái hơn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhiều.

Vừa mới trượt xuống từ mặt băng, khi xung quanh tối đen như mực, A Ninh vốn định đứng dậy khỏi lòng Sở Văn.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cô lại bị Sở Văn đột ngột kéo vào lòng, ngay sau đó bị hắn bá đạo hôn mạnh!

Lý do Sở Văn làm vậy rất đơn giản.

Trước đó, khi hắn không thể cử động được chút nào trên Côn Luân Thai, hình ảnh A Ninh liên tục dùng búa băng gõ vào mặt băng để lại ấn tượng quá sâu sắc trong lòng hắn.

Sở Văn cũng không biết nên nói cô ngốc, hay nên cảm động.

Thế nên.....

A Ninh hơi giãy giụa một chút, kết quả phát hiện toàn thân trên dưới theo nụ hôn mạnh mẽ của Sở Văn mà mềm nhũn ra, không còn chút sức lực nào.

Thật trùng hợp, lúc đó Hạo Thiên Chân vừa hay bật đèn pin chiếu vào người cô và Sở Văn!

Chương 350

Khổ thân!

Hạo Thiên Chân tận mắt thấy Sở Văn đang nằm trên mặt băng, trong lòng ôm A Ninh, còn gì nữa, dưới chân cô và hắn toàn bộ đều là các loại minh khí đủ niên đại khác nhau.

Hai người họ lại ngang nhiên hẹn hò trên đống cổ vật vô giá này!

Đối mặt với cảnh tượng này, Hạo Thiên Chân có thể nhịn, nhưng Bàn Tử thì tuyệt đối không thể nhịn được!

"Nhanh lên bật đèn đi, để chúng ta xem dưới chân mình toàn là cái thứ quái quỷ gì mà hay ho thế!" Trong đời Bàn Tử chưa bao giờ gấp gáp như vậy.

"Khụ khụ, Sở gia, cái đó, tôi bật đèn pin đây nhé!" Hạo Thiên Chân vừa dứt lời, đã kịp cho Sở Văn khoảng hai giây để điều chỉnh, sau đó mới một lần nữa bật đèn pin lên.

Lúc đó Sở Văn đã buông A Ninh ra.

Hai người họ giả vờ như không có chuyện gì, đang dọn dẹp những mảnh băng vỡ trên người.

Sở Văn đưa tay che ánh sáng mạnh của đèn pin, nheo mắt nói: "Rồi, bật đèn pin thì bật đèn pin đi, hét to thế làm gì?" Hạo Thiên Chân lập tức dụi dụi mắt.

Nếu không phải vừa nãy hắn đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng đó một cách chắc chắn, chỉ dựa vào diễn xuất của Sở Văn bây giờ, e rằng hắn đã nghĩ mình bị ảo giác rồi.

"Không, không sao....." Hạo Thiên Chân chiếu đèn quanh bốn phía, phát hiện rằng cùng với việc lớp băng phía trên sụp đổ, một khe hở

trong hang đá không biết từ đâu đã lộ ra, dưới chân giờ không còn là mặt băng nữa, mà là một vùng đất bằng phẳng.

Trên các hang đá xung quanh đều chi chít các hang động núi lửa.

Nhiệt độ ở đây rõ ràng cao hơn một chút so với nơi họ vừa ở.

Sở Văn cảm nhận từng đợt sóng nhiệt truyền ra từ các hang động đó nói: "Những hang động núi lửa này sâu không thấy đáy, các hang nối liền nhau, thậm chí có cái còn thông thẳng lên mặt đất.

Chúng ta tìm một hang động để đi vào, rồi không chừng có thể trở về mặt đất." Nhìn địa hình xung quanh, Hạo Thiên Chân lập tức biết Sở Văn nói không sai.

Với một chút kiến thức địa lý, cái gọi là hang động núi lửa khác với hang động ở sâu trong Tần Lĩnh trước đây.

Hang động ở đó về cơ bản là hiện tượng địa hình và địa chất thủy văn được tạo ra do tác dụng ăn mòn của nước ngầm và nước mặt đối với đá cacbonat.

Những hang động đó được quốc tế gọi là hang động Karst, sự hình thành của loại hang động này có thể cần hơn ba mươi vạn năm.

Còn hang động núi lửa thì có thể hình thành chỉ trong mười mấy ngày, thậm chí vài ngày!

Bởi vì khi núi lửa phun trào, một lượng lớn khí nóng và dung nham sau khi nguội đi sẽ tạo thành các hang rỗng dưới lòng đất, những hang động này kiên cố hơn hang động Karst một chút.

Hạo Thiên Chân nói: "Hèn chi lớp băng phía trên tôi lại sụp đổ, thì ra lòng chảo núi lửa có dấu hiệu hoạt động núi lửa nhẹ, dẫn đến địa nhiệt tăng lên, sau đó mặt băng mà tôi đang đứng bị khí nóng xông vào, lớp băng dù có chắc chắn đến đâu cũng sẽ nứt ra do nguyên lý giãn nở vì nhiệt." Sở Văn nhìn Hạo Thiên Chân phân tích một cách nghiêm túc,

thầm nghĩ cũng có khả năng này!

Đương nhiên, việc Hạo Thiên Chân có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý như vậy cho việc sụp đổ của lớp băng lại đúng ý Sở Văn.

So với cách nói Côn Luân Thai đã hút hết linh khí trời đất xung quanh dẫn đến mặt băng sụp đổ, cách dùng từ của Hạo Thiên Chân rõ ràng khoa học hơn.

"Cũng đúng, lớp băng sụp đổ không phải vì bị tan chảy, mà ngược lại là do toàn bộ nó đột nhiên chịu nhiệt sau đó, bên trong lớp băng giãn nở nứt ra mà thành." Sở Văn lại bổ sung một câu.

Lúc đó Bàn Tử mở miệng: "Mẹ nó chứ, chúng ta có phải người có tiền không vậy?

Nhìn thấy dưới chân nhiều bảo bối như thế, độ chú ý lại đặt vào cái lớp băng vỡ vụn đã làm chúng ta rơi xuống, không phải đầu óc có vấn đề sao!" Sở Văn lén lút từ trong nhẫn lấy ra chiếc đèn pin cuối cùng giấu trong đó rồi ném cho Bàn Tử nói: "Bàn Tử nói có lý, nhanh lên, nhặt bảo bối đi, nhặt được bao nhiêu thì nhặt bấy nhiêu, chỉ cần có thể vác đi, tất cả đều lấy!" Bàn Tử cảm thấy lời Sở Văn nói trúng tim đen, cười ha hả nhận lấy đèn pin nói: "Sở gia, lời cậu nói nghe đúng quá!" Hạo Thiên Chân muốn hỏi Sở Văn về chuyện của chú Ba Ngô.

Bởi vì đó dù sao cũng là chú Ba của hắn.

Mặc dù chú Ba đã chết, rất đau buồn, nhưng thông qua sự hiểu biết về con người Sở Văn, hắn tin rằng sự thật của sự việc tuyệt đối sẽ không phải là kiểu trắng đen rạch ròi như Bàn Tử, hoặc Thuận Tử nghĩ.

Nhưng vừa định hỏi thì bị Bàn Tử chặn lại.

"Thuận Tử, Thiên Chân, Bàn gia nói thật nhé!

Chuyện của chú Ba Ngô, chúng ta cứ lấy bảo bối trước đã, sống sót ra ngoài rồi tính.

Không thể sống sót ra ngoài thì hỏi han cái gì cũng là nói phét!" Lời Bàn Tử vừa dứt, Thuận Tử lạnh lùng hừ một tiếng, không nói gì, Hạo Thiên Chân cũng kìm nén nghi vấn trong lòng.

Một nhóm người có ba lô thì mở ba lô ra, không có ba lô thì đành cởi quần áo gói thành hình ba lô.

Vào trong mộ để làm gì?

Dưới trời này, ai mà không vì tiền chứ?

A Ninh má hơi ửng hồng nhìn Sở Văn một cái, giờ đây trong đầu cô vẫn còn vương vấn nụ hôn vừa rồi.

Đây không phải lần đầu tiên cô và Sở Văn hôn nhau, lần đầu tiên là khi ở mộ dưới biển, Sở Văn và cô cũng có một lần, nhưng lần đó suýt chết.

Vì vậy, mối quan hệ giữa hai bên chỉ hơi mập mờ một chút, nhưng không có gì thực chất.

Chương 351

Nhưng vừa nãy thì khác!

Bất kể đối với Sở Văn, tất cả thiện cảm của Sở Văn đối với A Ninh gần như đã hóa thành hương vị của tình yêu, thể hiện qua nụ hôn ngắn ngủi mười mấy giây.

Sở Văn nở một nụ cười rạng rỡ với cô.

A Ninh cũng không phải loại phụ nữ lụy tình bình thường, cô cũng nhếch môi, cười một nụ cười phóng khoáng và tự tin.

“.....” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cùng dùng chiếc đèn pin mà Sở Văn vừa ném cho, vừa giẫm trên đống minh khí dưới chân, vừa theo Hạo Thiên Chân nhặt minh khí: “Đồ sứ màu mật đời Đường, tiếc là vỡ rồi, không đáng tiền nữa.....” “Đừng có toàn nhặt đồ gốm sứ chứ, trời ơi, cái này, cái ly sừng cá vẽ màu, là quốc bảo đấy!

Ly ngự dụng của Tùy Dương Đế Dương Quảng đời Tùy, sau đó bị thất lạc vào đời Nguyên, ai ngờ lại ở trong mộ Đông Hạ Hoàng đế!” Hạo Thiên Chân hết lần này đến lần khác kinh hô.

“Thiền đồng mạ vàng!!

Thiền đồng mạ vàng, cái này một cặp, trước đây trong buổi đấu giá ở Hương Cảng, một con thiền mạ vàng đời Thanh đã được đấu giá bốn triệu, còn con thiền đồng mạ vàng này, xem niên đại thì chắc cũng đời Tùy Đường, cái này không có giá cả cụ thể, chỉ xem người mua có biết hàng hay không thôi!” Bàn Tử giơ một con thiền nhỏ màu vàng có hoa văn nhỏ bằng ngón tay cái lên hét lớn.

Vì lăn từ nơi quá cao xuống, nên đồ gốm sứ đều bị vỡ nát.

Theo tình huống bình thường, những món minh khí vỡ nát này thật

sự có giá trị không nhỏ, nếu là bất cứ lúc nào khác, chắc chắn sẽ khiến người ta đau lòng muốn chết.

Nhưng trong tình hình hiện tại, không ai cảm thấy đau lòng.

Ngay cả đồ gốm sứ có giá trị hàng triệu trở lên, vỡ rồi thì vỡ thôi.

Dù sao thì đồ vật cũng quá nhiều.

Bàn Tử không có khả năng nhìn đêm, nên cảm nhận không rõ ràng như vậy, nhưng Sở Văn thì khác.

Trong mắt hắn, toàn bộ thung lũng băng nứt khổng lồ đều trải đầy các loại minh khí và mảnh vỡ gốm sứ. .....

Cảnh tượng này căn bản không thể tưởng tượng được.

Nếu bị các nhà khảo cổ học phát hiện, e rằng có thể dựa vào những mảnh gốm sứ này hoặc những đồng tiền vàng, đồ bạc khắp nơi mà suy ra vô số chi tiết lịch sử, tiếc là không thể ở lại đây.

Những nhà khảo cổ học thực sự có tinh thần nghiên cứu thì chỉ là số ít.

Đa số các "chuyên gia" chỉ tối đa lừa bịp những nông dân vô tri, sau đó phát vài chứng thư để tích lũy thành tích, hy vọng một ngày nào đó thành tích đủ rồi thì sẽ sớm thăng tiến.

Sở Văn mở chiếc nhẫn ra, thu hoạch lớn, chỉ cần là minh khí còn nguyên vẹn, thì tất cả đều được thu vào trong nhẫn.

Nói thật, hắn cũng không biết không gian bên trong chiếc nhẫn này rốt cuộc rộng bao nhiêu, trước đây không thu được thi thể hung thú cho thấy không gian trong nhẫn có giới hạn.

Vì vậy, ban đầu hắn chỉ chọn những món nhỏ để thu, nhưng thu đi thu lại, Sở Văn cũng không thèm quan tâm nữa.

"Này mấy đứa, cũng đừng quá vội vàng, đều mở to mắt ra mà nhìn

cho kỹ, đồ không đáng tiền thì đừng có nhét vào ba lô, tốn chỗ lắm.

Xung quanh toàn là hang động núi lửa, chúng ta ra ngoài rồi, sau này e rằng cũng không tìm lại được, nên đây là cơ hội duy nhất, tất cả đều nhanh nhẹn lên một chút!" Bàn Tử lúc này lại giống như một tay cai thầu, đứng trên một đống minh khí ra lệnh.

Ba lô của hắn đã đầy, giờ đang cởi quần áo ra, chuẩn bị gói thành hình bọc để tiếp tục đựng thêm một ít.

Thuận Tử là một người lính, cũng là người được chú Ba tìm đến.

Tuy trên đường quan hệ với Sở Văn không tệ, nhưng vì tiền thì đó là Thuận Tử.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử liếc nhìn nhau.

Cũng không biết cái thằng nhóc này miệng có kín hay không.

Vạn nhất mọi người vất vả nhét được bao nhiêu đồ tốt như vậy, kết quả ra ngoài bị bán đứng, thì đó là tội danh mất đầu.

Trừ khi Thuận Tử cũng lấy minh khí, nếu không thì.....

Con người là thế đấy, không có cái gọi là thiện lương hay không thiện lương.

Đe dọa đến vị trí của tôi, vậy thì tôi phải đánh trả nhiều hơn.

Nhưng Thuận Tử cũng thông minh, hắn cũng biết cơ hội cả đời vào được đây có lẽ chỉ có một lần, cộng thêm vừa nãy tận mắt thấy bóng đen bị Sở Văn giết chết, nên coi như Sở Văn đã báo thù giết cha cho hắn.

Vì Bàn Tử ở đó, hắn vẫn luôn không tiện cảm ơn Sở Văn.

Chuyện bán đứng Bàn Tử thì Thuận Tử không làm được, nên hiện tại điều duy nhất hắn có thể làm là cúi đầu tìm một số minh khí nguyên vẹn nhét vào lòng.

Như vậy cũng có thể chứng minh lập trường nhất quán với những người khác.

Chương 352

Khoảng hơn một tiếng sau, Bàn Tử với vẻ mặt tiếc nuối ôm chân ngồi trên một khối băng vỡ lớn: "Mẹ nó chứ, tham lam, lòng người thật sự tham lam, tôi khinh tôi quá.

Người ta Mạc Kim Hiệu Úy xuống mộ chỉ lấy một hai món đồ rồi đi, nhưng Bàn gia tôi lại muốn vác hết tất cả đi." Sở Văn lợi dụng bóng tối cũng không biết mình đã nhét bao nhiêu đồ tốt, dù sao thì hắn nhìn thấy cái gì đều thu hết.

Mãi cho đến khi không gian trong Tứ Đấu Thú Long Văn Giới đầy, hắn mới bắt đầu nhét lác đác vài món vào ba lô.

Bàn Tử lắc đầu nói: "Sở gia, không phải tôi, trong ba lô chắc còn nhét thêm được vài món nhỏ nữa, không tiếp tục nhặt thêm chút nữa sao?" Sở Văn lắc đầu, vẻ mặt trầm tư nói: "Bàn Tử, cậu phải biết, những món minh khí này thực ra đều là tai họa.

Sinh không mang theo, chết không mang đi, tiền bạc loại này, có bao nhiêu mới đủ chứ?" Hạo Thiên Chân gật đầu, mặc dù ba lô của hắn cũng đầy, nhưng vẫn giơ ngón cái về phía Sở Văn nói: "Bàn Tử, nhìn sự giác ngộ của Sở gia kìa, cả đời cậu cũng không đạt được cảnh giới đó đâu.

Tiền bạc loại này, phúc cũng là họa, trong ba lô cậu mà không để trống một chút chỗ, thì làm sao có lối thoát." "Ồ?

Có lối thoát sao?" Bàn Tử vừa nói vừa cố gắng chuyển ánh mắt đang tìm kiếm trên mặt đất sang Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân đeo ba lô ra sau lưng, trọng lượng đó trực tiếp đè vai hắn trĩu xuống: "Đương nhiên rồi!

Cái đó gọi là để lại đường lùi, trong nghề đạo mộ cũng gọi là có dư, mỗi lần để lại một ít trong ba lô, là để lần sau còn đựng được nhiều hơn, phải nói là một điềm lành." Sở Văn xua tay ngắt lời Hạo Thiên Chân, sau đó nói: "Rồi, Thiên Chân, với loại người như Bàn Tử thì không cần nói nhiều thế đâu, hắn không hiểu đâu.

Coi như tôi chịu thiệt một chút, đựng ít đi một ít vậy." Bàn Tử nhìn vẻ mặt điềm nhiên của Sở Văn, trong lòng cũng vô cùng bội phục.

Có thể trước mặt nhiều minh khí quý giá như vậy mà vẫn giữ được tâm thái điềm tĩnh đến thế, trong lòng hắn đối với tầm vóc và tấm lòng của Sở Văn lại càng được nâng lên vô số bậc.

Một lát sau, Sở Văn đứng dậy nói: "Cũng gần đủ rồi, chúng ta cũng không thể tiếp tục hao tổn ở đây nữa.

Trong những hang động núi lửa này, chúng ta chọn những cái có nhiệt độ cao để đi vào, nhiệt độ cao có nghĩa là đường thông thoáng." "Đi thôi." A Ninh tùy thân đeo một chiếc túi nhỏ, bên trong không đựng nhiều đồ, cô quyết định sau khi về sẽ giao tất cả những thứ này cho Khâu Đức Khảo.

Chuyến đi này ra ngoài, con nuôi Sử Hà của Khâu Đức Khảo đã chết, đội ngũ hơn ba mươi người đi cùng cũng bị tiêu diệt toàn bộ, chỉ còn lại một mình cô.

Cô cũng hơi không biết phải giải thích thế nào với Khâu Đức Khảo, và A Ninh cũng đã chán ghét cuộc sống như vậy rồi.

Nếu có thể, cô giả vờ vô tình liếc nhìn Sở Văn một cái, nếu có thể, không chừng cô có thể thoát khỏi những ràng buộc trước đây, và sống một cuộc sống khác tương đối nhẹ nhàng hơn.

Mấy người đã thu dọn xong đồ đạc, trong nhẫn của Sở Văn thực

ra có một ít lương khô.

Nhưng trong tình huống hiện tại, hắn cũng không thể quang minh chính đại lấy ra chia cho mọi người, làm vậy chắc chắn sẽ gây ra sự nghi ngờ cho những người khác.

Ngay cả Bàn Tử và Hạo Thiên Chân có quan hệ khá tốt, bao gồm cả A Ninh, cũng không thể để họ biết về chuyện chiếc nhẫn trữ vật.

Sở Văn sờ sờ Tứ Đấu Thú Văn Long Giới, ngẩng đầu đi đầu tìm một hang động núi lửa đang tỏa nhiệt rồi chui vào, những người khác bám sát phía sau hắn.

Họ chui trong hang động đã lâu.

Hạo Thiên Chân đói đến mức hoa mắt chóng mặt, từ khi vào Thiên Cung đến giờ, hắn gần như chỉ dựa vào nghị lực để chống chịu.

Hiện tại trên người lại mang vác quá nhiều đồ, cộng thêm đã lâu không ăn gì, nên thần sắc mọi người ít nhiều đều có chút đờ đẫn.

Sở Văn trong lòng rối rắm, liệu có nên chia thức ăn trong nhẫn cho mọi người ăn hay không, nhưng cuối cùng, hắn quyết định, trừ phi gặp phải ai đó sắp chết đói, nếu không thì thà để số lương khô này thối rữa trong nhẫn cũng không thể lấy ra.

Nói thật, thực ra thời gian mọi người tiến vào Thiên Cung cũng không quá lâu.

Nhiều nhất cũng chỉ hơn hai mươi tiếng, chút thời gian như vậy, đói một chút cũng không chết người.

“Sở gia, đường chúng ta đi có đúng không?

Tôi cảm thấy càng ngày càng nóng lên rồi!” Môi Bàn Tử đã khô nẻ trắng bệch, hốc mắt hắn cũng hơi thâm quầng, vì chưa được nghỉ ngơi tốt.

“Cảm thấy nóng chứng tỏ gần đây có kênh nước, hoặc có suối nước nóng, cũng có một khả năng khác là chúng ta đã đến gần hơn với lòng chảo núi lửa hoạt động trước đó.” Hạo Thiên Chân nói.

“Chắc không phải vậy.” Sở Văn lắc đầu: “Chất lượng không khí ở đây không tệ, nếu là do hoạt động núi lửa, thì trong không khí ít nhiều sẽ có một số mùi lạ, nhưng ở đây không có.

Đường chúng ta đi chắc là đúng rồi.” Sở Văn vươn tay từ trong ba lô của Bàn Tử lấy ra một chiếc chén rượu đồng, trên đường đi không ngừng gõ vào vách đá.

Thông qua cách này, cộng thêm thính giác của hắn để phán đoán xem hang động phía trước có thông thoáng hay không.

Thực ra mà nói, hễ phát hiện ra hang động núi lửa, thì tất cả các nhà thám hiểm hang động trên thế giới đều muốn thám hiểm.

Mức độ nguy hiểm của hang động là cực kỳ lớn, bên trong chằng chịt phức tạp, chỉ cần không cẩn thận, e rằng sẽ vĩnh viễn không tìm thấy lối vào để quay trở lại.

Nhưng Sở Văn thì khác.

Chỉ dựa vào một chiếc chén rượu đồng, trên đường đi hắn lắng nghe độ lớn nhỏ, rộng hẹp của hang động, cộng thêm khả năng cảm nhận nhiệt độ.

Mấy người đi bộ ròng rã mười tám tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng cảm nhận được một làn gió hơi lạnh.

Gió lạnh thổi vào mặt Bàn Tử, lập tức khiến hắn phấn khích: “Có gió!

Chương 353

Gần đây có lối ra!" Sở Văn nhẹ nhàng gõ vào vách đá nói: "Lối rẽ bên trái, chắc có thể thông ra mặt đất!" Giọng Sở Văn cũng có chút khàn khàn, vì mười mấy tiếng đồng hồ không uống nước không ăn gì, hắn cũng hơi không chịu nổi nữa rồi.

Cuối cùng, sau mười mấy phút, cuối hang động có một khe nứt nhỏ, từ khe nứt đó lọt ra một tia sáng yếu ớt.

Nhiệt độ ở đây cao, hóa ra lại có một suối nước nóng ngầm nhỏ.

Mọi người reo hò một trận, trước tiên để Hạo Thiên Chân xác định chất lượng nước không có vấn đề, sau đó Bàn Tử quỳ bên suối nước nóng, hai tay hứng nước uống ừng ực mấy ngụm lớn.

Sở Văn ném chiếc chén rượu đồng đang cầm trên tay xuống đất, gõ cả mười mấy tiếng đồng hồ, chiếc chén đã sớm biến dạng.

Hạo Thiên Chân ước tính rằng nếu chiếc chén rượu đồng còn nguyên vẹn, ra ngoài cũng có thể bán được một hai triệu.

Nhưng cũng tốt, coi như đã bỏ ra một hai triệu để mọi người sống sót đi ra khỏi mê cung hang động.

Tất cả đều nhờ phúc của Sở Văn.

Bàn Tử vì thấy tìm được lối ra, tâm trạng cũng rất tốt, hắn làm chủ, nói rằng sau khi tất cả minh khí trên người mọi người được bán đi, ít nhiều gì cũng phải chia cho Sở Văn năm phần trăm tiền hoa hồng.

Sở Văn liếc nhìn cái ba lô rách nhỏ không đựng được bao nhiêu đồ kia, thực sự có chút ngại.

Dù sao thì chỉ riêng đồ trong nhẫn của hắn đã nhiều hơn mười

mấy lần so với tất cả minh khí mà mọi người mang theo, nhưng lòng nhiệt tình khó chối từ, Sở Văn đành miễn cưỡng đồng ý.

Mọi người ở bên suối nước nóng rửa mặt qua loa một chút, lấy lại được một ít tinh thần.

Bàn Tử và Thuận Tử hai người bắt đầu thay phiên nhau dùng búa băng nạy khe nứt đá dẫn ra bên ngoài. .....

Lúc này, đỉnh núi Trường Bạch Sơn đang bị bao phủ bởi lớp sương mù dày đặc, không thấy ánh mặt trời.

Từng mảng tuyết hoa lớn bay lượn trên không trung, như tiên nữ rắc ngọc diệp, ngân hoa.

Những đỉnh núi cao chót vót quanh năm tuyết đọng, ẩn hiện.

Từng ngọn núi, từng khu rừng, đều được tuyết bao phủ, trong vẻ hùng vĩ hiện lên sự thanh tú, trong vẻ hiểm trở lại càng thêm siêu thoát.

Giữa một ngọn núi nào đó, đột nhiên một tảng đá cao hơn nửa người rơi xuống.

Sau đó, một thân ảnh mập mạp chật vật lăn ra từ khe hở do tảng đá rơi xuống.

Hắn hít sâu không khí mát lạnh xung quanh, toàn thân vì cái lạnh mà nổi da gà, nhưng lại há miệng cười ha hả.

Bàn Tử đưa tay hứng lấy những bông tuyết đang từ từ rơi xuống hét lớn: "Lão tử ra rồi, hahaha, mình về sẽ phát tài!" Rời khỏi Vân Thiên Cung.

Áo khoác ngoài của Bàn Tử vì dùng để bọc minh khí nên lạnh đến run rẩy, suốt đường đi môi hắn tím ngắt.

Nhưng hắn kiên quyết từ chối lời đề nghị của A Ninh, nói rằng

những minh khí này là liều mạng mới lấy về, không thể vứt đi.

Cuối cùng Hạo Thiên Chân không chịu nổi, cùng Sở Văn cởi quần áo bên trong ra cho Bàn Tử mặc mấy lớp, mới có thể đảm bảo hắn không bị lạnh cóng khi đi xuống dưới tuyết tuyến.

Thuận Tử nhìn tình hình xung quanh, vui vẻ nói: "Sở ca, trước đây tôi vẫn luôn lo lắng, giờ thì an tâm nhiều rồi.

Nơi chúng ta ra không phải địa giới bên Triều Tiên, như vậy đỡ phiền phức, không cần phải lén lút trốn khỏi Thiên Trì nữa." Sở Văn cũng thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn A Ninh: "Lần này cô định tìm cơ hội lén lút bỏ đi à?" A Ninh lắc đầu, lần đầu tiên thấy cô cười không hề có gánh nặng như vậy.

"Không, lần này tôi sẽ quang minh chính đại rời đi, không giống mấy người đâu.

Sau khi về tôi còn có một số chuyện hậu sự cần giải quyết." Bàn Tử nghe vậy cười ha hả: "Đúng, mỗi lần cô ra ngoài, người đi cùng đều bị tiêu diệt sạch.

Nếu tôi là ông chủ của cô, e rằng đã sa thải cô từ lâu rồi." A Ninh cũng cười nói: "Cũng mong là vậy, nhưng tôi cũng không có kỹ năng gì khác, lỡ bị sa thải thì tôi biết đi đâu đây?" Khi nói nửa sau câu nói, đôi mắt xinh đẹp của cô lại hướng về phía Sở Văn.

Mắt Hạo Thiên Chân đảo qua đảo lại giữa Sở Văn và A Ninh, cuối cùng quyết định giúp Sở Văn một tay: "Nhìn xem, lần này chúng ta kiếm được nhiều bảo bối như vậy, không được đâu, phải giúp Sở gia ở Phàn Gia Viên kiếm một chỗ, làm một bà chủ, mở một cửa hàng cao cấp, sang trọng hơn cái tiệm nhỏ xập xệ của Bàn Tử, cướp hết khách của hắn thì tốt biết mấy." Tuy là một câu nói đùa, nhưng mắt Sở Văn lại sáng lên khi nghe thấy.

“Có lý!

Nói đúng lắm, Thiên Chân, sau khi về tôi cũng không đi Hàng Châu nữa, trực tiếp đi Bắc Bình, định cư ở Phàn Gia Viên luôn.” Sở Văn nói: “Bàn Tử, giá mặt bằng cửa hàng ở Phàn Gia Viên bây giờ thế nào?” Bàn Tử suy nghĩ một chút: “Cũng tùy khu vực, nếu đi sâu vào trong ngõ hẻm thì giá không đắt, một cửa hàng trăm mét vuông, một tháng cũng khoảng ba vạn tệ.” Sở Văn gật đầu, cảm thấy không đắt.

Ở thế giới này lâu như vậy, hắn ít nhiều cũng cần một nơi để đặt chân.

Cũng không cần kinh doanh tốt đến mức nào, lượng khách đông đến mức nào, dù sao thì buôn bán đồ cổ, một năm mở hàng một lần, hai ba năm là đủ tiền thuê nhà rồi.

Hơn nữa, những món minh khí đạo mộ đều không mất vốn, bán một món, trừ tiền thuê nhà, thì chắc chắn là lời lớn.

Hiện tại hắn lại cất giữ một nhẫn đầy đồ thật, e rằng toàn bộ đồ thật trong Phàn Gia Viên cũng không nhiều bằng số đồ trong chiếc nhẫn này.

“Được thôi.” Sở Văn lập tức nói với Bàn Tử: “Vậy sau khi về, cậu giúp tôi hỏi thăm một chút, tốt nhất là tìm một cửa hàng có tầng hầm.

Chương 354

Sau này không có chuyện gì khác, tôi định thường trú ở Bắc Bình." Bàn Tử vỗ ngực cam đoan với Sở Văn: "Yên tâm, những nơi khác thì không nói, chứ ở Phàn Gia Viên mà muốn ở thì góa phụ thì tôi lo đủ." Sở Văn: "....." Mấy cái sở thích quái đản này.

Sau khi chui ra khỏi hang động núi lửa, họ cũng không lấp lại cửa hang, bởi vì không chừng ngày mai một trận tuyết lớn nữa, ngày kia thì chẳng thấy gì nữa rồi.

Nếu người khác phát hiện ra cửa hang này, cùng lắm cũng chỉ vào được vài trăm mét là phải rút ra.

Trừ khi quốc gia bỏ ra cái giá lớn để phát triển hang động đó, nếu không thì những minh khí bên trong sẽ mãi mãi là bí mật.

Bởi vì với khả năng của Sở Văn, nhiều nhất cũng chỉ có thể dẫn mọi người chui ra, còn muốn quay lại tìm những minh khí ở sâu trong Băng Uyên thì e rằng Sở Văn còn không có đến mười phần trăm nắm chắc.

Mọi người lại nhìn thấy ánh mặt trời, tinh thần phấn chấn, lại đói bụng đi bộ khoảng một ngày, cuối cùng cũng đến được làng Doanh Khẩu dưới chân Trường Bạch Sơn.

Thuận Tử lấy cớ có việc rồi một mình rời đi.

Trước khi đi, ánh mắt hắn nhìn Sở Văn có chút không đúng lắm, thực ra cũng khó trách.

Chú Ba giả kia có ơn tri ngộ với Thuận Tử, nhưng Sở Văn trên đường đi không nói gì khác, đã cứu Thuận Tử ít nhất cũng ba lần.

Nếu không có hắn, Thuận Tử bây giờ có lẽ đã sớm không biết đã

thành xác ướp, thành cái xác rỗng không rồi.

Vì vậy báo thù thì Thuận Tử không làm được, nhưng muốn trở lại mối quan hệ đánh đấm ồn ào như trước với Sở Văn thì cũng hơi không thể.

Thuận Tử có người quen ở làng Doanh Khẩu, đã mượn được một chiếc xe.

Mặc dù trên đường đi mọi người đều cần nghỉ ngơi, nhưng dù sao trên người lại đeo nhiều minh khí như vậy, thực sự không tiện lắm.

Mấy người trên xe tiện thể ăn chút gà quay bánh bao các loại, lái xe suốt đêm thẳng tiến đến Cát Lâm.

Sau Cát Lâm, Thuận Tử để lại thông tin liên lạc cho Bàn Tử, lại chạy ra ngoài mua mấy chiếc ba lô leo núi lớn hơn: "Anh ơi, mấy thứ này em cũng không có cách nào bán được, làm ơn mang về giúp em bán đi, tiền bạc bao nhiêu cũng được, lần này đã giúp em báo được thù lớn rồi, thực ra em rất hài lòng rồi." Bàn Tử nhìn Thuận Tử nói: "Đừng, chúng ta sòng phẳng nhé.

Sau khi mấy món minh khí này bán được, dù ít hay nhiều, tôi lấy một ít tiền hoa hồng thôi.

Tôi thấy cậu nhóc cũng không tệ, không chừng lần sau chúng ta đạo mộ có thể gọi cậu đi cùng." Thuận Tử liếc nhìn Sở Văn, đột nhiên "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, Hạo Thiên Chân đỡ không kịp.

Hắn đỏ mắt nói: "Sở ca, ân đức lớn của anh, Thuận Tử này cả đời cũng không báo đáp hết được, sau này nếu có việc gì, cứ mở miệng ra, tôi sẽ xông pha nước sôi lửa bỏng, không từ nan." Sở Văn vội vàng đỡ hắn dậy nói: "Thời đại nào rồi mà còn xông pha nước sôi lửa bỏng.

Nếu ngày thường cậu rảnh rỗi không có việc gì làm, đợi sau khi

cửa hàng của tôi mở cửa, có lẽ có thể làm một nhân viên, dù sao cũng sẽ không bạc đãi cậu." Thuận Tử cũng liên tục nói "được, được".

Một đám người ở trong phòng khách sạn ăn bữa há cảo thịt heo mua về, Thuận Tử ăn xong há cảo, cũng lái xe về làng của mình.

Tối hôm đó, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở chung một phòng, Sở Văn và A Ninh ở chung một phòng. .....

Sáng hôm sau, Hạo Thiên Chân đeo hai chiếc ba lô lớn sau lưng cùng Bàn Tử đứng cạnh nhau, hai người nheo mắt nháy mày nhìn Sở Văn đang đi xuống từ thang máy.

"Sở gia, vui vẻ không?" Bàn Tử cười đểu hỏi.

"Ừm." Sở Văn mặt lạnh tanh.

Thấy biểu cảm của Sở Văn, nụ cười trên mặt Bàn Tử cũng cứng lại: "Sao?.....Không thành công à?" Hạo Thiên Chân nói: "Có lẽ, lúc đó tôi ở trên lớp băng vỡ nát kia, đèn pin vừa chiếu, chỉ thấy trong đống kim ngân ngọc khí đó, Sở gia một tay....." Sở Văn mở miệng cắt ngang lời diễn giải của Hạo Thiên Chân nói: "Chuyện có thành công hay không có cần thiết phải nói cho mấy cậu biết không?

Hơn nữa, tôi thức trắng đêm, trên mặt phải có biểu cảm gì chứ?

Chẳng lẽ tôi phải ôm cô ấy mà đắc ý như khỉ con, mới phù hợp với dự đoán của mấy cậu sao?" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cười ha hả, nghe Sở Văn nói thức trắng đêm như vậy, mọi người cũng đều hiểu rõ trong lòng.

Ra khỏi cửa khách sạn, Bàn Tử đã thuê sẵn một chiếc Santana.

Chiếc xe khá bình thường, suốt đường đi về cũng không quá nổi bật.

Mọi người trên người đều mang đồ đồng, kim bạc, không thể đi

máy bay về, tàu hỏa cũng phải kiểm tra an ninh, ngoài việc lái xe về trên đường cao tốc, cũng không còn cách nào khác.

Ba người đặt tất cả ba lô vào cốp xe.

"Cái đó....." Bàn Tử dùng vai huých huých Sở Văn nói: "A Ninh không đi à?" "Cô ấy về có một số chuyện hậu sự cần giải quyết, bên ông chủ tôi luôn cảm thấy có chút vấn đề, dường như có liên quan đến một số chuyện khác, nhưng A Ninh lại không chủ động nói cho tôi, tôi cũng không hỏi nhiều.

Nếu không có gì bất ngờ, đây chắc là lần cuối cùng cô ấy trở về rồi." Sở Văn ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ nơi A Ninh đang ở trên lầu, cũng không biết cô ấy đang nghĩ gì.

Tối hôm qua, A Ninh và Sở Văn ở trong cùng một phòng, những gì nên xảy ra đều đã xảy ra.

Hai người họ cũng đã trò chuyện rất lâu.

Thì ra A Ninh từ rất sớm đã bắt đầu nghi ngờ thân phận thật sự của chú Ba, nhưng vẫn luôn không tìm thấy chứng cứ quan trọng.

Từ sau lần ra khỏi miếu Đại Vu Sư Quý Châu trước đó, chú Ba đã cùng A Ninh gặp mặt ông chủ Khâu Đức Khảo.

Chương 355

Hai người họ dường như quen biết nhau.

Trong mật thất họ đã nói chuyện suốt một đêm, A Ninh không có tư cách để nghe.

Sau đó Khâu Đức Khảo đã phái Sử Hà lên đường đến Trường Bạch Sơn theo kế hoạch.

Sở Văn nghe xong trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ, Khâu Đức Khảo và chú Ba đã làm giao dịch gì sao?

A Ninh nói với Sở Văn rằng, thực ra Khâu Đức Khảo vẫn luôn tìm kiếm một món đồ.

Món đồ đó dường như có liên quan đến thần thoại thượng cổ, cũng xuyên suốt lịch sử văn minh phương Đông, nhưng cụ thể là gì, ngay cả A Ninh cũng không rõ.

Sở Văn hỏi A Ninh về những dự định tiếp theo, người phụ nữ đó chỉ cười, nói Sở Văn cứ yên tâm đi mở cửa hàng là được.

Không chừng một ngày nào đó, cô ấy sẽ đột nhiên xuất hiện.

Lúc đó, cả cửa hàng đồ cổ sẽ là bà chủ của cô ấy.

Câu trả lời này khiến Sở Văn hơi ngỡ ngàng, nhưng hắn cũng không phải loại người sẽ bám riết A Ninh hỏi cho ra nhẽ.

Suốt cả một đêm, Sở Văn đều đang khám phá, A Ninh cũng nhiệt tình đáp lại, mãi cho đến khi Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hai người gọi điện thoại thúc giục, Sở Văn mới xuống lầu, vì vậy đương nhiên sẽ không có sắc mặt tốt. .....

Từ Cát Lâm lái xe đến Bắc Kinh, nếu không nghỉ ngơi thì đại khái

cần khoảng mười lăm tiếng đồng hồ.

Suốt đường đi, Sở Văn cũng đã kể lại chuyện của mình và chú Ba giả cho Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nghe một lượt.

Hạo Thiên Chân khi nghe nói chú Ba giả lại là Uông Tàng Hải, liền liên tục lắc đầu nói không thể nào.

Sở Văn thì nói: "Nói là Uông Tàng Hải, thực ra cũng không hoàn toàn đúng, càng giống như Giải Liên Hoàn và Uông Tàng Hải hợp thể.

Bởi vì Uông Tàng Hải chỉ thực sự nhập một phần ký ức vào trong cơ thể Giải Liên Hoàn thôi." "Vậy cái bóng đen Shaman đó là ai?" Hạo Thiên Chân truy vấn.

Sở Văn nói: "Tôi cảm thấy đó có thể là một tồn tại ký ức khác mà Uông Tàng Hải để lại, và cũng là lý do chú Ba giả sẽ ở cùng với bóng đen đó, để hộ tống thi thể nữ triều Minh trong quan tài sắt u linh tiến vào Thanh Đồng Môn." Bàn Tử vừa lái vô lăng lên đường cao tốc, vừa hỏi: "Cái thi thể nữ triều Minh đó có phải là bản thân Uông Tàng Hải không?

Hắn đã xây mộ cho Vạn Nô Vương, vì vậy cũng xây một quan tài u linh, chờ đợi sau này ký ức đã phân tách quay trở lại Thiên Cung, rồi đưa thi thể vào Thanh Đồng Môn, sau đó hồi sinh sao?" Sở Văn cũng không chắc chắn nói: "Theo lý mà nói, khả năng thi thể nữ triều Minh kia là Uông Tàng Hải không lớn.

Nếu Uông Tàng Hải là nữ, thì chú Ba giả có ký ức chắc chắn cũng sẽ vô ý để lộ ra một số đặc điểm nữ tính." "Cũng không có mà, chú Ba trông rất đàn ông." Bàn Tử lắc đầu nói.

"Vậy nên theo suy đoán của tôi, có lẽ thi thể nữ triều Minh kia là người yêu của Uông Tàng Hải thì sao?" Sở Văn nói.

Bàn Tử kinh ngạc thốt lên: "Hơ, vậy là sao, hóa ra Uông Tàng Hải

tám trăm năm trước lại có một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm đến thế, dẫn đến việc không tiếc mọi giá cũng muốn người yêu hồi sinh sao?

Có đến mức khoa trương như vậy không?" Sở Văn lắc đầu nói: "Cái đó thì tôi không biết được, lịch sử là như vậy đó.

Tôi chỉ có thể thông qua từng manh mối không ngừng tiếp cận sự thật lịch sử, nhưng lịch sử vẫn là lịch sử, tôi chỉ có thể tiếp cận vô hạn, nhưng vĩnh viễn không thể biết được hình dáng thật sự của nó, đó cũng là điểm mê hoặc của khảo cổ học." Hạo Thiên Chân nhìn Sở Văn, tâm trạng vô cùng phức tạp, lại xác nhận với Sở Văn một lần nữa: "Vậy là khi cậu giết chú Ba, hắn đã bị cái bóng đen kia phụ thể rồi sao?" Sở Văn gật đầu.

Hắn có thể hiểu được tâm trạng của Hạo Thiên Chân lúc này.

Dù sao chú Ba cũng đã ở bên hắn nhiều năm như vậy, bất kể thật giả, ở một mức độ nào đó, đều là người thân của Hạo Thiên Chân.

"Trước khi tôi giết hắn, hắn đã chắc chắn phải chết rồi." Sở Văn hoàn toàn không nói dối, thành thật nói: "Hắn bị cái bóng đen kia phụ thể, khắp các mạch máu trên cơ thể đều là thi khí màu đen, triệu chứng giống hệt triệu chứng của cha Thuận Tử năm xưa.

Cho nên..... xin lỗi." Môi Hạo Thiên Chân mấp máy, nhưng câu "không sao" lại không thốt ra được.

Hắn từ từ tựa đầu vào cửa sổ xe, nhìn cảnh vật bên ngoài không ngừng lướt qua, vành mắt hơi đỏ.

Nếu nói trong lòng không có bất kỳ giới hạn nào với Sở Văn thì là điều không thể, nhưng cái chết của chú Ba có thật sự có thể đổ lỗi cho Sở Văn không?

Điều đó cũng không đúng.

Vì vậy, trạng thái của Hạo Thiên Chân hiện tại vô cùng bối rối.

Hắn cần một khoảng thời gian yên tĩnh để điều chỉnh tâm lý của mình, loại đau thương trong lòng này, cũng chỉ có thời gian mới có thể xoa dịu.

Hạo Thiên Chân không nói gì nữa.

Bàn Tử vừa lái xe vừa không tìm được lời nào để nói, sau đó cũng không còn sức lực, suốt đường đi không ai nói gì.

Nửa đêm về sáng, Sở Văn từ xa nhìn thấy trên biển báo màu đỏ ở cửa đường cao tốc có chữ "Bắc Bình hoan nghênh quý khách".

Hắn gọi Bàn Tử và Hạo Thiên Chân: "Dậy đi!" Bàn Tử sau khi trải qua sinh tử, lại một lần nữa nhìn thấy dòng chữ quen thuộc, suýt chút nữa thì nước mắt lưng tròng: "Thân thiết quá, mẹ nó chứ thân thiết quá!" Khi đến trạm kiểm soát, có cảnh sát nhân dân kiểm tra chứng minh thư, mọi người lúc này đều ngoan ngoãn như những công dân lương thiện, thành thật chấp nhận kiểm tra, sau đó lên xe, phóng thẳng đến Phàn Gia Viên!

Chương 356

.....

Ba ngày sau, Sở Văn nhàn nhã ngồi trong cửa hàng của Bàn Tử, gác chéo chân nhâm nhi trà.

Hạo Thiên Chân đã lên máy bay đi Hàng Châu một ngày trước đó, vì Bàn Tử gọi điện thoại, cần xử lý hậu sự cho chú Ba.

Tất cả minh khí trong ba lô đều để lại cho Bàn Tử đại diện xử lý.

Sau khi Bàn Tử trở về hai ngày, cũng bận rộn không ngừng, lại gặp mặt những khách quen cũ, lại liên hệ kết quả đấu giá những món cổ vật đã đào được từ mộ Đại Vu Sư Quý Châu trước đó.

Không phải, Sở Văn đang ngồi trong cửa hàng, Bàn Tử từ bên ngoài đầu đầy mồ hôi quay về, đổ phịch xuống ghế sofa, quăng một chiếc chìa khóa cho Sở Văn nói: "Sở gia, không nói gì khác, tiền thuê nhà đã trả ba năm, cộng thêm phí chuyển nhượng tổng cộng hơn hai triệu rưỡi, tôi đã thanh toán hết rồi." Sở Văn dùng nắp ấm trà gạt trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm cười nói: "Vậy, nợ tôi bao nhiêu?" Bàn Tử lắc đầu nói: "Không tính cái đó, không tính.

Lặt vặt các thứ cộng lại, chắc cũng phải sáu bảy triệu rồi, đồ cứ từ từ bán, không vội.

Lần trước từ mộ dưới biển ra tôi không chuyển cho cậu một triệu rồi sao?

Cậu cứ dùng tạm, số tiền còn lại những ngày này tôi sẽ từ từ kiếm rồi trả cậu." Sở Văn vươn tay từ trên bàn nhặt lấy chiếc chìa khóa mà Bàn Tử quăng cho nói: "Đi, xem quy mô cửa hàng của tôi thế nào?" Bàn Tử lắc đầu nói: "Gia, cậu là ông nội ruột của tôi, để tôi

uống hai ngụm nước đã được không?" .....

Năm phút sau, Bàn Tử dẫn Sở Văn đi vào bên trong, vừa đi vừa nói: "Sở gia, chỗ này trước đây là do một tay chơi thuê, làm ăn không tốt, cũng không bỏ nhiều tâm huyết.

Cửa hàng vừa mở chưa được hai ngày thì người ta gặp chuyện, nên bà vợ mới vội vàng sang nhượng đi.

Không phải, vừa mới trang trí xong, tất cả đều mới, nên phí chuyển nhượng hơi cao một chút, may mắn là, nhận xong có thể kinh doanh ngay." Hai người đi đến gần khu vực sâu nhất của Phàn Gia Viên, Bàn Tử dừng lại trước cửa một cửa hàng đồ cổ mang kiến trúc phỏng Minh Thanh.

Cửa hàng không lớn, là kiến trúc kiểu quan phủ, nhìn phong cách trang trí tinh xảo, chủ cửa hàng chắc chắn là một công tử Bát Kỳ có thân phận, toàn bộ cửa hàng không lớn, độ sâu mái hiên cũng không nhiều.

"Sở gia, chúng ta cũng đứng phơi nắng bên ngoài lâu rồi, giờ cửa hàng đã là của cậu rồi, cũng nên mời tôi vào ngồi chứ?" Bàn Tử cười nói.

Sở Văn gật đầu, cũng cảm thấy nơi này không quá ồn ào, rất phù hợp với tính cách của mình.

Cách trang trí cửa hàng cũng khá cầu kỳ, chắc là đã tốn không ít công sức để chăm chút.

Hắn dùng chìa khóa mở hai cánh cửa gỗ đang đóng chặt, trên cửa có hai chiếc vòng đồng tinh xảo.

Bình thường khi kinh doanh, cánh cửa gỗ này thường mở rộng.

Sở Văn cười nói: "Những chỗ khác đều là phỏng Minh Thanh, duy chỉ có cánh cửa gỗ này lại là cửa cổ thật sự đời Thanh, tuy là thu hồi

từ dân gian, nhưng giá cả e rằng cũng không hề nhỏ." Bàn Tử nói: "Không đáng tiền, không đáng tiền, Sở gia cậu ở đây tùy tiện lấy ra một món bảo bối, có thể mua được cả trăm cái cửa như thế này cũng không hết đâu, hahaha!" Sau khi vào cửa hàng, tất cả các kệ đều trống rỗng, phía trước có một quầy thu ngân, phía sau là phòng trà.

Bàn Tử vẫy tay với Sở Văn nói: "Sở gia, cậu xem, tất cả các kệ đều trống rỗng, cậu có biết tại sao chỉ có một chiếc rồng ngọc trên kệ này mà không bị lấy đi không?" Sở Văn nheo mắt chạm vào con rồng ngọc đó.

Chất liệu rồng ngọc bình thường, cơ bản không đáng tiền, nhưng sau khi cầm lên, hắn đột nhiên nhìn Bàn Tử nói: "Đây là một cơ quan sao?" Bàn Tử vỗ tay cái bốp nói: "Đúng rồi!

Chủ cũ không phải người đơn giản đâu." Hắn đắc ý nhẹ nhàng xoay cổ con rồng ngọc, sau đó "cạch" một tiếng khẽ, một bức tường tủ ở sâu trong cửa hàng lật ra một nửa.

Rồi Bàn Tử kéo Sở Văn vào căn mật thất ẩn giấu.

Sở Văn vừa bước vào, lập tức cảm thấy mắt sáng bừng, đừng thấy bên ngoài cổ kính trang nhã, bên trong lại có một chiếc giường đôi siêu lớn, có phòng vệ sinh riêng, sàn nhà trải thảm len Đông Dương nhập khẩu.

Trên trần nhà là kiểu đèn phụ đang thịnh hành nhất hiện nay, không có đèn chính.

Sở Văn kinh ngạc nhìn Bàn Tử: ".....Mẹ nó chứ, đây là khách sạn năm sao à!" Bàn Tử đắc ý cười nói: "Sở gia, cậu không phải muốn tìm một cửa hàng có tầng hầm sao?

Nhưng tôi vừa hỏi thăm thì Bắc Bình bây giờ đang kiểm tra chặt chẽ việc chủ nhà tự ý đào tầng hầm.

Nếu muốn tìm cửa hàng theo yêu cầu của cậu, thật sự rất khó tìm!" "Nhưng cửa hàng này lại thật khéo!" Bàn Tử lén lút nói nhỏ vào tai Sở Văn: "Chủ cửa hàng là một quan chức, mục đích mở cửa hàng này, một là vì thích đồ cổ, hai là có một cô bồ.

Bình thường bà vợ quản lý rất nghiêm, làm gì cũng không tiện, thành ra, hắn ta nảy ra ý tưởng đầu tư cho cấp dưới mở một cửa hàng đồ cổ hợp pháp." "Vừa có thể rảnh rỗi đi dạo, đồng thời dẫn cô bồ nhỏ đi hẹn hò riêng tư.

Mật thất này, là nơi nghỉ ngơi.

Kết quả thì hay rồi, cửa hàng đồ cổ vừa mới xây xong, chưa kịp dùng một lần nào, thì chủ nhà bị tố cáo bằng tên thật, người cũng bị 'song quy' rồi.

Bà vợ sau khi đến cửa hàng phát hiện ra mật thất này, tức đến nghiến răng nghiến lợi, mới trong cơn giận dữ mà sang nhượng giá rẻ đi." Nhìn vẻ mặt há hốc mồm của Sở Văn, Bàn Tử tiếp tục nói: "Nếu không, chỉ riêng đồ nội thất gỗ gụ đầy cửa hàng, đừng nói hai triệu rưỡi, năm triệu cũng chưa chắc đã sang nhượng được." Nghe lời Bàn Tử nói, Sở Văn hít một hơi thật sâu, dùng sức vỗ vỗ vai hắn: "Bàn Tử, cậu chắc chắn là căn phòng này chưa từng được dùng một lần nào chứ?" Bàn Tử lập tức gật đầu nói: "Sở gia yên tâm, nếu cậu cảm thấy không thích, cửa hàng này tôi coi như dùng để cho cậu dùng rồi." "Không phải vậy, chỉ cần chỗ này không bị tên tay chơi kia dùng bừa bãi, nếu không thì tôi sẽ thấy ghê tởm." Sở Văn cười ha hả nói.

"Ai ui, Sở gia tôi ơi, tôi ở Phàn Gia Viên này lăn lộn, làm sao mà không biết chứ?

Cửa hàng này là sau khi tên tay chơi kia bị 'song quy' hai ngày sau mới trang trí xong, hắn ta chưa kịp dùng, cũng không có khả năng đó mà." Nghe lời cam đoan của Bàn Tử, Sở Văn mới yên tâm.

Tóm lại, hắn rất hài lòng với cửa hàng này.

Yêu cầu ban đầu của Sở Văn chỉ là có một tầng hầm để ngủ là được, ai ngờ phía sau lại có một mật thất với tiêu chuẩn năm sao như vậy chứ. .....

Sở Văn muốn có một tầng hầm, còn có một lý do chính khác là phải lấy những minh khí trong nhẫn ra cất giữ, không thể cứ mãi giấu trong nhẫn được.

Chương 357

Bây giờ có một cửa hàng, thật sự hoàn hảo!

Sở Văn và Bàn Tử lại đi dạo hai vòng trong cửa hàng, bên ngoài cửa hàng rộng hơn tám mươi mét vuông, nhìn không lớn, nhưng căn mật thất bên trong lại rộng hơn một trăm mét vuông, tất cả đồ tốt trong nhẫn của Sở Văn đều có thể đặt vừa.

"Bàn Tử, có một việc cần nhờ cậu!" Sở Văn kéo Bàn Tử đang định rời đi lại nói.

"Chuyện gì?" Bàn Tử quay người hỏi.

Sở Văn hơi ngượng ngùng nói: "Cậu xem, đồ trong cửa hàng đồ cổ, thông thường là bảy giả ba thật, nhưng tôi toàn đồ thật và đồ tinh xảo thì cũng không được, ít nhiều gì cũng phải có chút đồ giả để tôi trang trí cho có vẻ không khí chứ?" Bàn Tử lập tức hiểu ra, cười ha hả nói: "Không thành vấn đề, Sở gia cậu hiểu biết mà, đồ thật khó tìm, đồ giả thì dễ sao?

Ngày mai, ngày kia, tôi sẽ lấp đầy cửa hàng của cậu!" Cái gọi là hiện trạng của một tiệm đồ cổ "bảy giả, hai thật, một bảo vật trấn điếm" nghĩa là không phải thứ gì cũng là đồ thật, mà luôn phải có vài món để người khác kiểm tra nhãn lực.

Mở tiệm đồ cổ là một trò chơi.

Mua được hàng thật vài trăm tệ, đó gọi là bản lĩnh; nếu bỏ ra hàng trăm nghìn mua phải hàng giả thì cũng đành chịu.

Trong mười món đồ cổ, có bảy món giả, hai món thật, và tiệm nhất định phải có một bảo vật trấn điếm, đó chính là "một bảo vật".Bàn Tử đi rồi, Sở Văn quay đầu nhìn cửa tiệm trống hoác, trong

lòng cũng dần cảm thấy vững tâm hơn.Tối hôm đó, trong mật thất, tôi bày tất cả minh khí trong chiếc nhẫn ra.

Đồ cổ chất đống khắp mật thất, giá để đồ không đủ chỗ nên đành phải chất xuống sàn.Tôi cũng không ngủ giường, mà ngủ tạm một đêm trên thảm.

Sáng sớm hôm sau, sau khi thay ga trải giường mới đã nhờ người mua, tôi mới lên giường.Tối qua, Sở Văn chỉ ước tính bằng mắt thường.Số minh khí đầy ắp mật thất, một phần thuộc cấp quốc bảo, những thứ này có thể nộp lên nhưng không thể mua bán.

Vạn nhất bị tra ra, có thể mất mạng.Phần lớn minh khí có thể bí mật bán ra ngoài cũng chỉ có thể đưa ra từng món một, nếu không số lượng quá nhiều sẽ gây chú ý.Giá trị minh khí trong căn phòng này, e rằng ít nhất cũng phải vài chục tỷ.Đương nhiên, đó là giá trị riêng lẻ.

Đồ cổ, người khác mua đi mới có giá tiền, không mua đi thì tất cả đều là đồ sưu tầm.Sở Văn rõ ràng không phải người tham tiền, nhưng khi nhìn những bảo bối đầy ắp mật thất, cảm giác thỏa mãn trong lòng vô cùng sảng khoái.Bàn Tử gọi điện thoại vào buổi tối, nói đã tìm được đồ giả rồi, sáng mai sẽ mang đến.

Anh ta hỏi Sở Văn tên tiệm, vì Ngô Tà nghe nói Sở Văn đã tìm được địa điểm nên muốn đặt một tấm biển hiệu từ Hàng Châu.Sở Văn nói: "Nếu là tiệm đồ cổ của tôi, chi bằng gọi là Di Ninh Cư đi."Bàn Tử nghe xong ngẩn người, sau đó nói: "Được, cái tên tiệm này…" quá… ý đồ Tư Mã Chiêu quá rõ ràng rồi (ám chỉ muốn gặp A Ninh).Sở Văn cười nói: "Cũng mong có một ngày khi quay về, sẽ dễ tìm hơn một chút.

Dù sao tôi cũng không có nhiều thời gian trông coi tiệm, suy cho cùng vẫn phải có một bà chủ chứ."Nói chuyện xong với Bàn Tử, Sở Văn đi tắm chuẩn bị nghỉ ngơi, lúc này thì nhận được điện thoại của

Ngô Tà.“Sở gia, tôi, tôi Ngô Tà đây.”Sở Văn đặt điện thoại ở chế độ rảnh tay, vừa xoa tóc vừa nói: “Nghe ra rồi, có chuyện gì à?”Đầu dây bên kia nói: “Anh còn nhớ những bức họa của Hoắc Tú Nhi năm xưa không?”“Nhớ chứ, chẳng phải tất cả đều đã ứng nghiệm rồi sao?” Sở Văn tò mò nói.

Đột nhiên, bàn tay đang xoa mái tóc ướt của hắn dừng lại: “Không đúng, không phải tôi đã quên mất, có một bức tranh, bóng đen khổng lồ dưới Thiên Trì kia?

Sao lại không ứng nghiệm?”Ngô Tà nói: “Đúng!

Bức tranh đó.

Tất cả những bức tranh cô ấy vẽ năm xưa tôi đều đã sao chép một bản.

Tất cả các cảnh trong đó tôi đều đã gặp rồi, chỉ có một bức tranh là chưa ứng nghiệm.

Tôi phỏng đoán, một là sự việc chưa xảy ra, hai là…”Sở Văn nói tiếp: “Hai là tôi có thể sẽ phải đến Cổng Đồng một lần nữa, phúc họa đó khi nào mới ứng nghiệm?”Cả hai người đều im lặng một lúc, trong lòng đều hy vọng Hoắc Tú Nhi đã vẽ sai.Dù sao thì Vân Đỉnh Thiên Cung, Sở Văn và Ngô Tà sẽ không đi thêm lần nào nữa.Nhưng trong lòng Sở Văn lại có thêm một bóng ma.Theo những gì hắn biết, Ngô Tà về sau có lẽ thực sự sẽ quay lại Cổng Đồng, rồi Tiểu Ca mới thay thế canh giữ Cổng Đồng mười năm.Mới có câu nói nổi tiếng: “Dùng cả đời ta, đổi lấy mười năm thiên chân vô tà.”Đương nhiên, những chuyện này Sở Văn sẽ không nói cho Ngô Tà.Bởi vì một số vận mệnh phải đi theo quỹ đạo của nó.Ngô Tà bên kia im lặng một lúc, rồi lại mở miệng nói: “Thân sau của Tam Thúc, tôi đã xử lý rồi… có chuyện gì không?”Sở Văn vốn định nói cho Ngô Tà biết sự thật rằng Tam Thúc thực sự có thể còn sống, nhưng lại thôi.Ngô Tà quá đơn thuần,

hiện tại tất cả cốt truyện đều đã thay đổi.Mỗi bước Sở Văn quyết định đều có thể thay đổi tất cả tương lai, nên hắn cũng không biết vạn nhất để Ngô Tà biết sự thật, liệu có xảy ra biến cố không lường trước được hay không."Về Tam Thúc, tôi…", Sở Văn do dự một lát: "Xin lỗi."Ngô Tà thở dài thật sâu nói: "Không sao.

Tôi chỉ cảm thấy, nếu Tam Thúc thực sự như vậy, có lẽ tôi và Uông Tàng Hải tám trăm năm trước có một đoạn nhân duyên.

Tôi không trách, chỉ là Bàn Tử vẫn còn đề phòng, đó là chuyện… chuyện đó sau này sẽ không còn nữa.

Tam Thúc đã chọn bảo vệ Quan Tài U Linh trong lưu vực núi lửa, có lẽ đã chết từ lúc đó.

Lúc đó, thứ thao túng anh ấy, chắc hẳn là chấp niệm cuối cùng của Uông Tàng Hải."Hai người tùy tiện nói vài câu qua điện thoại rồi cúp máy.Sở Văn cúp điện thoại, chỉnh lại mái tóc ướt sũng trong gương.

Đột nhiên, hắn phát hiện phía sau cổ mình hình như có thêm một thứ gì đó.Lập tức lấy điện thoại ra, chụp một bức ảnh ở sau gáy.

Hắn phát hiện ra đó là một ký hiệu nhỏ, như bị côn trùng cắn, lưu lại ở sau gáy Sở Văn, hơi sưng đỏ nhưng chạm vào lại không có cảm giác gì.Ý nghĩa của loại ký hiệu này Sở Văn không biết, nhưng hắn quyết định sẽ tìm hiểu xem nó đến từ đâu.Sở Văn nhìn ký hiệu trong ảnh, rồi trong lòng ẩn hiện một cảm giác bất an.Hắn dành hai giờ tìm kiếm ký hiệu này trên mạng nhưng không có manh mối nào.

Cuối cùng, hắn gửi bức ảnh đó cho Ngô Tà và Bàn Tử.Vì hắn có thể khẳng định ký hiệu này chắc chắn không phải do côn trùng cắn, nên Sở Văn hy vọng Bàn Tử và Ngô Tà có thể có chút ấn tượng.Năm phút sau, Ngô Tà gửi tin nhắn trước: "Tôi cũng có."Khi Sở Văn nhìn thấy tin nhắn này, hắn lập tức nhắm mắt hít sâu một hơi.

Nếu không có gì bất ngờ, Bàn Tử chắc cũng có.Sau đó, tin nhắn của Bàn Tử quả nhiên đến: "Bị muỗi đốt à?

Nửa đêm tự nhiên chụp cái ảnh sau cổ gửi cho tôi làm gì, không phải gửi nhầm người rồi đấy chứ?

A Ninh không ở với tôi."Sở Văn kiên nhẫn trả lời tin nhắn cho Bàn Tử: "Chụp ảnh sau gáy cậu đi."Chưa đầy mười lăm giây, Bàn Tử gọi điện thoại đến, giọng hoảng hốt khi vừa bắt máy: "Sở gia, sao rồi!

Mau lên, Ngô Tà cũng gửi tin nhắn cho tôi.

Tôi làm sao rồi?

Trúng lời nguyền à?"Sở Văn trả lời: "Đến tiệm tôi đi."Mười lăm phút sau, Bàn Tử mặc đồ ngủ đập cửa.

Sở Văn mời anh ta vào, dưới ánh đèn quả nhiên thấy phía sau cổ Bàn Tử cũng có một ký hiệu."Sao lại thế này?

Chúng ta cũng không có cách liên lạc với A Ninh, nếu không hỏi cô ấy xem có bị trúng lời nguyền không?" Bàn Tử vội vàng nói.Sở Văn nói: "Không liên lạc được với A Ninh, hiện tại chỉ có chúng ta có thể tìm hiểu rốt cuộc thứ này là gì."Bàn Tử cũng không còn tâm trí về ngủ, dùng điện thoại tra tài liệu, còn Sở Văn thì dùng chiếc máy tính xách tay mới mua để tra.Một lát sau, Bàn Tử cầm điện thoại cho Sở Văn xem: "Anh xem, trên mạng nói có khả năng là lời nguyền, lời nguyền nổi tiếng nhất lịch sử là lời nguyền của Pharaoh lùn.

Lúc đó, tất cả những tên Tây cổ quái tham gia khảo cổ đều bị Pharaoh yểm lời nguyền, rồi sau khi về nước, bắt đầu chết thảm từng người một, có kẻ nhảy lầu tự tử, có kẻ bỗng nhiên toàn thân thối rữa mà chết, có kẻ thì chết trực tiếp dưới tai nạn xe hơi.""Tiêu rồi, tiêu rồi, chúng ta chẳng phải cũng sẽ lần lượt chết đột ngột sao!"Sở Văn nhìn anh ta nhíu mày: "Không, đừng vội vàng.

Lời nguyền loại chuyện này hư vô phiêu miểu.

Chương 358

Lời nguyền, lời nguyền, nói trắng ra là chửi rủa người khác mà thôi.

Tôi chửi một câu "đi chết đi" thì có chết không?

Không thể nào."Bàn Tử bị cách nói mới lạ của Sở Văn làm kinh ngạc: "Lời nguyền là chửi rủa?

Chửi rủa có thể giết người sao?

Đương nhiên là không!

Haha, Sở gia, nói vậy thì tôi thấy không còn đáng sợ nữa rồi."Sở Văn thở dài, thầm nghĩ nếu Ngô Tà ở đây, có lẽ có thể cùng hắn thảo luận ra vài điều, còn Bàn Tử thì thôi rồi.Bàn Tử xoa cổ mình hỏi: "Vậy nếu thứ đó không phải lời nguyền thì sao?"Sở Văn suy nghĩ rất lâu, rồi mới mở miệng nói: "Có thể là một loại virus chưa biết.

Tất cả những người từng đến sâu trong Vân Đỉnh Thiên Cung, có lẽ đều sẽ bị nhiễm loại virus này, lời nguyền của Pharaoh vừa rồi cũng là một chuyện tương tự.""Sau này có người điều tra ra, trong môi trường kín lâu năm, thi thể của người cổ đại có thể xuất hiện một số vi khuẩn mà người hiện đại chưa biết đến.

Giống như đột nhiên đưa người của một bộ lạc nguyên thủy trong rừng rậm Brazil đến thành phố hiện đại, rồi một lần cảm lạnh thông thường cũng có thể gây chết người vậy.""Những loại virus cổ xưa này trong môi trường phong bế sẽ luôn ngủ yên, cho đến khi chúng ta đến mới làm chúng thức tỉnh.

Kiểu những ký hiệu kỳ lạ trên người chúng ta đây có lẽ là triệu chứng trước khi một loại bệnh nào đó phát tác."Sở Văn vừa nói xong

những lời này, tâm trạng vốn không quá căng thẳng của Bàn Tử lập tức lại dâng cao, anh ta xoa cổ, mặt khổ sở nói: "Mẹ nó, nếu là virus thì có khác gì lời nguyền đâu, cuối cùng đều chết hết à!"Mặc dù Sở Văn nói như vậy, nhưng trong lòng lại có một cách nghĩ khác.Cổng Đồng!Mọi căn nguyên đều ở trên Cổng Đồng.Trước đây hắn vẫn cảm thấy ký hiệu này rất quen mắt, vì sau khi ảnh chụp ký hiệu bằng điện thoại được tạo ra, trên phương hướng đối xứng thực ra lại ngược lại.Khi nhìn thấy ký hiệu trên cổ Bàn Tử và ký hiệu trong ảnh hoàn toàn ngược nhau, hắn đã hiểu ra.Ký hiệu sở dĩ quen mắt, vì trong lưu vực núi lửa đó, trên cửa đồng thiếc và trên cửa đồng còn có những ký hiệu tương tự.Sở Văn biết, theo trí nhớ, nơi tiếp theo mọi người sẽ đến là Xà Chiểu Quỷ Thành nơi Tây Vương Mẫu ở.

Thời gian xây dựng Cổng Đồng có lẽ trùng khớp với thời đại của Tây Vương Mẫu.Có một khả năng, Cổng Đồng do Tây Vương Mẫu xây dựng để bảo vệ một số bí mật.Trong ký ức của Sở Văn, khoảng hai nghìn năm trước Công nguyên, bốn loại totem của Tây Vương Mẫu quốc là rồng, rắn, côn trùng, chim.Mồ hôi lạnh từ trên trán Sở Văn từ từ chảy ra.

Nếu Cổng Đồng là do Tây Vương Mẫu làm ra, vậy huyết mạch hung thú thứ ba, Cửu Anh, chẳng phải là rồng trong totem sao?Tiếp theo ở Xà Chiểu Quỷ Thành sẽ gặp cơ quan rắn – totem rắn.Tên Vạn Nô Vương nghĩa đen là vạn vương nô lệ, nên hắn có thể ra lệnh cho quái điểu, cũng là chim đầu người, nên trong totem có chim!Cuối cùng là côn trùng ư?Hoả Sơn Du Duyên?

Nhân Diện Chu?Hoặc là lời nguyền lây nhiễm cho mỗi người sau khi vào Vân Đỉnh Thiên Cung, cũng là một loại virus mà khoa học hiện đại chưa biết đến?Trong lòng, Sở Văn không kìm được nhìn Bàn Tử: "Cậu không thấy hơi mệt sao?

Nếu mệt thì về ngủ sớm đi."Tôi mệt?" Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn

Sở Văn.“Đúng, mệt rồi, về ngủ đi.

Tôi sẽ tra thêm tài liệu, mai chúng ta nói chuyện tiếp.” Sở Văn vừa đẩy vừa lôi kéo Bàn Tử ra khỏi tiệm.Đóng cửa xong, hắn đi vào mật thất.Sở Văn đuổi Bàn Tử đi là vì hắn muốn bắt đầu lần đầu tiên tìm hiểu xem rốt cuộc hắn đã nhìn thấy gì phía sau Cổng Đồng.Hắn không vội vàng.Bắt đầu từ việc chém giết Vạn Nô Vương, từng chi tiết một, hắn đẩy lùi ngược lại.Đầu tiên là giết Vạn Nô Vương, xách con chim quái vật, rồi ném về phía Tiểu Ca.

Sau khi Tiểu Ca né tránh thì tiến vào Cổng Đồng.

Sở Văn cũng lẻn vào Cổng Đồng một cách hiểm nghèo khi nó sắp đóng lại.Rồi sao nữa?… Chỉ cần suy nghĩ đến đây, Sở Văn không kìm được cúi đầu ôm lấy đầu, cảm thấy toàn thân nổi da gà.Mấy ngày nay hắn cũng đã thử vài lần, nhưng mỗi lần hồi tưởng đến thời khắc then chốt đó đều có phản ứng tương tự, nên Sở Văn mới không cố gắng.Nhưng hôm nay, nhất định phải hồi tưởng lại mọi thứ.Cùng với cảm giác cực kỳ khó chịu không ngừng tăng lên, những ký ức bị phong ấn trong đầu Sở Văn cũng bắt đầu như có chút lung lay.Hắn chỉ cảm thấy đại não “Oanh!” một tiếng.Sau đó cả người dường như tiến vào một không gian khác.Trong không gian này, mọi thứ đều xám xịt mờ mịt, Sở Văn lang thang trong đó, dường như mọi thứ đều hỗn độn, mọi thứ đều hư vô.Trong đó có vô số mảnh ký ức, giống như từng mảnh ghép.Sở Văn đã hiểu ra, lúc đó hắn dường như đã nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng trong Cổng Đồng, mỗi cảnh tượng đều có một số cảnh hắn đã thấy hoặc chưa thấy.Khi hắn cố gắng tiếp cận những mảnh ghép đó lần nữa, đột nhiên một tiếng quỷ kêu chói tai trực tiếp xé nát ý thức vừa tiến vào không gian.Sở Văn khẽ rên một tiếng, mặt tái nhợt bắt đầu thở hổn hển.Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, toàn thân hắn lại toát mồ hôi lạnh, trận tắm rửa trước đó coi như uổng phí.Thật tệ.Nhưng cũng không phải không có chút thu

hoạch nào.Trong những mảnh ký ức vừa rồi, Sở Văn nhìn rõ một cảnh tượng, trong cảnh đó có một thi thể nữ ngồi yên vị, trong suốt như pha lê, toàn thân trang điểm kiểu dị vực, đeo những món trang sức phức tạp, vô cùng yêu kiều.

Sở dĩ dùng từ trong suốt như pha lê để miêu tả, là vì làn da của nữ thi gần như trong suốt như sứa, chỉ nhìn từ bên ngoài đã có thể thấy rõ xương cốt và nội tạng.Vốn là hình ảnh một mỹ nữ yêu kiều, nhưng lại có thể nhìn thấy xương khô bằng mắt thường, cảnh tượng quỷ dị như vậy, nếu không tận mắt chứng kiến, Sở Văn cũng tuyệt đối không tưởng tượng ra được.Rõ ràng chỉ là một đoạn ký ức tĩnh lặng, nhưng khi nắm bắt đoạn ký ức này, hắn luôn cảm thấy nữ thi đó âm u đáng sợ nở nụ cười với mình.Dường như… dường như vẫn luôn chờ đợi hắn tự chui đầu vào rọ vậy.“Cái nữ thi này rốt cuộc không phải nhân loại sao, vì sao huyết nhục toàn thân lại trong suốt như vậy?”Sở Văn biết, người thiếu sắt trong cơ thể có thể khiến máu dần dần trở nên trong suốt, đó là một loại bệnh di truyền, nhưng huyết nhục đều trong suốt, thực sự có chút vượt quá sự hiểu biết của Sở Văn.Điều quan trọng là, trên ngực thi thể nữ đó có đeo một món trang sức hình ống ngọc cổ xưa, hình dạng món trang sức đó rất giống với bùa quỷ phía sau cổ Sở Văn.“Món trang sức ống ngọc?” Sở Văn cũng không quản mồ hôi lạnh trên người gần như đã làm ướt sũng đồ ngủ, lẩm bẩm lặp lại: “Văn hóa trang sức ống ngọc này chẳng phải là loại trang sức rất thịnh hành vào thời kỳ bốn năm nghìn năm trước sao?”Dựa vào kiến thức lịch sử trong đầu, Sở Văn lập tức phán đoán món trang sức trên cổ nữ thi thuộc về văn hóa trang sức xuất hiện ở các bộ lạc lớn nhỏ trên toàn quốc vào cuối thời kỳ đồ đá.Trong đó, ở Phan Gia Viên có không ít tiệm chuyên bán những thứ này, nhưng 99% đều là hàng giả.Thực chất là những ống ngọc trắng nhỏ, xuyên lỗ ở giữa, rồi xâu thành chuỗi để đeo ở cổ tay, cổ chân, hoặc cổ.Từ đó có thể phán đoán, nữ thi trong cảnh tượng mà Sở Văn vừa nắm bắt, ít nhất cũng

sống vào khoảng hai nghìn năm trước Công nguyên.Có thể điêu khắc bùa quỷ thành hình dạng ngọc phiến để làm đồ trang sức, chứng tỏ bùa quỷ không chỉ là một ký hiệu, chắc chắn có một ý nghĩa khác, có lẽ là một biểu tượng đặc biệt của tộc người nữ thi trong suốt này cũng có thể.Tóm lại, cho đến hiện tại, Sở Văn trong lòng phỏng đoán Cổng Đồng có thể do Tây Vương Mẫu xây dựng, đồng thời lại có thể rất rõ ràng biết rằng nữ thi trong suốt tuyệt đối không phải Tây Vương Mẫu.Sở Văn cũng không biết tại sao lại khẳng định như vậy, chỉ xác định nữ thi trong suốt này chắc chắn có mối quan hệ sâu sắc với Tây Vương Mẫu.Tối hôm đó, Sở Văn ngủ không được yên giấc cả đêm, bao gồm cả việc nằm mơ cũng mơ thấy nữ thi đó, trong mơ từ từ tiến đến gần hắn, rồi với nụ cười ma quái dịu dàng ôm lấy cổ Sở Văn, và tại vị trí bùa quỷ đó, lộ ra hàm răng sắc nhọn, cắn mạnh một miếng…Sở Văn giật mình tỉnh dậy!Hắn nhìn điện thoại, bây giờ là khoảng mười giờ sáng ngày thứ hai.Sở Văn từ mật thất đi ra, kéo mở cửa tiệm.Ánh nắng ấm áp xuyên qua tòa nhà điêu khắc đối diện chiếu vào người hắn.

Sở Văn nheo mắt, xoa bùa quỷ nổi lên phía sau cổ, từ từ thả lỏng tâm trạng một chút.Bất luận là lời nguyền hay virus cổ đại, bây giờ quá lo lắng cũng vô ích, không bằng cứ từ từ giữ tâm trạng bình tĩnh một chút rồi tính.Không lâu sau khi mở tiệm, Bàn Tử đội nắng lớn đến tiệm Sở Văn, vừa vào cửa đã vội vã hỏi: “Sở gia, thứ sau cổ đã tìm hiểu rõ chưa?”“Chưa.” Sở Văn rót cho anh ta một ly trà nói: “Cậu cũng đừng quá vội, rồi sẽ có ngày sự thật sáng tỏ thôi.

Nào, uống trà đi.”Bàn Tử ực ực hai ngụm lớn, uống cạn trà xong lau miệng nói: “Thôi được, dù sao cũng đã đến nước này rồi, sớm tìm hiểu rõ thì anh em chúng ta sớm thảnh thơi một chút, nếu không nằm trên giường mà cứ lo không biết lúc nào sẽ chết cũng phiền phức lắm.”Nói xong anh ta nhìn xung quanh rồi nói: “À phải rồi, cái biển

hiệu Di Ninh Hiên ngày mai sẽ đến.

Đến lúc đó tôi sẽ tìm vài anh em giúp treo lên.

Có điều, tiệm đồ cổ của cậu khai trương, cũng phải có một ngày lành tháng tốt chứ."Sở Văn bấm đốt tay tính toán: "Khoảng ba ngày sau là được, giữa trưa mười một giờ năm mươi tám phút, khai trương tốt, kỵ cưỡi thú."Bàn Tử ngẩn người, sau đó nghĩ Sở Văn đã tinh thông phong thủy, vậy những chuyện như ngày giờ đương nhiên không cần phiền người khác nữa.Anh ta cười nói: "Được thôi, vậy nhé, ba ngày sau Di Ninh Hiên khai trương đại cát, đến lúc đó Bàn gia tôi sẽ đến chúc mừng cậu nha!

Hahaha!"Chiều hôm đó, Bàn Tử tìm một chiếc xe tải, bên trong có ba thùng lớn được đóng kín."Sở gia, anh xem này, đồ đồng Lạc Dương, đồ đồng giả nổi tiếng nhất cả nước là ở Lạc Dương đó, bất kể rỉ sét hay cảm giác thời đại đều cực kỳ thượng thừa.

Tôi để đây cho anh nhé." Bàn Tử gọi hai nhân viên trong tiệm giúp Sở Văn bày đồ lên giá."Bàn Tử, không phải tôi nói chứ, mấy món đồ sứ này tệ quá vậy, ngựa sứ mạ vàng này không ra ngựa cũng không ra thanh, đây là cái thứ quái quỷ gì vậy?" Sở Văn cầm con ngựa sứ cao nửa người chửi rủa."Sở gia, thứ này dùng để lừa người mà, đừng… ôi chà, đúng, bày ở cửa tiệm." Bàn Tử đeo găng tay trắng cẩn thận đặt con ngựa sứ ở vị trí khuất nhất ngay cửa tiệm Sở Văn."Thứ này không bán, chuyên dùng để những kẻ không có mắt đụng phải, đụng là vỡ, tuyệt đối không sai sót.

Bàn Tử nhìn vẻ mặt chê bai của Sở Văn nói: "Đào mộ thì tôi phải nghe anh, nhưng mở tiệm thì phải nghe tôi."Sở Văn nghe vậy, thấy bên trong hình như có chút đạo lý hành nghề, lập tức khoanh tay nói: "Được, tôi xin lắng nghe."Bàn Tử bày xong ngựa sứ, kéo Sở Văn sang một bên, rồi nói: "Sở gia, sau khi thứ này bị đụng vỡ, không thể trực

tiếp há mồm đòi tiền, nhất định phải lộ vẻ khó xử, thỉnh thoảng liếc nhìn thêm vài lần.

Cái tình huống này… có vài khách hàng lớn rồi đó, mẹ nó mặc cả ghê gớm lắm, nhưng nếu vừa vào cửa đã đụng vỡ đồ sứ, vậy sau khi xem trúng minh khí còn dám mặc cả nữa không?”“Một con ngựa sứ đáng giá bao nhiêu tiền?

Cùng lắm là hai trăm tệ chi phí, nhưng khách hàng lớn không mặc cả, cậu chuyển tay kiếm thêm mấy vạn tệ đó.

Có thể giống nhau sao?”Sở Văn gật đầu trầm tư, giơ ngón cái về phía Bàn Tử: “Không phải, mấy chiêu tà đạo ngoài luồng này cậu học từ ai vậy, nghe có vẻ bài bản ghê?”Bàn Tử cười hắc hắc: “Sở gia, phàm mọi việc đều phải giảng thiên phú, những thứ này đều là kinh nghiệm tích lũy nhiều năm của Bàn gia tôi, chỉ truyền con trai không truyền con gái.”Sở Văn đá cho Bàn Tử một cước vào mông, giận dữ nói: “Chỉ truyền con trai không truyền con gái, mẹ nó đừng có lợi dụng tôi!”Tối hôm đó bận rộn đến khoảng mười hai giờ, Sở Văn mời Bàn Tử và hai nhân viên tiệm ra đường ăn xiên nướng lẩu Oden, chấm tương mè và tỏi ớt, Bàn Tử ăn đến thơm nức mũi.Hai ngày trôi qua trong nháy mắt.Ngày thứ ba, Sở Văn khai trương, ngày lành tháng tốt là mười một giờ mười một phút giữa trưa.Bàn Tử sớm đã cùng Sở Văn đứng ở cửa tiệm.

Hôm nay là ngày đại hỷ khai trương, Bàn Tử đặc biệt chọn cho Sở Văn một bộ vest đỏ, ăn mặc giống hệt chú rể vậy, trước cửa có hai chùm pháo vạn tràng.Bên cạnh pháo đứng bốn năm công nhân vệ sinh.Sở Văn đã chuẩn bị xong, mỗi người một trăm tệ, đến lúc đó pháo nổ, các loại khách quý vừa bước vào cửa, công nhân vệ sinh lập tức dọn dẹp rác thải còn sót lại của pháo.Năm nay cả Bắc Bình đều đang xây dựng thành phố văn minh, nếu không phải Bàn Tử quen biết với khu phố, e rằng còn không được phép đốt pháo.Ngoài công nhân

vệ sinh ra, trước cửa còn đứng rất nhiều chủ tiệm khác, cũng như những hảo gia (người chơi đồ cổ) đến chúc mừng cùng con phố.Những hảo gia đồ cổ này quanh năm lăn lộn ở Phan Gia Viên, có tiệm mới khai trương, nhất định phải mang ba món đồ tốt ra cho mọi người xem, để thể hiện thực lực của chủ tiệm.Vì vậy không cần quảng cáo, lời đồn truyền miệng khiến hôm nay khoảng mười giờ rưỡi, trước cửa đã chen chúc bốn năm chục người.Bàn Tử hôm nay mặc một chiếc áo khoác ngắn màu đen, bên trong là chiếc áo dài đỏ, một đôi giày vải Bắc Kinh cổ, đầu đội mũ Thượng Hải cũ, không biết từ đâu lôi ra chiếc kính gọng bạc đeo lên mũi, trông thật có phong thái lão bản.Hắn và Sở Văn tay cầm bông hoa chúc mừng được buộc bằng vải lụa đỏ, chỉ chờ đến giờ lành là cắt và đốt pháo thôi.“Sở gia, thấy không, trong đám người dưới kia, nhìn từng người trông có vẻ nghèo khó, thực ra ông lão kia, tài sản mấy chục triệu trở lên, chuyên đào báu vật, cả Phan Gia Viên đều có tiếng tăm.” Bàn Tử vừa mỉm cười với đám người bên dưới, vừa thì thầm với Sở Văn.Chương mới đến đây.----------“Cái đó, cái ông lão gầy như mắc bệnh lao kia, là một ông lão đến từ Hương Cảng, trung bình mỗi tháng đều phải ở khách sạn ở Phan Gia Viên khoảng một tuần.

Cô gái xinh đẹp bên cạnh là con gái nuôi của ông ta, hai người tình cảm tốt lắm, ngày nào cũng ‘Daddy, Daddy’ gọi không ngừng, rất có tiền, trong tay toàn khách hàng nước ngoài, ông lão đó siêu giàu.”Bàn Tử lần lượt kể cho Sở Văn nghe: “Còn có cái lão Kim Nha kia, bí ẩn thần bí hợp tác với ba vị Mạc Kim Giáo Úy, mở tiệm ở Phan Gia Viên, làm ăn phát đạt, vì trong tay thực sự có thể thu được vài món đồ tốt, nhưng mấy năm gần đây không có tiếng tăm gì, trong tay toàn là minh khí làm ra từ mười năm trước.”Sở Văn nghe Bàn Tử nói vậy, lại nhìn lão Kim Nha kia thì thấy hơi quen mắt.Trước đây hình như thực sự đã gặp.Ba vị Mạc Kim Giáo Úy?Hắn lập tức có chút kinh ngạc, chẳng lẽ là ba người kia?Sở Văn còn chưa kịp nói gì thêm, một hàng

lễ tân do Bàn Tử thuê đã bước đến bên cạnh hắn theo tấm thảm đỏ.Mấy cô gái này nhìn tuổi tác không lớn lắm, khoảng mười tám, mười chín tuổi, thân hình phát triển không tồi, từng người mặc giày cao gót rẻ tiền và sườn xám họa tiết hoa lam trắng đứng bên cạnh hắn, trên tay bưng khay gỗ, bên trong đặt hai cây kéo.Bàn Tử ra hiệu "mời" với Sở Văn, rồi hai người đồng thời cầm kéo cắt băng khai trương.Sau đó trong tiếng pháo nổ rền vang, người chủ trì cầm micro tuyên bố tiệm đồ cổ Di Ninh Cư chính thức khai trương.

Các chủ tiệm lớn bên ngoài, cùng những hảo gia chuyên đến chúc mừng cũng lần lượt vào tiệm dưới sự chào đón của Bàn Tử và Sở Văn."Sở gia, ba món bảo bối của cậu đã chuẩn bị xong chưa?" Bàn Tử nhắc nhở Sở Văn."Chuẩn bị xong rồi, tôi cũng không phô trương gì, tùy tiện tìm ba món minh khí tượng trưng thôi, không thể quá chói mắt mà cũng không thể quá tùy tiện, tôi hiểu ý đó." Sở Văn cười nói.Bàn Tử nghe vậy yên tâm nói: "Thực ra trong đó có một quy tắc gọi là "lưu nhãn", nhưng cái này tôi yên tâm, chắc không sai biệt được."Sở Văn nghe: "Lưu nhãn?

Nghĩa là sao?"Bàn Tử mỉm cười gật đầu với ông lão "lao phổi" Hương Cảng kia và cô gái xinh đẹp bên cạnh: "Hoắc gia, mời ngài vào trong, cứ thoải mái xem xét nhé.

Ba món đồ sẽ được trưng bày ngay.

Đến lúc đó, lão nhân gia ngài phải giữ bình tĩnh đấy, đừng trực tiếp 'đập phá' nhé, hahaha."Ông lão Hương Cảng kia tạo cảm giác khá dễ nói chuyện, chắp tay với Sở Văn, rồi cười nói với Bàn Tử: "Béo à, tôi nói thật đó nha, đừng có giở trò quỷ nữa nha.

Nếu ba món đồ đó không đáng, tôi sẽ không thèm nhìn đâu, ha ha ha."Bàn Tử liên tục gật đầu mời Hoắc gia vào, rồi nói nhỏ với Sở Văn: "Thấy không, mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng, hôm nay mọi

người đều muốn đến mở mang tầm mắt, đều đang chờ ba món bảo bối đó.

Nếu anh đưa ra, người ta nhìn trúng, vậy tương đương với một buổi đấu giá nhỏ, những người có tiền sẽ trực tiếp "đập tiền", trong giới thì gọi là "đập phá"."Tiệm mới khai trương, chủ tiệm phải chuẩn bị ba món đồ để "lưu nhãn" cho khách hàng.

Anh cứ thu lại những thứ đó." Bàn Tử dùng khuỷu tay huých huých Sở Văn nói: "Những người này không ai đi tay không đâu, ít nhiều gì cũng mang theo bảo bối.""Tiệm đồ cổ khác với tiệm ăn.

Tiệm ăn thì mọi người vào đều đói bụng, ra về no bụng, nhưng tiệm đồ cổ thì vừa thu bảo bối, vừa bán bảo bối.

"Lưu nhãn" là khi đã trưng bày xong ba món bảo vật trấn điếm, khách hàng cảm thấy bảo bối không ra gì, sẽ lấy đồ của mình ra cho chủ tiệm xem.

Chương 359

Nếu tốt hơn đồ của chủ tiệm, thì chủ tiệm nhất định phải mua; nếu không bằng đồ của chủ tiệm, thì khách hàng sẽ "đập phá" (trả tiền)."Sở Văn nghe Bàn Tử nói vậy, lập tức cảm thấy khá thú vị: "Theo đó, nếu những khách hàng này muốn 'lưu nhãn' với tôi, thì nhất định phải đưa ra bảo bối có giá trị cao hơn bảo vật trấn điếm của tôi một trăm phần trăm mới được, nếu không 'đập phá' chẳng phải rất đáng tiếc sao?"Bàn Tử gật đầu nói: "Đúng, là như vậy.

Trừ phi có thù oán hoặc không muốn anh mở tiệm, nếu không không ai dám làm cái việc tốn sức không được tiếng tốt đó.

Vì vậy trước đây tôi không nói với anh, bây giờ nói để anh có chuẩn bị là được.

Một người mới mở tiệm, tôi nghĩ chắc không ai dám 'đập phá' đâu."Sở Văn cười nói: "Cái đó chưa chắc.

Thôi được rồi, chúng ta cũng vào đi, giờ cũng gần đến lúc đưa ba món đồ ra rồi."Bàn Tử cười hắc hắc nói: "Vậy tôi chúc mừng Sở gia ba món còn một, hôm nay phát tài nha!"Ba món còn một từ này Sở Văn cũng đã từng nghe.Chủ tiệm đưa bảo bối ra, trong ngày khai trương được hảo gia nhìn trúng, rồi bán hai món, giữ lại một món.

Theo lợi nhuận của đồ cổ, hai món đồ bán ra tương đương với việc trả hết tiền thuê tiệm mười năm tiếp theo.Đó là một điềm lành.Sở Văn và Bàn Tử hai người cười đi vào tiệm, trên đường giả vờ chắp tay, cúi chào mọi người, khiến cơ mặt Sở Văn cứng đờ cả ra.Bàn Tử cũng không biết tìm từ đâu ra một chiếc chiêng đồng, đứng trước quầy thu ngân, "Quang!" một tiếng gõ.

Đợi mọi người im lặng xong thì mở miệng nói: "Các vị đồng

nghiệp, các vị hảo gia từ nam chí bắc, hôm nay Di Ninh Hiên khai trương, chủ tiệm Sở gia đặc biệt chuẩn bị ba món bảo vật trấn điếm, mời mọi người cùng 'chưởng nhãn' (đánh giá).

Vàng thật cần lửa luyện."Các vị hảo gia, đôi mắt tinh tường của các vị đã được mài sáng chưa ạ!" Bàn Tử cười nói.Trong đám đông có người hô: "Bàn gia, đừng nói mấy lời vô ích nữa, mau mời chủ tiệm đưa bảo bối ra đi, đánh giá thì chưa dám nói, chỉ mong hôm nay được mở mang tầm mắt thôi."Bàn Tử ha ha cười, từ trong lòng lấy ra một mảnh lụa vàng, nhẹ nhàng trải lên chiếc bàn gỗ hồng mộc trước mặt, sau đó quay sang Sở Văn nói: "Sở gia, bảo bối của chúng ta đâu?"Sở Văn gật đầu, từ giá để đồ phía sau mình mời xuống ba chiếc hộp gỗ đàn hương, nhẹ nhàng đặt lên tấm lụa vàng, sau đó nói: "Bảo bối thì có, đồ đạc cũng đều ở trong đó.

Tôi sẽ mở từng cái một, chư vị cứ xem xét từng cái một.

Nếu gặp được món nào ưng ý, cứ 'đập tiền', nhưng ngàn vạn lần đừng nương tay nhé."Nói xong, tay hắn đặt lên chiếc hộp gỗ đàn hương đầu tiên.Có người trong đám đông không thể đứng yên nữa, lần lượt hô lên: "Sở gia, a, mau lên đi."Bàn tay Sở Văn ổn định đến mức khiến người ta phải chú ý, từ từ mở khóa đồng, nhẹ nhàng vén nắp hộp.Trong hộp gỗ đàn hương, ngay ngắn đặt một khối "Tứ Phương Tỳ", trong suốt tinh xảo, đầu tỳ là hổ, thân hổ lại là tỳ.

Sở Văn cầm "Tứ Phương Tỳ" xoay mặt trước, mặt bên trưng bày một lượt, không nói lời nào, chỉ nhìn những người có mặt.Trong đám đông, thấy Sở Văn lấy ra món minh khí đầu tiên lại là một "Tứ Phương Tỳ", lập tức có chút kinh ngạc."Gì, lại là tỳ sao?""Đúng vậy, món bảo bối đầu tiên lại quan trọng đến thế!"Tất cả mọi người đều vô cùng chấn động.Cần biết rằng "tỳ" là biểu tượng của quyền lực hoàng gia, ví dụ "tỳ" tùy theo các hình thái khác nhau cũng được chia thành: Giới Tỳ (vương giới), Quyền Tỳ (quyền trượng), Quốc Tỳ

(ngự ấn), Lệnh Tỳ (kim bài) v.v.Đồ cổ, phàm đã liên quan đến hoàng đế, thì giá cả sẽ vọt lên trời, không chút mập mờ.Mọi người vốn nghĩ món đầu tiên Sở Văn lấy ra có lẽ là một chén rượu, hoặc ngọc bội, đồ sứ v.v.

Ai ngờ món bảo bối đầu tiên lại là một món "Thiên Giới".Đương nhiên!Trước khi định giá "thiên giới", cần phải xác định rõ lịch sử của bảo bối, ví dụ "tỳ" đời Thanh, ai đã dùng, ai đã làm mất, ai đã bảo quản.

Những thông tin càng chi tiết, giá trị minh khí càng cao.Sở Văn trưng bày "Tứ Phương Tỳ" xong, đặt lại vào hộp gỗ, tự tin cười một tiếng nói: "Mời các vị 'chưởng nhãn'."Đừng nói những người có mặt, ngay cả Bàn Tử cũng trợn tròn mắt.Minh khí mà Sở Văn chạm vào lúc đó, Bàn Tử chưa từng thấy, nhưng không cần nói nhiều, đó là một chiếc "tỳ" cơ mà!Là tín vật của quốc gia cổ đại, phải đáng giá bao nhiêu chứ?Người khác không biết, Bàn Tử không biết sao?

Trong số những đồ giả mà Bàn Tử đưa cho Sở Văn, không có cái nào dám làm kiểu "tỳ" cả.

Tương tự, Bàn Tử cũng biết, "Tứ Phương Tỳ" mà Sở Văn lấy ra tuyệt đối là hàng thật.Không lẽ là Quốc Tỳ của Đông Hạ Quốc sao!Sở Văn năm xưa ở cửa động núi lửa, lại có thể chạm vào Quốc Tỳ của người ta?

Phải may mắn đến mức nào chứ?Lúc này, ông lão Hoắc gia mặc Đường trang bên cạnh ho khan hai tiếng, tách đám đông ra, đi đến trước bàn gỗ hồng mộc dưới sự giúp đỡ của mấy cô gái xinh đẹp vây quanh.

Ông ta đeo găng tay trắng, nhẹ nhàng cầm "Tứ Phương Tỳ" lên, run rẩy cẩn thận xem xét."Giới cốt tỳ, trọng lượng nhẹ, thời gian lâu rồi, chất xương không có vết nứt, nhưng cấu trúc xương bề mặt e

rằng ít nhất phải năm trăm năm trở lên…" Ông ta dùng giọng Hương Cảng nặng trịch lật qua lật lại cổ tỳ, nhìn những chữ khắc trên mặt tỳ rồi hỏi cô gái xinh đẹp bên cạnh: "A Phân, chữ 'Giới' là văn tự Nữ Chân, con xem thử."Cô gái xinh đẹp bên cạnh không động tay vào, nghiêng đầu gần như áp vào người Hoắc gia, giọng ngọt ngào nói: "Daddy, 'Thụ mệnh vu hạ, phân chưởng vạn thiên'."Bàn Tử nhìn cảnh tượng đó, quay sang Sở Văn nói: "Anh thấy không, người có tiền đó, cô gái xinh đẹp kia đừng nhìn giá trị nhan sắc và thân hình đều tốt như vậy, người ta là nghiên cứu sinh tốt nghiệp khoa lịch sử trong nước, chuyên nghiên cứu cổ văn tự đó, vừa là thư ký vừa là con gái nuôi, mẹ nó còn hơn cả tình nhân nữa, đẳng cấp!

Một trăm Trần Quả Phụ cũng không bằng một người này."Hoắc gia nhẹ nhàng đặt "Tứ Phương Tỳ" xuống, quay đầu nói với đám đông vây quanh: "Chư vị, tôi phán đoán đây là một khối cốt tỳ hình vuông, 'Thụ mệnh vu hạ'.

Cái 'hạ' này không phải 'hạ' (dưới) thông thường, mà là 'Đông Hạ'.

Quốc gia này đã bị Mông Cổ diệt vong hơn tám trăm năm.

Tỳ này không dùng ấn đỏ mà dùng huyết ấn.

Tôi ước tính đây là Quốc Tỳ của Đông Hạ Quốc khi vong quốc, nhưng cụ thể thật giả rất khó phân biệt."Sở Văn nghe lời của Hoắc gia, lập tức đánh giá cao ông lão Hương Cảng này mấy phần.Hoắc gia phán đoán đây là "tỳ" vong quốc của Đông Hạ Quốc, thứ nhất dựa vào văn tự Nữ Chân trên đó, thứ hai là dựa vào việc nó là cốt tỳ hình vuông.

Cần biết rằng các vương triều chính thống không dùng xương để làm "tỳ", nên ông ta phán đoán đây là của một quốc gia dân tộc thiểu số.

Dựa vào hai điểm này, ông ta đã phán đoán ra lịch sử thật của "tỳ".Đáng tiếc là dấu vết lịch sử mà Đông Hạ Quốc để lại quá ít, không có nhiều bằng chứng đối chiếu, nên không thể phán đoán thật giả của "tỳ".Lúc này, trong đám đông có một giọng nam cao vút hô lên: "Đồ vật khó phân biệt thật giả như vậy mà cũng trưng ra à?

Tôi muốn 'lưu nhãn'!"Sở Văn đồng tử co rút lại!Mới là món bảo bối đầu tiên, đã có người muốn 'lưu nhãn' rồi sao?Thật lòng mà nói, trong tình huống bình thường, tiệm ở Phan Gia Viên, hàng thật cỡ đồ sứ đời Minh là đủ rồi.Nhưng Sở Văn lại lấy ra một khối "tỳ" của một quốc gia.Tuy là quốc gia nhỏ xung quanh, nhưng "tỳ" vẫn là "tỳ".

Ví dụ, hôm nay nếu có người lấy ra Quốc Tỳ của Lâu Lan Quốc ra thử thì sao?Thực ra Lâu Lan có hay không có khái niệm "tỳ", nếu có, đó cũng không phải bảo bối tùy tiện nào có thể sánh bằng.Nhưng trong tình huống như vậy, lại có người muốn 'lưu nhãn', Bàn Tử lập tức biết, e rằng đã gặp phải kẻ gây sự rồi.Quả nhiên, cùng với việc đám đông bị tách ra, một thanh niên bước ra, khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, mặc một bộ vest cao cấp.Bàn Tử nhìn người này, lập tức giận dữ nói: "Vương Lăng, tiệm không trông coi, chạy ra đây làm gì?"Thanh niên tên Vương Lăng cười nói: "Khai trương buôn bán, đương nhiên phải chào đón khách tứ phương, tại sao tôi lại không thể?"Lời của Vương Lăng không sai.Tiệm đồ cổ khác với tất cả các tiệm khác.Giữa các tiệm không có cảnh kiếm bạt nỗ trương như tiệm quần áo.

Ví dụ, ở vườn thú Bắc Bình có nhiều tiệm bán quần áo dán chữ "Đồng nghiệp không vào, đuổi không đẹp mặt", nhưng tiệm đồ cổ phần lớn đều thông qua nhau.Nhà tôi bán ngọc khí, nhà kia chuyên đồ văn hóa, nếu tôi có khách hàng đồ văn hóa, sẽ giới thiệu đến nhà kia, nên quan hệ giữa hàng xóm láng giềng đều không tệ.Chỉ có điều Vương Lăng và Bàn Tử vẫn luôn không hợp nhau.Bàn Tử là người

khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, còn Vương Lăng lại xuất thân từ gia tộc quyền thế.

Từ khi Bàn Tử vào nghề năm năm trước, anh ta đã từng chịu thiệt thòi dưới tay Vương Lăng.Hôm nay Sở Văn khai trương, Vương Lăng cũng không biết nghe phong thanh từ đâu, cố ý đến gây rối.Vương Lăng?

Sở Văn trong lòng nghe thấy cái tên này, theo tiềm thức, Vương Lăng thì không sao, sợ không phải là Uông Lăng (Vương gia) sao.Cũng khó trách Sở Văn nghe cái tên này, lần đầu tiên hắn nghĩ đến Uông Tàng Hải, vì trong cốt truyện gốc, Uông gia cũng không thiếu vai trò của mình.Sở Văn thấy Vương Lăng đi đến trước bàn gỗ hồng mộc, hắn cũng không lo lắng, đưa tay ra nói: "Đã muốn 'lưu nhãn', vậy cứ lấy ra đi."Vương Lăng nhìn Bàn Tử liếc một cái, vẻ mặt trẻ con kiêu ngạo không biết tốt xấu, từ trong lòng lấy ra một thứ được bọc bằng vải đỏ, đặt lên bàn từ từ mở ra nói: "Cốt tỳ của anh tuy được ông lão Hương Cảng kia nói nghe có vẻ đúng, nhưng dù sao cũng khó phân biệt thật giả.

Trùng hợp thay, tôi cũng có một khối tỳ, lấy ra mời Sở chưởng quỹ 'chưởng nhãn'."Mở tấm vải đỏ ra, bên trong quả nhiên là một khối ngọc tỷ, không phải "tỳ" mà Sở Văn đã thấy từ sớm.Chính là khối "Quỷ Tỳ" hình tiểu quỷ Kỳ Lân, được xưng là có thể điều động vạn thiên âm binh quỷ tướng!Tất cả những người vây xem nhìn thấy "Quỷ Tỳ", lập tức bàn tán xôn xao, Sở Văn có thể nghe rõ tiếng bàn tán của từng người."Lại là tỳ, ngọc tỷ, trên tỳ có Kỳ Lân, không lẽ là "Quỷ Tỳ" của Châu Mục Vương sao!""Châu Mục Vương?

Năm đó?

Thời nhà Chu sao, cách đây đã ba nghìn năm rồi, thứ Vương Lăng lấy ra, gia tộc họ Vương ở Phan Gia Viên không phải nổi tiếng là

không có hàng giả sao…”“Trời ạ, Vương gia lại có thứ này, ban đầu khi khối cốt tỳ kia xuất hiện tôi đã thấy chấn động rồi, ai ngờ hôm nay lại nhìn thấy ‘Quỷ Tỳ’ đời Chu, một khối cốt tỳ của quốc gia nhỏ tám trăm năm, một khối ngọc tỷ của Châu Mục Vương nhà Chu ít nhất ba nghìn năm.

E rằng chủ tiệm phải bỏ ra số tiền lớn để mua lại rồi.”“Vậy thì phải bao nhiêu tiền?

E rằng bán cả tiệm cũng không bù đắp được giá trị của khối Quỷ Tỳ đó.”Vương Lăng nghe tiếng bàn tán xung quanh, vô cùng hài lòng với hiệu ứng gây chấn động này.“Sở gia?

Mời.”Ai ngờ Sở Văn cười khẽ lắc đầu nói: “Bàn gia, quy tắc ‘lưu nhãn’ cậu hiểu rõ hơn tôi.

À, nếu có người mang hàng nhái ra ‘lưu nhãn’, thì phải làm sao?”Vương Lăng cười khẩy nói: “Chưa thèm nhìn mà đã nói ‘Quỷ Tỳ’ của tôi là hàng nhái, Di Ninh Hiên này có lẽ quá nhỏ mọn rồi.”Bàn Tử tuy không hiểu ý Sở Văn, nhưng lập tức nói: “Nếu có người mang hàng nhái ra ‘lưu nhãn’ với chủ tiệm, thì trực tiếp ‘đập phá’, và không móc một con mắt.

Đó là quy tắc của xã hội cũ, bây giờ không làm vậy nữa.

Bây giờ người ta chú trọng hiệu quả kinh tế, sẽ bồi thường tiền, còn bồi thường bao nhiêu, thì dựa vào giá trị bảo bối của chủ tiệm mà trả tiền.”Sở Văn gật đầu, cũng không đeo găng tay, cầm khối “Quỷ Tỳ” của Vương Lăng tùy ý tung lên không trung: “Sở dĩ tôi có thể xác định đó là hàng nhái, cũng không phải vì có bản lĩnh đặc biệt nào.”Vừa nói, Sở Văn tung “Quỷ Tỳ” lên không trung, sau đó cố ý không dùng tay đón lấy, mặc cho nó rơi xuống đất, vỡ thành bốn năm mảnh!“Bốp!”Vương Lăng cười nhìn Sở Văn, dường như không hề đau lòng chút nào, cũng không hề lo lắng chuyện khối “Quỷ Tỳ” này là

giả, sẽ phải bồi thường cho Sở Văn.Sở Văn cũng mỉm cười nhìn Vương Lăng, từ biểu cảm của đối phương, hắn lập tức biết, Vương Lăng thực ra sớm đã biết "Quỷ Tỳ" này là hàng nhái.Mục đích Vương Lăng làm vậy, chẳng qua là muốn thăm dò, xem khối "Quỷ Tỳ" thật có nằm trên người Sở Văn hay không.Tức là dùng tiền để thăm dò.Một âm mưu công khai hoàn toàn.Nhìn thấy Sở Văn đập vỡ "Quỷ Tỳ", tất cả mọi người đều lùi lại hai bước, trợn mắt há mồm nhìn khối "Quỷ Tỳ" đã vỡ thành từng mảnh ngọc."Không sai, tôi có thể xác định đó là hàng nhái, vì khối 'Quỷ Tỳ' thật, đang ở trên người tôi." Sở Văn từ trong lòng lấy ra một khối "Quỷ Tỳ" khác, từ từ đặt trước mặt Vương Lăng.Hiện tại gần như có thể khẳng định một trăm phần trăm cái gọi là Vương Lăng này, tuyệt đối là người của dòng họ Uông gia.Vì ngoài họ ra, sẽ không có ai khiêu khích như vậy, và người Uông gia cũng từ đầu đến cuối đều đang tìm kiếm tung tích của "Quỷ Tỳ".Họ cũng muốn mở Cổng Đồng, nhưng cách duy nhất để mở Cổng Đồng chính là "Quỷ Tỳ".Sở Văn đường đường chính chính đặt khối "Quỷ Tỳ" trước mặt Vương Lăng nói: "'Quỷ Tỳ', vốn là ngọc hai đá.

Chương 360

Thân tỳ là ngọc, nhưng các hình chạm khắc Kỳ Lân và tiểu quỷ trên đó không phải ngọc, là đá chưa được ngọc hóa hoàn toàn, độ cứng hơn ngọc một chút.

Sau khi đập vỡ, tuyệt đối sẽ không vỡ thành bốn năm mảnh, mà chỉ vỡ thành hai nửa, một nửa là tỳ, một nửa là tiểu quỷ Kỳ Lân."Nói xong, Sở Văn trước mặt Vương Lăng buông tay khỏi khối "Quỷ Tỳ" thật, nhìn thấy "Quỷ Tỳ" sắp rơi xuống đất.Vương Lăng sắc mặt lập tức đại biến, trong khoảnh khắc đó, dường như tất cả sự chú ý đều tập trung vào khối "Quỷ Tỳ" thật.Kết quả Sở Văn vào thời khắc then chốt đã vươn một bàn tay khác ra, giữa không trung lại đón lấy "Quỷ Tỳ" và thu về.Kể từ khi kích hoạt huyết mạch Cửu Anh, khả năng phản ứng của Sở Văn đã nâng cao không biết bao nhiêu, chơi những cảnh mạo hiểm kích thích như vậy căn bản không thành vấn đề.Làm xong tất cả, trên vẻ mặt hắn mang theo một tia khiêu khích nói: "Hết hồn chưa, nhìn vẻ mặt cậu, hình như biết 'Quỷ Tỳ' của tôi là thật à."Biểu cảm của Vương Lăng lúc xanh lúc đỏ.Phản ứng của hắn lại khiến Bàn Tử cười không ngớt.

Thật lòng mà nói, màn trình diễn vừa rồi của Sở Văn thực sự quá xuất sắc.Đầu tiên đập vỡ khối tỳ giả, sau đó khi mọi người đã kinh ngạc, lại lấy ra khối tỳ thật, và đưa ra cách phân biệt tỳ thật tỳ giả, cuối cùng còn diễn một màn mạo hiểm đập vỡ tỳ thật, khiến Vương Lăng lộ ra vẻ căng thẳng và bối rối.Nếu không phải có quá nhiều người ở hiện trường, Bàn Tử e rằng sẽ trực tiếp giơ ngón cái về phía Sở Văn.Lúc này, những người chơi đồ cổ xung quanh sớm đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đám đông đều là những người tinh ranh, chỉ cần nhìn biểu cảm

của Sở Văn và Vương Lăng, lập tức có thể biết ai đã chịu thiệt, ai đã chiếm lợi trong trận đối đầu này.Bàn Tử lớn tiếng nói: "Nói như vậy thì, Vương Lăng à Vương Lăng, mang hàng giả ra để chèn ép người khác, kết quả lại không có hàng thật trong tay Sở gia à, ha ha ha!

Không nói gì khác, Hoắc gia, ngài định giá giúp chúng tôi khối cốt tỳ này đi, mau để cậu Vương gia kia về ký séc đi.

Ha ha ha!"Bàn Tử sở dĩ tìm Hoắc gia là vì Hoắc gia là người Hương Cảng, đối với Vương gia ở Phan Gia Viên căn bản không có cảm tình gì, giá định ra có thể hơi công bằng một chút.Hoắc gia chắp tay bốn phía nói: "Đã 'lưu nhãn' mà lại mang hàng nhái ra, theo quy định phải bồi thường cho chủ tiệm, nhưng tôi tài sơ học thiển, thực sự không thể phân biệt thật giả của cổ tỳ này.

Các vị có mặt ở đây cũng không ai nói được đây là tỳ giả.

Vậy thì cứ lấy một mức trung gian."Ông ta trầm tư một lát nói: "Nếu tỳ này là thật, giá trị khó mà đong đếm được.

Đặt trên sàn đấu giá Hương Cảng, ít nhất cũng phải khoảng 10 triệu tệ.

Như vậy, thì Vương gia thiếu gia chỉ cần bồi thường năm triệu tệ, lúc này có thể kết thúc êm đẹp."Lúc này, tiếng bàn tán xung quanh lại nổi lên."Mặt mũi Vương gia có vẻ khó giữ rồi, mang hàng nhái đến 'lưu nhãn', kết quả lại bị người ta trực tiếp lấy hàng thật ra đấu lại, thật là mất mặt quá đi.

Di Ninh Hiên vừa khai trương, đã chọc giận Vương gia ở Phan Gia Viên, e rằng sau này khó đứng vững.""Đúng vậy, nhìn Bàn gia là một người có bản lĩnh như vậy, trong tay cũng không thiếu việc làm, nhưng lại mở một tiệm nát ở Phan Gia Viên, chẳng phải vì không hợp với Vương gia sao.""Ai, có hàng thật thì sao chứ, nếu là tôi, tôi sẽ nhẫn nhịn mua lại hàng nhái, chứ không thể đánh vào mặt Vương gia

trước mặt mọi người.

Bây giờ thì hay rồi, thắng được mặt mũi, nhưng sau này cuộc sống lại không dễ dàng.”“Trừ phi… trừ phi Sở gia có quan hệ thông thiên, khiến Vương gia phải nể sợ, nếu không tiệm này e rằng không trụ nổi nửa năm đâu.”Nghe những lời bàn tán này, Sở Văn lại không hề bận tâm.Đã xác định Vương Lăng là hậu nhân của Uông gia, vậy thì cũng sẽ không thể hòa bình tiếp tục được, sớm xé toạc mặt nạ ra thì có gì to tát đâu.Sở Văn tưởng Vương Lăng sẽ giở trò cù nhầy, kết quả Vương Lăng nghe thấy lời của Hoắc gia, lại không hề đau lòng chút nào, vẫy tay với người phía sau, miệng mang theo một nụ cười khó hiểu lấy ra một cây bút máy điền vào một tờ séc năm triệu tệ rồi nhẹ nhàng đặt lên nắp chiếc hộp gỗ đàn hương đầu tiên.Mắt Bàn Tử sáng rực!Kích thích!

Quá mẹ nó kích thích rồi, đập vỡ một món hàng nhái, làm tổn hại danh dự của tiệm đồ cổ Vương gia, bây giờ lại phải bồi thường cho tôi năm triệu tệ, trên đời này đâu có chuyện làm ăn nào tốt như vậy chứ?

Cơ quan, thông thường, ẩn giấu trong một viên gạch mộ bị lỗi.

Điều này nhằm ngăn chặn những kẻ trộm mộ tấn công vào vị trí đó để đi vào đại điện lăng mộ.

Khi viên gạch mộ bị phá hủy, cơ quan ẩn sẽ được kích hoạt.Cơ quan thời nhà Đường chỉ có vài loại, phổ biến nhất là cát chảy, sau khi kích hoạt sẽ có một lượng lớn cát rơi xuống, chôn sống kẻ trộm mộ.Tiếp theo là nỏ ngầm, sau khi cơ quan kích hoạt, các bức tường của đại điện sẽ bắn tên về phía lỗ hổng, khiến kẻ trộm mộ bị vạn mũi tên xuyên tim.Cuối cùng là phiên bản ít được sử dụng hơn, sau khi kích hoạt sẽ có một tấm đá nặng đổ xuống, bịt kín lỗ hổng.Hiện tại, trong lối thông đạo không có thứ gì cả, rõ ràng vị cao nhân đó đã hóa

giải cơ quan này.Đáng tiếc là không thể nhìn ra vị cao nhân đó đã hóa giải như thế nào.Lúc này, Bàn Tử kinh hô: "Lão Hồ, đừng quản lối thông đạo nữa, mau nhìn xem kìa!"Hồ Bát Nhất trong lòng 'lộp bộp' một tiếng, chẳng lẽ chuyện đáng lo nhất đã xảy ra rồi, trong đại điện có thi thể của vị cao nhân kia sao.Nhưng anh ta vẫn trấn tĩnh nói: "Bàn Tử, cậu phát hiện ra cái gì rồi mà hoảng hốt vậy?"Ba chiếc đèn pin chiếu sáng gần hết đại điện, diện tích bên trong ước chừng khoảng ba trăm mét vuông.Mặt đất đại điện vuông vắn, nhưng mái lại tròn, tượng trưng cho trời tròn đất vuông.Bên trong chỉ có sáu cái giá đá cô độc, có lẽ dùng để đặt sáu loại ngọc khí cúng tế sáu phương, phải là lăng mộ của hoàng thân quốc thích mới có.Từ những điểm này có thể thấy, đây là một ngôi mộ lớn thời nhà Đường, nhìn qua thì không có vấn đề gì.

"Chờ đã!" Hồ Bát Nhất dường như đã phát hiện ra điều gì, đột nhiên chiếu đèn pin của mình về phía khu vực tối tăm.Anh ta nhíu mày, trầm ngâm nói: "Bên trong không nên trống rỗng như vậy!

Quan quách đâu rồi?""Bất kể triều đại nào, quan quách trong lăng mộ đều sẽ được đặt trong đại điện, chưa từng có ngoại lệ.""Bên trong đã bị vị cao nhân kia 'đảo đấu' (trộm mộ) rồi, cũng tuyệt đối sẽ không mang quan quách đi.""Không gian trong lối thông đạo không lớn đến vậy, ngay cả quan quách của trẻ con cũng không thể lọt qua."Nhìn thấy biểu cảm của ba người, Sở Văn không nói ra, đang đợi 'quan quách đá mặt người' xuất hiện."Cẩn thận quan sát, bên trong không chỉ không có quan quách, mà còn có điều gì đó không đúng!" Đại Kim Nha là người phản ứng nhanh nhất.Anh ta vừa nói xong, Bàn Tử liền than thở: "Vị cao nhân kia cũng quá tàn nhẫn!

Thế mà không để lại một món minh khí nào!""Không phải vị cao nhân kia làm, mà là bên trong vốn dĩ không có đồ tùy táng!" Hồ Bát Nhất sắc mặt bình tĩnh lắc đầu."Lão Hồ, đừng có bán cái nữa!

Mau nói ra phát hiện của cậu đi!" Bàn Tử gãi tai vội vàng nói.Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh một lượt, như thể đang xác nhận cách nói của mình.Sau đó, mới từ từ mở miệng: "Trên các bức tường bốn phía đại điện, chỉ phác họa bích họa mà không tô màu!""Trên đó vẽ cảnh sinh hoạt buổi đêm trong hoàng cung thời nhà Đường, cho thấy đây là lăng mộ của một quý phi nào đó, hoặc trưởng công chúa!""Nhưng…" Nói đến đây, Hồ Bát Nhất đột nhiên ngập ngừng, cũng không biết phải giải thích thế nào, chỉ có thể cầu cứu Đại Kim Nha.Đại Kim Nha cũng đầy vẻ khó hiểu, dùng ngữ khí không chắc chắn hỏi: "Sở gia, có trường hợp như vậy sao?""Những bích họa này rõ ràng chưa hoàn thành, tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy?

Thật sự quá bất thường!"Sở Văn bình thản phân tích: "Lăng mộ của hoàng thân quốc thích, trong quá trình xây dựng cơ bản sẽ không ngừng thi công bỏ dở.""Ngay cả khi mộ chủ tạo phản, cũng sẽ được chôn cất trong lăng mộ của mình, không tồn tại tình huống bỏ mộ.""Tôi có thể loại trừ trường hợp này trước, còn về nguyên nhân sâu xa, tôi tạm thời cũng không quá rõ."Hồ Bát Nhất cảm thấy tiếp tục thảo luận cũng không có kết quả, anh ta đi đến góc đông nam đại điện, châm một cây nến Thắp Lửa (chá chúc).Khi ánh lửa sáng lên, Hồ Bát Nhất phát hiện trên mặt đất còn sót lại tro đá màu trắng.Có lẽ là do vị cao nhân kia để lại, quả nhiên là một Mạc Kim Giáo Úy thực thụ, không biết có còn sống sót rời khỏi đây không.Hồ Bát Nhất nói ra tin tức này, Bàn Tử và Đại Kim Nha đều giật mình, sau đó mọi người cùng đi về phía tiền điện.Lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng nói: "Chúng ta chỉ bật một chiếc đèn pin thôi!""Trong đại điện trống rỗng, không có chỗ nào cần chú ý, tiết kiệm năng lượng một chút, tránh trường hợp hết điện!"Những người khác không có ý kiến, tắt đèn pin của mình.Trong một ngôi mộ, đại điện tuyệt đối là trung tâm, tiếp theo là tiền điện.Khác với đại điện, tiền điện được xây dựng theo nơi ở của mộ chủ khi còn sống.Ví dụ,

nếu mộ chủ sống trong hoàng cung, tiền điện phải được xây dựng giống cung điện.Nhưng đó không phải là một cung điện hoàn chỉnh, mà chỉ là tẩm cung của chính mộ chủ.Chỉ có đế vương một triều đại mới có thể xây dựng một cung điện hoàn chỉnh trong tiền điện.Không lâu sau, đoàn người đến tiền điện.

Bên trong rộng rãi hơn đại điện, có một tẩm cung được xây dựng một nửa.Cấu trúc cơ bản đã hoàn thành, nhưng có một số chỗ chưa được xây xong.Cửa đá dẫn ra khỏi địa cung đóng chặt, ở các khe hở có dấu vết của keo sắt chảy xuống, trông rất kín kẽ, đã bị phong kín hoàn toàn.Trước tẩm cung có một đài phun nước nhỏ, đang yếu ớt phun nước.“Đã hơn nghìn năm rồi, đài phun nước này vẫn có thể phun nước, thợ thủ công thời nhà Đường quả thật khéo léo tuyệt vời!” Bàn Tử chỉ vào đài phun nước cảm thán.Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: “Cái này không phải đài phun nước, cũng không liên quan đến thợ thủ công, mà là một giếng quan tài tự nhiên!”“Ban đầu tôi tưởng phong thủy lăng mộ đã bị phá, không ngờ bên trong lại chứa oan hồn!”“Như vậy, phong thủy không những không bị phá, mà còn có thể duy trì nguyên trạng, người phụ nữ được an táng bên trong, chắc chắn sẽ phù hộ cho con cháu đời sau!”Nghe miêu tả như vậy, Đại Kim Nha hỏi: “Nếu đã như vậy, tại sao lăng mộ này chỉ xây dựng được một nửa?”“Tôi cũng không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì?” Hồ Bát Nhất cũng vô cùng khó hiểu.Bàn Tử nhẹ nhàng nói: “Chẳng phải đơn giản sao?

Có lẽ lúc đó áp lực tài chính lớn, nên đã bỏ dở việc xây dựng lăng mộ!”Nghe vậy, những người khác đều lắc đầu.

Hồ Bát Nhất giải thích: “Không tồn tại khả năng đó!”“Nếu áp lực tài chính lớn, cũng không cần thiết phải phong kín cửa đá, hoàn toàn có thể đợi sau khi giải quyết xong thì tiếp tục xây dựng!”Đại Kim Nha tiếp lời: “Từ khe hở của cửa đá có thể thấy, khi thợ thủ công rời đi, họ không hề có ý định tiếp tục xây dựng!”“Lăng mộ thời nhà Đường

ít nhất có năm cánh cửa đá, sau khi phong kín bằng keo sắt, ngay cả việc mở cửa cũng là một vấn đề lớn!"Mọi người không thu hoạch được gì ở tiền điện, cũng không thể rời đi từ cửa đá, chỉ có thể đi qua đại điện, đến hậu điện và hai bên thiên điện xem xét.Nếu không phát hiện ra lối thông đạo khác, chỉ có thể mạo hiểm đi vào hang động để tìm đường ra.Sở Văn ngồi trên giường, bắt đầu cố gắng hồi tưởng lại rốt cuộc hắn đã nhìn thấy gì trong Cổng Đồng.Hắn không vội vàng.Bắt đầu từ việc chém giết Vạn Nô Vương, từng chi tiết một, hắn đẩy lùi ngược lại.Đầu tiên là giết Vạn Nô Vương, xách con chim quái vật, rồi ném về phía Tiểu Ca.

Sau khi Tiểu Ca né tránh thì tiến vào Cổng Đồng.

Sở Văn cũng lẻn vào Cổng Đồng một cách hiểm nghèo khi nó sắp đóng lại.Rồi sao nữa?… Chỉ cần suy nghĩ đến đây, Sở Văn không kìm được cúi đầu ôm lấy đầu, cảm thấy toàn thân nổi da gà.Mấy ngày nay hắn cũng đã thử vài lần, nhưng mỗi lần hồi tưởng đến thời khắc then chốt đó đều có phản ứng tương tự, nên Sở Văn mới không cố gắng.Nhưng hôm nay, nhất định phải hồi tưởng lại mọi thứ.Cùng với cảm giác cực kỳ khó chịu không ngừng tăng lên, những ký ức bị phong ấn trong đầu Sở Văn cũng bắt đầu như có chút lung lay.Hắn chỉ cảm thấy đại não "Oanh!" một tiếng.Sau đó cả người dường như tiến vào một không gian khác.Trong không gian này, mọi thứ đều xám xịt mờ mịt, Sở Văn lang thang trong đó, dường như mọi thứ đều hỗn độn, mọi thứ đều hư vô.Trong đó có vô số mảnh ký ức, giống như từng mảnh ghép.Sở Văn đã hiểu ra, lúc đó hắn dường như đã nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng trong Cổng Đồng, mỗi cảnh tượng đều có một số cảnh hắn đã thấy hoặc chưa thấy.Khi hắn cố gắng tiếp cận những mảnh ghép đó lần nữa, đột nhiên một tiếng quỷ kêu chói tai trực tiếp xé nát ý thức vừa tiến vào không gian.Sở Văn khẽ rên một tiếng, mặt tái nhợt bắt đầu thở hổn hển.Chỉ trong một khoảnh khắc

ngắn ngủi, toàn thân hắn lại toát mồ hôi lạnh, trận tắm rửa trước đó coi như uổng phí.Thật tệ.Nhưng cũng không phải không có chút thu hoạch nào.Trong những mảnh ký ức vừa rồi, Sở Văn nhìn rõ một cảnh tượng, trong cảnh đó có một thi thể nữ ngồi yên vị, trong suốt như pha lê, toàn thân trang điểm kiểu dị vực, đeo những món trang sức phức tạp, vô cùng yêu kiều.

Sở dĩ dùng từ trong suốt như pha lê để miêu tả, là vì làn da của nữ thi gần như trong suốt như sứa, chỉ nhìn từ bên ngoài đã có thể thấy rõ xương cốt và nội tạng.Vốn là hình ảnh một mỹ nữ yêu kiều, nhưng lại có thể nhìn thấy xương khô bằng mắt thường, cảnh tượng quỷ dị như vậy, nếu không tận mắt chứng kiến, Sở Văn cũng tuyệt đối không tưởng tượng ra được.Rõ ràng chỉ là một đoạn ký ức tĩnh lặng, nhưng khi nắm bắt đoạn ký ức này, hắn luôn cảm thấy nữ thi đó âm u đáng sợ nở nụ cười với mình.Dường như… dường như vẫn luôn chờ đợi hắn tự chui đầu vào rọ vậy.“Cái nữ thi này rốt cuộc không phải nhân loại sao, vì sao huyết nhục toàn thân lại trong suốt như vậy?”Sở Văn biết, người thiếu sắt trong cơ thể có thể khiến máu dần dần trở nên trong suốt, đó là một loại bệnh di truyền, nhưng huyết nhục đều trong suốt, thực sự có chút vượt quá sự hiểu biết của Sở Văn.Điều quan trọng là, trên ngực thi thể nữ đó có đeo một món trang sức hình ống ngọc cổ xưa, hình dạng món trang sức đó rất giống với bùa quỷ phía sau cổ Sở Văn.“Món trang sức ống ngọc?” Sở Văn cũng không quản mồ hôi lạnh trên người gần như đã làm ướt sũng đồ ngủ, lẩm bẩm lặp lại: “Văn hóa trang sức ống ngọc này chẳng phải là loại trang sức rất thịnh hành vào thời kỳ bốn năm nghìn năm trước sao?”Dựa vào kiến thức lịch sử trong đầu, Sở Văn lập tức phán đoán món trang sức trên cổ nữ thi thuộc về văn hóa trang sức xuất hiện ở các bộ lạc lớn nhỏ trên toàn quốc vào cuối thời kỳ đồ đá.Trong đó, ở Phan Gia Viên có không ít tiệm chuyên bán những thứ này, nhưng 99% đều là hàng giả.Thực chất là những ống ngọc trắng nhỏ, xuyên lỗ ở giữa, rồi

xâu thành chuỗi để đeo ở cổ tay, cổ chân, hoặc cổ.Từ đó có thể phán đoán, nữ thi trong cảnh tượng mà Sở Văn vừa nắm bắt, ít nhất cũng sống vào khoảng hai nghìn năm trước Công nguyên.Có thể điêu khắc bùa quỷ thành hình dạng ngọc phiến để làm đồ trang sức, chứng tỏ bùa quỷ không chỉ là một ký hiệu, chắc chắn có một ý nghĩa khác, có lẽ là một biểu tượng đặc biệt của tộc người nữ thi trong suốt này cũng có thể.Tóm lại, cho đến hiện tại, Sở Văn trong lòng phỏng đoán Cổng Đồng có thể do Tây Vương Mẫu xây dựng, đồng thời lại có thể rất rõ ràng biết rằng nữ thi trong suốt tuyệt đối không phải Tây Vương Mẫu.Sở Văn cũng không biết tại sao lại khẳng định như vậy, chỉ xác định nữ thi trong suốt này chắc chắn có mối quan hệ sâu sắc với Tây Vương Mẫu.Tối hôm đó, Sở Văn ngủ không được yên giấc cả đêm, bao gồm cả việc nằm mơ cũng mơ thấy nữ thi đó, trong mơ từ từ tiến đến gần hắn, rồi với nụ cười ma quái dịu dàng ôm lấy cổ Sở Văn, và tại vị trí bùa quỷ đó, lộ ra hàm răng sắc nhọn, cắn mạnh một miếng…Sở Văn giật mình tỉnh dậy!Hắn nhìn điện thoại, bây giờ là khoảng mười giờ sáng ngày thứ hai.Sở Văn từ mật thất đi ra, kéo mở cửa tiệm.Ánh nắng ấm áp xuyên qua tòa nhà điêu khắc đối diện chiếu vào người hắn.

Sở Văn nheo mắt, xoa bùa quỷ nổi lên phía sau cổ, từ từ thả lỏng tâm trạng một chút.Bất luận là lời nguyền hay virus cổ đại, bây giờ quá lo lắng cũng vô ích, không bằng cứ từ từ giữ tâm trạng bình tĩnh một chút rồi tính.Không lâu sau khi mở tiệm, Bàn Tử đội nắng lớn đến tiệm Sở Văn, vừa vào cửa đã vội vã hỏi: “Sở gia, thứ sau cổ đã tìm hiểu rõ chưa?”“Chưa.” Sở Văn rót cho anh ta một ly trà nói: “Cậu cũng đừng quá vội, rồi sẽ có ngày sự thật sáng tỏ thôi.

Nào, uống trà đi.”Bàn Tử ực ực hai ngụm lớn, uống cạn trà xong lau miệng nói: “Thôi được, dù sao cũng đã đến nước này rồi, sớm tìm hiểu rõ thì anh em chúng ta sớm thảnh thơi một chút, nếu không nằm

trên giường mà cứ lo không biết lúc nào sẽ chết cũng phiền phức lắm.”Nói xong anh ta nhìn xung quanh rồi nói: “À phải rồi, cái biển hiệu Di Ninh Hiên ngày mai sẽ đến.

Đến lúc đó tôi sẽ tìm vài anh em giúp treo lên.

Có điều, tiệm đồ cổ của cậu khai trương, cũng phải có một ngày lành tháng tốt chứ.”Sở Văn bấm đốt tay tính toán: “Khoảng ba ngày sau là được, giữa trưa mười một giờ năm mươi tám phút, khai trương tốt, kỵ cưỡi thú.”Bàn Tử ngẩn người, sau đó nghĩ Sở Văn đã tinh thông phong thủy, vậy những chuyện như ngày giờ đương nhiên không cần phiền người khác nữa.Anh ta cười nói: “Được thôi, vậy nhé, ba ngày sau Di Ninh Hiên khai trương đại cát, đến lúc đó Bàn gia tôi sẽ đến chúc mừng cậu nha!

Hahaha!”Chiều hôm đó, Bàn Tử tìm một chiếc xe tải, bên trong có ba thùng lớn được đóng kín.“Sở gia, anh xem này, đồ đồng Lạc Dương, đồ đồng giả nổi tiếng nhất cả nước là ở Lạc Dương đó, bất kể rỉ sét hay cảm giác thời đại đều cực kỳ thượng thừa.

Tôi để đây cho anh nhé.” Bàn Tử gọi hai nhân viên trong tiệm giúp Sở Văn bày đồ lên giá.“Bàn Tử, không phải tôi nói chứ, mấy món đồ sứ này tệ quá vậy, ngựa sứ mạ vàng này không ra ngựa cũng không ra thanh, đây là cái thứ quái quỷ gì vậy?” Sở Văn cầm con ngựa sứ cao nửa người chửi rủa.“Sở gia, thứ này dùng để lừa người mà, đừng… ôi chà, đúng, bày ở cửa tiệm.” Bàn Tử đeo găng tay trắng cẩn thận đặt con ngựa sứ ở vị trí khuất nhất ngay cửa tiệm Sở Văn.“Thứ này không bán, chuyên dùng để những kẻ không có mắt đụng phải, đụng là vỡ, tuyệt đối không sai sót.

Bàn Tử nhìn vẻ mặt chê bai của Sở Văn nói: “Đào mộ thì tôi phải nghe anh, nhưng mở tiệm thì phải nghe tôi.”Sở Văn nghe vậy, thấy bên trong hình như có chút đạo lý hành nghề, lập tức khoanh tay nói:

“Được, tôi xin lắng nghe.”Bàn Tử bày xong ngựa sứ, kéo Sở Văn sang một bên, rồi nói: “Sở gia, sau khi thứ này bị đụng vỡ, không thể trực tiếp há mồm đòi tiền, nhất định phải lộ vẻ khó xử, thỉnh thoảng liếc nhìn thêm vài lần.

Cái tình huống này… có vài khách hàng lớn rồi đó, mẹ nó mặc cả ghê gớm lắm, nhưng nếu vừa vào cửa đã đụng vỡ đồ sứ, vậy sau khi xem trúng minh khí còn dám mặc cả nữa không?”“Một con ngựa sứ đáng giá bao nhiêu tiền?

Cùng lắm là hai trăm tệ chi phí, nhưng khách hàng lớn không mặc cả, cậu chuyển tay kiếm thêm mấy vạn tệ đó.

Có thể giống nhau sao?”Sở Văn gật đầu trầm tư, giơ ngón cái về phía Bàn Tử: “Không phải, mấy chiêu tà đạo ngoài luồng này cậu học từ ai vậy, nghe có vẻ bài bản ghê?”Bàn Tử cười hắc hắc: “Sở gia, phàm mọi việc đều phải giảng thiên phú, những thứ này đều là kinh nghiệm tích lũy nhiều năm của Bàn gia tôi, chỉ truyền con trai không truyền con gái.”Sở Văn đá cho Bàn Tử một cước vào mông, giận dữ nói: “Chỉ truyền con trai không truyền con gái, mẹ nó đừng có lợi dụng tôi!”Tối hôm đó bận rộn đến khoảng mười hai giờ, Sở Văn mời Bàn Tử và hai nhân viên tiệm ra đường ăn xiên nướng lẩu Oden, chấm tương mè và tỏi ớt, Bàn Tử ăn đến thơm nức mũi.Hai ngày trôi qua trong nháy mắt.Ngày thứ ba, Sở Văn khai trương, ngày lành tháng tốt là mười một giờ mười một phút giữa trưa.Bàn Tử sớm đã cùng Sở Văn đứng ở cửa tiệm.

Hôm nay là ngày đại hỷ khai trương, Bàn Tử đặc biệt chọn cho Sở Văn một bộ vest đỏ, ăn mặc giống hệt chú rể vậy, trước cửa có hai chùm pháo vạn tràng.Bên cạnh pháo đứng bốn năm công nhân vệ sinh.Sở Văn đã chuẩn bị xong, mỗi người một trăm tệ, đến lúc đó pháo nổ, các loại khách quý vừa bước vào cửa, công nhân vệ sinh lập tức dọn dẹp rác thải còn sót lại của pháo.Năm nay cả Bắc Bình đều

đang xây dựng thành phố văn minh, nếu không phải Bàn Tử quen biết với khu phố, e rằng còn không được phép đốt pháo.Ngoài công nhân vệ sinh ra, trước cửa còn đứng rất nhiều chủ tiệm khác, cũng như những hảo gia (người chơi đồ cổ) đến chúc mừng cùng con phố.Những hảo gia đồ cổ này quanh năm lăn lộn ở Phan Gia Viên, có tiệm mới khai trương, nhất định phải mang ba món đồ tốt ra cho mọi người xem, để thể hiện thực lực của chủ tiệm.Vì vậy không cần quảng cáo, lời đồn truyền miệng khiến hôm nay khoảng mười giờ rưỡi, trước cửa đã chen chúc bốn năm chục người.Bàn Tử hôm nay mặc một chiếc áo khoác ngắn màu đen, bên trong là chiếc áo dài đỏ, một đôi giày vải Bắc Kinh cổ, đầu đội mũ Thượng Hải cũ, không biết từ đâu lôi ra chiếc kính gọng bạc đeo lên mũi, trông thật có phong thái lão bản.Hắn và Sở Văn tay cầm bông hoa chúc mừng được buộc bằng vải lụa đỏ, chỉ chờ đến giờ lành là cắt và đốt pháo thôi.“Sở gia, thấy không, trong đám người dưới kia, nhìn từng người trông có vẻ nghèo khó, thực ra ông lão kia, tài sản mấy chục triệu trở lên, chuyên đào báu vật, cả Phan Gia Viên đều có tiếng tăm.” Bàn Tử vừa mỉm cười với đám người bên dưới, vừa thì thầm với Sở Văn.Chương mới đến đây.----------“Cái đó, cái ông lão gầy như mắc bệnh lao kia, là một ông lão đến từ Hương Cảng, trung bình mỗi tháng đều phải ở khách sạn ở Phan Gia Viên khoảng một tuần.

Chương 361

Cô gái xinh đẹp bên cạnh là con gái nuôi của ông ta, hai người tình cảm tốt lắm, ngày nào cũng 'Daddy, Daddy' gọi không ngừng, rất có tiền, trong tay toàn khách hàng nước ngoài, ông lão đó siêu giàu."Bàn Tử lần lượt kể cho Sở Văn nghe: "Còn có cái lão Kim Nha kia, bí ẩn thần bí hợp tác với ba vị Mạc Kim Giáo Úy, mở tiệm ở Phan Gia Viên, làm ăn phát đạt, vì trong tay thực sự có thể thu được vài món đồ tốt, nhưng mấy năm gần đây không có tiếng tăm gì, trong tay toàn là minh khí làm ra từ mười năm trước."Sở Văn nghe Bàn Tử nói vậy, lại nhìn lão Kim Nha kia thì thấy hơi quen mắt.Trước đây hình như thực sự đã gặp.Ba vị Mạc Kim Giáo Úy?Hắn lập tức có chút kinh ngạc, chẳng lẽ là ba người kia?Sở Văn còn chưa kịp nói gì thêm, một hàng lễ tân do Bàn Tử thuê đã bước đến bên cạnh hắn theo tấm thảm đỏ.Mấy cô gái này nhìn tuổi tác không lớn lắm, khoảng mười tám, mười chín tuổi, thân hình phát triển không tồi, từng người mặc giày cao gót rẻ tiền và sườn xám họa tiết hoa lam trắng đứng bên cạnh hắn, trên tay bưng khay gỗ, bên trong đặt hai cây kéo.Bàn Tử ra hiệu "mời" với Sở Văn, rồi hai người đồng thời cầm kéo cắt băng khai trương.Sau đó trong tiếng pháo nổ rền vang, người chủ trì cầm micro tuyên bố tiệm đồ cổ Di Ninh Cư chính thức khai trương.

Các chủ tiệm lớn bên ngoài, cùng những hảo gia chuyên đến chúc mừng cũng lần lượt vào tiệm dưới sự chào đón của Bàn Tử và Sở Văn."Sở gia, ba món bảo bối của cậu đã chuẩn bị xong chưa?" Bàn Tử nhắc nhở Sở Văn."Chuẩn bị xong rồi, tôi cũng không phô trương gì, tùy tiện tìm ba món minh khí tượng trưng thôi, không thể quá chói mắt mà cũng không thể quá tùy tiện, tôi hiểu ý đó." Sở Văn cười nói.Bàn Tử nghe vậy yên tâm nói: "Thực ra trong đó có một quy tắc

gọi là "lưu nhãn", nhưng cái này tôi yên tâm, chắc không sai biệt được."Sở Văn nghe: "Lưu nhãn?

Nghĩa là sao?"Bàn Tử mỉm cười gật đầu với ông lão "lao phổi" Hương Cảng kia và cô gái xinh đẹp bên cạnh: "Hoắc gia, mời ngài vào trong, cứ thoải mái xem xét nhé.

Ba món đồ sẽ được trưng bày ngay.

Đến lúc đó, lão nhân gia ngài phải giữ bình tĩnh đấy, đừng trực tiếp 'đập phá' nhé, hahaha."Ông lão Hương Cảng kia tạo cảm giác khá dễ nói chuyện, chắp tay với Sở Văn, rồi cười nói với Bàn Tử: "Béo à, tôi nói thật đó nha, đừng có giở trò quỷ nữa nha.

Nếu ba món đồ đó không đáng, tôi sẽ không thèm nhìn đâu, ha ha ha."Bàn Tử liên tục gật đầu mời Hoắc gia vào, rồi nói nhỏ với Sở Văn: "Thấy không, mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng, hôm nay mọi người đều muốn đến mở mang tầm mắt, đều đang chờ ba món bảo bối đó.

Nếu anh đưa ra, người ta nhìn trúng, vậy tương đương với một buổi đấu giá nhỏ, những người có tiền sẽ trực tiếp "đập tiền", trong giới thì gọi là "đập phá"."Tiệm mới khai trương, chủ tiệm phải chuẩn bị ba món đồ để "lưu nhãn" cho khách hàng.

Anh cứ thu lại những thứ đó." Bàn Tử dùng khuỷu tay huých huých Sở Văn nói: "Những người này không ai đi tay không đâu, ít nhiều gì cũng mang theo bảo bối.""Tiệm đồ cổ khác với tiệm ăn.

Tiệm ăn thì mọi người vào đều đói bụng, ra về no bụng, nhưng tiệm đồ cổ thì vừa thu bảo bối, vừa bán bảo bối.

"Lưu nhãn" là khi đã trưng bày xong ba món bảo vật trấn điếm, khách hàng cảm thấy bảo bối không ra gì, sẽ lấy đồ của mình ra cho chủ tiệm xem.

Nếu tốt hơn đồ của chủ tiệm, thì chủ tiệm nhất định phải mua; nếu không bằng đồ của chủ tiệm, thì khách hàng sẽ "đập phá" (trả tiền)."Sở Văn nghe Bàn Tử nói vậy, lập tức cảm thấy khá thú vị: "Theo đó, nếu những khách hàng này muốn 'lưu nhãn' với tôi, thì nhất định phải đưa ra bảo bối có giá trị cao hơn bảo vật trấn điếm của tôi một trăm phần trăm mới được, nếu không 'đập phá' chẳng phải rất đáng tiếc sao?"Bàn Tử gật đầu nói: "Đúng, là như vậy.

Trừ phi có thù oán hoặc không muốn anh mở tiệm, nếu không không ai dám làm cái việc tốn sức không được tiếng tốt đó.

Vì vậy trước đây tôi không nói với anh, bây giờ nói để anh có chuẩn bị là được.

Một người mới mở tiệm, tôi nghĩ chắc không ai dám 'đập phá' đâu."Sở Văn cười nói: "Cái đó chưa chắc.

Thôi được rồi, chúng ta cũng vào đi, giờ cũng gần đến lúc đưa ba món đồ ra rồi."Bàn Tử cười hắc hắc nói: "Vậy tôi chúc mừng Sở gia ba món còn một, hôm nay phát tài nha!"Ba món còn một từ này Sở Văn cũng đã từng nghe.Chủ tiệm đưa bảo bối ra, trong ngày khai trương được hảo gia nhìn trúng, rồi bán hai món, giữ lại một món.

Theo lợi nhuận của đồ cổ, hai món đồ bán ra tương đương với việc trả hết tiền thuê tiệm mười năm tiếp theo.Đó là một điềm lành.Sở Văn và Bàn Tử hai người cười đi vào tiệm, trên đường giả vờ chắp tay, cúi chào mọi người, khiến cơ mặt Sở Văn cứng đờ cả ra.Bàn Tử cũng không biết tìm từ đâu ra một chiếc chiêng đồng, đứng trước quầy thu ngân, "Quang!" một tiếng gõ.

Đợi mọi người im lặng xong thì mở miệng nói: "Các vị đồng nghiệp, các vị hảo gia từ nam chí bắc, hôm nay Di Ninh Hiên khai trương, chủ tiệm Sở gia đặc biệt chuẩn bị ba món bảo vật trấn điếm, mời mọi người cùng 'chưởng nhãn' (đánh giá).

Vàng thật cần lửa luyện.”“Các vị hảo gia, đôi mắt tinh tường của các vị đã được mài sáng chưa ạ!” Bàn Tử cười nói.Trong đám đông có người hô: “Bàn gia, đừng nói mấy lời vô ích nữa, mau mời chủ tiệm đưa bảo bối ra đi, đánh giá thì chưa dám nói, chỉ mong hôm nay được mở mang tầm mắt thôi.”Bàn Tử ha ha cười, từ trong lòng lấy ra một mảnh lụa vàng, nhẹ nhàng trải lên chiếc bàn gỗ hồng mộc trước mặt, sau đó quay sang Sở Văn nói: “Sở gia, bảo bối của chúng ta đâu?”Sở Văn gật đầu, từ giá để đồ phía sau mình mời xuống ba chiếc hộp gỗ đàn hương, nhẹ nhàng đặt lên tấm lụa vàng, sau đó nói: “Bảo bối thì có, đồ đạc cũng đều ở trong đó.

Tôi sẽ mở từng cái một, chư vị cứ xem xét từng cái một.

Nếu gặp được món nào ưng ý, cứ ‘đập tiền’, nhưng ngàn vạn lần đừng nương tay nhé.”Nói xong, tay hắn đặt lên chiếc hộp gỗ đàn hương đầu tiên.Có người trong đám đông không thể đứng yên nữa, lần lượt hô lên: “Sở gia, a, mau lên đi.”Bàn tay Sở Văn ổn định đến mức khiến người ta phải chú ý, từ từ mở khóa đồng, nhẹ nhàng vén nắp hộp.Trong hộp gỗ đàn hương, ngay ngắn đặt một khối “Tứ Phương Tỳ”, trong suốt tinh xảo, đầu tỳ là hổ, thân hổ lại là tỳ.

Sở Văn cầm “Tứ Phương Tỳ” xoay mặt trước, mặt bên trưng bày một lượt, không nói lời nào, chỉ nhìn những người có mặt.Trong đám đông, thấy Sở Văn lấy ra món minh khí đầu tiên lại là một “Tứ Phương Tỳ”, lập tức có chút kinh ngạc.“Gì, lại là tỳ sao?”“Đúng vậy, món bảo bối đầu tiên lại quan trọng đến thế!”Tất cả mọi người đều vô cùng chấn động.Cần biết rằng “tỳ” là biểu tượng của quyền lực hoàng gia, ví dụ “tỳ” tùy theo các hình thái khác nhau cũng được chia thành: Giới Tỳ (vương giới), Quyền Tỳ (quyền trượng), Quốc Tỳ (ngự ấn), Lệnh Tỳ (kim bài) v.v.Đồ cổ, phàm đã liên quan đến hoàng đế, thì giá cả sẽ vọt lên trời, không chút mập mờ.Mọi người vốn nghĩ món đầu tiên Sở Văn lấy ra có lẽ là một chén rượu, hoặc ngọc bội, đồ

sứ v.v.

Ai ngờ món bảo bối đầu tiên lại là một món "Thiên Giới".Đương nhiên!Trước khi định giá "thiên giới", cần phải xác định rõ lịch sử của bảo bối, ví dụ "tỳ" đời Thanh, ai đã dùng, ai đã làm mất, ai đã bảo quản.

Những thông tin càng chi tiết, giá trị minh khí càng cao.Sở Văn trưng bày "Tứ Phương Tỳ" xong, đặt lại vào hộp gỗ, tự tin cười một tiếng nói: "Mời các vị 'chưởng nhãn'."Đừng nói những người có mặt, ngay cả Bàn Tử cũng trợn tròn mắt.Minh khí mà Sở Văn chạm vào lúc đó, Bàn Tử chưa từng thấy, nhưng không cần nói nhiều, đó là một chiếc "tỳ" cơ mà!Là tín vật của quốc gia cổ đại, phải đáng giá bao nhiêu chứ?Người khác không biết, Bàn Tử không biết sao?

Trong số những đồ giả mà Bàn Tử đưa cho Sở Văn, không có cái nào dám làm kiểu "tỳ" cả.

Tương tự, Bàn Tử cũng biết, "Tứ Phương Tỳ" mà Sở Văn lấy ra tuyệt đối là hàng thật.Không lẽ là Quốc Tỳ của Đông Hạ Quốc sao!Sở Văn năm xưa ở cửa động núi lửa, lại có thể chạm vào Quốc Tỳ của người ta?

Phải may mắn đến mức nào chứ?Lúc này, ông lão Hoắc gia mặc Đường trang bên cạnh ho khan hai tiếng, tách đám đông ra, đi đến trước bàn gỗ hồng mộc dưới sự giúp đỡ của mấy cô gái xinh đẹp vây quanh.

Ông ta đeo găng tay trắng, nhẹ nhàng cầm "Tứ Phương Tỳ" lên, run rẩy cẩn thận xem xét."Giới cốt tỳ, trọng lượng nhẹ, thời gian lâu rồi, chất xương không có vết nứt, nhưng cấu trúc xương bề mặt e rằng ít nhất phải năm trăm năm trở lên…" Ông ta dùng giọng Hương Cảng nặng trịch lật qua lật lại cổ tỳ, nhìn những chữ khắc trên mặt tỳ rồi hỏi cô gái xinh đẹp bên cạnh: "A Phân, chữ 'Giới' là văn tự Nữ

Chân, con xem thử."Cô gái xinh đẹp bên cạnh không động tay vào, nghiêng đầu gần như áp vào người Hoắc gia, giọng ngọt ngào nói: "Daddy, 'Thụ mệnh vu hạ, phân chưởng vạn thiên'."Bàn Tử nhìn cảnh tượng đó, quay sang Sở Văn nói: "Anh thấy không, người có tiền đó, cô gái xinh đẹp kia đừng nhìn giá trị nhan sắc và thân hình đều tốt như vậy, người ta là nghiên cứu sinh tốt nghiệp khoa lịch sử trong nước, chuyên nghiên cứu cổ văn tự đó, vừa là thư ký vừa là con gái nuôi, mẹ nó còn hơn cả tình nhân nữa, đẳng cấp!

Một trăm Trần Quả Phụ cũng không bằng một người này."Hoắc gia nhẹ nhàng đặt "Tứ Phương Tỳ" xuống, quay đầu nói với đám đông vây quanh: "Chư vị, tôi phán đoán đây là một khối cốt tỳ hình vuông, 'Thụ mệnh vu hạ'.

Cái 'hạ' này không phải 'hạ' (dưới) thông thường, mà là 'Đông Hạ'.

Quốc gia này đã bị Mông Cổ diệt vong hơn tám trăm năm.

Tỳ này không dùng ấn đỏ mà dùng huyết ấn.

Tôi ước tính đây là Quốc Tỳ của Đông Hạ Quốc khi vong quốc, nhưng cụ thể thật giả rất khó phân biệt."Sở Văn nghe lời của Hoắc gia, lập tức đánh giá cao ông lão Hương Cảng này mấy phần.Hoắc gia phán đoán đây là "tỳ" vong quốc của Đông Hạ Quốc, thứ nhất dựa vào văn tự Nữ Chân trên đó, thứ hai là dựa vào việc nó là cốt tỳ hình vuông.

Cần biết rằng các vương triều chính thống không dùng xương để làm "tỳ", nên ông ta phán đoán đây là của một quốc gia dân tộc thiểu số.

Dựa vào hai điểm này, ông ta đã phán đoán ra lịch sử thật của "tỳ".Đáng tiếc là dấu vết lịch sử mà Đông Hạ Quốc để lại quá ít, không có nhiều bằng chứng đối chiếu, nên không thể phán đoán thật

giả của "tỳ".Lúc này, trong đám đông có một giọng nam cao vút hô lên: "Đồ vật khó phân biệt thật giả như vậy mà cũng trưng ra à?

Tôi muốn 'lưu nhãn'!"Sở Văn đồng tử co rút lại!Mới là món bảo bối đầu tiên, đã có người muốn 'lưu nhãn' rồi sao?Thật lòng mà nói, trong tình huống bình thường, tiệm ở Phan Gia Viên, hàng thật cỡ đồ sứ đời Minh là đủ rồi.Nhưng Sở Văn lại lấy ra một khối "tỳ" của một quốc gia.Tuy là quốc gia nhỏ xung quanh, nhưng "tỳ" vẫn là "tỳ".

Ví dụ, hôm nay nếu có người lấy ra Quốc Tỳ của Lâu Lan Quốc ra thử thì sao?Thực ra Lâu Lan có hay không có khái niệm "tỳ", nếu có, đó cũng không phải bảo bối tùy tiện nào có thể sánh bằng.Nhưng trong tình huống như vậy, lại có người muốn 'lưu nhãn', Bàn Tử lập tức biết, e rằng đã gặp phải kẻ gây sự rồi.Quả nhiên, cùng với việc đám đông bị tách ra, một thanh niên bước ra, khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, mặc một bộ vest cao cấp.Bàn Tử nhìn người này, lập tức giận dữ nói: "Vương Lăng, tiệm không trông coi, chạy ra đây làm gì?"Thanh niên tên Vương Lăng cười nói: "Khai trương buôn bán, đương nhiên phải chào đón khách tứ phương, tại sao tôi lại không thể?"Lời của Vương Lăng không sai.Tiệm đồ cổ khác với tất cả các tiệm khác.Giữa các tiệm không có cảnh kiếm bạt nỗ trương như tiệm quần áo.

Ví dụ, ở vườn thú Bắc Bình có nhiều tiệm bán quần áo dán chữ "Đồng nghiệp không vào, đuổi không đẹp mặt", nhưng tiệm đồ cổ phần lớn đều thông qua nhau.Nhà tôi bán ngọc khí, nhà kia chuyên đồ văn hóa, nếu tôi có khách hàng đồ văn hóa, sẽ giới thiệu đến nhà kia, nên quan hệ giữa hàng xóm láng giềng đều không tệ.Chỉ có điều Vương Lăng và Bàn Tử vẫn luôn không hợp nhau.Bàn Tử là người khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, còn Vương Lăng lại xuất thân từ gia tộc quyền thế.

Từ khi Bàn Tử vào nghề năm năm trước, anh ta đã từng chịu thiệt

thòi dưới tay Vương Lăng.Hôm nay Sở Văn khai trương, Vương Lăng cũng không biết nghe phong thanh từ đâu, cố ý đến gây rối.Vương Lăng?

Chương 362

Sở Văn trong lòng nghe thấy cái tên này, theo tiềm thức, Vương Lăng thì không sao, sợ không phải là Uông Lăng (Vương gia) sao.Cũng khó trách Sở Văn nghe cái tên này, lần đầu tiên hắn nghĩ đến Uông Tàng Hải, vì trong cốt truyện gốc, Uông gia cũng không thiếu vai trò của mình.Sở Văn thấy Vương Lăng đi đến trước bàn gỗ hồng mộc, hắn cũng không lo lắng, đưa tay ra nói: "Đã muốn 'lưu nhãn', vậy cứ lấy ra đi."Vương Lăng nhìn Bàn Tử liếc một cái, vẻ mặt trẻ con kiêu ngạo không biết tốt xấu, từ trong lòng lấy ra một thứ được bọc bằng vải đỏ, đặt lên bàn từ từ mở ra nói: "Cốt tỳ của anh tuy được ông lão Hương Cảng kia nói nghe có vẻ đúng, nhưng dù sao cũng khó phân biệt thật giả.

Trùng hợp thay, tôi cũng có một khối tỳ, lấy ra mời Sở chưởng quỹ 'chưởng nhãn'."Mở tấm vải đỏ ra, bên trong quả nhiên là một khối ngọc tỷ, không phải "tỳ" mà Sở Văn đã thấy từ sớm.Chính là khối "Quỷ Tỳ" hình tiểu quỷ Kỳ Lân, được xưng là có thể điều động vạn thiên âm binh quỷ tướng!Tất cả những người vây xem nhìn thấy "Quỷ Tỳ", lập tức bàn tán xôn xao, Sở Văn có thể nghe rõ tiếng bàn tán của từng người."Lại là tỳ, ngọc tỷ, trên tỳ có Kỳ Lân, không lẽ là "Quỷ Tỳ" của Châu Mục Vương sao!""Châu Mục Vương?

Năm đó?

Thời nhà Chu sao, cách đây đã ba nghìn năm rồi, thứ Vương Lăng lấy ra, gia tộc họ Vương ở Phan Gia Viên không phải nổi tiếng là không có hàng giả sao…""Trời ạ, Vương gia lại có thứ này, ban đầu khi khối cốt tỳ kia xuất hiện tôi đã thấy chấn động rồi, ai ngờ hôm nay lại nhìn thấy 'Quỷ Tỳ' đời Chu, một khối cốt tỳ của quốc gia nhỏ tám trăm năm, một khối ngọc tỷ của Châu Mục Vương nhà Chu ít nhất ba

nghìn năm.

E rằng chủ tiệm phải bỏ ra số tiền lớn để mua lại rồi.”“Vậy thì phải bao nhiêu tiền?

E rằng bán cả tiệm cũng không bù đắp được giá trị của khối Quỷ Tỳ đó.”Vương Lăng nghe tiếng bàn tán xung quanh, vô cùng hài lòng với hiệu ứng gây chấn động này.“Sở gia?

Mời.”Ai ngờ Sở Văn cười khẽ lắc đầu nói: “Bàn gia, quy tắc ‘lưu nhãn’ cậu hiểu rõ hơn tôi.

À, nếu có người mang hàng nhái ra ‘lưu nhãn’, thì phải làm sao?”Vương Lăng cười khẩy nói: “Chưa thèm nhìn mà đã nói ‘Quỷ Tỳ’ của tôi là hàng nhái, Di Ninh Hiên này có lẽ quá nhỏ mọn rồi.”Bàn Tử tuy không hiểu ý Sở Văn, nhưng lập tức nói: “Nếu có người mang hàng nhái ra ‘lưu nhãn’ với chủ tiệm, thì trực tiếp ‘đập phá’, và không móc một con mắt.

Đó là quy tắc của xã hội cũ, bây giờ không làm vậy nữa.

Bây giờ người ta chú trọng hiệu quả kinh tế, sẽ bồi thường tiền, còn bồi thường bao nhiêu, thì dựa vào giá trị bảo bối của chủ tiệm mà trả tiền.”Sở Văn gật đầu, cũng không đeo găng tay, cầm khối “Quỷ Tỳ” của Vương Lăng tùy ý tung lên không trung: “Sở dĩ tôi có thể xác định đó là hàng nhái, cũng không phải vì có bản lĩnh đặc biệt nào.”Vừa nói, Sở Văn tung “Quỷ Tỳ” lên không trung, sau đó cố ý không dùng tay đón lấy, mặc cho nó rơi xuống đất, vỡ thành bốn năm mảnh!“Bốp!”Vương Lăng cười nhìn Sở Văn, dường như không hề đau lòng chút nào, cũng không hề lo lắng chuyện khối “Quỷ Tỳ” này là giả, sẽ phải bồi thường cho Sở Văn.Sở Văn cũng mỉm cười nhìn Vương Lăng, từ biểu cảm của đối phương, hắn lập tức biết, Vương Lăng thực ra sớm đã biết “Quỷ Tỳ” này là hàng nhái.Mục đích Vương Lăng làm vậy, chẳng qua là muốn thăm dò, xem khối “Quỷ Tỳ” thật có

nằm trên người Sở Văn hay không.Tức là dùng tiền để thăm dò.Một âm mưu công khai hoàn toàn.Nhìn thấy Sở Văn đập vỡ "Quỷ Tỳ", tất cả mọi người đều lùi lại hai bước, trợn mắt há mồm nhìn khối "Quỷ Tỳ" đã vỡ thành từng mảnh ngọc."Không sai, tôi có thể xác định đó là hàng nhái, vì khối 'Quỷ Tỳ' thật, đang ở trên người tôi." Sở Văn từ trong lòng lấy ra một khối "Quỷ Tỳ" khác, từ từ đặt trước mặt Vương Lăng.Hiện tại gần như có thể khẳng định một trăm phần trăm cái gọi là Vương Lăng này, tuyệt đối là người của dòng họ Uông gia.Vì ngoài họ ra, sẽ không có ai khiêu khích như vậy, và người Uông gia cũng từ đầu đến cuối đều đang tìm kiếm tung tích của "Quỷ Tỳ".Họ cũng muốn mở Cổng Đồng, nhưng cách duy nhất để mở Cổng Đồng chính là "Quỷ Tỳ".Sở Văn đường đường chính chính đặt khối "Quỷ Tỳ" trước mặt Vương Lăng nói: "'Quỷ Tỳ', vốn là ngọc hai đá.

Thân tỳ là ngọc, nhưng các hình chạm khắc Kỳ Lân và tiểu quỷ trên đó không phải ngọc, là đá chưa được ngọc hóa hoàn toàn, độ cứng hơn ngọc một chút.

Sau khi đập vỡ, tuyệt đối sẽ không vỡ thành bốn năm mảnh, mà chỉ vỡ thành hai nửa, một nửa là tỳ, một nửa là tiểu quỷ Kỳ Lân."Nói xong, Sở Văn trước mặt Vương Lăng buông tay khỏi khối "Quỷ Tỳ" thật, nhìn thấy "Quỷ Tỳ" sắp rơi xuống đất.Vương Lăng sắc mặt lập tức đại biến, trong khoảnh khắc đó, dường như tất cả sự chú ý đều tập trung vào khối "Quỷ Tỳ" thật.Kết quả Sở Văn vào thời khắc then chốt đã vươn một bàn tay khác ra, giữa không trung lại đón lấy "Quỷ Tỳ" và thu về.Kể từ khi kích hoạt huyết mạch Cửu Anh, khả năng phản ứng của Sở Văn đã nâng cao không biết bao nhiêu, chơi những cảnh mạo hiểm kích thích như vậy căn bản không thành vấn đề.Làm xong tất cả, trên vẻ mặt hắn mang theo một tia khiêu khích nói: "Hết hồn chưa, nhìn vẻ mặt cậu, hình như biết 'Quỷ Tỳ' của tôi là thật à."Biểu cảm của Vương Lăng lúc xanh lúc đỏ.Phản ứng của hắn lại

khiến Bàn Tử cười không ngớt.

Thật lòng mà nói, màn trình diễn vừa rồi của Sở Văn thực sự quá xuất sắc.Đầu tiên đập vỡ khối tỳ giả, sau đó khi mọi người đã kinh ngạc, lại lấy ra khối tỳ thật, và đưa ra cách phân biệt tỳ thật tỳ giả, cuối cùng còn diễn một màn mạo hiểm đập vỡ tỳ thật, khiến Vương Lăng lộ ra vẻ căng thẳng và bối rối.Nếu không phải có quá nhiều người ở hiện trường, Bàn Tử e rằng sẽ trực tiếp giơ ngón cái về phía Sở Văn.Lúc này, những người chơi đồ cổ xung quanh sớm đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đám đông đều là những người tinh ranh, chỉ cần nhìn biểu cảm của Sở Văn và Vương Lăng, lập tức có thể biết ai đã chịu thiệt, ai đã chiếm lợi trong trận đối đầu này.Bàn Tử lớn tiếng nói: "Nói như vậy thì, Vương Lăng à Vương Lăng, mang hàng giả ra để chèn ép người khác, kết quả lại không có hàng thật trong tay Sở gia à, ha ha ha!

Không nói gì khác, Hoắc gia, ngài định giá giúp chúng tôi khối cốt tỳ này đi, mau để cậu Vương gia kia về ký séc đi.

Ha ha ha!"Bàn Tử sở dĩ tìm Hoắc gia là vì Hoắc gia là người Hương Cảng, đối với Vương gia ở Phan Gia Viên căn bản không có cảm tình gì, giá định ra có thể hơi công bằng một chút.Hoắc gia chắp tay bốn phía nói: "Đã 'lưu nhãn' mà lại mang hàng nhái ra, theo quy định phải bồi thường cho chủ tiệm, nhưng tôi tài sơ học thiển, thực sự không thể phân biệt thật giả của cổ tỳ này.

Các vị có mặt ở đây cũng không ai nói được đây là tỳ giả.

Vậy thì cứ lấy một mức trung gian."Ông ta trầm tư một lát nói: "Nếu tỳ này là thật, giá trị khó mà đong đếm được.

Đặt trên sàn đấu giá Hương Cảng, ít nhất cũng phải khoảng 10 triệu tệ.

Như vậy, thì Vương gia thiếu gia chỉ cần bồi thường năm triệu tệ, lúc này có thể kết thúc êm đẹp.”Lúc này, tiếng bàn tán xung quanh lại nổi lên.“Mặt mũi Vương gia có vẻ khó giữ rồi, mang hàng nhái đến ‘lưu nhãn’, kết quả lại bị người ta trực tiếp lấy hàng thật ra đấu lại, thật là mất mặt quá đi.

Di Ninh Hiên vừa khai trương, đã chọc giận Vương gia ở Phan Gia Viên, e rằng sau này khó đứng vững.”“Đúng vậy, nhìn Bàn gia là một người có bản lĩnh như vậy, trong tay cũng không thiếu việc làm, nhưng lại mở một tiệm nát ở Phan Gia Viên, chẳng phải vì không hợp với Vương gia sao.”“Ai, có hàng thật thì sao chứ, nếu là tôi, tôi sẽ nhẫn nhịn mua lại hàng nhái, chứ không thể đánh vào mặt Vương gia trước mặt mọi người.

Bây giờ thì hay rồi, thắng được mặt mũi, nhưng sau này cuộc sống lại không dễ dàng.”“Trừ phi… trừ phi Sở gia có quan hệ thông thiên, khiến Vương gia phải nể sợ, nếu không tiệm này e rằng không trụ nổi nửa năm đâu.”Nghe những lời bàn tán này, Sở Văn lại không hề bận tâm.Đã xác định Vương Lăng là hậu nhân của Uông gia, vậy thì cũng sẽ không thể hòa bình tiếp tục được, sớm xé toạc mặt nạ ra thì có gì to tát đâu.Sở Văn tưởng Vương Lăng sẽ giở trò cù nhầy, kết quả Vương Lăng nghe thấy lời của Hoắc gia, lại không hề đau lòng chút nào, vẫy tay với người phía sau, miệng mang theo một nụ cười khó hiểu lấy ra một cây bút máy điền vào một tờ séc năm triệu tệ rồi nhẹ nhàng đặt lên nắp chiếc hộp gỗ đàn hương đầu tiên.Mắt Bàn Tử sáng rực!Kích thích!

Quá mẹ nó kích thích rồi, đập vỡ một món hàng nhái, làm tổn hại danh dự của tiệm đồ cổ Vương gia, bây giờ lại phải bồi thường cho tôi năm triệu tệ, trên đời này đâu có chuyện làm ăn nào tốt như vậy chứ?

Vương Lăng ký tấm séc xong, nhìn Sở Văn nói: “Sở gia, chiếc

xương tỳ hưu của cậu có chút bản lĩnh đấy, cậu phải giữ cho kỹ nhé." Sở Văn cười cười: "Không phiền ông bận tâm, tôi còn hai bảo bối nữa chưa đưa ra, không xem hết rồi đi à?" Thần sắc trên mặt Vương Lăng khẽ ngưng lại, sau đó chầm chậm bước đến trước mặt Sở Văn, đánh giá từ trên xuống dưới rồi nói: "Đang khiêu khích Vương gia đấy à?

Cậu có biết toàn bộ việc kinh doanh đồ cổ ở Bắc Bình này, Vương gia đã độc quyền bao nhiêu phần rồi không?" Nhìn Sở Văn, ngọn lửa giận trong lòng Vương Lăng hóa thành nụ cười giả tạo rồi nói: "Là một tiệm mới vào nghề, tốt nhất đừng quá phô trương, nếu không sẽ bị ăn đòn đấy." Sở Văn đặt tay lên chiếc hộp gỗ đàn hương thứ hai, khẽ gõ gõ, hỏi: "Ồ?" Ngay lúc đó, người xướng lễ của Bàn Tử ở cửa đột nhiên hô một tiếng.

Nghe thấy tiếng đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía sau.

Bởi vì người xướng lễ không nam không nữ đó, kéo dài giọng hô to: "Tiểu thư Hoắc gia Trường Sa, Hoắc Tú Nhi đăng môn tặng lễ, chúc Di Ninh Hiên khai trương đại cát!!" Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu nữ có dáng người thon thả, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo tươi trẻ, khí chất như ngọc bước vào từ cửa tiệm Di Ninh Hiên kiểu Minh Thanh.

Hôm nay cô ấy mặc rất trang trọng, khiến tất cả mọi người đều sáng mắt.

Ngay cả cô gái xinh đẹp đứng cạnh Hoắc gia Hương Giang cũng khẽ nhíu mày, đánh giá Hoắc Tú Nhi từ trên xuống dưới.

"Sở Văn ca ca, cháu đại diện cho bà nội cháu đến tặng lễ đây!" Hoắc Tú Nhi ôm một chiếc hộp nhỏ buộc vải đỏ trong tay, thẳng thừng bước vào.

Vương Lăng thấy Hoắc Tú Nhi thì trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng Hoắc Tú Nhi lại không thèm nhìn ông ta lấy một cái, vì Vương Lăng đang đứng trước mặt Sở Văn, nên cô đành phải nói một câu: "Làm ơn tránh ra." Nghe giọng Hoắc Tú Nhi trong trẻo đáng yêu như tiếng chim hoàng oanh hót, Vương Lăng vô thức lùi lại hai bước.

Sau đó thấy Hoắc Tú Nhi bước lên, đặt lễ vật xuống bên cạnh, rồi ánh mắt tràn đầy sự sùng bái nhìn Sở Văn nói: "Sở Văn ca ca, anh cũng quá không đủ nghĩa khí rồi, chuyện mở tiệm lớn như vậy mà anh Thiên Chân ca ca mới kể cho cháu." Sở Văn và Bàn Tử nhìn nhau, đều trưng ra vẻ mặt ngơ ngác.

Thằng khốn Hạo Thiên Chân này, miệng bình thường đâu có rộng đến thế, sao lại...?

Chỉ thấy Hoắc Tú Nhi liếc nhìn ba chiếc hộp gỗ đàn hương trên bàn gỗ hồng mộc nói: "Còn ba món nữa đâu?

Ha ha, vừa hay, mở luôn món bà nội tặng, để mọi người cùng thưởng thức nhé." Vừa nói, Hoắc Tú Nhi vén tấm vải đỏ đang ôm ra, bên trong lại là một chiếc hộp gỗ lim tơ vàng, chỉ riêng cái hộp đã có thể sánh ngang với vàng cùng trọng lượng rồi, chưa hết, theo Hoắc Tú Nhi nhẹ nhàng mở hộp gỗ ra.

Mọi người lại một trận kinh thán: "Trời... trời ơi..." Hoắc Tú Nhi tươi cười đứng trước bàn gỗ hồng mộc, môi đỏ răng trắng, khuôn mặt tươi rói nhìn Sở Văn nói: "Sở Văn ca ca, đây là lễ vật bà nội tặng anh, viên Dạ Minh Châu mà Tôn quân phiệt năm xưa trộm từ trong miệng Từ Hi Thái Hậu, sau đó tặng cho bà Tống, phu nhân của tiên sinh Tưởng lúc bấy giờ, trải qua nhiều lần lưu lạc, cuối cùng về tay Hoắc gia." Bàn Tử trợn mắt há mồm nhìn Sở Văn!!

Người khác sao mà sướng thế!

Chương 363

Ở Phan Gia Viên lăn lộn từ gánh hàng rong từ nhỏ, những chua cay đó ai mà kể được, vậy mà Sở Văn mở tiệm bằng tiền nợ, tiệm đồ cổ vừa khai trương, đã có kẻ không có mắt chủ động tặng 5 triệu phiếu tiền!

Bây giờ tiền phiếu còn chưa cầm, lại được tặng thêm một viên Dạ Minh Châu từ trong miệng Từ Hi Thái Hậu!

Viên ngọc này e là quốc bảo, nổi tiếng khắp nơi, giá trị không thể lường được!

May mà là được tặng, nếu mua bán, có chín cái đầu cũng không đủ để giết hết người!

Sở Văn thấy Hoắc gia lão thái thái lại tặng một chí bảo quý giá như vậy, nhất thời cảm thấy có chút không tiện nhận.

Hắn biết, e là Hoắc gia lão thái thái có ý muốn Sở Văn sau này ủng hộ Hoắc Tú Nhi khi cô ấy nắm quyền gia chủ, đó là một ván cược đối với Sở Văn, nên hắn lấy xương tỳ hưu ra từ trong lòng, đối mặt với Hoắc Tú Nhi nói: "Tú Nhi, lễ vật quá lớn, anh nhận thấy có chút nặng nề.

Trong lòng anh cũng có một phần quà đáp lễ cho Hoắc lão thái thái." Nói xong, hắn cầm tay Hoắc Tú Nhi, đặt xương tỳ hưu vào tay cô.

Hoắc Tú Nhi vội vàng ra hiệu không thể nhận, nhưng Sở Văn thì thầm vào tai cô một câu, Hoắc Tú Nhi lập tức thẹn thùng nhận lấy.

Vẻ đẹp kiều diễm đó thật sự khiến những người đàn ông có mặt tại đó ngứa ngáy trong lòng, thật khó chịu.

Có người trong đám đông bàn tán: "Khó trách, khó trách, không trách Di Ninh Hiên không sợ đắc tội Vương gia, người ta có Hoắc gia đứng sau lưng.

Tôi thấy lễ vật lớn của Hoắc gia, cộng thêm thần thái của cô bé, e rằng tám chín phần là Hoắc gia gả con gái về Bắc Bình làm rể." "Suỵt, nhỏ tiếng một chút, việc kinh doanh đồ cổ của Hoắc gia Cửu Môn lớn hơn Vương gia nhiều, lần này cử cô bé đến, e rằng là để nói một tiếng với giới đạo mộ rằng, Sở gia có người chống lưng đấy." Nghe những lời bàn tán đó, sắc mặt Vương Lăng thay đổi liên tục, khuôn mặt vốn tuấn tú hơi vặn vẹo một chút, hắn nghiến răng nhìn Sở Văn một cái, rồi lại nhìn chằm chằm vào vóc dáng của Hoắc Tú Nhi mấy lần, sau đó định rời đi.

Kết quả người xướng lễ bên ngoài lại một lần nữa kéo dài giọng hô: "Ngô gia Cửu Môn, Ngô Tam Gia, đăng môn hiến lễ, chúc Di Ninh Hiên khai trương đại cát!!" Biểu cảm của Vương Lăng lập tức cứng đờ!

Hắn thầm nghĩ: Ngô gia?

Ngô gia của Hạo Thiên Chân?

Quả nhiên là cùng một phe với thằng họ Sở!

Thực ra, sở dĩ Vương Lăng đến gây rối không phải là gây rối Sở Văn, mà là gây rối Bàn Tử.

Nguyên nhân là do Hạo Thiên Chân luôn bị người của Uông gia theo dõi gắt gao, quan hệ của Bàn Tử với y rất thân thiết, đó cũng là lý do Bàn Tử ở Phan Gia Viên bao nhiêu năm, luôn bị Vương gia nhắm vào.

Bây giờ xem ra, mục tiêu nhiệm vụ của Uông gia những năm này không sai, xương tỳ hưu nằm trong tay Sở Văn, vậy thì nhân vật trọng

tâm sau này không nên từ Hạo Thiên Chân, mà dần dần chuyển sang thằng nhóc họ Sở này.

Nghĩ vậy, Hạo Thiên Chân mặc một bộ đồ thường bước vào Di Ninh Hiên, nhìn Hoắc Tú Nhi cũng không có vẻ mặt bất ngờ.

Ngược lại, hắn trực tiếp nhìn Sở Văn cười nói: "Sở gia, bây giờ phải gọi là Sở lão bản, ha ha ha!" Vừa nói, hắn lấy một món đồ từ chiếc ba lô sau lưng, chầm chậm đặt cạnh viên Dạ Minh Châu, không đợi Hạo Thiên Chân giới thiệu, Hoắc gia Hương Giang bên cạnh đã thất thanh kêu lên: "Đầu thú hình sừng, hai sừng làm quai cốc, mã não đỏ cực kỳ quý hiếm, cốc mã não đầu thú khảm vàng, thời Đường do phiên bang cống nạp cho vua Đường!!" Tất cả mọi người có mặt tại đó đều vã mồ hôi lạnh, hôm nay thật sự được mở rộng tầm mắt.

Dạ Minh Châu Từ Hi đã đành, cốc mã não của vua Đường cũng có, hai bảo bối giá trị liên thành đều không nói, chỉ riêng danh tiếng của hai nhà Hoắc gia, Ngô gia, tiệm Di Ninh Hiên của Sở Văn đã là "tân quý" trong Phan Gia Viên rồi!

"Thiên Chân ca ca, cháu đây, bà nội cũng bảo anh mang đồ tốt đến đây!" Hoắc Tú Nhi lè lưỡi với Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân cũng cười với Bàn Tử nói: "Sở gia mở tiệm, ngày vui lớn như vậy, lễ vật bình thường thật sự không tiện lấy ra, sau khi chú Ba lo xong hậu sự, bà nội đã nói chuyện với cháu rất lâu, cuối cùng mới giao món đồ này cho cháu." Sở Văn cười khổ một tiếng.

Thế này thì hay rồi, Hoắc gia vừa tặng xong, Ngô gia lại đến.

Suy nghĩ một lát, hắn trực tiếp mở chiếc hộp gỗ đàn hương thứ hai, trưng bày món đồ bên trong trước mặt mọi người, lần này không để người khác giám định, trực tiếp nói: "Thiên Chân, đây là một hạt châu ngà voi khắc vân long xoay chuyển thời Chiến Quốc, mười hai con rồng ẩn đầu lộ đuôi, hoặc ẩn đuôi lộ đầu, bên trong có một viên

châu được khắc bằng ngà voi, coi như quà đáp lễ nhé!" Hạo Thiên Chân cười cười, sau đó đậy hộp gỗ lại, bỏ vào túi nói: "Vậy thì tôi không khách khí nữa." Mọi người lại một trận kinh ngạc điên cuồng!

Hôm nay là ngày gì vậy?

Triển lãm quốc gia hay sao?

Những tuyệt phẩm quý hiếm kỳ lạ đều xuất hiện, cốc của vua Đường giá trị liên thành, chiếc cốc mã não đó cũng được nhắc đến trong nhiều sử ký lịch sử.

Chỉ riêng cái đó thôi đã khiến tất cả mọi người đổ mồ hôi tay rồi, kết quả hạt châu ngà voi khắc vân long xoay chuyển thời Chiến Quốc, đỉnh cao của nghệ thuật đúc đồng thời Chiến Quốc, cũng xuất hiện!

Nếu chiếc cốc mã não đó mà công nghệ hiện đại có thể sao chép ra một sản phẩm y hệt, thì hạt châu ngà voi khắc vân long xoay chuyển này với công nghệ hiện đại, căn bản không có cách nào làm giả được, đó cũng là điều bí ẩn của công nghệ đúc đồng thời Chiến Quốc.

Những thứ mà người xưa cách đây mấy nghìn năm chế tạo ra, hiện đại lại không thể sao chép, chỉ riêng điểm đó thôi đã khiến chiếc cốc mã não bị kéo lại một khoảng lớn.

Hoắc gia, Ngô gia tặng quà quý, nhưng nhận lại còn quý giá hơn!

"Khụ khụ!" Lúc này, người xướng lễ bên ngoài lại ho khan mấy tiếng.

Tất cả các gia đình quyền quý và chủ tiệm trong cửa hàng đều nhìn ra ngoài như gặp quỷ, bây giờ trong lòng họ, hễ người xướng lễ kéo dài giọng hô lên, là chắc chắn lại có nhân vật lớn xuất hiện.

Quả nhiên!

Người xướng lễ hắng giọng, lớn tiếng đọc: "Gia chủ Giải gia

Trường Sa, Giải Vũ Thần đăng môn hiến lễ, chúc Di Ninh Hiên khai trương đại cát!" Mọi người trong tiệm nghe thấy lại là người của Cửu Môn, lần này lại là gia chủ Giải gia Cửu Môn, người đó còn đẹp hơn cả phụ nữ, được Hoắc lão thái thái gọi là Giải Vũ Thần có triển vọng nhất trong Cửu Môn hiện đại.

Sở Văn có chút tê liệt hỏi Hạo Thiên Chân: "Cậu đã thông báo cho bao nhiêu người vậy?" Hạo Thiên Chân nói: "Tiểu Hoa Gia ấy à, chúng ta gặp ở mộ Đại Vu Sư ở Quý Châu mà, đâu phải người ngoài..." "Còn ai nữa?" Sở Văn không yên tâm hỏi lại.

Hạo Thiên Chân giơ ngón tay trái lên trời thề: "Không còn ai nữa!" Ngay lúc đó, người xướng lễ hô: "Người nhà Tề gia, Hắc...

Chương 364

khụ khụ, Hạt, Hạt gia đại diện Tề gia đăng môn hiến lễ, chúc Di Ninh Hiên khai trương đại cát!" Trong lúc đang hô, đầu người xướng lễ hình như bị ai đó vỗ một cái, khiến khi hô tên bị ngập ngừng hai tiếng.

Những người có mặt tại đó, bất kể là Hoắc gia Hương Giang hay cô gái xinh đẹp A Phân, hay Đại Kim Nha đã sa sút mấy năm nay, tất cả đều kinh ngạc!

Một Sở gia chưa từng nghe nói đến mở tiệm, trong Cửu Môn, bốn môn tề tựu, mẹ nó, cái trận thế gì vậy?

Vừa nãy kẻ không có mắt nào nói Sở gia không có bối cảnh đứng sau lưng?

Khi người xướng lễ dứt lời, Hắc Hạt Tử và Tiểu Hoa Gia đồng thời bước vào cửa Di Ninh Hiên.

Sở Văn đứng giữa tiệm khẽ gật đầu mỉm cười với hai người.

Nhưng trong lòng hắn đang cảm thấy kỳ lạ.

Tiểu Hoa Gia là gia chủ Giải gia, nhưng Hắc Hạt Tử bằng cách nào lại đại diện Tề gia được?

Trong Bình Tam Môn của Cửu Môn, Trần Bì A Tứ và Ngô lão đầu đều đã qua đời, còn lại và Tề danh Tề Thiết Chủy mấy năm nay đều không có tin tức gì, Hắc Hạt Tử theo trí nhớ của Sở Văn, tuy cũng họ Tề, nhưng thực tế không phải người của Tề gia.

Tuy trong lòng thắc mắc, nhưng người ta đã mang lễ vật đến tận cửa, vậy thì bây giờ cũng không phải lúc hỏi những vấn đề này.

Tiểu Hoa Gia mặc một bộ vest màu hồng, thân hình thẳng tắp

đứng đối diện Sở Văn, những người có mặt tại đó cũng lần đầu tiên nhìn thấy gia chủ đương nhiệm của Giải gia, trước đây mọi người chỉ nghe Tiểu Hoa Gia là nam sinh nữ tướng, trông rất xinh đẹp, nhưng cũng không ngờ lại thật sự trẻ tuổi và anh tuấn đến vậy.

Ban đầu Vương Lăng đứng trong đó, cũng có chút danh tiếng của thiếu gia Vương gia, nhưng vừa thấy Tiểu Hoa Gia, mọi người lại nhìn Vương Lăng, lập tức cảm thấy trong khí độ kém người ta một đoạn rất xa.

"Sở gia, hôm nay khai trương, tôi cũng thật sự không có thứ gì quý giá để mang ra, một chút tấm lòng, xin đừng chê cười." Tiểu Hoa Gia vừa vào cửa, mắt không nhìn ngang dọc mà đi thẳng về phía Sở Văn, đồng thời đặt một chiếc hộp gỗ hình chữ nhật lên bàn gỗ hồng mộc.

Người tinh mắt vừa nhìn đã biết đó là hộp kiếm.

Chất liệu hộp kiếm là gỗ, thực ra là vì kiếm là hung khí, nhất định phải giấu trong vỏ, nếu không danh kiếm mà bị mọi người nhìn thấy, người nhìn thấy đều e rằng sẽ có tai họa đổ máu.

Thứ Tiểu Hoa Gia tặng cũng không biết là bảo kiếm gì, mọi người đều là người trong nghề, tự nhiên cũng không tỏ vẻ khó chịu.

Đồ Ngô gia và Hoắc gia tặng đều là danh phẩm, lễ vật Giải gia tặng, chắc chắn sẽ không thua kém.

Sở Văn nhận hộp kiếm.

Vì đồ của Giải gia không thể mở ra, vậy thì cũng không tiện mở món đồ minh khí thứ ba, nên hắn cũng đậy nắp lại và trả lại cho Tiểu Hoa Gia.

Theo lý mà nói, hôm nay Sở Văn khai trương, chỉ nhận lễ, không có việc đáp lễ.

Nhưng những thứ mà các thế gia này tặng quá quý giá, nếu Sở

Văn không đáp lễ, thật sự có chút không hợp.

Tiểu Hoa Gia nháy mắt với Hạo Thiên Chân, trong đám đông, quan hệ của hắn với Hạo Thiên Chân là tốt nhất, tặng lễ xong, tự nhiên đứng cạnh Hạo Thiên Chân, hai người thì thầm to nhỏ.

Sở Văn cười nhìn về phía Hắc Hạt Tử: "Hắc gia,..." Hắc Hạt Tử đeo kính râm, mặc một bộ đồ đen, đứng trong đám đông có chút không hợp với mọi người, nhưng hắn cũng không quá bận tâm, khóe miệng lấp ló một nụ cười mỉm.

"Sở gia có ơn cứu mạng, hôm nay khai nghiệp đại hỉ, tôi có thể không có gì, nhưng lễ vật tôi tặng có thể không nặng, chỉ có một câu nói thôi.

Xin Sở gia vui lòng nhận." Sở Văn cười ha ha nói: "Hắc gia nói gì vậy, có thể ghé qua Di Ninh Hiên, tôi thật vinh dự." Đùa chứ, người ta là ai?

Hắc Hạt Tử đó!

Nam Ách Bắc Hạt, nhân vật ngang hàng với Tiểu Ca.

Theo Sở Văn được biết, thân phận của hắn là bí ẩn nhất, e rằng cũng là một nhân vật đã sống không biết bao nhiêu năm như Tiểu Ca.

Hắc Hạt Tử cũng không dài dòng, trực tiếp lấy ra một cây thẻ tre từ trong tay áo, nhìn dáng vẻ của cây thẻ tre, có chút giống như thẻ cầu nguyện ở chùa chiền.

Hắn đặt thẻ tre vào tay Sở Văn, úp mu bàn tay lên, không cho người khác nhìn ý tứ.

Sở Văn hiểu ý, dùng ống tay áo che lại, nhận lấy thẻ tre.

Hắc Hạt Tử khẽ mỉm cười: "Tôi chạy một đoạn đường, có chút đói rồi, hôm nay phải ăn thật ngon bữa của Sở lão bản." Sở Văn cất

thẻ tre, biết bây giờ cũng không phải lúc, nói với Hắc Hạt Tử: "Ăn không hết, Bàn Tử trả tiền, cứ yên tâm mà ăn." Nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn những chủ tiệm và gia đình quyền quý đang ngơ ngác như gà gỗ, sau đó nói: "Hôm nay các vị đã ghé qua, ba món đồ cũng đã có, đã để mắt cũng đã để, sau này nếu rảnh rỗi, các vị bất cứ lúc nào cũng có thể tụ họp ở Di Ninh Hiên." Sở Văn nói xong, rõ ràng là muốn tiễn khách rồi.

Mọi người hôm nay cũng đã mở rộng tầm mắt, những bảo bối chỉ nghe nói đến, chưa từng thấy cũng đã được thấy, chuyện cố ý gây sự, bị đánh vào mặt giữa chốn đông người cũng đã được chứng kiến.

Quan trọng hơn là biết được Sở Văn có những ông trùm nào đứng sau lưng, cũng biết hắn không phải tân binh như mọi người nghĩ, người này có thể tập hợp Cửu Môn đời thứ hai vây quanh, sao có thể là người tầm thường.

Thậm chí có người bắt đầu suy đoán, có lẽ Sở gia là một cao thủ trộm mộ ẩn mình, nếu không làm sao có thể quen biết nhiều người trong Cửu Môn đến vậy.

Mặc dù nghi ngờ, nhưng không ai dám nói ra mặt.

Dù sao chuyện trộm mộ là việc không thể để lộ ra ngoài.

Dù sao hôm nay đã mở mang kiến thức, mọi người cũng không có gì tiếc nuối, lũ lượt chắp tay cáo từ.

Chương 365

Sau đó, trong đám đông, Đại Kim Nha bước lên chắp tay với Sở Văn nói: "Sở gia, chúng ta lại gặp mặt rồi, không gặp mấy ngày, ngài lại...?" Ánh mắt của hắn quét về phía Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Nhi và những người khác, trên mặt nở nụ cười nịnh nọt nói: "Hôm nay ngài bận, ngày mai tôi sẽ đến làm phiền." Sở Văn biết lão già Đại Kim Nha tinh quái, bây giờ hắn đã chú ý đến mình, chắc chắn có chuyện cần nói, nên nói: "Kim gia ngài lúc nào rảnh, tiểu đệ tự nhiên sẽ quét dọn đón tiếp." Sau khi Đại Kim Nha rời đi, Hoắc gia Hương Giang và cô gái xinh đẹp kia cũng bước lên hàn huyên vài câu với Sở Văn.

Hoắc gia dường như cũng có tâm sự, nhưng trước mặt mọi người thật sự không thể nói rõ, nên để cô gái xinh đẹp xin số điện thoại của Sở Văn, hẹn ngày khác gặp.

Hoắc gia Hương Giang và Đại Kim Nha cả hai đều ở trong trạng thái đó, không khỏi khiến Sở Văn cảm thấy có chút tò mò, nhưng hắn cũng vừa mở tiệm, không vội vàng trong một ngày.

Cho đến khi những người đến chúc mừng đều đã đi gần hết, Sở Văn mới lấy thẻ tre trong túi ra nhìn.

Cũng chính một cái nhìn đó, toàn thân hắn lập tức cứng đờ!

Nhìn những dấu vết cũ kỹ trên thẻ tre, thực ra không phải đồ cổ, cùng lắm cũng là thẻ tre từ ba bốn mươi năm trước.

Nhưng trên đó có một hàng chữ viết bằng bút lông, đó là chữ Khải chính thống: "Trong đất có thể vớt trăng, trên thiên cung thấy dung nhan thật, Ngô Hoắc Giải Tề Sở, trong cát tìm tiên đỉnh.

Tề Thiết Chủy cuối đời kính cáo." Ngay lập tức, Sở Văn liền cất thẻ tre đi, giả vờ như không có chuyện gì.

Nhưng trong lòng hắn lại dậy sóng.

Tề Thiết Chủy cùng tên với Trần Bì A Tứ và những người khác là gia chủ Tề gia, nhưng không giống những người khác, người này thực ra là một người trong nghề buôn bán đồ cổ kiêm xem bói.

Bất kể mua đồ ở tiệm của hắn, đều có thể vào hậu trướng tìm Tề Thiết Chủy xem một quẻ.

Tương truyền quẻ của hắn chuẩn đến mức kinh thiên khấp quỷ.

Vậy, đây là một thẻ tre Tề Thiết Chủy đưa ra quẻ bói trước khi lâm chung ư?

Sở Văn nhìn nội dung quẻ bói, có Ngô Hoắc Giải Tề Sở, bốn gia tộc Cửu Môn cộng thêm mình?

Không ngoài dự đoán, tiếp theo phải đi Tây Vương Mẫu Mộ, nằm ở Tháp Mộc Đà.

Nơi hoang vắng ở Tây Bắc đó, toàn là sa mạc Gobi và cát bay đá chạy, vậy nên...

ý nghĩa của "trong cát tìm tiên đỉnh"... tiếp theo đi Tây Vương Mẫu Mộ, sẽ có tiên nhân ư?

Sở Văn không khỏi suy đoán, quẻ của Tề Thiết Chủy, chẳng lẽ là muốn hợp sức với bốn gia tộc Cửu Môn cùng nhau đi tìm Tây Vương Mẫu Mộ?

Hai câu sau của quẻ thì tương đối dễ hiểu, nhưng hai câu đầu thì Sở Văn không hiểu được.

Bởi vì thật sự quá trừu tượng, "trong đất có thể vớt trăng, trên thiên cung thấy dung nhan thật", đều không đầu không đuôi, không rõ ràng.

Nhưng thẻ tre này đã được Hắc Hạt Tử mang đến một cách long

trọng, vậy thì tuyệt đối có ý nghĩa, nên Sở Văn sau khi cất thẻ tre đi, quyết định nhất định phải tìm thời gian nói chuyện riêng với Hắc Hạt Tử.

Vì đã mở tiệm, chiều hôm đó, Bàn Tử trực tiếp bao một bàn tiệc ở khách sạn Bắc Bình, đặt một phòng riêng, mời mọi người cùng đi.

Ai nấy tự nhiên đều không có ý kiến.

Trên bàn ăn cũng nghe Bàn Tử khoác lác linh tinh về việc hắn dũng cảm thế nào ở thiên cung, làm sao đấu trí với tử thi băng, huyết chiến với tiểu ngô công.

Những người khác đều đã cùng Sở Văn xuống mộ, nên ngay cả những cảnh nguy hiểm đó, cũng khiến Tiểu Hoa Gia liên tục cảm động.

Sau khi rượu no cơm say, Sở Văn hỏi những người khác tiếp theo sẽ làm gì.

Hoắc Tú Nhi nói: "Sở Văn ca ca, bà nội cháu không biết vì sao lại đột nhiên thông suốt, bảo cháu phải theo anh học hỏi cho tốt, rèn luyện rèn luyện, nên tiếp theo cháu cũng không định đi đâu khác, trước đây bị bà nội giam giữ quá lâu, bây giờ ra ngoài rồi, đương nhiên phải chơi thật đã, anh ở đâu, cháu ở đó." Tiểu Hoa Gia luôn coi Hoắc Tú Nhi như em gái, thấy vậy, ít nhiều cũng có chút không yên tâm: "Hồ đồ, Sở Văn ca ca làm gì có thời gian chăm sóc em." "Hừ." Hoắc Tú Nhi hừ một tiếng với Tiểu Hoa Gia.

"Tiểu Hoa Gia, còn cậu?" Sở Văn hỏi: "Tiếp theo định làm gì?" Tiểu Hoa Gia suy nghĩ rồi nói: "Bây giờ Giải gia về cơ bản đã ổn định, tôi cũng không có việc gì khác, đã đến Bắc Bình rồi, cũng không vội vã đi, cứ ở đây dạo chơi." Sở Văn nghi ngờ nhìn hắn.

Hắn thầm nghĩ: Những người này đột nhiên đến Bắc Bình, sau đó

đều không có việc gì, cảm giác luôn có chút vấn đề, hình như là nhắm vào mình thì phải.

Hắc Hạt Tử đối diện Sở Văn nói muốn ăn một bữa thật ngon của Sở Văn, nhưng cả bàn rượu thức ăn, hắn đều không động đũa, cứ mỉm cười nhìn Sở Văn.

Bàn Tử ăn no xong xoa xoa miệng nói: "Được rồi, tôi đi trả tiền, hôm nay tuy Sở gia mời khách, nhưng ai bảo Bàn gia tôi còn nợ cậu mấy triệu chứ, ha ha." Bàn Tử đứng dậy đi trả tiền, sau đó mọi người cũng đều về khách sạn của mình nghỉ ngơi.

Hắc Hạt Tử không có chứng minh thư, cũng không thể ở khách sạn, cuối cùng chỉ có thể theo Sở Văn về tiệm, vì có hắn ở đó, nên Sở Văn cũng không thể vào mật thất, hai người đành phải ngồi trên ghế trong tiệm đồ cổ tán gẫu.

Nửa đêm, Bàn Tử không chịu nổi, cùng Hạo Thiên Chân hai người đi trước.

Trong tiệm đồ cổ chỉ còn lại Hắc Hạt Tử và Sở Văn hai người.

Sở Văn nhìn hắn, trong lòng đang suy nghĩ phải mở miệng hỏi chuyện quẻ bói của Tề Thiết Chủy thì.

Đùng đùng đùng!

Một tràng tiếng gõ cửa truyền đến, sau đó một giọng nói ngọt ngào: "Sở tiên sinh?

Chương 366

Sở tiên sinh có ở đó không?

Tôi là A Phân, tôi là người ban ngày ngài đã gặp, đến thăm giữa đêm khuya, có việc tìm ngài." Sở Văn kinh ngạc siết lại thẻ tre vào tay, đứng dậy mở cửa.

Hắn thầm nghĩ: Lão Hoắc Hương Giang không có việc gì khó nói muốn nhờ mình, lại dùng mỹ nhân kế rồi đây?

Hắc Hạt Tử nghe thấy giọng nói ngọt ngào đó, nhìn Sở Văn đầy ẩn ý.

Sở Văn cười khổ nói: "Hạt gia, không giống như ngài nghĩ đâu." Vừa nói vừa đi đến cửa tiệm, kéo mở cửa gỗ.

Một mùi hương nồng nặc xông vào mũi, Sở Văn nhíu mày, nhìn thấy người đứng sau A Phân không phải ai khác mà chính là lão Hoắc Hương Giang.

"Tôi và Đại Địch đến thăm khuya, thật sự có việc quan trọng cần bàn, Sở tiên sinh sẽ không bất tiện chứ." A Phân tự tin cười với Sở Văn một tiếng.

Những người phụ nữ như cô ấy, ít nhiều đều có ham muốn chinh phục mạnh mẽ đối với đàn ông.

Đặc biệt là ban ngày hôm nay, nhìn thấy Hoắc Tú Nhi trẻ trung xinh đẹp hơn mình lại thân thiết với Sở Văn như vậy, nên tự nhiên sinh ra một cảm xúc mạnh mẽ là muốn quyến rũ Sở Văn.

Đương nhiên, chuyện bí mật với Sở Văn, không thể để Hoắc gia Hương Giang cũng là Đại Địch biết được.

Nhưng Sở Văn căn bản không có hứng thú với con gái hay tình

nhân của người khác, nên chỉ lịch sự cười một tiếng, sau đó không đối mặt với A Phân, mà nhìn Hoắc gia đằng sau nói: "Hoắc gia, làm gì có chuyện tiện hay không tiện, mời vào." Khi hai người bước vào, Sở Văn vừa khóa cửa lại nói: "Hoắc gia, ngài hôm nay đã thấy,..." Lão Hoắc Hương Giang ho khan mấy tiếng, chắp tay đối với Hắc Hạt Tử nói: "Cửu ngưỡng đại danh, Hắc tiên sinh ngài khỏe, không biết tôi..." Sở Văn ra hiệu: "Hoắc gia, đều là người nhà, không sao đâu." Lão Hoắc Hương Giang thấy Sở Văn đã nói vậy, cũng không nói thêm nữa, tìm một chỗ ngồi xuống, A Phân thì đứng sau lưng lão Hoắc gia, ngón trỏ tay phải vẽ vòng tròn trên vai lão Hoắc, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm Sở Văn.

"Khụ khụ, Sở tiên sinh, hôm nay tôi nhìn thấy xương tỳ hưu của cậu, tôi biết chúng ta có duyên, xin hỏi xương tỳ hưu đó từ đâu mà ra..." Lão Hoắc vừa định nói.

Đùng đùng đùng!

Cửa tiệm của Sở Văn lại vang lên tiếng gõ cửa.

Lần này là ai?

Chỉ nghe thấy một giọng nói bên ngoài cửa: "Sở gia?

Tôi, Đại Kim Nha, có việc quan trọng cần bàn..." Sở Văn nhìn Hoắc gia, sau đó hô: "Kim gia, e rằng có chút bất tiện, chi bằng..." "Không có gì bất tiện cả, không phải lão già Hoắc đó, tôi có việc quan trọng, có thể là cùng một chuyện với ông ta, ngài mau mở cửa cho tôi vào đi!" Giọng Đại Kim Nha truyền từ bên ngoài cửa vào.

Lão Hoắc quay đầu nhìn A Phân rồi nói: "Sở gia, Đại Kim Nha là cố nhân của tôi, không bằng cứ để hắn vào đi, nếu không lão tiểu tử đó sẽ ồn ào lắm." Hắc Hạt Tử đứng dậy, ấn Sở Văn đang đứng ngồi xuống ghế, sau đó ra ngoài mở cửa cho Đại Kim Nha vào, rồi nói với Sở Văn: "Sở gia, đêm đen gió lạnh, tôi ra ngoài dạo một vòng, lát nữa

gặp.” Nói xong, hắn đi thẳng, cái bóng lưng đó trong con hẻm đồ cổ Phan Gia Viên lại có chút phóng khoáng.

Đại Kim Nha gật đầu lia lịa tỏ vẻ thân thiện với Hắc Hạt Tử, đợi hắn đi rồi, bèn đóng cửa lại, ngồi đối diện lão Hoắc Hương Giang.

Cả căn phòng bây giờ chỉ còn lại bốn người.

Bốn người hơi gượng gạo nhìn nhau một lúc, rồi Đại Kim Nha mở lời trước: “Sở gia, cái đó, không biết minh khí đầu tiên ngài lấy ra hôm nay, từ đâu mà có, lại có công dụng gì?” Sở Văn trong lòng thấy kỳ lạ, tại sao đám lão già này lại đặc biệt tò mò về cái xương tỳ hưu này.

Lão Hoắc Hương Giang nói: “Sở tiên sinh, tôi xin thề với trời, những lời hôm nay, tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa lời ra ngoài, nếu không tôi sẽ bị trời đánh sét đánh, không được chết yên.” Nghe lời lão Hoắc nói, ngay cả Sở Văn cũng không khỏi động lòng.

Mấy lão già này sống cả đời đến bây giờ, đều coi trọng sự bình an, lão Hoắc dùng cái chết để thề, xem ra ông ta nói thật.

Trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Thực ra cũng không sao, các vị đều là tiền bối, tôi không nói, các vị cũng có thể đoán, xương tỳ hưu tôi lấy ra từ một nơi.” Nghe lời hắn nói, lão Hoắc Hương Giang và Đại Kim Nha đều lộ ra vẻ mặt quả nhiên là như vậy.

“Xin hỏi đó là Trường Bạch Sơn sao?” Đại Kim Nha tiếp tục hỏi.

Sở Văn lần này không còn đau khổ trả lời như vậy nữa, cười nhìn Đại Kim Nha nói: “Kim gia, tôi đã trả lời một câu hỏi, bây giờ không phải lúc để các vị tiết lộ mọi thứ sao?” Hoắc gia cười gượng một tiếng nói: “Đương nhiên, không giấu gì ngài, tôi và lão Kim là bạn cũ, nhiều năm trước, tôi đang hợp tác với ba vị Mạc kim giáo úy, những minh khí trong tay tôi, đều do họ giúp tôi tìm ra.” Nghe vậy, Sở Văn

nhìn về phía Đại Kim Nha, chỉ thấy sắc mặt Đại Kim Nha cũng không tốt.

Bởi vì chuyện phiến mại quốc bảo như vậy, thực sự không vẻ vang gì.

“Sau đó thì sao?” Sở Văn hỏi đầy hứng thú.

“Năm đó tôi ở Phan Gia Viên, kết thân với ba vị Mạc kim giáo úy chính thống, ba vị đó thật sự là...” Hoắc gia hồi tưởng về ba người đó, ánh mắt dường như lại sáng lên.

“Ba vị đó một nữ hai nam?

Người nữ là người Hoa, trong đó một nam giới họ Hồ?” Sở Văn trực tiếp ngắt lời.

Đại Kim Nha và Hoắc gia hai người đồng thời kinh ngạc nhìn Sở Văn.

“Anh... anh biết!” Sở Văn thở dài một tiếng: Quả nhiên là như vậy.

“Chuyện ba vị đó năm đó tôi cũng nghe nói đôi chút, sau đó thì sao?” Sở Văn tiếp tục hỏi.

Sau khi kinh ngạc, Đại Kim Nha chê lão Hoắc Hương Giang nói quá chậm, bèn nói: “Ba người đó xuống mộ trộm mộ, tựa hồ không gì là không thành công, tôi đã hợp tác với họ nhiều năm, sau đó có người sang Mỹ, có người ở lại đại lục, câu chuyện đáng lẽ kết thúc như vậy, nhưng lại có chuyện khác.” “Một ngày nọ, đột nhiên họ lại tụ tập lại một chỗ, tôi đã gặp họ một lần.

Trong buổi tụ họp đó, họ phát hiện ra một thế lực ở nước ngoài, căn cơ của thế lực đó vô cùng sâu dày, và thế lực đó đã tồn tại ít nhất nghìn năm.

Nghe Đại Kim Nha kể, Sở Văn cố gắng liên hệ ba người đó và những chuyện đang diễn ra.

Chương 367

Hắn thầm nghĩ: Phát hiện ra một thế lực ở nước ngoài?

Đã tồn tại nghìn năm?

Là ai?

Chẳng lẽ Uông gia phát triển thế lực ra nước ngoài?

Thế lực ở nước ngoài?

Sở Văn chợt nghĩ đến một người.

Cừu Đức Khảo!

Theo lý mà nói, lão già đó bây giờ ít nhất cũng phải hơn bảy mươi tuổi rồi.

Chẳng lẽ là Cừu Đức Khảo sao?

Sở Văn nén lòng tiếp tục nghe.

Đại Kim Nha không hề phát hiện ra phản ứng của Sở Văn, tiếp tục hồi tưởng: "Tôi hỏi về thế lực đó, nhưng họ cũng không nói chi tiết, tôi biết nếu biết quá nhiều thì không tốt cho mình, sau đó, sở dĩ họ lại tụ tập lại một chỗ, thực ra không còn là vì tìm minh khí xuống mộ nữa, mà vì ở nước ngoài họ đã phát hiện ra một Chiến Quốc Bạch Thư..." Sở Văn vừa nghe đến Chiến Quốc Bạch Thư, lập tức phản ứng!

Chiến Quốc Bạch Thư!

Chẳng phải đó là thứ mà Ngô lão cẩu, ông nội của Hạo Thiên Chân năm xưa đào được từ ngôi mộ thời Chiến Quốc sao.

Sau đó bị Cừu Đức Khảo lừa lấy, bây giờ trở thành bảo vật của nước Mỹ!

Nếu vậy, ba vị Mạc kim giáo úy đó đã nhìn thấy Chiến Quốc Bạch Thư, nên mới tái xuất giang hồ?

"Nghe nói trên Chiến Quốc Bạch Thư có ghi lại bí mật lớn nhất giữa trời và đất, bí mật này nếu bị thế lực nước ngoài tìm ra trước, thì có thể ảnh hưởng đến mỗi người, nên họ mới quay về nước, muốn đến Trường Bạch Sơn tìm hiểu, nghe nói bí mật đó nằm trong một ngôi mộ tên là Đông Hạ Quốc." Đại Kim Nha hồi tưởng lại, trong mắt không khỏi tiếc nuối.

Hoắc gia thở dài: "Hồi đó tôi cũng có mặt, sau buổi tụ họp đó, không còn nghe tin tức gì nữa, nên tôi và lão Kim thấy xương tỳ hưu Đông Hạ Quốc trong tay cậu, mới kích động đến vậy." Sở Văn nghe những lời này, trong lòng cũng dậy sóng.

Bây giờ hắn gần như có thể chắc chắn một trăm phần trăm rằng ba vị đó đích xác đã tham gia vào sự kiện Cổng Đồng sau này, nhưng tại sao sau đó lại bặt vô âm tín?

Chẳng lẽ chết ở Vân Thiên Cung Trường Bạch Sơn?

Nhưng Sở Văn lập tức phủ định ý nghĩ đó.

Chắc là không, trong Vân Thiên Cung không thấy thi thể của ba vị Mạc kim giáo úy, với bản lĩnh của ba vị đó, chắc chắn cũng sẽ không chết ở Trường Bạch Sơn.

Vậy thì họ đã đi đâu?

Chẳng lẽ sau khi ra khỏi Trường Bạch Sơn, lại đi đến hang quỷ đầm rắn?

Chẳng phải nơi mất tích đó, lại là cùng một nơi sắp tới sao?

Sở Văn suy nghĩ điều này, trong lòng cũng có một sự hiểu biết nhất định về lý do hai người này tìm mình giữa đêm khuya.

Sở Văn cười nói: “Hai vị, không giấu gì, xương tỳ hưu của tôi đích xác được tìm thấy ở Trường Bạch Sơn, nhưng ba vị Mạc kim giáo úy đó, tôi lại không thấy, vậy nên hoặc là họ đã đi nơi khác, hoặc là e rằng chết ở Trường Bạch Sơn là sai rồi.

Tâm trạng nhớ cố nhân tôi có thể hiểu, nhưng e rằng mục đích của hai vị không đơn giản như vậy chứ.” Đại Kim Nha gật đầu nói: “Sở gia là người hiểu chuyện, năm đó tôi từng cùng với ba người đó xuống mộ một lần, suýt nữa mất nửa cái mạng, nên tôi sẽ không bao giờ đến cái nơi nguy hiểm chết người đó nữa.

Nhưng Sở gia ngài đã đi Trường Bạch Sơn, đối với thế lực nước ngoài mà ngài vừa nhắc đến chắc chắn cũng đã phát hiện ra điều gì đó, những bí mật này lão Kim tôi không dám hỏi nhiều, chỉ cầu một ngày nào đó, nếu ngài có thể gặp được ba vị đó, bất kể là người hay xác, cũng làm phiền ngài mang một tin nhắn về, lão Kim tôi biết được tung tích của cố hữu, chết cũng có thể nhắm mắt rồi.” “Coi như là, coi như là di nguyện của lão Kim tôi đi.” Nói xong Đại Kim Nha lại đẩy ghế ra, dường như sắp cúi người thật sâu với Sở Văn!

Sở Văn vội vàng ngăn Đại Kim Nha lại nói: “Nếu có duyên gặp mặt, nhất định sẽ giúp Kim gia hoàn thành tâm nguyện này.” Nói xong, lại nhìn về phía Hoắc gia Hương Giang nói: “Hoắc gia, ngài và Kim gia có cùng ý kiến sao?” Hoắc gia vội vàng lắc đầu nói: “Không không không, lão Kim không xuống mộ nữa, nhưng tôi không chịu già, tôi biết Sở gia ngài chắc chắn có mục tiêu tiếp theo, nội địa lại không tiện như Hương Giang của tôi, tôi muốn làm nhà tài trợ cho Sở gia ngài, trên đường đi bất kể trang bị, tiếp tế, đều do tôi lo liệu, chỉ cầu...” Lão Hoắc Hương Giang nhìn Kim gia, do dự rất lâu cuối cùng nói: “Chỉ cầu có thể, có thể sống thêm vài năm.” Sở Văn nheo mắt lại.

Lão Hoắc Hương Giang không đơn giản đâu, dường như cũng biết Cửu Đức Khảo đang tìm kiếm bí mật trường sinh, câu “sống thêm vài

năm" chẳng phải có nghĩa là trường sinh sao?

"Xin lỗi, điều kiện này tôi không thể đồng ý." Sở Văn nghe lão Hoắc lại có yêu cầu này, lập tức đứng dậy từ chối nói: "Tôi là một kẻ trộm mộ, làm gì có bản lĩnh khiến ngài sống thêm vài năm, ngài quá đề cao tôi rồi." Lão Hoắc Hương Giang thấy Sở Văn không vui, lập tức đứng dậy nói: "Sở tiên sinh, chỉ cần ngài đồng ý đưa tôi theo, tôi... tôi, khụ khụ!" Sở Văn bất động nhìn lão Hoắc, chờ ông ta nói ra câu nói cuối cùng.

"Khụ khụ, tôi, tôi có thể nói cho ngài ý nghĩa của bùa quỷ sau gáy." "Cái gì?!" Sở Văn lập tức kinh ngạc.

Bùa quỷ sau gáy, lão già Hương Giang này lại biết ư??

Thấy Sở Văn kinh ngạc, lão Hoắc Hương Giang liên tục ho khan, hoãn rất lâu mới nói tiếp: "Đúng, hôm nay tôi nhìn thấy, sau gáy của cậu có một cái bùa quỷ, tôi đã chú ý, và hai người trong đoàn của cậu cũng có bùa quỷ, tôi biết chắc chắn cậu cũng đang tìm kiếm tin tức... khụ khụ." Sở Văn ban đầu định đuổi lão Hoắc Hương Giang đi, nhưng cảm thấy ông ta hình như thật sự biết một số chuyện, nên ngồi xuống lại nói: "Nghĩa của bùa quỷ?" Lão Hoắc Hương Giang nói: "Sở tiên sinh, ngài hãy đồng ý yêu cầu của lão già này trước, tôi tự nhiên sẽ nói hết, không giấu giếm." Im lặng một lát, Sở Văn gật đầu nói: "Được thôi, nhưng xuống mộ trộm mộ có nguy hiểm, tôi không thể đảm bảo an toàn cho ngài." Lão Hoắc Hương Giang lập tức vui mừng khôn xiết, vội vàng gật đầu nói: "Không sao, không sao, tôi sẽ tự lo cho mình." Sở Văn nói: "Vậy bây giờ có thể nói được rồi chứ." Lão Hoắc Hương Giang nói: "Có thể, nhưng ngài có thể cho tôi nhìn kỹ hơn một chút không?" Vừa nói, ông ta đứng dậy, đi vòng ra sau lưng Sở Văn, Sở Văn cũng không sợ ông ta có ý đồ xấu, dù sao với thân thủ của hắn, đừng nói một lão già, ngay cả Tiểu Ca bây giờ đứng sau lưng, nếu muốn gây bất lợi, Sở Văn cũng có tám mươi phần trăm nắm

chắc có thể tránh được.

Lão Hoắc Hương Giang nhìn sau lưng Sở Văn một lúc, rồi trở về chỗ ngồi chầm chậm mở miệng nói: "Cái bùa quỷ trên người cậu và đồng đội của cậu, theo như tôi hiểu, thực ra là bị gieo một cái mệnh." "Gieo mệnh?" Sở Văn nhíu mày.

"Đúng, gieo mệnh, người phương Nam chúng tôi mê tín một chút, phù hiệu sau gáy, là một loại mệnh, mệnh không phải trời sinh đã có, đáng lẽ khi xuống mộ trộm mộ, đã đụng phải một số thứ không nên đụng, mới xuất hiện cái mệnh hậu thiên này." Lão Hoắc Hương Giang nói: "Một chút này, lão Kim chắc cũng có nghe, hơn mười năm trước, tôi ở Hương Giang gặp vài người, trên người họ cũng có loại thứ này, sau đó tôi đã điều tra nhiều phía, mới biết muốn phá cái mệnh này, nhất định phải phá định cục." Sở Văn nghe nói lằng nhằng, có chút sốt ruột, bèn ngắt lời: "Hoắc gia, tôi hỏi ông trả lời.

Chương 368

Thứ nhất, ông đã gặp vài người, trên người cũng có loại bùa quỷ này, là ai, sau đó thì sao?" Lão Hoắc Hương Giang nói: "Một đám dân đen, những năm chín mươi ở đại lục đâu đâu cũng có trộm mộ, mộ lớn Đô Lan Huyền ở Thanh Hải bị trộm, mộ Tần ở Lễ Huyền Lũng Nam Cam Túc bị đào, đều do bọn họ làm, sau đó phong thanh ở đại lục quá gắt, họ từ Thâm Quyến đi thuyền trốn sang Hồng Kông.

Sau đó đám người đó, trong vòng ba năm, tất cả đều chết vì tai nạn, nghe nói trước khi chết, họ đều có thể nhìn thấy ma quỷ." Sở Văn trong lòng lập tức căng thẳng, biết lão Hoắc Hương Giang không có lý do gì để lừa mình, nên lập tức hỏi: "Đều có thể nhìn thấy ma quỷ?

Thấy ma quỷ?" Lão Hoắc Hương Giang nheo mắt nói: "Vì lúc đó tôi đã lấy không ít minh khí từ tay họ, nên giữa chúng tôi luôn có qua lại, tại Hương Giang tôi đã giúp họ tìm chỗ trú chân." "Lúc đầu thì tốt, sau đó, thường xuyên gặp phải những giấc mơ kỳ lạ, rồi sau đó, những người này thần kinh suy nhược, sẽ nói chuyện với không khí, sẽ cầm dao chém loạn xạ trên đường phố giữa đêm khuya, nói có ma quỷ đi theo.

Lúc đó tôi đưa một người trong số họ đi bệnh viện, trên xe anh ta kéo tay áo tôi nói với tôi, đó là mệnh, muốn tôi tìm cách đưa anh ta về đại lục, cách giải mệnh nằm trong di chỉ Tây Vương Mẫu, bây giờ đại lục đang truy nã, nhưng anh ta cũng muốn quay về." Sở Văn ngắt lời lão Hoắc Hương Giang: "Khoan đã, di chỉ Tây Vương Mẫu?" "Đúng, thiên chân vạn xác, di chỉ Tây Vương Mẫu, lúc đầu tôi cũng tưởng anh ta mê sảng rồi, vì Tây Vương Mẫu chẳng qua là nhân vật trong thần thoại thôi, nhưng sau đó tôi tra cứu tư liệu mới biết, hóa ra

thật sự có Tây Vương Mẫu Quốc, tôi mới tin lời anh ta nói." Lão Hoắc Hương Giang một tay chỉ trời, ra hiệu không có nửa lời hư ngôn.

Sở Văn nghe những tin tức này, trong lòng bắt đầu suy tư.

Chẳng lẽ di chỉ Tây Vương Mẫu ở Tháp Mộc Đà đã được những người này phát hiện vào những năm chín mươi?

Bất kể cuối cùng có thật sự tìm thấy di chỉ Tây Vương Mẫu hay không, bằng chứng là lão Hoắc Hương Giang cũng không biết, nhưng lại có thể nói ra ba chữ Tây Vương Mẫu, Sở Văn biết lão già đó nói tuyệt đối là thật.

"Đáng tiếc, sau đó tôi đưa anh ta vào bệnh viện, bác sĩ vén quần áo anh ta ra, phát hiện cơ thể anh ta hiện ra một trạng thái bán trong suốt kỳ lạ, dưới ánh đèn chiếu vào, hầu như có thể nhìn thấy nội tạng của anh ta." Sở Văn trong đầu lập tức nhớ lại hình ảnh xác chết nữ mà hắn đã nhìn thấy khi khám phá ký ức Cổng Đồng đêm hôm đó.

Toàn thân xác chết nữ đó chẳng phải cũng tương tự trạng thái bán trong suốt đó sao!

Cái thứ trên cổ lại có thể khiến người ta sau vài năm chết một cách kỳ lạ như vậy, còn xuất hiện ảo giác!!

Sở Văn nghe lời lão Hoắc Hương Giang nói, lập tức toàn thân bắt đầu lạnh toát.

Hắn mang trong mình máu của ba loài hung thú, bách độc bất xâm, nhưng lại có thể bị cái mệnh khó nhằn này gieo lên người, chỉ riêng điều này thôi, Sở Văn biết Tây Vương Mẫu Mộ, không đi không được.

Ánh mắt lão Hoắc Hương Giang lộ ra vẻ không đành lòng.

"Ngày đó anh ta giãy giụa trên giường bệnh rất lâu, thổ ra máu đều

là dịch nhầy trong suốt, cuối cùng anh ta chết, đám người đó tránh né lệnh cấm ở đại lục, trốn sang Hương Giang tất cả đều chết, chết vì cùng một nguyên nhân.

Toàn thân trong suốt hóa." Sở Văn nghe xong, rất lâu không nói gì.

Cho đến bây giờ, quẻ của Tề Thiết Chủy đi Tây Vương Mẫu Mộ, Hoắc gia Hương Giang và Đại Kim Nha, ba vị Mạc kim giáo úy, tất cả các manh mối đều trực tiếp chỉ về Tây Vương Mẫu Mộ.

Tất cả những manh mối này đều liên kết với nhau.

Tình hình phức tạp hơn gấp trăm lần so với những gì Sở Văn tưởng tượng.

Hắn hận không thể lập tức dịch chuyển đến trước mặt Tây Vương Mẫu, nắm lấy cổ cô ta hỏi rõ rốt cuộc là chuyện gì!

Rất lâu sau, Sở Văn mở miệng nói với lão Hoắc Hương Giang: "Nơi tiếp theo tôi muốn đi, Tháp Mộc Đà, Tây Vương Mẫu gia mà ông vừa nhắc đến, khi nào xuất phát tôi sẽ thông báo, lúc đó sẽ liên hệ với ông." "Không thành vấn đề." A Phân thấy Sở Văn khó khăn lắm mới nhìn mình một cái, lập tức ân cần đáp lời.

Chuyện đã đến nước này, Đại Kim Nha và lão Hoắc Hương Giang đứng dậy chào Sở Văn, Sở Văn tiễn họ ra cửa, phát hiện Hắc Hạt Tử đang ngồi dưới đất nhìn sao trời.

Sở Văn thở dài một hơi nói: "Hắc gia, Bắc Bình sương mù lớn thế này, nhìn cái quỷ gì mà sao trời?" Hắc Hạt Tử thấy hai lão già đều đã đi, cũng đứng dậy vỗ vỗ mông phủi đất nói: "Chỉ nhìn sao trời, không nhìn sương mù là được rồi." Sở Văn cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt nói: "Nhưng sương mù che khuất sao trời rồi." "Tuy bị che khuất, nhưng sao trời vẫn luôn ở đó." Hắc Hạt Tử và Sở Văn trở về tiệm, hai người ăn lạc rang, rồi trực tiếp mở lời nói: "Đừng nhìn tôi,

tôi và Tề gia không có quan hệ, nhiều năm trước có chút cơ duyên, gặp Tề Thiết Chủy một lần, ông ấy đưa cho tôi một thẻ tre, nói với tôi nếu gặp một người nào đó giống như vậy, thì giao thẻ tre cho người đó." Hắc Hạt Tử nói xong đột nhiên khẽ cười một tiếng: "Còn về những điều khác, cũng không cần hỏi, tôi cũng không biết." Sở Văn không nói thẳng, bèn nói: "Vậy làm sao ông phán đoán người Tề Thiết Chủy nói nhất định là tôi?" "Lúc đó Tề Thiết Chủy sắp chết, chỉ nói, sau này cảm thấy ai giống như vậy, thì đưa cho người đó." Một hạt lạc được tung cao dưới ánh đèn.

Sau đó Hắc Hạt Tử há miệng ngậm lấy, nhai hai cái nói: "Tôi thấy cậu khá giống như vậy, nên trực tiếp đưa cho cậu rồi." Sở Văn kinh ngạc không nói nên lời.

Chuyện lại kinh hoàng đến vậy, nhưng trong cái định mệnh lại thú vị đến thế.

"Vừa nãy hai lão già đó nói chuyện với cậu lâu như vậy, nói những gì vậy?" Hắc Hạt Tử hỏi đầy thờ ơ.

"Không có gì, tiếp theo tôi muốn đi một nơi, có lẽ là cuộc chiến nguy hiểm nhất đời tôi, có muốn đi cùng một chuyến không?" Mắt Sở Văn sáng rực.

Hắc Hạt Tử nói: "Lần trước ở mộ Đại Vu Sư còn nợ cậu một mạng, đi đâu thì đi đó, còn về nguy hiểm ư?" Hắn cúi đầu khẽ cười một tiếng nói: "Không đi, tôi cũng không còn sống được bao nhiêu năm nữa." Tối hôm đó, Sở Văn đã nói chuyện với Hắc Hạt Tử suốt một đêm trong tiệm.

Sáng hôm sau lúc bảy giờ, Bàn Tử mơ mơ màng màng bị một tin nhắn làm tỉnh giấc, là Sở Văn gửi cho.

Trong tin nhắn chỉ có một câu: "Có việc rồi, Tháp Mộc Đà, việc lớn, cần Giáp Lạt Ma." Bàn Tử nhìn tin nhắn đó, lập tức bật dậy khỏi

giường!

Ba chữ "Giáp Lạt Ma" khiến hắn sôi máu!

Tình hình gì đây?

Sở gia cuối cùng cũng tỉnh ngủ rồi, bây giờ bắt đầu tổ đội sao?

Mấy người bọn họ kể từ khi quen biết Sở Văn, lần đầu tiên là đội A Ninh tổ ở mộ dưới biển, lần thứ hai là mộ cây đồng Tần Lĩnh đó không phải mộ, nên không, lần thứ ba là ba người trộm mộ Đại Vu Sư, không phải Giáp Lạt Ma.

Lần thứ tư là Vân Thiên Cung, đó là Giáp Lạt Ma giả của chú Ba.

Lần này, Sở gia lại nhắm vào mộ nào nữa rồi, mấy anh em không đủ sao, lại bắt đầu nghĩ đến Giáp Lạt Ma ư?

Phải biết, chuyện trộm mộ, càng ít người biết càng tốt.

Nhưng người dẫn đầu trộm mộ lại muốn Giáp Lạt Ma, điều đó chỉ chứng minh một điều.

Ngôi mộ đó e rằng là một ngôi mộ lớn, một mình không thể ăn hết, nhất định phải tìm người khác cùng đi cùng tranh giành.

Chương 369

Ví dụ như lần trước đi Vân Thiên Cung Trường Bạch Sơn.

Bàn Tử cả người lười biếng, vừa mới nghỉ ngơi được mấy ngày, bắt đầu cảm thấy toàn thân không thoải mái, muốn tìm chút kích thích rồi.

Hắn còn chưa kịp gọi điện lại cho Sở Văn, đã bật dậy như cá nhảy khỏi giường, tùy tiện mặc một cái quần, mặt còn chưa rửa đã chạy ra khỏi tiệm.

Chạy thẳng đến cuối con hẻm đồ cổ Phan Gia Viên, từ xa đã thấy cửa Di Ninh Hiên mở.

Bàn Tử xông vào giả bộ la lối: "Sở gia, tình hình gì vậy, sao lại trộm mộ nữa, không cho người ta nghỉ ngơi à." Sở Văn ngồi trước bàn, đối diện là Hạo Thiên Chân, bên cạnh là Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Nhi, Tiểu Hoa Gia ngồi đối diện hắn, cả nhóm nhìn Bàn Tử ăn mặc lôi thôi lếch thếch: "Nếu không đi, vậy cũng được, về nhanh chóng thu dọn, mở tiệm làm ăn đi." Bàn Tử vừa thấy nhiều người như vậy, lập tức nhét chiếc áo ba lỗ vào quần, kéo ghế ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mọi người dậy sớm vậy?

Đều là người trẻ tuổi, một chút cũng không có dáng vẻ của người trẻ tuổi, ai nấy đều như ông cụ non, đúng là tham tiền sợ chết ngủ ít, đều giống như mấy ông già, bà già cả." Mọi người đều biết đức hạnh của Bàn Tử, cũng không nói thêm gì.

Tiểu Hoa Gia nhíu mày nói: "Tiếp tục." Sở Văn gật đầu nói: "Địa điểm tôi đại khái có thể xác định, ở gần Tháp Mộc Đà, lần này đi sẽ tương đối nguy hiểm, tôi cũng không có mười phần nắm chắc có thể sống sót trở về." Hạo Thiên Chân nói: "Ý gì?

Nguy hiểm đến mức nào có thể hơn Vân Thiên Cung sao?" Sở Văn gật đầu: "Vân Thiên Cung tuy nguy hiểm, nhưng trên đường đi dù sao cũng là đấu trí đấu dũng với Uông Tàng Hải, nhưng nơi tiếp theo tôi muốn đi, có thể sẽ gặp phải một số chuyện kỳ lạ, kỳ lạ đến mức khiến người ta cảm thấy nơi đó chôn cất có lẽ không phải là người." Bàn Tử đột nhiên cười: "U u u, đừng ra vẻ nữa, cũng đừng úp mở nữa, nhanh lên, mộ nào, chuyện gì!

Nói xong Bàn gia tôi còn đi thu dọn hành lý chuẩn bị đồ đạc nữa." Sở Văn lắc đầu: "Trang bị cho chuyến này không cần tôi lo." Lời vừa dứt, bên ngoài cửa truyền đến một tràng ho khan, sau đó lão Hoắc Hương Giang mặc một chiếc áo ngắn thời Dân Quốc, chống cây gậy đầu rồng gỗ đàn hương bước vào, bên cạnh là A Phân, A Phân hôm nay rõ ràng là cố ý trang điểm.

Đặc biệt mặc một chiếc áo hơi hở ngực, tai đeo hai chiếc khuyên tai lớn, leng keng bước vào.

A Phân đưa tay vuốt tóc làm dáng nói: "Chào các vị tiên sinh, tôi và Đại Địch sẽ giúp mọi người chuẩn bị tất cả trang bị, xe cộ, vật tư, đương nhiên, nếu mọi người muốn nhiều hơn, tôi cũng có thể đáp ứng, và toàn lực ủng hộ." Nói xong cô ta còn quyến rũ nháy mắt với Sở Văn.

Hoắc Tú Nhi thấy dáng vẻ đó của A Phân, lập tức nhíu mày, rồi nhìn Sở Văn một cái, như biết hắn không phải loại háo sắc đó.

Kết quả Sở Văn thản nhiên cười một tiếng nói: "A Phân cô nương, cô có biết vì sao phụ nữ thời xưa lại đeo khuyên tai không?" Tiểu Hoa Gia nghe vậy lập tức bật cười, rõ ràng là biết điển cố này.

A Phân đỡ lão Hoắc Hương Giang ngồi xuống, đứng sau ghế, nửa thân người tựa vào lưng ghế, khoe ra những đường cong mê hoặc, và sờ khuyên tai hỏi: "Không biết, vì đẹp sao?" Sở Văn gật đầu: "Tôi

không biết cô có biết không, phụ nữ thời xưa rất coi trọng lễ nghĩa liêm sỉ, khuyên tai bên trái gọi là liêm, khuyên tai bên phải gọi là sỉ, phụ nữ thời xưa ngồi trong kiệu ra đường, bính một đường trên đường gặp những người đàn ông đẹp trai hai bên đường, luôn không nhịn được mà nhìn.

Lúc này, bất kể quay đầu sang trái, quay đầu sang phải, hai chiếc khuyên tai bên má đều sẽ khẽ đánh vào mặt cô ta, luôn nhắc nhở rằng, là phụ nữ, phải biết liêm sỉ, đừng nhìn lung tung đàn ông của người khác." "Đáng tiếc một số phụ nữ, cứ nghĩ khuyên tai treo hai bên leng keng vang lên, tự cho là đẹp, thực ra là không biết liêm sỉ." Sở Văn nói xong, khuôn mặt tươi cười của A Phân gần như biến thành màu xanh lè.

Khuôn mặt lão Hoắc Hương Giang cũng không được đẹp, lập tức quay người ra hiệu A Phân tháo khuyên tai xuống.

Hoắc Tú Nhi hai mắt sáng rực, cảm thấy lúc này Sở Văn thật sự tràn đầy mị lực, đủ loại điển cố tùy tiện nói ra, vừa tổn thương người khác lại có lợi cho mình, quả là cao thủ mắng chửi người.

Đợi mọi người đều ngồi xuống xong, Sở Văn không còn để ý đến A Phân nữa, nghiêm túc nói với lão Hoắc Hương Giang: "Hoắc gia, trên tờ giấy này tôi đã liệt kê các trang bị cần thiết cho chuyến đi này, chuẩn bị hai phần, số lượng xe cộ không thay đổi." Hoắc gia cầm tờ giấy xem vài lần nói: "Sở tiên sinh cứ yên tâm, nhất định sẽ chuẩn bị chu đáo." Sở Văn giải quyết xong chuyện trang bị, nhìn Bàn Tử nói: "Lần này tôi đi, là một quốc độ thần bí đã biến mất từ lâu, lịch sử của nó rất lâu đời, gần như cùng thời với nhà Chu." Tiểu Hoa Gia nghe lời Sở Văn nói, nhưng không kinh ngạc, mơ hồ có chút kích động.

Sở Văn nhìn thấy tất cả trong mắt, trong lòng hiểu rõ.

Tiểu Hoa Gia lần này chắc chắn đã ngửi thấy phong thanh, tự

động tìm đến.

Hạo Thiên Chân nheo mắt nghe Sở Văn nói xong, lập tức nói: "Tây Vương Mẫu Quốc?" Sở Văn gật đầu: "Đúng!

Tây Vương Mẫu Quốc, lần này, tôi, Bàn Tử, và A Ninh không đi không được." Bàn Tử gãi đầu nói: "Hắc, tôi chưa nghe nói có mộ nào không đi không được, vì sao mấy anh em mình không đi không được?" Sở Văn ra hiệu cho Hoắc gia kể chuyện tối hôm qua về bùa quỷ sau gáy của Quan Vũ và mấy người khác cho Bàn Tử nghe.

Bàn Tử nghe xong mặt không còn chút máu, run rẩy ngồi trên ghế: "Theo như vậy, nếu không đi, Bàn gia tôi cũng không sống được bao nhiêu năm nữa sao?" Hắn tưởng tượng ra bộ dạng cả người mỡ màng của mình biến thành màu trong suốt, lập tức rùng mình một cái: "Đi, nhất định phải đi, chúng ta khi nào xuất phát?" Sở Văn nói: "Ba ngày sau, tôi cần ba ngày để tra cứu vị trí có thể tồn tại của Tây Vương Mẫu Quốc, ba ngày cũng là thời gian để Hoắc gia chuẩn bị trang bị, ngoài ra còn một điểm nữa..." Hắn liếc nhìn Hoắc Tú Nhi, sau đó nói: "Tôi đã nhận được tin tức của A Ninh, cô ấy sẽ hợp với tôi sau ba ngày, đã tiết lộ tin tức, người của Cửu Đức Khảo đã xuất phát rồi." Nhắc đến A Ninh bên cạnh Hoắc Tú Nhi, Sở Văn thực ra cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều biết quan hệ của A Ninh và Sở Văn, nên cũng nhìn Hoắc Tú Nhi có chút không biết phải nói gì.

Sau một hồi im lặng rất lâu, Bàn Tử muốn phá vỡ sự gượng gạo, bèn nói: "À!

Cô ấy cũng đi à, vậy thì tốt quá." Sở Văn nghe câu nói đó suýt chút nữa chửi thề!

Thần đặc mẹ nó tốt quá!

Cái quái gì mà tốt quá!

Hạo Thiên Chân cũng trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, sau đó hỏi Sở Văn: "Vậy lần này A Ninh..." Sở Văn lắc đầu nói: "Không, lần này A Ninh sẽ đi cùng tôi, nhưng tôi nghi ngờ, sở dĩ Cửu Đức Khảo đồng ý thả cô ấy đi, có thể có mục đích khác, điểm này mọi người đều phải có trong đầu." Nói xong những điều này, Sở Văn hít một hơi thật sâu nhìn Tiểu Hoa Gia và Hoắc Tú Nhi nói: "Nói nhiều như vậy, không biết hai vị, có muốn..." Thực ra nếu Sở Văn đưa ra lời mời với Tiểu Hoa Gia thì tốt hơn, nhưng đưa ra lời mời với Hoắc Tú Nhi thì hơi khó.

Bây giờ Sở Văn không còn như lúc mới đầu.

Tất cả những quyết định của hắn đều có ý nghĩa, Tiểu Hoa Gia có bản lĩnh, xuống mộ trộm mộ đương nhiên không thành vấn đề.

Nhưng Hoắc Tú Nhi tuy thân thủ không tồi, nhưng dù sao trong mắt mọi người đều coi như một cô em gái, rõ ràng biết cô là người phụ nữ sẽ nắm giữ Cửu Môn Hoắc gia hoặc lão thái thái, nhưng vẫn phải chăm sóc.

Nếu có thể, Sở Văn thực ra không muốn gọi Hoắc Tú Nhi theo.

Nhưng quẻ tre của Tề Thiết Chủy đã nói rõ: "Trong đất có thể vớt trăng, trên thiên cung thấy dung nhan thật, Ngô Hoắc Giải Tề Sở, trong cát tìm tiên đỉnh!" Vì quẻ bói đã gửi đến tay hắn, chứng tỏ nhất định có liên quan đến bốn họ Cửu Môn bên cạnh hắn.

Duy chỉ Hoắc Tú Nhi là không chắc chắn lắm!

Vì lão Hoắc Hương Giang cũng họ Hoắc, Sở Văn không biết người Tề Thiết Chủy nói rốt cuộc là ai.

Nên tất cả quyền lựa chọn đều giao cho cô ấy.

Tiểu Hoa Gia nghe xong tất cả nói: "Sở gia ý tôi đã hiểu, trên

người đều bị gieo cái gọi là mệnh, nên không đi không được, tôi không thể nhìn huynh đệ Hạo Thiên Chân của tôi đi chết, nên tranh giành Giáp Lạt Ma, tôi cũng xin một suất." Hoắc Tú Nhi không chút do dự nói: "Sở Văn ca ca, cháu có thể bảo bà nội cháu gọi điện trực tiếp cho anh, người già đã nói rồi, đi đâu cháu cũng phải đi theo, viên Dạ Minh Châu của Từ Hi Thái Hậu đó vốn dĩ là ngọc bồi giá của cháu, bây giờ cũng đã tặng cho anh rồi.

Chương 370

Chẳng lẽ... chẳng lẽ anh muốn cháu không có ai gả, thủ tiết sao.” Nghe lời Hoắc Tú Nhi nói, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử vừa uống nửa chén trà, trực tiếp phun ra bàn.

Ngay cả Tiểu Hoa Gia cũng kinh ngạc nhìn Hoắc Tú Nhi.

Lại có chuyện như vậy sao?

Hoắc gia lão thái thái trực tiếp gả cháu gái cho người ta sao?

Nhìn lại biểu cảm của Sở Văn, mọi người phát hiện, hóa ra Sở Văn cũng một vẻ mặt mộng bức!

“Kia... không, Tú Nhi, viên ngọc đó không phải anh mở tiệm mới tặng sao?” Sở Văn vội vàng nói.

Hoắc Tú Nhi giận dỗi nói: “Mở tiệm?

Mở tiệm có thể tặng lễ vật quý giá như vậy sao?

Viên xương tỳ hưu của Chu Mục Vương đó trong truyền thuyết không phải là tín vật định tình Tây Vương Mẫu tặng cho Chu Mục Vương sao?

Thế mà anh lại tặng cho cháu, cháu cứ tưởng anh đã sớm hiểu rồi chứ!” Sở Văn há hốc mồm, trong giây lát hiểu ra bức tranh Hoắc Tú Nhi đã vẽ trước đó.

Hoắc lão thái thái ra chiêu hiểm thật!

Bà ấy thích ông nội của Hạo Thiên Chân là Ngô lão đầu, nhưng Ngô lão đầu lại lấy phụ nữ của Giải gia, Hoắc lão thái thái tiếc nuối cả đời, cũng không thể gả cho người mình thích...

Cô của Hoắc Tú Nhi là Hoắc Linh thích Tiểu Ca, đương nhiên

cũng không thành vợ chồng...

Nên khi bà ấy đã xác nhận đi xác nhận lại ba lần chuyện Hoắc Tú Nhi thích Sở Văn, liền trực tiếp bắt đầu "mua ép bán ép" mà gả cháu gái sao?

Quan trọng là, chuyện xương tỳ hưu đó... khi đáp lễ, cũng không nói lịch sử xương tỳ hưu từng được dùng làm tín vật định tình giữa Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương mà trao đi trao lại chứ!

Thấy dáng vẻ của Sở Văn, Hoắc Tú Nhi lập tức cau mày, bĩu môi nói: "Sở Văn ca ca, bây giờ anh định hối hận sao?" Sở Văn cười khổ, trong lòng thầm nghĩ: Mình cũng có đồng ý đâu!

Cuối cùng Hạo Thiên Chân lên tiếng, nói vài câu giúp Sở Văn tạm thời né tránh vấn đề: "Hoắc Tú Nhi này, đàn ông ấy mà, giống như cát trong tay, đôi khi phải cho họ cơ hội thở dốc một chút..." Hoắc Tú Nhi dù sao cũng còn trẻ, nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, nghĩ dù sao ngày tháng còn dài, nên cũng tạm thời bỏ qua cho Sở Văn một lần, cuối cùng còn để lại một câu: "Hừ, dù sao đi đâu tôi cũng theo." Mọi người cũng đã rõ.

Lần này đến Tháp Mộc Đà có Tiểu Hoa Gia, Hắc Hạt Tử, Hoắc Tú Nhi, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, ông Hoắc Hương Cảng, A Phân, Sở Văn và A Ninh.

Hạo Thiên Chân cần liên hệ với Bàn Tử và Thuận Tử.

Hai người đó cũng từng đến Vân Thiên Cung, rất có thể cũng bị "trồng mệnh".

Nếu sau gáy không có quỷ phù thì tự nhiên tốt, nếu có thì nhất định cũng phải đi theo.

Có lẽ chỉ cần là người bị "trồng quỷ phù" thì nhất định phải đến Tháp Mộc Đà.

Là số mệnh thôi.

Đương nhiên, trên đường có thể sẽ gặp những tổ chức kỳ lạ, ví dụ như những người Uông gia bí ẩn đột nhiên xuất hiện lúc khai trương hai ngày trước, cùng với những thuộc hạ của Khâu Đức Khảo giả dạng thành đội khảo cổ.

Sở Văn không yên tâm nên đã nói chuyện thêm vài câu với mọi người.

Mấy người lấy bản đồ ra khoanh khoanh vẽ vẽ hồi lâu mới giải tán.

Sau khi mọi người đi hết, chỉ còn lại Sở Văn, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Nhi bốn người.

"Sở gia, chú em thật sự nghĩ lời lão Hoắc Hương Cảng nói là thật sao?

Cái thứ sau gáy của chúng ta thật sự huyền bí đến thế à?

Sẽ xuất hiện ảo giác?

Thịt da trước khi chết đều sẽ trở nên trong suốt?" Bàn Tử muốn xác nhận lại với Sở Văn một lần nữa.

Thực ra nếu Sở Văn không nhìn thấy cái xác nữ trong suốt trong ký ức của mình, e rằng cũng sẽ cho rằng lão Hoắc nói bậy bạ.

Nhưng vì trong ký ức của hắn đã xuất hiện cái xác nữ đó, vậy thì khả năng lời lão Hoắc Hương Cảng nói là thật đã lên đến chín mươi phần trăm rồi.

"Bàn Tử này, tôi đây thời gian gấp rút, cũng không có người giúp việc tiện tay nào, cửa hàng có hai thằng nhóc, chia cho tôi một đứa, không cần nó bán được gì, chỉ cần mỗi ngày mở cửa là được." Sở Văn xin người từ Bàn Tử.

Hắn vốn dĩ độc thân một mình, đương nhiên không sao cả.

Chương 371

Nhưng bây giờ đã mở cửa hàng kinh doanh, không thể vừa khai trương đã đóng cửa chứ, huống hồ đi Tháp Mộc Đà cần bao lâu thì cũng không biết trước được.

Bàn Tử đồng ý, ngay tại chỗ gọi điện thoại cho một thằng nhóc đến bàn giao công việc với Sở Văn.

Về phần cách mở mật thất, Sở Văn không nói cho thằng nhóc đó, mấy hôm nay hắn cũng đã sửa đổi chút ít cơ quan phía sau, trừ phi là cao thủ cấp độ như Tiểu Ca, nếu không không ai có thể vào mật thất của Sở Văn.

Những bảo bối của Đông Hạ Quốc được cất giữ ở đó, đương nhiên cũng không cần quá lo lắng.

Tối hôm đó, Sở Văn liên tục tìm kiếm trong Sơn Hải Kinh và tất cả các tài liệu lịch sử cổ đại ghi chép về vị trí của Tháp Mộc Đà.

Nhưng hầu hết thông tin đều mơ hồ, dù sao cũng đã qua hơn ba ngàn năm, Tháp Mộc Đà nơi Tây Vương Mẫu quốc tọa lạc năm xưa giờ đã không còn biết thành nơi nào nữa.

Tuy nhiên Sở Văn cũng đã điều tra ra một điểm.

Hơn ba ngàn năm trước, Trái Đất thuộc về thời kỳ ấm áp nhất trong tiểu băng hà, ban đầu các khu vực Tây Bắc, Cam Túc và Ninh Hạ thậm chí còn tồn tại các loài động vật nhiệt đới như tê giác, hoặc voi.

Hiện tại trong bảo tàng Lan Châu vẫn còn lưu giữ bộ xương voi Hoàng Hà được khai quật bên bờ Hoàng Hà vài năm sau giải phóng.

Bao gồm huyện Đô Lan, Thanh Hải, hiện giờ trông như một huyện

nghèo đến chim không thèm ỉa, nhưng "Đô Lan" trong tiếng Tạng lại có nghĩa là "ấm áp".

Cái tên này đã được dùng mấy ngàn năm.

Từ đó có thể thấy bồn địa Sài Đạt Mộc ban đầu tuyệt đối không giống như khu không người ma quỷ hiện nay, thậm chí có thể là một vùng đất ấm áp với cảnh quan dễ chịu.

Cuối cùng, Sở Văn dùng bút khoanh ra hai khu vực đại khái trên bồn địa Sài Đạt Mộc.

Nếu không có gì bất ngờ, thì trong truyện, Tháp Mộc Đà và di chỉ Tây Vương Mẫu quốc chưa từng được phát hiện, có lẽ nằm trong khu địa hình Nhã Đan thuộc bồn địa Sài Đạt Mộc.

Vì đã xác định được địa điểm, Sở Văn và Hắc Hạt Tử trở về vào buổi tối để cùng nghiên cứu tuyến đường.

Có hai cách để đi đến bồn địa Sài Đạt Mộc.

Một là đi theo con đường Thanh Hải, qua Đô Lan, rồi đi sâu hơn, xuyên qua một vùng đất không người rộng lớn, cuối cùng tiếp cận Tân Cương.

Đó là một con đường thương mại cổ xưa!

Trước khi con đường Tơ Lụa được khám phá, các thương nhân cổ đại ở Tây Vực đều đi con đường này để cuối cùng vào Trường An.

Con đường còn lại là xuất phát từ Lan Châu ở Tây Bắc, đi qua Kim Xương, Vũ Uy, Gia Dục Quan, Đôn Hoàng, sau đó xuyên qua sa mạc và Gobi, đi thẳng dọc theo dãy núi Kỳ Liên liên miên để vào khu không người Nhã Đan.

Con đường này chính là con đường Tơ Lụa cổ xưa, con đường đi thẳng xuống, nếu không tính đến yếu tố biên giới quốc gia, có thể trực

tiếp đến Ba Tư, thậm chí đến Rome!

Năm đó, nơi giàu có nhất thiên hạ, không đâu bằng Lũng Hữu, chính là tuyến đường này.

Chỉ là sau khi đường biển được khai phá, đường bộ tự nhiên bị bỏ hoang.

Chỉ còn lại những dấu tích lịch sử rực rỡ dọc đường.

Hai người bàn bạc hồi lâu, cuối cùng Sở Văn quyết định đi tuyến đường thứ hai.

Thứ nhất, trên con đường Tơ Lụa cứ khoảng ba trăm cây số lại có khu dân cư, tiện lợi cho việc tiếp tế.

Thứ hai, vì từ Ngọc Môn Quan trực tiếp vào khu không người Nhã Đan sẽ nhanh chóng hơn so với đi từ phía Thanh Hải.

Sở Văn nhìn Hắc Hạt Tử nói: "Hắc gia, trên đường đi, tôi đành phải nhờ anh chiếu cố Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Nhi nhiều hơn.

Khu không người này không giống Trường Bạch Sơn, mức độ phức tạp của khu không người vượt xa núi tuyết, vậy nên, đành nhờ anh vậy." "Với bản lĩnh của cậu mà cần tôi chiếu cố sao?

Với lại, cậu cũng quá coi thường hậu nhân của Lão Cửu Môn rồi.

Ông cha họ có thể trưởng thành trong nguy hiểm, chẳng lẽ con cháu họ chỉ có thể được nuôi dưỡng trong nhà kính thôi sao?" Hắc Hạt Tử cười nói: "Nhưng tôi hiểu sự lo lắng của cậu, tôi sẽ chú ý." Nghe Hắc Hạt Tử nói vậy, Sở Văn trong lòng nhẹ nhõm.

Thực ra hắn cũng muốn có lời hứa của Hắc Hạt Tử, biết rằng người này thường không hứa hẹn, nhưng khi đã hứa thì nhất định sẽ làm.

Có lời này, Sở Văn yên tâm rồi.

Sáng sớm ngày thứ ba!

Tất cả mọi người tập trung tại sân bay, từ Trường Sa bay đi Lan Châu.

Bàn Tử, Thuận Tử và A Ninh đã ở Lan Châu một ngày.

Ông Hoắc Hương Cảng cũng đã đến đó trước hai ngày để chuẩn bị trang bị cho chuyến đi này, vì vậy không thể lơ là.

Trên máy bay, Sở Văn ngồi rất không thoải mái.

Chương 372

Khởi hành quá gấp nên không đặt được khoang hạng nhất, chỉ có thể chen chúc trong khoang phổ thông, phía trước, phía sau, bên trái, bên phải đều là tiếng trẻ con khóc, và tiếng ngáy của những người đàn ông trung niên béo phì.

Hệt như cảm giác ngồi tàu hỏa ghế cứng ngày xưa.

Bàn Tử trên máy bay lại khá hưởng thụ.

Suốt dọc đường liếc mắt đưa tình với tiếp viên hàng không, hễ khát là uống Coca-Cola, một lát lại muốn uống nước tinh khiết.

Cuối cùng còn đòi số điện thoại của tiếp viên, kết quả một cô bé mười bảy, mười tám tuổi chắc đang nghỉ hè ngồi cạnh, lạnh lùng liếc mắt một cái nói: "Chú ơi, chị ấy rõ ràng là đang ngại rồi, vừa phải thôi ạ." Bàn Tử nghe vậy thì mặt đen lại: "Ai là chú hả, gì mà ngại?

Đó là xấu hổ đấy, cái con nhóc ranh này..." Hạo Thiên Chân nín cười, lấy báo che mặt lại, để tránh bị người khác nhận ra là đi cùng Bàn Tử.

Sau khi máy bay dừng ở sân bay Hàm Dương, cuối cùng đã đến sân bay Lan Châu Trung Xuyên vào lúc hai giờ sáng.

Tất cả mọi người đều đã khá mệt mỏi.

Vừa ra khỏi nhà ga T2 của sân bay, họ gặp ông Hoắc Hương Cảng và đội xe Toyota Land Cruiser đã chờ sẵn từ trước.

Sở Văn, ông Hoắc Hương Cảng và Hạo Thiên Chân ngồi chung một xe, đi ở phía trước nhất.

Ngồi trong xe ngắm nhìn xung quanh, Lan Châu là thành phố tỉnh lỵ của Cam Túc, dưới màn đêm đen kịt người khác không nhìn rõ,

nhưng Sở Văn lại có thể nhìn thấy rất rõ.

Trên quãng đường một tiếng đồng hồ từ sân bay vào trung tâm thành phố, khắp nơi đều là núi đất.

Những ngọn núi này khác với tất cả những ngọn núi mà Sở Văn từng thấy trước đây.

Bởi vì trên những ngọn núi đất này không có một tấc cỏ nào mọc, toàn bộ là đất vàng.

Gió đêm thổi qua, cộng thêm tốc độ xe trên đường cao tốc khá nhanh, khiến toàn bộ kính chắn gió phủ đầy đất vàng.

May mắn là xe Toyota Land Cruiser được bịt kín tốt, nếu không cảnh đất vàng hoang vu của Tây Bắc ngay từ đầu sẽ cho mọi người một cú sốc.

Khoảng bốn giờ sáng, mọi người cuối cùng cũng xuống đường cao tốc, tiến vào trọng trấn Lan Châu của Tây Bắc!

Lan Châu xưa kia gọi là Kim Thành Quan, là nơi tranh chấp quân sự thời Hán Vũ Đế.

Sau khi vào khu đô thị, Hạo Thiên Chân kinh ngạc thốt lên: "Chà, không ngờ trên đường đi toàn cát vàng mịt trời, vậy mà khu đô thị Lan Châu lại phồn hoa đến thế." Ông Hoắc Hương Cảng nói: "Nơi này tôi rất quen thuộc, hồi trẻ từng ở đây.

Con trai tôi ngày xưa từng chi viện cho Tây Bắc, sau này gặp nạn, cả gia đình tôi mới chạy sang Hương Cảng." Sở Văn nhìn ông Hoắc một cái nói: "Thì ra là vậy." Ông Hoắc Hương Cảng chỉ vào sông Hoàng Hà chảy qua thành phố nói: "Sở gia, cậu xem phong thủy Lan Châu có điểm nào kỳ lạ không?" Sở Văn ngồi trong xe, nhìn không tiện lắm, nhưng chỉ lướt qua một cái, lập tức cau mày nói: "...Thành phố xây giữa hai ngọn núi, trong thành phố kẹp một con sông Hoàng

Hà, Hoàng Hà vào Lan Châu rồi không thể quay đầu trái phải được, phong thủy chẳng lẽ là Khốn Long Cốc?" Ông Hoắc Hương Cảng giơ ngón cái lên nói: "Sở gia quả nhiên lợi hại.

Đúng là Khốn Long Cốc, tôi hồi đó ở đây tám năm, tương truyền dưới dòng Hoàng Hà cuồn cuộn chảy qua Lan Châu, giam giữ một bí mật kinh thiên động địa." Sở Văn cười nói: "Hoắc lão gia tử, những lời đồn đại không đáng tin đâu.

Ở đâu dọc Hoàng Hà mười dặm tám thôn mà chẳng có chuyện dưới Hoàng Hà có trâu sắt, có người một mắt, không thể coi là thật được." Ông Hoắc Hương Cảng nghe vậy, cũng cười phụ họa: "Đúng vậy.

Toàn là lời đồn, toàn là lời đồn thôi." Ba chiếc xe Toyota cuối cùng dừng lại ở bãi đậu xe của một khách sạn năm sao.

Bàn Tử xuống xe ngẩng đầu nhìn, một khách sạn xa hoa, sảnh lớn rộng rãi, và những nhân viên tiếp tân ở cửa đã chờ sẵn.

Hắn lập tức than thở: "Hoắc gia, phong cách chiêu đãi của ông đâu phải là chiêu đãi bọn tôi mấy gã nhà quê đội mũ rơm, rõ ràng là đãi ngộ cấp bậc thủ trưởng!" Hạo Thiên Chân thì nhìn vào sảnh lớn, nơi A Ninh, Bàn Tử và Thuận Tử đang đợi.

Hoắc Tú Nhi sau khi xuống xe thì đi đến bên cạnh Sở Văn, không biết tại sao, sau khi nhìn thấy A Ninh lại đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác nguy hiểm khó tả!

Sở Văn lúc này cũng đang trong tâm trạng kích động.

Thực ra mà nói, đi đào mộ chưa bao giờ có nhiều người như vậy, lần này đều do tổ chức sắp xếp.

Hắn cũng là lần đầu tiên trở thành người dẫn đầu nhiều người đến thế.

Loại cảm xúc này nhất thời khó dùng ngôn ngữ để hình dung.

"Sở ca, cuối cùng anh cũng đến rồi." Thuận Tử thấy Sở Văn thì tâm trạng tốt hơn.

Còn Bàn Tử thì nhìn Sở Văn một cái, trong lòng vẫn chưa vượt qua được rào cản của Tam Thúc, chỉ đứng nguyên tại chỗ, không nói gì.

"Đã chuẩn bị xong hết chưa?" Sở Văn cười gật đầu với Thuận Tử, sau đó nhìn về phía A Ninh: "Bên lão bản thế nào rồi?" A Ninh vội nói: "Trên đường từ từ nói cũng không muộn, mọi chuyện khá phức tạp." Hạo Thiên Chân và Sở Văn liếc nhìn nhau.

Tiểu Hoa Gia hôm nay ăn diện bảnh bao, lúc làm thủ tục nhận phòng nói chuyện với lễ tân khách sạn khiến mấy cô gái trẻ mặt đỏ tai hồng.

Bàn Tử ghen tị nhìn khuôn mặt đẹp trai của Tiểu Hoa Gia, không ngừng thở dài tiếc nuối.

Ông Hoắc nói với Sở Văn: "Thấy mọi người đi xe mệt mỏi, tôi đã đặt phòng rồi, mọi người nghỉ ngơi một ngày thật tốt, lấy lại tinh thần, sáng mai xuất phát có được không?" Mọi người đều không có ý kiến.

Ông Hoắc Hương Cảng không hổ là thương nhân phương Nam, mọi việc sắp xếp cho mọi người đều đâu vào đấy.

Tối hôm đó, lão Hoắc tìm Sở Văn nói: "Sở tiên sinh, tôi biết cậu lần này đi đào mộ quyết tâm phải có được, thực ra tôi cũng vậy.

Chương 373

Lần này đi cùng, không chỉ có con gái nuôi A Phân của tôi, tôi còn tìm cho chúng ta một trợ thủ đắc lực!" Sở Văn tò mò: "Trợ thủ?" Ông Hoắc Hương Cảng vỗ tay ra hiệu về phía cửa, A Phân dẫn theo một cô bé khoảng mười bốn, mười lăm tuổi bước vào.

Sở Văn vừa thấy cô bé, lập tức cau mày hỏi: "Hoắc gia, ông làm sao vậy?

Vốn dĩ đã đủ nguy hiểm rồi, sao lại còn muốn mang theo cháu gái?" Ông Hoắc Hương Cảng vội vàng lắc đầu nói: "Không không không, Sở tiên sinh hiểu lầm rồi, không phải cháu gái của tôi, mà là trợ thủ mà tôi tìm được.

Con bé tên là Hạ Nại Chi." Hắn đưa tay khẽ thì thầm vào tai Sở Văn vế sau: "Là một Vu Đồng Cơ." Sở Văn nghe xong lời đó, lập tức giật mình kinh ngạc.

Hắn nhìn cô bé đáng thương kia hỏi: "Chắc chắn chứ?" Ông Hoắc gật đầu nói: "Chắc chắn." Sở Văn biết, cái tên Vu Đồng Cơ nghe thì có vẻ hay, nhưng thực tế, cái tên đó không đẹp đẽ như vẻ bề ngoài của nó.

"Ngô Đồng Cơ" chỉ là cách đọc trại âm, thân phận thật sự phải là "Vu Đồng Cơ".

Thời Đường triều, những gia đình giàu có hoặc quan lại có thân phận cao thường thích thu nhận phiên nô, đó là những Côn Luân nô và Tân La tỳ mà mọi người đều biết.

Nhưng thế nhân chỉ biết Côn Luân nô đa số là người da đen vùng Nam Dương, còn tiền thân của Cao Ly quốc thời đó thực ra gọi là Tân La quốc, những cô gái Cao Ly là Tân La tỳ, ngoan ngoãn tháo vát, lại

giỏi ca múa, nên rất được ưa chuộng.

Nhưng đó chỉ là nửa vế trên, câu đầy đủ phải là "Côn Luân nô, Tân La tỳ, ngàn cân khó mua Vu Đồng Cơ." So với hai loại phiên nô thể hiện thân phận trước đó, Vu Đồng Cơ mới là thứ khó mà cầu được.

Vu Đồng Cơ thực chất là những thiếu nữ nước Uy (Nhật Bản), sinh vào năm âm, tháng âm, ngày âm, giờ âm, có khả năng trừ tà bẩm sinh.

Không chỉ vậy, để bồi dưỡng một Vu Đồng Cơ, phải từ năm tuổi bị nhốt vào hung trạch hoặc nơi có người chết, cả ngày không được thấy ánh sáng mặt trời, để tránh tiếp xúc với quá nhiều người dẫn đến mất đi sự nhạy cảm đối với vật âm tà.

Cứ như vậy, thiếu nữ cũng khó có không gian hoạt động, nên Vu Đồng Cơ thường có vóc dáng nhỏ nhắn, da trắng nõn.

Môi trường trưởng thành đặc biệt dẫn đến việc thiếu nữ sẽ có phản ứng rất lớn đối với ma quỷ hoặc tà vật.

Mức độ khắc nghiệt này trực tiếp khiến loại thiếu nữ này khó mà có được.

Giữa thời Đường, nước Uy từng tiến cống một thiếu nữ, được Đường Vương vô cùng yêu thích, nhưng Vu Đồng Cơ vì thường xuyên tiếp xúc với âm gian nên tuổi thọ thường không quá hai mươi tuổi.

Sau khi cô bé chết, Đường Vương từng yêu cầu nước Uy cống nạp thêm.

Nước Uy không cống nạp được, vì vậy đã sợ hãi lo lắng rất lâu.

Hiện giờ cô bé trước mặt ông Hoắc Hương Cảng lại là một Vu Đồng Cơ, Sở Văn làm sao có thể không kinh hãi được.

“Cha con bé là một âm dương sư nước Uy, vì mẹ con bé chết trong một sự kiện cực kỳ quỷ dị, nên cha con bé đã nhẫn tâm bồi dưỡng Hạ Nại Chi thành Vu Đồng Cơ.

Mười năm trước tôi làm ăn đồ minh khí ở Hương Cảng thì quen biết cha con bé, sau này cha con bé hóa điên, tôi mới đón Hạ Nại Chi về nuôi, lần này vừa hay mang theo.” Nghe lời ông Hoắc Hương Cảng nói, Sở Văn lại nhìn về phía Hạ Nại Chi, cô bé đứng sau lưng A Phân, mái tóc đen nhánh che đi đôi mắt to, đang cẩn thận nhìn Sở Văn, không biết đang nghĩ gì.

Sở Văn thấy cô bé lớn lên rất đáng yêu, không khó để nhận ra, chỉ ba bốn năm nữa, e rằng dung nhan của cô bé tuyệt đối sẽ không thua kém gì những ngôi sao nổi tiếng kia.

Nhưng một thiếu nữ như vậy lại bị bồi dưỡng thành Vu Đồng Cơ, thật sự có chút đáng thương.

Ông Hoắc Hương Cảng nói: “Con bé biết tiếng Trung, chỉ là bình thường không hay mở miệng nói chuyện.

Con bé trong lòng tôi như cháu gái vậy, mang theo cũng không còn cách nào khác, dù sao nếu tôi chết, với vẻ ngây thơ không hiểu sự đời như con bé, ở cái nơi như Hương Cảng không ai chăm sóc, kết cục thì có thể biết rồi.” Sở Văn ngẩng đầu nhìn ông Hoắc nói: “Hạ, Hạ Nại Chi thật sự có thể cảm nhận được vật âm tà sao?” Ông Hoắc gật đầu: “Những năm nay tôi đi Nam về Bắc, bất kể mua bán xác khô hay thu nhận minh khí, tôi đều mang con bé theo.

Phàm là có đồ dơ bẩn, con bé đều sẽ nhắc nhở tôi.” Thấy ông Hoắc nói vậy, Sở Văn lại nhìn Hạ Nại Chi vài lần, đành phải gật đầu.

Ông Hoắc lại nói: “Lần này tôi tổng cộng mang theo mười người, trong đó có năm tài xế, số còn lại là mấy vệ sĩ thân thủ nhanh nhẹn, tuyệt đối kín miệng, trên đường đi có thể giúp chúng ta làm chân sai

vặt.” “Được, an nguy của ông do những người này phụ trách, theo như chúng ta đã thỏa thuận từ trước, tôi không nhất định sẽ phân tâm chăm sóc ông.” Sở Văn biết ông Hoắc Hương Cảng mang theo vệ sĩ, cũng không có gì phải bàn cãi.

Tổng không thể để Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cứ lẽo đẽo theo lão Hoắc suốt đường được. ...

Khoảng năm giờ sáng ngày thứ hai, một đoàn người, năm chiếc xe hoành tráng rời Lan Châu lên đường cao tốc.

Bàn Tử lẩm bẩm hỏi trang bị ở đâu.

Ông Hoắc Hương Cảng bảo mọi người yên tâm, lần này đã huy động gần như tất cả các mối quan hệ, mới có thể đưa trang bị trực tiếp từ Ngoại Mông về, đang chờ ở thành phố Ngọc Môn.

Bàn Tử thấy lão Hoắc tự tin như vậy, cũng không nói thêm gì.

Hoắc Tú Nhi muốn ngồi chung xe với Sở Văn, A Ninh thấy vậy cũng không nói nhiều.

Theo thủ đoạn của cô ta, chuyện mập mờ giữa Sở Văn và Hoắc Tú Nhi A Ninh đã sớm điều tra rõ mồn một rồi.

Cuối cùng, Sở Văn, Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Nhi và ông Hoắc Hương Cảng ngồi trên một chiếc xe và xuất phát.

Ông Hoắc Hương Cảng đã sống ở Tây Bắc bảy tám năm, nên cũng giới thiệu với Sở Văn: “Sở tiên sinh, từ Lan Châu xuất phát, đường đến Ngọc Môn ước chừng hơn một ngàn cây số, lẽ ra phải mất hai ngày đi.

Nhưng bây giờ đường cao tốc đã thông, một ngày là có thể đến nơi.” Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Nhi, một người lớn lên ở Trường Sa, một người lớn lên ở Hàng Châu, lần đầu được chứng kiến cảnh quan hùng vĩ của Tây Bắc.

Vừa rời Lan Châu, trên đường đi qua Kim Xương, Vũ Uy, thẳng đến Gia Dục Quan.

Chương 374

Lão Hoắc rất quen thuộc với những địa danh dọc đường, nói chuyện thao thao bất tuyệt.

Hoắc Tú Nhi tò mò nhìn cảnh vật bên đường, rồi đột nhiên thấy cảnh hàng trăm hàng ngàn con ngựa phi nước đại, lập tức bịt miệng kinh ngạc kêu lên liên tục.

Sở Văn lên tiếng nói: "Trại ngựa quân đội Sơn Đan, từ xa xưa đã là trại ngựa quân đội, được Hán Vũ Đế thành lập năm đó.

Nhìn những con ngựa kia xem, con nào con nấy mập mạp khỏe mạnh, chạy có một luồng sát khí." Ông Hoắc Hương Cảng không khỏi nhìn Sở Văn một cái, trên suốt đường đi, Sở Văn đều có thể kể vanh vách mọi lịch sử, nói chuyện đâu ra đó, khiến lão Hoắc càng thêm tin tưởng vào chuyến đi khám phá di chỉ Tây Vương Mẫu quốc trong thành ma quỷ Nhã Đan lần này.

Suốt đường đi về phía tây!

Đến thành phố Ngọc Môn thì khoảng chín giờ tối cùng ngày.

Nếu là Trường Sa, sáu rưỡi đã trời tối đen rồi, nhưng ở Tây Bắc rộng lớn của Tổ quốc, chín giờ tối trời vẫn sáng trưng, mặt trời phải một lúc nữa mới lặn.

Năm chiếc xe Toyota Land Cruiser phủ đầy bụi không chút dừng lại mà phóng thẳng.

Bàn Tử lấy bộ đàm trên xe gọi hai tiếng, sau đó hét lên: "Này lão Hoắc, không phải đến Ngọc Môn lấy trang bị sao?

Sao rồi?

Đã qua thành phố Ngọc Môn hơn hai mươi cây số rồi." Ông Hoắc

Hương Cảng nghe tiếng bộ đàm, nói: "Đừng vội, là thành cổ Ngọc Môn đã bị bỏ hoang hai mươi năm, tôi lấy trang bị ở đó." Bàn Tử nghe vậy, lập tức không nói thêm lời nào.

Lão cáo già sắp xếp rất rõ ràng, lần này đi vào khu không người, không biết sẽ gặp phải những thứ gì, có thể sẽ gặp những kẻ săn trộm động vật được bảo vệ cấp quốc gia, những kẻ đó thường xuyên gặp mặt là giết người.

Có thể nói, khu không người là nơi không có luật pháp, ai có quyền lực mạnh, ai có nhiều đạn, người đó là ông trùm.

Vì vậy, súng đạn rất quan trọng, những chuyện giao dịch súng đạn như thế đương nhiên là nên kín đáo một chút thì hơn.

Lão Hoắc lần này không lừa người, mười lăm phút sau, trước mặt mọi người xuất hiện một tòa thành ma quỷ hoang tàn.

Thành ma quỷ này có phong cách kiến trúc của những năm bốn mươi, năm mươi, khắp nơi đều là tường đổ gạch nát, trên tường có những khẩu hiệu loang lổ, viết: "Thà sống ít hai mươi năm, liều mạng chiếm lấy mỏ dầu lớn." Đoàn xe tiếp tục lái vào trong thành ma quỷ, càng đi sâu mọi người càng thấy rùng rợn.

"Nơi này từng là khu khai thác mỏ dầu Ngọc Môn, thời kỳ đông đúc nhất có đến bốn mươi vạn người sinh sống ở đây." Ông Hoắc Hương Cảng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, những ngôi trường đổ nát, các hợp tác xã cung tiêu, và những cửa hàng sửa xe bên đường có tiệm cắt tóc chớp nhoáng rồi nói: "Sau này mỏ dầu khai thác hết, tất cả mọi người đều đi, nơi đây trở thành thành ma quỷ, bên trong thỉnh thoảng có thể gặp một vài con thú hoang sống sót." Két!

Lúc đó, tài xế đạp phanh gấp, Sở Văn ngẩng đầu nhìn qua kính chắn gió thấy phía trước có hai chiếc xe Iveco đang đỗ, trên xe lác đác bước xuống bốn năm người đàn ông cao lớn vạm vỡ.

Sở Văn nhìn mấy người đàn ông cao lớn vạm vỡ kia, da dẻ đen sạm, trông không giống người địa phương.

Quả nhiên, ông Hoắc Hương Cảng nói: "Người Ngoại Mông giao trang bị, đến sớm hơn chúng ta một ngày." Hắn xuống xe, dẫn theo A Phân đi giao tiếp với mấy người đàn ông kia một lúc.

Khác biệt thật, A Phân tuy nhìn có vẻ quyến rũ, nhưng không thể không khen ngợi cô ta có năng khiếu ngôn ngữ cao.

Sở Văn dỏng tai lên nghe, muốn nghe xem họ nói gì, kết quả lại nghe vào một mớ tiếng Mông Cổ.

Khoảng năm phút sau, mấy người đàn ông lái chiếc Iveco rỗng đi.

Để lại cho ông Hoắc Hương Cảng một chiếc xe.

Bàn Tử thấy mấy người đàn ông đi xa, mới vỗ vỗ mông xuống xe, rồi đi về phía trước, vừa đi vừa nói: "Mẹ nó, trên đường xa thế, mông tôi đã tê hết cả rồi, mau xuống xe xem xem, chia trang bị xong còn tiếp tục lên đường." Sau đó tất cả mọi người đều theo Bàn Tử xuống, đứng trước chiếc Iveco.

Bàn Tử mở cốp sau, thấy dưới ghế xe đều đã trống, bên trong từng lớp, từng hàng kẹp đầy súng AK-47.

Súng này chắc chắn bền, tỷ lệ hỏng hóc thấp, không khác biệt nhiều dù trong điều kiện nhiệt độ cao hay thấp, nhưng nhược điểm là độ giật khi bắn nghiêm trọng, người bình thường không giỏi dùng súng thì khó mà làm chủ được thứ này.

Bàn Tử chỉ liếc nhìn một cái, liền kêu lên: "Mẹ nó lão Hoắc, được đấy chứ!

Súng mà cũng lôi được về nước, thứ này tôi dùng gần như đạt trình độ thế giới rồi!" Hạo Thiên Chân chậm rãi nói: "Bàn Tử, đừng làm mất mặt, súng AK-47, mấy ông anh vùng chiến loạn châu Phi ai

cũng có một khẩu, chẳng qua là vì nước ta quản lý súng đạn nghiêm ngặt, nên cậu mới coi nó là chuyện lớn thôi." Bàn Tử nói: "Thôi đi, có giỏi thì đừng dùng." Hắn định chọn một khẩu trong số đó, nhưng ông Hoắc Hương Cảng cản lại nói: "Đợi lát nữa chúng ta vào khu không người rồi hẵng chia, nếu không vạn nhất gặp kiểm tra thì không hay đâu." Bàn Tử thấy cũng đúng, sau đó lại nhìn xuống dưới mấy khẩu AK-47 có đặt mấy thùng đạn lớn, đèn hiệu, mấy khẩu súng lục và súng phun lửa.

Sau khi đóng cốp sau lại, những chiếc ghế xe phía trước đều đã được tháo ra, bên trong đặt xẻng quân dụng, điện thoại vệ tinh, cùng với hàng chục chiếc đèn pin cực mạnh.

Lại còn mặt nạ phòng độc và một đống đồ lộn xộn khác.

Bàn Tử rất hài lòng vỗ vai Sở Văn nói: "Tôi đã hiểu rồi, người của chúng ta đáng tin cậy!

Hồi chúng ta đi Vân Thiên Cung, toàn mẹ nó mang theo băng vệ sinh, sô cô la, chậu rửa mặt!

Giờ nhìn những thứ này xem, chậc chậc, Hoắc gia, bá đạo thật." Suốt đường đi hắn không gọi một tiếng "Hoắc gia" nào, nhưng giờ thấy những trang bị này thực sự mạnh mẽ, Bàn Tử cũng đã bỏ qua thành kiến với ông Hoắc Hương Cảng.

Ông Hoắc Hương Cảng chỉ một trong những vệ sĩ lái chiếc Iveco, theo sau đội xe Toyota Land Cruiser, sau đó nói với Sở Văn: "Sở tiên sinh, chúng ta tối nay về khu thành phố Ngọc Môn nghỉ ngơi..." Sở Văn lắc đầu: "Không nghỉ ngơi, mấy hôm nay đã nghỉ ngơi đủ rồi, tối nay tiếp tục lên đường." Ông Hoắc Hương Cảng cũng có chút kích động nói: "Được!

Cũng tốt, vào sớm cũng tốt!" Đội xe bắt đầu tiếp tục lái ra khỏi Ngọc Môn, đi không xa là huyện Akesai.

Sở Văn bật đèn xe, nhìn bản đồ một chút, hai vị trí có thể tồn tại di chỉ Tây Vương Mẫu quốc được đánh dấu, cái gần nhất cách đó cũng hơn bốn trăm cây số, cái xa hơn thì hơn sáu trăm cây số.

Nếu đi đến địa điểm đầu tiên mà sai, rồi quay đầu lại, đi đường gần nhất cũng có thể cần khoảng năm trăm cây số.

Chương 375

Vấn đề then chốt là, sau khi rời huyện Akesai, không còn đường nữa.

Nhìn bao la bát ngát, toàn là khu bảo tồn thiên nhiên lạc đà hoang An Nam Bá, khu bảo tồn thiên nhiên, thực chất là khu không người.

Toàn bộ khu vực có độ cao từ 1500M đến 4000M, địa hình chủ yếu là Gobi, sa mạc, và sa mạc cao nguyên.

Trong khu không người như vậy, nếu không đi lạc đường thì tốt, vạn nhất đi lạc đường, vậy thì ít nhất cũng phải đi hơn chín trăm cây số.

Chỉ nghĩ đến đó thôi, Sở Văn đã thấy da đầu tê dại.

Hắn chỉ vào bản đồ nói: "Sa mạc Kumtag và núi Altun, sau đó đi về phía tây là Lop Nur ở Tân Cương, chúng ta nên đi về phía nam, phải xuyên qua một vùng đất không người, sau đó tiến vào thành ma quỷ Nhã Đan thuộc bồn địa Sài Đạt Mộc.

Theo tài liệu tôi đã tra cứu, khả năng Tháp Mộc Đà ở đó là lớn nhất." Tài xế ngồi ghế trước quay người nhìn bản đồ, sau đó nói với ông Hoắc Hương Cảng: "Hoắc gia, chỉ cần xe không có vấn đề gì, tôi không có vấn đề gì.

Nhưng xe vào khu không người chạy không nhanh được, bên trong toàn là lòng sông đã thay đổi, hơn một trăm cây số có thể phải chạy ba bốn tiếng đồng hồ, tốc độ hơi chậm." Nghe khẩu âm của tài xế, là người Tây Bắc, Sở Văn biết mình không sai.

Sở dĩ vừa rồi hắn nghĩ có thể phải chạy mấy trăm cây số trong khu không người nên mới thấy đau đầu.

Ông Hoắc nói: "Chậm cũng không sao, chú ý an toàn là được, cậu biết đường tránh trạm kiểm soát an ninh đúng không." Tài xế nhe răng cười: "Không cần tránh trạm kiểm soát, tránh làm gì.

Người trực trạm là cậu tôi, quen biết cả." Oành một tiếng, tài xế vặn chìa khóa, chiếc xe Toyota Land Cruiser khởi động.

Trước khi trời tối đã kịp đến huyện Akesai, sau khi được đổ mấy thùng dầu, chiếc xe dẫn đầu của Sở Văn dẫn đường, lao thẳng vào khu không người.

Tổng cộng năm chiếc Toyota Land Cruiser, một chiếc Iveco, tạo thành một đội xe, hành trình trên bãi Gobi Tây Bắc gập ghềnh khó đi.

Thật vậy, ở đó ngay cả những con đường cơ bản do xe đi lại tạo ra cũng không có, dưới bánh xe là lòng sông mà mấy chục năm, thậm chí hàng trăm năm không có người đặt chân tới, hoặc địa hình còn tệ hơn nữa.

Trong các hoạt động thám hiểm và khảo sát địa chất, hoạt động trong sa mạc Gobi thực chất hoàn toàn khác với thám hiểm rừng rậm hay đại dương.

Đại dương và rừng rậm đều có rất nhiều tài nguyên có thể tận dụng, thật vậy, chỉ cần có kỹ năng sinh tồn, có thể sống sót lâu dài ở cả hai nơi.

Nhưng sa mạc Gobi thì hoàn toàn ngược lại, ở đó, chỉ có cát, cho dù có ba đầu sáu tay, cũng không thể dựa vào sa mạc để tìm bất kỳ thứ gì có thể duy trì sự sống.

Hầu hết các sa mạc Gobi đều được gọi là "vùng đất chết" là vì lý do đó.

Sở dĩ nơi này được gọi là An Nam Bá, là vì có một con sông An Nam chảy qua đây từ núi Altun.

Nhưng hàng ngàn năm biến đổi khí hậu, sông An Nam từ một con sông trên mặt đất dần dần trở nên khô cạn.

Đoàn xe cứ thế chầm chậm di chuyển, mãi đến khoảng ba bốn giờ sáng, mấy tài xế lái xe cả ngày đã có chút không chịu nổi.

Mọi người mới xuống xe dùng đèn pin dựng lều.

Hoắc Tú Nhi sau mấy tiếng đồng hồ xóc nảy trên lòng sông đã không còn vẻ phấn khích ban đầu nữa, hơi tiều tụy bước xuống xe, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Sở Văn.

Sở Văn cười nói: "Này, bây giờ hối hận chưa, ở trong thành phố chẳng phải tốt hơn sao, cứ nhất định phải theo tôi xuống mộ đào đấu." Hoắc Tú Nhi bướng bỉnh lắc đầu: "Ai hối hận chứ, tôi mới không hối hận đâu, chỉ là hơi buồn ngủ thôi." Ông Hoắc Hương Cảng mang theo A Phân, Hạ Nại Chi, cùng mười vệ sĩ và tài xế tổng cộng mười ba người, bên Sở Văn thì có A Ninh, Hạo Thiên Chân chín người.

Tổng cộng hai mươi mốt người!

Một đội hình đào mộ lớn.

Một đám người xuống xe, nhìn những vệ sĩ đang dựng lều, Bàn Tử lạnh run co hai tay ôm vai, hàm trên va liên tục vào hàm dưới nói: "Mẹ nó, ban ngày thì nóng, ban đêm thì lạnh, lại còn gió ngang lớn thế này, không hổ là khu không người mà.!" Hạo Thiên Chân lắc đầu nói: "Dân du mục bên Akesai có câu nói, sáng mặc áo bông, trưa cởi trần, tối vây quanh bếp lò ăn dưa hấu, đó chính là bãi Gobi có sự chênh lệch nhiệt độ ngày đêm lớn.

Chúng ta còn chưa vào sa mạc đâu, sa mạc bên trong chênh lệch nhiệt độ còn lớn hơn nhiều." Sở Văn nhìn thấy lão Hoắc và tài xế của ông ta đang bận rộn dùng tiếng địa phương Tây Bắc chỉ huy những

người khác dựng lều, liền đến bên cạnh ông Hoắc nói: "Tài xế này..." Ông Hoắc Hương Cảng nói: "Là người địa phương, quen thuộc đường xá, từng là đặc chủng binh, sau này bị thương, một chân bị què, nên giải ngũ, chuyên dẫn đường cho người khác vào khu không người, rất đáng tin cậy." Sở Văn thấy lão Hoắc nói vậy, tự nhiên cũng yên tâm hơn.

Người lớn tuổi làm việc khác với người trẻ, điều quan trọng nhất là chữ "ổn", quả thật trên đường đi, lão Hoắc không để ai có thể tìm ra điểm chê trách.

Chỉ riêng điểm đó, Sở Văn đã ước sau này mỗi lần đào mộ đều có lão già này đi cùng.

Có ông ấy ở đó, quả thật thuận tiện hơn nhiều.

Khoảng hơn một tiếng đồng hồ, mười chiếc lều đều đã được dựng xong, mọi người mệt mỏi cả ngày, không nói một lời nào, trực tiếp chui vào lều ngủ.

Sở Văn và Bàn Tử một lều, A Ninh và Hoắc Tú Nhi một lều.

Nhìn hai người phụ nữ chui vào lều, Sở Văn đều cảm thấy tim đập chân run, nhưng không còn cách nào, tổng cộng có bốn người phụ nữ, A Phân dẫn theo Hạ Nại Chi ở chung một lều, số còn lại đều là đàn ông, tổng không thể ép A Ninh và Hoắc Tú Nhi ngủ riêng được.

Bàn Tử vừa vào lều đã ngáy như sấm.

Sở Văn vì quá buồn ngủ, nên sau khi nằm xuống, lại trằn trọc một lúc không ngủ được.

Nơi này hơn mười giờ tối mặt trời mới lặn, nếu muốn đợi trời sáng thì ít nhất cũng phải mười giờ sáng, Sở Văn mãi không ngủ được, đành bò ra khỏi lều.

Vừa ra ngoài, hắn thấy một bóng đen, đang đứng thẳng đơ bên

cạnh lều của A Ninh và Hoắc Tú Nhi!!

Chương 376

Sở Văn vừa ra khỏi lều, kết quả nhìn thấy một bóng đen đứng trước lều của A Ninh và Hoắc Tú Nhi.

Hắn lập tức nửa ngồi xổm xuống, đồng thời tiện tay nhặt một viên đá nhỏ dưới chân.

Đây là học theo Trần Bì A Tứ.

Viên châu sắt mà lão gia tử ném trong tay, lúc đó Sở Văn thấy khá hữu dụng vào thời điểm quan trọng, sau này về từ Trường Bạch Sơn, không có việc gì làm cũng dùng hạt lạc thử hai lần.

Với thực lực hiện tại của Sở Văn, học thứ gì cũng đặc biệt nhanh, nên bây giờ cầm hòn đá trong tay, có lẽ không thể ném chuẩn như Trần Bì A Tứ, nhưng mục tiêu là bóng đen lớn, nên vạn nhất có chuyện gì với A Ninh và Hoắc Tú Nhi, hòn đá trong tay Sở Văn sẽ lập tức bay đi.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay phải nắm đá của Sở Văn từ từ buông ra.

Bởi vì đồng thời lúc hắn bước ra khỏi lều, cái bóng đen trước lều của A Ninh và Hoắc Tú Nhi cũng từ từ xoay người.

"Hạ Nại Chi!" Sở Văn không nhịn được khẽ gọi thành tiếng.

Lại là Vu Đồng Cơ Hạ Nại Chi do ông Hoắc Hương Cảng mang theo!!

Suốt đường đi, hầu như không nhìn thấy Hạ Nại Chi, vì cô bé và A Phân vẫn luôn ngồi trong chiếc xe cuối cùng, bình thường cũng không xuống xe.

Nhưng tại sao nửa đêm không ngủ, lại đứng rợn người trước lều

của người khác chứ?

Hạ Nại Chi nhìn thấy Sở Văn, từ từ đi về phía hắn.

Sở Văn ném hòn đá đi, ngồi xổm trước mặt nhìn cô bé nước Uy hỏi: "Sao không ngủ, đang làm gì vậy?" Hạ Nại Chi khẽ mấp máy môi, đồng tử của cô bé rất đen, giống như đồng tử của một đứa trẻ sơ sinh.

Thực ra nếu để ý quan sát, có thể thấy, đồng tử của người bình thường sẽ dần dần ngả vàng khi tuổi càng lớn, nhãn cầu của người già sẽ có màu vàng đục, nhưng nhãn cầu của trẻ con lại có màu đen thuần khiết.

"Con...con..." Hạ Nại Chi hai tay nắm chặt vào nhau, mái tóc mái bị gió đêm thổi hơi rối bời, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến vẻ đáng yêu của cô bé.

"Con, con muốn ngủ với hai cô ấy." Hạ Nại Chi yếu ớt nói.

Sở Văn thề rằng, nếu là một người đàn ông nói câu đó, hắn nhất định sẽ rút Tử Ngọc Đao ra kề vào cổ người đó.

Nhưng đây lại là một cô bé mười bốn, mười lăm tuổi...

"Hạ Nại Chi!" Lúc đó, một người phụ nữ tóc tai bù xù từ trong lều bò ra, chính là con gái nuôi A Phân của ông Hoắc Hương Cảng.

Cô ta không ngờ Hạ Nại Chi lại ở cùng Sở Văn, nên hơi sững sờ một chút, vội vuốt vuốt lại tóc, rồi lại nở nụ cười quyến rũ nói: "Này, anh không thích loại phụ nữ không biết liêm sỉ như tôi, lại thích loại con nhóc mới lớn này sao?" Sở Văn sắc mặt trầm xuống, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy người phụ nữ A Phân này thật sự có chút quá phóng túng.

Thấy Sở Văn sắc mặt không tốt, A Phân cũng không thăm dò thêm giới hạn, đi tới nắm tay nhỏ của Hạ Nại Chi nói: "Không chịu ngủ

ngoan, cứ chạy lung tung, thật là không yên tâm.” Khi Hạ Nại Chi bị A Phân kéo đi, cô bé quay đầu nhìn Sở Văn một cái, sau đó tiếp tục cúi đầu chui vào lều.

Sở Văn nhìn vóc dáng nhỏ bé của cô bé, mãi cho đến khi A Phân kéo khóa lều lại, hắn mới khẽ cau mày.

Hạ Nại Chi vừa nói muốn ngủ với Hoắc Tú Nhi?

Tại sao?

Chẳng lẽ A Phân đã làm chuyện gì không hay với cô bé đó sao?

Nhưng Sở Văn cũng chỉ nghĩ vậy thôi, vì đã trải qua một phen giật mình, vậy thì thôi vậy.

Hắn ngẩng đầu nhìn những vì sao trên trời.

Ban đêm ở khu không người, bầu trời đầy sao vô cùng rực rỡ, Sở Văn đứng trên lòng sông, nhìn xung quanh toàn là bãi Gobi hoang vu, trong lòng nghĩ, có lẽ hàng triệu năm trước, nơi đây từng là một vùng biển mênh mông.

Ngày nay biển xanh hóa nương dâu, biến thành bãi Gobi mọc đầy cỏ dại.

Liệu tất cả sự trường sinh trên thế giới, thật sự có thể trường tồn để trải qua sự biến đổi của thế gian hàng triệu năm không?

Di chỉ Tây Vương Mẫu quốc chẳng qua cũng chỉ là một cổ quốc bí ẩn ba ngàn năm trước thôi, bí mật của nó đã nhiều đến thế, vậy thì ba vạn năm, ba trăm triệu năm thì sao?

U u...

Không biết từ khi nào, xung quanh bắt đầu nổi gió.

Sở Văn yên tĩnh ngồi trên một tảng đá, suy nghĩ miên man. ...

Sáng sớm ngày thứ hai, khoảng chín giờ, chân trời hừng đông một vệt trắng như bụng cá.

Sở Văn từ trong lều tỉnh giấc, nghe thấy bên ngoài một tràng tán thán.

Hắn lay lay Bàn Tử đang ngủ, sau đó chui ra khỏi lều.

Chương 377

A Ninh và Hoắc Tú Nhi đã dậy sớm và thu dọn xong, hai cô đang đối mặt với mặt trời, dang rộng hai tay hít thở không khí trong lành buổi sáng.

Sở Văn cũng nheo mắt nhìn về phía mặt trời.

Cảnh tượng này những người sống trong thành phố cả đời cũng không thể nhìn thấy.

Bởi vì mặt trời vừa mới nhú lên một nửa đang từ từ nhô lên, ánh sáng vàng kim xuyên qua những khe mây như những mũi kiếm, tạo thành một chữ thập vàng khổng lồ, vô cùng hùng vĩ, những đám mây dày như vậy, nếu gió không lớn, sẽ không thổi bay được chúng.

Lúc đó tài xế của chiếc xe của Sở Văn đi tới nói: "Này, đừng nhìn nữa, phải đi rồi!

Hôm nay cố gắng buổi chiều đến được sa mạc, ngày mai phải vào thành ma quỷ Nhã Đan!" A Ninh và Hoắc Tú Nhi nghe thấy tiếng nói đồng thời quay đầu lại.

Hai người không ngờ Sở Văn lại ở phía sau, Hoắc Tú Nhi nhìn thấy Sở Văn, không biết là ánh sáng buổi sáng quá dịu dàng, mặt cô đỏ bừng, dù sao Hoắc Tú Nhi cũng quay đầu chui vào lều, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

A Ninh thì khá hào phóng nhìn Sở Văn: "Anh, dám làm không dám nhận?" Sở Văn nói: "Dám làm không dám nhận cái gì, tôi ngoài ngủ ra thì có làm gì đâu chứ." "Ồ?

Vậy chuyện hút độc chữa thương là Bàn Tử làm à?" A Ninh cười cười, sau đó cũng đi giúp Hoắc Tú Nhi.

Sở Văn nghiến răng, biết A Ninh đang nói đến chuyện hắn chữa thương cho Hoắc Tú Nhi ở Tần Lĩnh.

Hắn thầm nghĩ: "Tú Nhi ngốc này không phải đối thủ của A Ninh lão giang hồ đó, mới ngủ có một đêm, đã bị lừa cho biết hết rồi." Đoàn người lần lượt tỉnh dậy, sau đó thu dọn lều, một lần nữa chui vào trong xe Toyota Land Cruiser.

Lái xe trong khu không người, điều sợ nhất là đường lòng sông, tuy nhìn từ xa có vẻ bằng phẳng, nhưng thực tế khi lái xe, tất cả mọi người đều bị xóc đến buồn nôn và đau đầu.

Thỉnh thoảng lại có tiếng thép gầm dưới gầm xe bị đá va chạm.

Khoảng ba bốn giờ chiều.

Bộ đàm reo lên.

Sau đó tất cả các xe đều dừng lại.

Nguyên nhân là do bình xăng của chiếc Iveco bị đá đâm thủng, không thể chạy được nữa.

Ở nơi như thế này, một vấn đề nhỏ mà thợ sửa xe có thể sửa xong trong nửa tiếng, nếu đặt ở đây, thì chỉ có thể vứt bỏ xe, thật tàn khốc.

"Mẹ nó!

Đến đây rồi, mọi người chia súng và trang bị đi!" Bàn Tử gõ cửa từng chiếc xe.

Trong tay hắn cầm một khẩu AK-47, trên thắt lưng đeo hai hàng đạn, trong ba lô leo núi cũng chứa không ít.

Bàn Tử từ trước đến nay đào mộ chưa bao giờ hào phóng như vậy, nên tâm trạng cực kỳ tốt.

Hắc Hạt Tử xuống xe duỗi thẳng lưng, không đi lấy súng, vì quen dùng súng hộp, đạn cũng đủ dùng rồi.

Sở Văn thực ra cũng không cần súng và đạn, nhưng dù sao trên tay có nhẫn trữ vật, vào thời điểm quan trọng cần bỏ thêm một ít để dự phòng, nên cũng giả vờ đi vác đạn, tiện thể giấu không ít đồ vào nhẫn.

Mãi đến khi chiếc Iveco trống rỗng, mọi người mới lên xe lại, tiếp tục đi về phía trước.

Khoảng bảy tám giờ tối, cuối cùng họ cũng rời khỏi bãi Gobi, phía trước là một vùng sa mạc, nhìn một cái, khắp nơi đều là màu vàng đơn điệu.

Ở nơi giao giới giữa Gobi và sa mạc, có một rừng Hồ Dương khô héo.

Màu sắc của sa mạc khiến tất cả những người đã ngồi xe cả ngày đều cảm thấy mệt mỏi, dường như sau khi đi vào sẽ vĩnh viễn không thể thoát ra được.

Hạo Thiên Chân ngồi bên cạnh Sở Văn, sắc mặt tái xanh.

Cả ngày bị xóc đến nôn mửa, đã nôn ba lần rồi.

Bây giờ trong xe có một mùi khó ngửi.

Hắn nhìn về phía cát vàng xa xa lẩm bẩm đọc: "Hoàng sa thích lý khách hành mê, tứ vọng vân thiên trực hạ đê." (Cát vàng nhấn chìm kẻ lữ hành lạc lối, bốn bề mây trời hạ thấp.) Ông Hoắc Hương Cảng cũng không dễ chịu gì, như cầu xin quay đầu nói với Sở Văn: "Sở tiên sinh, bây giờ khoảng tám giờ rồi, chúng ta có nên nghỉ ngơi ở rừng Hồ Dương phía trước sa mạc không, dưỡng đủ tinh thần, ngày mai sẽ tốt hơn khi vào thành ma quỷ." Sở Văn nhìn bộ dạng đáng thương của Hạo Thiên Chân, cũng gật đầu nói: "Vậy nghỉ ngơi đi, dựng lều sớm đi, ngoài ra kiểm tra nguồn nước dự trữ, đừng để ở một xe, chia ra mà để." "Tốt!" Hạo Thiên Chân lập tức giành lấy bộ đàm thông báo cho mọi người rằng rừng Hồ Dương phía trước có thể nghỉ ngơi rồi.

Bàn Tử rõ ràng là không muốn ngồi xe nữa, trực tiếp hát vang một bài qua bộ đàm, cũng khiến tinh thần mọi người phấn chấn.

Tục ngữ nói "trông núi chạy ngựa chết".

Nhìn rừng Hồ Dương không xa, mà lại mất thêm hai tiếng đồng hồ lái xe mới đến nơi.

Dừng xe, mọi người vội vàng dựng lại lều, đợi lều xong thì trời vừa mới bắt đầu tối.

Hắc Hạt Tử giúp tài xế đốt lửa, sau khi ánh lửa hơi sáng lên, xung quanh liền tối sầm lại.

Trong màn đêm, những cây Hồ Dương khô héo vươn cành như nanh vuốt ở hai bên, trông có chút âm u rùng rợn.

Chương 378

Hoắc Tú Nhi tuy hơi sợ, nhưng tuyệt đối không gây thêm phiền phức cho người khác, huống hồ A Ninh còn không cảm thấy sợ, cô cũng không thể quá yếu đuối được.

Bàn Tử đặt mông ngồi phịch xuống một cồn cát ở rìa sa mạc, cười ha ha: "Chậc chậc, cát này sao lại có hơi ấm thế, thoải mái thật." Vừa nói hắn vừa thọc tay vào trong cồn cát, liên tục vốc cát tung lên.

Đột nhiên sắc mặt hắn thay đổi, khẽ kêu lên một tiếng trong miệng, sau đó hình như cảm thấy có gì đó trong cồn cát.

Ngay sau đó "A!!" một tiếng hét chói tai!

Sở Văn nhìn về phía Bàn Tử, chỉ thấy hắn vậy mà từ trong cồn cát kéo ra một cái xác khô bị gió làm khô héo!

Cái xác khô đó da dẻ nhăn nheo chặt lại, hai mắt trống rỗng.

Cả khuôn mặt trông vô cùng đáng sợ!

Hạ Nại Chi bên cạnh ông Hoắc Hương Cảng bịt miệng, trong ánh mắt đầy kinh hoàng, sau tiếng hét liền thốt ra một tràng tiếng Nhật, A Phân nghe xong thì sắc mặt lập tức trở nên đáng sợ.

Phải biết rằng đây là khu không người, trên đường đi mọi người thường xuyên phát hiện một số hài cốt động vật trên lòng sông, thậm chí có rất nhiều sọ đầu yak và cừu đá hóa thạch.

Không lâu trước đây, họ còn thấy một bộ hài cốt lạc đà nguyên vẹn đổ trên mặt đất.

Bàn Tử vẫn luôn muốn tìm một cái sọ cừu đá đẹp một chút mang về treo ở cửa hàng làm vật trang trí, nên sau khi sờ thấy vật gì đó, hắn liền kéo mạnh lên.

Hắn không ngờ, vậy mà có thể tùy tiện kéo ra một cái xác khô từ dưới mông mình!

Ban đầu hắn chỉ cảm thấy bề mặt cát khá ấm áp, tiện tay vốc cát chơi chơi.

Nhưng không ngờ khi tay thọc xuống lại có một thứ quỷ dị!

Khẩu súng hộp của Hắc Hạt Tử lập tức được vung ra, sau khi nhìn rõ là xác khô, hắn lại thu súng về, cứ một đi một về, như biến ảo thuật vậy.

"Đừng hoảng!

Mọi người đừng hoảng!" Bàn Tử sau khi kéo ra cái xác khô tuy da đầu căng cứng, nhưng những người có mặt ở đó đều đã thấy xác khô rồi, nên hắn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Sở Văn tiến lên tỉ mỉ quan sát cái xác khô này, căn cứ vào trang phục mà phán đoán ít nhất cũng là một cái xác khô hơn ngàn năm tuổi.

"Đây là một xác khô nữ, nhìn lớp vải quấn trên người, và đồ trang sức bạc đeo trên tay, đều không phải của dân tộc Hán.

Chiếc mũ nỉ đội trên đầu, tuy lông trên mũ đã bị phong hóa từ lâu." Hạo Thiên Chân nửa quỳ trên mặt đất, bật đèn pin chiếu vào xác khô.

Bàn Tử lúc đầu nhìn xác khô thì giật mình một cái, nhưng sau khi thả lỏng tâm trạng, tỉ mỉ quan sát, lại cảm thấy xác nữ này trông khá xinh đẹp.

Với sống mũi cao, tuy bị vùi lấp trong sa mạc hàng ngàn năm, nhưng hàng mi dài vẫn còn nguyên.

Không thể không nói, quả thực là một kỳ tích.

A Phân tiến lên cau mày nhìn một lúc rồi nói: "Căn cứ vào hài cốt có thể phán đoán cô ấy hẳn có huyết thống Bạch chủng, chiều cao

khoảng một mét sáu lăm.

Nhìn trang phục trên người, có lẽ cũng là một quý tộc.” A Phân là một người phụ nữ, tuy nhìn có vẻ rất quyến rũ, nhưng không thể không nói cô ta thực sự có kiến thức.

Đặc biệt là rất yêu thích nghiên cứu lịch sử.

Thêm vào đó, việc thường xuyên theo ông Hoắc Hương Cảng lui tới các nơi có đồ cổ xuất hiện, khiến cô ta có vốn kiến thức lịch sử khá sâu rộng.

Nhưng vào lúc đó, Hạ Nại Chi sau lưng A Phân đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, bịt tai lùi mạnh lại phía sau, kết quả ngã ngồi phịch xuống cồn cát, đôi chân nhỏ xinh đạp loạn xạ trên cát.

Và lẩm bẩm kêu lên một tràng tiếng Nhật.

Lúc này mặt trời đã lặn, xung quanh tối đen như mực, chỉ có ánh sao trên trời và ánh lửa xung quanh mọi người có thể cung cấp một chút ánh sáng.

Dưới bầu không khí như vậy, tiếng hét của Hạ Nại Chi khiến những người khác cảm thấy khá đáng sợ.

Tiểu Hoa Gia trông hiền lành hơn, nên trực tiếp đi đến trước mặt Hạ Nại Chi nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?” Hạ Nại Chi lại không để ý đến Tiểu Hoa Gia, chỉ nhìn A Phân rồi lại nói một đoạn tiếng Nhật.

Sắc mặt A Phân lập tức thay đổi rất nhiều.

Ông Hoắc Hương Cảng cũng không hiểu tiếng Nhật, cau mày nhìn về phía A Phân.

A Phân từ từ lùi lại vài bước, ôm Hạ Nại Chi vào lòng, có chút kinh ngạc nói với ông Hoắc Hương Cảng: “Hạ Nại Chi nói... cái xác khô này đang nói chuyện với con bé...” “Cái gì?!” Những người khác

vốn đã có ý kiến lớn về việc ông Hoắc Hương Cảng mang theo một đứa trẻ như vậy khi đi đào mộ.

Bây giờ còn chưa tìm thấy di chỉ Tây Vương Mẫu quốc đâu, mà cô bé đã bắt đầu lảm nhảm, lập tức có chút không vui.

Bàn Tử trực tiếp nói: "Con bé, đừng có nói lung tung, xác khô đã chết hơn ngàn năm rồi, nếu có thể nói chuyện, vậy chẳng phải là gặp ma rồi sao." Sở Văn quay đầu nhìn cái xác khô đó một lần nữa, sau đó nói với A Phân: "Hỏi xem, cái xác khô đó đã nói gì?" Hạo Thiên Chân vốn cũng không tin, nhưng thấy Sở Văn lại coi là thật, lập tức cảm thấy kỳ lạ, liền cũng nhìn A Phân, chờ đợi câu trả lời của cô ta.

Chương 379

A Phân an ủi Hạ Nại Chi, sau đó Hạ Nại Chi mím mím môi, dùng tiếng Trung có chút ngập ngừng nói: "Dưới cát, có người, có rất nhiều người." "Hả?" Bàn Tử nghiêng đầu.

Hắn khó mà tưởng tượng được một cái xác khô làm sao có thể nói chuyện với Hạ Nại Chi, cũng như không biết Hạ Nại Chi rốt cuộc đã thấy gì trong mắt cô bé.

Ông Hoắc Hương Cảng lúc này lên tiếng: "Ý của Hạ Nại Chi qua phiên dịch có lẽ hơi biến vị, nhưng ý của con bé thực chất là cảm nhận được tâm nguyện của cái xác khô đó, đồng thời cũng nhận ra rằng ở đây không chỉ có một cái xác khô đó, mà dưới chân chúng ta còn có rất nhiều xác khô khác." Bàn Tử mặt đầy vẻ không tin: "Tôi không tin cháu gái ông có bản lĩnh tà môn như vậy, lảm nhảm cái gì thế, ông biết đang nói gì không?" Sở Văn ra hiệu A Phân tiếp tục an ủi Hạ Nại Chi, sau đó từ trong túi lấy ra xẻng công binh nói: "Thật giả, đào xuống một chút là biết." Ngay sau đó xẻng cắm vào cát, những người khác cũng đến bên Sở Văn giúp đỡ.

Khoảng nửa tiếng sau, mấy người vừa đào vừa kéo, vậy mà thật sự từ trong cát xung quanh quật lên được năm sáu cái xác khô!

Đến lượt Bàn Tử ngây người: "Mẹ nó, con nhóc này, thật sự có thể..." Ông Hoắc Hương Cảng nói: "Hạ Nại Chi bẩm sinh đã có khả năng cảm ứng những thứ này, ở chợ đen Hương Cảng từng đấu giá một xác ướp được khai quật từ sa mạc Tân Cương, lúc đó con bé đã cảm ứng được rất nhiều thông tin, ví dụ như tuổi của cái xác khô đó, nghề nghiệp, thậm chí là nguyên nhân cái chết." Hạo Thiên Chân, Bàn Tử nghe xong đều há hốc mồm nhìn Hạ Nại Chi.

Sở Văn trước đây chỉ biết đến sự thần kỳ của Vu Đồng Cơ, nhưng còn chưa vào thành ma quỷ Nhã Đan, cô bé này đã khiến mọi người mở rộng tầm mắt rồi.

"Những cái xác khô này đối với tôi không có tác dụng gì, nhưng thực ra chúng đều là những xác ướp vàng đúng nghĩa, tùy tiện kéo về một cái xác cũng có thể bán được giá trời." Ông Hoắc Hương Cảng tiếc nuối nói: "Nhưng làm vậy đối với chúng ta cũng không phải chuyện tốt.

Cứ để chúng nằm yên trong sa mạc đi." Sở Văn nghe lão Hoắc nói vậy, cảm thấy có chút bất ngờ.

Hả?

Lão già này không phải là một thương nhân sao?

Lời lão già nói không sai, loại xác khô này tuyệt đối còn đáng tiền hơn cả minh khí thông thường, DNA của con người ngàn năm trước, thực vật còn sót lại trong dạ dày, và những đồ trang sức trên người những người này, đủ để các nhà khảo cổ học nghiên cứu mấy năm trời.

Lúc đó Hạo Thiên Chân đột nhiên nói: "Sở gia, lạ thật, nếu ở đây chỉ có một cái xác thì chết tự nhiên không có gì lạ, nhưng ở đây lại có cả một nhóm xác chết, không, những người này có thể bị chôn tập thể ở đây, hoặc bị sát hại tập thể ở đây." Sở Văn nhìn những cây Hồ Dương khô héo xung quanh nói: "Tôi vừa nhìn những cái xác khô này, trước tiên loại trừ việc chôn tập thể, vì chúng bị vùi nông sâu khác nhau, không hề ngay ngắn." "Thứ hai nhìn không giống bị cướp đường bởi cường đạo, vì trên người xác khô vẫn còn những đồ trang sức bạc, có lẽ là một đội thương nhân cổ đại, bị lạc đường, cuối cùng đến rừng Hồ Dương để tránh nắng gắt, sau đó không có thức ăn và nước uống, nên chết ở rừng Hồ Dương, rồi bị cát gió vùi lấp hàng

ngàn năm, sau khi mất nước, hình thành nên nhiều xác ướp ngàn năm như vậy.” Sở Văn tiếp tục nói: “Chúng ta chưa đào bới lớn, dưới cát có lẽ còn nhiều xác ướp khô khác.” Đúng lúc đó, Hạ Nại Chi đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời Sở Văn nói: “Bị hại chết.” Sở Văn nghe vậy sững sờ: “Sao?” Hạ Nại Chi trong mắt đầy vẻ sợ hãi, sau đó trong gió đêm từ từ khẽ nói: “Thi thể đang nói chuyện, đang khóc kể với con bé, nói là bị hại chết.” “Bị hại chết?” Sở Văn nhìn vẻ mặt của Hạ Nại Chi, toàn thân đều cảm thấy có chút tê dại.

Những cái xác khô này rõ ràng đều bất động nằm trên mặt đất, nhưng Hạ Nại Chi lại đang nói chuyện với chúng...

Hạ Nại Chi hai tay nắm chặt bịt tai, môi dưới bị cắn đến chảy máu, thật sự đang tỉ mỉ lắng nghe...

Hoắc Tú Nhi thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy, không nhịn được từ từ dựa sát vào Sở Văn, dán vào cánh tay hắn.

“Bị chôn vùi dưới cát...” Hạ Nại Chi khẽ mấp máy môi, dường như đang tìm kiếm từ tiếng Trung không thích hợp để miêu tả những gì cô bé nghe thấy, toàn thân run rẩy nói: “Cổ...

Cổ Mộc Thác!” “Cổ Mộc Thác” dưới cát sao?

Sở Văn cau mày.

“Cổ Mộc Thác” là cái gì?

A Phân hơi hồi tưởng, lập tức nói: “Có thể là cách phát âm của một ngôn ngữ cổ Khương nào đó, đã thất truyền từ lâu, nghe có chút giống tiếng Nga...

Tôi cũng không thể xác định được.” Sở Văn nhìn vùng sa mạc tĩnh lặng xung quanh, đột nhiên có một linh cảm không lành.

Chưa nói đến “Cổ Mộc Thác” là cái gì, tùy tiện chọn một chỗ dừng chân, lại phát hiện ra nhiều xác ướp tự nhiên như vậy đã có chút

không cát tường rồi.

Tiểu Hoa Gia ngồi trên cồn cát, một đầu của cây côn dài và mảnh trong tay không ngừng gõ vào mặt cát, phát ra âm thanh sột soạt.

Nhưng khi đầu côn đó nhấc lên lần cuối, rồi gõ xuống, không còn âm thanh sột soạt nữa.

Một tiếng "cạch" nhẹ nhàng vang lên.

Tiểu Hoa Gia khẽ cau mày, sau đó cắm cây côn vào cát, rồi nhấc lên, hất thứ dưới cây côn ra.

Chưa kịp đợi mọi người nhìn rõ.

Vật đó hơi giãy dụa trong không trung, vòng một cái, trực tiếp rơi xuống người một vệ sĩ của ông Hoắc Hương Cảng.

Sau khi cái thứ đó giãy giụa một chút trên không trung, nó rơi xuống người một trong những tên bảo tiêu.

Tên bảo tiêu đó giật bắn mình, vội vàng dùng hai tay đập loạn xạ lên người.

Hạo Thiên Chân hô: "Đừng!" Nhưng đã muộn rồi, tên bảo tiêu đột nhiên cứng đờ người, sau đó thẳng cẳng nằm vật ra đất, toàn thân cứng ngắc.

Năm giây sau, cả người hắn cứ như quả bóng bay bị xì hơi, khô héo xẹp lép xuống ngay lập tức!

Cái chết đó hầu như y hệt những xác khô vừa được khai quật.

Chỉ là đám xác khô kia da dẻ khô quắt hoàn toàn, còn tên bảo tiêu này trên da lại rịn ra một ít dịch dầu mỡ.

Bàn Tử sợ tái mặt, vừa lăn vừa bò lùi lại phía sau, đồng thời vác khẩu AK47 trong lòng hô: "Quỷ quái!" "Bọ cạp!

Bọ cạp!" Lão Hoắc Hương Giang ở gần tên bảo tiêu nhất, thấy vậy liền lùi lại!

Trong đầu Sở Văn lập tức phản ứng!

Cái mà Hạ Nại Chi nói trước đó, ngôi mộ cổ chìm trong cát kia chẳng lẽ là bọ cạp sao!

Chương 380

Nhưng con bọ cạp này, vậy mà có thể trong nháy mắt hút cạn máu thịt con người!

Nhìn phản ứng của tên bảo tiêu vừa rồi, trước khi chết rõ ràng toàn thân căng cứng trong nháy mắt, không ngoài dự đoán, cực độc!

Lúc này, tiếng kêu kinh hãi cũng không ngừng vang lên trong đám đông.

Sở Văn ngoảnh đầu nhìn, bề mặt sa mạc vốn bằng phẳng không biết từ lúc nào đột nhiên xuất hiện rất nhiều lỗ nhỏ!

Bên cạnh những cái lỗ nhỏ này, cát không ngừng lún xuống.

"Nhanh lên xe!!

Nhanh lên!" Sở Văn ngẩng đầu hô với A Ninh và Hạo Thiên Chân: "Tuyệt đối đừng để những con bọ cạp này chạm vào da!" Đối với loại bọ cạp này, tôi đơn giản là chưa từng nghe nói đến.

Vừa rồi sau khi Tiểu Hoa Gia hất tung một con bọ cạp, nó lại có thể bay lượn trên không rồi đáp xuống người tên bảo tiêu kia.

Bọ cạp có thể bay tạm thời, quả thực chưa từng nghe nói.

Ngoại trừ tên bảo tiêu đã chết, những người khác đều bắt đầu nhanh chóng rút lui.

Hiện tại ở gần rừng Hồ Dương khô héo, phía trước khoảng năm mươi mét là chỗ giao nhau giữa Gobi và sa mạc.

Lúc nãy đậu xe, tài xế sợ đậu xe trong sa mạc dễ bị lún nên mới đậu hơi xa chỗ mọi người nghỉ ngơi một chút.

Nhưng bây giờ nhìn lại, khoảng cách năm mươi mét này là khoảng

cách chết người!

Sở Văn vác khẩu súng trong lòng, chỉ huy mọi người nhanh chóng lùi lại, di chuyển về phía nơi năm chiếc xe địa hình đang đậu.

Nhưng "tụt" một tiếng động nhỏ, từ một cái lỗ nhỏ trong đống cát đột nhiên lộ ra một con bọ cạp bay to bằng ngón tay giữa, vừa mới nhú đầu ra khỏi cát, rồi từ lớp vỏ giáp phía sau vươn ra một đôi cánh mỏng, lao thẳng về phía mông Bàn Tử.

Bàn Tử lại không hề hay biết gì, vẫn đang cầm súng nhìn những cái lỗ cát phía trước.

Sở Văn không kịp hô, giơ tay bắn một phát!

Con bọ cạp bay đó bị tôi bắn trúng giữa không trung, rồi xiên xiên vẹo vẹo rơi xuống sa mạc.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Khoảnh khắc tiếp theo, gần mười mấy con bọ cạp bay đồng thời nhảy ra khỏi cát, xiên xiên vẹo vẹo lao về phía đám đông!

Tiểu Hoa Gia một tay kéo Hạo Thiên Chân và Hoắc Tú Nhi ra phía sau, đồng thời một cây côn mảnh múa kín kẽ không lọt.

Ba bốn con bọ cạp bay lao tới bị cây côn đánh bay, rơi xuống đất chậm lại một lát, rồi lại bay lên.

Trong khoảnh khắc, xung quanh chỉ toàn là tiếng những con bọ cạp bay đập cánh vào không khí.

Trong đêm tối, không ngừng có tiếng kêu thảm thiết và tiếng "phịch phịch" ngã xuống.

Sở Văn và A Ninh cùng nhau chạy về phía một chiếc xe địa hình ở đằng xa!

Một tài xế của Lão Hoắc Hương Giang vừa rồi đi lên xe lấy đồ, không nhìn thấy cảnh bọ cạp bay giết người, thấy mọi người đột nhiên la hét chạy tới, cũng ý thức được chắc chắn có vấn đề rồi.

Vì vậy lập tức lên xe, rồi "rầm" một phát đạp ga, trực tiếp lái một chiếc Toyota lao về phía mọi người!

Lão Hoắc Hương Giang nhìn cảnh này, trong lòng lập tức có chút vui mừng.

Vừa bảo vệ Hạ Nại Chi, vừa kéo A Phân chạy về phía chiếc xe đó hô: "Bên này!!" Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, đám bảo tiêu ô hợp đang chạy phía trước nhất vì muốn sống, vậy mà trực tiếp chặn chiếc xe địa hình giữa đường, đồng thời vội vàng hoảng hốt mở cửa xe muốn chen vào!

Lão Hoắc Hương Giang thấy vậy, trong tình huống khẩn cấp vừa chạy vừa chửi thề bằng tiếng Hương Giang, dù sao mấy câu "đậu má", "đồ chết tiệt" tôi cũng chỉ nghe hiểu đại khái.

Chiếc xe địa hình đó nhiều nhất chỉ có thể ngồi năm sáu người, nhưng vừa bị chặn lại, trên đó lập tức bị bảy tám tên bảo tiêu vây kín.

Những tên bảo tiêu này Lão Hoắc thuê với giá năm nghìn một ngày, nhưng bây giờ mạng người là trên hết, lão Hoắc biết lúc này có cho một nghìn vạn một ngày e rằng cũng chẳng ai chịu nhường chỗ.

"Đi nhanh!

Ra xe phía sau!" Bàn Tử trong đêm tối om cũng không tiện nổ súng, nổ súng cũng không bắn trúng bọ cạp bay, thôi thì chỉ cúi đầu thụt mông phóng về phía trước.

Bành!

Bành!

Chương 381

Mấy tiếng cửa xe đóng sập, Sở Văn, Bàn Tử, A Ninh, Lão Hoắc Hương Giang, A Phân và Hạ Nại Chi cùng chen vào trong một chiếc xe!

Vừa mới chui vào xe.

Trên cửa kính xe "tách tách bùm bùm" như thể băng đang rơi mà đập vào.

Gần ba bốn mươi con bọ cạp bay không ngừng đập vào cửa xe và cửa kính!

Bàn Tử quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân, cũng không biết tình hình bên đó thế nào, nhưng họ chạy sớm hơn một chút, lại có côn của Tiểu Hoa Gia, nên chắc là an toàn.

Trong chiếc xe bị bảo tiêu vây kín đó đột nhiên truyền ra một tiếng kêu thảm thiết!

Không cần nói, chắc chắn có bọ cạp bay lợi dụng lúc hỗn loạn bay vào trong xe.

Sở Văn biết, tất cả mọi người trong xe e rằng thảm rồi!

Quả nhiên!

Chiếc xe đó sau đó truyền ra từng trận tiếng súng và tiếng kêu thảm thiết.

Dưới ánh sao, hai ba người may mắn vừa chen vào được xe, bây giờ trực tiếp nhảy xuống xe, chạy về phía tôi!

Người chạy nhanh nhất không nhìn rõ chiếc xe nào đã đầy người, chiếc xe nào còn trống, trực tiếp chạy đến bên chiếc xe của Sở Văn,

rồi dùng sức đập cửa kính xe, miệng hô mở cửa, mau mở cửa!

"Đậu má!

Cái lũ này!" Lão Hoắc Hương Giang người vốn dĩ hiền lành cũng bị đám bảo tiêu đó chọc tức đến thổ huyết!

Thấy Lão Hoắc Hương Giang không mở cửa, hắn ta trực tiếp rút khẩu súng trong tay ra, đang chuẩn bị chĩa vào cửa kính xe mà bắn!

Bàn Tử thấy vậy sợ tái mặt!

Kính xe mà vỡ, bên ngoài chỉ cần một con bọ cạp bay bay vào, người bên trong e rằng sẽ chết hết!

Khoảnh khắc mấu chốt, đầu óc Sở Văn quay nhanh!

Xe từ bên trong khóa lại thì bên ngoài không thể kéo ra, nhưng từ bên trong chỉ cần kéo tay nắm rồi đẩy một cái là có thể mở!

Thấy tên bảo tiêu khao khát sống kia giơ súng về phía người trong xe, Sở Văn một tay giật mở cửa xe, đồng thời hung hăng đá một cước vào cửa xe!

Cửa xe mở ra mang theo lực cực lớn, đập vào mặt tên đó.

Sở Văn "bành" một tiếng, đóng sập cửa xe lại.

"A a!!" Tên bảo tiêu kia chưa kịp tiếp tục vác súng, đã bị bốn năm con bọ cạp bay cắn trúng, thân thể đang đứng thẳng tắp đổ sập về phía trước, khuôn mặt dữ tợn đó dán vào cửa kính xe, "xoẹt xoẹt" trượt xuống!

A Phân và Hạ Nại Chi hai người kêu lên thất thanh.

Mắt thấy tên bảo tiêu đó toàn thân mất nước, biến thành một xác chết khô héo.

"Hoắc gia, thuê đám bảo tiêu này bảo vệ, ông nói thật đấy à?" Bàn

Tử còn sợ hãi nhìn về phía Lão Hoắc Hương Giang.

Lão già mặt đầy xấu hổ nói: "Hồi đầu năm, lời hứa hẹn không được tính, e rằng cũng không có nguy hiểm gì lớn, nên thấy tiền nhiều thì đồng ý thôi." Còn A Phân rõ ràng là một người phụ nữ mạnh mẽ.

Cô nói thẳng: "Thế mà lại là công ty an ninh hàng đầu Hương Giang đấy, quỷ tha ma bắt!

Về tôi phải kiện cho phá sản!" Lão Hoắc Hương Giang thở phào một hơi nói: "Chúng ta bây giờ chỉ có thể chờ đám quỷ quái này chui lại vào trong cát, nếu không, chúng ta không có chìa khóa, ngay cả xe cũng không mở được." Sở Văn từ xa nhìn về phía chiếc xe của bảo tiêu kia.

Bên đó cũng không biết có bao nhiêu bọ cạp bay, dù sao thì cả bốn cửa xe đều mở toang, vừa rồi còn có tiếng súng và tiếng kêu thảm thiết, bây giờ thì im bặt rồi.

"Sở gia, xin lỗi, tôi long trọng hứa ở đây, lần sau xuống mộ, tôi thấy mình phải giảm hai mươi cân rồi mới đi theo." Bàn Tử ngồi trong xe nói.

Vốn dĩ to lớn, bây giờ trong xe lại chen chúc sáu người.

Lão Hoắc Hương Giang ngồi ở ghế lái, A Ninh ngồi ở ghế phụ lái.

Sở Văn, A Phân và Hạ Nại Chi bị chen chúc một chỗ, vô cùng khó chịu.

A Phân dựa sát vào cánh tay Sở Văn, một chút cũng không còn vẻ kiêu sa nữa, trên người Sở Văn xoay xở điều chỉnh một tư thế thoải mái, rồi hỏi Lão Hoắc Hương Giang: "Lão Hoắc, những con bọ cạp này sao lại biết bay, vậy mà có thể biến người thành xác khô, ông có từng nghe nói chưa?" Lão Hoắc Hương Giang lắc đầu nói: "Chưa từng nghe bao giờ, nhưng về bọ cạp thì tôi cũng hiểu một chút, có bạn

bè ở Hương Giang làm rượu rắn và rượu bọ cạp, loại sinh vật này không thích ánh sáng mạnh, bọ cạp trong sa mạc có thể sống sót mấy tháng không ăn gì.

Nhưng bọ cạp bay thì chưa từng nghe." Sở Văn nhớ lại hình dáng con bọ cạp đó nói: "Những xác khô chúng ta vừa khai quật, có khả năng bị những con bọ cạp này hại chết, ban ngày không ra, ban đêm lợi dụng lúc người ta ngủ thì hành động, may mà có Hạ Nại Chi nhắc nhở, nếu không nếu chúng ta ngủ trong lều xong, những thứ này chui ra, e rằng chúng ta một chút cảnh giác cũng không có, sẽ bị tiêu diệt toàn bộ." Hắn tiếp tục nói: "Mà nói một cách khác, tôi lại cảm thấy chúng ta đã đi đúng hướng." Bàn Tử ngớ người nói: "Ý gì?" Sở Văn bật đèn xe trên trần lấy bản đồ ra nói: "Nhìn này, tôi phán đoán lãnh thổ Tây Vương Mẫu Quốc có hai khu vực lớn, vị trí hiện tại của chúng ta đại khái là ở đây." Theo ngón tay Sở Văn chỉ trên bản đồ, Bàn Tử kinh ngạc phát hiện, hiện tại họ đang ở khu vực rìa di tích thành chủ của Tây Vương Mẫu Quốc mà Sở Văn đánh dấu.

Sở Văn cất bản đồ nói: "Chết nhiều người như vậy, cũng nhắc nhở chúng ta một điều.

Từ vùng sa mạc này bắt đầu, chúng ta đã tiến vào lãnh thổ chính của Tây Vương Mẫu Quốc ba nghìn năm trước rồi." Sau khi Sở Văn bật đèn xe, đám bọ cạp bay xung quanh như phát điên bắt đầu đâm vào cửa kính xe.

Chương 382

Bàn Tử sợ hãi run rẩy vội vàng tắt đèn xe.

Sở Văn vừa nói rõ, hiện tại đã tiến vào lãnh thổ chính của Tây Vương Mẫu Quốc ba nghìn năm trước, bên trong cũng không biết bao nhiêu năm trước đã có dấu chân người, chuyến đi tiếp theo e rằng hiểm nguy trùng trùng.

Sau khi trải qua một đoạn khúc chiết như vậy vừa rồi, cộng thêm bên ngoài đâu đâu cũng là bọ cạp bay, trong xe nhất thời cũng yên tĩnh lại.

Nửa buổi cũng không ai nói gì.

"Xẹt xẹt xẹt..." Lúc này, chiếc bộ đàm để trên xe đột nhiên kêu lên.

Sở Văn cầm bộ đàm, vừa định nói, nhưng lại cảm thấy không đúng lắm.

"Gì vậy?

Chẳng lẽ Hạo Thiên Chân muốn liên lạc với mình, nhưng tín hiệu không tốt?" Bàn Tử nhíu mày nói.

"Không giống lắm." Sở Văn cầm bộ đàm trong tay nói: "Thiên Chân, bên đó vẫn ổn chứ?" "Xẹt xẹt xẹt..." Trong bộ đàm không có ai hồi đáp, chỉ không ngừng truyền ra tiếng tạp âm.

Sở Văn bảo lão Hoắc bấm còi xe.

Sau đó ba chiếc xe phía sau cũng đều bấm còi.

Sở Văn nói: "A Ninh, hỏi Bàn Tử xem, những người khác đều có chuyện gì không?

Hay ai đó đã ngồi lên bộ đàm rồi." Ở đây, không có tín hiệu điện

thoại, nên chỉ có thể dùng bộ đàm để liên lạc, nếu bộ đàm cũng không dùng được, vậy thì dùng mã Morse.

Bàn Tử thấy A Phân ngạc nhiên nhìn Sở Văn, liền lập tức đắc ý giải thích: "Ngốc rồi chứ gì, lão thổ Hương Giang, giữa những tay trộm mộ chúng tôi gần đây thịnh hành cái thứ gọi là mã 'ma', chỉ cần có thể phát ra âm thanh, là có thể giao tiếp được." A Phân lườm một cái: "Không phải mã Morse sao?

Nếu là 'ma' thì chắc phải có xe máy nữa chứ." Bàn Tử bị đốp lại một câu, hừ một tiếng, nghe A Ninh bấm còi ba dài một ngắn.

Nhanh chóng, tiếng còi xe phía sau cũng không ngừng vang lên.

A Ninh nói: "Người phía sau đều không sao, trừ Hạo Thiên Chân bị trẹo chân, nhưng không nghiêm trọng.

Họ cứ tưởng tôi đang nói chuyện trong bộ đàm." Sở Văn cầm bộ đàm nói: "Vậy lạ thật đấy..." Đột nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn về phía chiếc xe Toyota bốn cửa đều mở toang dưới màn đêm kia.

Bàn Tử cũng hoảng hồn, nói: "Không phải chứ, mấy tên bảo tiêu trong xe đó chẳng phải đều đã biến thành xác khô rồi sao?

Lại biết dùng bộ đàm à?

Chẳng lẽ có người chưa chết?" A Phân lập tức lắc đầu nói: "Không thể nào, nhiều bọ cạp bay như vậy vừa bay vào, trong xe không thể nào còn người sống!" Sở Văn nhìn Hạ Nại Chi, biết cô bé này có thiên phú về mặt đó, liền nhẹ giọng hỏi: "Bây giờ có cảm nhận được gì không?" Hạ Nại Chi hôm nay bị kinh hãi, nên bây giờ trong đôi mắt to tròn đầy sợ hãi, lắc đầu nói: "Cháu không biết, cháu không cảm nhận được, xung quanh cháu toàn là các loại năng lượng hoạt động, quá hỗn loạn." Bàn Tử nhìn Sở Văn nói: "Cái gì mà nhập vào người con bé, cảm nhận thế giới nó cảm nhận được, cái gì mà các

loại năng lượng hoạt động, ý gì vậy, đám bảo tiêu này, không những không có tác dụng bảo vệ chúng ta, bây giờ lại biến thành quỷ muốn hại chúng ta sao?" Sở Văn ra dấu im lặng trên môi, rồi nằm bò trên cửa kính xe nhìn về phía chiếc xe trên sa mạc kia, sau đó nhìn thấy trên xe hình như có thứ gì đó không ngừng di chuyển!

"Bàn Tử, cầm đèn pin siêu sáng chiếu đi xem thử!" "Được thôi!" Bàn Tử cố gắng vươn người, lấy chiếc đèn pin siêu sáng ở cốp sau xe, bật công tắc đèn pin chiếu về phía chiếc xe đó.

"A!" Hạ Nại Chi vừa kêu lên, kết quả bị A Phân bịt miệng lại.

Trong tầm mắt mọi người, từng xác khô trên xe, bây giờ vậy mà đang với tốc độ cực kỳ chậm rãi từ từ bò xuống xe, rồi từng chút từng chút một bò về phía trung tâm sa mạc, bò qua một cồn cát, thì biến mất không thấy tăm hơi.

Từ lúc bò xuống xe, rồi biến mất mất hẳn hai mươi phút.

Tất cả mọi người trong xe sởn gai ốc đến mức da gà nổi khắp người.

Đến khi hoàn hồn, phát hiện bộ đàm không còn "xẹt xẹt xẹt" nữa.

A Ninh cầm bộ đàm nói: "Mấy xe phía sau, có nhìn thấy cảnh vừa rồi không!" Bên trong truyền đến giọng của Hạo Thiên Chân: "Thấy rồi, lúc đèn pin của anh vừa chiếu tới, tôi đã thấy, tôi thấy lạ là, nếu đám người đó đã biến thành xác khô, sao lại không tấn công chúng ta, mà lại bò về phía sâu trong sa mạc?" "Chẳng lẽ có thứ quỷ quái nào đó đang triệu hồi đám xác khô?" A Ninh quay sang Sở Văn nói.

Sở Văn lắc lắc đầu, vừa định nói, đột nhiên một trận gió ngang thổi tới, lượng lớn hạt cát đập vào cửa kính xe.

Trong một trận gió cát, xác khô của tên bảo tiêu chết trước xe, với một tư thế cực kỳ cứng nhắc từ từ bắt đầu di chuyển về phía sa mạc

phía trước.

Bàn Tử sởn gai ốc đụng đụng Hạ Nại Chi, khẽ nói: “Con bé, có dám hỏi xem cái xác khô dưới chúng ta bây giờ muốn đi đâu không?” Sở Văn nói: “Bàn Tử, đừng làm loạn, cái xác khô đó không tự đi, mà bị bọ cạp kéo đi!” Trước đó ở quá xa, Sở Văn không nhìn rõ.

Nhưng từ lúc xác khô của tên bảo tiêu phía trước xe bắt đầu di chuyển, Sở Văn phát hiện dưới thân xác khô, toàn bộ đều là bọ cạp chen chúc dày đặc.

Cũng không biết vì sao, đám bọ cạp này lại muốn vận chuyển từng xác khô đã chết này vào sâu trong sa mạc.

Trong xe một trận im lặng.

Mặc dù Sở Văn phát hiện những xác khô này không phải là 'trá thi' (xác chết bật dậy), nhưng hành động của đám bọ cạp này khiến mọi người cảm thấy đáng sợ.

Giống như bệnh ám ảnh cưỡng chế vậy.

Xác chết khô trong tay bọ cạp, nhất định phải quay về sa mạc mới được sao?

Vừa mới vào rìa sa mạc, đã gặp phải loại bọ cạp có đủ mọi quái đản như vậy, trong lòng tất cả mọi người đều bao phủ một tầng bóng tối.

Chương 383

Bàn Tử giơ tay nhìn đồng hồ nói: "Bây giờ mới mười hai giờ, chúng ta chẳng lẽ phải chen chúc ở đây đến khi mặt trời mọc ngày mai mới được sao?" Lão Hoắc Hương Giang nói: "Những con bọ cạp này đã biến dị, nhưng tập tính bẩm sinh của chúng thì không thể thay đổi, chúng ta trước đây dựng lều trên sa mạc lâu như vậy cũng không sao, nhưng trời vừa tối, bọ cạp liền ra hoạt động, rõ ràng trong vùng sa mạc này, ban ngày là an toàn." Bên ngoài xe đâu đâu cũng là tiếng gió "ù ù".

Trong rừng Hồ Dương khô héo cách năm mươi mét, những cái lều mọi người đã dựng sẵn.

Lửa trại giữa các lều đang cháy, cho đến rạng sáng thì tắt hẳn vì không ai liên tục thêm củi.

Những người khác vừa kinh hãi vừa sợ hãi, bây giờ co ro trong xe ngủ say.

Chỉ có Sở Văn đang suy nghĩ, tại sao vừa tiến vào phạm vi sa mạc, những con bọ cạp này lại từ dưới đất bò ra tấn công mọi người?

Khi nhìn thấy đống lửa trại đó, trong lòng hắn khẽ động!

Có lẽ những con bọ cạp này bị hấp dẫn bởi việc đốt lửa trại trong sa mạc.

Theo như Lão Hoắc Hương Giang đã nói trước đó, những con bọ cạp này rất nhạy cảm với nhiệt độ!

Xem ra ngày mai sau khi tiến vào sâu trong sa mạc, lúc nghỉ ngơi, cũng không thể đốt lửa trại, nếu không có thể sẽ dẫn dụ những con bọ cạp này ra.

Cùng với gió cát liên tục thổi vào cửa kính xe, Sở Văn vào nửa đêm cũng không chịu nổi mà ngủ say.

Khi tỉnh dậy, khoảng mười giờ sáng.

Mặt trời vừa mới mọc từ chân trời.

Nhưng không giống như hôm qua, hôm nay mọi người không có tâm trạng ngắm bình minh.

Bàn Tử đi đầu xuống xe, cầm xẻng quân dụng xới xới trên đất thăm dò nửa buổi, cuối cùng xác định đám bọ cạp đó thực sự đã lặn sâu vào lòng cát, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Xuống hết đi, tạm thời an toàn rồi!" Sau khi Bàn Tử hô xong, Hạo Thiên Chân, Tiểu Hoa Gia và những người khác lần lượt xuống xe.

Mọi người đều co ro trên xe cả một đêm, hầu như ai cũng đau lưng mỏi gối, liền bắt đầu vươn vai vận động chân tay.

Sở Văn và Hắc Hạt Tử hai người nhìn nhau từ xa.

Đồng thời đi về phía chiếc xe Toyota đang đậu trên sa mạc kia.

Hắc Hạt Tử hôm qua và Hạo Thiên Chân ở trên cùng một chiếc xe, nên sau khi đi cùng Sở Văn nói: "Những xác khô đó không tự bò đi, mà có bọ cạp kéo từ bên dưới." Sở Văn gật đầu nói: "Tôi thấy rồi.

Điều duy nhất tôi tò mò là âm thanh trong bộ đàm tối qua là ai phát ra." Vừa nói, hai người vừa đi quanh chiếc xe đó.

Vết cát do xác khô bò đi ban đầu đã bị gió cát đêm qua xóa sạch, toàn bộ trong xe đâu đâu cũng có vết đạn, không một bóng người.

Trong xe toàn là cát sỏi vụn nhỏ.

Chiếc bộ đàm rơi dưới ghế phụ lái.

Hai người cầm chiếc bộ đàm đó nghiên cứu nửa buổi, phát hiện bộ đàm vẫn tốt, chỉ là tối qua không biết nút thoại vẫn luôn bị ai đó giữ trong tay.

Sở Văn không hiểu, thôi không nghĩ nữa, quay đầu gọi Lão Hoắc Hương Giang, sau khi tất cả mọi người tập trung thì điểm danh quân số.

Trong số bảo tiêu và tài xế mà Lão Hoắc Hương Giang mang theo, chỉ có tài xế địa phương mà Sở Văn biết và một tài xế Hương Giang khác còn sống.

Tám người còn lại hôm qua khi đối mặt với vòng nguy hiểm đầu tiên đã chết hết.

Bàn Tử nhìn số người hiện tại chậm rãi lắc đầu nói: "Thấy chưa, hậu quả của việc không đoàn kết!

Hoắc gia!

Thấy chưa, những người nghe lời đều không sao, không nghe lời đều chết hết, đoạn đường tiếp theo, xem đứa khỉ gió nào chỉ lo chạy thoát thân!" Sở Văn nhìn tài xế địa phương Tây Bắc rõ ràng bị kinh hãi nói: "Tên gì?" "Cứ gọi cháu là Tiểu Hách." Tài xế kia vội vàng đáp.

Sau trận hỗn loạn tối qua, bây giờ hắn ta hầu như lúc nào cũng muốn chạy, nhưng ở cái nơi này, một mình lái một chiếc xe thì căn bản không dám chạy!

Vạn nhất xe hỏng giữa đường, thì cũng chết chắc.

Thà ở cùng đại đội, như vậy có lẽ còn có hy vọng sống sót!

Sở Văn nói với Tiểu Hách: "Người địa phương, trước đây có từng nghe nói loại bọ cạp biết bay này không?" Tiểu Hách lắc đầu liên tục xua tay nói: "Chưa từng nghe, cháu chỉ biết vùng sa mạc này bị những người vùng Aksai gọi là biển cát chết chóc, nhưng không biết bên

trong lại có loại bọ cạp quái lạ như vậy." Sở Văn nhìn dáng vẻ của Tiểu Hách, biết hắn quả thật chưa từng nghe nói.

Bàn Tử nói: "Có lẽ Tây Vương Mẫu kia biết chúng ta xuống mộ rồi, nên đón chào chúng ta trước!

Mẹ nó, bà ta đúng là đủ độc ác, lão tử bây giờ quyết định rồi, chỉ cần còn ở trong sa mạc, trời vừa tối là lão tử tuyệt đối không xuống xe!" Hạo Thiên Chân nói: "Không liên quan đến việc xuống xe hay không, hôm qua trên xe, tôi và Tiểu Hoa Gia đã thảo luận, có lẽ vì chúng ta đốt lửa trại nên mới hấp dẫn bọ cạp, nếu không đốt lửa trại, chắc sẽ không có nhiều chuyện như vậy!" Đang nói, thấy Sở Văn một mình đi về phía doanh trại tối qua.

"Sở gia, đi đâu đấy!" Hạo Thiên Chân hô.

Sở Văn không quay đầu nói: "Chẳng phải anh tò mò đám bọ cạp đó vận chuyển xác khô đi đâu sao?" Sở Văn một mình bước về phía trước, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bám sát theo sau hắn.

Chương 384

Một lần nữa trở lại rừng Hồ Dương khô héo, nhớ lại cảnh kinh hoàng tối qua, Hạo Thiên Chân đơn giản là khó có thể tưởng tượng dưới sa mạc yên bình và tuyệt đẹp này, vậy mà lại ẩn giấu những con bọ cạp bay có thể biến người sống thành xác khô trong chốc lát.

"Ơ!

Không chỉ những tên bảo tiêu chết hôm qua biến mất, mà ngay cả những xác ướp nghìn năm chúng ta đào ra cũng biến mất rồi!" Nói xong, Hạo Thiên Chân kinh hãi nhìn xung quanh!

Trong doanh trại dựng hôm qua, ngoại trừ mười mấy cái lều kia ra, tất cả những xác ướp ban đầu nằm trên đất đều không cánh mà bay.

"Mẹ kiếp cái lũ bọ cạp quỷ quái này, có sở thích sưu tầm xác chết à?" Bàn Tử chửi bới um sùm, dùng xẻng xới mấy cái trên cồn cát.

Sợ đến mức mọi người vội vàng lùi lại.

Đúng như người ta nói, một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng.

Ai cũng sợ Bàn Tử lại xới ra thứ gì đó.

Sở Văn nói: "Không sao đâu, bây giờ là ban ngày, ánh sáng tốt như vậy, những con bọ cạp đó chắc đã lặn sâu xuống dưới cát ít nhất nửa mét rồi." "Sở gia, anh thấy tại sao những con bọ cạp này lại phải vận chuyển xác chết đi?" Lão Hoắc Hương Giang hỏi Sở Văn.

Sở Văn lắc đầu nói: "Theo tôi được biết, trong số các loài côn trùng hoặc động vật quả thật có sở thích thu thập xác chết, mà đều là để sau khi vận chuyển những xác chết này đi thì biến thành hang ổ của

chúng, hoặc làm vật chủ để nuôi dưỡng bọ cạp con mới sinh." "Nhưng..." Sở Văn nói xong nhíu mày nói: "Nhưng cái lạ là ở chỗ này." "Đúng, giống như những con nhện chúng ta gặp ở Thiên Cung vậy, chúng sẽ thu thập xác chết và đầu lâu dưới cầu đá bạch ngọc, rồi đẻ giun đất con trong đầu lâu." Hạo Thiên Chân lập tức nói: "Nhưng trong xác khô tôi đào ra hôm qua tuyệt đối không có bọ cạp con, nên cũng không hiểu mục đích thu thập xác chết là gì." Bàn Tử mất kiên nhẫn nói: "Đoán mò nhiều vậy cũng vô ích, chúng ta mau đi nhanh đi, ở cái sa mạc quỷ quái này thêm một ngày là tôi khó chịu thêm một ngày." Tiếp theo, mọi người tháo dỡ mấy cái lều, rồi Sở Văn điểm danh quân số.

Hiện tại còn sống có mười hai người, trong đó Lão Hoắc Hương Giang và người nhà cùng hai tài xế là năm người, bảy người còn lại đều là người của Sở Văn.

Một nhóm người chuyển thiết bị từ năm chiếc xe sang bốn chiếc xe, rồi bỏ lại chiếc xe của những người đã chết.

Bàn Tử nói: "Toyota tốt vậy mà cũng là xe một trăm vạn, chúng ta cứ thế mà vứt bỏ, lần xuống mộ này đúng là phung phí chết đi được!

Không phải sao, chủ nhân?" Lão Hoắc Hương Giang nói: "Thực ra năm chiếc xe lái vào sa mạc cũng được, nhưng vấn đề mấu chốt là nhân viên phân tán quá cũng không tốt." Sau khi thu dọn xong, Hạo Thiên Chân lái một chiếc xe, Bàn Tử một chiếc, hai tài xế còn lại của lão Hoắc mỗi người lái một chiếc.

Sở Văn và Bàn Tử ngồi cùng một xe, có A Ninh và Hoắc Tú Nhi.

"Rầm" một tiếng ga!

Bàn Tử gần như đạp chân lún vào hộp dầu, chiếc xe Toyota ngay lập tức ngóc đầu trên Gobi lao về phía sa mạc vô tận.

Hoắc Tú Nhi hờn dỗi nói: "Anh Bàn Tử, chút nào cũng không dịu dàng cả, biết vậy em ngồi xe người khác." Bàn Tử đeo kính râm hừ nói: "Con nít không hiểu đâu, lái xe trên sa mạc, tốc độ tuyệt đối không được chậm, không chỉ phải nhanh, mà còn phải ổn định, như vậy gặp cát lún, xe cũng không bị sa lầy." Sở Văn biết Bàn Tử nói không sai.

Giống như lái xe trên đường sỏi đá vậy, có người xót xe, lái chậm trên đường sỏi đá, nhưng như vậy lại càng gây hại cho lốp xe.

Người khác lái nhanh, xe dựa vào quán tính mà đi về phía trước, tương đương với việc bay trên đá, không làm hỏng xe.

Cùng một vô lăng, một chân phanh một chân ga, sự khác biệt giữa người mới lái và người lái lão luyện là ở chỗ này.

Lái xe trên sa mạc thoải mái hơn nhiều so với lái trên Gobi!

Dù sao thì đâu đâu cũng không có chướng ngại vật, Bàn Tử là tài xế lão luyện mười mấy năm, lái vừa ổn vừa nhanh, lúc thì leo lên cồn cát, lúc thì lại xuống từ lưng cồn cát khác.

Khoảng giữa trưa, mặt trời bắt đầu phát huy uy lực.

Cả sa mạc đều nóng bức ngột ngạt, tóc mái trên trán Hoắc Tú Nhi đều bị mồ hôi làm ướt đẫm.

Mà Bàn Tử không cho mở cửa sổ, bởi vì dưới thời tiết như vậy, mở cửa sổ ra sẽ còn nóng hơn là bị ngột ngạt bên trong.

Khoảng bốn năm giờ chiều, Bàn Tử đang lái xe thì đột nhiên quay đầu gọi Sở Văn đang nhắm mắt dưỡng thần tỉnh dậy: "Sở gia, tỉnh dậy đi, tôi cảm thấy có chút không đúng lắm, sa mạc này cũng không hoan nghênh chúng ta quá rồi." Sở Văn vừa mở mắt ra, chỉ thấy mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, nhưng tầng mây phía xa lại như một cái nắp nồi đen úp xuống phía trước.

Dưới mây đen, sa mạc bị gió lốc hút lên, trông như mấy chục con rồng vàng.

Bàn Tử cầm la bàn nói: "Sở gia, hướng của tôi không sai đâu, tiếp theo chúng ta phải làm sao, không lẽ phải xuyên qua đó sao?" Sở Văn nhíu mày nói: "Xuyên qua ư?

Anh nói gì vậy?

Xe của chúng ta, tùy tiện một cơn lốc cát cũng có thể cuốn thẳng lên cao mấy chục mét!" Không mấy phút, xe của Hạo Thiên Chân chạy đến bên cạnh Bàn Tử, mọi người lần lượt xuống xe, nhìn cảnh tượng kỳ lạ trước mắt mà chỉ có thể thấy ở sa mạc.

"Cơn bão cát đen đó, là hiện tượng thời tiết thường có trong sa mạc, rất hung dữ." Tài xế Tiểu Hách của Lão Hoắc Hương Giang trong mắt tràn đầy kính sợ nhìn cơn bão cát đen cách mấy cây số.

"Chúng ta phải đi đường vòng rồi, bão cát đen thường kéo dài mấy ngày mà!" A Phân nhíu mày nói.

"Không chạy được đâu, bão cát đen này là tai họa, xem tôi có được sa mạc chào đón không đây." Tiểu Hách đi đến bên cạnh Hoắc gia Hương Giang, lén lút nói mấy câu.

Bàn Tử thừa lúc này nói: "Tôi thì lại thấy sa mạc này chắc chắn không chào đón chúng ta, nếu không thì hôm qua đã không phái đám bọ cạp đó ra hù dọa tôi." Tiểu Hoa Gia nghe xong lời Bàn Tử, lập tức nói với Hạo Thiên Chân: "Trong đội, cái tên Bàn Tử này chẳng phải là cái mồm quạ đen sao?" Hạo Thiên Chân nghe xong, cảm thấy đúng là có chút ý đó.

Lời này phải là của Bàn Tử hoặc Thuận Tử, e rằng Bàn Tử sẽ tìm cách trả thù rồi, nhưng biết không đánh lại Tiểu Hoa Gia, nghe vậy cũng chỉ hừ một tiếng.

Một lát sau Lão Hoắc Hương Giang đi tới nói: “Sở tiên sinh, ý của tài xế là chúng ta đợi một chút ở đây, xem hướng đi của bão cát đen, rồi sau đó hãy lên đường, nếu không vạn nhất đi đường vòng lại vừa đúng vào hướng đi của bão cát đen, e rằng chỉ có đường chết.” Sở Văn gật đầu nói được, nhưng cảm giác khó chịu trong lòng lại càng ngày càng nồng.

Tôi không sợ đám người đi đường vòng lại vào trong bão cát đen, mà là lo bão cát đen e rằng đang nhắm vào đám người!

Chương 385

Lợi dụng lúc này, Tiểu Hách chỉ huy một tài xế khác đổ đầy dầu vào cả bốn chiếc xe!

A Phân là người Hương Giang sinh ra lớn lên, chưa từng thấy cảnh bão cát đen khoa trương như vậy, liền lập tức chạy về xe lấy ra chiếc máy ảnh Polaroid, nhờ Hạ Nại Chi chụp mấy tấm ảnh.

Những người còn lại nấp dưới bóng xe từ xa nhìn đám mây đen khổng lồ kia, trong lòng mỗi người đều có những vấn đề cần suy nghĩ.

Thấy A Phân vừa vẫy vẫy những tấm ảnh trong tay vừa chạy về phía Sở Văn và những người khác.

Vừa gặp mặt đã đưa tấm ảnh vừa mới chụp xong trong tay cho Sở Văn xem.

Sở Văn khó hiểu nhận lấy tấm ảnh, lập tức ngớ người.

Trên tấm ảnh đó, A Phân tạo dáng thì không cần nói rồi, mấu chốt là cơn bão cát đen phía sau vậy mà trông như một khuôn mặt quái dị khổng lồ của phụ nữ.

Sở Văn vội vàng ngẩng đầu, nhìn cơn bão cát đen trong thực tế, nhưng lại không nhìn ra.

"Đưa máy ảnh cho tôi!" Sở Văn vươn tay lấy chiếc máy ảnh Polaroid treo trên cổ A Phân, chĩa vào cơn bão cát đen "cạch cạch" liên tục chụp ba bốn tấm ảnh.

Hạo Thiên Chân và A Ninh đều ở bên cạnh hắn, mỗi người cầm một tấm ảnh vẫy vẫy trên không.

"Gì vậy?

Phát hiện ra rồi sao?" Hạo Thiên Chân thấy sắc mặt Sở Văn không đúng, lập tức hỏi.

Sở Văn ra hiệu cho A Phân đưa tấm ảnh vừa chụp cho Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân vừa nhìn xong lập tức giật bắn mình.

Trên tấm ảnh, phía sau A Phân, rõ ràng là một khuôn mặt quái dị của phụ nữ được hình thành từ cơn bão cát đen, há cái miệng đen khổng lồ, dường như muốn nuốt chửng A Phân đang tạo dáng trước mặt.

Tấm ảnh trong tay A Ninh là tấm đầu tiên được vẫy khô, Sở Văn ghé lại cùng nhìn.

Quả nhiên!

Cũng không biết nguyên lý quang học là gì, mắt thường nhìn không rõ ràng, nhưng cơn bão cát đen một khi chụp vào ảnh, có thể nhìn rõ khuôn mặt quái dị khổng lồ.

Sau khi tấm ảnh của Hạo Thiên Chân chụp xong, cũng không khác gì tấm ảnh trong tay A Ninh.

Sở Văn vứt tấm ảnh trong tay đi nói: "Đừng đợi nữa, bão cát đen đang nhắm vào chúng ta!

Chúng ta có thể đã kinh động Tây Vương Mẫu, hoặc có lẽ bà ta đã cảm ứng được chúng ta!" A Ninh nghe xong những lời huyền ảo của Sở Văn, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch.

Tây Vương Mẫu?

Một người phụ nữ trong thần thoại, vậy mà lại cảm ứng được đám phàm nhân?

Cái nơi quỷ quái mà tôi phải tìm rốt cuộc là loại nơi nào vậy!

Sở Văn vứt tấm ảnh xong, quay về phía tài xế Tiểu Hách hô: "Đã nhìn rõ hướng đi của bão cát đen chưa?" Tiểu Hách nghe vậy hô: "Tạm thời không đoán ra được, cơn bão cát đen này lúc thì sang trái, lúc thì sang phải, không có quy luật!" Bàn Tử chửi: "Mẹ kiếp, anh không nhìn ra, lão tử đây còn nhìn ra được, lúc thì sang trái, lúc thì sang phải, nhưng cái mấu chốt mẹ kiếp không chỉ có vậy, mà nó cứ nhắm về phía chúng ta đó!

Đồ ngốc!" Tiểu Hách ngớ người, quay đầu nhìn cơn bão cát đen, chỉ thấy cơn bão quả nhiên dường như đã lớn hơn một chút!

"Chạy!

Chạy!

Chạy!" Bàn Tử hét lớn!

Sở Văn gọi tất cả mọi người lên xe: "Đi!

Nhanh lên!

Chúng ta đi đường vòng, nhanh!" Tất cả mọi người đều bò lên xe, Bàn Tử hô: "Tất cả theo tôi!

Đừng lạc đường!" Hắn còn rụt cổ lại, "bành" một tiếng đóng sập cửa xe, một chân ga cuốn tung một lượng lớn cát vàng lao thẳng xuống con dốc nghiêng.

Sở Văn vẫn luôn nhìn cơn bão cát đen, chỉ thấy nó càng ngày càng gần, tốc độ cực kỳ nhanh!

Vừa rồi ở khá xa, cảm giác không rõ ràng, nhưng bây giờ nhìn lại, e rằng tốc độ của bão cát đen gần như có thể đạt khoảng tám mươi cây số mỗi giờ!

Trên sa mạc, Bàn Tử lái nhanh nhất cũng chỉ trung bình sáu mươi cây số mỗi giờ, cũng có nghĩa là, nếu giữ cùng hướng với bão cát đen,

thì trong hai giờ có thể sẽ bị bão cát đen nuốt chửng.

Đang nói, Bàn Tử đột nhiên "vù" một cái quay đầu, lao thẳng về hướng cơn bão cát đen đang quét tới.

Hoắc Tú Nhi kinh hô: "Anh Bàn Tử, anh định đi đâu!" Bàn Tử nghiến răng nói: "Mẹ nó, không thấy chỉ có một chiếc xe theo chúng ta sao?

Chương 386

Còn hai chiếc xe trên cồn cát chưa xuống kìa!" A Ninh vội vàng cầm bộ đàm, nhưng tiếc là không biết có phải bị ảnh hưởng bởi bão cát đen hay không, từ trường gần đó vô cùng hỗn loạn, sau khi bật bộ đàm, toàn là tiếng tạp âm, không có tác dụng chút nào!

Bàn Tử vững người, quay lại con đường cũ hai phút, từ xa nhìn thấy Thuận Tử đang trượt xuống từ cồn cát mà họ đã đi qua trước đó!

Vừa trượt vừa hô!

Đến gần rồi Sở Văn mới nghe rõ, hai chiếc xe của Hạo Thiên Chân và Lão Hoắc Hương Giang bị lún bánh xe vào cát, không lái ra được!

Hô trong bộ đàm nửa buổi cũng không thấy Sở Văn trả lời!

Bàn Tử rống lên một tiếng, đạp ga hết cỡ, lái thẳng lên con dốc nghiêng vừa trượt xuống, toàn bộ bánh sau lún trong cát lắc lư loạn xạ, nhưng không lên được.

"Bàn Tử!

Đừng phí sức nữa, xuống đi, theo tôi lên xem thử!" Sở Văn trực tiếp mở cửa xe nói với A Ninh: "Trông chừng chiếc xe này!

Đợi tôi xuống!" Hoắc Tú Nhi hô: "Anh Sở cẩn thận!" Dưới cái nắng như đổ lửa, trong mắt Hoắc Tú Nhi, từng đợt sóng nhiệt nung nóng không khí cứ như những gợn sóng nước mà cuộn lên.

Sở Văn và Bàn Tử, cùng Thuận Tử ba người, một chân lún sâu, một chân lúng túng leo lên đỉnh cồn cát!

Lúc này, cơn bão cát đen ở đằng xa cũng đang nhanh chóng tiến lại gần!

Nhìn khoảng cách, nhiều nhất là khoảng bốn mươi cây số!

Sở Văn và Bàn Tử leo lên cồn cát xong, quả nhiên nhìn thấy Hạo Thiên Chân và Thuận Tử đang khó khăn trong một số điều kiện gió mà cố gắng đẩy đuôi xe!

Bàn Tử hét lớn: "Đồ ngốc!

Người đẩy xe, xe có thể đi được sao!!

Tất cả xuống xe cho lão tử!" Sở Văn tiến lên, kéo xuống một cái ba lô từ trên xe, chèn vào dưới bánh xe bị lún hô với Bàn Tử: "Bàn Tử, anh nặng nhất, ngồi ở bên cạnh đè xuống, tài xế, là tôi!" Hai người vừa lên cồn cát, lập tức bắt đầu thao tác!

Thực ra xe của Hạo Thiên Chân chỉ vì bánh xe bị quay trượt thôi, bất kể trên xe có ngồi người hay không, đều không thể thoát ra khỏi đống cát!

Sở Văn chèn cái ba lô dưới bánh xe bị lún, đồng thời bảo Bàn Tử ngồi trong xe, tăng thêm lực tác dụng lên một bánh xe, cộng thêm xe địa hình đều là dẫn động bốn bánh, dẫn đến trọng lượng xe phân bố không đều!

Sau khi khởi động xe, Sở Văn trước tiên từ từ đạp ga, đợi Bàn Tử đè nửa chiếc xe vững hơn một chút rồi, liền mạnh mẽ đạp một chân ga!

Chiếc Toyota tại chỗ "kẽo kẹt kẽo kẹt" quay một vòng, mạnh mẽ thoát ra khỏi hố cát trước đó!

Một loạt thao tác, đến cả tài xế địa phương Tiểu Hách cũng hơi há hốc mồm kinh ngạc.

Thì ra tài xế lão luyện thực sự là ở đây, uổng công mình trên đường cứ khoe khoang lái xe giỏi cỡ nào!

Sau khi một chiếc xe thoát ra, Hắc Hạt Tử lập tức lấy sợi dây thừng trong ba lô ra, một đầu buộc vào đuôi xe của Sở Văn, đầu kia buộc vào thanh cản bảo hiểm của chiếc xe còn lại.

Không mất đến năm phút, cả hai chiếc xe đều thoát hiểm an toàn!

"Nhanh lên, tất cả lên xe, bão cát đen phía sau đang nhắm vào chúng ta, bám sát Bàn Tử, nhanh bao nhiêu thì chạy nhanh bấy nhiêu!" Sở Văn nhảy xuống xe, rồi cùng Bàn Tử lại trượt xuống từ đỉnh cồn cát!

Lúc này A Ninh và Hoắc Tú Nhi hai người trong xe dưới cồn cát đang nhìn về phía đỉnh cồn cát.

A Ninh tuy không biết tình hình trên đó, nhưng kinh nghiệm của cô ấy phong phú hơn Hoắc Tú Nhi, nên nói: "Chắc là bánh xe bị sa lầy vào cát rồi, ước tính ít nhất cũng phải nửa tiếng mới ra được, đương nhiên, chúng ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, vạn nhất cả hai chiếc xe đều không ra được thì chỉ còn cách tất cả mọi người chen chúc vào hai chiếc xe!" Đang nói, Hoắc Tú Nhi mạnh mẽ chỉ lên phía đỉnh cồn cát hô: "Trượt xuống rồi!" Khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Tử và Sở Văn hai người từ trên con dốc cao trượt xuống, đồng thời theo sau hai người là hai chiếc xe Toyota bụi bặm phong trần!

"Sao... sao lại cứu xe ra nhanh vậy!?" A Ninh trợn tròn mắt.

Đùa à, mấy năm trước A Ninh từng theo đội khảo cổ Tân Cương thám hiểm một lần trong sa mạc, mỗi lần gặp bánh xe bị lún vào cát, ít nhất cũng phải nửa tiếng, tất cả mọi người cùng đẩy cùng xới mới làm được.

Đến rạng sáng, Sở Văn từ trên đó trượt xuống, mông hắn bị cát xát đến mức gần như đỏ ửng!

"Đừng ngớ người ra nữa, mau lên xe!

Không biết có chạy thoát khỏi bão cát đen không, Bàn Tử!

Có bao nhiêu phần trăm nắm chắc?" Sở Văn ngồi lên ghế phụ lái hỏi.

Bàn Tử hạ phanh tay nói: "Xem vận khí thôi, nếu vận khí tốt, ba mươi phần trăm cơ hội!" "Rầm" một tiếng ga!

Chiếc xe của Sở Văn cuốn tung một mảng cát vàng lớn, rồi điều chỉnh hướng, cũng không quản hướng đối diện, cứ chạy đã rồi tính!

Có lẽ vì cơn bão cát đen ở đằng xa càng ngày càng gần!

Sắc trời ở khu vực đó cũng bắt đầu dần dần tối sầm lại, bốn chiếc xe song song phóng nhanh trong sa mạc!

Chương 387

Phía sau không xa, một đám mây đen như thể con mãnh thú đáng sợ nhất giữa trời đất thời cổ đại đang dần dần tiếp cận.

Một giờ sau, kính chắn gió toàn là cát, hai cái cần gạt nước trong đó cũng gãy mất.

Sở Văn chỉ có thể dựa vào một bên mà chỉ huy hướng đi cho Bàn Tử.

Đồng thời xung quanh, những cơn lốc xoáy lớn nhỏ cuộn cát, như từng cột rồng cát vàng nhỏ không ngừng xoay tròn xung quanh, bay lên không!

Bên tai tất cả mọi người đều là tiếng gió "ù ù".

"Gió cát lớn quá, cứ lái tiếp thế này, tầm nhìn cũng sẽ bị ảnh hưởng, chúng ta ngay cả phía trước cũng không nhìn rõ, lái xe!" A Ninh ngồi ở ghế sau, tuy rõ ràng biết ba chiếc xe khác ở bên cạnh, nhưng gió cát lớn khiến cô không nhìn rõ dấu vết của mấy chiếc xe đó nữa.

Bàn Tử nghiến răng, hai tay quệt một vệt mồ hôi trên đùi nói: "Mù tịt cũng phải lái, nếu không bị bão cát đen phía sau đuổi kịp, quỷ mới biết bên trong sẽ gặp cái gì, nghe nói bão cát lớn ở Ngọc Môn Quan có thể thổi bay người, trực tiếp bay xa hai ba trăm cây số mới đáp đất!" Sở Văn quay đầu nhìn về phía sau, kính sau xe toàn là cát bụi, căn bản không nhìn thấy bão cát đen đã đến gần mọi người bao nhiêu!

"Bang" một tiếng!

Một cục đá to bằng ngón tay cái bị gió thổi bay đập vào kính xe bên cạnh A Ninh, lập tức toàn bộ cửa kính đều bị đập ra từng vết nứt!

A Ninh trong lòng vô cùng kinh hãi!

Nếu cục đá vừa rồi đập vào đầu người, đầu có cứng đến mấy e rằng cũng phải vỡ toác.

Hoắc Tú Nhi mặt mày tái mét, lần trước ở Tần Lĩnh gặp cảnh tượng như vậy, đặc biệt là bây giờ sắc trời đều đã tối đen, tất cả tầm nhìn đều bị tước đoạt trong tình huống đó, đơn giản là giống như cảnh tận thế khi Thượng đế muốn dùng cát để nhấn chìm cả thế giới.

Đang nói như vậy, Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy trong một vùng bão cát xám xịt phía trước, hình như có một cái bóng đen!

Rồi cái bóng đen đó càng ngày càng lớn, càng ngày càng rõ!

Bàn Tử tuy đạp phanh, nhưng cả người hắn lại bắt đầu lùi lại phía sau, rồi vừa lái vừa hô: "Sở gia, phía trước có thứ gì đó!" Sở Văn cũng nhìn thấy cái bóng đen cao lớn đó, mạnh mẽ chộp lấy vô lăng trong tay Bàn Tử vặn một cái, rồi hô: "Đừng bận tâm thứ đó, tránh ra đã!" Bàn Tử mạnh mẽ đạp một chân phanh, rồi cơ bắp trên hai cánh tay nổi lên, thân xe lập tức bắt đầu nghiêng sang một bên.

"A!" Hoắc Tú Nhi không nhịn được phát ra một tiếng kêu thét, bởi vì tốc độ xe quá nhanh, dẫn đến khi phanh gấp và chuyển hướng, cả chiếc Toyota đều có cảm giác như bị bão cát lật úp.

May mà Bàn Tử vào thời khắc mấu chốt đã vặn vô lăng quay lại, trên mặt đầy vẻ thê thảm!

Bởi vì cái bóng đen vừa rồi là một tảng đá đen cao lớn, may mà nghe lời Sở Văn, nhanh chóng đổi hướng.

Nhưng cả chiếc xe lại "rầm" một tiếng đâm vào một tảng đá đen khác!

Bàn Tử vừa rồi lên xe vội vàng, không thắt dây an toàn, dẫn đến đầu đập xuống, trực tiếp làm bật túi khí của chiếc Toyota.

Lập tức bị đập cho máu bắn đầy mặt!

Hoắc Tú Nhi vì vóc dáng nhỏ bé, ngay cả khi thắt dây an toàn, cũng suýt nữa bị văng ra khỏi kính chắn gió.

Sau khi đâm xe, Bàn Tử buột miệng chửi một câu tục tĩu, mặt đầy máu vẫn tiếp tục muốn khởi động chiếc xe đã bị hỏng, nhưng tiếc là không biết đã đâm hỏng cái gì, xe cũng không khởi động được!

Bàn Tử bất lực nhìn Sở Văn nói: "Làm sao đây, bây giờ làm sao đây!" Sở Văn gọi Hoắc Tú Nhi đang bị choáng váng vì va chạm từ phía sau lấy ra túi dây thừng nói: "Xuống xe, tranh thủ lúc bão cát đen chưa tới, chúng ta buộc mình vào tảng đá đen, nếu không e rằng sẽ bị thổi bay mất!" Mấy người đeo kính bảo hộ, lập tức xuống xe!

Vì gió quá lớn, khiến Sở Văn phải đá cửa đến hai cước mới đá mở được cửa xe.

Ngoài xe, Bàn Tử, Sở Văn, A Ninh và Hoắc Tú Nhi nhìn cảnh tượng trên đỉnh đầu mà hoảng hồn.

Bởi vì bão cát đen ở vị trí không quá một trăm mét, đã đến rồi, cái miệng khổng lồ của bão cát đen há to, đang chờ nuốt chửng những vị khách không mời vừa mới tiến vào sa mạc!

Vừa rồi cũng không biết đã chạy bao lâu trong sự hỗn loạn mất phương hướng, trong lòng mọi người vẫn luôn cảm thấy bão cát đen ít nhất cũng phải cách mấy cây số.

Nhưng không ngờ vừa mới xuống xe, lại nhìn thấy một vùng trời đất mịt mờ cách trăm mét.

Sở Văn là người đầu tiên hoàn hồn, một tay kéo Bàn Tử, chỉ vào tảng đá đen bên cạnh, dùng dây thừng ra hiệu hai cái.

Vì bây giờ gió cát thực sự quá lớn, vừa rồi lúc lên xuống xe miệng đều bị bịt khăn dày cộm, nên không nói được.

Thực ra có thể nói, nhưng cũng chẳng ai mở miệng, trừ khi muốn ăn một đống cát trước đã.

Bàn Tử nhanh chóng hiểu ý Sở Văn, cũng không biết Hạo Thiên Chân và Lão Hoắc Hương Giang mấy chiếc xe kia đã đi đâu.

Nhưng vấn đề là ở ngay trước mắt, luôn phải ưu tiên giải quyết vấn đề của mình trước, rồi sau đó mới tính đến người khác!

Tầm nhìn của Sở Văn trong tình huống gió cát cực lớn như vậy cũng bị ảnh hưởng.

Mà con người trên thế giới này khi đối mặt với nguy hiểm, thông thường đều có hai loại phản ứng, một loại thì dứt khoát bó tay chịu trói phó mặc số phận, loại kia thì nỗ lực chiến đấu hết mình, chỉ cần không chết, còn một tia hy vọng sống cuối cùng.

A Ninh và Hoắc Tú Nhi bị sự bình tĩnh của Sở Văn ảnh hưởng, cũng theo đó mà buộc dây thừng vào cột đá đen.

Cột đá đen vô cùng chắc chắn, vừa rồi chiếc Toyota va chạm hết lực mà vẫn không suy suyển chút nào, cũng không biết đã đứng vững trong biển cát này bao lâu rồi.

Chương 388

Ban đầu một người một phút có thể buộc xong dây thừng, dưới sự cản trở của gió cát, bốn người mất gần ba phút mới buộc xong.

Sở Văn lại một lần nữa quay đầu, không nhìn thấy toàn cảnh bão cát đen.

Bởi vì không biết từ lúc nào, bốn người đã bị bão cát nuốt chửng!

Sở Văn đưa tay ra, ấn A Ninh và Hoắc Tú Nhi xuống, gần như nằm sấp trên sa mạc, đồng thời cũng cố gắng giảm thiểu thể tích cơ thể lộ ra ngoài.

Trong loại bão cát này, điều đáng sợ nhất thực ra không phải là bị gió cuốn lên trời!

Trong bão cát mang theo đá vụn.

Những cục đá đó bị bão cát cuốn theo đập vào cột đá đen bên cạnh Sở Văn, tia lửa bắn tung tóe.

May mà Bàn Tử và Sở Văn cùng những người khác đều nằm sấp, lượng lớn đá lăn trên lưng họ, sau đó đôi khi sẽ cảm thấy đau như bị súng bắn, nhưng đó vẫn tốt hơn gấp bội so với việc đầu đội những viên đá bay đó.

"Ầm" một tiếng!

Chiếc Toyota bên cạnh Bàn Tử bị gió lốc trực tiếp lật úp, sau khi lăn hai vòng trên đất, cũng không biết bị kẹt ở chỗ nào.

Rồi Sở Văn chỉ cảm thấy sức gió mạnh mẽ tăng lên rất nhiều lần!

Hắn biết, đã đến khu vực trung tâm của bão cát đen rồi!

Sở Văn hai tay lần lượt đè Hoắc Tú Nhi và A Ninh.

Hoắc Tú Nhi cũng thông minh, gần như vùi toàn thân vào trong cát, chỉ lộ ra phần đầu.

Cùng với cát trên người càng tích tụ càng nhiều, cô sẽ khẽ động đậy cơ thể một chút, rồi lại nhích lên một chút.

A Ninh cũng nhanh chóng học theo dáng vẻ của Hoắc Tú Nhi.

Sở Văn biết, chiêu này của Hoắc Tú Nhi là học từ lạc đà, cũng không biết tại sao cô gái Trường Sa này lại quen thuộc với việc lạc đà tránh nạn trong sa mạc như vậy.

Nhưng không có thời gian để nghĩ mấy chuyện này!

Cùng với gió lốc thổi tới, Sở Văn chỉ cảm thấy cả người mình dường như muốn bị hất lên không trung.

"A!" một tiếng!

Sở Văn đột nhiên cảm thấy bên tai một âm thanh từ gần đến xa, sau đó sợi dây thừng trên người đột nhiên thắt chặt, siết vào da thịt đau điếng.

"Bàn Tử bị gió hất bay rồi!" Trong lòng Sở Văn kêu không ổn, lập tức nằm ngửa ra, rồi hai chân chống vào cột đá, hai tay nắm chặt sợi dây thừng buộc Bàn Tử ở đầu kia, cố gắng kéo về.

Mạng người vào thời điểm quan trọng như vậy, cơ bản là một vấn đề xác suất.

Trong cơn bão cát đen với hàng trăm triệu viên đá vụn, có bao nhiêu xác suất con người sau khi bị gió hất bay, bị đập vào người, sau khi bị bao nhiêu viên đá đập trúng thì người đó sẽ chết!

"Bàn Tử, anh phải chịu đựng đấy!

Anh vốn to con, chỉ cần đầu không bị đá đập trúng, thì vẫn có xác suất sống sót!" Sức mạnh của Sở Văn tuyệt đối không phải người

thường có thể sánh được.

Mặc dù chút sức mạnh đó trước tai họa chẳng thấm vào đâu, nhưng muốn kéo Bàn Tử về trong bão cát thì không thành vấn đề!

Sau khi liên tục kéo mấy lượt dây thừng, Sở Văn cuối cùng cũng kéo Bàn Tử bị gió hất bay về trước người, tranh thủ bóng tối sờ sờ Bàn Tử, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, như không còn chút sức lực nào.

Trong lòng Sở Văn thót một cái.

Hắn một tay kéo cổ áo Bàn Tử, rồi sờ đầu Bàn Tử, sau khi sờ, Sở Văn biết không ổn rồi!

Bởi vì trên tay toàn bộ đều là máu dính đầy cát, cũng không biết Bàn Tử bây giờ rốt cuộc thế nào rồi!

Dưới sự hỗn loạn, Sở Văn lo lắng không chỉ cho Bàn Tử, mà còn cho tám người khác trên ba chiếc xe!

Một chiếc xe đã đối mặt với nguy cơ lớn như vậy, bây giờ ngay cả Bàn Tử sống chết thế nào cũng không biết, người trên ba chiếc xe kia chẳng lẽ không thương vong thảm trọng sao!

Chỉ riêng cái bão cát đen này thôi, ... có thể sống sót được không?

Đột nhiên, trong lòng Sở Văn dâng lên một luồng hung hãn: "Mẹ kiếp Tây Vương Mẫu, đừng để lão tử tìm thấy quan tài của bà!" Sở Văn trong gió cát không nhìn rõ gì, chết dí bám lấy Bàn Tử, không cho cơ thể mình bị gió hất bay. .....

Cũng không biết đã bao lâu rồi.

Chương 389

Sở Văn chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới đều sắp bị dây thừng siết vào trong da thịt, gió cát bốn phía cuối cùng cũng nhỏ đi một chút.

Bây giờ trong lòng thực ra vô cùng lo lắng.

Thứ nhất là vì Hạo Thiên Chân không biết trong trận bão cát đen này thế nào rồi.

Thứ hai là Bàn Tử kể từ khi vừa rồi bị gió cuốn một lần, cũng không biết giữa không trung bị đá vụn đập trúng bao nhiêu lần, bây giờ một chút phản ứng cũng không có.

"Bàn Tử!

Bàn Tử!" Khoảng năm phút sau, bão cát đen cuối cùng cũng quét qua.

Sắc trời phía xa tối sầm, nhưng trên đỉnh đầu đã xuất hiện một khoảng trời xanh thẳm.

Vì bão cát đen, tất cả mây đều bị bão cát cuốn đi, trên bầu trời không có chút mây nào, sạch sẽ đến khó tin.

Sở Văn rũ bỏ cát trên người, lồm cồm bò dậy, lật người Bàn Tử lại, chỉ thấy cả khuôn mặt hắn đều đông đặc thành những cục bùn cát lẫn máu.

Vừa rồi đâm xe, Bàn Tử thực ra đã bị túi khí trong vô lăng đánh vỡ mũi và xương lông mày.

Bây giờ trên mặt toàn là bùn, cũng không nhìn ra vết thương ở đâu.

May mà Sở Văn đưa tay sờ vào động mạch trên cổ Bàn Tử, phát hiện hắn vẫn còn sống.

“Bàn Tử, khụ khụ, Bàn Tử không sao chứ!” A Ninh từ trong đống cát ngẩng đầu lên, một tay gỡ kính chống gió, nhổ mấy ngụm cát trong miệng rồi bò đến bên cạnh Bàn Tử, từ trong lòng lấy ra túi nước, nói với Sở Văn: “Cháu rửa vết thương cho anh ấy trước, anh đi xem Hoắc Tú Nhi đi.” Sở Văn biết Bàn Tử không sao, trái tim vẫn luôn treo lơ lửng cũng hơi nhẹ nhõm một chút.

Vừa quay đầu lại, phát hiện Hoắc Tú Nhi biến mất rồi.

Ngay sau đó nhìn thấy dưới một đống cát nhô lên, có một đôi giày đinh size khoảng ba mươi sáu lấp ló bên ngoài.

“Hoắc Tú Nhi!” Sở Văn lập tức tiến lên, hai tay bới cát ra, kéo hai chân Hoắc Tú Nhi, lôi cô ra khỏi đống cát.

Khi Hoắc Tú Nhi bị kéo ra khỏi đống cát, mặt mày tái mét, cơ bản là không còn hơi thở.

Sở Văn bây giờ cũng không bận tâm A Ninh không ở bên cạnh, trước tiên gạt nhẹ cát trên mặt Hoắc Tú Nhi ra.

Sau đó trực tiếp bắt đầu hô hấp nhân tạo.

Không đến ba mươi giây, Hoắc Tú Nhi ho khan mấy tiếng, từ từ tỉnh lại, vừa định mở miệng nói, lại phát hiện trong miệng toàn là cát.

Sở Văn đưa túi nước cho cô, Hoắc Tú Nhi uống hai ngụm súc miệng, sau khi nôn khan mấy cái tại chỗ, sắc mặt hơi hồng hào lên một chút.

“Anh Sở Văn!

Anh Bàn Tử không sao chứ.” Hoắc Tú Nhi nhớ lại trận bão cát đen vừa rồi, lòng còn sợ hãi.

Ban đầu cơ thể cô chỉ hơi vùi dưới cát, bất cứ lúc nào cũng có thể từ từ cử động nhích lên, như vậy cũng không đến mức bị cát vùi sống

hoàn toàn.

Nhưng cơn bão thực sự quá lớn, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, phải luôn nắm chặt sợi dây thừng.

Dẫn đến vào thời khắc cuối cùng, Hoắc Tú Nhi bị gió cát vùi lấp.

May mà Sở Văn kéo cô ra, nếu không khoảng năm phút nữa, Hoắc Tú Nhi chắc chắn sẽ chết trong trận bão cát đen này.

"Anh Bàn Tử!" Hoắc Tú Nhi vừa tỉnh lại, nhìn thấy Bàn Tử nằm đó không rõ sống chết, lập tức tiến lên hai bước: "Chị A Ninh, nhích ra một chút, anh Sở Văn cũng đừng đứng vây, để anh ấy có chút không gian." Hoắc Tú Nhi quỳ bên cạnh Bàn Tử, nhận túi nước từ tay A Ninh, giúp Bàn Tử rửa sạch cục máu đông trên đầu.

Rồi lại từ trong túi lấy ra gạc và thuốc sát trùng, v.v., động tác vô cùng thành thạo.

Thấy tình huống như vậy, Sở Văn cũng hơi mơ hồ, lần trước ra ngoài, Hoắc Tú Nhi rõ ràng còn không biết mấy thứ này,...

"Sau khi từ Tần Lĩnh về, em vẫn luôn học y tế cấp cứu, một hai tháng nay, em cũng đã lấy được chứng chỉ cấp cứu, tuy không bằng bác sĩ chính quy, nhưng băng bó đơn giản, cấp cứu, cầm máu thì không thành vấn đề." Trong lúc Hoắc Tú Nhi nói chuyện, cô đã xử lý sạch vết thương trên đầu Bàn Tử, đồng thời giúp băng bó.

A Ninh mở miệng hỏi: "Tú Nhi, Bàn Tử không sao chứ." Hoắc Tú Nhi lắc đầu nói: "Cơ thể anh ấy tốt như vậy, chắc là lúc nín thở, bị đá từ phía sau lưng đập vào, dẫn đến một hơi bị nghẹn mà ngất đi, rồi khi cơ thể không kiểm soát được, bị một số đá vụn làm rách da đầu." "Chắc là không sao." Hoắc Tú Nhi đặt hai tay lên ngực Bàn Tử, dùng sức ấn mấy cái.

Sau khi yết hầu Bàn Tử lên xuống hoạt động, hắn mạnh mẽ mở

mắt ra, vừa định đứng dậy, nhưng phát hiện sau lưng không biết chỗ nào truyền đến một trận đau nhói sắc bén, xem ra bị thương trong.

Sau khi hít thở mấy hơi sâu, hắn gắng sức bò dậy từ mặt đất, giọng hơi yếu ớt hỏi: "Sở gia, Thiên Chân, Hoa Gia, Hắc Hạt Tử đâu?" Sở Văn lắc lắc đầu, ra hiệu cũng không biết.

Chiếc Toyota vừa rồi còn đang chạy lúc này đã bị gió cuốn đi rất xa, xiên xiên vẹo vẹo đè lên một cột đá đen tương đối thấp ở đằng xa.

Kính xe sớm đã vỡ vụn thành từng mảnh, không biết đi đâu, phần lớn đồ đạc trong xe đều bị gió cát cuốn đi.

"Chúng ta đi xem thử, xe còn vật tư dự trữ, nếu bộ đàm còn ở đó, có lẽ có thể tìm Hạo Thiên Chân!" Sở Văn dìu Bàn Tử, khập khiễng đi về phía chiếc Toyota cách đó khoảng một trăm mét.

Chỉ thấy bề mặt thân xe đầy rẫy vết thương, trên thân xe vốn bóng loáng, toàn bộ đều bị đá đập ra những vết lõm, một chiếc xe mới tinh một ngày trước, bây giờ lại càng giống khung xe bị bỏ hoang mười năm.

Chương 390

Vì cửa xe đều bị đâm đến méo mó biến dạng, nên căn bản không kéo ra được.

Bàn Tử đành buông Sở Văn ra, từ cốp sau xe nơi không có kính chui vào trong xe.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, lập tức đứng sững tại chỗ.

"A Ninh!

Nhìn mấy cột đá đen cao thấp không đều ở đây, có cảm giác kỳ lạ gì không?" Sở Văn đột nhiên mở miệng, nói với A Ninh vừa mới đi tới.

Từ chỗ vừa rồi, Sở Văn đi vài bước về phía chiếc xe Toyota, nhưng trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một trận cột đá đen khổng lồ, rộng lớn.

Các cột đá đen ở khắp nơi, cao thấp không đều, nhưng đều có đặc điểm trên nhọn dưới thô.

Lúc bão đen ập đến, Sở Văn từng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Vì sao giữa sa mạc sâu thẳm lại đột ngột xuất hiện một cột đá đen lớn như vậy để xe tông vào?

Giờ đây, sau khi bão cát càn quét, Sở Văn bước đi giữa quần thể cột đá này, phát hiện những cột đá như vậy không chỉ có một hai cái, mà là hàng trăm, đứng sừng sững trong một khu vực.

Bàn Tử đang lục lọi trong xe xem có bộ đàm, nước uống hay vật phẩm gì không.

A Ninh dẫn đầu nói: “Sở Văn, đây hình như là một di tích, giữa sa mạc mênh mông mà những cột đá đen này lại tập trung dày đặc, cao thấp đủ cả, chắc chắn là một di tích.” Hoắc Tú Nhi tiến lên hai bước, sờ vào một trong những cột đá rồi nói: “Những tảng đá này có chất liệu bình thường, có cái đã đổ nát rồi.

Căn bản không thể phán đoán được niên đại của di tích này.

Sa mạc đã chôn vùi tất cả bí mật rồi.” Sở Văn lắc đầu nhìn một cột đá rồi nói: “Không, sa mạc không thể chôn vùi bí mật đâu.” Sau khi tùy tiện xoay quanh hai ba cột đá đen, anh phát hiện một điểm kỳ lạ.

Trên bề mặt những cột đá đen này đều có những vết hằn ngang, từng vết một.

Tất cả các cột đá xung quanh, bất kể cao thấp, thô mảnh, những vết hằn ngang trên đó lại có độ cao y hệt nhau.

“Đây có lẽ là một bến cảng cổ đại!” Sở Văn nói sau khi quan sát xong.

“Giữa sa mạc?

Bến cảng cổ đại?” Hoắc Tú Nhi khó tin hỏi: “Ở đây từng có một con sông sao?” “Đúng vậy!” Sở Văn gật đầu: “Tất cả các cột đá đều có những dấu vết hằn ngang từng lớp một.

Đây có lẽ là vị trí mặt sông ngày xưa, trên mặt sông có rất nhiều sinh vật thủy sinh.

Những sinh vật này sẽ bám vào các cột đá đen, sau đó khi sông cạn sẽ tạo thành những vết hằn ngang.” A Ninh nghe lời Sở Văn nói, mắt lập tức sáng lên: “À, ý anh là, vào thời viễn cổ, người ta đã dựng những cột đá này để neo thuyền sao?” Có khả năng.

Bàn Tử lúc này khịt mũi khịt mũi bò ra từ trong xe nói: “Không tìm thấy gì hết, chẳng tìm thấy gì cả, bên trong bị gió thổi sạch trơn rồi.

Chỉ còn một khẩu súng kẹt dưới ghế ngồi, mà súng lại chẳng có viên đạn nào." "Ơ?" Bàn Tử đang nói thì thấy mấy người kia đều đang chăm chú nghiên cứu cột đá, liền nói: "Giờ này rồi, sao chúng ta không đi tìm Hạo Thiên Chân mà lại đứng nhìn mấy cái cột đá này chứ?" Khi Hoắc Tú Nhi và Bàn Tử hiểu ra phỏng đoán đó, Bàn Tử cũng trợn tròn mắt, há hốc mồm, cảm thấy khó tin.

Nơi này lại là một bến cảng cổ đại sao?

Bãi bể nương dâu, vật đổi sao dời.

Một cảm giác con người thật nhỏ bé trước tự nhiên dâng lên trong lòng mỗi người.

Sở Văn đứng dậy từ bên cạnh cột đá đen nói: "Lúc nãy tôi chỉ thấy mấy cột đá này kỳ lạ, vì lo ngại có thể là trận pháp gì đó, nên mới nghiên cứu một chút.

Bây giờ biết được nơi này không biết từ bao giờ đã là một bến cảng rồi, vậy thì không cần để ý quá nhiều nữa." "Việc khẩn cấp bây giờ của chúng ta là phải xác định vị trí cụ thể của Hạo Thiên Chân đã." Bàn Tử đầu quấn băng gạc trông hơi buồn cười, nhưng lúc này không ai cười nổi.

"Giờ mà tìm thì khó lắm, nếu lúc nãy bị bão cuốn đi, e rằng giờ đã ở cách xa mấy cây số rồi." A Ninh lắc đầu, cảm thấy khả năng đó không cao.

"Tôi đây còn ổn mà, bọn họ chắc cũng không sao đâu.

Ba chiếc xe, không thể nào cả ba đều bị cuốn đi hết chứ." Bàn Tử nói, muốn tìm kiếm xung quanh.

Nhưng giữa sa mạc, khi thực sự có ý định tìm người, người ta mới nhận ra sự tuyệt vọng đến nhường nào.

Bởi vì căn bản không biết nên bắt đầu tìm từ đâu, nên đi về hướng

nào.

Vào lúc này, Sở Văn không biết từ lúc nào lại chui vào trong xe, qua ô cửa kính vỡ vụn, anh gọi lớn về phía Bàn Tử: "Bàn Tử, lúc nãy anh chắc chắn đã tìm kỹ trong xe rồi chứ?" Bàn Tử đáp: "Chắc chắn rồi chứ, chẳng có gì hết, hại tôi tìm mất nửa ngày trời." Đang nói thì Sở Văn ném ra một cái ba lô không lớn không nhỏ từ trong xe, đồng thời ném ra một túi nước.

"Không, không..." Bàn Tử nhìn cái ba lô và túi nước trên mặt đất, lập tức cảm thấy như gặp ma vậy.

"Tôi chắc chắn mà, lúc nãy tôi đã tìm kỹ lưỡng rất lâu rồi, chẳng tìm thấy gì cả, cái ba lô và túi nước này từ đâu ra thế?" Bàn Tử nhìn A Ninh, nhún vai nói.

"Đầu bị đá đập rồi, giờ chắc có vấn đề rồi, có thể mắc chứng rối loạn thị giác nên không nhìn thấy một số thứ." A Ninh trêu Bàn Tử, sau đó tiến lên mở ba lô ra.

Trong ba lô tuy không có bộ đàm, nhưng may mắn có một chiếc điện thoại vệ tinh, một ít lương khô và đèn pin.

Chương 391

"Có điện thoại vệ tinh rồi, chúng ta có thể thử liên lạc với anh Hạo Thiên Chân!" Hoắc Tú Nhi mừng rỡ kêu lên.

Sở Văn hai tay bám vào cửa sổ xe, rồi dồn lực toàn thân đạp ra ngoài, người anh nhảy ra khỏi xe.

Anh thấy Bàn Tử một tay giơ một, một tay giơ hai, rồi liên tục vẫy trước mắt mình.

Miệng thì lẩm bẩm khẽ: "Không thể nào, mắt tôi vẫn tốt mà, thị lực đâu có bị ảnh hưởng." Sở Văn thở dài.

Bàn Tử vừa rồi không tìm thấy bộ đàm, nên trong lúc cấp bách mới vờ quay lại xe tìm đồ, nhưng thực chất là lén lút lấy chiếc điện thoại vệ tinh đã cất vào nhẫn không gian trước đó ra.

Nếu không, giữa sa mạc mênh mông này, muốn biết Hạo Thiên Chân ở đâu thì chỉ có thể trông cậy vào vận may.

Càng lúc càng tiến gần đến di tích Tây Vương Mẫu, Sở Văn biết, Hệ thống có lẽ sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào!

Trong lòng Sở Văn vô cùng lo lắng.

Lần này đi di tích Tây Vương Mẫu Quốc, những khó khăn gặp phải gần như chưa từng thấy.

Vừa vào sa mạc đã gặp ma, rồi lại bão cát, trực tiếp khiến mọi người đều cảm thấy chán nản sâu sắc.

Hệ thống càng sớm xuất hiện một khắc, phần thưởng Vân Thiên Cung lần trước sẽ sớm đến tay anh một chút.

Quan trọng hơn, trong nhiệm vụ của Hệ thống có thể sẽ có những

thông tin gợi ý!

Biết được những thông tin đó, Sở Văn ít nhất cũng có thể chuẩn bị tâm lý trước!

Hoắc Tú Nhi nhận lấy điện thoại vệ tinh, sau đó theo những số liên lạc của các xe đã ghi lại ở mặt sau điện thoại vệ tinh, lần lượt gọi đi từng số một.

Cô bé mong chờ Hạo Thiên Chân hoặc Hắc Hạt Tử, thậm chí dù là Hương Giang Lão Hoắc cũng được, trả lời.

Sở Văn cũng nhìn biểu cảm của Hoắc Tú Nhi.

Bởi vì nếu Hạo Thiên Chân cũng giống như họ, đã bỏ xe tháo chạy, thì rất có thể một cơn bão đen đã đánh tan tất cả mọi người.

Đúng lúc đó, trên mặt Hoắc Tú Nhi đột nhiên có một chút biểu cảm.

"Được rồi à?

Có tín hiệu phản hồi sao?" Bàn Tử nhìn Hoắc Tú Nhi, lập tức thấy mừng rỡ.

Hoắc Tú Nhi cau mày nói với Sở Văn: "Anh Sở Văn, bên trong có tiếng, nhưng hình như bị nhiễu nghiêm trọng, nghe không rõ lắm." "Đã kết nối được rồi sao?" Sở Văn mừng thầm trong lòng.

Chỉ cần điện thoại vệ tinh kết nối được, chứng tỏ tình hình bên Hạo Thiên Chân không đến mức tồi tệ như anh nghĩ.

"Vâng." Hoắc Tú Nhi đưa điện thoại cho Sở Văn.

Sở Văn nhận máy xong, phát hiện tiếng tạp âm trong điện thoại rất nghiêm trọng, giọng nói của Hạo Thiên Chân thì vô cùng nhỏ.

"Thiên Chân, vị trí hiện tại của cậu đại khái ở đâu?" Sở Văn lập tức hỏi.

Giây tiếp theo, giọng Hạo Thiên Chân truyền đến từ điện thoại, dường như cậu ta không dám nói lớn, cố gắng dùng giọng hơi thở.

Không những thế, Sở Văn còn nghe thấy môi trường mà Hạo Thiên Chân đang ở rất rộng rãi.

Càng giống... càng giống đang ở trong nhà.

Trong nhà?

Chẳng lẽ Hạo Thiên Chân dưới sự tấn công của bão đen, lại vô tình tìm thấy di tích sao?

Sở Văn giơ ngón tay, ra hiệu Bàn Tử đừng nói, sau đó nghe thấy giọng Hạo Thiên Chân đứt quãng nói: "Dưới cát... nguy hiểm... vị trí không xác định, bồn địa..." Sau đó, một tràng tạp âm vang lên trong điện thoại vệ tinh rồi bị ngắt kết nối.

Sở Văn tiếp tục gọi, nhưng điện thoại cũng không kết nối được nữa.

"Sao rồi?

Có chuyện gì à?" A Ninh thấy Sở Văn cau mày, liền hỏi.

"Tình hình hiện tại..." Sở Văn đứng dậy nhìn xung quanh một lượt rồi nói: "Xem ra cậu ta đã tiến vào một không gian kín, ngay cả tín hiệu điện thoại vệ tinh cũng rất không rõ ràng." "Giọng Hạo Thiên Chân vừa rồi rất nhỏ, tôi cảm thấy không phải vấn đề tín hiệu, mà là môi trường hiện tại không cho phép cậu ta nói lớn." "Ngoài ra, cậu ta cũng không nói cho tôi biết có thương vong gì không, nhưng có nhắc đến dưới sa mạc có chút nguy hiểm." Bàn Tử nghe Sở Văn phân tích sau cuộc điện thoại vừa rồi, hỏi: "Vậy vị trí hiện tại của họ là ở đâu?" Sở Văn lắc đầu nói: "Vừa nãy tôi chỉ loáng thoáng nghe thấy bồn địa, nhưng vị trí cụ thể thì tôi chỉ có thể tự đi tìm thôi." Hoắc Tú Nhi ngớ người.

Chương 392

Xung quanh nhìn đâu cũng là sa mạc, nói thật, dù có điện thoại vệ tinh cũng không thể nói cho người khác biết vị trí của mình.

Mà tìm ư?

"Cơn bão đen vừa rồi đến quá nhanh." Sở Văn xoa mũi phân tích: "Hơn nữa, cậu ta dường như đã đi xuống dưới sa mạc, không bị bão đen cuốn đi, nên chắc chắn là ở gần tôi.

Tiếp theo tôi chỉ cần tìm bồn địa là được, ước chừng khoảng cách cũng khá gần rồi." Bàn Tử quay đầu nhìn chiếc xe Toyota đã thành đống đổ nát một cái rồi nói: "Vậy thì đừng chần chừ nữa, Hạo Thiên Chân có thể đang gặp nguy hiểm, chúng ta nhanh lên đường thôi." Sau đó, Sở Văn và những người khác cũng không chần chừ, lập tức thu dọn đồ đạc và lên đường.

Bốn người một bước sâu, một bước nông đi trên sa mạc, ở đây, không có xe cộ, không có lạc đà, tốc độ của con người chậm đáng kể.

Trọn vẹn hơn bốn tiếng đồng hồ trôi qua, họ mới vòng được một vòng rưỡi quanh di tích bến cảng cổ đại.

"Anh Sở, anh chắc chắn phương hướng không có vấn đề gì chứ?" Bàn Tử khô khốc cả miệng lưỡi, cảm giác nước trong cơ thể sắp bị ánh mặt trời gay gắt trên đỉnh đầu làm bốc hơi hết rồi.

Làn da tiếp xúc bên ngoài chỉ sau bốn tiếng phơi nắng đã đen sạm và đỏ ửng.

Rõ ràng là phản ứng sau khi bị cháy nắng.

"Tôi xác định không có bất cứ vấn đề gì.

Chỉ cần tiếp tục đi thẳng, chắc chắn có thể quay lại di tích bến

cảng cổ đại.

Còn có tìm được Hạo Thiên Chân hay không thì phải xem số phận rồi." Sở Văn lấy túi nước ra, nhấp một ngụm nhỏ nói.

Đúng lúc đó, A Ninh đột nhiên chỉ về phía trước nói: "Sở Văn, nhìn kìa, phía trước đằng kia có một vùng bình nguyên, không có bất kỳ cồn cát nào, cảm giác không đúng lắm." Sở Văn nhìn theo hướng A Ninh chỉ, quả nhiên phát hiện đúng như lời cô nói.

"Đó không phải bình nguyên sa mạc, đó là bồn địa!

Bởi vì toàn bộ địa hình đã sụt lún xuống, chúng ta ở quá xa nên nhìn thấy có chút giống bình nguyên!" "Bồn địa!

Bồn địa sa mạc, anh Hạo Thiên Chân ở đó sao?" Thể lực của Hoắc Tú Nhi thực ra cũng đã cạn kiệt.

Sở Văn thấy bồn địa ở đằng xa, biết mọi người cuối cùng cũng tìm được nơi đó rồi.

Vì vậy không nói nhiều, mấy người lập tức vực dậy tinh thần xông về phía bồn địa đó.

Nửa tiếng sau, mọi người đến được rìa bồn địa, chỉ thấy một vùng bồn địa không rõ lớn đến mức nào, tóm lại giống như một hố thiên thạch tự nhiên bị mắc kẹt ở đây, toàn bộ địa hình sụt lún xuống gần một hai cây số.

Một bồn địa hình vòng cung khổng lồ xuất hiện trước mặt.

Bàn Tử đột nhiên có một cảm giác, bây giờ anh ta bắt đầu nghi ngờ liệu mình có đang ở trên Trái Đất hay là trên Hỏa Tinh nữa.

Thị lực của Sở Văn tốt, nheo mắt nhìn về phía xa dưới ánh mặt trời, anh phát hiện ở vị trí không xa phía trước vùng bồn địa sa mạc này, có một chấm tròn nhỏ màu đen.

“Xe Toyota!!” Sở Văn thốt lên!

Hạo Thiên Chân ở đó, trước đó đã nói trong điện thoại vệ tinh là ở một bồn địa sa mạc.

“Trượt xuống thôi!

Chúng ta đã mất bốn tiếng đồng hồ để tìm.

Giờ không xuống nữa sẽ có nguy hiểm mất.” Bàn Tử nhìn sườn cát dưới chân, liền tụt mông xuống từ trên đỉnh.

Theo sau Bàn Tử trượt xuống dốc cát, Sở Văn và A Ninh cùng những người khác cũng lập tức theo sau.

Giữa một mảng bụi cát, bốn người từ trên sườn dốc lăn xuống, sau đó chạy về phía chiếc xe Toyota trong bồn địa.

Đừng thấy Bàn Tử thân hình vạm vỡ, nhưng lại có công phu, chạy nhanh chẳng hề thua kém A Ninh và Hoắc Tú Nhi chút nào.

Khi khoảng cách đến chiếc xe Toyota còn khoảng hai trăm mét.

Bàn Tử đột nhiên dừng lại!

Sau đó hét lớn về phía ba người phía sau: “Dừng lại!” Hoắc Tú Nhi bị tiếng hét của Bàn Tử làm giật mình, bước chân loạng choạng, lập tức quỵ xuống đất.

“Anh Sở, cát lún!

Dây thừng!” Bàn Tử đứng yên tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Cát lún!

Sở Văn đã có linh cảm khi thấy Bàn Tử đứng yên.

Giờ nhìn lại, hai bàn chân Bàn Tử đã lún sâu vào trong cát.

Chương 393

Cát lún là một loại nguy hiểm đặc trưng của sa mạc, giống như đầm lầy bùn lầy ở vùng đầm lầy.

Một khi có người lún vào cát lún, lực hút của cát xung quanh sẽ từ từ kéo người đó xuống, chỉ có thể dùng dây thừng để cứu viện, hoàn toàn không còn cách nào khác.

Dù có dây thừng, cũng phải xem mức độ lún sâu đến đâu.

May mắn thay, Bàn Tử vừa cảm nhận được lực hút của cát liền lập tức dừng lại, không nhúc nhích một chút nào.

Sở Văn lập tức cởi dây thừng trên người ném về phía Bàn Tử.

"Bàn Tử, buộc chặt vào nhé, ba chúng ta sẽ kéo anh ra!" A Ninh thấy Bàn Tử đã buộc chặt dây thừng, ba người họ liền từ từ kéo dây.

Bàn Tử toàn thân thả lỏng, không dám giãy giụa một chút nào.

Mất đúng mười phút, nhờ ba người Sở Văn, A Ninh và Hoắc Tú Nhi kiên cường kéo Bàn Tử ra khỏi vùng cát lún đó.

Bàn Tử lăn đến bên cạnh Sở Văn, thở hổn hển nói: "Anh Sở, lần này, lão tử phải san bằng mộ Tây Vương Mẫu mới được, nếu không thì cục tức trong lòng không nuốt trôi nổi." Sở Văn đứng dậy nói: "Yên tâm, cái gì cũng có thể vứt, trừ cái túi của tôi ra, để đựng minh khí." A Ninh bỏ lại dây thừng vào ba lô nói: "Phía trước chỗ Bàn Tử vừa đi có lẽ toàn là cát lún, chúng ta nên đi vòng một chút xem sao." Sở Văn gật đầu: "Lúc nãy tôi còn thấy lạ, rõ ràng có ba chiếc Toyota, nhưng sau khi vào bồn địa chúng ta chỉ thấy một chiếc ở gần đó, có khả năng hai chiếc còn lại đã lún vào cát lún rồi." "Thêm vào lời nói của Hạo Thiên Chân lúc nãy, tôi đoán trong hố thiên thạch sa mạc này

chắc chắn có thứ gì đó, nếu không sẽ không hình thành một tầng cát lún diện tích lớn như vậy." A Ninh kinh ngạc nhìn Sở Văn nói: "Ý anh là sao?

Chúng ta bây giờ đã tìm thấy di tích Tây Vương Mẫu Quốc rồi sao?" Sở Văn lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết, nhưng tôi dám khẳng định, bên dưới một trăm phần trăm có đồ vật.

Hạo Thiên Chân chắc hẳn đang ở dưới sa mạc trong hố thiên thạch." Bàn Tử ngớ người: "Không thể nào, chẳng lẽ bị cát lún nuốt chửng mà còn sống sao?" Hoắc Tú Nhi nói: "Bị cát lún nuốt chửng mà còn sống được ư?

Ý anh Sở Văn có lẽ là việc hình thành cát lún này có nguyên nhân, có lẽ bên dưới là di tích cùng niên đại với những cột đá đen chúng ta gặp trước đó.

Hoặc có lẽ vùng bồn địa rộng lớn này từ rất lâu trước đây là một châu lục xanh tươi?" "Sau đó, do biến đổi khí hậu, sau khi châu lục xanh tươi biến mất, cùng với sự thay đổi của sa mạc, một phần trong di tích này đã biến thành cát lún, những nơi khác có lẽ có không gian, anh Hạo Thiên Chân đang ở dưới đó!" Bàn Tử nghe Hoắc Tú Nhi phân tích một cách lý trí như vậy, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

"Ôi em gái tôi, ba ngày không gặp đã khác xưa rồi nha, được lắm đó!" Hoắc Tú Nhi hừ một tiếng, đứng cạnh Sở Văn nói: "Đó là nhờ được gần anh Sở Văn đó mà!" Sở Văn cũng cảm thấy suy đoán của Hoắc Tú Nhi có lý, một vùng bồn địa rộng lớn như vậy, lại có nhiều khu vực cát lún, dù có chút khác biệt so với phân tích của Hoắc Tú Nhi, nhưng chắc chắn cũng không sai lệch nhiều.

"Dù biết phía trước có thể toàn là cát lún, nhưng bây giờ chúng ta cũng không còn cách nào khác.

Tiếp theo tất cả chúng ta đều buộc chặt dây thừng, sau đó đứng

cách xa một chút, từ từ dò dẫm đi tới.

Một khi gặp cát lún, đừng giãy giụa, đợi người khác cứu." Sau khi nói xong, bốn người theo sự sắp xếp của Sở Văn từ từ tiến về phía trước.

Thật ra cũng là do may mắn, trong vài trăm mét tiếp theo, ngoài việc Hoắc Tú Nhi sơ ý lún vào cát lún và được cứu ra, những người khác dù đi như đi trên băng mỏng, nhưng may mắn đều không gặp tầng cát lún.

Sau khi dò dẫm đến gần chiếc xe Toyota, Sở Văn thấy chiếc xe dường như bị mắc kẹt trên một vật lồi lên, nên mới không bị bão đen thổi bay đi.

Vật đó là một khúc gỗ hồ dương lồi lên, to bằng vòng tay một người ôm.

"Gỗ hồ dương, ngàn năm không chết, chết ngàn năm không đổ, đổ ngàn năm không mục – một gốc cây cổ thụ!" A Ninh nhìn khúc gỗ xong lập tức nói: "Bên dưới vùng bồn địa sa mạc này đã chôn vùi rất nhiều thứ." Đúng lúc đó, Bàn Tử kêu lên: "Anh Sở!

Tìm thấy rồi!

Bên dưới!!" "Bên dưới ư?" Sở Văn lập tức đến bên cạnh Bàn Tử.

Chỉ thấy ở chỗ cách chiếc xe Toyota khoảng bốn năm chục mét, lại có một cái động đá dẫn xuống dưới sa mạc.

Xung quanh cửa động đều bị chôn vùi trong biển cát.

Giống như một sườn cát bình thường, cửa động hướng về phía bắc, nếu không phải Bàn Tử vừa rồi đi vòng qua nhìn, thật sự rất dễ bỏ qua.

"Không phải động đá, mà là một nơi giống như hầm trú ẩn được

xây bằng gỗ hồ dương, nó liền mạch với khúc gỗ hồ dương lồi lên trên mặt cát chặn chiếc Toyota vừa rồi!" A Ninh lập tức nói.

"Anh Hạo Thiên Chân ở dưới đó sao?" Hoắc Tú Nhi nhìn xuống cửa hang giống như một boongke ẩn giấu, nhưng chẳng nhìn thấy gì.

"Có một khả năng, cậu ta gặp bão đen ở đây, sau đó phát hiện cái hầm gỗ này, nên mới xuống đó tránh bão." Sở Văn nói xong lập tức xông lên trước, nghiêng người từ từ trượt xuống.

Bàn Tử và A Ninh nhìn nhau một cái, cũng theo sau Sở Văn.

Sau khi mấy người xuống hầm gỗ, xung quanh là một mảng tối đen.

Sở Văn lúc này lại cảm thấy trong bóng tối đó, trong lòng anh lại có một cảm giác an toàn quen thuộc.

Có lẽ do thường ngày hay xuống mộ đạo đấu, cảm giác quen thuộc đó lập tức dâng lên trong lòng.

Nguy cơ, kích thích, cùng một chút cảm giác thấp thỏm.

"Anh Thiên Chân!" Hoắc Tú Nhi xuống hầm gỗ, lập tức bật đèn pin lên, phát hiện bên trong hầm gỗ khắp nơi đều có cát từ từ thấm xuống, dưới chân cũng là những đống cát.

Mặc dù Hoắc Tú Nhi khẽ gọi tên Hạo Thiên Chân, nhưng xung quanh không có bất kỳ tiếng đáp lại nào.

Sở Văn nói: "Cậu ấy chắc đã đi vào sâu bên trong rồi, nhìn xem, chúng ta trượt xuống một đoạn xa như vậy.

Vì để tránh nạn mà chạy vào trong, nhưng lại phát hiện dưới chân toàn là cát lún, sau đó không lên được nữa, chỉ có thể đi vào sâu hơn để tìm lối ra." Bàn Tử nhận đèn pin từ tay Hoắc Tú Nhi, chiếu khắp nơi rồi đột nhiên nói: "Anh Sở, tôi đi trước, anh đoạn hậu!" Nói xong

liền đi vòng qua Sở Văn, tiến vào sâu bên trong hầm gỗ.

Chương 394

Sở Văn giữ Bàn Tử lại nói: "Tôi đi trước, anh đi phía sau." "Cũng được!" Bàn Tử không đưa đèn pin cho Sở Văn, bởi vì anh ta biết Sở Văn trong môi trường tối đen như vậy, thị lực rất tốt.

Bốn người men theo hầm gỗ đi vào sâu bên trong, chưa đi được bao xa, cát dưới chân đã gần như ngập đến mắt cá chân.

"Đây rốt cuộc là nơi nào?" A Ninh càng đi càng thấy kỳ lạ, cô chưa từng thấy một di tích thành cổ nào lại được bảo tồn bằng gỗ.

Những khúc gỗ mục nát này gần như đã hòa lẫn vào cát bùn xung quanh.

"Tôi cảm thấy không giống kiến trúc thành phố, mà ngược lại..." Sở Văn sờ những khúc gỗ mục nát xung quanh nói: "Ngược lại hơi giống một kiến trúc cung điện cỡ lớn, nhưng lại không quy cách như cung điện.

Chúng ta đã đi vào được mấy phút, liên tục bước vào mấy căn phòng gỗ rồi." Hoắc Tú Nhi nghe Sở Văn nói vậy, đột nhiên mở miệng: "Anh Sở Văn, cấu trúc này em cảm thấy hơi quen thuộc, không phải cung điện, mà hơi giống một con thuyền..." Có lẽ Hoắc Tú Nhi cũng cảm thấy suy đoán của mình không đáng tin lắm, nên câu nói cuối cùng hơi thiếu tự tin.

Nhưng bước chân của Sở Văn đột ngột dừng lại: "Đúng rồi!

Nếu khu vực chúng ta vừa đi qua là một bến cảng cổ đại, vậy thì tôi nghĩ lời Hoắc Tú Nhi nói rất có thể, nơi chúng ta đang ở bây giờ, có lẽ là một con thuyền cổ khổng lồ!" "Thuyền cổ khổng lồ?" Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ: "Thảo nào!

Thảo nào lại dùng gỗ làm vật liệu!" Sở Văn vừa định tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên nghe thấy phía trước hình như có tiếng xào xạc rất nhỏ.

"Tất cả im lặng!" Sở Văn quay đầu ra hiệu, sau đó tử ngọc lập tức được nắm chặt trong tay.

Tim tất cả mọi người đều đập thình thịch.

Xung quanh chỉ có tiếng cát lún rất nhỏ, và tiếng động phát ra từ sâu trong khoang gỗ.

Rẽ qua một hành lang gỗ, đột nhiên từ trong bóng tối bên cạnh vươn ra một cánh tay, hướng lòng bàn tay ra vẻ muốn trực tiếp bóp cổ Sở Văn.

Sở Văn không chần chừ, tốc độ cánh tay vươn ra quá nhanh.

Lập tức vung đao lên, không cần biết là ai, cứ chặt cánh tay đó trước đã.

Nhưng ngay khi lưỡi đao chạm vào cánh tay, Sở Văn lập tức thu đao lại.

Cánh tay đó sau đó đã bịt miệng Sở Văn lại.

"Hắc Hạt Tử!" Sở Văn lập tức thở phào trong lòng.

Sau khi rẽ qua hành lang gỗ, bên trong dường như là một khoang thuyền rộng rãi hơn một chút, Hắc Hạt Tử lại ẩn mình ở đó.

Không cho phát ra tiếng động!

Sở Văn kìm nén ý định muốn hỏi tình hình Hạo Thiên Chân, lập tức ẩn mình xuống, quan sát đã.

A Ninh và Hoắc Tú Nhi cùng những người khác đi phía sau Sở Văn, trong bóng tối không nhìn rõ lắm, chỉ biết Sở Văn đã ngồi xổm xuống, họ cũng lập tức ngồi bán xổm theo.

Hắc Hạt Tử khẽ mỉm cười với Sở Văn, sau đó ra hiệu nhìn về phía trước.

Sở Văn nhìn về phía trước, chỉ thấy trong khoang gỗ đó, khắp nơi chất đống gốm sứ thành núi, có rất nhiều thùng gỗ.

Xa xa chỗ thùng gỗ có hai bóng người, đang đứng ở đầu bên kia khoang gỗ, dường như đang dò dẫm tìm kiếm gì đó.

Tìm chết?

Trong lòng Sở Văn thắt chặt.

Sở Văn ngồi xổm xuống quan sát vài giây, lập tức phát hiện có điều không ổn.

Hai bóng người đang thì thầm giao tiếp, và lén lút tìm kiếm gì đó.

Sở Văn từ từ tiến đến gần Hắc Hạt Tử, khẽ hỏi: "Tìm gì?" Hắc Hạt Tử chỉ vào đầu bên kia khoang thuyền, Sở Văn mới thấy, Hạo Thiên Chân và Hương Giang Lão Hoắc đang trốn ở góc đó, dường như không biết Sở Văn và Bàn Tử cùng những người khác đã đến.

"Nơi này rộng lớn, sau khi tôi xuống, đã gặp những người khác." Hắc Hạt Tử vừa nói vừa từ từ đứng dậy, gần như kề sát tai Sở Văn thì thầm: "Họ đang tìm thứ gì đó, tôi phát hiện ra họ xong thì đang chuẩn bị xem họ tìm gì." Nghe lời Hắc Hạt Tử nói, trong lòng Sở Văn ý niệm thay đổi nhanh chóng.

"Người?

Người của đội nào?

Đội của Cửu Đức Khảo sao..." Trong lòng suy nghĩ, Sở Văn ấn Hắc Hạt Tử đang đứng xuống, thì thầm vài câu bên tai, sau đó Hắc Hạt Tử từ từ tiến đến gần hai người kia, còn Sở Văn thì lấy đạn ra từ trong nhẫn không gian.

Trong nhẫn không gian có rất nhiều đạn AK47, bây giờ anh chỉ lấy ra hai viên.

Sở Văn khẽ ra hiệu cho Hắc Hạt Tử chuẩn bị, sau đó đưa tay véo viên đạn, đồng thời bắn về phía lưng hai người kia!

Kể từ khi thấy thủ đoạn bắn bi sắt của Trần Bì A Tứ trước đây, Sở Văn càng ngày càng cảm thấy chiêu này rất dễ dùng.

"Bốp bốp" hai tiếng.

Chương 395

Hai viên đạn sau khi bị Sở Văn dùng tay bắn đi, chuẩn xác găm vào phía sau đầu hai người kia.

Hai bóng đen đó thậm chí không phát ra một tiếng động nào, bị đạn đánh cho hai mắt trợn trắng, thân thể không kiểm soát được mà ngã về phía sau.

Bóng người Hắc Hạt Tử lúc này tiến lên hai bước, từ từ đỡ lấy hai cái xác đang đổ xuống.

"Anh Sở, đã hạ gục rồi." Giọng Hắc Hạt Tử trầm thấp vang lên.

"Anh Sở?

Anh Sở đến rồi sao!?" Hạo Thiên Chân bật dậy từ phía sau một cái thùng, đồng thời bật đèn pin trong tay.

"Khoan đã hàn huyên, hai người này có đồng bọn!" Hắc Hạt Tử ra hiệu cho Hạo Thiên Chân cũng bật đèn pin!

Bàn Tử và những người khác đã trải qua bão đen, rồi lại trải qua nhiều giờ tìm kiếm dài đằng đẵng, cuối cùng cũng tìm thấy Hạo Thiên Chân ở đây, lập tức lộ vẻ mừng rỡ.

Sở Văn thấy Hạo Thiên Chân và những người khác không sao, biết suy đoán lúc nãy của mình không sai.

Cùng với cơn bão đen, có lẽ Hạo Thiên Chân đã trốn trong con thuyền cổ bên dưới bồn địa để tránh bão cát.

Tiến lên nhìn hai người mặc đồ đen nằm trên đất, Sở Văn nói với Hạo Thiên Chân: "Hai người này là ai?

Các cậu gặp từ lúc nào?" Hương Giang Lão Hoắc hiển nhiên đã bị

kinh hãi tột độ, đột nhiên thấy Sở Văn ở đây, ông lập tức cảm thấy như gặp được người thân vậy, liền mở miệng nói: "Sở tiên sinh, tôi cũng không biết thân phận của bọn họ.

Trước đây tôi vẫn luôn trốn ở đây, sau đó ở một nơi khác đã gặp rất nhiều ma chui (hạt tử) đang ngủ say dưới đống cát, bất đắc dĩ, tôi và A Phấn bây giờ đã bị tách ra.

Sau khi đến đây, tôi vừa mới định thử xem có thể dùng điện thoại vệ tinh liên lạc được không, thì hai người này đã đi vào!" "Có khả năng là người của đội khác đã đến đây sớm hơn chúng ta, cũng gặp bão đen, sau đó trốn vào trong con thuyền cổ dưới biển cát này." Sở Văn tiến lên nhìn hai người mặc đồ đen đang bất tỉnh nằm trên đất.

Chỉ thấy thân hình nhỏ bé, bắp chân đặc biệt to khỏe, nhưng lại không mang theo súng ống.

"Người của cô sao?" Sở Văn hỏi A Ninh.

"Không, tôi chưa từng gặp." A Ninh lắc đầu.

Sở Văn thấy A Ninh nói vậy, lập tức biết hai người này tuyệt đối không phải người của đội Cừu Đức Khảo.

Nếu không thì, vừa không mang súng, lại không phải người A Ninh quen biết, vậy chắc chắn là đội khác rồi.

Cứ như vậy, toàn bộ sự kiện bắt đầu dần trở nên phức tạp hơn.

Chẳng lẽ là người nhà họ Uông?

"Anh Hắc, phiền anh đánh thức một người trong số họ dậy trước, tôi có chuyện muốn hỏi." Sở Văn nhân lúc Hắc Hạt Tử đang bấm nhân trung huyệt của một người, nhìn về phía Hạo Thiên Chân: "Thiên Chân, kể cho tôi nghe chi tiết về những gì đã xảy ra sau khi chúng ta bị tách ra." Hạo Thiên Chân nói: "Mấy chiếc xe của chúng tôi trước khi bão cát ập đến đã bị ép phải tiến vào bồn địa sa mạc.

Sau đó vào thời khắc quan trọng, chúng tôi phát hiện ra nơi này, đi vào để tránh bão cát.

Tôi quyết định ở lại đây chờ liên lạc với mọi người." "Sau khi vào đây, tôi cũng đã được mở rộng tầm mắt.

Mọi người ban đầu đều nghĩ đây chỉ là một con thuyền đắm bình thường dưới biển cát, nhưng không phải...".

Trong giọng điệu của Hạo Thiên Chân bây giờ mang theo một chút khó tin.

"Tôi đã khám phá một đoạn đường và phát hiện ra rằng, đây căn bản không phải một con thuyền cổ bình thường, mà càng giống một chiến hạm cổ đại.

Với sức người hiện tại, e rằng căn bản không thể đóng được một con thuyền lớn như vậy!" "Trong đó các khoang thuyền nối tiếp nhau.

Nơi tôi đang đi qua chỉ là một phần nhỏ của khoang tàu chiến hạm cổ đó, những nơi khác đều chưa được khám phá." Nghe lời Hạo Thiên Chân nói, Sở Văn dù đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng vẫn bị chấn động sâu sắc.

Chiến hạm cổ đại!

Một con thuyền khổng lồ vô tận???

Chẳng lẽ là thuyền Nô-ê trong Kinh Thánh?

Dựa theo hiểu biết của Sở Văn về Kinh Thánh, thế giới trước đây đã từng bị hủy diệt vài lần.

Trong đó có một lần bị nước lớn hủy diệt.

Đoạn kinh văn đó mô tả một con thuyền vô cùng khổng lồ, chở tất cả động vật trên thế giới sống sót qua thảm họa.

Nhưng đó rốt cuộc cũng chỉ là ghi chép trong Kinh Thánh, hơi

giống thần thoại rồi.

Một con thuyền có thể chứa tất cả động vật trên thế giới, rốt cuộc sẽ lớn đến mức nào?

Trong Kinh Thánh không ghi rõ thời gian cụ thể của trận đại hồng thủy đó.

Chương 396

Sở Văn thậm chí còn có một suy nghĩ hoang đường.

Chẳng lẽ giữa Tây Vương Mẫu trong thần thoại cổ đại và thuyền Nô-ê trong Kinh Thánh phương Tây có liên hệ gì sao?

Một ngàn năm, hoặc hai ngàn năm trước Công Nguyên, vẫn luôn được người đời gọi là kỷ nguyên phép màu.

Chuyện gì đã xảy ra trong khoảng thời gian đó, khiến những người cổ đại ấy sở hữu kỹ thuật và năng lực mà ngay cả khoa học hiện đại cũng không thể sánh kịp.

Nào là cây đồng khổng lồ khó tưởng tượng, nào là cổng đồng khó tưởng tượng!

Bây giờ giữa sa mạc, lại có một chiến hạm cổ đại dưới biển cát mà không thể hình dung toàn bộ diện mạo của nó?

"Bây giờ ước tính con thuyền chìm bị cát vùi lấp này rốt cuộc lớn đến mức nào?" Sở Văn nhìn Hắc Hạt Tử hỏi.

"Không thể ước tính được, nhưng tôi nghĩ, e rằng nó lớn hơn rất nhiều lần so với chiến hạm lớn nhất thế giới hiện nay." Hắc Hạt Tử nói.

Sở Văn nghe lời Hắc Hạt Tử nói, cố gắng bình tĩnh lại tâm trạng, nói với Hạo Thiên Chân: "Tiếp tục đi, sau đó thì sao?" Hạo Thiên Chân tiếp lời: "Khi tôi phát hiện ra một con thuyền cổ khổng lồ không thể tưởng tượng nổi, Tiểu Hoa Gia đột nhiên phát hiện trong một khoang thuyền toàn bộ là ma chui đang ngủ say với số lượng lớn, không phải loại ma chui chúng ta từng thấy trước đây." Bàn Tử nghe mà tim đập chân run: "Chúng ta lại đi vào ổ ma chui rồi sao?" Hạo

Thiên Chân gật đầu: "Nhưng may mắn là những con ma chui này dường như vào ban ngày chỉ cần không quấy rầy thì không có động tĩnh gì.

Vì vậy Tiểu Hoa Gia đề nghị tôi nên đổi sang một nơi an toàn hơn trước, rồi sau đó tính tiếp.

Đúng lúc đó, điện thoại vệ tinh reo." Sở Văn gật đầu.

Thảo nào Hạo Thiên Chân không dám nói lớn tiếng, hóa ra là sợ làm tỉnh những con ma chui đó.

"Sau đó thì sao?" Bàn Tử hỏi.

"Sau đó tôi men theo khoang gỗ lúc đó đi được một đoạn thì gặp những người này.

Một số người trong tay có súng.

Sau khi chạm mặt, chúng tôi lập tức giao hỏa, nhưng vì số lượng người của họ đông đảo, cuối cùng chúng tôi đã bị đánh tan tác." Hạo Thiên Chân nói: "Anh Hắc đã bảo vệ tôi và Lão Hoắc chạy vào đây, sau đó hai người kia không phát hiện ra chúng tôi." "Có thương vong gì không?" Sở Văn bình tĩnh hỏi.

"Lúc chúng tôi tách ra thì tạm thời không có, nhưng bây giờ đã tách ra gần nửa tiếng rồi, không biết tình hình bên kia thế nào." Hương Giang Lão Hoắc nói.

"Còn các anh thì sao?" Hạo Thiên Chân nói xong thì hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử kể ngắn gọn những gì đã trải qua, sau đó tất cả mọi người đều nhìn về phía Sở Văn.

"Đợi một trong hai người này tỉnh dậy, tôi sẽ hỏi một chút, sau đó mới tính tiếp." Sở Văn chỉ vào hai người đang bị đánh ngất nằm trên đất.

Anh Hắc Hạt Tử, người có công phu, cũng không nhàn rỗi, đi đến trung tâm khoang thuyền, quan sát những món gốm cổ đó để nghiên cứu.

Hạo Thiên Chân thấy Sở Văn cầm một món gốm lên, liền nói: "Trước đây tôi đã xem rồi, niên đại của những món gốm này ít nhất cũng phải ba nghìn năm trước.

Một số món gốm còn chứa trứng gà, và một ít lương thực thời đó." Sở Văn gật đầu nói: "Xem ra trên những món gốm này là công nghệ Trung Thổ, nhưng hoa văn lại mang đậm nét dị vực, chứng tỏ người dân ở đây và vùng Thăng Long ngày xưa có giao lưu kỹ thuật, thậm chí có trao đổi vật phẩm." Nếu ở khu vực Thăng Long, thì bất kỳ ai cũng có thể dễ dàng suy đoán được niên đại và bối cảnh lịch sử của con thuyền cổ khổng lồ này.

Nhưng con thuyền đắm khổng lồ giữa biển cát này vẫn là một bí ẩn.

Bởi vì nơi này là dị vực, sách lịch sử về nó chỉ là thần thoại và truyền thuyết.

Vì vậy, muốn suy đoán cũng không có luận điểm đáng tin cậy nào.

"Đây là cương vực của cổ quốc Tây Vương Mẫu, việc họ có khả năng chế tạo những con thuyền lớn như vậy vào thời kỳ xa xưa đến thế là một điều cực kỳ đáng sợ." Hương Giang Lão Hoắc cảm khái: "Sau khi thấy con thuyền cổ này, tôi cảm thấy tất cả lịch sử mình đã học đều vô ích." Khi Hương Giang Lão Hoắc đang nói, Sở Văn đưa tay chạm vào những chiếc thùng gỗ trong khoang thuyền.

Những chiếc thùng gỗ được chất chồng lên nhau từng lớp một ở khu vực trung tâm khoang thuyền, cao đến hai ba mét, nhìn số lượng cũng phải mấy chục cái thùng.

“Bên trong có gì?” Sở Văn hỏi.

“Không biết, chưa kịp xem.

Đồ vật cất giữ trong mỗi khoang thuyền đều không giống nhau.” Hạo Thiên Chân nói.

Sở Văn lúc này đưa tay đặt lên một chiếc thùng gỗ đã mục nát.

Vì niên đại thực sự quá xa xưa, anh khẽ lay động mép thùng gỗ, sau đó “cạch cạch” hai tiếng, kèm theo một lượng lớn cát lún từ trên đỉnh đổ xuống.

Chiếc thùng gỗ lập tức đổ vỡ tan tành trên mặt đất.

Hoắc Tú Nhi thấy thứ bên trong suýt chút nữa thì kêu lên thành tiếng.

Chỉ thấy bên trong chiếc thùng đó lại chứa một bộ xác khô!

Bộ xác khô trần truồng nửa thân trên, nửa thân dưới được quấn bằng da dê.

Biểu cảm của nó cực kỳ méo mó, rõ ràng đã trải qua sự giãy giụa vô cùng đau đớn trước khi chết.

Chương 397

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lùi lại hai bước, nhìn bộ xác khô đó, ngực phập phồng không yên!

Trong hàng chục chiếc thùng gỗ mục nát trước mắt, tất cả đều chứa những bộ xác khô giống hệt nhau ư? ?

Một con thuyền?

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau một lúc.

Thấy Sở Văn lại tiếp tục dùng dao tử ngọc cạy một chiếc thùng gỗ khác, thực ra cũng không gọi là cạy, vì chiếc thùng đó vừa chạm vào đã nát thành một đống.

Bộ xác khô bên trong cũng giống hệt bộ trước đó, đồng thời dường như cũng đã trải qua sự giày vò khủng khiếp trước khi chết.

Hương Giang Lão Hoắc tiến lên cẩn thận quan sát bộ xác khô thứ hai rồi nói: "Không phải người Hán, cũng không phải người Đột Quyết hay cổ Khương tộc, mà là người da đen!" "Đúng vậy, không phải người da đen châu Á hay Đông Nam Á, mà là người da đen thuần chủng.

Xương cốt, chiều dài cánh tay, đầu gối của họ đều là đặc điểm thuần chủng của người da đen." Sở Văn cũng gật đầu.

Một phát hiện nhỏ cũng đủ khiến tất cả mọi người tại hiện trường kinh ngạc.

Người da đen!

Bị nhốt trong khoang thuyền, chỉ để làm gì?

Nô lệ?

Tù binh?

Một con thuyền vận chuyển nô lệ sao?

Cổ quốc Tây Vương Mẫu khi mở rộng cương thổ, đã phát hiện một chủng người, nên đã bắt về làm tù binh chiến tranh?

Càng lúc càng tiến gần đến Tây Vương Mẫu Quốc, Sở Văn đột nhiên phát hiện rằng mình căn bản không hiểu chút nào về Tây Vương Mẫu, người đã tồn tại vào thời Thương Chu và bị thần thoại hóa.

Đúng lúc đó, trong số hai người mặc đồ đen nằm trên đất, một người đã bị Hắc Hạt Tử hành hạ cho tỉnh dậy.

Vừa tỉnh dậy, hắn cảm thấy cổ mình lạnh toát, bởi vì con dao găm của Hắc Hạt Tử đã kê sát vào cổ họng hắn.

"Người, vì sao ở đây?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Người mặc đồ đen kia trong mắt tràn ngập hoảng sợ, nhưng vẫn cố gắng kìm nén sự yếu đuối bên trong mà nói ra một tràng tiếng Nhật.

Tất cả mọi người đều ngớ người!

Là người Nhật Bản?

Đội ngũ đã tiến vào con thuyền cổ khổng lồ để tránh bão đen lại là một đội của Nhật Bản sao?

Ánh mắt của mọi người ngay lập tức đều tập trung vào Hương Giang Lão Hoắc.

Nếu có Hạ Nại Chi ở đây, mọi người sẽ không làm phiền ông lão này.

Nhưng bây giờ Hạ Nại Chi và Tiểu Hoa Gia đang ở cùng nhau, ở đây chỉ có Hương Giang Lão Hoắc là có thể nghe hiểu tiếng Nhật.

Hương Giang Lão Hoắc cũng hoàn toàn không ngờ những người này lại là người Nhật Bản, hơi ngớ người một chút, sau đó lại dùng tiếng Nhật sượng sùng hỏi hai câu.

Người Nhật Bản kia cũng với vẻ mặt kinh ngạc trả lời vài câu.

Một lát sau, Hương Giang Lão Hoắc nói: "Tôi nghe không hiểu rõ lắm, nhưng đại khái ý thì hiểu rồi.

Họ là đội khảo cổ Nhật Bản lẻn vào, cũng là những người Nhật Bản nhập cảnh bằng nhiều lý do khác nhau, sau khi tập hợp lại, họ đã đến đây.

Mục đích của họ không giống chúng ta, mục đích của họ là tìm kiếm con thuyền cổ khổng lồ này." Sở Văn nói: "Người Nhật Bản lại biết ở đây có một con thuyền cổ sao?" Hương Giang Lão Hoắc tạm thời đóng vai một phiên dịch viên không mấy chuyên nghiệp, giúp Sở Văn hỏi từng vấn đề một.

Tóm lại, những người Nhật Bản này đã bỏ ra số tiền khổng lồ mua một tấm bản đồ da dê được vẽ từ trước giải phóng từ tay một người Đức.

Vào đêm trước giải phóng, một lượng lớn nhà thám hiểm người Đức và người Anh đã tiến vào khu vực Tây Bắc của nước ta, nỗ lực tìm kiếm những di tích thành cổ ngàn năm chứa kho báu khổng lồ.

Trong số đó, một nhà khảo cổ học tên là Fredrich đã phát hiện ra một bồn địa sa mạc sau một trận bão lớn, sau đó, trải qua vô vàn chuyện kinh khủng, ông và vài nhà thám hiểm đến từ các quốc gia khác đã tìm thấy một con thuyền cổ khổng lồ.

Ngay khi những người đó lần đầu tiên nhìn thấy con thuyền này, họ đã nghĩ đó là thuyền Nô-ê!

Họ kích động tìm kiếm lối vào để tiến vào khoang thuyền, kết quả

lại phát hiện bên trong có vô số kho báu.

Nhưng lúc đó, không biết ai đã kinh động đến u linh trong con thuyền cổ này.

Chương 398

Yêu cầu tất cả những người nhìn thấy kho báu đều phải chết tại đây.

Fredrich là người duy nhất sống sót trong số mười lăm chuyên gia khảo cổ đồng hành.

Sau khi thoát khỏi sa mạc, cả đời ông luôn muốn huy động tiền để quay lại đây.

Đáng tiếc, vì thời cuộc thay đổi, cộng thêm Thế chiến thứ hai bùng nổ, việc này đã bị trì hoãn.

Sau khi Thế chiến thứ hai kết thúc, ông đã tìm đến giới lãnh đạo cấp cao của Đức để tiếp tục xin kinh phí và sự bảo hộ, muốn một lần nữa quay lại đây.

Nhưng nội dung mà ông kể lại thực sự quá phi lý.

Vì vậy, chính quyền Đức không một ai tin tưởng, ngược lại còn coi ông như một lão già điên.

Sau đó, tất cả nhật ký và bản đồ da dê của Fredrich đều bị một tỷ phú Nhật Bản mua với giá cao.

Hai người Nhật Bản này cũng đại khái biết nội dung nhật ký, những gì Fredrich đã viết trong nhật ký thì chỉ có người đứng đầu đội Nhật Bản lần này mới biết.

Quan trọng hơn, mấy ngày nay ở giữa sa mạc họ đã từng gặp một đội khác gồm hơn hai mươi người.

Đội đó dường như cũng đang tìm kiếm.

Hai nhóm người đã từng giao hỏa một lần ba ngày trước.

Nhóm người Nhật Bản vừa rồi khi gặp Hạo Thiên Chân, đã nghĩ Hạo Thiên Chân là người của đội hơn hai mươi người kia.

Vì vậy hai bên mới xảy ra cuộc chạm trán ngắn ngủi.

Nghe xong lời của Hương Giang Lão Hoắc, Sở Văn nhìn hai người Nhật Bản đang nằm trên đất mà dở khóc dở cười.

Đang yên đang lành, đám người Nhật Bản này lại đi hêm chuyện.

Sở Văn thầm nghĩ, thế nào cũng được, đằng nào tình hình cũng đã hỗn loạn rồi, loạn thêm một chút cũng chẳng sao.

Hai người Nhật Bản này vừa nhìn đã biết không phải nhân vật cốt cán của đội, nên đều mơ mơ hồ hồ, thêm nữa tiếng Nhật của Hương Giang Lão Hoắc cũng thuộc dạng "ba rọi", càng khiến việc hỏi han trở nên khó khăn.

Hiện tại tuy rằng mục tiêu là tìm di tích thành cổ Tây Vương Mẫu Quốc, vậy thì trong con thuyền chìm dưới biển cát này chắc chắn sẽ có rất nhiều thông tin liên quan đến Tây Vương Mẫu.

Trước đây Sở Văn vốn nghĩ lần đạo đấu này cũng giống như tất cả những lần đạo đấu trước.

Nhưng cùng với việc hiểu biết ngày càng nhiều hơn về Tây Vương Mẫu, Sở Văn trong lòng lại cảm thấy lần này cần phải cẩn thận hơn một chút.

Hiện tại anh rất hứng thú với cuốn nhật ký của nhà khảo cổ học người Đức mấy chục năm trước.

Bởi vì trong cuốn nhật ký đó, không chừng đang cất giấu những bí mật quan trọng của Tây Vương Mẫu!

Hắc Hạt Tử nhìn Sở Văn nói: "Làm sao?

Giết hai người này sao?" Sở Văn lắc đầu: "Không cần thiết, chúng

ta đạo đấu chứ không phải sát thủ.

Cứ trói họ lại rồi kéo theo sau.

Tôi sẽ đi tìm Tiểu Hoa Gia trước, sau đó mới lấy cuốn nhật ký của người Đức." Bàn Tử nói: "Sao?

Chúng ta không đi thẳng đến mộ Tây Vương Mẫu nữa sao?" Sở Văn không nói gì, Hạo Thiên Chân nói trước: "Chúng ta hiện đang đạo đấu Tây Vương Mẫu, con thuyền cổ này một trăm phần trăm có liên quan đến Tây Vương Mẫu.

Chúng ta có thể từ trong con thuyền cổ này mà có được một số thông tin về di tích thành cổ Tây Vương Mẫu." Mọi người vừa định đi, Bàn Tử nói: "Khoan đã!" Sau đó ngồi xuống cát, cởi tất của mình ra, nhét vào miệng mỗi người Nhật Bản một chiếc.

Hai người Nhật Bản vô cùng tức giận, nhưng bây giờ cũng biết rằng tính mạng quan trọng hơn sự sỉ nhục.

Đương nhiên tính mạng quan trọng hơn, vì vậy sau khi giãy giụa vài cái, khi chiếc tất hôi hám vào miệng, họ cũng đành chấp nhận hiện thực.

Sở Văn lục trong túi của người Nhật Bản tìm thấy một thiết bị.

Trên đó có khoảng hơn chục chấm đỏ, mỗi chấm đỏ đều đang từ từ di chuyển.

"Haizz..." Bàn Tử cảm khái một câu: "Đám người Nhật Bản này cũng giỏi thật, tuy rằng giữa chúng ta có thù nhà nợ nước, nhưng không thể không bội phục khoa học kỹ thuật của người ta.

Cái thứ này không phải máy dò nhiệt sao?" Hạo Thiên Chân nhận lấy thiết bị xong gật đầu nói: "Đồ tốt.

Nếu chúng ta cũng có thứ này, việc tìm kiếm nhau sẽ không tốn

sức đến vậy!" Đang nói, Hoắc Tú Nhi cũng tìm thấy một thiết bị trên người người Nhật Bản còn lại, rồi mở miệng nói: "Nhìn kìa, trên đó có một chấm đỏ đang nhanh chóng tiến về phía chúng ta!" Bàn Tử lập tức nói: "Ẩn nấp!

Chúng ta cứ chế ngự tên khốn này trước đã!" Mấy người ngay lập tức trốn vào các ngóc ngách trong khoang thuyền, Hắc Hạt Tử và Sở Văn nấp ở hành lang khoang thuyền đợi chấm đỏ nhỏ kia tiếp cận.

Nhưng một phút sau, Sở Văn ra hiệu Hắc Hạt Tử thả lỏng cảnh giác.

Chương 399

Bởi vì Sở Văn nghe thấy tiếng bước chân không xa mặc dù đang cố gắng hết sức kìm nén, nhưng vẫn có khoảng bốn năm người, tuyệt đối không đơn giản chỉ là một chấm đỏ nhỏ.

Vì vậy, anh ta mạnh dạn suy đoán, chắc là Tiểu Hoa Gia bị tách ra cũng đã lấy được một máy dò nhiệt, cảm thấy ở đây chỉ có hai chấm đỏ nhỏ, nên muốn tiêu diệt từng người Nhật Bản một.

Quả nhiên!

Ba mươi giây sau, bóng người Tiểu Hoa Gia xuất hiện, một cây gậy đã thò vào trước.

Sở Văn một tay mạnh mẽ nắm lấy cây gậy nói: "Tiểu Hoa Gia, là anh!" "Anh Sở?" Cây gậy nhỏ đó lập tức rút về, hình ảnh Tiểu Hoa Gia hơi chật vật xuất hiện trong khoang thuyền.

Phía sau anh ta là A Phấn, Phan Tử, Hữu Thuận Tử, Hạ Nại Chi và những người khác.

"Cuối cùng cũng tìm thấy rồi, Thiên Chân đâu?" Tiểu Hoa Gia hỏi xong thì thấy Hạo Thiên Chân cầm đèn pin đứng ra.

"Còn lại mấy người?" Hạo Thiên Chân thấy trạng thái của Tiểu Hoa Gia có vẻ không tốt.

"Đúng vậy, tôi dốc hết sức cũng chỉ bảo vệ được vài người." Tiểu Hoa Gia nói: "Phan Tử và Thuận Tử trong tay có súng, cũng khá mạnh, nếu không thì tôi chỉ có thể trốn tránh bị đám người Nhật Bản kia phát hiện rồi." Hiển nhiên, Tiểu Hoa Gia cũng đã moi được một số thông tin từ tên người Nhật Bản bị bắt.

Sau khi hai bên chạm mặt, phát hiện những gì mọi người biết đều

khá giống nhau.

Sở Văn nói: “Đi thôi!

Từ bây giờ trở đi, mọi người cố gắng đừng tách ra.

Trong con thuyền cổ này có lẽ có rất nhiều thứ quỷ quái mà chúng ta không hiểu.

Chúng ta bây giờ sẽ chủ động đi tìm rắc rối của đám người Nhật Bản đó, lấy cuốn nhật ký của người Đức trước đã.” Thuận Tử hắng giọng nói: “Anh Sở Văn, người Nhật Bản bây giờ đã đi xuống dưới rồi.

Lúc tôi đi phía trước, đã phát hiện ra một cái hố sâu, chắc là có thể thông xuống khoang thuyền cổ phía dưới.” “Dẫn đường đi!” Sở Văn không nói nhiều lời, trực tiếp để Thuận Tử cầm đèn pin đi ở phía trước nhất.

Một lát sau, Thuận Tử quả nhiên dẫn mọi người đến một khoang thuyền bị hư hại.

Bên trong khắp nơi đều là những giá thuyền bị đứt gãy, và một ít xương khô rải rác, không thể nhìn ra niên đại.

“Khoan đã!” Sở Văn đột nhiên phất tay ra hiệu mọi người dừng bước.

Đi đến trước đống xương khô đó, anh phát hiện trên những bộ xương này toàn là vết răng, xung quanh có một ít quần áo rải rác và những trang bị mang đậm dấu ấn thời gian.

Ví dụ như một chiếc ống nhòm hình trụ bằng đồng, và một chiếc đồng hồ quả quýt kiểu Tây cũ kỹ.

Sở Văn nhặt một hộp sọ trên mặt đất lên, cau chặt mày nói: “Những người này chắc là những nhà thám hiểm nước ngoài đã cùng

lúc với nhà khảo cổ học người Đức tiến vào con thuyền cổ này.

Nhưng nhìn những vết răng trên hộp sọ này, người chết dường như đã bị cắn chết rồi bị ăn thịt sạch sẽ." "Bị ăn sống sao?" Bàn Tử giật mình: "Ở đây ngoài những con ma chui đó ra, chẳng lẽ còn có sinh vật nào khác mà chúng ta chưa từng thấy sao?" "Không!" Sở Văn tiếp tục nhìn hoàn cảnh xung quanh và những bộ xương của những người Tây kia nói: "Có thể... có thể họ đã ăn thịt lẫn nhau..." Nghe lời Sở Văn nói, tất cả mọi người đều nổi da gà toàn thân.

"Không thể nào, làm sao con người có thể ăn thịt lẫn nhau được chứ?

Giả sử bảo tôi và Hạo Thiên Chân ăn thịt lẫn nhau, e rằng chưa ăn được bao lâu đã mất máu mà chết rồi." Bàn Tử căn bản không tin!

Mặc dù Bàn Tử không tin, nhưng sự thật là như vậy.

Dùng đèn pin nhìn không đủ rõ nét, nhưng Sở Văn lại nhìn thấy rõ màng màng: trên những bộ hài cốt rải rác trên đất, xương cốt của họ đều còn nguyên vẹn.

Chỉ có trên hộp sọ của họ đều có vết răng của con người gặm cắn.

Thực ra, trong ổ răng của một hộp sọ, còn có một chiếc răng của hộp sọ khác bị cắm vào.

Sở Văn lấy chiếc răng đó xuống, sau đó so sánh với chiếc răng bị thiếu trên hộp sọ còn lại, phát hiện quả nhiên là vật về chủ cũ.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng đó không khỏi lắc đầu: "Mấy lão Tây này đúng là có trình độ phong hóa cao, trong tình huống nguy hiểm như vậy, người ta còn muốn hôn nhau, đến nỗi răng còn rụng vào miệng người khác." Những người xung quanh đều biết Bàn Tử đang sợ hãi, nên cố tình nói vài câu cho nhẹ nhõm.

Nhưng chưa tiến sâu vào bên trong con thuyền cổ, chưa biết tình

hình ra sao, ai cũng không thể nhẹ nhõm được.

“Ý anh là, không phải thật sự ăn thịt lẫn nhau, nhưng nguyên nhân gây tử vong lại là do họ đã từng cắn xé đầu của nhau sao?” Tiểu Hoa Gia đã hiểu ý Sở Văn.

Sở Văn gật đầu: “Chính là như vậy.

Nguyên nhân xuất hiện tình huống này có thể là do ảo giác, hoặc là trúng một loại độc tố nào đó mà tôi hiện tại không hiểu, dẫn đến trước khi chết đều phát điên.” Hạo Thiên Chân nhẹ nhàng đặt một hộp sọ xuống nói: “Nếu là độc tố, thì thứ này còn đáng sợ hơn bệnh dại nhiều.

Tôi thà bị những con ma chui kia hút thành xác khô, còn hơn là không biết trước khi chết lại bị Bàn Tử cắn vào mặt.” “Ở đây có dây thừng kéo dài xuống!” Trong lúc mọi người đang nghiên cứu bộ hài cốt của những người Tây ở đây từ năm sáu mươi năm trước.

Hoắc Tú Nhi theo bản năng có chút bài xích người chết, nên đã phát hiện ra ở chỗ vỡ của khoang thuyền có một cây đinh thép đóng chặt dưới chân, đầu kia của cây đinh thép buộc một sợi dây thừng gai, kéo thẳng dài xuống sâu bên trong con thuyền...

Hắc Hạt Tử đến trước cây đinh thép, dùng tay thử kéo thử, rồi nói với Sở Văn: “Thứ này khá chắc chắn, chắc là do đám lão Tây năm xưa đóng xuống khi đi xuống.” Bàn Tử nói: “Sợi dây thừng gai đó nhiều năm như vậy chắc mục nát hết rồi, chúng ta đổi sang dây thừng của mình rồi nhanh xuống dưới tìm đám khốn Nhật Bản đó đi.” Cuối cùng, Hắc Hạt Tử là người đầu tiên buộc chặt dây thừng của Bàn Tử rồi trượt xuống.

Chương 400

"Bên dưới an toàn." Hắc Hạt Tử xuống đến nơi thì giật dây thừng hai cái.

Sau đó mọi người lần lượt xuống sâu bên trong con thuyền cổ.

Sở Văn xuống đến nơi thì thấy bây giờ dường như là một cung điện ngầm khổng lồ, xương sống thuyền bên dưới đã bị cát vùi lấp, nhưng trên bức tường gỗ của con thuyền mang hơi thở cổ xưa vẫn còn những vết chạm khắc.

Khó mà tưởng tượng được khi đám lão Tây đó năm xưa tìm thấy một con thuyền cổ khổng lồ như vậy giữa sa mạc, tâm trạng của họ sẽ như thế nào.

Thảo nào nhà khảo cổ học người Đức Fredrich khi tìm đến chính quyền năm xưa, tất cả mọi người đều bày tỏ sự không tin tưởng vào con thuyền Nô-ê dưới biển cát mà ông mô tả.

Phải biết rằng, cho đến tận bây giờ, những người Tây đó vẫn giữ thái độ hoài nghi đối với bảo thuyền của Trịnh Hòa khi ông hạ Tây Dương vào thời nhà Minh.

Hiện tại họ còn không tin những gì ghi chép trong Minh sử quân sự chí: Bảo thuyền cao lớn như lầu, đáy nhọn trên rộng, có thể chứa ngàn người.

Huống chi là một con thuyền chìm cổ đại khổng lồ như vậy lại được chôn vùi giữa sa mạc hoang vu không người.

Hạo Thiên Chân xuống đến nơi, dùng đèn pin chiếu vào những hình chạm khắc trên vách khoang thuyền nói: "Anh Sở, trên đó có tranh, có một số chữ viết, nhưng tôi không nhận ra." "Đây là chữ

tượng hình.” Cùng lúc đó, A Phấn, người cũng đang nghiên cứu những hình chạm khắc, nói.

Một khi đã bước vào lĩnh vực kiến thức của mình, người phụ nữ này không còn vẻ yếu đuối thường ngày nữa, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy đẹp hơn rất nhiều.

“Cô nhận ra sao?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc hỏi.

“Tôi nhận ra, nhưng chỉ có thể đoán đại khái một chút thôi.” A Phấn nói: “Vào thời Thương Chu cùng thời Tây Vương Mẫu, chữ viết ở khu vực Trung Thổ là giáp cốt văn, cũng là dạng chữ Hán sớm nhất.

Nhưng chữ viết ở đây lại hoàn toàn khác với giáp cốt văn.” Cô nhẹ nhàng chạm ngón tay vào những vết chạm khắc rồi thử nhìn hình để giải mã: “Những hình khắc và chữ viết này dường như không phải là bích họa tự sự mà chúng ta thường thấy, mà ngược lại giống như đang thống kê...” “Thống kê sao?” Sở Văn nghe A Phấn nói vậy, lập tức hỏi.

“Thống kê cái gì thì tôi không rõ, nhưng tôi dám khẳng định tuyệt đối đây là một loại phương thức tương tự như đếm số...” A Phấn đang nói thì đột nhiên từ bốn phương tám hướng truyền đến một tràng âm thanh giống như tiếng hát của phụ nữ...

Âm thanh cổ xưa, lại mang theo oán niệm, dường như đang khóc, lại giống như đang cười, không có lời ca, chỉ có giai điệu kỳ dị được ngân nga.

Bàn Tử vốn đang nhìn ngó xung quanh, nhưng nghe tiếng hát xong, lập tức giơ súng lên và tiến lại gần Sở Văn.

“Anh Sở, ma!

Không phải Cấm Bà chứ?” Hạo Thiên Chân nghe thấy âm thanh kỳ dị, khẽ hỏi.

Bàn Tử lắc đầu: "Không, tiếng Cấm Bà không phải như vậy, nghe này, nó phát ra từ bốn phương tám hướng, nếu treo một dàn âm thanh vòm 365 độ lên cổ Cấm Bà thì có thể tạo ra hiệu ứng này!" Cùng với tiếng hát oán độc, gỗ khoang thuyền và cả xương sống thuyền xung quanh đều phát ra tiếng "lạch cạch lạch cạch".

Dường như cùng với việc nhóm người tiến vào, đã đánh thức những oán linh đang ngủ say vậy.

Sở Văn nghiêng tai lắng nghe tiếng ca oán độc bỗng nhiên vang lên bên tai.

Hắn cũng không kìm được mà hơi căng thẳng một chút.

Ngay cả hai tên người Nhật phía sau hắn cũng vậy.

Hình như lúc vị nhà khảo cổ người Đức đó vào đây khoảng năm sáu chục năm trước, đã kinh động đến u linh trong con thuyền cổ.

Chẳng lẽ tiếng ca quái dị như của phụ nữ này, chính là u linh bị đánh thức đó ư?

Thứ quỷ quái đó.

Mọi người toàn thân cứng đờ tại chỗ đề phòng một hồi lâu, nhưng tiếng ca chỉ vang lên khoảng ba phút, sau đó lại đột ngột biến mất như lúc nó xuất hiện.

"Sở gia, cái thứ quỷ quái đó không phải cố tình hù dọa tôi đấy chứ?" Bàn Tử căng thẳng hỏi.

"Chắc không phải, có lẽ không phải tôi đánh thức đâu…" Sở Văn giơ thiết bị cảm nhiệt trong tay lên, nhìn mấy chấm đỏ nhỏ cách đó một quãng trên màn hình mà nói.

Ngay lúc đó.

Từ một nơi nào đó trong bóng tối, bỗng nhiên từng tràng tiếng

súng vang lên.

Tiểu Hoa gia xoay cây gậy nhỏ trong tay, nói: "Sở gia đoán không sai, bọn người Nhật chắc đã đụng độ với cái thứ quỷ quái kia rồi, chúng ta làm gì đây?" Sở Văn nghiêng tai lắng nghe, rồi nói: "Trong đó toàn tiếng cát lở, nghe không rõ lắm, chỉ có thể đuổi theo xem sao.

Cuốn nhật ký của gã người Đức đó rất quan trọng với tôi, nhất định phải lấy được." Mấy người lập tức lần mò trong bóng tối đi về phía có tiếng súng.

"Sở gia, cẩn thận một chút, trong khoang tàu có khoang chứa hàng, có rất nhiều bọ bay, thậm chí có thể tồn tại những nguy hiểm khác." Lão Hoắc Hồng Kông đi sau Bàn Tử, che chắn Hạ Nại Chi ở phía trước.

Sở Văn quay đầu nhìn Hạ Nại Chi một cái, phát hiện tính đến giờ phút này, cô bé vẫn chưa biểu hiện gì bất thường.

Vậy dựa vào thể chất của cô bé, tạm thời cô bé chưa cảm nhận được u linh hay ma quỷ gì cả.

Cũng không biết con thuyền cổ này rốt cuộc đã bị chôn vùi trong sa mạc bao lâu rồi.

Dưới chân mọi người đều bị cát trên boong tàu lấp kín, nên đi lại rất yên tĩnh.

Chương 401

Họ gần như không tiếng động tiếp cận vị trí vừa phát ra tiếng súng.

Sở Văn đi vào khoang chứa hàng trước, phát hiện dưới đất có hai thi thể nằm đó.

Biểu cảm của thi thể vô cùng hung tợn, như thể đã trải qua chuyện cực kỳ đau đớn trước khi chết.

"Hai tên người Nhật, vừa mới chết, người vẫn còn ấm." Hạo Thiên Chân chạm vào một trong hai thi thể, sau đó sờ lên động mạch chủ.

"Khụ khụ khụ!" Sau đó, ngay lập tức, thi thể đó đột nhiên mở bừng mắt.

Hóa ra chưa chết!

Hạo Thiên Chân giật nảy mình, suýt nữa thì nổ súng bắn chết người chỉ còn thoi thóp đó một lần nữa.

Sở Văn một tay giữ lấy tay Hạo Thiên Chân: "A Phân, người này sao rồi?" Chỉ thấy tên người Nhật đó mặt đầy máu, trên cổ có một vết bầm như thể bị thứ gì đó bóp nghẹt.

A Phân đứng cạnh người đó, đơn giản hỏi hai câu bằng tiếng Nhật.

Ánh mắt vốn hơi thất thần của người đó sau khi nghe thấy dường như đã tập trung lại, hắn đứt quãng nặn ra vài âm thanh từ cổ họng, sau đó ngón tay động đậy, toàn thân cứng đờ hai giây, rồi thật sự tắt thở.

A Phân mặt lộ vẻ khó coi ngẩng đầu nói: "Hắn nói, đừng tin lời

người khác?" "Đừng tin lời người khác?" Không chỉ Sở Văn không hiểu, tất cả mọi người đều sững sờ.

Tên người Nhật này nói ai?

Ai là người khác?

Mặc dù không hiểu ý nghĩa của lời nói đó, nhưng Sở Văn đã ý thức sâu sắc được sự nguy hiểm trong này.

Hắn vạch áo hai tên người Nhật ra, phát hiện trên cổ bọn chúng đều có vết bầm và dấu tay, vết máu trên mặt thì không thể nhìn ra.

Thú vị rồi đây.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn xung quanh, trong lòng vẫn còn suy nghĩ về lời nói của tên người Nhật trước khi chết.

Ngay lúc đó, tiếng ca oán độc của phụ nữ xung quanh lại một lần nữa vang lên, lần này âm thanh càng gần hơn.

"Có khi nào trong tiếng ca này có ma quỷ không?" Sở Văn quay đầu hỏi Hạ Nại Chi: "Em có cảm thấy gì lạ không?" Hạ Nại Chi chớp chớp đôi mắt to ngây thơ, lắc đầu nói: "Không có, em ở đây không cảm thấy gì cả." Lão Hoắc Hồng Kông thấy Bàn Tử mặt đầy vẻ hoang mang thì nói: "Hạ Nại Chi trời sinh có cảm ứng với âm linh tà vật.

Xung quanh không có gì bất thường, vậy chắc chắn không liên quan gì đến u linh ma quỷ." Bàn Tử khinh thường nói: "Không có cái quái gì mà không có!

Chẳng lẽ tiếng ca oán độc trong tai chúng ta là tôi hát à?" Lúc này, Sở Văn bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "Không đúng!

Không phải tiếng ca, là cát hát!

Có lẽ là âm thanh do cát xung quanh phát ra!" "Cái gì?

Ý gì?

Cát có thể phát ra âm thanh sao?" Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy khó mà tin được.

"Đúng, có thể là cát hát!" Sở Văn nói: "Cát hát là một hiện tượng tự nhiên không chỉ phân bố rộng rãi trên thế giới, mà âm thanh do cát phát ra cũng rất đa dạng.

Ví dụ như cát trên đảo Kauai thuộc quần đảo Hawaii của Mỹ, nó sẽ phát ra từng tràng âm thanh giống như tiếng chó sủa, nên người ta gọi là 'cát chó sủa'.

Cát trên đảo Eigg của Scotland lại có thể phát ra một loại âm thanh chói tai và lớn, giống như tiếng ngón tay vuốt trên dây đàn căng.

Khi lăn xuống từ núi Minh Sa ở Thiên Triều, cát sẽ phát ra 'tiếng ầm ầm vang dội, như sấm sét' như Trúc Khả Trinh miêu tả." "Cho nên…" Sở Văn nói: "Tôi đoán những âm thanh có âm sắc khá đơn điệu giống như tiếng ca của những người phụ nữ mệt mỏi này, chính là hiện tượng cát hát do cát ép vào con thuyền cổ mà sinh ra." "Tương tự như sóng đàn hồi sinh ra do ma sát giữa lớp cát chuyển động phía trên và lớp cát cố định phía dưới sao?" Hạo Thiên Chân cố gắng giải thích từ góc độ khoa học.

Sở Văn gật đầu nói: "Còn về việc tại sao cát lại phát ra âm thanh, điểm này khoa học vẫn chưa có một lời giải thích rõ ràng, nhưng không thể phủ nhận hiện tượng này quả thật có tồn tại.

Vì vậy, nó cũng giải thích được tại sao âm thanh lại truyền từ khắp nơi đến bên cạnh tôi, và Hạ Nại Chi cũng nói tương tự, xung quanh không có u linh thì đúng là không có." Khi những người khác còn bán tín bán nghi, Sở Văn vểnh tai nghe ngóng, sau đó nói: "Xem ra đội quân lớn của bọn Nhật cũng đã nghe thấy tiếng súng ở đây rồi, chúng ta chuẩn bị phục kích." Hắc Hạt Tử lập tức rút súng ra hỏi:

“Bao nhiêu người?” “Khoảng mười hai người, nhưng không nhất thiết là một nhóm, sáu người một tổ, chia thành hai đợt.” Sở Văn nói.

Lão Hoắc Hồng Kông lần đầu tiên chứng kiến tài nghe tiếng phân biệt vị trí của Sở Văn, tuy kinh ngạc vô cùng, nhưng vẫn làm theo sắp xếp của hắn mà ẩn nấp.

Bàn Tử tắt đèn pin trong tay, khẩu súng trong tay nắm chặt.

Không lâu sau, lại nghe thấy tiếng cát sột soạt, sau đó là một nhóm người lầm bầm tiếng Nhật.

Sở Văn thì chẳng hề căng thẳng chút nào.

Hồi ở Trường Bạch Sơn, mấy ngàn âm binh hắn còn đã từng thấy, giải quyết mấy tên người Nhật này chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Nhưng ngay sau đó, hắn quyết định không ra tay với bọn người Nhật này vội, cứ nghe ngóng đã.

Sở Văn quay đầu, vừa hay nhìn thấy A Phân ở phía sau hắn.

Chương 402

“Giúp tôi phiên dịch.” “Được!” A Phân gật đầu.

Nói xong, Sở Văn không nói gì nữa.

Bởi vì đợt sáu tên người Nhật đầu tiên đã đi vào, đèn pin trong tay bọn chúng chiếu thẳng vào hai thi thể dưới đất.

Theo sau là đám người Nhật không ngừng lẩm bẩm giao tiếp.

Ngón tay A Phân cũng nhanh chóng viết những gì cô nghe được bằng tiếng Nhật lên lưng Sở Văn.

“Hai người chết rồi, xem ra giống như cái đám kẻ địch đó, đã bị diệt, sao chết thảm vậy.” “Ai mà biết được chứ, trong cuốn nhật ký có ghi là con thuyền này có u linh, chúng ta cứ cố gắng sống sót ra ngoài đã.

Quân Điền Dã ở phía trước đã tìm thấy kho báu khổng lồ ở tầng dưới rồi, chúng ta kiểm tra xong bên này sẽ đi hội hợp với bọn họ.” “Đợi giáo sư Tùng Dã phía sau, ông ta thông minh lắm, nói không chừng có thể tìm thấy chút manh mối từ trên người hai tên kẻ địch đó.” Khi A Phân nhanh chóng viết lại đoạn đối thoại của đám người Nhật lên lưng Sở Văn, biểu cảm của Sở Văn cũng càng lúc càng kinh ngạc.

Đám người Nhật này rốt cuộc đang nói cái quái gì?

Hai thi thể dưới đất rõ ràng là người mà.

Sao lại tỏ vẻ hoàn toàn không quen biết?

Cả đám này điên rồi à?

Có hai đợt người Nhật không quen biết nhau ở đây sao?

Nhưng không đúng, đồng phục của bọn chúng rõ ràng là giống nhau mà.

Sở Văn vẫn chưa hiểu.

Ngay sau đó, một đợt người Nhật khác cũng vội vã đi vào, trong đó có một ông lão người Nhật lùn nhất được bảo vệ ở giữa.

Sau khi đi vào, ông ta cũng đến chỗ hai thi thể người Nhật kia, trầm tư phân tích.

Sở Văn cảm nhận ngón tay A Phân trên lưng, tiếp tục dịch và viết: "Đám kẻ địch đó lợi hại thật, có thể đột nhiên xuất hiện bên cạnh chúng ta, cho nên mọi người không được khinh thường." "À!

Giáo sư Tùng Dã." Cả đám người đó dường như đều lấy vị giáo sư Tùng Dã này làm trung tâm.

Hắc Hạt Tử ẩn mình trong bóng tối, vừa định giơ súng lên, nhưng Sở Văn đã lắc đầu ra hiệu.

Sau đó, một tràng tiếng bước chân gấp gáp vang lên từ không xa, một tên người Nhật vừa hô tiếng Nhật vừa chạy về phía mười hai tên người Nhật bên trong.

Ai ngờ mười hai tên người Nhật kia sau khi thấy đồng nghiệp đó, sắc mặt đều đại biến.

Như thể căn bản không nghe thấy tiếng Nhật mà người kia đang hô, bọn chúng lập tức giơ súng lên, 'đột đột đột' mấy tiếng bắn chết tên người Nhật vừa tới.

Sở Văn có thể nhìn thấy biểu cảm của tất cả mọi người.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, và A Ninh sau khi chứng kiến cảnh này, trên mặt đều lộ vẻ kinh hãi, còn đám người Nhật kia thì tất cả đều phấn khích!

Như thể đang chúc mừng lẫn nhau.

Ngón tay A Phân viết lên lưng Sở Văn: "Bọn chúng nói, lại giết được một tên kẻ địch rồi, lại giết được một tên kẻ địch rồi." Sở Văn quay đầu, thấy biểu cảm của A Phân cũng kinh ngạc y hệt.

Hắn chợt nhớ đến những vết răng trên hộp sọ của những nhà thám hiểm nước ngoài trước đây.

Đồng thời, một suy đoán đáng sợ hiện ra trong đầu hắn.

Cũng giống như những nhà thám hiểm nước ngoài trước đây và đám người Nhật này, họ cũng đã coi đồng đội của mình là kẻ thù ư?

Ảo giác sao?

Vậy… chẳng lẽ mình cũng đang ở trong ảo giác sao?

Trong lòng Sở Văn, hắn từ từ đứng dậy.

Những người khác đều kinh ngạc nhìn hắn, không biết Sở Văn định làm gì.

Sở Văn nắm chặt đao ngọc tím trong tay, từ từ bước ra khỏi bóng tối.

Bàn Tử toàn thân căng thẳng vã mồ hôi.

Trong lòng nghĩ Sở Văn đang làm cái quái gì vậy, không phải đang gây rối sao?

Mười mấy tên người Nhật, chỉ cần một loạt đạn quét qua, thần tiên cũng phải quỳ gối.

Bây giờ đang ở trong bóng tối, bọn Nhật ở chỗ sáng, sao lại phải đường hoàng đi ra ngoài chứ?

Chương 403

Đúng lúc đó, đèn pin trong tay một tên người Nhật chiếu thẳng vào mặt Sở Văn!

Hắc Hạt Tử lập tức nắm chặt khẩu súng trong tay.

Chỉ cần đám người Nhật nào dám nổ súng, thì đạn của Hắc Hạt Tử lập tức sẽ bay tới!

Kết quả là một chuyện ngoài dự kiến của tất cả mọi người đã xảy ra.

Bọn người Nhật không những không nổ súng, mà trái lại, sau một thoáng kinh ngạc, bọn chúng còn lộ ra nụ cười.

Tên người Nhật gần Sở Văn nhất thậm chí còn chủ động đi về phía hắn, miệng lẩm bẩm tiếng Nhật, đưa tay định vỗ vai Sở Văn.

Bàn Tử sau khi chứng kiến cảnh này, gần như mất khả năng suy nghĩ.

Trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ: "Ai nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra cái quái gì vậy!!" Bây giờ không chỉ Bàn Tử, mà tất cả mọi người trong lòng đều đang nghi ngờ mắt mình.

Hoặc là mình điên rồi.

Hoặc là đám người Nhật trước mắt này bị ngớ ngẩn rồi.

Bắn chết người, rồi lại đối với Sở Văn lộ ra nụ cười thân thiện.

Mặc dù lúc này cả khoang chứa hàng đều là người, nhưng mọi người đều cảm thấy nỗi sợ hãi từ sâu thẳm nội tâm bùng lên.

Sở Văn bị tên người Nhật kia khoác vai, nhưng không ra tay, trái lại còn trực tiếp nói với tên người Nhật đó: "Mày ở đây à, vừa nãy tao

tìm mãi.” Sau đó, tên người Nhật đang khoác vai Sở Văn cười đáp lại một câu tiếng Nhật.

Hai người, kẻ nói người nghe, trò chuyện rất vui vẻ.

Biểu cảm của A Phân, Lão Hoắc Hồng Kông và Hạ Nại Chi là sinh động nhất trong số tất cả mọi người.

Bởi vì những gì Sở Văn và tên người Nhật đang đối thoại với nhau đơn giản là đầu trâu mặt ngựa, nhưng lại cứ trò chuyện vui vẻ như vậy.

Bàn Tử thật sự không nhịn nổi nữa, hận không thể lập tức giơ súng lên bắn chết hết đám người Nhật này, sau đó dứt khoát hỏi Sở Văn cho ra lẽ.

Nhưng Hạo Thiên Chân lúc đó lại một tay kéo hắn lại.

Bởi vì hắn thấy Sở Văn quay lưng lại, từ từ lắc tay.

Một lát sau, đám người Nhật kia dường như không định ở lại đây nữa, chúng quay đầu đi về hướng vừa rồi.

Sở Văn thì cười hì hì đi theo sau bọn chúng.

Bàn Tử trân trân nhìn tất cả người Nhật rời đi, đồng thời Sở Văn cố ý nghiêng người đi ở cuối cùng.

Khi sắp sửa khuất khỏi tầm nhìn, hắn dùng con dao găm mang theo khắc lên một khối gỗ mục trên vách khoang tàu.

Khi đám người Nhật từ từ đi xa, mọi người không còn nghe được cuộc đối thoại nữa.

“Bốp!” Trong bóng tối, một luồng đèn pin sáng lên.

Hạo Thiên Chân mặt đầy vẻ hoang mang nhìn mọi người: “Có ai giải thích được những gì vừa xảy ra trước mắt tôi không?” “Không biết, Sở Văn chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó, nếu không sẽ không

đi như vậy đâu.” A Ninh lúc này cũng tim đập nhanh hơn, cảm thấy toàn thân lạnh toát một cách khó hiểu.

Dáng vẻ của đám người Nhật vừa rồi quả thật quá quỷ dị.

Như thể đã chìm đắm trong thế giới của riêng chúng, giết người nhưng lại coi đó là giết người khác.

Coi Sở Văn là đồng bọn.

Khi hai bên dùng ngôn ngữ khác nhau để giao tiếp, cảnh tượng đó càng thêm quỷ dị.

Bàn Tử cũng không biết đám người Nhật kia có nghe hiểu lời Sở Văn nói không, dù sao thì Sở Văn chắc chắn không nghe hiểu lời bọn chúng.

Vậy tại sao hắn lại quyết định đi theo đám người Nhật đó chứ?

“Địch ta bất phân, có người từng nói với tôi rằng cái kiểu ngu ngốc như vậy sẽ địch ta bất phân, hôm nay đúng là được chứng kiến rồi.” Bàn Tử nói.

“Vậy Sở Văn ca ca một mình đi theo đám người Nhật đó, có gặp nguy hiểm không?” Hoắc Tú Nhi mặt đầy vẻ lo lắng.

“Yên tâm đi, Sở Văn ca ca một mình có thể tiêu diệt đám người Nhật đó trong nháy mắt.

Cái đáng sợ nhất bây giờ không phải là bọn chúng, mà là những điều chúng ta chưa biết, ví dụ như thứ quỷ quái đó đã biến đám người Nhật kia thành ra thế này.” A Ninh nói.

Lúc này, Hắc Hạt Tử không nói hai lời, đi đến chỗ Sở Văn đã khắc chữ trước khi đi.

Trên vách khoang tàu mục nát đó khắc: Đừng tin lời người khác.

Chương 404

Bàn Tử ngớ người: "Ơ?

Chẳng phải đó là lời tên người Nhật nói trước khi chết sao?

Sở gia biết rồi à?

Làm gì mà phải lặp lại một lần nữa?" Bây giờ Sở Văn không có ở đây, mọi người vốn quen được hắn làm chủ dường như mất đi chủ chốt.

Một lát sau, Hạo Thiên Chân nói: "Đi thôi, chúng ta cứ bám theo từ xa." Mọi người nhìn nhau, cũng biết đó là cách duy nhất hiện giờ.

Lập tức theo những dấu chân lộn xộn mà đám người Nhật để lại trên cát mà đi theo.

Không lâu sau, Hoắc Tú Nhi bỗng nhiên nói: "Nhìn kìa, ở đây cũng có chữ Sở Văn ca ca khắc." "Hả?" Hạo Thiên Chân lập tức dừng bước nhìn về phía Hoắc Tú Nhi chỉ.

Trên vách khoang tàu cũng có chữ viết của Sở Văn, nhưng nét chữ hơi nguệch ngoạc một chút.

Rõ ràng, Sở Văn không có nhiều thời gian như vậy.

"Trường Sa khu hào." Bàn Tử lẩm bẩm những con số khắc trên vách khoang tàu, trong đầu càng lúc càng mơ hồ.

Ý gì?

Sở Văn không có ở đây, Hạo Thiên Chân, Tiểu Hoa gia, A Ninh hẳn là những người thông minh nhất trong đội.

Nhưng khi nhìn bốn chữ đó, họ cũng đều mặt đầy vẻ.

Mã vùng Trường Sa không phải là 0731 sao?

Sở Văn để lại một dãy số hoàn toàn không liên quan này làm gì?

Định dùng những con số này để nhắc nhở mọi người sao?

Nhưng điều đó cũng không hợp lý, nếu muốn dùng số để nhắc nhở những người theo sau, vậy tại sao không trực tiếp khắc số xuống, như vậy nét bút còn ít hơn, tiện lợi hơn nhiều mà!

"Tôi có một suy đoán." Lão Hoắc Hồng Kông, người nãy giờ không nói gì, lên tiếng.

"Lão già, nhanh lên đi!" Bàn Tử vội vàng nói.

Lão Hoắc Hồng Kông nói: "Đây là mật mã, tôi dùng để phân biệt người của chúng ta và đám người Nhật đó." "Biểu hiện của đám người Nhật vừa rồi, dường như đang ở giữa ảo giác và hiện thực.

Sở tiên sinh nói tiếng Việt với chúng, nhưng bọn chúng lại không hề nhận ra, mọi người nghĩ tại sao?" Lão Hoắc Hồng Kông hỏi xong, Bàn Tử vội vàng nói: "Lão già, đừng có đánh đố nữa, tôi làm sao mà biết tại sao chứ." Lão Hoắc nói: "Nhìn dáng vẻ của đám người Nhật đó, rõ ràng là đã trúng chiêu, nhưng lại không hề hay biết.

Cho nên bất kể Sở tiên sinh nói gì với chúng, những gì chúng nghe thấy hoặc nhìn thấy đều là nội dung chúng muốn nghe/nhìn." Hạo Thiên Chân bỗng nhiên mắt sáng lên nói: "Lời Hoắc gia nói có lý!

Nếu vậy, manh mối Sở gia để lại chắc chắn không phải là nội dung hắn biết, nếu không, vạn nhất tôi hoặc hắn cũng trúng chiêu, thì vẫn có thể dùng mã vùng Trường Sa để phân biệt lẫn nhau." Bàn Tử không hiểu, nhíu mày, mặt đầy vẻ mơ hồ.

A Ninh nhìn hắn một cái rồi thở dài nói: "Ý của hắn là Sở Văn thực ra không biết mã vùng Trường Sa là bao nhiêu, cho nên giả sử hắn cũng vô cớ trúng chiêu, vạn nhất xuất hiện ảo giác, thì bốn chữ số 0731 chính là chìa khóa phá giải cục diện." Bàn Tử nói: "Nhưng cái

loại ảo giác này bất kể người khác nói gì, đều sẽ nghe thấy nội dung mình muốn nghe… À!

Tôi biết rồi!

Sở gia thực ra không biết mã vùng Trường Sa, cho nên khi có người không trả lời được, thì người đó chắc chắn không phải người của chúng ta?" "Đại khái là ý đó." A Ninh gật đầu nói.

"Bây giờ lại có một điểm nghi vấn khác." Tiểu Hoa gia nhìn về phía trước nói: "Trong con thuyền cổ này, rốt cuộc tồn tại cái gì, mà có thể khiến đám người Nhật này vô thanh vô tức trúng chiêu, mà không hề hay biết?" Hạo Thiên Chân giơ súng trong tay lên nói: "Cái đó không thể suy đoán được, chỉ có thể bám theo phía sau mà xem thôi." Tiếp đó Hắc Hạt Tử dẫn đầu, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, Hoắc Tú Nhi và những người khác giữ khoảng cách không xa phía sau Sở Văn và đám người Nhật, bí mật theo dõi suốt quãng đường. ...

Nói đến Sở Văn, từ khi đi cùng đám người Nhật, hắn cũng vẫn luôn trầm tư suy nghĩ cùng một vấn đề.

Đám người Nhật hiện tại nhìn không có gì bất thường rõ rệt khác, chỉ là dường như thính giác và thị giác đồng thời xuất hiện vấn đề.

Nhưng nếu là ảo giác, thì những thứ đám người Nhật nhìn thấy đáng lẽ phải khác nhau.

Ví dụ, hai người đang trong ảo giác đồng thời nhìn thấy một con chó, thì một người có thể sẽ nghĩ đó là mèo, người kia có thể sẽ nghĩ đó là gấu.

Nhưng điều khiến Sở Văn kinh ngạc là, ảo giác dường như lại cực kỳ thống nhất.

Ví dụ, trong mắt bọn chúng, chúng đều thống nhất coi đó là người Nhật, thống nhất coi hai tên người Nhật đã chết kia là kẻ địch.

“Loại ảo giác gì vậy chứ?” Sở Văn trong lòng không khỏi kinh sợ.

Nhìn dáng vẻ không hề hay biết của bọn chúng, Sở Văn còn hoài nghi liệu mình và Bàn Tử không phải cũng đã sớm giống như đám người Nhật đó rồi sao?

Chẳng lẽ, những người vẫn luôn đi theo bên cạnh Sở Văn trước đây cũng có khả năng là người Nhật, nhưng Sở Văn lại vẫn luôn coi bọn họ là người của mình sao?

Nghĩ đến đây, hắn không kìm được cảm thấy sợ hãi.

Chương 405

Nếu giả thuyết này thành lập, thì vừa rồi những thi thể nằm trên đất có khi nào là thi thể của Hạo Thiên Chân và Bàn Tử không?

Hiện tại Sở Văn đi theo đám người Nhật thực ra có hai mục đích.

Mục đích thứ nhất là sớm tìm thấy cuốn nhật ký của nhà khảo cổ người Đức đó, xem bên trong có gì.

Mục đích còn lại là làm rõ nguyên nhân căn bản xuất hiện loại ảo giác này.

Như vậy mới có thể yên tâm phân biệt rõ địch ta.

Đang lúc suy nghĩ như vậy, tên người Nhật bên cạnh quay sang lầm bầm với Sở Văn hai câu, sau đó cả bọn đều giơ súng lên.

Nhìn biểu cảm thì đều như đang đối mặt với kẻ thù lớn.

Sở Văn nhíu mày, lặng lẽ đi về phía cuối đám người.

Hắn đi theo sau đám người Nhật, nhìn bọn chúng dọn sạch đống cát dưới chân, sau đó mò mẫm trên mặt đất.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, những thứ bị vùi lấp dưới cát cũng càng lúc càng rõ ràng.

Mấy tên người Nhật phía trước thì nói chuyện bằng tiếng Nhật với nhau, trong đó có một tên người Nhật nhát gan hơn thì hoảng sợ liên tục lùi lại, nắm chặt vạt áo của tên người Nhật khác, miệng dường như đang la hét điều gì đó trong sợ hãi.

Sở Văn nhìn thấy động tác và cử chỉ của tên người Nhật đó, đồng tử bỗng nhiên co rút lại.

"Sao…?" "Sao động tác và cử chỉ của tên người Nhật này lại cho

mình một cảm giác đặc biệt quen thuộc?" "…" Sở Văn không vội nhìn xem những thứ gì đã được dọn ra dưới cát, nhưng sau khi nhìn phản ứng của tên người Nhật đó, hắn lại cố gắng nắm bắt cảm giác quen thuộc này.

Cuối cùng!

Trong lòng Sở Văn một trận kinh hoàng không rõ nguyên do.

Cử chỉ và hành vi của tên người Nhật nhát gan trước mắt này, chẳng phải y hệt Hạ Nại Chi sao!!

Từng đợt da gà nổi lên gần như bao trùm lấy Sở Văn.

Chẳng lẽ Hạ Nại Chi thật sự vẫn luôn ở trong đội ngũ của đám người Nhật đó, vậy thì… Sở Văn đột ngột quay đầu, nhìn về phía cô bé.

Hạ Nại Chi vẫn luôn được Tiểu Hoa gia bảo vệ rốt cuộc là ai?

Thảo nào suốt đường nhìn thấy các loại thi thể đều không có cảm ứng, không phải là Hạ Nại Chi thật!

Người trước mắt này mới chính là tên đàn ông Nhật trung niên!

Mắt và tai của mình cũng vẫn luôn bị mê hoặc!!

Sở Văn lập tức nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Rõ ràng, phàm là người xuống con thuyền cổ này, thị giác và thính giác đều bị hỗn loạn!!

Phát hiện quan tài.

Sở Văn nói chuyện với Hạ Nại Chi, phát hiện thuyền bị đánh chìm, vì đã mang về một ác quỷ.

Ác quỷ, thực chất là một loài hoa mọc trong rừng mưa nhiệt đới.

Tên là Minh La Yêu Kỵ.

Hoa mọc trên xác chết, những bông hoa con sẽ gây ảo ảnh, nhưng bông hoa chính có uy lực càng lớn hơn.

Nghĩ đến đây, Sở Văn đã trải qua vô số đại cảnh, cũng không khỏi cảm thấy đáng sợ.

Chậc.

Khi những gì mình thấy và nghe đều đi theo tiềm thức của mình.

Kẻ thù của mình có lẽ bị coi là bạn bè, còn bạn bè thì lại trở thành kẻ thù.

Thật là một chuyện khủng khiếp đến nhường nào!

Điểm mấu chốt là, Sở Văn lúc này căn bản không biết làm thế nào mới có thể thoát ra khỏi ảo giác.

Ban đầu hắn còn tưởng chỉ có đám người Nhật trúng chiêu.

Nhưng bây giờ hắn đã hiểu, bất kể là Tề Lân (chỉ Tiểu Ca) hay Hạo Thiên Chân (Ngô Tà), hoặc là người mang ba loại huyết mạch hung thú đi chăng nữa, tất cả đều không ngoại lệ, đều đã trúng chiêu ngay khi tiến vào đây.

Sở Văn lặng lẽ tiếp cận tên người Nhật có hành vi hơi giống Hạ Nại Chi đó.

Chương 406

Trong lòng thầm nghĩ: "Nếu chỉ thị giác và thính giác xuất hiện hỗn loạn, vậy xúc giác hẳn sẽ không có vấn đề.

Nếu đối phương thật sự là cô bé Hạ Nại Chi đó, thì ít nhất về thể hình cũng sẽ có sự khác biệt so với người khác." Quả nhiên!

Sở Văn tìm cơ hội đến phía sau tên người Nhật đáng sợ đó.

Hắn có thể khẳng định một trăm phần trăm rằng, âm thanh hắn nghe được trong tai đúng là tiếng một người đàn ông nói tiếng Nhật, nhưng trên thực tế, sau khi nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay người đó, hắn lập tức phát hiện cổ tay đó mảnh khảnh, rõ ràng là cổ tay của một thiếu nữ chưa thành niên.

Mặc dù đã xác định được một điểm, Sở Văn vẫn cảm thấy loại ảo giác này thật sự hơi quá đáng.

Hạ Nại Chi!

Chắc chắn một trăm phần trăm là Hạ Nại Chi!

Sở Văn khẽ nắm một cái rồi lập tức buông tay ra, giả vờ như vô tình chạm phải.

Hạ Nại Chi cũng vì đang trong sự căng thẳng và sợ hãi, nên không quá để ý việc Sở Văn vừa khẽ nắm cổ tay cô bé lúc đó.

Mấy tên người Nhật phía trước, bao gồm cả gã đàn ông lùn được gọi là giáo sư Tùng Dã, đều quay đầu nhìn Hạ Nại Chi với vẻ mặt kỳ lạ, nhưng không nói nhiều, tiếp tục dùng sức giẫm mạnh xuống đáy khoang chứa hàng.

Một tiếng 'rầm' vang lớn.

Hai tên người Nhật ở phía trước nhất dường như đã giẫm thủng ván sàn mục nát và rơi thẳng xuống tầng dưới.

Sau đó, bên dưới phát ra hai tiếng kêu thảm thiết, rồi không còn âm thanh nào nữa.

Cả đám người Nhật lập tức kinh hoàng lùi về phía sau.

Sở Văn thầm ghi nhớ hình tượng Hạ Nại Chi đang được ảo giác hóa trong đầu mình, sau đó trực tiếp đẩy những người khác ra và đi đến gần lỗ thủng trên ván sàn.

Lúc này, người đang đứng cùng hắn chính là giáo sư Tùng Dã.

Ông ta lấy ra một vật giống đồng hồ bỏ túi từ trong túi, đầu kia buộc một sợi dây dài rồi ném vào lỗ thủng.

Sau đó, sau mười giây im lặng, ông ta lấy ra xem một cái.

Sở Văn biết, đó là một thiết bị đo hàm lượng oxy, chuyên dùng để thăm dò xem phía dưới có thông gió không, chất lượng oxy thế nào.

Một lát sau, giáo sư Tùng Dã ra hiệu rằng không khí bên dưới không có vấn đề gì.

Mặc dù Sở Văn không nghe hiểu cuộc đối thoại của ông ta, nhưng dù sao hắn cũng là người thông minh, nên chỉ bằng biểu cảm của đám người Nhật cũng đã đoán ra đại khái.

Bỗng nhiên.

Hắn chợt bỏ qua một vấn đề quan trọng.

Ảo giác mà mọi người đang mắc phải dường như đều khác nhau.

Nếu là như vậy, thì trong tai đám người Nhật nghe thấy tiếng Nhật, thì cuộc đối thoại của hắn khi nghe lại, đáng lẽ phải là tiếng Việt mới đúng.

Trừ phi hắn bị ảo giác xâm nhập không quá sâu, nên mới xuất hiện tình huống này.

Đang lúc suy nghĩ, giáo sư Tùng Dã nói một tràng với Sở Văn, ý là hẳn là muốn hắn xuống xem thử, hai người vừa rơi xuống rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sở Văn thực ra cũng muốn xuống xem.

Nên hắn lập tức đồng ý.

Hắn buộc dây thừng vào eo, sau đó từ từ đến bên cạnh lỗ thủng trên ván sàn khoang tàu.

Trước khi xuống, hắn liếc nhìn mười hai tên người Nhật trước mặt.

Nói thật, vì Hạ Nại Chi bị ảo giác mê hoặc đã xuất hiện trong đám người này, vậy thì Phan Tử, Thuận Tử, Tiểu Hoa gia có khi nào cũng ở trong đó không, có khi nào coi đám người Nhật này là Bàn Tử, Hoắc Tú Nhi, và những người khác không?

Ý nghĩ đó chỉ thoáng qua trong một khoảnh khắc.

Ngay sau đó, Sở Văn biết, muốn phá giải cục diện, chỉ có tìm ra nguyên nhân thực sự mới được.

Hai chân hắn đạp mạnh vào mép lỗ thủng, theo sợi dây trượt thẳng xuống!

"Trời ơi!" Sở Văn vừa trượt xuống không lâu, nhìn quanh trái phải, phát hiện bên trong hóa ra là một không gian rộng gần bằng sân bóng rổ.

Phía dưới rải rác khắp nơi toàn là những bộ xương trắng ghê rợn, chính giữa đặt một cỗ quan tài đồng khổng lồ!

Xung quanh cỗ quan tài đó là hàng chục tượng chim đứng bằng

đồng.

Chương 407

Trông giống hệt những con chim quái dị mà hắn đã thấy ở Trường Bạch Sơn trước đây.

Có thể vật chất hóa cây đồng.

Cánh cửa đồng có khả năng phong tỏa ký ức.

Bây giờ lại là quan tài đồng cổ!

Kẻ gây ra loại ảo giác kỳ lạ này là thủ phạm sao!?

Sở Văn chưa bao giờ thấy một cảnh tượng như trước mắt này.

Khắp nơi đều là xương khô, như thể mấy ngàn năm trước, đã có một trận chiến thảm khốc ở đây.

Hắn chợt nhớ đến vấn đề mà hắn và đám người Nhật đã gặp phải.

Sở Văn lập tức nhận ra rằng tất cả mọi người ở đây e rằng đều đã bị ảnh hưởng bởi ảo giác đó, dẫn đến việc tàn sát lẫn nhau gần cỗ quan tài đồng cổ này.

U linh mà nhà khảo cổ người Đức nói, chẳng lẽ ở trong cỗ quan tài đồng cổ này sao?

Sở Văn trong lòng mang theo nghi ngờ, từ từ buông sợi dây ra, rơi xuống đất.

Dưới chân hắn là hai tên người Nhật vừa rồi lỡ chân rơi xuống, đã chết.

Có lẽ ban đầu rơi xuống sẽ không chết.

Nhưng vì trên cát phía dưới toàn là các loại xương trắng sắc nhọn, hai người đó sau khi rơi xuống đã bị xương trắng đâm xuyên tim, nát óc.

Đi thẳng xuống âm phủ địa phủ.

Thấy tình hình như vậy, Sở Văn cũng chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng hai người đã chết không phải là người của mình.

Sở Văn xuống chi sau, không có chuyện gì khác xảy ra.

Giáo sư Tùng Dã và những người khác trên đầu hắn cũng lập tức theo sợi dây từ từ trượt xuống trước cỗ quan tài đồng.

Trên cỗ quan tài đồng cổ đó, những hoa văn cổ xưa bị bao phủ bởi một lớp rỉ đồng dày đặc.

Nhưng có lẽ vì lý do môi trường ở đây, lớp rỉ đồng tuy bao phủ trên quan tài, nhưng lại tương đương với một lớp vỏ bảo vệ chống oxy hóa.

Nhờ đó đã bảo tồn được những hoa văn cổ xưa phía trên.

Tại chỗ niêm phong của cỗ quan tài đồng, không thể nhìn rõ có bị niêm phong bằng sắt nung hay không, nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất.

Sau khi tất cả mọi người tiếp đất, không ai hành động khinh suất.

Bọn đạo đấu người Nhật tuy không chuyên nghiệp, nhưng cũng không phải loại vô dụng.

Sau khi cảm thán một phen, chúng lập tức kiềm chế sự khao khát đối với cỗ quan tài đồng, mà lại bắt đầu nghiên cứu những bộ hài cốt xung quanh trước.

Sở Văn nhìn Hạ Nại Chi và một người khác đang đứng sát bên nhau, không hề đi thăm dò xung quanh, trong lòng không khỏi thêm vài phần nghi ngờ.

"Người đang đứng cùng Hạ Nại Chi này là ai?

A Phân?

Không đúng, A Phân đáng lẽ phải ở cùng Hắc Hạt Tử, Bàn Tử và nhóm người đó chứ.

Nếu vừa rồi cô ấy đang viết chữ dịch lên lưng mình, vậy thì người này là ai?" Phải nói, ảo giác trong con thuyền cổ này hiện tại đã gây ra cho Sở Văn phiền phức cực lớn.

Hiện tại thậm chí còn bất tiện trực tiếp ra tay xử lý đám người Nhật này, dù sao hắn cũng không chắc rốt cuộc bọn họ đã chịu ảnh hưởng bao nhiêu.

Vạn nhất lỡ tay giết nhầm người, cuối cùng lại mang ra một đám người Nhật thì biết làm sao đây?

Những người khác đều đang phán đoán niên đại cụ thể của những bộ hài cốt xung quanh, có người thì nhặt những mảnh vũ khí đồng mục nát trên đất, hứng thú bừng bừng gom lại định mang về Nhật Bản.

Duy chỉ có giáo sư Tùng Dã lấy ra một cuốn nhật ký cũ bọc da bò từ trong ngực, từ xa dùng đèn pin chiếu vào cỗ quan tài đồng cổ như thể đang đối chiếu.

Sở Văn có ý muốn lập tức cướp lấy cuốn nhật ký đó, nhưng nghĩ lại.

Giờ cướp cũng tạm thời không có tác dụng, A Phân người tinh thông ngôn ngữ học lại không có ở đây… Vì vậy, hắn cứ làm bộ làm tịch nhặt đồ, chờ đám người Nhật kia lên trước thăm dò kỹ lưỡng bên trong cỗ quan tài đồng.

Khoảng năm phút sau, giáo sư Tùng Dã dường như đã xác định được điều gì đó.

Ông ta dùng chân gạt đống hài cốt cổ nhân trước mặt ra, đi về phía trước hai bước, sau đó lại dừng lại.

Chương 408

Nhìn biểu cảm, dường như ông ta thật sự kích động một cách khó hiểu.

Phải biết rằng người Nhật đối với văn hóa An Lạc vẫn luôn tràn đầy kính ngưỡng và hướng tới.

Lúc này khi sắp mở cỗ quan tài đồng cổ, trong lòng vị giáo sư người Nhật đó kích động đến nhường nào.

Ông ta gọi hai người đến từ từ tiến đến trước cỗ quan tài đồng.

Phát hiện không có gì bất thường.

Sau đó tất cả những người khác cũng đi theo, đứng thẳng phía trước cỗ quan tài đồng.

Giáo sư Tùng Dã dùng đèn pin chiếu vào lớp rỉ đồng trên quan tài, sau đó nhẹ nhàng dùng bàn chải lông quét đi lớp cát mỏng phủ trên đó.

"Cạch cạch, cạch cạch" mấy tiếng.

Một người trông giống phóng viên đi cùng đoàn nhân cơ hội này liên tục bật đèn flash chụp ảnh.

Sở Văn trong lòng cảm thán, giữa đạo đấu của Trung Quốc và Nhật Bản có sự khác biệt bản chất.

Đồ phu tử vào mộ điểm phong thủy tìm bảo vật đương nhiên không cần nói, nhưng lại rất có nguyên tắc.

Nhưng đám người Nhật này thì chẳng có nguyên tắc nào cả, mục đích duy nhất là hy vọng bằng mọi cách vận chuyển tất cả đồ vật về Nhật Bản.

Sở Văn nhíu mày nhìn những hình khắc trên cỗ quan tài đồng.

Sau đó hắn phát hiện ra một điều quan trọng!

Trên cỗ quan tài đó khắc một lượng lớn chú văn ma quỷ, trong đó có một phần y hệt chú văn ma quỷ phía sau gáy hắn!

Không chỉ vậy, những chú văn ma quỷ đó chỉ là một phần nhỏ trong số các hình chạm khắc.

Trên cỗ quan tài đồng cổ khắc rất nhiều hoa văn, dường như là một loại nghi thức tế tự cổ xưa.

Một chút thì lại giống với hình thức tuẫn táng của Trung Thổ.

Thông thường trong các đại mộ, bích họa đều thể hiện rõ ràng chủ nhân của mộ là ai, có công trạng gì trong đời.

Những gì khắc trên quan tài cũng tương tự như vậy.

Trình độ điêu khắc thì Sở Văn không dám khen ngợi, một cỗ quan tài to lớn như vậy, một trận địa hoành tráng như vậy, nhưng khi khắc họa lại qua loa, rõ ràng có điều bất thường.

Nếu là Sở Văn và những người khác, chắc chắn sẽ phải nghiên cứu rõ ràng những hình khắc trên đó, sau đó mới động đến quan tài.

Nhưng đám người Nhật này lại không có kiên nhẫn.

Hai người ở giữa lần lượt lấy ra thanh đòn bẩy từ bên hông, một đầu dẹt chèn vào khe quan tài.

Giáo sư Tùng Dã từ từ lùi lại hai bước.

Nhìn biểu cảm, dường như ông ta biết bên trong quan tài có gì đó.

Một tiếng 'rầm' vang lên!

Nắp quan tài bật mở, ngay khoảnh khắc đó, gần như tất cả đèn pin đều đồng thời chiếu vào bên trong quan tài.

Sở Văn đứng bên cạnh cũng nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Một cỗ nữ thi như còn sống sờ sờ, tóc của cô ta, lông mi của cô ta, đường cong cơ thể y hệt người thật.

Cỗ nữ thi đó không mặc mảnh vải nào, hai tay đặt thẳng trên bụng, nằm yên tĩnh trong quan tài.

Điều quỷ dị nhất là, cơ thể của cô ta dưới ánh đèn pin chiếu rọi lại trong suốt!

Mạch máu, nội tạng, và cả xương cốt bên trong cơ thể đều có thể nhìn rõ ràng!!

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy, Sở Văn đột ngột lùi lại một bước.

Không… chẳng phải đó chính là cỗ nữ thi trong suốt mà mình đã thấy trong ký ức của cánh cổng đồng sao!!

Hóa ra thứ mà đám người Nhật vẫn luôn tìm kiếm lại chính là cỗ thi thể trong suốt này.

Chúng muốn làm gì chứ?

Trong đầu Sở Văn lập tức hiện ra cảnh tượng mười mấy năm trước, ở sa mạc Tân Cương đã khai quật được một cỗ xác ướp ngàn năm, người Nhật vẫn luôn muốn nhúng tay vào cỗ thi thể đó.

Chương 409

Thậm chí không tiếc lời yêu cầu quốc gia mấy sợi tóc.

Nhưng bên ta đương nhiên không đồng ý yêu cầu đó.

Cho nên… chúng đã nhắm đến cỗ nữ thi trong suốt quý giá hơn này sao?

Sở Văn hiện tại không hề lo lắng cỗ thi thể đó rơi vào tay người Nhật, bởi vì nếu cỗ thi thể đó chỉ là thi thể bình thường, thì không gian dưới khoang chứa hàng sẽ không có nhiều bộ hài cốt trắng ghê rợn cổ xưa như vậy.

Khi nhìn thấy nữ thi trong suốt, trong lòng hắn cũng vô cùng kinh ngạc.

Xuất phát từ sự thận trọng, hắn lập tức lùi lại hai bước.

Sau hai bước, Sở Văn lặng lẽ nhìn đám người Nhật ở hai bên quan tài.

Ngay khoảnh khắc mở quan tài, tất cả những người đứng hai bên cỗ quan tài đồng ngoại trừ Sở Văn đều bị cỗ nữ thi đó hấp dẫn sự chú ý.

Bởi vì họ chưa từng thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy.

Giáo sư Tùng Dã hai tay run rẩy, cơ mặt khẽ giật giật.

Ông ta cất cuốn nhật ký cũ bọc da bò trong tay đi, đồng thời lập tức đeo găng tay trắng vào, định chạm vào cơ thể nữ thi.

Bỗng nhiên!

Cỗ nữ thi đó mở mắt.

Cùng lúc đó, đôi môi của nữ thi khẽ hé mở, toàn thân không hề

động đậy, tiếng ca oán độc lại một lần nữa vang lên xung quanh.

Sở Văn trong lòng chấn động.

Không thể nào, âm thanh đó không thể nào do cỗ nữ thi phát ra được, hắn đã từng khẳng định chắc chắn rằng đó là tiếng cát chảy (cát hát).

Nhưng vào khoảnh khắc này, hắn lại thật sự nghe thấy âm thanh đó có nguồn gốc từ cỗ nữ thi.

Vô số suy nghĩ lập tức hiện lên trong đầu Sở Văn.

Sau khi đi ra từ cánh cửa đồng, hắn đã thấy cỗ nữ thi này trong mơ, bây giờ lại thật sự nhìn thấy ở sâu trong sa mạc, ý nghĩa là gì?

Thi thể trong suốt, tiếng ca thần bí đó, và việc mọi người bị nhiễu loạn thị giác và thính giác.

Nhưng giáo sư Tùng Dã lại như thể không nghe thấy tiếng ca, ông ta cười ngây ngô, thậm chí còn leo lên mép cỗ quan tài đồng, sau đó trực tiếp lật người nhảy vào bên trong quan tài đồng!

Thao tác này khiến những người khác đều giật mình.

Nhưng tốc độ của giáo sư Tùng Dã thực sự quá nhanh, khi ông ta nhảy vào quan tài, những người Nhật bên cạnh căn bản không có cơ hội nào để ngăn cản.

Sau đó Sở Văn nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết!

Từ góc độ của hắn hiện tại không thể nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra bên trong quan tài đồng, chỉ có thể thấy trên mép quan tài bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay của giáo sư Tùng Dã, như thể sau khi nhảy vào quan tài ông ta mới khôi phục ý thức, nhưng đã quá muộn.

Đôi tay đó bấu chặt vào mép quan tài, gân xanh nổi lên, nhưng không kéo được ra.

Những người Nhật khác cầm súng trong tay, không biết nên nổ súng vào nữ thi trong quan tài, hay nên tiến lên cứu giáo sư Tùng Dã ra.

Sau đó xung quanh đều truyền đến tiếng cát chảy lạo xạo.

Sở Văn nhìn quanh, trong cát ở vách thuyền bị hư hại, hàng vạn bọ bay bò ra, nhanh chóng bò trên cát, lởn vởn bay lượn.

Với mười hai tên người Nhật hiện tại cộng thêm Sở Văn, trong tình huống này, đơn giản là có chết không có sống.

Sở Văn đột ngột rút đao ngọc tím ra, lùi về phía tên người Nhật mà hắn không biết có phải Hạ Nại Chi hay không.

"Hạ Nại Chi, tôi, Sở Văn, em có nghe thấy không?" Đối mặt với hàng đàn bọ bay đang nhanh chóng bò đến xung quanh, và tiếng kêu thảm thiết của giáo sư Tùng Dã truyền ra từ quan tài đồng, tên người Nhật giống Hạ Nại Chi đó không nói một lời nào.

Trên mặt cô ta đầy vẻ kinh hãi, sợ đến mức không nói nên lời.

Sở Văn biết lúc này cũng không thể trông cậy vào cô bé này được nữa.

Một con bọ bay từ bên trái bay đến, mắt thấy sắp chích vào cổ cô ta, Sở Văn quay người một đao chém con bọ bay thành hai mảnh.

Đồng thời quay người lại một lần nữa, hắn nhìn thấy giáo sư Tùng Dã vốn bị kéo vào quan tài đồng đang run rẩy bò ra khỏi quan tài.

Khuôn mặt vốn béo tròn của ông ta lõm sâu xuống, trông như một con ma nghiện thuốc phiện bị hút khô.

Sau khi bò ra khỏi quan tài, ông ta ngã vật xuống đất, đầu đập xuống chảy máu.

Chương 410

Sau đó trông có vẻ vô cùng đau đớn, từng chút một bò về phía Sở Văn.

Sở Văn một tay dùng đao ngọc tím chém những con bọ bay xung quanh, một tay lùi lại phía sau, đồng thời trong lòng nhanh chóng suy nghĩ: "Bây giờ phải làm sao!" Một tiếng 'ầm' vang lớn!

Sở Văn đột ngột mở bừng mắt, hắn đang lơ lửng một mình giữa không trung, bị sợi dây thừng buộc chặt.

Dưới chân là hai thi thể người Nhật đã chết do rơi xuống, xung quanh là một bãi xương trắng, cỗ quan tài đồng ở một nơi không xa.

"Chuyện gì vậy?" Sở Văn vừa ngẩng đầu, nhìn thấy ở lỗ thủng trên ván sàn phía trên đầu có mấy tên người Nhật ló đầu ra, đèn pin của bọn chúng đang chiếu vào người hắn.

Sau đó giáo sư Tùng Dã đang dùng tiếng ngoại quốc lầm bầm chất vấn.

Sở Văn tiện miệng đáp lại hai câu, sau đó rơi xuống không gian đầy xương khô dưới đất.

"Tất cả những gì vừa xảy ra đều là ảo giác sao?" Sở Văn trong lòng cực kỳ kinh ngạc!

Mọi thứ chân thật đến vậy, đều là ảo giác ư?

Mình vừa mới tiến vào không gian này đã bị ảo giác khống chế rồi sao?

"Vậy sao mình lại tỉnh lại?" Sở Văn sau khi tiếp đất, càng cẩn thận hơn nhìn quanh.

Nếu Sở Văn bây giờ có một tấm gương, thì hắn có thể thấy đôi mắt mình đã biến thành hình dạng đồng tử dọc màu tím đen.

Nếu không phải vì đôi đồng tử dọc đã thức tỉnh, e rằng hắn sẽ không tỉnh lại.

Còn về việc liệu có tỉnh lại hay không, Sở Văn cũng không rõ.

Dù sao thì, nếu chết trong ảo giác, có chết trong hiện thực hay không thì cũng không biết.

Sau khi tiếp đất, hắn nhìn thấy một trong hai người bị rơi xuống thì bị đâm xuyên ngực, người còn lại thì một đoạn xương khô đâm thẳng ra từ trán.

Sở Văn tiếp đất, nhìn hai thi thể người Nhật dưới chân bị xương trắng đâm xuyên đang không ngừng co giật giãy giụa.

Đó là phản ứng bình thường của cơ bắp.

Có lúc người đã chết hoàn toàn, nhưng cơ bắp và các mô cần phải đợi một lúc nữa mới có thể tiếp nhận tin tức về cái chết.

Sở Văn cảnh giác nhìn cỗ quan tài đồng ở xa, trong lòng suy nghĩ: "Chẳng lẽ huyết mạch hung thú của mình đã phát huy tác dụng, dẫn đến việc mình khôi phục từ trong ảo giác?" Hắn nhớ lại những chuyện đã xảy ra sau khi mở cỗ quan tài đồng trong ảo giác vừa rồi.

Sở Văn cũng không thể xác định đó rốt cuộc là giả trong đầu hay là sự thật đang diễn ra.

Vì vậy, nếu có thể, tuyệt đối không thể để đám người Nhật phía trên đầu hắn vội vàng mở cỗ quan tài đó!

Đám người Nhật phía trên đầu thấy Sở Văn theo sợi dây trượt xuống, chỉ ngớ người ra một lúc lâu, sau đó sau khi khôi phục lại bình thường, cũng không hề nghi ngờ, lần lượt theo thứ tự trượt xuống từ

phía trên.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn đám người Nhật lần lượt theo sợi dây trượt xuống từ phía trên, bỗng nhiên trong lòng thầm mắng bọn chúng thật sự quá ngu ngốc.

Đã muốn ngăn cản đám người Nhật xông bừa mở quan tài, lo lắng bên trong có thứ gì đó, thì hoàn toàn không cần giết người, chỉ cần đánh ngất là được rồi chứ!

Đánh ngất tất cả, sau đó tranh thủ thời gian chờ Bàn Tử theo sau.

Hiện tại Sở Văn sẽ nghi ngờ bất kỳ ai, nhưng đối với Bàn Tử, A Ninh, Hoắc Tú Nhi bốn người này lại không hề có bất kỳ nghi vấn nào.

Bởi vì từ lúc bắt đầu xuống con thuyền cổ, hắn vẫn luôn ở cùng Bàn Tử và những người khác.

Cho nên hắn cảm thấy đó là những người thật.

Những người đầu tiên gặp là Hạo Thiên Chân, Hắc Hạt Tử, và Lão Hoắc Hồng Kông ba người.

Ba người này hẳn cũng là người thật.

Chỉ có Tiểu Hoa gia, Phan Tử, Thuận Tử và những người khác, những người đã thất lạc lâu nhất, là khiến Sở Văn nghi ngờ.

Sở Văn kiên nhẫn chờ đợi đám người Nhật phía trên đầu xuống hết, tranh thủ lúc cả đám đang quan sát môi trường xung quanh, không hề phòng bị, hắn ra tay bằng đao ngọc tím, giáng một đòn nặng vào gáy tên người Nhật gần nhất.

Hắn nắm chắc lực độ, một đòn tối đa chỉ có thể khiến đối phương hôn mê, không chết.

Mười hai tên người Nhật, gần như trong vòng một phút đã có sáu

tên bị Sở Văn đánh ngất.

Những tên người Nhật còn lại lúc đó cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường, hoảng loạn la hét giơ súng lên.

Nhưng Sở Văn né tránh xung quanh, ra tay rất nhanh.

Trừ Hạ Nại Chi ra, tất cả những người khác đều bị Sở Văn đánh ngất.

Chương 411

Hạ Nại Chi hoảng sợ nhìn Sở Văn, đồng thời, hơn cả Sở Văn, ánh mắt cô bé không ngừng dừng lại trên cỗ quan tài đồng.

Rõ ràng, trong lòng cô bé, thứ bên trong cỗ quan tài đồng đó còn đáng sợ hơn cả Sở Văn!

Sở Văn sau khi đánh ngất tất cả mọi người, hắn lập tức lần đầu tiên lấy ra cuốn nhật ký bọc da bò đó từ trong gói đồ của giáo sư Tùng Dã.

Hắn lật xem qua loa, bên trên toàn là tiếng Đức viết rất nguệch ngoạc.

Nếu là tiếng Anh thì còn được, nhưng tiếng Đức thì Sở Văn một chữ cũng không đọc hiểu.

Hắn cất nhật ký đi, đồng thời đi về phía Hạ Nại Chi.

Theo Sở Văn dự đoán, loại ảo giác kép về thị giác và thính giác này chủ yếu cản trở việc giao tiếp.

Tức là, người rơi vào ảo giác, bất kể giao tiếp thế nào, đối phương nghe thấy không nhất thiết là sự thật, mà là những gì họ muốn nghe.

Hiện tại Bàn Tử không có ở đây.

Sở Văn và Hạ Nại Chi thử giao tiếp hai câu, nhưng cô bé cứ ngây ngốc, không hề có chút giao tiếp nào.

Sở Văn bỗng nhiên nói, vì vừa rồi khi mới tiến vào đây mọi người đều đã rơi vào ảo giác, vậy thì hiện tại Hạ Nại Chi chắc chắn cũng đang trong ảo giác.

Cho nên… Sở Văn lập tức dùng đao ngọc tím cắt đứt ngón trỏ của mình, đồng thời hít một ngụm máu ở vết thương.

Một ngụm máu vừa vào miệng.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy hai mắt khô rát vô cùng khó chịu, đồng thời trong não bộ hoàn toàn tỉnh táo!

Lúc này nhìn lại Hạ Nại Chi, không còn là dáng vẻ người đàn ông Nhật đó nữa, rõ ràng là một cô bé nhỏ nhắn yếu ớt.

"Ngậm một ngụm máu của mình lại có thể tỉnh táo khỏi ảo giác!" Sở Văn trong lòng chấn động!

Hắn biết tình huống của Hạ Nại Chi lúc này vô cùng nguy cấp.

Bởi vì vừa rồi trong ảo giác cô bé suýt nữa bị bọ bay chích trúng, ước tính nếu bị chích trúng trong ảo giác, thì tiềm thức của người đó sẽ cho rằng đã chết.

Sau đó não bộ sẽ ngừng hoạt động, rõ ràng là một người sống sờ sờ.

Một khi đã xác định là chết, e rằng sẽ biến thành người thực vật mất!

Cũng vì những bộ hài cốt ở đây đều rất nguyên vẹn, không có bất kỳ vết thương nào.

Chỉ trong chốc lát, vết thương trên ngón tay Sở Văn đã nhanh chóng lành lại.

Sau đó hắn cũng không do dự, lại một lần nữa cắt đứt ngón tay của mình, đồng thời nhẹ nhàng đưa vết thương trên ngón trỏ vào miệng Hạ Nại Chi.

Cảm giác đó… Sở Văn không khỏi rùng mình toàn thân, nhưng hắn cũng biết bây giờ không phải lúc suy nghĩ lung tung.

Ngay sau đó, thân hình nhỏ bé của Hạ Nại Chi đột ngột run lên, đồng thời kinh ngạc nhìn Sở Văn trước mặt đang đưa tay vào miệng cô bé.

Đầu tiên mặt cô bé đỏ bừng, sau đó lập tức lùi lại hai bước, nói một tràng tiếng Nhật.

Sau khi nhận ra Sở Văn không hiểu tiếng Nhật.

Cô bé lập tức hoảng loạn nhìn quanh, đồng thời nắm chặt tay Sở Văn, kéo hắn ra xa khỏi cỗ quan tài đồng nhất có thể.

Đồng thời hỏi: "Sở Văn ca ca, chị A Phân đâu rồi!

Vừa nãy chị ấy còn ở bên cạnh em mà!" Sở Văn chợt nhận ra vừa rồi Hạ Nại Chi quả thật vẫn luôn ở cùng một tên người Nhật khác.

Chẳng lẽ tên người Nhật đó chính là A Phân?

Hiện tại hắn cảm thấy thị giác đã khôi phục bình thường, nên hắn liếc nhìn đám người Nhật đang nằm la liệt dưới đất.

Hóa ra từ trong đám người đang nằm đó, hắn phát hiện ra hai ba người quen!

Trong đó có Thuận Tử, Phan Tử, và cả gã lái xe địa phương tên Tiểu Hách!

Sở Văn không kìm được trong lòng chấn động.

Trong đám người Nhật đó, hóa ra thật sự có người của mình!

May mà vừa rồi hắn không ra tay giết chết.

Nếu không, lần trước giết Tam Thúc (trong hallucination), lần này lại giết Phan Tử, thì khi Hạo Thiên Chân hỏi, hắn cũng không biết trả lời sao nữa.

Chương 412

Đúng lúc đó, Sở Văn bỗng nhiên nghe thấy trên đầu truyền đến một tràng tiếng bước chân 'lạo xạo lạo xạo' trên cát.

Sau đó hắn kéo Hạ Nại Chi nép vào một bên.

Từ lỗ thủng trên ván sàn phía trên đầu, hai ba cái đầu ló ra.

Sở Văn thấy vậy lập tức hô: "Bàn Tử!

Thiên Chân!" Một cái đầu trong số đó ở lỗ thủng theo tiếng gọi dùng đèn pin chiếu vào Sở Văn, sau đó 'hắc hắc' cười một tiếng.

"Sở gia?

Đừng hòng lừa tôi, bây giờ mắt tôi cũng có vấn đề, tai cũng có vấn đề rồi, cho nên lời của ai cũng không thể tin!" Sở Văn nghe thấy lời Bàn Tử đang gào lên từ phía trên đầu.

Trong lòng vừa mừng vừa bất lực.

"Bàn Tử, xuống nhanh đi, máu của tôi có tác dụng trừ tà, có thể loại bỏ ảo giác, bây giờ xuống nhanh đi, tôi cho anh máu…" Sở Văn đang nói, ai ngờ ngay sau đó, Bàn Tử một loạt đạn bắn vào chân hắn, đồng thời Hạ Nại Chi bị dọa đến mức liên tục la hét.

Bàn Tử phía trên đầu nói: "Hừ, càng nghe lời mày nói, tao càng thấy mày là cái thằng người Nhật rồi đấy!

Sở gia thật sự thì máu quý giá lắm, làm gì có chuyện dễ dàng cho không như vậy!

Toàn là ảo giác, Sở gia lại miễn phí cho máu tao sao?

Tuyệt đối không phải thật!

Đồ mù mịt, bên dưới tối đen như mực, tao ngắm không chuẩn, cứ

cho mày hai loạt đạn, chúng ta nhanh chân đi thôi." Sở Văn nghe lời Bàn Tử nói, tức đến mức suýt chết.

Cái thằng Bàn Tử chết tiệt này, bình thường đã ngu rồi, lúc mấu chốt lại còn ngu đến thế.

Đúng là mẹ ngu mở cửa cho thằng ngu, ngu hết biết rồi!

Hắc Hạt Tử lúc này cũng không biết người bên dưới rốt cuộc có phải Sở Văn hay không, nên đang lúc do dự, Lão Hoắc Hồng Kông bỗng nhiên mở miệng hô: "Mã vùng Trường Sa?" Sở Văn sững người, buột miệng nói: "Không biết!" Lão Hoắc Hồng Kông và mấy người khác lập tức mừng rỡ nói: "Sở tiên sinh, là anh!" Sở Văn cũng không để lại mật mã vốn định dùng để kiểm tra những người này, hóa ra lại bị người khác dùng để thử.

Đúng là phong thủy luân chuyển, năm nay đến lượt nhà mình rồi.

Lão Hoắc Hồng Kông bây giờ dùng câu nói đó để hỏi Sở Văn, thực ra cũng cùng một đạo lý.

Nếu là Sở Văn giả, thì Sở Văn giả chắc chắn sẽ nói 0731.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết mã vùng Trường Sa là 0731.

Nhưng chính vì Sở Văn không biết, điều đó cho thấy đó là Sở Văn thật.

Chỉ nghe thấy Hoắc Tú Nhi lập tức mắng ở phía trên: "Thằng Bàn Tử chết tiệt, vừa nãy suýt chút nữa đã bắn chết Sở Văn ca ca!" Bàn Tử lập tức nhận thua nói: "Không, cũng không trách tôi được, năm đó ở mộ dưới đáy biển, dựa vào mấy giọt máu mà lừa tôi hơn ba trăm vạn, đến bây giờ tôi còn chưa quên được, lần này lại còn chủ động muốn cho máu, tôi làm sao mà không nghi ngờ chứ!" Mấy người nghe bên dưới đúng là Sở Văn, lập tức từng người một theo sợi dây trượt xuống.

Đồng thời, Sở Văn nhìn thấy quả nhiên có hai tên người Nhật lẫn lộn trong đám người phía sau Bàn Tử cũng trượt xuống.

E rằng tính đến bây giờ, chúng vẫn tưởng đang ở cùng đội của người Nhật.

Hoặc có lẽ coi Lão Hoắc Hồng Kông là giáo sư Tùng Dã cũng không chừng.

Sở Văn đợi những người đó vừa tiếp đất, chưa kịp quan sát tình hình xung quanh, hắn liên tục ra tay mấy lần, trực tiếp đánh ngất ba tên người Nhật lẫn lộn trong đội hình.

Nhưng trong mắt Bàn Tử, rõ ràng hắn thấy Sở Văn vừa xuống đã không nói hai lời đánh ngất Phan Tử, Thuận Tử và những người khác.

Bàn Tử vốn dĩ vừa thả lỏng tâm trạng thì lập tức lại căng thẳng!

Cùng với sự căng thẳng là khẩu súng trong tay Bàn Tử.

Hắn quay đầu hô một tiếng: "Anh em, cẩn thận, Sở gia bị đám người Nhật kia dụ dỗ rồi!" Ngay sau đó, trong mắt Bàn Tử, thân ảnh Sở Văn như một bóng ma lướt đến trước mặt hắn, đồng thời đưa tay về phía đầu hắn.

Bàn Tử thậm chí còn chưa kịp giơ súng lên, đã cảm thấy trên trán một trận đau nhói.

Hóa ra Sở Văn đã giơ ngón giữa ra, giáng một cú 'bạo lật tử' đau điếng lên trán hắn.

"Cậu mới bị bọn người Nhật dụ dỗ đó, mắt cậu đều bị ảo giác che mờ rồi!

Thuận Tử và Phan Tử thật sự thì đã thất lạc với chúng ta rồi, đang ở trong đội của đám người Nhật kia kìa.

Ba tên này là giả." Sau khi Sở Văn nói xong, hắn phát hiện ngoài

Bàn Tử, những người khác đều ngây ngốc đứng tại chỗ.

Vừa nhìn đã biết họ cũng đã rơi vào ảo cảnh rồi.

Sở Văn lấy một cái bình nước rỗng từ thắt lưng Hoắc Tú Nhi ra, sau đó liên tiếp cắt đứt ngón tay của mình bốn năm lần.

Chương 413

Mới lấy được một ít máu.

Sở Văn nói: "Bàn Tử ngậm một ngụm trước, sau đó chia máu cho những người khác." Bàn Tử lúc này đang đau trán, thấy những người khác đứng bất động tại chỗ, biết tình hình bây giờ cũng không tốt, bèn lập tức ngậm một ngụm máu, đồng thời dùng sức banh miệng những người khác ra, hướng bình nước vào miệng họ, đổ máu vào.

A Ninh và Hoắc Tú Nhi hai người đều được Sở Văn trực tiếp cứu tỉnh.

Khoảng một phút sau, tất cả mọi người đều ướt đẫm mồ hôi lạnh, kinh hãi tỉnh lại từ trong ảo giác.

Khi Hoắc Tú Nhi nhìn thấy trong số những người vẫn luôn ở bên cạnh mình, hóa ra lại có ba tên người Nhật, mà cô ấy lại không hề phát hiện ra, cô ấy cũng toàn thân lạnh toát.

Ảo giác trong con thuyền cổ này thật sự có chút quá đáng sợ.

Bàn Tử sau khi cho tất cả mọi người uống máu xong, nhìn thấy trong bình nước còn một ít máu của Sở Văn, mày chau mắt híp.

Trong lòng hắn vẫn luôn thầm niệm: "Kiếm được rồi, kiếm được rồi, nhờ có số máu này, lần này xuống mộ đạo đấu khả năng sống sót cao hơn nhiều rồi." Bây giờ sau khi mọi người đã tề tựu đông đủ.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng lại trên cỗ quan tài đồng.

"Không biết vừa rồi trong ảo giác mọi người đã thấy gì, tôi sau khi tiến vào ảo giác, thấy Bàn Tử và Sở gia trực tiếp mở cỗ quan tài đồng, sau đó bên trong hóa ra có một…" A Ninh có chút e dè nhìn cỗ quan tài ở khu vực giữa.

“Em đã thấy gì?” Sở Văn nghe vậy, mắt khẽ nheo lại.

A Ninh quay đầu nói với Sở Văn với vẻ lòng còn sợ hãi: “Em thấy một cỗ nữ thi trong suốt?

Toàn thân máu thịt, nội tạng đều có thể nhìn thấy, vô cùng kinh khủng và quỷ dị!” “Ảo giác của anh cũng giống vậy sao?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc nói: “Tôi thấy Bàn Tử và Tiểu Hoa gia mở quan tài đồng, sau đó y hệt như những gì em thấy, cỗ nữ thi đó đang khẽ ngân nga.” Mấy người đặt ánh mắt lên cỗ quan tài đồng, sau đó lại đối chiếu với nhau về những ảo giác vừa thấy.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Sở Văn.

Nếu là ảo giác, tại sao mỗi người đều có thể nhìn thấy nữ thi trong suốt từ trong quan tài đồng?

Sở Văn nghe lời nói đó, còn kinh ngạc hơn bất kỳ ai.

Bởi vì nếu hắn nhìn thấy nữ thi trong suốt từ trong quan tài đồng là do hắn đã thấy thứ đó trong ký ức của cánh cổng đồng, nên trong tiềm thức có ấn tượng.

Vậy thì tất cả mọi người đều nhìn thấy nữ thi trong suốt trong quan tài đồng, điều đó chứng tỏ thứ đó có lẽ thật sự ở trong cỗ quan tài quỷ dị đó, đang chết chóc nhìn chằm chằm tất cả mọi người trong con thuyền cổ.

Đồng thời đang thao túng suy nghĩ của tất cả mọi người.

Sở Văn bỗng nhiên nhận ra một khả năng đáng sợ.

Cỗ nữ thi trong suốt này, chẳng phải vẫn luôn chờ đợi có người đến mở quan tài sao?

Hắn đưa tay từ trong ngực lấy ra một cuốn nhật ký cũ bọc da bò, sau đó đưa cho A Phân nói: “Giúp tôi xem, bên trong viết gì?” A Phân

nhận lấy cuốn nhật ký, sau đó dùng đèn pin xem qua hai lượt, sắc mặt cũng càng lúc càng tái nhợt.

“Trong cuốn nhật ký này có thể viết về…” Cô ấy ngẩng đầu nhìn Sở Văn nói.

Sở Văn trực tiếp vẫy tay nói: “Đọc ra, tất cả!” Người ta luôn là người tiên phong trong bất cứ chuyện gì.

Trừ những người như Thuận Tử và Bàn Tử bị Sở Văn đánh ngất ra, những người khác cũng không thể che giấu gì.

Mọi người đều ở đó, lỡ nghe được tin tức gì thì có thể trao đổi với nhau.A Phân cầm cuốn nhật ký lật qua loa, phát hiện phía trước rất nhiều trang nhật ký đều bị xé rách.

Thông tin thực sự hữu ích chỉ có ba trang.

Nghe lời Sở Văn nói xong, cô bắt đầu đọc từ đầu.“Trong con thuyền cát cổ đại có loại côn trùng đáng sợ có thể biến người thành xác khô.”“Những người bản địa tôi mang theo gần như đã chết hết, tôi thường xuyên bắt đầu nghi ngờ mình gặp ảo giác, vì tôi luôn có thể nghe thấy những bài hát oán độc truyền đến từ xung quanh.”“Ước Tư Phủ quay lại, và mang đến cho tôi một tin tức mới, theo phát hiện, con thuyền bị nổ chìm, có lẽ một chuyện vô cùng kinh khủng đã xảy ra trên con thuyền cổ ấy vài nghìn năm trước.”“Hiện tại tôi chỉ còn lại chín người, có người muốn nhân cơ hội này rời đi, nhưng tôi sợ, không thể rời đi được nữa.”Nội dung trang nhật ký đầu tiên kết thúc.

Tiếng Đức của A Phân không đặc biệt tinh thông.

Vì vậy, khi cô đang sắp xếp qua loa nội dung trang thứ hai, những người khác lập tức bắt đầu thảo luận.Hạo Thiên Chân nói: “Theo thông tin trong trang nhật ký đầu tiên, thực ra cũng tương tự như thông tin tôi có được hiện tại, điều duy nhất tôi không biết là con

thuyền bị nổ chìm.”“Đúng vậy.” Sở Văn gật đầu, lại nhìn về phía quan tài đồng ở đằng xa nói: “Nếu con thuyền bị nổ chìm, vậy ai đã nổ chìm nó, vì sao lại nổ chìm nó chứ?”“Ai?” Bàn Tử mở miệng nói: “Còn nhớ không?

Trên thuyền, trong những thi thể giấu bên trong đều có đủ loại chủng người cổ đại, hình như hơi giống những con thuyền vận chuyển nô lệ da đen năm xưa, có khi nào vì một lý do nào đó không?”Lão Hoắc Hồng Kông như thể bị Bàn Tử nhắc nhở.

“Đợi đã, tôi hơi đồng ý với quan điểm của Bàn gia, thứ nhất, với trình độ quốc lực của Tây Vương Mẫu Quốc ba nghìn năm trước có thể chế tạo được con thuyền lớn như vậy, thì những người bị giam cầm trên thuyền chắc chắn là bị bắt từ các tiểu quốc Tây Vực xung quanh.”Sở Văn nói: “Hoắc gia, nói tiếp đi.”Lão Hoắc Hồng Kông nói: “Từ xưa đến nay, mục đích của tất cả các cuộc chiến tranh thực ra đều vì một số mục đích, ví dụ như cướp đoạt tài nguyên, hoặc cướp đoạt sức lao động, vì trên thuyền có nhiều chủng người như vậy, từ đó có thể suy đoán, vào thời điểm đó Tây Vương Mẫu Quốc có lẽ rất cần nhân lực.”Nghe đến đây, Sở Văn chợt nhận ra.Hạo Thiên Chân vẫn luôn nhìn biểu cảm của Sở Văn, khi thấy Sở Văn cau chặt mày, anh ta liền hiểu chắc chắn là có giải thích sâu xa hơn.

“Sở gia?

Hiểu ra rồi sao?” Hạo Thiên Chân hỏi.Sở Văn nói: “Hai suy đoán, thứ nhất, có lẽ Tây Vương Mẫu Quốc lúc đó cần một lượng lớn nhân lực để xây dựng cái gì đó, ví dụ như người Ai Cập năm xưa đã sai khiến một lượng lớn nô lệ Israel để xây dựng kim tự tháp.”“Nếu theo suy đoán này, vậy thì chắc chắn việc xây dựng lăng mộ mới cần huy động nhiều nhân lực và tài nguyên như vậy.”Thấy mọi người đều bừng tỉnh, Sở Văn tiếp tục nói: “Suy đoán thứ hai thực ra hơi hơi bị ‘xả’ một chút.”Bàn Tử nói: “Sở gia cứ nói thẳng đi, anh em ta hành

tẩu giang hồ bao nhiêu năm rồi, chuyện 'xả' nào mà chưa từng thấy."Sở Văn nói: "Trên con thuyền cát toàn là nô lệ từ các quốc gia Tây Vực xung quanh, vậy có khi nào Tây Vương Mẫu muốn làm một số thí nghiệm?

Tương tự như dung hợp chủng tộc không?""Dung hợp chủng tộc?" Hạo Thiên Chân nghe bốn chữ này xong, liền liên tưởng đến hình tượng vương vạn nô lệ với thân người đầu chim và mười hai cánh tay.Trên thế giới này, các loại chủng tộc vẫn luôn trong quá trình dung hợp.

Trừ khi là dung hợp với động vật!Đúng lúc này, A Phân ngẩng đầu nói: "Trang nhật ký thứ hai tôi đã đọc xong, bây giờ tôi sẽ đọc cho mọi người nghe.""Tôi đã phát hiện một không gian khổng lồ ở tầng thấp nhất của con thuyền.""Trong không gian có vô số hài cốt, và có một quan tài đồng tuyệt đẹp, tôi cho rằng với tình hình hiện tại, tốt nhất là mang chiếc quan tài đồng về nguyên vẹn, sau đó từ từ mở quan tài ra nghiên cứu.""Nhưng Ước Sắt Phủ hình như đã bị trúng tà, bất chấp tất cả xông lên mở quan tài, và sau đó chiếc quan tài đồng thực sự đã được mở ra.""Từ trong quan tài đồng, một ác quỷ đã bò ra.""Nó cắn Ước Sắt Phủ, tôi cả đời cũng không thể quên được cảnh tượng đó, vì toàn thân Ước Sắt Phủ đều trở nên trong suốt.""Tất cả chúng tôi đều sợ phát điên, lập tức muốn đóng chiếc quan tài đồng lại, may mà nắp quan tài đồng ở ngay bên cạnh, con ác quỷ đó cuối cùng đã bị chúng tôi đóng lại vào trong quan tài.""Nhưng phàm là những người bị ác quỷ nhìn thấy, đều bắt đầu nhìn thấy những người không tồn tại.""Ngay cả tôi cũng vậy."Nội dung trang thứ hai đã đọc xong.

Sở Văn và mấy người khác nhìn nhau.

"Ác quỷ trong suốt?

Chương 414

Phụ nữ?

Chẳng lẽ cái thi thể nữ trong suốt tôi nhìn thấy trong ảo giác là cô ta?" Bàn Tử lại thông minh ra rồi.

"Ai mà biết." Sở Văn nói.Hiện tại mọi người đều có chung một suy nghĩ, đó là lập tức rời khỏi đây, và nếu có thể không mở quan tài thì không mở.

Nhưng không mở quan tài có thể sao?Nếu không thể tìm hiểu rõ ràng rốt cuộc thi thể nữ trong suốt là ai, vậy thì quỷ chú sau gáy mọi người có khả năng sẽ phát tác.

Trốn hôm nay, cũng không trốn được ngày mai.A Ninh nói: "Phải rồi, sau khi lão Đức mở quan tài mấy chục năm trước, ông ta đã nhìn thấy tất cả cảnh tượng bên trong quan tài đồng, và cũng theo như nhật ký nói, chủ nhân của cuốn nhật ký này có lẽ là người duy nhất nhìn thấy thi thể nữ trong suốt mà vẫn sống sót."Hạo Thiên Chân nói: "Đúng vậy, nhưng ý trong đó cũng nói rằng phàm là những người nhìn thấy thi thể nữ trong suốt đó, đều sẽ nhìn thấy những người không tồn tại sao?"Sở Văn lắc đầu nói: "Cái đó chắc là vấn đề phiên dịch, những người không tồn tại đó có lẽ là nhìn thấy ảo giác, có thể là người thân, nhưng cụ thể ra sao, chỉ có sau khi mở quan tài tôi mới có thể biết."Đúng lúc này, A Phân bắt đầu đọc nội dung trang cuối cùng."Sau khi tôi đóng lại con ác quỷ vào trong quan tài đồng.""Từ năm mươi người lúc xuất phát, chỉ còn lại ba người.""Tôi quyết định tất cả mọi người lập tức rời khỏi đây, nhưng hai người kia đều không chịu đi, ngồi yên tại chỗ, cảm giác như đã nhìn thấy những thứ đẹp đẽ nhất, tôi không biết phải làm sao nữa.""Theo ý tứ lời nói lẩm bẩm của

một trong số họ, hình như đã gặp được người nào đó.”“Tôi biết tình thế hiện tại đã vượt ngoài tầm kiểm soát của tôi, vì vậy tôi cũng không quản được nữa, lập tức chuẩn bị cách rời khỏi đây.”“Nhưng tôi lại bị lạc đường, dù đi thế nào cũng không thể ra khỏi con thuyền chìm, tôi cảm thấy mình sắp chết đói hoặc đã chết đói rồi.

Nhưng tôi đã nhìn thấy một người phụ nữ lang thang trong thuyền, đeo mặt nạ, mặc cổ trang lộng lẫy, như một bóng ma lơ lửng trong thuyền.”“Khi tôi nhìn thấy cô ta lần đầu tiên tôi tưởng cô ta sẽ làm hại tôi, nhưng liên tục hai ngày, ngày nào tôi cũng nhìn thấy cô ta.”“Cuối cùng một ngày, tôi lấy hết dũng khí đi theo phía sau cô ta, cứ đi theo, cho đến khi cô ta bỗng nhiên biến mất như chưa từng xuất hiện.”“Ở đó, tôi đã tìm thấy lối ra của con thuyền cổ.”“Những người khác đều chết ở bên trong, không một ai thoát ra được.”A Phân đọc xong đến đây, ngẩng đầu nói: “Hết rồi, nội dung nhật ký chỉ có vậy.”Cô đóng cuốn nhật ký lại, đưa trả cho Sở Văn nói: “Giờ chúng ta phải làm gì?”“Làm gì?” Bàn Tử tháo khẩu súng treo trên cổ xuống nói: “Phải làm thì làm thôi, cái gì cần biết cũng đã biết hết rồi, trong này chẳng qua là ảo giác tác oai tác quái, giờ chúng ta đều có máu Sở gia rồi, một chút cũng không cần sợ nữa.

Mở quan tài ra xong cứ xả một băng đạn là được, do dự làm cái quái gì chứ.”“Không được lỗ mãng.” Lão Hoắc Hồng Kông vội vàng ngăn Bàn Tử lại nói: “Hãy nghe ý kiến của Sở tiên sinh.”Sở Văn nói: “Nội dung nhật ký đã nghe hết rồi, có mấy thông tin quan trọng, chúng ta vẫn luôn cho rằng ác quỷ trong quan tài đồng là lão Đức, nhưng bây giờ xem ra, đó lại là con nữ quỷ đeo mặt nạ kia.”“Một thông tin khác, lão Đức dường như là người may mắn nhất trong số những người ở đây, không nhìn thấy ảo giác, cũng không bị ‘những thứ đẹp đẽ’ mê hoặc như hai người bạn kia sau khi mở quan tài đồng.

Có thể là do thể chất đặc biệt.”“Nếu đã như vậy.” Sở Văn nhìn về

phía những người khác: “Chúng ta chia ra, một phần người đi mở quan tài, một phần người lùi ra xa một chút, làm như vậy, dù có vấn đề xảy ra, tôi cũng có thể cứu viện.”“Được!

Cứ làm vậy!” Hạo Thiên Chân lập tức gật đầu nói: “Sở gia, A Ninh, Bàn Tử, tôi, bốn người chúng ta sau gáy đều có quỷ chú, cho nên việc mở quan tài cứ để chúng ta làm, những người khác lùi lại, bất kể bên trong có xảy ra chuyện gì, cũng không được quay đầu nhìn!”Nói xong, Hoắc Tú Nhi có chút lo lắng cho Sở Văn, nhưng những người khác đã khuyên can cô.

Bởi vì phương pháp mà Hạo Thiên Chân đưa ra hiện tại là cách tốt nhất mà mọi người có thể làm.Sở Văn và Bàn Tử mỗi người cầm một cây xà beng, đợi những người khác đứng xa và quay lưng lại.

“Bàn Tử, tất cả đều phải cẩn thận.” Sở Văn nói xong, liền đưa đầu dẹt của cây xà beng vào khe quan tài!Bàn Tử và Sở Văn cùng lúc dùng sức: “Lên!”Hoắc Tú Nhi lúc này nghe động tĩnh phía sau, bắt đầu hoảng loạn.

So với việc tự mắt nhìn thấy Sở Văn và những người khác mở quan tài, thì cái cảm giác rõ ràng biết họ đang làm gì, có thể sẽ gặp nguy hiểm, nhưng lại không thể quay đầu lại càng khiến người ta kinh hãi hơn.Cô nói: “Tiểu Hoa gia, Sở Văn ca ca đang mở quan tài, nếu tôi quay đầu nhìn một cái, không nhìn quan tài đồng, chỉ nhìn xem anh ấy an toàn không thì có được không?”Tiểu Hoa gia trong tay nắm chặt cây gậy gỗ mảnh, thực ra trong lòng anh ta cũng không có gì chắc chắn.

Nhưng để Hoắc Tú Nhi yên tâm, Tiểu Hoa gia mở miệng nói: “Tú Nhi, đừng lo lắng, Sở gia, Bàn Tử đều là những tay lão luyện trong giới đạo mộ rồi, nếu mở quan tài mà có vấn đề không giải quyết được, vậy thì chúng ta quay đầu lại cũng chẳng có tác dụng

gì.”“Rầm!”Một tiếng động vang lên.

Tất cả mọi người đều rụt cổ lại.Mọi người đều biết xà beng đã đặt lên quan tài đồng.Lão Hoắc Hồng Kông tay trái kéo A Phân, tay phải kéo Hạ Nại Chi, có thể cảm nhận rõ ràng cả hai bàn tay đều siết chặt lại.Theo tiếng xà beng “đinh đinh” va chạm trên quan tài.

Mọi người đều bắt đầu lo lắng nơm nớp.Hoắc Tú Nhi không nhịn được quay mặt vào vách đá hét lên: “Sở Văn ca ca, anh không sao chứ, một khi xảy ra vấn đề, nhất định phải nói cho em biết ngay lập tức.”Sau đó nghe thấy Sở Văn nói: “Tú Nhi, nghe kỹ đây.

Bất kể phía sau có xảy ra chuyện gì, dù nghe thấy âm thanh gì.

Cũng không được quay đầu lại.”Đối mặt với lời Sở Văn nhấn mạnh hết lần này đến lần khác.

Hoắc Tú Nhi suýt khóc vì lo lắng, nhưng nén nước mắt hét lên một tiếng “em biết rồi”.“Cạch!”Một tiếng động lớn vang lên khi nắp quan tài đồng mở ra, trong không gian trống trải vang vọng từng trận hồi âm.Âm thanh khổng lồ, làm chấn động khiến tất cả mọi người đều ngẩn người trong chốc lát.Sau đó, khi tiếng vọng dần dần biến mất, Lão Hoắc Hồng Kông chợt phát hiện giọng nói của Sở Văn và Bàn Tử phía sau đã biến mất.Không có tiếng thét chói tai, không có trao đổi, cũng không có đối thoại.Không có gì cả.Dường như bốn người, cùng với chiếc quan tài đồng trực tiếp biến mất.Mặc dù mọi người đã hạ quyết tâm, bất kể phía sau xảy ra chuyện gì, đều kiên quyết không nhìn lại.

Nhưng sự việc xảy ra theo một cách khác, sự yên tĩnh gần như tuyệt vọng đó, giống như một con quái vật đang nuốt chửng sự tò mò của mọi người.Tâm lý của A Phân kém nhất, cô ta là người đầu tiên mở miệng nói: “Ai đó nói một tiếng đi, tôi biết không nên nhìn lại.

Nhưng bây giờ phía sau đã yên tĩnh quá lâu rồi, gọi Sở tiên sinh

cũng không trả lời, thật sự không ổn, chúng ta cử một người quay đầu nhìn một cái đi, lỡ có gì không đúng còn có thể lập tức đưa ra phán đoán.”“Không được.” Không đợi người nào khác hưởng ứng.

Hắc Hạt Tử đã phủ quyết ý kiến của A Phân.“Trong tình huống này, không có chuyện gì xảy ra mới là tốt nhất.

Đừng gây rối, cứ yên lặng đợi cho tôi.”A Phân ăn một cái “đóng cửa”.

Mặc dù trong lòng không vui, nhưng lời của Hắc Hạt Tử có trọng lượng.Hiện tại Sở Văn, Bàn Tử đều không có ở đây.

Tất cả mọi người hợp lực lại cũng không phải là đối thủ của Hắc Hạt Tử.

“Sở Văn ca ca!” Hoắc Tú Nhi không chịu nổi áp lực, mở miệng thử giao lưu với Sở Văn.“Tú Nhi, được rồi, quay người lại đi.” Giọng nói của Sở Văn chợt vang lên từ xa.Hoắc Tú Nhi mừng rỡ, lập tức muốn quay người lại, nhưng vào khoảnh khắc quay người, cơ thể vốn đang nghiêng, nửa người cô bỗng nhiên cứng đờ tại chỗ.Bởi vì cô phát hiện, ngoài cô ra, những người khác dường như đều không có ý định quay người lại.Nhưng giọng nói của Sở Văn ca ca vừa rồi rõ ràng như vậy truyền đến từ phía sau, chẳng lẽ họ không nghe thấy sao?Hay giọng nói đó là ảo giác của mình?Phải chăng ác quỷ trong quan tài đồng đó đã tấn công vào điểm yếu của mình?Nghĩ đến đây, Hoắc Tú Nhi nổi hết da gà.

“Tú Nhi, nhanh lên đi, em đang ngẩn ngơ cái gì vậy?” Thấy Hoắc Tú Nhi không quay người, giọng nói của Sở Văn phía sau càng trở nên dịu dàng hơn.Hoắc Tú Nhi dùng giọng run rẩy hỏi người bên cạnh: “…Có ai nghe thấy giọng nói của Sở Văn ca ca không?”Từ từ dùng ánh mắt liếc nhìn A Phân bên cạnh, chỉ thấy cô ta cũng đầy vẻ kinh hãi!A Phân nói lắp bắp với Hoắc Tú Nhi: “Không… không có… tôi

chỉ nghe thấy, phía sau hình như có thứ gì đó đang nhai.”“Tôi cảm thấy Sở tiên sinh có khi nào bị ác quỷ trong quan tài đồng nhai nuốt mất rồi không…”Hắc Hạt Tử hiện tại cũng đang đối mặt với tình cảnh tương tự.Kể từ khi chiếc quan tài đồng vừa mở ra, anh ta không nghe thấy bất kỳ giọng nói nào, cũng không nghe thấy tiếng nhai nuốt.Chỉ có âm thanh truyền đến từ phía sau, rất nhỏ, rất đều, giống như bọ cánh cứng bò ra từ cát, sau đó vỗ cánh bay trong không trung.Không ai có thể như Hắc Hạt Tử lúc này quay người lại, sau đó dẫn mọi người chạy trốn khỏi đây.Rõ ràng biết là ảo giác, nhưng ảo giác lại chân thực đến vậy.Tiếng bọ cánh cứng ngày càng gần, ngày càng gần, dường như đã ở ngay bên tai.Nhưng Hắc Hạt Tử vẫn siết chặt khẩu súng hộp trong tay.Cố nhịn không quay đầu lại.Đồng thời trong lòng anh ta cũng cảm thấy vô cùng kinh khủng, thứ bên trong chiếc quan tài đồng này thực sự quá quỷ dị.Hắc Hạt Tử cũng từng đi Nam chạy Bắc, đào vô số hầm mộ khác rồi.

Ảo giác chân thực đến mức này, lần đầu tiên anh ta thấy.Tất cả đều như vậy, thì những người khác càng không cần phải nói, một số người ý chí không đủ kiên định e rằng đã mắc lừa rồi.Hắc Hạt Tử dùng ánh mắt liếc nhìn những người bên cạnh, chỉ thấy Lão Hoắc Hồng Kông nước mắt đầy mặt, run rẩy, môi mấp máy lẩm bẩm.

“Không được quay đầu lại!!” Hắc Hạt Tử gần như hét lên!Nhưng Lão Hoắc Hồng Kông lại như thể không nghe thấy giọng nói của anh ta.Đột nhiên quay phắt người lại!Khoảnh khắc tiếp theo, khuôn mặt của ông lão chợt bừng tỉnh vì kinh hãi, như thể đã nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng nhất trong đời, liên tục lùi lại.

Cho đến khi lưng dựa vào vách đá.Trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng!Hắc Hạt Tử thấy tình huống này, thầm nghĩ: “Chết tiệt!”Lão Hoắc Hồng Kông quay đầu lại, cũng không biết đã nhìn thấy gì, cả người đều bắt đầu run rẩy vì kinh hãi.Lúc này Hắc Hạt Tử biết vấn

đề nghiêm trọng đến mức nào.Hiện tại thần kinh của tất cả mọi người đều đang trên bờ vực sụp đổ, nếu cứ để Lão Hoắc Hồng Kông tiếp tục như vậy, thì cảnh tượng tiếp theo có thể sẽ mất kiểm soát.Vì vậy Hắc Hạt Tử cũng không hề do dự, đặt khẩu súng hộp trong tay về thắt lưng, sau đó thuận tay một chiêu 'thủ đao', mạnh mẽ đánh vào sau gáy Lão Hoắc Hồng Kông.A Phân thấy Hắc Hạt Tử đánh một nhát thủ đao ác liệt như vậy, nhất thời có chút tức giận, nhưng cũng biết hiện tại Hắc Hạt Tử làm vậy là vì lợi ích của mọi người.Lão Hoắc Hồng Kông sau gáy bị đánh mạnh một nhát, sau đó khóe miệng động đậy, cả người từ từ ngồi xuống đất, hôn mê đi.

"Tất cả nghe cho kỹ đây, ai mà còn không chịu được muốn quay đầu lại, vì để tất cả mọi người đều có thể sống sót, đừng trách tôi ra tay quá ác." Hắc Hạt Tử nói trong lúc này, lời nói có trọng lượng.Hoắc Tú Nhi hai nắm đấm siết chặt, toàn thân run rẩy, trong tai cô, có thể nghe rõ ràng, Sở Văn không ngừng gọi cô quay đầu lại.Nhìn phản ứng của những người khác bên cạnh, Hoắc Tú Nhi biết, tất cả đều là ảo giác xuất hiện trong đầu cô.Điều khiến cô càng lo lắng hơn là tình trạng hiện tại của Sở Văn, Bàn Tử, A Ninh.

"A Ninh tỷ tỷ, nhất định phải không sao đó nha."Cùng lúc đó.Ở một bên khác của toàn bộ không gian.Phía trước quan tài đồng.Sở Văn và Bàn Tử hai người đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.Hạo Thiên Chân và A Ninh cũng vậy.Bên trong quan tài đồng, bày biện đủ loại minh khí lấp lánh.Chén ngọc rồng vàng, khí cụ Tây Vực lấp lánh, toàn bộ quan tài đồng khổng lồ chứa đầy những bảo vật mà mọi người đã nhìn thấy hoặc chưa từng nhìn thấy.Sau đó, ở chính giữa quan tài đồng, một thi thể nữ trong suốt đang nằm yên tĩnh.Theo cách nói của người hiện đại, thi thể nữ đó trông vô cùng yêu mị, nhưng lại mang theo một chút đặc trưng dị vực, hơi giống sự kết hợp giữa người da trắng và người châu Á.Sống mũi cao, hốc mắt hơi sâu, đôi

môi đỏ tươi.Đôi mắt của thi thể nữ nhắm nghiền, hàng mi dài cong vút vậy mà không hề bị ảnh hưởng bởi sự lắng đọng của mấy nghìn năm thời gian.Giống như một nữ vương đang ngủ say, trong tay cầm một cây quyền trượng, trên đỉnh quyền trượng có một viên đá phỉ thúy lớn bằng nắm tay, trên đầu đội một chiếc vương miện vàng lấp lánh khảm đá sapphire.Yết hầu của Bàn Tử động đậy lên xuống hai cái, sau đó ngớ ngẩn nói: "Mẹ nó ơi, cô nương bên trong này không phải là Tây Vương Mẫu mà chúng ta vẫn luôn tìm kiếm chứ, đẹp thật là đẹp quá đi.

Nhìn qua hơi giống nữ diễn viên Angelina Jolie trong phim thám hiểm nước ngoài ấy nhỉ."Hạo Thiên Chân cũng khó tin, ngẩng đầu nhìn Sở Văn: "Sở gia, Bàn Tử nói không phải thật chứ, thi thể nữ này thực sự là Tây Vương Mẫu sao?"Chưa đợi Sở Văn nói gì, A Ninh đã nói trước: "Không thể nào là Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết, có thể hóa thân thành người và thú, sẽ không giống thi thể nữ này, toàn thân đều trong suốt."A Ninh nói xong dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Không, tôi cho rằng dù không phải Tây Vương Mẫu, thì ít nhất cũng có mối quan hệ rất gần với Tây Vương Mẫu."Bên Sở Văn tự từ khi mở quan tài đồng ra, vẫn luôn trong trạng thái cảnh giới toàn thân, bất kể Bàn Tử có đang trong ảo giác hay không, chỉ cần mở quan tài đồng, thì tiếp theo chắc chắn sẽ có chuyện bất tường xảy ra.Nhưng cho đến hiện tại, thi thể nữ đó vẫn luôn ngủ say, không hề xuất hiện bất kỳ hành vi lừa xác nào.Nếu là người khác, e rằng sẽ chỉ nghĩ là may mắn, nhưng Sở Văn đã trải qua vô số nguy hiểm thì không dễ bị lừa như vậy.Anh nói: "Đừng vội vàng, có lẽ cảnh tượng trước mắt tôi là ảo giác."Bàn Tử lấy ra túi nước trong tay, bên trong đựng máu còn sót lại của Sở Văn.Anh ta nhúng ba ngón tay vào máu, sau đó đưa tay xoa lên mắt mình, cuối cùng xác định cảnh tượng trước mắt xuất hiện không phải là ảo giác.Là chuyện thực sự đang xảy ra.Lúc này A Ninh chợt nói: "Xem tình hình bên Hoắc Tú

Nhi kìa?"Ba người còn lại nhìn về phía Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Nhi, chỉ thấy tất cả những người ở đó đều quỳ rạp xuống đất, hai tay ôm tai, nhìn bóng lưng như đang chịu đựng sự tra tấn lớn.Sở Văn và Bàn Tử lập tức la lớn về phía Hắc Hạt Tử và những người kia, nhưng kỳ lạ là Hắc Hạt Tử lại không hề có bất kỳ phản ứng nào với âm thanh.

"Hiện tại chắc là đã rơi vào ảo giác rồi, chỉ dựa vào ý chí mà cố gắng chống đỡ mà thôi." Sở Văn thấy vậy lập tức nói: "Bàn Tử chuẩn bị thi thể, chúng ta nhanh chóng tìm nguyên nhân liên quan giữa thi thể nữ trong suốt và quỷ phù sau gáy tôi, sau đó đóng nắp quan tài lại, dẫn tất cả mọi người trốn khỏi đây."Bàn Tử đã đợi lời Sở Văn từ lâu, lấy dây thừng từ trong tay ra.Đừng thấy anh ta mập như vậy, nhưng vào thời khắc quan trọng, động tác lại vô cùng nhanh nhẹn.Bàn Tử hai chân dẫm lên hai bên mép quan tài, đồng thời cúi người, nhẹ nhàng vòng dây thừng vào sau gáy thi thể nữ trong suốt.Sau đó đối mặt với thi thể nữ trong suốt, anh ta ưỡn người ra.

"Cho tôi!" Bàn Tử hét lớn.Trong khoảnh khắc đó, trong không gian tối tăm, vô số bộ xương trắng vốn đang nằm yên tĩnh trên mặt đất đều ngồi dậy!Bàn Tử mặt mày đờ đẫn, lập tức sợ hãi: "Không không không, không có…"Bàn Tử nhất thời sợ hãi.Nhưng vô số hài cốt bò ra từ đống cát lại không hề sợ hãi một chút nào.Tiếng xương cốt va chạm lạch cạch vang lên khắp nơi, trong không gian yên tĩnh và trống trải nghe đặc biệt rợn người.Trong toàn bộ không gian, tất cả xương trắng vậy mà đều ngồi dậy.A Ninh cũng hít một hơi khí lạnh.Sao có thể?Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe nói đến việc xác chết sống dậy, nhưng chưa bao giờ nghe nói đến việc xương trắng đã biến thành xương cốt lại sống dậy.Đây đều là thứ quái gì?Bạch Cốt Tinh sao!! Hạo Thiên Chân giận dữ nói: "Bàn Tử vừa rồi hét cái gì?

Ai lại nghe khẩu lệnh của cậu chứ?"Bàn Tử cũng hoàn toàn ở trong trạng thái ngớ người.Cầm sợi dây thừng buộc ở sau gáy thi thể

nữ trong suốt nói: “Tôi, tôi, tôi đã nói ‘cho tôi’, sau đó… tất cả đều đứng dậy…”“Hay là, cái đó, tôi bảo họ nằm xuống lại nhé?” Bàn Tử cầm thi thể nữ trong suốt ho khan hai tiếng, lại hét lên một câu: “Tất cả nằm xuống cho tôi!”Nhưng đáng tiếc lần này không có bộ xương nào nghe lời.Một lượng lớn bộ xương từ từ vươn mình, cũng không biết do ai điều khiển mà từ từ đứng dậy.Bàn Tử khổ sở nói: “Giờ phải làm sao đây, lần này không nghe lời tôi nữa rồi!”Sở Văn hừ một tiếng: “Từ trước đến nay có bao giờ nghe lời anh đâu, Bàn Tử, anh và Hạo Thiên Chân, A Ninh ở dưới chặn lại, tôi xem xem thi thể nữ trong suốt này đang giở trò gì.”Bàn Tử đáp một tiếng.Nhảy phắt xuống quan tài đồng, sau đó từ phía sau lấy ra một cây trường đao, ném cho Hạo Thiên Chân.Đồng thời tháo khẩu AK47 trên cổ xuống.

“Làm sao đây, cô A Ninh, chúng ta cứ bắn bọn vương bát đản này trước, đợi chúng nó hoàn hồn lại sẽ xông về phía chúng ta!”A Ninh quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy Sở Văn hai tay đang ôm lấy gáy thi thể nữ trong suốt.Cô cũng giơ súng lên nói: “Bất kể ai ra tay trước, dù sao cũng phải động thủ.”Lời vừa dứt.

AK47 trong tay A Ninh phun ra hỏa thiệt.Một băng đạn trực tiếp bắn về phía những bộ xương trắng sâm sâm chưa kịp chuẩn bị.Tiếng “đinh linh loảng xoảng” vỏ đạn rơi xuống đất vang lên.Một lượng lớn bộ xương trắng chưa kịp đứng dậy đã bị A Ninh bắn tan tác trên mặt đất.Cùng lúc đó, Bàn Tử cũng trực tiếp giơ súng trong tay lên.

“Tạch tạch.

Chương 415

Tạch tạch tạch.”Một loạt tiếng súng mang theo mùi thuốc súng bắt đầu lan tỏa xung quanh quan tài đồng.Trong thời gian ngắn ngủi vài giây, cũng không biết tiếng súng đã đánh thức thêm nhiều bộ xương nữa, hay vì những lý do khác.Tóm lại toàn bộ xương trắng trong không gian đều “xoẹt xoẹt xoẹt” đứng dậy.Tốc độ của chúng vô cùng nhanh chóng.Vừa đứng dậy lập tức xông về phía Bàn Tử và A Ninh.Bàn Tử thậm chí không kịp thay đạn, một băng đạn vừa bắn xong, những bộ xương khác đã xông đến trước mặt anh ta.

Anh ta lật ngược thân súng, trực tiếp dùng báng súng quét đổ một đống xương trắng xông đến trước mặt.Những bộ xương này cũng không biết là cổ nhân đã chết mấy nghìn năm rồi.

Xương cốt của chúng đều đã mục nát, cho nên chỉ cần không để chúng đến gần, việc tiêu hủy thi cốt tương đối dễ dàng.Điều đáng sợ nhất là do trong không gian này toàn là xương trắng, mấy nghìn năm thời gian e rằng đã tích lũy hàng nghìn vạn bộ.Những bộ xương này hoàn toàn không để ý đến Hoắc Tú Nhi, Hắc Hạt Tử và những người khác đang trốn trong góc tường.Dường như ai càng gần quan tài đồng, thì chúng coi đó là kẻ thù.Giống như vậy, từng đàn từng đàn bộ xương trắng bất chấp nguy hiểm xông tới, một cảm giác rất quen thuộc.Súng của Bàn Tử đã bị hỏng.Anh ta tranh thủ một khoảng trống, quay đầu lại.

Thấy Sở Văn vậy mà vẫn đang nghiên cứu từ từ trên quan tài đồng.Bàn Tử không khỏi sốt ruột hét lên: “Sở gia ơi, muốn nghiên cứu thì sau này nghiên cứu, tôi đây có thể cùng anh, chứ bây giờ từ từ nghiên cứu cái quái gì chứ.”Hạo Thiên Chân một đao, từ chỗ đầu lâu của một bộ xương trực tiếp bổ sâu xuống.Anh ta hét về phía Bàn Tử:

“Bàn Tử đừng gây rối, Sở gia đang suy nghĩ đó!

Nếu chỉ đơn thuần phá hủy thi thể nữ, thì tốt thôi, nhưng bây giờ chúng ta cần nghiên cứu, vì sao sau gáy tôi lại xuất hiện phù hiệu quỷ dị đó, nếu không tìm hiểu rõ ràng một chút, thì dù chúng ta có trốn thoát ra ngoài cũng sẽ chết.”Trong khi Bàn Tử đang liều mạng giành thời gian cho Sở Văn, trong mắt Sở Văn, thi thể nữ trong suốt kia bỗng nhiên mở to đôi mắt.Trong ánh mắt không có thù hận, không có oán độc, không có bất mãn.Ngược lại toát ra một tia đồng tình.Tâm thần Sở Văn chấn động dữ dội, bàn tay vốn đang đặt trên vai thi thể nữ trong suốt trực tiếp dừng lại.Sau đó cảnh tượng trước mắt, dường như quay cuồng, bắt đầu từ từ xoay tròn.Từng vòng từng vòng chồng chất lên nhau giống như mặt nước yên bình bị quấy động.

“Xoẹt!”Sở Văn như thể trực tiếp nhìn thấy cảnh tượng đã xảy ra vào thời kỳ kỳ tích của nhân loại mấy nghìn năm trước từ trong mắt thi thể nữ!Và con thuyền khổng lồ che trời lấp đất đó!Sở Văn cảm giác theo khi thi thể nữ trong suốt đó mở đôi mắt, thì toàn thân anh không thể cử động được nữa.Sau đó trong đầu anh, dường như đã nhìn thấy một thế giới chấn động khác!Trên một vùng sóng gió dữ dội, một con thuyền khổng lồ, khó có thể tưởng tượng được vẫn sừng sững giữa những đợt sóng cuộn.Xung quanh toàn bộ con thuyền, trên các cây cột buồm, đều có quấn một loại rắn kỳ lạ, những con rắn đó thể tích không lớn, phía sau đầu có những nốt sần màu đen.Chúng ngoan ngoãn quấn trên các cây cột buồm, không hề tấn công những người bình thường trên thuyền.Mấy nghìn nô lệ mặt đen nhẻm, cởi trần đang bận rộn trên boong tàu.Tất cả đều trông như đang bị giam cầm, không mảnh vải che thân.

Trông như đã quen thuộc, không biết xấu hổ.Đồng thời bên cạnh, có rất nhiều lồng gỗ giống như nhà tù.Bên trong giam giữ một số chủng người khá khỏe mạnh, người da đen, nhưng lại không hoàn

toàn giống.Chiều cao của họ đều khoảng hai mét.

Tay dài đến gối!Khi Sở Văn nhìn những chủng người này, lập tức nhận ra đây có lẽ không phải người da đen theo nghĩa hiện đại, mà giống như một loại người khổng lồ!Không khỏi thầm kinh hãi trong lòng, chẳng lẽ thế giới này, thực sự có người khổng lồ tồn tại.Phải biết rằng những người bị giam trong lồng gỗ này, người thấp nhất cũng gần hai mét, đó là một khái niệm hoàn toàn khác!Tây Vương Mẫu vì sao lại giam cầm những tộc người khổng lồ này?Đợi đã!Sở Văn chợt nhận ra, Tây Vương Mẫu Quốc theo nghĩa chân chính, thực ra là một quốc gia cổ đại cùng thời với Viêm Đế, Hoàng Đế!Đó là thời đại thần thoại truyền thuyết!Thời đại thần thoại khó tin nhất trên thế giới, với vô số kiến trúc mà người hiện đại không thể tưởng tượng được, có những truyền thuyết động trời lay đất!Sở Văn hoàn toàn không ngờ mình vậy mà có thể nhìn thấy cảnh tượng đó trong mắt thi thể nữ trong suốt.Thi thể nữ trong suốt này rốt cuộc là người thế nào? Và có quan hệ gì với Tây Vương Mẫu?Ánh mắt Sở Văn quét qua boong tàu, đột nhiên, mắt anh dừng lại!Bởi vì trên boong tàu, bỗng nhiên có gần một trăm người phụ nữ mặc áo choàng xanh lam bằng vải lanh, đeo mặt nạ đồng đi ra từ một hướng!Mỗi người trên mặt đều đeo mặt nạ đồng.Không nhìn rõ biểu cảm, nhưng vóc dáng lại vô cùng thướt tha.Đám phụ nữ đó đi giữa những nô lệ không mảnh vải che thân, và không hề nhìn nghiêng!Giữa hai bên dường như có một sự chênh lệch giai cấp rất lớn.Sở Văn chú ý, phù hiệu trên mặt nạ đồng và phù hiệu quỷ sau gáy anh giống hệt nhau.Trong lòng anh động đậy!Khoảnh khắc tiếp theo thấy những người phụ nữ này đến chỗ cột buồm, sau đó từng người một quỳ xuống!Những con rắn nốt sần màu đen vốn đang quấn trên cột buồm thuận theo cổ của những người phụ nữ mảnh mai đó quấn lên, đồng thời đưa đầu vào miệng mặt nạ đồng.Phàm là những người phụ nữ bị rắn nốt sần màu đen quấn chặt, toàn thân đều run rẩy, sau đó tứ chi mềm nhũn, bị những người đàn

ông trông giống nô lệ nâng lên!Họ ngâm nga những khúc điệu cổ xưa và thần bí!Và sau đó những người giống người khổng lồ trong những lồng gỗ đó đều lần lượt quỳ xuống đất, vẻ mặt thần phục!Sở Văn nhìn đến đây, cảm thấy sởn gai ốc!Đây là loại nghi thức gì!!Những con rắn màu đen đi vào miệng những người phụ nữ này, sau đó những người khác lại cảm thấy thần thánh!Tiếp theo còn có chuyện khiến Sở Văn kinh hãi hơn xảy ra!Những nô lệ đó mở cửa lồng gỗ, sau đó thả những người khổng lồ đó bò ra khỏi đó, trên boong tàu, dưới sự tụng tán của mấy nghìn nô lệ quỳ rạp xuống đất!Đồng thời những người phụ nữ có rắn nốt sần màu đen quấn quanh cổ đó từng người từng người như thể trúng thuốc mê hoặc, điên cuồng nhảy một loại vũ điệu mang nhịp điệu kỳ lạ trước mặt những người khổng lồ!Sở Văn thấy cảnh tượng này, không nhịn được suy đoán: Ở một khía cạnh nào đó là sự sùng bái sinh sản sao!!Anh có thể nhìn thấy rõ ràng, bất kể những người phụ nữ này, những nô lệ này, thậm chí cả những người khổng lồ vừa được thả ra sau gáy, đều có phù hiệu quỷ giống hệt như trên người anh!"…." Sở Văn lại xác nhận vài lần nữa!Chẳng lẽ tất cả những phù hiệu quỷ sau gáy đó thực ra là đặc trưng của quốc dân Tây Vương Mẫu Quốc sao!!?Khoảnh khắc tiếp theo, một nghi thức hàng trăm người được bắt đầu ngay trước mắt Sở Văn!Những chú ngữ cổ xưa và tiếng hát của những người phụ nữ hòa lẫn vào nhau!Nhìn trạng thái của những người phụ nữ này, Sở Văn chợt nghĩ đến việc những phù thủy người Manchu muốn giao tiếp với thần linh thì thường mượn đến thảo dược hoặc những loại thuốc mê gây ảo giác, để đạt được một trạng thái mơ màng.Phương pháp này không chỉ có ở phương Đông.

Ở phương Tây cho đến ngày nay một số bộ lạc nguyên thủy vẫn đang áp dụng phương pháp này.Có người dùng thuốc, có người đặt cảnh tế tự ở sâu trong hang động, sau đó thông qua âm thanh cộng hưởng trong hang động, làm tê liệt thần kinh khiến phù thủy đi vào

một trạng thái nhất định.Đương nhiên có cả cách thông qua vài giây cao trào nhất giữa nam nữ để giao tiếp với thần linh.Cho đến ngày nay, một số giáo phái ở Ấn Độ vẫn còn chức vụ gọi là thánh nữ trong các ngôi đền.Chuyên môn để những người trong ngôi đền thực hiện nghi thức tế tự "thiên nhân hợp nhất"!Nhưng bất kể Sở Văn nghe thấy hay nhìn thấy bao nhiêu, vào khoảnh khắc đó anh vẫn cảm thấy vô cùng kinh hãi!Sở Văn nóng lòng muốn biết, mục đích tế tự của những người này rốt cuộc là gì!

"Ầm!"Một làn sóng khổng lồ đập vào mép thuyền, tất cả nô lệ đều reo hò, trong mắt tràn ngập vẻ cuồng nhiệt, nhìn về phía những con sóng khổng lồ đang cuộn trào ở không xa!Sở Văn chợt nhận ra, tất cả những việc mà người cổ đại làm, tuy rằng hiện tại nhìn có vẻ hoang đường, nhưng vào thời điểm đó đều vô cùng ý nghĩa!Ví dụ như những người khổng lồ và những người phụ nữ này hoạt động trên boong tàu đại diện cho sự sinh sôi nảy nở, vậy thì những con rắn độc nốt sần màu đen kia có lẽ là nguyên nhân khiến những người phụ nữ này rơi vào trạng thái điên cuồng!Theo hoạt động tế tự đi vào hồi kết, những con rắn nốt sần màu đen vốn đang quấn quanh cổ những người phụ nữ, và ban đầu đưa đầu vào miệng mặt nạ đồng bỗng nhiên, đưa đầu ra khỏi miệng người phụ nữ, sau đó hung hãn cắn vào cổ những người khổng lồ đang đắm chìm trong niềm vui!Tiếng reo hò của những nô lệ xung quanh càng lớn hơn!Đồng tử của những người khổng lồ bắt đầu giãn ra, trong cổ họng phát ra tiếng "khẹt khẹt"! Những nô lệ reo hò nâng những thi thể khổng lồ đã chết lên rồi ném ra ngoài thuyền!Hành động đó khiến Sở Văn chợt cảm thấy!Không chỉ là một nghi thức sùng bái sinh sản, mà còn là một nghi thức hiến tế sinh mạng!Quả nhiên, khi Sở Văn nghĩ như vậy, hơn chục người khổng lồ đầu tiên bị những nô lệ giơ cao, và trực tiếp ném ra ngoài thuyền.Bên ngoài con thuyền cổ đại khổng lồ là những con sóng lớn ngập trời.Từng thi thể một bị nô lệ ném xuống, sau đó chìm vào những con

sóng, trong chốc lát biến mất không dấu vết.Sở Văn lúc đầu ở góc nhìn có lẽ là góc nhìn của thi thể nữ trong suốt.Không có cách nào để chọn thứ muốn xem, nên anh chỉ có thể sốt ruột.Mà không thể biết được dưới những con sóng đó rốt cuộc có thứ gì.Theo những tập tục tế tự kỳ lạ của thời kỳ cổ đại này.Nếu những người phụ nữ mặc áo choàng xanh lam bằng vải lanh này là sự dung hợp chủng tộc giữa người khổng lồ và phụ nữ Tây Vương Mẫu Quốc, vậy thì những con rắn nốt sần màu đen đó rõ ràng là nguyên nhân khiến những người phụ nữ này sản sinh ảo giác.Sở Văn đoán răng độc của rắn nốt sần màu đen nếu được tiêm một lượng nhỏ vào những người phụ nữ đó, thì sẽ khiến thần trí của những người phụ nữ đó không thể tự kiểm soát được.Sau đó vào lúc cao trào của niềm vui, rắn độc sẽ tiêm một lượng lớn độc tố vào cơ thể người khổng lồ.Hai loại tiêm, việc giữa người khổng lồ và phụ nữ là một loại sinh sản, còn rắn độc nốt sần màu đen sau khi giết chết người khổng lồ thì cho một sinh vật nào đó dưới những con sóng lớn ăn thịt.Ngay khi Sở Văn vừa sắp xếp rõ ràng suy nghĩ của mình.Thì một trận kinh hô.Toàn bộ con thuyền cổ đại khổng lồ đột nhiên rung chuyển mạnh, tất cả mọi người trên thuyền đều đứng không vững.Nhưng trong mắt những nô lệ không có sự hoảng sợ, ngược lại là vẻ kính trọng và sùng bái.Nhìn biểu cảm đó.

Sở Văn trong lòng chợt chùng xuống!Có ý gì?Chẳng lẽ… Đúng lúc đó, một cái đuôi khổng lồ màu đỏ trực tiếp nhô lên từ giữa những con sóng lớn, sau đó hung hãn đập xuống biển.Sau khi nước bắn tung tóe, không ít nô lệ thậm chí bị cuốn vào trong nước biển.Tâm thần Sở Văn chấn động dữ dội.

"…Một con cự thú thượng cổ sao?"Đồng thời trong lòng anh không hề có chút sợ hãi nào, khi nhìn thấy cái đuôi khổng lồ màu đỏ rực đó, thậm chí còn có một cảm giác thân thuộc!Hoặc có lẽ cảm giác thân thuộc không hoàn toàn phù hợp, nhưng ít nhất là một cảm giác

quen thuộc không rõ nguyên do.Sở Văn chợt nghĩ đến một khả năng, chẳng lẽ mình là loài hung thú thứ tư?Hung thú?Anh không hề nhìn thấy toàn bộ hình dạng của con hung thú màu đỏ, thứ đó hình như đã hưởng thụ đủ món tế phẩm, sau khi cái đuôi khổng lồ đập một cái trong nước biển, nước biển nứt ra, Sở Văn chỉ kịp nhìn thấy lưng của hung thú.Sau đó biến mất trong những con sóng lớn ngập trời!Sở Văn chỉ cảm thấy trong tai một trận ong ong!Tầm nhìn của anh lại một lần nữa trở nên mờ ảo, tất cả mọi thứ trước mắt đều là từng trận gợn sóng.Đợi đến khi tầm nhìn trở nên rõ ràng.Trong mắt anh chỉ có đôi mắt đang mở của thi thể nữ trong suốt tuyệt đẹp đó.Bên tai truyền đến tiếng kêu gọi của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.“Sở gia, mau tỉnh lại đi, tỉnh lại đi!

Đừng ngẩn người nữa!” Bàn Tử vừa lùi lại vừa hét lên.“Bàn Tử đừng làm ồn trước đã, chúng ta lúc này càng kéo dài thời gian được bao lâu, thì càng có lợi cho Sở gia bấy nhiêu!” Hạo Thiên Chân một tay cầm báng súng AK47, một tay cầm dao khai sơn, lúc này anh ta không còn vẻ ngây ngô lần đầu xuống biển mộ nữa, rõ ràng đã trở thành một lão luyện đào mộ rồi.Trước đây Sở Văn luôn nghĩ làm sao để bảo vệ Hạo Thiên Chân.Nhưng bây giờ, cuối cùng cũng đến lượt Hạo Thiên Chân bảo vệ Sở Văn.Cả nửa năm trời, bốn ngôi mộ lớn, đủ để biến một thư sinh yếu ớt trở thành một tay lão luyện giết xác chết, chặt xương không chớp mắt.

“Tôi không sao!

Cứ kéo dài thêm một lát nữa!” Sở Văn vừa hoàn hồn, sau đó lập tức mở miệng nói với A Ninh rằng cô đừng lo lắng.Nghe thấy Sở Văn cuối cùng cũng phản ứng lại, những người khác cũng đều thở phào nhẹ nhõm.Những bộ xương khô lâu từ bốn phương tám hướng mang theo tiếng xương cốt ma sát rợn người vây quanh bốn người, mặc dù không đáng sợ như vậy, nhưng số lượng xương trắng thực sự quá

nhiều.Bàn Tử hơi kiệt sức, thở hổn hển, may mắn là hiện tại không có ai bị thương.Sở Văn nói xong cũng biết thời gian gấp rút, lập tức bình tâm lại, trước tiên xem thi thể nữ trong suốt có khả năng lừa xác hay không.Sau đó phát hiện thi thể nữ trong suốt dường như không có ác ý với Sở Văn.Đôi mắt vốn nhắm chặt sau khi mở ra, không có bất kỳ cử động nào khác.Lúc này có hơi giống vẻ chết không nhắm mắt.Sở Văn ở sau gáy thi thể nữ trong suốt cũng phát hiện hình dạng quỷ phù.Đồng thời, điều khiến anh càng kỳ lạ hơn là, thi thể nữ trong suốt tay trái nắm chiếc vương miện khảm đá sapphire xanh, sau đó tay phải lại cầm một thứ giống như pháp trượng cổ Ai Cập, pháp trượng đó dường như được làm từ xương cốt.Sở Văn tạm thời không thể phán đoán được chất liệu của pháp trượng này.Nhưng trên cùng của pháp trượng, lại là một viên đá phỉ thúy khổng lồ, hiếm thấy!Bất kể trên pháp trượng, hay trên vương miện và bảo thạch, đều khắc phù hiệu quỷ dị đó… Sở Văn dù không hiểu rõ Tây Vương Mẫu Quốc đến mấy, cũng biết phù hiệu quỷ dị đó hẳn là một loại ký hiệu độc quyền của Tây Vương Mẫu Quốc.Vương miện và pháp trượng trước mắt đều có phù hiệu này.Chỉ có thể giải thích một vấn đề.

"Vì sao thi thể nữ trong suốt lại cầm vương miện và pháp trượng thuộc về Tây Vương Mẫu chứ?" Sở Văn trong lòng chấn động: "Trừ phi… là người kế thừa của Tây Vương Mẫu hoặc…"Sở Văn nhớ lại cuốn nhật ký mà người đồng nghiệp khảo cổ học người Đức đã phát hiện về việc con thuyền cát khổng lồ bị nổ chìm.Hoặc là… thi thể nữ trong suốt này đã đánh cắp vương miện và pháp trượng của Tây Vương Mẫu!!Một khi hiểu được điều này, Sở Văn chỉ cảm thấy mọi nút thắt dường như đều đã tìm thấy lối ra.Lý do Sở Văn nghĩ như vậy rất đơn giản.Vương miện và quyền trượng, những thứ như vậy, chỉ có thể có một bộ.Thứ quý giá, tượng trưng cho vương quyền như vậy lại không ở bên cạnh Tây Vương Mẫu, hoặc trong lăng mộ, mà lại được cất giữ trong một quan tài đồng khổng lồ trên con thuyền

cát.Bản thân đã có vấn đề.Sở Văn lập tức dựa vào thông tin đã thu thập được để phán đoán.Thứ nhất, vương miện và quyền trượng đều có khả năng bị thi thể nữ trong suốt đánh cắp.Thứ hai, người làm chìm con thuyền cát có khả năng là Tây Vương Mẫu muốn ngăn cản thi thể nữ trong suốt.Thứ ba, nhưng trong này lại có thứ mà Tây Vương Mẫu cũng phải kiêng dè, dẫn đến việc vương miện và quyền trượng ở trong con thuyền cát, nhưng lại mãi mãi không thể lấy lại được.Có được những thông tin này, ánh mắt Sở Văn nhìn thi thể nữ trong suốt đã khác.Trắng trợn!Bất kể Bàn Tử, Hạo Thiên Chân hay Hắc Hạt Tử, đều dám nói rằng lão nương Tây Vương Mẫu Quốc dám đấu, đều là vì Tây Vương Mẫu đã chết mấy nghìn năm.Nhưng thi thể nữ trong suốt này vậy mà dám đối đầu với Tây Vương Mẫu mấy nghìn năm trước!Rốt cuộc là thân phận gì!Có thể ngay cả sau khi chết vẫn khiến Tây Vương Mẫu phải kiêng dè chứ!Sở Văn vô thức nhẹ nhàng đặt thi thể nữ xuống, đồng thời tất cả những thứ trong hai tay đều được cất vào trong không gian giới chỉ.Anh ngẩng mắt nhìn những bộ xương trắng sâm sâm xung quanh, cuối cùng cũng hiểu mục đích của những bộ xương này!Trước đây Sở Văn vẫn nghĩ mục đích của những bộ xương khô lâu này là để bảo vệ thi thể nữ trong suốt.Nhưng bây giờ cuối cùng cũng hiểu ra rồi!Những người này và thi thể nữ trong suốt căn bản không cùng một phe.Oán niệm của chúng vẫn luôn muốn cướp đoạt quyền trượng và vương miện, có lẽ khi còn sống họ là những người được Tây Vương Mẫu phái đi hết lần này đến lần khác để lấy lại quyền trượng.Chỉ là sau khi tiến vào thuyền chìm, tất cả đều chết vì môi trường do thi thể nữ trong suốt tạo ra.Nghĩ đến đây.“Chẳng lẽ sự diệt vong của Tây Vương Mẫu Quốc có liên quan đến việc mất vương miện và quyền trượng đá phỉ thúy này sao?” Sở Văn tự hỏi.Nếu đúng như vậy, thì mọi chuyện đều thông suốt rồi!Sở Văn lại một lần nữa nhìn về phía thi thể nữ trong suốt.Anh cũng không còn lo lắng về nguy cơ không gian giới chỉ bị lộ,

trực tiếp tâm niệm vừa động, thu thi thể nữ trong suốt và tất cả những minh khí quý giá trong quan tài vào.Trước đây từng muốn thu thi thể hung thú Cửu Anh.Nhưng cái đó thực sự quá lớn, còn thi thể nữ trong suốt thì lại không có bất kỳ vấn đề gì.Trong chớp mắt, tất cả những thứ Sở Văn cầm trong tay trái đều biến mất không dấu vết.Lúc đó.

Giọng của Bàn Tử truyền đến: "Sở gia, tôi sắp chết rồi, tôi thực sự không chống đỡ nổi nữa, bên đó nghiên cứu rõ ràng chưa."Sở Văn trực tiếp đạp lên quan tài đồng trống rỗng nhảy đến bên cạnh Bàn Tử và những người khác!"Nghiên cứu ra rồi sao!" Hạo Thiên Chân vừa đối phó với cuộc tấn công của xương trắng vừa thở hổn hển hỏi.Sở Văn vẻ mặt bực bội, chửi thề: "Chưa có gì cả!

Đậu má, chúng ta đều bị lừa rồi, tất cả đều là ảo giác, trong đó là một quan tài rỗng, chỉ có một cái vương miện và một cái quyền trượng, những thứ khác không có gì cả, tôi đoán chúng ta gặp ảo giác đều là vì hai thứ đó, đợi sau khi ra ngoài, chúng ta sẽ từ từ nghiên cứu."Cái gì?!" Bàn Tử nghe vậy nhất thời giận dữ.Vừa rồi anh ta vậy mà đã vòng dây thừng vào sau gáy thi thể nữ trong suốt.Ảo giác sao có thể chân thực đến vậy.Anh ta quay đầu nhìn về phía quan tài đồng, phát hiện bên trong quả nhiên không có gì cả!Bàn Tử lập tức chửi rủa: "Chúng ta phí công sức lớn như vậy, vì sao lại là một cái quan tài rỗng chứ?"Mặc dù mắng mỏ, nhưng Bàn Tử lại không hề nghi ngờ Sở Văn lừa người.Dù sao nơi này toàn là ảo giác, căn bản không thể tưởng tượng Sở Văn lại có không gian giới chỉ nghịch thiên như vậy, cho nên Sở Văn đã nói thật.Thực ra Sở Văn cũng không muốn cố ý lừa Bàn Tử.Nhưng không có cách nào, không gian giới chỉ tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài.Kể từ khi Sở Văn gia nhập chiến đoàn, áp lực của Bàn Tử và những người khác lập tức giảm đi đáng kể.Sở Văn tay cầm dao ngọc tím, một đao quét ngang một vùng, những bộ xương khô lâu này căn bản không phải đối thủ của anh.Vừa

dọn dẹp một khoảng trống, vừa nói: “Bàn Tử, A Ninh, và Thiên Chân mau đi làm cho Lão Hoắc Hồng Kông tỉnh lại, chúng ta nhanh chóng rời đi, thứ quan trọng nhất trong quan tài đồng đã bị tôi lấy đi rồi, bây giờ chỉ cần rút lui, chắc chắn có thể tìm thấy di tích Tây Vương Mẫu Quốc.

Mau đi!”Bốn người chiến đấu rút lui.Thực ra mối đe dọa của những bộ xương này không lớn, chỉ là số lượng của chúng quá nhiều.Ví dụ như thể lực của Bàn Tử và những người khác có hạn, nhưng Sở Văn mang ba loại huyết mạch hung thú nên sức chịu đựng, khả năng hồi phục đều vô cùng mạnh!Cho nên bộ xương khô lâu căn bản không thể tạo thành bất kỳ mối đe dọa nào!Bàn Tử chạy đến sau lưng Hoắc Tú Nhi và những người khác, dưới sự kiểm soát của Hắc Hạt Tử, quả nhiên không có bất kỳ ai quay đầu lại!Chỉ là Lão Hoắc Hồng Kông đã bị Hắc Hạt Tử đánh ngất đi rồi.

“Hạt gia, mau đi, chúng ta đã lấy được đồ rồi, nếu không đi nữa, bộ xương trước mắt vô cùng vô tận, cứ hao tổn như vậy cũng sẽ làm chúng ta chết!” Bàn Tử vừa nói xong.Thấy Hắc Hạt Tử quay người lại một đao, trực tiếp chém về phía cổ họng Bàn Tử!Bàn Tử trong lúc nguy cấp, thân hình tròn trịa ngã ngửa ra sau.Vậy mà cứng rắn hạ một cú “cầu vồng”, mới vừa vặn tránh được một đao của Hắc Hạt Tử.“Bàn Tử!” Hạo Thiên Chân cũng giật mình, vừa nãy ở bên cạnh, thấy Hắc Hạt Tử vung nhát đao đó, cả người anh ta đều lạnh đi nửa chừng.May mà Bàn Tử cũng là người từng bò ra từ biển máu núi thây, phản ứng nhanh nhạy, nếu là Hạo Thiên Chân thì anh ta cũng không dám đảm bảo có thể tránh hoàn hảo một đao đó.

“Sở gia!

Hạt gia hình như phát điên rồi, tôi đây không phải là đối thủ của anh ta, đám xương khô bên kia cứ để tôi cản!” Bàn Tử sau một cú “cầu vồng”, lập tức lăn một vòng trên đất, đến bên cạnh Sở Văn.“Hắc

Hạt Tử phát điên rồi sao?" Sở Văn quay đầu lại, quả nhiên thấy Hắc Hạt Tử bất kể là người hay quỷ, động tác của anh ta không còn phối hợp như trước, giống như say rượu vậy.Một đao không chém trúng Bàn Tử, Hắc Hạt Tử cũng không dừng lại, vì đeo kính râm nên không nhìn rõ biểu cảm của anh ta.Chỉ là anh ta không thu đao, ngược lại chém về phía Hạo Thiên Chân.Trong tình huống hai người gần nhau như vậy, Hạo Thiên Chân nếu bị chém trúng, dù không chết ngay lập tức, e rằng cũng không sống được lâu.Sở Văn trực tiếp một bước nhảy đến trước mặt Hạo Thiên Chân!Dao ngọc tím vừa kịp thời bảo vệ Hạo Thiên Chân trước nhát đao của Hắc Hạt Tử.

"Đi giúp Bàn Tử cầm cự một chút, để tôi lo bên này!" Sở Văn đang nói dở, chợt nghe thấy một trận tiếng la hét và tiếng súng "kỷ lú cô lú"."Đám quỷ tử đó tỉnh rồi, chúng ta cứ giết sạch chúng đi, không cần lưu lại mạng chó nào!" Bàn Tử một đao chém đứt một bàn tay xương trắng, cánh tay trái bị một bộ xương khác rạch một vết máu sâu.Bàn Tử bị một cái ôm lạnh toát, giận đến đỏ mắt!Anh ta một cước đá bay bộ xương đó, đồng thời một đao lại một đao chém nó thành nhiều khúc!Sở Văn hiện tại không có thời gian để ý đến đám quỷ Nhật Bản vừa tỉnh lại sau khi bị đánh ngất.Đối mặt với Hắc Hạt Tử tuyệt đối không dám sơ suất, dù sao cũng là người đàn ông ngang hàng với Tiểu Ca.Cái gọi là Ách Nam Hạt Bắc không phải là hư danh.Hắc Hạt Tử thấy Sở Văn đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, cũng không biết trong đầu anh ta có tưởng tượng Sở Văn thành quái vật không, không hề do dự, lấy khẩu súng hộp từ thắt lưng ra!Đồng tử Sở Văn co rút lại.Kỹ năng bắn súng của Hắc Hạt Tử tốt hơn kỹ năng dùng đao quá nhiều.Sở Văn không thể đánh cược, cũng không dám đánh cược.Anh ta lao mình lên trước, cả người nhanh đến cực hạn, thuận theo cánh tay của Hắc Hạt Tử xoay nửa người, khuỷu tay trái của anh ta với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mạnh mẽ đập vào thái dương của Hắc Hạt Tử.Tuyệt đối đủ hiểm.Nếu là người bình thường, dù không mất

mạng, ít nhất cũng sẽ hôn mê nửa ngày.Nhưng Hắc Hạt Tử lại lùi lại hai bước, sau đó đứng ngây người tại chỗ.Sở Văn thấy vậy, lập tức biết Hắc Hạt Tử đã tỉnh lại.

"Hạt gia, nhanh lên, bây giờ Bàn Tử bên kia đang gặp nguy hiểm, đừng đứng ngẩn người!" Sở Văn lời vừa dứt, thấy Hắc Hạt Tử lại một lần nữa giơ súng về phía mình.Chẳng lẽ Hắc Hạt Tử vẫn còn trong ảo giác, chưa tỉnh?Hiện tại thì khác, khoảng cách hai người hơi xa, Sở Văn muốn giật súng thì không kịp nữa rồi.

"Bang!"Miệng khẩu súng hộp của Hắc Hạt Tử lóe lên một tia lửa, Sở Văn vô thức sờ vào người mình.May mắn không hề hấn gì, một tên quỷ Nhật Bản vừa tỉnh lại phía sau anh ta vẻ mặt ngơ ngác!Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?Vì sao mình rõ ràng giơ súng nhắm vào người kia, nhưng đột nhiên tay mình trượt một cái, sau đó súng không thấy đâu nữa?Hắc Hạt Tử mỉm cười với Sở Văn, xoa xoa thái dương bên trái nói: "Lại cứu tôi một mạng nữa rồi, vốn dĩ tưởng lần này đã trả xong ân tình, không ngờ lại nợ càng ngày càng nhiều."Nói xong, cũng không đợi Sở Văn phản ứng, trực tiếp hai tay liên tục nổ súng, trong không gian tối tăm tia lửa bắn tung tóe, cũng không biết bao nhiêu bộ xương đã bị Hắc Hạt Tử bắn nát đầu lâu.Sở Văn thì hai tay vỗ vào vai Hoắc Tú Nhi mảnh khảnh."Tú Nhi, tôi đây, em vất vả rồi, bây giờ mọi chuyện đã ổn rồi, chúng ta phải đi thôi!" Sở Văn nói xong, Hoắc Tú Nhi chợt mở to mắt, khuôn mặt đỏ bừng.Vừa rồi trong ảo giác của cô, chỉ có một nhân vật chính, đó là Sở Văn.Vừa mới tỉnh lại, cô mất ba giây để chấp nhận tình hình thực tế hiện tại.Cô biết cũng không có thời gian để hồi tưởng.

"Sở Văn ca ca, lần này thật sự ổn rồi sao?

Không phải ảo giác chứ?" Hoắc Tú Nhi hỏi."Đương nhiên là thật rồi, bây giờ tôi không sao cả, chúng ta phải chuẩn bị ra ngoài rồi!" Sở Văn vỗ vỗ vai cô nói: "Mau giúp gọi những người khác tỉnh lại."Đúng

lúc này.Đám chín người Nhật Bản vốn đang nằm trên đất, cùng với Bàn Tử và Thuận Tử đều đã tỉnh lại.Vừa tỉnh dậy, phát hiện xung quanh toàn bộ đều là những bộ xương biết động, biết đi, thậm chí còn biết làm hại người khác!Khiến tất cả mọi người thậm chí còn tưởng mình vẫn đang trong ảo giác!Cho đến khi một trong số những người Nhật Bản đó vừa đứng dậy liền bị một bộ xương khô lâu ở gần nhất phía sau ôm chặt vào người, mọi người mới nhận ra mọi thứ trước mắt đều là thật!Không sai!Bị ôm chặt vào lòng!Sau đó những xương sườn sắc nhọn ở khắp cơ thể trực tiếp đâm xuyên qua cơ thể của người Nhật Bản đó.Trong miệng phát ra tiếng kêu ai oán thảm thiết, nhưng cơ thể vô lực lại bị bộ xương khô lâu điều khiển từng bước đi về phía những người khác!Toàn bộ cảnh tượng vô cùng kinh khủng!

Lúc đó, đám người Nhật vẫn chưa chết.

Chúng la hét loạn xạ, thân thể không ngừng giãy giụa, máu thịt bay tứ tung.

Đôi mắt đó như bóng đèn lồi ra, từng sợi máu đỏ tươi xuất hiện trên lòng trắng.

Mỗi khi một sợi máu xuất hiện, con ngươi lại to thêm một phần.

Cuối cùng, một tiếng "phốc xuy" vang lên, chúng nổ tung, máu bắn tung tóe lên những người Nhật xung quanh.

Cảnh tượng này khiến họ sợ chết khiếp.

Cứ tưởng đây là một trận chiến để bảo vệ bảo bối, ai ngờ lại gặp phải tình huống như vậy!

Trong cơn hoảng loạn tột độ, nội bộ đám người Nhật nhanh chóng xuất hiện sự chia rẽ lớn.

Vài tên người Nhật tiện tay vớ lấy vài thứ trên đất, xoay người bỏ chạy.

Mấy tên còn lại thì rút súng ra, bắn về phía đại quân xương trắng đang từng bước áp sát.

Tiếng súng nổ vang trời, làm người ta ù tai nhức óc.

Chương 416

“Ối giời, chuyện gì xảy ra vậy!?” Phan Tử vừa lơ mơ đứng dậy, thấy một tên người Nhật rút súng lục ra, giơ tay nhắm thẳng vào mình.

Chưa kịp phản ứng, tên người Nhật đó đã trực tiếp bóp cò!

Trong tiếng súng ầm ầm, một đường lửa sáng bùng lên, bắn nát cái đầu xương trắng phía sau Phan Tử.

“...” Tên người Nhật nói lầm bầm gì đó, sát khí đằng đằng đi về phía Phan Tử, không hề có vẻ phòng bị.

Cứ như thể trước mặt không có ai, chỉ là một đám không khí vậy!

Lúc này Phan Tử cũng đã phản ứng kịp, chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp vung một cú cùi chỏ, đoạt lấy khẩu súng, bắn một phát vào đầu tên người Nhật.

Kỳ lạ là, những tên người Nhật khác dường như không chú ý đến động tĩnh bên cạnh, vẫn đứng đó tiếp tục bắn.

“Tiểu Tam Gia, hình như chúng không nhìn thấy tôi!

Chắc là đang trong ảo giác!” Phan Tử vừa nói với vẻ hưng phấn, vừa giơ súng, nhắm chuẩn mục tiêu tiếp theo rồi bắn thêm một phát.

“Ảo giác?

Chẳng lẽ chúng coi đám xương trắng này là tôi sao?” Phan Tử bực mình nói: “Tôi làm sao mà biết, nếu mà biết thật thì có thể hỏi chúng nó xem!” “Bàn gia đây cũng không hiểu tiếng chim đâu!” Bàn Tử vừa chửi bới lia lịa, rồi lại hưng phấn nói: “Không nhìn thấy tôi sao?

Uôi cha!

Hay quá, Bàn gia đây dù sao cũng là người kế thừa ý chí đỏ thắm, không kịp tham gia cuộc chiến tám mươi năm trước là do tôi sinh muộn thôi, hôm nay tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội này nữa!" Hắn bắn liên tiếp hai phát súng hạ gục hai tên người Nhật, như thể đang xiên kẹo hồ lô vậy.

Đạn bay tứ tung, khoét từng lỗ trên vách mộ bằng gỗ.

Cộng thêm trọng lượng của đại quân xương trắng, thân thuyền vốn đã lung lay sắp đổ nay càng bị vặn vẹo.

Trong tiếng kêu thảm thiết, từng đợt mảnh gỗ bay xuống như mưa.

"Đừng giết quá nhiều, để bọn chúng ở lại cản đại quân xương trắng, chúng ta mau đi thôi, mộ sắp sập rồi!" Sở Văn hô một tiếng, một tay ôm Hoắc Tú Nhi còn hơi yếu, dẫn đầu mở đường.

Phan Tử và Bàn Tử đều là những người tinh ranh, trong lòng tuy có chút không nỡ, nhưng vẫn xoay người bỏ chạy.

Nhanh chóng, đám người Nhật phụ trách bắn tỉa đã hết đạn.

Vũ khí hỏa lực vốn có uy lực lớn giờ trực tiếp biến thành một cây gậy đốt lửa, chẳng còn tác dụng gì nữa.

Chúng rút một con dao găm ra, mắt đỏ ngầu lao về phía đại quân xương trắng.

Chưa kịp đâm dao vào xương trắng, thân thể chúng đã bị xương trắng đâm xuyên, từng con mắt đột nhiên nổ tung.

Dưới sự thao túng của xương trắng, chúng loạng choạng đuổi theo hướng Sở Văn và những người khác bỏ chạy.

"Theo sợi dây này leo lên, xuyên qua đường hầm là ra được, xem có tìm được chiếc xe lúc trước không, nếu không có xe thì chúng ta

cũng không chạy thoát được.” “Sở gia, vậy anh làm sao đây?” “Tôi sẽ bọc hậu, đám người Nhật kia không cản được quá lâu đâu!” Hiện tại mọi người leo lên ít nhất phải mất hai phút, nếu không có người ở phía sau cản lại, vậy thì cuối cùng chẳng ai sống sót được cả!

Huống hồ, Sở Văn trong lòng rất rõ mục tiêu của đại quân xương trắng là quyền trượng và vương miện của Tây Vương Mẫu.

Mặc dù đã chết ngàn năm, nhưng chấp niệm trong lòng vẫn còn tồn tại.

Chỉ cần dẫn dụ đám đại quân xương trắng đó đi, vậy nhất định sẽ giành được một tia hy vọng sống cho mọi người!

“Sở Văn, tôi nợ cậu hai mạng rồi, tôi không muốn tiếp tục nợ nữa.” Hắc Hạt Tử nói với vẻ nghiêm túc, từ trong lòng rút ra hộp pháo và dao găm.

Hắn giỏi dùng dao, dùng súng còn giỏi hơn.

Những người quen biết đều biết, Hắc Hạt Tử chỉ dùng súng hoặc dùng dao găm.

Nếu một ngày nào đó có người thấy Hắc Hạt Tử đồng thời sử dụng cả hai thứ, điều đó chứng tỏ Hắc Hạt Tử thực sự đã chuẩn bị liều mạng, kiểu có đi không có về.

Nhưng dù vậy, trên mặt hắn vẫn treo một nụ cười quái dị.

Dường như đối với hắn, thể diện còn quan trọng hơn cả sinh mạng.

Sở Văn đã hiểu, đúng là như vậy.

Từ trong xương tủy, gã này và Muộn Du Bình đều là những người cực kỳ kiêu ngạo.

Thấy Sở Văn không nói gì, Hắc Hạt Tử giải thích với vẻ nghiêm

túc: “Yên tâm, tuy tôi có tật về mắt, và cách nhìn thế giới hơi khác.

Nhưng trong trạng thái bắn súng, thị lực của tôi lại có thể giúp tôi rất nhiều, chỉ cần tôi có một khẩu súng nát trong tay, thì tôi cơ bản là chỉ đâu bắn đấy, ví dụ như con mắt của phù điêu bên kia.” Hắc Hạt Tử giơ súng bắn một phát, không lệch chút nào, vừa vặn bắn nát con ngươi của phù điêu.

Bức phù điêu vốn rất kỳ dị giờ trở nên càng thêm hung tợn, dường như rất khó chịu vì chịu tai họa vô cớ.

Chương 417

Khoảng cách giữa hai bên là năm mươi mét, và trong môi trường tối tăm.

Ngay cả một xạ thủ được huấn luyện bài bản cũng khó có thể bắn trúng mục tiêu một cách tùy tiện như vậy.

"Không được." Sở Văn không hề do dự, dứt khoát từ chối: "Tôi phụ trách bọc hậu, còn cậu thì cần phải yểm hộ ở phía trước, đừng tưởng ra ngoài là an toàn rồi, trước tôi, có năm tên người Nhật đã chạy ra ngoài rồi, nếu chúng phục kích ở bên ngoài, không chừng tất cả đều bị chặn lại ở bên trong." Thấy vẻ mặt Hắc Hạt Tử vẫn còn hơi kỳ lạ, Sở Văn vỗ vai hắn, nói với Hoắc Tú Nhi đang leo lên: "Cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi không muốn cô ấy chết ở đây, tôi hy vọng anh sẽ chăm sóc cô ấy." Bàn Tử nghe vậy liền oán thán: "Đời này không còn gì để nói nữa!

Người sắp chết rồi mà còn phải ăn cẩu lương." Hắc Hạt Tử nhìn Sở Văn thật sâu: "Được." Hắn tung người nhảy lên, một chân đạp vào vai Bàn Tử để mượn lực, trực tiếp nhảy lên trên.

"Sở gia, nếu không phải tôi sợ mình thực lực không đủ, sợ cô ấy là gánh nặng, tôi thật sự sẽ không lên đâu!" Hạo Thiên Chân đang dùng hết sức kéo dây ở phía trên chửi thề: "Thôi đi!

Đừng có mà bày đặt tình cảm nữa, người quan trọng nhất, nói nhiều nhất, tin hay không tôi thả tay ra đây!?" "Đồng chí nhỏ này muốn làm người chết rồi, vậy bà góa phụ kia đang đợi tôi đến làm gì đây, mau kéo tôi lên đi.…" Sở Văn bất lực lắc đầu, tiện tay rút Tử Ngọc Trường Đao ra, xông về phía đại quân xương trắng đang đối diện.

Không giống con người, cách tiến công của đại quân xương trắng này vô cùng thô bạo.

Trong đầu của những vật thể chết chóc này, căn bản không có khái niệm né tránh hay vòng vèo.

Gặp chướng ngại vật, chúng trực tiếp đâm sầm vào.

Không ít vách mộ dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ của chúng đã đổ sập ầm ầm, làm bụi đất bay mù mịt.

Kèm theo tiếng gỗ bị ép nứt vỡ, giống như những ác quỷ bò ra từ địa ngục vậy!

"Hách hách!" Lúc này, đám người Nhật kia vẫn chưa chết, miệng há ra khép vào, sắc mặt vô cùng đau đớn.

Thân thể không ngừng vặn vẹo, dường như muốn thoát ra.

Từng vệt máu tươi từ vết thương không ngừng mở rộng chảy ra, trông hung tợn và đáng sợ.

"Bùm!" Trần nhà phía trên đột nhiên vỡ vụn, trong tiếng nổ lách tách, từng chiến binh xương trắng rơi xuống.

Chúng giao nhau, không ngừng giãy giụa, miệng há ra khép vào, tạo ra những âm thanh the thé chói tai và ầm ĩ, đến cả mặt đất cũng rung chuyển nhẹ!

Rõ ràng, những âm ba này có lực sát thương cực kỳ lớn!

Nếu người bình thường đứng ở đó, e rằng đã bị vỡ màng nhĩ, đầu óc quay cuồng rồi.

Bị bất ngờ, mắt Sở Văn tối sầm lại, thân thể cũng hơi loạng choạng.

Hai chiến binh xương trắng chớp lấy cơ hội, khác với những chiến binh xương trắng đang loạng choạng khác.

Hai tên này bước đi cực nhanh, cứ như người bình thường vậy, bật nhảy cao, lao tới.

Trên tay tuy không có bất kỳ binh khí nào, nhưng xương cốt của chúng bản thân đã là một thứ vũ khí có lực sát thương cực lớn.

Đặc biệt là bề mặt xương tay của chúng, càng sáng một cách bất thường, ẩn hiện ánh lưu quang, giống như một tác phẩm nghệ thuật tráng men tinh xảo vậy!

Chỉ nhìn một cái, Sở Văn liền nhận ra lai lịch của nó, đó chính là Thi Dứu Thủ khốn kiếp!

Cái gọi là Thi Dứu Thủ, ở khu vực Thăng Long không phổ biến, nhưng ở Mười Vạn Đại Sơn phía nam, nó lại là một vật phẩm tế tự cực kỳ quan trọng.

Phương pháp chế tác cụ thể là, khi một người đàn ông trưởng thành được mười tám tuổi, hai bàn tay của hắn sẽ bị phong ấn trong một cái hũ đất nung, chỉ để lại một lỗ nhỏ để định kỳ truyền dầu thi thể vào, sau đó dùng bã đá bịt kín lại.

Vì dầu thi thể có thêm độc tố cực mạnh từ dịch thực vật, nên người đàn ông trưởng thành có hai bàn tay bị nhốt trong hũ đất nung sẽ chết trong vòng một tháng với sự đau đớn tột cùng.

Đôi tay trong hũ đất nung sau thời gian dài bị ăn mòn, máu thịt đã tan rữa, chỉ còn lại những bộ xương tay trong suốt và tinh xảo nhưng chứa kịch độc.

Những bộ xương tay này thường trở thành pháp khí của phù thủy, vừa có thể tế tự, vừa có thể dùng để giết người.

Tương truyền, người bị Thi Dứu Thủ đâm trúng, dù có được giải dược, cũng sẽ bị nhiễm lời nguyền của phù thủy, toàn thân sẽ thối rữa, chết đi trong đau đớn tột cùng.

Vào những năm sáu mươi của thế kỷ trước, một đội khảo sát địa chất cấp quốc gia, tình cờ phát hiện ra một đôi Thi Dứu Thủ trong một ngôi mộ cổ.

Một sinh viên đại học còn rất trẻ vô tình bị Thi Dứu Thủ đâm rách da.

Ban đầu không sao, nhưng tối hôm đó, hắn ta cứ gặp ai là la lớn "có lệ quỷ báo thù rồi!", rồi chạy vào trong núi sâu.

Khi đội địa chất tìm thấy di thể của sinh viên đó, cả người hắn đã thối rữa không còn hình dạng gì, chỉ còn lại đôi bàn tay tinh xảo và trong suốt.

Lúc đó cả nước đang bận rộn với các phong trào, chẳng ai quan tâm đến chuyện như vậy.

Hơn nữa, chuyện này thực sự không có cách nào khoa học để giải thích, người mất tích một ngày đã thối rữa đến mức đó.

Nói nhỏ thì đó là trúng kịch độc, nhưng nếu nói lớn ra, đó lại là mê tín phong kiến.

Nếu bị người ta đội cho cái mũ đó, thì cơ bản là coi như xong.

Chương 418

Vị giáo sư dẫn đội do dự một lúc, cũng không dám báo cáo chuyện này lên trên, vội vàng bồi thường một ít, rồi dìm chuyện này xuống.

"Quang đương!" Sở Văn lùi một bước, dùng Tử Ngọc Trường Đao cứng rắn đỡ một đòn.

Trong ánh điện xẹt qua, một tia lửa điện sáng chói đột nhiên bùng lên, sau đó lập tức biến mất không dấu vết.

Điều khiến Sở Văn hơi ngạc nhiên là chất liệu của Thi Dứu Thủ này cực kỳ cứng rắn.

Chỉ chém đứt một bàn tay, Sở Văn đã cảm thấy hai bàn tay mình hơi tê dại, Tử Ngọc Trường Đao trong tay càng không ngừng rung lên.

May mắn là chỉ có hai chiến binh xương trắng, nếu những chiến binh xương trắng xông tới đều có Thi Dứu Thủ, thì Sở Văn có lợi hại đến mấy cũng phải ngã gục tại đó.

Cơ thể hắn tuy đã được cường hóa rất nhiều, có thể dễ dàng đối phó với mười mấy người bình thường, nhưng điều đó không có nghĩa là Sở Văn có thể bỏ qua các đòn tấn công độc tố.

Trực giác mách bảo, nếu bị Thi Dứu Thủ đâm trúng, sẽ xảy ra hậu quả vô cùng đáng sợ!

"Lạc lạc lạc!" Vách gỗ bên trái đột nhiên vặn vẹo, giây tiếp theo đổ sập ầm ầm, vài chiến binh xương trắng loạng choạng xông tới.

Sở Văn vung đao chém, biến chúng thành từng mảnh.

Nhưng chỉ cần chậm trễ một chút, nhiều đại quân xương trắng hơn đã xông tới, bao vây Sở Văn hoàn toàn.

Khi đại quân xương trắng ngày càng nhiều, mặt sàn gỗ vốn đã mục nát yếu ớt bắt đầu xuất hiện những vết nứt liên tiếp.

"Ầm ầm!" Một tiếng động trầm đục như sấm sét truyền đến.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn, một bóng đen khổng lồ đã lao xuống với thế hủy diệt, chặn hoàn toàn đường lui của Sở Văn!

Nhìn kỹ lại, đó là một thanh sắt dài, dài đến mười mấy mét, hai bên cắm dày đặc những thanh gỗ đen thô to, giống như một cây dùi cui răng sói phiên bản phóng đại!

Sở Văn đầu tiên sững người, sau đó nhanh chóng phản ứng, thuyền sắp sập rồi!

Trước đó đã có một trận đấu súng dữ dội, lại còn sự tấn công khủng khiếp của đại quân xương trắng.

Bị giày vò kịch liệt như vậy, đừng nói là con thuyền gỗ mới, ngay cả một tòa nhà được đúc bằng cốt thép và xi măng cũng không chịu nổi sự giày vò đó!

Không nhầm thì, nó hẳn là xương sống (long cốt) của con thuyền gỗ lớn!

Xương sống của thuyền tương đương với tường chịu lực của một tòa nhà, nếu thứ này mà đứt, thì tòa nhà sập, thân thuyền đứt gãy là chuyện trong chớp mắt!

Nhìn cái thanh dài khủng khiếp chắn ngang trước mặt, Sở Văn bây giờ cũng không còn bận tâm đến việc tổ tiên thời xưa đã nắm giữ kỹ thuật đúc kim loại siêu việt đến mức nào nữa.

Hiện tại trong đầu hắn chỉ còn lại hai suy nghĩ.

Một là đường lui đã bị chặn, phải tìm lối thoát khác!

Thứ hai là thuyền sắp sập, phải tìm một nơi trú ẩn, nếu không

chưa tìm được lối thoát đã bị chôn vùi trong đó mất rồi!

"Xoẹt!" Trong tia lửa chói mắt, một chiến binh xương trắng khác cũng sở hữu Thi Dứu Thủ xông tới, cứng rắn đọ sức với Sở Văn một đòn.

Hai bên đều lùi một bước, không ai chiếm được lợi thế.

Lúc này, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, bắt đầu sập từng mảng lớn, lộ ra cấu trúc thân thuyền phức tạp bên trong.

Một khi rơi xuống, dù không chết vì va đập, cũng sẽ bị lạc trong cấu trúc khổng lồ của con thuyền!

Phải tìm một nơi trú ẩn trước khi nó sập hoàn toàn!

Trong đó, Sở Văn dùng toàn bộ sức lực, một hơi chém chết ba bộ xương trắng, xông về phía sâu trong hành lang.

Nhìn đại quân xương trắng không ngừng đuổi theo phía sau, lòng Sở Văn chùng xuống.

Chỉ cần không giao vương miện và quyền trượng của Tây Vương Mẫu ra, thì dù chạy đến đâu, đám xương trắng này cũng sẽ đuổi theo!

Chẳng lẽ phải từ bỏ vương miện và quyền trượng sao?

Ý nghĩ vừa lóe lên, liền bị Sở Văn nhanh chóng phủ quyết.

Không cần biết giá trị của vương miện và quyền trượng rốt cuộc có thể mua được một hay hai nhà vệ sinh ở Yên Kinh.

Chỉ riêng bí mật đằng sau hai thứ đó, Sở Văn đã không thể từ bỏ rồi.

Đặc biệt là dấu ấn khủng khiếp trên gáy, trực giác mách bảo Sở Văn rằng hai vật phẩm đó là chìa khóa để phá giải lời nguyền.

Như vậy, Sở Văn đang đối mặt với một tình huống vô cùng khó

xử.

Chương 419

Hiện tại con thuyền lớn sắp sập, nếu trước khi nó sập hoàn toàn mà Sở Văn không tìm được nơi trú ẩn, thì sẽ bị đè chết!

Nhưng vấn đề bây giờ là do sức hút chí mạng của quyền trượng và vương miện.

Bất kể Sở Văn đi đâu, đại quân xương trắng này sẽ theo đến đó.

Sự thật đúng là như vậy, khi Sở Văn nhảy xuống một vực sâu, đại quân xương trắng phía sau cũng nối tiếp nhau rơi xuống cái hố đó.

Cùng với việc ngày càng nhiều xương trắng nhảy vào, cái hố lớn này sớm muộn gì cũng bị lấp đầy!

Lúc này, Sở Văn đã rơi vào tình cảnh tuyệt vọng.

Một là bị đè chết, hai là bị đại quân xương trắng truy đuổi đến chết!

Phải làm sao đây?

Phải làm sao đây?

"Ầm ầm!" Trong tiếng nổ ầm ĩ, bức tường bên cạnh đột nhiên nổ tung.

Vô số mảnh vỡ bay tứ tung, một cỗ quan tài đen như mực xuất hiện trước mặt Sở Văn.

Trên bề mặt của nó, khóa dày đặc những sợi xích thô lớn.

Dường như ngay từ đầu khi chôn cất, người thiết kế đã không định để cỗ quan tài này được mở lại.

Nhưng sau những va chạm kinh hoàng, không ít sợi xích đã bị biến dạng nghiêm trọng.

Trên bề mặt quan tài cũng xuất hiện những vết nứt khủng khiếp, dường như có thể vỡ làm đôi bất cứ lúc nào.

Từng tiếng động trầm đục vang lên bên trong quan tài, phát ra những âm thanh kim loại va chạm leng keng giòn giã.

Lúc đó Sở Văn mới hiểu, thứ này là một cỗ quan tài sắt!

Cảnh tiếp theo, càng vượt xa dự liệu của Sở Văn!

Mỗi khi quan tài rung lên một lần, trên bề mặt quan tài lại xuất hiện một vết lõm hình bàn tay!

Dường như có một sinh vật sống bên trong, muốn dùng sức mạnh thô bạo để phá vỡ quan tài!

Nhưng rốt cuộc phải có sức mạnh đến mức nào, mới có thể cứng rắn tạo ra vết lõm trên quan tài sắt!?

Điều khiến Sở Văn tê dại da đầu hơn là hình dạng bàn tay này không chỉ lớn bất thường, mà ngón tay cũng nhiều bất thường, lại có tới chín ngón tay!

Tuy không biết bên trong chứa đựng thứ gì, nhưng tuyệt đối không phải loại tầm thường.

Lúc này Sở Văn vừa lùi lại, vừa cầu nguyện cho quan tài này cứng cáp một chút, tốt nhất là có thể nhốt được thứ bên trong đó mãi mãi.

Khoan đã, quan tài?!

Trong chớp mắt, Sở Văn đột nhiên có một tia sáng tỏ.

Hoàn toàn có thể trốn vào trong cái quan tài đồng của nữ thi trong suốt kia!

Từ những gì đã trải qua trước đó có thể thấy, những chiến binh xương trắng đó cực kỳ sợ quan tài đồng.

Nếu không thì quyền trượng và vương miện bên trong cũng sẽ không được bảo tồn đến bây giờ!

Cái quan tài đồng đó cũng đủ kiên cố, chỉ cần không trực tiếp rơi từ trên cao xuống, thì việc bị vỡ tan tành cũng rất khó khăn.

Còn về nữ thi trong suốt bên trong tuy có chút khó đối phó, nhưng dù sao cũng dễ đối phó hơn nhiều so với quan tài sắt phía sau và đám xương trắng!

Sở Văn trong lòng nổi điên, xông về phía vị trí của nữ thi trong suốt.

Lúc này, thân thuyền nghiêng nghiêm trọng, dưới tác dụng của trọng lực, không ít đồ vật lộn xộn lăn xuống.

Trong một căn phòng, chất đầy lượng lớn vàng bạc châu báu.

Ngay cả trong tình huống mờ tối như vậy, chúng vẫn lấp lánh tỏa sáng.

Kỳ lạ là, ở cửa phòng, dường như có một bóng đen mờ ảo đứng đó, như thể có người đang đứng ở đó.

Sở Văn chỉ nhìn thoáng qua, liền quay người rời đi.

Trên con thuyền khổng lồ này có quá nhiều thứ không rõ, ngay cả hắn cũng không dám đi sâu vào.

Chương 420

"Rầm!" Sau khi đá tung một cánh cửa gỗ đang lung lay sắp đổ, quan tài đồng lại xuất hiện trước mặt Sở Văn.

Lúc này quan tài đồng vẫn đang ở trạng thái hé mở, nhìn xuyên qua, bên trong không còn bất kỳ thứ gì.

Chỉ có một khối dịch nhầy đục ngầu, gần quan tài đồng, có một đôi dấu chân màu máu, lan dọc theo vách tường, rồi biến mất.

Nhìn thế này, dường như có thứ gì đó đã bò ra khỏi quan tài.

Điều này lại khiến Sở Văn thở phào nhẹ nhõm.

Đi rồi thì tốt, đỡ phải tiếp tục liều mạng trong quan tài.

Sở Văn tung người nhảy một cái, trực tiếp nhảy vào trong quan tài.

Sau đó bắt đầu dùng sức đóng nắp quan tài lại.

Tục ngữ nói, lên núi dễ xuống núi khó.

Mở quan tài cũng vậy.

Trước đó có sự giúp đỡ của Bàn Tử và dụng cụ, mở quan tài rất đơn giản.

Nhưng bây giờ, dù Sở Văn có đẩy quan tài thế nào, nắp quan tài cũng không nhúc nhích.

"Ầm ầm ầm!" Từng đợt tiếng động trầm đục dồn dập, nổ vang bên tai Sở Văn.

Giống như bên ngoài đang có sấm sét và mưa lớn vậy.

Kéo theo cả quan tài đồng cũng hơi trượt đi, phát ra tiếng kêu the

thé.

Trên đầu Sở Văn, trần nhà khắc hình người kỳ dị cũng dần nứt ra, từng đợt bụi mịn rơi xuống, bay vào mắt, khiến người ta bất giác nheo mắt lại.

Sở Văn dùng toàn bộ sức lực, nhưng quan tài đồng vẫn không nhúc nhích, không có chút động tĩnh nào.

Điều này không khỏi khiến Sở Văn hơi khó hiểu, nắp quan tài dù nặng đến mấy cũng không thể nặng đến mức này.

Không đúng, chắc chắn có vấn đề ở đâu đó.

Sở Văn bình tĩnh lại, bắt đầu tìm kiếm.

Nhanh chóng, hắn đã phát hiện ra vấn đề.

Hóa ra ở chỗ nối giữa nắp quan tài và thân quan tài, có một hàng khóa chốt ngầm.

Những khóa chốt ngầm này được thiết kế cực kỳ tinh xảo, khi nắp quan tài được mở ra thì rất dễ dàng, thậm chí rất ít tốn sức.

Nhưng nếu muốn đóng lại, những khóa chốt ngầm này lại trở thành lực cản.

Dường như ngay từ đầu khi người thiết kế tạo ra cái quan tài này, đã có ý muốn để thứ bên trong quan tài chạy ra ngoài!

Điều này khiến Sở Văn hơi khó hiểu, vừa rồi gặp cái quan tài sắt được niêm phong kỹ lưỡng, rồi lại cái quan tài đồng này lại có ý muốn mở ra.

Bên trong chắc chắn có huyền cơ!

Ghi nhớ những tình huống kỳ lạ này trong lòng, Sở Văn dùng hai chân chống vào khóa chốt ngầm, hai tay lại dùng sức, lần này nắp quan tài đồng cuối cùng cũng có chút động tĩnh.

Ngay khoảnh khắc Sở Văn chống được nắp quan tài, trần nhà vốn đã không chịu nổi sức nặng cuối cùng cũng sập xuống, rơi trúng quan tài đồng, phát ra trận trận ầm ầm.

Lòng Sở Văn thở phào nhẹ nhõm, hiện tại tạm thời an toàn rồi.

Chỉ cần bên ngoài không có ngoại lực đẩy nắp quan tài, thì nắp sẽ không dễ dàng tuột xuống.

Đột nhiên, hắn cảm thấy vai hơi nhột, trong ánh mắt liếc ngang, một bàn tay đã đặt lên đó.

Quay đầu nhìn lại, một khuôn mặt trắng bệch đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Sở Văn trong lòng kinh hãi, không nói không rằng đấm một quyền.

Một tiếng "quang đương" giòn tan, khuôn mặt người trắng bệch đó như quả bóng bay bị xì hơi, nhanh chóng xẹp xuống.

Sở Văn cũng cảm thấy nắm đấm mình tê dại, như thể đấm vào kim loại bọc đệm mềm vậy.

Nếu không giữ lại hai phần sức lực, e rằng cú đấm vừa rồi xuống, Sở Văn ngược lại sẽ bị thương.

Lúc đó, Sở Văn cũng phát hiện, cánh tay khô khốc đặt trên vai mình phủ đầy bụi bặm, trọng lượng cũng nhẹ đến đáng sợ.

Chương 421

Nhìn kỹ lại, Sở Văn lập tức phản ứng, không phải zombie, mà là một cỗ thi thể đã khô héo.

Thấy đối phương là một vật chết, Sở Văn yên tâm, cẩn thận quan sát.

Đó là một thi thể nam giới cao lớn, dù đã trở thành xác khô, cánh tay hắn vẫn vô cùng thô tráng, có thể thấy khi còn sống là một lực sĩ.

Trên tứ chi của hắn, đóng dày đặc những chiếc đinh đen lớn, ghim chặt hắn vào thân quan tài, tư thế vô cùng kỳ dị, thậm chí có chút vặn vẹo, như một con rắn độc đang ẩn mình chờ thời!

Rắn Hắc Lưu Tử!

Gần như ngay lập tức, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Sở Văn.

Tư thế của người đàn ông này rõ ràng đang mô phỏng những con rắn Hắc Lưu Tử trong giấc mơ kia.

Liên hệ với thiết kế khóa chốt ngầm của quan tài đồng, Sở Văn càng ngày càng cảm thấy cái quan tài này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Càng kỳ dị hơn, thi thể nam giới này dường như bị người ta bổ đôi từ đỉnh đầu, vậy nửa thân còn lại đã đi đâu?

Chẳng lẽ ở phía bên kia của thân quan tài?

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên, nửa thân còn lại treo trên thân quan tài, chỉ còn lại phần gáy.

Giống như thi thể phía trước, nửa thân sau của thi thể cũng tạo ra một tư thế cực kỳ kỳ dị, xung quanh nó, khắc dày đặc những chữ

tượng hình.

Trực giác mách bảo Sở Văn, những chữ tượng hình này chứa đựng một bí mật vô cùng quan trọng!

Khi Sở Văn chuẩn bị ghi nhớ chúng bằng cách thuộc lòng, quan tài đồng đột nhiên rung chuyển dữ dội, ngay sau đó những âm thanh chói tai dồn dập vang lên.

Ngay cả cách một lớp quan tài đồng dày, Sở Văn vẫn nghe thấy rất rõ.

Thuyền sắp sập rồi!

Lòng Sở Văn thắt lại, lúc đó cũng không còn bận tâm ghi chép văn tự, hai tay cùng lúc ra trận, vừa chống vào khóa chốt ngầm, quan tài đồng đã truyền đến một trận rung động dữ dội, sau đó là cảm giác mất trọng lượng đột ngột.

Đang rơi xuống!

Điều khiến Sở Văn hơi lạnh sống lưng là cảm giác mất trọng lượng vẫn tồn tại, nói cách khác, quan tài đồng vẫn đang trong trạng thái rơi xuống!

Rõ ràng đã vượt xa dự đoán ban đầu của Sở Văn, chẳng lẽ bên dưới con thuyền khổng lồ này, lại là một vực sâu sao?!

"Ầm ầm!" Một lực cực lớn ập đến, bị bất ngờ, Sở Văn cả người bay về phía nắp quan tài.

Nhìn nắp quan tài phóng đại nhanh chóng trong tầm mắt, Sở Văn chỉ kịp dùng hai tay che đầu, giây tiếp theo liền hoàn toàn mất đi ý thức. ...

Bên ngoài con thuyền chìm.

Thân thuyền khổng lồ đang từ từ lật úp, lượng lớn gỗ không

ngừng bị ép vào nhau trên mặt đất, tạo ra những âm thanh cực kỳ chói tai.

Lực va chạm khủng khiếp bắn tung không ít đá và gỗ, thổi bay từng đợt bụi đất trên mặt đất.

Ngay cả mặt đất cũng rung chuyển nhẹ, giống như một trận động đất nhỏ vậy!

"Chạy nhanh lên!

Cái thứ này sắp sập rồi!

Nếu không chạy nhanh, đợi bị chôn vùi trong đó sao!" Bàn Tử vừa điên cuồng la lớn, vừa vứt những thứ dư thừa trên người ra ngoài.

Đặc biệt là súng và đạn, càng bị Bàn Tử vứt đi rất xa.

Trước khi chuẩn bị ra ngoài, quả nhiên gặp phải sự phục kích của mấy tên người Nhật kia.

Kết quả bị Hắc Hạt Tử luôn miệng cười quái dị dễ dàng giải quyết, hắn ta thậm chí còn lười nhìn những chiến lợi phẩm trên đất, lạnh lùng bỏ đi.

Đương nhiên là đã làm lợi cho Bàn Tử đang theo sát phía sau, sau khi cướp sạch những đồ vật quý giá trên người mấy tên người Nhật đó, Bàn Tử còn tiện tay ném cả chứng minh thư của chúng.

Theo lời hắn, mấy thứ này tuy không đáng tiền, nhưng lại có thể dựa vào đó để xác định thân phận đối phương, lúc đó giao cho các chú cảnh sát là được.

Vì vậy, trong số tất cả mọi người, Bàn Tử là người mang nhiều đồ nhất.

Cộng thêm trọng lượng của bản thân Bàn Tử, nên mặc dù hắn là người chạy đầu tiên, nhưng bây giờ lại chạy cuối cùng!

Nhìn Bàn Tử đang lục lọi ba lô, do dự không biết vứt thứ gì, Phan Tử chửi lớn: “Mẹ nó đến lúc này rồi, còn tiếc mấy thứ đồ này, mau vứt đi đi!” Bàn Tử la lên: “Không được, toàn là tiền cả đấy!

Chương 422

Bàn gia đây đã vào sinh ra tử bao nhiêu lần, chẳng lẽ lại về tay không sao!" "Đồ quý trọng hay mạng sống quý trọng!?" "Cái nào quan trọng, đương nhiên là mạng sống quan trọng!" Giọng điệu của Bàn Tử có vẻ tiếc nuối, nhưng động tác trên tay lại vô cùng nhanh nhẹn.

Trong chớp mắt đã vứt đi hơn nửa số đồ trong lòng.

Quả nhiên, tốc độ của Bàn Tử đã tăng lên đáng kể, cộng thêm Phan Tử cố ý chờ đợi, hắn nhanh chóng đuổi kịp.

"Đồ trong ba lô?

Nếu không đáng tiền thì mau vứt đi!" Phan Tử chỉ vào chiếc ba lô màu đen sau lưng Bàn Tử, đưa tay định giật lấy, chuẩn bị vứt đi.

"Cái này không thể vứt được, bên trong là chứng minh thư của đám người Nhật kia, tuy tám phần là giả, nhưng dù sao cũng có thể nhìn ra chút lai lịch!

Đợi lão tử sống sót ra ngoài, tôi sẽ giao nộp mấy thứ này!" Hạo Thiên Chân ở phía xa nói với vẻ ngạc nhiên: "Bàn Tử, giác ngộ của cậu cao đến vậy sao?

Đồ quý giá đều vứt rồi, vì sao lại giữ lại mấy thứ này!" Bàn Tử nhổ bãi cát trong miệng nói: "Mấy đồ quý giá đó lão tử vứt rồi, thì cũng vứt ở địa phận của chúng ta, cùng lắm thì quay lại lấy, nhưng lão tử không thể nhìn người Nhật hoành hành trên địa phận của chúng ta!

Tôi thấy một tên là giết một tên!" Phan Tử nghe vậy trầm mặc một lúc, cuối cùng nói với Bàn Tử: "Ba lô đưa tôi, tôi giúp cậu cõng!" "Phía trước là khu vực cát lún rồi, hãy đi theo bước chân của tôi!"

Hắc Hạt Tử đang chạy phía trước rút vài con dao găm nhỏ từ trong lòng ra, trong chớp mắt, hắn đã thăm dò được một con đường, cứ mỗi mười mấy mét, hắn lại ném xuống một con dao găm nhỏ, làm cột mốc.

Hiện tại gió cát lớn, vừa đặt chân xuống đất, giây tiếp theo đã bị thổi bay mất dấu.

Phía sau Hắc Hạt Tử, Hoắc Tú Nhi sắc mặt tái nhợt, khóe mắt vương lệ tích, mím chặt môi, không nói một lời đi theo phía sau Hắc Hạt Tử.

Sau khi biết tin Sở Văn ở phía sau bọc hậu, Hoắc Tú Nhi không hề cãi vã, cũng không hề làm loạn.

Bởi vì trong lòng cô biết rõ, chỉ có như vậy mới khiến Sở Văn không vướng bận, bỏ xuống mọi lo lắng!

"Ầm ầm!" Khi mọi người đã chạy ra đủ xa, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng động như sấm sét.

"Chuyện gì vậy?" Mọi người kinh ngạc quay đầu lại.

Thuyền, đã sập hoàn toàn.

Con thuyền đã sập hoàn toàn!

Nhìn làn khói bụi cuồn cuộn và vô số mảnh gỗ bay tứ tung.

Không ai nghi ngờ sức mạnh của cơn bão sa mạc!

"Quang đương!" Một hòn đá đập vào bình nước hành quân bên hông Phan Tử, tạo thành một vết lõm.

Nếu đập vào đầu người, e rằng sẽ chết ngay tại chỗ!

"Mau trốn sau tảng đá!

Bão sa mạc ở đây một năm thổi hai lần, mỗi lần thổi nửa năm!"

Thuận Tử la lớn, cúi lưng, khom người, chạy nhanh đến dưới một tảng đá đen khổng lồ, dùng hết sức cào cát, vùi hơn nửa người xuống.

Bằng cách này, có thể tối đa tránh được những tổn hại tiềm tàng.

Những người khác cũng làm theo một cách bài bản, từng người một chui vào cát như lạc đà sa mạc.

"Đừng vùi sâu quá, nếu không cuối cùng chúng ta cũng không ra được đâu!" Bàn Tử đeo kính bảo hộ, bắt đầu đếm bóng người: "Một... hai... ba..." Đếm hết một lượt, thiếu mất một người.

Hắn sững người, sau đó la lớn: "Sở gia đâu?!

Người chạy đi đâu rồi!?" "Không biết, không thấy!" Lúc ra ngoài, Phan Tử là người bọc hậu cuối cùng.

Nên hắn có quyền phát ngôn nhất.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, trong lòng thầm nghĩ không ổn rồi.

Vội vàng quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy khuôn mặt tinh xảo tái nhợt tột cùng của Hoắc Tú Nhi.

Đôi mắt to đẹp đẽ ngày nào, lúc này đã sưng đỏ.

Ngay cả khi đeo kính bảo hộ, Hạo Thiên Chân vẫn có thể thấy từng giọt nước chảy ra từ kẽ kính.

Cũng không biết đó là mồ hôi hay nước mắt.

Lúc này Hoắc Tú Nhi yên tĩnh đến đáng sợ, mím chặt môi, hai tay nắm chặt chiếc xẻng công binh, dùng hết sức cào cát.

Hoàn toàn như một người không có chuyện gì.

Chương 423

Nhưng càng như vậy, Hạo Thiên Chân trong lòng càng không yên!

Ngay cả khi Hoắc Tú Nhi khóc lóc ầm ĩ, Hạo Thiên Chân cũng sẽ thấy đó là hiện tượng bình thường.

Nhưng vẻ ngoài không lộ rõ gì lúc này, căn bản không ai hiểu Hoắc Tú Nhi đang nghĩ gì trong lòng!

Dường như chú ý đến ánh mắt của Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Nhi dừng động tác trong tay, nói với Hạo Thiên Chân: "Thiên Chân ca ca, anh có nghĩ rằng, không phải em đã hại chết Sở Văn sao?" Hạo Thiên Chân trong lòng giật mình, vội vàng bò lăn bò càng đến, nói với Hoắc Tú Nhi: "Muội tử, đừng nói bậy!

Sở Văn võ nghệ cao cường, sao có thể dễ dàng chết ở trong đó chứ?!

Hiện tại gió cát lớn như vậy, có lẽ Sở Văn tạm thời trốn ở chỗ khác, cũng không chừng đâu!

Muội tử, tuyệt đối đừng nói bậy, cái gọi là lời nguyền đó toàn là lừa người cả thôi!

Sao có thể tin những lời vô căn cứ đó chứ!" Là truyền nhân của Lão Cửu Môn, Hạo Thiên Chân tuy không giống Tam Thúc, kế thừa nghề của lão gia tử trong nhà.

Nhưng mỗi dịp lễ Tết, các gia tộc lớn thường xuyên qua lại với nhau.

Hắn từng không chỉ một lần nghe nói về lời nguyền bí ẩn của Hoắc gia.

Chỉ cần là đàn ông Hoắc gia, đều sẽ không cưới người phụ nữ

mình yêu nhất.

Chỉ cần là phụ nữ Hoắc gia, đều sẽ không cưới người đàn ông mình tâm nghi nhất.

Nếu cưỡng ép kết hợp, sẽ có một bên đối mặt với số phận bất tường!

Giải Ngữ Hoa sở dĩ có một cái tên rất nữ tính như vậy.

Phần lớn nguyên nhân trong đó chính là cố gắng né tránh cái lời nguyền khủng khiếp đó!

Từ nhỏ Hạo Thiên Chân rất không hiểu, vì sao ông nội lại không chọn tiểu thư khuê các, đoan trang đại trang Hoắc lão thái thái, mà lại chọn bà nội xuất thân bình thường, dung mạo bình thường.

Tuy ông nội và bà nội cũng thể hiện tình cảm rất sâu đậm, nhưng có một lần uống say, Nhị Thúc vốn ngày thường ít nói lại nói với giọng điệu khá phức tạp khi thảo luận chuyện này: "Nếu không phải lời nguyền đó, lão gia tử và Hoắc lão thái thái không chừng đã thành thật rồi." Vì vậy trong tiềm thức của Hạo Thiên Chân, hắn khá tin vào cái gọi là lời nguyền này.

Nhưng tình hình hiện tại, tuyệt đối không thể nói ra!

Hạo Thiên Chân chỉ có thể không ngừng an ủi Hoắc Tú Nhi, sợ cô bé nghĩ quẩn.

Nếu Hoắc Tú Nhi có mệnh hệ gì, với tính khí của Hoắc lão thái thái, có khi sẽ đánh gãy chân hắn cũng nên!

Dần dần, gió cát giảm bớt một chút.

Tuy cát thổi vào mặt vẫn còn hơi đau, nhưng uy lực cuối cùng đã giảm đi rất nhiều, không đến mức gây thương tích cho người.

"Muội tử, yên tâm, tôi nhất định sẽ...

Ai, đi đâu vậy!

Sao lại đi ngược lại!?" Nhìn Hoắc Tú Nhi quay người rời đi, Hạo Thiên Chân trong lòng thắt lại, vội vàng truy hỏi.

"Em muốn đi tìm Sở Văn ca ca của em!" "Muội tử, đừng tìm nữa!" Phan Tử thở dài nói: "Sập một diện tích lớn như vậy, không ai có thể sống sót ra được đâu!

Tiết ai đi!" "Em không quan tâm, cho dù là đào, em cũng phải đào Sở Văn ca ca ra!" Lời nói của Hoắc Tú Nhi đứt quãng, nhưng bước chân đi lại càng nhanh.

"Muội tử!

Đừng đi mà!

Mau quay lại!" Hạo Thiên Chân sốt ruột, làm ra vẻ định đuổi theo.

Vừa chạy được một bước, liền bị Hắc Hạt Tử mắt tinh tay lẹ kéo lại.

"Gì vậy?" Hắc Hạt Tử nhếch kính râm lên, nói với giọng bình tĩnh: "Tôi được người ủy thác, tạm thời bảo vệ cậu, nên tôi không thể trơ mắt nhìn cậu đi tìm chết." "Ai!?" "Trương Linh." Hạo Thiên Chân lập tức ngẩn người, Muộn Du Bình?

"Vì sao phải làm vậy?" "Đơn giản, mạng của cậu không tầm thường, nên không thể chết." Câu nói này khiến Hạo Thiên Chân hoàn toàn ngây người.

Ai gọi là mạng không tầm thường chứ?

Suy nghĩ nửa ngày, vẫn không hiểu.

Đã không hiểu, vậy thì cứ tạm gác lại, hiện tại cứu người là quan trọng!

Sở Văn đã chui vào trong đó rồi, nếu Hoắc Tú Nhi lại chui vào, thì

thật sự không còn mặt mũi nào mà về nữa!

"Vậy anh có thể giúp tôi một tay, đưa Hoắc Tú Nhi về không!?" Hắc Hạt Tử lắc đầu: "Không được, tôi chỉ đồng ý với Sở Văn là đưa Hoắc Tú Nhi ra ngoài, bây giờ tôi đã làm rồi, Hoắc Tú Nhi tiếp theo làm gì, không liên quan gì đến tôi cả." Bàn Tử bên cạnh lập tức không chịu nổi, nói với giọng không thiện chí: "Đừng cãi nữa!

Chương 424

Lão tử sẽ đưa người về!" Chẳng ngờ, nhanh chóng, sắc mặt Bàn Tử khó coi lùi lại: "Phía trước là khu vực cát lún, chỉ có Hoắc Tú Nhi và Hắc Hạt Tử mới có thể đi." Nhất thời, không khí trong đội trầm mặc đáng sợ, tất cả mọi người đều nhìn Hắc Hạt Tử với ánh mắt không thiện chí.

Dường như rất khó chịu vì thấy chết mà không cứu.

Cảm nhận ánh mắt địch ý xung quanh, nụ cười trên mặt Hắc Hạt Tử càng trở nên quái dị.

"Nhìn gì?

Chẳng lẽ đều cho rằng, Sở Văn thật sự sẽ chết sao?" Sở Văn không chết ư?!

Câu nói đó như một tiếng sét đánh, vang vọng bên tai mọi người!

"Cứ đợi đi!" Hắc Hạt Tử nhìn đồng hồ nói: "Tối đa không quá ba tiếng, Sở Văn nhất định sẽ ra." Sau đó, bất kể mọi người hỏi gì, Hắc Hạt Tử cũng không nói thêm lời nào, thậm chí còn nhắm mắt, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. ...

Tối đen, hỗn độn.

Hoàn toàn mất phương hướng.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Sở Văn sau khi ý thức hồi phục.

Khi mở mắt ra, hắn mới phát hiện, mình đang đứng trên một con thuyền gỗ khổng lồ.

Khoảng cách từ mũi thuyền đến đuôi thuyền dài tới hơn ba mươi mét!

Thật khó tưởng tượng, những người dân thời xưa đã nắm giữ kỹ thuật đóng thuyền siêu việt đến mức nào!

Xoay người nhìn lại, chỉ thấy hàng trăm người phụ nữ đeo mặt nạ đồng, đang thoi thóp nằm trên đất.

Những người phụ nữ không cử động trong một thời gian dài, được xác nhận đã chết sẽ bị những nô lệ đang chờ đợi ở bên cạnh ném xuống biển.

Những người phụ nữ kiên cường sống sót, loạng choạng đứng dậy, thì được mọi người khoác lên trang phục lộng lẫy, trong tiếng tù và bi thương, được hộ tống cẩn mật đi xuống!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Sở Văn lập tức hiểu ra, mình đang ở trong giấc mơ.

Giấc mơ đang tiếp diễn!

Lúc đó hắn mới phát hiện, mình bị những dây mây màu xanh lá cây trói chặt, không thể động đậy.

Càng giãy giụa, những dây mây này càng siết chặt, nhanh chóng siết vào da thịt, gây ra cảm giác đau nhức như lửa đốt.

Những dây mây này có độc tố!

Nhận ra điều này, Sở Văn lập tức không cử động nữa, chuyển sang quan sát tình hình xung quanh.

Xung quanh hắn, có những nô lệ cũng bị trói chặt như hắn.

Tình trạng của những nô lệ này vô cùng tồi tệ, không ít nô lệ da nứt thịt bung, nằm trên đất không ngừng lăn lộn, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Càng giãy giụa kịch liệt, dây mây càng siết chặt, nhanh chóng, mặt đất đầy máu tươi.

Dưới sự tưới tắm của máu tươi, những dây mây đó cũng dần chuyển sang màu đỏ, giống như từng mạch máu, vận chuyển máu tươi đến tế đàn trung tâm!

Rõ ràng là đang tiếp tục tế máu!

Những nô lệ bị hút khô máu thì lần lượt bị ném xuống sông.

"Ô ô!" Trong tiếng tù và bi thương, nhân viên phụ trách vứt xác tăng tốc độ, từng người một đâm chết những nô lệ ở mép thuyền.

Những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, các nô lệ nhanh chóng bị đẩy xuống.

Không còn thời gian nữa!

Phải phản công!

Trực giác mách bảo Sở Văn, nếu cứ để đối phương đẩy mình xuống, thì có thể sẽ chết thật!

Hắn tựa vào mép thuyền, cố gắng mài đứt dây mây trên cổ tay.

Động tác này nhanh chóng thu hút sự chú ý của những người canh gác xung quanh.

Chúng vừa nói những âm tiết kỳ lạ, vừa cầm vũ khí đồng và vũ khí gỗ xông tới.

Nhìn những người canh gác xông đến, Sở Văn trong lòng chửi thầm.

Chương 425

Quả nhiên phim ảnh hại người, nhân vật chính mài dây thừng thì không sao.

Vừa động thủ cái là bị phát hiện rồi.

Động tác trên tay lại nhanh thêm vài phần.

Khi sợi dây mây cuối cùng bị mài đứt, Sở Văn lập tức bùng nổ.

Cứng rắn chịu một cú tấn công bằng côn gỗ, rồi phản công bằng một cú cùi chỏ hất bay hắn ta, đoạt lấy cây côn gỗ được vót nhọn, ném vào đám đông!

"Phốc xuy!" Hai tiếng động trầm đục vang lên, nhìn hai người canh gác bị cọc gỗ ghim chặt vào ván thuyền.

Những người canh gác khác đều giật mình, dường như không ngờ Sở Văn lại có thần lực như vậy!

Nhân lúc mọi người đang sững sờ, Sở Văn vơ lấy vũ khí đồng nằm rải rác trên đất, chủ động xông vào đám đông chém giết tàn bạo, hệt như một chiến thần đẫm máu.

Nhanh chóng khiến tâm lý của những người canh gác này sụp đổ, phần lớn mọi người vứt bỏ vũ khí trong tay, quay người bỏ chạy.

Một số ít người thì quỳ rạp trên đất run rẩy, miệng lẩm bẩm những âm tiết phức tạp.

Dường như đang cầu xin thần linh tha thứ.

"%*..." Vị phù thủy trên đài cao thấy vậy thì giận dữ, điên cuồng vung cây quyền trượng trong tay, dưới sự ra hiệu của hắn, tất cả những cái lồng đang dựa vào mép thuyền đều bị đẩy xuống.

Quang đương!

Chưa kịp hiểu ý nghĩa của nó, thân thuyền dưới chân Sở Văn đã truyền đến một tiếng nổ lớn.

Trong tiếng ầm ĩ, boong tàu ở mũi thuyền vỡ nát từng khúc, lộ ra cấu trúc thân thuyền phức tạp bên trong.

Không ít người đều bị cuốn lên không trung, chưa kịp rơi xuống, một cái miệng khổng lồ dữ tợn đã há ra, nuốt chửng tất cả những người đó!

Nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt của vị phù thủy trên đài cao càng trở nên cuồng nhiệt.

Vừa chuẩn bị quỳ xuống đất, một cái đuôi đỏ khổng lồ xé gió lao tới.

Trong tiếng ầm ĩ, nơi nó đi qua đều vỡ nát.

Trong ánh mắt kinh hoàng của vị phù thủy, cái đuôi đỏ khổng lồ đã cuốn tất cả những người trên đài cao, như ném đậu phộng vậy, toàn bộ đều ném vào miệng!

Sở Văn hít sâu một hơi, xoay người nhìn về phía con quái vật khổng lồ hung tợn cao mười mấy mét phía sau, trong lòng lập tức vô cùng nặng trĩu.

Chỉ cần nhìn một cái, Sở Văn liền nhận ra lai lịch của con quái vật này.

Đó chính là Cùng Kỳ, một trong Tứ Đại Hung Thú thời thượng cổ!

"Thần Dị Kinh" viết: "Tây Bắc có một loài thú, hình dạng như hổ, có cánh có thể bay, thường lén lút ăn thịt người... là hung thú đại hung." Trong thần thoại thượng cổ, loài hung thú này ăn thịt người, nếu có tranh chấp, Cùng Kỳ sẽ ăn thịt người tốt, đối với kẻ xấu thì lại

nghe lời răm rắp.

Vì vậy từ góc độ này, Sở Văn là đối tượng Cùng Kỳ phải giết!

"Phui!" Sở Văn nhổ một bãi máu, từ trong lòng rút ra Tử Ngọc Trường Đao, mắt lóe lên vẻ hung ác nói: "Được thôi, hôm nay xem ai chết!" Nói xong, chủ động xông lên!

"Gầm!" Cùng Kỳ có thể hiểu tiếng người, đương nhiên nghe hiểu ý của Sở Văn, gầm lên một tiếng giận dữ, há cái miệng đầy răng nanh đáng sợ ra, cắn về phía đầu Sở Văn! ...

"Sở Văn ca ca, anh ở đâu?" Trước đống đổ nát khổng lồ, Hoắc Tú Nhi lau khóe mắt đỏ hoe, dùng xẻng công binh liều mạng đào bới trên đống đổ nát.

"Kẹt kẹt!" Đột nhiên, từ trong đống đổ nát truyền ra một tiếng động lạ, dường như có thứ gì đó đang chui ra!

"Hả?!

Sở Văn ca ca!?" Dường như nghe thấy lời của Hoắc Tú Nhi, động tĩnh dưới đống đổ nát càng thêm kịch liệt.

Hoắc Tú Nhi bịt miệng lại, không để mình khóc thành tiếng, sau đó rút bộ đàm ra hét: "Mau giúp một tay!

Em tìm thấy Sở Văn ca ca!" Tìm thấy Sở Văn!?

"Đúng rồi, Sở gia cát nhân tự hữu thiên tướng, nhất định sẽ không sao đâu!" Những người khác cũng vô cùng phấn khích, chuẩn bị chạy đi cứu Sở Văn.

Chỉ có Hắc Hạt Tử tự lẩm bẩm: "Không thể nào, mới đi mười lăm phút thôi, Sở Văn không thể nhanh như vậy!" Đột nhiên, hắn như chợt hiểu ra, sắc mặt đại biến, nói qua bộ đàm: "Mau chạy!

Đó không phải Sở Văn!" Không phải Sở Văn?

Chương 426

Tất cả mọi người đều ngơ ngác.

“Ý anh là sao?” Hạo Thiên Chân vẻ mặt mờ mịt nói.

“Còn có ý gì nữa!

Đều là đồ ngu, còn quản cái gì nữa!” Nhìn Hạo Thiên Chân đầu óc chưa thông suốt, Bàn Tử cũng sốt ruột giậm chân, một tay giật lấy bộ đàm, la lớn: “Đại muội tử!

Mau quay về!

Cẩn thận không tìm thấy Sở Văn ca ca, lại tự mình chuốc lấy mạng đấy!” Hoắc Tú Nhi cũng cảm thấy có điều không ổn, vẻ mặt cảnh giác nhìn đống đổ nát ngày càng ồn ào, theo bản năng lùi lại vài bước.

Sau khi bình tĩnh lại, cô cũng phát hiện một chút bất thường.

Cùng với động tĩnh ngày càng lớn, những nơi khác cũng nối tiếp nhau phát ra tiếng động, tạo ra từng trận âm thanh như sấm dội!

Giống như hàng trăm người đang liều mạng gõ cửa vậy!

“Ầm ầm!” Trong tiếng nổ ầm ĩ, một khối gỗ bay lên cao, lộ ra một cái lỗ lớn.

Trong ánh mắt kinh hoàng tột độ của Hoắc Tú Nhi, một cánh tay xương trắng vươn ra!

“Hô la!” Xương trắng rũ bỏ ván gỗ trên người, từ cái hang sâu hun hút bò ra.

Dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, trên người xương trắng bốc lên từng đợt khói trắng, chưa chạy được mấy bước, toàn bộ bộ xương đã

vỡ thành từng mảnh bột, tiêu tán trong gió!

Ngay sau đó, cửa hang ngày càng lớn, không ít xương trắng điên cuồng trốn thoát ra ngoài, khí thế cực kỳ đáng sợ!

"Mẹ nó rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?!" Nhìn đại quân xương trắng từ dưới đất chui ra, ngay cả Bàn Tử vốn hiểu biết rộng cũng không khỏi rùng mình.

Dường như chợt nhận ra điều gì, Bàn Tử vội vàng từ trong lòng rút ra một chiếc máy ảnh, chụp liên hồi vào đại quân xương trắng.

"Cậu đang làm gì vậy?" Phan Tử bên cạnh vẻ mặt khó hiểu hỏi.

"Hải!

Làm gì nữa!

Đợi tôi về, bán mấy bức ảnh này, chắc chắn sẽ bán được giá cao!" Đột nhiên, Bàn Tử kêu lên một tiếng kinh ngạc: "Chuyện gì vậy, sao trên ảnh không có gì cả!

Không đúng, rõ ràng tôi đã chụp mà." "Đừng làm nữa, mấy bộ xương trắng này đều do âm khí hóa thành, chỉ có mắt người mới có thể nhìn rõ, không chụp được đâu." Hắc Hạt Tử nheo mắt lại, từ trong lòng rút ra một con dao găm xám xịt.

Không giống con dao găm bình thường, con dao này không có lưỡi, mà nhìn giống một cái dùi cui hơn.

Dưới sự ăn mòn của thời gian, trên con dao găm đồng xuất hiện không ít vết gỉ đồng, trông càng thêm cũ kỹ.

"Mấy bộ xương trắng này rõ ràng biết phơi bày dưới ánh nắng sẽ chết, nhưng vì sao lại chạy ra ngoài?" "Đơn giản, chúng đang chạy trốn." Chạy trốn?

Mọi người đầu tiên sững sờ, rồi mới chú ý, bước chân của đám

xương trắng đó so với trước đây, thể hiện sự vội vã vô cùng.

Có những bộ xương trắng dù bị ánh nắng ăn mòn đứt cả hai chân, vẫn không từ bỏ việc rời khỏi đây, hai tay không ngừng cào trên mặt đất, cảnh tượng trông cực kỳ kỳ dị ~!

Không ít người trong lòng đều dâng lên một luồng khí lạnh lớn.

Thứ có thể khiến đại quân xương trắng bách chiến bách thắng này cũng phải sợ hãi.

Rốt cuộc đó là thứ gì?!

"Tiểu Tam Gia, tôi cứ cảm thấy chuyện này có chút huyền ảo, hay là tôi đi trước?" Phan Tử cầm khẩu súng không biết nhặt từ đâu lên, vẻ mặt cảnh giác nói.

Hạo Thiên Chân vừa chuẩn bị nói chuyện, liền thấy Hắc Hạt Tử ngậm con dao găm, rút hộp pháo ra, hoàn toàn trong tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Hắn liền vội vàng truy hỏi: "Đánh gì?" "Cứu người, tôi không thể vô duyên vô cớ đắc tội Sở Văn." Nói xong câu đó, Hắc Hạt Tử lao nhanh về phía Hoắc Tú Nhi.

So với Hắc Hạt Tử và Hoắc Tú Nhi những người chuyên nghiệp này, những người khác không thể nhanh chóng vượt qua khu cát lún.

Chỉ có thể đứng tại chỗ chờ đợi.

Phan Tử tặc lưỡi một tiếng, vẻ mặt khó hiểu nói: "Ý của tiểu ca đeo kính râm này là gì?

Ban đầu không cứu, bây giờ lại tự mình chạy đi?" "Hải!

Cái đó còn không đơn giản, trước đó hắn ta biết Hoắc Tú Nhi sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng, nên cứ để cô ấy đi, nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi rồi, nếu hắn ta không đi nữa, thì Hoắc Tú Nhi

thật sự sẽ chết ở đó!" Bàn Tử từ trong túi rút ra một cái la bàn, sau khi loay hoay một hồi, mới nói: "Tiên thần đánh nhau, chúng ta mấy con cá tép riu đứng cạnh xem cũng chán, chi bằng tìm việc gì đó mà làm, đi thôi, hai người theo tôi đi tìm xe đi!" "À phải rồi, nói lại, cô nàng người Nhật kia đâu?

Từ đầu đến giờ, tôi không thấy cô ta đâu." "Không rõ, tình hình bên dưới hỗn loạn như vậy, tự mình sống sót đã là không tệ rồi." Phan Tử vừa nói, vừa đi theo Thuận Tử trên con đường khi vào sa mạc trở lại.

Chương 427

Hiện tại không có xe thì căn bản không thể ra ngoài được.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng lương thực và nước, đều để trên xe cả.

"Thiên Chân, đừng theo nữa, cầm cái bộ đàm này, có chuyện gì, kịp thời báo cáo cho tổ chức." "Được thôi." Hạo Thiên Chân giật lấy bộ đàm, sau đó vẻ mặt khó hiểu nói: "Nhưng có chuyện gì xảy ra, chúng ta cũng không đi sao." Bàn Tử sắc mặt tối sầm, tức giận nói: "Đồng chí nhỏ này, giác ngộ thật sự không cao chút nào!

Quyền được biết!

Hiểu cái gọi là quyền được biết không!?" ...

"Quang đương!" Xương tay trắng và trâm cài tóc màu xanh lục va chạm một đòn, phát ra tiếng kim loại va chạm.

Lực cực lớn khiến cổ tay Hoắc Tú Nhi tê dại, may mắn là xương trắng không ham chiến.

Sau khi Hoắc Tú Nhi nhường đường, nó liền xông đi.

"Đám xương trắng này không phải nhắm vào tôi." Cô quay đầu, nói nhỏ với Hắc Hạt Tử.

Nghe thấy câu nói không đầu không cuối đó, Hắc Hạt Tử không hỏi vì sao lại nói như vậy.

Hắn nhanh chóng nắm bắt trọng điểm, hỏi ngược lại Hoắc Tú Nhi: "Cô muốn đi vào sao?" "Đúng vậy, tôi tin Sở Văn ca ca đang ở trong đó." "Nhưng không phải, nếu cô đi vào, lỡ cuối cùng, Sở Văn không chết, mà cô lại chết ở trong đó, thì chẳng phải rất buồn cười sao?" "Không đâu." Hoắc Tú Nhi quả quyết nói: "Nếu tôi chết, Sở

Văn ca ca nhất định sẽ không tha cho anh đâu.” Uy hiếp ~!

Uy hiếp trắng trợn!

Nhìn Hoắc Tú Nhi đi về phía cửa hang, da mặt Hắc Hạt Tử không khỏi co giật.

Phụ nữ Hoắc gia, quả nhiên lợi hại!

“Ầm ầm!” Trong tiếng động cực lớn, vô số gỗ bay tứ tung, trong ánh mắt kinh ngạc của hai người, một cỗ quan tài đồng khổng lồ lao ra.

Cùng với sự xuất hiện của cái quan tài đồng này, đám xương trắng gần đó lập tức tăng tốc độ bỏ chạy!

Rõ ràng, những bộ xương trắng này đang sợ chính cái quan tài đồng đó.

“Cái quan tài của nữ thi trong suốt đó!” Hắc Hạt Tử lập tức nhận ra lai lịch của quan tài.

Lời vừa dứt, nắp quan tài đột nhiên mở ra.

Một bóng người từ trong đó bò ra.

Sau khi nhìn rõ bóng người đó, Hoắc Tú Nhi đầu tiên sững sờ, sau đó vẻ mặt kinh ngạc vui mừng nói: “Sở Văn ca ca!” Nói xong liền chạy tới.

Chỉ có Hắc Hạt Tử đứng im tại chỗ, ánh mắt lóe lên, không biết đang suy nghĩ gì.

Đến gần hơn, Hoắc Tú Nhi mới nhìn rõ, trên người Sở Văn đầy rẫy những vết thương chằng chịt, hầu như không có chỗ nào còn nguyên vẹn.

Nhiều chỗ còn có vết bỏng nghiêm trọng, trông như vừa bước ra từ một trận hỏa hoạn vậy!

Nước mắt của Hoắc Tú Nhi vẫn không ngừng chảy ra.

Cô không bịt miệng, không để mình khóc thành tiếng, chỉ im lặng băng bó vết thương cho Sở Văn, không nói một lời, hệt như một cô vợ nhỏ hiền thục ngoan ngoãn.

"Không chết được đâu, chúng ta mau đi thôi, ở đây sắp cháy hết rồi!" Sở Văn nắm lấy tay Hoắc Tú Nhi, giọng nói vô cùng yếu ớt.

Trong giấc mơ, để đánh bại Cùng Kỳ hoàn toàn, Sở Văn đã đặt bẫy.

Hắn dẫn Cùng Kỳ lên con thuyền lớn, rồi châm lửa đốt cháy toàn bộ con thuyền.

Cuối cùng, Sở Văn tuy đã thành công đánh bại Cùng Kỳ, nhưng cũng bị không ít thương tích.

Lúc này Sở Văn chỉ cảm thấy bụng mình quay cuồng như biển động, như có một con chuột đang nhảy nhót trong bụng vậy!

Nếu lúc này vén áo hắn lên, có thể thấy rõ một hình xăm Cùng Kỳ ẩn hiện.

Một trận chiến, nếu Sở Văn có thể thành công, thì sẽ thành công thu phục được hung thú thứ tư, đạt được sức mạnh càng lớn hơn.

Nhưng nếu thất bại, thì Sở Văn sẽ trực tiếp chết!

Sau khi nghe lời Sở Văn nói, Hoắc Tú Nhi gật đầu, vội vàng dìu Sở Văn, nhanh chóng rời đi.

Hắc Hạt Tử thì không nói một lời đứng phía sau bọc hậu.

Khi ba người đi ra khỏi khu cát lún, Bàn Tử và những người khác cũng đã thành công tìm được hai chiếc xe jeep.

"Tôi nói mà!

Chương 428

Sở gia của chúng ta cát nhân tự hữu thiên tướng!

Cách mạng mới bắt đầu, sao có thể dễ dàng chết được chứ!" Bàn Tử hưng phấn, tay cầm thuốc men dự phòng, như không mất tiền vậy, thoa thuốc lên người Sở Văn.

Chẳng mấy chốc, quấn Sở Văn thành một cái xác ướp.

"Ầm ầm!" Trong tiếng sét nổ, hướng đống đổ nát của con thuyền khổng lồ bốc cháy ngút trời.

Ngay cả cách xa như vậy, mọi người vẫn có thể cảm nhận được luồng sóng nhiệt kinh khủng đó!

"Mẹ kiếp!

Sở gia rốt cuộc đã làm gì trong đó vậy! 0" Bàn Tử mặt xanh mét, nhanh nhẹn lên xe, hô hào mọi người lên xe, cảm kích chạy trốn.

Cùng lúc đó, các vụ nổ dữ dội liên tiếp xảy ra, lượng lớn gỗ đang cháy bị cuốn lên không trung, sau đó lại rơi xuống, hệt như những thiên thạch trong ngày tận thế vậy.

Chúng đập xuống bãi cát tạo ra từng mảng bụi đất lớn, trông vô cùng chấn động~!

"Kích thích, thật sự quá kích thích!" Phan Tử đang lái xe vừa la lớn vừa tránh những mảnh gỗ bay tứ tung, nhanh chóng rời đi.

Trong thùng xe phía sau, Sở Văn nhắm chặt mắt, nằm trong lòng Hoắc Tú Nhi.

Bề ngoài trông không có chuyện gì, nhưng thực ra hắn đang không ngừng giao chiến với Cùng Kỳ, một cuộc đối đầu ý chí.

Cảm nhận thân thể Sở Văn lúc lạnh lúc nóng, Hoắc Tú Nhi vẻ mặt lo lắng nói: "Sở Văn ca ca bị sao vậy?

Chẳng lẽ thân thể anh không thoải mái sao?" Nhìn vẻ mặt Hoắc Tú Nhi thất thần, Bàn Tử tặc lưỡi trêu chọc: "Nhà cách mạng vĩ đại của giai cấp vô sản, lão gia tử Marx đã nói rồi, IQ của phụ nữ đang yêu là bằng không, câu nói này quả nhiên không sai chút nào." Hạo Thiên Chân vẻ mặt ngơ ngác nói: "Đó không phải là Shakespeare nói sao?" "Hải!" Bàn Tử vung tay, không để ý nói: "Cả hai đều là người nước ngoài, dù sao cũng như nhau cả thôi!" Nhìn hai người cãi nhau, Hoắc Tú Nhi liếc mắt một cái, hai người lập tức im bặt.

Trong góc thùng xe, Hắc Hạt Tử với ánh mắt lấp lánh đứng đó không nói một lời, trên tay có một miếng dưa hấu.

Tuy là một quả dưa già, hình dáng cũng thật sự khó coi.

Nhưng Hắc Hạt Tử vẫn ăn rất ngon lành.

Vừa ăn, vừa chăm chú nhìn vào bụng Sở Văn.

Trông có vẻ khá tò mò.

Dường như muốn vén áo Sở Văn lên, tìm hiểu rốt cuộc.

Khi ăn xong dưa hấu, nhân lúc lấy giấy, tay trái Hắc Hạt Tử vô ý trượt xuống bụng Sở Văn.

Những người khác cũng không phát hiện ra trò lặt vặt của Hắc Hạt Tử.

Khi sắp đạt được mục đích, Sở Văn vốn vẫn im lặng, như thể đã chìm vào giấc ngủ, lại đúng lúc này mở mắt ra.

Mặc dù Sở Văn bị trọng thương, nhưng ánh mắt hắn vẫn vô cùng sáng rõ, như hai vì sao rực rỡ vậy!

Hai người ánh mắt giao nhau không lời, Hắc Hạt Tử cười trước,

rồi như không có chuyện gì thu tay trái lại, bắt đầu cẩn thận lau chùi.

Lòng Sở Văn thở phào nhẹ nhõm, nhắm mắt lại.

Hai người tuy không nói chuyện, nhưng Sở Văn lại hiểu rõ mồn một những hành động nhỏ của Hắc Hạt Tử.

Sở dĩ hắn để ý Hắc Hạt Tử, chính là vì lai lịch của gã này thực sự quá thần bí.

Thậm chí còn thần bí hơn cả Muộn Du Bình!

Ít nhất Sở Văn còn biết, Trương Linh là hậu nhân của Trương gia, một thân kỹ năng cũng đều từ gia tộc truyền thừa.

Nhưng Hắc Hạt Tử thì khác.

Về thông tin của hắn, Sở Văn chỉ biết hai câu.

Gã là người Mãn Châu.

Tên có bốn chữ, họ kép.

Còn lại thì hoàn toàn không biết gì cả!

Từ đâu đến, vì sao lại như vậy, không ai biết.

Nếu động cơ của Trương Linh chỉ đơn giản là tìm kiếm bằng chứng tồn tại trên thế giới này.

Chương 429

Thì hành động của Hắc Hạt Tử lại hoàn toàn ngược lại, cố gắng che giấu hoàn toàn những dấu vết tồn tại của hắn trên thế giới này.

Đối với những người đầy bí ẩn như vậy, Sở Văn đương nhiên phải cẩn thận hơn một chút.

Sau khi liên tục hành trình ba tiếng đồng hồ, Sở Văn cuối cùng cũng khó khăn chiến thắng Cùng Kỳ.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, hình xăm bốn hung thú đang tiến hành dung hợp.

Cuối cùng sẽ dung hợp ra cái gì, tạm thời hắn cũng không rõ.

Chỉ có thể chờ sau này mới biết được.

"Phía trước có con đường đã được khai phá rồi, chỉ cần chúng ta cứ đi thẳng theo con đường này, muốn xuyên qua khu vực không người, thì đó quả là một việc dễ như trở bàn tay." Bàn Tử ngồi ở ghế phụ lái, tay chống thái dương, nhìn bản đồ trầm giọng nói.

Lời này vừa nói ra, tinh thần mọi người liền phấn chấn.

Mặc dù ở đây không ở lại lâu, nhưng trước một loạt những trải nghiệm kỳ quái, mọi người đều mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, muốn khẩn trương rời khỏi nơi này!

Nhưng đúng lúc này, Thuận Tử trên chiếc xe khác lại đột nhiên lớn tiếng nói: "Chuyện lớn không hay rồi, bình xăng dự phòng trên xe hết xăng rồi!" Bình xăng dự phòng hết sạch xăng rồi?!
Vừa nghe câu đó, Bàn Tử đang lái xe giật mình rít một tiếng.

Tay lái suýt không giữ vững, xe suýt lật.

Bị bất ngờ, trán Bàn Tử đập mạnh vào thành xe.

Đồ trong lòng văng tung tóe khắp sàn.

Chai nước khoáng không vặn chặt làm ướt sũng đáy quần Bàn Tử, trông cực kỳ chật vật!

Nhìn chiếc quần ướt sũng, Bàn Tử bực mình nói: "Từ bé đến lớn Bàn gia tao chưa bao giờ để đái ướt quần, được lắm, dám cướp đi lần đầu của tao!

Hôm nay tao oan ức quá!"
Nếu là bình thường, Hạo Thiên Chân có lẽ sẽ đấu võ mồm với Bàn Tử, nói qua nói lại vài câu châm chọc chẳng đau chẳng ngứa.

Nhưng lúc này, thực sự không có tâm trạng đó.

Ôm tia hy vọng cuối cùng, Bàn Tử nhìn xuống đồng hồ xăng trên xe, tia hy vọng cuối cùng trong lòng đột nhiên tắt ngúm, tâm trạng cũng chìm xuống đáy vực.
"Bàn Tử, chuyện gì vậy?" Hạo Thiên Chân nhận ra sắc mặt Bàn Tử không đúng, vội vàng hỏi.
"Tiểu Tam Gia, mọi chuyện lớn rồi, bây giờ xe của tôi không còn nhiều xăng, nhìn số dư thì cùng lắm chỉ chạy được hơn hai mươi cây số nữa, xe sẽ nằm đường thôi." Nói xong, Bàn Tử đối với bộ đàm nói: "Thuận Tử, xe bên đó còn trụ được bao lâu?" Một lát sau, giọng Thuận Tử cố gắng giữ bình tĩnh vang lên: "Cùng lắm đi được mười cây số nữa!" Rõ ràng, tình hình của Thuận Tử còn tệ hơn nhiều.

Chắc là Thuận Tử gặp chuyện gì đó khi chuẩn bị đổ xăng cho xe.

Nếu không thì đã phát hiện sớm hơn một chút rồi.
"Có chuyện gì vậy?" Sở Văn mơ màng tỉnh dậy, hỏi Bàn Tử.
"Sở gia, tình hình bây giờ hơi nghiêm trọng, xe của tôi hết xăng rồi."
"Cả hai chiếc xe cộng lại, cùng lắm chỉ chạy được ba mươi cây số." Sở Văn trong lòng đột nhiên chùng xuống, quá rõ mức độ nghiêm trọng của

vấn đề.

Khi di chuyển trên bãi Gobi, điều quan trọng nhất là nhiên liệu.

Nếu không có xăng, một khi xe bị hỏng, nó sẽ không khác gì một đống sắt vụn.

Hiện tại đang ở sâu trong vùng không người, một khu vực thậm chí còn là cấm địa nghiêm trọng đối với người dân địa phương.

Ngay cả những người hướng dẫn dày dặn kinh nghiệm cũng ít khi đặt chân đến khu vực này.

Một mặt là vì khu vực này quanh năm có bão cát đen.

Mặt khác là vì trong truyền thuyết địa phương, đây là nơi tà thần ngã xuống.

Nếu tự tiện đặt chân vào đó, sẽ bị dính phải lời nguyền cực kỳ đáng sợ!

Trên xe cũng không có quá nhiều đồ ăn, nếu đi bộ ra ngoài thì cơ bản không khác gì tự sát!

Nhất định phải nghĩ cách thôi.

Sở Văn nhìn quanh, trầm giọng nói với Bàn Tử: "Bảo Thuận Tử dừng xe, chúng ta bàn bạc đối sách, không thể tiếp tục đi tới nữa."
Thấy Sở Văn lên tiếng, Bàn Tử liền truyền tin tức cho Thuận Tử đang đi phía trước.

Lúc này, những người khác cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, đều im lặng, lẳng lặng chờ Sở Văn xử lý chuyện này.

Trong lòng mọi người đều rất rõ, lúc này chỉ cần yên lặng quan sát là được rồi.

Càng nói nhiều, tình hình sẽ càng hỗn loạn.

Kiểu đó, chỉ tổ loạn thêm loạn.

Đợi hai chiếc xe hội hợp, dưới sự dìu đỡ của Hoắc Tú Nhi, Sở Văn đi thẳng đến chiếc xe của Thuận Tử.

Lúc này Thuận Tử đang kiểm tra thùng xe phía sau chiếc Jeep.

Sau khi thấy Sở Văn đến, Thuận Tử với vẻ mặt khó coi lấy ra một cái bình xăng rỗng không từ trong thùng xe và nói: "Bên trong vốn đầy, nhưng bị một cái đinh vít trong thùng xe đâm thủng, toàn bộ xăng bên trong đã chảy hết ra ngoài rồi."
"Tôi đã cố gắng thu gom lại hết mức có thể, chỉ còn lại chút này thôi." Vừa nói, Thuận Tử vừa chỉ vào chai nước khoáng trong tay.

Bên trong chỉ còn chưa đầy nửa chai xăng, màu sắc vô cùng vẩn đục.

Chương 430

Có dùng được hay không thì khó mà nói.
"Khụ khụ, Bàn Tử, đưa bản đồ cho tôi." Sau khi nhận tấm bản đồ giấy từ tay Bàn Tử, Sở Văn bắt đầu xem xét tỉ mỉ.

Đó là một tấm bản đồ do người địa phương vẽ, tuy độ phân giải không cao, nhưng được cái cực kỳ chi tiết, đặc biệt là những nơi có nguồn nước và ốc đảo đều được đánh dấu bằng bút đỏ.

Những nơi được đánh dấu màu xanh lam thì là những nguồn nước và ốc đảo có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Vì môi trường khắc nghiệt ở địa phương, hôm nay có thể thấy ốc đảo, ngày mai đã bị cát lún nuốt chửng.

Vì vậy, những bản đồ này đều được người dân địa phương cập nhật định kỳ để đảm bảo tính chính xác.

So với bản đồ điện tử có thể mất hiệu lực bất cứ lúc nào, bản đồ giấy ngược lại là đáng tin cậy nhất.
Sau khi xem xét kỹ lưỡng gần mười phút, Sở Văn dùng ngón tay vạch một đường thẳng và nói: "Hiện tại tôi tuy rất gần con đường mà bạn bè đã khai phá, nhưng vào mùa bão cát hoành hành như lúc này, tôi muốn đi theo con đường đó thì cơ bản chỉ có một phần trăm cơ hội thành công."
"Nếu đi về phía bên trái năm mươi cây số, sẽ là đường thương mại của các thương nhân địa phương, ở đó nếu tôi dùng đèn pha nháy đôi khi màn đêm buông xuống, có một khả năng nhất định sẽ được người địa phương phát hiện." Nói xong, Sở Văn nhìn một lượt mọi người, trầm giọng nói: "Hai con đường, lựa chọn tiếp theo sẽ liên quan đến tính mạng của mỗi người chúng ta ở đây, hãy chọn đi."
Lời này vừa nói ra, mọi người đều im lặng một lát.

Hai lựa chọn nhìn qua đều có cơ hội sống sót, nhưng từ tình hình thực tế, thì thực ra đều phải dựa vào may rủi.

Sắc mặt Bàn Tử thay đổi một lúc, mới nói với Sở Văn: "Sở gia, hay là cậu quyết định đi, tôi tin cậu!"<br>"Tôi cũng tin, anh Sở Văn, cùng lắm là tôi chết ở đây thôi." Hoắc Tú Nhi mím mím đôi môi khô khốc, sắc mặt tái nhợt nói.

Những người khác cũng lần lượt bày tỏ thái độ của mình, bày tỏ ý muốn đi theo Sở Văn.
Sở Văn thấy vậy cũng không nói nhiều, gật đầu nói: "Vì mọi người đều tin tưởng tôi như vậy, vậy tôi cũng sẽ cố gắng hết sức đưa mọi người ra ngoài!

Tôi chọn con đường thứ hai!"<br>"Thuận Tử, chuyển toàn bộ vật tư trên chiếc xe kia sang đây, đặc biệt là xăng, nhất định phải hút đến giọt cuối cùng!" Theo lệnh của Sở Văn, mọi người bắt đầu bận rộn.

Hai mươi phút sau, chiếc Jeep lại tiếp tục khởi hành, đón nhận số phận chưa biết.
Sau khi liên tục chạy được hai mươi cây số, chiếc Jeep lảo đảo dừng lại. "Nếu phương hướng không sai, tôi bây giờ cách con đường thương mại kia chỉ còn khoảng chưa đến ba mươi cây số." Sở Văn nhìn tấm bản đồ giấy, trầm giọng nói.

Ở phía bên kia, Thuận Tử thì đang thử đổ nửa chai xăng kia vào, kết quả không có chút phản ứng nào.

Khiến cậu ta bực bội hồi lâu.

Cuối cùng, lại phải hút số xăng đó ra ngoài.

Vì phải chui xuống gầm xe, nên cậu ta dính đầy cát bụi, trông như vừa đào từ dưới đất lên vậy.
"Ê Thuận Tử, tốn công sức lớn vậy làm gì?

Chi bằng như Bàn gia tao, nằm dưới bóng râm mà hóng mát đi." Bàn Tử ung dung tự tại nằm dưới bóng mát do chiếc Jeep tạo ra, trông

có vẻ thư thái.

Nhưng thực ra trong số mọi người, mức độ mất nước của Bàn Tử là nghiêm trọng nhất, vì vậy cậu ta đã sớm đặt một chai nước khoáng bên cạnh. "Lát nữa đái thì đái vào cái chai đấy." Gọi đó là "tái sử dụng tuần hoàn."
Thuận Tử lau mồ hôi trên mặt, nghiêm túc nói: "Số xăng này buổi tối có ích, dùng để đốt lửa trên bãi Gobi, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm ở đây rất lớn, ban ngày nóng bao nhiêu, ban đêm sẽ lạnh bấy nhiêu.

Nếu nhiệt độ xuống dưới âm hai mươi độ, chúng ta sẽ phải dựa vào số xăng này để nhóm lửa."
Nghe vậy, mặt Bàn Tử xanh lè.

Âm hai mươi độ, hiện tại mọi người đều đang mặc áo ngắn tay, tuy trước khi xuất phát đã chuẩn bị sẵn quần áo giữ ấm.

Nhưng dưới sự hoành hành của bão cát kinh hoàng, những bộ quần áo đó đã sớm không biết bay đi đâu mất rồi.

Giữ được cái mạng nhỏ đã là tốt lắm rồi.
"Ôi trời ơi, phải làm sao đây!

Âm hai mươi độ, sẽ chết cóng mất!" Bàn Tử sốt ruột quay cuồng, một mạch chạy đến bên Sở Văn, dùng ánh mắt đầy mong đợi hỏi: "Sở gia, ai cũng biết cậu thần thông quảng đại, tình hình bây giờ, cậu có cách nào không?"
Sở Văn đang đào hố trên mặt đất, không vui nói: "Tôi là người, đâu phải thần, tôi có cách nào chứ?" Nói đến nửa chừng, Sở Văn ngừng lại, chỉ thấy mắt Bàn Tử nhìn chằm chằm vào băng gạc thấm máu trên người Sở Văn.

Ánh mắt đó, giống như ba đời chưa từng thấy mẹ vậy, hai mắt rực lên ánh xanh.

Nhìn cái vẻ này, rõ ràng là Bàn Tử có ý đồ với máu của Sở Văn.

Sở Văn cũng không kiêng kỵ, ngược lại dùng giọng điệu làm ăn

nói: "Này Bàn Tử, cậu không định hút máu tôi đấy chứ?"<br>"Ừ ừ!" Bàn Tử dùng sức gật đầu: "Sở gia máu của cậu có thể giải khát không, biết đâu lại như Red Bull, giải mệt thì sao!

Hay là cậu cho tôi thử một chút?

Nếu tôi chết thì tôi xui!"<br>"Thành a, không vấn đề gì!

Toàn người quen cả, chúng ta cũng không khách sáo!

Này đây, băng gạc nhé, một sợi một vạn tệ, đồng giá không nói thách!"<br>"Phụt." Nghe vậy, Hoắc Tú Nhi bên cạnh không nhịn được bật cười.

Một nụ cười nhẹ khiến thành phố nghiêng ngả, đẹp rực rỡ động lòng người.

Bàn Tử tự chuốc lấy sự vô vị, đành thở dài quay về chỗ cũ, đặt mông ngồi xuống.
"Đáng tiếc, độ ẩm trong sa mạc này quá thấp, căn bản không có cách nào làm dụng cụ lấy nước đơn giản." Nhìn cái hố cát khô khốc, Sở Văn thở dài một hơi.

Việc anh đang làm là phương pháp lấy nước đơn giản thường dùng trong sa mạc.

Thao tác cụ thể là, trước tiên đào một cái hố nhỏ, đặt một dụng cụ đựng nước ở giữa, dùng túi nhựa trong suốt bịt kín miệng hố, sau đó đặt một viên đá ở giữa lớp màng nhựa.

Phương pháp lấy nước này chủ yếu sử dụng nguyên lý bốc hơi, tận dụng vật liệu tại chỗ, rất tiện lợi.

Ngay cả một đứa trẻ cũng có thể dễ dàng làm được.

Nhưng điều kiện duy nhất là, nồng độ phân tử nước trong không khí phải đủ cao.

Chương 431

Hiện tại, nơi đây khô hạn đến đáng sợ, căn bản không có cách nào lấy nước.
Thời gian từng phút từng giây trôi đi, mặt trời dần lặn xuống, nhanh chóng đến lúc hoàng hôn.

Mọi người cũng đã đợi ở đây suốt sáu tiếng đồng hồ.

Mặc dù trốn dưới bóng mát, nhưng Bàn Tử đã xuất hiện phản ứng mất nước nhẹ.

Trên nền cát, môi nứt nẻ, không ngừng lẩm bẩm những từ khó hiểu.

Thức ăn và nước uống trên xe cũng đã được mọi người chia nhau từ chiều.

Sau khi trải qua sự tiêu hao thể lực kịch liệt, những thứ đó không đủ cho ba người ăn!
"Không thể đợi thêm nữa!

Sở gia, hay là tôi đi bộ theo la bàn, không phải chỉ ba mươi cây số thôi sao?

Đối với tôi, cũng chỉ là chuyện của một ngày thôi!" Hạo Thiên Chân liếc Bàn Tử một cái yếu ớt, châm chọc nói: "Này Bàn Tử, đó là chuyện của bao nhiêu năm về trước rồi, với tình hình hiện tại, chạy được năm cây số đã là may mắn lắm rồi!" Nếu người khác mà nói xỏ Bàn Tử như vậy, Bàn Tử sợ đã sớm tung một cú đấm rồi.

Nhưng đối với Hạo Thiên Chân, Bàn Tử thật sự không có cái gan đó.
"Vậy Tiểu Tam Gia, chúng ta bây giờ làm sao?" Hạo Thiên Chân không nói gì, ngược lại nhìn về phía Sở Văn.

Sở Văn nhìn đồng hồ nói: "Từ bây giờ, mỗi người đều lên xe và nháy đèn pha đôi một lần, tầm nhìn trên bãi Gobi rất rộng, cách năm

mươi cây số cũng có thể nhìn thấy ánh đèn nhấp nháy!"
Mọi người như có trụ cột tinh thần, Thuận Tử với thể lực được bảo toàn tốt hơn là người đầu tiên trực ca.

Mười mấy phút sau, Thuận Tử đột nhiên phấn khích reo lên: "Có đèn!

Có đèn rồi!" Chỉ thấy trong tầm mắt xa xa, một điểm sáng đang chậm rãi di chuyển, giống như hai con đom đóm vậy!
"Nhanh lên, nháy đèn đôi!

Đừng dừng lại!" Sở Văn đột nhiên mở bừng mắt, lớn tiếng gầm lên.
"Cách xa như vậy, người ta có thấy không?" Tuy Bàn Tử kích động, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng.
"Nhất định sẽ thấy, trong đoàn xe của người địa phương, có một quy tắc bất thành văn, chỉ cần trên đường xuất hiện tình huống, chắc chắn sẽ kiểm tra, bởi vì có thể sẽ cứu một mạng người!" Quả nhiên, theo sự nháy đèn đôi điên cuồng của Thuận Tử, ánh đèn đom đóm bên kia dường như đã chú ý một chút, thật sự đã di chuyển về phía này! "Đến rồi!

Chiếc xe đó thực sự đã đến rồi!" Nhìn ánh đèn càng ngày càng sáng, Hạo Thiên Chân phấn khích gần như muốn khóc thành tiếng!
"Đát đát đát đát!" Trong tiếng động cơ diesel một xi lanh trầm đục và giòn tan, một chiếc máy kéo nông nghiệp chở dưa hấu đã đến.
"Sao vậy?!" Chủ xe từ trên xe ôm xuống một giỏ dưa hấu, ý bảo mọi người dùng.

Bàn Tử và những người khác như những con sói đói mắt xanh lè, trực tiếp xông vào. "Xe hết xăng rồi, lại gặp bão cát đen nữa." Sở Văn đưa cho Hoắc Tú Nhi một miếng dưa hấu trước, rồi mới tự ăn.

Nhìn dáng vẻ thảm hại của mọi người, chủ xe gật đầu, vừa lấy xăng từ trên xe xuống, vừa nói bằng giọng phổ thông nặng tiếng địa phương: "Chiếc xe nhỏ này có lái được không?

Không được thì tôi kéo đi!"<br>"Có xăng là được!" Sở Văn đặt dưa hấu xuống, bắt đầu bận rộn.

Một tiếng đồng hồ sau, chiếc xe lại khởi động, tiếp tục tiến về phía xa.
Sau khi thoát khỏi bãi Gobi thành công, để bày tỏ lòng biết ơn, mỗi người sống sót đều đưa cho chủ xe năm trăm tệ.

Số tài sản bất ngờ này khiến chủ xe tỏ ra được sủng mà sợ.

Ban đầu không dám nhận, cuối cùng nhờ Bàn Tử hao tốn bao nhiêu nước bọt năn nỉ, chủ xe mới nhận.
"Haizz, lúc đi thì đông người như vậy, kết quả lúc về chỉ còn lại một ít người, thật sự quá thảm." Nhìn đội ngũ lưa thưa, Sở Văn cũng không khỏi thở dài một hơi.

Ngay cả tôi, cũng hoàn toàn không biết giữa đường sẽ xảy ra biến cố lớn như vậy.

Lão Hoắc Hương Cảng hiện tại sống chết chưa rõ, A Ninh cũng kể từ khi đại quân xương trắng xuất hiện cũng mất hút tăm hơi.

Nhưng theo sự hiểu biết của Sở Văn về cô, mạng sống của cô bé rất lớn, sẽ không dễ dàng chết đi đâu.

Quả nhiên, vào ngày thứ ba sau khi đội cứu hộ do người dân địa phương tổ chức xuất phát, đã gặp được Lão Hoắc Hương Cảng đang ở bờ vực của cái chết.

Còn A Ninh thì được trực thăng của công ty trực tiếp đón đi.

Sau một thời gian nghỉ ngơi đơn giản, Sở Văn và những người khác lại một lần nữa trở về Yên Kinh.

Khác với những ngày thường, lần này tâm trạng mọi người đều rất sa sút.

Tuy kiếm được không ít đồ cổ đáng giá, nhưng so với lời nguyền

trên người.

Niềm vui lập tức bị giảm đi rất nhiều.

Sở Văn đối mặt với tình huống còn phức tạp hơn, khi tắm rửa, anh phát hiện dấu ấn sau gáy ngày càng rõ ràng, như thể bị in hằn lên vậy.

Hình xăm Cùng Kỳ trên người cũng không ngừng biến đổi, dường như sự dung hợp của bốn hung thú vẫn chưa kết thúc.
"Sở gia, cái mạng này của tôi là cậu đã cứu về, hai mươi phần trăm số thu hoạch lần này, đợi tôi tìm kênh tiêu thụ, lát nữa sẽ chuyển vào thẻ cho cậu, tôi tiện thể tìm người hỏi thăm bạn bè trong giới, xem có cách nào gỡ cái thứ đó ra không." Rõ ràng, Bàn Tử cực kỳ kiêng kỵ việc sắp trở thành người trong suốt.

Hạo Thiên Chân bên cạnh lại tỏ vẻ không bận tâm, cười mắng Bàn Tử: "Tưởng là hình xăm à?

Gỡ ra mà gỡ?!" Hạo Thiên Chân nhập ngũ từ nhỏ, tuy thuộc đội quân tuyến hai, không ra chiến trường, nhưng cũng ít nhiều thấy qua sự đời.

Hơn nữa là người cô độc, một mình ăn no, cả nhà không đói.

Theo lời Hạo Thiên Chân, đến khi không đi nổi nữa, tìm một danh lam thắng cảnh đẹp, nhảy xuống một mạch là xong chuyện.

Vừa tiết kiệm thời gian, vừa tiết kiệm tiền, biết đâu còn được lên tivi một lần, chết cũng không hối tiếc.

Chương 432

Hiện tại sản nghiệp của Tam Thúc tan rã, các nhân viên tản mát, người thì bỏ trốn, không thành khí hậu.

Cần có người quay về Trường Sa chủ trì đại cục.
"Tiểu Tam Gia, Sở gia, tôi đi trước đây, có việc gì cứ gọi một tiếng!" Hạo Thiên Chân vẫy tay, tiêu sái rời đi.

Thuận Tử tính cách tương đối mộc mạc, không giỏi nói lời tình cảm, chỉ nói sẽ gửi một ít đặc sản địa phương cho Sở Văn và những người khác sau một thời gian, rồi quay người rời đi.

Đợi mọi người rời đi, Sở Văn liền quay về tiệm nhỏ, đóng cửa từ chối khách.

Đối với hành động của Sở Văn, những người cùng ngành cũng không lấy làm lạ.

Thỉnh thoảng có buột miệng nói vài câu, sau đó lại im lặng.

Giống như ngành kinh doanh đồ cổ này, thường thì ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm.

Đa số mọi người đều bôn ba khắp cả nước, nếu cả ngày cứ ở trong cửa hàng mở cửa kinh doanh, không những không khiến người ta cảm thấy siêng năng.

Ngược lại sẽ bị đồng nghiệp cho rằng, đó là đang sống lay lắt chờ chết.
Trong phòng, Sở Văn trải một tờ giấy tuyên thành, vừa mài mực, vừa suy nghĩ về những ký tự tượng hình bí ẩn mà anh đã thấy trong quan tài đồng trước đó.

Lúc đó sự việc xảy ra đột ngột, căn bản không có cách nào ghi nhớ toàn bộ đoạn văn tự bí ẩn đó trong thời gian ngắn.

Trực giác mách bảo anh, đây có thể là manh mối quan trọng để giải lời nguyền trên người.

Khác với bia mộ ghi lại tiểu sử, thể hiện thân phận của chủ mộ, những gì được ghi lại trong quan tài đều là những bí mật kinh thiên động địa, hoặc thông tin quan trọng của chủ mộ.

Có những mê tín phong kiến, cũng có những người cổ đại cố ý làm vậy, mục đích là để ghi lại một sự việc nào đó một cách đầy đủ.

Từng có một đội khảo cổ khi khai quật một ngôi mộ thời Minh, đã phát hiện một dòng chữ trong quan tài.

Trên đó ghi lại toàn bộ quá trình của một vụ án giết người hung ác, dường như có mối quan hệ lớn với cái chết của chủ mộ.

Nhưng tiếc rằng thời gian đã quá lâu, ngoại trừ một số giá trị khảo cổ đơn giản, thì không còn công dụng nào khác.

Trong lúc vội vàng, Sở Văn chỉ nhớ được một cách đại khái, sau khi xác nhận không có bất kỳ sai sót nào, Sở Văn liền viết những lời đó lên giấy tuyên thành.

Tấm giấy tuyên thành này đã được xử lý đặc biệt, đợi đến mùa mưa dầm dề, treo dưới mái hiên bảy ngày bảy đêm, giấy sẽ bị ẩm ướt và ố vàng.

Kiểu thủ đoạn này cũng chỉ lừa được người ngoài ngành, người trong ngành nhìn là có thể nhận ra.

Nhưng Sở Văn không hy vọng dùng thứ này để lừa người, chỉ lợi dụng loại giấy tuyên thành này làm vật mang, sau đó mời chuyên gia chữ cổ trong giới xem.

Một khi hỏi nguồn gốc, thì sẽ nói là thu thập được tùy tiện từ bên ngoài.

Loại chữ tượng hình bí ẩn này, dễ khiến người ta liên tưởng đến thời Chiến Quốc.

Mà đó đặc biệt có thể là thời kỳ thần khí!

Nếu không giữ kín miệng, dễ khiến những kẻ có ý đồ tìm đến cửa, như vậy lại một đống phiền phức.

Hiện tại bên ngoài đang điều tra rất gắt gao, nếu không cẩn thận bị người ta tố cáo, cũng có cớ để nói.

Sau khi hoàn thành việc chế tác, Sở Văn một hơi làm ra mười mấy bản sao, thông qua các kênh khác nhau để phân phát ra ngoài.

Trong thời gian này, có một số chuyên gia nhanh chóng đưa ra câu trả lời, cho rằng đây rõ ràng là một sản phẩm nhái, hoàn toàn không có giá trị giải mã, hoàn toàn là tác phẩm vẽ nguệch ngoạc theo ý muốn.

Đối với phán đoán như vậy, Sở Văn cũng không tức giận.

Vì thứ này chắc chắn là giả, là do anh tự tay làm ra mà.

Trong lúc chờ đợi, Hạo Thiên Chân ở Hàng Châu xa xôi đột nhiên gọi điện thoại.

Dùng một giọng điệu thần bí nói: "Sở ca, gần đây tôi đã thu được hai cuộn băng video kiểu cũ!"
Băng video kiểu cũ?
"Băng video?

Chụp hai tấm ảnh cho tôi xem." Nhanh chóng, Hạo Thiên Chân đã gửi ảnh.

Vì dùng máy fax, nên chất lượng hình ảnh rất mờ.

Nhưng may mắn là có thể nhìn rõ, từ kiểu dáng của băng video, rõ ràng là một loại băng từ kiểu cũ.

Ít nhất cũng có lịch sử hai mươi năm rồi, trên thị trường đã sớm không còn lưu hành loại này nữa.

Cần một đầu máy video chuyên dụng để phát.

Tấm ảnh thứ hai là mặt sau của băng video, trên đó dùng băng dính ghi tên người gửi: Trương Linh.

Tiểu Ca cũng bắt đầu chơi công nghệ cao rồi sao?
"Nội dung của cuộn băng video này là gì?" Sở Văn vừa xem xét nội dung trên ảnh, vừa hỏi Hạo Thiên Chân.

Chương 433

Hạo Thiên Chân im lặng rất lâu, cuối cùng mới dùng một giọng điệu rợn người nói: "Tôi đã xem trong đó rồi!" Ngay cả cách điện thoại, Sở Văn vẫn có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi trong giọng nói của Hạo Thiên Chân!

Xem trong băng video hai mươi năm trước?!

Sở Văn nheo mắt, châm một điếu thuốc, nói với Hạo Thiên Chân: "Hôm nay, mang hai cuộn băng đó đến đây."
Tối hôm đó, Hạo Thiên Chân liền đêm đi máy bay đến.

Suốt đường đi, vẻ mặt căng thẳng ôm chặt cuộn băng video trong tay, thật sự quá đáng ngờ.

Suýt chút nữa đã bị người ta báo cảnh sát bắt đi.

Sau khi đến tiệm nhỏ của Sở Văn, nghỉ ngơi một lát, Sở Văn liền dẫn Hạo Thiên Chân đến cửa hàng của Đại Kim Nha. "Ấy dà!

Sở gia hôm nay gió thổi từ đâu đến, lại thổi cậu đến đây rồi?!" Đại Kim Nha đang ngồi trên ghế bập bênh uống trà, vẻ mặt kinh ngạc đứng dậy, nói với Sở Văn.

Hiện tại, cả Phan Gia Viên ai mà không biết Sở Văn là cao thủ hạng nhất.

Làm việc cẩn thận, mỗi lần xuất hàng cũng rất phong phú, thêm vào đó lại có hậu thuẫn vững chắc, ai cũng muốn làm ăn với anh.
"Hôm nay không có việc gì, đến nhờ anh giúp một chuyện, tôi có hai cuộn băng video kiểu cũ, giúp tôi tìm một cái máy phát, yêu cầu không cao, phát được là được." Sở Văn vừa nói, vừa cầm chén trà trên bàn uống một ngụm.

Kết quả giây tiếp theo liền phun ra, cau mày nói: "Trà này sao lại giống trà cỏ dại vậy?"<br>"Chà, loại trà này dùng để đãi những kẻ có tiền không biết chỗ xài thôi." Đại Kim Nha nói xong, quay đầu lớn tiếng gọi: "Tiểu nhị, pha trà!" Ba phút sau, tiểu nhị lại mang trà mới lên bàn.

Sở Văn nhìn thấy, chà, đúng là đã bỏ ra rất nhiều tiền rồi!

Lá trà đã được thay bằng loại Bích Loa Xuân thượng hạng, ngay cả bộ ấm trà cũng đã được thay bằng một bộ trà cụ hoàn chỉnh thời Thanh mạt.

Trông có vẻ không đáng giá lắm, nhưng trong mắt người trong nghề, một bộ như vậy, cũng phải hai ba mươi vạn!
"Cuộn băng video của cậu trông có vẻ đã có tuổi rồi, nhưng loại máy này ở phố đồ cũ có rất nhiều, cậu đợi tôi một lát ở đây, tôi đi tìm người hỏi xem!" Nói xong, Đại Kim Nha lấy điện thoại ra, bắt đầu liên lạc.

Nửa tiếng sau, một chiếc máy chiếu kiểu cũ còn mới chín mươi phần trăm được mang đến.

Nhìn từ bao bì, Đại Kim Nha rõ ràng đã bỏ không ít công sức.
"Được rồi, món nợ này tôi ghi lại, sau này có đồ gì, tôi sẽ mang đến cho anh xem xét." Đại Kim Nha nghe vậy, lập tức mày nở mắt reo, có được sự thể hiện như vậy, hai người đã kết nối được với nhau.

Sở Văn không đề cập đến chuyện giá tiền, Đại Kim Nha cũng như quên mất vậy.

Đợi về đến nhà, Sở Văn đặt hai cuộn băng video vào máy chiếu.
Sau một tràng âm thanh xào xạc, trên màn hình tivi xuất hiện một hình ảnh đen trắng liên tục rung lắc.

Đó là một căn phòng kiểu cũ, có thể nhìn rõ hoa văn cửa sổ bằng

gỗ, bất kể mái hiên hay gạch xanh trên mặt đất, đều giống như một tứ hợp viện cổ kính.

Vị trí của máy quay dường như được cố định, nếu không phải thanh tiến độ vẫn đang chạy, Sở Văn thậm chí sẽ nghi ngờ đó là một hình ảnh tĩnh.

Hạo Thiên Chân đã xem trước đó, nên cầm điều khiển, một hơi tua nhanh hai mươi phút.

Cuối cùng trong hình ảnh có động tĩnh.

Cảnh quay đột nhiên chuyển, dường như đến một thư phòng.

Một người đàn ông mặc đồ bệnh viện màu trắng đang tựa vào bàn sách miệt mài viết lách, dường như đang viết gì đó.

Nhìn từ góc nghiêng của anh ta, đúng là giống Hạo Thiên Chân thật.

Sở Văn rõ ràng chú ý thấy, cơ thể Hạo Thiên Chân đột nhiên run lên.

Ánh mắt anh ta dán chặt vào hình ảnh, dường như có chút khó tin.

Hình ảnh tiếp tục diễn ra, người đàn ông áo trắng ngừng viết, giơ tờ giấy tuyên thành trên bàn lên.

Trong miệng anh ta không ngừng lẩm bẩm một từ đơn.

Lúc này, khuôn mặt anh ta vừa vặn lộ ra, chính là khuôn mặt của Hạo Thiên Chân~!

Không chỉ kiểu tóc, ngay cả vết sẹo bạc ở khóe mắt cũng y hệt!
"Sao, sao có thể như vậy!" Cộp một tiếng, Hạo Thiên Chân ngã phịch xuống đất, hai mắt thất thần, nửa vời không nói nên lời.

Rõ ràng là đã chịu một cú sốc cực mạnh!

Sở Văn thì cau mày, nhìn những nét chữ trên giấy tuyên thành.

Đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc một cách khó hiểu.

Những ký tự tượng hình trong quan tài đồng~!

Sở Văn ban đầu sững sờ, vội vàng nhấn nút tạm dừng, lấy giấy và bút ghi lại nhanh chóng.

Trực giác mách bảo anh, thông tin này vô cùng quan trọng!
Nhưng trong lúc này, Hạo Thiên Chân lại đột nhiên mở to mắt, giọng rít lên: "Sở...

Sở ca!

Chương 434

Mau..."
"Gì?" Sở Văn không ngẩng đầu lên, tay vẫn không ngừng ghi chép nhanh chóng, hoàn toàn không chú ý đến sự bất thường trong giọng nói của Hạo Thiên Chân.
"Mau... nhìn màn hình... cái 'tôi' đó đang di chuyển!" Cái 'tôi' đó đang di chuyển?!

Tay Sở Văn dừng lại, vô thức ngẩng đầu nhìn màn hình tivi.

Nhưng lại không phát hiện bất kỳ điều bất thường nào.

Không biết có phải trùng hợp hay không, lúc này, trên khuôn mặt Hạo Thiên Chân trong hình ảnh mang một nụ cười quỷ dị, trông vô cùng rợn người.
"Thấy gì rồi?" Sở Văn nheo mắt, trầm giọng nói.
"Đang nói chuyện!" Sắc mặt Hạo Thiên Chân càng ngày càng kích động, như thể đã nhìn thấy một thứ cực kỳ kinh khủng! "Sở ca, chẳng lẽ anh không thấy sao?

Thật sự đang nói chuyện!

Rõ ràng đã nhấn nút tạm dừng, kết quả nó vẫn đang di chuyển!" Sở Văn một tay giữ chặt Hạo Thiên Chân đang nói năng lộn xộn, vội vàng truy hỏi: "Rốt cuộc thấy cái gì rồi?" Cùng lúc đó, hình ảnh trên màn hình tivi cũng bắt đầu rung lắc dữ dội, như thể gặp phải trục trặc cơ học vậy.

Trong tiếng ồn chói tai, Hạo Thiên Chân mồ hôi đầm đìa nói: "Trốn đi, chạy nhanh lên, Bất Tường sắp đến rồi, tôi sắp chết rồi!"
Nói xong, Hạo Thiên Chân đột nhiên dùng ánh mắt nhìn chằm chằm vào Sở Văn.

Cùng lúc đó, tiếng ồn trên tivi càng lúc càng chói tai, giống như tiếng kêu thảm thiết của một người trước khi chết vậy.

Hình ảnh trên tivi cũng không ngừng bị kéo dãn, khuôn mặt người bên trong bị kéo thành một khuôn mặt ma quỷ kinh khủng đến cực điểm.

Giây tiếp theo, trên tivi đột nhiên bốc ra một tràng tia lửa điện.

Hạo Thiên Chân ngã vật xuống đất.

Trong phút chốc, căn phòng tĩnh lặng đến đáng sợ.
"Thiên Chân!

Thiên Chân!" Sở Văn cố gắng gọi Hạo Thiên Chân tỉnh dậy, kết quả không có bất kỳ phản ứng nào.

Như có điều gì đó xảy ra, sắc mặt Sở Văn hơi thay đổi, vội vàng vén áo trên bụng Hạo Thiên Chân lên.

Có thể thấy rõ ràng, bụng Thiên Chân xuất hiện sự trong suốt.

Tuy trông không rõ ràng lắm, nhưng vẫn là một điềm báo kinh hoàng!

Lời nguyền đã bắt đầu có hiệu lực!

Sở Văn với vẻ mặt khó coi vén áo của mình lên, dường như nhờ tác dụng của huyết mạch hung thú, triệu chứng nhẹ hơn rất nhiều, chỉ có một lớp da hơi mờ đi.

Nhưng với tốc độ này, việc trong suốt cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Đến đây, Sở Văn nghĩ đến Lão Hoắc Hương Cảng.

Kẻ này dường như rất tinh thông những thứ này, chắc hẳn sẽ hiểu biết nhiều hơn.

Cầm điện thoại Lão Hoắc để lại, Sở Văn bấm số gọi đi.

Người nghe điện thoại là một thanh niên, sau khi nghe rõ ý của Sở

Văn.

Thanh niên đó lập tức vẻ mặt kinh ngạc nói: "Sao có thể?

Bố tôi đã chết ba năm trước rồi."
Lão Hoắc Hương Cảng chết ba năm trước rồi?!

Không thể nào!

Chưa đợi Sở Văn nói, Hạo Thiên Chân bên cạnh đã kêu lên kinh ngạc: "Không thể nào!

Mới một thời gian trước tôi và Lão Hoắc Hương Cảng còn gặp mặt!

Sao có thể chết được chứ?!" Thanh niên bên kia điện thoại nghe vậy, giọng nói không vui: "Này bạn bè, đó là bố tôi, tôi cần gì phải nói dối chứ!

Cút đi!

Đừng có nói bậy về bố tôi!

Cẩn thận tôi đánh đấy!" Nói xong, cúp điện thoại. "Huynh đệ khoan đã, chuyện này đối với tôi vô cùng quan trọng, bố cậu trông như thế nào..." Tiếp đó, Sở Văn mô tả cụ thể diện mạo của Lão Hoắc Hương Cảng.

Ban đầu thanh niên có chút mất kiên nhẫn, nhưng sau khi nghe Sở Văn mô tả xong, giọng anh ta đột nhiên run rẩy nói: "Rốt cuộc anh là ai?

Sao anh lại biết những điều này?!"<br>"Huynh đệ, sao vậy?" Sở Văn nhận ra giọng điệu của thanh niên có chút không đúng, vội vàng hỏi.

Chương 435

Đồng thời, cũng có chút bối rối, chẳng phải chỉ mô tả dung mạo của Lão Hoắc thôi sao?

Đến mức phải ngạc nhiên đến vậy ư?

Ở phía bên kia, thanh niên hít một hơi thật sâu, dường như bị dọa không nhẹ.

Đợi rất lâu, mới trấn tĩnh lại, bắt đầu kể tỉ mỉ cho Sở Văn nghe.

Theo lời thanh niên, Lão Hoắc Hương Cảng vào mùa xuân ba năm trước, đã theo vài người đại lục đến Thanh Hải một chuyến.

Vì Lão Hoắc quanh năm bôn ba bên ngoài, nên người nhà không mấy để ý.

Nhưng đợi đến khi Lão Hoắc trở về, người nhà phát hiện có điều không ổn.

Đầu tiên, khi tắm rửa, vô tình phát hiện sau gáy Lão Hoắc xuất hiện một dấu ấn. (Nghe đến đây, Sở Văn và Thiên Chân liền nghĩ đến lời nguyền của Tây Vương Mẫu, nhưng cũng không ngắt lời tự thuật của thanh niên.) Tiếp đó thì da thịt Lão Hoắc dần dần trong suốt, ngày đầu tiên còn có thể nhìn rõ mạch máu, ngày thứ hai các nội tạng bên trong bụng đã thấy rõ mồn một!

Cùng lúc đó, Lão Hoắc cả ngày cũng lẩm nhẩm thần thần bí bí.

Lúc thì nhìn mẹ già, lúc thì lại nhìn ông cậu.

Khiến người nhà Lão Hoắc sợ hãi vô cùng.

Ai cũng nghĩ Lão Hoắc bị bệnh, vội vàng đưa đi bệnh viện kiểm tra, đặc biệt bỏ tiền lớn mời bác sĩ giỏi nhất.

Nhưng kiểm tra mãi, chết sống không tìm ra bệnh gì!

Lúc đó, người già trong nhà liền hiến kế, hay là đi tìm thầy phong thủy xem sao, Lão Hoắc ấy mà, tám phần là bị tà rồi!

Lúc đó ở Hương Cảng, đối với những chuyện này vô cùng mê tín.

Đừng nói là người già, ngay cả thanh niên lúc đó cũng tin điều này.

Mọi người bàn bạc như vậy, liền đêm hôm đó tìm một vị lang trung phong thủy nổi tiếng gần xa.

Vị lang trung phong thủy đó từ nhỏ đã có quen biết cũ với nhà họ Hoắc, nợ một ơn huệ lớn.

Sau khi xem xét Lão Hoắc, liền thở dài một hơi nói, đây là một lời nguyền, tôi sẽ cố gắng hết sức, hôm nay hãy để Lão Hoắc ở lại đây, ngày mai mang theo một con gà trống canh cửa.

Nếu gà trống gáy, tôi sẽ lên tiếng, sau đó buộc một sợi dây đỏ lên gà trống, ném vào sân.

Nếu gà trống không gáy, tôi không lên tiếng, ngôi nhà và những người bên trong, tất cả đều sẽ cháy rụi thôi!

Khiến người nhà sợ hãi run rẩy, nhưng cũng không dám nói nhiều.

Tối hôm đó, con trai Lão Hoắc tự tay thay cho Lão Hoắc bộ quần áo anh ta thích nhất, rồi đưa vào nhà của lang trung phong thủy.

Đợi đến năm giờ sáng ngày hôm sau, khi mọi người mang gà trống đến gõ cửa.

Liên tục gáy nửa tiếng đồng hồ, mà vẫn không có ai trả lời.

Một người thân có gan lớn hơn vào xem xét, sau một tiếng kêu thảm thiết liền không còn đi ra nữa.

Lúc đó người nhà mới hiểu được lời chúc phúc của lang trung

phong thủy, liền châm một mồi lửa, đốt cháy toàn bộ cái sân đó.

Cũng lạ, rõ ràng là cái sân ẩm ướt như vậy, không những không bị dập tắt, lửa cháy cực kỳ lớn, liên tục cháy ba ngày ba đêm mà vẫn không tắt.

Cuối cùng còn kinh động đến đội cứu hỏa, tốn rất nhiều công sức, thậm chí còn mời cả đạo sĩ làm phép, mới dập tắt được lửa.

Theo những người chứng kiến tại hiện trường, chưa từng thấy ngọn lửa lớn như vậy, ngay cả đồ gốm sứ chịu nhiệt cũng bị nung chảy cứng ngắc!
"Vì tôi đã dọn dẹp quần áo cho bố tôi, nên chỉ có tôi biết bố tôi mặc gì." Nghe xong lời giải thích của thanh niên, Sở Văn và Hạo Thiên Chân nửa vời không nói nên lời.

Nếu lời của thanh niên là thật, vậy thì chỉ cần tra cứu một chút là có thể tìm ra.

Dù sao chuyện lớn như vậy, chắc chắn sẽ được báo lên báo chí.

Đối phương trong chuyện này, căn bản không có lý do gì để che giấu. "Đúng rồi, rốt cuộc là ai?

Có tiện tiết lộ không?" Sở Văn và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, đều chọn im lặng.

Tình hình hiện tại rất rõ ràng, đó là ba năm trước, Lão Hoắc Hương Cảng đã theo một nhóm người khác, đi sâu vào Taklamakan.

Kết quả trúng lời nguyền của Tây Vương Mẫu, cuối cùng không may bỏ mạng, còn kéo theo hai mạng người khác.

Chương 436

Vậy thì vấn đề là, trước đó ai đã cùng Lão Hoắc Hương Cảng xuống mộ?

Đột nhiên, Hạo Thiên Chân như nghĩ ra điều gì, hỏi qua điện thoại: "Anh có biết một người phụ nữ tên A Phấn không?" Thanh niên suy nghĩ kỹ một lát, bất lực lắc đầu, không biết.

Bố anh ta giao du rộng rãi, có quan hệ làm ăn với rất nhiều người, đến nhà làm khách, không có một nghìn thì cũng có tám trăm.

Sở Văn gật đầu, lại nói chuyện với thanh niên một lát, nói rằng muốn một bản báo cáo về sự kiện lúc đó, sau đó phí bưu điện sẽ giúp trả trước, sẽ cho thanh niên thêm một khoản tiền.

Có thể miễn phí kiếm được một khoản tiền, thanh niên tự nhiên vui vẻ đồng ý.

Sau khi cúp điện thoại, Sở Văn lập tức bắt đầu liên lạc với những người đã gặp Lão Hoắc Hương Cảng.

Điều khiến người ta kinh hồn bạt vía là, tất cả những người mà anh gọi và nháy máy đều nhận được một câu trả lời thống nhất.

Đó là họ căn bản chưa từng gặp Lão Hoắc Hương Cảng đó!
"Cái quái gì thế này!" Hạo Thiên Chân gãi đầu, vẻ mặt vô cùng bực bội.

Vòng đi một vòng, kết quả lại nhận được một câu trả lời như vậy.

Ai mà chẳng tức giận.

Sở Văn bình tĩnh, lại gọi điện thoại cho Bàn Tử và những người khác.

Kết quả phát hiện, chỉ cần là người có dấu ấn của Tây Vương Mẫu sau gáy, đều nhớ Lão Hoắc Hương Cảng!

Sau khi biết được tình huống này, Sở Văn trong lòng đột nhiên có một tia sáng tỏ.

Chắc chắn là dấu ấn của Tây Vương Mẫu đang gây quỷ!

Nhưng vấn đề bây giờ là, làm thế nào để hóa giải thứ quỷ quái này!

Trong lúc Sở Văn cau mày suy nghĩ đối sách, điện thoại của Đại Kim Nha gọi đến. "Sở gia, tờ giấy cậu đưa tôi, có người đã dịch ra rồi!" Nghe tin này, Sở Văn tinh thần chấn động, không màng đến chuyện ăn uống.

Sau khi hỏi địa chỉ, liền một mạch phóng xe đến.
Vị chuyên gia mà Đại Kim Nha nhắc đến là một nhà khảo cổ học dân gian, tên là Dương lão, với mái tóc bạc trắng vô cùng đặc trưng.

Lịch sử của Dương lão cũng vô cùng truyền kỳ.

Hồi còn trẻ, ông cụ là một sinh viên đại học, kết quả đúng lúc gặp phải phong trào vận động, cả trường học bị giải thể trực tiếp.

Dương lão lòng tự trọng cao ngạo, không theo các bạn học của mình về Hán.

Ngược lại, cả ngày vùi đầu trong thư viện, tiếp tục nghiên cứu khảo cổ.

Cứ thế nghiên cứu, mưa gió không ngăn cản được suốt mấy chục năm.

Dần dần, dựa vào kiến thức chuyên môn, ông cũng tạo dựng được danh tiếng ở Tứ Cửu Thành.

Gặp phải một số văn vật khó hiểu, phần lớn đều được gửi đến

chỗ Dương lão để giám định.

Có thể nói, ngoài việc không có chứng thư, Dương lão không khác gì một chuyên gia khảo cổ chuyên nghiệp.
"Văn tự tử của Đông Hạ độc đáo, thường dùng để ghi lại bí mật khi chủ mộ còn sống." Hai bên vừa gặp mặt, Dương lão đã đưa ra câu trả lời chính xác. "Ghi lại bí mật khi còn sống?

Đã là bí mật, sao lại không sợ bị người khác phát hiện chứ?" Hạo Thiên Chân vẻ mặt khó hiểu hỏi.
"A a, để tôi từ từ kể cho nghe." Lời nói bị ngắt quãng, Dương lão cũng không tức giận, tiếp tục cười ha ha nói: "Sách sử ghi chép về chính quyền do bộ tộc Nữ Chân lập ra ở Đông Hạ rất ít, quan điểm lịch sử lúc đó, tôi không biết, cho rằng nó không tồn tại, nên các sử liệu về Đông Hạ đa phần đều là dã sử ghi chép." Theo lời Dương lão, trong quan niệm tôn giáo của quốc gia Đông Hạ, cái chết không phải là kết thúc.

Sau khi chết, người nhà sẽ không lập tức chôn cất, mà ngược lại sẽ khiêng quan tài của người chết, đi dạo một vòng quanh thành phố.

Trong thời gian này, nắp quan tài phải luôn được giữ mở, nếu vô tình đóng lại, đó là coi thường người chết. (Nghe đến đây, Sở Văn đột nhiên nhớ đến cấu trúc móc cài kỳ lạ của chiếc quan tài đồng đó, trong lòng lập tức hiểu ra.) Người chết khi còn sống, cũng sẽ dùng tử văn để viết ra một số bí mật mà họ cho là quan trọng.

Tử văn được chia thành dương văn và âm văn, chỉ khi cả hai kết hợp lại với nhau, mới là một văn tự hoàn chỉnh.

Âm văn được khắc trong quan tài, còn dương văn thì do người chết tự mình chôn giấu.

Mục đích là để ngăn người chết quên đi bí mật sau khi chết.

Kiểu này cũng là để ngăn chặn tiết lộ bí mật, trừ khi có người tìm

được nơi cất giấu một bản ám văn khác.

Nếu không thì dù có người biết được âm văn trong quan tài, cũng không có cách nào giải mã được thông tin bên trong.

Nghe đến đây, Hạo Thiên Chân không cam lòng truy hỏi: "Dương lão, thật sự không có cách nào giải mã ra sao?

Thông tin này đối với tôi..." Lời chưa nói xong, Sở Văn bên cạnh đã vỗ vai Hạo Thiên Chân một cái.

Chương 437

Hạo Thiên Chân tự biết mình lỡ lời, vội vàng im lặng.

May mắn thay, Dương lão dường như không nhận ra sự bất thường của Hạo Thiên Chân, ngược lại vẫn kiên nhẫn giải thích: "Sự kết hợp của tử văn vô cùng độc đáo, vì mục đích sử dụng đơn nhất, nên những tài liệu lưu truyền lại rất ít, có thể nói, để ghép dương văn và âm văn lại với nhau, tôi cần thời gian để tiến hành giải mã." Tuy Dương lão không nói thẳng, nhưng ý muốn diễn đạt thì rất rõ ràng rồi.

Việc giải mã đó vô cùng khó khăn, chỉ dựa vào những thứ này, căn bản là không thể!

Khiến Hạo Thiên Chân vô cùng bực bội, khó khăn lắm mới tìm được manh mối, kết quả lại đứt đoạn!

Đặc biệt trong tình huống tính mạng sắp không giữ được, ai mà chẳng có ba phần bực tức trong lòng!

Sở Văn đột nhiên linh cơ chợt lóe, đột nhiên nhớ đến đoạn văn tự quỷ dị mà Hạo Thiên Chân đã viết trong băng video!

Biết đâu đó là một phần khác của tử văn thì sao?

Với thái độ "còn nước còn tát", Sở Văn lấy tờ giấy đó ra, đưa cho Dương lão nói: "Dương lão, ông xem đây có phải là nửa còn lại của dương văn không?" Ban đầu Dương lão có chút không để ý, thậm chí còn hơi tức giận.

Nhìn qua, căn bản là Sở Văn vẽ nguệch ngoạc theo ý muốn.

Nhưng sau khi nhìn hai mắt, trong miệng ông đột nhiên phát ra một tiếng kêu khe khẽ. "Hình như đúng là một cặp thật!" Dương lão vội vàng từ giá sách lấy ra từng cuốn sách dày cộp, bắt đầu giải mã.

Đối với một học giả chuyên nghiên cứu lịch sử Đông Hạ như ông, giá trị của hai loại văn tự này đơn giản là vô giá!

Nhìn Dương lão với vẻ mặt quên cả bản thân, Sở Văn biết, hôm nay sẽ không có kết quả ngay.

Sau khi để lại số điện thoại của mình, hai người Sở Văn rời đi.

Trên chiếc xe Kim Bôi, Hạo Thiên Chân vừa đánh tay lái, vừa tò mò hỏi: "Sở ca, sao anh biết đoạn văn tự trên tivi là dương văn?" Sở Văn xoa xoa thái dương nói: "Đó là tôi đoán bừa thôi, kết quả không ngờ, mèo mù vớ cá rán, thật sự là tôi đã đoán trúng rồi."
Đợi hai người trở về tiệm, Sở Văn lại ngạc nhiên phát hiện, trên bàn lại có thêm một hộp băng video!

Mở ra xem, trên đó ghi tên người gửi: Trương Linh! "Chuyện gì vậy?!" Hạo Thiên Chân sững sờ, da đầu tê dại nói.

Tuy không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn lắm. "Không biết, cứ phát đi, xem bên trong rốt cuộc là chuyện gì!" Giống như cuộn băng video mà Hạo Thiên Chân đã mang đến lần trước, chỉ có một cuộn là có hình ảnh.

Còn lại căn bản là một cuộn băng trắng, ngoài màn hình đầy nhiễu, không còn gì nữa. "À phải rồi, Thiên Chân, cậu có nhớ chuyện xảy ra khi phát băng video lần trước không?" "Đương nhiên nhớ chứ, bên trong chẳng phải là một cái 'tôi' khác đang vẽ vời trên bàn sao?

Rồi sau đó tôi bắt đầu tìm kiếm tung tích của Lão Hoắc." Nói xong, Hạo Thiên Chân hơi kỳ lạ hỏi: "Sao vậy Sở ca, có vấn đề gì à?" Sở Văn nheo mắt, trong lòng thở dài: Vấn đề lớn rồi!

Từ tình hình hiện tại, Thiên Chân rõ ràng đã quên mất cái bóng ma kinh khủng mà anh ta đã nói.

Giống như đoạn ký ức đó bị ai đó cưỡng chế lấy đi vậy.

Nhìn Thiên Chân vẻ mặt mơ màng, không giống như đang nói dối.

Sở Văn cũng không tiếp tục truy hỏi chuyện này.

Anh chuyển sang điều chỉnh máy phát băng, lắp băng video vào, tắt đèn phòng, bắt đầu phát.

Giống như lần trước, vẫn là hình ảnh đen trắng, hoa văn cửa sổ bằng gỗ.

Hai cuộn băng video được quay ở cùng một địa điểm.

Sau khi tua nhanh liên tục năm phút, hình ảnh cuối cùng cũng có phản ứng.

Trên xà nhà giữa phòng, treo một sợi dây thắt nút.

Bên dưới là một chiếc ghế cao.

Một người phụ nữ với vóc dáng cao ráo cầm một tờ giấy trắng bước vào.

Hướng về phía máy quay, trên tờ giấy trắng viết một hàng chữ nhỏ xinh xắn: "Thử nghiệm lần thứ sáu." Tờ giấy trắng dừng lại năm giây, rồi được người phụ nữ đặt lên bàn.

Tiếp đó, dưới ánh mắt kinh hoàng của Sở Văn và Hạo Thiên Chân, người phụ nữ bước lên ghế, đặt cổ vào thòng lọng, rồi đạp mạnh chiếc ghế đi!
"Xoẹt!" Hình ảnh đang diễn ra, liền kết thúc.

Nhìn màn hình đen trắng đầy nhiễu, Sở Văn và Hạo Thiên Chân nhất thời không nói gì.

Quỷ dị!

Tình huống hiện tại thực sự quá quỷ dị!

Chương 438

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Nhìn từ hình ảnh, người phụ nữ đó hình như là tự nguyện!" Hạo Thiên Chân vẻ mặt ngây dại, cầm điều khiển lại phát lại một lần nữa.

Trong hình ảnh, người phụ nữ đó, bất kể thần thái hay động tác cơ thể, đều không có bất kỳ sự khác biệt nào so với người bình thường.

Trong hình ảnh, cũng không có người khác ở đó.

Vì góc quay, nên Sở Văn và Hạo Thiên Chân có thể dễ dàng quan sát toàn bộ tình hình bên trong căn phòng.

Điều kỳ lạ hơn là, trước khi treo cổ, người phụ nữ đó đã đặc biệt quay lại tờ giấy trắng trong tay.

Trên đó rõ ràng viết "Thử nghiệm lần thứ sáu"!

Từ đó suy luận, chẳng lẽ người phụ nữ này đã treo cổ sáu lần rồi sao?

Kết luận này vừa đưa ra, trong lòng hai người đều dấy lên một luồng khí lạnh lớn!

Sở Văn hít một hơi thật sâu, cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ về những chuyện này.

Nhưng trong đầu lại rối như tơ vò, không một chút mạch lạc.

Anh lấy cuộn băng video ra khỏi máy phát, quan sát kỹ một lát.

Đột nhiên ánh mắt anh ngưng lại, trong miệng phát ra một tiếng kêu khẽ.

Sở Văn chú ý thấy, cuộn băng video này dường như có dấu hiệu bị tháo gỡ.

Anh vội vàng từ ngăn kéo lấy ra một chiếc tuốc nơ vít, tháo cuộn băng video ra.

Kết quả bên trong trống rỗng.

Sở Văn không bỏ cuộc, chuyển sang tháo cuộn băng video còn lại không có hình ảnh, bị hỏng.

Kết quả trong cuộn băng video, anh phát hiện một tờ giấy nhỏ.

Trên đó dùng một kiểu chữ kỳ lạ viết sáu chữ lớn: "Bệnh viện dưỡng lão Geermu!" Bệnh viện dưỡng lão Geermu?

Đó là nơi nào? "Thiên Chân, mang những cuộn băng còn lại đến đây." Sở Văn nheo mắt, lên tiếng nói.

Hạo Thiên Chân lập tức làm theo.

Đợi Sở Văn tháo cuộn băng video còn lại ra, quả nhiên bên trong phát hiện một vật.

Một chiếc chìa khóa!

Nhìn từ độ bóng, chất liệu của chiếc chìa khóa này là đồng.

Trải qua thời gian lắng đọng, bề mặt chìa khóa có một lớp gỉ đồng nhạt.

Nhìn từ kiểu dáng và hình dạng, rõ ràng là đồ từ những năm tám mươi! "Sở ca, tại sao hai thứ này lại phải giấu trong băng video?

Gửi trực tiếp không tốt hơn sao?" Nhìn hai thứ nằm trên bàn, Hạo Thiên Chân vẻ mặt mờ mịt hỏi. "Lý do rất đơn giản, người gửi thư đó không muốn những thứ này bị người khác biết!"
Người khác?

Hạo Thiên Chân vô thức nhìn xung quanh, như đã hiểu ra, không khỏi sắc mặt căng thẳng nói: "Ý anh là, có người đang giám sát tôi sao?" Sở Văn gật đầu nói: "Chắc là vậy, nếu không thì cũng không cần phải làm lớn chuyện như vậy, tốn nhiều công sức như vậy, hơn

nữa tôi dám khẳng định, bốn cuộn băng video đều đã bị người khác xem rồi!"<br>"Người khác là ai?" Hạo Thiên Chân hơi tê dại da đầu.

Mơ hồ cảm thấy, bên cạnh mình đang xuất hiện một tấm lưới vô hình, đang chậm rãi siết chặt.

Hiện tại không nhìn ra, nhưng đợi đến khi phát hiện ra, e rằng đã không kịp nữa rồi!

Trong phút chốc, tâm trạng Hạo Thiên Chân vô cùng nặng nề, thậm chí sắc mặt cũng có chút khó coi! "Thân phận của những người này tôi không rõ, nhưng có một suy đoán đại khái." Sở Văn cân nhắc từ ngữ, lên tiếng nói: "Hoạt động trộm mộ lớn nhất lịch sử, chính là do những người này tham gia và chủ đạo!" Nói đến đây, Sở Văn vô thức nhớ lại nội dung trong Đạo Mộ Bút Ký.

Hoạt động trộm mộ lớn nhất lịch sử, bắt đầu từ ông nội của Hạo Thiên Chân là Ngô Lão Cẩu, một mạch liên tục ba đời!

Ban đầu Ngô Lão Cẩu sở dĩ không muốn Hạo Thiên Chân tiếp xúc với kiến thức trộm mộ Quan Vũ.

Là để cháu trai của mình không bị cuốn vào nữa.

Chương 439

Kết quả trời đất trêu ngươi, âm sai dương thác, Hạo Thiên Chân cuối cùng không thể tránh khỏi bị cuốn vào.

Sau khi trải qua một loạt sự kiện, cuối cùng trở thành một người bố cục tàn nhẫn!

Đương nhiên, đó đều là chuyện sau này! "Sở ca, cuộc trộm mộ lớn nhất lịch sử đó, mục đích là gì?" Hạo Thiên Chân nắm bắt trọng điểm hỏi. "Mục đích rất đơn giản, là để truy tìm bí mật trường sinh!" Lời này vừa nói ra, như một tiếng sấm âm ỉ, vang vọng bên tai Hạo Thiên Chân.

Đợi đến khi anh ta phản ứng lại, Sở Văn đã bắt đầu thu xếp hành lý rồi. "Tôi muốn đi đâu?" Sở Văn vừa sắp xếp hành lý, vừa chỉ vào bản đồ trên tường nói: "Đi Geermu!" Trực giác mách bảo anh, nơi này có mối quan hệ lớn với lời nguyền Tây Vương Mẫu trên gáy anh.....

Một ngày sau, Sở Văn và Hạo Thiên Chân đáp máy bay đến Geermu.

Geermu là một thành phố công nghiệp cũ ở Thanh Hải.

Ban đầu là doanh trại quân đội xây dựng đường sắt, sau đó theo sự phát triển của thời đại, từng thịnh vượng một thời gian.

Nhưng cùng với sự suy tàn của kinh tế than đá, và sự phát triển của thủ phủ Tây Ninh, Geermu dần dần rơi vào một tình thế vô cùng khó xử.

Khi Sở Văn và Hạo Thiên Chân đặt chân đến thành phố này, khắp nơi ven đường có thể thấy những đống than và sắt vụn.

Đối lập với sự phồn hoa ngày xưa, phản chiếu sự hoang tàn hiện

tại.

Khi gặp những người lao động nhập cư bên ngoài, họ sẽ thân thiện chào hỏi hai người.

Người địa phương cũng dễ dàng nhận ra, trang phục giản dị tương tự, nhưng trên người lại tự có một khí chất kiêu ngạo nào đó.

Ví dụ như hiện tại đang tranh cãi giá cả với tài xế taxi Sở Văn.
"Bệnh viện dưỡng lão Geermu?

Nơi đó khá nhộn nhịp, bình thường ở đó ở, ít nhất cũng là cán bộ cấp đoàn, sau khi đồng chí Đặng Tiểu Bình nói về đội quân tài chính triệu người, rất nhiều đơn vị đều rút lui, viện dưỡng lão không chết không sống mà vẫn ở đó." Sư phụ châm thuốc, cười hắc hắc hai tiếng, trong mắt lóe lên một tia sáng khác lạ: "Sao?

Hai vị đi một chuyến à?" "Vâng, chúng tôi là bạn du lịch từ nơi khác đến, nơi nào hẻo lánh thì đến đó, giá cả sao?

Có tính theo mét không?" "Nếu tính theo mét, cùng lắm hai mươi tệ, nhưng nơi đó khá tà môn, phải cộng thêm ba mươi tệ nữa, đừng vội đi, nơi đó, ngay cả tôi cũng không dám kéo đi, đặc biệt là vào ban đêm, những tài xế yếu bóng vía đều phải đi đường vòng." "Được thôi, giá này khá hợp lý." Hạo Thiên Chân gật đầu, sau khi nghe nói nơi đó có chút tà môn.

Trong lòng ngược lại thở phào nhẹ nhõm, đã tà môn thì có nghĩa là đã hiểu về nơi đó rồi.

Nhưng khi chuẩn bị trả tiền, Sở Văn lại kéo anh ta lại.

Theo ánh mắt Sở Văn nhìn đi, dưới ghế ngồi của tài xế taxi, một thanh trường đao đang ẩn hiện phát ra ánh sáng lạnh.
"Tiểu huynh đệ sao vậy?

Sao lại không làm nữa?" Tài xế taxi vẻ mặt kỳ lạ hỏi.

Dường như nhận ra ánh mắt khác thường của Hạo Thiên Chân, tài xế taxi ban đầu sững sờ.

Tiếp đó lộ ra vẻ mặt hiểu rõ nói: "Haizz, không phải cậu nghĩ tôi là cướp chứ?" Vừa nói, tài xế taxi vừa rút thanh trường đao dưới ghế ngồi ra.

Hạo Thiên Chân vô thức lùi lại một bước.

Sở Văn không hề có ý nghĩ sợ hãi.

Dựa vào việc đối phương cầm dao, ngay cả cầm một khẩu súng tự chế.

Dựa vào thể chất của mình, Sở Văn cũng tự tin có thể so tài với đối phương.

Đương nhiên, trong tình huống có thể không gây chuyện, thì cố gắng giữ thái độ khiêm tốn.

Nghề nghiệp của cả hai người đều khá nhạy cảm, biết đâu lại để lại tiền án ở đâu đó.

Nếu âm sai dương thác mà vào tù, hồ sơ cũ bị người ta lật ra, biết đâu lại phải ăn một viên lạc đạn! "Hai vị đừng căng thẳng, tôi dùng để phòng thân thôi, bây giờ mấy đứa trẻ con tính khí khá nóng nảy, ra ngoài mà không cầm theo hai con dao, thật sự không dám ra đường, nếu không tin thì có thể nhìn xuống dưới ghế sau, ở đó cũng có hai con dao, đều chưa mài sắc, thuần túy là để dọa người thôi!" Sở Văn đi lên kiểm tra, sự thật quả đúng như vậy.

Hai người bàn bạc một lát, rồi lên xe.

Dù sao có Sở Văn ở đây, nếu có vấn đề gì thì có thể chạy được.

Hơn nữa gần đó cơ bản không có xe, đèn đen tối tăm, cũng chỉ có thể tin thôi.

Suốt đường đi, Hạo Thiên Chân nặng trĩu tâm sự ngồi ở ghế sau, không nói một lời.

Ngược lại Sở Văn và tài xế sư phụ lại hào hứng nói chuyện phiếm, giống như những người bạn du lịch thực sự.

Chương 440

"Này hai vị, nơi đó đã chết không ít người rồi, bên trong tà môn lắm, tôi biết chắc chắn không đơn giản như bạn du lịch nghĩ đâu, nhưng anh đây khuyên một câu, nếu không có việc gì cần thiết, tuyệt đối đừng vào!" Đó là một lời nói chân thành.

Sở Văn chỉ cười đáp ứng, không hề có ý sợ hãi.

Tài xế đại ca thấy vậy cũng thở dài một hơi, kéo cửa sổ xe lên, một mạch phóng đi.

Dường như cũng không muốn ở lại đó lâu.

Nhìn phong ấn trên cánh cổng lớn, Sở Văn nheo mắt.

Theo lời tài xế sư phụ vừa rồi.

Lý do viện dưỡng lão bị bỏ hoang, chủ yếu liên quan đến một vụ án bí ẩn mười mấy năm trước.

Nghe nói mười mấy năm trước, một đội khảo cổ đã mất tích trên bãi Gobi.

Vì trong đó có hai người là con em cán bộ cấp cao từ các quân khu lớn, quân đội đã đặc biệt phái người đi tìm kiếm trên bãi Gobi.

Kết quả người thì không tìm thấy, nhưng lại kéo về một chiếc quan tài đồng khổng lồ!

Quan tài đồng đặc biệt nặng, để kéo về, đã phải huy động đến hai chiếc xe tải hạng nặng.

Mặc dù đã dùng bạt chống nước che đậy kín mít, nhưng quy mô quá lớn, không ít người dân đã đến xem.

Ban đầu mọi người nghĩ là đang làm nghiên cứu khoa học, sẽ

không có vấn đề lớn, ai ngờ tối hôm đó viện dưỡng lão lại xảy ra một vụ nổ lớn.

Giống như tiếng sấm, kinh động đến nửa thành phố!

Theo lời tài xế đại ca, số người chết được chở ra ngoài từng xe từng xe một!

Đợi đến ban ngày, cấp trên đặc biệt mời một nhóm đạo sĩ và hòa thượng đến làm phép, kết quả lại có thêm hai người bỏ mạng, đi vào rồi không thấy ra nữa.

Kể từ đó, viện dưỡng lão liền bị bỏ hoang.

Ban đầu có người canh gác ở đó, nhưng theo thời gian trôi đi, dần dần cũng không còn ai nữa. "Sở ca, chúng ta bây giờ có nên vào không?" Không biết vì sao, khi Hạo Thiên Chân nhìn vào cái lỗ đen trong viện dưỡng lão, trong lòng lại cảm thấy căng thẳng. "Vào, hôm nay nhất định phải vào!" Thời gian còn lại không nhiều.

Chậm trễ một ngày trên đường, quá trình trong suốt hóa trên người Hạo Thiên Chân đang dần tăng tốc.

Trên máy bay, Hạo Thiên Chân còn đùa với Sở Văn, da của anh ta hình như trắng hơn rồi, chẳng lẽ quanh năm không thấy ánh nắng mặt trời nên bị trắng bệch ra sao?

Sở Văn ngậm đèn pin trong miệng, Sở Văn chạy lấy đà trực tiếp leo lên tường.

Trên đó có không ít mảnh vỡ thủy tinh được nhúng vào xi măng.

Chi phí thấp, nhưng hiệu quả chống trộm cực kỳ tốt.

Sơ sẩy một chút, liền sẽ bị cứa rách cánh tay, gây chảy máu nghiêm trọng.

Ngay cả bây giờ, ở một số vùng nông thôn xa xôi, vẫn có người sử

dụng.

Nhưng đối với Sở Văn, những thứ này không phải là vấn đề lớn.

Anh giang rộng hai tay, dùng sức gạt một cái.

Trong tiếng loảng xoảng giòn tan, không chỉ kính bị vỡ nát tan tành, mà cả một số khối xi măng cũng bị đánh rơi xuống.

Sau khi dọn dẹp một khoảng trống, Sở Văn mới kéo Hạo Thiên Chân lên.

Sân viện đã lâu không được dọn dẹp, mọc đầy cỏ dại, trông vô cùng hoang tàn.

Vừa mới đặt chân xuống, Hạo Thiên Chân không cẩn thận vấp ngã, đau đến nỗi nhăn mặt nhíu mày.

Lợi dụng lúc xoa chân, anh ta nhìn xung quanh.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, liền thấy một bóng đen trong bụi cỏ không xa bên trái.

Bóng đen đó nằm phục ở đó, đang chậm rãi di chuyển.

Đầu Hạo Thiên Chân tê dại, suýt nữa thì hét lên thành tiếng! "Sở ca!

Chương 441

Bên kia có tình huống!" Sở Văn nghe vậy, trong lòng cũng kinh ngạc.

Chẳng lẽ có người đã vào trước rồi sao?

Không kịp nghĩ nhiều, anh nhảy xuống từ góc tường, tắt đèn pin, cùng Hạo Thiên Chân sao một cây gậy, rồi mò về phía đó.

Điều kỳ lạ là, bóng đen bên đó dường như không phát hiện ra hai người, vẫn tự mình di chuyển, hoàn toàn không giống quỹ tích của người bình thường.

Điều khiến Hạo Thiên Chân tê dại da đầu là, khi bóng đen đó di chuyển, tứ chi không đồng bộ, giống như bốn con rắn bị trói vào cùng một cơ thể vậy!

Kết hợp với môi trường quỷ dị hiện tại, bắp chân Hạo Thiên Chân có chút run rẩy.

Nếu không có Sở Văn ở đây, Hạo Thiên Chân có một sự thôi thúc muốn quay đầu bỏ chạy! "Thiên Chân, đứng yên đó, đừng nhúc nhích." Sở Văn liếc Hạo Thiên Chân một cái, dặn dò xong liền cầm gậy đi tới.

Tình hình hiện tại có chút kỳ lạ, trước khi làm rõ lai lịch của đối phương, Sở Văn không dám để Hạo Thiên Chân mạo hiểm tùy tiện.

Dặn dò xong, Sở Văn lén lút đi đến phía sau bóng đen.

Nắm lấy cơ hội, Sở Văn từ trong bụi cỏ cao cao nhảy lên, một cú đánh mạnh vào đầu đối phương.

Lúc này, Sở Văn đang ở giữa không trung cũng nhìn rõ toàn bộ diện mạo của đối phương.

Đó là một cơ thể người quỷ dị, dưới lớp da người, có vô số con côn trùng nhỏ đang ngọ nguậy!

Mẹ nó!

Dũng da người!

Ngay cả người bình tĩnh như Sở Văn, cũng không nhịn được mà buông ra một câu chửi thề!

Nhân Bì Dũng, một loại vu thuật bí ẩn của dân tộc thiểu số.

Phương pháp chế tác đã thất truyền từ lâu, hiện tại chỉ còn thấy trong cổ mộ.

Từng có một đội thanh niên trí thức về nông thôn, khi đang làm việc trên ruộng bậc thang gần trại Miêu, đã tình cờ phát hiện một cái chum đất.

Sau khi mở nắp, một đám côn trùng trắng bay ra.

Loại côn trùng này tuy nhỏ nhưng có bộ miệng cực kỳ sắc bén.

Khi bám vào da người, chúng sẽ dùng miệng sắc bén chui vào cơ thể, đồng thời tiết ra một loại hormone làm tê liệt thần kinh.

Trong tình huống bình thường, ít ai nhận ra sự tồn tại của chúng.

Lúc đó đám thanh niên trí thức không để ý, cho rằng chỉ là một loại côn trùng không rõ tên.

Hơn nữa vết thương không đau, chỉ bôi một ít cồn y tế, sát trùng đơn giản rồi không để tâm nữa.

Nào ngờ tối hôm đó, những thanh niên trí thức này đã chết trên giường.

Đến sáng hôm sau, có đồng đội phát hiện ra điều bất thường, xông vào phòng.

Chỉ thấy từng người nằm trên giường, nhưng chỉ còn lại một tấm da người, bên trong toàn là những con côn trùng nhỏ li ti.

Vì tình huống này thực sự quá kinh hoàng, ngày hôm đó đã kinh động đến đội quân đóng tại địa phương.

Sau khi bàn bạc với trưởng lão địa phương, quân đội đã sơ tán toàn bộ dân làng, sau đó dùng bom cháy thiêu rụi cả thôn làng không còn một mống!

Từ đó có thể thấy sức sát thương của Nhân Bì Dũng đáng sợ đến mức nào!

Lúc này, thứ đang ở trước mặt Sở Văn chính là Nhân Bì Dũng lừng danh!

Nếu sơ ý chọc nát nó, thì ngay cả Sở Văn cũng phải bỏ chạy thục mạng!

Ngay lập tức, Sở Văn gầm lên một tiếng, dưới sự chống đỡ của ý chí cầu sinh mạnh mẽ.

Cơ thể hắn giữa không trung cứng đờ chuyển hướng, nặng nề đập xuống đất, phát ra một tiếng động trầm đục.

"Sở ca, có chuyện gì vậy?" Hạo Thiên Chân ở bên kia cũng giật nảy mình, siết chặt cây gậy trong tay, chuẩn bị chiến đấu.

"Tuyệt đối không được!

Cứ đứng yên đó!" Sở Văn thấy vậy vội vàng can ngăn, sợ Hạo Thiên Chân sơ ý chọc nát Nhân Bì Dũng.

Chương 442

Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, thì toi đời!

Hạo Thiên Chân lúc này cũng nhận ra điều bất thường, đứng yên tại chỗ, không động đậy nữa.

Sở Văn cẩn thận bò dậy từ dưới đất, sau khi xác nhận Nhân Bì Dũng đó không có vết rách, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi rời khỏi khu vực đó, Sở Văn mới gọi Hạo Thiên Chân đi từ phía bên kia.

"Sở ca, rốt cuộc có chuyện gì vậy?" Thấy vẻ mặt Sở Văn nghiêm trọng, Hạo Thiên Chân cũng tỏ ra cảnh giác như đối mặt với kẻ thù lớn.

"Cái bóng đen đó, không có chuyện gì thì đừng có trêu chọc!

Đó là Nhân Bì Dũng!" "Nhân Bì Dũng!?" Hạo Thiên Chân ngơ ngác, rõ ràng là chưa từng nghe thấy cái thứ này.

Sở Văn lau mồ hôi trên mặt, rồi kể lại chuyện liên quan đến Nhân Bì Dũng một lượt.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Hạo Thiên Chân trở nên khó coi.

"Nhìn đạo bào trên người Nhân Bì Dũng, đó hẳn là đạo sĩ đã xử lý sự kiện trước đây, chỉ là y không còn ở đó nữa." Nói đến đây, Sở Văn thở dài một tiếng.

Vừa rồi trong thoáng chốc, Sở Văn đã phát hiện ra công cụ chuyên nghiệp trên người đạo sĩ kia.

Rõ ràng là một chuyên gia trong giới đạo sĩ.

Nếu còn sống, chưa biết chừng y đã khai tông lập phái, trở thành

nhân vật được vạn người kính ngưỡng.

Kết quả ai ngờ, y lại chết một cách im lặng ở nơi đây!

"Nếu Nhân Bì Dũng đáng sợ như vậy, vậy tại sao lúc trước không hủy diệt nó đi?" Hạo Thiên Chân mặt mày khó coi nhìn Nhân Bì Dũng vẫn đang chậm rãi nhúc nhích trên mặt đất, khẽ hỏi.

Không cần Hạo Thiên Chân nói, Sở Văn cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Sau một lúc lâu, Sở Văn mới lên tiếng nói: "Một nơi tà môn như vậy, không hủy diệt nó, chỉ có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, bên trong cất giấu bí mật cực kỳ quan trọng, có giá trị nghiên cứu khoa học lớn.

Thứ hai, thứ bên trong quá tà môn, nếu tùy tiện hủy diệt, sẽ gây ra hậu quả khó lường!" Hậu quả thứ hai này, thực ra cũng gần giống với lăng mộ Tần Thủy Hoàng bây giờ.

Biết rõ có một quần thể mộ táng khổng lồ ở đó, nhưng vì điều kiện kỹ thuật không đủ, không dám đào xuống.

"Nhưng bây giờ ở đây cơ bản không có người canh giữ, cũng đã hoang phế, nếu có giá trị nghiên cứu quan trọng, thứ bên trong cũng đã bị dọn đi gần hết rồi." Hạo Thiên Chân cau mày, rồi bác bỏ kết luận của chính mình.

"Không đúng, nếu thứ bên trong đã bị dọn đi hết, thì Nhân Bì Dũng sẽ không còn ở đây." "Phân tích không sai." Sở Văn gật đầu, vẻ mặt hơi nghiêm trọng nói: "Vậy bây giờ chỉ còn lại suy luận thứ hai, bên trong tiềm ẩn một thứ gì đó vô cùng khủng khiếp, đến mức dù thời gian đã trôi qua lâu như vậy, vẫn không có ai dám động đến!" Lời này vừa thốt ra, trong lòng Hạo Thiên Chân dâng lên một luồng khí lạnh.

Rốt cuộc là loại tồn tại khủng khiếp nào đang tiềm ẩn bên trong?

“Đi thôi, bây giờ bên trong là đao sơn hỏa hải, tôi cũng chỉ có thể vào xem sao.” Sở Văn cầm đèn pin, dẫn đầu đi trước.

Mặc dù có khả năng nhìn trong đêm, nhưng vì thận trọng, tốt nhất là không nên tiết lộ khả năng này quá sớm.

Đi đến cổng sân, khung cửa sổ chạm khắc gỗ quen thuộc, rõ ràng là video trong băng ghi hình đã được quay ở đây.

Trên cửa căn nhà treo một ổ khóa sắt gỉ sét loang lổ, thời gian đã lâu như vậy, ruột khóa đã mục nát cả rồi.

Trên ổ khóa, treo hai tờ niêm phong rách nát.

Chữ viết trên đó đã mờ không rõ, chỉ có thể lờ mờ nhận ra hai chữ đơn giản “quân” và “dân”.

Quan sát rất lâu, Sở Văn dùng sức mạnh phá tung một ô cửa sổ lung lay sắp đổ, rồi lật người nhảy vào.

Vừa chạm đất, Sở Văn liền phát hiện vô số vỏ đạn nằm la liệt trên mặt đất.

Nhìn kỹ, đó là vỏ đạn súng trường bán tự động Type 56, trang bị tiêu chuẩn của quân đội dã chiến thời bấy giờ, trên một số vỏ đạn thậm chí còn sót lại những vệt máu lấm chấm.

Rõ ràng, nơi đây năm đó dường như đã bùng nổ một trận đại chiến thảm khốc.

Thấy cảnh này, lòng Sở Văn càng thêm nặng trĩu.

Lúc này, Thiên Chân cũng từ bên ngoài lật người nhảy vào.

Hắn chỉ vào xà nhà và nói: “Sở ca nhìn kìa, sợi dây thừng trong video đang ở đó!

Trên đó buộc một cái hộp nhỏ!” Cái hộp nhỏ?!

Sở Văn ngẩng đầu nhìn, quả nhiên có thật.

Chương 443

Bên trong chắc chắn có bí mật!

Vứt vỏ đạn trong tay xuống, Sở Văn vội vàng bước tới.

Đi đến gần, Sở Văn mới nhìn rõ hình dạng cụ thể của sợi dây thừng.

Đó là một sợi dây thừng gai thường dùng ở nông thôn, trên đó đen sì, ngửi thấy có mùi dầu mỡ khó chịu.

Có vẻ như đã được ngâm trong dầu hỏa.

Cái hộp nhỏ đó, liền bị buộc chặt lên trên.

Đó là một hộp trang điểm kiểu cũ, có thể nhìn rõ các hoa văn chạm khắc trên đó, ngoài lớp vải màu trắng nhạt trên bề mặt ra, thì không có gì đặc biệt.

Nếu trong tình huống bình thường, Sở Văn sẽ không nói hai lời, trực tiếp mở nó ra.

Nhưng bây giờ thì...

Sở Văn vô thức nhìn Hạo Thiên Chân phía sau, nhất thời cảm thấy hơi đau đầu.

Phải nói rằng, cái bản lĩnh chiêu tà của Hạo Thiên Chân đó, thật sự không đùa được đâu.

Chỉ cần anh ta xuống mộ, thì mười phần tám chín sẽ xảy ra chuyện.

Hết gặp phải thi trùng, lại rơi vào âm mưu quỷ dị.

Nói thẳng ra, trên đầu Hạo Thiên Chân đó đích thực đội một cái vầng sáng tai họa!

Đến đây, động tác của Sở Văn chần chừ.

Hắn quay đầu nói với Hạo Thiên Chân: "Thiên Chân, đi xa ra một chút." Hạo Thiên Chân không hiểu rõ lý do, gật đầu, tưởng Sở Văn quan tâm đến an toàn của mình, liền lùi lại một bước.

Thấy Hạo Thiên Chân đã giữ khoảng cách, Sở Văn lần đầu tiên rút Tử Ngọc Trường Đao ra, khẽ vạch một đường về phía sợi dây.

"Phụt" một tiếng giòn tan, sợi dây đứt lìa rơi xuống.

Sở Văn không khinh suất, vung Tử Ngọc Trường Đao bằng tay trái, dùng sống dao vững vàng đỡ lấy cái hộp nhỏ.

Sau khi đặt nó xuống đất, Sở Văn mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đó, Hạo Thiên Chân đang cảnh giới ở bên cạnh thấy không có nguy hiểm gì, cũng tò mò đến gần, nói với Sở Văn: "Sở ca, động tác cẩn thận vậy, chẳng lẽ vì trong cái hộp này giấu đồ quan trọng sao?" "Tôi cũng không rõ, chỉ là trực giác thôi." Sở Văn nói năng mập mờ, không nói ra suy nghĩ thật của mình.

Tổng không thể nói là bị cái thể chất tai họa của cậu ta dọa sợ chứ?

Nếu nói ra, chưa biết chừng sắc mặt Hạo Thiên Chân sẽ biến thành thế nào.

Sau khi cẩn thận quan sát cái hộp nhỏ một lúc, Sở Văn phát hiện bề mặt cái hộp nhỏ này kín kẽ, không đơn giản như vẻ ngoài.

Bên trong hẳn có cơ quan đặc biệt, nếu dùng sức mạnh phá hủy, dễ làm hỏng thứ bên trong.

Trước đây có đội khảo cổ từng phát hiện một chiếc hộp cơ quan "tử mẫu uyên ương" trong một ngôi mộ thời Chiến Quốc.

Vì niên đại quá xa xưa, cơ quan bên trong đã mục nát.

Ngay cả khi đã nắm được phương pháp mở cơ quan, cũng không có cách nào mở được.

Thế nên bên trong rốt cuộc chứa gì, không ai biết.

Các chuyên gia ngay cả dùng tia X cũng không thể thăm dò rõ ràng bên trong rốt cuộc đặt thứ gì.

Điều này khiến không ít chuyên gia gặp khó.

Nếu muốn cưỡng chế tháo ra, bản thân cái hộp đã là một quốc bảo, đừng nói dùng máy móc cắt xẻ.

Chỉ riêng mỗi lần điều nó ra, đã phải báo cáo lên cấp trên, xin phê duyệt mới được.

Nhưng nếu cứ để đó không quản, vậy vạn nhất bên trong có di vật lịch sử quan trọng thì sao?

Phải biết rằng, ngay cả bây giờ, lịch sử thời Chiến Quốc vẫn còn rất nhiều khoảng trống, tồn tại những điều chưa biết đang chờ hậu nhân đi khám phá.

Vì chuyện này, không ít chuyên gia học giả đã tổ chức một cuộc họp đặc biệt.

Nội dung trọng tâm của cuộc họp là xử lý cái hộp này.

Đại hội đã diễn ra ba ngày liên tiếp, các chuyên gia từ khắp nơi cũng tranh cãi qua lại ba ngày.

Chương 444

Đến cuối cùng, mới miễn cưỡng đạt được một sự đồng thuận.

Tạm thời gác lại, để hậu nhân giải quyết.

Cho đến bây giờ, cái hộp cơ quan "tử mẫu uyên ương" đó vẫn đang được lưu giữ tại một bảo tàng ở Phúc Châu.

"Cái hộp này cứ cất đi đã, đợi chúng ta về rồi, hãy nghiên cứu kỹ lưỡng sau." Thấy Sở Văn đã đưa ra kết luận, Hạo Thiên Chân gật đầu, cẩn thận đặt cái hộp vào trong ba lô.

Còn Sở Văn thì cầm đèn pin, bắt đầu lục soát từng căn phòng.

Vì đã lâu năm không được tu sửa, nên lớp vôi trắng trên tường cơ bản đã tróc ra hết.

Vôi vãi đầy trên đất, giẫm lên sẽ phát ra những tiếng kêu lách tách.

Trong căn phòng trống rỗng, âm thanh nghe có vẻ khá quỷ dị.

Khi đi đến một căn phòng có cửa sổ, nhìn bố cục quen thuộc bên trong, Sở Văn lập tức hiểu ra.

Đây chính là nơi mà "Hạo Thiên Chân" khác trong băng ghi hình trước đó đã viết chữ!

Nội dung viết chính là dương văn trên quan tài đồng!

Vậy thì vấn đề là, "Thiên Chân" giả kia làm sao mà biết được dương văn đó?

Dù sao, theo truyền thống của Đông Hạ quốc, dương văn chỉ có chủ mộ mới biết!

Quan trọng hơn, Tiểu Ca làm sao biết và có được ám văn trong quan tài đồng?

Trong lần hành động đạo mộ trước đó, đâu có thấy Tiểu Ca ở trong đó.

Trừ khi Tiểu Ca đã trà trộn vào đội ngũ!

Trong chớp mắt, trong lòng Sở Văn chợt nảy ra một suy nghĩ vô cùng táo bạo.

Lão Hoắc Hương Giang!

Nếu Tiểu Ca giả dạng Lão Hoắc Hương Giang, vậy thì mọi chuyện đều hợp lý!

Không, muốn chứng thực suy nghĩ này, phải tìm Tiểu Ca trước đã.

Bằng không, tất cả bây giờ chỉ là suy đoán.

Thu lại suy nghĩ, Sở Văn cẩn thận bước vào căn phòng.

Căn phòng vốn sạch sẽ gọn gàng ngày xưa, giờ đã trở nên hoang tàn rách nát, chiếc bàn vốn đặt cạnh cửa sổ cũng biến mất.

Quỷ dị là, tại vị trí mà "Hạo Thiên Chân" giả đã đứng trước đây, có một đôi dấu chân.

Nó kéo dài đến góc tường rồi biến mất.

Chỉ nhìn một cái, Sở Văn liền nhớ đến chuỗi dấu chân màu máu khổng lồ cạnh quan tài đồng trong ngôi mộ thuyền lớn trước đây.

Chẳng lẽ giữa hai cái này có liên hệ gì sao?

Sở Văn nheo mắt, đi đến cạnh dấu chân, lấy một ít đất rồi dùng mũi ngửi, một mùi tanh máu nhàn nhạt xộc vào mũi.

Điều này khiến Sở Văn cau mày.

Trực giác mách bảo, đây không chỉ đơn giản là trùng hợp.

Bên trong nhất định ẩn chứa bí mật động trời!

Chỉ là hiện tại tài liệu trong tay quá ít, không có cách nào vén màn

sương mù, tìm hiểu chân tướng.

Đứng dậy lần nữa, Sở Văn bắt đầu quan sát bức tường gần dấu chân.

Trên bức tường bên trái chỉ còn lại một cái mắc áo, phía sau dán một tờ báo, để ngăn quần áo treo trên đó bị bẩn bởi vôi trắng.

Sở Văn thử gõ vào tường.

Tình huống bất ngờ xuất hiện, bên trong rỗng!

Sau khi dọn sạch lớp vôi trắng và bụi bẩn trên bề mặt, một cánh cửa gỗ nhỏ lộ ra.

"Sở ca, có phát hiện mới gì sao?" Nghe thấy động tĩnh, Hạo Thiên Chân cầm đèn pin đi vào.

Chương 445

Vừa bước vào, liền bị cánh cửa gỗ trên tường làm giật mình.

Trong đêm tối mịt mù, một cánh cửa gỗ khảm vào tường, quả thực dễ khiến người ta rùng mình.

Đặc biệt là trên cánh cửa gỗ còn lưu lại một đôi dấu tay máu!

Sở Văn đại khái kể lại tình hình cánh cửa gỗ đã phát hiện, "Vậy Sở ca, chúng ta làm gì tiếp theo?

Em cứ thấy cánh cửa gỗ này khá tà môn." Hạo Thiên Chân cau mày nói.

"Dù sao, chúng ta cũng không thể về tay không, tôi dám khẳng định, bên trong nhất định có thứ rất quan trọng." Cuối cùng, Sở Văn bổ sung một câu: "Hẳn là có liên quan đến dấu ấn Tây Vương Mẫu trên cổ chúng ta." Nghe vậy, sắc mặt Hạo Thiên Chân không khỏi căng thẳng.

Hắn vô thức sờ vào dấu ấn sau gáy, hít sâu một hơi nói: "Xem ra lần này chúng ta nhất định phải xuống rồi." Sở Văn gật đầu, đẩy cánh cửa gỗ nhỏ ra, để lộ một hành lang sâu hun hút bên trong.

Trên cầu thang tối đen, quả nhiên xuất hiện một đôi dấu chân màu máu.

Hai người trước sau, men theo lối cầu thang hẹp đi vào.

Rẽ một khúc cua, cảnh tượng trước mắt bỗng trở nên rộng mở.

Trên đại sảnh rộng rãi, đặt một chiếc quan tài đồng khổng lồ!

Xung quanh quan tài, có vài sợi xích sắt bị chặt đứt.

Nắp quan tài đã bị mở ra, để lộ một cái lỗ đen ngòm.

“Trời đất!

Ai dè, bên trong thật sự có một chiếc quan tài đồng!” Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hạo Thiên Chân kinh hãi nói.

Ban đầu cả hai đều nghĩ cái gọi là quan tài đồng đó chỉ là lời đồn mà ông anh tài xế nghe được.

Ai dè, là thật!

“Sở ca, bây giờ chúng ta làm gì?

Cái quan tài đồng này hình như giống hệt cái quan tài đồng trong thuyền lớn!” Nói đến đây, sắc mặt Hạo Thiên Chân vô cùng khó coi.

Rõ ràng, cho đến bây giờ, cái xác nữ trong suốt gây ảo giác đó vẫn để lại bóng ma tâm lý nặng nề cho Hạo Thiên Chân!

“Yên tâm đi, nhìn dấu vết trên quan tài, cái quan tài này hẳn đã được mở ra từ lâu rồi, nếu có đồ gì bên trong, nhiều năm trôi qua cũng đã biến mất rồi.” Sở Văn miệng an ủi Hạo Thiên Chân, tay lại vô thức siết chặt Tử Ngọc Trường Đao.

Phải nói rằng, viện điều dưỡng này thật sự quá tà môn.

Từ lúc bắt đầu vào cho đến bây giờ, hết bí ẩn này đến bí ẩn khác liên tục xuất hiện trước mặt hai người.

Nhìn quy mô của tầng hầm, rõ ràng là được xây dựng chuyên để chuẩn bị cho chiếc quan tài đồng này.

Đặc biệt là độ cứng của bê tông cốt thép vừa mới vào, hoàn toàn được xây dựng theo tiêu chuẩn của một pháo đài ngầm!

Theo ước tính của Sở Văn, với độ cứng của bê tông cốt thép trong tầng hầm, e rằng ngay cả đại pháo cũng chưa chắc đã dễ dàng phá được.

Loại công trình này ngay cả thời đó, cũng cần hao phí rất nhiều

nhân lực và vật lực.

Đặc biệt là trong điều kiện bảo mật nghiêm ngặt.

Vậy thì vấn đề là, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì, khiến nơi đây bị bỏ hoang, cuối cùng chỉ vội vàng phong bế lối vào?

Sở Văn vừa suy nghĩ trong lòng, vừa tiến gần đến quan tài.

Quả nhiên, bên trong quan tài trống rỗng, không có gì cả.

Hắn ngẩng đầu nhìn sâu vào đại sảnh, ngoài những chiếc bàn làm việc bỏ hoang và tài liệu vương vãi trên đất ra, thì chỉ còn lại ba căn phòng.

Nhờ có khả năng nhìn đêm tốt, Sở Văn nhìn rất rõ toàn bộ ba cánh cửa.

Cánh cửa gỗ thứ nhất hé mở.

Cánh cửa sắt thứ hai đóng chặt.

Cánh thứ ba thì khá... bá đạo.

Hạo Thiên Chân chạy vội đến, sờ thử chất liệu, kinh ngạc nói: "Cửa lớn hợp kim đồng!

Chương 446

Độ cứng cực cao!

Giống như kho bạc ngân hàng vậy!

Bên trong sẽ không giấu vàng thỏi chứ!" Hạo Thiên Chân quay lại mò mẫm một hồi, cố gắng mở nó ra.

Nào ngờ khe cửa đã bị đổ đầy sắt nóng chảy, ngoài việc dùng bạo lực phá ra, căn bản không có cách nào khác!

Sở Văn hít sâu một hơi, lòng càng thêm nặng trĩu.

Quả nhiên là độ khó địa ngục.

Theo trí nhớ của Sở Văn, trong viện điều dưỡng Golmud của nguyên tác, ngoài một cái quan tài và một Cấm Bà ra, thì không có gì khác.

Kết quả bây giờ hay rồi, trực tiếp cho ra ba cánh cửa!

Rõ ràng biết cửa sắt và cửa đồng bên trong có thể ẩn chứa bí mật động trời.

Nhưng Sở Văn lại không có dũng khí mở nó ra.

Trực giác mách bảo, nếu tùy tiện mở ra, tính mạng của mình có thể bị chấm dứt bất cứ lúc nào!

"Đi thôi, tôi vào xem trong cánh cửa gỗ đó có gì." Sở Văn gọi một tiếng, đi đầu bước tới.

Trên cánh cửa gỗ, lờ mờ thấy một tấm bảng nhựa.

Trên đó dùng chữ cọ to, viết ngay ngắn ba chữ lớn: PHÒNG NGHIÊN CỨU.

Đẩy cửa bước vào, bên trong là một phòng học nhỏ.

Bảng đen đã hư hỏng nặng, chỉ còn lại một bục giảng nhỏ.

Trên bàn bục giảng, đặt một cuốn sổ tay, ngoài ra, trong phòng không còn gì khác.

Lòng Sở Văn khẽ động, trực tiếp bước tới.

Mở cuốn sổ tay ra, trên bìa viết "Nhật ký nghiên cứu".

Khi nhìn thấy cái tên, đồng tử Sở Văn hơi co lại.

Trên đó viết HOẮC LINH!

Hoắc Linh, hậu nhân Lão Cửu Môn, con gái Hoắc lão thái thái.

Đồng thời cũng là cô của Hoắc Tú Tú, một trong những thành viên đội khảo cổ Tây Sa năm đó.

Sau khi đi đến cung điện Tây Vương Mẫu, không rõ tung tích.

Nhìn miêu tả của nguyên tác về cô ta, cùng lắm là một tiểu thư nhà giàu.

Tại sao lại trở thành một nhân viên nghiên cứu?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Sở Văn lờ mờ nhận ra, mình dường như đã tiếp xúc với chân tướng bị phong ấn năm xưa.

"Sở ca, có chuyện gì vậy?

Em thấy sắc mặt anh không đúng." Sở Văn quay người, hỏi Hạo Thiên Chân: "Thiên Chân, cậu có biết Hoắc Linh không?" "Tú Tú có nhắc đến, sao vậy?" Hạo Thiên Chân vẻ mặt kỳ lạ nói.

Sở Văn không nói gì, mà nhường chỗ ra.

Hạo Thiên Chân tò mò đến gần, sau đó sắc mặt đại biến.

“Thế này là sao?

Tại sao cô ấy lại xuất hiện ở đây?!” Sau cơn kinh ngạc ngắn ngủi, Hạo Thiên Chân cũng nhanh chóng hoàn hồn.

Hai người bàn bạc một chút, quyết định trước tiên xem nhật ký, xem bên trong nói gì.

Mở trang đầu tiên, là một đoạn lời lẽ khó hiểu.

“Đôi khi, càng đến gần chân tướng, càng không tin vào sự thật.” Rõ ràng, câu nói này có ý chỉ, nhưng lúc này cả hai đều không có tâm trạng giải đố.

Tiếp tục lật xem.

Chương 447

Đập vào mắt là những dòng chữ báo cáo thanh tú.

Ngày ba mươi tháng sáu, trời nắng.

Hiện tượng trong suốt hóa trên người Trương Thành (một trong những thành viên đội khảo cổ Tây Sa) ngày càng rõ ràng, bắt đầu sốt cao liên tục, thích co ro trong góc.

Có một lần thậm chí cố sức chui vào gầm giường cao chưa đến ba mươi centimet.

Mỗi khi tôi hỏi nguyên nhân, y luôn nói bên ngoài có người đang nhìn chằm chằm.

Tôi biết, y bắt đầu xuất hiện phản ứng ảo giác nghiêm trọng, theo lệ thường, cái chết không còn xa.

Rất nhiều người đã khóc, nhưng bất lực.

Vì an toàn của y, tôi quyết định thay cho y một chiếc giường cao hơn.

Ngày hai tháng bảy, nhiều mây.

Vài ngày qua những người khác trong phòng nghiên cứu luôn nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ, như nhìn một động vật quý hiếm trong vườn bách thú.

Trương Minh cảm thấy vô cùng tức giận, đi đến cãi nhau một trận lớn với họ.

Biểu thị mình không phải là một vật thí nghiệm.

Tình huống bất ngờ xuất hiện, Trương Minh sau khi ăn một cú đấm, đã trực tiếp chết đi.

Nhìn Trương Minh bị cấp tốc vận chuyển đi, trong lòng tôi chợt dâng lên một nỗi bi ai lớn.

Tôi đã là vật thí nghiệm, ngay từ đầu.

Ngày ba tháng bảy, trời âm u.

Trương Thành chết rồi.

Phải nói rằng, trạng thái chết của những người bị lời nguyền luôn rất kỳ lạ.

Rất nhiều người đều bị dọa sợ.

Đầu Trương Thành bị kẹt vào song sắt cửa sổ.

Khe hở giữa không đủ mười centimet.

Không ai biết làm sao mà nó kẹt vào.

Nhìn vẻ mặt giải thoát của Trương Thành, tôi bắt đầu có chút nghi ngờ rằng việc cầu cứu những người đó ban đầu là không đúng.

Ngày mười hai tháng bảy, mưa bão.

Trương Linh đi cùng người quản lý công ty.

Lợi dụng lúc người quản lý rời đi, Trương Linh lén lút chạy đến, nhét cho tôi một *** (bị gạch bỏ), nói với tôi, thứ này không những có thể triệt để giải trừ dấu ấn Tây Vương Mẫu, thậm chí còn có thể đạt được trường sinh!

Sau khi suy nghĩ hai ngày, vì muốn sống sót, tôi quyết định ăn nó.

Nhưng sau khi ăn xong, tôi chợt nhận ra, mình đã quên mất một bước quan trọng.

Nhưng tất cả đã không kịp nữa rồi, chúc tôi may mắn. .....

Nhật ký viết đến đây là kết thúc.

Phần còn lại là những hình vẽ nguệch ngoạc vô nghĩa và nhật trình

sinh hoạt thường ngày.

Gấp cuốn sổ tay lại, Sở Văn tuy sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại cuộn sóng cuồn cuộn!

Từ nhật ký có thể biết, Hoắc Linh và những người khác cũng giống như mình, đều trúng lời nguyền Tây Vương Mẫu.

Mục đích của cuộc thí nghiệm này, chính là tìm cách giải quyết mối họa ngầm đó!

Nhìn miêu tả trên nhật ký, nếu không nhanh chóng giải trừ lời nguyền.

Thì sẽ phải đối mặt với cái chết vô cùng quỷ dị!

Trong nhật ký, Hoắc Linh đã nhận được từ tay Trương Linh thứ có thể giải quyết lời nguyền.

Chương 448

Cuối cùng có thành công hay không, không ai biết!

Còn hai chữ "trường sinh", lại càng đâm thẳng vào thần kinh của Sở Văn và Hạo Thiên Chân!

Trường sinh, bí mật tối thượng mà loài người đã theo đuổi ngàn năm, chẳng lẽ thật sự tồn tại sao?!

"Chẳng lẽ Tiểu Ca sở dĩ hai mươi năm dung nhan không thay đổi, là vì đã đạt được trường sinh sao?" Hạo Thiên Chân xem xong cuốn sổ tay, vẻ mặt đầy khó tin nói.

"Không rõ, nhưng tôi cảm thấy...

ân?" Nói được nửa câu, Sở Văn chợt nhận ra điều bất thường.

Nhìn thủy ngân trên bàn, hắn vô thức ngẩng đầu, nhìn lên phía trên.

Kết quả lại có nhiều giọt nước hơn rơi xuống.

Giống như một đường ống nước sắp vỡ.

Nhưng dù quan sát thế nào, cũng không phát hiện ra dấu vết của đường ống nước nào.

"Ân?

Chuyện gì vậy?

Sao đột nhiên lại có nhiều nước thế?" Hạo Thiên Chân cũng nhận ra điều bất thường.

Hắn vô thức chấm một chút nước nếm thử, cười nói với Sở Văn: "Hắc!

Hay thật, nước có vị mặn!" Vị mặn?

Nhìn những sợi tóc trôi lơ lửng giữa không trung.

Sở Văn đầu tiên ngây người, rồi như hiểu ra.

Hắn chợt biến sắc nói: "Thiên Chân chạy mau!

Cấm Bà!" Cấm Bà?!

Hạo Thiên Chân ngây người, vừa phản ứng lại, chiếc đèn pin trong tay truyền đến một tiếng nổ lớn.

"Chạy mau!" Sở Văn một tay đẩy Hạo Thiên Chân ra, tự mình rút Tử Ngọc Trường Đao, chém về phía mái tóc bắn ra.

"Ầm!" Hai bên va chạm, phát ra một tiếng kim loại giao kích!

Sở Văn vạn lần không ngờ, mái tóc của Cấm Bà lại lợi hại đến vậy!

Không kịp đề phòng, Sở Văn chỉ cảm thấy hổ khẩu hơi tê dại.

Nếu không cầm Tử Ngọc Trường Đao, mà là một loại đao cụ bình thường, e rằng đã sớm gãy rồi!

"Cấm Bà không chỉ xuất hiện trong biển sao!

Tại sao lại xuất hiện ở đây!?" Hạo Thiên Chân đột nhiên mất đi nguồn sáng liền hoảng loạn mất phương hướng, như một con ruồi mất đầu, va lung tung không định hướng.

Kết quả hắn đập đầu vào tường, đầu óc ong ong.

Hắn ngã phịch xuống đất bất động.

"Thiên Chân!

Có bật lửa không!" Sở Văn vừa xoay người tránh né, đối phó Cấm Bà tốt nhất là dùng hỏa công.

Bằng không nếu dùng sức mạnh mà cứng đối cứng với đối

phương, sớm muộn gì cũng bị Cấm Bà làm cho kiệt sức mà chết!

Chỉ riêng mái tóc liên tục tái sinh đó, không mấy ai có thể chịu đựng được!

"Bình thường tôi đâu có hút thuốc, làm sao mà có bật lửa!" Hạo Thiên Chân loạng choạng đứng dậy, cố gắng men theo tiếng động đến gần Sở Văn.

Kết quả xui xẻo thế nào lại bị cái bục giảng nhỏ vấp phải, đập đầu vào bục giảng.

Trong tiếng va đập trầm đục, Hạo Thiên Chân dường như đã ngất đi, nằm bất động trên đất.

Lúc này, Cấm Bà dường như nghe thấy động tĩnh, liền lao về phía Hạo Thiên Chân.

Sở Văn lúc này đang ở một bên khác của phòng học, vốn định dẫn Cấm Bà ra ngoài.

Chương 449

Ai ngờ nó đột nhiên quay đầu tấn công trở lại!

Mặc dù thể chất Sở Văn được tăng cường đáng kể.

Nhưng so với Cấm Bà có chút biến dị lúc này, hắn vẫn kém hơn một chút.

Thế nên Sở Văn căn bản không có cách nào cứu Hạo Thiên Chân trước khi Cấm Bà tấn công cậu ta!

"Thiên Chân!

Chạy mau!" Sở Văn gầm lên một tiếng, tiện tay ném Tử Ngọc Trường Đao trong tay ra.

"Quang đương!" Trường đao giữa không trung va chạm với mái tóc của Cấm Bà, phát ra một loạt tia lửa cực kỳ sáng!

Trong không gian tối tăm, cực kỳ chói mắt.

Cấm Bà bị đau, động tác cơ thể chậm lại nửa nhịp.

Sở Văn thì nhân cơ hội lao tới.

Ai ngờ Cấm Bà đột nhiên cuốn lấy Tử Ngọc Trường Đao, phóng về phía Sở Văn.

Sở Văn thấy vậy, mí mắt giật giật, nếu bị đâm trúng.

Thì cơ bản cũng không khác chết tại chỗ là bao.

Ngay lập tức, hắn nghiêng người lăn tròn, hiểm hóc né tránh được đòn tấn công.

Nửa lưỡi Tử Ngọc Trường Đao đã đâm vào tường, nhất thời không rút ra được.

Bị chậm trễ như vậy, mái tóc của Cấm Bà đã quấn lên đầu Hạo Thiên Chân.

Nhìn thấy Hạo Thiên Chân sắp gặp phải độc thủ, biến cố đột ngột xảy ra.

Trong bóng tối, một bó đuốc đột nhiên sáng lên, như bị ai đó ném ra, nặng nề đập vào người Cấm Bà.

Cấm Bà sợ lửa, mặc dù người ướt sũng, nhưng kỳ lạ là, không những không dập tắt bó đuốc, mà ngược lại còn có hiệu quả cháy nhanh hơn.

"A a!" Từng tiếng kêu thảm thiết phát ra từ miệng Cấm Bà, như một quả bóng cao su, nảy lên nảy xuống trên đất, rõ ràng là rất đau khổ.

"Tiểu Ca, cậu sao lại xuất hiện ở đây?" Sở Văn rút Tử Ngọc Trường Đao ra khỏi tường, hỏi Trương Khởi Linh đang đi tới.

Lúc này, một mùi hôi thối nồng nặc bốc ra từ bó đuốc.

Chỉ cần ngửi một chút, Sở Văn liền hiểu ra, bó đuốc này có pha trộn dầu thi!

Lại còn có mùi hương liệu đặc biệt, hẳn là thủ đoạn mà Tiểu Ca chuyên dùng để đối phó Cấm Bà.

Điều này khiến Sở Văn không khỏi động lòng, muốn xin ít đó.

Phải nói rằng, cái thứ này thật sự quá dễ dùng.

Còn lợi hại hơn cả súng phun lửa mà mình đã dùng ở ngôi mộ thuyền đắm Tây Sa.

Lúc đó Sở Văn dùng súng phun lửa trông có vẻ uy lực cực lớn, nhưng chỉ tạm thời bức lui Cấm Bà, căn bản không có hiệu quả chấn động như bây giờ.

“Ở đây không tiện, chúng ta ra ngoài rồi nói.” Trong bóng tối, Trương Khởi Linh cõng Hạo Thiên Chân lên.

Lúc này Hạo Thiên Chân dường như chưa tỉnh, trọng lượng hơn một trăm cân, khá nặng.

Trương Khởi Linh hơi cau mày, sau đó, từ trong ngực áo lấy ra một bình hít thuốc lá, đặt cạnh mũi Hạo Thiên Chân, dừng lại hai giây.

Hạo Thiên Chân vốn bất động đột nhiên ho dữ dội, từ từ tỉnh lại.

“Có chuyện gì vậy?” Hạo Thiên Chân tuy tỉnh lại, nhưng đầu óc hỗn độn, ngay cả lời nói cũng hơi mập mờ không rõ.

Trương Khởi Linh không đáp lời, sở dĩ đánh thức Hạo Thiên Chân, là để cậu ta điều chỉnh tư thế.

Người có kinh nghiệm đều biết, cõng một người chết và cõng một người sống có độ khó khác nhau rất nhiều.

Nguyên nhân chính là ở chỗ, người sống khi được người khác cõng, sẽ vô thức điều chỉnh trọng tâm và nhóm cơ, để bám tốt hơn vào người khác, giảm nhẹ gánh nặng.

Người chết thì khác, căn bản không có điểm tựa, nhất định phải dùng sức mạnh.

Mặc dù với sức chiến đấu của Tiểu Ca, cõng Thiên Chân là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ nơi đây chật hẹp, không tiện đi lại, thế nên đánh thức Hạo Thiên Chân thì tốt hơn.

Chương 450

Trương Khởi Linh đi trước dẫn đường, Sở Văn thì đi sau.

Lúc này Cấm Bà trải qua trận giày vò, lửa trên người đã tắt được một nửa.

Thấy ba người định rời đi, nó gầm lên một tiếng không cam lòng, nhanh chóng đuổi theo.

"Đậu má!" Sở Văn sắc mặt trầm xuống, ngay lập tức giao chiến loạn xạ với đối phương.

Trước đó e ngại Thiên Chân, thế nên Sở Văn không bung sức.

Bây giờ không còn ràng buộc, Sở Văn tự nhiên nổi sát tâm.

Lúc này Cấm Bà sau khi bị hỏa công, cơ thể suy yếu dữ dội, ngay cả động tác cũng chậm đi nửa nhịp, nếu đốt thêm lần nữa, hẳn có thể dễ dàng khống chế được.

"Tiểu Ca, vừa nãy bó đuốc đó còn không?" Sở Văn và Cấm Bà lại một lần nữa đối chọi một chiêu, trầm giọng hỏi về phía sau.

"Không còn." Tiểu Ca lạnh lùng nói.

Vẻ mặt này, nếu bị mấy cô nàng mê trai kia nhìn thấy, chưa biết chừng sẽ thét chói tai.

Sở Văn liếc nhìn hai bó đuốc sau lưng Tiểu Ca, không nói gì.

Lúc này tuy đang ở trong bóng tối, nhưng Sở Văn dám khẳng định, Tiểu Ca chắc chắn đã nhìn thấy ánh mắt của mình.

Quả nhiên, Tiểu Ca ho khan một tiếng không tự nhiên nói: "Không thể giết." "Con quái vật vừa nãy suýt chút nữa đã giết chết Hạo Thiên Chân, cho đến bây giờ, cứ bám riết chúng ta không buông, chẳng lẽ là

người quen của y?" Sở Văn nói nửa đùa nửa thật.

Ai ngờ, sau khi nghe câu nói này, Tiểu Ca đột nhiên trầm mặc.

Sở Văn trong lòng không khỏi giật thót, thật không lẽ mình đoán trúng rồi sao?

Nếu Bàn Tử có mặt, chưa biết chừng sẽ la to nhỏ một trận, rồi giơ ngón cái với Tiểu Ca nói: "Quả nhiên không hổ là Trương Khởi Linh, quan hệ rộng rãi, ngay cả quái vật như thế này cũng có thể kết bạn!

Tôi Bàn Tử bội phục sát đất!" "Thôi, ra ngoài rồi nói." Thấy Tiểu Ca không nói gì, Sở Văn cũng không có ý định tiếp tục truy hỏi.

Cũng lạ, khi ba người lùi lên cầu thang, gần đến lối ra, Cấm Bà cũng ngừng truy kích, dường như bị cấm chế vô hình hạn chế lại.

Tại lối ra, Tiểu Ca nhìn Cấm Bà dần dần chìm vào bóng tối, ánh mắt phức tạp nói: "Không phải quái vật, là Hoắc Linh." Cấm Bà Hoắc Linh?!

Hạo Thiên Chân vốn đầu óc một đống bòng bong hoàn toàn tỉnh táo.

Hắn mắt trợn tròn miệng há hốc nhìn tầng hầm tối tăm một cái, vẻ mặt kinh ngạc: "Vừa nãy!?

Hoắc Linh mất tích nhiều năm là Cấm Bà trong tầng hầm sao?" Không thể trách Hạo Thiên Chân không kinh ngạc.

Trong Lão Cửu Môn, việc bàn luận về Hoắc Linh, dù đã nhiều năm trôi qua, vẫn là một chủ đề không bao giờ cũ.

Không còn cách nào khác, cô gái này thực sự quá ưu tú.

Không những ngoại hình đoan trang, đại phương, mà còn ở tuổi trẻ đã học được tinh túy thủ đoạn của nhà họ Hoắc.

Theo lời một trưởng bối nhà họ Ngô: "Đừng thấy con bé này bình

thường kín kẽ không lộ ra ngoài, nhưng nếu so tài thực sự, thì là người lợi hại nhất trong thế hệ cùng tuổi." Đây là một đánh giá rất cao.

Dù sao trong số những người trẻ cùng thời, không những có Ngô Tam Tỉnh tính cách kiêu ngạo nhưng kinh nghiệm phong phú.

Lại còn có Giải Liên Hoàn trông có vẻ hào sảng, nhưng thực tế lại khiến một đám người nước ngoài xoay như chong chóng.

Còn những tinh anh trong gia tộc họ thì khỏi phải nói, ai cũng là những ngọn đèn không tốn dầu!

Từ đó có thể thấy, Hoắc Linh được coi trọng đến mức nào trong mắt thế hệ lớn tuổi.

Cũng chính vì vậy, Hoắc Linh được nhà họ Hoắc coi trọng đặc biệt, từ nhỏ đã được bồi dưỡng làm người kế nhiệm.

Điểm này, Sở Văn cũng nghe Hoắc Tú Tú nói.

Vào đêm trước khi Hoắc Linh mất tích, dưới sự chỉ đạo của Hoắc lão thái thái, Hoắc Linh đã bắt đầu từng bước tiếp quản một số tài sản cốt lõi của gia tộc.

Người tinh mắt vừa nhìn đã biết, nhiều nhất không quá ba năm, Hoắc Linh sẽ trở thành người cầm quyền nhà họ Hoắc.

Kết quả ai ngờ, Hoắc Linh lại thần bí mất tích.

Hoắc Tú Tú sở dĩ có thể được Hoắc lão thái thái yêu mến.

Một phần nguyên nhân là Hoắc Tú Tú đủ ưu tú, nhưng thực ra quan trọng hơn là, Hoắc lão thái thái nhìn thấy bóng dáng Hoắc Linh năm xưa trên người cô bé.

Từ đó có thể thấy, địa vị của Hoắc Linh trong lòng Hoắc lão thái thái, rốt cuộc quan trọng đến mức nào!

Chương 451

Nhưng tại sao một thiên chi kiều nữ có tiền đồ vô hạn, một tương lai tươi sáng như vậy, lại biến thành một con Cấm Bà chứ?

Nếu để Hoắc lão thái thái biết chuyện này, cũng không biết sẽ cảm thấy thế nào.

Dường như nhận ra suy nghĩ của Hạo Thiên Chân, Tiểu Ca giọng điệu nhàn nhạt nói: "Hoắc lão thái thái biết chuyện này." "....." So với Hạo Thiên Chân ngày càng ngơ ngác, Sở Văn ở bên kia thì bình tĩnh hơn nhiều.

Từ giây phút Tiểu Ca không phủ nhận Cấm Bà là người quen đó, Sở Văn đã lờ mờ đoán ra.

Trong nguyên văn Đạo Mộ Bút Ký, người có thể liên quan đến Tiểu Ca, ngoài Hạo Thiên Chân ra, còn lại chính là Hoắc Linh.

Từ nhật ký của Trần Văn Cẩm, có thể thấy rõ, trong đội khảo cổ Tây Sa năm đó, Hoắc Linh tương đối hứng thú với Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh tuy đối với tiểu thư nhà giàu này không thèm để ý, nhưng trong hành động cũng khá chăm sóc.

Việc có thể khiến Trương Khởi Linh ra tay chăm sóc, chứng tỏ quan hệ của hai người không hề đơn giản.

Trong nhật ký nghiên cứu của Hoắc Linh, việc Trương Khởi Linh đưa đồ cho Hoắc Linh, là có thể nhìn thấy.

"Này Sở ca, sao tôi thấy anh không có vẻ gì là kinh ngạc vậy?" Nhìn Sở Văn vẻ mặt suy tư, Hạo Thiên Chân không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Ồ, tôi đã suy luận ra từ lâu rồi, cần gì phải đoán nữa?" Sở Văn

vừa nói, lập tức làm sắc mặt Hạo Thiên Chân tối sầm.

Nhất thời không nói nên lời.

Lợi dụng lúc Hạo Thiên Chân đang nghẹn họng, Sở Văn hỏi Tiểu Ca: "Năm đó, thứ cậu đưa cho Hoắc Linh, thứ có thể thoát khỏi lời nguyền đó." Nghe vậy, Hạo Thiên Chân cũng vô thức vểnh tai.

Chuyện liên quan đến tính mạng nhỏ bé, không thể không cẩn thận.

Quan trọng hơn, bên trong dường như bao hàm bí mật trường sinh.

Cậu ta vốn nghĩ Tiểu Ca sẽ tiếp tục đánh đố, dù sao, đó là phong cách nhất quán của y.

Ai ngờ, lần này Tiểu Ca không giấu giếm.

Sau khi suy nghĩ một lúc đơn giản, y nhàn nhạt lên tiếng nói: "Thứ tôi đưa năm đó, là Trường Sinh Dược." Trường Sinh Dược?!

Không khí lập tức tĩnh lặng.

Tiểu Ca dường như cũng rơi vào hồi ức, tiếp tục bắt đầu: "Năm đó mấy người chúng tôi đều trúng lời nguyền Tây Vương Mẫu, vì muốn sống sót, mười mấy người chúng tôi cùng nhau đi đến Tây Vương Mẫu Cung, cuối cùng chỉ có năm người ăn Trường Sinh Dược, những người còn lại, đều chết rồi." Lời nói của Tiểu Ca rất ngắn gọn, những thông tin chủ chốt đều nói không rõ ràng.

Ví dụ như vị trí Tây Vương Mẫu Cung, và làm thế nào để tìm Trường Sinh Dược.

Những điều này Tiểu Ca đều không nói ra, nhưng nhìn vẻ mặt đang cố gắng suy nghĩ của y, Sở Văn liền biết, nói nhiều như vậy một lần, đã là giới hạn của Tiểu Ca rồi.

Theo lời Tiểu Ca nói, tổng cộng có năm người đã ăn Trường Sinh

Dược.

Dựa theo ước tính của Sở Văn, ngoài Hoắc Linh ra, hai người còn lại chính là Tiểu Ca và Trần Văn Cẩm.

Trường Sinh Dược, cái tên nghe rất hấp dẫn, nhưng nhìn tình trạng của ba người, tác dụng phụ ước tính cũng rất lớn.

Hoắc Linh dường như đã quên mất một bước quan trọng, trực tiếp hóa thành Cấm Bà.

Trương Khởi Linh dường như đã mất đi phần lớn ký ức, từ đầu đến bây giờ, y vẫn luôn đi trên con đường truy tìm ký ức.

Trần Văn Cẩm là người duy nhất không mất trí nhớ, lại giữ được dung mạo không lão hóa, nhưng cũng vì lý do không rõ, vẫn luôn ở trong cung điện Tây Vương Mẫu.

Rõ ràng, cái gọi là trường sinh, không đơn giản như thế nhân tưởng tượng.

Hạo Thiên Chân thì không có nhiều tâm tư như vậy, lúc này điểm chú ý của cậu ta hoàn toàn tập trung vào Trường Sinh Dược.

Dù sao, trong quan niệm truyền thống của người Á Đông, trường sinh là mục tiêu tối thượng, gần như tiềm ẩn trong gen.

Hạo Thiên Chân lúc này tuy cũng đã trải qua không ít chuyện, nhưng chưa trải qua nhiều bi hoan ly hợp, tâm tư tương đối đơn thuần.

Cậu ta cứ kéo Tiểu Ca hỏi đủ thứ chuyện.

Lần này Tiểu Ca đều ngậm miệng không nói, dường như nói quá nhiều một lần, sẽ lãng phí hết sức lực.

"Tiểu Ca, dấu ấn Tây Vương Mẫu trên người tôi, rốt cuộc phải giải quyết thế nào?" Tiểu Ca trầm mặc một hồi, thổ ra bốn chữ: "Tây

Vương Mẫu Cung!" "Vậy tôi tiến vào Tây Vương Mẫu Cung xong thì sao?" Bàn Tử không ở đây, Hạo Thiên Chân hoàn toàn đảm nhận vai trò 'thánh nói nhiều', liền vội vàng truy vấn.

Sở Văn cũng vô thức nhìn Tiểu Ca, đối với vấn đề này cũng vô cùng hứng thú.

"Đến đó rồi sẽ biết." Vừa nói xong câu này, Tiểu Ca lại trở về vẻ mặt cực kỳ mơ hồ trước đó, dường như rơi vào hồi ức.

Sở Văn thấy vậy, được rồi, e là không hỏi được thông tin có giá trị nào nữa rồi.

Chương 452

Đối với kiểu đơ kinh điển của Tiểu Ca, Sở Văn đã sớm quen rồi.

Hạo Thiên Chân vẫn không chịu bỏ cuộc, cứ kéo Tiểu Ca hỏi không ngừng.

Kết quả Tiểu Ca không đáp lời, một vẻ mặc kệ, ta mà đáp lời nửa câu ta thua, làm Hạo Thiên Chân bực đến không còn chút tính khí nào.

Hiện tại đã giày vò lâu như vậy, hai người đã có chút buồn ngủ.

Khi ba người rời đi, nhìn Nhân Bì Dũng đang bò đi trong sân, Hạo Thiên Chân vô thức hỏi một câu, thứ này xử lý thế nào?

Tiểu Ca trả lời cũng rất ngắn gọn: Cứ để đó.

Ra khỏi sân, Tiểu Ca đưa cho Sở Văn một mảnh giấy nhỏ ghi số điện thoại.

Nếu Sở Văn và những người khác tìm được vị trí Tây Vương Mẫu Cung xong, thì gọi điện thoại này là được.

Dặn dò xong những điều này, Tiểu Ca liền chui vào một con hẻm nhỏ bên cạnh.

Đợi Hạo Thiên Chân phản ứng lại, một đường truy đuổi, thì bóng dáng Tiểu Ca đã biến mất rồi.

"Hắc!

Vãi chưởng thật!

Rõ ràng là một con hẻm trống, vậy mà trong nháy mắt, người đã biến mất rồi!" Nhìn con hẻm trống rỗng, Hạo Thiên Chân không khỏi kinh ngạc nói.

"Được rồi, Tiểu Ca khẳng định có chuyện cần làm, không cần lo

lắng.” Hai người tùy tiện tìm một nhà trọ, chuẩn bị ngủ tạm một đêm.

Ai ngờ khi đàm phán giá cả, hai bên suýt chút nữa đã cãi nhau.

Rõ ràng hai căn phòng nhỏ hai mươi mét vuông, bên trong không có gì cả, bóng đèn cũng chập chờn.

Vậy mà hai căn phòng rách nát như vậy, ông chủ vậy mà ra giá năm trăm tệ một đêm.

Gần như ngang với giá khách sạn ở Yến Kinh.

Khi Hạo Thiên Chân nói vậy, ông chủ nói năng có lý lẽ: môi trường không bằng Yến Kinh, nhưng giá cả thì cũng phải ngang với thủ đô chứ?

Ý tứ rõ ràng, là thấy rõ hai người là người từ nơi khác đến, định ép mua ép bán một phen.

Nhìn vài tên đại hán vây quanh mình, Sở Văn cũng không úp mở, tùy tiện nhặt một thanh cốt thép từ dưới đất.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn cứng rắn bẻ cong nó thành chín mươi độ.

Vứt xuống đất xong, Sở Văn không quên giải thích: “Lần này là bẻ cong cốt thép, lần sau có thể là đùi đấy, xương cứng hay cốt thép cứng?” Sở Văn vẻ mặt không lộ rõ tài năng nhưng đầy uy lực đó, hoàn toàn trấn áp được đối phương.

Không những biểu thị không cần phí ở trọ nữa, mà còn miễn phí một bàn rượu ngon thức ăn ngon.

Cầm chai rượu lên nhìn, a!

Ngũ Lương Dịch!

Bận rộn cả ngày như vậy, hai người cũng đều đói meo rồi.

Sở Văn cũng không quản bên trong có pha chế thêm nguyên liệu gì không, ngay lập tức bắt đầu ăn.

Rượu no cơm say, Sở Văn để lại một tờ năm mươi tệ rồi về phòng, Hạo Thiên Chân vẻ mặt lo lắng nói với Sở Văn, vạn nhất bị bỏ thuốc thì sao?

Sở Văn biểu hiện không quan tâm.

"Yên tâm đi, nếu thật sự động thủ với chúng ta, trừ khi giết hết chúng ta, bằng không thì cứ đợi báo thù đi.

Nhưng nếu xảy ra án mạng, cảnh sát nhất định sẽ truy tìm, mấy tên đại hán đó mặt mày sáng sủa, ăn mặc tinh xảo, rõ ràng quen sống sung sướng.

Một khi bị truy nã thành tội phạm giết người, thì phải tạm biệt cuộc sống tốt đẹp rồi.

Nếu không vạn bất đắc dĩ, sẽ không đi con đường cuối cùng đó.

Năm mươi tệ đó, cũng là cho họ một bậc thang để xuống." Nghe xong lời giải thích của Sở Văn, Hạo Thiên Chân vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nhưng hiểu thì hiểu, Hạo Thiên Chân trong lòng vẫn hơi bất an.

Tối ngủ, cậu ta cứ sợ có người cầm dao xông vào.

Trằn trọc mãi cũng không ngủ được.

Chương 453

Còn Sở Văn thì như một người không có chuyện gì, ngủ khò khò, ngủ rất ngon.

Đến nỗi sáng hôm sau, Sở Văn rạng rỡ, vẻ mặt sảng khoái.

Hạo Thiên Chân thì vẻ mặt không ngủ được, không ngừng ngáp, dường như gió thổi qua là sẽ ngã lăn ra đất ngủ say.

Sau khi mua vé máy bay trong ngày, một đường vội vã về lại tiệm nhỏ của mình, hai người chưa kịp uống một ngụm nước, cửa tiệm đã bị đập hai tiếng thật mạnh.

"Ai vậy?" Hạo Thiên Chân bực bội hỏi.

Đi đường xa mệt mỏi lâu như vậy, mí mắt Hạo Thiên Chân đã díp lại rồi.

"Tiệm nhỏ tạm thời đóng cửa rồi, tôi bây giờ tạm thời không có ý định kinh doanh!" Hạo Thiên Chân vừa nói, vừa đi về phía lầu trên.

"Thiên Chân!

Mau mở cửa!

Là tôi!" Nghe thấy giọng khàn khàn quen thuộc đó, Hạo Thiên Chân ngây người, liền vội vàng mở cửa vẻ mặt kinh hỉ nói: "Bàn Tử, à?" Tuy cùng ở thành Yến Kinh, nhưng khoảng thời gian này mọi người cơ bản đều bận việc riêng, cơ bản không có thời gian gặp mặt.

Đột nhiên gặp nhau, tự nhiên rất vui mừng.

Sắc mặt Bàn Tử hơi khó coi, khiến Hạo Thiên Chân vô cùng khó hiểu.

"Này ông Bàn, sao vậy?

Bạn cũ gặp nhau, mà trông mặt ông ủ rũ thế?" Hạo Thiên Chân vừa rót nước, vừa trêu chọc.

"Thuận Tử chết rồi." Bàn Tử sắc mặt tái mét, đột nhiên nói ra một câu không đầu không cuối như vậy.

Hạo Thiên Chân không khỏi sắc mặt đanh lại.

"Cậu ta cũng trúng lời nguyền Tây Vương Mẫu, tôi đi lo đám tang thì mới nhận ra điều bất thường, cậu ta chết rất đau đớn, theo lời bác sĩ, bị cào cấu mà chết, thịt trên mặt đều bị cào... cào sạch..." Bàn Tử càng nói, mắt càng đỏ, đến cuối cùng, thậm chí còn không nói nên lời.

Tuy thời gian quen biết với Thuận Tử tương đối ngắn.

Nhưng Bàn Tử và Thuận Tử lại rất hợp tính.

Đặc biệt trước khi mọi người chia tay, Bàn Tử đã hứa hẹn với Thuận Tử: "Có cơ hội, hai anh em mình cùng đi đạo mộ." "Nếu tôi đi, nhà tôi sẽ sụp mất, nhưng tiền bán được thì tôi cho ai đây?" Nam nhi có lệ không rơi nhẹ, chỉ vì nơi đau lòng.

Nhìn Bàn Tử vẻ mặt đau khổ như vậy, Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn lại, không biết nên nói gì cho phải.

Dù sao, mấy người họ cũng đều có dấu ấn Tây Vương Mẫu trên người.

Nếu không tìm được phương pháp giải quyết, thì cũng sẽ phải đối mặt với kết cục giống như Thuận Tử.

"Bàn Tử, bên Thuận Tử có người nhà không?" Sở Văn nghĩ rồi, lên tiếng hỏi.

"Không còn, mẹ cậu ta mấy năm trước khi lên núi hái thuốc thì gặp tuyết lở, người mất rồi, cha cậu ta cũng đã mất từ lâu, chỉ còn lại một người yêu, sau khi nghe Thuận Tử mất rồi, cô gái đó cũng yêu lại

từ đầu.” Bàn Tử hít sâu một hơi, từ trong túi lấy ra một bao thuốc lá kém chất lượng, phì phèo hút.

Thuận Tử để lại trước khi đi, Bàn Tử vốn không hút thuốc.

Nhưng bây giờ lại hút.

Thuốc lá có độ mạnh lớn, làm Bàn Tử nước mắt chảy ròng.

Ba người nhất thời trầm mặc không nói gì.

“Ôi chao!

Hóa ra ba vị gia đều ở đây cả sao~!” Chưa thấy người đã nghe tiếng.

Vừa nghe là biết ngay giọng điệu đầy khí phách, Sở Văn nhận ra đối phương là ai.

Đại Kim Nha.

“Mấy ngày nay thời tiết tà môn thật, nóng đến nỗi tôi đổ mồ hôi ròng ròng~!” Tên này cũng tự nhiên như ở nhà, vừa vào đến nhà, cũng không chào hỏi, liền cầm ấm trà trên bàn ực ực uống.

“Ôi chao!

Này, trà ngon đấy chứ!

Mùi vị hơi thiu, mẹ nó, chắc chắn là trà lâu năm lên men rồi!” Mắt Đại Kim Nha hơi sáng lên, vừa uống vừa giơ ngón cái.

Chương 454

“Trà à?

Bích Loa Xuân?” Sở Văn lắc đầu.

Đại Kim Nha tiếp tục đoán: “Vậy Tây Hồ Long Tỉnh?” Vẫn lắc đầu.

“Sẽ không phải Tín Dương Mao Tiêm chứ?” Đại Kim Nha giọng điệu khẳng định nói.

Nhìn thấy Đại Kim Nha lại chuẩn bị uống một ngụm nữa, Sở Văn ho khan một tiếng, lên tiếng nhắc nhở: “Thực ra ấy mà, đó là trà từ ba ngày trước rồi.” Động tác trên tay Đại Kim Nha ngừng lại, sắc mặt hơi biến đổi.

Hạo Thiên Chân đang xem nhiệt ở bên cạnh cũng đúng lúc bổ thêm một câu: “Hàng chợ đó, năm tệ một gói, hay là, ông cũng thử chút?” Lập tức Đại Kim Nha hoàn toàn không nhịn được nữa.

“Phụt!” Sở Văn mắt nhanh tay lẹ, vội vàng tránh khỏi đòn tấn công bằng nước trà của Đại Kim Nha.

“Mùi vị nước trà này có hơi không đúng!” Khó khăn lắm mới nhổ xong, Đại Kim Nha sắc mặt tái nhợt đứng thẳng người.

Nhìn Đại Kim Nha dáng vẻ mệt lả, Hạo Thiên Chân không đành lòng, pha lại một ấm trà Long Tỉnh.

Nào ngờ bây giờ Đại Kim Nha một bụng trà cũ, thấy những lá trà xanh lè kia có chút không chịu nổi, liền liên tục xua tay.

Sở Văn cũng không khách khí, bưng nước trà, bắt đầu uống.

“Này ông Đại Kim Nha, không có việc thì không đến Tam Bảo

Điện à, vậy, hôm nay lại có chuyện gì?" Lúc này sắc mặt Bàn Tử cũng đã khôi phục bình thường, dùng một giọng điệu trêu chọc nói.

"Này ông Bàn, ông nói thế thật là không phải đạo, tôi nếu không có việc gì thì không thể đến ngồi chơi sao?" Đại Kim Nha quay đầu, nói với Sở Văn: "Sở gia, bên Dương lão đã dịch ra kết quả rồi, tôi hai ngày nay vẫn luôn tìm không thấy ông, vậy mà cả ngày đợi ở đây!" "Dịch kết quả ra rồi?

Trên đó viết gì vậy?" Hạo Thiên Chân tinh thần chấn động, liền vội vàng lên tiếng hỏi.

"Tôi không rõ, Dương lão nói, chỉ đích danh, bảo Sở gia ông tự mình đi mới được." "Bảo tôi à?" Sở Văn nheo mắt lại, luôn cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

"Đúng vậy, nhưng ông yên tâm, người tôi giới thiệu, nhân phẩm chắc chắn không sai, khẳng định sẽ không có bẫy, hẳn là Dương lão tương đối hứng thú với nguồn văn tự này." Đại Kim Nha thề thốt nói.

"Dịch ư?

Dương lão ư?

Được rồi, vậy đang làm gì vậy?" Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu nói.

Mấy ngày nay giúp Thuận Tử lo đám tang, cả ngày cơ bản đều không có tín hiệu.

Trong khoảng thời gian đó Hạo Thiên Chân cũng thử gọi điện thoại cho Bàn Tử, nhưng cơ bản đều không gọi được.

Thế nên Bàn Tử không rõ hành động gần đây của Sở Văn hai người.

"Chuyện là thế này..." Hạo Thiên Chân kể lại một lượt những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua.

Khi nghe thấy Cấm Bà là Hoắc Linh, cậu ta lại không quá kinh ngạc.

Theo lời của cậu ta, quan hệ với Hoắc Linh lại không thân thiết.

Chỉ là có chút đáng tiếc một cô gái xinh đẹp như vậy, cuối cùng lại biến thành cái thứ kinh tởm đó.

Còn khi nghe thấy quan tài đồng, mắt Bàn Tử sáng lên.

"Trông thế nào?" "Bên trong có đồ cổ gì không?" "Có đáng tiền không?" Đối mặt với ba câu hỏi liên quan đến đồ cổ của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân trả lời cũng rất dứt khoát: "Không có, không có gì cả!" Bàn Tử vô cùng thất vọng.

"Sở gia, mau lên một chút, hay là chúng ta đi trước nhé?

Bên đó đã đợi không ít ngày rồi." Đại Kim Nha im lặng nghe xong, mới cẩn thận nói.

Thân là một thương nhân đồ cổ, tuy chưa tự mình xuống mộ, nhưng mưa gió bao năm như vậy, chuyện kỳ lạ thì nghe không ít.

Thế nên đối với tình huống trước mắt cũng thấy nhiều không lạ.

Sở Văn gật đầu, dặn dò Hạo Thiên Chân và Bàn Tử một tiếng, rồi cùng Đại Kim Nha một đường đến nhà Dương lão.

Vừa bước vào cửa, Dương lão liền chỉ vào bức ảnh trên tường nói: "Không phải thứ này được phát hiện ở trong đó sao?" Sở Văn định thần nhìn kỹ, bức ảnh đó chính là bức ảnh toàn cảnh ngôi mộ thuyền lớn!

"Dương lão đoán ra, thì không liên quan gì đến tôi." Sở Văn trầm giọng nói.

Ban đầu cảnh tượng con thuyền lớn bắt đầu cháy thực sự quá chấn động, ngay cả cách xa hàng trăm cây số cũng có thể nhìn thấy rõ

ràng.

Hơn nữa sau đó Sở Văn đã thuê một lượng lớn đội cứu hộ, người đông mắt tạp, chuyện này khẳng định không thể giấu được.

Lúc đó nếu còn đánh lận con đen, thì không chịu trách nhiệm cho trí thông minh của cả hai bên.

Chương 455

Mặc dù có quan hệ với Đại Kim Nha, thế nên Dương lão bình thường khẳng định cũng tiếp xúc không ít kẻ trộm mộ.

Nhiều năm như vậy, đều không xảy ra chuyện gì, điều đó cũng chứng minh nhân phẩm của Dương lão có thể đảm bảo được.

Nhưng vì thận trọng, Sở Văn không trực tiếp thừa nhận.

Nhưng đối với Dương lão, ông đã có được đáp án của mình.

"Thứ này tôi đã giải mã ra rồi, trông như một bài văn miêu tả phong cảnh sơn thủy, không có giá trị nghiên cứu." Sở Văn nhận lấy xem, lập tức nhìn ra, cái bài văn phong cảnh sơn thủy đó, rõ ràng là một bản đồ!

Vật này được gọi là bản đồ tự vẽ, dùng chữ viết để ghi lại vị trí địa lý chi tiết của nơi đó.

Bởi vì bên trong bao hàm rất nhiều thuật ngữ phong thủy và mật ngữ của những kẻ trộm mộ, người thường căn bản không thể hiểu được.

Trên thế giới này, người có thể hiểu được thứ này, có lẽ không quá mười người.

Sở Văn chính là một trong số đó.

Sau khi tỉ mỉ quan sát mảnh bản đồ, Sở Văn có tám phần mười chắc chắn, trên đó vẽ chính là bản đồ Cung Tây Vương Mẫu ~ Đúng là "giày sắt mòn gót tìm không thấy, tình cờ gặp được không tốn công"!

"Sở tiên sinh, tôi có ý định đến nơi đó khảo sát, không biết cậu có hứng thú tham gia cùng không?" Lão Dương chỉ vào tấm ảnh trên

tường, cười híp mắt nói.

Sở Văn đầu tiên ngớ người, rồi lập tức hiểu ra.

Với tư cách là một nhà nghiên cứu văn hóa Đông Hạ, sau khi phát hiện ra một quần thể di chỉ lăng mộ lớn nghi là của Đông Hạ, ông ấy chắc chắn sẽ muốn đi một chuyến.

Nếu tìm thấy di vật có giá trị bên trong, biết đâu ông ấy sẽ lật mình, một bước trở thành bậc thầy trong giới khảo cổ.

Khi người ta già, họ càng coi trọng danh tiếng.

Lão Dương bây giờ đang muốn điều đó.

Nhưng vấn đề là, nơi đó đã bị Sở Văn thiêu rụi bằng một trận hỏa hoạn lớn rồi.

Bây giờ mà đi, nhặt được một hai cục than củi là đã tốt lắm rồi!

Sở Văn hơi do dự, liền úp mở nhắc đến chuyện đó, cố gắng dập tắt ý định của đối phương.

Nơi đó quá tà môn, người thường mà đi vào thì mười phần tám chín là không ra được.

Ai ngờ, phản ứng của Lão Dương lại nằm ngoài dự liệu của Sở Văn.

“Bị cháy rụi rồi?

Sao có thể?

Bức ảnh này là hướng dẫn viên địa phương chụp cho tôi hai ngày trước mà ~!” “Cái gì?

Nó vẫn còn ở đó sao!?” Sắc mặt Sở Văn hơi đổi, anh ta vô thức nâng cao giọng.

Không thể nào!

Lúc đó khi rời đi, đích thân anh đã tận mắt nhìn thấy con thuyền khổng lồ bị sập mà!

Không lẽ nó có thể tự phục hồi sao?

Lão Dương cũng bị phản ứng đột ngột của Sở Văn làm cho giật nảy mình.

"Nó vẫn lành lặn ở đó mà, tôi có cả video đây này!" Lão Dương mở máy tính, bật một đoạn video.

Đó là một đoạn video được quay bằng điện thoại, nhìn từ những khung hình rung lắc liên tục, người quay rất nghiệp dư.

Nhưng lúc này, trọng tâm chú ý của Sở Văn đã không còn ở trên đó nữa.

Ánh mắt anh ta dán chặt vào con thuyền gỗ khổng lồ trong video.

Trong lòng đã dậy sóng dữ dội!

Mẹ nó chứ, rốt cuộc là chuyện gì đây!?

"Sở tiên sinh, sao vậy?" Thấy sắc mặt Sở Văn khó coi, Lão Dương không kìm được hỏi.

Sở Văn hoàn hồn, hít sâu một hơi nói: "Lão Dương, bên trong nước rất sâu, tôi khuyên ông tốt nhất đừng đi vào." "Sâu đến mức nào?" Lão Dương hỏi ngược lại.

"Sẽ chết người." Lão Dương trầm mặc một lát, ngụ ý nói: "Nhưng cũng có thể sống sót." "Tôi cũng sẽ chết, nhưng không phải bây giờ." Không biết vì sao, khi Sở Văn lần nữa nhìn con thuyền khổng lồ trong video.

Chương 456

Những hoa văn trên đó ẩn ẩn tạo thành một khuôn mặt quỷ khổng lồ không biểu cảm.

Y hệt khuôn mặt quỷ trên chiếc quan tài đồng!

Sở Văn nhìn thật sâu một cái, rồi quay người rời đi.

"Sở gia, sao rồi?" Ngoài cửa, Đại Kim Nha vứt mẩu thuốc lá xuống nói.

Sở Văn nhìn hắn, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tranh đoạt cái này, ai tranh nấy chết!" Đại Kim Nha chợt gật đầu: "Hiểu rồi." Sau khi về lại cửa hàng nhỏ, Sở Văn gọi một cú điện thoại đến số mà Tiểu Ca để lại.

Sau đó, anh ta liệt kê một danh sách, bảo Hạo Thiên Chân đi mua sắm.

Trong đó bao gồm đèn pin tách rời, thuốc giải nọc rắn, bánh quy nén, v.v., thậm chí còn có đồ lặn.

Đối với những vật tư này, Hạo Thiên Chân tỏ ra vô cùng khó hiểu.

Theo như cậu ấy biết, Cung Tây Vương Mẫu nên ở trên sa mạc Gobi, có một bãi nước nông là đã tốt lắm rồi.

Chuẩn bị đồ lặn là hoàn toàn phí phạm, không cần thiết chút nào.

Sở Văn chỉ cười cười, không nói gì.

Anh ta hiểu rõ Xà Chiểu Quỷ Thành nguy hiểm đến mức nào, danh sách vật tư lần này hoàn toàn được chuẩn bị dựa trên tình hình đặc thù ở đó.

Thấy Sở Văn kiên trì như vậy, Hạo Thiên Chân đành phải đi mua.

Mặt khác, Sở Văn dựa theo bản đồ tự vẽ đã dịch, phác thảo một lộ trình chi tiết.

Khi Bàn Tử xem xong lộ trình, mắt hắn trừng lớn, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Mẹ nó!

Hóa ra hang ổ của Tây Vương Mẫu lại ở phía sau cái lăng mộ thuyền chìm trên biển cát kia à!" "Đúng vậy." Sở Văn gật đầu, tung ra một tin tức động trời: "Con thuyền đó, bây giờ lại xuất hiện rồi." Bàn Tử hít một hơi khí lạnh nói: "Sở gia, lời cậu nói là thật sao?

Con thuyền đó không phải bị cháy rồi sao!?" "À, nhưng nó lại xuất hiện." Sở Văn kể lại nguyên văn chuyện đã xảy ra ở nhà Lão Dương.

Bàn Tử suy nghĩ một lúc, như đã hiểu ra.

Hắn lập tức vỗ đùi nói: "Tôi hiểu rồi, Sở gia, chúng ta tám phần mười là đã rơi vào bẫy!" "Có người giăng bẫy?" "Đúng vậy, nhìn xem, lăng mộ thuyền chìm trên biển cát rõ ràng như vậy, với tài năng của tổ tiên chúng ta, đối mặt với một kho báu kinh thiên như thế, lẽ nào lại làm ngơ?" Lời nói của hắn chợt điểm tỉnh Sở Văn.

À, quả thật đây là một điểm đáng ngờ.

Phải biết rằng, trong Chiến tranh Thế giới thứ hai, không chỉ chiến hỏa ngút trời, mà giới khảo cổ cũng dấy lên một làn sóng thám hiểm điên cuồng.

Những kẻ trộm mộ nước ngoài dưới danh nghĩa chuyên gia khảo cổ, đã thâm nhập vào nhiều nơi trong nước, bề ngoài tiến hành khảo sát khảo cổ, nhưng bên trong lại tiến hành cướp bóc.

Hang Mạc Cao, di chỉ cổ quốc Lâu Lan, tất cả đều lưu lại dấu vết của chúng.

Đặc biệt là bồn địa Tarim, càng bị lục soát hết lần này đến lần khác.

Lăng mộ thuyền chìm trên biển cát tuy không nằm trên tuyến đường bắt buộc phải qua, nhưng khoảng cách cũng không xa.

Với đức tính của chúng, chắc chắn sẽ không ôm giữ quan niệm để lại cho hậu thế, mà sau khi nghe tin tức, chắc chắn sẽ ra tay.

Hoàn toàn không thể bảo tồn được đến bây giờ!

"Theo tôi thấy, cái gọi là lăng mộ thuyền chìm, căn bản là một cái bẫy!

Mỗi lần bị phá hoại nghiêm trọng, nó đều sẽ tự phục hồi như ban đầu, rồi lại hấp dẫn đợt trộm mộ tiếp theo đi vào!" Lúc này Bàn Tử cũng phát huy hết khả năng liên tưởng, thao thao bất tuyệt kể lể.

Thấy Bàn Tử càng nói càng lạc đề, Sở Văn nheo mắt hỏi: "Vậy, giăng một cái bẫy lớn như vậy, là vì cái gì chứ?" Bàn Tử ngớ người.

À, vì cái gì nhỉ?

Cùng lúc đó, Hạo Thiên Chân đi mua vật tư bên ngoài cũng quay về.

Hầu hết đồ đạc đều không phải là hàng cấm, nên có thể dễ dàng mua được ở cửa hàng.

Thứ duy nhất hơi đặc biệt là vũ khí sát thương lớn mà Sở Văn yêu cầu.

Anh ta còn chỉ rõ là dùng AK-47.

Loại súng này có hỏa lực mạnh mẽ và bền bỉ, khả năng thích ứng trong rừng rậm cũng rất tốt.

Thực ra, trong không gian trữ vật của Sở Văn đang nằm vài khẩu AK-47 và một lượng lớn đạn dược, nhưng vì không có cách nào giải thích nguồn gốc, nên anh ta không tiện lấy ra.

Chỉ có thể mua thêm lần nữa.

Chương 457

Về chuyện này, Bàn Tử nói có thể giao cho hắn lo, không cần phải đi đến biên giới phía Tây.

Hiện tại, một vài lực lượng vũ trang địa phương ở phía Nam đang chiến đấu với quân chính phủ, có một lượng lớn vũ khí quân sự đang được lưu thông, chỉ cần có quan hệ, là có thể dễ dàng mua được.

Sau khi ba người thương lượng một lát, nhanh chóng đi đến quyết định.

Bàn Tử phụ trách mua vũ khí đạn dược, Sở Văn và Hạo Thiên Chân liên lạc với những người ở lăng mộ thuyền chìm trên biển cát.

Xác nhận xem ai có ấn ký Tây Vương Mẫu trên người.

Ban đầu định liên lạc với Hắc Hạt Tử, nhưng tên này vô ảnh vô tung, Hạo Thiên Chân hỏi thăm một vòng, rốt cuộc vẫn không liên lạc được.

"Không liên lạc được rồi, tên đó không phải nhân vật đơn giản, không cần chúng ta phải sốt ruột lo lắng." Sở Văn vừa thu dọn đồ đạc, vừa lên tiếng.

Hạo Thiên Chân gật đầu, trong lòng cũng hiểu lý lẽ, liền không nói nhiều nữa.

Trong lúc đó, Hạo Thiên Chân cũng gọi một cú điện thoại cho Phan Tử.

Sau khi nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Phan Tử trầm mặc một lúc.

Rõ ràng, kể từ khi Giả Tam Thúc mất, Phan Tử dường như đã mất hết mọi động lực.

“Tiểu Tam Gia, nhiều năm qua, thực ra tôi cũng đã nghĩ thông rồi, phúc tôi cũng hưởng, khổ tôi cũng chịu, tôi cảm thấy cả đời này không có gì phải hối tiếc nữa, bây giờ chỉ đợi giao phó sản nghiệp của Tam Gia ổn thỏa, đời tôi cũng coi như xong.” Nghe giọng điệu thê lương của Phan Tử, Hạo Thiên Chân không nhịn được, nước mắt cứ thế tuôn rơi lã chã.

Sở Văn bên cạnh không chịu nổi nữa, giật lấy điện thoại, nói với Phan Tử: “Phan Tử, bây giờ nếu cậu cứ ở yên như vậy, tôi dám đảm bảo, với năng lực hiện tại của Thiên Chân, chưa đầy ba tháng sẽ bị người khác hãm hại mà chết, cậu tin không?” Phan Tử ngớ người: “Tôi tin.” Sở Văn tiếp tục nói: “Tam Thúc đi rồi, Thiên Chân là người thừa kế duy nhất, tổng phải có người bảo vệ, nên cậu không thể chết.” Bên kia trầm mặc rất lâu, khi Sở Văn tưởng đối phương đã cúp điện thoại, giọng Phan Tử cuối cùng cũng vang lên.

“Được, tôi đi ngay đây.” Sau khi cúp điện thoại, Sở Văn thở phào nhẹ nhõm.

Mối quan hệ giữa anh và Phan Tử bây giờ đã không còn như trước.

Vì vậy, việc khuyên nhủ hắn là rất khó khăn.

Thực ra năng lực của Hạo Thiên Chân không hề yếu, nếu không cuối cùng cậu ấy cũng sẽ không trở thành người sắp đặt mọi chuyện.

Chỉ là vì những người bên cạnh quá lợi hại.

Đến mức thiên phú của Hạo Thiên Chân bị che lấp.

Nếu thật sự là một người bình thường, Tam Thúc cũng sẽ không lần nào cũng dẫn cậu ấy xuống mộ.

Từ góc nhìn của Sở Văn, việc Tam Thúc làm như vậy, một mặt có thể là do Hạo Thiên Chân tự mang hào quang nhân vật chính.

Mặt khác, là vì Tam Thúc nhìn trúng thiên phú của Ngô Thiên Chân, muốn bồi dưỡng cậu ấy thành người kế nhiệm.

Sự thật đúng là như vậy, với năng lực và kinh nghiệm hiện tại của Thiên Chân, những trận đấu thông thường thật sự không làm khó được cậu ấy.

Sau hai ngày nghỉ ngơi đơn giản, Phan Tử đã đi máy bay đến.

Mặt khác, Bàn Tử cũng gửi tin nhắn.

Hắn nói đã kiếm được đồ rồi, nhưng không tiện vận chuyển vào nội địa, lúc đó sẽ trực tiếp gặp mặt ở một ngôi làng nhỏ tên là Lan Thác.

Ngôi làng này nằm ở rìa khu không người, dân phong mạnh mẽ, tuy không phải nhà nhà đều có súng, nhưng cũng không ít.

Vừa hay dùng làm chỗ che chắn.

Trước khi đi, Hoắc Tú Nhi ra tiễn.

Nhìn Hoắc Tú Nhi đang cười tươi tắn, Bàn Tử tỏ vẻ ghen tị nói: "Con bé này số may, không dính phải thứ dơ bẩn đó." "Thứ dơ bẩn?" Hoắc Tú Nhi dựa vào lòng Sở Văn, nhanh chóng nhận ra có điều không ổn.

"Không có gì, Bàn Tử đang nói đùa thôi." Sở Văn mây gió nhẹ nhàng cho qua chuyện đó.

Vì trên người Hoắc Tú Nhi không có ấn ký Tây Vương Mẫu, nên Sở Văn không nói mục đích chuyến đi này cho cô bé.

Một mặt là để cô bé không lo lắng, mặt khác, theo Sở Văn, những chuyện tà môn như thế này, càng ít người biết càng tốt.

Sau khi tạm biệt đơn giản, ba người mang hành lý, thẳng tiến đến Tarim.

Trên đường đi, Hạo Thiên Chân cũng hỏi Sở Văn, tại sao không thông báo cho A Ninh.

Sở Văn cười cười, nói rằng A Ninh sẽ đợi anh ở Tarim.

Hạo Thiên Chân gật đầu, không tiếp tục truy hỏi.

Theo cậu ấy thấy, có lẽ hai người đã liên lạc riêng rồi.

Chương 458

Nhưng trên thực tế, Sở Văn không hề liên lạc với A Ninh.

Sở dĩ anh dám khẳng định như vậy, chủ yếu là vì trong nguyên tác, hai bên đã gặp nhau trên sa mạc Gobi.

Quả nhiên, khi ba người đi đến trấn nhỏ Lan Thác, bên cạnh trấn đã có một doanh trại được tạo thành từ hơn chục chiếc xe Land Rover.

Giữa doanh trại có một đống lửa trại lớn, mấy người ngoại quốc thân hình cao lớn, mặc đồ rằn ri đang nhảy múa quanh đống lửa.

Trông rất náo nhiệt.

Trong số đó, có vài gương mặt quen thuộc.

Sau khi nhìn thấy Sở Văn, họ liền kinh hô một tiếng.

Vội vàng vây lại, vẻ mặt kích động nhìn anh.

"Sao vậy?" Hạo Thiên Chân mù mịt hỏi.

"À, có tôi ở đây, tỷ lệ sống sót sẽ tăng lên rất nhiều, nếu là con gái thì chắc chắn sẽ lấy tôi thôi." Nhìn mái tóc rậm rạp của người đàn ông da trắng to lớn kia, Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy trong lòng rợn lạnh.

Cao Gia Tác Nhân cười ha ha một tiếng, kéo Hạo Thiên Chân đi vào trong doanh trại.

"Thằng họ Sở!

Hôm nay tao nhất định phải giết mày!" Trong tiếng gầm thét, một bóng đen cầm dao găm xông tới.

Hạo Thiên Chân thấy vậy thì giật mình, theo bản năng tạo tư thế

phòng bị.

Rồi nói với Sở Văn: "Sở ca cẩn thận!" Ai ngờ, Sở Văn vẫn một bộ dạng bất động, hoàn toàn không có ý tránh né.

Thậm chí còn chủ động bước tới một bước, như thể cố ý để đối phương đâm.

Bóng đen kia hiển nhiên cũng không ngờ đối phương lại làm như vậy.

Đòn tấn công sắc bén ban đầu lập tức khựng lại, lưỡi dao đầy sát khí chuyển hướng.

Thân hình cũng mất thăng bằng, vừa vặn bị Sở Văn ôm vào lòng.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Sở Văn cúi đầu hôn xuống.

Cảnh tượng này trực tiếp làm mọi người ngây người.

Đặc biệt là Hạo Thiên Chân, trong đầu cậu ta càng một mớ bòng bong.

Không, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Không phải sắp động đao động kiếm sao?

Sao đột nhiên lại hôn nhau thế này?

Trong lúc mơ hồ, Hạo Thiên Chân theo bản năng dùng đèn pin rọi vào mặt đối phương.

Nhìn kỹ, hóa ra là A Ninh.

Lúc này, A Ninh cũng cố gắng giãy ra, mặt đỏ bừng nói: "Đồ lưu manh!

Ai cho anh hôn tôi!?" Giọng điệu khá là tức giận, nhưng giữa hàng lông mày, lại có một chút quyến rũ trong đó.

Trong khoảnh khắc đó, thậm chí còn khiến Sở Văn ngây người.

Cao Gia Tác Nhân bên cạnh thấy vậy cười ha ha một tiếng, ném một chai vodka qua.

Mọi người vừa đi vào doanh trại, vừa trao đổi tình hình với nhau.

Cách đây một tuần, công ty của A Ninh đã nhận được một bản đồ bí ẩn, trên đó ghi rõ vị trí của Cung Tây Vương Mẫu.

Sau khi điều tra xác minh bản đồ thật giả, công ty lập tức tổ chức một đội ngũ chuyên nghiệp, lên đường.

Không giống như cách quản lý chéo lần trước, hành động lần này do A Ninh chỉ đạo toàn bộ.

Thậm chí trong trường hợp cần thiết, ngay cả Sở Văn cũng có quyền chỉ huy nhất định.

Nguyên nhân chính là vì mấy lần hành động trước đó, đội ngũ đã tổn thất quá thảm trọng.

Sau khi mất đi một lượng lớn tinh anh, cấp trên của công ty cũng nhận ra rằng, chỉ dựa vào vũ khí nóng thì hoàn toàn không có cách nào đảm bảo tỷ lệ sống sót.

Chương 459

Theo lời của Cao Gia Tác Nhân: "Tôi giỏi đối phó với người sống, nhưng đối với người chết thì tôi bó tay." Quyết định này cũng khiến Hạo Thiên Chân được hưởng một lần đãi ngộ cao cấp.

Trong mắt đám lính đánh thuê ngoại quốc, người có thể đồng hành cùng các cao thủ như Sở Văn thì chắc chắn cũng không phải hạng xoàng.

Vì bất đồng ngôn ngữ, Hạo Thiên Chân đành coi những người này là nhiệt tình hiếu khách, cứ khoa tay múa chân, tôi nói tôi nghe.

Qua lại vài lần, mối quan hệ giữa hai bên nhanh chóng thăng cấp, nhanh chóng vai kề vai, cùng uống rượu.

"Sao vậy?

Giận rồi à?" A Ninh mặt lạnh tanh: "Không có." Sở Văn gật đầu: "Vậy thì tôi yên tâm rồi." A Ninh nghẹn lời, mặt xinh càng khó coi hơn.

"Yên tâm đi, dù tôi có chết, cũng sẽ khiến cô sống sót." Nói xong câu này, Sở Văn quay người, đi về phía đoàn xe ở đằng xa.

A Ninh ngây người nhìn bóng lưng Sở Văn rời đi, rất lâu không nói gì.

"Lại đặt doanh trại ở bên ngoài rồi à?" Vừa đến trước đoàn xe, Sở Văn đã nghe thấy tiếng la hét ầm ĩ của Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử đã che kín mít toàn thân, chỉ để lộ ra đôi mắt.

Nếu không phải là vóc dáng đặc trưng đó, e rằng nhất thời khó mà nhận ra.

“Trong trấn quá loạn, có chuyện gì xảy ra thì khó mà ra tay được.” Bàn Tử gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

Lan Thác cái tên không tệ, nhưng nó lại nằm ở rìa khu không người, bản thân đã lớn vởn giữa ranh giới đạo đức và pháp luật.

Ở đây, giết người phóng hỏa hoàn toàn là chuyện bộc phát, thi thể cứ thế vứt vào khu không người.

Đảm bảo mười bữa nửa tháng cũng không tìm thấy!

Chưa đầy ba ngày, sẽ bị bầy sói hoành hành trên sa mạc ăn không còn một mẩu thịt!

Hơn nữa, những kẻ có thể tụ tập ở đây, cơ bản đều không phải hạng tốt lành gì.

Có kẻ là tội phạm bỏ trốn, có kẻ là băng nhóm săn trộm bị truy nã, ai nấy đều là những kẻ lòng dạ độc ác, ra tay tàn nhẫn.

Vì vậy, phía trên cơ bản đều mắt nhắm mắt mở.

Làm mấy chuyện lén lút thì được, nhưng nếu làm lớn chuyện, vượt quá giới hạn, thì cứ đợi mà bị dẹp bỏ thôi.

“Hàng lần này tốt hơn lần trước nhiều, cơ bản đều mới 90%, thậm chí có cái còn được tháo từ chiến trường xuống, không có dấu vết gì trên đó, chỉ cần không bị bắt quả tang thì cơ bản là không có chuyện gì.” Bàn Tử vừa nói, vừa mở một trong những kiện hàng trên lưng lạc đà, bên trong cơ bản toàn là AK47, có khẩu súng thậm chí còn dính dầu súng, trông rất mới.

Bàn Tử mở kiện hàng trước mặt người dân địa phương.

Những người dân địa phương đó sau khi nhìn thấy nhiều súng như vậy, cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút, nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường.

Chuyện như vậy tuy không thường xuyên xảy ra, nhưng cũng không phải hiếm lạ.

Chỉ cần đưa tiền là được.

Thấy họ bắt đầu dỡ hàng.

Sở Văn trong lòng khẽ động, khẽ nói với Bàn Tử: "Những con lạc đà này, thương lượng mua hết cho tôi đi." "Mua mấy thứ này làm gì?

Bên kia không phải có Land Rover sao?" Bàn Tử ngớ người, rồi chợt nhớ ra chuyện bỏ xe trên sa mạc Gobi lần trước.

Nếu không gặp người nông dân đi ngang qua, e rằng đã sớm toi mạng rồi.

Lập tức vẻ mặt phiền não nói: "Đừng nhắc, tôi suýt quên mất chuyện đó." Ngay lập tức, Bàn Tử và người dân địa phương bắt đầu đàm phán.

Rất nhanh, giao dịch hoàn tất, nhìn bảy tám con lạc đà trước mắt, Sở Văn khẽ nhíu mày.

Nếu chỉ tính người, lạc đà chắc chắn là đủ rồi.

Nhưng còn có vật tư nữa.

Nếu không có những vật tư này, dù tìm được Cung Tây Vương Mẫu, cũng khó mà sống sót ra ngoài.

Dường như thấy được khó khăn của Sở Văn, một người dân địa phương đi tới nói một câu tiếng địa phương mà anh không hiểu.

"Hắn nói gì?" Sở Văn hỏi Bàn Tử.

"Hắn nói trên trấn còn có lạc đà, chỉ cần cậu trả giá, hắn sẽ dắt tất cả đến!" Mười lăm phút sau, hơn hai mươi con lạc đà hùng dũng tiến vào doanh trại.

Thấy nhiều lạc đà như vậy, Hạo Thiên Chân đang bóc đùi gà bên đống lửa trại trong doanh trại liền trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Chuyện gì thế này?

Chương 460

Không lẽ cướp luôn một đội lạc đà rồi sao?" Hạo Thiên Chân càng nghĩ càng thấy có khả năng, lập tức, đùi gà cũng không thèm ăn nữa, chạy té khói tới.

"Thiên Chân, nói thật nhé, tôi Bàn gia là loại người cướp bóc đó sao?

Tôi Bàn gia từ nhỏ đã sống và lớn lên dưới lá cờ hồng, mỗi ngày đều đọc thuộc trích dẫn của Chủ tịch Mao, một thanh niên tốt! " Bàn Tử vẻ mặt chính khí nói xong mấy lời này, rồi nhìn xung quanh một lượt, kéo Thiên Chân đến bên cạnh lạc đà, mở kiện hàng, vẻ mặt bí ẩn nói với Thiên Chân: "Sao?

Đồ lần này lợi hại chứ!" Thiên Chân thò đầu vào xem, chậc!

Bên trong toàn là AK47 gần như mới tinh, bên cạnh còn có lựu đạn cán gỗ!

"Trời ơi!

Cướp cả kho vũ khí quân sự sao!

Ngay cả vật tư quân dụng như thế này cũng kiếm được cho tôi à!?" Thiên Chân rút một khẩu súng trường ra ngắm nghía, xác định là hàng thật rồi, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Lần trước tuy cũng dùng AK47, nhưng loại đó cơ bản đều đã được loại biên rồi.

Độ chính xác hoàn toàn không có, có bắn trúng đối phương hay không, hoàn toàn dựa vào niềm tin.

Đâu như lần này, mẹ nó súng mới tới 90% không nói, ngay cả lựu đạn cũng chuẩn bị xong xuôi ~!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Thiên Chân, vẻ mặt của Bàn Tử đúng là vênh váo hết sức! ~ Chắp tay sau lưng, ngẩng đầu lên, lỗ mũi chĩa thẳng lên trời.

"Đồng chí nhỏ, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói bậy!

Mấy thứ này đều là đồng chí quốc tế cộng sản viện trợ tôi đó ~!

Bên trong đều là tình hữu nghị chiến đấu cách mạng thuần túy và chân thật đó!

Nếu không phải Sở gia dặn dò rõ ràng, lựu đạn chỉ cần cán gỗ, chống ẩm, thì tôi ngay cả lựu đạn bí ngô của quân đội Mỹ cũng có thể kiếm được!" Nhìn vẻ mặt vênh váo của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân bật cười: "Tôi Bàn Tử, lúc xuống đấu cũng đâu có thấy lợi hại như vậy đâu!" "Hải!

Sao mà giống nhau được!

Những lần xuống đấu trước, có hiểm nguy không?

Cũng có, nhưng so với bây giờ thì hoàn toàn là chuyện trẻ con!

Vận chuyển đồ đạc ở vùng sa mạc rộng lớn này thì Bàn gia tôi còn thấy tương đối nhẹ nhàng, chứ nếu vận chuyển vào nội địa, riêng cái lựu đạn, mấy viên đạn này, cũng đủ cho tôi uống một ấm rồi!" Hạo Thiên Chân cũng gật đầu.

Mức độ an ninh ở sa mạc Gobi và nội địa quả thật không thể so sánh.

Miền Tây bề ngoài trông có vẻ ca vũ thái bình, nhưng thực tế không ít chuyện lộn xộn xảy ra.

Điều này cũng khiến binh lính đặc nhiệm của cảnh vệ miền Tây đổ máu.

Trang bị có thể không phải tốt nhất, nhưng khả năng thực chiến

tuyệt đối là mạnh nhất.

Cùng lúc đó, đám người ngoại quốc cũng tò mò xúm lại.

Dường như họ khá hứng thú với loài lạc đà ở sa mạc này.

Đặc biệt là Cao Gia Tác Nhân, sau khi thấy lạc đà sa mạc, hắn cứ luôn mồm la hét.

Sau khi chú ý đến vũ khí trong kiện hàng trên lạc đà, Cao Gia Tác Nhân rút ra một khẩu, rồi lắc đầu.

Hắn tùy ý vứt nó trở lại, rồi đi đến bên cạnh một chiếc Land Rover, mở cốp xe, để lộ ra khẩu MP5 bên trong.

Thấy đám người ngoại quốc còn trang bị cả hàng quân dụng tiêu chuẩn, Hạo Thiên Chân cũng giật mình thon thót.

"Vừa rồi hắn nói gì vậy?" Hạo Thiên Chân vẻ mặt bối rối hỏi.

"Hắn nói súng của tôi không lợi hại, còn súng của hắn, đã được xử lý chống bụi cát, bất kể độ chính xác hay tinh xảo đều tốt hơn súng của tôi rất nhiều." Sở Văn cười giải thích.

Nhưng trong mắt anh không hề có chút ghen tị nào.

Trong số tất cả những người có mặt, trừ anh và Tiểu Ca ra, e rằng không ai biết Cung Tây Vương Mẫu sẽ nằm trong một khu rừng nhiệt đới ngập tràn cây xanh!

Trong rừng nhiệt đới, MP5 căn bản không thể phát huy uy lực mạnh mẽ.

Ngược lại, AK47 lại có thể tung hoành không trở ngại trong rừng nhiệt đới, không bị ảnh hưởng chút nào.

Chương 461

"Vị Hạo Thiên Chân tiên sinh, Tác Mã của tôi muốn gặp cậu." Một chàng trai trẻ người Tạng có nước da ngăm đen, thân hình vạm vỡ bước ra từ trong lều, nói với mọi người.

Có người đang vẫy tay với mình sao?

Sở Văn ngớ người, nhìn về phía mà Cao Gia Tác Nhân chỉ.

Kết quả lại chẳng thấy gì.

"Sao vậy?" Bàn Tử đưa tay che trán, ra vẻ nhìn về phía đó, cũng không nhận thấy bất kỳ điều bất thường nào.

Lúc này, đám lính đánh thuê kia lại có chút xao động.

Họ xì xào bàn tán, dường như đang tranh luận gay gắt về một vấn đề.

Trong số đó có hai người thậm chí còn rút dao găm ra, không khí lập tức trở nên căng thẳng.

"Mấy tên này đang làm gì vậy?" Bàn Tử giật nảy mình, "cạch" một tiếng lên đạn khẩu súng trường trong tay, ánh mắt cảnh giác nói.

"Đừng căng thẳng, Bàn Tử, họ đang bàn luận xem có nên đi cứu người hay không." "Cứu người?" Bàn Tử ngớ người: "Cứu người?

Hóa ra là chuẩn bị đi cứu không khí sao?" "Bên trong có vấn đề." Phan Tử cũng vẻ mặt căng thẳng cầm súng, đứng bên cạnh Hạo Thiên Chân.

"Có vấn đề, chắc là đã trúng ảo giác rồi, nếu không với tính cách máu lạnh của lính đánh thuê, sao lại đi cứu người xa lạ chứ!" Sắc mặt Sở Văn khẽ đổi, anh ta đi về phía đó.

A Ninh cũng nhận ra có điều không ổn, chuẩn bị khuyên can, nhưng đám lính đánh thuê đó căn bản không nghe.

Họ mạnh mẽ thoát khỏi sự ràng buộc của đồng đội, kiên quyết đi vào bên trong.

Tư thế của họ rất kỳ lạ, rõ ràng là một người đàn ông to lớn, lại bước đi theo kiểu bước hoa sen, khá quyến rũ.

Điều này khiến người ta vừa hơi buồn nôn, vừa cảm thấy trong lòng hơi ớn lạnh!

Sở Văn thấy vậy, không khách khí đánh ngất xỉu tên đó, rồi dùng giọng ra lệnh nói: "Bị Sa Đát mê hoặc rồi, không được nhìn thuyền cát, kéo hắn đi nhanh lên!" Sở dĩ nói là Sa Đát, là để họ có cảm giác nhập vai tốt hơn.

Nếu không, Sở Văn sẽ phải giải thích cho mấy tên pháo hôi này về hệ thống thần ma An Lạc, như vậy thì thật sự quá tốn công.

Hoàn toàn không đáng.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy từ "Sa Đát", sắc mặt những người lính đánh thuê kia liền thay đổi, vội vàng kéo người đồng đội đang hôn mê, hoảng loạn bỏ chạy.

Sở Văn chú ý, dường như những người đã trúng ấn ký Tây Vương Mẫu thì không có chuyện gì.

Lần đầu những người bên cạnh có ít nhiều phản ứng.

Vậy theo suy luận đó, lần trước vô tình vào được, thật sự chỉ là một sự trùng hợp sao?

Trong lòng Sở Văn khẽ rợn lạnh.

Lúc đó, Hạo Thiên Chân dường như đã chú ý, không kìm được hít một hơi khí lạnh nói: "Mau nhìn con thuyền khổng lồ kia!" "Thuyền

khổng lồ sao?" Bàn Tử quay đầu lại, nhưng không phát hiện điều bất thường.

"Không thấy sao?

Con thuyền khổng lồ đang từ từ tự phục hồi!

Lần trước tôi đi vào, tôi rõ ràng nhớ rằng con thuyền khổng lồ đó đã bị hư hại nặng nề, nhưng bây giờ nó lại xuất hiện!" Phát hiện này cũng khiến Sở Văn giật mình.

Rốt cuộc là ảo giác, hay là thật?

Theo bản năng, anh nhớ lại trong giấc mơ, con thuyền khổng lồ đó dường như đang chuẩn bị đi đến một nơi nào đó.

Lẽ nào sau ngàn năm, con thuyền khổng lồ đó lại muốn một lần nữa khởi hành?

Trực giác mách bảo Sở Văn, bên trong có thể ẩn chứa một bí mật vô cùng kinh khủng.

Nếu không có ấn ký Tây Vương Mẫu ràng buộc, anh thật sự muốn đi vào tìm hiểu cho ra nhẽ!

Sở Văn nhìn sâu vào con thuyền khổng lồ đó một cái, rồi mới nói với mọi người: "Đi thôi, tôi phải tìm được trước khi trời tối." (Hôm qua phần mềm gặp sự cố, bài đăng bị thiếu.

Ngày mai sẽ cùng biên tập viên xin quyền chỉnh sửa.

Xin lỗi.) Những người khác cũng biến sắc, nhất thời không biết phải làm sao.

Theo lẽ thường, không phải nên lập trại tại chỗ để tránh bão cát đen sao?

Sao bên Sở Văn, mọi thứ đều ngược lại thế này?

Chương 462

Thấy mọi người không hành động, Sở Văn cũng không nói nhiều.

“Muốn sống, thì đi theo tôi!” Nói xong, anh ta dắt lạc đà đi về phía A Ninh.

Nếu là một trận bão cát đen bình thường, thì với quy mô của ốc đảo nhỏ này, tuyệt đối có thể dễ dàng chống đỡ được.

Nhưng vấn đề bây giờ là, mẹ nó, đây là một trận siêu bão cát đen!

Đừng nói là cả ốc đảo, ngay cả những tảng đá trên mặt đất cũng khó mà còn sót lại!

Cách làm của Sở Văn cũng rất đơn giản, đó là trước khi siêu bão cát đen ập đến, nhanh chóng tiến vào Ma Quỷ Thành!

Anh ta nhớ rõ ràng, bên Ma Quỷ Thành có rất nhiều đá, và cũng vô cùng kiên cố.

Chỉ cần chú ý ẩn nấp kỹ lưỡng, thì việc tránh được trận bão cát đen lần này, hoàn toàn là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Tiểu Tam Gia, tôi phải làm sao đây?” Phan Tử vẻ mặt thờ ơ, giờ đây hắn đã coi nhẹ sống chết.

Hạo Thiên Chân không chút do dự nói: “Đi theo anh ấy!

Sở Văn là một người tinh minh như vậy, chắc chắn sẽ không đẩy chúng ta vào đường chết đâu.” Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi nói: “Bà nội nó!

Liều thôi!

Đằng nào sớm muộn gì cũng chết, đi!” Lúc này, A Ninh cũng bước ra từ trong lều, nói với Sở Văn: “Mọi chuyện đều nghe theo anh sắp

xếp.” Lời bày tỏ này khiến Sở Văn hơi ngạc nhiên.

Theo tính cách trước đây của cô nàng, nàng vốn thích làm trái ý anh.

Hôm nay đột nhiên lại thay đổi tính nết sao?

Dường như thấy vẻ mặt kỳ lạ của Sở Văn, A Ninh cười kiều diễm một tiếng, vẻ mặt quyến rũ nói: “Tục ngữ nói rồi, thuật nghiệp hữu chuyên công, tôi bây giờ hoàn toàn nghe lời anh đó nha, bảo tôi làm gì, tôi làm đó!” Nói xong, nàng còn ném cho Sở Văn một ánh mắt quyến rũ.

Sở Văn ngớ người, lập tức thầm mắng trong lòng: “Yêu tinh!” Giờ này rồi mà còn không quên trêu chọc.

Anh ta ôm chầm lấy nàng, đặt lên lưng lạc đà, rồi hét lớn với mọi người: “Tất cả mọi người, đi theo tôi!” Theo lệnh của Sở Văn, hầu hết mọi người đều tiến lên.

Chỉ có hai tên lính đánh thuê kiên quyết chọn ở lại.

Một tên rút ra cây thánh giá, nhắm mắt không ngừng cầu nguyện.

Tên còn lại thì rút kinh Koran ra, lớn tiếng niệm kinh văn.

Ai ngờ một trận gió độc thổi qua, cuốn bay toàn bộ kinh Koran trong tay hắn, không sót lại một trang nào!

“Ha ha!

Xem ra mua kinh sách lậu rồi, chất lượng kém quá!” Bàn Tử lớn tiếng chế giễu một tiếng, rồi quay đầu bỏ đi.

May mà ngôn ngữ bất đồng, nếu không thì chỉ với mấy câu đó, hai tên kia chắc chắn sẽ xông vào đánh nhau!

Siêu bão cát đen sắp ập đến, lạc đà cũng biết nguy hiểm.

Từng con chạy nhanh như bay, hoàn toàn không thể so với vẻ lề mề thường ngày!

Liên tục xóc nảy, khiến Bàn Tử thỏa mãn cơn nghiện xe điện đụng.

Hắn la hét ầm ĩ suốt đường, vui vẻ không thôi.

Trước khi bão cát đen ập đến, họ vừa kịp đến ngoại vi Ma Quỷ Thành.

Gió càng lúc càng lớn, xuyên qua địa hình đá quái dị lởm chởm, tạo thành những âm thanh rên rỉ thảm thiết và kỳ dị.

"Sở gia, tiếp theo chúng ta có vào không?" Nghe tiếng nổ vang bên tai, Bàn Tử vẻ mặt nghi ngờ hỏi.

"Vào!

Nhất định phải vào!

Đứng đợi ở ngoại vi cũng chỉ có chết!" Bão cát đen có thể tấn công 360 độ không góc chết, vừa phải đề phòng phía trước, sau, trái, phải, đồng thời cũng phải đề phòng cả những đòn tấn công từ trên trời xuống.

Không chừng lúc nào đó sẽ bị đánh trúng!

"Bàn Tử!

Nhanh chóng phát mũ bảo hiểm trong kiện hàng ra, rồi mang tất cả vật tư có thể mang theo, chúng ta nhanh chóng đi vào!" "Mũ bảo hiểm?" Phan Tử và Hạo Thiên Chân cùng những người khác đều ngớ người.

Chương 463

Hoàn toàn không ngờ, những thứ Sở Văn và Bàn Tử chuẩn bị lại đầy đủ đến vậy!

"Hắc!

Đừng nói thế!

Tôi thích cái vẻ chưa từng thấy đời của mấy cậu!

Tôi nói cho mà nghe, cái mũ bảo hiểm của tôi đây, nếu trong game PUBG, thì chắc chắn là mũ cấp ba đó!" Vừa nói, Bàn Tử vừa lôi ra một chiếc mũ bảo hiểm màu đen từ trong kiện hàng trên lưng lạc đà.

Không chỉ có kính bảo hộ, mà ở chỗ cổ, còn có cả áo giáp mắt xích!

"Trời ơi!

Đơn giản là quá lợi hại rồi!

Tôi cảm thấy chúng ta không giống đi trộm mộ, mà giống như đi giải phóng Cung Tây Vương Mẫu vậy!" Hạo Thiên Chân vừa kinh ngạc thán phục, vừa lên tiếng.

"Tuyệt vời ~!

Sở gia quả thật cao tay!" Phan Tử cũng giơ ngón cái lên với Sở Văn.

Sở Văn cười cười, không nói gì.

Những chiếc mũ bảo hiểm này, được thiết kế đặc biệt để đối phó với Xà Cơ Quan.

Loại súc sinh này có tính tấn công cực mạnh, nọc độc cũng vô cùng lợi hại.

Chỉ cần bị cắn trúng, thì cơ bản chỉ có chết chứ không sống được!

Tuy nhiên, loại Xà Cơ Quan này cũng có một điểm yếu vô cùng chí mạng.

Đó là khi tấn công lần đầu, chúng thường sẽ chọn tấn công vào cổ.

Bởi vì ở cổ có nhiều mạch máu và động mạch hơn, một khi bị cắn, nọc độc sẽ lập tức lan khắp các bộ phận trên cơ thể.

Nhưng nếu bảo vệ tốt vùng cổ, thì tỷ lệ sống sót sẽ tăng lên đáng kể!

"Mấy con lạc đà này không đi đâu!" Bàn Tử vẻ mặt tức tối kéo lạc đà, cố gắng lôi chúng vào.

Nhưng mấy con lạc đà như thể nhìn thấy điều gì đó kinh khủng, nhất quyết không chịu đi vào.

"Bàn Tử, bỏ chúng ra đi, để chúng tự tìm đường sống, nếu không để chúng ở lại đây, cũng chỉ có đường chết!" Bàn Tử gật đầu, làm theo lời anh.

Đợi khi mọi người mang vật tư đi vào ngoại vi Ma Quỷ Thành, siêu bão cát đen cũng cuối cùng ập đến.

Chỉ riêng sức gió ở ngoại vi đã khiến người ta khó mà đi được.

"Dùng dây thừng buộc cô vào tảng đá!" Sở Văn hét lớn một tiếng, nhưng không có tác dụng.

Trong tầm nhìn, cát bay đá chạy, thậm chí có cả những tảng đá to bằng cái bát bay tới, đập mạnh xuống chân một tên lính đánh thuê, bắn ra những tia lửa điện, khiến hắn giật mình một cái.

Vội vàng co mình lại phía sau tảng đá, bất động.

Khi Sở Văn vừa định buộc xong dây thừng vào tảng đá, dị biến đột nhiên xảy ra!

Cột đá bên cạnh A Ninh đột nhiên lung lay, dưới sức gió kinh khủng, nó đột nhiên gãy lìa.

A Ninh mất đi chỗ dựa, cả người trực tiếp bị thổi bay, vừa vặn bay về phía Sở Văn!

"A a!" A Ninh hét lên một tiếng, nhưng nhanh chóng bị gió cuốn mất.

Trong lúc trời đất quay cuồng, cho rằng mình chắc chắn sẽ chết, một đôi bàn tay to lớn mạnh mẽ đột nhiên ôm lấy nàng.

Quay đầu nhìn lại, là Sở Văn.

Vốn đang hoảng loạn, nàng đột nhiên ổn định lại.

Nàng cuộn tròn người chặt cứng trong lòng Sở Văn, như tìm được một bến cảng tránh gió.

Lúc này gió càng lúc càng mạnh, Sở Văn cũng chỉ có thể ôm chặt nàng vào lòng, sợ A Ninh bị thổi bay đi.

Dù vậy, Sở Văn vẫn cảm thấy hơi không an toàn.

Anh dùng sợi dây thừng còn lại thắt thêm một nút trên người A Ninh.

Chương 464

Như vậy, trừ khi hai người cùng bị thổi bay thì thôi.

Thấy cảnh này, A Ninh dựa vào lòng Sở Văn, cười hỏi: "Hình như anh sợ tôi chết thì phải." Sở Văn cười nói: "À, trong quyển sách này đâu có nhiều cô gái xinh đẹp đâu, nếu cô mà chết, thì càng mất vui hơn." "Trong sách?" A Ninh chớp chớp mắt, không hiểu ý trong lời nói của Sở Văn.

Sở Văn cười cười, không có ý định giải thích.

Lúc đó, một bóng đen từ trên trời rơi xuống.

Nó mắc kẹt cứng trong kẽ đá, không thể động đậy.

Nhìn kỹ, chính là hai tên lính đánh thuê trước đó đã chọn không rời đi!

Từ tư thế của hai người, hiển nhiên họ cũng đã nhận thức được sự nguy hiểm của trận siêu bão này.

Không chỉ dùng dây thừng cố định mình vào tảng đá, mà trên người còn buộc không ít vật cứng, để chống lại thiệt hại do bão gây ra.

Ai ngờ vạn lần, lại không ngờ rằng, trận siêu bão này sẽ thổi bay cả cột đá tận gốc!

Sau đó bị sức gió cuốn đi, sống sờ sờ bị quăng chết!

Đối mặt với cảnh này, sắc mặt A Ninh không khỏi có chút phức tạp.

Hiện tại còn chưa đi vào, đã có hai người chết rồi.

Vậy thì hành trình tiếp theo, chẳng phải sẽ càng hung hiểm hơn

sao?

Không biết vì sao, trong lòng A Ninh đột nhiên dấy lên một dự cảm đáng sợ!

Rằng mình có thể sẽ chết ở đây!

Nửa tiếng sau, sức gió dần giảm bớt, cuối cùng dần ngừng lại.

Sau gần một tiếng bão tố kinh hoàng, dưới chân mọi người đều tích tụ không ít bụi bẩn.

Có vài kẻ xui xẻo trên người thậm chí còn bị thương.

Hiện tại đang ngồi khoanh chân trên tảng đá, dùng vật tư y tế để chữa trị vết thương.

Người khiến người ta vui vẻ nhắc đến nhất chính là Cao Gia Tác Nhân trước đó.

Hắn là người may mắn nhất, nhưng đồng thời cũng là người xui xẻo nhất.

Trong trận bão cát đen trước đó, liên tiếp hai tảng đá đã đập trúng đầu hắn.

Một trong số đó thậm chí còn tạo ra vết lõm trên mũ bảo hiểm.

Nếu không có mũ bảo hiểm bảo vệ, e rằng đã chết hai lần rồi!

Sau khi biết được ý tưởng mang theo mũ bảo hiểm là của Sở Văn, hắn lập tức giơ ngón cái lên với Sở Văn.

Cũng không màng đến khuôn mặt đầy cát bụi, hắn cũng muốn uống một chén với Sở Văn.

Trong thời gian tiếp theo, Bàn Tử tranh thủ chạy ra ngoài, cố gắng tìm kiếm dấu vết của những con lạc đà đó, kết quả tất nhiên là không thu hoạch được gì.

Điều này khiến Bàn Tử tiếc nuối mãi, phải biết rằng trên lưng những con lạc đà đó, có rất nhiều vật tư chưa kịp dỡ xuống!

"Sở ca, tiếp theo làm gì?" Cao Gia Tác Nhân mặt đỏ bừng, uống một ngụm vodka nói.

Lúc này, trong mắt Cao Gia Tác Nhân, vẫn còn chút sợ hãi.

Đặc biệt là sau khi chứng kiến hai tên xui xẻo đã chết trước tiên, trong lòng hắn càng kiên định theo sát bước chân Sở Văn.

Thằng nhóc này bây giờ đã hiểu rồi.

Bất kể tình huống có hiểm ác đến đâu, chỉ cần theo sát Sở Văn, thì sẽ đúng.

"Đợi, tôi cần đợi một trận mưa lớn." Sở Văn nhìn lên trời, giọng điệu tùy ý nói.

Mưa lớn?

Trên sa mạc Gobi?

Nghe vậy, sắc mặt một tên lính đánh thuê khác trở nên kỳ quái.

May mà là Sở Văn nói ra.

Chương 465

Nếu là người khác, e rằng đã sớm bắt đầu trào phúng rồi.

“À đúng rồi, nếu không có chuyện gì, tuyệt đối đừng đi vào khám phá bên trong, bên trong rất tà môn, nếu đi quá sâu, ngay cả tôi cũng khó mà ra được.” Nhắc nhở xong đám pháo hôi đó, Sở Văn nằm xuống đất, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Mặc dù những tên lính đánh thuê này hoàn toàn không biết gì về trộm mộ, nhưng ít nhất cũng có một ưu điểm.

Đó là kỹ năng bắn súng đặc biệt tốt, đặc biệt là với một đội ngũ chỉ có mấy kẻ nửa vời.

Hiện tại, chỉ cần chờ đợi mưa bão ập đến là được.

Xà Chiểu Quỷ Thành, một thành phố chỉ xuất hiện trong mưa bão.

Trong nguyên tác, đã nói rất rõ ràng.

Những người khác cũng đã đi đường một ngày, mí mắt đã bắt đầu díp lại.

Sau khi ăn qua loa chút lương khô, cũng không còn thời gian quan tâm đến hình tượng cá nhân.

Sau khi chọn ra hai người trực ban.

Những người khác nằm thẳng xuống đất ngủ.

Đến nửa đêm, một giọt nước đột nhiên rơi xuống mặt Sở Văn.

Ngay sau đó, càng nhiều giọt nước rơi xuống.

Sở Văn chợt mở mắt.

Mưa rồi!

“Ầm ầm!” Trong tiếng sấm chớp, mưa càng lúc càng lớn, nhanh chóng hình thành một con suối nhỏ trên mặt đất, chảy về phía sâu bên trong Ma Quỷ Thành.

Sở Văn vội vàng gọi mọi người.

“Đi thôi!

Cung Tây Vương Mẫu ở ngay trước mắt chúng ta rồi!” Những người vốn đang hơi mơ hồ, sau khi nghe thấy câu nói này, ai nấy đều tỉnh táo lại.

Đặc biệt là Bàn Tử, càng la hét ầm ĩ: “Đâu!

Tây Vương Mẫu lão nương đó ở đâu?

Tôi Bàn gia hôm nay nhất định phải cho bà ta nếm thử sự lợi hại của pháo lớn chủ nghĩa xã hội!” Vừa có cát bay vừa có mưa, đối với Bàn Tử, đơn giản là một tai nạn.

Vì vậy Bàn Tử đã sớm ôm hận trong lòng, nằm mơ cũng đào mộ Tây Vương Mẫu.

“Đi theo dòng nước!” Sở Văn trầm giọng nói, dẫn đầu đi về phía dòng nước lớn nhất.

Lúc này mưa bão bắt đầu dần nhỏ lại, nếu không nhanh chóng đi theo.

Mưa sẽ tạnh.

Đến lúc đó, cũng không biết phải đợi đến bao giờ!

“Sở gia!

Đợi tôi với!” Bàn Tử đại kêu một tiếng, liền vội vàng đi theo.

Cũng không biết đã rẽ bao nhiêu khúc cua, vượt qua bao nhiêu hố.

Cùng với cảnh tượng đột nhiên rộng mở trước mắt, một hẻm núi

khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Vô số dòng nước tụ tập ở đó, tạo thành một con sông lớn, không ngừng đổ vào hẻm núi.

Đợi khi dòng nước dần ngừng lại, Bàn Tử đi vào hẻm núi, nhìn cảnh tượng bên trong, không khỏi vẻ mặt kinh ngạc nói: "Sở gia, tôi cuối cùng cũng hiểu tại sao phải mang theo đồ lặn!" Trước mắt Bàn Tử, hiện ra một khu rừng nhiệt đới rộng lớn!

Từ trên cao nhìn xuống, khu rừng nhiệt đới này nằm sâu trong một lòng chảo khổng lồ.

Giữa lòng chảo, ẩn hiện những cột đá màu xanh cao lớn, trông vô cùng bí ẩn.

"Mẹ nó!

Nhìn kia, là lăng mộ của con mẹ Tây Vương Mẫu đó rồi!" Bàn Tử lau mồ hôi trên mặt, ánh mắt sáng rực nói.

"Chúng ta xuống bằng cách nào?" Cao Gia Tác Nhân bên cạnh vẻ mặt ngơ ngác hỏi.

Chương 466

"Nhảy xuống." Sở Văn vừa nói, vừa lấy bộ đồ lặn từ trong kiện hàng ra, giải thích với mọi người: "Môi trường địa lý của Cung Tây Vương Mẫu rất đặc biệt, cơ bản là một khu rừng nhiệt đới thu nhỏ, cho dù nhiệt độ bên trong có cao đến ba mươi độ, tôi cũng phải mặc áo dài tay quần dài, đồ lặn chính là lựa chọn tốt nhất." Phan Tử gật đầu, tiếp tục bổ sung: "Đúng vậy, đồ lặn thực sự có hiệu quả ở bên trong, nhìn từ bên ngoài, rừng rậm bên trong hẳn chủ yếu là rừng lá rộng, mặt đất toàn là lá mục rữa và đầm lầy, trong trường hợp không cần thiết, tuyệt đối đừng cố gắng đi qua những vũng nước." Tiếp đó, hắn kể lại một chuyện từng chiến đấu trong rừng rậm, lúc đó cùng vài đồng đội truy đuổi mấy con khỉ.

Một đồng đội truy đuổi quá gấp, một chân trực tiếp dẫm vào vũng nước.

Khi rút chân ra, cả cái đùi đã bị côn trùng không rõ tên đục rỗng.

Nhìn theo mắt thường vào trong, có thể nhìn thấy rõ xương.

Vì Phan Tử có kinh nghiệm chiến đấu rừng rậm phong phú, nên hắn có quyền phát biểu mạnh mẽ nhất về mặt này.

Nghe Phan Tử nói vậy, sắc mặt mọi người đều khác nhau.

Bàn Tử vừa cởi quần áo trên người, vừa nói với A Ninh và những người khác ở phía sau: "Thấy chưa?

Bảo mấy người nghe lời Sở gia, mang theo đồ lặn, kết quả từng người một đều chế giễu tôi, bây giờ thì hay rồi chứ!

Biết sự lợi hại rồi chứ ~!" Đám người ngoại quốc kia tuy không biết Bàn Tử đang nói gì, nhưng thấy vẻ mặt hớn hở của hắn, cũng

biết trong miệng tên này chắc chắn không có lời hay ý đẹp.

Từng người một nhìn tôi, tôi nhìn anh, vẻ mặt kỳ dị không nói nên lời.

Ngược lại là A Ninh, sắc mặt bình tĩnh lấy ra một bộ đồ lặn từ trong ba lô.

Trong doanh trại, tuy rằng cô ấy tỏ ra vô cùng khó hiểu với yêu cầu của Sở Văn về việc mang theo đồ lặn.

Nhưng vì tin tưởng Sở Văn, A Ninh vẫn mang theo một bộ đồ lặn.

Theo cô ấy thấy, Sở Văn tinh minh tuyệt đối sẽ không vô cớ mang theo một thứ vướng víu khởi hành, thà bỏ đi những vật tư khác.

Dù sao, với trọng lượng của đồ lặn, có thể mang theo không ít vật tư sinh tồn cần thiết khác.

Có thêm một ít vật tư sinh tồn, thì sẽ có thêm một mạng sống.

A Ninh nói với Sở Văn: "Tôi muốn đi thay đồ, anh muốn xem không?" Sở Văn trong lòng khẽ động, hiểu rằng A Ninh có chuyện muốn nói với mình, cười gật đầu, hai người đi về phía bụi cây bên cạnh.

Bàn Tử thấy vậy, không khỏi vẻ mặt ghen tị nói: "Mẹ nó, có bản lĩnh thật là tốt, bất kể đi đâu, cũng như đi du lịch vậy, bên cạnh có mỹ nữ bầu bạn, có sự một phát, không sự đánh một phát, ái chà Thiên Chân, cậu thấy với sức chiến đấu của Sở gia, có thể kiên trì được bao lâu?

Nửa tiếng hay một tiếng?" Hạo Thiên Chân không vui lườm Bàn Tử một cái, nói: "Được rồi Bàn Tử, có thời gian rảnh thì đừng có nói bậy.

Thà nghĩ cách mang thêm đạn dược vào còn hơn ~!

Dù sao Sở ca cũng đã nói rõ, trong rừng rậm, số lượng động vật săn mồi cỡ lớn rất nhiều đó!" Bàn Tử vung tay lớn: "Hải!

Chỉ mang đạn dược thì có ích gì?

Nhìn xem đồ Bàn gia tôi mang lần này này, nhìn đi!?" Bàn Tử kéo áo trên người ra, để lộ ra những chai lọ nhỏ chi chít bên trong, bên trong chứa đầy xăng, nút chai thì có một mảnh vải thò ra.

Hạo Thiên Chân nhìn kỹ một lúc, ngẩn người không nhận ra.

Ngược lại, Phan Tử bên cạnh vẻ mặt bất ngờ nhìn Bàn Tử một cái: "Molotov cocktail sao?

Bàn Tử được đấy, chuyên môn mang theo thứ này!" Thấy vẻ mặt ngơ ngác của Hạo Thiên Chân, Phan Tử giải thích cho Thiên Chân về nguồn gốc của thứ này.

Cái gọi là Molotov cocktail, thực ra là bom cháy tự chế.

Cách sử dụng cũng rất đơn giản, chỉ cần dùng bật lửa châm cháy mảnh vải bên ngoài.

Nhắm vào mục tiêu rồi ném đi là được.

Vì bên trong chai chứa đầy chất dễ cháy, nên sức sát thương vô cùng lớn, hơn nữa lại rất khó dập tắt.

Trong thời kỳ Chiến tranh Vệ quốc của Liên Xô, binh lính Liên Xô đều hô vang "Ura", cầm Molotov cocktail xông thẳng vào xe tăng địch.

Sau khi nghe Phan Tử giới thiệu, Hạo Thiên Chân rất hứng thú, cũng xin hai chai.

Dù sao, ai mà biết được có dùng đến hay không.

Đám người ngoại quốc kia cũng đang chuẩn bị một cách có trật tự.

Bản thân trang phục họ mặc là đồ đặc chế cho sa mạc, áo dài tay

quần dài, sau khi dùng dây thừng buộc chặt ống tay áo, trông cũng rất chuyên nghiệp.

Trong số đó có một ông chú da đen người Châu Phi kéo ra một sợi dây leo từ bụi cây bên cạnh, bôi toàn bộ dịch nhựa bên trong lên vùng da hở bên ngoài.

Hắn khoa tay múa chân với Bàn Tử và những người khác, ra hiệu rằng thứ này dùng để xua đuổi côn trùng.

Thân hình Bàn Tử khá cồng kềnh, một sợi dây leo căn bản không đủ.

Chương 467

Vì vậy hắn cũng giả vờ kéo ra một sợi.

Ai ngờ, theo cú kéo của Bàn Tử, một bóng đen từ trên ngọn cây xông xuống.

Phan Tử phản ứng kịp thời, giơ súng "pằng pằng" hai phát.

Đám người ngoại quốc cũng nhanh chóng phản ứng, kéo chốt súng, nhất thời tiếng súng vang dội!

Bắn hết nửa băng đạn, Cao Gia Tác Nhân và Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí tiến lên kiểm tra tình hình.

Vừa mới liếc mắt nhìn qua, sắc mặt Bàn Tử liền biến đổi nói: "Hỏng rồi!

Có người đã đi trước chúng ta rồi!" Có người đã đi trước mình rồi?!

Thế thì hỏng rồi!

Hạo Thiên Chân trong lòng căng thẳng, theo bản năng chạy tới.

Nhìn kỹ, bóng đen trên mặt đất là một thi thể tan nát không còn nguyên vẹn.

Quần áo trên người còn đó, nhưng máu thịt bên trong lại biến mất không còn dấu vết!

Chỉ một cái nhìn này, Phan Tử đã phán đoán rằng thời gian tử vong của người này không quá ba ngày.

Trong rừng nhiệt đới, một khi động vật chết, nếu không có bất kỳ sự can thiệp nào, nhiều nhất là hai giờ, thi thể sẽ thối rữa nghiêm trọng, năm giờ sau xương trắng sẽ hiện rõ.

Sau năm ngày, ngay cả xương cốt cũng sẽ biến mất không còn dấu vết!

Nhìn từ trang bị trên thi thể, đội ngũ này cũng rất tinh nhuệ.

Không chỉ có công cụ trộm mộ cổ đại, mà đồng thời còn có vũ khí sát thương lớn hiện đại!

Phan Tử cẩn thận rút một băng đạn từ trên thi thể ra nói: "Loại băng đạn của súng xung kích này, tuy đạn dược tiêu hao khá nhanh, nhưng trong những không gian hẹp, uy lực vô cùng lớn, nếu đột nhiên xảy ra chạm trán, với trang bị của chúng ta, e rằng sẽ chịu thiệt!" Quả thật, vật tư Bàn Tử chuẩn bị lần này cơ bản đều dùng để đối phó với xác chết hoặc động vật săn mồi cỡ lớn.

Nhưng thật sự không ngờ, lại gặp phải một đội ngũ khác ở đây!

"Tình hình bây giờ lại trở nên phức tạp rồi, chúng ta đợi Sở gia và cô Ninh ra trước đã!" Bàn Tử vẻ mặt khó coi lau nước mưa trên mặt nói.

Thời gian quay ngược lại năm phút trước.

"Trước đó anh làm gì vậy?" Hai người vừa đến dưới một gốc cây lớn, A Ninh đột nhiên lên tiếng hỏi.

Sở Văn sắc mặt không đổi, cười tủm tỉm nói: "Sao cô đột nhiên hỏi vậy?" "Anh trông như rất quen thuộc với nơi này." A Ninh ngụ ý nói.

Quả thật, từ chiếc mũ bảo hiểm ban đầu, đến bây giờ là đường đi tìm Tây Vương Mẫu.

Thậm chí còn chuẩn bị đồ lặn trước.

Mỗi bước đi của anh, cơ bản đều đã được tính toán kỹ lưỡng.

Có tính nhắm mục tiêu rất mạnh.

Người thường không thể nhìn ra manh mối.

Nhưng nếu không có một đội ngũ kỳ lạ này đi thám hiểm trước, đừng nói đến hẻm núi.

Chỉ riêng trận siêu bão cát đen kia đã có thể tiêu diệt không ít người!

Chỉ cần là người thông minh, cơ bản đều sẽ nhìn ra điều bất thường.

Sở Văn cũng đã sớm dự liệu được một chút.

Nhưng trực giác mách bảo anh, A Ninh dường như biết nhiều hơn.

"Tôi rất hứng thú với những lịch sử kỳ lạ, bình thường cũng nghiên cứu không ít." Sở Văn nói một cách bình tĩnh.

Nếu anh không đoán sai, tiếp theo A Ninh sẽ lấy ra thứ thật.

Quả nhiên, A Ninh từ trong lòng lấy ra một tấm ảnh, nói với Sở Văn: "Tấm ảnh đó anh giải thích thế nào?" Tấm ảnh?

Sở Văn ngớ người, theo bản năng nhận lấy tấm ảnh xem.

Một tấm ảnh đen trắng, một nhóm người đang tạo đủ kiểu dáng bên bến tàu.

Ở phía đối diện, một người đàn ông cao lớn đang cầm máy ảnh, dường như đang chụp ảnh.

Chương 468

Có lẽ do niên đại đã xa xưa, khuôn mặt những người trên đó đã trở nên mờ nhạt, chỉ có thể nhìn ra đại khái.

Không biết vì sao, Sở Văn luôn cảm thấy người đàn ông chụp ảnh này hơi quen mặt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra là ai.

"Tấm ảnh này có vấn đề gì sao?" Sở Văn hỏi.

"Tấm ảnh này không có vấn đề." A Ninh hít sâu một hơi: "Đây là ảnh chụp chung của đội khảo cổ Tây Sa năm đó." Ảnh chụp chung của đội khảo cổ Tây Sa?

Một người thừa ra trong đội ngũ?

Sở Văn ngớ người, rồi nhớ ra, trong nguyên tác, khi Hạo Thiên Chân truy tìm chân tướng, cậu ấy luôn nghĩ rằng thành viên đội khảo cổ Tây Sa năm đó chỉ có mười người trên tấm ảnh.

Ngay sau đó, có người hỏi: "Nếu đội ngũ năm đó chỉ có mười người, vậy người chụp ảnh là ai?" Người thừa ra này, từ đầu đến cuối, trong văn bản đều không giải thích rõ là ai.

Cùng với việc cốt truyện không ngừng tiến triển, một đám mây đen lớn hơn xuất hiện.

Người thứ mười một bí ẩn này, cũng trở thành một vụ án không đầu không đuôi, cuối cùng không đi đến đâu.

Hiện tại A Ninh đột nhiên lấy ra tấm ảnh này, chẳng lẽ cô ấy biết thân phận của người bí ẩn đó?

Lúc này, ánh mắt A Ninh càng lúc càng phức tạp, từ trong lòng lấy ra một tấm ảnh khác nói: "Đây là ảnh chụp chính diện của người chụp ảnh đó." Nhận lấy nhìn một cái, trong lòng Sở Văn đột nhiên

dậy sóng dữ dội.

Người đàn ông cao lớn trong tấm ảnh, chính là anh!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy!?

"Tấm ảnh này cô lấy ở đâu?" Sở Văn lặp đi lặp lại xác nhận tấm ảnh không có dấu vết photoshop nào, rồi trầm giọng hỏi.

"Anh có biết tại sao công ty tôi dù biết rõ sự hiểm nguy bên trong, vẫn muốn đi không?" A Ninh vén tóc, tiếp tục nói: "Cách đây một tuần, công ty tôi đã nhận được hai cuộn băng ghi hình, một cuộn bị hỏng, cuộn còn lại ghi lại cảnh đội khảo cổ năm đó xuất phát." "Sau khi ông chủ của tôi xem video, ông ấy cho rằng anh cũng giống như Trương Linh, đã ăn thuốc trường sinh, nhưng không rõ nguyên nhân, tạm thời bị mất trí nhớ." Nghe vậy, da đầu Sở Văn hơi tê dại.

Nếu không phải là một người xuyên việt, thân phận đều do hệ thống cấp cho.

Anh ta đã tin lời này thật rồi!

Dù sao, suy luận này không có một chút vấn đề nào ~!

Trong lúc suy tư, phía sau đột nhiên truyền đến một trận tiếng súng dữ dội.

Sắc mặt hai người cùng thay đổi, cũng không còn bận tâm đến vấn đề đó nữa, một trước một sau lao về phía có tiếng súng.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Sở Văn vác súng, xông tới.

"Có người đã chạy trước tôi rồi!" Bàn Tử lau mồ hôi trên mặt, rồi kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Sở Văn nghe xong, không chút do dự nói: "Xem ra không thể chần chừ nữa, tôi lập tức xuất phát!" Đợi khi mọi người chuẩn bị xong xuôi, vừa định xuống nước, trong rừng cây xa xa đột nhiên truyền đến

một tiếng nổ thảm thiết.

Ngay sau đó, một quả đạn tín hiệu màu đỏ bay vút lên không trung.

Thấy cảnh này, Phan Tử vốn im lặng bấy lâu đột nhiên sắc mặt đại biến nói: "Khỉ!

Đó là đội ngũ khỉ Việt Nam!" "Khỉ Việt Nam!?" Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra.

"Nhưng đây là Tây Bắc cơ mà!

Đám khỉ đó chạy đi đâu vậy?" Sở Văn đưa tay che mắt, quan sát màu sắc của pháo hiệu một lát, rồi dùng giọng khẳng định nói: "Đúng là pháo hiệu của khỉ Việt Nam, tín hiệu liên lạc khẩn cấp.

Thông thường, bên kia sẽ dùng pháo hiệu màu xanh lá cây để hồi đáp." Lời vừa dứt, phía xa lại truyền đến một tiếng nổ lớn, ngay sau đó một quả pháo hiệu màu xanh lá cây bay vút lên trời, cùng với quả pháo hiệu màu đỏ giữa không trung rực sáng.

"Mẹ nó, vãi chưởng thật!

Sở gia cũng biết sao?" Bàn Tử trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc nói.

Gã cũng dùng pháo hiệu không ít, nhưng trong mắt Bàn Tử, pháo hiệu giữa không trung này cơ bản không khác gì những cái đã dùng trước đây.

"Nguyên nhân rất đơn giản..." Sở Văn vừa đeo thiết bị lên người, vừa giải thích.

Ban đầu, trước các cuộc xung đột biên giới, pháo hiệu của khỉ Việt Nam thực sự không khác gì pháo hiệu khác.

Tất cả đều dùng chất liệu kim loại dễ cháy làm chất phát sáng, chủ yếu làm từ bột magie và bột nhôm.

Khi bột magie và bột nhôm cháy, có thể tạo ra nhiệt độ cao đến vài nghìn độ, phát ra ánh sáng chói mắt.

Chất kết dính thì dùng nhựa thông, keo côn trùng, v.v., có thể kết dính các loại thuốc với nhau, làm chậm tốc độ cháy của vật liệu dễ cháy.

Nhưng cùng với chiến sự khẩn trương, các quân khu lớn lại khởi xướng chiến tranh luân phiên mười năm.

Chương 469

Điều này đã khiến quốc lực của đám khỉ vốn không giàu tài nguyên bị phân tán tan tành, các loại vật tư chiến lược cực kỳ thiếu thốn.

Để tiết kiệm tài nguyên, đám khỉ đã dùng một loại bột thực vật tên là "Thiên Lạc Đằng" làm thành phần chính của chất kết dính.

Kết quả, họ phát hiện hiệu quả cực kỳ tốt, liền giữ lại cách này.

Nhược điểm là thời gian cháy ngắn, và khi phóng ra sẽ để lại vệt sáng dài, giống như những con nòng nọc nhỏ.

Sau lời giải thích của Sở Văn, Bàn Tử bỗng vỡ lẽ.

Còn Phan Tử thì vẻ mặt hiếu kỳ.

Mấy kiến thức lạnh lùng này là do tiểu đội trưởng của gã kể khi gã còn nhập ngũ.

Chỉ những người từng trải qua thời kỳ đặc biệt đó mới biết rõ ràng như vậy.

Sau khi biết Phan Tử cũng từng trải, Sở Văn cười ha ha hai tiếng, nói rằng mình cũng nghe được từ một cựu binh.

Cứ thế, chuyện này được gác lại.

Mặc dù không biết tại sao lại có khỉ Việt Nam xuất hiện ở đây, nhưng "người tốt không đến, người đến không tốt".

Chúng xuất hiện vào thời điểm này, chắc chắn không phải để du lịch.

Ngay lập tức, mọi người thu dọn hành lý, xuôi theo dòng nước trượt xuống.

Dưới thác nước là một cái hồ sâu, bãi sông xung quanh trải đầy đá cuội.

Chứng tỏ nơi này không thiếu nước.

Vừa bò ra khỏi hồ, bên tai Sở Văn vang lên giọng nói quen thuộc của Hệ thống: "Chúc mừng túc chủ đã thành công vượt qua độ khó địa ngục của Vân Thiên Cung, và đã đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Tiếp theo sẽ phát phần thưởng nhiệm vụ lần trước và phát nhiệm vụ phó bản độ khó địa ngục của Tây Vương Mẫu Mẫu Cung!" "Chúc mừng túc chủ đã hoàn thành 100% tiến độ Vân Thiên Cung, nhận được một mảnh vỡ truyền thừa!" Mảnh vỡ truyền thừa?

Bước chân Sở Văn khựng lại, cái quái gì thế này?

Chưa kịp để Sở Văn phản ứng, một đoạn ký ức đột nhiên ùa vào trong đầu hắn.

Trong cung điện nguy nga tráng lệ, một quan viên Khâm Thiên Giám mặc trang phục tinh thần run rẩy quỳ dưới đất, đối với Thiên Tử trên bậc thang nói: "Bệ hạ, Bất Tường hiện thân, đêm vĩnh hằng sắp đến!"...

Trên đỉnh núi tuyết trắng xóa, Uông Tàng Hải thân hình tuấn lãng, tay cầm bàn tinh, ánh mắt phức tạp nhìn Vân Thiên Cung bị tuyết lở nhấn chìm.

Tâm huyết cả đời, trong khoảnh khắc đã bị hủy hoại.

Sắc mặt thay đổi hồi lâu, cuối cùng mới thở dài: "Bất Tường hiện thân, đêm vĩnh hằng sắp đến!" Vị tướng quân bên cạnh tò mò hỏi: "Uông đại nhân, Bất Tường là gì?" Uông Tàng Hải trầm tư rất lâu, rồi chậm rãi nói: "Bất Tường vốn là một xoáy nước nhỏ trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, nhưng giờ đây lại là biến số lớn nhất từ xưa đến nay!"...

Trong ngự thư phòng với giá sách dày đặc, một lão già gầy gò mặc long bào, đầu đội mũ có bím tóc dài đang hứng thú xem Minh sử.

Lão thái giám đã đứng hầu lâu bên cạnh dùng giọng the thé nói: "Khải bẩm bệ hạ, ngọc hạp của Chu Mục Vương đã được người nhà họ Trương mang đến, bây giờ phải làm gì?" Hoàng đế "ừ" một tiếng nói: "Mở hạp tử ra đi." Cùng với việc hạp tử bị cưỡng chế cưa mở, một hài nhi đang say ngủ hiện ra trước mặt Hoàng đế.

Hoàng đế không khỏi co rút đồng tử, thân thể không ngừng run rẩy nói: "Bất Tường hiện thân, đêm vĩnh hằng sắp đến!

Bất Tường hiện thân, đêm vĩnh hằng sắp đến..." Cảnh tượng đột nhiên dừng lại ở đó.

"Sở ca!

Sở ca!

Cậu sao vậy!?" Theo âm thanh bên tai dần trở nên rõ ràng, Sở Văn chợt tỉnh.

"À, không sao, vừa rồi thấy chút chuyện lạ." Sở Văn xoa xoa khóe mắt, sắc mặt tự nhiên nói.

Thế nhưng, trong lòng hắn lại dậy sóng cuồn cuộn!

Hài nhi trong ngọc hạp, chính là bộ dạng của hắn hồi nhỏ!

Khi Sở Văn mới sinh, trên trán có một vết bớt hình ngôi sao, một tuần sau mới biến mất.

Lúc đó, tất cả mọi người trong bệnh viện đều vây xem, bác sĩ nói chưa từng thấy vết bớt nào quy tắc như vậy!

Cho đến trước khi Sở Văn xuyên việt, mẹ hắn vẫn ngày ngày cầm ảnh kể chuyện năm xưa.

Bởi vậy Sở Văn nhớ rất rõ!

Chuyện quái gì thế này!?

Chương 470

Sao lại xuất hiện trong ngọc hạp của Chu Mục Vương!?

Theo ghi chép trong Đạo Mộ Bút Ký, hài nhi trong ngọc hạp không lâu sau khi được lấy ra đã chết.

Nhưng để che giấu bí mật này, người nhà họ Trương đã đẩy Trương Linh lên.

Sau khi mỗi đời Trương Linh chết, lại có một đứa trẻ khác kế nhiệm cái tên đó.

Mọi chuyện được ghi chép rất rõ ràng, ngay cả Trương Linh cũng tự mình thừa nhận.

Vậy thì vấn đề là, tại sao đứa trẻ đó lại có vết bớt giống hệt Sở Văn?

Trùng hợp, thật sao?!

Trong chốc lát, Sở Văn cảm thấy một luồng hàn ý dâng trào trong lòng.

Hắn không khỏi bắt đầu suy nghĩ, cái Bất Tường mà hắn đại diện, rốt cuộc là cái quái gì!

Trong lúc Sở Văn còn đang hoang mang, âm thanh nhắc nhở của Hệ thống lại vang lên: “Chúc mừng túc chủ đã đến bên ngoài Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, tiếp theo sẽ bắt đầu phát nhiệm vụ hệ thống.” “Nhiệm vụ 1: Nhận được tủy huyết Cùng Kỳ, hoàn thành tiến hóa.” “Nhiệm vụ 2: Giải trừ lời nguyền Tây Vương Mẫu.” “Nhiệm vụ 3: Phá hủy Tây Vương Mẫu Cung một lần!” [Phát nhiệm vụ thành công, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, túc chủ sẽ tiếp tục nhận được phần thưởng nhiệm vụ!] Âm thanh nhắc nhở liên tục của Hệ thống

khiến Sở Văn chợt tỉnh.

Sau khi xem xong các nhiệm vụ của Hệ thống, Sở Văn cuối cùng cũng hiểu tại sao Cùng Kỳ cứ mãi không dung hợp được.

Hóa ra huyết mạch Cùng Kỳ mà hắn nhận được vốn không hoàn chỉnh.

Còn về nhiệm vụ hai, dù Hệ thống không ra lệnh, Sở Văn cũng sẽ đi hoàn thành.

Dù sao nó cũng liên quan mật thiết đến cái mạng nhỏ của hắn, không thể có chút sai sót nào.

Nhiệm vụ thứ ba thì khiến Sở Văn có chút ngạc nhiên.

Phá hủy Tây Vương Mẫu Cung một lần.

Ý gì đây?

Chẳng lẽ Tây Vương Mẫu Cung sau khi bị phá hủy sẽ không thể xây dựng lại sao?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Sở Văn liền không tự chủ được mà nghĩ đến ngôi mộ thuyền chìm trong biển cát kia.

Nghiêm ngặt mà nói, đó chỉ là vành đai bên ngoài của Tây Vương Mẫu Cung, và một con thuyền lớn bị mắc cạn một cách tình cờ.

Nhưng ngay cả như vậy, con thuyền lớn đó vẫn liên tục xuất hiện dấu hiệu tự phục hồi.

Vậy thì, với tư cách là cung điện hạt nhân, nơi an nghỉ của Tây Vương Mẫu, việc nó có khả năng tự phục hồi cũng hoàn toàn bình thường!

Một ngôi mộ cổ có thể tự phục hồi.

Nghe như chuyện thần thoại hoang đường, nhưng lại đang thực

sự xảy ra trước mắt Sở Văn.

Sở Văn hít sâu một hơi, sắp xếp lại suy nghĩ.

Không cần biết có phải là thành viên đội khảo cổ năm đó hay không.

Không cần biết đứa trẻ trong ngọc hạp của Chu Mục Vương là ai, bây giờ những điều đó đều không quan trọng.

Điều quan trọng nhất bây giờ là giải trừ lời nguyền Tây Vương Mẫu, đảm bảo có thể tiếp tục sống.

Nếu không, cái mạng nhỏ mà mất rồi, thì mọi thứ đều bằng không!

"Cậu sao vậy?" A Ninh đi đến trước mặt Sở Văn, nhẹ giọng hỏi.

Nhìn khuôn mặt tinh xảo của A Ninh, lòng Sở Văn khẽ động, hắn cười nói: "À, tôi vừa nhìn thấy những chuyện sẽ xảy ra sau này rồi." "Chuyện tương lai sao?!" A Ninh run nhẹ cả người, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

"Đúng vậy." Sở Văn gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôi mơ thấy hai chúng ta kết hôn rồi." "Hay!

Quá hay!" Bàn Tử, người nãy giờ lén lút nghe trộm, vẻ mặt kính phục giơ ngón cái: "Sở gia không chỉ đạo đấu lợi hại, mà cưa gái cũng là tay lão luyện!

Tại hạ bái phục!

Ngũ thể quăng xuống đất luôn!" "Đồ lưu manh!" A Ninh lúc này mới nhận ra Sở Văn đang trêu chọc mình, mặt đỏ bừng lên rồi hậm hực bỏ đi.

Bàn Tử đi đến, lén lút nói với Sở Văn: "Sở gia, nếu cậu thật sự có thể dự đoán tương lai, vậy lúc nào rảnh cũng giúp tôi xem tướng

tương lai của tôi với nhé.” Sở Văn ngẩn người, ngạc nhiên nói: “Sao một người theo chủ nghĩa duy vật không kiên định như cậu lại đột nhiên phản bội rồi?” “Hải!

Tổ chức chúng ta cũng đâu có quy định rõ ràng là thành viên không được có nhiều tín ngưỡng đâu chứ?

Tôi không gọi là phản bội, tôi gọi là thám thính tình hình địch, cống hiến cho tổ chức!” Cuối cùng, vẻ mặt Bàn Tử cũng khá xúc động, dường như bị lời nói của mình làm cảm động.

Chương 471

Trong chốc lát, bầu không khí nặng nề trong đội ngũ cũng vơi đi không ít.

Đột nhiên, phía trước đội ngũ xuất hiện một trận xôn xao, người lính đánh thuê đi đầu đã tìm thấy một pho tượng đá.

Không chắc bên trong tượng đá có thi miết hay không, anh ta nhanh chóng lùi lại.

Sở Văn đi đến quan sát kỹ lưỡng một lượt, không phát hiện ra nơi nào nguy hiểm.

Dùng con dao nhỏ cạo sạch rêu phong trên đó, lộ ra một pho tượng đá hình người mặt chim.

Phần đầu chim là một khuôn mặt phụ nữ không giống người cũng không giống chim.

Dù đã qua mấy nghìn năm, vẫn sống động như thật.

Theo ước tính của Bàn Tử, nếu vận chuyển ra ngoài được, ít nhất cũng phải mấy chục vạn.

"Chim Tam Thanh, là vật tổ của Tây Vương Mẫu.

Xem ra đây là hang ổ thật sự của Tây Vương Mẫu rồi, chư vị sắp tới phải luôn giữ cảnh giác." "Mẹ nó, cuối cùng cũng tìm thấy rồi, lão tử mày sắp chết tới nơi rồi!" Sắc mặt Bàn Tử phấn chấn.

Lần trước ở mộ thuyền chìm trong biển cát không kiếm được gì, còn suýt mất mạng.

Đây là một trong số ít những vụ làm ăn lỗ vốn mà Bàn Tử từng thực hiện.

Gã vẫn luôn ôm hận trong lòng về chuyện này, nằm mơ cũng muốn phá hủy hang ổ của Tây Vương Mẫu.

"Tôi thấy rất cần thiết phải đi điều tra thân phận của đám người kia." Cao Gia Tác Nhân nhìn quả pháo hiệu lại bay lên trời nói: "Họ chắc hẳn đã gặp rắc rối lớn rồi, tôi có thể nhân cơ hội này mà diệt gọn bọn họ." Về phương diện đạo mộ, lính đánh thuê không giỏi, thậm chí không biết gì.

Nhưng về phương diện chiến đấu, ai nấy đều là cao thủ.

Mục tiêu của mọi người đều giống nhau, vậy thì kẻ địch, nếu có thể tiêu diệt đối thủ trước khi đối phương phát hiện, đương nhiên là tốt nhất.

Đặc biệt trong tình huống tác chiến rừng rậm, nếu may mắn, một tiểu đội chiến đấu có thể áp chế một đại đội lính, không thành vấn đề.

Ban đầu trong chiến tranh rừng rậm, một tay bắn tỉa của khỉ Việt Nam đã áp chế cả một đại đội quân Mỹ nằm rạp dưới đất không dám nhúc nhích.

Sau khi quân Mỹ gọi không quân chi viện, tay bắn tỉa đó thậm chí còn lợi dụng đêm tối tấn công cả máy bay bay thấp.

Vì vậy, trong tác chiến rừng rậm, vận may chiếm một phần rất lớn.

"Cách này rất hay, nhưng nhìn thời tiết hiện tại, chắc sắp mưa rồi." Sở Văn đưa tay che mắt nói: "Tôi phải tìm một chỗ trú mưa." Vừa nói xong, trên trời liền sấm vang cuồn cuộn, gió lớn ào ào thổi, từng đợt lạnh lẽo tràn khắp cơ thể, giữa không trung cũng xuất hiện những hạt mưa lất phất.

Rõ ràng là một khung cảnh "sơn vũ dục phong mãn lâu".

"Mưa đi, mau mưa đi, nếu không mưa nữa, Bàn gia tôi trong quần

sắp ấp nở ra gà con rồi!" Phan Tử cười mắng: "Thế thì tốt nhất là trông chừng gà con của ông cho kỹ vào, kẻo lát nữa bị sét đánh đấy!" Lời vừa dứt, một tiếng sấm sét dữ dội vang vọng khắp cả thung lũng.

Cả vùng lòng chảo đều rung chuyển âm ỉ.

Chưa kịp để mọi người phản ứng, nước mưa như roi quất qua kẽ lá.

Bàn Tử và những người khác đều không ngờ trận mưa lại lớn đến vậy, ai nấy đều ôm đầu chạy tán loạn, trông khá chật vật.

"Vào đây!" Sở Văn hô lớn một tiếng, chỉ vào một cái cây lớn có tán lá dày đặc.

Nhìn nơi ban nãy hắn đứng trong chớp mắt đã biến thành một vũng nước nhỏ, Bàn Tử chửi lớn một tiếng: "Hay ho gì!

Mưa cái gì mà mưa!

Rõ ràng là Lão Long Vương đang tè lên đầu tôi!" Mưa lớn như trút nước, cuốn trôi không ít lớp hóa trang trên mặt mấy ông Tây.

Đặc biệt là ông chú da đen người Châu Phi, mùi cơ thể khá nặng, lớp dịch nhờn bôi trên mặt trước đó đã bị mưa gột sạch đến chín phần, không ít côn trùng nhỏ không rõ tên cứ thế bay đến bâu vào mặt.

Ông chú da đen Châu Phi bị ngứa ngáy khó chịu, vẻ mặt cực kỳ khó chịu, cứ mãi tìm kiếm dây leo thực vật, chuẩn bị bôi lại một lớp màu bảo vệ.

Nhanh chóng, ông chú da đen Châu Phi liền giật một sợi dây leo, dùng sức bẻ đứt, bôi dịch nhờn lên mặt.

Điều kinh ngạc là, lần này dịch nhờn có hiệu quả cực kỳ tốt.

Ông chú da đen vẻ mặt tán thưởng giơ ngón cái, khoa chân múa tay ra hiệu cho những người khác cũng thử xem hiệu quả thần kỳ của

dịch nhờn này.

Một ông Tây khác có mùi cơ thể nặng nề cũng đầy hứng thú đi đến.

Nhưng Sở Văn cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Tất cả côn trùng nhỏ vốn quanh quẩn trên tán cây đều biến mất.

Chương 472

Ngay cả âm thanh xung quanh cũng không còn!

Một tín hiệu cực kỳ nguy hiểm.

Trong rừng nguyên sinh, chuỗi sinh thái vô cùng phức tạp, mỗi loài đều kiềm chế lẫn nhau.

Nhưng cũng có số ít những kẻ săn mồi đỉnh cao, một khi chúng xuất hiện, các sinh vật xung quanh cảm nhận được nguy hiểm đều sẽ khẩn cấp tránh xa.

Tình hình hiện tại chính là như vậy!

Chẳng lẽ gần đây xuất hiện kẻ săn mồi đỉnh cao sao?

Lòng Sở Văn thắt lại, bắt đầu nhìn quanh.

Đột nhiên, hắn chú ý thấy dịch xanh lá cây vương vãi trên mặt đất, như mất trọng lực mà từ từ lơ lửng lên!

"Mẹ nó!

Vãi chưởng thật!

Dịch nhờn bay lên rồi sao?" Bàn Tử cũng chú ý đến cảnh này, dụi dụi mắt, suýt nữa nghi ngờ mắt mình hoa.

Sở Văn nhìn kỹ lại, cái thứ đó mẹ nó đâu phải dịch nhờn, đó rõ ràng là từng con bọ ve xanh!

Lúc này nhìn lại ông chú da đen, cả người ông ta dựa vào thân cây bất động, cả khuôn mặt đã bị bọ ve xanh đục khoét rồi!

Những con bọ ve xanh dày đặc không biết từ đâu chui ra, bao vây từ bốn phương tám hướng.

Lúc này Sở Văn mới hiểu, cái "kẻ săn mồi đỉnh cao" xuất hiện chính là đám côn trùng nhỏ này!

Dù sức chiến đấu cá thể có mạnh đến đâu, nhưng loại bọ ve xanh kịch độc này vẫn có thể dựa vào số lượng mà làm chết người!

"Mau rời khỏi đây!" Sở Văn rống lên một tiếng, kéo A Ninh và Hạo Thiên Chân bên cạnh chạy xuống phía dưới!

"Đậu má!" Phan Tử và Bàn Tử cũng biến sắc, nhưng không vội bỏ chạy, mà ngược lại, lần lượt từ trên người lấy ra một chai xăng, ném về phía đàn côn trùng rồi quay người bỏ chạy!

Mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt.

Ông Tây gần nhất cũng nhận ra có điều không ổn.

Anh ta kéo nòng súng, vừa chuẩn bị kéo ông chú da đen đi, giây tiếp theo đầu ông chú da đen đã rơi xuống đất, lăn lông lốc dưới chân anh ta.

Hai luồng chất lỏng màu xanh cỏ tràn ra từ hốc mắt, ngay lập tức đánh bật ông Tây xuống đất!

Anh ta kêu thảm hai tiếng, rồi không còn nhúc nhích nữa.

Những người khác sợ hãi bỏ chạy thục mạng, chỉ hận lúc mẹ sinh ra không mọc thêm hai cái chân, ai nấy đều chạy rất nhanh.

"Mẹ nó!

Đám côn trùng này nhìn chằm chằm tôi rồi, giờ phải làm sao?" Sở Văn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên khoảng đất trống phía sau xuất hiện một quả cầu xanh khổng lồ đang không ngừng di chuyển.

Bàn Tử chửi thề om sòm: "Mẹ nó!

Mấy con súc sinh có cánh này chạy nhanh hơn cả tôi~!

Nếu không tìm cách, chúng ta sẽ biến thành bữa sáng của lũ côn trùng mất!" "Bàn Tử, Phan Tử, còn bao nhiêu chai cháy nữa?" "Tám chai!" Phan Tử hô lớn.

"Được!

Mỗi người ném ra hai chai một lúc, ném thẳng vào đám côn trùng!" Hai người làm theo, lần lượt ném ra bốn chai cháy.

Sở Văn nắm lấy cơ hội, "phanh phanh" liên tục nổ mấy phát súng.

Một tiếng "ùng oàng" vang trời, bốn chai cháy đồng thời phát nổ, quả cầu lửa khổng lồ hoàn toàn nuốt chửng quả cầu xanh, biến thành từng trận tro tàn rơi xuống đất, không khí tràn ngập một mùi lạ khó ngửi.

Nguy hiểm được giải trừ, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Ai đấy Bàn Tử, dám cởi quần trước mặt tôi à?

Đi tè chỗ khác đi!" Phan Tử khẽ cau mày nói.

Bàn Tử không vui đáp: "Cái lúc nguy cấp này Bàn gia tôi hơi đâu mà đi tiểu?

Tôi vừa ngồi xuống đất, nghi ngờ có bọ ve xanh chui vào thịt, mau giúp tôi xem với!" Phan Tử nhìn vào, liền giật mình nhảy dựng.

Chương 473

Trên mông Bàn Tử, lúc này xuất hiện hai cục máu lớn, bọ ve xanh dày đặc như đậu phụ nhồi thịt, đang cuộn tròn bên trong.

"Thế nào?

Tình hình nghiêm trọng không?" Bàn Tử chu mông ra, vẻ mặt căng thẳng nói.

"Tình hình ổn, may mà chui vào mông, nếu chui vào quần thì sau này cũng đừng mong ấp gà con nữa." Phan Tử dùng bật lửa nung nóng con dao găm, rồi bất ngờ rạch xuống.

Máu tươi bắn tung tóe, Phan Tử lấy rượu mạnh ra đổ lên.

"Không thể nhẹ tay một chút sao?" Bàn Tử đau đớn kêu la, còn Phan Tử thì không để ý, sau khi đổ một ít bột amoxicillin lên vết thương, liền kết thúc công việc.

"Mọi người kiểm tra cho nhau xem, phòng ngừa trên người có bọ ve xanh." Sở Văn vừa nói xong, sắc mặt A Ninh bên cạnh có chút vi diệu.

Nhìn vẻ mặt không tự nhiên của A Ninh, Sở Văn hỏi nhỏ: "Trên người cô cũng có côn trùng à?" Biểu cảm trên mặt A Ninh càng thêm vi diệu.

A Ninh hiện giờ đang mặc bộ đồ lặn liền thân, việc mặc vào hay cởi ra đều vô cùng phiền phức.

Thấy A Ninh không nói gì, Sở Văn kéo A Ninh đi vào rừng cây.

Bàn Tử thấy vậy, vẻ mặt đầy ghen tị nói: "Mẹ nó, thanh niên hỏa lực mạnh thật, mới đi được bao lâu đã lại chui vào rừng cây nhỏ rồi!" Phan Tử cười mắng: "Nếu ông ghen tị thì có thể dẫn theo bà góa phụ

kia đi mà!

À phải rồi, bà góa phụ kia tên gì nhỉ?" Bàn Tử ngẩn người: suy nghĩ hồi lâu, không cam lòng vỗ đùi một cái nói: "Ối!

Lão tử quên mất rồi!" Mọi người đều cười ha hả.

"Cũng không biết Tiểu Ca chạy đi đâu mất rồi, nếu có Tiểu Ca phối hợp với Sở ca, chúng ta cũng không đến nỗi chật vật thế này." Hạo Thiên Chân vừa nói vậy, Phan Tử cũng đồng cảm gật đầu.

Vừa chuẩn bị nói chuyện, Cao Gia Tác Nhân đang nghỉ ngơi bên tán cây đột nhiên kêu lên kinh hãi, lẩm bẩm gì đó, mấy ông Tây còn sống cũng đi theo.

"Gì thế?" Bàn Tử hỏi Hạo Thiên Chân.

Hiện tại Sở Văn và A Ninh đều không có mặt, việc giao tiếp nội bộ của đội chỉ có thể giao cho Hạo Thiên Chân với trình độ "nửa vời".

May mà Hạo Thiên Chân tuy không thông thạo tiếng Anh, nhưng giao tiếp hàng ngày thì cũng tạm ổn.

"Họ phát hiện một thi thể nữ giới trong tán cây." Hạo Thiên Chân nghe một lát rồi tiếp tục nói: "Và là người của công ty." "Ua!

Công ty ngoài A Ninh ra còn có người phụ nữ nào khác sao?!" Bàn Tử kêu la một tiếng quái dị, rồi đi về phía đó.

Thi thể được phát hiện nằm giữa những rễ cây đan xen phức tạp, ngoài ra còn có thi thể động vật khác.

Tất cả đều bị dây leo dày đặc quấn quanh, có người suy đoán là do người cố tình đặt vào.

"Không phải do người làm đâu." Phan Tử quan sát một lát, chỉ vào đất đen nói: "Kia là phân rắn, nếu tôi không nhầm thì đó là chất thải của rắn." "Cảm tình là ý gì, đây là nhà xí của rắn sao?

Chẳng lẽ nó thành tinh rồi?" Bàn Tử vẻ mặt khoa trương nói, dùng sức đào một cái, kết quả một bộ xương rắn khổng lồ bị đào lên!

Chỉ riêng chiếc răng nanh trên đó đã dài tới hơn hai mươi centimet!

"Trời đất của tôi!

Mẹ nó là rắn gì đây?!" Sắc mặt Bàn Tử đột nhiên thay đổi.

Trước đây không phải chưa từng gặp rắn, ngay cả Chúc Cửu Âm còn thấy.

Nhưng vấn đề là, đó là ở trong phòng mộ chật hẹp, bên cạnh có dầu lửa.

Còn bây giờ thì sao, đây là rừng rậm, là địa bàn của rắn!

Nếu bây giờ gặp phải, ngoài Sở Văn có thể đối đầu trực diện, những người khác chỉ có nước bỏ chạy!

Mấy ông Tây khác không lo lắng nhiều như vậy, bây giờ trong đầu họ chỉ nghĩ đến việc điều tra rõ thân phận của thi thể này.

Nếu tình hình cho phép, mang được thẻ nhận dạng đi là tốt nhất.

Một khi thân phận được xác minh, với tư cách là người phát hiện thi thể, họ cũng sẽ nhận được một khoản bồi thường nhất định.

Nhưng sau khi nhìn thấy sợi dây chuyền đồng xu trên cổ tay nữ thi, sắc mặt các ông Tây đều thay đổi.

Ngay cả động tác trên tay họ cũng dừng lại.

Cao Gia Tác Nhân trong miệng thì liên tục kêu "Impossible! (Không thể nào!) Impossible!" "Không thể nào là sao?" Hạo Thiên Chân đầy vẻ khó hiểu hỏi.

Chương 474

Cao Gia Tác Nhân né người ra, chỉ vào sợi dây chuyền đồng xu trên cổ tay nói: "Sợi dây chuyền này là của đội trưởng A Ninh." Đội trưởng A Ninh?!

Ý là, nữ thi là A Ninh sao?!

Đầu Hạo Thiên Chân đơ ra, theo bản năng hỏi: "Có phải trùng hợp không?" "Không thể nào." Cao Gia Tác Nhân tháo sợi dây chuyền đồng xu đó xuống, trầm giọng nói: "Sợi dây chuyền của đội trưởng A Ninh có tính nhận dạng rất mạnh, trong đó có ba đồng xu, số lượng còn tồn tại trên thế giới tổng cộng sẽ không quá hai mươi cái!" Vừa nói, thẻ nhận dạng của thi thể đã được người ta đào ra.

Nhìn tên trên đó, Bàn Tử sởn tóc gáy nói: "Nếu A Ninh đã chết ở đây từ lâu rồi, vậy người đi theo Sở Văn vào rừng cây nhỏ trước đó là ai?!" Mọi người nghe vậy, ai nấy đều sởn gai ốc!

"Mẹ nó!

Mau đi tìm!

Nếu Sở ca có chuyện gì, cả đám chúng ta đều phải theo đó mà xong đời~!" Hiện tại, sở dĩ có thể đến được đây, phần lớn nguyên nhân đều là nhờ công lao của Sở Văn!

Nếu Sở Văn xảy ra chuyện, đừng nói đến việc lật tung hang ổ của Tây Vương Mẫu, ngay cả việc có thể thoát khỏi cái nơi quỷ quái này hay không đã là một vấn đề!

Hạo Thiên Chân và Phan Tử nhìn nhau, rồi cầm súng xông thẳng ra ngoài.

Mọi người nhanh chóng theo sau, cùng xông vào rừng cây.

Vạch đám cây bụi trước mặt, Hạo Thiên Chân và Phan Tử vừa vặn nhìn thấy Sở Văn và A Ninh đang đi tới đối diện.

"Sở ca, mau tránh ra!

Đó không phải A Ninh!" Hạo Thiên Chân vừa lo lắng nói, vừa kéo nòng súng!

Phan Tử bên cạnh cũng cầm súng chĩa vào A Ninh, ngón tay đặt trên cò súng hơi tái đi, dáng vẻ như sẽ ra tay bất cứ lúc nào!

"Hai người phát điên à!" Nằm ngoài dự liệu của Hạo Thiên Chân và Phan Tử, Sở Văn không những không nghe lời họ, mà còn dùng thân mình che chắn cho A Ninh.

Bàn Tử theo sát phía sau lớn tiếng chửi: "Sở gia!

A Ninh chết từ lâu rồi!" Nói xong, Bàn Tử ném sợi dây chuyền đồng xu trong tay về phía đó.

Sở Văn nhận lấy sợi dây chuyền đồng xu xong, không khỏi biến sắc, quay đầu lại hỏi A Ninh: "A Ninh, chuyện gì thế này!?" A Ninh lại không nói gì, trên khuôn mặt tinh xảo bỗng nhiên hiện lên một nụ cười quái dị.

Nụ cười ở khóe miệng ngày càng rộng, trong chớp mắt biến thành một con chim khổng lồ mặt người, nhào Sở Văn xuống đất, điên cuồng cắn xé!

"Không!" Hạo Thiên Chân thấy vậy, cầm súng điên cuồng bắn.

Những người khác thấy thế cũng không chút do dự, kéo nòng súng, bóp cò, trong chốc lát tiếng súng vang dội.

Khi tiếng súng ngừng lại, Hạo Thiên Chân thất thần trước thi thể của Sở Văn.

Sở Văn đã chết cứng bỗng nhiên mở mắt, lộ ra một nụ cười quỷ

dị với cậu.

Chưa kịp để Hạo Thiên Chân phản ứng, cậu chợt cảm thấy sau gáy đau nhói, đột nhiên mất đi ý thức.

Hỗn độn.

Trời đất quay cuồng.

Đó là cảm giác của Thiên Chân sau khi tỉnh lại.

"Thiên Chân!

Thiên Chân!

Tỉnh dậy đi!" "Bốp" một tiếng rõ kêu, Bàn Tử tát một cái vào mặt Thiên Chân.

Thấy đối phương vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, Bàn Tử vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mẹ nó, xem ra trúng ảo giác sâu thật, chỉ có thể hô hấp nhân tạo thôi.

Ai làm đây?" Hỏi một vòng, ai nấy đều giả vờ không thấy.

"Bàn Tử, tôi thấy ông là thích hợp nhất, thân hình to lớn, dung tích phổi chắc chắn lớn, sau này Tiểu Tam Gia tỉnh lại cũng chắc chắn sẽ không trách tội đâu." Phan Tử vẻ mặt ngờ vực nói.

Bàn Tử chửi bới ầm ĩ: "Thôi đi thôi!

Đừng có lôi chuyện này ra!

Bàn gia tôi dù sao cũng là người có nguyên tắc, sẽ không làm ra loại chuyện đó đâu!" Vừa nói, Hạo Thiên Chân đã từ từ tỉnh lại.

Vừa ngồi dậy, nhìn thấy Sở Văn và A Ninh.

Hạo Thiên Chân kêu la một tiếng quái dị, theo bản năng muốn sờ súng.

Chương 475

Sở Văn thấy vậy "chậc" một tiếng nói: "Nhìn Thiên Chân kìa, không phản ứng gì cả." A Ninh thì mặt tối sầm nói: "Thấy tôi như thấy ma vậy à?" "Thiên Chân!

Đừng có làm mất mặt!" Bàn Tử và Phan Tử một tay giữ chặt Hạo Thiên Chân, kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Hóa ra khi Bàn Tử mang bộ xương rắn khổng lồ ra, rất nhiều người trong đội đã rơi vào ảo giác.

Nội dung đáng kinh ngạc là tương tự nhau, đều thấy A Ninh đã chết, sau đó giết chết Sở Văn.

Ban đầu họ không phát hiện điều bất thường, mãi đến khi nghe tiếng súng mới biết chuyện lớn rồi.

Vừa hay Sở Văn và A Ninh đi ra từ rừng cây.

Họ đã giúp Bàn Tử và Phan Tử đánh ngất tất cả những người trúng ảo giác.

"Ý là, mẹ nó tôi vừa nãy cũng trúng ảo giác sao?" Hạo Thiên Chân vẫn có chút khó tin.

Không còn cách nào, tình huống xảy ra trước đó quá chân thực.

Đến tận bây giờ vẫn chưa hoàn hồn!

"Đương nhiên rồi, không phải đâu, Sở gia là người thế nào chứ, ngay cả Chúc Cửu Âm còn bị anh ấy hạ gục, một con chim Tam Thanh nho nhỏ mà có thể giết chết anh ấy ư?

Thử nghĩ xem, chuyện như vậy có khả năng xảy ra không?" Hạo Thiên Chân suy nghĩ nửa ngày, quả thật là tình huống đó.

“Tiểu binh báo tin, đã phát hiện tung tích của nhóm người kia rồi!” Cao Gia Tác Nhân chạy lon ton đến, nói với Sở Văn.

Sở Văn gật đầu nói: “Vậy tôi đi xem.” Càng đến gần, một cảnh tượng cực kỳ thảm khốc hiện ra.

Trên một khoảng đất trống trong rừng rậm, khắp nơi đều là vỏ đạn, trên cây khắp nơi là máu tươi và tứ chi đứt lìa, căn bản không có một thi thể nào còn nguyên vẹn!

Sắc mặt Hạo Thiên Chân trắng bệch, người khom xuống, quay người nôn thốc nôn tháo.

Tình hình của những người khác khá hơn một chút.

Phan Tử là người từng rút lui từ chiến trường, năm xưa khi chiến sự thảm khốc, việc nhìn thi thể ăn cơm, ôm người chết ngủ đều là chuyện thường tình.

Bàn Tử thân là Mạc Kim Giáo Úy, kinh nghiệm đạo đấu phong phú, chỉ hơi giật mình lúc đầu, sau đó liền bắt đầu hớn hở nhặt đồ trên mặt đất, dường như chuẩn bị kiếm một đợt của người chết.

Mấy lính đánh thuê khác thì khỏi phải nói, như chưa từng thấy gì, sắc mặt vẫn bình thường.

Cao Gia Tác Nhân nhặt một cái ba lô, bên trong đựng không ít đồ.

Không nhìn ra lai lịch, trực tiếp giao cho Sở Văn.

Chỉ cần nhìn một cái, Sở Văn liền phán đoán ra thân phận của đối phương.

“Thân phận đã xác định, chắc là lực lượng vũ trang địa phương của khỉ Việt Nam, không phải quân đội chính quy.” “Nếu tôi không nhầm, những người khỉ Việt Nam này là lính đánh thuê rừng rậm địa phương.” Lính đánh thuê rừng rậm?

Trong chốc lát, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Sở Văn.

Sở Văn tiếp tục giới thiệu: "Là những người lớn lên từ nhỏ trong rừng rậm, và được huấn luyện quân sự nghiêm ngặt, rất giỏi tác chiến trong rừng rậm, thường xuất hiện ở các khu vực nóng, đặc biệt là Châu Phi." Nghe đến đây, sắc mặt mọi người đều rất khó coi.

Đặc biệt là mấy ông Tây kia, có người trên mặt thậm chí lộ ra một tia sợ hãi.

Cùng là lính đánh thuê, ai nấy đều biết khả năng tác chiến trong rừng rậm của lính đánh thuê rừng rậm đáng sợ đến mức nào!

Dù trang bị của họ có tốt hơn đám khỉ không biết bao nhiêu lần, nhưng nếu hai bên đánh một trận chạm trán, cuối cùng ai sẽ thắng thua, khó mà nói trước được.

Thế nhưng một đội quân mạnh mẽ như vậy lại gặp phải thất bại lớn ở đây.

Vậy thì trong khu rừng nguyên sinh này, rốt cuộc ẩn chứa thứ gì?

Lúc này, Sở Văn cũng tìm thấy một tấm danh thiếp từ trong cái ba lô đó.

Mặt trước viết hai chữ lớn "Vương Lăng", mặt sau là một chuỗi chữ Việt Nam lộn xộn, đại ý là phải nghe lời ông chủ Vương.

"Vương Lăng, người nhà họ Uông sao?" Sở Văn nheo mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh một thanh niên sắc mặt tái nhợt.

Ngay từ ngày mở cửa hàng, hắn đã từng tiếp xúc với Vương Lăng.

Vốn tưởng chỉ là thoáng qua, không ngờ hai bên lại sớm đụng độ thế này.

Ban đầu Sở Văn còn băn khoăn, ai có thể có năng lượng lớn đến

vậy, có thể liên lạc với lính đánh thuê rừng rậm.

Nếu là người nhà họ Uông, vậy thì mọi thứ đều có thể giải thích hợp lý.

Chương 476

Sau khi báo tin này cho mọi người, người đầu tiên nổi giận chính là Bàn Tử.

“Đúng là thiên đạo luân hồi có báo ứng!

Để tôi gặp lại thằng nhóc này ở đây!

Hôm nay tôi nhất định phải xử lý nó!” Bàn Tử hai mắt đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi nói.

Nhìn dáng vẻ đó, Sở Văn liền biết, ân oán giữa hai người không đơn giản chỉ là Bàn Tử bị lừa một lần.

Vật lộn cả một ngày, trời gần tối, mọi người tìm một gốc cây khô ráo để nghỉ ngơi.

Nửa đêm, A Ninh đang ngủ ngon bỗng bị Sở Văn vỗ tỉnh.

A Ninh vừa định nói, liền bị Sở Văn bịt miệng.

Cô không khỏi giật mình, trong đêm tối mù mịt, một nam một nữ ngủ cùng nhau, chuyện sắp xảy ra tiếp theo đó thật sự quá bình thường.

Khi lòng A Ninh đang loạn nhịp, Sở Văn dùng tay chỉ về một hướng.

Nhìn theo hướng đó, A Ninh không khỏi giật mình.

Trên tán cây, một con trăn khổng lồ đang lặng lẽ trườn qua.

“Đi gọi những người khác dậy, tôi đi đối phó trước.” Sở Văn ra hiệu bằng tay, rút thanh tử ngọc trường đao từ thắt lưng rồi nhẹ nhàng bước tới.

Phan Tử cũng đã tỉnh từ sớm, từ từ chĩa súng vào mắt con trăn.

Chỉ cần đối phương có bất kỳ động tĩnh nào, Phan Tử sẽ nổ súng ngay lập tức!

Lúc này, con trăn khổng lồ dường như không hề phát hiện ra Sở Văn và Phan Tử.

Nó hoàn toàn tập trung vào Bàn Tử đang say ngủ.

Dường như trong mắt nó, Bàn Tử thân hình to lớn béo mập có một lượng nhiệt rất cao.

"Sở gia, tiếp theo phải làm sao?" Phan Tử hỏi nhỏ.

Mặc dù hai người vì sự kiện Vân Thiên Cung mà có chút đề phòng, nhưng trong chiến đấu, Phan Tử khá tin phục Sở Văn.

"Đợi chút nữa, giết con trăn này rất đơn giản, nhưng xung quanh còn có những con rắn nhỏ khác, một khi con trăn này chết, những con rắn nhỏ đó cũng sẽ mất kiểm soát." Nhìn theo hướng Sở Văn chỉ, trán Phan Tử đột nhiên toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

Dưới gốc cây lớn, tập trung không ít những con rắn nhỏ màu sắc sặc sỡ, nhìn qua là biết cực độc.

Trên những cây xung quanh, lấp ló cũng xuất hiện không ít rắn nhỏ, trông khá đáng sợ.

Đối với Sở Văn bách độc bất xâm, có lẽ không thành vấn đề lớn.

Nhưng đối với những người khác, đó đúng là những con quỷ đòi mạng.

Lúc này, những người khác đều đã được gọi dậy, ai nấy đều cầm vũ khí trong tay chĩa về một hướng, không dám thở mạnh, sợ kinh động con trăn khổng lồ.

Mặc dù vũ khí nóng chiếm ưu thế, nhưng nếu thực sự đánh nhau, ai cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp!

Con trăn khổng lồ thè lưỡi thụt đầu lại, nhanh chóng mất hứng thú với Bàn Tử, chuẩn bị quay người rời đi.

Nhưng đúng lúc đó, Bàn Tử đột nhiên phát ra một tiếng ngáy lớn.

Con trăn khổng lồ bị kinh động theo bản năng cong người lại, bật ra như lò xo.

Thấy chuyện không thể kết thúc êm đẹp, Sở Văn trầm giọng nói: "Ra tay!" Phan Tử dẫn đầu nổ súng, "phanh phanh" hai phát bắn mù một mắt con trăn khổng lồ, máu tươi bắn tung tóe.

"Chuyện gì xảy ra vậy?

Lại có sấm sét à?" Chưa kịp để Bàn Tử phản ứng, Sở Văn đã kéo cậu ta và Thiên Chân đi.

Giây tiếp theo, con trăn khổng lồ không ngừng gào rít đau đớn, nặng nề đổ xuống, kéo theo cả cái cây lớn cũng rung chuyển nhẹ.

"Vừa đánh vừa rút lui!" Sở Văn giơ tay bắn một phát nữa làm mù mắt còn lại của con trăn khổng lồ, dẫn đầu mở đường phía trước.

Hiện giờ con trăn khổng lồ bị thương, những con rắn nhỏ kia cũng hoảng loạn, dưới sự bao phủ của hỏa lực mạnh mẽ, một con đường nhanh chóng được dọn sạch.

"Mọi người đi trước, tôi ở lại chặn hậu!" Sau khi mọi người rút khỏi vòng vây, Sở Văn quay người rút tử ngọc trường đao ra rồi xông trở lại.

Cao Gia Tác Nhân thấy vậy kinh hãi, khó khăn lắm mới tìm được một "chân to", giờ lại đi chịu chết sao!?

Chương 477

“Đại huynh đệ đừng lo, Sở ca bản lĩnh cao cường nhất đẳng!

Chúng ta cứ xem là được rồi.” Hạo Thiên Chân dùng tiếng Anh bập bẹ nói.

Nhìn vẻ mặt bình thản của hai người, Cao Gia Tác Nhân cũng bình tĩnh lại, lặng lẽ quan sát cục diện chiến đấu.

Sở Văn sở dĩ muốn giết con trăn khổng lồ, là vì con súc sinh này có tâm lý trả thù cực kỳ mạnh mẽ.

Hoặc là không trêu chọc, nếu đã trêu chọc thì nhất định phải nhổ cỏ tận gốc!

Bằng không trên chặng đường sắp tới, nhóm Sở Văn chắc chắn sẽ phải chịu những cuộc tấn công liên miên không dứt!

Mắt con trăn khổng lồ tuy đã mù, nhưng lưỡi rắn không hề bị phá hủy, nó vẫn cực kỳ nhạy cảm với mùi hương xung quanh.

Sau khi phát hiện Sở Văn đang lao đến, con trăn khổng lồ há to miệng, lao thẳng về phía Sở Văn mà cắn!

Trong tiếng kinh hô của Cao Gia Tác Nhân, Sở Văn giơ cao trường đao, bổ thẳng xuống!

Máu tươi bắn tung tóe, đầu rắn bị chặt đứt lìa, thân rắn khổng lồ mất kiểm soát, đổ rầm xuống đất.

Những con rắn nhỏ xung quanh như phát điên, hóa thành từng mũi tên lao đến.

Nhưng đều bị Sở Văn chém đứt từng nhát dao, trong lúc chiến đấu, để lại khắp nơi thi thể rắn độc.

Đối với cảnh tượng này, Hạo Thiên Chân và những người khác đã quen.

Nhưng trong mắt lính đánh thuê, Sở Văn lúc này giống như chiến thần Ares tái thế, phát huy uy lực của vũ khí lạnh đến cực hạn!

Đặc biệt là Cao Gia Tác Nhân, anh ta càng kinh ngạc há to miệng.

Bây giờ mới hiểu, Sở Văn sở dĩ đến giờ mới ra tay, hoàn toàn là vì lo lắng cho những người này!

Với đợt tấn công mạnh mẽ của đám rắn độc vừa rồi, chắc chắn sẽ có không ít người chết.

"Đi thôi, mùi máu tanh ở đây quá nồng, chúng ta tốt nhất nên đổi chỗ khác." Sở Văn thu trường đao, trầm giọng nói.

Dọc theo dòng sông trượt đi, mọi người tìm thấy một cái hang động.

Những cuộc chạm trán liên tiếp khiến không ít người có bóng ma tâm lý nghiêm trọng với việc ở trên cây.

Thà ở trong hang động tối tăm ẩm ướt còn hơn nằm trên cây.

"Chúng ta vào xem trước." Bàn Tử và Phan Tử nhìn nhau, rồi theo Sở Văn đi vào hang động tối đen.

Bên trong trống trải, và cũng rất khô ráo.

"Mẹ nó, cái hang động này không tồi chút nào, lăn lộn thoải mái cũng không thành vấn đề!" Vừa nói, Bàn Tử đột nhiên giẫm phải một thi thể, mượn ánh đèn nhìn vào, là một người khỉ Việt Nam!

Nhìn sắc mặt tái xanh của thi thể, Sở Văn trầm giọng nói: "Cẩn thận một chút, là rắn mào gà!" Rắn mào gà, độc tính cực kỳ mạnh, chỉ cần bị cắn một miếng, cơ bản là chỉ có chết chứ không sống được!

Từ trong khe nứt của hang động, từng con rắn mào gà bò ra, dựng

thẳng người, bộ dạng như sẵn sàng tấn công, trông vô cùng đáng sợ.

"Bàn Tử, thông báo những người phía sau rút lui." Sở Văn nói nhỏ, cùng Phan Tử như tượng đá, nhìn chằm chằm vào con rắn mào gà gần nhất.

Nhiều rắn mào gà như vậy, ít nhất cũng phải trên trăm con!

Tức là đã xông vào hang ổ rắn mào gà rồi!

Hai bên giằng co một lúc, rắn mào gà dường như khá e dè Sở Văn, cứ nhìn chằm chằm vào bụng hắn.

Một lúc lâu sau, những con rắn mào gà này lại rút vào khe nứt.

Đợi Phan Tử đi ra, gã sờ sờ lưng, mẹ nó mồ hôi ướt đẫm.

"A Ninh đâu rồi?" "Cô ấy ra mép thác nước rồi." Sở Văn đầu tiên ngẩn ra, sau đó phản ứng lại, trong nguyên tác A Ninh bị rắn mào gà cắn chết khi đang gội đầu ở mép thác nước!

Hắn vội vàng chạy đến mép thác nước.

Người vừa đi được nửa đường, bên đó liền truyền đến một tiếng hét chói tai!

Nghe giọng, rõ ràng là A Ninh.

Lòng Sở Văn thắt lại, vội vàng chạy tới.

"Sắc mặt cậu sao lại hoảng hốt vậy?" Thấy Sở Văn vội vã chạy đến, A Ninh đang ngồi khoanh chân bên bờ sông ngạc nhiên nói.

Chương 478

Sở Văn không vội trả lời câu hỏi, mà ngược lại, cẩn thận kiểm tra khắp người A Ninh, sau khi xác nhận không có vết thương, mới nói với cô: "Vừa rồi xảy ra chuyện gì?" "Tôi không cẩn thận bị trượt chân." A Ninh nhìn Sở Văn hai lần, "phì" một tiếng cười nói: "Vừa rồi không phải cậu lo lắng cho tôi sao?

Xem ra cậu thật sự sợ tôi chết đấy nhỉ." Sở Văn cười tít mắt nói: "À, dù sao mấy năm nay tỷ lệ nam nữ mất cân bằng nghiêm trọng, vợ đẹp không dễ tìm." A Ninh không vui lườm hắn một cái, đợi khi Sở Văn chuẩn bị rời đi, cô đột nhiên gọi lại nói: "Tôi hiểu rồi, bất kể cậu là ai, bây giờ trong mắt tôi, cậu là Sở Văn." Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của A Ninh, Sở Văn cười cười, không nói gì.

Mọi người sau khi chỉnh đốn một lúc, lại tìm một cái hang động khác.

Mặc dù môi trường có hơi ẩm ướt, nhưng được cái an toàn.

Sau khi mọi người nghỉ ngơi vài tiếng, trời bắt đầu lờ mờ sáng.

Phần lớn mọi người vẫn đang trong giấc ngủ, những lính đánh thuê dậy sớm hơn bắt đầu nhóm lửa nấu ăn.

Trong rừng rậm không thiếu gỗ, thêm vào đó tán cây dày đặc, chỉ cần không đốt lửa quy mô lớn, khói lửa khó mà thu hút sự chú ý của người khác.

"Trời ơi, đừng có phá hoại Bàn gia tôi nhé." Bàn Tử vươn vai một cái, vừa định đi tè bên bờ đầm lầy, lại đột nhiên phát hiện trong đầm lầy cách đó không xa, một cái bóng người nhỏ gầy toàn thân lấm bùn đang nhìn chằm chằm.

Khoảng cách giữa hai bên chưa đầy năm sáu mét, khiến Bàn Tử giật mình toát mồ hôi lạnh.

Gã kêu lớn một tiếng, theo bản năng chuẩn bị cầm súng bắn.

"Bàn Tử đừng nổ súng!

Đó là Trần Văn Cẩm!" Trần Văn Cẩm?!

Người tình già của Tam Thúc sao?

Động tác trên tay Bàn Tử khựng lại, Trần Văn Cẩm trong đầm lầy quay người bỏ chạy, trong chớp mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

Sở Văn tháo thiết bị trên người xuống, một mạch phi như bay.

Dưới sự gia tăng của thể chất mạnh mẽ, Sở Văn nhanh chóng đuổi kịp.

Thấy không thể cắt đuôi Sở Văn, Trần Văn Cẩm trèo lên một tảng đá trong đầm lầy, nói với Sở Văn: "Cậu không nên đuổi theo tôi, trong đội của cậu, nếu tôi bị chú ý, tôi nhất định sẽ chết." "Ai?" Sở Văn đầy vẻ khó hiểu hỏi.

"Người trông giữ thuốc trường sinh, cậu cũng cẩn thận một chút, có lẽ, tôi đã bị lộ rồi." Trần Văn Cẩm nhìn hắn thật sâu một cái, rồi tung mình nhảy xuống nước.

Sở Văn đuổi theo, phát hiện Trần Văn Cẩm đã chui vào một cái lỗ đá hẹp trong nước.

Với thân hình nhỏ nhắn, cô ấy vừa vặn có thể chui vào.

Nhưng Sở Văn thì không được, muốn chui vào thì trừ khi phải phá tung cả cái lỗ đó ra.

Người trông giữ thuốc trường sinh?

Sở Văn nheo mắt, trong lòng bắt đầu suy tính.

Nhìn hành động của Trần Văn Cẩm, cô ấy cố ý nhắc nhở hắn.

Vậy thì có lẽ, trong nhận thức của Trần Văn Cẩm, hắn cũng là người đã ăn thuốc trường sinh năm xưa.

Bằng không sẽ không mạo hiểm lớn như vậy để nhắc nhở.

Dù sao nhìn phản ứng của cô ấy, cô ấy rất sợ người trông giữ thuốc trường sinh.

Cái gọi là "bị lộ", có phải là bị người trông giữ thuốc trường sinh chú ý đến rồi không?

Mọi chuyện càng trở nên khó hiểu và bí ẩn hơn rồi.

Ở đây, Sở Văn lấy ra khẩu súng trường, liên tục bắn bảy tám phát, rồi mới quay trở lại theo đường cũ.

"Sở gia, xảy ra chuyện gì vậy?

Cậu chạm trán với Trần Văn Cẩm à?" Bàn Tử ngạc nhiên nói.

"Đó không phải Trần Văn Cẩm, mà là một người khỉ Việt Nam, dính hai phát súng của tôi, rồi rơi xuống đầm lầy." "Hóa ra là vậy, mẹ nó, xem ra tôi bị phát hiện rồi, thế này thì phải đẩy nhanh tiến độ thôi, nếu không bảo bối bên trong sẽ bị người khác lấy mất!" Sau khi ăn sáng đơn giản, mọi người bắt đầu tiến sâu vào rừng rậm.

Do trận mưa lớn hôm qua, khắp nơi đều ngập nước nghiêm trọng, mỗi bước chân đều kéo theo một vệt nước bắn tung tóe.

Điều đó cũng khiến Phan Tử căng thẳng không chịu nổi, sợ rằng bước tiếp theo sẽ mất đi một miếng thịt.

Đội ngũ tiếp tục đi sâu vào khoảng hai trăm mét, cây cối bên trong ngày càng dày đặc, gần như mọc sát vào nhau từng cây một.

Các loại rễ cây đan xen chằng chịt, gần như không có chỗ nào để đặt chân.

Trên đầu cũng là từng tầng tán cây, rõ ràng là ban ngày nhưng bên dưới lại tối tăm đáng sợ.

Chương 479

“Mẹ nó, bên trong thật sự là tà môn rồi!

May mà Bàn gia tôi có mang theo đèn pin!” Trong đội ngũ, Bàn Tử là người khó chịu nhất, bản thân gã rất sợ nóng, bây giờ lại đang mặc một bộ đồ lặn kín mít, đơn giản là sắp nóng phát điên rồi.

Mấy lần gã suýt liều mạng cởi bộ đồ lặn ra, mọi người khuyên cũng không nghe.

Cuối cùng Sở Văn an ủi nói, nếu bây giờ không cởi ra, dù có bị nóng chết, ít nhất cũng còn giữ được toàn thây.

Còn nếu cởi bộ đồ lặn ra, thì đừng nói đến việc giữ được toàn thây, e rằng ngay cả thi thể cũng không còn lại!

Bàn Tử nghe vậy, thấy lời đó không sai, đành tiếp tục chịu đựng đau khổ.

Cùng với việc từng bước tiến vào, một di tích cổ thành hoang tàn, rộng lớn cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Chỉ là phần lớn các kiến trúc đá đều bị chôn vùi dưới đầm lầy, số ít lộ ra phần đỉnh cũng không nhìn ra lai lịch.

“Cái gì thế?

Trên tháp có một cái lỗ!” Bàn Tử nhìn tòa tháp đá cách đó không xa, ngạc nhiên nói.

Tòa tháp đá này cao hơn mặt nước, trên đó phủ đầy những lỗ nhỏ dày đặc, dường như bên trong đã bị đào rỗng.

“Lỗ thông hơi, Tây Vương Mẫu Cung thật sự nằm dưới chân chúng ta.” Chỉ cần nhìn một cái, Sở Văn liền nhận ra.

Trong nguyên tác, khi Hạo Thiên Chân bị mắc kẹt dưới lòng đất, cậu đã thông qua những lỗ thông hơi này để quan sát mặt đất, nhưng không thể thoát ra, sự tuyệt vọng lúc đó có thể hiểu được!

"Lỗ thông gió?" Hạo Thiên Chân ngẩn người, sau đó hiểu ra.

Trên mặt đất tuy không thiếu nước, nhưng các loại côn trùng độc quá nhiều.

Thêm vào đó khí hậu ẩm ướt nóng bức, người bình thường khó mà sống sót ở đây.

Nhưng nếu đặt thành phố dưới lòng đất, có thể tăng đáng kể hệ số an toàn, và trên tiền đề không phá hủy môi trường mặt đất, có thể lợi dụng các loại sinh vật trên mặt đất làm ngụy trang phòng ngự.

Trong thời cổ đại, ngay cả một đội quân vài nghìn người cũng không nhất định có thể đi ra được!

"Đào hang sâu, tích trữ lương thực rộng rãi, xem ra Tây Vương Mẫu cũng không ngu đâu!" Bàn Tử quan sát tòa tháp đá một lúc, ngạc nhiên nói.

"Theo cách này, nếu tôi lật đổ tòa tháp đá, chẳng phải có thể trực tiếp đi sâu vào bên trong Tây Vương Mẫu Cung rồi sao?

Như vậy cũng đỡ phải tìm trên mặt đất!" Mắt Bàn Tử sáng rực, vội vàng chạy lon ton đến.

Nhưng khi nhìn vào trong lỗ, gã lại ngớ người ra.

Cái lỗ sâu ít nhất bốn năm mét, đều là đá.

Thế này thì đừng nói đến việc đào, dùng thuốc nổ cũng chưa chắc đã phá được!

"Đó không phải trọng điểm, trọng điểm là với tư cách là một phần của hệ thống thông gió của thành phố ngầm, đường ống bên trong

chắc chắn chẳng chịt phức tạp, đơn giản như một mê cung.

Nếu có thể đảm bảo không bị lạc hướng trong mê cung, thì có thể thử." Bàn Tử há hốc mồm, vẫn không biết bên trong có nhiều thủ đoạn như vậy.

Suy nghĩ hồi lâu, gã mới từ bỏ ý định đó.

Vừa nói, phía trước rừng cây đột nhiên truyền đến một tiếng chim cúc cu hót.

Bàn Tử nghe vậy, mắt liền sáng lên nói: "Mẹ nó tuyệt thật, cái chỗ quỷ quái này lại có chim cúc cu!

Năm xưa Bàn gia tôi về quê, bắt không ít loại chim này!

Chú xem, tôi đi bắt một hai con về!" Phan Tử cười mắng: "Con chim nhà người ta có tội gì chứ?

Ông mà xông vào đó, không chết cũng tàn phế thôi!" Bàn Tử không tiếp tục đôi co, cầm súng, trong miệng mô phỏng tiếng chim cúc cu hót: "Cúc cu, cúc cu..." Ban đầu mọi người đều ôm ý định xem náo nhiệt, không ngờ tiếng chim hót trước đó lại càng lúc càng rõ ràng, dường như đang nhanh chóng tiếp cận.

Điều đó khiến Bàn Tử vô cùng phấn khích, gã ra hiệu bằng tay, chỉ vào bụi cỏ phía trước, biểu thị con chim đó ở trong đó.

Những người khác cũng theo bản năng nín thở, sợ làm phiền Bàn Tử.

Nhưng Sở Văn lại cảm thấy có điều gì đó không ổn, tiếng chim hót trước đó quá có quy luật, và âm điệu cơ bản không có bất kỳ thay đổi nào, như thể được khắc ra từ một cái khuôn vậy.

Nếu là một loài chim bình thường, tiếng hót tuyệt đối sẽ không đơn điệu như vậy.

Sở Văn theo bản năng giơ súng lên, nhắm vào bụi cỏ.

Bàn Tử lại kêu một tiếng, kết quả giây tiếp theo, một gã lùn mặc đồ rằn ri chui ra từ bụi cây, trong miệng vẫn đang "cúc cu cúc cu".

Chương 480

Chính gã vừa phát ra tiếng chim hót đó!

Sau khi nhìn thấy người lạ, gã lùn ngớ người ra, Bàn Tử cũng không kịp phản ứng.

Gã lùn lẩm bẩm vài câu, rồi giơ súng chuẩn bị bắn.

Sở Văn kéo nòng súng, một tiếng "bùng" lớn hất văng gã xuống đất, rồi mới lớn tiếng nói: "Có khỉ Việt Nam!

Chú ý ẩn nấp!" Nhiều tiếng súng hơn từ phía đó vang lên, lính đánh thuê nhanh chóng ổn định cục diện, nhanh chóng phản kích.

Trong chốc lát, cả khu rừng tiếng súng vang dội, cảnh tượng hỗn loạn.

"Bà nội nó!

Lão tử tôi chỉ đi đạo đấu thôi, bây giờ lại như đang ở chiến trường vậy?!" Ở chỗ trũng, Bàn Tử chạy về nằm rạp xuống đất, sợ rằng một viên đạn lạc không có mắt nào đó sẽ nhận họ hàng với trán mình.

"Thôi đi!

Bớt tài lanh bắt chim lại!

Chim chưa thấy đâu, khỉ Việt Nam thì không thiếu!" Phan Tử vừa mắng, vừa liên tục bắn ba phát ngắn về phía một khu rừng, đối diện nhanh chóng ngừng bắn.

"Được đấy Phan Tử, xem ra kỹ năng cơ bản của ông không hề giảm sút!" Hạo Thiên Chân quan sát tình hình, vẻ mặt tán thưởng nói.

Ngay cả một lính đánh thuê bên cạnh cũng theo bản năng giơ ngón cái lên.

Tay chưa kịp hạ xuống, một tràng đạn đã bắn tới, trực tiếp bắn nát đầu anh ta.

Nhiều viên đạn hơn nữa trút xuống, áp chế khiến mọi người không cách nào ngẩng đầu lên được.

"Không thể đánh thế này, phải có người đi bọc hậu!" Phan Tử mấy lần phản kích, nhưng hỏa lực quá hung mãnh, vẫn áp chế gã không ngẩng đầu lên được.

"Sở ca đi rồi!" Hạo Thiên Chân ôm đầu, lớn tiếng nói.

Lời vừa dứt, tiếng súng vốn dữ dội đột nhiên tắt hẳn một nửa.

Ba mươi giây sau, chỉ còn lại tiếng súng lác đác.

Phan Tử đánh liều ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên một cành cây đối diện, Sở Văn đang ngồi đó vẫy tay.

"Tổng cộng sáu con khỉ Việt Nam, thi thể đều ở đây rồi." Nghe vậy, sắc mặt mấy ông Tây đều rất khó coi.

Tổng số người của họ là mười lăm người, gấp đôi đối phương.

Nhưng ngay cả như vậy, vẫn bị hỏa lực của đối phương áp chế.

Nếu không phải Sở Văn lẻn đi, từng người một loại bỏ đối phương, thì trận chạm trán này nếu phát triển đến cuối cùng, dù có tiêu diệt hết kẻ địch, bên họ cũng sẽ chịu tổn thất nặng nề!

Sau khi chôn cất hai kẻ xui xẻo đã chết, đội ngũ tiếp tục tiến lên.

Hai người chết đều trúng đạn vào đầu, điều này càng khiến Cao Gia Tác Nhân kiên định quyết tâm tiếp tục đội mũ bảo hiểm.

Những lính đánh thuê khác lặng lẽ nhìn chiếc mũ bảo hiểm hạng nặng đã bị tàn phá của Cao Gia Tác Nhân, phần lớn mọi người cũng đội nó lên.

Mặc dù đồ này nặng thật, nhưng vào thời điểm quan trọng không chừng có thể cứu được một mạng.

Vạch đám cây bụi trước mặt, một di tích khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người.

Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc nói: "Mẹ nó nếu truyền ra ngoài, chắc chắn là kỳ quan thứ chín của thế giới!" Khác với những di tích đã thấy trước đây, di tích lần này rõ ràng là một tổng thể hoàn chỉnh.

Chiều cao lên tới năm sáu mươi mét, dù cách xa như vậy, vẫn không thể nhìn rõ toàn bộ diện mạo của cái "thằng cha" to lớn này.

"Một ngôi đền." Nhìn những họa tiết trên tường, Sở Văn nhanh chóng phán đoán ra công dụng của di tích này.

Đặc biệt là ba con chim Tam Thanh bay lượn trên không, rõ ràng bên trong thờ phụng chính là Tây Vương Mẫu.

Cùng với việc khoảng cách rút ngắn, cây cối xung quanh dần thưa thớt.

Trên một khoảng đất trống ở quảng trường, rải rác hơn chục cái lều quân đội màu xanh lá cây lớn.

Rõ ràng là một doanh trại dã chiến, ngụy trang rất tốt.

Nhìn từ xa, gần như hòa mình vào môi trường xung quanh, không nhìn ra bất kỳ manh mối nào.

"Mẹ nó, nhìn doanh trại tạm thời của đám khỉ Việt Nam kia kìa, trước đó ồn ào đến thế mà ở đây không thấy một bóng người nào?" Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu nói.

Chương 481

Trận đấu súng trước đó không dài cũng không ngắn, chưa đến nửa tiếng nhưng chắc chắn có mười phút.

Địa điểm cách doanh trại chỉ khoảng năm trăm mét, dù có bò trên mặt đất cũng có thể chi viện được.

"Rõ ràng, trong doanh trại này không có người." Sở Văn đứng dậy, dẫn đầu đi vào bên trong.

Hạo Thiên Chân và những người khác thấy vậy, cũng đứng dậy đi theo.

Còn nhóm ông Tây kia thì vô cùng cẩn thận, thực hiện những động tác chiến thuật rất chuyên nghiệp, âm thầm bao vây khu doanh trại, sợ rằng lại có một hai con khỉ Việt Nam chui ra từ đâu đó.

Giữa doanh trại, có nhiều hồ chứa nước khổng lồ, chất lượng nước bên trong cực kỳ trong vắt, như nước suối núi vậy.

Nhìn xuyên qua mặt nước xuống phía dưới, có thể thấy từng bậc thang và hành lang bằng đá, không biết dẫn đến đâu.

Hiện tại bị bỏ lại trong nước, không có thiết bị lặn, căn bản không thể xuống được.

"Có ai thấy chỗ này hơi không ổn không, không có một chút âm thanh nào cả." Phan Tử cầm súng, vẻ mặt cảnh giác nói.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng xào xạc trong rừng cây cũng biến mất.

Bàn Tử cảm thấy da đầu hơi tê dại nói: "Không ổn rồi.

Tôi cứ có cảm giác chúng ta đang không đúng lúc." Đám bọ ve

xanh gặp phải trước đó đã để lại bóng ma tâm lý rất nghiêm trọng cho Bàn Tử.

Nếu không phải đội ngũ chuẩn bị khá đầy đủ, bằng không trong tình huống không có điều trị kháng viêm, vết thương lớn như vậy trên mông, chỉ riêng nhiễm khuẩn đã có thể lấy đi nửa cái mạng!

"Sở gia, bây giờ tôi phải làm gì?" Phan Tử siết chặt khẩu súng trong tay, hỏi nhỏ.

"Trước tiên hãy điều tra tình hình bên trong doanh trại." Sở Văn nhìn Bàn Tử và mấy lính đánh thuê bị thương có sắc mặt hơi tái nhợt, chậm rãi nói.

Đội ngũ hiện tại cần được chỉnh đốn, bằng không sẽ phải đối mặt với tổn thất không phải do chiến đấu, đến lúc đó lại là một chuyện phiền phức nữa.

Dù sao, họ không có lực lượng chi viện tiếp theo.

Bước vào bên trong doanh trại, trên sợi dây phơi quần áo tạm thời có treo quần áo, đống lửa trên đất vừa mới tắt.

Trên tảng đá bên cạnh có đặt mấy cái bàn chải đánh răng đơn giản.

Trông như thể những người trong doanh trại tạm thời có việc gì đó phải đi ra ngoài, trong lều lộn xộn, không có dấu hiệu dọn dẹp nào.

Dường như họ tin rằng sẽ quay trở lại.

"Pháo hiệu trước đó chắc là bắn ra từ đây." Phan Tử nhặt một khẩu súng hiệu từ trên đất lên, trầm giọng nói.

Khác với ý nghĩa màu sắc tín hiệu của An Lạc, pháo hiệu đỏ của An Lạc biểu thị ý nghĩa cực kỳ nguy hiểm, không thể tiếp cận.

Còn khỉ Việt Nam thì vì lý do lịch sử, ý nghĩa ngược lại, đó là bằng mọi giá phải tăng viện.

Nhưng kết quả hiện tại trong doanh trại trống rỗng, căn bản không thấy bóng dáng chi viện nào!

"Mà cũng không đúng chứ, rõ ràng bên ngoài có khỉ Việt Nam, kết quả trong doanh trại lại không có một bóng người nào, vậy bên ngoài canh gác cái gì?" Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu nói.

Hạo Thiên Chân liền cười nói: "Tôi cũng khá muốn biết đấy, hay là Bàn Tử xuống âm phủ hỏi thử, tối về báo mộng cho tôi nhé." "Đồng chí nhỏ tâm địa thật xấu xa!" Bàn Tử cười mắng: "Bàn gia tôi còn chưa cống hiến cho chủ nghĩa xã hội mà!

Chết sớm như vậy, tôi thấy không đáng!" "Mau nhìn, bên này có phù điêu!" Hạo Thiên Chân nói xong, dùng cái bàn chải mang theo người cẩn thận chải sạch rêu phong trên đó, phù điêu vốn mờ nhạt dần trở nên rõ nét.

Bức phù điêu đầu tiên là một nhóm người đang quỳ lạy trước rắn mào gà, bên cạnh rắn mào gà chất đống không ít đầu người.

Rõ ràng, họ đã coi rắn mào gà là vật tổ.

Trong lịch sử cổ đại của các dân tộc thiểu số, điều này rất phổ biến.

Trong mắt tổ tiên, thân hình rắn mào gà rõ ràng nhỏ bé, nhưng cắn một miếng lại có thể lấy mạng.

Trong mắt tổ tiên ngu muội, đó đều là biểu hiện của ma lực.

Những bức họa tiếp theo thì miêu tả một trận chiến tranh.

Qua nhận dạng, bên tấn công là Chu Mục Vương, khi quân đội tấn công vào một đại điện, Tây Vương Mẫu đang ngồi trên đài liền thi triển chú ngữ, vô số rắn mào gà từ trong tháp đá chui ra, lao vào kẻ địch.

“Mẹ nó, khác hẳn với miêu tả trong sách lịch sử a, sách lịch sử rõ ràng viết Chu Mục Vương đi du lịch, và có chuyến thăm hữu nghị với Tây Vương Mẫu, hóa ra hai người này đánh nhau à!” Thấy Tây Vương Mẫu chịu thiệt, Bàn Tử tự nhiên có chút hả hê.

Hạo Thiên Chân không vui nói: “Thôi đi, may mà trước đó không chui vào cái tháp đá kia, nếu không thì trực tiếp vào hang rắn rồi!” Bàn Tử rất đồng tình gật đầu.

Tiếp tục nhìn xuống bức bích họa phía dưới.

Chương 482

Chỉ thấy một nhóm người sắc mặt đau khổ, trên người vẽ những ký hiệu thần bí, đứng trước một con rắn vàng khổng lồ vô cùng, tiếp nhận tia chớp của con rắn vàng khổng lồ.

Sau đó sắc mặt những người này lại khôi phục bình thường, bắt đầu ca hát nhảy múa.

"Trông như đang tế tự cái gì đó vậy!

Trời ơi!

Thật sự có con rắn lớn đến vậy sao?

Sắp bằng cả xe tải giải phóng rồi!" Bàn Tử ngạc nhiên nói: "Mà nói đi thì nói lại, cái dấu ấn trên người những người này sao nhìn quen vậy nhỉ?" "Đương nhiên quen rồi, đó là dấu ấn của Tây Vương Mẫu." Sở Văn nhìn con rắn vàng khổng lồ trên tường nói: "Muốn phá giải dấu ấn, mấu chốt là ở con rắn vàng khổng lồ này~!" "Cách để hóa giải dấu ấn nằm trên con rắn khổng lồ màu vàng đó sao?!" Câu nói này vừa thốt ra, Hạo Thiên Chân và mọi người đều giật mình.

Mục đích chuyến đi này chính là vì điều đó, nên khi nghe thấy hi vọng giải quyết, ai nấy đều có chút kích động.

Lúc này, Bàn Tử lại hất một gáo nước lạnh: "Sở gia, chắc chắn rằng chìa khóa để hóa giải nằm trên con rắn khổng lồ màu vàng đó sao?

Tôi thấy có vẻ không đáng tin cậy lắm?" Hạo Thiên Chân hỏi: "Bàn Tử, ý anh là sao?" "Nguyên nhân rất đơn giản." Bàn Tử chỉ vào phù điêu phía trên nói: "Nhìn tỉ lệ nhân vật thì biết ngay, người đứng cạnh con rắn vàng, chiều cao còn chưa bằng một nửa thân nó.

Nếu tính theo tỉ lệ đó, thì con rắn vàng này chỉ riêng chiều ngang thân đã to gần bằng một chiếc xe tải giải phóng rồi!" Bàn Tử khoa tay múa chân một lúc rồi nói tiếp: "Con rắn đó dù có sống giỏi đến mấy thì cũng đã hơn hai ngàn năm rồi, chẳng lẽ nó sống đến tận bây giờ sao?"
Câu nói này vừa thốt ra, bầu không khí nhất thời trở nên nặng nề.

Nếu con rắn đó thật sự có thể sống đến bây giờ, thì cơ bản nó cũng đã thành tinh rồi.

Bàn Tử nói: "Thật ra, cũng không phải là không có khả năng này.

Trong rừng nguyên sinh, hầu hết các loài rắn lớn đều chết đói.

Theo thời gian, kích thước cơ thể chúng càng lớn, hành động chậm chạp hơn, đồng thời khẩu vị cũng dần tăng lên.

Khi không còn khả năng săn mồi nữa, chúng sẽ chết đói."
"Cho nên về lý thuyết, chỉ cần con rắn không thiếu thức ăn, thì nó sẽ tiếp tục lớn mãi."
"Vậy nếu thật sự như vậy, hai ngàn năm qua, cái thứ khổng lồ đó ăn cái gì mà lớn vậy chứ?" Hạo Thiên Chân ngơ ngác hỏi.
"Quần thể rắn có tính xã hội." Sở Văn lên tiếng giải thích: "Rắn mào gà khác với loài rắn thông thường, chúng giống kiến hơn.

Trong tổ có rắn chúa chuyên phụ trách đẻ trứng, còn những con rắn mào gà nhỏ thì tương đương với vai trò của kiến thợ, phụ trách săn mồi và vận chuyển thức ăn."
"Những con rắn khổng lồ, rắn đực mà chúng ta gặp trước đây, chuyên phụ trách giao phối.

Nếu tìm kỹ, chúng ta có thể tìm thấy chúng."
Thấy Sở Văn nói có căn cứ, mọi người lập tức tin năm phần.

Họ tìm kiếm trên phù điêu một lúc, và A Ninh thật sự đã tìm thấy.

"Nhìn ở đây này." Trên một phù điêu, một con rắn đực tựa vào

lưng rắn chúa, bên dưới rắn đực là vô số rắn mào gà con đang hỗ trợ.

Bởi vì cơ thể rắn chúa quá khổng lồ, nếu không có rắn mào gà giúp đỡ, rắn đực hoàn toàn không thể hoàn thành việc giao phối.
"Vì vậy, tôi không cần lo lắng về sự sống chết của rắn chúa.

Một khi rắn chúa chết đi, quần thể chắc chắn sẽ sinh ra rắn chúa mới, nếu không thì rắn mào gà cũng sẽ không tồn tại đến tận bây giờ."
Khi Sở Văn giải thích xong, Bàn Tử giơ ngón tay cái lên nói với Sở Văn: "Không hổ là Sở gia, ngay cả những kiến thức ít ai biết đến như vậy cũng biết rõ mồn một!"<br>"Hôm nay tôi được mở rộng tầm mắt rồi.

Nếu thật sự hết cách sinh tồn, tôi nhất định sẽ bắt vài con rắn mào gà mang ra ngoài bán kiếm tiền!"
Trong lúc mọi người đang nói chuyện, người của Cao Gia từ bên ngoài đột nhiên chạy vào, nói với Sở Văn: "Sương mù rồi!" Sở Văn nghe vậy, đi ra nhìn, chỉ thấy một luồng sương mù dày đặc đang từ từ lan ra, tốc độ nhanh, nồng độ cũng rất lớn.

Nếu bị sương mù bao phủ, e rằng không thể nhìn thấy xa ba bốn mét.
"Mau thông báo cho những người khác, nhanh chóng đeo mặt nạ chống độc, sương mù có độc!" Người của Cao Gia nghe vậy, vội vàng quay đầu chạy về, chuẩn bị đi thông báo cho các lính gác đang trực.

Ban đầu, lính gác có chút không để ý, dù sao trước đây trong rừng, cũng không phải là chưa từng thấy sương mù dày đặc.

Nhưng khi dần dần không nhìn thấy gì, họ mới ý thức được mọi chuyện dần trở nên nghiêm trọng.
"Nhanh chóng đeo mặt nạ chống độc vào, một lát nữa là ổn thôi." Vừa nói xong, Sở Văn tiếp tục ra lệnh: "Thông báo cho tất cả mọi người, chuyển toàn bộ vật tư hữu

dụng trong lều trại vào trong miếu thờ!"<br>"Chuyện gì vậy?

Sở gia, xảy ra chuyện gì sao?" Bàn Tử vừa thu dọn hành lý, vừa hỏi.
"Sương mù sắp tới rồi, đây chính là lúc rắn mào gà hoạt động mạnh nhất.

Khu cắm trại ngoài trời bốn phía trống trải, không dễ phòng thủ, nếu tiếp tục ở lại đây, chúng ta sớm muộn cũng sẽ bị tiêu diệt toàn bộ!"<br>"Mẹ nó!

Vậy thì đúng là quá kích thích rồi!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, động tác trên tay lại nhanh hơn vài phần.

May mắn thay, số người có mặt đủ đông.

Để đảm bảo an toàn, mọi người gần như chuyển toàn bộ những gì có thể mang đi vào một căn phòng trong miếu thờ.

Chỉ cần giữ vững cửa ra vào, thì cơ bản những thứ bên ngoài sẽ không thể vào được.

Khi mọi người đã vào hết trong phòng, sương mù cũng đã lan đến.

Ngay cả trong phòng, nếu đứng xa, tầm nhìn vẫn có chút mơ hồ.
Hạo Thiên Chân không khỏi tặc lưỡi nói: "Trời ạ!

Một khoảng cách ngắn như vậy, đối với những con rắn mào gà kia, quả là một lớp ngụy trang tuyệt vời!

Chẳng trách năm xưa Chu Mục Vương với đội quân hùng mạnh như vậy cũng đã bại trận ở đây!" Bàn Tử gật đầu nói: "Thật sự rất lợi hại, nhưng nơi đây không thể chứa đựng được quá nhiều người.

Chỉ một trận chiến duy nhất cũng gần như đã tiêu diệt toàn bộ Tây Vương Mẫu mẫu quốc."
Trong lúc nói chuyện, Bàn Tử cầm súng, đứng bên cạnh Sở Văn, chĩa thẳng vào cửa ra vào.

Chỉ cần có bất kỳ động tĩnh nào, y sẽ không chút do dự mà nổ

súng!

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một trận âm thanh loảng xoảng.

Chương 483

Nghe qua cứ như một nhóm người đang nói chuyện, nhưng nếu lắng nghe kỹ hơn, lại có chút mơ hồ không rõ ràng.

Sở Văn kéo nòng súng, trầm giọng nói: "Đừng hoảng sợ, đó là trò của rắn mào gà, những con rắn mào gà này có thể bắt chước giọng nói của con người!" Theo tiếng động càng lúc càng lớn, mọi người đều vô thức nín thở.
"Sở gia, có cần dùng bom xăng làm một bức tường lửa ở bên ngoài không?" Bàn Tử siết chặt khẩu AK, khẽ hỏi.
"Tuyệt đối đừng làm vậy, những con rắn mào gà đó sẽ nhảy vào.

Bức tường lửa chỉ sẽ hoàn toàn nhốt chúng ta ở bên trong thôi."
Trong lúc nói chuyện, một bóng đen khổng lồ đột nhiên lao tới.

Bàn Tử trong lòng căng thẳng, vô thức chuẩn bị nổ súng.

"Đừng nổ súng!" Sở Văn khẽ quát một tiếng, nhưng đã muộn.

Bàn Tử đã bóp cò.

Trong lúc nguy cấp, Sở Văn nhấc nòng súng lên, viên đạn bay vút lên trời, tiếng nổ vang vọng bên tai mọi người, có chút chói tai.

"Chuyện gì vậy?" Bàn Tử vẻ mặt căng thẳng tiến lại gần, cứ ngỡ hai người đang cãi nhau, chuẩn bị ra can ngăn.

"Tiểu Ca!" Sở Văn vừa giải thích, vừa lật ngửa bóng đen đó ra.

Chính là Tiểu Ca!

Nhưng trạng thái của y lúc này không tốt, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, trên cổ tay có một vết thương, rõ ràng là bị rắn mào gà cắn.

Nhưng vết cắn không sâu, nếu không thì y đã mất mạng từ lâu rồi.
Sở Văn nhìn hai mắt, lên tiếng nói: “Dao!” Hạo Thiên Chân vội vàng đưa dao tới.

Sở Văn nhận lấy dao găm, rạch một vết hình chữ thập ở vết thương, nặn ra một dòng máu đen, sau đó lấy huyết thanh trong ba lô ra, tiêm cho Tiểu Ca một mũi.

Sắc mặt y mới khá hơn một chút.

“Đã đi đâu vậy?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Đi tìm lối vào.” Bàn Tử không khỏi tinh thần phấn chấn nói: “Vậy đã tìm thấy chưa?” “Chưa.” Tiểu Ca trả lời vẫn rất ngắn gọn.

Tiếp đó, y rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra, ngồi ngay ngắn ở cửa.

Nhìn thanh Hắc Kim CKim Cổ Đao đó, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử không khỏi cảm khái.

Đã bao lâu rồi, lại được thấy Tiểu Ca múa đao.

Nhưng điều đó cũng chứng tỏ tình hình có chút khẩn cấp.

Nếu không trong trường hợp bình thường, Tiểu Ca sẽ không dễ dàng dùng đao, trừ khi y cho rằng cần thiết.
“Mọi người chuẩn bị đi, rắn mào gà sắp tới rồi!” Lớp sương mù dày đặc không hề ngăn cản được tầm nhìn của Sở Văn.

Trong tầm mắt của hắn, vô số rắn mào gà từ bốn phương tám hướng bò tới.

Một tiếng nổ lớn truyền đến, khiến Bàn Tử suýt nhảy dựng lên.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?” “Lều trại bị đè sập rồi.” Lều trại bị đè sập ư!?

Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, lau mồ hôi trên trán, toàn bộ đều là

mồ hôi!

"Đậu má, xem ra hôm nay chúng ta phải đi một vòng quanh cửa tử rồi!" Bàn Tử nghiến chặt răng, lấy toàn bộ bom xăng trên người ra, lần lượt đặt xuống đất, bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu giáp lá cà bất cứ lúc nào.

Những người lính đánh thuê ngoại quốc thì lặng lẽ đội mũ sắt, rút dao găm ra.
"Thật ra chỉ cần bôi bùn từ đầm lầy lên người, là có thể cách ly được cảm giác của rắn mào gà." Tiểu Ca siết chặt Hắc Kim Cổ Đao, thản nhiên nói.
"Vô dụng thôi, khí vị của tôi ở khắp nơi, sớm muộn gì chúng cũng sẽ tìm thấy tôi." Vừa nói xong, ba con rắn mào gà đồng thời lao tới, Sở Văn điều chỉnh tư thế bắn, bóp cò, lập tức xuyên thủng cả ba.

Bàn Tử thấy vậy, không khỏi sáng mắt lên nói: "Hay súng pháp quá!" Tiểu Ca nhìn Sở Văn một lúc, đột nhiên lên tiếng: "Đánh dụ rắn đực, sau đó tìm lối vào ư?" "Tìm lối vào?

Ý cậu là sao?" Hạo Thiên Chân tiến lại gần, vẻ mặt ngơ ngác hỏi.

"Ài!

Không đánh mấy con nhỏ, đánh thẳng con lớn luôn!

Tôi hiểu rồi." Bàn Tử vẻ mặt hưng phấn nói: "Nếu chúng ta ở đây giết quá nhiều rắn mào gà, nhất định sẽ kinh động rắn đực.

Chúng ta chỉ cần làm bị thương rắn đực, rồi đi theo nó, là có thể tìm thấy lối vào Tây Vương Mẫu Cung!" "Thì ra là vậy!" Hạo Thiên Chân chợt hiểu ra, gật đầu nói: "Với kích thước của rắn đực, chỉ cần nó có thể chui vào cái hang, thì chúng ta cơ bản cũng có thể chui vào!

Một chiêu đẹp mắt quá!"<br>"Nhưng trước đó, tôi phải đảm bảo sống sót trong cuộc tấn công này đã!" Bàn Tử nhíu mày, giơ súng bắn một phát vào con rắn mào gà đang lao tới.

Máu thịt văng tung tóe, càng nhiều rắn mào gà lao tới!

Những người lính đánh thuê phía sau cũng không hề yếu thế, bóp cò.

Bởi vì tầm nhìn không rộng, nên phần lớn đạn của những người lính đánh thuê đều bắn vào khoảng không.

Mặc dù họ có ý thức bắn điểm xạ, nhưng hiệu quả không lớn.

Chương 484

Cứ như vậy, ngoài việc lãng phí đạn ra, không có tác dụng gì khác!

Sở Văn thấy vậy, trầm giọng nói: "Đừng bắn lung tung, tấn công hướng tôi chỉ!" Cứ như vậy, hiệu suất tác chiến tăng vọt.

Toàn bộ di tích đều có thể nghe thấy tiếng súng nổ vang trời.

Bàn Tử mắt đỏ ngầu, ném toàn bộ bom xăng đã đặt dưới đất ra ngoài.

Nhanh chóng, mặt đất phủ đầy xác rắn mào gà và vỏ đạn rỗng.

Theo mùi máu tanh trong không khí càng lúc càng nồng, cuộc tấn công của rắn mào gà cũng càng trở nên điên cuồng.
Trong số đó, có một con rắn mào gà phá vỡ trùng trùng hỏa tuyến, lao thẳng về phía Bàn Tử.

Không kịp né tránh, Bàn Tử hét lớn một tiếng, "phịch" một cái ngã xuống đất.

"Bàn Tử!" Hạo Thiên Chân sắc mặt đại biến, cầm dao găm lao tới.

Ba chớp mắt đã đâm chết con rắn mào gà, rồi mới bắt đầu kiểm tra vết thương của Bàn Tử.

"Khụ khụ!

Hạo Thiên Chân à, trước khi chết tôi không có nguyện vọng gì khác, nghe nói anh gọi tôi một tiếng bố, không biết có thể thỏa mãn nguyện vọng này của tôi không?" Hạo Thiên Chân giận dữ, vừa định phản bác, nhưng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Bàn Tử, trong lòng lại có chút không đành lòng.

Nhìn thấy vẻ mặt rối rắm của Hạo Thiên Chân, Bàn Tử bên cạnh không nhịn được nữa.

Y không vui nói với Bàn Tử: "Tôi nói Bàn Tử, tỉnh lại đi!

Nếu thật sự bị cắn, đã chết từ lâu rồi!" Hạo Thiên Chân ngớ người, vội vàng nhìn về phía cổ.

Mới phát hiện đầu rắn bị mắc kẹt trong kẽ áo giáp, cách Bàn Tử cả vạn dặm!

Hạo Thiên Chân đá một cú vào Bàn Tử, cười mắng: "Cái thằng Bàn Tử này, đến lúc này rồi mà còn định chiếm tiện nghi của tôi à!"
Cuộc giằng co giữa hai bên kéo dài đúng nửa tiếng đồng hồ.

Đạn của những người lính đánh thuê cơ bản đã bắn hết, nòng súng cũng nóng đến mức ửng đỏ.

Nhưng hiệu quả cũng rõ ràng, không ít rắn mào gà đã chết dưới họng súng.

Đặc biệt gần cửa lớn, còn chất đống không ít xác rắn mào gà.

Ở cửa ra vào, Sở Văn đã sớm từ bỏ việc sử dụng súng trường, thay vào đó dùng Tử Ngọc Trường Đao cùng Tiểu Ca điên cuồng chém giết.

Nếu không phải hai người họ tạo thành một phòng tuyến kiên cố, thì những con rắn mào gà đó có lẽ đã tràn vào từ lâu rồi.
"Mau nhìn!

Những súc sinh đó hình như đã rút lui rồi!" Bàn Tử sáng mắt lên, thở hổn hển nói.

Lúc này, sương mù phía trước đã tan bớt, lộ ra mặt đất và một khoảng không gian rộng lớn.

Có thể nhìn rõ ràng, những con rắn mào gà vốn rất điên cuồng

đang dần biến mất trong rừng.

“Xem ra rắn mào gà cũng không khó đối phó lắm!

Ban đầu tôi cứ nghĩ mình sẽ chết ở đây chứ!” Hạo Thiên Chân ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt may mắn nói.

“Lần này tôi thật sự phải cảm ơn Sở gia nhiều lắm, nếu không có mũ sắt, tôi đã chết hai lần rồi.” Trong trận chiến vừa rồi, Bàn Tử đứng sau Sở Văn và Tiểu Ca, nên đã bị tấn công hai ba lần, kết quả đều bị mũ sắt chặn lại.
“Thôi được rồi, mọi người nghỉ ngơi một lát đi, một lát nữa chúng ta lại phải lên đường rồi!” So với những người kiệt sức khác, Sở Văn và Tiểu Ca lại không cảm thấy quá mệt mỏi.

Đặc biệt là trận chiến vừa rồi, vừa đúng lúc giúp Sở Văn hoạt lạc gân cốt.

Tiểu Ca ngồi xuống đất thở hổn hển một hơi, nhưng nhìn qua thì không có gì đáng ngại.

Nếu không phải vì ảnh hưởng của nọc rắn, y cũng sẽ không tiêu hao quá nhiều sức lực.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một trận chấn động kịch liệt.

Ngay cả mặt đất cũng khẽ rung chuyển.
“Mẹ nó!

Lần này lại gặp một con to lớn rồi!” Bàn Tử không kịp lau mồ hôi trên mặt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn ra bên ngoài.

Nhưng vì sương mù mờ mịt, hoàn toàn không thể nhìn rõ bên trong rừng rậm.

Chỉ có thể nhìn thấy đại khái một bóng đen không ngừng di chuyển!

“Đậu má, đó là một con rắn lớn!” Hạo Thiên Chân hít một hơi khí

lạnh nói.

“Đó không phải là một con, mà là hai con!” Tiểu Ca đứng dậy, thản nhiên nói.

“Mẹ nó!

Chương 485

Một con còn chưa ăn thua, một hơi ra hai con luôn!" Bàn Tử vẻ mặt khó coi nhìn hộp đạn trống rỗng nói: "Trên người tôi chỉ còn vài chục viên đạn nữa thôi, nếu dùng hết thì thật sự không còn gì nữa." Nếu không phải lo lắng sau này có thể sẽ phải giao chiến với lũ khỉ Việt Nam, Bàn Tử đã sớm bắn hết số đạn trong hộp rồi.

Cũng rất trào phúng, những vũ khí nhiệt có uy lực khổng lồ này lại không hiệu quả lắm trong rừng rậm, đặc biệt khi đối phó với rắn khổng lồ, chỉ cần không bắn trúng chỗ hiểm, thì cơ bản cũng giống như gãi ngứa vậy thôi.

Nhưng nếu dùng để đối phó với con người, thì gần như mỗi phát một mạng.
"Số đạn bên phía tôi cũng không còn nhiều, nhưng có thể miễn cưỡng hỗ trợ một trận chiến nữa." Người của Cao Gia kiểm đếm số đạn còn lại của những người khác, rồi nói với Sở Văn.

"Trận chiến tiếp theo đừng tham gia nữa, tôi và Tiểu Ca lên là được rồi." Sở Văn vung vẩy trường đao, thử cảm giác tay, rồi dẫn đầu xông ra ngoài.

"Ở lại đây là được rồi." Tiểu Ca cũng gật đầu vẻ mặt lạnh lùng.

Y từ từ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, bước vào trong sương mù.

Không bao lâu sau, bên ngoài truyền đến từng trận chấn động kịch liệt và tiếng gầm thét của quái vật.

"Hai người họ lại hung tàn đến vậy sao?" Nghe thấy tiếng động kịch liệt bên ngoài, người của Cao Gia kinh ngạc nói.

"Ài!

Sau này nếu theo Sở gia một thời gian, cậu sẽ biết, đó là những

thao tác cơ bản thôi." Bàn Tử vừa lấy đồ hộp trong ba lô ra, vừa nói với mọi người: "Thôi được rồi, đừng có nhìn chằm chằm nữa, giúp tôi mở đồ hộp đi, hôm nay tôi sẽ cho các cậu nếm thử tài nghệ nấu nướng của Bàn gia đây!"<br>"Chậc chậc, đồ hộp thì có gì mà nấu ngon chứ?

Chẳng phải là cho tất cả vào nồi, rồi hầm lên sao?" Hạo Thiên Chân đi tới, vẻ mặt tò mò hỏi.

Bàn Tử không vui liếc nhìn y nói: "Nếu cậu nghĩ đồ hộp nấu đơn giản, thì cậu đã sai lầm lớn rồi!

Đáng đời cả đời làm lính quèn!" "Lát nữa, đợi Sở gia và hai người kia giải quyết xong chuyện, thì chúng ta sẽ không còn thời gian ăn cơm nữa, nên tôi phải tranh thủ thời gian!" Bởi vì đây đều là đồ hộp nấu nhanh, dưới bếp cồn gia nhiệt, không đến năm phút, một nồi đồ hộp thập cẩm nóng hổi đã ra lò.

Hạo Thiên Chân nếm thử một miếng, không khỏi giơ ngón tay cái lên nói: "Đừng nói nữa, Bàn Tử, cơm nấu ngon thật đấy!"<br>"Cứ nghĩ tôi làm gì chứ!

Bàn gia tôi cả ngày ở trên mũi dao liếm máu, nên mới có thể tận hưởng từng ngày.

Bữa cơm hôm nay, có thể là bữa cơm cuối cùng của chúng ta đấy!" Trong lúc nói chuyện, Tiểu Ca toàn thân dính máu, cầm đao đi vào.

"Tình hình thế nào rồi?" Hạo Thiên Chân bưng một bát cơm hỏi.

"Đã giết một con, Sở Văn đang lợi dụng con rắn khổng lồ còn lại để tìm lối vào." Tiểu Ca không nhận cơm, mà tựa vào tường, nhắm mắt dưỡng thần.

Tiêu diệt con rắn thì rất dễ dàng, nhưng để ép con rắn khổng lồ

tìm lối vào, thì lại rất gian nan.

Dù sao thì con rắn khổng lồ dù có ngốc đến mấy, cũng sẽ không dẫn kẻ thù về nhà mình.

Nhưng đối sách của Sở Văn cũng rất đơn giản, đó là không giết.

Hắn cứ giữ con rắn khổng lồ bị vây hãm gần di tích, buộc nó phải tìm lối thoát gần di tích.

Cứ cách một khoảng thời gian, Sở Văn lại cho nó một nhát.
Mười phút sau, con rắn khổng lồ đang hấp hối cuối cùng cũng không chịu nổi vết thương, phá vỡ một bức tường, chui vào một đường cống thoát nước bên trong.

Sở Văn thấy vậy, lập tức bắn một viên pháo hiệu lên trời.

Trong miếu thờ, Tiểu Ca đang nghỉ ngơi đột nhiên mở mắt nói: "Đã tìm thấy lối vào rồi!"
Đã tìm thấy lối vào ư?

Câu nói này vừa thốt ra, mọi người không còn bận tâm đến việc ăn cơm nữa, bỏ bát cơm xuống, cùng Tiểu Ca chạy thẳng tới.

"Đậu má!

Lối vào là một đường cống thoát nước, tôi chết sống cũng không tìm thấy nó!" Bàn Tử quan sát một lúc, rồi mở miệng chửi rủa.

Trước mắt mọi người là một đường cống thoát nước sâu hun hút.

Bên cạnh lối vào có không ít đá vụn, rõ ràng lối vào này đã bị người ta phong bế.

Nhìn qua, nó không khác gì những nơi đổ nát khác.

"Trước đây, tôi đã vào trong quan sát rồi, bên trong là một di tích khổng lồ phức tạp.

Chỉ cần đi theo lộ trình của con rắn khổng lồ đó, là có thể tìm thấy

trung tâm Tây Vương Mẫu Cung!" Sau khi chuẩn bị đơn giản một chút, mọi người bật đèn pin, men theo vết máu của con rắn khổng lồ, đi sâu vào bên trong.
"Càng đi xuống dưới, không biết cái thành phố ngầm này rốt cuộc sâu đến mức nào!" Hạo Thiên Chân nhìn bình thủy chuẩn, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

"Ài!

Tiểu đồng chí sợ hãi cái gì chứ?

Hơn hai ngàn năm trước có không ít người sống ở đây, chẳng lẽ lại sợ bị chôn sống ở đây sao?" Bàn Tử không hề để ý, liên tục nhìn vào các lối đi bên cạnh, dường như đang tìm kiếm đồ cổ.

Nhưng điều khiến y thất vọng là, những lối đi này cơ bản đều nối với một bể chứa nước khổng lồ.

Sau khi bể chứa nước đầy, lượng nước còn lại sẽ chảy vào bể chứa nước sâu hơn.

Chương 486

Cứ như vậy nước luân chuyển liên tục.
Không biết đã đi được bao lâu, trước mắt mọi người đột nhiên sáng sủa.

Hiện ra trước mắt mọi người là một không gian ngầm khổng lồ, đỉnh đầu là một khoảng không hư vô, ngay cả đèn pin chiếu lên cũng không thể tìm thấy đỉnh.

"Mẹ nó, chúng ta đang ở dưới lòng đất bao nhiêu mét vậy!" Bàn Tử dùng đèn pin quét xung quanh, vẻ mặt kinh ngạc nói.

Vô ý, Bàn Tử đột nhiên chiếu vào một khuôn mặt khổng lồ dữ tợn, lập tức khiến Bàn Tử giật mình!

"Cái thứ gì vậy?" Theo tiếng kinh hãi của Bàn Tử, mọi người giơ súng lên, chiếu đèn pin.

Nhanh chóng, một khuôn mặt khổng lồ cao ba mét hiện ra trước mắt mọi người.

Nhìn kỹ, đó là một phù điêu trên một bức tường thành cao lớn.

"Đơn giản là một thành phố ngầm khổng lồ!" Hạo Thiên Chân vừa kinh ngạc nói, vừa dùng đèn pin chiếu vào những nơi khác.

Nhanh chóng, một tòa thành lầu cao bảy tám mét hiện ra trước mắt mọi người.

"Từ quy mô của thành phố, ở thời cổ đại nhiều nhất cũng chỉ là một thành phố cấp huyện.

Nhưng ở dưới lòng đất, không biết đã tiêu tốn bao nhiêu nhân lực vật lực!" Hạo Thiên Chân vẻ mặt chấn động nói: "Ngay cả dùng máy móc hiện đại, để hoàn thành một kỳ công như vậy, e rằng cũng cần không ít thời gian!"<br>"Không khoa trương đến thế đâu." Sở Văn

nhìn xung quanh nói: “Môi trường địa chất ở đây rất đặc biệt, thuộc dạng địa hình karst.

Nơi đây hẳn là một hang động tự nhiên khổng lồ, những người dân tiên phong của Tây Vương Mẫu mẫu quốc chỉ cần cải tạo một chút, là đã hình thành nên một thành phố ngầm khổng lồ như vậy!” “Ở sa mạc Gobi, ai nắm giữ nguồn nước, người đó là bố!

Xem ra việc Tây Vương Mẫu mẫu quốc thịnh vượng hàng trăm năm cũng không phải là không có lý do!” Bàn Tử vừa nói, vừa đi qua quan sát bức tượng mặt người khổng lồ đó.

Nhanh chóng, y “chậc chậc” khen ngợi: “Đừng nói nữa, bức tượng mặt người này khá thú vị đấy chứ, đôi mắt lớn cứ nhìn theo tôi mãi!” Cứ nhìn theo sao?

Hạo Thiên Chân ngớ người, sau đó cười mắng: “Bàn Tử đủ rồi đấy!

Giờ này còn đùa giỡn!

Cậu thấy thú vị sao?” Bàn Tử không vui nói: “Không tin thì nhìn đi!” Thấy Bàn Tử quả quyết như vậy, Hạo Thiên Chân không tin tà cũng đi xem náo nhiệt, kết quả thật sự như Bàn Tử nói, bất kể y di chuyển thế nào, khuôn mặt tượng người đó vẫn luôn hướng về phía y.

Cảnh tượng này khiến Hạo Thiên Chân không khỏi “chậc chậc” khen ngợi: “Thật sự quá lợi hại, chẳng phải kỹ thuật kiến trúc 3D chỉ mới thịnh hành những năm gần đây sao?

Không ngờ từ hai ngàn năm trước, người cổ đại đã bắt đầu ứng dụng rồi!”
“Kỹ thuật kiến trúc 3D?

Tôi chưa từng nghe nói?” A Ninh đột nhiên vẻ mặt kỳ lạ nói: “Cái gọi là kỹ thuật 3D, chẳng lẽ có thể khiến tượng động đậy sao?” Hạo Thiên Chân ngớ người nói: “Sao có thể?

Trừ khi bức tượng đó sống.” Nói đến một nửa, Hạo Thiên Chân đột nhiên ngừng lại.

Chỉ thấy bức tượng vốn không có biểu cảm, lại nở một nụ cười quỷ dị về phía họ!

“Trời ơi!

Chẳng lẽ những bức tượng này thật sự sống sao!?” Ngay cả Bàn Tử, người đã trải qua nhiều trận chiến, sau khi chứng kiến cảnh tượng này, đầu óc y cũng trở nên mơ hồ, nhất thời không biết phải đối phó thế nào!

Ngay cả những người lính đánh thuê ngoại quốc cũng kinh hoàng tột độ, có vài người còn ngồi phịch xuống đất!

“Nơi này tà môn quá!

Hay là chúng ta rút lui chiến lược trước đi?!” Bàn Tử hét lớn.

“Rắn mào gà phía sau đã đuổi kịp rồi!” Người của Cao Gia dẫn đầu nổ súng, bắn chết hai con rắn mào gà, nhưng không có tác dụng gì, càng nhiều rắn mào gà đuổi tới.

Phục kích!

Những súc sinh này biết đánh phục kích!

Nhất thời, trong lòng mọi người đều lạnh toát!

“Sở gia, bây giờ phải làm sao?!” Bàn Tử nhất thời luống cuống, mồ hôi chảy đầy đầu!
“Bị lừa rồi!

Đó là những con ngài mặt người!” Sở Văn quan sát một lúc, rồi giơ súng bắn vào bức tượng mặt người!

Trong tiếng súng nổ vang, khuôn mặt quỷ dữ tợn đó đột nhiên vỡ tan, biến thành từng con ngài mặt người, lao về phía mọi người!

Bàn Tử ngớ người, sau đó mở miệng chửi lớn: “Đậu má, làm lão tử giật mình một phát!

Cứ tưởng là thứ kinh khủng gì!

Hóa ra là mấy con ngài bay!

Ăn một phát súng của Bàn gia đây!” Những người khác cũng hoàn hồn, không còn sợ hãi như trước nữa.

Chương 487

Nhất thời, tiếng súng vang dội khắp khoảng đất trống.

“Đừng luyến chiến!

Nơi này quá trống trải, mau vào thành trước!

Nếu không tôi và Tiểu Ca sẽ không thể phòng thủ nổi!”
Sau khi nghe lệnh của Sở Văn, các lính đánh thuê lập tức thu hẹp phòng tuyến, luân phiên rút lui vào trong cửa thành.

Tiểu Ca đi đầu mở đường, Sở Văn yểm trợ phía sau.

Nhanh chóng cả nhóm đã vào trong cổng thành.

Không đợi mọi người thở phào nhẹ nhõm, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng hét lớn của Bàn Tử: “Sở gia!

Con rắn khổng lồ đó lại xông vào rồi!” Chưa nói xong, một căn nhà gỗ phía trước đã bị con rắn khổng lồ đè nát, chiếc lưỡi rắn dài nửa mét không ngừng thè ra nuốt vào, một mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa, khiến người ta vô thức buồn nôn.

Con rắn khổng lồ lần này dường như đã tinh ranh hơn rất nhiều, biết Sở Văn và Tiểu Ca có sức chiến đấu rất đáng sợ, không còn cận chiến giáp lá cà, mà thay vào đó dùng đuôi cuốn từng tảng đá lớn ném tới.

May mắn thay, tất cả đều bị Tiểu Ca đỡ được.
“Tôi không tin mấy ngày không thể giết chết nó!” Bàn Tử sờ vào vết cắt trên mặt do đá vụn gây ra, không khỏi nổi cơn tam bành.

Y giơ súng trường, bắn loạn xạ vào con rắn khổng lồ.

Từng tràng đạn bắn vào thân rắn khổng lồ, bắn ra từng tia lửa.

Mặc dù khiến con rắn khổng lồ liên tục lùi lại, nhưng rõ ràng không gây ra quá nhiều sát thương!

“Đậu má, cái súc sinh này không sợ đạn!

Bàn Tử, còn bom xăng không?” “Có, nhưng là cái cuối cùng!” Bàn Tử hét lớn một tiếng, ném quả bom xăng trong tay ra.

Bắn trúng thân rắn khổng lồ, lập tức bùng cháy dữ dội, kéo theo cả những ngôi nhà gần đó cũng lần lượt bốc cháy.

Con rắn khổng lồ không ngừng gào thét, dùng đuôi cuốn những thứ đang cháy trên mặt đất, rồi ném đi!

Khiến mọi người hỗn loạn không thể tả!

“Đậu má, lũ súc sinh này biết dùng mưu rồi!” Lúc này, Bàn Tử cũng mắt đỏ ngầu, toàn thân dính máu.

Nhưng phần lớn máu này là máu xanh của những con ngài mặt người kia.
“Hạo Thiên Chân, giúp tôi đóng cửa thành lại!” Sở Văn một đao chém bay con ngài mặt người đang lao tới, dùng sức đóng cánh cửa thành bên cạnh lại.

“Không được!

Bên này bị đá lớn chặn rồi!” Sở Văn thấy vậy, một đao chém tới.

Trong tiếng đá vụn bay tung tóe, cửa thành ầm ầm đóng lại.

Nhất thời, áp lực giảm đi rất nhiều.

“Để tôi đi giết con súc sinh đó.” Sở Văn cầm đao, sát khí đằng đằng lao về phía con rắn khổng lồ đó.

Con rắn khổng lồ ban đầu đang ném đá rất hăng, khi thấy Sở Văn lao tới, trên mặt nó lộ ra một tia sợ hãi mang tính người.

Lập tức không ném đá nữa, quay đầu bỏ chạy!

“Đi đâu, không có cửa đâu!” Sở Văn hét lớn một tiếng, trong lúc di chuyển, hắn ném mạnh Tử Ngọc Trường Đao trong tay ra.

“Rầm” một tiếng động lớn, con rắn khổng lồ không kịp né tránh, bị Tử Ngọc Trường Đao găm chặt xuống đất, không thể động đậy.

Máu đỏ tươi chảy lênh láng khắp nơi, con rắn khổng lồ gào thét một tiếng cực kỳ đau đớn, nhưng không thể thoát ra.

Một cú đấm nặng nề giáng xuống đầu nó.

Trong tiếng đá vụn bay tung tóe, Sở Văn rút Tử Ngọc Trường Đao ra, một đao kết liễu mạng sống của nó!

Khi con rắn khổng lồ dần tắt thở, những con rắn mào gà bên ngoài sau khi mất đi sự chỉ huy, thế công giảm đi đáng kể, áp lực của mọi người lại giảm đi không ít.
“Cái súc sinh này không sợ lửa thiêu mà!

Hóa ra nó có hai lớp vảy!” Bàn Tử vừa lẩm bẩm chửi rủa, vừa dùng dao găm cố gắng cạy ra một mảnh vảy.

Chỉ một mảnh vảy thôi cũng đã to bằng mặt người, nếu mang ra ngoài, nhất định sẽ gây ra một phen chấn động lớn!

“Thôi được rồi, chúng ta rời khỏi đây đi, mùi máu tanh quá nồng, ai biết tiếp theo sẽ dẫn dụ thứ gì đến!” Sở Văn lau máu trên đao, trầm giọng nói.

Qua trận chiến vừa rồi, không ít người đều bị thương.

Đặc biệt là đội lính đánh thuê đó, trong đó có hai người sau khi bị ngài mặt người cắn, toàn bộ cánh tay đều có chút xanh tím.

Chương 488

Ngay cả sau khi tiêm thuốc giải độc, cũng không có bất kỳ hiệu quả nào.

Cuối cùng nếu không phải Sở Văn hiến dâng hai giọt máu của mình, hai lính đánh thuê đó e rằng đã chết từ lâu rồi.

Vừa cảm thán sự thần kỳ của máu Sở Văn, hai lính đánh thuê đó cũng vô cùng biết ơn Sở Văn, liên tục nói lời cảm ơn.

Sau khi đi bộ một lúc dọc theo con đường, những ngôi nhà hai bên dần trở nên dày đặc hơn.

Tiếp đó, trên mặt đất cũng dần xuất hiện những vỏ đạn vương vãi và một số thi thể.

Nhìn kỹ, những thi thể này đều rất lùn, trên người mặc bộ đồ rằn ri màu xanh quân đội.
"Đây đều là thi thể của lũ khỉ Việt Nam để lại, máu chưa đông, xem ra mới rời đi không lâu." Bàn Tử ngồi xổm xuống quan sát một lúc, nhanh chóng đưa ra phán đoán.

"Có phát hiện ra không, nguyên nhân chết của lũ khỉ này rất kỳ lạ, trên đỉnh đầu đều có một cái lỗ, cứ như bị thứ gì đó chui vào vậy!" Bàn Tử vừa nói, vừa cố gắng dùng đèn pin kiểm tra vết thương, dường như chuẩn bị quan sát kỹ xem rốt cuộc là thứ quỷ quái gì đã chui vào.

Nhưng vào lúc này, thi thể vốn bất động đột nhiên mở mắt, ôm chặt lấy Bàn Tử, dùng tiếng kêu không rõ ràng liên tục gào thét.

Tình huống đột ngột này trực tiếp khiến Bàn Tử giật mình một trận lớn, một cước đá văng con khỉ ra, vô thức rút dao găm ra chuẩn bị đâm tới.

Nhưng chưa kịp để Bàn Tử ra tay, con khỉ đó liền chủ động lao vào dao găm.

Nhìn thấy vẻ mặt giải thoát của con khỉ, Bàn Tử sởn gai ốc buông dao găm ra, vô thức lùi lại vài bước nói: "Đậu má!

Vừa nãy nó bảo tôi giết nó!

Tình huống gì vậy!?

Có người chủ động tìm chết sao!?" "Chủ động cầu chết ư?" Đối mặt với cảnh tượng này, Hạo Thiên Chân cũng kinh ngạc trừng lớn mắt.

Sở Văn nhíu mày quan sát một lúc, chuẩn bị chém vỡ đầu một con khỉ để tìm hiểu rốt cuộc.

Đột nhiên, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, mấy thi thể khỉ đột nhiên mở mắt, với tư thế kỳ dị bò về phía đường cống thoát nước bên cạnh.

Thấy cảnh tượng này, Sở Văn đột nhiên hét lớn: "Mau ngăn lại!

Đừng để những thi thể đó đến gần bờ nước!"
Không thể để thi thể đến gần bờ nước?

Mọi người đều ngớ người, đều bị lời nói của Sở Văn làm cho bối rối.

"Sở gia, không phải Bàn Tử tôi nhát gan, thật sự là vì những thứ này có chút tà môn à!

Những thi thể này đều chết đi sống lại, chúng ta đến gần, sẽ không gặp báo ứng sao!?" "Thôi đi!

Toàn là tư tưởng phong kiến!

Uổng công cả ngày lớn lên dưới lá cờ đỏ chứ!" Hạo Thiên Chân không vui nói.

“Tiểu đồng chí, đừng nói lớn, có bản lĩnh thì lên đi!” Bàn Tử ôm súng, phản bác.

Nếu là hi sinh, thì Bàn Tử sẽ không chút do dự.

Nhưng vấn đề là những người vừa chết này đột nhiên động đậy, ai cũng không chắc chắn chuyện gì đang xảy ra.

Tùy tiện ra tay, có thể sẽ dính phải phiền phức khác!

“Tôi lên!

Tôi lên!” Hạo Thiên Chân tự cáo phấn dũng nói, một mạch chạy vọt tới.

Vừa định ra tay, một thi thể đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào y.

Hạo Thiên Chân sởn gai ốc, lại quay người bỏ chạy.

Thấy cảnh tượng này, Sở Văn trầm giọng nói: “Trực tiếp dùng súng bắn gãy tứ chi của chúng là được rồi!

Không cần thiết phải tự mình đến gần!” “Ai ya trời ạ!

Làm tôi bối rối quá ~” Bàn Tử vỗ trán, cầm súng, bắn loạn xạ vào những thi thể đang tiến gần bờ nước.

Máu thịt văng tung tóe, tứ chi của những thi thể đó đều bị bắn gãy.

Những xác sống đó không ngừng quằn quại, chuyển động hoàn toàn dừng lại.

Chúng không ngừng vùng vẫy tại chỗ, cảnh tượng trông rất thảm khốc.
“Sở gia, giải thích một chút đi, vì sao không cho chúng đến gần bờ nước vậy?

Chẳng lẽ bên trong có điều gì bí ẩn sao?” Bàn Tử vừa thay hộp đạn, vừa hỏi.

Chương 489

“Đã từng nghe nói về sán dây chưa?” Mọi người đều ngớ người, đều lắc đầu.

Riêng A Ninh suy tư một lát, có chút không chắc chắn nói: “Loại côn trùng ký sinh trong cơ thể bọ ngựa đó sao?” “Không sai.” Sở Văn gật đầu nói: “Sán dây là một loại sinh vật ký sinh.

Khi sinh sản, chúng sẽ đâm trứng vào cơ thể bọ ngựa, ấu trùng ếch nhái, hoặc để những sinh vật thủy sinh đó chủ động ăn trứng.” “Cứ như vậy, trứng sẽ không ngừng lớn lên trong cơ thể côn trùng hoặc động vật đó.

Khi gần trưởng thành, sán dây sẽ điều khiển hệ thần kinh của vật chủ, đi đến bờ nước.

Một khi vào trong nước, sán dây sẽ chui ra khỏi cơ thể vật chủ, tiếp tục sinh sản.”
“Vật chủ cũng sẽ chết hoàn toàn vì bị trọng thương.

Trong đầu những thi thể này, những con sán xác chết cũng có chức năng tương tự.” “Ý tôi là, trong đầu những thi thể này, hẳn là có không ít ấu trùng sán xác chết.

Một khi vào trong nước, chúng sẽ sinh sản điên cuồng.” Nghe xong lời giải thích của Sở Văn, mọi người đều cảm thấy sởn gai ốc!

Không thể không nói, loại thứ này thật sự quá kinh khủng rồi!

“Vãi chưởng!

Cái lỗ trên đỉnh đầu kia là sao, hóa ra là do sán mẹ để lại!” Bàn Tử nhìn con khỉ chủ động cầu chết đó, không khỏi vẻ mặt sợ hãi nói: “Nếu tôi không đoán sai, những người này trước khi chết bị sán mẹ

tấn công, mắt trừng trừng nhìn đầu mình bị đục một cái lỗ, cảm giác đó thật sự quá đáng sợ!"<br>"Từ lúc những thi thể này chết đến bây giờ, nhiều nhất cũng không quá ba tiếng đồng hồ.

Tốc độ sinh sản của sán xác chết này cũng quá kinh khủng rồi!" Bàn Tử cũng vẻ mặt kinh ngạc nói.

"Yên tâm đi, tốc độ sinh sản của sán xác chết nhanh, nhưng tốc độ bị ăn cũng nhanh hơn!

Hầu hết ấu trùng sẽ bị rắn mào gà ăn thịt, chỉ còn lại rất ít phần trưởng thành thành sán mẹ, tiến hành vòng sinh sản tiếp theo." "Bản thân rắn mào gà cũng không sống lâu, hai loại sinh vật này ngầm tạo thành một sự cân bằng." Nghe xong lời giải thích của Sở Văn, một lính đánh thuê không tin tà lại một phát súng bắn vỡ đầu một con khỉ.

Trong máu thịt văng tung tóe, một khối trứng trong suốt, lóng lánh bị bắn ra.

Điều kinh ngạc là, những khối trứng này có màu sắc sặc sỡ, và cứ như có sự sống, không ngừng nhảy múa theo nhịp điệu.

Đột nhiên, trong số đó, khối trứng đó co lại thành một khối, rồi lập tức lao về phía đường cống thoát nước bên cạnh!

"Vãi chưởng!

Ai bảo không có chuyện gì lại đi tìm chuyện làm!

Mau bắn chết nó đi!" Bàn Tử thấy vậy sắc mặt đại biến, bắn liên tiếp ba phát súng vào khối trứng đó!

Nhưng khoảng cách quá xa, cả ba viên đạn đều bắn vào khoảng không!

Trong tình huống nguy cấp, Sở Văn tiện tay nhặt một hòn đá trên mặt đất, ném về phía khối trứng đó.

Trúng đích chính xác, biến nó thành một khối bùn nát!

Không đợi mọi người thở phào nhẹ nhõm, những thi thể vốn đang vùng vẫy trên mặt đất như một cỗ máy bị mất điện.

Lần lượt ngừng chuyển động.

Giây tiếp theo, từng khối trứng lại từng khối trứng từ hốc mắt thi thể chui ra, lăn về phía bờ nước!
"Trời ơi!

Chúng ta lại đúng lúc gặp tiệc rượu rồi!

Đột nhiên nhiều côn trùng đến vậy!" Bàn Tử dưới sự sợ hãi cũng có chút hoảng loạn, hét lớn với Bàn Tử: "Bàn Tử, bom xăng của cậu đâu!

Mau lấy ra bốn cái ~" Bàn Tử mở miệng chửi lớn: "Cứ tưởng lão tử là kho vũ khí à!

Những quả bom xăng đó đã dùng hết rồi, bình nước muốn không!

Bây giờ tôi có một cái!" "Bình nước thì có tác dụng quái gì chứ ~!

Trừ khi nước tiểu của cậu có thể cháy ~!" Bàn Tử vỗ đùi, hét lớn với Sở Văn: "Sở gia, tiếp theo tôi phải làm sao!?" Lúc này, không ít trứng đã lăn vào trong nước.

Trong khoảnh khắc, mặt nước như nước sôi, liên tục sủi bọt "cô đông cô đông".

Lượng lớn dịch thể màu đỏ máu không ngừng trào lên, nhanh chóng nhuộm đỏ cả mặt nước!

Cảnh tượng trông vô cùng quỷ dị!

Nếu tình hình cứ tiếp tục phát triển như vậy, sẽ không lâu nữa, những con sán mẹ mới sẽ được sinh ra!

"Không làm gì được!

Nhanh chóng rút lui!”
Câu nói này vừa thốt ra, mọi người đều cuống cuồng chạy tháo chạy dọc theo con phố.

Trong số đó có hai lính đánh thuê không phản ứng kịp.

Chương 490

Thấy mọi người đều mở hết tốc lực liều mạng chạy.

Hai người họ vẻ mặt ngơ ngác giang tay ra, có chút không biết làm gì đứng tại chỗ.

“Cô A Ninh, không thông báo cho hai người đó sao?” Bàn Tử quay đầu lại, hét lớn.

“Hai người họ không hiểu tiếng Anh!

Đồng đội hiểu tiếng Anh đã chết rồi!

Người bị trùng chít giết chết trước đó!” A Ninh thở hổn hển nói, hét lớn với hai lính đánh thuê đó: “Danger! (Nguy hiểm) Danger!” Hai lính đánh thuê ý thức được có điều không ổn cũng nhanh chóng phản ứng, vội vàng chạy đuổi theo.

Nhưng thời gian phản ứng đã có chút muộn.

Vừa mới cất bước, một đám mây đỏ hình thành từ những con sán xác màu đỏ tiếp tục quét tới.

Hai lính đánh thuê không kịp phản ứng, sau một tiếng hét thảm thiết, ngã vật xuống đất.

Làn da vốn đen sạm nhanh chóng chuyển sang màu đỏ, sau đó như sáp nến bị đun chảy trong môi trường nhiệt độ cao, nhanh chóng tan chảy!

Dưới sự ăn mòn điên cuồng của sán xác, không đến năm giây, một thi thể lớn đã biến thành bộ xương đẫm máu!
“Đậu má!

Sán xác chết ư!?

Đơn giản là quỷ sai do Diêm La Vương phái đến đòi mạng mà!”

Bàn Tử chạy cuối cùng hét lớn một tiếng, chỉ cảm thấy khi mẹ y sinh ra, sao không mọc thêm hai cái chân.

Tốc độ vốn đã đạt đến cực hạn, lúc này lại nhanh hơn vài phần!

"Đậu má, xem ra gặp phải hàng thật rồi!" Bàn Tử thấy vậy chửi lớn một tiếng, từ trong ngực móc ra hai quả lựu đạn, rút chốt, ném về phía sau.

Sở Văn đã chuẩn bị sẵn sàng giơ súng bắn hai phát.

Liên tiếp hai tiếng nổ lớn vang dội, hai quả cầu lửa nổ tung trong không trung.

Sóng xung kích hất bay không ít sán xác.

Nhưng sau đó càng nhiều sán xác xông tới.

"Chiêu này cũng khá hữu dụng đấy chứ, khụ khụ!

Bàn Tử còn không?" "Hết rồi!

Ngoài một cây côn lửa ra, không còn gì nữa!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, ném cây côn lửa trong tay ra, để giảm bớt trọng lượng.

Vào thời khắc quan trọng, Sở Văn đột nhiên dừng lại, như thể đã phát hiện ra điều gì.

Tiếp đó hét lớn: "Mọi người theo tôi!" Sở Văn đột ngột đổi hướng, lao vào một con hẻm nhỏ.

Mọi người không nghi ngờ gì, đi theo Sở Văn chạy vào.

Vừa mới chạy vào, Hạo Thiên Chân đã ý thức được có điều không ổn.

Phía trước con hẻm, là một con hẻm cụt!

Mặc dù không cao, nhưng cũng không quá hai mét.

Chỉ cần dùng sức một chút, là có thể dễ dàng trèo qua.

Nhưng vào thời điểm then chốt này, chậm trễ một chút thôi, thì có thể mất mạng ngay lập tức!

“Sở ca!

Phía trước là hẻm cụt đó!” Trong lúc nguy cấp, Hạo Thiên Chân vội vàng lên tiếng nhắc nhở.
“Tôi biết!

Nếu tin tôi, thì theo tôi đi!” Sở Văn không những không có ý định dừng lại, mà tốc độ dưới chân còn nhanh hơn!

“Ồ!

Cô A Ninh!

Rõ ràng là một kẻ điên!

Tôi không thể theo anh ta đi chịu chết!” Một lính đánh thuê da trắng cao lớn vừa nói xong, vứt bỏ trang bị trong tay, né người chui vào một căn nhà nhỏ bên cạnh.

Chương 491

Trong căn nhà nhỏ đó có một cái ao nhỏ.

Phương pháp của lính đánh thuê đó rất đơn giản.

Không cần phải tìm cách tiêu diệt những con sán xác đó.

Chỉ cần ở trong nước yên lặng chờ sán xác giết chết Sở Văn và những người khác rồi rời đi là được.

"Này!

Jack!

John!

Nếu không muốn chết, thì theo tôi đi, tôi không thể giao số phận của mình cho một người da vàng được!" Hai lính đánh thuê được gọi tên nhất thời có chút lay động.

Sau khi do dự một giây, hai người họ đi theo kẻ đào ngũ.

A Ninh giận dữ nói: "Các người đang phản bội công ty!" "Cứ để họ đi đi, mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình." Sở Văn bình tĩnh nói.

Nhìn bức tường trước mắt càng lúc càng rõ ràng, hắn đột nhiên gầm lên một tiếng.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Sở Văn va mạnh vào bức tường.

"Rầm" một tiếng động lớn, bức tường tưởng chừng kiên cố lập tức đổ sập!

"Nhanh chóng theo tôi ~!

Bất kể nhìn thấy gì, cũng đừng dừng lại!" Sở Văn rút Tử Ngọc Trường Đao ra, dẫn đầu xông vào trong khói bụi.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, ở phía đối diện bức tường, là một căn phòng lớn.

Bên trong có không ít khỉ đang ngủ!

Trong góc phòng, đặt từng thùng nhỏ chứa đầy chất dễ cháy.

Sau khi bị Sở Văn đánh thức, chúng nhất thời không phản ứng kịp.

Vẻ mặt ngơ ngác nhìn mọi người chạy ngang qua chúng!

Trong số đó có những con phản ứng kịp, vô thức sờ vào súng trong tay.

Vừa định giơ lên, đã bị Sở Văn chém chết gọn gàng!

Những kẻ chống cự khác cũng bị Tiểu Ca và Bàn Tử đánh chết gọn gàng.

Nhất thời, không ai dám tiếp tục động đậy!
Khi người cuối cùng chạy ra khỏi phòng, Sở Văn đang ở cuối cùng ném ba quả lựu đạn trong người vào trong!

Rồi đóng sập cánh cửa lớn lại!

Đồng thời, vô số sán xác từ khắp nơi cũng xông vào trong phòng!

Một số lượng đáng kể sán xác đã đổi hướng, lao về phía Sở Văn.

"Ôi mẹ ơi ~!" Sở Văn hét lớn một tiếng, một tay ôm A Ninh ngã nhào xuống.

Giây tiếp theo, phía sau căn nhà gỗ truyền đến một tiếng nổ lớn.

Ngay cả mặt đất cũng khẽ rung chuyển!

Tiếp đó, căn nhà gỗ khổng lồ bốc cháy.

Bất kể lũ khỉ hay sán xác bên trong, tất cả đều chìm trong biển lửa

~!

Sóng xung kích đáng sợ quét qua phạm vi hơn mười mét gần đó.

Lửa còn bốc cao tám chín mét.

“Sở Văn!

Thật sự quá lợi hại!

Anh biết bên trong có người sao?” Người của Cao Gia nhìn đống đổ nát bốc cháy trước mắt, vẻ mặt chấn động nói.

“Ài!

Chương 492

Chưa từng thấy bao giờ đúng không?

Đó là sở trường của Sở gia chúng tôi!

Nghe tiếng phân biệt vị trí ~ chỉ cần dựa vào một khẩu súng lục, là có thể xác định được vị trí của chủ mộ thất!" Sau khi A Ninh phiên dịch, người của Cao Gia không khỏi kính nể.

"Ai!

Bên trong có một con khỉ còn sống!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, chĩa súng vào con khỉ đang ló đầu ra.

"Đừng nổ súng!

Là người!" Sau khi con khỉ nói xong, nó nằm thẳng đơ xuống đất.

Người?

Bàn Tử ngớ người, vội vàng giơ nòng súng lên.

Trước đây khi Tiểu Ca xuất hiện, y suýt chút nữa đã bắn vỡ đầu Tiểu Ca.

Mặc dù sau đó Tiểu Ca không sao.

Nhưng Bàn Tử trong lòng đã tự nhủ một câu cảnh tỉnh.

"Rõ ràng mặc quần áo khỉ, sao lại là người chứ?

Chẳng lẽ là gián điệp sao?" Bàn Tử đi tới, vẻ mặt nghi ngờ nói.

"Thằng nhóc đó đeo một cặp kính râm, trông khá ngầu!" Hả?

Khoan đã?

Kính râm?

Đậu má không phải Hắc Hạt Tử chứ?

"Đừng nhìn nữa, là Hắc Hạt Tử." Sở Văn bò xuống đất, kiểm tra vết thương của Hắc Hạt Tử.

Từ vẻ bề ngoài mà nói, có vẻ khá nghiêm trọng.

Nhưng chỉ là vết thương ngoài da, không có vấn đề nghiêm trọng nào.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao Hắc Hạt Tử lại xuất hiện ở đây?

Lại còn trà trộn vào đội ngũ của lũ khỉ?

Nhìn qua thì không hề đơn giản.

Hiện tại Hắc Hạt Tử đã hôn mê, rõ ràng không thể hỏi ra điều gì.

"Đi thôi, bây giờ chúng ta đi tìm một chỗ sửa sang lại đã." Lời vừa dứt, từ con hẻm nhỏ lúc trước đã truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết.

Quay đầu nhìn lại, ba lính đánh thuê lúc trước bỏ chạy lúc này toàn thân dính máu, vẻ mặt hoảng sợ chạy ra ngoài.

Sau khi nhìn thấy Sở Văn và những người khác, họ như gặp được cứu tinh.

Điên cuồng hét lớn: "Cứu mạng ~!" Chưa nói xong, mấy bóng đen đã kéo ba lính đánh thuê đó trở lại.

Máu tươi văng tung tóe, ba người họ nhanh chóng mất đi sự sống!

"Đậu má, bóng đen vừa rồi là gì?" Bàn Tử sởn gai ốc nói.

"Dây leo, ba sợi dây leo." Sở Văn bình tĩnh nói: "Đi thôi, ba người đó không còn cứu được nữa rồi." Mọi người quay người rời đi.

Xét thấy những sợi dây leo bí ẩn đó, mọi người đã không chọn vào

phòng.

Mà leo lên một ngọn đồi nhỏ để cắm trại.

Nửa tiếng sau, Hắc Hạt Tử tỉnh lại.

Câu đầu tiên y nói khi tỉnh dậy là với Sở Văn: "Thật sự rất lợi hại, hôm nay là lần tôi gần cái chết nhất!" Mọi người nghe vậy, đều không nhịn được cười ha hả.

Hạo Thiên Chân càng không nhịn được châm chọc: "Ai biết cậu lại ẩn mình trong lũ khỉ, có thể sống sót ra ngoài, thật sự không tệ rồi!" "Mà nói đi cũng phải nói lại, vì sao lại ẩn mình trong đội ngũ lũ khỉ?

Làm gián điệp lâu như vậy, bây giờ ở đâu, hẳn là cậu phải biết chứ?" Bàn Tử lấy một hộp đồ hộp từ ba lô ra, nói với y: "Tốt nhất là đừng nói dối, nếu không thì đồ hộp à, tự mà ăn đi!" Rõ ràng Bàn Tử thấy Hắc Hạt Tử chưa ăn cơm.

Chương 493

Nên mới dùng cách này để uy hiếp.

Trong môi trường bóng tối, thể lực của mỗi người đều tiêu hao rất nhiều.

Ngay cả Sở Văn, cũng tranh thủ ăn một chút đồ ăn trên đường.

Không còn cách nào khác, di tích Tây Vương Mẫu mẫu quốc thật sự quá lớn.

Cho đến bây giờ, mọi người vẫn chưa tìm thấy trung tâm thật sự ở đâu.

Hắc Hạt Tử hít sâu một hơi, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nói: "Yên tâm đi, tôi ở đây, chuyên môn chờ các cậu.

Có thể nói rằng, nếu không có tôi, đừng hòng biết Tây Vương Mẫu Cung thật sự ở đâu!"<br>"Tây Vương Mẫu Cung?

Chẳng lẽ không phải trung tâm thành phố sao?" Hạo Thiên Chân vẻ mặt khó hiểu nói, dùng đèn pin chiếu vào di tích khổng lồ ở phía xa.

Lúc này, khoảng cách đến di tích đó đã rất gần rồi.

Chỉ cần vượt qua con hào phía trước, là có thể đến thẳng trung tâm!

"Đó quả thật là Tây Vương Mẫu Cung.

Đối với những kẻ trộm mộ bình thường, nơi đó ẩn chứa vô số tài phú kinh người.

Nhưng đối với các cậu, mục đích cuối cùng e rằng là phải giải quyết dấu ấn trên người, đó mới là điều quan trọng phải không?" Lời

nói quả nhiên đã chạm đến đáy lòng mọi người.

Hạo Thiên Chân vội vàng nói: "Lời đó ý cậu là sao?

Chẳng lẽ cậu biết con rắn chúa đó ở đâu sao?" Hắc Hạt Tử không vội nói, mà mỉm cười nói với Bàn Tử: "Bây giờ, tôi có thể ăn hộp đồ hộp này rồi chứ?" Trong lúc nói chuyện, Hắc Hạt Tử đưa ra cánh tay có chút gầy guộc, trắng bệch.

Thấy cảnh tượng này, Sở Văn trong lòng động đậy nói: "Xem ra cơ thể cậu cũng không mấy lạc quan." "Không sai, đó cũng là mục đích của tôi.

Các cậu biết rắn chúa ở đâu không?

Ở trên trời." Trên trời!

Sao có thể!?

Mọi người đều ngớ người, vô thức dùng đèn pin chiếu lên trên, nhưng kết quả lại không nhìn thấy gì.

Vô dụng thôi, phía trên có sương mù che chắn, rất khó để ánh đèn xuyên qua.

"Ở phía trên sao?

Chắc không phải đang nói nhảm chứ?" Bàn Tử vẻ mặt không tin.

Nhìn qua, rõ ràng là một chuyện không phù hợp với lẽ thường khoa học.
Sở Văn suy nghĩ một chút, thản nhiên nói: "Phía trên hẳn là có một thiên thạch khổng lồ phải không?" Hắc Hạt Tử bất ngờ nhìn Sở Văn một cái, rồi tiếp tục nói: "Không sai, trên đỉnh đầu tôi, quả thật có một khối thiên thạch khổng lồ.

Thiên thạch này cung cấp lực nổi cho toàn bộ không gian rộng lớn, và cung điện của rắn chúa, dưới tác dụng của lực nổi, lơ lửng giữa không trung." Nghe đến đây, mọi người đều ngớ người.

Không ai ngờ rằng, nơi cuối cùng họ phải đến, lại lơ lửng giữa không trung!

“Mẹ nó!

Nếu thật sự như vậy, thì trong lăng mộ Thủy Hoàng Đế chẳng phải cũng có một thiên thạch khổng lồ sao!?” Theo ghi chép trong sử ký, lăng mộ Tần Thủy Hoàng lấy thủy ngân làm sông biển, lấy dạ minh châu làm tinh tú, lấy thiên thạch ngoài trời làm mặt trời, chống đỡ toàn bộ mộ thất không bị sụp đổ.

“Vậy chúng ta làm sao để lên đó?” Hạo Thiên Chân vẻ mặt chấn động nói.

“Phương pháp ban đầu là dùng khinh khí cầu.

Nhóm người Vương Lăng đó đã dùng khinh khí cầu đi lên trước rồi.” “Vậy còn chần chừ gì nữa ~!

Đã chờ ở đây lâu như vậy rồi, chắc chắn đã chuẩn bị thêm một khinh khí cầu nữa chứ!

Mau lấy ra đi!” Nghe đến đây, sắc mặt Hắc Hạt Tử đột nhiên trở nên kỳ lạ.

“Ban đầu có, nhưng bây giờ thì không còn nữa rồi.” Bàn Tử ngớ người: “Ý cậu là sao?” Hắc Hạt Tử chỉ vào đống đổ nát đang cháy phía sau nói: “Khinh khí cầu trước đó ở trong căn phòng lớn kia, bây giờ chắc còn lại mỗi tro tàn thôi.”
Câu nói này vừa thốt ra, sắc mặt mọi người đều vô cùng kỳ lạ.

Nhìn ngọn lửa không ngừng bốc lên trên đống đổ nát của căn phòng lớn, Hạo Thiên Chân không khỏi lẩm bẩm: “Tôi lẽ ra phải đoán ra từ sớm rồi, dù sao căn phòng lớn đó không có quá nhiều vật liệu dễ cháy, sao lại cháy mãi đến bây giờ chứ?” “Cũng đúng, những chất dễ cháy xếp trong góc phòng trước đó, có phải là để dùng cho khinh khí

cầu không?" Bàn Tử ngửi mùi hóa chất bay hơi trong không khí, như thể đã hiểu ra.

"Không sai, đó vốn là thứ tôi đặc biệt chuẩn bị cho các cậu.

Không có khinh khí cầu giúp đỡ, tôi rất khó lên đó.

Kết quả là, cách xuất hiện của các cậu thật độc đáo, một mồi lửa đã thiêu rụi cái hang ổ của tôi!" "Cách xuất hiện thật sự quá bá đạo rồi," Hắc Hạt Tử vẻ mặt bất lực ho khan hai tiếng, rồi bắt đầu ăn đồ hộp.

Chương 494

Nhất thời, mọi người đều nhìn tôi tôi nhìn anh, không ai nói gì.

Bàn Tử vẻ mặt khó coi nói: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Bây giờ chỉ còn lại một cách, đó là chờ Vương Lăng từ phía trên xuống.

Dù sao thì những cao thủ do người nhà Vương Lăng phái ra rất nhiều.

Nếu tùy tiện đối đầu, ngoài tôi và Tiểu Ca ra, những người khác đều sẽ chết ở đây!" "Vậy nếu tôi ẩn mình sang một bên thì sao?" A Ninh vẻ mặt bình tĩnh nói.

"Vô dụng thôi, đơn độc ẩn mình trong góc, không có sự bảo vệ của Sở Văn và Tiểu Ca, sẽ bị sán xác và rắn mào gà tấn công ~" Trong lúc nói chuyện, Hắc Hạt Tử có ý vô ý liếc nhìn phần bụng Sở Văn, như thể xuyên qua quần áo của hắn, nhìn rõ hình dạng của hình xăm trên người.

Không biết tại sao, Hắc Hạt Tử luôn rất tò mò về hình xăm của Sở Văn.

Lời nói của Hắc Hạt Tử khiến mọi người có chút mơ hồ, cứ ngỡ Hắc Hạt Tử đang chỉ sức mạnh của Sở Văn và Tiểu Ca.

Nhưng chỉ có ba người hiểu, sức uy hiếp thật sự đến từ hình xăm trên người Sở Văn và Tiểu Ca ~!

Lúc này Sở Văn đang ngồi xổm trên mặt đất, hứng thú quan sát một viên đá nhỏ trên mặt đất.

Dưới tác dụng của lực nổi của thiên thạch ngoài hành tinh, viên đá nhỏ này không ngừng rung động.

Và theo thời gian trôi qua, biên độ rung động của viên đá nhỏ càng lúc càng lớn.

Cứ như thể nó đã có sự sống, chuẩn bị bay lên không trung.

Thấy cảnh tượng này, Sở Văn đột nhiên lên tiếng: "Tôi biết cách để lên đó." Biết cách để lên đó ư? ~!

Câu nói này vừa thốt ra, mọi người đều vô thức nhìn về phía Sở Văn.

"Sở gia, lời này là sao?

Chẳng lẽ anh đã đặt sẵn một khinh khí cầu ở đây sao?" Bàn Tử nửa đùa nửa thật nói.

Nhưng mọi người đều biết, đó rõ ràng là một chuyện không thể.

Chỉ là một câu nói đùa để hoạt náo không khí mà thôi.

"Sở ca, có cách gì sao?" Hạo Thiên Chân không khỏi tinh thần phấn chấn nói.

Ban đầu cứ nghĩ mình sẽ chết ở đây rồi.

Kết quả không ngờ, lại xuất hiện một tia hi vọng sống.

Trong một thời gian ngắn đã trải qua nhiều thăng trầm, sự phức tạp trong lòng Hạo Thiên Chân có thể thấy rõ!

Sở Văn chỉ vào vách núi không xa nói: "Tôi sẽ leo lên." Bàn Tử vẻ mặt kỳ quái nói: "Sở gia, vách núi cao như vậy, chắc chắn muốn tôi leo lên sao?

Với thân hình của tôi, e rằng chưa leo được một nửa, đã trực tiếp ngã xuống rồi ~!" Những người khác đều gật đầu đồng tình.

Duy chỉ có A Ninh phát hiện ra điều gì đó, nói với Sở Văn: "Bên trong chẳng lẽ có huyền cơ gì sao?" Sở Văn cười gật đầu nói: "Huyền

cơ bên trong lớn lắm!" "Suy nghĩ xem, tòa cung điện này ban đầu được xây dựng thế nào?" Mọi người đều ngớ người, bắt đầu suy nghĩ kỹ vấn đề này.

Nhìn từ kích thước của rắn chúa trên bích họa, thể tích của rắn chúa vô cùng khổng lồ, do đó cung điện được xây dựng dành riêng cho nó chắc chắn cũng vô cùng lớn.

Ít nhất cũng phải có hàng vạn tấn.

Ở thời cổ đại không có máy móc lớn, nếu chỉ dựa vào sức người để đưa cung điện lên cao.

Thì đó hoàn toàn là một chuyện không thể!

Ngay cả với sức mạnh công nghệ hiện đại, để làm được điều như vậy, cũng phải huy động sức mạnh của quốc gia.

Nếu không chỉ dựa vào cá nhân, cơ bản là không thể hoàn thành một công trình vĩ đại như vậy!

Vậy thì vấn đề đặt ra là, trong điều kiện kiến trúc vô cùng lạc hậu ở thời cổ đại, những người dân tiên phong đó đã sử dụng phương pháp nào?

Hạo Thiên Chân như nghĩ ra điều gì, trong đầu lóe lên một tia sáng nói: "Chẳng lẽ là vật liệu tại chỗ, trực tiếp khai thác đá từ vách núi gần thiên thạch sao?" "Vậy làm thế nào để vận chuyển công cụ lên đó?" Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu nói: "Chẳng lẽ ở gần bề mặt, đã đào một hang động lớn đặc biệt sao?" "Làm như vậy thì khối lượng công trình thật sự quá đồ sộ." Sở Văn lắc đầu phủ nhận: "Chìa khóa của vấn đề nằm ở lực nổi của thiên thạch.

Tôi chỉ cần liên tục leo lên phía trên, thì lực nổi của thiên thạch càng lớn, nên tôi càng leo càng nhẹ nhàng." "Quan trọng hơn là, lực nổi của thiên thạch này dường như có quy luật thủy triều, lúc lớn lúc

nhỏ.

Đợi khi lực nổi lớn nhất, tôi nhân cơ hội đó leo lên là được rồi.” Trong lúc nói chuyện, Sở Văn nhìn viên đá nhỏ dưới đất.

Viên đá nhỏ ban đầu đang không ngừng rung động trên mặt đất, bây giờ lại khẽ lơ lửng giữa không trung, không ngừng xoay tròn.

Rõ ràng, lực nổi của thiên thạch đang dần tăng lên.

Chương 495

Sau khi Sở Văn giải thích như vậy, trong lòng mọi người đều sáng tỏ.

Bàn Tử càng giơ ngón tay cái lên với Sở Văn.

Chỉ bằng một chút manh mối như vậy, mà có thể suy luận ra những điều này, thật sự quá lợi hại rồi.

"Bên cạnh có một con đường dốc tạm bợ!" Tiểu Ca từ trong bóng tối đi ra, vẻ mặt lạnh lùng nói.

Vừa rồi, y đã đi dạo một mình, tìm thấy một con đường tắt để lên.

Mọi người đi tới nhìn, phát hiện ở một góc của vách núi, có một cầu thang đá.

Dọc theo rìa có những lỗ tròn to bằng miệng bát, bên trong có những mảnh gỗ mục.

Rõ ràng, những lỗ này ban đầu được dùng để lắp lan can.

Sau khi chuẩn bị đơn giản một chút, mọi người men theo cầu thang đi lên.

"Mấy đứa chú ý vào, đừng đến phút cuối lại để chim ưng mổ trúng mắt!" Bàn Tử vừa nói vừa lấy trong ba lô ra một cuộn dây nylon buộc vào tảng đá, phần dây còn lại thì đưa cho người phía sau.

Những người phía sau sau khi buộc xong thì treo dây lên vách tường, phần còn lại dành cho người tiếp theo.

Đợi đến khi hết dây, người cuối cùng gỡ nút thắt ra là được.

Kiểu phòng hộ này, dù có người vô tình trượt chân ngã xuống, ít nhất cũng có hai nút thắt cố định.

Hai người bên cạnh chỉ cần kéo lên là được.

Làm như vậy tuy tốc độ chậm, nhưng đổi lại an toàn tuyệt đối.

Ở cuối đội hình, Tiểu Ca đi đoạn hậu.

Còn ở đầu đội hình là Sở Văn và Hắc Hạt Tử.

Hai người không cần dùng dây, vách núi trông có vẻ dốc đứng nhưng dưới chân họ lại như đi trên đất bằng, vô cùng nhẹ nhàng.

Một người trước, một người sau, cả hai đều không vội nói chuyện.

Nhưng Sở Văn biết, Hắc Hạt Tử chắc chắn có rất nhiều điều muốn nói, chỉ là chưa mở lời thôi.

Nhìn Hắc Hạt Tử mấy lần muốn nói lại thôi, Sở Văn bình tĩnh nói: "Có gì thắc mắc?

Cứ hỏi đi." Hắc Hạt Tử trước tiên nhìn A Ninh đang theo sát phía sau Sở Văn, rồi mới thì thầm: "Con bé này có mùi tử khí nồng đậm, theo lý mà nói, đáng lẽ đã chết từ lâu rồi." Sở Văn nheo mắt, giọng bình tĩnh: "Lẽ nào lại tinh thông bói toán ư?" "Đâu dám tinh thông, chỉ là hồi trẻ theo một lão mù học mười lăm năm thôi." Ba năm học việc, sáu năm nhập môn, chín năm nhập thất, mười hai năm chân công phu, mười lăm năm mới có chút kiến thức cơ bản.

"Chưa từng nghe qua chuyện này." Sở Văn hơi kinh ngạc.

Không có cách nào khác, gã mù này thực sự quá thần bí.

Thần bí đến mức không ai biết tên thật, người ngoài chỉ ấn tượng gã giỏi dùng súng, dùng đao.

Còn lại những chuyện khác, thì hoàn toàn không ai biết.

"Bình thường tôi cũng không dùng, theo lời sư phụ tôi, biết trước chuyện gì sẽ xảy ra mà không thể thay đổi được, thì thà đừng thấy."

Hắc Hạt Tử đột nhiên quay đầu, nói với Sở Văn: "Con bé vốn dán phải số chết, nhưng giờ lại sống sót vì cậu.

Nếu nó rời đi quá xa, vậy thì chưa đến một tuần, chắc chắn sẽ chết bất đắc kỳ tử." Sở Văn nheo mắt, hiểu ý của Hắc Hạt Tử.

Theo mạch tình tiết gốc, A Ninh chắc chắn sẽ chết ở đó.

Nhưng vì biến số của cậu tồn tại, dẫn đến việc A Ninh sống sót.

Tuy nhiên, nếu A Ninh rời đi, vậy thì vận mệnh của nó sẽ trở lại quỹ đạo bình thường.

Trong lòng Sở Văn cũng có một suy đoán, chỉ là không rõ ràng lắm.

Giờ Hắc Hạt Tử đã đưa ra câu trả lời rõ ràng.

Đây là một tín hiệu thiện ý.

"Không có việc thì không đến Tam Bảo điện, trên người tôi hình như cũng chẳng có gì đáng để gã bận tâm." "Yên tâm, khẩu vị của tôi nhỏ, nếu khẩu vị quá lớn thì dễ bị nghẹn chết.

Yêu cầu của tôi đơn giản, sau khi vào cung điện, tôi cần lấy đi một thứ." Sở Văn gật đầu: "Vậy thì hợp tác vui vẻ." "Hợp tác vui vẻ." Tâm trạng Hắc Hạt Tử nhất thời tốt lên.

Đến mức bước chân cũng nhẹ nhàng hơn mấy phần.

"Bàn Tử, cậu có thấy không, tôi cảm giác đường đi dưới chân càng ngày càng nhẹ nhõm." Bàn Tử, người vốn thở hổn hển, kinh ngạc quay đầu lại hỏi.

Chương 496

Lúc này cảm giác như đang đi trên bông gòn, vô cùng nhẹ nhàng.

"Tôi cũng cảm nhận được rồi, rõ ràng lực phù của vẫn thạch bắt đầu tăng cường, tôi phải nhanh chóng nắm bắt thời gian." Theo suy đoán trước đó của Sở Văn, thời kỳ đỉnh điểm lực phù của vẫn thạch rất không ổn định.

Vì vậy phải nhanh chóng giải quyết tất cả mọi việc trước khi lực phù suy yếu, rồi mới đi xuống.

Nếu không, sẽ phải đợi chu kỳ đỉnh điểm lực phù tiếp theo.

Ai cũng không dám đảm bảo sẽ phải đợi bao lâu ở trên đó.

"Phía trước không có đường, chỉ có mấy cây cột đá." Sở Văn dừng bước, ngẩng đầu nhìn mấy cây cột đá.

Bề mặt xích sắt hình như được tráng một lớp gì đó.

Hơn hai ngàn năm trôi qua, vẫn sáng bóng như mới, trông như thường xuyên được sử dụng.

"Mấy cây cột đá này là đường hầm cho rắn đực đi lên." Sở Văn nhặt một mảnh vảy trên mặt đất, đưa ra phán đoán.

Từ độ mới cũ của mảnh vảy mà xem, cũng chỉ là hai tháng gần đây thôi.

Cứ cách một khoảng thời gian, rắn đực lại đi theo xích sắt đến cung điện.

Trong quá trình bò lên, mỡ của rắn đực cũng sẽ bám vào cột đá, có tác dụng bảo dưỡng và chống ăn mòn.

Không thể không nói, cũng là một công đôi việc.

“Xem ra tôi phải leo lên rồi.” Dưới tác dụng của lực phù, Sở Văn nhẹ nhàng leo lên.

Những người khác cũng làm theo, lần lượt leo lên.

Dưới sự nhắc nhở của Sở Văn, mọi người đều dùng dây thừng quấn quanh cột đá.

Sau khi bám theo xích sắt leo được một đoạn, lực phù kinh khủng tiếp cận trạng thái chân không.

Thậm chí chỉ cần mượn chút lực, là có thể trôi nổi lên phía trên.

“Mẹ nó, Bàn gia tôi đi trộm mộ bao nhiêu năm, chưa từng được nếm thử cảm giác lơ lửng trong không gian dưới lòng đất như vầy!” Bàn Tử cảm thấy vô cùng mới lạ, thậm chí còn biểu diễn vài động tác trong không trung.

Trông rất phấn khích.

“Tiểu Tam Gia, sao vậy?” Phan Tử cảm nhận được sự bất thường trong cơ thể Hạo Thiên Chân, không kìm được lên tiếng hỏi.

“Không sao, chắc là tiêu hao quá nhiều sức lực, tôi cứ thấy đau bụng.” Hạo Thiên Chân vừa nói vừa vén áo lên.

Sau khi dùng đèn pin chiếu vào, Phan Tử kinh hãi trợn tròn mắt!

Lúc này bụng của Hạo Thiên Chân đã bị trong suốt một nửa ~ Phan Tử có thể nhìn rõ những mạch máu đang đập mạnh và các cơ quan bên trong!

Đây rõ ràng là triệu chứng vết ấn Tây Vương Mẫu đang xấu đi!

Thấy vậy, mắt Bàn Tử đỏ hoe ngay lập tức.

“Phan Tử, Bàn Tử, sao vậy?” Hạo Thiên Chân ngơ ngác hỏi.

“Không sao, Thiên Chân, bụng cậu chỉ bị xây xát ngoài da thôi.”

Bàn Tử vuốt mắt, cố gắng trấn tĩnh nói.

Dù Bàn Tử đã cố hết sức để không mất bình tĩnh.

Nhưng Hạo Thiên Chân không phải kẻ ngốc.

Nhìn vào bụng mình, sắc mặt y tái mét ngay lập tức.

Trước đó Bàn Tử đã nói rõ, khi Thuận Tử chết, cơ thể y cũng bị trong suốt, rồi chưa đến một ngày thì mất mạng.

Cũng có nghĩa là, theo ước tính thận trọng nhất, Hạo Thiên Chân chỉ còn hai mươi bốn giờ để sống!

"Không sao, chẳng phải chúng ta đã nói rồi sao, tôi còn trẻ như vậy, tôi sẽ không chết, cho nên tôi nhất định sẽ không chết!" Hạo Thiên Chân cố gắng trấn tĩnh nói, rồi quay sang Phan Tử: "Phan Tử, có thuốc lá không?" Phan Tử đưa thuốc lá qua.

Cũng không biết sao, bật lửa cứ bật hoài không cháy.

Đột nhiên, một que diêm sáng lên.

"Cảm ơn!" Hạo Thiên Chân run rẩy hít một hơi thuốc lá, lập tức ho dữ dội.

Ngẩng đầu nhìn lên, người đưa lửa chính là Sở Văn.

Chương 497

"Thiên Chân, bây giờ cậu cảm thấy thế nào?" Sở Văn bình tĩnh hỏi.

Hạo Thiên Chân định thần lại nói: "Đỡ hơn nhiều rồi." "Ừm." Sở Văn gật đầu: "Nếu đã cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi, vậy thì chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi." Lời nói của Sở Văn đơn giản, nhưng không biết vì sao, giữa các câu chữ lại tràn đầy sức mạnh thuyết phục.

Cứ thế bám theo cột đá leo lên.

Để chuyển hướng câu chuyện, Bàn Tử chậc một tiếng hỏi: "Nếu dây thừng vô tình bị đứt, tôi chẳng phải sẽ biến thành người bay trong không gian sao?" Phan Tử cười mắng: "Lúc đó còn người bay trong không gian gì nữa!

Lúc đó lơ lửng giữa không trung, không có chỗ nào để mượn lực, chỉ có thể bay lượn một mình như vậy thôi." "Đợi đến khi thủy triều lực phù kết thúc, sau đó sẽ bị ngã chết, tạo thành một đống bã matxác trên mặt đất." Trong lúc đùa giỡn, Sở Văn ở phía trên đột nhiên lên tiếng: "Tôi thấy rồi." Lúc này, ở phía trên, có một bệ đá rộng lớn.

Giữa bệ có một lỗ nhỏ, vừa đủ để có thể theo lỗ đó đi lên.

Sau khi mọi người lần lượt đi lên, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Phía trước tầm nhìn, một cung điện khổng lồ đang từ từ xoay tròn giữa không trung.

Một luồng sáng từ trên đỉnh đầu chiếu xuống tấm gương đồng phía trên cung điện, rồi phân tán ra tám tấm gương đồng ở xung

quanh, vừa vặn chiếu sáng toàn bộ cung điện rực rỡ vô cùng.

Từ góc nhìn này, cung điện đó như thể cung điện của tiên nhân vậy!

"Trên đài đá này cũng có gương đồng, xem ra cũng có tác dụng chiếu sáng." Bàn Tử phát hiện một tấm gương đồng khổng lồ cao hai người ở góc.

Nó vô cùng nặng, ba người cùng dùng sức mà tấm gương đồng khổng lồ đó vẫn không hề nhúc nhích.

"Bề mặt mạ đồng đá đài, cơ quan bên trong chắc hẳn đã mất tác dụng từ lâu rồi." Hắc Hạt Tử nhìn thoáng qua, nhanh chóng đưa ra phán đoán.

"Mẹ nó, tôi cứ tưởng toàn bộ đều là đồng chứ!

Nếu thật sự là như vậy, thì tôi phát tài lớn rồi!" Theo lời Bàn Tử, loại đồng khí khổng lồ này, đặc biệt là đồng khí khổng lồ có lịch sử hơn hai ngàn năm, dù có nhìn qua cũng phải có giá sáu chữ số trở lên!

"Phát cái cứt tài!

Thứ đồ hai ngàn năm trước, nói không chừng là một kiện thần khí!

Mang ra ngoài, cũng không ai dám thu mua!" Bàn Tử nghe vậy, cũng đúng.

Hiện tại chính sách trên đang rất chặt chẽ, mười người buôn bán lớn có gan thì có đến tám người đã vào tù ăn cơm rồi.

Hai người còn lại thì đã bỏ trốn ra nước ngoài hoặc chui vào thôn núi hẻo lánh nào đó.

Hiện tại những người dám thu mua quốc bảo, thật sự không nhiều.

Dù có, giá cũng không dám đưa quá cao.

Mua rồi cũng không bán được.

Hiểu rõ mấu chốt, hứng thú của Bàn Tử lập tức giảm đi đáng kể.

Không thèm nhìn một cái.

Theo lời Bàn Tử, đồ vật dù có giá trị đến mấy, cũng không mang ra ngoài được.

Cho nên không lãng phí sức lực.

"Bây giờ đi đâu?" Hạo Thiên Chân cau mày hỏi.

Cung điện trông có vẻ gần.

Nhưng khoảng cách thực tế lại lên đến bốn năm trăm mét.

Khoảng cách quá lớn.

Dù có chạy đà mấy chục mét ở đó, cũng khó có thể trực tiếp hạ cánh xuống cung điện.

Một khi trượt, thì cơ bản là chết chắc.

Khoảng không gian đó quá rộng.

Hơn nữa sương mù xung quanh cản trở, một khi trôi quá xa, mọi người cơ bản sẽ không thấy nhau.

"Đơn giản thôi, tôi đạp lên những tảng đá kia là được." Sở Văn vừa nói vừa dùng đèn pin chiếu vào hư không.

Nhìn kỹ, giữa không trung lơ lửng từng khối đá màu đen.

Chúng được nối với nhau bằng xích sắt.

Chương 498

Kéo dài đến cung điện.

Những tảng đá màu đen này một mặt nối bệ đá với cung điện.

Mặt khác là để cố định cung điện.

Nếu không, cung điện lơ lửng giữa không trung dễ va vào vách tường.

"Mẹ nó, chẳng phải là đường hầm không gian sao!" Mọi người buộc chặt vào nhau, do Sở Văn dẫn đầu, từng người một lên những tảng đá đen.

Sau khi cẩn thận di chuyển mấy trăm mét, mọi người cuối cùng cũng đặt chân lên mặt đất của cung điện.

Lúc này lực phù đạt đến mức mạnh nhất, tất cả mọi người gần như lơ lửng giữa không trung.

Vừa vào đến nơi, một mùi máu tanh nồng nặc đã xộc tới.

Trong tầm nhìn, lơ lửng từng thi thể và vỏ đạn.

Rõ ràng, ở đây đã xảy ra một trận đại chiến cực kỳ thảm khốc.

"Ôi trời, ở đây ít nhất có bốn con mãng xà khổng lồ ~!

Và mười mấy con khỉ ~!" "Cả hai bên đều bị thương nặng, rõ ràng là bị sử dụng làm bia đỡ đạn." Mặc dù vỏ đạn rất nhiều, nhưng Sở Văn đã phán đoán thông qua quan sát.

Những vết thương chí mạng trên người những con mãng xà khổng lồ đều không phải do đạn bắn chết.

Mà đều bị một loại binh khí kỳ lạ một đao giết chết ~!

“Sơn Hải Xích, đây là thủ bút của người nhà họ Uông.” Sở Văn lên tiếng nói.

“Sơn Hải Xích?

Là thứ gì?” Bàn Tử tò mò hỏi.

“Sơn Hải Xích, một loại thước vô cùng hiếm gặp, trên đó có Thiên Can Địa Chi, la bàn phong thủy, là vật bất ly thân của người nhà họ Uông.” “Chậc, cái Sơn Hải Xích này có thể làm gì?” Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Tuy cũng xuất thân từ đường “đấu” nhưng đối với không ít bí mật trong ngành cũng hiểu biết chút ít.

Đặc biệt là trong tình huống kết oán với Vương Lăng, y vẫn chưa hề biết đến sự tồn tại của Sơn Hải Xích.

Do đó, y là người hứng thú nhất.

“Cái gọi là Sơn Hải Xích, ban đầu có tên là Lượng Thiên Xích, ý nói ngay cả trời đất cũng có thể đo lường được, tương truyền do Uông Tàng Hải chế tác.

Sau khi Uông Tàng Hải ngã xuống, nhà họ Uông lui về hậu trường, Lượng Thiên Xích cũng được đổi thành Sơn Hải Xích, chủ yếu là để tránh hiềm nghi, nên mới thay đổi tên.

Loại thước này vừa có thể dùng để Phân kim định huyệt, vừa có thể dùng trong chiến đấu.” Nghe xong lời giải thích của Sở Văn, mọi người chợt vỡ lẽ.

Trong lúc nói chuyện, trong cung điện truyền ra từng trận chấn động kinh khủng.

Giống như có một con quái thú hung mãnh đang dần dần tỉnh giấc!

Thân hình Hắc Hạt Tử khựng lại, lớn tiếng nói: “Chết tiệt!

Người nhà họ Uông và Rắn Hậu chạm mặt nhau rồi!

Tôi bây giờ tốt nhất là lập tức chạy đi ~!

Nếu không, món ăn đó sẽ bị cướp mất!" Vừa nói, Hắc Hạt Tử nhảy vọt, nhanh chóng leo lên bệ đá.

Mượn những mảnh đá lơ lửng giữa không trung, tốc độ di chuyển không chậm hơn bao nhiêu so với trên mặt đất!

Tiểu Ca và Sở Văn lần lượt theo sau.

"Không cần vội." Bỏ lại một câu, bóng Sở Văn nhanh chóng biến mất.

"Mẹ nó, Bàn gia vốn là tiên phong mở đường, kết quả bây giờ lại biến thành kẻ kéo chân!" Bàn Tử khó chịu mắng lớn, tay chân cùng dùng, cố gắng tăng tốc độ.

Nào ngờ công phu không tăng, một bước cũng không đi được mà cứ quay tròn tại chỗ.

Trông vô cùng chật vật.

Nếu không phải Hạo Thiên Chân kịp thời kéo Bàn Tử lại.

E rằng y sẽ tiếp tục quay tròn.

Chương 499

“Ai da!

Không được!

Tôi hơi nhịn không nổi, hơi muốn nôn!” Sắc mặt Bàn Tử tái mét, trông vô cùng khó chịu.

Phan Tử bên cạnh sắc mặt đại biến: “Này Bàn Tử, cậu phải ngàn vạn lần nhịn đấy!

Nếu không hôm nay tôi thề sẽ không chơi với cậu nữa ~!” Bàn Tử mắng lớn: “Phản ứng sinh lý bình thường thôi mà, Bàn gia tôi có cách nào chứ?!” Với tình hình hiện tại, nếu Bàn Tử mà thật sự nôn ra, thì trong bán kính mười mấy mét xung quanh đều đừng ai đứng nữa ~ A Ninh nhìn Bàn Tử một cái, trực tiếp rút súng lục từ trong ngực ra.

Điều này làm Bàn Tử giật mình một trận.

“Này cô Ninh, cô làm gì vậy?

Lẽ nào cô muốn động thủ với tôi ư?

Tôi nói cho cô biết, đừng tưởng Sở gia là vợ bé của tôi thì tôi sợ. …..” Lời chưa dứt, A Ninh trực tiếp bóp cò.

Một viên đạn vèo một cái bắn vào khoảng không phía sau.

Lợi dụng lực phản tác dụng của viên đạn, A Ninh đột nhiên tăng tốc, trực tiếp hạ cánh xuống bệ đá.

Hạo Thiên Chân thấy vậy sắc mặt sáng bừng: “Chiêu này tuyệt thật ~!” Mọi người làm theo, lần lượt bay qua.

Thấy mọi người đều đi hết, Bàn Tử lập tức sốt ruột: “Thật là!

Để tôi một mình ở đây ư?

Có thiếu đạo đức quá không vậy!" Phan Tử bực bội nói: "Thôi đi Bàn Tử, dây thừng trên người cậu còn ở trong tay tôi đây, không chết được đâu!

Đợi lát nữa nôn xong hết, tôi sẽ kéo cậu lên!" Ở một bên khác, Sở Văn ba người đã đến ngoại vi cung điện.

Nhìn xuyên qua khe hở vào trong đại điện.

Một người lùn mặc đồ bó sát màu đen đang chiến đấu với hai con mãng xà khổng lồ.

Trong đại điện, trọng lực dường như đã khôi phục.

Trên khoảng đất trống bên cạnh, rải rác mấy người đang đứng.

Trong số đó có cả Vương Lăng!

Dù Sở Văn chỉ có duyên gặp mặt y một lần, nhưng bằng trí nhớ kinh người.

Y đã ghi nhớ rõ ràng diện mạo của đối phương!

Đặc biệt là sau khi biết đối phương là người nhà họ Uông.

Lúc này, tình trạng của Vương Lăng không tốt.

Cánh tay trái của y bị cong một cách bất thường, được treo bằng một dải vải đơn giản quanh cổ.

Trông như bị gãy xương nghiêm trọng, sắc mặt cũng tái nhợt đáng sợ.

Bên cạnh y, có ba người đàn ông trung niên cao lớn, mặc đồ bó sát màu đen.

Sau lưng họ đeo một bọc vải hình trụ dài.

Bên trong chắc chắn là binh khí mà y sử dụng.

Chắc hẳn là lực lượng cuối cùng.

Từ số lượng người, bên Sở Văn có mười người.

Nhưng về so sánh lực chiến cao cấp, thì hơn một người.

Tình hình có vẻ không lạc quan cho lắm.

“Cậu có biết ba người đó không?” Sở Văn hỏi nhỏ.

“Không biết, tôi là một phàm phu tục tử, làm sao có thể quen biết những nhân vật có thủ đoạn thông thiên như vậy.” Cuối cùng, Hắc Hạt Tử không tự chủ được cười khẩy một tiếng.

Dường như bị lời nói dối của mình chọc cười.

Tiểu Ca thì thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua người lùn đang ứng phó dư dả trên trường.

Chương 500

“Tôi hình như có biết, nhưng tôi không nhớ rõ.” Được thôi, câu nói này như không nói gì.

“Mặc kệ là ai, Hắc Hạt Tử, chúng ta hai người trước tiên nổ súng hạ gục một tên, còn lại thì một chọi một.” Hắc Hạt Tử vui vẻ đồng ý.

Kỹ năng bắn súng của cả hai đều thuộc hàng đỉnh cao.

Để cẩn thận hơn, cả hai cùng nhắm vào người đàn ông mặc đồ đen bên cạnh Vương Lăng.

“Tôi đếm một hai ba, chúng ta cùng nổ súng!” “Một!” Hai người giơ súng lên.

“Hai!” Ngón tay đặt lên cò súng.

“Phanh!” Tiếng súng vang lên, Hắc Hạt Tử ngớ người.

Y khó chịu nhìn Sở Văn một cái, có thể như vậy sao?

Ăn gian?

Sở Văn lắc đầu, biểu thị mình không hề nổ súng.

Hắc Hạt Tử lúc này cũng phản ứng lại, tiếng súng vừa rồi chắc hẳn phát ra từ phía sau.

Sở Văn bóp cò.

Hắc Hạt Tử theo sát phía sau.

Vì tiếng súng trước đó, đối phương vẫn cảnh giác.

Viên đạn đầu tiên bị binh khí chặn lại.

Viên đạn thứ hai bắn trúng bắp chân của y, lập tức máu bắn ra một mảng lớn.

Người đàn ông trung niên khẽ rên một tiếng, té cái bịch xuống đất, rồi lăn một vòng ra sau cột đá.

"Hoa Tử!" Trong tiếng gầm giận dữ, hai người đàn ông mặc đồ đen còn lại rút ra hai thanh xích đen to lớn, sắc đen, rồi lao về phía bên này.

Sở Văn và Hắc Hạt Tử nhìn nhau, cùng đứng dậy, giương AK47 lên, ngang nhiên khai hỏa!

Phanh phanh phanh ~!

Trong tiếng súng nổ vang trời, hai người nhà họ Uông kia đầu tiên ngớ người, rồi quay người né tránh!

Mẹ nó, cứ tưởng là súng săn kiểu cũ.

Kết quả không ngờ ngay cả vũ khí bán tự động cũng dùng tới!

Ai mà cứng đầu chống lại thì người đó mới là ngu ~!

Đặc biệt là trong tình huống lực chiến của hai bên cơ bản là tương đương.

Nếu cứ tiếp tục cứng đầu xông lên, thì quả thật là không tôn trọng trí thông minh của cả hai bên!

Ở một bên khác, người lùn đang không ngừng chiến đấu với mãng xà khổng lồ cũng giãn khoảng cách.

Y cười vẻ ngạo mạn, nói với Trương Linh: "Trương Linh, bao nhiêu năm không gặp, cậu còn nhớ tôi không?" Trương Linh nghiêm túc nói: "Không quen." Nụ cười của người lùn chợt tắt, y trầm mặt xuống nói: "Xem ra chứng mất trí nhớ của cậu vẫn chưa thay đổi, nhớ kỹ rồi chứ ~ tôi tên là Uông Du Long!" Trong tiếng gầm thét, Uông Du Long lao tới.

Sở Văn không nói hai lời, lại rút thêm một khẩu AK từ sau lưng

ra, hai tay mỗi tay một khẩu, điên cuồng khai hỏa.

Đạn như có mắt vậy, viên nào viên nấy đều bắn trúng những điểm mà Uông Du Long đặt chân xuống.

Nhất thời, khiến Uông Du Long tiến không được, lùi cũng không xong.

Chỉ đành chật vật lùi lại, vèo một cái trốn ra sau cột đá.

Dù vậy, cánh tay của Uông Du Long vẫn bị đạn xẹt qua tạo thành một vệt máu, vết thương đau rát như lửa đốt!

"Mẹ nó, có bản lĩnh thì đơn đấu đi!" Uông Du Long tức giận gầm lên.

Theo suy nghĩ của Uông Du Long, thằng nhóc này dù lợi hại đến mấy, giỏi lắm cũng chỉ là bắn súng tương đối chuẩn hơn một chút!

"Được thôi." Sở Văn cười híp mắt vứt cây đuốc trong tay, rồi rút ra Tử Ngọc Trường Đao từ trong ngực, lao nhanh về phía Uông Du Long!

"Hoa Tử!" Hai người nhà họ Uông trốn sau cột đá không biết từ lúc nào đã lấy ra hai khẩu súng trường, điên cuồng bắn về phía Sở Văn.

Theo dự đoán của bọn họ, Sở Văn không có vật che chắn ở khoảng trống thì gần như không khác gì bia đỡ đạn!

Chương 501

Người ta thường nói, công phu có cao đến mấy, cũng sợ dao thái thịt!

Nhất định phải cho y nếm thử mùi vị bị đạn đuổi đánh!

Ai ngờ Sở Văn căn bản không có ý định né tránh.

Trực tiếp dùng Tử Ngọc Trường Đao chặn tất cả các viên đạn!

Hai bên va chạm trong không khí, tạo ra từng trận tia lửa.

Thấy cảnh này, trong mắt Hắc Hạt Tử chợt lóe lên một tia phức tạp.

Ngay cả với thực lực của y, để đối phó với làn mưa đạn dày đặc như vậy, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu là người bình thường, e rằng đã bị bắn thành cái sàng rồi.

Cùng lúc đó, hai người nhà họ Uông kia cũng kinh ngạc nhìn Sở Văn.

Vãi chưởng!

Sao có thể như vậy!?

Dùng tay không chặn đạn!?

Nhất thời, trong lòng hai người vô cùng phức tạp!

Mẹ nó, đây là người ư?!

Đúng là người hình tống tử mà!

Lúc này, Uông Du Long vẫn luôn ẩn nấp sau cột đá chớp lấy cơ hội, giơ cao Sơn Hải Xích, không nói một tiếng nào chém xuống.

Động tác vừa nhanh vừa hiểm, thậm chí không phát ra một tiếng

động nào!

Nếu một xích này mà đánh trúng, thì cơ bản là không chết cũng trọng thương!

Nhìn thấy sắp đánh trúng Sở Văn, ai ngờ lưng Sở Văn như mọc mắt.

Y vung Tử Ngọc Trường Đao ra sau, va chạm mạnh với Sơn Hải Xích của Uông Du Long!

Cạch một tiếng vang trời, Sơn Hải Xích rung lên bần bật.

Sắc mặt Uông Du Long đại biến, y căn bản không ngờ, Sở Văn không những bắn súng lợi hại, mà trong chiến đấu cũng vô cùng hung hãn!

Dùng súng thì không dùng đao.

Dùng đao thì không dùng súng ~ không thể đánh được nữa rồi!

Nếu không phải không thể nuốt được cục tức đó, Uông Du Long e rằng đã không kìm được mà chửi bới ầm ĩ!

Thế nhưng Sở Văn được đà lấn tới, hai tay cầm Tử Ngọc Trường Đao, một đao lại một đao chém xuống Sơn Hải Xích.

Uông Du Long liên tục lùi lại, cuối cùng không kìm được mà phun ra một ngụm máu tươi.

Trông vô cùng chật vật!

"Quang đang!" Hai con mãng xà khổng lồ lao tới, thân hình nặng nề đập mạnh xuống đất, bụi đất tung bay.

Trong lúc đá vụn bay tán loạn, Uông Du Long chớp cơ hội giãn khoảng cách.

Lợi dụng lúc Sở Văn bị hai con mãng xà khổng lồ này cuốn lấy,

hai người nhà họ Uông kia đến trước mặt Uông Du Long, đỡ y dậy và nói: "Đi thôi, mục đích của chúng ta đã đạt được, không cần thiết phải dây dưa ở đây nữa!" "Đã hiểu!" Uông Du Long gật đầu, biết mình không phải đối thủ của Sở Văn.

Nếu còn tiếp tục dây dưa ở đây, e rằng tất cả mọi người đều sẽ phải bỏ mạng.

Người nhà họ Uông vốn không giỏi chiến đấu, mưu kế và khám phá mới là sở trường của họ.

Lợi dụng lúc hỗn loạn, y và Vương Lăng hợp sức, một đường đến rìa cung điện.

Nơi đó đậu khinh khí cầu.

Kết quả khiến họ kinh ngạc, chiếc khinh khí cầu vốn đậu ở đó đã biến mất!

"Không hay rồi!

Có gian trá!" Lời vừa dứt, một tràng đạn đã bắn tới.

Chương 502

Nào ngờ kỹ năng bắn súng của người nổ súng không tốt.

Trông có vẻ lợi hại, nhưng phần lớn đạn đều bắn vào khoảng không.

Không có chút lực sát thương nào.

"Không phải khinh khí cầu đó sao?" Bàn Tử cầm AK từ góc khuất đi ra, nói với Vương Lăng: "Vương Lăng ơi Vương Lăng!

Hôm nay ân oán mới cũ, tôi muốn tính sổ với cậu một lần!" Bàn Tử không nói hai lời, vác súng lên bắn xối xả vào chỗ Vương Lăng đang đứng.

Vương Lăng né tránh không kịp chỉ cảm thấy ngực trầm xuống, như bị một cú đánh nặng nề.

Y té cái bịch xuống đất, không ngừng kêu la ầm ĩ.

"Nhảy xuống!

Nếu không sẽ không kịp thời gian nữa!" Một người nhà họ Uông lớn tiếng gầm lên, một tay kéo Vương Lăng đang nằm trên đất.

Người đó dẫn đầu nhảy xuống đài.

Liên tiếp nổ mấy phát súng, lợi dụng lực phản tác dụng, nhanh chóng rơi xuống.

Đợi đến khi Bàn Tử và những người khác đến khu vực rìa, Vương Lăng và những người khác đã biến mất.

"Mẹ nó." Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt: "Thế này thì chúng nó hời quá rồi!" Đột nhiên, sâu bên trong cung điện phát ra một tiếng động lớn.

Mái nhà bị một lực cực lớn phá hủy, một con rắn khổng lồ đáng sợ bò ra từ lỗ hổng, cuộn mình trên đỉnh cung điện.

Dưới ánh sáng chiếu rọi, những vảy vàng đó đang lấp lánh!

Mọi người đều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

"Mẹ nó, là Rắn Hậu sao!?" "Mẹ nó, lẽ nào là Rắn Hậu trong truyền thuyết sao!?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn vật thể khổng lồ đang cuộn mình trên đỉnh cung điện, lẩm bẩm một mình.

"Xem ra đúng rồi." Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi, vừa định nói tiếp.

Đột nhiên cảm thấy bụng đau nhói.

Y hít một ngụm khí lạnh, phù một tiếng ngã xuống đất, bắt đầu co giật dữ dội.

"Thiên Chân, sao vậy?

Tuyệt đối đừng hù tôi nha!" Bàn Tử vội vàng vứt súng sang một bên, đến bên cạnh Hạo Thiên Chân, vén áo y lên nhìn.

Chỉ thấy phần bụng Hạo Thiên Chân bị trong suốt bắt đầu trầm trọng hơn.

Đang theo mạch máu lan dần đến tim.

Thấy cảnh này, sắc mặt Bàn Tử trực tiếp biến sắc.

Lúc Thuận Tử chết, tim y cũng bị trong suốt!

Rõ ràng là triệu chứng mất kiểm soát!

"Vãi chưởng!

Thiên Chân!

Nhất định phải giữ tỉnh táo nha!

Tuyệt đối đừng ngất đi!" "Tam Thúc, yên tâm đi, tôi nhất định sẽ

kiên trì mà.” Hạo Thiên Chân nắm chặt tay Bàn Tử, thần sắc tỉnh táo nói.

Thế nhưng, trong lòng mọi người đều cảm thấy hơi lạnh!

Y đã bắt đầu xuất hiện ảo giác rồi!

“Ai, Thuận Tử cũng xuất hiện ở đây sao?” Thiên Chân kỳ lạ hỏi Phan Tử.

Phan Tử há miệng, nhất thời không biết phải nói gì.

“Tiểu Tam Gia…..” Phan Tử ngơ ngác nói, rồi cắn răng, nói với Bàn Tử: “Bàn Tử, cậu ở đây trông chừng Tiểu Tam Gia, tôi bây giờ đi tìm Sở gia!

Xem xem có cách giải quyết nào không!” Nói xong, không đợi Bàn Tử phản ứng, Phan Tử quay người chạy vào trong cung điện.

“Mẹ nó, toàn là chuyện quái gì vậy!” Bàn Tử mắng một tiếng, đè chặt Hạo Thiên Chân, không cho y cử động lung tung.

Chương 503

"Đại Khuê, lâu rồi không gặp à." Hạo Thiên Chân lúc này lại nhìn sang Cao Gia Tác Nhân, vẻ mặt đầy áy náy nói: "Đại Khuê, tôi biết cậu chết thảm, nhưng lúc đó tôi thật sự không có cách nào cứu cậu cả, xin lỗi, thật sự xin lỗi!" Cao Gia Tác Nhân vẻ mặt mờ mịt xòe tay, biểu thị không hiểu gì.

Mắt Hạo Thiên Chân dần dần đỏ lên, y rút dao găm từ trong túi ra nói: "Đại Khuê, bây giờ tôi bồi thường cho cậu có được không?" Nói xong, y đâm mạnh vào đùi mình!

Quang đang một tiếng động lớn, A Ninh thấy tình thế không ổn liền đá văng dao găm.

Sắc mặt khó coi nói: "Làm sao đây?

Hay chúng ta đánh ngất y đi?" "Tốt nhất đừng làm vậy." Bàn Tử thở hổn hển, đè chặt hai tay Hạo Thiên Chân nói: "Lúc tôi đi tìm Thuận Tử, dưới giường của y phát hiện một mảnh giấy nhỏ, trên đó viết bằng nét chữ vô cùng nguệch ngoạc: "Bất luận trong tình huống nào, cũng đừng cố gắng ngất đi!" Đừng ngất đi!

Rõ ràng là một lời cảnh báo vô cùng nghiêm khắc!

"Vậy bây giờ làm sao?" A Ninh đau đầu hỏi.

"Tôi cũng không biết, chỉ có thể giữ chặt thôi." Bàn Tử bất lực xòe tay, biểu thị vô cùng đau đầu.

Cách này tuy hơi phi lý, nhưng dù sao cũng tốt hơn là không có gì.

Sau khi A Ninh nói chuyện với Cao Gia Tác Nhân.

Mấy người lính đánh thuê bay tới, mỗi người đè chặt một cánh tay của Hạo Thiên Chân.

Mới miễn cưỡng khống chế được y.

Lúc này, trong cung điện.

Khi Rắn Hậu bắt đầu phục hồi, cung điện trông có vẻ kiên cố bắt đầu trở nên lung lay sắp đổ.

Các loại đá lớn không ngừng rơi xuống.

Từng đàn rắn nhỏ cơ quan dày đặc bò ra từ các khe hở, cố gắng chạy trốn ra ngoài.

Chúng căn bản không để ý đến Sở Văn và những người khác ở hiện trường.

Còn về hai con mãng xà khổng lồ kia, vì thân thể quá to lớn.

Khi gặp phải tình huống bất ngờ như vậy, phản ứng không nhanh.

Sau khi bò được một đoạn đến lối ra, chúng bị một tảng đá lớn rơi xuống đập trúng, kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất không động đậy.

"Chắc chắn là trò quỷ của người nhà họ Uông!" Hắc Hạt Tử không ngừng né tránh những mảnh đá rơi từ trên trời xuống, sắc mặt khó coi nói.

Vừa nãy, sau khi người nhà họ Uông rút đi, trung tâm đại điện đột nhiên phát nổ.

Tượng đá khổng lồ vốn ở trung tâm đại điện bị ảnh hưởng.

Khi tượng đá dần dần rơi xuống, mọi người mới hiểu ra.

Tượng đá đó chính là Rắn Hậu!

Những thứ rơi xuống chính là lớp da y lột ra!

Sau khi Rắn Hậu rời khỏi đó, một căn hầm ngầm khổng lồ cũng lộ ra trước mắt mọi người.

"Đợi đã, đi trước đi, tôi vào trong một chuyến." Trực giác mách

bảo Sở Văn, bên trong có thứ y cần.

"Được thôi, tôi đợi ở bên ngoài." Hắc Hạt Tử và Tiểu Ca gật đầu, không hỏi nguyên nhân.

Ai cũng là người có thân phận, ai cũng có bí mật riêng.

Quan trọng hơn là.

Dù có hỏi, Sở Văn chắc chắn cũng sẽ không trả lời.

Nhanh chóng, bóng dáng hai người biến mất.

Sở Văn thu hồi tầm mắt, một đường đi vào căn hầm ngầm.

So với mặt đất hỗn loạn, bên trong lại vô cùng yên tĩnh.

Lúc này Sở Văn đang ở trong một hành lang.

Trên vách tường hai bên hành lang, khắc những bức tượng người mặt chim.

Khi Sở Văn từng bước đi vào bên trong, những bức tượng người mặt chim trên vách tường hai bên cũng dần dần mở mắt.

Chương 504

Như thể đang không ngừng phục hồi vậy.

Đối mặt với cảnh này, Sở Văn lại thản nhiên như không.

Không hề bị ảnh hưởng một chút nào.

Y đi thẳng đến cuối mật thất, một chiếc quan tài vàng khổng lồ xuất hiện trước mặt.

Trên bề mặt quan tài vàng, vừa vặn có hai chỗ lõm.

Vừa đủ để đặt quyền trượng và vương miện của Tây Vương Mẫu vào.

Rõ ràng, đó là chìa khóa khởi động.

Trực giác mách bảo Sở Văn, Cùng Kỳ Huyết Tủy, rất có thể ở bên trong!

Phía trên quan tài vàng, có một bức tượng người mặt chim khổng lồ.

Mắt trái của bức tượng lấp lánh sáng, như một ngôi sao rực rỡ.

Mắt phải thì trống rỗng, trông vô cùng quỷ dị.

Sở Văn nheo mắt, thử chạm vào mắt trái của bức tượng.

Một tiếng "ba" giòn tan, mắt trái rơi vào tay Sở Văn.

Ngay sau đó, trong đầu Sở Văn vang lên một tiếng "ding".

"Chúc mừng ký chủ, phát hiện thuốc trường sinh bất tử." Thuốc trường sinh bất tử?

Sở Văn ngớ người, nhìn kỹ một cái.

Cái gọi là thuốc trường sinh bất tử từ vẻ ngoài mà xem, cũng

không có gì đặc biệt.

Nếu ngửi kỹ thì lại có mùi hương của cấm bà.

Nhưng bây giờ không phải lúc để quan sát kỹ.

Sau khi đặt thuốc trường sinh bất tử vào không gian chứa đồ.

Sở Văn đưa mắt nhìn về phía chiếc quan tài vàng trước mặt.

Chiếc quan tài vàng này vô cùng nặng, bề mặt lại càng khít chặt, không thấy một khe hở nào.

Rõ ràng, đã sử dụng một cơ quan vô cùng tinh xảo.

Bề mặt quan tài, khắc đầy những văn tự thần bí dày đặc và đồ đằng Tam Thanh Điểu.

Chỉ thấy Tam Thanh Điểu chân đạp sơn xuyên đại hà, đầu đội nhật nguyệt tinh thần.

Trên hai tay, thì dày đặc những ngôi nhà và đám đông người.

Ở ngực, thì là một người phụ nữ quý phái đang nhắm mắt, toàn thân phát ra ánh sáng.

Chỉ cần nhìn một cái, Sở Văn đã phán đoán được.

Chiếc quan tài vàng này chắc chắn là quan tài của Tây Vương Mẫu!

Trong cả vương quốc Tây Vương Mẫu này, e rằng chỉ có Tây Vương Mẫu mới có thể hưởng thụ nghi thức cao cấp như vậy, dùng vàng làm vật bồi táng.

Đương nhiên rồi, chiếc quan tài vàng này không phải làm hoàn toàn bằng vàng.

Bên trong xen lẫn một lượng lớn đồng.

Trong thời cổ đại, đồng cũng là một loại kim loại quý vô cùng trân

quý.

Trải qua các triều đại, việc sử dụng kim loại nguyên chất để chế tác quan tài là rất hiếm.

Một mặt là vì không phù hợp với phong thủy, không thể giao tiếp với trời đất.

Mặt khác là vì chi phí chế tạo bằng kim loại nguyên chất quá đắt đỏ.

Những hộ gia đình nhỏ bình thường căn bản không thể gánh vác nổi.

Quan trọng hơn, dễ thu hút đạo mộ tặc nhòm ngó.

Chương 505

Sở Văn hít sâu một hơi, đặt quyền trượng và vương miện của Tây Vương Mẫu vào khe.

Oành một tiếng động lớn, chiếc quan tài vàng phát ra một tiếng động lớn.

Một vết nứt từ giữa nứt ra, nắp quan tài chia làm đôi, trượt sang hai bên, lộ ra cảnh tượng bên trong quan tài.

Toàn bộ bên trong quan tài được lấp đầy bằng một chất lỏng dạng thạch màu xanh nhạt.

Trong chất lỏng dạng thạch đó, có một mỹ nữ tuyệt thế đang nhắm mắt!

Nàng không mặc gì, trong tay ôm một chiếc hộp.

Cơ thể nàng nhấp nhô theo nhịp, như thể chỉ đang ngủ say.

"Ding dong!

Phát hiện Cùng Kỳ Huyết Tủy!" Cái gọi là Cùng Kỳ Huyết Tủy.

Chính là chiếc hộp nhỏ trong tay mỹ nữ tuyệt thế này.

Không thể không nói, kỹ thuật bảo quản xác của người xưa thực sự quá cao siêu.

Ngay cả hai ngàn năm đã trôi qua.

Người phụ nữ trong quan tài vẫn như người sống vậy!

Cảnh này nếu đặt ra thế giới bên ngoài, không khác gì một trận động đất kinh hoàng!

Khi Sở Văn cúi người xuống, chuẩn bị lấy chiếc hộp trong ngực

ra.

Người phụ nữ vốn đang nhắm mắt đột nhiên tỉnh lại!

Sau khi thấy Sở Văn gần ngay trong gang tấc, người phụ nữ đầu tiên ngớ người, rồi vùng vẫy dữ dội!

Giây tiếp theo, chất lỏng dạng thạch vỡ tan tành.

Người phụ nữ trong quan tài đột nhiên ngồi bật dậy!

Gần như đối mặt với Sở Văn ~ cả hai đều có thể cảm nhận hơi thở của nhau!

Nhìn khuôn mặt tinh xảo của người phụ nữ.

Bề ngoài Sở Văn vô cùng trấn tĩnh, nhưng trong lòng đã dấy lên từng đợt sóng lớn!

Chuyện gì đang xảy ra!?

Người phụ nữ đã chết hai ngàn năm lại sống dậy!

Lẽ nào trên thế giới này, thật sự có người trường sinh bất tử tồn tại sao!?

"Hai ngàn năm trước, hai ngàn năm sau lại vậy ~!

Tại sao không thể buông tha tôi!" Người phụ nữ gào thét một tiếng, đôi mắt vốn trong trẻo nhanh chóng bị máu đỏ tràn ngập, một màu đỏ rực!

Sau đó, miệng phun ra một vũng máu lớn.

Cả người như một quả bóng da bị xì hơi, khô héo đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Lúc này Sở Văn đang mờ mịt, không kịp suy nghĩ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Thấy cả căn mộ thất sắp sập, Sở Văn giật lấy chiếc hộp vàng

trong ngực, quay người chạy!

Đợi đến khi Sở Văn chạy ra mặt đất, vừa vặn gặp Bàn Tử đang chạy tới.

Lúc này Bàn Tử toàn thân dính máu, trông vô cùng chật vật.

Nhưng nhìn dáng vẻ nhanh nhẹn của y, Sở Văn biết cơ thể Bàn Tử không bị thương nặng.

"Sở gia!

Đó là máu rắn hậu!

Hắt lên người là được!" Bàn Tử vừa la lớn, vừa đổ máu trong mũ bảo hiểm lên người Sở Văn.

Sở Văn chỉ cảm thấy cổ phát ra một tiếng rít chói tai, đột nhiên đau nhói.

Chương 506

Y vô thức rụt lại, một con trùng nhỏ trong suốt bị ném xuống đất.

Chính là vết ấn Tây Vương Mẫu!

"Mẹ nó!

Vết ấn lão thập tử!

Toàn là lừa gạt!

Tất cả đều là do con trùng nhỏ trong suốt này gây họa!" Thấy con trùng nhỏ trong suốt này chưa chết hẳn, đang cố gắng bò lên chân Sở Văn.

Bàn Tử lập tức nổi giận trong lòng.

Y không nói gì, trực tiếp đạp lên, nghiền nát thành bã.

"Những người khác đâu?" Sở Văn cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, lên tiếng hỏi.

"Đều dính máu rắn rồi, không có vấn đề gì nữa, Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử đang giao chiến với Rắn Hậu!" Bàn Tử chỉ vào chiếc khinh khí cầu cách đó không xa: "Bên kia tôi đã chuẩn bị xong rồi." "Cung điện sắp tan rã, tôi phải nhanh chóng rời đi!" Nói xong câu đó, Bàn Tử quay người chuẩn bị đi.

"Bàn Tử, cậu đi trước đi, tôi phải phá hủy mấy thứ này, không thể để nó tiếp tục hại người ở đây!" Sở Văn có suy nghĩ rất đơn giản.

Phá hủy hoàn toàn nơi đó!

Một mặt là vì nơi này thực sự quá tà môn.

Hoàn toàn vượt ra ngoài nhận thức của con người.

Mặt khác là vì nhiệm vụ hệ thống.

Sở Văn vẫn nhớ rất rõ nhiệm vụ hệ thống.

Đó là phá hủy cung điện Tây Vương Mẫu một lần!

"Phá hủy chỗ đó?

Mà còn muốn tôi ở lại, thế thì không khác gì bị chặt đầu cả!" Bàn Tử có chút do dự.

"Thôi đi Bàn Tử!" Sở Văn bực bội nói: "Những chuyện chúng ta làm, chẳng lẽ chưa đủ để bị chặt đầu mấy lần sao?

Hả?" Bàn Tử nghe vậy, cũng có lý, nên không tiếp tục truy cứu.

Đợi Bàn Tử đi xa, Sở Văn bắt đầu lấy thuốc nổ từ không gian chứa đồ ra.

Trước khi khởi hành, Sở Văn đã chôn tất cả những món đồ cổ trong đó ở sân sau.

Hiện tại trong không gian chứa đồ, ngoài súng và đạn, còn có từng bó TNT!

Những quả TNT này là thuốc nổ bị kiểm soát, nhưng ở các mỏ thì rất dễ kiếm.

Đặc biệt là những mỏ than đen nhỏ hoạt động không chính quy, chỉ cần trả tiền, thì cơ bản là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Đại khái mà nói, ít nhất cũng phải mấy trăm kilogam!

Chỉ cần sử dụng đúng cách, việc cho nổ tung cả cung điện Tây Vương Mẫu lên trời, đó là chuyện dễ như trở bàn tay!

Sau khi chôn TNT ở khắp nơi trong cung điện, Sở Văn dẫn dây thuốc nổ ra ngoài.

Lúc này ở quảng trường phía trước cung điện, Tiểu Ca và Hắc

Hạt Tử đang giao chiến với Rắn Hậu.

Lúc này Rắn Hậu đầy vết thương, nhưng thân hình khổng lồ, trong thời gian ngắn khó mà giết chết được.

“Sở Văn!

Cậu đến đúng lúc lắm!

Trên đầu con rắn hậu này mọc ra hai cái sừng!

Sắp hóa giao long rồi!

Hôm nay chúng ta nhất định phải diệt trừ nó!” Rắn là loại động vật rất ghi thù.

Một khi bị thương, nó sẽ nhớ mùi của kẻ thù.

Nếu khoảng cách xa thì không sao, nhưng nếu khoảng cách gần.

Chương 507

Nó sẽ luôn tìm cơ hội báo thù.

Ngay cả rắn độc bình thường cũng đủ khiến người ta đau đầu.

Huống chi là loại rắn sắp thành tinh này!

Vì vậy Hắc Hạt Tử đã sớm hạ quyết tâm.

Hôm nay y cũng phải nhổ cỏ tận gốc!

Y mải nói chuyện, không chú ý nên bị Rắn Hậu quật bay ra ngoài.

Kết quả y ngã xuống đất lăn mấy vòng, làm giảm đi sáu bảy phần lực xung kích.

Y phủi bụi trên người rồi đứng dậy, không hề hấn gì!

Sở Văn không có thời gian đáp lại, dùng đá đè chặt dây dẫn nổ xong, mới nói với Hắc Hạt Tử: "Được rồi, đừng đùa nữa, nhanh chóng rút lui đi, tôi chuẩn bị phá hủy cung điện này." "Ồ, cậu đã chuẩn bị bao nhiêu thuốc nổ vậy?" Hắc Hạt Tử hứng thú hỏi.

Sở Văn nói: "Cũng không nhiều, nhưng ít nhất cũng phải hai trăm kilogam." Hắc Hạt Tử nghe vậy, mặt tái xanh.

"Hai trăm kilogam, cậu kiếm đâu ra nhiều thuốc nổ như vậy?!" Trương Linh nghe vậy, cũng không dây dưa với Rắn Hậu nữa.

Y cầm Hắc Kim Cổ Đao quay người chạy về phía khinh khí cầu.

Sở Văn tán thán một tiếng: "Từ một điểm này có thể thấy, Tiểu Ca sau này chắc chắn sẽ sống lâu hơn." Hắc Hạt Tử: "Tại sao?" Sở Văn: "Vì Tiểu Ca không bao giờ xen vào chuyện bao đồng, cũng sẽ không hỏi tại sao." Sắc mặt Hắc Hạt Tử tối sầm, lúc này không tiếp tục hỏi nữa.

Xem ra tình thế này, Sở Văn cũng sẽ không tiết lộ chi tiết.

“Sở gia!

Khinh khí cầu đã chuẩn bị xong rồi, đến lúc đi rồi!” Lúc này khi cung điện dần dần sụp đổ, thủy triều lực phù của vẫn thạch dường như cũng dần dần giảm đi.

Cảm giác mất trọng lực ban đầu đã biến mất.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, toàn bộ cung điện sẽ rơi xuống!

“Cứ hạ xuống trước đi!

Tôi theo sau!” Bàn Tử làm theo lời.

Y vội vàng bơm căng khinh khí cầu, lợi dụng lực phản tác dụng khổng lồ, lao nhanh xuống phía dưới!

Sở Văn thu Tử Ngọc Trường Đao, nhảy xuống vị trí khinh khí cầu.

Cùng lúc đó, phía trên cũng truyền đến một tiếng động lớn, toàn bộ cung điện đột nhiên vỡ nát.

Hóa thành vô số mảnh đá rơi xuống.

Sở Văn rơi xuống khinh khí cầu, rút Tử Ngọc Trường Đao ra, chém tan những mảnh đá rơi xuống.

“Bàn Tử!

Nhanh chóng đưa khinh khí cầu bay đến nơi khác đi!” Phan Tử kinh hồn bạt vía nhìn những tảng đá lớn không ngừng rơi xuống, không kìm được la lớn.

“Tôi biết!

Tôi đang cố gắng hết sức đây!” Bàn Tử nghiến răng ken két, lấy súng trường ra, điên cuồng bắn về phía sau.

Y luống cuống một hồi, mới miễn cưỡng thoát khỏi phạm vi mảnh vỡ của cung điện!

Đợi đến khi khinh khí cầu hạ xuống, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Không còn cách nào khác, tình hình trước đó thực sự quá nguy hiểm!

Chỉ cần sơ suất một chút, là sẽ biến thành một người bay trong không trung, sống sờ sờ bị ngã chết ~ "Mẹ nó, bây giờ tôi cảm thấy toàn thân thoải mái không tả được!

Bệnh tật biến mất hết!

Cảm giác đi lại cũng nhẹ nhàng!" Bàn Tử vừa nói, vừa đứng dậy hoạt động chân tay.

Trông tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Ở một bên khác, Phan Tử cũng đồng cảm gật đầu.

Thật sự không cảm nhận được, có một cơ thể khỏe mạnh, thoải mái đến mức nào.

Chương 508

Chỉ có tự mình trải qua, mới biết được giá trị quý giá của nó.

“Thiên Chân bây giờ thế nào rồi?” Sở Văn lên tiếng hỏi.

“Tình hình bây giờ tạm ổn, trước đó cơ thể bị suy yếu quá nghiêm trọng, nên đã ngủ thiếp đi, nhưng không nói, bây giờ ngủ hơi nhiều, tôi cứ cảm thấy có chút bất thường.” Sở Văn khẽ cau mày, đi đến nhìn một cái.

Phát hiện Hạo Thiên Chân đang nhắm mắt, bụng hơi trướng, trông như đã uống không ít nước.

Trực giác mách bảo Sở Văn, tai họa ngầm trên người Hạo Thiên Chân vẫn chưa được giải quyết hoàn toàn!

Ngay lập tức, Sở Văn lấy dao găm từ Phan Tử, rạch ngón tay.

Nhỏ hai giọt máu tươi vào miệng Thiên Chân.

Sau đó đỡ Thiên Chân dậy, dùng bắp chân đè vào bụng y, đột nhiên dùng sức.

Hạo Thiên Chân vốn đang ngủ say đột nhiên mở mắt, há miệng thật to.

Một cục chất lỏng màu xanh lẫn với vật thể dạng sợi màu trắng bị nôn ra.

Điều khiến người ta rợn tóc gáy là, vật thể dạng sợi màu trắng trong cục chất lỏng màu xanh dường như chưa chết hẳn, đang khẽ ngọ nguậy, như thể cố gắng chạy trốn.

Giữa chất lỏng màu xanh, hai giọt máu không ngừng khuếch tán, những vật thể dạng sợi màu trắng nào bị máu ăn mòn, đều ngừng cử

động, như thể đã chết.

“Mẹ nó, lại là thứ gì nữa?” Bàn Tử nhìn một cái, da đầu tê dại.

“Những thứ này chắc là trứng côn trùng của con trùng nhỏ trong suốt đó.” “Tuy không biết là loại côn trùng nhỏ gì, nhưng chắc hẳn nó coi cơ thể Thiên Chân là tổ ấp ấu trùng, đợi ấu trùng dần dần trưởng thành, sẽ hút máu của vật chủ và gây ảo giác.” Trong lúc nói chuyện, Hạo Thiên Chân cũng dần dần tỉnh táo lại.

Nhìn ánh mắt quan tâm của mọi người xung quanh, Hạo Thiên Chân đầu tiên ngớ người, kinh ngạc nói: “Mẹ nó, âm phủ thật sự tồn tại, chúng ta sống ở một nơi, chết rồi lại lên đường ở một nơi khác, haha!” Cười cười rồi cảm thấy không đúng.

Vì ánh mắt của những người khác nhìn y căn bản không có sự vui mừng sau khi gặp lại.

Mà giống như đang nhìn một kẻ tâm thần vậy!

“Tiểu Tam Gia, không phải sốt đó chứ?

Tôi bây giờ chưa chết mà!” Phan Tử bực bội nói.

“Chưa chết ư?” Hạo Thiên Chân đầu tiên ngớ người, không tin mà sờ vào vết thương trên người.

Một trận đau nhói ập đến, khiến y không kìm được hít một ngụm khí lạnh.

“Văn Cẩm tìm tôi.” Tiểu Ca đột nhiên nói.

Văn Cẩm?!

Hạo Thiên Chân là người phản ứng nhanh nhất.

Trước đó Trần Văn Cẩm đã đặc biệt nhờ Trác Mã mang theo lời nhắn.

Biểu thị sẽ đợi một lúc ở lối vào.

Nào ngờ không tìm thấy lối vào, hai nhóm người không thể hội hợp.

Trần Văn Cẩm đang cố gắng hết sức để tránh xa đại đội.

Dường như có nỗi khổ tâm khó nói vậy.

Nhưng Hạo Thiên Chân bây giờ không có nhiều tâm trí để nghĩ đến những chuyện đó.

Hiện tại y chỉ muốn tìm Trần Văn Cẩm, hỏi xem năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao các thành viên đội khảo cổ lại mất tích từng người một.

Cái gọi là thuốc trường sinh bất tử, rốt cuộc là chuyện gì!

"Tiểu Ca, dì Văn Cẩm bây giờ ở đâu?

Nhanh đưa tôi đi gặp dì ấy!" Hạo Thiên Chân hít một hơi, nói với Tiểu Ca.

"Thiên Chân, tình trạng cơ thể cậu bây giờ không cho phép tiếp tục tiến lên." Bàn Tử khuyên nhủ.

"Không được!

Đây có thể là cơ hội tốt nhất để tôi gặp dì Văn Cẩm, sau này chắc cũng không gặp được nữa!" Thiên Chân kiên quyết nói.

Chương 509

Thế nhưng, Tiểu Ca nhanh chóng dội một gáo nước lạnh.

Trương Linh nhìn y một cái, từ tốn nói: "Văn Cẩm không có ở đây, với bản lĩnh của cậu, tìm không thấy đâu." Hạo Thiên Chân ngạc nhiên nói: "Vậy tại sao cậu lại nói Văn Cẩm tìm tôi?" Tiểu Ca không nói gì, mà chỉ vào một vết khắc trên vách tường.

Nhìn kỹ, vết khắc đó vô cùng kỳ lạ.

Nói là văn tự thì nguệch ngoạc, không có một chút khả năng nhận biết.

Mà nói là một bức họa thì cũng không hề có một quy luật nào cả.

"Thứ gì vậy?

Lẽ nào là một phương thức liên lạc thần bí?" Phan Tử nhìn một hồi, vẫn không nhìn ra được gì.

"Thực ra đó là một bức họa vô cùng đơn giản." Sở Văn lên tiếng giải thích: "Loại họa này gọi là họa phương hướng, chỉ cần tìm được góc độ cụ thể, mới có thể nhìn rõ thứ được vẽ, ví dụ như bức họa này, phải nhìn từ dưới lên." Nghe xong lời giải thích của Sở Văn, Cao Gia Tác Nhân không tin thử nhìn từ phía dưới lên.

Kết quả thật sự phát ra một tiếng kêu kinh ngạc.

Rõ ràng, Sở Văn nói đúng.

"Trên đó vẽ gì?" A Ninh lên tiếng hỏi.

"Một khuôn mặt cười." Cao Gia Tác Nhân nói, rồi bổ sung thêm: "Cũng là một khuôn mặt đang khóc." Một khuôn mặt vừa khóc vừa cười?

“Ý nghĩa là gì?” Bàn Tử chậc chậc tặc lưỡi.

“Ở phía trên.” Tiểu Ca đưa mắt lên, dường như nhìn về phía hư không.

“Phía trên?

Cung điện chẳng phải đã sập rồi sao?” Sắc mặt Hạo Thiên Chân biến đổi: “Lẽ nào dì Văn Cẩm chết ở đó rồi sao?” Nếu thật sự chết rồi.

Vậy thì không có gì để hỏi nữa!

“Hay là, tôi và Phan Tử đi xem sao?” Bàn Tử có chút không chắc chắn nói.

Trong lòng Bàn Tử, y khá kính trọng Tam Thúc.

Dù sao Tam Thúc là một trong số ít những thiên tài tinh thông các loại kiến thức trộm mộ.

Cùng với việc y chết, rất có thể không ít kỹ nghệ sẽ thất truyền hoàn toàn.

Kéo theo đó, y cũng có chút kính trọng đối với Trần Văn Cẩm.

Ngay cả khi người đã chết.

Thì ít nhất cũng phải mang thi thể về.

Cũng là một lời giải thích.

“Được, tôi nhất định phải đi.” Phan Tử gật đầu, hai người nhất trí, lập tức chuẩn bị xuất phát.

“Chưa chết.” Tiểu Ca chặn hai người lại nói: “Ở phía trên nữa.” Phía trên nữa?

Vậy thì có thể ở đâu?

Chỉ còn lại tảng vẫn thạch lớn kia.

“Khi phục dụng thuốc trường sinh, nhất định phải ở trong vẫn thạch, nếu không, cơ thể sẽ xảy ra những dị biến khó có thể tưởng tượng được.” Nói xong, ánh mắt Tiểu Ca dần dần phức tạp.

Dường như y đã nhớ lại chuyện cũ.

Trong lòng Sở Văn vô cùng rõ ràng, Tiểu Ca chắc hẳn đã nhớ lại chuyện Hoắc Linh biến thành cấm bà.

Lúc đó có thể Tiểu Ca đã quên, hoặc âm sai dương thác.

Tóm lại, các loại trùng hợp chồng chất, đã tạo nên một sai lầm lớn!

“Thuốc trường sinh, thật sự có thứ đó sao?” A Ninh kinh ngạc nói.

Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy danh từ này.

Lúc này Tiểu Ca lại không muốn nói thêm nữa.

Y đưa Hắc Kim Cổ Đao cho Sở Văn và nói: “Giúp tôi bảo quản nó, ba năm sau, tôi sẽ đến lấy.” “Nếu ba năm sau cậu không về thì sao?” Sở Văn hỏi ngược lại.

Chương 510

“Vậy thì gửi cổ đao đến một nơi khác, sẽ có người đến nhận.” Tiểu Ca viết một mảnh giấy đưa cho Sở Văn.

Bàn Tử bên cạnh vẻ mặt thèm muốn nói: “Này Tiểu Ca, hay là đưa Hắc Kim Cổ Đao cho tôi giữ đi.” Giá của Hắc Kim Cổ Đao không hề rẻ.

Mới đây một nhà đấu giá hàng đầu thế giới đã đấu giá một chiếc dao găm Hắc Kim, giá lên đến hai triệu đô la Mỹ!

Đổi ra nhân dân tệ, thì là hơn mười triệu rồi!

Bàn Tử đã nhắm đến chiếc Hắc Kim Cổ Đao này từ lâu!

Phan Tử cười mắng: “Thôi đi, nếu để binh khí đó vào tay cậu, tôi dám chắc chưa đến ngày thứ hai, thằng nhóc cậu đã bán nó rồi!” “Làm gì có chuyện đó, ít nhất cũng phải đợi ba năm sau chứ!” Bàn Tử hùng hồn nói.

Tiểu Ca không để ý đến Bàn Tử, y tự mình đi đến vách núi, tiếp tục leo lên.

Dáng người y vô cùng linh hoạt, chưa đến năm giây, cả người đã biến mất.

“Đợi tôi với!” Hạo Thiên Chân la lớn một tiếng, lảo đảo muốn đuổi theo.

Nào ngờ với tình hình hiện tại, đừng nói là leo núi.

Có thể đi lại bình thường đã là tốt lắm rồi.

“Sở gia, tiếp theo làm gì?

Tiếp tục đi sâu vào, hay quay về?” Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Lúc ở trên khinh khí cầu, Bàn Tử mới phát hiện, mình vẫn luôn ở ngoại vi thành phố.

Ngay cả một phần mười cũng chưa khám phá xong.

Cho nên ở trung tâm thành phố, nhất định có nhiều thứ tốt.

Nhưng cùng lúc đó, bên trong chắc chắn cũng vô cùng nguy hiểm.

Nhưng cũng đúng, rủi ro và thu hoạch là tỉ lệ thuận.

"Tôi nghĩ nên quay lại, trực giác mách bảo tôi, bên trong không hề đơn giản như chúng ta tưởng." Sở Văn nheo mắt, vô thức nhìn sâu vào thành phố.

Bây giờ y càng ngày càng cảm thấy, thành phố dưới lòng đất này đang dần dần tỉnh giấc, từ từ lộ ra hàm răng già đáng sợ của nó!

Sở Văn không tiếp tục đi sâu nữa.

Những người khác cũng gật đầu, tỏ ý sẽ không đi sâu thêm nữa.

Đặc biệt là nhóm Cao Gia Tác nhân, lẩm bẩm không ngừng.

A Ninh cũng phải tốn rất nhiều công sức mới hiểu.

Ý tứ muốn biểu đạt rất rõ ràng.

Họ sẽ không tiếp tục tiến về phía trước.

Sở Văn đi đâu, họ sẽ theo đó.

Nếu có thể sống sót rời khỏi nơi này thì sẽ không bao giờ quay lại.

Rõ ràng, nơi này đã để lại một bóng ma tâm lý cực lớn trong lòng họ.

Các lính đánh thuê khác cũng kinh hồn chưa định, tỏ vẻ đồng ý.

Ban đầu cứ tưởng đây là một chuyến nghỉ dưỡng và du lịch.

Ai ngờ, suýt chút nữa thì mất mạng tại đây.

Đối với những gì đã trải qua mấy ngày nay, sợ là cả đời họ cũng không quên được. "Này ông Bàn Tử, chuyến này không lấy được món đồ nào, trong lòng có thấy mất cân bằng không?" Bàn Tử nhặt một khối đá khắc hoa văn dưới đất, cười nói.

Hiện tại dấu ấn Tây Vương Mẫu trên người được giải trừ, Bàn Tử cả người cũng nhẹ nhõm đi không ít.

Nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn.

Trước đó, Bàn Tử chịu áp lực rất lớn nhưng chưa từng thể hiện ra. "Ôi!

Chương 511

Anh đừng nhắc chuyện đó nữa, mục đích chuyến này của tôi là để bảo toàn cái mạng nhỏ của mình.

Còn về minh khí, lần trước sau khi ra khỏi Vân Thiên Cung vẫn còn lại không ít đồ vật, không dám nói nhiều, nhưng ít nhất cũng đủ để tôi tiếp tục tiêu xài phung phí một thời gian nữa." Lúc này Bàn Tử cũng đã hiểu sinh mệnh quý giá, tâm tư cũng rộng mở hơn không ít.

Theo lời anh ta, sau khi ra ngoài lần này, nhất định phải tìm một ngôi chùa để bái Phật, đi đạo quán thắp hương, hoặc đến nhà thờ tìm mấy cô gái Tây nói chuyện tâm sự.

Bàn Tử chậc một tiếng nói: "Ông chiếm hết tiện nghi của Tam Gia rồi à, không sợ thần tiên trong Tam Gia nhảy ra đánh ông một trận sao?" "Cái đó tôi không quản, ai linh thiêng thì tôi tin người đó!" Trong lúc nói, mắt Bàn Tử sáng lên, nhìn thấy một vật đen thui dưới đất.

Nhặt lên xem, là một cái chén màu vàng nhạt.

Sau khi lau sạch bụi bẩn, màu vàng cam lập tức hiện ra! "Ái chà chà!

Mẹ nó!

Vàng hả?!

Lão tử phát tài rồi!

Chuyến này cũng không uổng công!

Đúng là hữu tâm trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cắm liễu liễu thành râm mà!

Ha ha ha!" Cái chén này nặng trịch, nếu bán đi chắc chắn có người

muốn mua.

Nhóm Cao Gia Tác nhân thấy vậy cũng sáng mắt, bắt đầu lục soát dưới đất.

Nào ngờ vận khí của họ không tốt, đi một vòng lớn mà chẳng tìm thấy thứ gì hữu ích.

Trong số đó, một lính đánh thuê tìm thấy một cái ấm gốm, đen thui, ngửi thấy mùi rất nồng và cay xè.

Không nhìn ra lai lịch. "Sở gia, cậu xem giúp một cái, món đồ này nếu là quốc bảo, tôi sẽ tìm cơ hội cướp về cho cậu!" Trong lời nói, Bàn Tử đã giơ khẩu súng trong tay, ra vẻ bảo vệ tài sản nhân dân.

Sở Văn nhìn thoáng qua, cười nói: "Đó là ấm đêm mà người cổ đại dùng, nhìn màu sắc, chắc chắn có bao tương.

Nếu thực sự đem ra bán thì cũng được mấy vạn tệ." Nghe giá chỉ có mấy vạn tệ, sắc mặt Bàn Tử lập tức xị xuống.

Mấy vạn tệ, không nhiều cũng không ít.

Nếu là Bàn Tử trước đây, e rằng sẽ có chút tâm tư.

Nhưng bây giờ Bàn Tử đang giàu có, hào phóng.

Chỉ riêng trang bị lần này đã tốn gần chục vạn.

Mấy vạn tệ bây giờ đương nhiên không để trong lòng. "Thôi bỏ đi, coi như tặng cho bạn bè quốc tế làm quà gặp mặt vậy." Bàn Tử nói với vẻ thiếu hứng thú, cẩn thận cất cái chén vàng đi.

Sau khi đơn giản chỉnh lý hành lý, mọi người bắt đầu quay trở lại theo con đường cũ.

So với khí thế hào hùng lúc đi, tâm trạng mọi người lúc rời đi trầm lắng hơn nhiều.

Sau hai ngày lội bộ gian nan trong rừng, mọi người cuối cùng cũng đã ra khỏi lòng chảo rừng mưa.

Vượt qua Ma Quỷ Thành, nhóm Cao Gia Tác nhân lấy ra một thiết bị nhỏ giống đèn pin từ trong túi, phóng một chiếc máy bay nhỏ lên không trung.

Theo giải thích của họ, thiết bị nhỏ này chuyên dùng để liên lạc ở sa mạc.

Trong điều kiện thời tiết tốt, dễ dàng liên hệ với đoàn xe.

Quả nhiên, hai giờ sau, thiết bị trong tay nhóm Cao Gia Tác nhân sáng đèn xanh.

Báo hiệu đối phương đã nhận được tin tức.

Sau khi đợi ở nguyên chỗ một ngày một đêm, đoàn xe Land Rover cuốn theo bụi cát cuồn cuộn xuất hiện trước mặt mọi người.

Thấy những chiếc Land Rover đã lâu không gặp, những người ngoại quốc sống sót ai nấy đều mắt đỏ hoe.

Lúc đó mới dám tháo mũ bảo hiểm, từng người ôm lấy nắp ca-pô mà hôn lấy hôn để.

Các lính đánh thuê tiếp ứng thì mặt mày ngơ ngác không hiểu gì.

Chương 512

Một trong số họ nhìn đoàn người thê lương, vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Những người khác đâu?

Chẳng lẽ ở phía sau à?" Phải biết, lúc xuất phát, tổng cộng có gần hai mươi người.

Nhưng bây giờ chỉ còn chưa đến năm người.

Trong đó có một người đang bị trọng thương.

Ngay cả khi thực hiện nhiệm vụ quân sự ở các vùng điểm nóng Châu Phi trước đây, cũng chưa từng xảy ra tình huống thảm khốc như vậy. "Mất rồi, tất cả đều mất rồi!

Hans, Jack, Griffin!

Đều chết hết rồi!" Cao Gia Tác nhân nói với vẻ mặt kích động, tháo mũ bảo hiểm ra và cho mọi người xem: "Nếu không có cái mũ bảo hiểm này bảo toàn mạng sống, tôi e rằng hôm nay không gặp được các anh!" Sau một hồi hàn huyên, mọi người lên xe Land Rover rời đi.

Trên đường đi, Sở Văn bỗng nhiên cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Kể từ lúc bắt đầu đến bây giờ, hắn vẫn chưa thấy di tích thuyền chìm trên biển cát đó!

Khi hỏi người lính đánh thuê đang lái xe.

Đối phương vẻ mặt kỳ lạ nói: "Thuyền chìm?

Lúc tôi đến đây, hoàn toàn không thấy." Lời này vừa thốt ra, sắc mặt những người trên xe đều trở nên rất khó coi.

Đặc biệt là Bàn Tử và Phan Tử cùng những người khác.

Họ suýt chết trong đó.

Ấn tượng trong lòng cũng là sâu sắc nhất.

Khi nghe thấy câu trả lời này, trong lòng ai nấy đều vô cùng bất ổn. "Sở gia, hay là tôi đi qua đó xem thử?

Tôi cứ cảm thấy trong lòng không yên." Trên bãi Gobi bên cạnh, Bàn Tử dùng tay che trán nói.

Vị trí hiện tại của họ chính là nơi đã từng quan sát di tích thuyền chìm trên biển cát.

Trên mặt đất còn có dấu vết cắm trại.

Không ít chai rượu bị vùi lấp trong gió cát.

A Ninh đang cầm một túi rác, cho chúng vào trong.

Vị trí ban đầu của di tích thuyền chìm trên biển cát, giờ đây đã trở thành một bãi Gobi hoang tàn.

Hoàn toàn không nhìn ra trước đây có một di tích quy mô lớn ở đó.

Sở Văn nhìn rất lâu, cuối cùng mới chậm rãi nói: "Thôi được rồi, đừng đi nữa, nơi này quá tà môn.

Nếu không cần thiết, chúng ta đừng nên đi vào khuấy đục vũng nước này." Hắc Hạt Tử bên cạnh nhìn Sở Văn đầy hứng thú, lên tiếng nói: "Cậu lại không như vậy, làm việc gì cũng thận trọng, một chút rủi ro cũng không chịu mạo hiểm." Sở Văn nhìn hắn nói: "Thế thì tôi cũng tốt hơn những người ngay cả tên mình cũng không dám nói.

Ít nhất, người khác còn biết tôi tên gì." "Đúng vậy, đi lâu như vậy rồi, tôi vẫn không biết tên anh là gì." Hạo Thiên Chân vẻ mặt tò mò nói.

Lúc này Thiên Chân đã hồi phục tinh thần, bắt đầu bàn tán chuyện phiếm về Hắc Hạt Tử. "Tên tôi là gì, không quan trọng.

Đến khi tôi chết rồi, tôi sẽ nói cho các cậu biết.

Còn bây giờ, không may mắn." Trong lời nói, Hắc Hạt Tử lóe lên bên cạnh chiếc Land Rover nói: "Tôi có một số việc chưa làm xong, xin mượn tạm xe của các cậu.

Đến lúc đó tự nhiên sẽ có người mang xe trả lại." Nói xong, Hắc Hạt Tử vẫy tay, lái xe rời đi.

Trông hắn vô cùng tiêu sái. "Mẹ nó, lão tử không ưa cái kiểu làm màu này!

Cả ngày cứ làm ra vẻ thần thần bí bí!" Bàn Tử chửi bới, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ vô cùng ngưỡng mộ.

Cuộc sống như vậy, thực ra cũng là điều Bàn Tử hướng tới. "Thôi được rồi, đây không phải nơi ở cũ, chúng ta đi thôi." Sở Văn nhìn sâu vào bãi Gobi đó một lần nữa, rồi quay người rời đi.

Chương 513

Lúc này trong lòng hắn đã có một vài phỏng đoán.

Theo cách phán đoán sơ bộ, việc thuyền chìm trên biển cát có thể có cùng nguyên lý với cổ lâu nhà Trương.

Đó là, cứ sau một khoảng thời gian, chúng sẽ di chuyển thông qua đường hầm dưới lòng đất.

Cách làm này nghe có vẻ khó tin.

Nhưng trong lịch sử cổ đại, lại là chuyện thường xuyên xảy ra.

Một mỏ than ở Brazil trong quá trình khai quật, đã bất ngờ phát hiện một đường hầm khổng lồ từ thời tiền sử cách đây một vạn năm dưới lòng đất.

Đường hầm khổng lồ này dài đến 1.3 km, cuối cùng nghi ngờ là do đứt gãy vận động địa chất.

Bên trong khai quật được hai công cụ bằng đá và một thi thể nam giới trưởng thành.

Không ai biết đường hầm khổng lồ nằm sâu hàng trăm mét dưới lòng đất này dùng để làm gì.

Ở sâu dưới lòng đất Tây Âu, tương tự cũng có những đường hầm bốn phương thông tám ngả, mục đích cũng không rõ ràng.

Việc khai quật đường hầm dưới lòng đất dường như đã xuyên suốt toàn bộ nền văn minh nhân loại.

Nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán của Sở Văn mà thôi.

Nguy cơ trước mắt tạm thời được giải trừ, trong trường hợp không cần thiết, hắn không muốn đi khuấy đục vũng nước này.

Đoàn người đi qua thị trấn nhỏ Lam Thác, thực sự đã gây ra một trận xôn xao.

Chủ yếu là do Sở Văn và những người khác còn dính máu của Xà Hậu, cộng thêm quần áo lộn xộn, dễ khiến người ta liên tưởng đến chuyện giết người vượt hóa.

Để không làm ảnh hưởng thêm, mọi người sau khi tắm rửa ở khách sạn thì lên đường ngay trong đêm.

Sau khi di chuyển hai ngày, mọi người cuối cùng cũng trở lại sân bay quốc tế Yến Kinh.

Vừa xuống máy bay, điện thoại của Phan Tử đổ chuông.

Người gọi là một đồng nghiệp cũ của Tam Thúc.

Giọng điệu vô cùng sốt ruột, đại khái là Tam Thúc không còn ở đó, Hạo Thiên Chân và Phan Tử lại biến mất nhiều ngày như vậy.

Bốn ông trùm dưới trướng có ý định nội chiến phân chia, từ tuần trước đã ngừng báo cáo tài chính.

Đó là một tín hiệu vô cùng nguy hiểm.

Hiện tại đang là mùa giao dịch sôi động ở thị trường cổ vật ngầm.

Để đảm bảo dòng tiền lưu thông, mỗi tuần đều phải báo cáo tài chính một lần, nếu không thì dòng tiền dễ bị đứt đoạn.

Một khi dẫn đến phản ứng dây chuyền, có thể khiến toàn bộ cục diện sụp đổ hoàn toàn. "Chư vị, bên Hàng Châu có chút rắc rối, tôi và Tiểu Tam Gia về trước xử lý.

Hôm khác có thời gian tôi sẽ mời mọi người đi uống rượu!" Bàn Tử hỏi: "Cần tôi đi giúp một tay không?" Nói thật không khách khí, đừng thấy Bàn Tử bình thường miệng lưỡi hoa mỹ.

Nhưng khi gặp chuyện nghiêm túc, anh ta rất đáng tin cậy.

Trong nguyên tác, Thiên Chân đường cùng phải trốn ở chỗ Bàn Tử.

Để đưa Hạo Thiên Chân đi, Bàn Tử đã quấn một cuộn thuốc nổ quanh người.

Ở Tứ Cửu Thành đã tự mình nổ tung một con đường!

Từ đó có thể thấy, Bàn Tử cũng là một nhân vật tàn nhẫn. "Thôi Bàn Tử, bản lĩnh có lớn đến mấy thì đó cũng là một con rồng sông.

Nếu đi, dễ sinh ra những chuyện kỳ lạ.

Tình hình hiện tại chưa phát triển đến mức nghiêm trọng nhất, không cần vội." Lời nói tuy vậy, Phan Tử vẫn hỏi Bàn Tử số điện thoại liên lạc.

Sau đó mới cùng Thiên Chân quay người rời đi. "Sở ca, tôi cứ cảm thấy thằng nhóc Thiên Chân không ứng phó được đâu." Bàn Tử lấy ra một gói thuốc lá, tự mình hút.

Kể từ khi Thuận Tử mất, Bàn Tử cũng thích hút thuốc.

Chương 514

Đặc biệt là loại thuốc lá bảy tệ một gói.

Theo lời Bàn Tử, loại thuốc lá này hút rất êm, và không phải ở đâu cũng có bán. "Được rồi, bên tôi cũng có không ít hàng hóa cần xuất đi, trong thời gian ngắn không rảnh.

Sở gia, nếu có việc, cứ gọi điện thoại cho tôi.

Chỉ cần tôi ở Tứ Cửu Thành, bảo đảm ba tiếng đồng hồ sẽ đến ngay!" Nói xong, Bàn Tử quay người rời đi.

Trong chốc lát, chỉ còn lại Sở Văn và A Ninh ở lại.

Còn về nhóm lính đánh thuê, hoàn toàn không thấy đâu.

Lúc đến họ từ biên giới Nepal.

Lúc đi đương nhiên cũng từ đó mà đi.

Vũ khí và trang bị đã sớm được xử lý thông qua đường cống ngầm.

Nếu bị biên phòng bắt được, họ sẽ lấy ra giấy tờ du lịch đã chuẩn bị sẵn, chuẩn bị không thể nói là không đầy đủ. "A Ninh, tiếp theo làm gì?" Sở Văn cười mỉm hỏi A Ninh.

Trên đường về, Hắc Hạt Tử với phương châm làm người tốt đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, đã tranh thủ giải thích cho A Ninh.

A Ninh nghe xong, không từ chối cũng không phản đối. "Công ty đang chuẩn bị thành lập một văn phòng tạm thời ở đây, trọng tâm kinh doanh sau này có thể dần dần chuyển về phía biên giới." Sở Văn nghe vậy, gật đầu.

Xem ra lão già Khâu Khảo Đức sắp đến đại hạn rồi.

Nếu không thì cũng không công khai tiến hành như vậy.

Đừng thấy thủ tục đầy đủ, nhưng đã sớm bị các bộ phận liên quan để mắt tới.

Chỉ là vì làm việc khá sạch sẽ, nên vẫn chưa để lại sơ hở mà thôi.

Hai người hàn huyên một lát rồi lại chia tay.

Trải qua sự kiện Tây Vương Mẫu một lần, quan hệ giữa hai người càng thân thiết hơn một bước.

Chỉ là chưa nói rõ ra mà thôi.

Sau khi về đến cửa hàng nhỏ của mình, việc đầu tiên Sở Văn làm là vào sân sau kiểm tra một lượt.

Sau khi xác nhận các cổ vật chôn dưới đất vẫn còn nguyên vẹn, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết, số lượng minh khí bên trong không hề ít.

Tùy tiện tung ra mấy món cũng có thể gây sóng gió lớn trên thị trường.

Nếu bán hết tất cả, tổng giá trị đủ để Sở Văn ăn tiêu cả đời.

Đương nhiên, nếu mua nhà ở Yến Kinh thì lại là chuyện khác. "Sở tiên sinh có ở nhà không?" Ngoảnh đầu nhìn lại, người nói là một anh giao hàng, trên tay ôm một chiếc hộp lớn, trông khá nặng.

Giao hàng? "Gói hàng này từ đâu gửi đến?" Sở Văn hỏi. "Từ Hương Giang gửi đến." Vừa nghe đến Hương Giang, Sở Văn liền hiểu ra.

Đó là do con trai của Lão Hoắc ở Hương Giang gửi đến.

Trước đó Sở Văn đã dặn dò, bảo hắn gửi những tờ báo năm đó.

Quả nhiên, không sai, có rất nhiều tờ báo.

Mở hộp ra xem, bên trong ngoài những tờ báo năm đó, còn có một số báo cáo điều tra của thám tử tư.

Xem ra, đối với cái chết của Lão Hoắc, người nhà cũng có nhiều nghi ngờ.

Nếu không thì không thể thuê thám tử tư làm những chuyện này.

Chương 515

Không nghi ngờ gì nữa, người nhà của Lão Hoắc đã chi một số tiền lớn.

Những tài liệu này vô cùng chi tiết, gần như đã tổng hợp lại toàn bộ mối quan hệ của Lão Hoắc khi còn sống.

Riêng tài liệu điều tra về quan hệ xã hội đã chiếm đến nửa cái hộp.

Ngoài ra, còn có những bức ảnh năm đó.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng một lúc, Sở Văn không phát hiện bất kỳ manh mối có giá trị nào trong đó.

Khi chuẩn bị bỏ cuộc, một bức ảnh bỗng nhiên thu hút sự chú ý của hắn.

Đó là một bức ảnh chụp chung.

Bối cảnh của bức ảnh là một bãi Gobi.

Phía sau, một vật thể khổng lồ màu đen hiện lên giữa bầu trời.

Theo phỏng đoán của Sở Văn, cái bóng đen phía sau phải là con thuyền chìm trên biển cát trước đó.

Trong đám đông, một người đàn ông gầy gò, lưng đeo một chiếc túi đen khổng lồ đã thu hút sự chú ý của Sở Văn.

Chỉ nhìn một lần, Sở Văn liền phán đoán ra.

Người này là người nhà họ Uông!

Người nhà họ Uông đã xuất hiện ở đây.

Xem ra, ba năm trước, người nhà họ Uông đã đến di tích thuyền chìm trên biển cát.

Còn về mục đích đến đó, cũng như những gì thu được, Sở Văn hoàn toàn không biết.

Hiện tại, Uông Tàng Hải đã chết hoàn toàn.

Nhưng hành động của người nhà họ Uông vẫn chưa dừng lại.

Xem ra, kế hoạch vẫn đang được tiến hành.

Vậy vấn đề là, rốt cuộc họ đang âm mưu điều gì?

Quên mất, Sở Văn cũng không thể đưa ra một lý do cụ thể.

Tiếp đó, Sở Văn lấy ra viên thuốc trường sinh bất lão mà hắn đã có được trước đó từ không gian trữ vật.

Viên thuốc này từ vẻ bề ngoài nhìn không có gì đặc biệt.

Nếu đặt nó cạnh viên thuốc đông y, thì cơ bản không nhìn ra sự khác biệt. "Hệ thống, viên thuốc trường sinh bất tử này có công hiệu gì?" Như mọi khi, hệ thống vẫn không đưa ra bất kỳ phản hồi nào.

Giống như nó hoàn toàn không tồn tại vậy.

Tình báo mà hắn nắm giữ hiện tại vô cùng khan hiếm.

Ngoài việc biết thuốc trường sinh bất tử có thể kéo dài tuổi thọ và phải uống trong thiên thạch ra, thì không còn manh mối nào khác.

Khiến Sở Văn chỉ biết nhíu mày.

Vì thận trọng, Sở Văn không định đưa món đồ này cho chuyên gia giám định.

Món đồ này thực sự quá nhạy cảm, dễ dàng kéo theo hành động trộm mộ lớn nhất lịch sử.

Ngay cả đến bây giờ, kẻ đứng sau vẫn đang thao túng hậu nhân Cửu Môn.

Vì vậy Sở Văn phải hành sự cẩn thận.

Bằng không đến lúc đó bị tính kế mà không biết.

Lý do thứ hai là viên thuốc trường sinh bất tử này cơ bản chưa từng được khai quật trong các ngôi mộ cổ đại qua các thời kỳ.

Vì vậy, ngoài đội khảo cổ năm đó, e rằng không ai biết bí mật bên trong viên thuốc trường sinh bất tử.

Suy nghĩ một lát, Sở Văn liền cất viên thuốc trường sinh bất tử đó trở lại không gian trữ vật.

Chuẩn bị tìm hiểu bí mật bên trong vào một ngày nào đó trong tương lai.

Chương 516

Tiếp theo là Tứ Kỳ huyết mạch.

Đây là thu hoạch lớn nhất của Sở Văn lần này.

Có thứ này, hắn có thể thuận lợi dung hợp huyết mạch hung thú thứ tư.

Có tác dụng rất lớn trong việc nâng cao thực lực.

Một chiếc hộp nhỏ màu vàng, trên đó khắc những hoa văn phức tạp.

Nếu quan sát kỹ, sẽ thấy những hoa văn này ẩn chứa hình ảnh một con Tam Thanh Điểu đang dang cánh bay.

Mở hộp ra, một khối vật thể màu đỏ sẫm hiện ra trước mặt Sở Văn.

Trông giống như một khối gỗ cũ kỹ.

Nếu ngửi kỹ, có một mùi máu tanh nhẹ nhàng. "Không lẽ phải ăn trực tiếp sao?" Mặc dù nhìn không ngon mắt, nhưng không hiểu sao.

Sở Văn vẫn không kìm được nuốt nước bọt.

Dường như khối vật thể này có sức hút cực lớn đối với hắn.

Khi Sở Văn chuẩn bị đóng cửa, ăn thứ đó thì một vị khách không mời mà đến xông vào.

Nhìn kỹ, đối phương là Đại Kim Nha. "Ái u!

Sở gia của tôi ơi!

Tôi trông sao mong trăng, cuối cùng cũng chờ được anh về rồi!" Đại Kim Nha vừa nói, vừa lấy ra một chai nước từ trong túi, ực ực

uống cạn.

Kể từ lần trước Đại Kim Nha bị lừa, hắn luôn mang theo một chiếc cốc nhỏ bên mình.

Chuyên dùng để giải khát.

Ban đầu Hạo Thiên Chân có chút không nỡ, đã pha một ấm trà ngon, định bù đắp.

Ai ngờ Đại Kim Nha không chịu uống.

Theo cách nói của hắn, sai lầm à, một lần là quá đủ rồi.

Tuyệt đối đừng cho cơ hội mắc sai lầm lần thứ hai. "Có chuyện gì vậy?" Sở Văn hỏi.

Đại Kim Nha vẻ mặt không tự nhiên nói: "Dương lão gia đã mất." Dương lão gia đã mất?

Sở Văn giật mình, lập tức trầm giọng nói: "Chết rồi ư?

Cái âm văn và dương văn tôi giao cho ông ta đã được giải mã chưa?" "Cái đó rốt cuộc đã chết hay chưa, tôi cũng không rõ." Đại Kim Nha lắc đầu, sau đó kể lại toàn bộ câu chuyện liên quan đến Dương lão gia từ đầu đến cuối.

Hóa ra, từ một tuần trước, Dương lão gia đã chủ động gọi điện thoại cho Đại Kim Nha.

Tỏ ý có thể không có thời gian giải mã thứ đó nữa.

Bảo Đại Kim Nha đến lấy đồ của Sở Văn đi.

Nhưng lúc đó Đại Kim Nha đang đi đàm phán công việc ở nơi khác, hoàn toàn không thể sắp xếp thời gian để làm việc đó.

Nếu để người khác đi làm việc này, Đại Kim Nha lại luôn cảm thấy không an toàn.

Nhưng đó lại là việc Sở Văn đích thân hỏi.

Là một thương nhân tinh ranh, Đại Kim Nha tuy không biết thứ đó rốt cuộc đại diện cho điều gì.

Nhưng hắn có một phẩm chất đủ ưu tú.

Đó là những chuyện không liên quan đến mình, tuyệt đối không hỏi nửa câu.

Chính vì vậy, Đại Kim Nha mới sống đâu cũng được, trong giới này lại làm ăn thuận buồm xuôi gió.

Ngay lập tức, Đại Kim Nha nói với Dương lão gia rằng, những thứ này coi như tạm thời gửi ở chỗ ông một thời gian.

Chương 517

Đợi tôi bận xong việc, tôi sẽ đích thân đến lấy về.

Dương lão gia thở dài một tiếng, nói một câu "được rồi", rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Đại Kim Nha sau khi hoàn thành công việc, trên đường cũng không chậm trễ, rạng sáng ngày thứ ba liền trực tiếp xông đến nhà Dương lão gia.

Nhưng vừa mở cửa, Đại Kim Nha liền bị cảnh tượng bên trong dọa sợ.

Chỉ thấy bên trong khắp nơi đều là vết máu, trên sofa, trên bàn, trên giường, đều một màu đỏ tươi!

Ngay cả không khí cũng tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Đại Kim Nha run rẩy không ngừng, gọi điện cho 120 và 110 một lượt.

Sau khi pháp y khám nghiệm hiện trường, xác định những vết máu này đều thuộc về Dương lão gia.

Chỉ riêng máu trên sàn nhà, ít nhất cũng có hai nghìn mililit.

Theo kiến thức y học thông thường, nếu con người mất máu cấp tính đạt ba mươi phần trăm, tức là một nghìn mililit, sẽ đạt đến giới hạn lớn của cơ thể con người.

Sau đó dẫn đến sốc, nghiêm trọng có thể tử vong.

Vì vậy, từ lượng máu chảy ra tại hiện trường, Dương lão gia chắc chắn đã chết.

Cảnh sát không tìm thấy thi thể Dương lão gia ở xung quanh căn

hộ.

Camera giám sát cho thấy Dương lão gia cũng không rời khỏi căn nhà này.

Để tìm thi thể Dương lão gia, cảnh sát đặc biệt gọi 119 đến phá toàn bộ tường bên trong một lượt, kết quả vẫn không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Cuối cùng, đội cảnh sát hình sự đành phải liệt ông ta vào danh sách mất tích.

Đại Kim Nha thuật lại toàn bộ quá trình sự việc, càng nói càng thấy không đúng.

Cứ cảm thấy phía sau chuyện này có một ẩn tình sâu xa.

Ngay lập tức liên hệ với con trai và con gái Dương lão gia, định tìm ra chút manh mối.

Ai ngờ, từng người đều đang bận chia gia sản của Dương lão gia.

Còn về việc lão già có sống hay không, thì hoàn toàn không biết.

Cô con gái út mà Dương lão gia yêu thương nhất thì không liên lạc được.

Theo điều tra của cảnh sát khu vực, tài sản quý giá trong phòng của Dương lão gia không hề bị mất trộm.

Phần lớn cổ vật và tiền bạc vẫn còn.

Két sắt trong phòng ngủ cũng không có dấu vết bị cạy phá.

Thứ duy nhất xác nhận bị lấy đi, chính là cuốn sách trên giá sách, cùng với âm văn và dương văn mà Sở Văn nhờ dịch.

Rõ ràng, đây là một thủ pháp có tính nhắm mục tiêu cực mạnh.

Vậy vấn đề là.

Nhóm người đó rốt cuộc là ai?

Ban đầu khi Sở Văn và Hạo Thiên Chân đi, chỉ có Đại Kim Nha biết chuyện này.

Với tính cách cẩn thận của Đại Kim Nha, chắc chắn sẽ không nói cho người khác biết.

Nếu không thì Đại Kim Nha cũng sẽ không làm được như bây giờ.

Vậy thì chỉ còn lại một phỏng đoán.

Đó là Dương lão gia bên kia đã xảy ra vấn đề. "Sở gia, tất cả là lỗi của tôi.

Nếu tôi về sớm hơn, thì những thứ của ngài ít nhất cũng có thể lấy lại được!" Đại Kim Nha vẻ mặt vô cùng ân hận.

Dù sao thì, hắn cũng không biết, chỉ trong hai ngày, lại xảy ra biến cố lớn như vậy!

Nhưng Sở Văn cũng biết, chuyện này không thể trách Đại Kim Nha.

Chương 518

Nguyên nhân chính phải nằm ở hai văn tự dương văn và tử văn đó. "Đại Kim Nha, bây giờ có thể vào hiện trường vụ án không?" Sở Văn quyết định tìm kiếm manh mối hữu ích tại hiện trường.

Không cần nhiều, ít nhất cũng phải biết thân phận của những kẻ đó là ai. "Cái đó thì không có vấn đề gì.

Năng lực cá nhân của tôi tuy không lớn, nhưng cũng có chút quan hệ." Ngay lập tức, hai người vội vã đến nhà Dương lão gia.

Lúc này, bên ngoài đã giăng dây phong tỏa.

Ở ngã tư đường đậu mấy chiếc xe con, mấy ông già đang than thở. "Nghe nói mấy ông bạn già của Dương lão gia, đừng thấy từng người đều yếu ớt không chống nổi gió, nhưng danh tiếng ở Yến Kinh thành cũng rất lớn." Trong lúc nói, một cảnh sát đi tới, nói với Đại Kim Nha: "Anh họ, phòng của người chết có gì đáng nghiên cứu không?

Lại đặc biệt gọi điện cho tôi." "Thôi được rồi, chuyện của tôi anh đừng hỏi nhiều nữa.

Tôi là chủ nhà, vào trong xác nhận đồ vật có còn ở đó không, là một chuyện rất bình thường, được chưa." "Đúng đúng đúng!

Anh nói đúng." Nói xong, cảnh sát lấy ra găng tay và bao giày từ trong túi.

Ba người mặc vào rồi đi vào phòng Dương lão gia.

Lúc này, trên tường trống rỗng.

Những tấm ván gỗ trang trí lát trước đó đã được gỡ xuống, niêm phong cẩn thận rồi cất vào góc phòng.

Để pháp y điều tra nghiên cứu bất cứ lúc nào.

Trong thư phòng của Dương lão gia, đồ đạc và tài liệu rơi vãi khắp nơi.

Trên bàn sách, một tờ giấy Tuyên Thành bị mực đổ làm nhuộm đen được đè bởi nhiều thứ.

Vừa vặn lộ ra phần giữa.

Dường như có ý đồ.

Thấy ánh mắt Sở Văn luôn chú ý vào đó.

Do nhạy bén nghề nghiệp, cảnh sát vẻ mặt khách khí nói: "Xem ra, vị tiên sinh này, chẳng lẽ anh có phát hiện gì sao?" "Không có gì." Sở Văn cười lắc đầu.

Nhưng trong lòng đã có kết luận.

Là người nhà họ Uông ra tay!

Tình hình hiện tại đã khá rõ ràng.

Rõ ràng, người nhà họ Uông vẫn có một kế hoạch dự phòng.

Sau khi Uông Tàng Hải chết hoàn toàn, có khả năng họ đã chuyển mục tiêu sang thuốc trường sinh bất tử.

Theo lời kể trong nguyên tác, thuốc trường sinh bất tử thực ra có một khuyết điểm rất lớn.

Một khi ăn thuốc trường sinh bất tử, tuy sẽ đảm bảo dung mạo không còn lão hóa.

Nhưng tác dụng phụ cũng vô cùng rõ ràng.

Đó là cơ thể sẽ dần dần xảy ra thi biến.

Nếu không định kỳ đến thiên thạch, thì sẽ biến thành Cấm Bà.

Nếu khắc phục được khuyết điểm của thuốc trường sinh bất tử,

thì kế hoạch của người nhà họ Uông sẽ hoàn toàn thành công.

Dương lão gia, với tư cách là chuyên gia trong lĩnh vực liên quan, sẽ đóng vai trò rất lớn.

Người nhà họ Uông tinh vi chắc chắn sẽ không dễ dàng để Dương lão gia chết đi như vậy.

Đối với vệt máu trên sàn nhà, Sở Văn trong lòng cũng có phỏng đoán.

Trước đây có một vụ án lừa đảo tiền bảo hiểm.

Trong vụ án đó, người chồng định kỳ rút máu của mình, sau đó ngụy tạo hiện trường mất tích tử vong.

Để từ đó lừa được một khoản tiền bảo hiểm lớn.

Chương 519

Nếu không phải bà vợ muốn độc chiếm số tiền đó, e rằng kế hoạch này trong thời gian ngắn hoàn toàn không thể bị phát hiện. "Sở tiên sinh, nếu ngài phát hiện thông tin có giá trị, tôi hy vọng ngài tốt nhất nên thông báo cho tôi." Cảnh sát bên cạnh nói với vẻ nghiêm trọng.

Tuy có chút không ưa cái anh họ Đại Kim Nha chuyên đi lại trong ngành công nghiệp xám này.

Nhưng lại không thể không thừa nhận, anh họ này quen biết không ít những người kỳ lạ.

Ví dụ như vị Sở tiên sinh này, nhìn thì không khác gì một nhân viên văn phòng bình thường.

Nhưng khi đi lại, hầu như không có bất kỳ động tác thừa nào.

Động tác cũng vô cùng trôi chảy, mỗi cử chỉ đều tràn đầy sức bùng nổ.

Cảnh sát không phải đồ ngốc.

Mặc dù hành động của Sở Văn trước đó vô cùng kín đáo, nhưng dựa trên kinh nghiệm nghề nghiệp nhiều năm.

Hắn tin rằng vị Sở tiên sinh bí ẩn này đã có được một số manh mối.

Sở Văn gật đầu, nói với cảnh sát: "Có thể nhờ pháp y giám định xem trong máu có chất chống phân hủy không, đặc biệt là loại rất dễ bay hơi.

Thời gian đã trôi qua khá lâu, cần kiểm tra vô cùng tỉ mỉ mới được." Sau đó, Sở Văn trình bày suy đoán của mình một lượt.

Nghe xong những điều này, cảnh sát đột nhiên lên tiếng nói: "Sở tiên sinh, tôi cứ cảm thấy những gì anh biết rất nhiều, liệu có thể cung cấp thêm cho tôi một số thông tin nữa không?" Sở Văn mỉm cười, không nói gì.

Chỉ cần nhắc nhở một chút là đủ rồi.

Nói quá nhiều, ngược lại sẽ mất đi giá trị.

Nói xong những điều này, Sở Văn quay người rời đi.

Hắn có những chuyện quan trọng hơn cần làm.

Không có thời gian nán lại ở đây. "Anh họ, lai lịch của tên đó là gì?

Tôi cứ cảm thấy người này đã từng thấy máu." Cảnh sát nhíu mày.

Đại Kim Nha vẻ mặt căng thẳng nói: "Tôi chịu, cậu cứ chuyên tâm điều tra Dương lão gia ở đâu là được rồi.

Những chuyện thừa thãi, cứ nhìn thôi, đừng hỏi." Nhìn vẻ kiêng kỵ của Đại Kim Nha, vị cảnh sát biệt danh "Mộc Đầu" hiểu rằng, trong tay Đại Kim Nha chắc chắn nắm giữ một số thông tin then chốt.

Nhưng vì một số lý do, Đại Kim Nha không tiện nói ra.

Ví dụ như, một đứa trẻ đang chơi một cục sắt ở ven đường.

Vừa hay có một đặc công khả nghi đi ngang qua.

Từ ngoại hình và trọng lượng, phán đoán rằng cục sắt trong tay đứa trẻ là một quả mìn.

Không biết lúc nào sẽ phát nổ.

Nhưng vì thân phận, không thể nói ra chuyện này.

Nếu không thân phận sẽ lập tức bị bại lộ.

Vì vậy chỉ có thể nói với đứa trẻ: "Vứt cái thứ đó đi đi, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện." Hiện tại chính là tình huống

này.

Quả nhiên, Đại Kim Nha tiếp tục nói: "Tôi khuyên cậu cũng đừng mong nghiên cứu về người đó.

Tôi trước đây đã đặc biệt phái người đi điều tra thân phận của người đó rồi." "Kết quả thế nào?" Cảnh sát truy vấn. "Kết quả là tất cả đều chết hết." Đại Kim Nha giọng điệu có chút kinh nghi bất định nói: "Đều tai nạn qua đời, hoàn toàn không tìm ra nguyên nhân." Cảnh sát nhíu mày nói: "Có phải vì anh ta không?" "Không phải, có thể giống như một người vừa nói chuyện vui vẻ với cậu, kết quả giây tiếp theo đã bị trà sặc mà chết không?" Đại Kim Nha vẻ mặt sợ hãi vỗ vỗ vai cảnh sát nói: "Thế giới này, không đơn giản như cậu nghĩ đâu.

Cứ yên tâm làm tốt việc của mình là được rồi." Nói xong, quay người rời đi.

Bên đường, Sở Văn đang đợi Đại Kim Nha.

Khoảng cách giữa hai người tuy khá xa, nhưng nội dung cuộc nói chuyện Sở Văn nghe rõ mồn một. "Sở gia, chúng ta tiếp theo đi đâu?" Đại Kim Nha vẻ mặt ân cần nói. "Đưa tôi về đi, khoảng thời gian này cậu cũng vất vả rồi." Sở Văn vừa nói, vừa lấy ra một nắm tiền màu đỏ, cũng không đếm.

Chương 520

Một nắm nhét vào túi Đại Kim Nha.

Mắt Đại Kim Nha đều đờ ra.

Ước chừng, không dám nói nhiều, cũng phải mười mấy vạn. "Sở gia..... ngài?" "Không có gì, gần đây Phan Gia Viên không thái bình, nếu cậu dính líu quá sâu, tìm một nơi nào đó trốn đi.

Nếu bị cuốn vào, không chừng người cũng mất." Sở Văn rút một tờ giấy, viết lên số điện thoại của mình nói: "Nếu có chuyện gì xảy ra, cứ gọi điện thoại này là được." Nghe Sở Văn nói như vậy, Đại Kim Nha lập tức hoảng sợ. ".....

Sở gia, chỗ tôi không lớn không nhỏ, tôi có thể trốn đi đâu đây?" "Đến Trường Sa, tìm Thiên Chân.

Gặp rồi, lúc đó báo tên tôi là được." Mặc dù Hạo Thiên Chân bây giờ có vẻ ngây thơ.

Nhưng không có nghĩa là Ngô Nhị Thúc và Thiên Chân ngốc.

Nước Trường Sa rất sâu, có thể bén rễ ở nơi đó nhiều năm như vậy.

Nền tảng của nhà họ Ngô chắc chắn không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Một điều đơn giản nhất, đó là cha của Hạo Thiên Chân chưa từng xuất hiện trong nguyên tác.

Trên danh nghĩa, cha của Hạo Thiên Chân, Ngô Nhất Cùng, là một kỹ sư địa chất.

Thường xuyên đi công tác bên ngoài.

Hầu như không có cơ hội gặp mặt Hạo Thiên Chân.

Nhưng thực tế, Ngô Nhất Cùng đã làm một số chuyện bí mật mà không ai biết.

Phải biết, năm đó khi Hạo Thiên Chân ra đời, chỉ cần là đệ tử của Ngô gia, cơ bản đều có mặt đầy đủ ở lão trạch.

Ngay cả Tam Thúc ngạo mạn bất kham cũng bị bắt về, ngoan ngoãn đứng gác bên ngoài phòng.

Toàn bộ Ngô gia trên dưới coi trọng Hạo Thiên Chân như vậy, nếu không có người cha đứng sau thúc đẩy, thì gần như là điều không thể.

Vì vậy với bản lĩnh của Ngô gia, trong cục diện hỗn loạn, bảo vệ một Đại Kim Nha không mấy quan trọng, thì quả thực quá dễ dàng. "Tôi Sở gia, nhóm người bắt Dương lão gia đi, liệu có nửa đường giết tôi không?" Sở Văn cười cười, nói với hắn: "Đừng sợ, mạng của cậu không nhỏ đâu, trong tình huống bình thường không chết được đâu." Sở Văn vốn dĩ muốn giữ lại Đại Kim Nha, sau này tiện tìm manh mối về Hồ Bát Nhất.

Nhưng lý do này khá nhạy cảm, nhất thời không thể giải thích rõ ràng cho Đại Kim Nha.

Vì vậy chỉ có thể nói mơ hồ như vậy.

Nhưng trong mắt Đại Kim Nha, một câu lại đổi vị.

Gọi là mạng không nhỏ ư?

Chẳng lẽ mình bị cuốn vào một âm mưu to lớn?

Nhất thời, Đại Kim Nha ngay cả tâm trí ăn trưa cũng không có.

Sau khi đưa Sở Văn về nhà, Đại Kim Nha vội vàng mua vé máy bay đi Trường Sa trong ngày.

Không muốn nán lại ở Tứ Cửu Thành thêm một khắc nào nữa.

Về nhà, đóng cửa từ chối khách.

Sở Văn mở hộp ra, cũng không chần chừ, trực tiếp nuốt vào Qiongqi huyết tủy bên trong.

Vừa nuốt vào, Sở Văn liền cảm thấy một luồng nhiệt chạy từ trên xuống dưới, dũng mãnh tràn khắp mọi ngóc ngách trên cơ thể.

Giống như một quả bom đã được kích hoạt bên trong cơ thể.

Sở Văn khẽ rên một tiếng, chịu đựng suốt một giờ đồng hồ, cảm giác nóng rát trong cơ thể mới từ từ biến mất.

Lần này dung hợp Qiongqi huyết mạch, Sở Văn có bốn loại huyết mạch hung thú trên người.

Từ vẻ bề ngoài nhìn không có sự khác biệt, nhưng Sở Văn có thể cảm nhận rõ ràng.

Về mặt kháng lời nguyền, có hiệu quả tăng cường rất đáng kể.

Chương 521

Và về khả năng chịu nước, dường như có sự tăng trưởng bùng nổ.

Ngay cả khi ở dưới nước một giờ đồng hồ, cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

Hắn quyết định thử nghiệm.

Trong sân sau có một chiếc chum nước lớn đã lâu năm.

Trên đó có dấu vết vàng bạc, chỉ là phần lớn đã bị cạo đi rồi.

Theo lời chủ cửa hàng đời trước, chiếc chum nước lớn này trước đây là đồ trong Tử Cấm Thành.

Mục đích chính là dùng để phòng cháy chữa cháy.

Trong Tử Cấm Thành, những chiếc chum nước lớn như vậy, ít nhất cũng có mấy nghìn cái.

Bây giờ lại được mua, là để dính dáng vận khí hoàng gia.

Hạ nắp xuống, nước bên trong cũng rất trong, Sở Văn liền chui đầu vào.

Nửa giờ.

Một giờ.

Một tiếng rưỡi.

Mãi đến ba giờ, Sở Văn vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào trong chum nước.

Không biết đã bao lâu, Sở Văn đột nhiên phóng ra khỏi chum nước.

Chỉ với một hơi thở, hắn đã nín thở suốt ba giờ đồng hồ.

Và vẫn còn dư sức.

Rõ ràng, ba giờ không phải là giới hạn của Sở Văn.

Đó là một năng lực vô cùng hiệu quả.

Vừa thay quần áo xong, cửa bên ngoài bị ai đó đập "phanh phanh" vang dội. "Sở gia có ở bên trong không?

Có ở đó không?

Không có thì tôi phá cửa đó!" Từ bên ngoài cửa trước, sân sau, tiếng la lớn của Bàn Tử vọng vào.

Khi Bàn Tử chuẩn bị đập cửa lần nữa, cánh cửa đột nhiên mở ra. "Ôi a!

Sở gia, tôi biết ngay là anh ở trong mà." Mắt Bàn Tử sáng lên, giọng điệu lập tức trở nên nồng nhiệt.

Hắn xoa xoa tay, dạt người ra nói: "Đoán xem hôm nay tôi mang ai đến?" Sở Văn thấy người đó, liền sững sờ.

Là Tiểu Ca!

So với Tiểu Ca trước đây rạng rỡ thần thái, lúc này Tiểu Ca gầy đi một vòng.

Mặc dù đã tắm rửa sạch sẽ.

Nhưng trên người vẫn còn ngửi thấy mùi tử nhân nồng nặc.

Giống như vừa bò ra từ đống xác chết vậy!

Sở Văn đầu tiên sững sờ, sau đó liền hiểu ra.

E rằng Tiểu Ca đã mất trí nhớ lần thứ hai rồi.

Nguyên nhân mất trí nhớ chắc là do chui vào thiên thạch, đã nhìn thấy những thứ phi thường.

Trong nguyên tác, khi Tiểu Ca chui vào thiên thạch, Bàn Tử và

Thiên Chân đã kiên cường đợi dưới thiên thạch ba ngày.

Cuối cùng cũng đợi được Tiểu Ca, và phát hiện một người phụ nữ nghi là Tây Vương Mẫu.

Trong sự kinh ngạc bất định, bộ ba đã tốn biết bao công sức mới thoát ra được.

Chương 522

Hiện tại, tuy tình hình có chút khác biệt, nhưng ước chừng cũng không sai lệch nhiều.

Quả nhiên, khi Sở Văn hỏi về tình hình của Tiểu Ca, Bàn Tử thở dài nói: "Haiz, tôi đã hỏi một lượt rồi, kết quả Tiểu Ca cứ như bị ngốc vậy, chẳng nhớ rõ gì cả, ngay cả tên tôi cũng suýt quên." "Lúc phát hiện ra, Tiểu Ca đang ở trên bãi Gobi, vừa hay gặp được người dẫn đường đã đưa chúng ta vào lúc đầu.

May mà tôi đã để lại thông tin liên lạc, nếu không thì thật sự không gặp được." Sở Văn gật đầu, khen ngợi cách làm của Bàn Tử.

Nếu không phải Bàn Tử đa tâm, lần sau gặp lại Tiểu Ca, e rằng phải ba năm sau. "Sở gia, bây giờ làm sao đây?

Chỗ nhỏ của tôi chỉ có chưa đến bốn mươi mét vuông, ở một người thì được, chứ nếu ở hai người, đừng nói đến sinh hoạt bình thường, tôi ngay cả chỗ tốt cũng không tìm được." Nhìn Bàn Tử vẻ mặt sầu não, Sở Văn quyết định hỏi ý kiến của Tiểu Ca.

Câu trả lời của Tiểu Ca cũng rất ngắn gọn.

Lấy ra một tờ giấy nhàu nát từ trong túi.

Trên đó viết bằng chữ Hán ngay ngắn: "Quảng Tây Ba Nãi." Quảng Tây Ba Nãi.

Chỉ nhìn một cái, Sở Văn liền hiểu ra.

Đây hẳn là manh mối quan trọng mà Tiểu Ca đã để lại trước khi mất trí nhớ.

Bàn Tử thấy vậy, mặt lập tức xanh mét. "Ôi Tiểu Ca của tôi, tôi vừa mới yên ổn được hai ngày, vết thương trên người vừa mới kết

vảy, chúng ta có thể đừng tiếp tục hành hạ tôi nữa không?" Rõ ràng, Bàn Tử vô cùng bất mãn vì chưa được hưởng thụ mấy ngày thanh phúc.

Sở Văn mỉm cười, nói với Bàn Tử: "Không đi cũng được, vừa hay, tất cả các cô gái người Miêu ở đó tôi sẽ bao trọn." Cô gái người Miêu?

Mắt Bàn Tử lập tức sáng lên. "Hiện tại trời đang nóng, các cô gái đang đùa giỡn dưới suối đấy." "Được rồi!

Sở gia!

Anh đừng nói nữa!

Chuyến này tôi đi chắc chắn rồi!" Trong lúc nói, Bàn Tử phóng như bay vào xe, lấy điện thoại ra gọi cho người thân của mình, nhờ giúp trông cửa hàng.

Trước khi xuất phát, Sở Văn suy nghĩ một chút, quyết định đi gặp một nhân vật then chốt.

Đó là Sở Quang Đầu hiện đang ở trong cục.

Sở Quang Đầu là kẻ môi giới trên giang hồ.

Trước khi xảy ra chuyện, có quan hệ vô cùng mật thiết với Tam Thúc.

Đặc biệt là những năm đầu, những việc Tam Thúc không tiện làm, cơ bản đều do Sở Quang Đầu đứng ra làm.

Anh ta quen biết rất nhiều người.

Thứ hai, sau khi vào Vân Thiên Cung, anh ta cũng không mấy thành thật, đã đi một chuyến đến Thiểm Tây, chuẩn bị thu mua một số cổ vật.

Ai ngờ phong thanh không giữ chặt, bị bắt vào.

Trước khi Tiểu Ca quen biết Hạo Thiên Chân, trong số những người như Trần Bì A Tứ, Sở ca là người trung gian, giới thiệu Tiểu Ca cho Tam Thúc.

Do đó, anh ta chắc chắn biết không ít về lai lịch của Tiểu Ca.

Nhưng muốn gặp anh ta, thực sự có chút không dễ dàng.

Hiện tại Đại Kim Nha đã chạy đến Trường Sa.

Những lão làng trong Phan Gia Viên ai nấy đều như khỉ tinh.

Trong mắt Sở Văn, những người này đều là NPC nhiệm vụ có dấu chấm hỏi.

Đừng thấy họ vẻ ngoài từ bi hiền lành, nhưng một khi đã tiếp xúc với họ.

Thì đủ thứ chuyện lộn xộn đều kéo đến.

Hiện tại đã dính líu quá nhiều chuyện rồi.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Sở Văn gọi điện cho Phan Tử.

Với tư cách là đồng nghiệp đắc lực của Tam Thúc.

Chương 523

Phan Tử cũng quen biết Sở Quang Đầu.

Thậm chí trong một số hoạt động kinh doanh khuất tất, còn có giao thiệp.

Sau khi nghe xong yêu cầu của Sở Văn, Phan Tử rất sảng khoái đồng ý.

Tỏ ý chuyện này cứ giao cho anh ta.

Cuối cuộc điện thoại, Phan Tử do dự một lát, cho biết bên anh ta có chút vấn đề nhỏ.

Hy vọng Sở Văn có thể đến, hỗ trợ tình hình.

Sở Văn gật đầu, tỏ ý trong thời gian ngắn sẽ quay lại.

Hắn rất hiểu tình cảnh của Phan Tử bên đó.

Hiện tại Tam Thúc hoàn toàn mất tích, cộng thêm Phan Tử và Hạo Thiên Chân luôn chạy khắp nơi.

Dẫn đến Bàn Tử ở Trường Sa bây giờ không có người chủ chốt.

Tục ngữ có câu, cây đổ khỉ tan.

Không có cây lớn Tam Thúc, những lão làng kia đều có ý đồ riêng.

Xem ra trong thời gian ngắn Phan Tử và Hạo Thiên Chân không được thuận lợi.

Nếu không cũng sẽ không nhờ Sở Văn cái "rồng sông" này đi.

Cúp điện thoại chưa đến nửa tiếng, một anh chàng đầu trọc lái chiếc xe Changan Xing (Trường An Chi Tinh) xuống xe.

Hỏi ai là Sở gia.

Sau khi xác nhận thân phận, anh chàng đầu trọc đã kéo Sở Văn một mạch vào trong cục.

Sau khi hoàn tất thủ tục, Sở Văn đã gặp Sở Quang Đầu vẻ mặt tiều tụy.

Lúc này, nhìn Sở Quang Đầu đầu cũng không còn sáng, ngay cả thần sắc trên mặt cũng tiều tụy đi không ít.

Xem ra trong khoảng thời gian này, mùi cơm tù không được ngon cho lắm.

Trên người bị xiềng hai sợi xích sắt lớn.

Phía sau đứng hai người canh giữ chuyên nghiệp.

Dáng vẻ canh phòng nghiêm ngặt.

Không còn cách nào, anh ta nắm giữ quá nhiều thông tin.

Nếu khai ra, Trường Sa sẽ có một đám người bị sụp đổ.

Để ngăn chặn có người không chịu, nhân cơ hội làm bậy.

Cục cũng đã đặc biệt nâng cấp mức độ an ninh cho anh ta.

Cơm ăn cũng được làm từ nhà ăn chuyên biệt. "Này anh bạn, giữa chúng ta, hình như không thân thiết lắm nhỉ?" Sở Quang Đầu nheo mắt, cố gắng lấy lại khí thế và uy phong trước đây.

Nào ngờ đôi chân run rẩy không ngừng đã phản bội anh ta. "Tôi không chơi kiểu bóng gió với cậu." Sở Văn lấy ra mười vạn tệ từ trong túi, đặt phẳng phiu trên bàn. "Tôi hỏi, cậu trả lời.

Nếu tôi hài lòng, tiền này của cậu.

Nếu không hài lòng, tiền tôi vẫn đưa, để tiện đóng cho cậu một cỗ quan tài thật tốt." Giọng điệu Sở Văn vô cùng bình thản, nhưng trong từng lời nói lại tràn đầy khí thế không thể nghi ngờ.

Sở Quang Đầu cười khổ một tiếng: "Này gia, có thuốc lá không?" Sở Văn đưa điếu thuốc lá Lục Nam Kinh trong túi cho anh ta.

Thuốc này được "thó" từ túi Bàn Tử.

Sở Văn không hút thuốc, nhưng biết Sở Quang Đầu chắc chắn cần thứ này.

Quả nhiên, sau khi hút xong điếu thuốc, đôi chân Sở Quang Đầu cũng không còn run rẩy nữa.

Chương 524

Sau khi sai hai người canh gác phía sau đi, Sở Văn khẽ hỏi: "Tôi cần cậu kể lại toàn bộ chuyện về Ách Ba Trương." Ách Ba Trương, tức Trương Khởi Linh.

Năm đó khi Trần Bì A Tứ đi trộm mộ ở Quảng Tây, đã cùng một nhóm người Việt Nam đi trộm mộ.

Nhóm người Việt Nam này không hiểu thủ đoạn trộm mộ, nhưng cũng biết sự nguy hiểm bên trong.

Vì vậy liền tìm một Trương Khởi Linh đang bị mất trí nhớ ở ngôi làng gần đó, dùng làm mồi nhử.

Kết quả sau một lần xuống mộ, ngoại trừ Trần Bì A Tứ và Trương Khởi Linh thoát ra được.

Những người còn lại cơ bản đều chết hết trong đó.

Sở Văn biết thông tin này dựa trên nguyên tác Đạo Mộ Bút Ký.

Hôm nay sở dĩ tìm Sở Quang Đầu.

Sở Văn biết những gì nguyên tác không đề cập đến.

Đối với hắn, điều đó vô cùng quan trọng.

Sau khi nghe nhắc đến Ách Ba Trương, Sở Quang Đầu đầu tiên sững sờ, sau đó cười khổ một tiếng nói: "Này gia, thực không giấu gì, tôi Sở Quang Đầu thực ra dựa vào những thông tin này để lăn lộn trên giang hồ.

Hôm nay nếu tôi vì tiền mà tiết lộ thông tin về Ách Ba Trương, thì ngày mai tôi cũng có thể vì tiền mà tiết lộ thông tin của người khác." "Cho nên à, ngài đừng giận, có những chuyện, tôi sẽ giữ đến chết!"

Sở Văn thần sắc vô cùng bình tĩnh, lấy ra một tờ giấy từ trong túi, vẫy vẫy trước mặt anh ta.

Nhìn rõ chữ trên tờ giấy đó xong, Sở Quang Đầu đầu tiên sững sờ, sau đó vẻ mặt kinh hãi trợn tròn mắt! "Tôi... tôi sẽ nói hết tất cả những gì ngài cần!" Yên tâm, tôi chỉ cần chuyện của Ách Ba Trương, những người khác, tôi lười đi tìm hiểu.

Chuyện này chỉ có tôi và cậu biết, không ai sẽ dùng chuyện này để tìm cậu gây rắc rối." Sở Quang Đầu vội vàng gật đầu lia lịa, dường như sợ Sở Văn sẽ đổi ý.

Nội dung tờ giấy mà Sở Văn đưa ra vô cùng đơn giản.

Trên đó ghi lại tất cả các vị trí nhà an toàn của Sở Quang Đầu.

Có thể nói, tất cả những gì Sở Quang Đầu tích lũy được sau nhiều năm bôn ba, cơ bản đều ở đó.

Trong đó bao gồm cả gia đình già trẻ.

Trước khi xảy ra chuyện, đã có một đồng nghiệp bí mật chuyển toàn bộ người nhà của anh ta đi.

Nhưng anh ta không biết, đồng nghiệp đó là một "ám thung" mà Tam Thúc đã cài cắm từ những năm đầu.

Với sự lão luyện của Tam Thúc, không thể tin tưởng mù quáng vào Sở Quang Đầu.

Chắc chắn sẽ áp dụng một số thủ đoạn trong đó.

Đó chỉ là một trong những hậu thủ.

Thấy tay Sở Quang Đầu lại bắt đầu run rẩy.

Sở Văn lại lấy ra một điếu thuốc lá, đưa cho anh ta.

Hút thuốc nhả khói một lát, Sở Quang Đầu mới bắt đầu kể.

Hóa ra từ vài năm trước, Tam Thúc đã bắt đầu âm thầm điều tra thân phận các thành viên đội khảo cổ Tây Sa.

Đặc biệt là mấy thành viên trông có vẻ bình thường, gần như khiến người ta không nhớ tên, thân phận lại càng vô cùng bí ẩn.

Ngay cả khi đã sử dụng đội điều tra chuyên nghiệp, cũng không tìm thấy bất kỳ tài liệu nào về những người này.

Giống như họ chưa từng xuất hiện trên thế giới này vậy!

Và điều quan trọng hơn nữa, ngoài bức ảnh chụp tập thể trước khi xuất phát.

Những bức ảnh còn lại về các thành viên, hầu như không có bức nào chụp trực diện.

Hoặc là ảnh chất lượng không rõ nét, hoặc là nghiêng đầu.

Giống như cố tình tránh máy ảnh vậy. (Thật ra, Sở Văn trong lòng đã có phỏng đoán, những người này hẳn đã được huấn luyện phản trinh sát, kiểu tránh ống kính này, là một trong những môn huấn luyện đặc công đời sau.) Càng điều tra sâu hơn, càng cảm thấy kinh hãi.

Dưới ảnh hưởng của nỗi sợ hãi lớn, tạm thời đã dừng điều tra.

Chương 525

Nhưng cùng với sự xuất hiện của Vân Thiên Cung, trước khi xuất phát, Tam Thúc đã âm thầm tìm Sở Quang Đầu.

Bảo anh ta khởi động lại cuộc điều tra, và nói rằng, bất kể gặp phải khó khăn lớn đến đâu, cũng phải truy tìm đến cùng.

Nếu không, Tam Thúc nhất định sẽ đích thân giết anh ta.

Những người quen biết Tam Thúc đều biết, đừng thấy Tam Thúc tính tình ôn hòa.

Nhưng những năm đầu, thủ đoạn cũng vô cùng tàn nhẫn.

Từng có một đồng nghiệp tư túi một món minh khí, sống chết không thừa nhận, Tam Thúc liền phái người lột da lưng hắn.

Kết quả anh ta cũng cứng đầu, không chịu khai.

Nhưng đợi đến khi thấy ngón tay con mình thì hoàn toàn sụp đổ.

Đã khai ra tung tích món đồ.

Nhưng thực tế, đó là do một cao nhân dùng đất sét nặn ra.

Nếu không quan sát kỹ, hoàn toàn không thể nhận ra.

Những điều này đều do Hạo Thiên Chân kể cho Sở Văn.

Bây giờ đã lớn tuổi, cộng thêm bên trên theo dõi chặt chẽ, nên không còn công khai như vậy nữa.

Vì e ngại uy thế của Tam Thúc, Sở Quang Đầu gần như đã huy động toàn bộ mối quan hệ của mình, dồn hết vào chuyện này.

Rất nhanh, mọi việc đã có tiến triển.

Ở một ngôi làng nhỏ tên Ba Nãi thuộc Quảng Tây, đã phát hiện

dấu vết của Tiểu Ca. "Tất cả bí mật, đều tập trung trong ngôi nhà sàn đó.

Theo lời dân làng địa phương, nơi đó vô cùng tà môn, mỗi đêm, bên trong lại có tiếng người đi lại, giống như có người đang sinh hoạt bên trong.

Có thợ săn gan dạ đã mạo hiểm đi vào, kết quả không bao giờ ra nữa." "Người dân địa phương cho rằng bên trong bị ma ám, nên đã thờ cúng Lôi Công ở bên ngoài, nghiêm cấm người ngoài đến gần một bước." Sở Văn khẽ nhíu mày, xem ra tình hình bên trong ngôi nhà sàn đó không đơn giản như hắn nghĩ.

Trong văn hóa Dao tộc, Lôi Công là một tà thần, chuyên trấn áp tà ma.

Bình thường sẽ không dễ dàng được thờ cúng.

Một khi thờ cúng, thì cần ít nhất ba người hiến tế bằng máu. "Còn thông tin gì nữa không?" Sở Văn tiếp tục hỏi. "Có, có lần Tam Thúc say rượu, đã từng lơ mơ nói, rằng người nhà họ Uông luôn đối đầu với người nhà họ Trương, nguyên nhân là vì người nhà họ Trương đã nắm giữ cách loại bỏ tác dụng phụ của thuốc trường sinh bất tử." Đến đây, Sở Quang Đầu chậc chậc tán thưởng nói: "Nghe có vẻ là một chuyện phi thường.

Người nhà họ Uông tôi biết, đó là một thế lực không tầm thường.

Nhưng vấn đề là người nhà họ Trương là ai?

Tôi chưa từng nghe nói, này gia, ngài có nghe nói không?" Cách loại bỏ tác dụng phụ? !

Mắt Sở Văn hơi nheo lại, trong lòng một tia sét đột nhiên lóe qua.

Dường như đã nắm bắt được điều gì đó.

Chẳng lẽ cuộc đối đầu ngàn năm giữa người nhà họ Uông và người nhà họ Trương, là vì người nhà họ Trương đã nắm giữ cách loại bỏ tác dụng phụ của thuốc bất tử sao?

Nếu thực sự là như vậy, thì việc người nhà họ Trương dâng đá hộp Chu Mục Vương cho vị hoàng đế cuối cùng, cũng có thể giải thích rõ ràng.

Đó là để trưng bày tác dụng hoàn chỉnh của thuốc trường sinh bất tử!

Nếu phỏng đoán này trở thành sự thật, cũng có thể giải thích vì sao Tiểu Ca cũng đã ăn thuốc trường sinh bất tử.

Nhưng tình huống của Tiểu Ca lại rất khác so với những người khác.

Trong số những người đã ăn thuốc trường sinh bất tử năm đó, phần lớn đều có kết cục vô cùng bi thảm.

Hoắc Linh trực tiếp biến thành Cấm Bà.

Trần Văn Cẩm lần cuối cùng xuất hiện, thì xuất hiện trong thiên thạch.

Chương 526

Những người còn lại thì mất tích.

Duy nhất chỉ có Trương Khởi Linh, một mình cô độc lang thang trên đại địa.

Ngoại trừ việc mất trí nhớ gián đoạn, thì không có chuyện gì khác.

Ngay cả khi yếu ớt, người nhà họ Uông cũng không ra tay, nhân cơ hội tiêu diệt Trương Khởi Linh.

Nguyên nhân có khả năng nhất chính là, người nhà họ Uông muốn lợi dụng Trương Khởi Linh, để khai thác bí mật mà người nhà họ Trương nắm giữ!

Dù sao, nếu Trương Khởi Linh khôi phục hoàn toàn ký ức, thì chắc chắn cũng sẽ thừa kế tất cả bí mật của người nhà họ Trương! tất cả manh mối mà tôi yêu thích đều được xâu chuỗi.

Nếu giả thuyết này là sự thật, vậy thì xung quanh Tiểu Ca nhất định có người đang giám sát mọi hành động của y.

Cứ như vậy, bên cạnh Tiểu Ca, ít nhất có thể xác định được hai nhóm người.

Một nhóm là người canh giữ thuốc trường sinh, động cơ bất minh.

Nhóm thứ hai là người của Uông gia, động cơ là bí mật của Trương gia.

Hai nhóm người này đã nổi lên mặt nước.

Còn về việc thế lực nào đang tồn tại dưới mặt nước hỗn độn kia, Sở Văn tạm thời không thể phán đoán.

“Những gì cần khai tôi đã khai rõ ràng cả rồi, vị đại gia đây, xin

hỏi ngài xưng hô thế nào ạ?" Trong lời nói, Sở Quang Đầu tỏ vẻ cực kỳ cung kính, như đối xử với cha ruột vậy.

Nhưng Sở Văn không đáp lời.

Với một loại tiểu nhân thực thụ như này, hoàn toàn không cần thiết phải tiếp tục giao lưu sâu hơn.

Vì loại người này ngoại trừ bản thân mình ra thì chẳng tin ai cả.

"Tôi là ai anh không cần quản nhiều, mười vạn tệ đúng lúc sẽ có người gửi đến tay ông già." Sở Quang Đầu thở phào nhẹ nhõm, áp lực mà Sở Văn tạo ra trước đó thực sự quá lớn.

Dù ngăn cách bởi tấm kính chống đạn, Sở Quang Đầu vẫn không hề có cảm giác an toàn!

Dường như đối phương có thể phá vỡ tấm kính chống đạn bất cứ lúc nào.

"Đa tạ!" Sở Quang Đầu lau một vệt mồ hôi trên trán, bưng tách trà trên bàn lên uống ừng ực.

Kết quả giây tiếp theo, mắt Sở Quang Đầu bỗng trợn tròn, một ngụm máu tươi phun lên tường kính.

Trong ly nước có độc!

Phản ứng đầu tiên của Sở Văn là lùi nửa bước, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách.

Đùa à, rõ ràng có người ra tay hãm hại.

Nếu bị kéo vào thì lại phải tốn không ít công sức!

Một tiếng "quang đương" vang lớn, hai viên cảnh ngục cũng nhận ra có gì đó không ổn, lao vào.

Họ bắt đầu hô hấp nhân tạo.

“Xảy ra chuyện gì thế Sở ca?!” Người của Vương Thạch Ngọc bên ngoài vứt đi đầu thuốc, vội vàng lao vào.

Kết quả khi thấy máu tươi trên tường kính, cũng giật mình thon thót.

Là một người từng trải, hắn sững sờ chưa đến một giây, rồi kéo Sở Văn ra ngoài.

Khoảnh khắc cánh cửa lớn đóng lại, hai viên cảnh ngục đứng dậy, lắc đầu với vẻ mặt khó coi, ra hiệu không cứu sống được nữa.

Không biết tại sao, Sở Văn luôn cảm thấy một trong hai viên cảnh ngục đó trông rất quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai.

Phạm nhân đột ngột tử vong, tự nhiên là một chuyện lớn.

Là người tiếp xúc với phạm nhân, Sở Văn đương nhiên cũng làm biên bản theo quy trình rồi được thả ra.

Hai người cách nhau bởi tấm kính chống đạn, hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc.

Hơn nữa camera giám sát cho thấy khoảng cách giữa hai bên ít nhất là một đến hai mét.

Muốn đầu độc bằng cách này hay ám sát thì đều khó mà thực hiện được.

Chương 527

Về đến tiệm, Bàn Tử nghe chuyện xong cũng kinh ngạc hồi lâu.

"Không phải người của Uông gia giở trò quỷ đấy chứ?" Đó là phản ứng đầu tiên của Bàn Tử.

Sở Văn lắc đầu, loại chuyện này đúng là hơi khó giải quyết.

Hiện tại Sở Quang Đầu gặp nạn, lại nắm trong tay không ít bí mật của nhiều người.

Những người muốn hắn chết chắc chắn là nhiều vô kể.

Nói đâu xa, chỉ riêng trên phố kia thôi đã có ba bốn kẻ thù rồi.

Muốn làm rõ hung thủ là ai, trong thời gian ngắn hoàn toàn không thể tìm ra.

Hơn nữa, tay thằng nhóc đó cũng không sạch sẽ gì.

Theo lời Bàn Tử, hắn đáng lẽ phải chết từ lâu rồi.

"Bàn Tử, lúc nãy trên đường có ai bám theo không?" Sở Văn đột nhiên hỏi.

"Bám theo?

Về mặt nào?

Cái này tôi thực sự không chú ý." Đột nhiên, vẻ mặt Bàn Tử căng thẳng nói: "Sở ca, ý anh là chúng ta không lẽ bị cảnh sát để mắt tới rồi sao!?" Nhìn vẻ mặt như lâm đại địch của Bàn Tử, Sở Văn dám khẳng định, chỉ cần hắn dám gật đầu.

Không quá ba ngày, Bàn Tử sẽ chạy ra nước ngoài, đến một góc nhỏ không tên nào đó báo tin bình an rồi.

“Không có, chỉ là gần đây tôi hơi nghi thần nghi quỷ thôi.” Trên bậc thềm sân, Tiểu Ca đang ngồi nhìn mặt trăng.

Bàn Tử rảnh rỗi tiến đến hỏi gần đây có đại mộ nào không.

Tiểu Ca gật đầu.

Bàn Tử càng thêm phấn khích, cứ thế gặng hỏi về phong thủy thế nào.

Tiểu Ca không nói, chỉ giơ ra hai con số: Cửu Ngũ!

Bàn Tử hít vào một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy da đầu tê dại!

Hai con số Cửu Ngũ không phải người bình thường có thể dùng, đó là mộ hoàng đế!

Nhưng Bàn Tử còn chưa kịp phấn khích được bao lâu, đợi Tiểu Ca chỉ rõ phương hướng xong, một chậu nước lạnh lập tức dội xuống.

Hướng mà Tiểu Ca chỉ, chính là Tử Cấm Thành!

Bàn Tử tối sầm mặt, rồi không nói gì nữa.

Sau một đêm nghỉ ngơi, ba người mua vé máy bay, thẳng tiến Trường Sa.

Theo địa chỉ mà Hạo Thiên Chân để lại, ba người đến một sân viện ở Trường Sa.

Vừa bước vào, liền gặp một đám người đang đập phá đồ đạc bên trong, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Thấy có người lạ bước vào, một tên tay sai phun một ngụm nước bọt nói: “Không có việc gì thì đừng có nhìn lung tung, cút đi đâu thì cút!” Bàn Tử lập tức tức giận nói: “Nói gì hả!

Có tin Bàn gia đây sẽ cho cậu một trận không!

Mà này, Thiên Chân đâu?" Vẻ mặt mọi người bên trong biến sắc, lập tức có người lớn tiếng hô: "Mẹ nó!

Bọn viện trợ của nó đến rồi!

Anh em kề vai chiến đấu!" Trong lúc nói chuyện, bảy tám tên vẻ mặt hung tợn lao đến.

Ba mươi giây sau.

Bàn Tử ngồi phịch xuống người đang định bỏ chạy, từ trong tay áo rút ra một con dao găm, sát khí đằng đằng nói: "Mày bao nhiêu tuổi rồi hả?

Đã đánh được mấy trận rồi?

Dám ở trước mặt Bàn gia tao mà vênh váo!

Nói đi, ai phái mày tới!" Mọi người đều đứng thẳng người, không nói gì.

Bàn Tử thấy vậy cũng không úp mở, cầm dao găm, đâm thẳng vào cánh tay đối phương.

Chương 528

Vẻ mặt mọi người đều thay đổi, lúc này mới biết mình đụng phải kẻ khó chơi.

Vội vàng kể lại sự việc một lượt.

Hóa ra hôm nay là ngày bốn ông trùm quyết toán sổ sách, đồng thời cũng là lúc dàn xếp.

Một trong số các ông trùm phái người đi trộm sổ sách những năm trước, kết quả vừa đúng lúc gặp Sở Văn và những người khác.

"Sở ca, anh định làm thế nào?" Bàn Tử khẽ hỏi.

"Làm thế nào à?

Món khai vị đã đủ rồi, chỉ thiếu chúng ta nữa thôi." Sở Văn cười tủm tỉm nói.

Trường Sa, ngõ Liêu Tử.

Trong phòng bao của khách sạn ven đường.

"Lão Phương, nói đi, rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ thật sự định nhường vị trí cho thằng nhóc Thiên Chân kia à?" Ngốc Tử vừa nói, vừa ném hạt lạc vào miệng.

Trên mặt hắn có một vết sẹo dao găm hung tợn.

Cùng với việc môi liên tục cử động, vết sẹo cũng mềm mại co giãn theo, trông vô cùng đáng sợ.

Vết sẹo đó là do khi theo Tam thúc khai sơn lập nghiệp năm xưa, hắn bị kẻ thù phục kích chém một nhát lúc cận kề cái chết.

Cũng chính vì vậy, Tam thúc rất trọng dụng hắn, thế lực dưới

trướng hắn cũng lớn nhất.

Thấy Ngốc Tử bày tỏ thái độ, thái độ của ba người kia lập tức sôi nổi hẳn lên.

Lão Phương bị hỏi trước tiên sững người, sau đó vui vẻ nói: "Ai mà muốn thế chứ?

Các anh em phải biết, khi chúng ta theo Tam gia đi nam xông bắc ở bên ngoài, thằng nhóc Thiên Chân kia lúc đó không biết đang ở đâu nữa!

Huống hồ, từ khi Tam gia lên Trường Bạch Sơn xong, đã biến mất lâu như vậy rồi." "Trần lão Ngũ lợi dụng lúc trong nhà trống trải, giờ đã cướp đi không ít mối làm ăn rồi, đối với chúng ta, đó là cái chết từ từ!

Vì vậy tôi nhất định phải trong thời gian ngắn bầu ra một người cầm đầu, tập hợp sức mạnh, chấn chỉnh lại tinh thần, để chúng nó biết, ai mới là người đứng đầu ở địa giới Trường Sa này!" "Đúng thế!

Chúng ta nhất định phải làm vậy!" Mọi người mỗi người một câu, nhanh chóng làm cho không khí trong phòng sôi động hẳn lên.

Gã cao kều ngồi bên cạnh cửa do dự một lúc mới lên tiếng nói: "Nhưng nếu tôi đẩy Thiên Chân xuống, đến lúc Tam thúc xuất hiện trở lại thì phải làm sao?" Không khí trong phòng bỗng chốc trở nên cứng nhắc.

Mọi người nhìn tôi tôi nhìn anh, không ai lên tiếng nói gì.

Tục ngữ có câu, người có danh, cây có bóng.

Tam thúc tuy đã biến mất lâu như vậy rồi, nhưng uy danh để lại vẫn còn.

Cũng chính vì vậy, những người bên ngoài không dám hành động.

Rõ ràng biết trước mắt có một miếng thịt béo bở lớn, nhưng lại không dám há miệng cắn.

Sợ rằng sau này Tam thúc trở lại, sẽ tiến hành báo thù mãnh liệt và hung hãn.

Trong những năm tháng đã qua, chuyện như vậy không biết đã xảy ra bao nhiêu lần rồi.

Sau khi không khí trầm lắng khoảng năm phút, Ngốc Tử đứng dậy, nói với mọi người: "Yên tâm đi, Tam thúc sẽ không trở lại đâu, tôi đã nhận được tin tức xác thực, ông ấy đã chết trên Trường Bạch Sơn!" "Đồ chó chết!

Cái tên khốn nạn Tam thúc đã chết rồi!" Trong tiếng ồn ào, cửa phòng bao bị đá tung.

Một gã hán tử đầu trọc cao lớn vạm vỡ bước vào.

Chính là Phan Tử!

"Tam gia, mời ngài!" Trong giọng nói cung kính của Phan Tử, Ngô Tam Tỉnh với mái tóc bạc phơ xuất hiện trước mặt mọi người!

Vốn dĩ những tên tay sai trong phòng bao có thái độ rất lơ là, sau khi thấy Tam thúc thì ai nấy đều kinh ngạc mở to mắt!

Chưa đầy nửa giây, những người phản ứng kịp đều vội vàng luống cuống đứng dậy, cung kính nói với Ngô Tam Tỉnh: "Chào Tam thúc ạ!" "Tam thúc ngài về từ khi nào ạ?" "Tam thúc mau ngồi đi!

Rượu ngon thức ăn ngon con vừa mới dọn lên chưa lâu!"… Gã Ngốc Tử đứng đầu đội ngũ tái mặt, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nói: "Tam thúc ngài…" Bốp!

Một cái tát vang dội trực tiếp giáng xuống.

Chương 529

Ngốc Tử kinh ngạc nhìn Tam thúc đang thu tay lại, dường như có chút không phục.

Kết quả giây tiếp theo, Tam thúc lại đá thêm một cú nữa, đạp hắn ngã lăn ra đất!

Những tên tay sai của Ngốc Tử trên sàn, ước chừng không dưới mười lăm mà cũng phải hai mươi tên!

Nhưng dù vậy, vẫn không ai dám nói gì!

Trong đầu bọn họ không ngừng lặp đi lặp lại một sự thật, đó là Tam thúc đã về!

Tam thúc nhìn gã Ngốc Tử đang nằm rạp trên đất, giọng lạnh lùng nói: "Ăn cơm!" So với giọng nói đầy nội lực trước đây, giọng Tam thúc bây giờ trầm và khàn đi rất nhiều.

Nhưng không biết vì sao, mọi người chỉ cảm thấy Tam thúc bây giờ lại càng đáng sợ hơn.

Hoàn toàn không thể đoán được suy nghĩ trong lòng ông ấy!

"Tam gia, con…" Ngốc Tử mắt đỏ hoe, Tam thúc nhìn hắn một cái, không nói gì.

Phan Tử bên cạnh cầm lấy một chai rượu trên bàn, đập thẳng vào đầu hắn, Ngốc Tử rên lên một tiếng, mắt trợn ngược, hoàn toàn bất tỉnh!

Lão đại bị đánh, đám tiểu đệ dưới trướng đương nhiên rục rịch.

Thấy người bên ngoài muốn xông vào, mắt Phan Tử lóe lên một tia không tự nhiên, nhưng vẫn cầm chai rượu chuẩn bị đối phó.

Khi không khí đang căng thẳng như dây đàn, dưới lầu đột nhiên vang lên một trận tiếng kêu thảm thiết liên tục.

"Dưới đó xảy ra chuyện gì vậy?" Lão Phương vẻ mặt kinh ngạc bất định nói.

"Bên ngoài có người xông vào!" Lời của tên tiểu đệ vừa dứt, cả người hắn đã bị ném ra ngoài.

Hắn kêu thảm một tiếng, rồi không còn động tĩnh gì nữa!

Chính là Sở Văn và những người khác!

"Ai da chao ôi, nghi thức chào mừng cũng hoành tráng ghê nhỉ, không lẽ mấy chục thằng các người có thể làm mưa làm gió trước mặt Bàn gia tôi sao?" Trong giọng nói ngạo mạn tột độ, Bàn Tử cầm cái ghế gấp bước vào.

Phan Tử sau khi thấy Bàn Tử thì vẻ mặt vui mừng.

Phải nói là đúng lúc quá đi.

Với thực lực của Sở Văn và Tiểu Ca, muốn lật đổ những người có mặt ở đây thì quả thực không thể đơn giản hơn.

"Giang hồ nào đến vậy!" Lão Phương đập bàn một cái, vẻ mặt âm hiểm nói.

Mặc dù đám thủ hạ của hắn đã bị xử lý gần hết, bề ngoài không có sức chiến đấu nổi bật.

Nhưng là một tay lão luyện ở địa giới Trường Sa, nếu để giang hồ bên ngoài đánh cho tan tác, vậy thì ở Trường Sa hắn cũng không cần lăn lộn nữa.

"Giang hồ nào đâu!

Là bạn của Tam gia!

Để phòng ngừa mọi người có ý xấu!" Phan Tử vừa nói, vừa né người sang một bên.

Sở Văn và Bàn Tử vừa đúng lúc nhìn thấy Tam thúc đang ngồi trên ghế!

"Tam thúc, xin lỗi, trên đường bị chậm trễ, con đến muộn rồi." Sở Văn vẻ mặt như thường nói, ngồi bá đạo xuống ghế.

Chỉ cần một cái liếc mắt, Sở Văn đã nhận ra.

Người ngồi trên ghế không phải Tam thúc, mà là Hạo Thiên Chân!

Sở Văn sở dĩ có cách nói như vậy, chủ yếu là vì hắn đã đọc qua nguyên tác.

Hắn biết rõ trong tay Hạo Thiên Chân thực ra có một tấm mặt nạ da người của Tam thúc.

Ở giai đoạn sau của câu chuyện, khi Tam thúc biến mất, Hạo Thiên Chân đã lợi dụng tấm mặt nạ da người để trấn áp thủ hạ của Tam thúc và tiếp quản địa bàn của ông ấy.

Xem ra bây giờ tiến trình đã được đẩy sớm hơn.

Còn Bàn Tử bên cạnh, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên vẻ nghi ngờ bất định.

Rõ ràng, đối với sự xuất hiện đột ngột của Tam thúc, trong lòng hắn có rất nhiều điều không hiểu.

Nhưng rốt cuộc cũng là một lão già giang hồ.

Chương 530

Hắn không nói gì ngay lập tức.

Cứ như thường lệ uống rượu ăn thức ăn.

Ra vẻ một bậc đại gia.

Hoàn toàn không nhìn ra chút sơ hở nào.

Mọi việc đang tiến hành, không cần thiết phải tiếp tục bàn bạc nữa.

Hiện tại, Tam thúc lại xuất hiện, hơn nữa còn mang theo vài tướng tài đắc lực.

Uy tín có, thực lực vẫn còn.

Tin rằng tin tức này sẽ nhanh chóng lan truyền khắp Trường Sa!

"Tam gia, người này xử lý thế nào ạ?" Lão Phương vẻ mặt cung kính nói.

Trong lời nói, lão Phương chỉ vào Ngốc Tử đang nằm rạp trên đất, không dám nhúc nhích.

"Cứ theo quy củ cũ mà làm." Giọng Tam thúc khàn khàn, trầm thấp nói.

"Được thôi, tôi đi làm đây." Phan Tử lau miệng, cầm dao găm, nắm tóc Ngốc Tử, kéo hắn ra ngoài.

Nhanh chóng, bên ngoài phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Phan Tử người đầy máu đi vào như không có chuyện gì.

Đặt con dao găm lên bàn nói: "Máu tim của hắn, có thể trừ tà, ai thấy thuận mắt thì cứ lấy đi." Không ai dám nói gì.

Phan Tử dừng động tác trên tay, đột nhiên quát lớn: "Đứng đực ra đó làm gì!

Giao sổ sách đây!" Mấy ông trùm đều rùng mình, vội vàng làm theo.

Chưa đợi Phan Tử động dao, mấy ông trùm đã chủ động giao ra số tiền thâm hụt trước đó.

Nửa giờ sau, hiện trường lại trở lại yên tĩnh.

Phan Tử dẫn Sở Văn và những người khác, đi đến một tứ hợp viện.

Theo lời Phan Tử, đây là nơi đã kinh doanh nhiều năm.

Bên ngoài có không ít tai mắt và tiểu đệ đang canh giữ.

Vì vậy nơi này rất an toàn.

Vừa bước vào, thân thể Phan Tử đột nhiên chùng xuống.

Nếu không có Bàn Tử bên cạnh đỡ, Phan Tử e rằng sẽ trực tiếp ngồi phịch xuống đất!

Rõ ràng, trong thời gian ngắn ngủi đó, Phan Tử cũng đã chịu không ít áp lực.

Dù sao, hắn không những phải không ngừng dò xét tâm tư của đám thủ hạ, đồng thời còn phải đảm bảo địa bàn của mình không bị xâm phạm.

"Sở ca, lần này thực sự cảm ơn anh." Phan Tử mời một điếu thuốc, vẻ mặt thành khẩn nói.

Nếu hôm nay không kịp thời xông vào, toàn bộ cục diện có khả năng sẽ mất kiểm soát.

Đến lúc đó, hai người có thể chạy thoát, nhưng địa bàn dưới

trướng cũng sẽ tan rã.

“Mà này, rốt cuộc là ai vậy?

Tôi luôn cảm thấy không giống Tam thúc lắm,” Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu nhìn Tam thúc.

“Bàn Tử, là tôi.” Hạo Thiên Chân bực bội nói.

“Ố ồ ~ thì ra là tiểu đồng chí à!

Mẹ nó, cậu tìm cái mặt nạ da người đó ở đâu vậy?!” Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc nói.

“Con không mẹ, chuyện dài lắm, bây giờ trước hết hãy để Tam gia nhỏ gỡ mặt nạ trên mặt xuống, nếu vượt quá mười hai giờ, vậy thì cái mặt nạ da người này sẽ dính vĩnh viễn trên mặt rồi,” Trong lúc nói chuyện, cửa viện được tiểu đệ mở ra.

Trong căn nhà chính, một người phụ nữ trung niên mặc sườn xám đang đứng trước một bàn trang điểm.

Trên bàn, đặt la liệt các loại dụng cụ kỳ quái với đủ hình dạng.

Chương 531

Tấm mặt nạ da người này do người phụ nữ trung niên trong căn nhà đó cung cấp.

Cũng là một trong những hậu thủ.

Mục đích là để khi không thể quay về kịp thời, để thế thân ra mặt duy trì đại cục.

Vốn dĩ là một thủ đoạn khẩn cấp, kết quả không ngờ lại được dùng đến.

Đợi Hạo Thiên Chân bước vào phòng, Bàn Tử mới lên tiếng hỏi: "Phan Tử, tiếp theo định làm thế nào?" "Tiếp theo, tôi cần một khoảng thời gian để chỉnh đốn lại địa bàn, thời gian vắng mặt quá lâu rồi, trong nhà đã có không ít người ngoài trà trộn vào, tôi phải tìm cách để dọn dẹp những người này ra ngoài." Khi nói câu này, vẻ mặt Phan Tử vô cùng âm trầm.

Rõ ràng, cái gọi là 'dọn dẹp' không đơn giản như bề ngoài.

Mọi người đối với chuyện như vậy thì đã quen rồi.

Người lăn lộn trên giang hồ, làm sao mà không dính dao kiếm?

Đã chọn ăn bát cơm này, vậy thì phải có giác ngộ treo đầu trên thắt lưng.

Dù sao, cả trên mặt đất và dưới lòng đất đều hiểm nguy trùng trùng, sát khí bốn phía.

Đối với quyết định của Phan Tử, Sở Văn tỏ vẻ hiểu.

Hiện tại chính là lúc tái lập uy tín.

Không những phải lấy lại toàn bộ địa bàn trước đó, mà còn phải

dọn dẹp sạch sẽ tất cả kẻ thù đã mạo phạm trước đây, đó mới là thủ đoạn của Ngô Tam Tỉnh.

Nếu không nói không rằng bỏ qua chuyện này, người bên ngoài ngược lại sẽ nghi ngờ.

"Lần này, tôi đặc biệt đưa theo mười mấy tay sai, lý lịch đều trong sạch, ai nấy đều từng thấy máu dưới lòng đất, phí xuất hiện sẽ tính tiền riêng sau, cứ dùng tạm đi." Bàn Tử vừa nói, vừa từ trong lòng móc ra một tờ giấy nhỏ.

Trên đó ghi một dãy số điện thoại.

Chính là phương thức liên lạc của nhóm tay sai đó.

Còn Sở Văn thì vẻ mặt điềm nhiên ngồi trên ghế, hoàn toàn không lên tiếng giúp đỡ.

Nguyên nhân đơn giản, năng lực của Sở Văn thực sự quá mạnh mẽ, với vốn liếng hiện tại của Phan Tử, hoàn toàn không thể mời nổi.

Chỉ riêng hai mươi mấy người mà Bàn Tử mang theo, hoàn toàn có thể ổn định cục diện.

Nếu tình hình tiếp tục xấu đi, đến lượt Sở Văn không thể không ra tay thì.

Đó không chỉ đơn giản là tranh giành địa bàn nữa rồi.

Có khả năng toàn bộ cục diện Trường Sa cũng sẽ phải thay đổi!

Điểm này, Sở Văn biết.

Phan Tử và Bàn Tử trong lòng cũng hiểu rõ.

"Tiểu Ca đâu rồi?" Phan Tử nhìn Tiểu Ca vẫn đang trong trạng thái mộng du.

Dường như y rất hứng thú với cái tứ hợp viện này, giống như

đang đi du lịch vậy.

Trương Khởi Linh nhìn tứ hợp viện trước mắt, như có điều suy tư nói: "Nơi này tôi…" Nơi này?

Phan Tử nghe vậy không khỏi sững người.

Không thể nào.

Cái sân này từ khi Tam thúc giao cho hắn, Phan Tử đã coi nó là đại bản doanh.

Nhiều năm như vậy, hắn chưa từng thấy Tiểu Ca ở đây.

"Tiểu Ca, chẳng lẽ anh nhớ ra rồi sao?" Bàn Tử vội vàng lên tiếng hỏi.

Mục đích chuyến đi lần này là để giúp Trương Khởi Linh tìm lại ký ức đã mất.

Vì vậy, đối với bất kỳ manh mối nào, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

"Tôi không biết, nhưng tôi biết, tôi khẳng định đã ở đây," Trương Khởi Linh vừa nói, vừa bắt đầu đi lại trong sân.

Lúc thì nhìn căn nhà, lúc thì chạm vào giếng trong sân.

Mọi người theo sau Trương Khởi Linh, cẩn thận quan sát mọi hành động của y.

Chương 532

Mấy người đều không nói gì.

Cuối cùng, Trương Khởi Linh như đã xác nhận được điều gì đó, nói với mọi người: "Bên trong có thi thể." Trong giếng có thi thể?

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Phan Tử lập tức thay đổi.

Phải biết, nhiều năm nay, hắn toàn uống nước giếng đó!

Cùng lúc đó, các tiểu đệ đang đứng trong sân cũng ai nấy vẻ mặt kỳ dị.

Bọn họ cũng đã uống nước giếng đó không ít lần rồi.

Nghe nói trong giếng có thi thể, những người có tâm lý không tốt đều không nhịn được mà nôn mửa.

"Ở dưới nước." Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tiểu Ca đột nhiên nhảy xuống giếng.

"Vãi chưởng!

Không phải tự tử đấy chứ!" Bàn Tử sững người, vội vàng ghé sát miệng giếng, chửi thề với tên tiểu đệ bên cạnh: "Đứng đực ra đó làm gì!

Mau thả dây xuống cứu người!" Chưa dứt lời, Bàn Tử từ trong người móc ra một chiếc đèn pin, nhìn xuống giếng.

Kết quả khiến hắn kinh ngạc, trong giếng hoàn toàn không có ai!

Tiểu Ca sau khi nhảy xuống, giống như biến mất giữa không trung vậy!

"Mẹ nó!

Thực sự gặp quỷ rồi!

Tiểu Ca chẳng lẽ đã lặn xuống dưới nước sao?" Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào thành giếng, trên đó không hề có bất kỳ khe hở nào.

Xem ra Tiểu Ca đã trực tiếp lặn xuống nước!

Đợi một lúc sau, miệng giếng đột nhiên nổi lên một loạt bọt khí.

Trong dòng nước giếng không ngừng cuộn trào, lại xuất hiện một bộ xương trắng hếu, toàn thân bị bao bọc bởi rong rêu đen, trông vô cùng quỷ dị.

Cùng lúc đó, một mùi hương vô cùng kỳ lạ từ dưới nước bay lên.

"Ôi trời!

Trong giếng thật sự có thi thể~!" Một tên tiểu đệ mặt tái nhợt, không thể chịu đựng được nữa, ngồi sụp xuống đất bắt đầu nôn mửa.

Giống như mở van xả lũ, dẫn đến phản ứng dây chuyền; không ít người đều có cảm giác buồn nôn.

"Không phải thi thể bình thường, là thi thể Cấm Bà." Cùng với việc thi thể được vớt lên, Sở Văn nhanh chóng đưa ra kết luận.

"Thi thể Cấm Bà?" Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc nói: "Nhưng đây là thành phố tứ cửu mà, sao lại xuất hiện Cấm Bà?" Hắn rút ra một con dao găm, thử gõ vào bộ xương trên mặt đất.

Phát ra tiếng kim loại va chạm!

Rõ ràng, đây không phải Cấm Bà bình thường!

Giống hệt Hoắc Linh ở Viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc!

Nếu là Cấm Bà bình thường, vậy thì bằng Tử Ngọc Trường Đao trong tay Sở Văn, hoàn toàn có thể dễ dàng chém đứt nó.

Phần lớn Cấm Bà bình thường đều sống dưới nước, để thích nghi

với môi trường phức tạp dưới nước, xương cốt đều rất mềm dẻo.

Nhưng loại Cấm Bà biến dị như Hoắc Linh, không những có thể sống lâu trên mặt đất, đồng thời xương cốt vô cùng cứng rắn, hầu như đao kiếm bất nhập.

Trừ việc sử dụng hỏa công ra, dường như không còn cách nào khác.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Hạo Thiên Chân từ trong phòng bước ra, nhìn đám tiểu đệ đang vịn tường nôn thốc nôn tháo, cứ ngỡ có người đầu độc vào cơm.

"Tiểu Ca phát hiện ra một con Cấm Bà ở trong đó." Bàn Tử vừa nói, vừa chỉ vào miệng giếng và thi thể bên cạnh, tiếp theo vẻ mặt vui vẻ nói: "Này tiểu đồng chí, chắc cậu không uống nước giếng đó chứ?" "Cái đó thì không." Hạo Thiên Chân vẻ mặt may mắn nói.

Sau đó, hắn tập trung sự chú ý vào thi thể Cấm Bà trên mặt đất.

Đây là lần đầu tiên Hạo Thiên Chân tiếp xúc gần với thi thể Cấm Bà như vậy.

Ở chợ đồ cổ Phan Gia Viên, có người chuyên thu mua thi thể Cấm Bà.

Đặc biệt là xương Cấm Bà, vì nó sẽ tỏa ra một mùi hương kỳ lạ.

Chương 533

Nên thường được đặt trong lư hương để đốt.

Các thương gia giàu có ở ven biển và Đông Nam Á thích làm như vậy.

Theo họ, làm như vậy sẽ có tác dụng trừ tà.

Vì vậy, trên thị trường, giá thi thể Cấm Bà rất cao, gần như có giá mà không có hàng!

"Trời đất quỷ thần ơi!

Một bộ xương này thôi, không biết có thể bán được bao nhiêu tiền!" Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc nói.

Nhưng điều đó không phải là thứ đáng kinh ngạc nhất.

Nhanh chóng, miệng giếng lại nổi lên một trận bọt biển.

Trong dòng nước giếng không ngừng cuộn trào, lại xuất hiện thêm một bộ xương Cấm Bà nữa!

"Trời ơi!

Chuyện gì vậy!?

Chẳng lẽ đây là ổ Cấm Bà sao!?" Trong ánh mắt kinh ngạc của Hạo Thiên Chân, bộ xương Cấm Bà đó nhanh chóng được vớt lên.

Khác với bộ trước, bộ xương Cấm Bà này mặc một bộ quân phục màu xanh lam.

Trên đỉnh đầu có một chiếc kính lặn, nếu không phải Bàn Tử thử cạy ra, e rằng khó mà phát hiện được!

"Cùng lắm là hai mươi năm trước, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tôi lần đầu tiên thấy Cấm Bà mặc quần áo!" Nhanh chóng, Tiểu Ca toàn thân ướt sũng bò ra khỏi giếng.

Khi được hỏi về tình hình dưới nước, Tiểu Ca kể lại đơn giản.

Bên trong có một đường hầm do con người đào đắp, đường hầm được đúc bằng đồng vàng, dường như là để phong tỏa từ bên trong.

Hai bộ xương này, chính là được kéo ra từ đường hầm đó.

Nhìn từ tư thế của chúng, dường như chúng cố gắng thoát ra, nhưng không biết vì lý do gì lại chết.

Bàn Tử chậc một tiếng nói: "Dưới đó không lẽ có một cổ mộ?

Dù sao đây cũng là thành phố tứ cửu mà." "Không, là một cuộc thí nghiệm." Tiểu Ca ánh mắt phức tạp nói.

Thí nghiệm?

Mọi người đều kinh ngạc.

Theo ý của Tiểu Ca, nơi này chẳng lẽ là một địa điểm thí nghiệm sao?

"Tiểu Ca, rốt cuộc là chuyện gì?

Anh có thể nhớ rõ hơn một chút không?" Bàn Tử vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Trong nhận thức ban đầu của Bàn Tử, Cấm Bà chỉ là một thứ tồn tại trong cổ mộ, thuộc loại chết một con là ít đi một con.

Trông có vẻ hung dữ, nhưng thực tế không thể làm nên đại sự.

Bây giờ nghe Tiểu Ca nói vậy, Bàn Tử bỗng thấy không yên.

Nếu Cấm Bà mà có thể sản xuất hàng loạt, thì vui chơi lớn rồi!

"Nghe nói vậy?

Chẳng lẽ có người định sản xuất hàng loạt quân đoàn Cấm Bà

sao?" Nhìn vẻ mặt kinh hãi của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân bên cạnh bực bội nói: "Thôi đi, đừng làm quá Cấm Bà lên thế, nếu thật sự hình thành quy mô, một quả bom cháy ném xuống là tan tành hết!" Hạo Thiên Chân nói không sai, chỉ cần Cấm Bà còn tồn tại điểm yếu chí mạng đó, thì không thể gây ra quá nhiều tai họa.

Bàn Tử nghe vậy, cũng thấy có lý.

Còn Trương Khởi Linh bên cạnh, sau khi nói ra những lời kinh thiên động địa đó, lại chìm vào trạng thái mơ hồ.

Nhìn dáng vẻ đó, y lại bay đi thần du thái hư rồi.

Sở Văn và Hạo Thiên Chân liền bắt đầu bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Theo kế hoạch của Hạo Thiên Chân, trước tiên sẽ xử lý hoàn toàn những chuyện bên ngoài, sau đó cùng Sở Văn đi giúp Tiểu Ca tìm lại ký ức.

Chương 534

Một mặt là vì Hạo Thiên Chân rất hứng thú với chân tướng năm xưa.

Mặt khác thì hắn đã chán ngán cuộc sống đấu đá nội bộ, ở lại đây, hắn cảm thấy như sắp nghẹt thở vậy.

Sở Văn biết, Hạo Thiên Chân vẫn chưa thoát khỏi bóng đen của Vân Thiên Cung.

Hắn cần thời gian để thích nghi với cuộc sống không có Tam thúc sau này.

Đối với điều này, Sở Văn cũng tỏ vẻ hiểu.

Hai người sau khi thương lượng đơn giản, tạm thời đạt được ý kiến thống nhất.

Hạo Thiên Chân trước hết sẽ giúp Phan Tử xử lý mớ hỗn độn ở Trường Sa.

Sở Văn và Tiểu Ca sẽ ngồi trấn ba quân, tùy thời chuẩn bị ứng phó đối phương phản công.

Đồng thời, bắt đầu chuẩn bị vật tư và trang bị.

Trong đó, Sở Văn đặc biệt yêu cầu phải có thiết bị lặn xách tay.

Đối với điểm này, Phan Tử vô cùng khó hiểu.

Nhưng vẫn đi làm theo.

Nhanh chóng, Phan Tử bên kia đã truyền tin tức.

Thiết bị lặn thì có, nhưng không thể có được.

Mấy ngày nay Trường Sa quá loạn, bên trên đã phái người theo dõi

một khu vực.

Đặc biệt là các loại trang bị lớn như đồ lặn, càng bị theo dõi rất gắt.

Sở dĩ như vậy, chủ yếu là vì gần Trường Sa có rất nhiều lăng mộ dưới nước.

Đám trộm mộ đều rất thích loại này.

Kéo theo đó, việc mua bán trang bị vật tư cũng gặp vấn đề.

Sở Văn nghe vậy, liền trực tiếp gọi điện cho A Ninh.

Hỏi cô có hứng thú muốn đi khám phá thế giới dưới nước cùng không.

Sau khi Sở Văn nói sơ qua, A Ninh lập tức bày tỏ sẽ tổ chức một đội ngũ.

Còn về vật tư và trang bị, thì sẽ đầy đủ không thiếu thứ gì.

Sở dĩ chọn thông báo cho A Ninh, vì Sở Văn biết, bên Khâu Đức Khảo đã sớm biết tin tức.

Và mục đích của bọn họ vô cùng rõ ràng, là lầu cổ Trương gia dưới hồ.

Thay vì đi đoán xem rốt cuộc bọn họ muốn làm gì, chi bằng chủ động mời.

Như vậy, có thể quang minh chính đại giám sát đối phương.

Nếu bọn họ thật sự giở trò, vậy thì Sở Văn cũng có thể dễ dàng ứng phó.

Nơi đó hoang vu hẻo lánh, chết hai ba người thì quá là bình thường rồi.

Với sự giúp đỡ của A Ninh, các loại vật tư trang bị nhanh chóng

được vận chuyển.

Ngày thứ ba, đội ngũ của A Ninh đã đến Trường Sa.

Để che giấu Cấm Bà trong tứ hợp viện, Phan Tử lại đặc biệt đổi sang một sân viện khác.

Hai đội ngũ liền tập hợp tại sân viện đó.

Đội ngũ của A Ninh lần này tinh giản, chỉ có chưa đến mười người.

Trong số đó đều là những người lần trước thoát ra từ Tây Vương Mẫu Cung.

Người của Cao Gia Tác sau khi thấy Sở Văn thì vô cùng phấn khích, quấn quýt bên Sở Văn không ngừng, giọng điệu khá quen thuộc chào hỏi.

Lúc phấn khích, người của Cao Gia Tác thậm chí còn từ trong lòng móc ra một chai vodka, rót đầy nửa ly cho Sở Văn.

Sở Văn cũng không khách khí, trực tiếp uống một hơi cạn sạch, dốc ngược đáy ly.

Chương 535

Điều này khiến người của Cao Gia Tác càng thêm vui vẻ.

“Này cô A Ninh, đây đều là những thành viên có kinh nghiệm nhất đấy, cô không sợ lần này đi sẽ bị tôi hại chết hết sao?” Bàn Tử vừa nói, vừa đối với A Ninh nói.

A Ninh thì không hề tức giận, ngược lại vẻ mặt bình tĩnh nói: “Chết rồi thì sẽ có thành viên mới bổ sung vào, không ai có thể cưỡng lại được sự cám dỗ của tiền bạc, anh cũng vậy thôi.” Bàn Tử nghe vậy, lời nói này quả thực có lý, hắn giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

Nhóm người này cơ bản đều đã theo A Ninh xuống vài lần mộ rồi.

Kinh nghiệm thì không thể nói là phong phú, nhưng công phu giữ mạng thì cũng học được không ít ra dáng.

Trong góc, một người nước ngoài đang giảng giải cho một người nước ngoài khác về tác dụng của móng lừa đen.

Bàn Tử tại bàng biên thính liễu bán thiên, đối trứ Hạo Thiên Chân nhất kiểm nhận chân đích biểu kỳ.

Không thể thả tên người nước ngoài này đi, hắn ta đã nắm được bí mật bất truyền của những tay đào mộ chúng ta.

Mẹ nó, ngay cả móng lừa đen cũng chuẩn bị, không biết niên đại có đủ không.

Hạo Thiên Chân vẻ mặt cười mắng nói, Bàn Tử học nghe tiếng Tây từ khi nào vậy?

Người khác nghe rõ sao?

Bàn Tử hùng hồn nói, sợ gì, không nghe hiểu thì không nhìn hiểu

sao?

Cứ nhìn khoảng năm phút là hiểu hết rồi.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, cũng thấy đúng là có lý.

Lúc đó, một tên tay sai bên ngoài chạy vào, thở hổn hển nói với Phan Tử, bên ngoài có một cao thủ, trông hơi lạ mặt, bây giờ có mấy tên tay sai đã bị đánh cho tan tác rồi.

Hạo Thiên Chân nghe xong, thấy không ổn, lập tức dẫn người hùng hổ xông ra.

Kết quả vừa bước ra khỏi cửa nhìn một cái, đó chính là Hắc Hạt Tử!

Hắn ta đang cầm một miếng dưa hấu, ngồi trên tượng sư tử đá ở cửa, cười nói: "Chư vị, hân hạnh gặp mặt." Hắc Hạt Tử?

Hạo Thiên Chân sau khi thấy Hắc Hạt Tử thì không khỏi sững sờ.

Vốn dĩ cứ nghĩ là những người của lão Phương đến gây rối.

Kết quả không phải, lại là một vị khách không mời!

"Sao vậy?

Tiểu Tam gia, nhìn vẻ mặt cậu, hình như không hoan nghênh sự xuất hiện của tôi lắm thì phải." Hắc Hạt Tử cười tủm tỉm nói, từ trên tượng sư tử đá nhảy xuống, tiện tay vứt vỏ dưa hấu.

Đối với mọi người nói: "Nghe nói gần đây các vị có động tác lớn, còn là kiểu một giáp lạt ma, đúng không?" "Tốt thôi, Bàn gia tôi bây giờ đang lo không đủ người đây, nhưng lời xấu có thể nói trước, nếu có minh khí đáng giá, quyền ưu tiên phân phối sẽ nằm trong tay tôi." "Cái này được thôi, dù sao trong tay các vị có súng có pháo, tôi dù sao cũng phải khách khí một chút chứ." Giọng điệu nịnh nọt, nhưng vẻ mặt của Hắc Hạt Tử thực sự vô cùng đáng ăn đòn.

Rõ ràng là một kẻ có chỗ dựa nên không sợ gì.

Thủ đoạn thông thường, đối với hắn ta thì chẳng có chút tác dụng nào.

Nếu không nắm được yếu điểm chí mạng, thì cứ chờ bị hắn ta chơi xỏ thôi.

Đối với điểm này, Hạo Thiên Chân vô cùng rõ ràng.

A Ninh trong lòng cũng tương tự.

Vì vậy ánh mắt A Ninh nhìn Hắc Hạt Tử khá cảnh giác.

Công ty của Hắc Hạt Tử đã đặc biệt phái người điều tra.

Thậm chí còn dùng đến không ít quan hệ trong bộ máy nhà nước.

Kết quả là thông tin hữu ích điều tra được ít đến đáng thương.

Ngoại trừ biết hắn là một dị nhân ra.

Tình hình còn lại hoàn toàn không biết.

Nhưng chỉ với điểm này, A Ninh biết, hắn là một nhân vật vô cùng khó đối phó.

"Trên đường ai cũng nói Trương gia câm mất trí nhớ rồi, tôi không tin, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là vậy," Hắc Hạt Tử đứng trước mặt Trương Khởi Linh, từ trong người móc ra một chiếc hộp nhỏ nói: "Tiểu Ca, anh có nhận ra thứ này không?" Mặc dù chiếc hộp được niêm phong kín.

Nhưng khi Hắc Hạt Tử lấy ra, một mùi vị khó ngửi vẫn không thể kiềm chế được mà bay ra.

Chương 536

Không ít người đều hơi nhíu mày, vội vàng tránh đi.

Duy chỉ có Trương Khởi Linh đứng yên không nhúc nhích, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Hắc Hạt Tử, như đang nhìn một đám không khí vậy.

"Xem ra anh thật sự mất trí nhớ rồi." Hắc Hạt Tử vẻ mặt thất vọng nói, cất chiếc hộp trở lại trong người.

"Vậy thì, cái này thì sao?" Trong lúc nói chuyện, Hắc Hạt Tử lại chuẩn bị móc thứ khác ra.

Thấy cảnh này, Bàn Tử vẻ mặt khó chịu nói: "Hắc Hạt Tử, tôi nói anh đấy, đang đùa giỡn với tôi à?" Hắc Hạt Tử như không nghe thấy, động tác trên tay vẫn tiếp tục.

Lập tức Bàn Tử nổi giận.

Tung hoành Phan Gia Viên lâu như vậy, tuy không thể xưng bá một phương.

Nhưng lại là một kẻ lì lợm đúng nghĩa.

Gặp chuyện không hợp, thì một là uống rượu, hai là đánh nhau.

Tình huống hiện tại, chính là loại thứ hai.

"Thôi được rồi, biết điểm dừng đi." Sở Văn nhàn nhạt lên tiếng nói.

Mặc dù giọng điệu của Sở Văn vô cùng bình tĩnh, nhưng câu nói đó như có ma lực vậy, Hắc Hạt Tử thật sự đã dừng tay.

Hắn nhìn Sở Văn, Sở Văn cũng nhìn hắn.

Không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Khi mọi người cứ nghĩ hai người sắp đánh nhau.

Hắc Hạt Tử đột nhiên cười nói: "Lúc đi, nhớ thông báo cho tôi một tiếng." Nói xong, hắn quay người rời đi một cách phóng khoáng.

"Mẹ nó, tôi không ưa cái loại thích làm màu như vậy, trông thì rất phong độ, nhưng mỗi cử chỉ đều đầy phòng bị, thật sự nghĩ lão tử không nhìn ra sao!?" Nhìn bóng lưng Hắc Hạt Tử, Bàn Tử phun một ngụm nước bọt, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Bàn Tử, ý cậu là sao?" Hạo Thiên Chân bên cạnh mù tịt nói.

Hắn cẩn thận nhìn bóng lưng Hắc Hạt Tử, vẫn không nhìn ra được chút manh mối nào.

Sở Văn bên cạnh lên tiếng giải thích: "Tay trái Hắc Hạt Tử luôn để trong áo, chứng tỏ hắn luôn trong trạng thái cảnh giác, một khi tình huống không ổn, sẽ ngay lập tức phản công.

Lúc đi, hắn đi sát mép đường, nếu tôi nhắm bắn, hắn có thể ngay lập tức lao vào dải cây xanh bên cạnh để tìm chỗ ẩn nấp." Nghe xong lời giải thích của Sở Văn, Hạo Thiên Chân vẻ mặt kinh ngạc nhìn bóng lưng Hắc Hạt Tử một cái.

Không nghe thì không biết, nghe xong thì giật mình thon thót.

Không ngờ, bên trong lại có nhiều mánh khóe như vậy~!

Cùng lúc đó, một người nước ngoài cao lớn chạy vào ngõ, nói với A Ninh: "Đội trưởng, vật tư cỡ lớn đã vận chuyển đến rồi, trong đó bao gồm thiết bị trinh sát dưới nước và thiết bị lặn." A Ninh không nói gì, ngược lại nhìn sang Sở Văn bên cạnh.

Sở Văn gật đầu nói: "Sự không nên chậm trễ, trang bị và vật tư đã đầy đủ rồi, vậy thì chúng ta ba ngày sau xuất phát." Bởi vì những vật tư cỡ lớn này cần phải đi trên đường cao tốc.

Để tăng tốc độ hiệu quả, A Ninh và Sở Văn cùng những người khác đi nhẹ hành lý.

Số lính đánh thuê còn lại thì do người của Cao Gia Tác dẫn đội, chuyên trách vận chuyển vật tư.

Ba ngày sau, đội tiên phong đã đến Ba Nãi, Quảng Tây.

Hiện tại tuy là tháng Mười, nhưng cái đuôi của "hổ mùa thu" vẫn còn rất dữ dội.

Vừa xuống tàu, luồng hơi nóng bốc lên bao trùm lấy mọi người.

Cả người như đang ở trong lò lửa, hô hấp cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trong số đó, Bàn Tử là người khó chịu nhất.

Hắn dùng bàn tay ướt đẫm mồ hôi lau trán, kết quả toàn là nước.

"Này cô em, cái quạt điện mini này bao nhiêu tiền?" "Năm mươi tệ!" Cô gái nói gọn gàng: "Xung quanh đây không có ai bán đâu, trừ phi anh chịu khó đi thêm năm cây số nữa." Bàn Tử sững người, rồi cảm thán, trí tuệ của nhân dân lao động quả nhiên là vô cùng.

Một món đồ nhỏ chi phí chưa đến hai tệ.

Lại bán ra với giá hơn hai mươi lần.

Còn kiếm tiền hơn cả một lần xuống mộ nữa~!

Hạo Thiên Chân vẻ mặt cười mắng nói, Bàn Tử học nghe tiếng Tây từ khi nào vậy?

Chương 537

Người khác nghe rõ sao?

Bàn Tử hùng hồn nói, sợ gì, không nghe hiểu thì không nhìn hiểu sao?

Cứ nhìn khoảng năm phút là hiểu hết rồi.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, cũng thấy đúng là có lý.

Lúc đó, một tên tay sai bên ngoài chạy vào, thở hổn hển nói với Phan Tử, bên ngoài có một cao thủ, trông hơi lạ mặt, bây giờ có mấy tên tay sai đã bị đánh cho tan tác rồi.

Hạo Thiên Chân nghe xong, thấy không ổn, lập tức dẫn người hùng hổ xông ra.

Kết quả vừa bước ra khỏi cửa nhìn một cái, đó chính là Hắc Hạt Tử!

Hắn ta đang cầm một miếng dưa hấu, ngồi trên tượng sư tử đá ở cửa, cười nói: "Chư vị, hân hạnh gặp mặt." Suốt chặng đường đi đầy lo lắng.

Đường núi rộng chưa đầy ba mét, xe lừa vừa vặn chiếm gần hết.

Mỗi lần xóc nảy, Bàn Tử đều sợ tái mặt.

Đến khi xuống xe, hai chân Bàn Tử đều có chút nhũn ra.

"Mẹ nó, nếu Phan Tử ở đây, e rằng đến mắt cũng chẳng thèm chớp!" Phan Tử xuất thân từ lính đặc nhiệm, đặc biệt là trước đây đã tham gia chiến dịch phản công chống khỉ.

Hắn không những không ít lần lăn lộn trong rừng, mà còn hành quân trên vách núi cheo leo.

Vì vậy tâm lý rất mạnh mẽ.

Đáng tiếc Trường Sa cần có người trấn giữ, trước khi chiêu mộ được những tay sai đắc lực mới, Phan Tử cần phải luôn túc trực ở Trường Sa, ổn định cục diện.

Ra đón tiếp là chủ một nhà hàng nông gia vui vẻ, tên hắn ta là A Quý.

Sau khi thấy mọi người ăn mặc đầy trang bị, A Quý không hề tò mò chút nào, ngược lại có chút không lấy làm lạ.

Theo lời A Quý, mấy năm nay cùng với việc đường cao tốc hoàn thành, đủ loại người từ bên ngoài đổ vào.

Trong đó có đoàn du lịch, có người khai hoang, có người săn trộm, và càng có cả trộm mộ.

Bàn Tử thắt chặt ba lô, cười hỏi: "Ông chủ, ông thấy tôi giống ai?" A Quý không ngẩng đầu nói: "Tôi không quản các người là ai, chỉ cần trả tiền là được." Mọi người cười ha hả.

Nơi mọi người dừng chân là một nhà sàn.

Cách mặt đất hơn hai mét, nối liền bằng một cầu thang có thể di chuyển được.

Chỉ cần kéo dây thừng, là có thể dễ dàng tách cầu thang ra.

Làm như vậy có lợi ích.

Một là chống nước chống ẩm, hai là ngăn chặn thú rừng lớn tấn công.

Chỉ cần cắt cầu thang ra, thú rừng lớn sẽ khó mà lên được.

Sắp xếp hành lý xong, quần áo của Bàn Tử đã ướt đẫm hoàn toàn.

Vừa quạt cái quạt lá cọ lấy từ chỗ A Quý, hắn vừa bực mình nói:

“Trời ơi, chưa bao giờ có nơi nào nóng như vậy!

Nóng ngang ngửa chỗ Tây Vương Mẫu kia!” Trương Khởi Linh thì vẻ mặt bình tĩnh ngồi khoanh chân trên đất, bất động.

Nếu không phải quần áo của y cũng ướt đẫm hoàn toàn, Hạo Thiên Chân thật sự đã nghĩ Tiểu Ca có công năng đặc dị chống lạnh chống nóng rồi.

“Không được, nóng thế này thì chịu không nổi, chúng ta ra suối nhỏ bên kia hóng mát đi, bây giờ đang là lúc tránh nóng mà.” Sở Văn đề nghị.

Với thể chất hiện tại của hắn, một chút nhiệt độ này có thể dễ dàng chịu đựng được.

Bốn loại huyết mạch hung thú, không phải là hư danh.

Nhưng hắn phải cân nhắc cho những người khác, đặc biệt là A Ninh.

Hiện tại cô mặc áo da, tuy cũng có tính thoáng khí, nhưng thời tiết nóng bức như vậy, trên người bí bách vô cùng khó chịu.

Vì vậy sau khi nghe đề nghị của Sở Văn, mắt A Ninh bỗng sáng lên.

Thực ra cô đã rất nóng bức khó chịu rồi, nhưng vẫn luôn ngại không tiện nói ra.

Đối với đề nghị của Sở Văn, cô đồng ý hai tay hai chân.

Chương 538

Sau khi tìm A Quý hỏi đường ra suối, mọi người ầm ầm kéo nhau đi.

Nằm ngoài dự đoán của họ, ở suối có rất nhiều dân làng.

Đa số mọi người đều nằm dưới bóng cây râm mát, tận hưởng từng làn gió mát mẻ.

Trong dòng suối, toàn là những thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi.

Ai nấy đều mặc một chiếc áo sơ mi nhỏ, thân hình quyến rũ ẩn hiện.

Điều này khiến Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

Động cơ lớn nhất của hắn đến đây, chính là để trêu đùa với những thiếu nữ này một phen.

Vì vậy, hành đầu của hắn vô cùng hào nhoáng.

Lúc đầu Hạo Thiên Chân còn chế giễu Bàn Tử suy nghĩ dâm dục.

Nhưng khi một thiếu nữ hắt nước vào mặt hắn, Hạo Thiên Chân hơi do dự, rồi cũng gia nhập vào trận chiến.

“Không xuống sao?” A Ninh nói với Sở Văn.

Sở Văn giọng điệu bình thản nói: “Tôi không nóng.” Hắn thực sự không nóng.

Nhưng trong tai A Ninh, lại là một ý nghĩa khác.

A Ninh cắn môi, nói với Sở Văn: “Đi với tôi một lát.” “Chuyện gì?” Sở Văn mắt hơi nheo lại, lên tiếng nói.

“Anh sẽ biết thôi.” Nói xong câu đó, A Ninh dẫn đầu rời đi.

Sở Văn chào Hạo Thiên Chân một tiếng, rồi đi theo A Ninh men theo con suối đi lên.

Hai người đi bộ mất cả nửa tiếng, mới dừng lại.

Nơi này ít người qua lại, vì quá gần khu vực núi, ngay cả dân làng địa phương trong tình huống bình thường cũng sẽ không đến gần nơi này.

"A Ninh, có chuyện gì vậy?" Sở Văn ngữ khí tùy ý đạo.

Theo hắn thấy, A Ninh hẳn là đã có được tin tức, định cùng chia sẻ.

Ai ngờ, A Ninh lại nói với Sở Văn: "Sở Văn, trong lòng anh, tôi là người thế nào?" Hả?

Sở Văn sững người.

Không biết vì sao, trong lòng hắn vô thức trả lời: Tôi đâu có vui vẻ gì!

Gần như không chút do dự, Sở Văn nói với A Ninh: "Là người mà tôi đáng để bảo vệ cả đời." Nghe vậy, trên khuôn mặt tươi cười của A Ninh không khỏi lóe lên một tia cảm động.

Gần đến giờ cơm, những thiếu nữ nô đùa trong suối mặc chỉnh tề, các cô về nhà.

Không có thiếu nữ bầu bạn, Bàn Tử tự nhiên mất đi hứng thú vui chơi.

Lau một vệt nước trên mặt, hắn và Hạo Thiên Chân có câu không câu trò chuyện phiếm.

"Này Thiên Chân, cậu nghĩ Sở ca và A Ninh bây giờ đang ở đâu?" Bàn Tử vẻ mặt hiếu kỳ nói.

"Hừ!

Khẳng định lại đi thương lượng sự tình rồi.” Hạo Thiên Chân từ hà than biên thượng thu một cọng cỏ đuôi chó, cười nói.

“Tôi hoài nghi a, lưỡng cá nhân khẳng định ngoại diện thân thân ngã ngã.” “Ý cậu là, đánh dã chiến sao?” Hạo Thiên Chân vẻ mặt không chắc chắn nói: “Không thể nào chứ?

Tôi nhớ Sở ca đâu có phóng khoáng như vậy.” Bàn Tử hướng về phía bên đó bĩu môi nói: “Không tin à?

Nhìn bên đó đi.” Thuận theo hướng Bàn Tử chỉ mà nhìn.

Sở Văn đang ôm A Ninh đã ngủ say, từ trong rừng bước ra.

Vào lúc hoàng hôn.

Đợi những người khác đều đã ngủ say.

Sở Văn, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca lén lút chui ra khỏi phòng.

Vốn định gọi A Ninh đi cùng.

Chương 539

Nhưng sau lần vận động kịch liệt đầu tiên, A Ninh cần nghỉ ngơi, nên Sở Văn đã không gọi cô ấy.

Theo lời của Sở Quang Đầu trước đó.

Tiểu Ca từng sống trong một căn nhà sàn này suốt hai năm.

Một khoảng thời gian dài như vậy, dù y không làm gì, cũng sẽ để lại dấu vết.

Cách làm của Sở Văn rất đơn giản, đó là đến đó tìm hiểu rốt cuộc.

Xem bên trong có thứ gì đáng giá không.

"Trời tối đen như mực, đường cũng không nhìn rõ." Bàn Tử nói khẽ, từ trong lòng móc ra một chai nước hoa, thoa lên người.

Buổi tối muỗi quá nhiều, cứ như đang đánh trận vậy.

Dù có nước hoa, Bàn Tử vẫn bị đốt đầy mình mẩn đỏ.

"Theo chỉ dẫn, phải là căn nhà sàn phía trước," Sở Văn nhìn về phía trước một cái, chỉ vào căn nhà tre trong bóng tối.

"Ở đâu vậy?

Tôi còn chẳng nhìn rõ?" Hạo Thiên Chân đưa tay lên che trán, vẻ mặt khó hiểu nói, "Đi lại gần một chút là được rồi." Sở Văn vừa nói, vừa đi trước mở đường.

Để tránh làm phiền những người không cần thiết.

Lần này đi ra, họ không mang theo đèn pin.

Trong ngôi làng miền núi này, trừ A Quý khá biết điều, thái độ của những dân làng khác đối với những người ngoài đều không tốt.

Ngay cả khi Bàn Tử dùng tiền để dẫn đường, hiệu quả vẫn không tốt.

Theo người dân địa phương, chính vì những người ngoài này xâm nhập, mới dụ dỗ hết những lao động trong làng đi.

Loại địch ý này, vẫn luôn âm ỉ trong lòng.

Nhưng họ đâu biết, những thanh niên đi làm thuê đó, thực ra đều khao khát cuộc sống tốt đẹp bên ngoài.

"Cánh cửa này bị khóa rồi, tôi từ bên ngoài không dễ vào." Hạo Thiên Chân đập cửa một cái, chuẩn bị dùng sức mạnh để phá cửa.

Kết quả không ngờ, cánh cửa tre trông có vẻ yếu ớt này lại vô cùng chắc chắn.

Dưới sự va đập của Hạo Thiên Chân, nó không hề nhúc nhích, không có chút phản ứng nào.

Khi Hạo Thiên Chân chuẩn bị dùng dao găm để cạy cửa, Bàn Tử bên cạnh đột nhiên nói: "Thôi đi tiểu đồng chí, bên này tôi xử lý được rồi, nhanh lên." Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bàn Tử không biết từ lúc nào đã cạy tung cửa sổ.

Hắn không khỏi nhỏ giọng chửi rủa: "Ôi Bàn Tử, động tác của cậu sao mà thành thạo vậy, không lẽ cậu làm trộm à!" Bàn Tử vẻ mặt không vui nói: "Xì!

Đào mộ và trộm cắp, chỉ cách nhau một chữ, có gì mà làm ầm ĩ lên vậy!

Ai da, giúp tôi một tay, tôi một mình không vào được." Lúc này, thân hình đồ sộ của Bàn Tử vừa vặn kẹt lại bên trong.

Vào không được, ra cũng không xong.

Nếu không phải Sở Văn cưỡng ép đẩy hắn vào, Bàn Tử e rằng sẽ

cứ kẹt ở tư thế đó, đến sáng luôn.

Nhưng dù vậy, Bàn Tử vẫn bị trầy mất một lớp da.

Khiến Bàn Tử đau đến nhe răng trợn mắt.

Nhìn vẻ mặt đau khổ của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân không đành lòng.

Nói với Bàn Tử: "Bàn Tử cố nhịn một chút, tôi thoa cho ít Bạch Dược Vân Nam." Trong lúc nói chuyện, Hạo Thiên Chân phun một ngụm nước bọt vào lòng bàn tay, thoa đều lên người Bàn Tử.

"Ai!

Đừng, Bạch Dược Vân Nam hiệu quả tốt thật!

Vừa thoa lên, vết thương không còn đau nữa, tiểu đồng chí à, cậu đúng là nhiều mánh khóe thật đấy, cảm giác giống như lần trước ở Lỗ Vương Cung cậu dùng Thủy Sảng Phu cho tôi vậy, đều mát lạnh sảng khoái." Đợi Bàn Tử hỏi Hạo Thiên Chân mua ở đâu.

Hạo Thiên Chân hàm hồ kỳ từ đạo, hạ xa chi tiền, tại hỏa xa trạm biên thượng đích nhất xử lộ biên than mãi đích. bây giờ chắc không còn ở đó nữa.

Nghe vậy, Bàn Tử tiếc nuối không thôi.

Chương 540

Bày tỏ rằng nếu lần sau gặp lại, nhất định phải mua một hai trăm cân.

Hạo Thiên Chân cười mắng nói: "Mua nhiều vậy làm gì, chẳng lẽ định dùng cả đời à?" Vốn dĩ là một câu nói đùa.

Kết quả không ngờ, Bàn Tử lại nghiêm túc trả lời: "Không sai, thuốc hiệu quả tốt như vậy, tôi nhất định phải tích trữ một ít, để phòng ngừa lúc cần thiết.

Nếu tôi dùng không hết, thì để lại cho con trai con gái tôi dùng, đồ tốt ai mà chê nhiều chứ, đúng không." Hạo Thiên Chân gật đầu tỏ vẻ đồng tình sâu sắc.

Sở Văn cười lắc đầu, không nói gì.

E rằng ngay cả Hạo Thiên Chân cũng không biết, huyết mạch gia tộc ẩn chứa tác dụng.

Chỉ khi đến cốt truyện Sa Hải, sau khi những người đáng tin cậy bên cạnh đều chết hết, Thiên Chân mới từ những cuốn cổ tịch còn lại trong nhà mà biết được sức mạnh ẩn chứa trong huyết mạch.

Cùng với việc Tiểu Ca từ bên ngoài lật vào, đóng cửa sổ lại.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân mới dùng quần áo bọc đèn pin lại, quan sát xung quanh.

Làm như vậy, vừa có thể quan sát toàn diện tình hình xung quanh, đồng thời cũng có thể đảm bảo người bên ngoài không phát hiện ra sự bất thường bên trong.

Còn Sở Văn thì dựa vào năng lực của bản thân, một mạch đi đến bên cạnh cái bàn.

Theo miêu tả trong nguyên tác.

Những bức ảnh bị ép dưới tấm kính có chứa thông tin vô cùng quan trọng.

Chỉ là không kịp xem xét, căn nhà sàn đã bị người bí ẩn phóng hỏa đốt trụi.

Còn những bức ảnh đó nói về điều gì, không ai biết.

Mục đích lần này của Sở Văn, chính là để xem, rốt cuộc những bức ảnh đó là gì.

Ba người ai nấy đều có mục tiêu riêng.

Duy chỉ có Tiểu Ca vẻ mặt mơ hồ đứng giữa căn nhà, như đang hồi ức.

Lúc này, Sở Văn đã đến bên cạnh cái bàn.

Giống như miêu tả trong nguyên tác.

Dưới tấm kính, ép không ít ảnh.

Vì đã lâu năm nên trông rất mờ.

Sở Văn cẩn thận rút ra một bức ảnh từ dưới tấm kính.

Trên bức ảnh là một tấm bình phong.

Sau tấm bình phong, là một bóng người mờ ảo không rõ ràng.

Sở Văn nhìn rất lâu, trong lòng vẫn không thể đưa ra một tính từ chính xác.

Điều duy nhất tương đối gần, đó giống như một con quỷ.

Sở dĩ những thứ trong ảnh trông giống quỷ.

Chủ yếu là vì tư thế đứng của chúng thực sự quá kỳ lạ.

Khi một người bình thường đứng tại chỗ, bất kể tư thế nào, cũng

sẽ có một điểm trọng tâm.

Nhưng người trong ảnh thì không giống, thân thể chúng đứng thẳng đơ như bị treo vậy.

Điều kỳ dị hơn là vai trái của người này cao, vai phải thấp, như bị sụp xuống vậy, trông vô cùng quỷ dị.

Sở Văn biết, đó là Thạch Trung Nhân trong truyền thuyết.

Những Thạch Trung Nhân này canh giữ mạch ngọc.

Bởi vì bản thân chúng có thể tiết ra một loại chất lỏng tương tự axit sulfuric.

Nên chúng có thể chậm rãi di chuyển trong mạch ngọc.

Còn về lịch sử của những Thạch Trung Nhân này, trong nguyên tác không giải thích rõ ràng nhiều.

Nhưng theo suy đoán của Sở Văn, có lẽ có liên quan đến tổ tiên người Dao.

Chương 541

Theo ghi chép trong Hoàng Đế Nội Kinh, vào thời thượng cổ, trong mười vạn đại sơn, ẩn chứa một nhóm người như vậy.

Những người này "ăn ngọc anh trường sinh." Dù sao trong ngọc, bản thân nó ẩn chứa rất nhiều nguyên tố vi lượng phong phú, nếu có thể tinh luyện ra, chưa chắc đã không thể duy trì sự sống của bản thân.

Nhưng như vậy, những sinh vật này không thể gọi là người nữa.

Dù sao, ngay cả cấu trúc sinh lý cũng đã thay đổi, giữa hai bên khó mà sinh ra cảm giác đồng điệu.

"Ấy, mau nhìn, dưới giường hình như có thứ gì đó." Hạo Thiên Chân như phát hiện ra một thứ gì đó ghê gớm.

Hắn kéo ra một chiếc hộp đen lớn từ dưới gầm giường.

Đó là chuyện nằm trong dự đoán của Sở Văn.

Trong chiếc hộp lớn, là thi thể của một Thạch Trung Nhân.

Khi người Trương gia khai thác mỏ ngọc, để đối phó với những Thạch Trung Nhân này, họ đã dùng nước sắt nóng chảy để đổ lên chúng.

Dường như chỉ có cách đó mới có thể triệt để giết chết chúng.

Còn về lý do cụ thể tại sao lại làm vậy, thì vẫn chưa từng biết.

Sở Văn liền rút ra bức ảnh thứ hai từ dưới bàn.

Đó là một bức ảnh chụp chung.

Trong ảnh, một người dân núi với vẻ mặt âm trầm, tay cầm dao cong, đứng trên vách núi.

Nhìn từ khuôn mặt, cũng khoảng ba mươi mấy tuổi.

Điều đáng chú ý là trên người hắn, xăm một con thú bốn chân, mặc dù vì thời gian lâu năm mà bức ảnh mờ ảo không rõ ràng.

Nhưng Sở Văn vẫn có thể cảm nhận được khí tức hung mãnh của hình xăm đó từ bức ảnh.

Dưới bức ảnh, đứng một thanh niên tộc Miêu cúi lưng hành lễ.

Nhìn kỹ, thanh niên tộc Miêu đó chính là Tiểu Ca.

Chỉ là khác với Tiểu Ca hiện tại, Tiểu Ca trong ảnh không những để tóc dài, thân hình cũng vô cùng cường tráng.

Mỗi cử chỉ đều tràn đầy sức bùng nổ.

Nhìn từ tỷ lệ chiều cao, Tiểu Ca trong ảnh cao đến một mét chín mươi sáu.

Tiểu Ca hiện tại, cao cùng lắm là một mét tám.

Sở Văn chậc một tiếng, trong lòng cũng có chút không chắc chắn.

Khi cất bức ảnh đi, chuẩn bị lấy bức ảnh thứ ba, ánh mắt liếc qua của hắn đột nhiên thấy.

Phía sau chiếc hộp được Hạo Thiên Chân kéo ra, có một sợi dây màu đen mảnh.

Vì sàn nhà cũng bẩn, nên hai thứ gần như hòa làm một.

Ngay cả dùng đèn pin để chiếu, cũng khó mà phát hiện ra.

"Chiếc hộp này nặng thật, bên trong chắc chắn giấu không ít đồ." Bàn Tử vẻ mặt phấn khích nói, nôn nóng chuẩn bị mở hộp.

Nào ngờ chiếc hộp hơi xa, lại thêm không gian hơi hẹp.

Bàn Tử dùng hết sức kéo chiếc hộp lại một khoảng.

Lúc này, sợi dây đó cũng đột nhiên căng chặt.

Tiểu Ca vẫn luôn im lặng bên cạnh đột nhiên lên tiếng nói: "Đừng động vào chiếc hộp!" Câu nói đó như một tiếng sét kinh hoàng, khiến Bàn Tử rùng mình.

Chiếc hộp trong tay hắn rơi mạnh xuống đất, trên mặt đất nảy lên hai cái.

Sợi dây đen vốn không chịu được sức nặng bỗng chốc đứt lìa.

Ngay sau đó, dưới sàn nhà phát ra một tiếng tách nhẹ, một làn khói trắng mờ không thể nhận ra từ lỗ nhỏ bốc lên.

Sở Văn sững người, luôn cảm thấy âm thanh đó có chút quen thuộc.

Không phải tiếng lựu đạn rút chốt sao?

Chương 542

Vãi chưởng!

Vẻ mặt Sở Văn biến sắc, hắn hét lớn một tiếng: "Lựu đạn!

Chạy mau!" Một tay túm lấy Bàn Tử và Thiên Chân bên cạnh, Sở Văn lao thẳng về phía cánh cửa đóng kín!

Bàn Tử vẻ mặt đại biến nói: "Sở ca!

Cánh cửa đó bị khóa rồi!" "Tôi biết!" Một tiếng "ầm" vang lớn, cánh cửa tre bị Sở Văn đá bay ra.

Giống như một mũi tên rời cung, ba người ngã văng ra đất.

Giây tiếp theo, Tiểu Ca cũng từ bên trong chạy ra.

Khoảnh khắc y bay lên không trung, một luồng sáng chói từ dưới nhà tre lóe lên, chiếu sáng thân ảnh Tiểu Ca giữa không trung.

Giây tiếp theo, một tiếng nổ lớn vang lên, kèm theo quả cầu lửa sáng rực và những mảnh vỡ bay tứ tung.

Cả căn nhà sàn bỗng chốc nát vụn.

Luồng khí sóng xung kích khổng lồ thổi bay Tiểu Ca xa hai mươi mét, rồi y rơi thẳng xuống nước.

"Mẹ kiếp!

Sở ca, ân tình lần này tôi ghi nhớ rồi." Bàn Tử nhìn cái hố lớn bị nổ tung tại chỗ, kinh hồn chưa định nói.

Nếu không phải Sở Văn phản ứng nhanh, với lượng thuốc nổ đó hiện tại, sau này e rằng đến một mảnh thi thể nguyên vẹn cũng không tìm được!

“Mẹ nó, thù hận gì lớn đến mức nào chứ!

Không lấy một món đồ nào cả, đến mức này sao?

Tôi thề với tổ tiên nhà mày!” Bàn Tử hoàn hồn, quay về phía phế tích chửi rủa.

Hạo Thiên Chân đứng dậy, nhìn Tiểu Ca đang bò ra từ dòng suối, bực bội nói với Bàn Tử: “Miệng mày tích đức một chút đi, đây là nhà của Tiểu Ca đấy.” Bàn Tử sững sờ, rồi cũng nhận ra.

Hắn vội vàng vỗ đầu một cái, nói với Tiểu Ca đang đi đến: “Tiểu Ca, xin lỗi, tôi không cố ý, đừng để bụng nhé.” “Cái bẫy đó không phải tôi đặt.” Tiểu Ca nhàn nhạt lên tiếng nói.

Không phải Tiểu Ca đặt?

Hạo Thiên Chân vẻ mặt khó coi nói: “Vậy thì xem ra là nhắm thẳng vào chúng ta rồi.” “Mẹ nó, đừng để tôi biết là ai.” Bàn Tử phun một ngụm nước bọt lẫn máu, trong mắt sát khí lộ rõ nói.

“Thôi được rồi, chúng ta đi trước đi, người trong làng...

Tiếng nổ dữ dội vừa rồi đã làm không ít dân làng giật mình.

Tiếng chiêng trống vang lên không ngớt, chẳng mấy chốc đã tập hợp được kha khá người.

Có người thì xách nước, có người thì lên núi xem tình hình cháy.

Hiện tại đang là mùa hỏa hoạn thường xuyên xảy ra trên núi, một tia lửa nhỏ cũng có thể gây ra cháy rừng dữ dội.

Tiếng nổ thực sự quá lớn, các loại củi cháy bay tung tóe khắp nơi.

Xa nhất, thậm chí bay xa hàng trăm mét.

Sở Văn vừa về đến nhà A Quý, đã thấy A Quý đang mặc quần áo, rõ ràng là chuẩn bị ra ngoài.

“A Quý, đi đâu đấy?” Bàn Tử giữ chặt A Quý lại, hỏi.

“Lên núi, vụ nổ vừa rồi làm kinh động không ít gia súc, chúng chạy hết lên núi rồi.

Tối nay không bắt về, mai sẽ bị ăn thịt mất.” Trên núi nhiều thú dữ, A Quý lo lắng cũng là lẽ thường.

Hai con heo rừng nhà anh ta cũng nhân lúc hỗn loạn mà chạy mất.

Lúc này, mấy người đàn ông trung niên mặc trang phục thợ săn đi vào.

Tay cầm súng kíp, lưng đeo cung săn, trông toàn thân vũ trang đầy đủ.

Sau khi nói vài câu bằng tiếng địa phương, họ định đi.

“Khoan đã, để tôi đi cùng nhé?” Hạo Thiên Chân đề nghị.

Mặc dù anh ta không phải chủ mưu vụ việc, nhưng ít ra cũng có liên quan.

Chương 543

Vì vậy, anh ta vẫn nên đi giúp, nếu không thì Thiên Chân cảm thấy hơi áy náy.

Tiểu Ca có vài vết thương ở lưng, tuy không nghiêm trọng.

Nhưng Vân Thải, con gái A Quý, đã giữ y lại, chuẩn bị đưa y xuống trấn khám.

Thấy cảnh này, Hạo Thiên Chân nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu có khi thất tình rồi đấy." Cả ngày hôm nay, ánh mắt Bàn Tử cứ dán vào người Vân Thải.

Lúc đó Hạo Thiên Chân còn cười mắng Bàn Tử "trâu già gặm cỏ non".

Bàn Tử thì lại có vẻ chẳng sao cả, theo như anh ta nói thì bây giờ không lo ăn lo mặc, tự nhiên phải tính đến chuyện nửa đời sau rồi.

Nửa đời trước quen với cuộc sống đấu đá, nửa đời sau ngốc nghếch một chút cũng được.

Thay vì nhìn trúng Vân Thải, thà rằng nhìn trúng cái khí chất thuần phác trên người cô ấy.

Bàn Tử gật đầu, nói với Thiên Chân: "Tôi biết lâu rồi, nhưng vẫn nhịn không nói.

Đã không có duyên thì đợi người tiếp theo vậy.

Thời gian còn sớm, vẫn kịp mà." Nói chuyện xong, mọi người mang theo dụng cụ, tiến về phía ngọn núi lớn.

Trên trời không trăng không sao.

Vừa bước ra ngoài, lập tức tối đen như mực, không thấy được

năm ngón tay.

Bàn Tử thấy vậy thì không được rồi, đừng để cuối cùng không tìm được gia súc mà lại mắc kẹt mất.

Khi anh ta định quay lại lấy đèn pin công suất lớn, A Quý và những người khác bên cạnh đã thắp đuốc.

Môi trường xung quanh lập tức sáng bừng lên.

Điều này khiến Bàn Tử đơ người ra, lúc xuất phát đâu có thấy dân làng mang theo mấy thứ này đâu.

Chẳng lẽ giấu vào trong quần hết à?

Mọi người đều bật cười.

Theo lời A Quý, những bó đuốc này đã được giấu sẵn trên đường núi.

Mỗi khi lên núi, thợ săn đều đặc biệt làm một số dụng cụ và tiện tay vứt trên đường.

Một mặt là để làm dấu đường, tránh bị lạc.

Mặt khác là để sử dụng trong trường hợp khẩn cấp.

Tình huống hiện tại chính là trường hợp thứ hai.

Những khúc gỗ này tuy ẩm ướt, nhưng sau khi được bôi mỡ heo do dân làng đặc chế, chúng cháy rất mạnh.

Khói bốc lên do cháy lẫn nước cũng có tác dụng xua đuổi muỗi và côn trùng.

"Đi qua ngọn Dương Giác sơn phía trước, tiếp tục đi sâu vào vài tiếng nữa, có một miêu trại lớn, rất hưng thịnh.

Hai mươi năm trước có một đội khảo cổ đi vào, nhưng sau đó không biết xảy ra chuyện gì, một trận hỏa hoạn lớn đã thiêu rụi tất cả,

đáng tiếc lắm.” A Quý vừa nói, vừa dùng que gõ nhịp vào cái chậu sắt nhỏ trong tay, để thu hút hai con heo rừng nhà mình.

“Miêu trại?

Đội khảo cổ?” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân liếc nhìn nhau, lập tức cảm thấy hứng thú.

Thời gian này, chẳng phải là năm đội khảo cổ Tây Sa đó sao?

Ở đây, đi sâu vào giữa những ngọn núi, chắc chắn không phải là chuyện đi du lịch đơn giản.

Hai người trao đổi ánh mắt, Bàn Tử liền móc ra mấy tờ tiền đỏ chót, nói với dân làng phía trước: “Ai biết tình hình năm đó?

Kể tôi nghe, trả tiền bản quyền, năm mươi tệ một nghìn chữ.” A Quý, người ban đầu đang cố sức gọi heo rừng, lập tức hứng thú, cũng không tìm heo rừng nữa, gọi hai thanh niên có quan hệ gần gũi đến giúp đếm tiền, rồi bắt đầu kể cho Bàn Tử nghe.

Hóa ra, hai mươi năm trước, khi đội khảo cổ tiến vào rừng sâu, cha của A Quý và một dân làng khác làm người dẫn đường.

Cả hai đều là những thợ săn nổi tiếng trong mười dặm tám thôn.

Cứ mỗi năm, hai người lại hợp tác đi sâu vào núi săn bắn.

Nếu săn được một con heo rừng, cả thôn sẽ có một bữa thịt xông khói.

Chương 544

Lúc đó A Quý còn trẻ, nên cũng chạy việc không ít.

Đối với tình hình, anh ta cũng hiểu rất rõ.

Theo lời anh ta, quy mô đội khảo cổ rất lớn, có đến bốn năm mươi người.

Vì tiếng tăm quá lớn, lại thêm người từ tỉnh xuống.

Huyện thậm chí còn tổ chức một đội dân quân để hộ tống.

Một mặt là vì thành viên đội khảo cổ đều là con em cán bộ cấp cao.

Hơn nữa, chi phí ăn mặc, sinh hoạt đều theo tiêu chuẩn thành phố, với phong tục dân gian mạnh mẽ ở địa phương, rất dễ xảy ra chuyện.

Mặt khác là vì lúc đó tiền tuyến đang chiến tranh.

Thường xuyên có quân đội đi ngang qua từ đó, thanh trừng những kẻ xâm nhập như "hầu tử" (kẻ xâm nhập/gián điệp).

Với quy mô của đội khảo cổ, rất dễ trở thành mục tiêu tấn công của đối phương.

Lúc đó, Bàn Tử đẩy Tiểu Ca ra, hỏi A Quý có ấn tượng gì về y không.

A Quý nhìn một lúc lâu, lắc đầu nói không nhận ra.

Anh ta dừng lại, chỉ vào Sở Văn nói: "Cậu này thì có chút quen, khá giống đội trưởng dẫn đầu." Sở Văn là đội trưởng đội khảo cổ hai mươi năm trước ư?

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều đơ người.

Bàn Tử suy nghĩ một lát, chẳng phải nói đùa sao?

Sở Văn thì nhíu mày chặt, anh ta nhớ trước khi vào bồn địa Tây Vương Mẫu đã từng được xem ảnh.

Nếu bức ảnh đó là thật, vậy thì người thứ mười một xuất hiện trong đội khảo cổ Tây Sa năm đó chính là Sở Văn.

Nhưng vấn đề là, chẳng phải điều này quá vô lý sao?

Anh ta rõ ràng là một người xuyên việt cơ mà.

"Sở gia, anh thấy chuyện này thế nào?" Bàn Tử cẩn thận hỏi.

Mẹ nó, thật sự quá kịch tính.

Vốn dĩ là giúp Tiểu Ca tìm lại ký ức, kết quả lại chẳng được gì, ngược lại còn kéo ra một bí mật lớn như vậy.

Giọng điệu của Bàn Tử rất nhẹ nhàng, sợ rằng lỡ lời sẽ kích động Sở Văn, rồi bị Sở Văn chém một dao.

Nếu vậy thì quá oan uổng.

Sở Văn không trả lời Bàn Tử, mà quay sang hỏi A Quý: "Anh chắc chắn không nhớ nhầm chứ?" A Quý nhún vai, nói chỉ có một chút ấn tượng.

Nhưng trong nhà có ảnh chụp năm đó, khi về có thể xem.

Cuối cùng, A Quý tiếp tục hỏi: "Tiếp theo là gì?" "Tiếp theo, Bàn gia tôi không thiếu tiền!" Bàn Tử lại móc ra mấy tờ tiền từ túi quần.

Điều này khiến mắt A Quý sáng rực lên.

Kéo theo cả những dân làng xung quanh cũng có chút rục rịch, rõ ràng là đã có vài ý đồ nhỏ.

Sở Văn như không nhìn thấy, chỉ tùy ý giẫm chân trái lên một tảng đá.

Tảng đá to bằng miệng bát, lại cứ như làm bằng đậu phụ, "phanh" một tiếng nứt ra.

"Ai da!

Chắc là một khúc gỗ thôi mà?" Hạo Thiên Chân nói với giọng khoa trương, nhìn những người khác với vẻ quan tâm: "Không sao chứ?" Sắc mặt dân làng lập tức cứng lại, nhìn tôi, tôi nhìn anh, không ai nói gì.

Đá hay gỗ?

Chẳng phải rõ ràng là nói xạo sao?

Vừa nãy, có một thanh niên còn nói hòn đá này cứng đến mức có thể dùng làm cái cối xay nhỏ, mang về vừa đúng lúc.

Kết quả, giây tiếp theo, nó bị Sở Văn giẫm nát!

"Tôi cho thì các người mới được lấy, tôi không cho, ai cũng đừng hòng đoạt!" Sở Văn thản nhiên nói: "A Quý, tiếp tục đi!" Sắc mặt A Quý cũng thay đổi.

Chương 545

Sau khi trừng mắt nhìn mấy thanh niên xung quanh một cách dữ tợn, anh ta mới tiếp tục kể chuyện.

Đội khảo cổ chỉ dừng lại ở di tích miêu trại hai ngày, rồi đi thẳng đến Ma Hồ.

Đến đây, giọng A Quý có chút kỳ quái.

Theo lời anh ta, di tích miêu trại đó đã cháy rụi chỉ còn lại nền móng.

Nhưng khi rời đi, mỗi người trong đội khảo cổ đều mang theo một túi vải đen lớn.

Từ xa đã có thể ngửi thấy một mùi rất lạ.

Ngay cả thợ săn sống lâu trong núi sâu cũng không chịu nổi mùi đó.

Thế nhưng, các thành viên đội khảo cổ lại ai nấy đều vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

A Quý không dám liều.

Sau đó, A Quý cũng đã từng đặc biệt đến đó, nhưng kết quả không phát hiện ra điều gì.

Nghe vậy, Bàn Tử khẽ rủa thầm một tiếng, "Đồ khảo cổ cái quái gì chứ, rõ ràng là gặp đồng nghiệp rồi." Theo phán đoán của Bàn Tử, đội khảo cổ này rõ ràng đã đào một cái động xuống.

Chỉ cần bên dưới có đồ, với hai ngày thời gian, tùy tiện mời một "thổ phu tử" (kẻ đào mộ chuyên nghiệp) từ Trường Sa, thì một đêm là có thể dọn sạch sẽ.

Hoàn toàn không cho đối phương cơ hội phản ứng.

Bàn Tử từng kể một câu chuyện.

Từng gặp một đồng nghiệp, phát hiện một ngôi mộ lớn trong một thôn nhỏ trên núi.

Ngày đầu tiên định huyệt, đêm thứ hai đã lái xe bánh mì đi mất.

Đến sáng, trên mặt đất chỉ còn lại một đống đất.

Khi cảnh sát đến, ai nấy cũng đều kinh ngạc không thôi.

Riêng đống đất trên mặt đất, năm người cũng phải đào ba ngày.

Khi Bàn Tử hỏi có bí quyết gì không, đối phương trả lời cũng rất đơn giản, lúc đó bị người ta gài bẫy nợ cờ bạc, không mau trả nợ thì vợ con cũng phải chết.

Sau đó, về chuyện đội khảo cổ đi đến Ma Hồ, anh ta biết không nhiều.

Theo lời A Quý, làm người dẫn đường là một công việc rất kiếm tiền, không thể để một mình người khác độc chiếm hết được.

Hạo Thiên Chân nghe vậy, gật đầu bày tỏ sự hiểu biết.

Khác với những thành phố có lượng người qua lại rất lớn, những thôn nhỏ trên núi như thế này có sự lưu chuyển dân số tương đối cố định, cơ bản là chỉ có người đi ra, không có người đi vào.

Trong môi trường như vậy, một khi đã đắc tội với ai đó, rất dễ bị liên lụy cả đời.

“Vậy ai là người dẫn đường đi Ma Hồ?” Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, bất mãn than vãn, “Nơi sơn thanh thủy tú thế này mà chẳng ai ở được.” “Là Bàn Sơn lão đa!” A Quý khẳng định chắc nịch.

Cũng chỉ có Bàn Sơn lão đa mới dám liều mình đi Ma Hồ.

Bàn Tử rất hứng thú hỏi: “Ma Hồ đó có gì tà hồ à?” A Quý lắc đầu, nói cũng không rõ.

Những người biết chuyện, trừ Bàn Sơn lão đa ra, cơ bản đều đã chết hết.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của A Quý, Bàn Tử cũng cất đi ý định đùa giỡn.

Anh ta quay sang Sở Văn nói: “Sở gia, nghe chừng cũng tà môn quá, không phải là nơi đó có vấn đề, thì là cái ông Bàn Sơn lão đa kia có vấn đề.” Những gì cần hỏi cơ bản đều đã hỏi xong.

Những gì chưa hỏi, A Quý cũng không kể thêm.

Cuối cùng, A Quý đã kiếm được gần sáu trăm tệ.

Điều này khiến Bàn Tử một lần nữa cảm thán, trí tuệ của nhân dân lao động quả nhiên vô cùng, rõ ràng chỉ là chuyện hai ba câu, kết quả lại khiến A Quý kể ra như một tiểu thuyết ba mươi vạn chữ.

Hạo Thiên Chân cười nói, cũng là do trả giá cao quá, ai mà chẳng biết bịa chuyện.

Khi hỏi về tung tích của Bàn Sơn lão đa, thanh niên nói Bàn Sơn lão đa cũng đang ở trong đội tìm kiếm trên núi.

Lời vừa dứt, trên núi đã vang lên một tiếng hét: “Mau lên!

Bàn Sơn lão đa bị linh miêu tha đi rồi!” Bàn Tử nghe vậy, lập tức cuống quýt, vội vàng trèo lên phía trên, đồng thời hét vào mặt Hạo Thiên Chân đang ngây người: “Đứng ngây ra đấy làm gì!

Chương 546

Nhanh lên!

Bàn Sơn lão đa sắp chết rồi!

Tôi công cốc hết rồi!" Lời của Bàn Tử không sai.

Hiện tại trong trại, cũng chỉ có Bàn Sơn lão đa mới dám dẫn đội đi Ma Hồ.

Nếu không có Bàn Sơn lão đa, vậy Sở Văn và những người khác sẽ không có cách nào biết đội khảo cổ năm đó đã phát hiện ra điều gì trong Âm Sơn cổ lâu.

Mọi người vội vàng đi theo Bàn Tử đang chạy ở phía trước, lên núi.

"Vừa rồi ai hét đó?" A Quý giơ đuốc lên, lớn tiếng hỏi.

Chạy một hơi đường núi dài như vậy, mặt anh ta vẫn bình thường, không có ý thở dốc chút nào.

Ngược lại, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì mồ hôi nhễ nhại.

Đặc biệt là Bàn Tử, ban đầu còn chạy tít phía trước.

Nhưng sau đó khi mọi người đuổi kịp, Bàn Tử lại tụt lại phía sau.

Lúc này anh ta mới thở hổn hển chạy lên, vẻ mặt khó chịu nói: "Bà nội nó, đường núi thật sự khó đi!

Chạy thêm một trăm mét nữa là Bàn gia đây sẽ đứng yên tại chỗ thôi!" Anh ta lau trán, mẹ nó, toàn mồ hôi.

"Tôi tìm thấy con dao phát quang của Bàn Sơn lão đa ở đây." Vừa nói, một thanh niên đưa ra một con dao cong.

Con dao này rất sắc bén, cán cầm rất trơn, nhìn là biết thường xuyên được sử dụng.

Trên thân dao còn sót lại một vệt máu lớn.

Người bình thường không phân biệt được máu người và máu thú.

Nhưng đối với những người dân núi lớn lên trong núi từ nhỏ như họ, phân biệt những điều cơ bản này là một bài học bắt buộc.

"Vệt máu trên này toàn là của Bàn Sơn lão đa, trông có vẻ như đã gặp phải thứ gì đó ghê gớm." Một thợ săn nhíu mày nói.

"Có chút khó xử rồi." A Quý nhíu mày nói: "Nâng súng lên, thả chó!" Đám đông nhanh chóng tản ra, vài con chó sói được thả ra.

Sau khi ngửi thấy mùi máu, vài con chó săn lao vào rừng.

Những thợ săn phía sau rút súng săn ra, theo sát phía sau.

Họ đều dùng súng săn nạp đạn kiểu cũ.

Việc nạp đạn rất phiền phức, nên để đảm bảo thành công một lần.

Bất kể cỡ nòng hay lượng thuốc nổ, đều rất lớn.

Theo lời Bàn Tử, đó không phải là súng săn.

Mẹ nó, rõ ràng là súng pháo rồi.

Một phát súng xuống, đừng nói người, ngay cả con heo rừng nặng vài trăm cân cũng chưa chắc đứng vững được.

Chẳng mấy chốc, phía trước đã có một tiếng hét: "Có tình huống!" "Mẹ nó!

Việc vặt vãnh thật nhiều!" Bàn Tử chửi thề một tiếng, móc ra con dao quân đội Thụy Sĩ mang theo bên mình.

Mặc dù sắc bén, nhưng trong tình huống hiện tại, có chút không đủ dùng.

Sở Văn và Tiểu Ca thì vẻ mặt bình tĩnh, vẫn đứng đó tay không.

Có thanh niên định đưa vũ khí cho họ, nhưng cả hai đều cười từ chối.

Hạo Thiên Chân cười ha hả một tiếng, nói với thanh niên đó: "Hai vị này đều là cao thủ, đối với họ, nắm đấm và chân mới là vũ khí hiệu quả nhất." Thanh niên vẫn vẻ mặt khinh thường.

Nhưng khi đồng bọn đi cùng nói rằng Sở Văn trước đó có thể dễ dàng giẫm nát đá, sắc mặt cậu ta cuối cùng cũng thay đổi.

Kéo theo cả ánh mắt nhìn Sở Văn cũng có chút e ngại.

"Xảy ra chuyện gì?" A Quý hỏi.

"Không biết, trong bụi cỏ hình như có gì đó, chó săn không dám lại gần." Phía trước, vài con chó săn không ngừng gầm gừ về phía bụi cây cách đó không xa.

Chương 547

Rõ ràng, bên trong có dã thú.

“Rắc rối rồi đây.” A Quý lẩm bẩm.

Hạo Thiên Chân tò mò hỏi, tại sao.

A Quý liền giải thích, khi săn bắn trên núi, không sợ con mồi đối diện lao tới.

Chỉ sợ con mồi cứ trốn mãi không ra, cứ chơi trò đấu trí với người.

Dù sao, cả người và con mồi đều chỉ có một cơ hội ra tay.

Một khi xuất hiện sai sót, vậy thì kết cục chỉ có con đường chết.

Lần này may mắn là người đông, nếu người ít, trong trường hợp bình thường, thợ săn sẽ chọn rời đi.

Hiện tại điều kiện sống tốt hơn rồi, không cần phải liều mạng như vậy nữa.

Lần này săn hụt, lần sau bổ sung lại cũng được.

Chẳng mấy chốc, những thợ săn có kinh nghiệm đã bàn bạc ra đối sách, nhặt những viên đá nhỏ từ mặt đất, liên tục ném về phía khả nghi.

Chuẩn bị ép con mồi tiềm ẩn ra ngoài.

Một khi biết được hình dạng của nó, thợ săn sẽ có cách đối phó.

“Có động tĩnh rồi~!” Một thanh niên lớn tiếng hét lên.

“Bên tôi cũng có động tĩnh!” Cùng lúc đó, bốn năm tiếng vang lên.

“Mẹ nó, chơi chiến thuật bao vây à!

Mấy con súc sinh này thành tinh rồi!" Thợ săn lão làng dẫn đầu lớn tiếng chửi rủa, hô hoán mọi người tụ lại một chỗ.

Những người ở vòng ngoài ngồi xuống đất, người ở giữa thì đứng.

Cứ như vậy tạo thành thế bắn luân phiên.

Dưới ánh sáng của đèn, trong bụi cỏ không ngừng có tiếng sột soạt.

Trái tim của không ít thanh niên cũng bị treo lên tận cổ họng.

Đột nhiên, một bóng đen lao về phía Hạo Thiên Chân ở vòng ngoài.

Một tiếng "oành" lớn vang lên, một thợ săn trực tiếp nổ súng.

Kết quả bắn trúng thân cây, các mảnh gỗ bay loạn xạ.

Hiện trường trở nên hỗn loạn.

Nhìn thấy bóng đen sắp thành công, đúng lúc mấu chốt, Sở Văn đột nhiên ra tay.

Một cú đá xoay người mạnh mẽ trúng vào bóng đen.

Trong tiếng kêu thảm thiết, bóng đen va vào thân cây với tốc độ còn nhanh hơn trước.

Có thanh niên cẩn thận đi tới, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Một con linh miêu." "Mấy con súc sinh này rất tinh ranh, trong tình huống bình thường, chúng đều ở sâu trong núi, tại sao lại chạy ra vào thời điểm này chứ?" Một thợ săn trẻ tuổi vẻ mặt bối rối hỏi.

Bây giờ tuy là mùa thu, nhưng trong núi thực vật rất phong phú.

Lúc này linh miêu lại tụ tập chạy ra, trừ khi trong núi xảy ra biến cố.

“Hiện tại chỉ có một khả năng, đó là Ma Hồ bên kia lại xảy ra chuyện rồi.” Ma Hồ?

Xảy ra chuyện?

Lập tức, Bàn Tử rất hứng thú, hỏi lão thợ săn: “Ông cụ, Ma Hồ bên đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tôi lạy ông một lạy, một chữ tôi trả ông năm tệ.” Ai ngờ lão thợ săn lắc đầu nói, không cần tiền không cần tiền, chuyện liên quan đến tính mạng.

Thấy vẻ mặt kiêng kị của lão thợ săn, Bàn Tử biết rằng không thể hỏi được điều gì hữu ích.

Đối với những thợ săn như thế này, đặc biệt là những người lớn tuổi, tận xương tủy họ rất tin vào thần quỷ.

Một khi đã xác định một chuyện, chín con trâu cũng không kéo lại được.

Chương 548

Xem ra, muốn hiểu rõ hơn tình hình bên đó, chỉ có thể tìm Bàn Sơn lão đa.

Lúc này, sau một trận đấu súng ác liệt, không ít linh miêu đã bị bắn chết.

Có điều hơi bất thường, những con linh miêu này đều không sợ chết.

Dù có thương vong một nửa, chúng vẫn không lùi bước chiến đấu, cứ như bị trúng bùa mê vậy.

"Mẹ nó, Sở gia, tôi thấy có gì đó không ổn rồi, mấy con linh miêu này trông như được nuôi dưỡng nhân tạo." Trong Tứ Cửu Thành, Bàn Tử quen không ít kỳ nhân dị sĩ, trong đó có cả những người thuần dưỡng linh miêu.

Về linh miêu, người đó cũng hiểu rất rõ.

Chỉ cần linh miêu không ngốc, sẽ không tụ tập thành đàn liều mạng như vậy.

Những con linh miêu tưởng chừng ngốc nghếch này, chắc chắn đã bị con người thuần phục.

Sở Văn gật đầu, bày tỏ đã hiểu.

Vừa nãy, trong lòng anh ta cũng chợt hiện lên một khả năng.

Nhưng anh ta đã quét mắt một lượt, vẫn không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường.

Nếu phía sau thực sự có người chỉ huy, thì người đó chỉ có thể ẩn nấp từ xa, hoàn toàn không ra mặt.

“Tìm thấy Bàn Sơn lão đa rồi!~” Cách đó không xa, đột nhiên vang lên một tiếng hét.

Trong đám đông, một ông lão cởi trần đi ra từ bụi cỏ.

Nhìn bề ngoài, ít nhất cũng đã sáu mươi tuổi.

Thế nhưng, cơ thể ông lão vẫn vô cùng vạm vỡ, toàn thân đầy cơ bắp.

Nếu trẻ hơn mười mấy tuổi, thì đúng là một “thợ săn tử thi”.

Điều đáng chú ý là trên người Bàn Sơn lão đa có một hình xăm giống hệt của Tiểu Ca.

Một con kỳ lân đen toàn thân căng cứng, giống như một khối lửa đen, trông rất mạnh mẽ.

“Tiểu Ca của tôi!

Chẳng lẽ là họ hàng sao?” Bàn Tử là người đầu tiên nhận ra, lớn tiếng nói.

Tiểu Ca, người vốn luôn giữ bình tĩnh, sắc mặt cuối cùng cũng xuất hiện dao động.

Y chạy đến trước mặt Bàn Sơn lão đa, giật xé quần áo trên người, để lộ hình xăm trên người.

Y hỏi Bàn Sơn lão đa: “Ông có nhận ra tôi không?” Ai ngờ, Bàn Sơn lão đa chỉ thờ ơ nhìn một cái, rồi quay lưng bỏ đi thẳng.

Điều này trực tiếp khiến Hạo Thiên Chân bật cười thành tiếng.

“Lần này Muộn Du Bình gặp đối thủ rồi!” Xưa nay Muộn Du Bình luôn không thèm trả lời người khác, hôm nay cũng thấy Muộn Du Bình chịu thiệt.

Cảm giác này thật sự quá hả hê.

Vết thương trên người Bàn Sơn lão đa có chút nghiêm trọng, vì vậy dân làng bàn bạc đưa ông ta xuống trấn khám bác sĩ.

Kết quả bị Bàn Sơn lão đa từ chối, nói chỉ cần bôi chút thảo dược là được.

Điểm này cũng giống hệt Muộn Du Bình.

Trước đây Vân Thải cũng định đưa Muộn Du Bình xuống trấn, kết quả bị Muộn Du Bình dứt khoát từ chối.

Theo lời Muộn Du Bình, vết thương nhỏ thôi, bôi chút thảo dược là ổn.

Lúc đó, Sở Văn đứng trước mặt Bàn Sơn lão đa, lên tiếng hỏi: "Vậy ông có nhận ra tôi là ai không?" Bàn Sơn lão đa nhíu mày, vừa định nói, nhưng khi nhìn rõ mặt Sở Văn.

Đột nhiên sắc mặt đại biến, cực kỳ kinh hoàng hét lớn một tiếng: "Quỷ!" Nói xong, ông ta cũng không cần con mồi trong tay nữa, lao xuống chân núi.

Sở Văn túm lấy ông ta hỏi: "Tại sao lại chạy?" Trực giác mách bảo Sở Văn, ông lão này chắc chắn biết chuyện, và có khả năng rất lớn có liên quan đến đội khảo cổ Tây Sa năm đó!

Bàn Sơn lão đa gầm lên một tiếng, liên tục giãy giụa, nhưng vẫn không thoát ra được.

Khi mọi người tưởng chừng như sắp khống chế được ông ta.

Vượt ngoài dự đoán của tất cả mọi người, Bàn Sơn lão đa rút ra con dao găm bên hông, đâm thẳng vào Sở Văn.

Chương 549

Trong tiếng kêu kinh ngạc của mọi người, Sở Văn một cú chỏ, đánh ngất Bàn Sơn lão đa.

Trong ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Sở Văn gật đầu nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ không báo cảnh sát, chỉ cần kể cho tôi những chuyện tôi cần biết, tôi sẽ thả ông ta." Nghe vậy, dân làng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trong những thôn nhỏ trên núi lạc hậu như thế này, một khi xảy ra mâu thuẫn giữa các dân làng, cơ bản là sẽ không chọn báo cảnh sát.

Ưu tiên giải quyết nội bộ, ngay cả khi có án mạng, cũng vậy.

Giống như vụ nổ vừa rồi, phản ứng đầu tiên của dân làng là dập lửa.

Sau khi phát hiện không có thương vong về người, liền chọn dĩ hòa vi quý.

Dù sao, trong thôn, những người có thuốc nổ, số lượng không ít.

Nhìn vào, cùng lắm là một vụ tai nạn, chỉ cần không chết người, thì chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Vài dân làng dùng dây trói Bàn Sơn lão đa đang hôn mê bất tỉnh, đưa ông ta xuống núi.

Nếu nhát dao vừa rồi mà đâm trúng, Sở Văn chắc chắn sẽ chết ngay tại chỗ.

Do đó, dù thế nào đi nữa, cũng phải cho Sở Văn một lời giải thích.

Nếu Sở Văn và những người khác là du khách bình thường, thì dân làng cùng lắm chỉ xin lỗi một tiếng, nói vài lời khách sáo rồi thôi.

Nhưng Sở Văn thì khác, Sở Văn trước đó đã thể hiện sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu theo quy tắc của thôn nhỏ trên núi này, một khi có người đe dọa đến an toàn tính mạng của họ, thì ngay cả giết cả nhà đối phương cũng là điều hợp lý.

Đương nhiên, mọi người đều đi theo Bàn Sơn lão đa xuống núi.

Những người nhanh chân hơn thì chạy đến nhà Bàn Sơn lão đa, thông báo cho con trai ông ta.

Để xóa tan những bối rối trong lòng mọi người, Sở Văn bảo dân làng đưa Bàn Sơn lão đa vào nhà, đồng thời cởi trói cho ông ta.

Bàn Tử thấy làm vậy không ổn, thà cứ trói lại.

Sở Văn thì không sao, nếu ông ta tiếp tục phản kháng, thì sẽ không đơn giản chỉ là đánh ngất nữa.

Bàn Sơn lão đa tỉnh lại, chỉ mất vài giây đã hiểu tình hình hiện tại.

Ông ta kinh hãi nhìn Sở Văn một cái, rồi khẽ nói: "Người đều là tôi giết, không liên quan gì đến những người khác." Bàn Sơn lão đa giết người?

Ý gì đây?

Chẳng lẽ ông lão này trên tay có mấy mạng người sao?

Nghe vậy, sắc mặt Bàn Tử không khỏi hơi trầm xuống.

Ở Phan Gia Viên lang thang lâu như vậy, đại cảnh cũng đã thấy hết, nhưng giết người thì chưa từng làm.

Bởi vì chuyện này khá kiêng kỵ, sát tâm quá nặng dễ bị người khác gài bẫy, từ đó vấp ngã.

Vì vậy, cách đầu tiên Bàn Tử nghĩ đến là đưa Bàn Sơn lão đa đến

sở cảnh sát.

Nhưng nghĩ lại, bản thân anh ta cũng có gốc gác không sạch sẽ.

Không cẩn thận một chút, cũng dễ bị liên lụy.

Trong chốc lát, không khí trở nên căng thẳng.

Bàn Tử nhìn Sở Văn im lặng bên cạnh, dùng ánh mắt ra hiệu hỏi tiếp theo nên làm gì.

"A Quý, ở lại đây làm phiên dịch, những người khác cứ rời đi trước đi, yên tâm, tôi sẽ không làm gì Bàn Sơn lão đa đâu." Sở Văn nói với giọng bình tĩnh, đặt con dao ngọc dài trong lòng xuống đất, bày tỏ không có bất kỳ địch ý nào.

A Quý thấy vậy, hô hoán mọi người một tiếng, bảo họ rời đi.

Con trai Bàn Sơn lão đa, A Lương, vẻ mặt sốt ruột kéo A Quý lại nói: "A Thúc!

Sao lại đi chứ?" "Sao mà không đi được?" A Quý mặt mày đen sạm nói, quay đầu nhìn Sở Văn một cái, rồi khẽ nói: "Nếu chú mày đánh lại được cậu ấy, thì chúng ta ở lại!" A Lương lập tức không dám lên tiếng nữa.

Khả năng của Sở Văn thì ai cũng đã nghe nói, rằng anh ta được sơn thần nhập thể.

Chỉ cần là đá trên núi, không có gì là anh ta không đánh nát được!

A Lương vẻ mặt không cam lòng nhìn Bàn Sơn lão đa một cái, rồi quay thân rời đi.

Chương 550

A Quý rót cho mỗi người một chén trà thảo mộc, rồi khoanh chân ngồi xuống.

Trà thảo mộc là do trại tự chế, bên trong không chỉ có lá trà, mà còn có một số vị thuốc đông y.

Ngửi thấy có một mùi hương kỳ lạ.

"Kể lại một lần những chuyện xảy ra năm đó, nếu nói sai, ông biết hậu quả rồi đó." Sở Văn chỉ vào Tiểu Ca đang ngồi bên cạnh.

Giọng điệu của anh ta rất thản nhiên, như thể đã biết tất cả mọi chuyện năm đó, bây giờ chỉ là để xác minh.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, đều có chút mơ hồ.

Chẳng lẽ Sở Văn thực sự là thành viên của đội khảo cổ Tây Sa hai mươi năm trước sao?

Nếu thật sự là vậy, thì cũng quá kịch tính.

Trương Linh ngồi khoanh chân trước mặt Bàn Sơn lão đa.

Hai người với hình xăm kỳ lân đen dưới ánh đèn chiếu rọi, vô cùng chói mắt, như chuẩn bị quyết đấu vậy.

Bàn Sơn lão đa lẩm bẩm nói vài câu tiếng địa phương mà mọi người không hiểu.

A Quý liền lên tiếng phiên dịch: "Chuyện phải bắt đầu từ hai mươi năm trước." Hai mươi năm trước, Bàn Sơn lão đa không như bây giờ, không ai đoái hoài.

Các thợ săn trẻ trong thôn, cơ bản đều được Bàn Sơn lão đa chỉ dạy.

Vì vậy, ông ta có uy tín rất cao trong thôn.

Khi đội khảo cổ với quy mô lớn đó đến đây, trọng trách dẫn đường tự nhiên rơi vào đầu ông ta. (Trong lúc này, Bàn Tử chen vào một câu, hỏi về chuyện truyền thuyết Ma Hồ, Bàn Sơn lão đa im lặng một lúc, nói lát nữa sẽ kể.) Vì địa thế Ma Hồ hiểm trở, muốn đến đó, nhất định phải vượt qua Dương Giác Sơn.

Cái loại rừng già núi sâu này, người không có kinh nghiệm rất dễ bị lạc trong đó.

Vì vậy đội khảo cổ và Bàn Sơn lão đa đã ký một hợp đồng dài hạn.

Cứ mỗi tuần, Bàn Sơn lão đa lại dẫn đội tiếp tế vào núi.

Để làm thù lao, đội khảo cổ sẽ chia cho Bàn Sơn lão đa một ít lương thực.

Trong điều kiện vật chất khan hiếm lúc bấy giờ, đây là một món hời rất lớn.

Vì vậy Bàn Sơn lão đa đã không chút do dự đồng ý.

Một hai tuần đầu đều bình an vô sự.

Kết quả, đến tuần thứ ba, khi Bàn Sơn lão đa dẫn đội tiếp tế đến doanh trại.

Ông ta kinh ngạc phát hiện, doanh trại vốn rất náo nhiệt lại không có một bóng người.

Cả doanh trại trống không, không có một tiếng động nào.

Trên tảng đá lớn dùng làm bàn, đặt vài chiếc bàn chải đánh răng và nồi cơm.

Trông như thể những người trong doanh trại tạm thời rời đi vậy.

Mọi người nhanh chóng nhận ra có gì đó không ổn.

Cảm thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Liền vội vàng tìm kiếm ở ngọn núi gần đó.

Tìm suốt cả một ngày, vẫn không thấy một bóng người nào.

Vào buổi tối, đội tiếp tế không chịu bỏ cuộc, kiên quyết yêu cầu Bàn Sơn lão đa đi vào rừng cây cổ thụ tìm người.

Bàn Sơn lão đa và hai thợ săn khác đương nhiên không đồng ý.

Hai bên đội ngũ lập tức giằng co.

Lúc đó, đột nhiên có một thợ săn nhanh tay ra tay trước, trực tiếp chém ngã một người.

Cảnh tượng căng thẳng tột độ, mặc dù đội tiếp tế có súng trong tay, nhưng bị bất ngờ, vẫn không kịp phản ứng.

Chẳng mấy chốc đã bị Bàn Sơn lão đa và những người khác giết sạch.

Chương 551

Nhìn đống gạo và mì trên mặt đất, vài người đều cảm thấy đau lòng.

Nhưng nhân lực không đủ, chắc chắn không thể vận chuyển về.

Ba người bàn bạc, một người ở lại canh gác, những người khác quay về gọi người.

Sau khi Bàn Sơn lão đa về thôn, một hơi gọi mười mấy người.

Không vì lý do gì cả, chỉ vì muốn dẫn mọi người làm giàu.

Kết quả khi đoàn người quay lại Ma Hồ, người ban đầu ở lại canh gác đã biến mất.

Kéo theo cả thi thể trên mặt đất cũng không còn dấu vết.

Lúc đó Bàn Sơn lão đa cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng người đồng hành đó đã đi chôn thi thể.

Ngay lập tức bắt đầu hô hào mọi người đi vận chuyển gạo và bột mì.

Mười mấy người phần lớn đã nghèo khó gần hết đời.

Nơi nào họ đã từng thấy những thứ tốt như vậy, vậy mà lại một hơi vận chuyển hết tất cả những thứ này đi.

Nhưng đúng lúc đó, một bóng đen đột nhiên lao ra từ rừng cây.

Như một con báo săn, điên cuồng tàn sát đám đông.

Không đến năm phút, mười mấy người đã chết hết!

Nếu không phải Bàn Sơn lão đa chạy nhanh, e rằng cũng phải chết!

Bàn Tử tò mò truy vấn: "Bóng đen đó là ai?" Bàn Sơn lão đa cực kỳ sợ hãi nhìn Sở Văn một cái, khẽ nói: "Là anh." "Mẹ nó, câu chuyện càng ngày càng hoang đường rồi." Bàn Tử bên cạnh nghe xong, lẩm bẩm nói.

Bàn Sơn lão đa hít sâu một hơi, móc ra một con dao găm nhỏ từ trong lòng, đặt bên cạnh Sở Văn nói: "Những gì cần nói tôi đều đã nói hết rồi, tôi đã trốn suốt hai mươi năm, không ai đuổi theo." Theo lời giải thích của Bàn Sơn lão đa, để che giấu những người đã chết năm đó, ông ta đã bịa ra truyền thuyết Ma Hồ đáng sợ, rằng bất cứ ai đến đó đều sẽ chết.

Lúc đó Bàn Sơn lão đa có uy tín rất cao, vì vậy những người trong thôn đã không chút do dự mà tin tưởng.

Sau đó, có người mạnh dạn đi thu nhặt thi thể, sau khi nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc của người chết, sợ hãi đến suýt phát điên, sau khi về không lâu thì lâm bệnh mà chết, sau đó không ai dám đi nữa.

Nghe giọng điệu của Bàn Sơn lão đa, Sở Văn hiểu ra.

Ông lão này hẳn là coi anh ta là kẻ báo thù hai mươi năm trước.

Cũng chính vì vậy, ông lão mới ngoan ngoãn khai báo.

Bằng không, theo mô tả trong nguyên tác, ông lão e rằng sẽ không thốt ra dù chỉ một lời thừa thãi.

"Hình xăm trên người ông, chuyện gì vậy?" Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Đó là điều Bàn Tử cảm thấy hứng thú nhất.

Hình xăm này gần như là biểu tượng của Tiểu Ca, mỗi khi y bắt đầu ra tay, hình xăm đó sẽ hiện lên trên người.

Vì vậy, trong tiềm thức của Bàn Tử, những người có hình xăm đó, cơ bản đều không phải người bình thường.

“Năm đó tôi đã cứu một vị vu y Miêu tộc, để báo đáp ơn cứu mạng của tôi, ông ấy đã xăm cho tôi một con kỳ lân đen.

Vị vu y Miêu tộc đó nói với tôi, chỉ cần có hình xăm này, bất kể tôi đi vào miêu trại nào, sẽ không có ai ngăn cản.” Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Bàn Sơn lão đa, Hạo Thiên Chân vẻ mặt không tin nói: “Chẳng lẽ mọi chuyện lại đơn giản như vậy sao?” “Chuyện đơn giản như vậy đấy, tin hay không tùy.” Bàn Sơn lão đa nhún vai, dường như cố gắng hết sức để thể hiện tính xác thực của lời nói.

“Sở gia, bây giờ tôi phải làm gì?” Bàn Tử đứng trước mặt Sở Văn, khẽ hỏi.

Sở Văn nhíu mày nhìn Bàn Sơn lão đa một lúc, rồi thản nhiên nói: “Ông đang lừa tôi.” “Ý gì?

Tôi không hiểu.” Biểu cảm của Bàn Sơn lão đa rất thoải mái, dường như thật sự không biết Sở Văn đang nói gì.

Một bên khác, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng vẻ mặt khó hiểu nhìn Sở Văn.

Lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không nói được là vấn đề nằm ở đâu.

Lời Sở Văn nói rất đơn giản, hình xăm đó không đơn giản như Bàn Sơn lão đa nói.

Phải biết rằng, bên dưới Ma Hồ có chôn cất di tích Cổ Lâu của Trương gia, bên trong chắc chắn có không ít bí mật của Trương gia.

Theo mô tả trong nguyên tác, Cổ Lâu Trương gia được xây dựng ngay trung tâm miêu trại.

Hiện tại nhìn vào, dường như không có cảm giác gì đặc biệt.

Chương 552

Nhưng vào thời cổ đại, tộc Miêu rất bài xích vương triều người Hán.

Người Hán bình thường đừng nói là thiết kế kiến trúc trong trại, trong tình huống bình thường muốn đi vào còn khó.

Cổ Lâu Trương gia lại được xây dựng ngay trung tâm trại, là một điều rất khó tin.

Ngay cả trong tình huống chiến loạn, chỉ cần có người Miêu, thì Cổ Lâu Trương gia sẽ vô cùng an toàn.

Kết hợp thêm việc chỉ có một mình Bàn Sơn lão đa biết vị trí Ma Hồ.

Trong lòng Sở Văn nhanh chóng có một phỏng đoán.

Bàn Sơn lão đa chính là người bảo vệ Cổ Lâu Trương gia!

Đến đây, mắt Sở Văn khẽ híp lại, quyết định lừa đối phương.

Anh ta chỉ vào Tiểu Ca nói: "Tên của y là Trương Linh." Sau khi nghe thấy cái tên này, đồng tử của Bàn Sơn lão đa rõ ràng co rút lại.

Mức độ nhỏ, nhưng đã bị Sở Văn nhìn thấy.

"Ông biết y." Sở Văn nói từng chữ một, mang theo một áp lực cực kỳ mạnh mẽ!

"Không không!

Tôi không biết anh đang nói gì.

Tôi không quen y." Bàn Sơn lão đa đột nhiên đứng dậy, dường như muốn biện minh.

“Đúng là không quen, nhưng ông biết cái tên đó!” Sở Văn đứng dậy, nhìn Bàn Sơn lão đa từ trên cao.

Thấy đối phương cố gắng cứng đầu chống cự, Sở Văn nói với Bàn Tử: “Bàn Tử, đi lấy thi miết trong túi xách của chúng ta ra đây.” Bàn Tử cũng là một lão già ranh ma, biết Sở Văn đang lừa Bàn Sơn lão đa.

Máu của người Trương gia có tác dụng khắc chế rất mạnh đối với những thứ tà túy dưới lòng đất.

Chỉ cần lấy thi miết ra, dùng máu của Bàn Sơn lão đa thử nghiệm là được.

Quả nhiên, sau khi A Quý phiên dịch câu nói đó cho Bàn Sơn lão đa nghe.

Ông lão hoàn toàn sụp đổ.

“Tôi, tôi sẽ nói hết.” Bàn Sơn lão đa vừa nói, vừa đứng dậy từ mặt đất.

Cơ thể vốn cao lớn vào lúc này đột nhiên co rút lại không ít, như thể đột nhiên già đi vậy.

“Cái hình xăm đó có lai lịch gì?” Bàn Tử nói với vẻ mặt không thiện ý.

Lần này là để giúp Tiểu Ca truy tìm ký ức.

Bàn Sơn lão đa là một manh mối cực kỳ quan trọng.

May mà Sở Văn đã vạch trần sự giả mạo của đối phương, bằng không thì không biết sẽ phải đi bao nhiêu đường vòng!

Nỗi tức giận trong lòng Bàn Tử có thể thấy rõ!

“Lai lịch của hình xăm đó là…” Vừa nói, mấy mũi tên nỏ đột nhiên bắn từ ngoài cửa sổ vào, nhắm thẳng vào Sở Văn và những

người khác.

Sắc mặt Sở Văn trầm xuống, tiện tay cầm lấy một cây côn gỗ cản lại tất cả.

"A!" Một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên, quay đầu nhìn lại, một mũi tên nỏ chính giữa cổ họng Bàn Sơn lão đa.

Ông ta không thể tin được sờ vào cổ mình, rồi đổ thẳng vào lòng Tiểu Ca.

Miệng không ngừng há ra ngậm vào, dường như muốn nói gì đó.

Nhưng cuối cùng, tất cả đều hóa thành bọt máu.

Cuối cùng, Bàn Sơn lão đa chết dí trên eo Tiểu Ca, đôi mắt hoàn toàn mất đi thần thái.

"Vãi chưởng!

Rốt cuộc là thằng khốn nào làm chuyện tốt này!" Bàn Tử hét lên một tiếng, vừa mới lấy khẩu súng săn trên tường xuống.

Mấy bóng đen đã phá cửa sổ, ném xuống đất.

Mọi người nhìn kỹ lại, lại là mấy quả lựu đạn tự chế!

Chương 553

“Vãi chưởng!

Có nữa à!” Bàn Tử hét lớn một tiếng, khẩu súng săn trong tay cũng không cần nữa, ném xuống đất rồi quay thân bỏ chạy.

May mắn là những quả bom tự chế này khi chế tạo để đảm bảo an toàn nên thời gian cháy chậm của ngòi nổ khá dài.

Đợi mọi người chạy ra khỏi phòng, những quả bom tự chế mới lần lượt phát nổ.

Một tiếng “quang đang” lớn vang lên, cả căn nhà rung lắc hai cái, cuối cùng nghiêng đổ về phía bên trái.

Không ít tia lửa bay ra từ cửa sổ, sau đó hóa thành ngọn lửa bùng cháy dữ dội!

“Hết lựu đạn rồi lại đến mìn tự chế!” Bàn Tử chửi thề một tiếng, cả người tỏ ra vô cùng nóng nảy.

Không có Bàn Sơn lão đa, vậy thì không biết đường đến Ma Hồ!

Làm sao tiếp tục hành động đây!

Đột nhiên, trong ánh lửa chiếu rọi, một bóng đen xuất hiện trên sườn núi phía sau căn nhà, vừa vặn đối mặt với ánh mắt của Bàn Tử.

Bóng đen vẫy tay, dường như đang trêu tức Bàn Tử.

Thấy cảnh này, lửa giận trong lòng Bàn Tử “hồ đằng” một tiếng bốc lên.

Tức chết đi được!

Thật sự quá tức chết đi được!

Sắc mặt Bàn Tử đen sạm, anh ta giật lấy một con dao săn từ tay một thanh niên, men theo con đường nhỏ trên núi lao thẳng lên phía trên.

"Bàn Tử!" Sở Văn đột nhiên lên tiếng, gọi Bàn Tử lại, rồi bình tĩnh nói: "Đừng tức giận, tức giận là thua đấy." Bàn Tử giật mình, lập tức phản ứng, nói với Sở Văn: "Sở gia, lời anh có ý gì?" "Bàn Tử, nhìn kỹ bóng đen đó đi, xem xem có chỗ nào không ổn không." Có chỗ nào không ổn ư?

Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng cảm thấy hứng thú, bắt đầu quan sát kỹ bóng đen đó.

Ban đầu thì không thấy có vấn đề gì.

Nhưng nhìn lâu hơn một chút sẽ phát hiện ra, động tác của bóng đen đó rất cứng nhắc, và động tác vẫy tay cũng rất đều đặn, giống như một con rô bốt vậy!

"Mẹ nó!

Trông cứ như một người giả ấy nhỉ?" Hạo Thiên Chân dụi dụi mắt, có chút không chắc chắn nói.

"Không giống, là thật." Sở Văn nói với giọng bình tĩnh.

Với thị lực của mình, anh ta có thể nhìn rõ, bóng đen kia căn bản là một con bù nhìn.

Cái mà nó không ngừng vẫy vẫy, là một cây chổi.

Trên người con bù nhìn, thì treo một hai quả lựu đạn.

Đó rõ ràng là một cái bẫy mìn, chỉ cần Bàn Tử lao đến, rất dễ kích hoạt bẫy mìn!

Bẫy mìn khác với những quả lựu đạn ném vào trước đó.

Lựu đạn dùng ngòi nổ chậm, ít nhất năm sáu giây mới nổ.

Nhưng bẫy mìn thì khác, chỉ cần sợi dây giật một cái, sẽ trực tiếp kích hoạt.

Chỉ cần Bàn Tử lao đến, kích hoạt bẫy mìn, sẽ lập tức thân vong!

Sau khi hiểu rõ tình hình bẫy mìn trên người con bù nhìn, Bàn Tử vừa may mắn vì mình đã không lao tới, đồng thời trong lòng cũng không khỏi sợ hãi.

Cách bố trí bẫy này hoàn toàn là một cuộc đấu trí.

Chỉ cần sơ suất một chút, sẽ lập tức trúng chiêu!

Sở Văn mượn một cây cung lớn từ A Quý.

Sau khi cẩn thận tiếp cận đủ gần, Sở Văn giương cung bắn tên, vừa vặn bắn đứt sợi dây đen trên bẫy mìn.

"Oanh long" một tiếng nổ lớn, trên núi đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn và một quả cầu lửa sáng rực.

Khiến sắc mặt của mỗi dân làng dưới núi thay đổi sáng tối thất thường.

Trong một buổi tối ngắn ngủi, trong thôn liên tiếp xảy ra ba vụ nổ dữ dội.

Chương 554

Điều này, dù dân làng có ngốc đến mấy cũng biết là có người cố ý làm.

Đặc biệt là cái chết của Bàn Sơn lão đa, càng khiến không ít người xúc động.

Vốn dĩ có người đã rất khó chịu với người ngoài vào thôn.

Bây giờ sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, ánh mắt họ nhìn Sở Văn và những người khác càng thêm đầy địch ý.

Cảm nhận được ánh mắt đầy địch ý xung quanh, Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt, lầm bầm chửi rủa: "Từng đứa một cứ như mấy thằng ngốc ấy, tôi cảm giác chúng nó muốn úp bô lên đầu tôi hay sao ấy?" "Tôi cũng thấy vậy, cứ cảm thấy có gì đó không ổn." Hạo Thiên Chân lau mồ hôi trên mặt, trầm giọng nói.

Lời vừa dứt, A Quý vẻ mặt khó coi đi tới.

Anh ta nói với Sở Văn, dân làng hy vọng họ rời khỏi thôn ngay bây giờ.

Trong mắt những dân làng này, nhóm người Sở Văn không đường hoàng, đơn giản là nguồn gốc của tai họa.

Từ khi họ vào thôn, thôn chẳng còn yên bình nữa.

Vì vậy, để đảm bảo trong thôn không còn ai chết nữa, tối nay họ nhất định phải rời đi.

Lời này vừa ra, Bàn Tử lập tức bùng nổ.

Chưa nói bây giờ đang bị thương khắp người, chỉ riêng việc trời tối gió lạnh, cũng chẳng có chỗ nào để đặt chân.

Đặc biệt là trong tình huống chưa vận chuyển được trang bị và vật tư.

Liều lĩnh cắm trại bên ngoài, thì đêm nay đừng hòng ngủ.

Ngay lập tức, Bàn Tử định đi tranh luận với dân làng một trận.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, vội vàng kéo Bàn Tử lại, nói với anh ta, thôi đi.

Đây là địa bàn của người ta, may mà uy lực của Sở Văn đủ mạnh.

Bằng không thì bây giờ sẽ không còn chuyện nói chuyện khách khí đơn giản như vậy nữa.

Dám tiếp tục ở trong thôn, những dân làng này nửa đêm dám ném lựu đạn vào nhà, tin hay không?

Bàn Tử nghe vậy, lập tức không dám lên tiếng nữa.

Cuối cùng, Sở Văn lên tiếng nói, được rồi, chúng ta đi bây giờ.

Trước đó trên núi, tôi đã phát hiện một căn nhà nhỏ của thợ săn.

Chỗ đó không lớn, nhưng miễn cưỡng đủ để chúng ta ở một đêm.

Sau khi quyết định xong, mọi người quay về nhà A Quý, bắt đầu thu dọn hành lý.

Ban đầu A Ninh định tự đi bộ, nhưng Sở Văn không đồng ý, trực tiếp bế cô ấy kiểu công chúa.

A Ninh cười đỏ mặt đánh nhẹ vào vai Sở Văn, thấy phản kháng không được, liền rúc vào lòng Sở Văn không nói gì nữa.

Mọi người đi một mạch đến căn nhà nhỏ của thợ săn.

Trong lúc đốt lửa trại, Hạo Thiên Chân tiện miệng hỏi Tiểu Ca: "Lời cuối cùng của Bàn Sơn lão đa là gì?" Tiểu Ca im lặng một lát, rồi nói: "Sở Văn sẽ hại chết tất cả mọi người." Lời này vừa ra, không khí

trong nhà lập tức chững lại.

Người phản ứng đầu tiên là Bàn Tử.

Anh ta cười nói: "Nghe là thấy dối trá rồi, nếu không có Sở gia, tôi đã chết không biết bao nhiêu lần rồi!" Hạo Thiên Chân bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

Sở Văn thì đang suy nghĩ về động tác cuối cùng của Bàn Sơn lão đa.

Ông ta chết dí trên eo Tiểu Ca, chẳng lẽ có hàm ý đặc biệt gì sao?

Lúc đó, đột nhiên chợt nhớ ra.

Bất kể miêu trại bị chôn vùi trong Ma Hồ, hay miêu trại hiện tại dưới chân núi.

Đều được xây dựng theo kiểu kiến trúc cố định của Trương gia.

Nếu nhìn từ trên núi xuống, miêu trại dưới chân núi giống như một con kỳ lân khổng lồ.

Con mắt trái của kỳ lân, chính là vị trí của Trương gia cổ lâu!

Có lẽ nào Bàn Sơn lão đa đã để lại manh mối để vào Ma Hồ trên người Tiểu Ca?

Chương 555

Sở Văn suy nghĩ một lúc, rồi nói với Tiểu Ca: "Tiểu Ca, kéo áo y lên, để tôi xem." Mặc dù không hiểu Sở Văn muốn làm gì, nhưng Tiểu Ca vẫn nghe lời làm theo.

Y kéo áo lên.

Ở eo Tiểu Ca, một vệt máu lớn chưa khô hẳn.

Vừa vặn vệt máu đó dính trên ngực kỳ lân.

Mọi người nghiên cứu một hồi lâu, vẫn không nhìn ra manh mối gì.

Nhìn tổng thể, giống như một con kỳ lân dính máu vậy.

Chẳng lẽ cần đợi đến khi hình xăm biến mất, mới có thể được sao?

Nghĩ vậy, Sở Văn liền bảo Tiểu Ca ngồi tĩnh tọa nửa tiếng.

Hình xăm kỳ lân đó có công hiệu đặc biệt.

Bên trong có pha thêm dược thủy không rõ tên.

Một khi Trương Linh bước vào trạng thái vận động, thân nhiệt tăng cao, bắt đầu đổ mồ hôi, hình xăm sẽ hiện lên.

Bình thường chủ yếu là để kiểm tra thân nhiệt, phòng tránh bệnh tật.

Nửa tiếng sau, khi Tiểu Ca vén áo lên lần nữa.

Trên ngực y hiện ra một bức bản đồ.

Kết hợp với địa hình mà nhìn, hẳn là vị trí cụ thể của Ma Hồ.

Điều này không khỏi khiến Bàn Tử vô cùng kinh ngạc.

Anh ta nói thẳng rằng mỗi người Trương gia đều là một cuốn Hà Mộc Tập sống.

Ước tính trên người mỗi người Trương gia đều tự động mang theo một bản đồ.

Đến đây, Bàn Tử không khỏi có chút hối hận.

Theo lời anh ta nói, biết sớm như vậy thì lúc trước khi chạy ra, đã vận chuyển thi thể Bàn Sơn lão đa đi rồi.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân không vui phản bác, lúc đó có thể kéo hết mọi người ra đã là tốt lắm rồi.

Đừng thấy Bàn Sơn lão đa tuổi đã lớn, nhưng thân hình cao lớn, cơ bắp phát triển, cân nặng chắc chắn phải trên ba trăm cân.

Trong tình huống khẩn cấp, trừ Sở Văn và Tiểu Ca ra, không ai có thể kéo được.

Lúc đó, Tiểu Ca đột nhiên nói, lúc đó y định kéo Bàn Sơn lão đa ra.

Nhưng Bàn Sơn lão đa lại không làm vậy, ngược lại chủ động đẩy Tiểu Ca ra.

Mọi người bàn bạc một lát, liền hiểu ra.

Chuyện Bàn Sơn lão đa làm năm đó, A Quý là phiên dịch, có thể nghe rõ ràng từng li từng tí.

Vì vậy nếu Bàn Sơn lão đa được cứu sống, thì địa vị trong thôn chắc chắn cũng không bằng trước đây.

Dù sao Bàn Sơn lão đa đã giấu giếm dân làng mấy chục năm không nói, còn hại chết mười mấy thanh niên.

Đó là một tội nghiệt vô cùng nghiêm trọng.

Một khi A Quý kể ra chuyện này, thì danh tiếng của Bàn Sơn lão

đa sẽ hoàn toàn tan nát.

Chi bằng chết đi một cách tráng liệt như vậy, đỡ phải gánh thêm tiếng xấu khi còn sống.

Sau một hồi thở dài cảm thán, A Ninh đột nhiên nói: "Vậy những người bí ẩn đó có thể tối nay sẽ ra tay với chúng ta không?" Bàn Tử vỗ đùi nói: "Tôi sớm đã thấy chuyện này rồi, ở nơi hoang vu hẻo lánh thế này, xảy ra một trận đấu súng lớn, dân làng dưới chân núi chắc chắn sẽ không lên đâu!

Chết một hai người, đó là chuyện quá bình thường!" Sắc mặt Hạo Thiên Chân lập tức trắng bệch.

Liên tục bị nổ hai lần, trong lòng đã xuất hiện bóng ma rồi.

Đặc biệt là lần thứ hai, một mảnh gạch vụn đâm vào cánh tay anh ta, đau đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Mặc dù đã dùng băng gạc băng lại, nhưng bây giờ vẫn đang chảy máu.

Hạo Thiên Chân càng nghĩ càng hoảng sợ, cảm thấy không thể ở lại nơi này nữa, nhất định phải nhanh chóng rời đi.

Chương 556

Bàn Tử gật đầu, bày tỏ đồng ý.

Sở Văn đột nhiên lên tiếng nói: "Tại sao chúng ta cứ phải trốn tránh đối phương chứ?

Thà cứ đánh một trận phục kích, xem đối phương rốt cuộc là ai." "Sở gia, ý anh là sao?" Bàn Tử vẻ mặt bối rối hỏi.

"Trước tiên, tôi cần chuẩn bị một số thứ." Sở Văn nói xong kế hoạch, ánh mắt Bàn Tử lập tức sáng rực.

"Sở gia!

Thật sự có cách!

Chúng ta làm sao đây~!" Nửa tiếng sau.

Cùng với đêm tối càng ngày càng sâu, đống lửa trại ban đầu cháy rất mạnh cũng dần tắt lịm.

Chỉ còn lại những đốm lửa lập lòe không ngừng cháy.

Ở cửa ra vào, hai bóng người ẩn hiện, nhìn từ hình dáng thì có lẽ là Bàn Tử và Thiên Chân.

Giữa lúc vạn vật tĩnh lặng, một bóng người gầy gò đột nhiên xuất hiện từ trong rừng.

Bóng người đó khá cẩn thận nhìn quanh một lúc, dường như đang xác nhận xem trong căn nhà nhỏ của thợ săn có người hay không.

Mất đúng năm phút, bóng đen cuối cùng cũng hành động.

Cẩn thận tiếp cận căn nhà nhỏ của thợ săn, đồng thời, gỡ gói đồ trên người xuống.

Đặt gói đồ ở cửa căn nhà nhỏ của thợ săn.

Khi đang cẩn thận chuẩn bị rời đi, mấy tia đèn pin đột nhiên chiếu sáng từ trong rừng.

Bóng đen thấy vậy, sợ hãi quay thân bỏ chạy.

"Chạy!" Bàn Tử đã nhịn lâu không được, nhảy ra từ bụi cây, lao về phía bóng đen đó.

Nào ngờ bóng đen đó vô cùng linh hoạt, Bàn Tử trực tiếp lao hụt.

Khi bóng đen sắp thoát thân, Tiểu Ca từ trên trời giáng xuống, một chưởng vỗ thẳng vào trước người bóng đen.

Trong bóng tối, một tiếng thét chói tai vang lên.

Bàn Tử lập tức giật mình, tại sao giọng nói này lại quen thuộc như vậy?

Chiếu đèn vào nhìn, đối phương chính là con gái của A Quý, Vân Thải!

Người định giết là Vân Thải ư?!

Bàn Tử không thể tin được lùi lại hai bước, dựa vào cây, đứng đờ ra ở đó.

Trong chốc lát không biết nên làm thế nào.

Hạo Thiên Chân cũng vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Vân Thải đang ngồi dưới đất.

Anh ta há miệng định nói, nhưng mỗi lần lời đến miệng lại nuốt ngược trở vào.

Lúc này, trong lòng Hạo Thiên Chân không ngừng lặp đi lặp lại một câu hỏi.

Nếu thật sự là Vân Thải làm, vậy thì phải làm sao?

Giết cô ấy ư?

Bàn Tử chắc chắn không xuống tay được.

Sáng nay, Bàn Tử còn đặc biệt bỏ ra năm mươi tệ để chụp ảnh cùng Vân Thải.

Theo lời Bàn Tử, có bức ảnh đó, chuyến đi này cũng không uổng phí.

Nếu để Bàn Tử ra tay, thì một góc nào đó trong lòng anh ta chắc chắn sẽ sụp đổ.

Tiểu Ca thì càng không cần nói, Hạo Thiên Chân chỉ thấy Tiểu Ca giết tang thi, nhưng chưa từng giết người.

Chẳng lẽ phải thả Vân Thải đi sao?

Chẳng mấy chốc, Hạo Thiên Chân liền từ bỏ ý nghĩ đó.

Chương 557

Tam thúc từng không chỉ một lần nói rằng, "Trảm thảo bất trừ căn, hậu hoạn vô cùng" (cắt cỏ không diệt tận gốc, họa về sau vô vàn).

Giữa lúc vô cùng rối rắm, ánh mắt Hạo Thiên Chân vô thức nhìn về phía Sở Văn bên cạnh.

Lúc này trong đội, người có thể đưa ra quyết định cho cả đội, e rằng chỉ có Sở Văn.

Sở Văn gật đầu, rút con dao găm từ thắt lưng ra.

Anh ta đi đến bên cạnh Vân Thải với vẻ mặt bình tĩnh.

Con dao găm được giơ cao, rồi lại mạnh mẽ hạ xuống.

Một tiếng "phốc xuy" giòn tan, con dao găm đâm trúng một con rắn vòng bạc đang bò ngang.

"Cô nương Vân Thải, A Quý bảo cô làm vậy à?" Sở Văn nói với giọng điệu rất ôn hòa, khóe miệng thậm chí còn nở một nụ cười nhạt.

"Vâng, cha tôi lo trên núi không có gì ăn, nên đặc biệt bảo tôi mang lên, trong gói đồ có ảnh chụp năm đó." Lúc này Vân Thải cũng đã thích nghi được sau cơn kinh hãi, nhưng vẻ mặt cô ấy vẫn còn chút sợ hãi chưa nguôi.

Cô không hiểu, vừa nãy mình vừa đi một vòng từ cõi chết trở về.

Trong bóng tối phía sau, A Ninh đã lấy gói đồ.

Mở ra xem, bên trong ngoài đồ ăn ra, còn có một số thảo dược trị vết thương ngoài da, chính là thuốc Bạch Dược Vân Nam mà Bàn Tử đã mong mỏi bấy lâu.

Trong cùng của gói đồ, là một xấp ảnh cũ ố vàng.

Nhìn qua, hẳn là ảnh chụp năm đó.

"Trời ơi!

Hóa ra là vậy!

Thật sự dọa chết tiểu đồng chí rồi, đỡ tôi một tay, tôi đứng không nổi." Bàn Tử chỉ cảm thấy nửa khuôn mặt mình tê dại, biểu hiện của sự căng thẳng tột độ.

Hai chân anh ta cứ run bần bật không ngừng, mặc cho Hạo Thiên Chân cố sức kéo cũng không được.

Hạo Thiên Chân cười mắng một tiếng, "Bây giờ ngồi xuống đất đi, dưới đất mát mẻ hơn nhiều." A Ninh bên cạnh hỏi, tại sao lại lén lút như vậy, đi thẳng đường quang minh chính đại không được sao.

Vân Thải sau đó giải thích, nếu cô ấy mang đuốc đi thẳng, rất dễ bị dân làng khác phát hiện.

Đến lúc đó, gia đình cô ấy dễ bị thôn làng xa lánh.

Vốn dĩ mấy năm nay vì A Quý mở nông trại du lịch, kiếm được không ít tiền, nên có không ít người sinh lòng oán giận.

Nếu không phải A Quý mỗi năm đều lấy ra một nửa thu nhập để cứu trợ những gia đình nghèo khổ khác.

Thì gia đình A Quý đã sớm bị đuổi đi rồi.

Về điểm này, mọi người cũng bày tỏ sự thông cảm.

Vốn dĩ ai cũng nghèo rớt mồng tơi, mọi người cùng đói bụng, cũng khá vui vẻ.

Nhưng đột nhiên có một ngày, có người bắt đầu đeo vòng vàng lớn, chơi đồng hồ.

Trong lòng những người khác tự nhiên sẽ không cân bằng.

Tâm lý này rất bình thường.

“Được rồi, đồ đã đưa đến rồi, tôi cũng phải về đây, không thì cha tôi sẽ lo lắng cho tôi.” Cô bé lén nhìn Trương Linh một cái, vẻ mặt xấu hổ rồi chạy đi mất.

Bàn Tử hét lên bên cạnh, “Này Tiểu Ca, người ta cô bé rõ ràng đã thích cậu rồi, cậu không bày tỏ gì sao?” Tiểu Ca im lặng một lúc, rồi thản nhiên nói: “Tôi và ông ấy đã uống rượu, suýt nữa thì bái làm anh em kết nghĩa.” Mọi người đều cười ha hả.

Sau một trận ồn ào như vậy, cơn buồn ngủ đều ùa đến.

“Được rồi, mọi người cứ nghỉ ngơi trước đi, tối nay tôi trực ban, tiện thể xem mấy bức ảnh này, sắp xếp lại suy nghĩ.” Sở Văn vừa nói, vừa nhóm lửa trại lên lại, ngồi bên cạnh, bắt đầu xem ảnh.

Những bức ảnh này rất phẳng phiu, phía sau có ghi thông tin liên hệ và địa chỉ của nhiếp ảnh gia.

Cũng là một loại quảng cáo nhỏ.

Chỉ là bây giờ chắc chắn không gọi được nữa.

Bức ảnh đầu tiên là cha của A Quý và Trần Văn Cẩm chụp chung.

Hai người ăn mặc rất chỉnh tề, trông có vẻ đã sắp xếp trang phục từ trước.

Chương 558

Vào năm đó, có thể chụp ảnh chung với đội ngũ từ tỉnh, ở mười dặm tám thôn đều là một chuyện vô cùng vinh dự.

Vì vậy những bức ảnh này đều được bảo quản cẩn thận.

Mỗi dịp lễ tết, không chừng đều sẽ được lấy ra, khoe khoang một phen với hàng xóm.

Nội dung những bức ảnh sau đó cũng rất bình thường, là sinh hoạt hàng ngày của đội khảo cổ và những người khác cùng phong cảnh.

Nhưng nhìn từ nội dung ảnh chụp, đơn giản như đang đi du lịch vậy.

Ngoài ra, cũng không có quá nhiều thứ mới lạ.

Khi Sở Văn sắp bỏ cuộc, hai bức ảnh cuối cùng đã thu hút sự chú ý của anh ta.

Chủ nhân của bức ảnh đầu tiên là Cừu Đức Khảo.

Lúc đó ông ta tuy cũng tóc bạc phơ, nhưng thân thể vẫn cường tráng.

Phía sau, đặt mấy cái thùng sắt.

Vài người mặc quân phục xanh đang ngồi dưới đất, dường như đang tiến hành nghiên cứu.

Sở Văn mắt khẽ híp lại, Cừu Đức Khảo xuất hiện ở đây.

Vậy chẳng lẽ ông ta đã đi vào bên trong Trương gia cổ lâu sao?

Hiện tại không có quá nhiều bằng chứng, vì vậy Sở Văn chỉ có thể dừng lại phỏng đoán.

Tiếp theo là bức ảnh thứ hai.

Bối cảnh trong ảnh là một con suối nhỏ, một người đàn ông lưng đầy vết sẹo mím chặt môi, đang tắm dưới nước.

Mặc dù chỉ lộ ra một phần mặt nghiêng, nhưng Sở Văn đã nhận ra ngay lập tức.

Đó chính là Tiểu Ca.

Sở Văn nhìn một lúc, nhanh chóng phát hiện ra điều kỳ lạ.

Mặc dù người trong ảnh trông y hệt anh, nhưng khí chất của hai người lại hoàn toàn trái ngược.

Ngay cả cách tấm ảnh, Sở Văn vẫn cảm nhận được mùi tử khí nồng nặc.

Đặc biệt, bên tai anh còn có một đường chỉ đen, trông như được khâu lại.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ vài chục năm trước, có người đeo mặt nạ da người giả dạng?

Nói vậy, thật sự có khả năng.

Thứ mặt nạ da người này, thời cổ đại đã có.

Triều Tống từng phá một vụ án hình sự lợi dụng mặt nạ da người để gây án.

Và trong cuộn tài liệu đã ghi lại: "Kỹ nghệ tinh xảo, trong vòng ba bước không hề có sơ hở, có thể giả làm thật." Từ đó có thể thấy, thứ mặt nạ da người này, khi đó công nghệ đã rất tiên tiến.

Chú Ba cũng có một cái, Hạo Thiên Chân từng dùng khi ở Trường Sa.

Vậy nên kết luận này có một mức độ khả thi nhất định.

Nếu đi theo suy nghĩ này, một vấn đề mới lại xuất hiện.

Vậy mục đích của đám người giả dạng Sở Văn khi đó là gì?

Hai mươi năm trước, Sở Văn vừa mới sinh ra, lại còn sống ở một thế giới khác.

Chẳng lẽ từ hai mươi năm trước, đã có người biết thân phận của anh, rồi giả mạo trước sao?

Nói vậy, đơn giản là quá nhảm nhí rồi.

Sở Văn xem đi xem lại tấm ảnh, vẫn không thấy thêm điều gì khác.

Thôi, anh ném những tấm ảnh này vào đống lửa.

Vốn dĩ tưởng rằng với tiến triển của cuộc điều tra, màn sương mù trước mắt sẽ dần được vén lên.

Chương 559

Kết quả không hề, màn sương mù trước mắt càng ngày càng dày đặc, như một vực sâu không đáy vậy.Một đêm không có chuyện gì.

Mọi người đợi tại chỗ ba ngày sau, những vật tư hạng nặng kia cuối cùng cũng được vận chuyển đến.

Sở dĩ lại trì hoãn lâu như vậy, chủ yếu là vì hai ngày nay trong núi liên tục mưa.

Đường núi quá lầy lội, ngay cả tài xế địa phương cũng không dám lái vào.

Ban đầu định đợi mưa tạnh.

Kết quả nửa đêm nghe thấy vài tiếng nổ.

Hướng đó chính là nơi Sở Văn đang ở.

Cao Gia Tác Nhân lập tức phán đoán bên Sở Văn có chuyện.

Anh ta trực tiếp tự cáo phấn dũng, một đường lái xe lao vào.

Nghe xong hành động dũng cảm của Cao Gia Tác Nhân, Bàn Tử vẻ mặt kính nể giơ ngón cái.

Anh ta liên tục hỏi Cao Gia Tác Nhân có sợ không.

Cao Gia Tác Nhân lúc này cũng đắc ý hừ một tiếng.

Anh ta trước tiên tu một ngụm Fort Garry vào miệng, sau đó mới say khướt nói với Bàn Tử: "Ở quê tôi ấy à, tình huống này gặp nhiều rồi, đừng nói lái xe trên đường, ngay cả hạ cánh máy bay chở khách trong bão tuyết cũng có." Hạo Thiên Chân cũng chen vào: "Thế không sợ à?" "Sợ chứ, nhưng tôi có Fort Garry mà!" Cao Gia Tác Nhân cười hì hì, dùng tiếng Trung cứng nhắc nói: "Fort Garry, ba lá cỏ, lái xe

không thể thiếu.” “Đậu má!

Đồng chí trẻ nhìn đi.” Bàn Tử vẻ mặt kính nể nói: “Về mặt kiểm soát dân số, nước ngoài họ kiểm soát chặt chẽ lắm.” Vì đã thông báo trước bằng điện đài, nên đoàn xe không đi vào trong trại.

Thay vào đó đi vòng vào, để bày tỏ lòng cảm ơn, Bàn Tử lén lút vác hai bao gạo lớn, tặng cho A Quý.

Khiến A Quý phấn khích không thôi, nói thẳng “ông chủ là người tốt, đời đời bình an”.

Bàn Tử cũng rộng rãi, vẫy tay nói: “A Quý à, mình cũng đừng khách sáo, chi bằng gả luôn con gái lớn cho tôi đi.” A Quý nghe xong, sắc mặt lập tức xụ xuống, quay người vào nhà lấy súng săn.

“Đậu má, phải mà lão tử chạy không nhanh, thì trứng của lão tử đã bị bắn rồi.” Mỗi lần như vậy, Bàn Tử đều vô cùng phẫn nộ.

Hạo Thiên Chân nghiêm túc khuyên nhủ: “Bàn Tử không thể thế được, chỉ dùng hai bao gạo làm sính lễ thì là đang bắt nạt người ta rồi, ngay cả một con lợn con cũng không đủ!” Bàn Tử ngớ người ra, cũng thấy đúng.

Ngay lập tức nghĩ xem lần sau nên dùng cái gì thích hợp hơn.

Tặng tiền thì có vẻ quá tục.

Tặng trang sức thì nhà người ta thật sự không thiếu.

Vậy chẳng lẽ lại tiếp tục tặng gạo?

Trong lúc Bàn Tử đang rối rắm vạn phần, Sở Văn thì cầm ống nhòm, quan sát thế núi sông gần đó.

Bên cạnh, A Ninh cầm tấm bản đồ phỏng theo từ người Tiểu Ca.

Tấm bản đồ này vô cùng sơ sài, Cao Gia Tác Nhân cũng không hiểu, nói rằng trên đó chẳng có hệ thống tham khảo nào cả, hoàn toàn

là vẽ linh tinh.

Bàn Tử không chút khách khí cười nhạo: "Biết cái gì mà biết, bản đồ vẽ theo nguyên lý phong thủy, trong mắt các đại sư phong thủy, còn chi tiết hơn bản đồ điện tử!" Ban đầu còn ra vẻ, nhưng cuối cùng càng ngày càng nói quá.

Lúc thì bảo trong núi có đại mộ, lúc thì bảo dưới chân có vạn nhân hố.

Khiến mấy ông Tây kia ngớ người ra, mắt sáng rực lên.

Có mấy người tính khí khá nóng nảy.

Ngay lập tức rút xẻng công binh ra, đào bới tại chỗ.

Hạo Thiên Chân tặc lưỡi một tiếng, nói với Bàn Tử: "Chỗ đó không phải chỗ chúng ta phóng uế sao?

Thật là hỏng bét, để người ta đào phải shit rồi." "Shit á?" Bàn Tử hùng hồn nói: "Đồ vật mặc kệ tốt xấu, chỉ cần đã vào lòng đất, đó mẹ nó chính là một văn vật!

Khác biệt chỉ ở niên đại thôi!

Shit đừng thấy thối!

Thử để một vạn năm xem!

Cả đống người tranh giành!" Hạo Thiên Chân bị Bàn Tử làm cho ghê tởm.

Vội vàng tránh ra.

Chương 560

Chân trước vừa đi, phía sau đã vang lên tiếng kêu kinh ngạc của lính đánh thuê.

Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn, bọn họ đúng là may mắn, thành công đào được shit rồi.

Quan trọng là dùng tay đào, khắp người đều dính.

Bàn Tử nhìn một lúc, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Vận khí không tồi.

Trong đó thật sự có đồ tốt, hẳn là do đạo mộ tặc để lại, ngoài việc dùng để giải quyết nhu cầu sinh lý, còn kiêm luôn chức năng đánh dấu điểm." Lời này vừa nói ra, hứng thú của mấy ông Tây càng cao hơn.

Họ phấn khích nói với Bàn Tử rằng nếu thật sự đào được bảo bối, nhất định sẽ chia một món.

"Được, được, đợi đào ra rồi nói." Bàn Tử vẻ mặt thành thật nói.Cuối cùng, khi mọi người chuẩn bị rời đi, mấy lính đánh thuê đã đào được một cái hố lớn tại chỗ.

Đào đến cuối, thậm chí sắp đào ra mạch nước ngầm.

Cuối cùng A Ninh không chịu nổi nữa, vẻ mặt đau đầu nói rằng không đào được.

Trừ phi phải dùng đến thiết bị khai quật cỡ lớn mới được.

Thấy A Ninh nói vậy, mấy ông Tây chỉ đành bất đắc dĩ chọn bỏ cuộc.

Trong số đó có một lính đánh thuê không chịu bỏ cuộc, để lại một thiết bị phát tín hiệu vô tuyến tại đó.

Định bụng sau này có thời gian rảnh sẽ quay lại thử lại.

Lúc này, Hắc Hạt Tử cũng không biết từ đâu xuất hiện.

Mặc dù toàn thân lấm lem bụi bặm, nhưng thứ anh ta ăn lại rất ngon.

Tay trái một quả dưa hấu, tay phải một quả dưa lưới.

Sau lưng còn có một cái ba lô, đang không ngừng cựa quậy.

Trong đó dường như có vật sống.

Khi Bàn Tử vẻ mặt hứng thú hỏi, Hắc Hạt Tử cười tủm tỉm nói: "Trong đó cũng là dưa hấu." Bàn Tử cười lạnh nói: "Tôi chưa từng thấy dưa hấu biết cựa quậy bao giờ." Hắc Hạt Tử nhún vai, vẻ mặt thành thật nói: "Bây giờ không phải thấy rồi sao?" Bàn Tử tức đến nghẹn lời, nếu không phải không đánh lại Hắc Hạt Tử, e rằng đã trực tiếp xông lên rồi.

Hạo Thiên Chân cũng haha cười lớn.

Nói rằng Bàn Tử cũng giống Tiểu Ca, gặp phải đối thủ rồi.

Sau khi hiểu rõ những gì mọi người gặp phải mấy ngày qua, sắc mặt Cao Gia Tác Nhân lập tức nghiêm túc.

Sau khi phái mấy lính đánh thuê đi trinh sát tình hình vụ nổ lúc đó, anh ta nhanh chóng đưa ra phán đoán.

"Là do người chuyên nghiệp gây ra, và có thể đang ở gần chúng ta." Khi nói, mấy lính đánh thuê đều căng thẳng, cảnh giác.

Sở Văn và những người khác thì lại có vẻ không mấy bận tâm.

Thậm chí còn mong những người đó nhảy ra đây.

Nếu thật sự xảy ra tình huống đó, thì với sức chiến đấu của Hắc Hạt Tử, Tiểu Ca và Sở Văn.

Những người đó cơ bản là không ai chạy thoát được.

“Sở gia, chẳng lẽ cũng không có cách nào sao?” Bàn Tử nói với Sở Văn, có vẻ lo lắng.

Sở Văn suy nghĩ một lát, nói với Bàn Tử: “Cách thì có, nhưng không cần thiết.

Giết kẻ ném bom, thì sẽ có kẻ khác ném bom.

Chi bằng cứ để đó, sau khi tìm hiểu rõ điểm yếu của chúng, tìm cơ hội trực tiếp hốt gọn cả ổ.

Làm vậy, tìm ra kẻ chủ mưu đằng sau, đơn giản là không thể đơn giản hơn.” Bàn Tử nghe xong, lập tức cảm thấy có lý.

Ngay lập tức giơ ngón cái về phía Sở Văn.

“Được rồi, tôi biết con đường tiếp theo nên đi thế nào.” Sở Văn hạ ống nhòm xuống, ngữ khí bình tĩnh nói.

Tiếp đó, theo chỉ dẫn trên bản đồ, đội ngũ sau khi trải qua ba ngày gian nan vượt rừng, đội tiên phong cuối cùng cũng vượt qua được bụi cây cuối cùng.

Cảnh tượng trước mắt lập tức trở nên rộng mở.

Nơi tầm mắt chạm tới, là một hồ nước tự nhiên khổng lồ.

Chương 561

Nếu nhìn từ trên xuống dưới, nó như một vầng trăng khuyết khổng lồ.

"Là Ma Hồ trong truyện sao?" Bàn Tử lau một vệt mồ hôi, tặc lưỡi khen ngợi.

Vừa đi chưa được hai bước, chân vấp phải thứ gì đó, suýt ngã.

"Đậu má, thứ rách nát, dám cản đường Bàn gia ta đi!" Bàn Tử vừa chửi bới ầm ĩ, vừa dùng báng súng gạt đám cỏ khô dưới chân.

Không nhìn thì không biết, nhìn một cái giật mình.

Trong đám cỏ, có một cánh tay người!

Phần thịt ở vết thương đã hoàn toàn thối rữa.

Một mùi hôi thối bốc lên, khiến người ta không kìm được mà lùi lại.

"Nhìn từ thời gian thối rữa, chắc không quá một tuần." Cao Gia Tác Nhân ngồi xổm trên đất nhìn một lúc, nhanh chóng đưa ra phán đoán chuyên nghiệp.

"Không quá một tuần?" "Ý gì?

Chẳng lẽ có người đã đến trước rồi sao?" Hạo Thiên Chân sắc mặt ngưng trọng nói.

"Tình hình hiện tại chưa rõ ràng, nhưng nhìn từ vết thương, là bị vũ khí đủ sắc bén chém đứt." Cao Gia Tác Nhân đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Anh ta cảnh giác cho con dao găm vào túi áo dễ rút nhất.

Ở loại rừng nguyên sinh này, nếu xảy ra cận chiến, sinh tử chỉ

trong chốc lát, khó có cơ hội bóp cò.

Vì vậy dao găm là lựa chọn tốt nhất.

Theo đội ngũ tiếp tục tiến lên, thi thể trên mặt đất càng ngày càng nhiều.

Các loại tàn chi đoạn tay vứt đầy trên đất.

Trông như đã xảy ra một trận đại chiến vô cùng thảm khốc.

Con đường nhỏ vốn không rộng rãi lúc này cũng bị máu tươi thấm đẫm.

Trông vô cùng kinh khủng.

"Những người này, đều bị một đao đoạt mạng, y hệt như những thi thể trước đó." Hắc Hạt Tử tùy tiện liếc một cái, liền phán đoán ra.

Vẻ mặt vốn lười nhác của y, lúc này cũng trở nên hơi ngưng trọng, cảnh giác.

Người chơi đao chuyên nghiệp, hiểu rõ việc dùng đao chém đứt đầu người khó khăn đến mức nào.

Nếu chém vào kẽ xương, có thể dễ dàng chém đứt.

Nhưng nếu chém trực tiếp vào xương, có khả năng làm gãy lưỡi đao!

Vì vậy ở cổ đại, đao phủ cũng là một nghề cần kỹ xảo và sức mạnh.

Nếu không có chút bản lĩnh, thật sự không có cách nào đảm nhiệm được.

Trước khi hành hình, người nhà phạm nhân vì muốn phạm nhân ra đi thanh thản, sẽ lén lút đưa tiền cho đao phủ.

Làm vậy đao phủ sẽ xuống đao gọn ghẽ, một đao đoạt mạng,

không hề có chút đau đớn nào.

Nhưng nếu không đưa tiền, hoặc kẻ thù của phạm nhân đưa tiền, đao phủ sẽ chuyên chọn những chỗ có xương để chém.

Thường phải chém bốn năm đao, phạm nhân mới chết.

Toàn bộ quá trình có thể vô cùng đau đớn.

"Kỳ lạ thật, thời gian tử vong của những thi thể này đều không quá một tuần, nhưng quần áo trên người đều là quần áo của hai mươi năm trước, thật là kỳ quái." Bàn Tử vừa nói, vừa nhặt trên đất một cái mũ màu xanh quân đội.

Kiểu dáng này hai mươi năm trước rất thịnh hành, hầu như người trưởng thành ai cũng có một cái.

"Những người này, là những người bị giết chết hai mươi năm trước." Sở Văn đứng dậy, đưa ra phán đoán.

"Những người bị giết chết hai mươi năm trước?" Bàn Tử sửng sốt một chút, sau đó phản ứng lại: "Sở gia ý là, những người này đều là những người đã chết hai mươi năm trước?

Nhưng nói vậy thì có vẻ không đúng lắm, thời gian tử vong của những người này rất gần hiện tại mà, hơn nữa chân tay khớp nối vẫn có thể hoạt động, rõ ràng là chết chưa lâu mà." Bàn Tử vẻ mặt nghiêm túc nói.

Vừa nói, anh ta vừa đưa tay nhặt một cái hộp nhỏ trên đất.

Chương 562

Đó là thứ rơi ra từ thi thể.

Nhìn từ bên ngoài, nó giống một hộp thuốc lá mạ vàng.

Loại hộp này ngay cả bây giờ cũng khó mà thấy được.

Trong mắt Bàn Tử, trong cái hộp nhỏ này chắc chắn có tài liệu quý giá hoặc manh mối có giá trị khác.

Mức độ niêm phong của hộp vẫn tốt, nói vậy, đồ vật bên trong có thể được bảo quản nguyên vẹn.

"Hộp nhỏ ơi, tốt nhất là cho Bàn gia ta một bất ngờ nhé!

Nếu thế thì Bàn gia ta vui vẻ, biết đâu lại sắp xếp cho cô một hộp cái đi xem mắt!" Bàn Tử vừa nói, vừa cúi người, chuẩn bị nhặt cái hộp nhỏ đó.

"Bàn Tử!

Tuyệt đối đừng động vào cái hộp đó!" Sở Văn như chợt nhớ ra, lập tức lên tiếng nói: "Những người khác cũng đừng đến gần những thi thể này!

Cố gắng tránh xa ra!" Cả người Bàn Tử cứng đờ, trực tiếp dừng lại tại chỗ.

Nhìn vẻ mặt trịnh trọng của Sở Văn, Bàn Tử có chút kinh ngạc không chắc chắn nói: "Sở gia, chẳng lẽ trong đó có huyền cơ gì sao?" Lúc này, Cao Gia Tác Nhân đang ngồi cạnh thi thể cũng vội vàng đứng dậy, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Sở Văn.

Sau khi trải qua một loạt các sự việc kích thích, Cao Gia Tác Nhân đã mù quáng sùng bái Sở Văn!

“Nếu tôi không đoán sai, sở dĩ những thi thể này vẫn còn nguyên vẹn, khả năng lớn nhất chính là, bên trong cơ thể đã bị Quỷ Diện Trùng khoét rỗng!” “Quỷ Diện Trùng?

Côn trùng ư?” Hạo Thiên Chân giật mình kinh hãi, sắc mặt khó coi nói.

“Cái gọi là Quỷ Diện Trùng, là một loại côn trùng nguyên thủy chủ yếu ăn thịt, thường thấy ở rừng mưa nhiệt đới.

Loại côn trùng này có kích thước nhỏ, thậm chí còn nhỏ hơn muỗi.

Một khi bị cắn, trứng côn trùng sẽ theo mạch máu lan tràn khắp các ngóc ngách trong cơ thể.

Khi cơ thể xuất hiện dị thường, các cơ quan quan trọng của anh đã bị ăn rỗng từ lâu.” Ngay sau đó, Sở Văn chỉ vào thi thể trên mặt đất.

“Sở dĩ gọi chúng là Quỷ Diện Trùng, là vì những ấu trùng này sau khi ăn hết phần bên trong cơ thể, sẽ tiết ra một lượng lớn chất chống phân hủy, giữ cho bề mặt thi thể không bị hư hại.

Một khi có động vật đến gần phá hoại bề mặt, những ấu trùng Quỷ Diện Trùng bị kinh động sẽ xuyên qua lớp biểu bì, phun ra như cá, lao vào mặt con mồi.

Vì vết thương vô cùng thảm khốc, nên người dân địa phương gọi chúng là Quỷ Diện Trùng.” “Đậu má, ý là, trong những tàn chi đoạn tay này, đều giấu trứng côn trùng sao?” Bàn Tử đứng dậy với vẻ sợ hãi, sắc mặt khó coi nói.

“Đúng vậy, nếu không tin, có thể quan sát kỹ lỗ tai và lỗ mũi của những thi thể này, những lỗ hổng đó đều bị dịch thể do ấu trùng tiết ra phong bế lại rồi.” Lại có một lính đánh thuê không tin, theo cách Sở Văn nói, cẩn thận dò xét một chút, kết quả quả thật đúng như Sở Văn đã nói.

Trong lỗ tai và lỗ mũi của những thi thể đó, chứa đầy một khối vật thể sợi màu trắng nhạt, trông như bông gòn, vừa vặn bịt kín miệng lỗ!

"Đậu má, Bàn gia ta đi trên giang hồ bao năm, suýt nữa thì toi đời ở đây rồi!" Bàn Tử lẩm bẩm chửi rủa, da đầu hơi tê dại nói.

Cái hộp nhỏ màu vàng kia vừa vặn bị mấy thi thể bao vây, nếu muốn lấy nó trong tay, chắc chắn sẽ va chạm với thi thể.

Đến lúc đó, hậu quả chắc chắn sẽ không thể lường trước được!

Mỗi khi một đàn côn trùng nhỏ bay lên mặt điên cuồng gặm nhấm, cuối cùng không ngừng chui vào mạch máu, Bàn Tử cảm thấy một trận run rẩy.

"Được rồi, chỗ này không thích hợp để tiếp tục ở lại, nếu không thì sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện." Sở Văn nhìn sâu vào những vết thương đó một cái, sau đó quay người rời đi, đi về phía Ma Hồ.

Những người khác cũng như gặp đại địch, che chắn cho nhau, vô cùng cẩn thận rời khỏi khu vực đó.

Sau khi rút lui an toàn, ngay lập tức có một lính đánh thuê nói: "Vì những thứ này kinh khủng như vậy, sao chúng ta không dùng lửa thiêu hủy chúng hoàn toàn đi?" Hạo Thiên Chân nghe vậy, không vui nói: "Bà ngoại bạn quốc tế của tôi, e rằng chưa từng chịu đựng sự tấn công của những con côn trùng kinh khủng này!

Tin hay không thì trước khi dùng lửa thiêu, chắc chắn sẽ bị chúng xử lý trước!" Thấy Hạo Thiên Chân nói một tràng dài như vậy, người ông Tây kia vẻ mặt khó hiểu hỏi A Ninh: "Anh ta nói gì với tôi vậy?" A Ninh suy nghĩ, nói với lính đánh thuê đó: "Cách đó không sai, nhưng sẽ làm lộ vị trí của chúng ta." Người lính đánh thuê ông Tây chợt hiểu ra gật đầu, giơ ngón cái về phía Hạo Thiên Chân.

Điều này lại khiến Hạo Thiên Chân mù tịt.

“Cô Ninh, cô dịch cho anh ta à?

Tôi thấy biểu cảm của anh ta có vẻ không đúng lắm?” A Ninh không vui nói: “Được rồi đấy, nếu thích chơi trò chữ nghĩa, tải một phần mềm dịch về mà tự chơi đi!” Đội ngũ tiếp tục đi về phía trước nửa tiếng, cuối cùng trước khi trời tối, đã thành công đến bên bờ Ma Hồ.

Nhìn trời tối nhanh chóng, cộng thêm việc đi lại vất vả lâu như vậy, mọi người đều có chút mệt mỏi rã rời.

Mọi người ngồi lại cùng nhau bàn bạc, nói rằng hôm nay mọi người đều mệt lử rồi, công việc để ngày mai tiếp tục tiến hành.

Sau khi ăn no uống say, dựng xong lều trại, Sở Văn chui vào lều của mình chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nhưng đúng lúc đó, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng của Bàn Tử: “Sở gia, bên ngoài có tình huống!” “Có tình huống?” Sở Văn khẽ nheo mắt, bò ra khỏi lều, nói với Bàn Tử: “Bàn Tử, xảy ra chuyện gì?” “Đậu má, Sở gia, anh có thể không tin, thằng nhóc Hắc Hạt Tử kia đã liên lạc được với Khâu Đức Khảo rồi!” Ngay sau đó, Bàn Tử kể lại sự việc anh ta vừa thấy cho Sở Văn nghe một lượt.

Chương 563

Hóa ra, vừa nãy, Bàn Tử tối không ngủ được, định ra ngoài hút điếu thuốc, đi vệ sinh.

Để tránh gặp phải dã thú, Bàn Tử không đi quá xa khỏi khu cắm trại.

Anh ta tùy tiện tìm một tảng đá lớn, dựa vào đó, bắt đầu lấy thuốc lá ra.

Vừa châm lửa, vừa cởi khóa quần.

Ai ngờ, đúng lúc đó, đột nhiên anh ta chú ý, trong dòng nước tối đen, dường như có một cái bóng đen đang ẩn mình bơi lội.

Nếu không phải Bàn Tử mắt tinh, thật sự khó mà phát hiện ra.

Ngay lập tức, Bàn Tử trong lòng cảnh giác.

Phải biết rằng, đây không phải bể bơi ngoài trời cỡ lớn của Phan Gia Viên, mặc kệ ngày hay đêm, lúc nào cũng có người như trẻ con, úp mặt nhảy vào bể.

Đây là vùng hoang vu hẻo lánh, nơi chim không thèm ỉa.

Huống hồ, bây giờ đang là đêm khuya tĩnh mịch, các thành viên trong đội cơ bản đều đã ngủ.

Vậy thì thân phận của đối phương có vẻ sắp lộ ra rồi, tám phần là người trong đội ngũ khác!

Bàn Tử vội vàng dập tắt thuốc lá, nín thở, tiện tay vớ lấy một tảng đá bên cạnh, nắm chặt trong tay.

Chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra đánh nhau với đối phương.

Theo cách nói của Bàn Tử, đạo bất đồng bất tương vi mưu, có thể xuất hiện ở đây, mục tiêu chắc chắn cũng là cổ lâu Trương gia dưới nước.

Cứ như đánh chuột đồng vậy, giết được một tên là một tên.

Hiện tại đối phương đang dưới nước, Bàn Tử ở trên cạn.

Thật là dễ ép bức, ra tay, chắc chắn sẽ không chịu thiệt.

Nhưng khi Bàn Tử chuẩn bị ra tay hạ sát.

Đột nhiên phát hiện dáng vẻ của đối phương có chút quen mắt, nhìn kỹ lại, đối phương chính là Hắc Hạt Tử.

Điều quỷ dị hơn là ở phía sau.

Đợi Hắc Hạt Tử lên bờ, trong tay dường như xách theo thứ gì đó.

Ở bờ, lại có hai người da trắng cao lớn cầm đèn pin ánh sáng yếu, đang tiếp ứng ở đó.

Loại đèn pin này có hiệu quả tụ quang cực tốt, và phạm vi chiếu sáng không quá mười mét.

Khiến Bàn Tử trong lòng không khỏi tỉnh táo lại một trận.

May mà không ra tay.

Nếu không thì, trước tiên không nói có đánh được Hắc Hạt Tử hay không.

Chỉ riêng vũ khí trên người hai lính đánh thuê kia thôi, cũng không phải chuyện đùa.

“Chắc chắn hai lính đánh thuê đó là người của Khâu Đức Khảo sao?” Sở Văn lên tiếng hỏi.

Bàn Tử hít một hơi thuốc lá thật sâu, rồi nói: “Hai lính đánh thuê đó là lính đánh thuê thân cận của Khâu Đức Khảo, hầu như hình ảnh

không rời, nên tôi có lý do để tin rằng Khâu Đức Khảo chắc chắn đang ở gần đây.

Dù sao thì, hai lính đánh thuê đó cũng không đến mức bị Hắc Hạt Tử phản gián đâu, đúng không?" Sở Văn gật đầu, lên tiếng nói: "Từ khi phát hiện đến bây giờ, đã qua bao lâu rồi?" "Tối đa không quá mười phút!

Dường như đang vớt đồ vật, trong thời gian ngắn chắc sẽ không rời đi đâu." Bàn Tử ước lượng thời gian một chút, dùng giọng điệu khẳng định nói.

"Vậy tôi bây giờ đi xem, rốt cuộc đang làm trò gì." Sở Văn khẽ nheo mắt, nhanh chóng đưa ra quyết định.

Cùng lắm là ngày mai, những thiết bị dưới nước của A Ninh sẽ được vận chuyển đến.

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ phải xuống nước.

Nếu Hắc Hạt Tử nhân cơ hội gây rối, chắc chắn sẽ gây ra rắc rối rất lớn.

Dù sao thì công phu của Hắc Hạt Tử cũng khá đáng gờm.

Nếu lơ là, có khả năng sẽ bị Hắc Hạt Tử hãm hại.

"Được, Sở gia, vậy tôi bây giờ đi xem." Bàn Tử vừa nói, vừa lấy ra một khẩu súng săn hai nòng từ trong lều.

Chương 564

Khẩu súng săn hai nòng này là A Quý đích thân tặng cho Bàn Tử.

Khu vực gần Ma Hồ không lớn, nên khẩu súng săn hai nòng cỡ lớn có tác dụng rất tốt.

Chỉ cần sinh vật trong vòng năm mươi mét, chỉ cần hơi nhắm một chút, rồi bóp cò bắn là được.

Thứ này có diện tích sát thương rộng, cơ bản là bắn phát nào trúng phát đó.

Ngay cả khi mặc áo chống đạn, cũng không ăn thua, trực tiếp bị đánh thành thịt nát, cứu cũng không cứu được.

Hai người lợi dụng màn đêm, lén lút đến chỗ Bàn Tử đã ở trước đó.

"Trước đó tôi đứng ở đó." Nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, ánh mắt Sở Văn nhanh chóng rơi vào một bãi sông.

Nhờ năng lực nhìn đêm xuất sắc, Sở Văn dễ dàng thấy, trên bãi sông đó, chất đống lộn xộn các loại tạp vật.

Trong đó có bình nước hành quân, có rong rêu, thậm chí có cả vũ khí rỉ sét.

Rõ ràng, những thứ này đều là do Hắc Hạt Tử vớt lên.

"Sở gia, bây giờ tôi làm sao đây?

Trời tối quá, tôi hoàn toàn không nhìn rõ tình hình bên đó!" Bàn Tử vẻ mặt lo lắng, nói khẽ.

"Đừng vội, tôi sẽ đi vòng từ một hướng khác, hiện tại trên bãi sông không thấy bóng người, xem ra có thể họ lại xuống nước rồi."

Sở Văn nói khẽ: "Đi theo tôi." Tiếp đó, dưới sự che phủ của màn đêm, hai người trực tiếp chui vào bụi cây bên cạnh.

Dọc theo bụi cây đi thẳng vào trong, hai người nhanh chóng đến thẳng phía trước bãi sông.

Lúc này, khoảng cách giữa hai người và bãi sông chỉ còn chưa đến hai mươi mét.

Ở khoảng cách này, Bàn Tử miễn cưỡng có thể thấy những bóng mờ mịt bên đó.

Nhưng nếu muốn nhìn rõ ràng, thì phải tiếp tục tiến lên.

"Đậu má, hôm nay lão tử nhất định phải xem cho ra, rốt cuộc đang giở trò gì ở đây!" Bàn Tử vừa nói khẽ, vừa điều chỉnh tư thế, cố gắng nhìn rõ hơn một chút.

Nhưng đúng lúc đó, đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Dường như va phải thứ gì đó.

Bàn Tử sửng sốt một chút, sau đó cả người cứng đờ.

Ngay khoảnh khắc tiếp xúc, Bàn Tử liền biết, mình bị một thanh lưỡi lê chống vào.

Hồi trẻ Bàn Tử không ít lần bắn súng ở bãi tập, đối với lưỡi lê, đó đơn giản là quá quen thuộc.

Ngay lập tức, Bàn Tử bỏ khẩu súng săn hai nòng xuống, hai tay từ từ giơ lên đầu.

Quay người nhìn, trong bóng tối, một thân ảnh cao lớn, đang dùng súng chỉ vào anh ta.

Nhìn nòng súng lạnh lẽo, Bàn Tử vội vàng nói: "Đại ca đừng nổ súng, người mình!" Sở Văn nghe Bàn Tử đột nhiên lên tiếng, liền nhìn về phía Bàn Tử.

Chỉ thấy một bộ xương khô quần áo rách rưới cầm một khẩu AK rỉ sét, lưỡi lê trên súng vừa vặn chống vào lưng Bàn Tử.

Thấy cảnh này, Sở Văn biết Bàn Tử tưởng mình bị phát hiện, liền khẽ nhắc nhở: "Bàn Tử, nhìn kỹ xem, phía sau cậu cầm súng chỉ là một bộ xương khô thôi." Nghe Sở Văn nói vậy, Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, hạ hai tay đang giơ lên xuống.

Sau khi nhìn kỹ vài lần, Bàn Tử mới xác định đó thật sự là một bộ xương khô.

"Tự nhiên không dưng, ai lại để một bộ xương khô ở đây, không phải cố ý dọa người ta sao?" Nói xong, Bàn Tử nhặt khẩu súng săn hai nòng trên đất, điều chỉnh lại tư thế.

Thật trùng hợp, lúc đó Hắc Hạt Tử vừa vặn nổi lên mặt nước để thở, nghe thấy tiếng động trên bờ.

Anh ta cảnh giác hỏi hai lính đánh thuê: "Khâu Đức Khảo có phái người khác đến không?" Sau khi nhận được câu trả lời phủ định, Hắc Hạt Tử không lặn xuống nữa, trực tiếp cùng hai lính đánh thuê, lên bờ từ một chỗ gần khu cắm trại hơn, đi trước một bước trở về doanh trại.

Sau khi điều chỉnh tư thế xong, Bàn Tử không chớp mắt nhìn chằm chằm mặt nước.

Lúc này, Sở Văn nghe thấy tiếng Hắc Hạt Tử lên bờ ở một chỗ khác.

"Hắc Hạt Tử đã lên bờ từ chỗ khác rồi, chúng ta cũng về thôi!" Sở Văn nói xong, cùng Bàn Tử trở về doanh trại.

Tại cổng doanh trại, họ thấy Hắc Hạt Tử vừa thay quần áo xong đi ra từ lều của mình.

Bàn Tử tiến lên hỏi: "Hắc Hạt Tử, muộn thế này rồi, sao tóc cậu

lại ướt nhẹp thế?" "Tôi tất nhiên là đi bơi rồi, chứ làm gì được." Hắc Hạt Tử không vội vàng nói.

Chương 565

“Nửa đêm nửa hôm, bơi làm gì?” Bàn Tử tiếp tục truy vấn.

“Kệ tôi làm gì, tôi thích mà!” Hắc Hạt Tử nói xong rời đi.

Vì không thu được thông tin hữu ích, Sở Văn và Bàn Tử liền về lều của mình ngủ.

Một đêm không có chuyện gì, sáng sớm ngày thứ hai.

Mọi người thức dậy với vẻ mặt như thường, A Ninh dẫn lính đánh thuê bắt đầu bận rộn, chuẩn bị sẵn sàng thiết bị lặn cho mọi người.

Một lát sau, mọi người bắt đầu mặc thiết bị lặn, Hạo Thiên Chân là người đầu tiên nhảy vào Ma Hồ.

Lúc này, Sở Văn phát hiện Hắc Hạt Tử chần chừ không hành động, lo lắng anh ta sẽ nhân cơ hội gây rối trên bờ, quyết định ở lại trên bờ giám sát Hắc Hạt Tử.

Mặt khác, Hạo Thiên Chân sau khi xuống nước, bật đèn pin lặn, mọi thứ xung quanh trở nên rõ ràng.

Nhưng vì chất lượng nước khá đục, ánh sáng chiếu vào trung tâm Ma Hồ, chỉ có thể thấy một đường nét làng mạc màu xanh sẫm.

Vì đã xem bản đồ Ma Hồ, anh ta không dừng lại, trực tiếp tiến về cổ lâu Trương gia dưới đáy Ma Hồ.

Khi A Ninh và lính đánh thuê vào Ma Hồ, Hạo Thiên Chân đã đi xa rồi.

Chỉ có thể nhìn thấy một vầng sáng từ xa.

Thấy cảnh này, họ không kịp quan sát môi trường xung quanh,

trực tiếp đuổi theo vầng sáng đó.

Lúc này, mọi người đều không phát hiện ra, ngoài tầm nhìn của họ.

Trong một chỗ bùn lầy dưới đáy Ma Hồ, một đôi mắt khổng lồ mở ra, dường như bị những kẻ ngoại lai làm kinh động.

Nó từ từ chui ra khỏi bùn lầy, theo chuyển động của nó, bùn dưới đáy Ma Hồ bị khuấy động, nước xung quanh càng trở nên đục hơn.

Khiến những người trong hồ không thể nhìn rõ, một cái bóng đen khổng lồ đang đến gần.

Không một tiếng động, bên cạnh một lính đánh thuê, một cái miệng lớn há ra trực tiếp hút lính đánh thuê đó vào miệng mà nhai nuốt.

Một lính đánh thuê bị tiêu diệt không tiếng động, nhưng nó đã chọn sai mục tiêu thứ hai, vì mục tiêu này ở trước mặt đa số mọi người.

Trong quá trình nhai nuốt lần này, theo miệng nó đóng mở, ánh sáng lập lòe đã thu hút sự chú ý của những người khác.

Các lính đánh thuê lũ lượt rút súng săn cá đã chuẩn bị sẵn, bắn lao cá tấn công.

Nhưng con quái vật đó dưới nước vô cùng linh hoạt, mười mấy mũi lao cá chỉ có một mũi bắn trúng thành công.

Bị lao cá bắn trúng, do đau đớn, con quái vật đó không còn hành động linh hoạt như vậy nữa.

Nhưng con quái vật đó cũng vì thế mà trở nên hung bạo, trực tiếp lao về phía nơi tập trung đông lính đánh thuê nhất mà đâm sầm tới.

Vì con quái vật này tốc độ cực nhanh, trong lúc sơ ý, bốn lính đánh

thuê ở hướng đó không kịp né tránh, toàn bộ bị đâm đến biến dạng cả người.

Thấy vậy, lính đánh thuê ở hướng khác cũng không dám lại gần đồng đội quá mức, để tránh bị vạ lây.

Sau khi lính đánh thuê tản ra, lần lượt rút mũi lao cá thứ hai ra bắt đầu lắp.

Hành động dưới nước bất tiện, cộng thêm con quái vật tốc độ cực nhanh, không thể thoát được, chỉ có thể tìm cách tiêu diệt con quái vật đó.

Lúc này, trên bờ Ma Hồ, Sở Văn nhìn mặt hồ không chút sóng gió, cảm thấy sự việc không ổn.

Hắc Hạt Tử đứng một bên, không làm bất cứ điều gì.

Sở Văn thấy Hắc Hạt Tử không có động tác gì khác, cũng không bận tâm nữa.

Hít một hơi thật sâu, anh ta tung người nhảy vọt, trực tiếp nhảy vào Ma Hồ.

Sở Văn nghe thấy tiếng lao cá bắn ra, trực tiếp bơi về hướng phát ra âm thanh.

Lúc này, trên người con quái vật cắm mười mấy mũi lao cá, nhưng không gây ra nhiều tổn thương thực chất cho nó.

Ngược lại, vì sự kích thích của đau đớn, khiến con quái vật tấn công càng thêm điên cuồng, đẩy nhanh tốc độ tử vong của lính đánh thuê.

Con quái vật lại bị một lượt lao cá bắn trúng, thân thể đang định né tránh khựng lại một nhịp.

Có lẽ cảm nhận được mối đe dọa từ Sở Văn, con quái vật sau khi

khôi phục khả năng hành động, trực tiếp bỏ qua những lính đánh thuê khác.

Chương 566

Nó tăng tốc cực nhanh lao về phía Sở Văn, chuẩn bị đâm Sở Văn tan nát.

Nhìn con quái vật lao tới với tốc độ cực nhanh, Sở Văn trực tiếp rút Tử Ngọc Trường Đao ra, nghiêng người, đón đầu chém một đao.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, dưới tác dụng của tốc độ và sức mạnh, con quái vật bị chia thành hai nửa trên và dưới.

Con quái vật gây ra động tĩnh lớn như vậy, khiến tất cả mọi người đều bị thu hút.

Mọi người hợp lực kéo con quái vật bị chém làm đôi đó ra khỏi Ma Hồ.

Trên bờ, mọi người ghép thi thể con quái vật lại, mới phát hiện ra đó lại là một con cá Hổ lớn.

"Cá Hổ to quá, thật là khổng lồ, không biết có ngon không nhỉ." Bàn Tử nói toạc móng heo.

"Cái loại sinh vật ở nơi quỷ quái này mà cũng ăn, không sợ bị độc chết à?" Hắc Hạt Tử nhìn Bàn Tử nói.

"Tôi đã ăn rồi mà." Bàn Tử đáp.

Lúc này, A Ninh đang kiểm đếm số người đi về.

Có 10 lính đánh thuê đã chết trong trận chiến này, nếu không phải Sở Văn kịp thời đến, thì đã toàn quân bị diệt.

Tiếp theo, A Ninh yêu cầu Sở Văn và Hắc Hạt Tử dẫn đội, để phòng ngừa lại xảy ra sự cố.

Lần xuống nước tiếp theo, Sở Văn và Hắc Hạt Tử đều mặc đồ

lặn, đồng thời nhảy xuống Ma Hồ.

Một hàng người tiến về cổ lâu Trương gia, lần này không xảy ra bất kỳ sự cố nào nữa.Trong làn nước hồ lờ mờ, mọi người đến rìa trại Dao dưới đáy Ma Hồ.

Ở đó, có rất nhiều cây gỗ mục nát, vẫn sừng sững dưới đáy hồ.

Những ngôi nhà sàn gỗ cao mục nát, dường như có thể đổ sập bất cứ lúc nào.

Nhưng vẫn lờ mờ có thể thấy được trước khi trại Dao này bị nhấn chìm, phong cảnh xung quanh cũng rất đẹp.

Đọc nguyên tác Sở Văn biết, trại Dao nằm dưới đáy Ma Hồ này, mỗi con đường và mỗi ngôi nhà sàn gỗ cao trong đó.

Vị trí đều giống hệt Bàn Nãi, trong đó không có gì đáng chú ý.

Sở Văn cũng không dừng lại lâu, trực tiếp đi vào trại Dao tìm cổ lâu Trương gia.

Thấy Sở Văn rời đi, Hắc Hạt Tử cũng không dừng lại, trực tiếp đi theo.

Mọi người thấy hai người rời đi, cũng vội vàng đi theo.

Vì đã xem bản đồ trên hình xăm của Tiểu Ca, Sở Văn biết vị trí đại khái của cổ lâu Trương gia trong trại Dao.

Không để ý đến nhiều ngôi nhà sàn gỗ cao đổ nát xung quanh, anh nhanh chóng bơi về phía vị trí đó.

Càng đến gần, Sở Văn càng thấy phần đỉnh kiến trúc Hán của cổ lâu Trương gia.

Trong quần thể nhà sàn gỗ cao phong cách trại Dao, nó hiển vô cùng đột ngột, Sở Văn trực tiếp bơi về phía đó.

Phía trên cổ lâu Trương gia, Sở Văn cẩn thận quan sát tòa cổ lâu đó.

Vị trí của tòa cổ lâu, vừa vặn bị các ngôi nhà sàn gỗ cao xung quanh bao vây, màu sắc tường ngoài cổ lâu cũng được xử lý có chủ đích.

Khiến nó có màu sắc rất gần với các ngôi nhà sàn gỗ cao xung quanh, dường như các ngôi nhà sàn gỗ cao xung quanh cũng là để che giấu sự tồn tại của tòa cổ lâu này.

Nếu đứng bên ngoài nhìn vào cổ lâu, căn bản không thể phát hiện ra bên trong có một kiến trúc Hán.

Nhìn lại cổ lâu này, bố cục kiến trúc trông vô cùng cổ quái, nhìn từ trên xuống như một chữ "khẩu" vuông vắn.

Khu vực trống ở giữa chữ "khẩu", chính là vị trí giếng trời của cổ lâu, bốn cạnh của chữ "khẩu" đều là nhà lầu ba tầng cao.

Phần đáy và tường ngoài của cổ lâu, đều được cấu thành từ những khối đá lớn, vừa nhìn đã biết là phong cách những ngôi nhà lớn ven sông của gia đình quyền quý phương Nam thời Minh Thanh.

Những ngôi nhà xây theo kiểu kiến trúc này, chuyên dùng để chống lại kẻ địch xâm nhập, vô cùng kiên cố, có thể bảo vệ những người sống bên trong.

Loại cổ lâu phong cách này, thông thường phía sau sẽ có sân vườn hoặc kiến trúc khác.

Nói cách khác, cổ lâu này chỉ là một phần của ngôi nhà lớn.

Nhưng ở đây chỉ có độc một tòa nhà này, không mấy phù hợp với kiểu thiết kế đó.

Chương 567

Xem xong tình hình đại khái của cổ lâu, Sở Văn đang dừng lại phía trên cổ lâu chuyển ánh đèn dò tìm vào trong giếng trời.

Ánh đèn dò tìm cũng không thể chiếu sáng tình hình bên trong giếng trời, giếng trời tối đen như mực.

Thấy kết quả này, Sở Văn trực tiếp lặn xuống.

Vào trong sân giếng trời, vì không gian thu nhỏ, ánh đèn dò tìm vô cùng mạnh mẽ.

Sở Văn đành phải điều chỉnh độ sáng của đèn dò tìm, để mắt từ từ thích nghi.

Sau khi điều chỉnh xong, anh ta đứng trong sân giếng trời.

Vì Sở Văn lặn xuống trong sân giếng trời, dòng nước tạo ra đã cuốn theo các trầm tích xung quanh bay lơ lửng, khiến các hạt màu trắng lơ lửng quanh Sở Văn.

Sở Văn dùng đèn dò chiếu về bốn phía, sân giếng trời bên trong đổ nát không ra hình dạng gì, khắp nơi đều bị bao phủ bởi một lớp trầm tích dày.

Mỗi mặt đều có bốn cây cột, tổng cộng mười hai cây.

Mặc dù cửa gỗ và cửa sổ gỗ đều rất mục nát, nhưng kết cấu phòng ốc bên trong vẫn còn nguyên vẹn.

Có thể lúc đó do một kiến trúc sư không tồi thiết kế, hoặc đã sử dụng vật liệu rất tốt.

Lại nhìn về bốn phía, mỗi hướng đều có cửa, cửa phía trước thông ra đại sảnh nhà ở, cửa phía sau thông ra hậu viện, cửa hai bên

thì thông ra sương phòng hai bên.

Trên các cột trụ mỗi cửa đều treo đối liên và biển hiệu, nhưng biển hiệu không chắc chắn như cột trụ.

Chỉ có tấm biển hiệu ở tiền đường và hậu môn là tương đối nguyên vẹn, những câu đối khác đều rơi xuống đất vỡ nát.

Sở Văn biết hai câu đối trên biển hiệu là: "Đã khắc Yến Nhiên cao tấu khúc, do tư khúc phụ thấp ngâm thơ." Có thể từ đó suy ra, chủ nhân cổ lâu Trương gia hẳn là đã lập công lớn cho quốc gia, không hề nhỏ.

Sở Văn nghe thấy tiếng người, đứng tại chỗ chờ đợi.

Không lâu sau, Hắc Hạt Tử đến sân giếng trời, sau đó, mọi người cũng đã đến.

Mọi người bị tòa cổ lâu này làm cho kinh ngạc, phải cần bao nhiêu năng lượng mới có thể xây dựng một tòa cổ lâu kiến trúc Hán như vậy trong trại Dao.

Sở Văn ra hiệu, ý bảo mọi người tản ra tìm kiếm.

Trong số đó, có một lính đánh thuê trực tiếp mở cửa sau, phát hiện bên trong có một lối đi thông xuống lòng đất.

Những người khác cũng thấy sự việc này, tụ tập ở giữa sân, chờ đợi chỉ thị tiếp theo.

Sở Văn thấy mọi người đã đông đủ, liền làm một động tác "đi theo tôi".

Sau đó dẫn đầu bơi vào đường hầm, những người phía sau cũng lần lượt theo sau.

Đến đáy, dưới ánh đèn dò, toàn cảnh căn hầm dưới đất được lát bằng gạch xanh hiện ra.

Căn hầm không lớn, nhưng dài, chiều dài vô cùng kinh người, đứng ở một đầu căn bản không thể nhìn thấy đầu kia.

Hai bên căn hầm có rất nhiều giá sách, trên đó đặt vô số thi nhân đá.

Không xa phía trước cửa đường hầm bên dưới có một cái bàn, trên đó cũng đặt một thi nhân đá.

Hắc Hạt Tử ra hiệu đi kiểm tra trước, tiến lên quan sát thi nhân đá trên bàn, chuẩn bị ra tay thăm dò xem những thi nhân đá này là thứ gì.

Đúng lúc đó, dị biến đột ngột xảy ra, thi nhân đá trên bàn đột nhiên cử động, lao thẳng vào Hắc Hạt Tử.

Nhưng động tác của thi nhân đá quá cứng nhắc, Hắc Hạt Tử dễ dàng né tránh đòn tấn công của nó.

Hắc Hạt Tử trực tiếp đá văng thi nhân đá, mượn lực phản tác dụng lùi lại.

Lúc này, lính đánh thuê cầm súng bắn xả một trận, trực tiếp bắn nát thi nhân đá.

Sở Văn rút Tử Ngọc Trường Đao ra, tiến lên nhặt một mảnh thi thể thi nhân đá, phát hiện bên trong không phải thi thể mật lạc đà.

Đó là một loại cơ quan, Sở Văn biết đây chỉ là một cái bẫy của người Trương gia.

Đến gần sẽ kích hoạt, có thể do ngâm nước quá lâu, cơ quan bị lão hóa, nên đã mất đi tác dụng ban đầu.

Mọi người thấy không có nguy hiểm gì khác, cũng tiến lên kiểm tra, nhìn những thứ này cũng vẻ mặt tò mò.

Hắc Hạt Tử đi đến bên cạnh một cái giá, trực tiếp đập nát một thi nhân đá, phát hiện bên trong lớp vỏ kim loại bao bọc thứ gì đó giống

như thịt người.

Chương 568

Mọi người cũng cầm lên xem, kinh ngạc phát hiện lớp thịt này hoàn toàn dính liền với lớp vỏ kim loại.

Có lẽ khi còn sống, đã bị đồng lỏng đổ thẳng vào tạo hình, nhất thời, mọi người đều im lặng.

Chỉ cảm thấy trong lòng từng trận lạnh lẽo, loại thứ này ở đây nhiều như vậy, nếu mỗi một bộ đều là một người thì.

Ít nhất cũng phải có vài trăm người, chủ nhân cổ lâu Trương gia tại sao phải làm những thi nhân đá này?

Sở Văn biết những tượng đồng này không phải con người, mà là quái vật "Mật Lạc Đà", anh ra hiệu cho mọi người bắt đầu tìm đường tiếp tục tiến lên.Mọi người với tâm trạng nặng nề bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử định đi trước sang phía bên kia đường hầm để tìm, liền ra hiệu với những người khác rồi rời đi.

Sở Văn lờ mờ cảm thấy có chút bất an, liền ra hiệu cho Hắc Hạt Tử ở lại đây, còn mình thì đi theo.

Khi Sở Văn đến phía bên kia đường hầm, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang vây quanh bên cạnh một cái giếng nước, không ngừng khoa tay múa chân.

Dường như đang nghiên cứu cái giếng nước này, không phải là lối đi tiếp theo.

Trong nguyên tác Sở Văn biết, Hạo Thiên Chân đã nhảy xuống đó.

Sau khi bị ngạt thở ở chỗ lan can dưới đáy giếng, không biết đã xảy ra chuyện gì, anh ta xuất hiện trong một hang động khép kín trong mạch ngọc.

Vì vậy, Sở Văn tiến lên ngăn cản họ khoa tay múa chân, ra hiệu trước tiên hãy quay lại bàn bạc với đại đội.

Dẫn họ trở lại cửa đường hầm của căn hầm dưới đất.

Sở Văn đi dọc đường, xung quanh yên tĩnh đến quỷ dị, không thấy bóng dáng ai khác, anh đang quan sát xung quanh.

Phía sau truyền đến tiếng "phịch" một cái, Sở Văn lập tức quay người kiểm tra.

Phát hiện Bàn Tử ngã trên đất, trên người Hạo Thiên Chân có một vệt sáng kim loại lóe lên, cũng mềm nhũn ngã xuống.

Sở Văn lập tức rút Tử Ngọc Trường Đao ra, nghiêm chỉnh đợi chờ, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị phát động tấn công.

Không lâu sau, Sở Văn nghe thấy tiếng "ù ù" cực kỳ khẽ.

Anh ta vung đao chém thẳng về phía nguồn âm thanh, chỉ thấy vệt sáng kim loại đó quỷ dị lóe lên, tránh được một nhát đao, sau đó trực tiếp đâm vào người Sở Văn.

Sở Văn biết không thể né tránh, theo phỏng đoán trong nguyên tác, người bị vệt sáng kim loại đó cắn trúng sẽ rơi vào hôn mê, nhưng khi tỉnh lại sẽ ở trong hang động khép kín, không gây tử vong.

Sở Văn trực tiếp thu Tử Ngọc Trường Đao vào nhẫn trữ vật, tiếp đó trên người truyền đến cảm giác bị cắn, mất ý thức ngã xuống.

Không biết đã bao lâu, một giọt nước rơi xuống mặt Sở Văn.

Trong tiếng "tí tách tí tách" vang lên, Sở Văn từ trạng thái hôn mê từ từ tỉnh lại, dùng tay lau vết nước trên mặt, hất nước trên tay sang một bên.

Sau đó, Sở Văn đứng dậy, phát hiện những người khác đều đang hôn mê trên đất, không ai tỉnh lại.

Sở Văn trước tiên quan sát môi trường xung quanh, phát hiện hang động này chỉ rộng khoảng hơn 30 mét vuông, trông như do người ta dùng cuốc sắt đào ra.

Sở Văn đứng thẳng, đầu gần như chạm trần hang, đỉnh hang không ngừng có nước nhỏ xuống.

Mặt đất ẩm ướt, nhưng không có quá nhiều nước đọng.

Điều duy nhất khác biệt, ở phía trên chỗ Sở Văn tỉnh lại, là một mảng màu xám sẫm, còn đỉnh hang ở những chỗ khác thì màu xanh sẫm.

Trên tường cách Sở Văn không xa, có một lỗ thông đạo nhỏ trông như bị dùng lợi khí nổ tung ra.

Tường hang phát ra ánh sáng xanh u tối, nhưng không đủ để nhìn rõ mọi thứ.

Điều này không ảnh hưởng đến Sở Văn, khả năng nhìn đêm của anh không tồi.

Sở Văn đi về phía cái lỗ thông đạo đó, muốn đến một hang động khép kín khác để kiểm tra.

Khi đến gần, Sở Văn mới phát hiện cái lỗ thông đạo nhỏ đó chưa được thông suốt, nhưng anh biết cái lỗ thông đạo này nối liền với một hang động khép kín khác.

Vì vậy, Sở Văn rút Tử Ngọc Trường Đao ra, bắt đầu cắt gọt bức tường của cái lỗ thông đạo nhỏ đó.

Sau một thời gian, Sở Văn lại dùng sức đâm Tử Ngọc Trường Đao vào tường, cảm giác đâm vào không giống lắm, dễ dàng đâm Tử Ngọc Trường Đao vào.

May mà Sở Văn cảm thấy không ổn sau đó, kịp thời thu lực, nếu

không Tử Ngọc Trường Đao chắc chắn sẽ xuyên thủng sang phía bên kia.

Đẩy bức tường đã cắt gọt ra phía trước, Sở Văn nhìn thấy một hang động khép kín khác.

Bên trong hoàn toàn khác với hang động vừa nãy, trước tiên hang động này lớn hơn cái trước khoảng ba lần, đỉnh hang cũng cao hơn nhiều, cảm giác bên trong rất rộng rãi.

Chương 569

Hang động này rất khô ráo, có vài đống công cụ cũ nát, vài cái giá đầy thi nhân đá.

Vài cái giỏ tre, một số gạch đá phù hợp với màu tường, lò đúc sắt và các công cụ liên quan.

Ở giữa hang động khép kín này, có một bệ đá, trên đó thờ một pho tượng thần, phía trước tượng thần có vài lư hương.

Trong lòng Sở Văn, đó hẳn là tượng thần hung thần "Lôi Vương Thần" của tộc Dao.

Vì vậy, Sở Văn trực tiếp cầm lư hương lên, nắm một nắm tro hương rắc xuống đất, sau đó dùng chân xoa đều mặt đất.

Sau đó cúi xuống kiểm tra, nhưng không phát hiện ra gì cả, Sở Văn cũng không vội, trong nguyên tác Bàn Tử đã di chuyển tượng thần rồi.

Mặc dù không biết vị trí dịch chuyển cụ thể, nhưng cuối cùng cũng ở gần đó, vì vậy Sở Văn bắt đầu lặp đi lặp lại thao tác nhiều lần.

Công phu không phụ người có lòng, sau không biết bao nhiêu lần lặp lại, Sở Văn cuối cùng cũng thấy trên đất hình thành một số đường nét.

Đang chuẩn bị hoàn chỉnh phủ đầy tro hương xung quanh các đường nét đó, đúng lúc này, từ cửa thông đạo nhỏ truyền ra ánh sáng yếu ớt.

Thấy những người khác đã tỉnh, Sở Văn không vội quay lại, tiếp tục thực hiện thao tác trên tay.

Khi xem xong văn tự hiện ra trên đất, Sở Văn lập tức thổi bay tro hương.

Trên đất không phải là số lượng "Mật Lạc Đà", mà là một câu: "Giết chết Bất Tường!

Giết chết Bất Tường!

Giết chết Bất Tường!" Những vết chữ này vô cùng đều đặn và tinh tế, trông không giống do con người dùng lợi khí khắc ra, mà giống như do một số quái vật dùng móng vuốt sắc nhọn nhẹ nhàng vạch ra vậy.

Sở Văn xem xong liền hiểu ra, vết chữ do Mật Lạc Đà khắc xuống, sứ mệnh của chúng là phải đánh giết anh.

Để có thể xác nhận có bao nhiêu Mật Lạc Đà, Sở Văn lấy một cái xô sắt trên giá công cụ cạnh lò đúc sắt, sau đó đi về hang động trước đó.

Khi đi ra khỏi lỗ thông đạo nhỏ, Hắc Hạt Tử cầm đèn dò đi ngược chiều.

Thấy Sở Văn đi ra, Hắc Hạt Tử hỏi: "Trong đó là đâu?

Có phải bị Bàn Tử di chuyển không?" "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng bên trong hình như là một không gian khép kín." Sở Văn thành thật trả lời.

"Không gian khép kín?

Vậy tôi vào bằng cách nào?" Nghe xong câu trả lời của Sở Văn, Hắc Hạt Tử biến thành mặt khó hiểu.

Lời vừa thốt ra, Hắc Hạt Tử mới phát hiện Sở Văn đã đi xa rồi, cũng không kịp đi kiểm tra phía bên kia, trực tiếp đi theo, muốn xem Sở Văn muốn làm gì.

Sở Văn cầm xô sắt, bắt đầu thu thập nước nhỏ giọt ở đó.

Nhìn những gì Sở Văn làm, Hắc Hạt Tử vẻ mặt khó hiểu đi theo

sau Sở Văn.

Không lâu sau, Sở Văn thu thập được một xô nước, mang nước về hang động khép kín phía bên kia, bắt đầu dùng tay từng chút một hắt nước lên tường.

Hắt khoảng mấy chục lần, bức tường trở nên trong suốt, dưới ánh đèn chiếu sáng, bên trong bức tường xuất hiện những cái bóng đen dày đặc, khoảng cách đến bề mặt bức tường rất gần.

Dưới ánh đèn dò, những bức tường không bị hắt nước cũng có thể lờ mờ nhìn thấy những cái bóng bên trong.Sở Văn sắc mặt ngưng trọng nhìn những cái bóng đen đó, xem ra không lâu nữa, những Mật Lạc Đà này có thể phá tường chui ra.

Ban đầu thấy Sở Văn hắt nước lên tường, Hắc Hạt Tử cảm thấy rất khó hiểu, nhưng sau khi thấy bức tường trở nên trong suốt, những cái bóng đen lớn hiện ra.

Hắc Hạt Tử hơi suy nghĩ, sau đó nói: "Gặp nước thì trong suốt, chẳng lẽ đây là mạch ngọc trong truyền thuyết?

Vậy những cái bóng đen này là Mật Lạc Đà sao?

Số lượng thật sự quá kinh người!" Nghe Hắc Hạt Tử có thể nói ra những thứ này, Sở Văn không cảm thấy bất ngờ, dù sao thì chuyện này có người cũng biết.

Sau đó Sở Văn hỏi ngược lại: "Hắc Hạt Tử, có cách nào để rời khỏi đây không?" Hắc Hạt Tử nghe xong, không lập tức trả lời, bắt đầu cẩn thận kiểm tra hai hang động.

Thấy Hắc Hạt Tử không trả lời, Sở Văn đi gọi những người đang hôn mê tỉnh lại.

Nhìn những người đang hôn mê, Sở Văn trước tiên lay A Ninh tỉnh dậy.

Nhanh chóng, A Ninh tỉnh lại, sau khi nhìn thấy Sở Văn, yên tâm quan sát môi trường xa lạ xung quanh.

Sau đó hỏi: "Sở Văn, bây giờ tôi đang ở đâu?

Chẳng lẽ đây là thế giới sau khi chết sao?" Sở Văn dịu dàng nhìn A Ninh, nói: "Đừng nói linh tinh, tôi vẫn sống tốt mà, đây hẳn là mạch ngọc dưới cổ lâu Trương gia." Nghe Sở Văn nói vậy, A Ninh cũng bình tĩnh lại.

Chương 570

"Tôi nhớ mình bị một vệt sáng kim loại lập lòe tấn công, sau đó thấy mọi người lần lượt ngã xuống, tiếp đó tôi thấy đau nhói một cái, rồi hôn mê đi." A Ninh vừa nhớ lại vừa nói.

Thấy A Ninh đã bình tĩnh lại, Sở Văn nói: "Không sao là tốt rồi, mau gọi những người khác tỉnh dậy, bàn bạc xem làm thế nào để thoát ra ngoài thôi." "Vậy tôi đi gọi lính đánh thuê, cô đi gọi đồng đội của mình tỉnh dậy đi!" A Ninh nói xong, trực tiếp đi về phía bên kia.

Tiếp đó, Sở Văn đồng thời lay Hạo Thiên Chân và Bàn Tử tỉnh dậy.

Hạo Thiên Chân tỉnh dậy vẫn còn mơ mơ màng màng, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Câu đầu tiên Bàn Tử tỉnh dậy nói: "Ai đang cắn Bàn gia, đứng ra đây đảm bảo không đánh!" Lời vừa dứt, Hắc Hạt Tử đi tới.

Anh ta không vui nói với Bàn Tử: "Xem ra đã bị hạ gục rồi, còn ở đây cứng miệng." "Thằng khốn nào đánh lén tao, có bản lĩnh thì ra đây đối đầu trực diện với Bàn gia tao, tao đảm bảo đánh cho mày sống không bằng chết." Bàn Tử tức giận đến mức luống cuống biện giải.

Hắc Hạt Tử châm chọc: "Nếu đánh thắng thì đã không xuất hiện ở đây rồi, cậu chắc chắn muốn đi bị giết thêm một lần nữa sao?" Nghe Hắc Hạt Tử nói xong, Bàn Tử nhìn Hắc Hạt Tử, sau đó lại nhìn Sở Văn, không nói gì nữa.

Sở Văn thấy Hắc Hạt Tử quay lại, hỏi: "Đã tìm thấy cách thoát ra khỏi đây chưa?" Hắc Hạt Tử sắc mặt ngưng trọng nói: "Còn chưa tìm thấy chỗ vào từ đâu, nói gì đến chuyện thoát ra." Lúc này, A Ninh cũng dẫn theo lính đánh thuê đi tới, hỏi: "Đã tìm thấy cách thoát ra

chưa?" Sau khi nhận được câu trả lời phủ định, Hạo Thiên Chân đang suy nghĩ đột nhiên nói: "Tôi biết thứ đó đã làm gì rồi!" "Biết rồi ư?" Mọi người chưa hiểu rõ tình huống.

"Tôi không thể hoàn toàn xác định, nhưng có thể đoán ra đại khái, việc tôi bị đưa vào đây nhất định có liên quan đến những con quái vật này.

Không gian khép kín này không cho tôi rời đi, là để đạt được một mục đích nào đó!" Hạo Thiên Chân nói ra phỏng đoán của mình.

Bàn Tử suy nghĩ, cảm thấy Hạo Thiên Chân nói có lý, nhưng còn một điều.

"Vậy ai lại mất công sức lớn như vậy, đánh ngất tôi rồi chuyển tôi vào đây, lại còn phong tỏa toàn bộ không gian?" Bàn Tử hỏi.

A Ninh mở miệng ngắt lời: "Đừng nói linh tinh nữa, bây giờ quan trọng nhất là rời khỏi đây, những chuyện khác đợi sau khi ra ngoài rồi nói!" Nhất thời, mọi người đều không ai nói gì, đều đang yên lặng suy nghĩ đối sách.

Sở Văn mặc dù biết có thể rời khỏi đây bằng lối đi do Mật Lạc Đà tạo ra, nhưng trong tường có Mật Lạc Đà dày đặc.

Hiện tại, anh cũng không thể xác định liệu cách đó có thành công hay không.

Lúc này, Hắc Hạt Tử nói ra cách của mình: "Tôi biết khi Mật Lạc Đà di chuyển trong tường, sẽ để lại một đường hầm phía sau nó, tôi chỉ cần đánh giết một con, là có thể thoát ra từ đường hầm đó." Bàn Tử nói: "Có cách hay như vậy sao không nói sớm, với thân thủ của Hắc Hạt Tử và Sở gia, giải quyết một con Mật Lạc Đà căn bản không thành vấn đề." Hắc Hạt Tử lại bổ sung: "Nhưng, hiện tại trong tường có một lượng lớn bóng đen, mỗi một bóng đen đại diện cho một con

Mật Lạc Đà, ngay cả khi chỉ ở một hướng, tôi cũng sẽ đối mặt với rất nhiều kẻ địch." Lời vừa dứt, A Ninh mở miệng nói: "Tôi không rõ tình hình bên đó, chi bằng tôi đi xem thực tế trước, sau đó rồi đưa ra kết luận." Thấy A Ninh nói vậy, những người khác cũng không có ý kiến gì, mọi người cùng đi về hang động có Mật Lạc Đà.

Vừa đi ra khỏi lỗ thông đạo nhỏ, Sở Văn phát hiện không ổn, những cái bóng đen bên trong đã tiến sát bề mặt, bất cứ lúc nào cũng có thể phá tường chui ra.

Sở Văn lập tức hô lên: "Tất cả dừng lại, chuẩn bị chiến đấu, quái vật trong tường sắp phá tường chui ra!" "Xì xì xì! ~" Trên tường hang động bắt đầu vang lên tiếng vật thể tan chảy, từng con Mật Lạc Đà từ trong tường chui ra, điên cuồng lao về phía Sở Văn.

"Oa ~ oa ~ oa ~" Mật Lạc Đà đang xông tới không ngừng phát ra tiếng khóc trẻ con the thé, vô cùng chói tai.

Lính đánh thuê rút vũ khí mang theo bên người ra bắt đầu bắn xả, tốc độ Mật Lạc Đà bị tiêu diệt và tốc độ Mật Lạc Đà chui ra khỏi tường đạt đến sự đồng bộ.

Nhất thời, Mật Lạc Đà không thể đẩy tuyến chiến đấu tiến thêm nửa bước, nhưng dưới kiểu bắn nhanh chóng này, vũ khí sắp hết đạn rồi.

Lợi dụng lúc lính đánh thuê thay băng đạn, Mật Lạc Đà xông lên, Sở Văn và Hắc Hạt Tử mỗi người chống đỡ một nửa đòn tấn công của Mật Lạc Đà.

Mặc dù Sở Văn và Hắc Hạt Tử đều có thể một đòn đoạt mạng Mật Lạc Đà, nhưng cũng không thể chống đỡ nổi số lượng Mật Lạc Đà quá nhiều.

Chỉ khi lính đánh thuê bắt đầu lượt bắn xả thứ hai, họ mới có thể

giành được chút thời gian thở dốc.

Mặc dù vậy, Sở Văn vẫn luôn quan sát tình hình xung quanh.

Nhanh chóng, Sở Văn phát hiện Mật Lạc Đà ở một góc đã hoàn toàn rời khỏi bức tường.

Anh ta lập tức lên tiếng nói: "Mật Lạc Đà ở bên đó đã ra hết rồi, chúng ta đi về phía đó, ở đây nữa, tôi cũng phải chết!" Mọi người tuy không trả lời, nhưng trước nguy hiểm, đều vô cùng ăn ý chậm rãi di chuyển về phía đó.

Sở Văn cũng không giữ sức nữa, vung Tử Ngọc Trường Đao hết sức, mỗi nhát đều có thể cuốn bay một đám Mật Lạc Đà.

Lúc này Hắc Hạt Tử cũng tay trái dao găm, tay phải súng hộp, hai tay cùng lúc liều mạng tiêu diệt Mật Lạc Đà.

Trong tình huống này, mỗi người đều đã liều mạng, ngay cả lính đánh thuê dùng hết tất cả đạn, cũng rút dao găm ra cận chiến tay đôi với Mật Lạc Đà.

Lúc này, Hắc Hạt Tử đột nhiên hô to: "Mọi người cẩn thận, bên trên hình như có thứ gì đó sắp ra!" Vừa dứt lời, đỉnh hang động vang lên tiếng "tích lạch ba lạch".

Kèm theo một vài mảnh đá rơi xuống, mấy con lạc đà mật từ trên trời rớt xuống.

Chúng lần lượt rơi vào vị trí mọi người đang đứng, nhưng có một con lạc đà mật không lệch chút nào, rơi thẳng lên đầu một tên lính đánh thuê.

Tên lính đánh thuê đó đang vung dao găm chiến đấu, do đầu bị bất ngờ ôm chặt, không nhìn thấy gì nên con dao găm trong tay vung ra bị lệch hướng, tấn công vào khoảng không.

Con lạc đà mật lẽ ra đã bị dao găm đâm trúng, lợi dụng cơ hội đó, đâm móng vuốt sắc nhọn vào ngực tên lính đánh thuê.

Hai móng vuốt dùng sức kéo sang hai bên, trực tiếp xé toạc tên lính đánh thuê thành hai mảnh.

Chương 571

Vì cái chết của tên lính đánh thuê này, đội hình xuất hiện một khoảng trống, mấy con lạc đà mật muốn xông vào.

Sở Văn vung ba đao cực nhanh, quét sạch lũ lạc đà mật trong khu vực đó.

Mọi người lập tức thu hẹp đội hình, lúc này khoảng cách đến lối đi mà xung quanh không có bóng đen đã gần hơn.Đúng lúc đó, Sở Văn phát hiện những con lạc đà mật vừa bị giết lại đứng dậy, loạng choạng tại chỗ, tiếp tục xông tới.

Sở Văn nhíu mày, vung đao quét sạch lũ lạc đà mật trước mặt, rồi quay đầu nhìn về phía Hắc Hạt Tử.

Lúc này, Hắc Hạt Tử cũng đang nhìn Sở Văn, ánh mắt hai người vừa chạm nhau, đã hiểu rõ tình hình hiện tại, ngầm hiểu không nói ra chuyện lạc đà mật có thể hồi sinh.“Rầm!” Một tiếng nổ lớn vang lên, mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh.

Một con lạc đà mật cao hơn hai mét, vô cùng vạm vỡ phá tường lao ra, tách đám lạc đà mật phía trước ra, nhanh chóng xông về phía mọi người.Mẹ nó cái độ khó Địa Ngục!

Số lượng lạc đà mật đã gấp mười lần nguyên tác, giờ lại xuất hiện loại tồn tại đặc biệt đã biến dị rõ ràng này.

Trong lúc mất tập trung, lại có hai tên lính đánh thuê bị lạc đà mật xé nát, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, mọi người mới hoàn hồn.Lần này, mọi người tăng tốc độ di chuyển, cuối cùng đã kịp đến lối đi đó trước khi con lạc đà mật khổng lồ tới.

Đến gần mới phát hiện, lối đi mà lũ lạc đà mật để lại không hề

rộng rãi, chỉ đủ cho một người đi qua.

Không có thời gian suy nghĩ, Sở Văn nói: "Mọi người đi trước đi, những ai có sức chiến đấu thì ở lại với tôi, tiếp tục cầm chân chúng thêm một lát nữa."Trong nguyên tác, dù bên trong lối đi cũng có rất nhiều bóng đen, nhưng độ khó Địa Ngục có chút thay đổi.

Sở Văn đoán rằng chỉ cần không bước vào lối đi, lũ lạc đà mật trong vách tường sẽ không phá tường ra.

Dù sao thì Bất Tường là mục tiêu chính của chúng.A Ninh là người đầu tiên rời đi, trước khi vào lối đi, cô quay đầu nói: "Sở Văn, anh nhất định phải sống sót ra ngoài, em sẽ đợi anh ở bên ngoài!" Sở Văn không đáp lời A Ninh, cảm thấy cô ấy đang lập "death flag".

A Ninh nói xong, cũng không quan tâm Sở Văn có trả lời hay không, trực tiếp đi vào bên trong.

Hạo Thiên Chân đỡ Bàn Tử đầy thương tích trên người, là người thứ hai bước vào lối đi."Ai ui, Tiểu Tam Gia nhanh lên chút, Bàn Gia tôi bây giờ là thương binh đấy." Có lẽ bước chân của Hạo Thiên Chân hơi vội vàng, Bàn Tử kêu đau một tiếng.

Không lâu trước đó, một con lạc đà mật rơi xuống sau lưng Hạo Thiên Chân, Bàn Tử thấy Hạo Thiên Chân không hề phát hiện ra, liền tay không xông lên, đánh nhau với con lạc đà mật đó.

Mặc dù cuối cùng đã cố gắng đánh chết con lạc đà mật, nhưng trong quá trình chiến đấu cũng không tránh khỏi việc bị lạc đà mật cào vài lần.

May mà vết thương không quá sâu, ngoài việc trông có vẻ chật vật, thì không có vấn đề gì lớn, vẫn có thể đi lại.

Tiếp đó, người của Cao Gia Tác và một tên lính đánh thuê khác dừng tấn công, bước vào lối đi.

Chỉ còn Sở Văn và Hắc Hạt Tử, áp lực tăng lên đáng kể, nhưng họ vẫn có thể chống cự được.Sở Văn biết sau khi vào lối đi, nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Thế là anh nói: "Hắc Hạt Tử, cậu đi theo họ trước đi.

Lối đi quá chật hẹp, không dễ triển khai, tôi ở lại chống cự thêm một lát nữa." Hắc Hạt Tử nghe xong không do dự, sau khi đánh chết con lạc đà mật trước mặt, liền quay người xông vào trong lối đi.

Mặc dù bây giờ chỉ còn lại Sở Văn, nhưng anh vẫn có thể chiến đấu thoải mái trong đám lạc đà mật.Không lâu sau, con lạc đà mật khổng lồ đó xuất hiện trước mặt Sở Văn, hai móng vuốt phóng ra với tốc độ nhanh như chớp.

Sở Văn vẫn luôn quan sát động tác của nó, ngay khoảnh khắc nó phóng ra hai móng vuốt, anh đã né sang một bên.

Chỉ thấy móng vuốt của lạc đà mật khổng lồ trượt đi, đâm sâu vào vách tường, hạn chế hành động của nó.

Sở Văn chớp lấy cơ hội, trường đao Tử Ngọc trực tiếp chém vào cổ nó, chém rụng đầu con lạc đà mật khổng lồ.Sau khi đánh chết con lạc đà mật khổng lồ, Sở Văn không vội rời đi.

Từ lối đi trở lại mặt đất, cần không ít thời gian, Sở Văn định tiếp tục chiến đấu với đám lạc đà mật, để tranh thủ thời gian cho mọi người.

Một lát sau, Sở Văn phát hiện "cơ thể" của lạc đà mật khổng lồ bắt đầu vặn vẹo, ước chừng thời gian cũng sắp hết rồi.

Liền vung một đao quét sạch lũ lạc đà mật xung quanh, rút lui và bước vào lối đi.Sở Văn vừa bước vào lối đi, anh thấy bên trong có rất nhiều lạc đà mật nhỏ, anh cất trường đao Tử Ngọc, lấy ra một khẩu súng trường AK.

Mỗi viên đạn bắn ra, đều có thể bắn nổ đầu một con lạc đà mật nhỏ.

Khi hết đạn, anh trực tiếp lấy ra một khẩu AK đã nạp đầy đạn từ trong nhẫn trữ vật.

May mà số lượng lạc đà mật nhỏ chỉ có trăm con, trong tình huống không cần thay băng đạn, anh đã tiêu diệt tất cả.Đúng lúc đó, phía sau vang lên tiếng gầm giận dữ của lạc đà mật khổng lồ, dường như không hài lòng vì những con lạc đà mật khác cản đường.

Tiếp đó, Sở Văn nghe thấy một vài âm thanh kỳ quái, giống như xương cốt của thứ gì đó bị nghiền nát.

Sở Văn quay đầu nhìn lại, lạc đà mật khổng lồ đang nhanh chóng tiếp cận, đám lạc đà mật cản đường phía trước đã biến mất.

Trong lối đi này chỉ có thể nhìn thấy phần đầu của lạc đà mật khổng lồ, còn cơ thể nó đang không ngừng hòa tan đá.

Thấy vậy, Sở Văn bắn toàn bộ số đạn AK còn lại trong tay ra, trong không gian chật hẹp này, đầu của lạc đà mật khổng lồ chỉ có thể nhận trọn tất cả số đạn đó.

Bị mười mấy viên đạn bắn trúng đầu, lạc đà mật khổng lồ lập tức bất động.

Sở Văn vừa tiến lên, vừa thay băng đạn mới cho tất cả khẩu AK.

Chương 572

Chặng đường tiếp theo còn dài, trong lối đi chật hẹp, trường đao Tử Ngọc không thể sử dụng được, chỉ có thể dựa vào mấy khẩu AK.

Sở Văn không biết đã đi bao lâu, trong lúc đó, lạc đà mật khổng lồ đã đuổi kịp mấy chục lần, đều bị anh bắn nát đầu giải quyết, không thể không nói khả năng hồi sinh của lạc đà mật thật sự rất mạnh.

Sau khi lại một lần nữa đánh chết lạc đà mật khổng lồ, Sở Văn nghe thấy tiếng gió, biết lối ra không còn xa nữa.

Sở Văn tăng tốc bước chân tiến về phía trước, không lâu sau, lối đi phía trước truyền đến ánh sáng.

Anh đi ra ngoài, chính là thế giới mặt đất đã lâu không gặp.Sở Văn vừa bước ra khỏi lối đi, anh thấy A Ninh đang đi vào; cách đó không xa, Hạo Thiên Chân đang trò chuyện với Tiểu Ca, người vì bị thương nên không thể xuống nước, kể lại những chuyện đã xảy ra sau khi vào Ma Hồ.

Những người còn lại rải rác ngồi xung quanh, thấy Sở Văn ra, A Ninh vội vàng chạy tới.“Sao anh lâu như vậy mới ra, anh có biết em lo lắng cho anh không!” Mắt A Ninh đỏ hoe, trông như vừa khóc không lâu.

Do Sở Văn vẫn luôn trì hoãn bước chân đuổi theo của lạc đà mật, nên những người khác đã đợi ở đây mấy tiếng đồng hồ.

Sở Văn nhẹ nhàng vỗ lưng A Ninh, nhẹ giọng an ủi: “Anh không phải đã ra ngoài bình an rồi sao?

Đừng lo lắng nữa.” Bàn Tử ở một bên trêu chọc nói: “Sở Gia, nếu cậu ra muộn thêm chút nữa, tôi e là không cản được A Ninh

đâu!”Trong quá trình chờ đợi, A Ninh thấy Sở Văn mãi không xuất hiện, ba lần bốn lượt muốn vào lối đi để quay lại tìm anh.

Nếu không phải Hạo Thiên Chân và Bàn Tử liên tục khuyên nhủ: “Sở Gia thân thủ cao cường, bây giờ quay lại tìm, không chỉ là không tin tưởng cậu ấy, mà còn dễ dàng kéo chân cậu ấy.” thì A Ninh mới bỏ ý định quay lại.

Nhưng theo thời gian trôi đi, Sở Văn vẫn không xuất hiện, A Ninh nóng như lửa đốt, quyết tâm “sống phải thấy người, chết phải thấy xác”, bất chấp lời can ngăn quay lại tìm Sở Văn.

Đúng lúc đó, Sở Văn từ trong lối đi bước ra, nên mới xảy ra cảnh tượng vừa rồi.Sau khi an ủi A Ninh xong, Sở Văn lập tức nói: “Chúng ta đi nhanh thôi!

Lạc đà mật sắp đuổi tới rồi!” Bàn Tử ngạc nhiên nói: “Không phải chứ, với thân thủ của Sở Gia, tiêu diệt đám lạc đà mật đó hẳn phải dễ như trở bàn tay chứ!”“Đám lạc đà mật đó căn bản không thể giết chết được.

Khi ở dưới đó, tôi và Sở Văn phát hiện lạc đà mật đã chết lại đứng dậy, vì không muốn làm giảm sĩ khí nên chúng tôi không nói ra.” Hắc Hạt Tử vẫn luôn quan sát cửa lối đi, chuẩn bị nếu có tình huống gì sẽ lập tức kêu mọi người bỏ chạy.Đúng lúc đó, Tiểu Ca cũng mở miệng: “Không sai, lạc đà mật sẽ không chết.

Lý do tại sao ở dưới đất lại thấy nhiều người bị đổ thạch nhũ hóa sống, hẳn là do người của Trương Gia Cổ Lâu làm, chỉ có cách đó mới có thể triệt để giết chết lạc đà mật!” Hạo Thiên Chân nghe xong cũng chuẩn bị tham gia thảo luận, nhưng bị Bàn Tử trực tiếp cắt ngang.“Các vị, Thọ Tinh Công treo cổ chê mạng dài à?

Lạc đà mật sắp đuổi tới nơi rồi, ở cửa nhà người ta mà còn bàn tán, đợi lạc đà mật ở lại ăn cơm à?

Nhanh chân mà chạy đi!" Vừa dứt lời, người của Cao Gia Tác lập tức kéo tên lính đánh thuê đang ngẩn ngơ bỏ chạy, thoáng chốc đã mất hút.Mặc dù là lính đánh thuê, bảo vệ chủ nhân còn quan trọng hơn sinh mạng, nhưng bây giờ A Ninh có Sở Văn bên cạnh, vấn đề an toàn không cần lo lắng.

Trong tình huống này, mạng nhỏ là quan trọng nhất, dù sao thì đám lạc đà mật dày đặc kia đã tạo thành bóng ma tâm lý lớn cho họ.

Khi đối mặt với đám lạc đà mật không biết sợ chết, chỉ cần sơ suất một chút…Nhìn hướng hai người rời đi, Bàn Tử kêu lên một tiếng: "Đúng là không có nghĩa khí, chạy nhanh như vậy mà không thèm mang theo tôi, Bàn Gia tôi đang là thương binh mà!""Sách sách sách, để cậu ở lại, đủ cho lũ lạc đà mật xỉa răng không?" Mặc dù không nhìn thấy mắt Hắc Hạt Tử, nhưng kết hợp với biểu cảm cười quái dị thì đoán rằng, lúc này y chắc chắn đang nheo mắt lại.Một câu nói đó khiến Bàn Tử giật mình khẽ rụt lại, vội vàng nói: "Tiểu Tam Gia không thể không quản tôi nha, tôi vì cứu cậu mà mới bị đầy mình vết thương đó."Đùa giỡn thì đùa giỡn, Hắc Hạt Tử cũng không thực sự hành động, Hạo Thiên Chân cũng đỡ Bàn Tử.

Mọi người bắt đầu rời đi, Sở Văn quay đầu nhìn cửa lối đi một cái, mặc dù là chế độ Địa Ngục, nhưng lạc đà mật không có khả năng rời khỏi ngọc mạch.

Dù sao thì nếu lạc đà mật có thể rời khỏi ngọc mạch, thì các thôn làng xung quanh đã sớm gặp tai ương rồi.

Lúc đó Sở Văn mới nhớ ra, lạc đà mật được đồn là do con người "ăn ngọc anh để trường sinh" mà biến thành.

Chẳng lẽ, khả năng hồi sinh của lạc đà mật cũng đến từ ngọc mạch, nhưng cũng vì thế mà bị hạn chế trong ngọc mạch không thể rời đi sao?

Sở Văn cũng không nghĩ sâu thêm nữa, đi theo mọi người trở lại bên Ma Hồ.Lúc này, bên Ma Hồ có rất nhiều dân làng từ trong trại dắt lừa, một nhóm người khá cao lớn đang chuyển đồ đạc trên lưng lừa xuống.

Cả doanh trại đều nhộn nhịp bóng người bận rộn, có người đang dựng lều, có người đang điều chỉnh thiết bị, làm công tác chuẩn bị của họ.

Hạo Thiên Chân hỏi Tiểu Ca: "Có chuyện gì vậy, sao doanh trại của tôi lại có nhiều người lạ như vậy?""Ngày thứ hai xuống nước, bảo tiêu thân cận của Khâu Đức Khảo đã đến doanh trại.

Thấy trong doanh trại chỉ có một mình tôi, nên họ đều không quay về." Tiểu Ca thản nhiên đáp."Tất cả đều do ai sắp xếp?" Sở Văn nhìn Hắc Hạt Tử hỏi."Không phải tôi, tôi cũng không rõ ông chủ sẽ đích thân đến!" A Ninh chỉ vào năm bóng người đang đứng quan sát bên Ma Hồ nói.

Hắc Hạt Tử chỉ cười quái dị hai tiếng, không trả lời, thấy vậy Sở Văn quay đầu nhìn về phía A Ninh chỉ.Một bóng người đứng phía trước nhất, hai bóng người ở hai bên phía sau, phía sau nữa là hai tên lính đánh thuê da trắng cao lớn, dáng người thẳng tắp.

Bàn Tử nhìn kỹ, nói: "Đó là Khâu Đức Khảo, tôi tuy chưa từng gặp mặt, nhưng tôi nhận ra hai tên lính đánh thuê phía sau, chính là bảo tiêu thân cận của Khâu Đức Khảo." Sở Văn nhìn sang, có vài tên lính đánh thuê dẫn người của Cao Gia Tác đi tới.

Bóng người đó rời khỏi bờ hồ, ngồi xuống chiếc ghế đã chuẩn bị sẵn.

Khâu Đức Khảo trông khoảng bảy tám mươi tuổi, hơi gù lưng, đi lại có chút không vững, cần có người dìu.

Sắc mặt Hạo Thiên Chân có chút khó coi, dường như đã ngửi thấy điều gì đó kỳ lạ.

Sở Văn cũng biết trong nguyên tác, Khâu Đức Khảo sẽ xuất hiện ở đây, và đây cũng là lần đầu tiên Hạo Thiên Chân nhìn thấy Khâu Đức Khảo bằng xương bằng thịt.

Thấy vậy, Sở Văn trực tiếp nói: "Tôi cũng đi qua đó đi!

Cứ đứng ở đây cũng chẳng làm gì được."Một lúc sau, từ câu trả lời của người của Cao Gia Tác, Khâu Đức Khảo biết đại đội quân đang ở phía sau.

Khi mọi người đến cổng doanh trại, A Ninh và lính đánh thuê canh cổng đã kiểm tra thân phận.

Khâu Đức Khảo cũng đứng ở cổng doanh trại, nói với A Ninh: "Lần thăm dò này có thu hoạch gì không?" A Ninh không giấu giếm, kể lại tường tận những chuyện đã xảy ra lần này.

Chương 573

Khâu Đức Khảo nghe nói mọi người bị sinh vật không rõ tấn công dẫn đến ngất xỉu, vô thức nhìn Hắc Hạt Tử một cái.

Thấy Hắc Hạt Tử thần sắc như thường, ông ta biết những gì A Ninh nói đều là thật, sau khi nghe xong đầu đuôi câu chuyện.Sau khi dặn dò A Ninh xong, Khâu Đức Khảo đi thẳng đến trước mặt Sở Văn, mời: "Cậu là Sở Văn phải không?

Tôi nghe nói về cậu rồi, có hứng thú hợp tác với tôi không?""Không." Sở Văn thẳng thừng đáp.

Đối với nhân vật Khâu Đức Khảo này, không cần tiếp xúc.

Dù sao thì Khâu Đức Khảo làm mọi chuyện đều là vì muốn có thuốc trường sinh bất lão.

Sở Văn đã có mọi thứ mình cần, không cần thiết phải hợp tác với Khâu Đức Khảo nữa, chỉ phí thời gian mà thôi."Chúng ta vốn có thể liên thủ mạnh mẽ, nhưng nếu Sở tiên sinh không muốn, thì đó thật là một chuyện vô cùng đáng tiếc.

Vậy thì, chỉ đành mời các vị lấy hành lý rời đi!" Sau khi nhận được câu trả lời phủ định của Sở Văn, Khâu Đức Khảo cũng không cố chấp, mà trực tiếp bắt đầu đuổi người.

Chỉ thấy Khâu Đức Khảo vung tay một cái, những tên lính đánh thuê vốn đang bao vây mọi người, hai người một nhóm tiến lên đi theo họ về lều để thu dọn hành lý.

Dưới tình hình mỗi người có hai tên lính đánh thuê giám sát, tứ nhân tổ đạo mộ đã lấy lại hành lý của mình, tiếp đó bị hai tên lính đánh thuê "tiễn" ra khỏi doanh trại.Hạo Thiên Chân bất bình nói: "Coi

chúng tôi như đồ vật, dùng xong thì đá bay.”“Vốn dĩ là lợi dụng lẫn nhau, Khâu Đức Khảo cảm thấy tôi không còn giá trị lợi dụng nữa, đương nhiên sẽ đá tôi đi.” Sở Văn nói với vẻ mặt như thường.Tiếp đó Sở Văn hạ giọng hỏi: “Bàn Tử, chuyện tôi nhờ ông làm thế nào rồi?”“Bàn Gia tôi làm việc thì cậu cứ yên tâm, đương nhiên đã lắp đặt xong theo yêu cầu của cậu rồi!

Đảm bảo sẽ tặng cho Khâu Đức Khảo một món quà lớn.” Bàn Tử cười hiểm ác, không ngờ bụng anh ta lại co thắt mạnh, vết thương bị rách ra, lập tức tiếng cười biến thành tiếng kêu đau.

Tiếp đó anh ta dùng hai tay ôm vết thương, ra hiệu cho Hạo Thiên Chân nhanh chóng đưa đi băng bó.Đi về phía trước một lát sau, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn trầm đục, nước hồ Ma Hồ bắn lên trời.

Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca đều ngây người, ngay lập tức hiểu ra ý của Sở Văn và Bàn Tử.

Họ vội vàng tăng tốc bước chân rời khỏi Ma Hồ, để lại đoàn người Khâu Đức Khảo đang nhảy dựng lên chửi rủa bên bờ Ma Hồ.Thời gian quay lại trước lần xuống nước đầu tiên, Sở Văn đã gọi Bàn Tử vào trong lều.“Sở Gia, cậu gọi tôi có chuyện gì sao?” Bàn Tử cười hì hì bước vào trong lều, trực tiếp hỏi Sở Văn.Thấy Bàn Tử đã đến, Sở Văn nói: “Tôi có một chuyện quan trọng cần làm, không biết ông có muốn giúp không?”“Sở Gia cứ yên tâm, dù có là lên núi đao xuống biển lửa, tôi cũng sẽ cố gắng hết sức để làm cho xong, cứ yên tâm giao cho tôi đi!” Bàn Tử cũng không hỏi Sở Văn chuyện gì, bắt đầu miệng đầy lời đồng ý.“Sau khi xuống nước, trong tình huống không bị người khác phát hiện, tôi muốn ông lắp đặt TNT dưới Trương Gia Cổ Lâu và xung quanh nó, nhất định phải có thể trực tiếp làm nổ tung Trương Gia Cổ Lâu sau khi kích nổ!” anh bình tĩnh nói.Bàn Tử nghe xong ngây người, đã xuống nước rồi mà Sở Văn lại

bắt đầu kế hoạch muốn phá hủy Trương Gia Cổ Lâu, quả nhiên chuyện của cao nhân, người khác không thể nào hiểu nổi.“Không vấn đề, chuyện này cứ để tôi lo.” Bàn Tử tuy không hiểu, nhưng quyết định làm theo, dù sao Sở Văn đã muốn làm, khẳng định là có lý do.Nghe Bàn Tử đồng ý, Sở Văn lấy ra từng bó TNT giao cho anh ta.

Bàn Tử nhận lấy cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp quấn số TNT đó quanh eo và đùi của mình.

Do Bàn Tử thân hình rộng lớn, béo tròn, nếu không cởi ra, chỉ nhìn bên ngoài thì không thể phát hiện trên người anh ta có quấn thứ gì.Trong lần xuống nước đầu tiên, theo yêu cầu của Sở Văn, sau khi Bàn Tử xuống nước, anh ta không bật đèn chiếu sáng ngay lập tức, mà trực tiếp bơi hết sức về phía Trương Gia Cổ Lâu.

Mọi người đều vừa xuống nước, trong tình huống chưa bật đèn chiếu sáng, cũng không ai phát hiện Bàn Tử đã biến mất.

Vì Bàn Tử không cầm đèn chiếu sáng bằng một tay, nên anh ta bơi đến Trương Gia Cổ Lâu nhanh hơn cả Hạo Thiên Chân.

Chính vì vậy, khi con cá búp bê khổng lồ xuất hiện, Bàn Tử không hề biết, lúc đó, anh ta đang bắt đầu lắp đặt TNT.

Sau khi Bàn Tử lắp đặt xong TNT, khi anh ta vòng lại phía sau mọi người, mới phát hiện đèn của những người khác đang biến mất, sau đó những quầng sáng còn lại bắt đầu nổi lên, anh ta cũng không rõ tình hình, nhân cơ hội đó lên bờ.Sau khi tứ nhân tổ đạo mộ rời xa Ma Hồ một đoạn, Sở Văn ước chừng sóng nước do vụ nổ gây ra không thể ảnh hưởng đến nơi này, liền trực tiếp nhấn nút kích nổ.

Nghe thấy tiếng nổ lớn trầm đục đó, Bàn Tử không khỏi cảm thán: “Sở Gia, Sở Gia, những chuyện cậu làm đều có lý do của nó!”“Có thể trực tiếp làm nổ tung Trương Gia Cổ Lâu, bên trong đó không chừng có manh mối về ký ức của Tiểu Ca.” Hạo Thiên Chân

không vui nói.Sở Văn kể lại chuyện Bàn Tử đã thấy đêm hôm trước.

Sau đó anh nói: “Tôi suy đoán Khâu Đức Khảo đang ở gần đây, và sẽ không mất nhiều thời gian để ông ta đến.

Vì vậy tôi mới nhờ Bàn Tử đi lắp đặt TNT trước, nếu không có chuyện gì xảy ra thì khi rời đi sẽ tháo dỡ.” Đến đây, Sở Văn không tiếp tục nói nữa, dù sao thì một tình huống khác đã xảy ra.

Sau khi nghe Sở Văn giải thích, mấy người đều hiểu rằng tiếp tục giữ Trương Gia Cổ Lâu cũng chỉ khiến Khâu Đức Khảo hưởng lợi, chi bằng nhân lúc bây giờ không có ai, trực tiếp phá hủy Trương Gia Cổ Lâu.Sau khi trở về trại, đường phố vắng tanh, xem ra Khâu Đức Khảo đã thuê không ít lừa, những người khác cũng đều đi theo xem náo nhiệt rồi.

Mặc dù vậy, tứ nhân tổ đạo mộ vẫn cẩn thận tránh tất cả mọi người, đi vào nhà hàng Nông Gia Lạc của A Quý.

Lúc này, A Quý không có ở quán, hẳn là cũng đã đi thuê lừa cho Khâu Đức Khảo rồi.

Chỉ có Vân Thải ở lại trông quán, thấy Hạo Thiên Chân đỡ Bàn Tử khắp mình đầy vết thương bước vào.

Vân Thải phớt lờ Bàn Tử, mà trực tiếp hỏi Tiểu Ca: “Anh có bị thương không, có cần tôi xử lý không?” Tiểu Ca chỉ lạnh lùng nói: “Tôi không sao.”“Ai ui, Vân Thải muội tử, tôi mới là thương binh nè, tôi rất cần cô xử lý giúp tôi!” Bàn Tử thấy Vân Thải phớt lờ mình, vội vàng kêu đau một tiếng.“Tôi biết rồi, cứ đợi ở đây.” Vân Thải nói xong, đi vào phòng, lấy ra thảo dược và băng gạc giúp Bàn Tử băng bó.

Sau khi băng bó xong, Vân Thải nói: “Đã băng bó xong cho Bàn Tử rồi, Tiểu Ca phải chú ý an toàn đấy!”“Vân Thải muội tử, sao lại như

vậy, cứ mãi nhìn chằm chằm Tiểu Ca, không thể nhìn tôi nhiều hơn một chút sao?

Tôi cũng rất đẹp trai mà!" Bàn Tử vuốt tóc nói.Đúng lúc đó, Sở Văn nghe thấy tiếng động truyền đến từ phía trại gần Ma Hồ.

Những dân làng bị tắm như chuột lột bắt đầu quay về thôn, để không để dân làng nhìn thấy họ ở đây, gây khó xử cho gia đình A Quý.

Sở Văn lập tức nói: "Có động tĩnh, chúng ta phải nhanh chóng rời đi!"Mọi người vô cùng tin tưởng thính giác của Sở Văn, nghe vậy, cũng biết phải lập tức rời đi."Vân Thải muội tử, dân làng bắt đầu quay về rồi, tôi phải rời đi ngay, đây là chút tấm lòng của tôi, cô nhận lấy đi!" Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra mấy tờ tiền đỏ, tình tứ nhét vào tay Vân Thải.

Không đợi Vân Thải phản ứng, Hạo Thiên Chân tiến lên đỡ Bàn Tử, mọi người nhanh chóng rời đi từ một phía khác của trại.Sau khi rời xa trại, Hạo Thiên Chân cho biết mọi người đã rời khỏi địa bàn của mình quá lâu rồi, đề nghị mọi người về nhà xem xét trước, rồi bàn bạc bước tiếp theo sẽ làm gì.

Mọi người cũng không có ý kiến gì, thế là chia tay nhau ở đây.Sở Văn trở về cửa hàng nhỏ của mình, mở cửa quán, bắt đầu kinh doanh bình thường.

Có lẽ vì đã quá lâu không mở cửa, liên tiếp mấy ngày đều không có khách hàng ghé thăm.

Anh cũng nói chuyện phiếm đôi khi với các ông chủ cửa hàng gần đó.

Sở Văn cũng không quá bận tâm, cũng không định dựa vào cửa hàng nhỏ này để kiếm ăn.Một ngày nọ, Sở Văn như thường lệ mở cửa quán, không lâu sau, có người bước vào."Xin hỏi đây có phải là

Sở Văn tiên sinh không?" Sở Văn ngẩng đầu, thấy một người đàn ông mặc vest đứng trước mặt, trên tay cầm một phong thư."Là tôi, có chuyện gì sao?" Sở Văn thản nhiên hỏi."Chủ nhân nhà tôi bảo tôi mang thiệp mời này đến!

Mời ngài nhất định phải tham gia buổi đấu giá vào mùng một tháng tới!" Nói xong, người đàn ông mặc vest giao phong thư cho Sở Văn, rồi quay người rời đi."Chủ nhân nhà ông là ai?" Sở Văn hỏi."Điều đó ngài sớm muộn gì cũng sẽ biết, tôi xin cáo từ trước!" Người đàn ông mặc vest nói xong, không quay đầu lại mà đi luôn.Sở Văn xé mở phong thư, bên trong là một thiệp mời được làm rất tinh xảo.Kính gửi Sở Văn tiên sinh: Xin chào!Tôi sẽ tổ chức một buổi đấu giá vào ngày mùng một tháng tới tại nhà hàng Tinh Nguyệt, đặc biệt mời ngài tham gia, xin ngài nhất định nể mặt!(Bằng thiệp mời này, có thể xem trước vật phẩm đấu giá một ngày, và có thể tận hưởng dịch vụ lưu trú năm sao một đêm tại nhà hàng Tinh Nguyệt)Sau khi đọc xong nội dung thiệp mời, Sở Văn nhớ lại trong nguyên tác, nhà hàng Tinh Nguyệt sẽ tổ chức một buổi đấu giá Long Ngư Quỷ Tỷ, thời gian cũng sắp đến rồi.

Chương 574

Bây giờ còn vài ngày nữa mới đến mùng một tháng tới, Sở Văn đào tất cả bảo bối chôn ở sân sau lên, thu vào trong nhẫn trữ vật.

Đọc nguyên tác Sở Văn biết, Long Ngư Quỷ Tỷ được dùng để mở Cổng Đồng, nhưng anh luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Nếu không thì người bí ẩn đã lấy Long Ngư Quỷ Tỷ ra đấu giá, cũng sẽ không đặc biệt sai người gửi thiệp mời cho Sở Văn.

Vì vậy Sở Văn quyết định không tiếc bất cứ giá nào để có được Long Ngư Quỷ Tỷ, lúc đó rồi từ từ nghiên cứu.Vài ngày sau, Sở Văn một mình đến Tinh Nguyệt quán.

Sau khi trình thiệp mời cho nhân viên gác cổng của nhà hàng Tinh Nguyệt, người gác cổng cung kính đưa Sở Văn lên phòng nghỉ riêng biệt ở tầng ba.“Mời quý khách nghỉ ngơi một chút ở đây, sau đó chúng tôi sẽ tiến hành công tác chuẩn bị trưng bày vật phẩm đấu giá.” Người gác cổng nói xong liền lui ra ngoài, nữ thị vệ trong phòng nghỉ riêng rót cho Sở Văn một tách trà.“Không biết đấu giá ở đây, có thể trực tiếp dùng vật phẩm để ra giá không?” Sở Văn nâng tách trà, nhấm nháp từng ngụm nhỏ.“Vì mỗi lần đấu giá khác nhau, nên không nhất định có thể dùng vật phẩm để ra giá, quý khách xin chờ một chút, tôi sẽ đi hỏi giúp ngài.” Thị nữ đáp xong, nhẹ nhàng rời đi.Một lát sau, thị nữ gõ cửa bước vào: “Chào quý khách, người cung cấp vật phẩm đấu giá lần này đồng ý dùng vật phẩm để ra giá, nhưng chỉ tính bằng chín phần mười giá trị cổ vật.”“Được rồi, tôi biết rồi, cô có thể đi nghỉ trước.” Sở Văn thản nhiên nói.Có thể dùng vật phẩm để ra giá, vậy thì Long Ngư Quỷ Tỷ nhất định phải có được; những món đồ cổ Sở Văn

có đối với anh ta căn bản không có giá trị, chi bằng đổi thành Long Ngư Quỷ Tỷ.

Sở Văn không tin có ai có thể liều cả gia sản với anh, dù sao thì giá trị của những món đồ cổ mà anh đang sở hữu, có thể sánh ngang với cả một gia tộc.Lại một lát sau, có người gõ cửa phòng nghỉ riêng biệt, bên ngoài cửa truyền đến một giọng nói cung kính.“Thưa quý khách, buổi triển lãm vật phẩm đấu giá lần này đã bắt đầu rồi!” Nghe vậy, Sở Văn đặt tách trà xuống và bước ra ngoài.

Lúc này ở tầng ba có không ít người, thấy Sở Văn từ phòng nghỉ riêng biệt bước ra, ánh mắt toàn bộ hội trường đều bị thu hút.

Dù sao thì phòng nghỉ riêng biệt của nhà hàng Tinh Nguyệt không phải người bình thường nào cũng có thể sử dụng được.Trong đám đông dường như có người nhận ra Sở Văn, và đi về phía anh.

Người này mặc một bộ vest đen, nhưng chiếc áo sơ mi bên trong lại không phải màu trắng thông thường, mà là màu hồng, không thắt cà vạt hay nơ, trông rất giản dị.“Ngài là Sở Văn phải không?

Đã lâu nghe danh đại của ngài, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.

Tại hạ là Giải Vũ Thần, không biết sau này có cơ hội hợp tác không?” Vừa nói, anh ta vừa mỉm cười đi đến trước mặt Sở Văn, đưa tay phải ra.“Rất vui được biết anh, chúng ta chắc chắn sẽ sớm có cơ hội hợp tác.” Chính là cái gọi là ‘người vươn tay không đánh người mặt cười’, Sở Văn cũng không từ chối, tượng trưng bắt tay một cái.“Sở Văn, đã lâu không gặp, anh cũng ở đây sao?” Đúng lúc đó, một giọng nói ngọt ngào vang lên, Sở Văn nhìn về phía phát ra âm thanh, chính là Hoắc Tú Nhi đã lâu không gặp.

Sở Văn đi về phía Hoắc Tú Nhi, nắm tay cô ấy đi về phía phòng trưng bày.

Anh thì thầm bên tai cô: “Có chuyện gì lát nữa nói, chúng ta vào xem vật phẩm đấu giá trước đã!”Sau khi vào phòng trưng bày, chỉ có một vật phẩm trên bục trưng bày chính giữa.

Sở Văn biết lần đấu giá này, chỉ đấu giá Long Ngư Quỷ Tỷ.

Vì vậy anh cũng không phản ứng gì nhiều, những người khác rõ ràng đều ngây người ra.

Đi nam xông bắc, sóng gió lớn chưa từng thấy, nhưng “đấu giá hội” mà chỉ đấu giá một món đồ, thật là lần đầu tiên gặp phải.Khi mọi người còn đang ngây người, Sở Văn kéo Hoắc Tú Nhi tiến lên cẩn thận quan sát Long Ngư Quỷ Tỷ.

Đúng như nguyên tác miêu tả, toàn bộ Long Ngư Quỷ Tỷ trông giống như một con kỳ lân đang trấn áp ba con ác quỷ đầu người.

Nhưng sau khi quan sát kỹ, sẽ phát hiện toàn bộ Long Ngư Quỷ Tỷ đều do những tiểu quỷ tạo thành.

Nhìn từ một hướng khác, những tiểu quỷ quấn lấy nhau, giống như từng con Long Ngư vậy.

Toàn bộ điêu khắc Long Ngư Quỷ Tỷ, có thể nói là quỷ phủ thần công.

Điểm duy nhất không hoàn hảo là, trên Long Ngư Quỷ Tỷ có ba vết cắt rất mịn, như thể thiếu mất một thứ gì đó, nhưng nếu không nhìn kỹ thì không thể nhận ra.Hoắc Tú Nhi đứng cạnh Sở Văn nhìn đến mê mẩn, nếu không phải Sở Văn kịp thời kéo cô ấy ra, cô ấy đã bị một đám đàn ông lớn tuổi bao vây rồi.

Trong phòng triển lãm truyền đến từng tràng tiếng kinh ngạc, Hoắc Tú Nhi kiều mị hừ một tiếng, dường như không hài lòng vì Sở Văn đã kéo cô ấy ra.

Sở Văn đương nhiên không muốn để phụ nữ chen lấn trong đám

đàn ông, thế là anh dỗ dành nói.“Anh đang xem Long Ngư Quỷ Tỷ, lẽ nào em không muốn ở lại với anh thêm một lát sao?”Nghe Sở Văn nói vậy, Hoắc Tú Nhi mới không tiếp tục giận dỗi, mà cùng anh đi dạo trong vườn hoa của nhà hàng Tinh Nguyệt.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, trong lúc vô thức, thời gian trôi đi rất nhanh, sắp đến lúc mặt trời lặn rồi.

Ngày mai buổi đấu giá sẽ bắt đầu, Sở Văn cũng không quay về, chợt nhớ ra thiệp mời có ghi có thể ở lại nhà hàng Tinh Nguyệt một đêm.

Anh đưa Hoắc Tú Nhi đến quầy lễ tân của nhà hàng Tinh Nguyệt, sau khi xuất trình thiệp mời, nhân viên phục vụ từ trong ngăn kéo lấy ra một chiếc chìa khóa.

Cung kính dẫn hai người lên phòng khách quý ở tầng trên cùng, sau khi mở cửa phòng, giao chìa khóa cho Sở Văn rồi rời đi.

Vừa đóng cửa phòng, Hoắc Tú Nhi đã nhào vào lòng Sở Văn.Một đêm không lời, sáng hôm sau.“Tú Nhi, hôm nay sắc mặt em tốt thế?” Hoắc Tú Nhi vừa bước ra khỏi phòng chưa đi được hai bước, thì gặp Tân Tinh Nguyệt vừa bước ra từ cầu thang.“Có lẽ mấy ngày nay ngủ sớm hơn một chút nên vậy.” Hoắc Tú Nhi đỏ mặt nói một câu, rồi nhanh chóng rời đi.“Ngủ sớm lại có hiệu quả như vậy sao?

Vậy tối nay mình cũng ngủ sớm thử xem!” Thấy Hoắc Tú Nhi rời đi, Tân Tinh Nguyệt lẩm bẩm nhỏ giọng tại chỗ, rồi quay về phòng của mình.Không lâu sau, Sở Văn bước ra khỏi phòng, đi đến tầng ba để tham gia buổi đấu giá.

Tại cửa phòng đấu giá tầng ba, bốn tên lính gác đứng nghiêm chỉnh chờ đợi, hôm nay nếu không có thiệp mời đặc biệt thì không thể vào phòng riêng đấu giá ở tầng ba.

Sở Văn xuất trình thiệp mời, có hai thị nữ dẫn Sở Văn, đi đến một trong các phòng riêng ở tầng ba.

Cửa sổ phòng riêng đều được chạm khắc gỗ tinh xảo, xem ra được bảo dưỡng tốt, một chút vết mục nát cũng không có.

Trước cửa, hai thị nữ mở cửa, để lộ tấm rèm châu san hô bên trong.Sau khi vào phòng riêng, có một tấm bình phong chặn tầm nhìn vào bên trong phòng.

Trông có vẻ tấm bình phong này có tác dụng tương tự như bức tường chắn, khi có người từ bên ngoài xông vào, sẽ cho người bên trong có thời gian phản ứng.

Đi vòng qua bình phong, bên trong rộng rãi sáng sủa, trần nhà được cố ý làm cao, một chiếc đèn chùm kiểu tây treo ở trên.

Phòng bài trí đơn giản, nhưng lại mang đến cảm giác thoải mái.

Bốn chiếc ghế đẩu nhỏ chạm khắc gốc cây, một chiếc bàn trà chạm khắc gốc cây, trên đó bày ấm trà tử sa.

Chương 575

Ở chỗ gần khán đài chỉ có hai chiếc ghế và một chiếc bàn nhỏ để trà cụ.Sở Văn cũng không khách khí, trực tiếp ngồi vào vị trí bên phải.

Hai thị nữ đi cùng anh kinh hãi biến sắc, vội vàng can ngăn: "Quý khách, vị trí này không thể ngồi được ạ!" Lo lắng Sở Văn không biết chuyện ngồi ở bên phải là 'thắp đèn trời', nhân lúc buổi đấu giá chưa bắt đầu, vội vàng kể lại chuyện về 'thắp đèn trời' một lượt.

Sở Văn không để ý lời can ngăn, nói: "Đã khá lâu không có ai dám ngồi ở bên phải, tôi muốn thách thức quy tắc này, vật phẩm đấu giá lần này tôi muốn, tôi muốn thắp một lần đèn trời!""Mời người định giá cổ vật đến đây!" Để thị nữ biết mình không nói đùa, Sở Văn trực tiếp lấy ra mấy món đồ đồng đặt lên bàn.

Nhân viên làm việc ở đây ít nhiều đều có chút nhãn lực, đương nhiên nhìn ra được những món đồ này không hề tầm thường.

Để lại một thị nữ ở lại tiếp tục hầu hạ, một thị nữ khác cáo lui một tiếng, đi xuống mời giám định sư cổ vật lên.Lúc này, Sở Văn nhìn về phía khán đài khác, phát hiện các phòng riêng ở tầng ba, trừ phòng của anh ra, đều trong trạng thái không có người.

Sở Văn đành nhìn về năm phòng riêng ở tầng hai, trên khán đài ngoài cùng bên phải ngồi một lão nhân tóc bạc phơ nhưng tinh thần phấn chấn, trong tay dường như đang nghịch cái gì đó.

Nhìn người trong phòng riêng bên trái, Sở Văn ngây người, Đại Kim Nha đã về rồi, không phải đã đi Trường Sa tránh nạn sao?

Sở Văn tuy có chuyện muốn hỏi, nhưng buổi đấu giá sắp bắt đầu, chỉ đành đợi kết thúc rồi mới hỏi.Tiếp đó nhìn sang bên trái, Sở Văn thấy Khâu Đức Khảo, cũng có mặt trong buổi đấu giá này.

Khâu Đức Khảo lúc này, không phải nên ở bên Ma Hồ Ba Nãi, sắp xếp thuộc hạ thăm dò Trương Gia Cổ Lâu đã bị phá hủy sao?

Vì có thể vào phòng riêng ở tầng hai, chứng tỏ Khâu Đức Khảo cũng đã nhận được thiệp mời.

Sở Văn cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục nhìn sang, trong phòng riêng kế tiếp ngồi là Giải Vũ Thần, người mới gặp hôm qua.

Trong phòng riêng cuối cùng ngồi là Hoắc lão thái thái, Hoắc Tú Nhi không ở bên cạnh, không biết đã đi đâu rồi.“Cốc cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên, thị nữ vừa cáo lui bưng một ấm trà Long Tỉnh Tây Hồ thượng hạng, và mấy đĩa đồ ăn nhẹ bước vào, phía sau là một lão nhân.

Thị nữ đó khéo léo nói: “Quý khách xin dùng chậm, đây là quà của ông chủ chúng tôi, có gì dặn dò xin cứ nói ạ!” Lão nhân đó bước vào phòng, bị những món đồ trên bàn thu hút, hai mắt đều nhìn thẳng đờ ra.“Những món đồ này đều là thời Chiến Quốc!

Đó là thời đại sản sinh ra thần khí đó!” Lão nhân trực tiếp cầm lấy một món, kiểm tra vô cùng tỉ mỉ.“Chỉ riêng một món đã trị giá 13 triệu!” Lão nhân trực tiếp đưa ra giá cổ vật, Sở Văn nghe xong cảm thấy cũng tạm được, để ông ta ngồi trên ghế đẩu chạm khắc gốc cây uống trà.

Đợi lát nữa buổi đấu giá bắt đầu, lão nhân này sẽ có việc bận rộn rồi.Cũng không đợi lâu, một nữ MC mặc sườn xám bước lên sân khấu, cầm micro nói: “Hoan nghênh các vị quý khách đến tham gia buổi đấu giá hôm nay, xin mời nhân viên phát chuông, chúng tôi sẽ tiến hành đấu giá!” Vừa dứt lời, từ trong góc bước ra một tiểu nhị, cầm một cây sào dài đặc chế, trên đó treo đầy chuông nhỏ.

Anh ta theo chiều kim đồng hồ đưa chuông đến từng khán đài của các phòng riêng tầng hai, chờ có người cầm lấy chuông, rồi chuyển

sang phòng tiếp theo.

Tay của tiểu nhị đó rất vững, trong quá trình này, chuông trên cây sào dài không hề kêu.Sau khi phát chuông xong, tiểu nhị đó đổi sang một cây sào dài hơn, đơn độc đưa một chiếc lồng đèn đỏ lớn lên cho Sở Văn.

Khi tiểu nhị đó thắp sáng lồng đèn, tầng hai truyền đến tiếng xì xào bàn tán, ánh mắt toàn bộ hội trường đều đổ dồn vào chiếc lồng đèn.

Theo tiểu nhị đó từ từ đưa lồng đèn lên tầng ba, tất cả mọi người đều nhìn về phía Sở Văn.

Thị nữ bên cạnh tiến lên nhận lấy, rồi trực tiếp treo lên móc chính giữa phía trên khán đài.

Nhìn thấy lồng đèn được treo lên, mọi người ở tầng hai không khỏi vỗ tay.

Phía dưới xì xào bàn tán: "Từ sau khi Hà Xương Thịnh ngồi vào vị trí đó, đã lâu không có ai ngồi ở bên phải, không ngờ đời này còn có thể lần nữa thấy đèn trời được thắp sáng."Sau khi xác nhận mỗi người tham gia đấu giá đều đã cầm dụng cụ ra giá, một tiểu nhị cầm chiêng đồng, gõ một vòng quanh sân khấu.

Điều này tượng trưng cho buổi đấu giá chính thức bắt đầu, cả hội trường đều trở nên yên tĩnh.

Nữ MC mặc sườn xám mở miệng nói: "Đấu giá Long Ngư Quỷ Tỷ chính thức bắt đầu, giá khởi điểm 10 vạn, mỗi lần tăng giá không dưới 10 vạn, tối đa không quá 100 vạn!"Những người tham gia đấu giá đều biết, vật phẩm đấu giá giá khởi điểm càng thấp, giá giao dịch cuối cùng càng cao.

Đặc biệt trong trường hợp buổi đấu giá chỉ có một vật phẩm, sự

cạnh tranh càng khốc liệt hơn.

Nữ MC mặc sườn xám nói xong, hội trường im lặng như tờ, nhưng theo người đầu tiên thăm dò rung chuông, những người khác cũng không chờ đợi nữa, trong hội trường không ngừng vang lên tiếng chuông rung.

Sở Văn nhìn chằm chằm nữ MC mặc sườn xám, trong lòng thầm ghi nhớ chuông đã rung bao nhiêu lần, muốn xem cô ta có lợi hại như trong nguyên tác không.Nữ MC mặc sườn xám trên sân khấu, không ngừng thay đổi hướng tay, ra hiệu cho biết ai là người ra giá cao nhất lúc này.

Sở Văn phát hiện mỗi lần nữ MC mặc sườn xám ra hiệu, đều là người cuối cùng rung chuông.

Ngay cả khi hai chiếc chuông rung trước sau, khoảng cách âm thanh chỉ có 0.1 giây, nữ MC mặc sườn xám vẫn có thể phân biệt được, ra hiệu chính xác không sai lầm là người nào.

Nếu không phải bây giờ tiếng chuông không ngừng nghỉ, Sở Văn cũng đã xác định, nữ MC mặc sườn xám báo giá không sai một ly.Ba phút sau, tiếng chuông mới dần ngừng lại, có lẽ vì không biết tổng giá đã đạt đến mức nào rồi.

Nữ MC mặc sườn xám cũng rõ điều này, lập tức nói: "Vị quý khách đã tăng giá 10 vạn, hiện tại giá là 5960 vạn, còn có quý khách nào muốn ra giá nữa không?" Vừa dứt lời, tiếng chuông lại vang lên, nhưng không còn điên cuồng như lúc ban đầu nữa.

Sở Văn tổng cộng nghe thấy tiếng chuông rung 595 lần, nữ MC mặc sườn xám báo giá chính xác không sai lầm.

Nữ MC mặc sườn xám quả nhiên như trong nguyên tác nói, thính giác kinh người, không biết là do đã luyện tập loại bản lĩnh "thính lôi"

này, hay chỉ đơn thuần là đã trải qua huấn luyện chuyên môn.

Dù sao nhà hàng Tinh Nguyệt là do Doãn Tinh Nguyệt mở, chồng cô ấy là Trương Khải Sơn giúp huấn luyện ra một nhóm người cũng là chuyện bình thường.Đúng lúc đó, lão nhân phía sau mở miệng nói: "Kính thưa quý khách, hiện tại giá đã vượt quá tổng giá trị cổ vật của những món đồ này, ngài có cần cho người mang thêm đồ đến không?""Không cần đâu, ông cứ định giá những món đồ này trước đi!" Sở Văn lại từ trong lòng lấy ra mấy món đồ đồng, tùy ý đặt lên bàn.

Lão nhân đó thấy Sở Văn không hề bận tâm đến những món đồ này, liền tiến lên cẩn thận đặt những món đồ đồng đó lên bàn trà chạm khắc gốc cây.

Rồi ngồi trở lại một bên, tiếp tục định giá cổ vật, trong lòng thầm than: "Không biết là công tử nhà ai, lại mang theo những món đồ đồng thời Chiến Quốc này bên mình, dù cho những món đồ này không bị mất, chỉ cần va chạm một chút hư hỏng, giá trị cũng sẽ giảm đi rất nhiều." Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng lão nhân không dám nói ra, chuyện quý khách muốn làm không thể can thiệp.

Nhưng nếu chọc giận quý khách, thì có thể phải cuốn gói rời đi, loại chuyện làm ơn mắc oán này ông ta sẽ không làm.Sở Văn không biết những gì lão nhân nghĩ, lý do anh lấy đồ ra chỉ là để che giấu việc mình đang sử dụng nhẫn trữ vật.

Chương 576

Lúc này, trong các phòng riêng ở tầng hai đều không còn ai ra giá, chuông rung đều đến từ những người ở đại sảnh tầng hai.

Tiếng chuông rung dần thưa thớt, dường như đã đạt đến điểm giới hạn.

Khâu Đức Khảo lại một lần nữa mở thiệp mời ra xem, hạ quyết tâm, nói với thị nữ bên cạnh: "Tăng giá một ngàn vạn!" Thị nữ này dường như quen biết Khâu Đức Khảo, nghe lệnh, thành thạo rung mười tiếng chuông, trong chuông phát ra âm thanh hoàn toàn khác với trước đó.

Nữ MC mặc sườn xám nghe xong, nhanh chóng nói: "Quý khách ở phòng riêng số 10 đã tăng giá mười lần 100 vạn, hiện tại giá là một trăm triệu!""Ai ở phòng riêng số 10 vậy?

Kiểu tăng giá này đúng là coi thường quy tắc!

Chẳng lẽ không cảm thấy lỗ vốn sao?""Tôi thấy một người Tây bước vào phòng riêng số 10, tôi vốn định tăng giá, nhưng bây giờ thì thôi rồi.""Ở nhà hàng Tinh Nguyệt, người Tây mà tăng giá kiểu này, chỉ có Khâu Đức Khảo thôi rồi, ra tay hào phóng, xem ra không còn chuyện gì của tôi nữa."Tầng hai truyền đến tiếng xì xào bàn tán, nhưng không ai tiếp tục tăng giá nữa, theo giá ước chừng, Long Ngư Quỷ Tỷ chỉ trị giá khoảng 88 triệu, lúc này đã vượt giá.

Khâu Đức Khảo thường dùng chiêu này trong các buổi đấu giá, hoặc là không tăng giá, hoặc là tăng giá mạnh, trực tiếp làm tan biến ý định cạnh tranh của đối thủ.

Khâu Đức Khảo đã dùng phương pháp tăng giá này vài lần, mỗi lần đều thành công chỉ tăng giá một lần rồi giành được vật phẩm.

Khâu Đức Khảo không biết đã vượt giá, nếu ông ta biết, cũng sẽ không chút do dự mà tăng giá, vì Long Ngư Quỷ Tỷ thực sự quá quan trọng đối với ông ta.“Đông!

Một trăm triệu lần thứ nhất!” Nữ MC mặc sườn xám không còn nghe tiếng chuông rung nữa, dùng búa gõ một cái lên bàn.“Long Ngư Quỷ Tỷ đã được các chuyên gia của chúng tôi giám định, phát hiện được điêu khắc từ một khối vẫn ngọc nguyên khối.

Về vẫn ngọc thì tôi không cần nói nhiều, những vị ngồi đây đều là chuyên gia, hẳn là hiểu rõ giá trị của nó hơn tôi, một người ngoại đạo.” Sau khi gõ một tiếng, không ai rung chuông, nữ MC mặc sườn xám bắt đầu giới thiệu chi tiết Long Ngư Quỷ Tỷ, khi trưng bày hôm qua, cách lớp kính, có những thứ không thể nhìn ra được.

Nữ MC mặc sườn xám kể ra một phần tài liệu đã có trước đó, dù sao thì vật phẩm có thể đấu giá với giá càng cao, tiền hoa hồng mà người đấu giá có thể nhận được cũng càng nhiều, vì vậy cô ta không muốn buổi đấu giá kết thúc quá nhanh.

Nữ MC mặc sườn xám nói xong, cũng không vội vàng gõ tiếng búa thứ hai, dường như đang để lại thời gian cho mọi người suy nghĩ.Tiếp đó, Sở Văn nghe thấy tiếng kinh hô truyền đến từ tầng hai.“Không ngờ Long Ngư Quỷ Tỷ lại là vẫn ngọc dược liệu, giá vẫn ngọc vốn đã không hề rẻ, một khối lớn như vậy càng hiếm thấy, chỉ riêng vẫn ngọc dược liệu đã có giá không dưới một trăm triệu!”“Thật hay giả vậy, tôi làm nghề này bao nhiêu năm, chưa từng nghe nói có loại vẫn ngọc này, không phải nhà hàng Tinh Nguyệt lừa gạt đó chứ!” một người trung niên có vẻ trẻ tuổi nói.“Người trẻ tuổi, thứ chưa từng thấy thì còn nhiều lắm, đừng dùng sự vô tri của mình để thách thức danh tiếng của nhà hàng Tinh Nguyệt, đã là nữ MC dám nói ra, vậy thì đã được xác nhận là thật rồi!” Người mở miệng lần này là một lão nhân khá có danh vọng, mọi người cũng vô cùng tin tưởng

ông ta, người trung niên kia nghe xong xấu hổ cúi đầu.

Cũng không ai đi chất vấn, dù sao thì mọi người đều từng bước đi lên, ai mà chẳng có lúc không nhận ra thứ gì đó.Tiếp đó tiếng chuông lại vang lên, những lão làng còn sức lực ở đại sảnh tầng hai đều nhao nhao ra giá, chỉ cần mua được thì chắc chắn không lỗ.

Khâu Đức Khảo nhíu mày, không ngờ Long Ngư Quỷ Tỷ lại là vẫn ngọc dược liệu, không dễ xử lý lắm.

Đúng lúc đó, một tiểu nhị gõ chiêng đồng vang lên, ra hiệu buổi đấu giá phải tạm dừng, rồi lên sân khấu nói chuyện với nữ MC mặc sườn xám.

Đợi tiểu nhị lui xuống sân khấu, nữ MC mặc sườn xám nói: "Tôi tin các vị cũng đã phát hiện ra, giá trị của Long Ngư Quỷ Tỷ thực sự quá cao, chỉ dựa vào việc rung chuông để tăng giá thực sự quá chậm.

Vì vậy, ông chủ nhà hàng Tinh Nguyệt chúng tôi quyết định, thay đổi phương thức ra giá của buổi đấu giá lần này thành trực tiếp ra giá, bây giờ các vị quý khách có thể ra giá rồi!""Một trăm năm mươi triệu!" Nữ MC mặc sườn xám vừa dứt lời, Khâu Đức Khảo đã trực tiếp hô lên, nhất định phải giành lấy Long Ngư Quỷ Tỷ bằng thế sét đánh.

Hội trường lại một lần nữa im lặng như tờ, sau một lúc yên tĩnh ngắn ngủi, lại có người ra giá."Một trăm sáu mươi triệu!

Khâu Đức Khảo, bớt mấy trò vặt vãnh đó đi, Long Ngư Quỷ Tỷ này tôi nhất định phải có được!" Lưu Ly Tôn đứng ở rìa khán đài hô lên, ông ta nhìn ra Long Ngư Quỷ Tỷ không phải là vật bình thường, đó là một thần khí, một thần khí không nên xuất hiện ở nhân gian!"Một trăm bảy mươi triệu!

Tôn lão, đã lâu lắm rồi không gặp ngài, gần đây sức khỏe ngài thế

nào ạ?" Giải Vũ Thần vì muốn chào hỏi Lưu Ly Tôn, tùy ý ra một cái giá."Hai trăm triệu!

Thân thể tôi còn cứng cáp lắm, đa tạ Vũ Thần quan tâm!" Lưu Ly Tôn tiếp tục ra giá, tiện thể đáp lại lời chào hỏi."Ba trăm triệu!" Khâu Đức Khảo mặt mày âm trầm, cái giá này đã vượt quá mức giá trong lòng ông ta, nhưng nếu cứ tiếp tục ra giá từ từ, giá sẽ chỉ đạt đến mức cao hơn nữa, nên đành phải cắn răng ra giá.

Khâu Đức Khảo nắm chặt thiệp mời trong tay, thiệp mời mà ông ta nhận được có thêm một câu so với của những người khác."Long Ngư Quỷ Tỷ ẩn chứa bí mật của thuốc trường sinh bất lão." Chính vì điều này, Khâu Đức Khảo mới sau khi nhận được thiệp mời, lập tức đến nhà hàng Tinh Nguyệt.

Do khoảng cách quá xa, Khâu Đức Khảo đã bỏ lỡ buổi triển lãm vật phẩm đấu giá hôm qua, nên chỉ có thể mua rồi mới tiến hành xác nhận.

Khâu Đức Khảo nghĩ rằng Lưu Ly Tôn cũng biết chuyện này, nên mới tranh giành Long Ngư Quỷ Tỷ với ông ta.

Đặc biệt là sau khi nghe cuộc đối thoại giữa Lưu Ly Tôn và Giải Vũ Thần, càng khiến Khâu Đức Khảo tin chắc chuyện này.Ở đại sảnh tầng hai, một nhóm người đã từ bỏ việc tiếp tục đấu giá đang trò chuyện phiếm."Khâu Đức Khảo tại sao lại muốn Long Ngư Quỷ Tỷ vậy?

Giá cả đã bị đẩy lên cao ngất ngưởng rồi.""Không biết nữa, tôi chỉ khâm phục Giải Vũ Thần và Lưu Ly Tôn vừa hô giá vừa trò chuyện, tôi không biết bao giờ mới làm được như vậy.""Thôi đi!

Hai vị đó đều là đại gia, đâu phải mấy trò nhỏ nhặt của chúng ta có thể so sánh được."Lúc này, trong phòng riêng tầng ba, Sở Văn không ngừng lấy ra đồ đồng, lão nhân định giá cổ vật đã bị đơ não.

Đồ đồng thời Chiến Quốc không phải rất hiếm sao?

Vị quý khách này lại xem như vật phẩm bình thường, lấy ra một đống lớn.

Cũng vì vậy, khi định giá, ông ta xem xét vô cùng kỹ lưỡng, không có một món đồ giả nào.

Tất cả đều là hàng thật, đồ đồng Chiến Quốc thật sự, không có một món nào thuộc triều đại khác.

Lão nhân đó và hai thị nữ đều rơi vào trạng thái ngây ngốc, mà bỏ qua vấn đề Sở Văn có thể chứa được nhiều đồ như vậy trên người.“Đông!

Ba trăm triệu lần thứ nhất!” Thấy hội trường không ai hô giá, nữ MC mặc sườn xám bắt đầu gõ búa.“Đông!

Ba trăm triệu lần thứ hai!” Tiếng búa thứ hai vang xuống.“Còn có quý khách nào muốn tiếp tục ra giá không, Ngư Quỷ Tỷ không chỉ có chất liệu vẫn ngọc, mà đồng thời còn là một vật phẩm thời Chiến Quốc.” Nữ MC mặc sườn xám nói ra phần tài liệu còn lại, biết như vậy là đủ rồi, không cần miêu tả nhiều hơn nữa.Chính đang nhị lâu đại đường nhàn liêu đích chúng nhân nhất thính, kỳ trung hữu kỷ cá thần sắc đại biến, dị khẩu đồng thanh đích kinh hô xuất thanh.“Thời Chiến Quốc, đó là thời đại sản sinh thần khí!!!”“Thần khí?

Ý gì?” Những người khác hỏi.“Tôi cũng không rõ, chỉ biết trong giới thổ phu tử (đạo mộ tặc) lưu truyền một câu nói như vậy, ‘Mộ Chiến Quốc xuất thần khí, đạp biến nhân gian vô xử tầm’ (thần khí xuất hiện trong mộ Chiến Quốc, đi khắp nhân gian cũng không tìm thấy)!” Trong phòng riêng tầng hai, Hoắc lão thái thái vốn không ra giá, cũng bị lời nói của nữ MC mặc sườn xám thu hút.

Bà đứng dậy hô: “Ba trăm mười triệu!”“Ba trăm tám mươi triệu!”

Lưu Ly Tôn thấy không thể giấu được nữa, trực tiếp ra giá cao nhất mà mình có thể chấp nhận.“Bốn trăm triệu!” Mắt Khâu Đức Khảo lúc này đã đỏ hoe (vì tức giận mà xung huyết), nữ MC mặc sườn xám đúng là thừa nước thừa cái, vốn dĩ món đồ một trăm triệu có thể giành được, lại bị cô ta đẩy lên thành bốn trăm triệu trong tiết tấu của mình.

Chương 577

Nhìn Khâu Đức Khảo mặt đầy tức giận, Giải Vũ Thần mỉm cười hô lên: “Bốn trăm linh một mươi vạn!” Khâu Đức Khảo tối sầm mắt lại, tức đến ngất đi, hai tên bảo tiêu thân cận vội vàng đưa ông ta đến bệnh viện.

Thấy Khâu Đức Khảo ngất xỉu, Giải Vũ Thần mới hả hê.Đến nước này, những người khác cũng không dám ra giá nữa.

Dù sao thì chỉ riêng việc lấy ra bốn trăm triệu, dù là gia tộc nào trong số những người ngồi đây, cũng đủ để hao tổn gân cốt rồi.“Đông!

Bốn trăm linh một mươi vạn lần thứ nhất!” Thấy hội trường yên tĩnh lại, nữ MC mặc sườn xám hài lòng bắt đầu gõ búa.“Đông!

Bốn trăm linh một mươi vạn lần thứ hai!

Còn có quý khách nào muốn ra giá cao hơn không?” Tiếng búa thứ hai vang xuống, rõ ràng biết sẽ không có ai ra giá nữa, nữ MC mặc sườn xám vẫn theo lệ hỏi một câu.“Đông!

Bốn trăm linh một mươi vạn lần thứ ba, thành công!” Nữ MC mặc sườn xám vô cùng hài lòng gõ tiếng búa thứ ba, một vật phẩm đấu giá đã mang lại cho cô ta một triệu hai trăm ngàn tiền hoa hồng.“Chúc mừng quý khách phòng riêng số 1 tầng ba, đã đấu giá thành công Long Ngư Quỷ Tỷ với giá bốn trăm linh hai mươi vạn, tôi sẽ lên đó làm thủ tục cho ngài, xin quý khách chờ một chút!” Nữ MC mặc sườn xám nhìn chiếc đèn trời, rồi không vội vàng nói.Lúc này, trong hội trường mọi người mới biết có người thắp đèn trời, cũng không vội rời đi, tập trung ở cửa tầng một, muốn xem rốt cuộc là ai đã thắp đèn trời.“Cốc cốc cốc!” Có người gõ cửa xong, đi vòng qua bình phong bước vào,

chính là nữ MC mặc sườn xám đang bưng hộp gấm đựng Long Ngư Quỷ Tỷ.

Nữ MC mặc sườn xám nhìn thấy một đống đồ đồng bày giữa phòng, trong lòng cũng thầm kinh ngạc, tuy biết có thể dùng vật phẩm để thanh toán, nhưng chưa từng thấy cảnh tượng thế này, vị quý khách này đã chuyển toàn bộ vật phẩm cất giữ trong gia tộc đến đây sao.

Không, là một người đấu giá chuyên nghiệp, nữ MC mặc sườn xám đương nhiên thường xuyên thấy số lượng lớn đồ cổ, đã sớm quen rồi.Nữ MC mặc sườn xám và lão nhân định giá cổ vật xác nhận, giá trị của những vật phẩm này là đủ, cô ta bưng hộp gấm đưa cho Sở Văn.

Sở Văn nhận lấy hộp gấm nhìn một cái, xác nhận bên trong đúng là Long Ngư Quỷ Tỷ, chuẩn bị mang hộp gấm xuống lầu.“Quý khách khoan đã, người bán Long Ngư Quỷ Tỷ nhờ tôi chuyển giao một món đồ này cho ngài.” Nữ MC mặc sườn xám chặn Sở Văn đang định rời đi, giao phong thư trong tay cho anh.

Sở Văn nhận lấy phong thư, giả vờ bỏ vào trong lòng, nhưng thực ra trực tiếp thu vào nhẫn trữ vật.

Chiếc hộp gấm quá lớn, Sở Văn đành phải cầm trên tay, đi xuống lầu.Một đám đông người đang đợi ở cửa, thấy có một người đang đi xuống cầu thang, trên tay cầm một chiếc hộp gấm, nữ MC mặc sườn xám đi theo phía sau.

Đám đông biết người này đã thắp đèn trời, nhao nhao vây quanh, nói đủ thứ chuyện giới thiệu, hy vọng có thể quen mặt một chút.“Tôi nhớ, người bước ra từ phòng nghỉ riêng biệt hôm qua, tôi nghe Giải Vũ Thần gọi là ‘Sở Văn’!” Trong đám đông có người nhận ra Sở Văn, lớn tiếng nói.Nghe thấy lời đó, nữ MC mặc sườn xám đang đi theo sau

Sở Văn nhíu mày, lạnh lùng quát một tiếng.“Muốn gây rối ở nhà hàng Tinh Nguyệt sao?

Bảo vệ đều ăn hại à, không mau đuổi những người này ra ngoài!” Vừa dứt lời, đám người đó không đợi bảo vệ, đã tan tác như chim thú.

Nhà hàng Tinh Nguyệt không thể đắc tội được, lý do họ đợi ở cửa, chỉ là muốn xem rốt cuộc ai là người thắp đèn trời.

Mở rộng tầm mắt, tiện thể thử xem có thể làm quen với nhân vật này không, chứ không hề có ý đối địch.

Thấy đám đông tan tác, nữ MC mặc sườn xám có chút không yên tâm, liền bảo bảo vệ hộ tống Sở Văn rời đi.Cầm Long Ngư Quỷ Tỷ, Sở Văn cũng không nán lại lâu, trực tiếp quay về cửa hàng nhỏ.

Ở cửa hàng nhỏ của mình, cửa quán đã bị người ta mở ra, Sở Văn bước vào.

Anh thấy Bàn Tử đang ngồi uống trà ở đó, dường như đã đợi rất lâu rồi.“Sở Gia cuối cùng cũng về rồi, Bàn Gia tôi đợi đến khổ sở quá!

Trên tay cậu cầm thứ gì vậy?” Bàn Tử thấy Sở Văn bước vào, đặt tách trà xuống và tiến lên hỏi.“Hôm nay tôi đi tham gia buổi đấu giá, đây là Long Ngư Quỷ Tỷ tôi đã đấu giá được!

Ông không thấy quen mắt sao?” Sở Văn không hề bận tâm giao hộp gấm cho Bàn Tử, ra hiệu cho anh ta mở ra xem.“Sở...

Sở Gia, cậu chắc đây là Long Ngư Quỷ Tỷ sao, nó trông như thế này à?” Bàn Tử mở hộp gấm ra, bên trong tràn đầy chất lỏng màu xanh lục.“Chắc là biện pháp bảo vệ Long Ngư Quỷ Tỷ, khi tiếp xúc với không khí sẽ giải phóng độc dịch, tôi mang nó đi rửa sạch trước rồi xem.” Sở Văn tiến lên cầm hộp gấm, đi đến bồn rửa tay ở cửa quán, dùng kẹp lớn kẹp Long Ngư Quỷ Tỷ ra, dùng nước sạch rửa.

Bàn Tử cũng đi theo ra ngoài, đứng một bên quan sát, theo dòng

nước rửa sạch độc dịch, diện mạo thật sự của Long Ngư Quỷ Tỷ dần dần lộ ra.

Sở Văn đưa Long Ngư Quỷ Tỷ cho Bàn Tử, Bàn Tử nhận lấy, lật đi lật lại xem xét dưới ánh nắng.“Sở Gia, cậu bị người ta lừa rồi, đây là một món phế phẩm!

Cậu đấu giá nó ở đâu, tôi sẽ đưa cậu đi đòi lại công bằng!” Bàn Tử nhìn một lát, đột nhiên mặt đầy tức giận nói.“Tôi biết trên Long Ngư Quỷ Tỷ này có ba vết cắt, vốn dĩ nó là như vậy, phần thiếu hụt hẳn là ba chiếc nhẫn, và ba vị trí tương ứng với nhau.” Sở Văn bình tĩnh giải thích, nhưng vẻ mặt tức giận trên mặt Bàn Tử vẫn không hề giảm bớt.“Ba vết cắt?

Bàn Gia tôi thấy trên đó có một lỗ nhỏ!” Bàn Tử cầm Long Ngư Quỷ Tỷ đặt trước mặt Sở Văn, chỉ vào mắt con kỳ lân nói.

Sở Văn nghe vậy thấy không đúng, nhận lấy Long Ngư Quỷ Tỷ nhìn kỹ một cái, chính giữa mắt phải của kỳ lân có một lỗ nhỏ, lẽ nào Long Ngư Quỷ Tỷ này là đồ giả.Lúc này mặt trời đang treo lơ lửng giữa không trung, khi Sở Văn kiểm tra.

Ánh nắng vừa vặn chiếu vào lỗ nhỏ đó, từ lỗ nhỏ đó, một hình ảnh kỳ lạ được chiếu ra.“Sở Gia, trên người cậu xuất hiện một hình ảnh!” Bàn Tử đứng đối diện Sở Văn kinh hô thành tiếng.Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Văn cúi đầu kiểm tra, phần dưới Long Ngư Quỷ Tỷ đang phát ra ánh sáng.

Chiếu lên người Sở Văn, hẳn là nguồn gốc của hình ảnh kỳ lạ đó.“Bàn Tử, tôi vào trong xem thử, Long Ngư Quỷ Tỷ này cũng không hề đơn giản!” Sở Văn lật ngược Long Ngư Quỷ Tỷ lại, không để ánh nắng chiếu vào lỗ nhỏ, hình ảnh trên người anh ta biến mất.Sau khi vào cửa hàng nhỏ, Sở Văn đóng cửa quán, đưa mắt phải của kỳ lân lại gần ánh đèn.

Điều chỉnh góc độ, để hình ảnh kỳ lạ đó chiếu lên tường.“Thứ hình ảnh này là gì?

Tại sao lại ẩn giấu trong Long Ngư Quỷ Tỷ?

Trông không giống thủ đoạn thời cổ đại, thứ này không phải do hiện đại chế tác đó chứ?” Bàn Tử không nhìn ra được gì, vô cùng tò mò hỏi Sở Văn.“Hình ảnh này hẳn là Đồ Lặc, một loại thủ đoạn mật mã đặc trưng của cổ Tàng tộc, dùng hình thức đồ án để thể hiện thông tin muốn truyền đạt.

Muốn giải mã thông tin ẩn chứa bên trong, cách tốt nhất là tra cứu Sơn Hải Kinh!” Sở Văn không biết tại sao, sau khi nhìn thấy hình ảnh này, trong đầu anh lại xuất hiện những đoạn thông tin này.“Khả năng Long Ngư Quỷ Tỷ do hiện đại chế tác không lớn, vì đây là một khối vẫn ngọc nguyên vẹn, không hề có bất kỳ dấu vết ghép nối nào, không ai lại tốn công sức lớn như vậy để làm một chuyện như thế!” Sở Văn dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói.“Sơn Hải Kinh?

Bí mật của Đồ Lặc cổ Tàng tộc, sẽ được ghi chép trong Sơn Hải Kinh sao?

Người làm nghề như tôi, trong quán ít nhiều gì cũng sẽ có vài cuốn!” Bàn Tử tuy cảm thấy nghi ngờ, nhưng vẫn từ giá sách bên cạnh, rút ra một chồng Sơn Hải Kinh các phiên bản khác nhau, nhanh chóng lật xem.“Bởi vì trên Sơn Hải Kinh, có ghi chép thông tin của cổ Tàng tộc, trong đó cũng có miêu tả rất chi tiết về Đồ Lặc!” Sở Văn vô thức nói ra câu đó, mắt anh không rời khỏi Đồ Lặc.Một lát sau, Bàn Tử đóng cuốn Sơn Hải Kinh cuối cùng lại, đừng nói đến Đồ Lặc, ngay cả thông tin về cổ Tàng tộc cũng không thu hoạch được gì.

Dù sao thì từ xưa đến nay, các phiên bản Sơn Hải Kinh thực sự quá nhiều, trong đó không chỉ hình minh họa khác nhau, mà ngay cả nội dung cũng có sự khác biệt lớn.Đúng lúc đó, Sở Văn đột nhiên nói:

“Tôi biết trên đó miêu tả cái gì rồi!”“Sở Gia, cậu xem hiểu sao không nói sớm, cố ý để tôi lật hết đống Sơn Hải Kinh này đúng không!” Bàn Tử luôn cảm thấy Sở Văn đang lừa mình, nhưng lại không có bằng chứng, dù sao Sở Văn cũng không bảo anh ta đi lật đống Sơn Hải Kinh này.Sau khi than vãn xong, Bàn Tử hỏi: “Sở Gia, trên đó miêu tả thứ gì?” Sở Văn sắc mặt ngưng trọng nói: “Cổ Thành Tinh Tuyệt!

Thông tin bên trong Đồ Lặc này, là bản đồ đi đến Cổ Thành Tinh Tuyệt!”Lúc này, điện thoại trên bàn reo.

Chương 578

Sở Văn cầm điện thoại lên nhìn, là Đại Kim Nha gọi.

Sau khi bắt máy, giọng Đại Kim Nha vô cùng hoảng hốt, liên tục kêu cứu mạng, không đợi Sở Văn lên tiếng hỏi.

Trong điện thoại truyền đến tiếng thét chói tai của Đại Kim Nha, sau đó nghe thấy tiếng điện thoại rơi xuống đất, cuộc gọi trực tiếp bị ngắt.“Bàn Tử, Đại Kim Nha gặp chuyện rồi, tôi đi xem sao!” Sở Văn nói xong, xông ra khỏi cửa hàng nhỏ, trực tiếp chạy về phía cửa hàng của Đại Kim Nha.

Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, Sở Văn đã chạy mất hút, chỉ đành đi theo.Vừa đến cửa hàng của Đại Kim Nha, Sở Văn cảm nhận được một luồng tà khí vô cùng quỷ dị, liền trực tiếp rút trường đao Tử Ngọc ra, vô cùng cảnh giác bước vào.

Bên trong cửa hàng, máu tươi khắp sàn, Đại Kim Nha nằm gục trong vũng máu, trên mặt không có một chút huyết sắc nào, như thể đã chết.

Trên bàn, một chiếc hộp gỗ đã bị mở ra, đang không ngừng chảy ra máu tươi, toàn bộ cảnh tượng trông vô cùng quỷ dị.

Đột nhiên, từ trong chiếc hộp gỗ vươn ra hai bàn tay máu, chống vào mép hộp.

Một con thây máu chui ra từ hộp gỗ, lao thẳng về phía Sở Văn.

Khi nó chuẩn bị tấn công, Sở Văn chợt nhận ra điều không ổn, hình xăm hung thú trên người hắn đang âm ỉ phát nhiệt, chứng tỏ hắn đang ở trong ảo giác.

Ngay lập tức, Sở Văn dốc toàn lực kích hoạt huyết mạch hung thú,

mọi thứ trước mắt đột nhiên vỡ vụn.

Hắn vừa đến cửa thì đã rơi vào ảo ảnh.

Tỉnh dậy, Sở Văn phát hiện kẻ lao tới không phải thây máu, mà là một hỏa kế mắt đỏ hoe.

Sở Văn trực tiếp dùng sống đao gõ ngất gã, lúc này nhìn lại, máu tươi trên mặt đất đã biến mất.

Từ hộp gỗ trên bàn không phun ra máu tươi, mà là từng luồng khí màu xám.

Lúc này, Đại Kim Nha đang nằm trên đất, hai tay siết chặt cổ mình, cơ thể không ngừng co giật, trông có vẻ sắp toi rồi.

Sở Văn lập tức tiến lên, dùng Tử ngọc trường đao đóng chặt hộp lại, luồng khí xám nhanh chóng tiêu tán hết.

Đại Kim Nha buông hai tay đang siết cổ ra, ho dữ dội, rồi ngất lịm đi.

"Sở gia, có chuyện gì vậy, Đại Kim Nha và hỏa kế đều ngất xỉu trên đất à?" Lúc này, Bàn Tử mới chậm rãi lao vào nhà, nhìn xung quanh vẻ mặt đầy nghi hoặc.

"Đại Kim Nha và hỏa kế đã rơi vào ảo giác, tôi xử lý xong rồi, lát nữa họ sẽ tỉnh." Sở Văn cất Tử ngọc trường đao, giải thích tình hình hiện tại với Bàn Tử.

Nghe Sở Văn nói xong, ánh mắt Bàn Tử bị chiếc hộp gỗ trên bàn thu hút.

"Sở gia, nhìn cái hộp gỗ này xem, được làm từ gỗ kim tơ nam loại thượng hạng đấy, điêu khắc bên trên như thật, còn được điểm xuyết không ít vàng và đá quý, đúng là vô giá!" Bàn Tử vừa nói vừa đi, còn đứng cạnh bàn, định cầm chiếc hộp gỗ lên.

“Bàn Tử, đừng đụng vào cái hộp gỗ đó, sẽ bị rơi vào ảo giác đấy!” Sở Văn thấy động tác của Bàn Tử, lớn tiếng quát.

Bàn Tử giật mình, rụt hai tay chưa kịp chạm vào hộp gỗ lại.

“Không!

Buông tôi ra!

Không liên quan gì đến tôi!

Không phải tôi làm hại!

Đừng mà!” Cùng lúc đó, Đại Kim Nha tỉnh lại từ cơn mê, bắt đầu la hét ầm ĩ, sắc mặt cực kỳ kinh hoàng, hiển nhiên chưa hoàn hồn.

“Đại Kim Nha này làm sao vậy, bao năm sóng gió chưa thấy, vậy mà lại bị dọa thành ra thế này, đúng là quá mất mặt!” Bàn Tử nhìn bộ dạng của Đại Kim Nha, không nhịn được trào phúng.

“Ông Bàn Tử chỉ biết nói thôi, có trải qua chuyện tôi vừa gặp đâu mà chẳng nói lời mát mẻ.” Nghe giọng Bàn Tử, Đại Kim Nha cũng phản ứng lại, lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Lần này thật sự nhờ có Sở gia, nếu không hôm nay tôi đã bỏ mạng ở đây rồi!

Đại ân đại đức không biết báo đáp thế nào, chỉ đành ghi nhớ trong lòng!” Hoàn toàn hoàn hồn, Đại Kim Nha mới mở miệng cảm tạ Sở Văn.

“Chiếc hộp gỗ này ông lấy từ đâu ra?” Thấy Đại Kim Nha đã tỉnh táo, Sở Văn trực tiếp hỏi về nguồn gốc chiếc hộp gỗ.

“Hỏa kế của tôi sáng nay khi mở cửa, phát hiện có một bưu kiện đặt ở cửa, trên đó ghi là Hồ Bát Nhất gửi cho Đại Kim Nha.

Hỏa kế không dám chậm trễ, trực tiếp mang bưu kiện vào đặt trên bàn làm việc của tôi.” Đại Kim Nha bắt đầu kể.

“Tôi từ buổi đấu giá về, thấy bưu kiện này, tưởng là quà cảm ơn của Hồ Bát Nhất, liền trực tiếp mở ra.

Bên trong là một chiếc hộp gỗ.

Chương 579

Tôi thấy chiếc hộp gỗ này tinh xảo quá, bèn mở ra xem bên trong có gì, kết quả bên trong toàn là máu tươi, không ngừng trào ra ngoài!" Nói xong, Đại Kim Nha kinh hãi nhìn chiếc hộp gỗ.

"Hồ Bát Nhất?

Anh ta kết nối với ông từ khi nào?" Sở Văn nghe cái tên này, càng thêm chắc chắn về Tinh Tuyệt Cổ Thành được miêu tả trên tấm da dê.

"Không lâu trước đây, Hồ Bát Nhất và một tên Bàn Tử đến Phan Gia Viên bán băng nhạc pop.

Tôi thấy thú vị nên trò chuyện với họ, phát hiện họ có tiềm chất trở thành Mạc Kim Giáo Úy, liền tặng hai tấm 'Mạc Kim Phù'." Đại Kim Nha chìm vào hồi ức, chậm rãi kể.

"Ba ngày trước, Hồ Bát Nhất tìm tôi, nhờ tôi giúp tìm một đại mộ.

Tôi đã giới thiệu anh ta cho đội khảo cổ.

Cùng ngày hôm đó, anh ta đã cùng đội khảo cổ khởi hành đến Tân Cương, tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành." Đại Kim Nha thành thật nói.

"Chắc chắn là ba ngày trước ư?

Vậy thì cho dù đã tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng không thể quay về nhanh như vậy.

Làm sao có thể gửi đồ cho anh được?

Đây là một cái bẫy!" Sở Văn suy nghĩ một chút, phát hiện trong đó có một lỗ hổng lớn.

"Cái bẫy?

Đúng vậy, cái bẫy!

Xuống mộ Mạc Kim làm gì có chuyện nhanh về như thế.” Bị Sở Văn nhắc nhở như vậy, Đại Kim Nha cũng phản ứng kịp.

“Chiếc hộp gỗ này rất nguy hiểm, giao cho tôi bảo quản đi.” Sở Văn cảm thấy đồ bên trong có vấn đề, bèn đòi Đại Kim Nha.

“Sở gia, chiếc hộp gỗ này tôi tặng cho anh, coi như báo đáp ân cứu mạng vừa rồi.” Chiếc hộp gỗ này là một thứ bỏng tay, đã vậy Sở Văn lại muốn, Đại Kim Nha thuận nước đẩy thuyền giao cho hắn.

Sở Văn cũng không khách khí, lấy một mảnh vải bọc chiếc hộp gỗ lại, rồi đưa cho Bàn Tử xách.

“Vì đã giải quyết xong rắc rối ở đây, vậy tôi về trước đây.” Thấy ở chỗ Đại Kim Nha không còn chuyện gì khác, Sở Văn và Bàn Tử cáo từ.

Trên đường về, Sở Văn cảm thấy có lẽ cần phải đến Tinh Tuyệt Cổ Thành một chuyến, xem những thứ được đánh dấu trên tấm da dê.

“Bàn Tử, hôm nay anh tìm tôi có chuyện gì à?” Sau khi về tiểu điếm, Sở Văn mới hỏi Bàn Tử.

“Sở gia, lần này tôi đến là để cáo biệt.

Bận rộn gần hết đời rồi, tôi định đi Quảng Tây tìm Vân Thải ở Ba Nãi, từ nay ẩn mình trong núi rừng, không màng thế sự nữa.” Bàn Tử đặt bưu kiện lên bàn, cáo biệt Sở Văn.

“Như vậy cũng tốt, chúc anh có thể tìm được hạnh phúc của mình.” Sở Văn thấy Bàn Tử đã quyết định, cũng không mời anh ta cùng đi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Sau khi Bàn Tử rời đi, Sở Văn lấy điện thoại ra, gọi cho Hạo Thiên Chân một cuộc.

“Sở Văn, cậu đột nhiên gọi điện cho tôi có chuyện gì không?”

Trong điện thoại truyền ra giọng nói trầm thấp, Hạo Thiên Chân dường như đã đeo mặt nạ da người của Tam Thúc.

"Tam Thúc, cháu có một phi vụ 'đánh giả' nhé, anh và Tiểu Ca có rảnh không?" Sở Văn lo có người nghe lén, liền hợp tác thay đổi cách xưng hô.

"Gần đây ở Trường Sa có chút chuyện, tôi không thể nào rời đi được, không có cách nào tham gia rồi!" Bề ngoài Trường Sa sóng yên biển lặng, nhưng trong bóng tối có người đang cấu kết với nhau, chuẩn bị lật đổ Tam Thúc, Hạo Thiên Chân thật sự không thể rời đi, nên uyển chuyển từ chối.

Tiểu Ca vì mất trí nhớ, Hạo Thiên Chân thật sự không yên lòng, nên giúp y từ chối luôn.

Thấy bộ ba đạo mộ đều không tham gia, Sở Văn đành một mình lên đường đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Mặt khác, đoàn khảo cổ đã đến Tây An, hội hợp với những thành viên còn lại.

Qua lời kể của họ, Dương Tuyết Lỵ được biết có người đang rao bán cuốn sổ ghi chép vị trí Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Vì vậy, cô ấy đã nhờ người liên hệ với bên bán, mua lại cuốn sổ đó.

Do việc này bị trì hoãn, Sở Văn lại đến Tân Cương sớm hơn họ.

Mặc dù Sở Văn biết vị trí đại khái của Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng hắn không quen địa lý sa mạc.

Sau khi vào sa mạc, khắp nơi là cát vàng, không có chút gì để tham chiếu, một khi lạc mất phương hướng thì chỉ có nước chết.

Chưa kể trong sa mạc còn có khu vực cát lún, bão cát có thể xảy ra

bất cứ lúc nào, và những sinh vật khủng khiếp đặc hữu của sa mạc.

Chương 580

Vì vậy, nhất định phải tìm một người dẫn đường địa phương, như vậy mới có thể nâng cao đáng kể độ an toàn của chuyến đi này.

Dưới sự giới thiệu của người dân địa phương, Sở Văn đã tìm được "An Lực Mãn", người chuyên về bản đồ sa mạc.

"An Lực Mãn, gần đây có ai vào sa mạc không?" Sở Văn hỏi An Lực Mãn, thấy anh ta chưa vào sa mạc.

Trong nguyên tác, lúc này An Lực Mãn đã dẫn đội khảo cổ đi rồi, không nên ở đây, trừ khi họ đã tìm người khác làm người dẫn đường.

"Không thể nào, hiện tại sa mạc đang trong mùa bão cát, ngay cả tôi cũng không dám đắc tội với Hồ lão gia, mạo hiểm vào sa mạc đâu!" An Lực Mãn khẳng định, ở vùng lân cận, anh ta là người dẫn đường tốt nhất, những người khác vào lúc này không thể nào mạo hiểm tính mạng mà vào sa mạc.

Hơn nữa, những năm gần đây người nuôi lạc đà ngày càng ít, An Lực Mãn đã độc quyền thị trường lạc đà.

Bình thường nếu có ai vào sa mạc đều phải đến chỗ anh ta thuê lạc đà.

Sở Văn nghe An Lực Mãn trả lời khẳng định như vậy, trong lòng thầm nghĩ, lẽ nào đội khảo cổ đã xảy ra chuyện gì đó, bị kẹt lại trên đường rồi.

"Đúng rồi, anh tìm tôi có chuyện gì không?

Đừng có hỏi mấy câu vớ vẩn này mà lãng phí thời gian của tôi chứ!" An Lực Mãn thấy Sở Văn đứng đó không nói gì nữa, bực bội nói.

“Đây một vạn tệ, coi như phí dẫn đường, nhưng tôi muốn tạm thời ở đây đợi vài ngày rồi mới xuất phát.” Sở Văn lấy ra một xấp tiền, trực tiếp đưa cho An Lực Mãn.

“Được!

Được!

Không thành vấn đề!

Tôi đi dọn phòng cho anh!” Thấy Sở Văn hào sảng như vậy, An Lực Mãn vô cùng phấn khích, nghĩ Sở Văn muốn đợi hết mùa bão cát mới xuất phát, liền đồng ý ngay.

Sau khi lấy chìa khóa nhà của An Lực Mãn, Sở Văn đi mua những thứ cần dùng ở gần đó.

Sở dĩ hắn muốn ở nhà An Lực Mãn là để chờ đội khảo cổ đến, nhân cơ hội đó trà trộn vào đội ngũ.

Ba giờ chiều, Sở Văn nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài cửa.

“An Lực Mãn, anh có thể làm người dẫn đường cho tôi được không?

Tôi bây giờ phải vào sa mạc!” Một giọng nữ truyền đến.

“Không đi!

Không đi!

Không đi!

Hiện tại sa mạc đang trong mùa bão cát, vào sa mạc là đi tìm chết!” An Lực Mãn dứt khoát từ chối.

“Chúng tôi là đội khảo cổ quốc gia, xin anh hãy hợp tác với công việc của chúng tôi, nếu không tôi sẽ liên hệ với cấp trên, tịch thu tất cả gia súc anh nuôi!” Một tiếng lục lọi đồ đạc vang lên, rồi một giọng

nói già nua đe dọa.

“Nếu anh làm người dẫn đường cho chúng tôi, không những gia súc của anh sẽ an toàn mà còn có mười vạn tệ thù lao!” Giọng nữ đó lại vang lên, dường như một người đóng vai ‘mặt trắng’, một người đóng vai ‘mặt đỏ’.

“Chuyện này tôi cần bàn bạc với người khác, có người sáng nay đã thuê tôi làm người dẫn đường rồi!” An Lực Mãn thấy nhiều tiền như vậy, không khỏi do dự.

Số tiền này đủ cho anh ta sống nửa đời còn lại, nhưng Sở Văn đã trả tiền rồi, anh ta định bàn bạc với Sở Văn.

“Không cần đâu, một vạn tệ đó coi như phí thuê lạc đà lần này, tôi sẽ đi cùng các vị!” Sở Văn biết đội khảo cổ đã đến, liền đẩy cửa phòng nói.

Mọi người bên ngoài ngây người, người đàn ông tuấn tú này là ai, họ không hề quen biết.

“Cậu là ai?

Sao cậu biết chúng tôi đến?” Dương Tuyết Lỵ phản ứng nhanh nhất hỏi.

“Quên tự giới thiệu rồi, tôi là Sở Văn, bạn của Đại Kim Nha, lần này đến là để tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành!” Sở Văn giang hai tay, ý bảo không có ác ý.

“Sở Văn?

Tôi nghe Đại Kim Nha nhắc đến, nói là một cao nhân tuyệt thế!” Nghe cái tên này, Hồ Bát Nhất cũng hiểu ra, ra hiệu cho Bàn Tử ra tay.

Chỉ thấy Bàn Tử trực tiếp lao lên, Sở Văn nghiêng người né một cú đấm thẳng, rồi phản đòn đánh ngất anh ta.

“Như vậy đủ để chứng minh thân thủ của tôi rồi chứ?

Chương 581

Có thể gọi điện cho Đại Kim Nha xác nhận.” Nhìn Bàn Tử đang nằm dưới đất, Sở Văn thờ ơ nói.

“Thân thủ của anh tốt lắm, tôi đồng ý để anh cùng đi Tinh Tuyệt Cổ Thành!” Dương Tuyết Lỵ thấy Sở Văn dứt khoát nhanh gọn đánh ngất Bàn Tử, liền bày tỏ thái độ đầu tiên.

Những người khác cũng không có ý kiến gì, vỗ tay hoan nghênh Sở Văn gia nhập, dù sao có thêm một cao thủ, chuyến đi này sẽ an toàn hơn nhiều.

“Sau khi vào sa mạc, mọi thứ đều phải nghe theo chỉ huy của tôi.

Hồ lão gia không thích máy móc, đừng lái xe nữa, mang thêm mấy con lạc đà, trong sa mạc lạc đà hữu dụng hơn ô tô nhiều!” An Lực Mãn thấy họ đã thành một nhóm, đồng ý làm người dẫn đường cho đội khảo cổ, nhưng cũng đưa ra yêu cầu của mình.

“Chuyện này không thành vấn đề, anh quen thuộc sa mạc hơn chúng tôi, chúng tôi sẽ nghe theo anh!” Mọi người không có ý kiến gì khác, đồng thanh đáp.

“Sáng sớm mai chúng ta xuất phát, hôm nay mọi người tự đi mua vật tư đi!” Trần giáo thụ đưa ra thời gian, rồi cho mọi người giải tán.

Sau khi mọi người rời đi, Trần giáo thụ lấy điện thoại ra liên hệ với Đại Kim Nha, xác nhận thân phận của Sở Văn.

“Trần giáo thụ, ông đã tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành chưa?

Rảnh rỗi gọi điện cho tôi sao?” Điện thoại kết nối, Đại Kim Nha trực tiếp hỏi.

“Làm gì có nhanh như vậy, tôi vừa mới tìm được người dẫn

đường.

Có một người tự xưng ‘Sở Văn’ muốn đi cùng chúng tôi.” Trần giáo thụ miêu tả lại đặc điểm ngoại hình của Sở Văn một lượt.

“Đó chắc chắn là Sở gia rồi, có anh ấy ở trong đội khảo cổ, hệ số an toàn ít nhất sẽ tăng gấp đôi!

Ông đừng có đắc tội với anh ấy!” Đại Kim Nha vừa nghe, liền nghĩ Sở Văn đã phát hiện ra điều gì đó trong hộp gỗ, nên mới đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nghe Đại Kim Nha nói vậy, Trần giáo thụ yên tâm cúp điện thoại.

Đại Kim Nha tuy có hơi tham lam, nhưng nhìn người lại rất chuẩn, ngay cả hắn còn gọi là Sở gia, người này chắc chắn không phải tầm thường.

Lúc này, Bàn Tử mới uể oải tỉnh dậy, xoa xoa cổ mình, quyết định sau này công việc thử nghiệm người khác cứ để Hồ Bát Nhất làm, rồi đi theo Trần giáo thụ về đãi Sở Văn.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau, mọi người tập trung tại sân nhà An Lực Mãn.

Trong sân có 25 con lạc đà đang chờ đợi, trong đó vài con lạc đà chở đầy cỏ sa mạc và muối.

Bàn Tử tiến lên mở ra xem, hỏi: “An Lực Mãn, ông mang nhiều cỏ và muối như vậy là để cho chúng tôi ăn trong sa mạc à?

Có hơi mặn quá không?” “Mấy thứ này là đồ ăn cho lạc đà, trong đầu anh toàn là ăn thôi!” Hồ Bát Nhất thấy những thứ này, cảm thấy Bàn Tử rất mất mặt.

Mọi người chất các loại vật tư lên lưng lạc đà, lúc này, Dương Tuyết Lỵ cầm một cuốn sách đang thảo luận với An Lực Mãn.

An Lực Mãn sau khi xem xong liền nói với mọi người, địa điểm ghi trong cuốn sổ anh ta biết cách đi đến, còn việc có đến được hay không, phải xem ý trời.

Để đến được nơi đó, nửa đoạn đường đầu có thể nhìn thấy một số di tích, nhưng phía sau thì không còn gì nữa.

Mặc dù có thể phân biệt được hướng đại khái, nhưng không thể đảm bảo chắc chắn tìm được vị trí đó.

Mọi người đều bày tỏ sự hiểu biết, dù sao trong sa mạc toàn cát vàng mà có thể phân biệt được phương hướng đã là chuyện không nhỏ rồi.

Đoàn người chúng tôi cưỡi lạc đà, theo sau An Lực Mãn hùng dũng xuất phát.

Xuất phát không lâu, chúng tôi tiến vào "sa mạc", có lẽ nơi đây không thể được gọi là sa mạc.

Nơi đây là lòng sông Khổng Tước Cổ Hà, mặc dù phần lớn đã khô cạn, nhưng khắp nơi vẫn có những hồ nước nhỏ.

Hai bên lòng sông cổ có không ít cây hồ dương tồn tại, dường như đang thể hiện sự phồn vinh đã từng có.

Đi sâu hơn nữa là vào sa mạc thực sự, An Lực Mãn đột nhiên kể một câu chuyện.

Rất lâu về trước, ở đây có ba mươi sáu quốc gia, không ngừng gây chiến tranh lẫn nhau.

Trong cuộc chiến kéo dài nhiều năm, không ai làm gì được ai, ngược lại oán niệm giữa họ ngày càng lớn.

Cho đến một ngày, oán niệm cổ xưa này đã kinh động đến Hồ Đại, ngài giáng xuống một trận bão cát đen nhỏ để cảnh cáo các quốc gia.

Không ai để ý đến điều đó, dẫn đến sự bất mãn của ba mươi sáu quốc gia, các nước bắt đầu coi thường Hồ Đại.

Trong cơn thịnh nộ, Hồ Đại giáng xuống trận bão cát đen thực sự, trừng phạt ba mươi sáu quốc gia.

Trận bão cát đen đó kéo dài ba ngày ba đêm, phá hủy hoàn toàn ba mươi sáu nước.

Chương 582

Vì vậy, hiện tại trong sa mạc chôn vùi vô số thành trì, và vô số bảo vật.

Ngay cả khi có thể phát hiện những di tích của các quốc gia này, cũng không ai có thể mang đồ vật từ đó đi.

Ngay cả khi lấy đi một món đồ chơi nhỏ không đáng tiền, cũng sẽ bị Hồ Đại nguyền rủa, lạc lối trong sa mạc, cuối cùng bị gió cát vùi lấp.

"Làm gì có tà hồ đến vậy, tôi là người của thời đại mới rồi, mê tín mấy thứ này không chấp nhận được!" An Lực Mãn vừa nói xong, Hách Ái Quốc không nhịn được nói.

"Tôi không hề mê tín, Hồ Đại vô sở bất tại, đừng có nói bậy!" An Lực Mãn tức giận nói.

Hách Ái Quốc ngập ngừng, lo lắng tiếp tục cãi vã sẽ khiến anh ta không muốn tiếp tục làm người dẫn đường, liền ngoan ngoãn đi theo phía sau.

Tiếp theo, chúng tôi chính thức tiến vào sa mạc.

Do cát di chuyển quá mạnh dưới gió lớn, địa hình sa mạc thay đổi từng giây từng phút.

Dấu vết lòng sông cổ đã biến mất, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm của An Lực Mãn để tiếp tục phán đoán phương hướng.

"Nơi cần đến nằm ở cuối lòng sông cổ đã biến mất!" An Lực Mãn nói.

Đã đi được mấy ngày rồi, cảnh tượng sáng nay trông thật bất thường.

Khi mặt trời từ phía đông mọc lên, nhuộm đỏ những đám mây trên bầu trời, ánh nắng phản chiếu qua mây.

Biến thành vầng hào quang chiếu xuống các đụn cát, cát vàng như sóng biển dưới tác dụng của hào quang, biến thành một biển đỏ rực.

An Lực Mãn quỳ trên một tấm thảm, nhắm mắt, vẻ mặt thành kính giang hai tay, đang lớn tiếng tụng niệm.

Đó là việc anh ta làm mỗi sáng, ca ngợi sự vĩ đại của Hồ Đại.

Sau khi nghi lễ kết thúc, An Lực Mãn đứng dậy mở mắt, nhìn mọi thứ trước mặt.

An Lực Mãn sợ hãi quỳ rạp xuống đất lần nữa, nhắm chặt mắt, hai tay che mặt, miệng lẩm bẩm.

"Lão gia tử, có chuyện gì vậy?

Không phải xảy ra chuyện lớn rồi chứ?" Đợi An Lực Mãn đứng dậy trở lại, Hồ Bát Nhất mới hỏi.

An Lực Mãn lắc đầu, nói: "Chúng ta phải tăng tốc hết mức, hôm nay sẽ có một trận bão cát đen khổng lồ ập đến!" Rồi An Lực Mãn kêu mọi người nhanh chóng lên lạc đà, nếu chậm trễ thì không kịp nữa.

"Mọi người phải bám chắc vào, lạc đà chạy hết tốc lực có thể rất xóc nảy, nếu ngã xuống sẽ rắc rối đấy!" Sau khi xác nhận mọi người đã cưỡi lên lạc đà, An Lực Mãn lại dặn dò.

Lạc đà dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm, An Lực Mãn vừa ra lệnh tiến lên, lạc đà đã điên cuồng lao về phía trước.

Lúc này, mọi người mới hiểu ý của An Lực Mãn, lạc đà chạy bất chấp tất cả.

Có mấy con lạc đà, những bao lớn trên lưng bay lên xuống, nếu

không dùng dây cố định, đã sớm bị hất văng ra ngoài rồi.

Tôi không biết những chuyện khác, chỉ đành ôm chặt lấy lạc đà, sợ rằng một chút sơ sẩy sẽ bị hất văng đi.

Đoàn lạc đà phi nước đại trong sa mạc, không kịp mang dụng cụ chống cát, tôi chỉ đành nhắm chặt mắt và miệng.

Khi dừng lại lần nữa, đã là buổi trưa.

An Lực Mãn rất vội vàng bảo mọi người nhanh chóng ăn chút gì đó, uống nhiều nước, phải lên đường càng sớm càng tốt.

Nhất định phải đến di tích lớn gần nhất trước khi bão cát đen ập đến, nếu không sẽ chết ở đây mất.

Lúc này, trừ An Lực Mãn ra, mỗi người đều đầy cát dính vào người, nằm vật vờ trên lưng lạc đà.

Diệp Diệc Tâm, người trẻ nhất trong đội, sau khi xuống lạc đà thì bắt đầu nôn khan.

Trần giáo thụ sắc mặt tái nhợt, trực tiếp ngã khỏi lạc đà, Hách Ái Quốc và Tát Đế Bằng vội vàng tiến lên đỡ.

Hai người ngồi một bên, không nói gì, chỉ uống chút nước, không ăn gì cả.

Nghỉ ngơi một lúc, mọi người đã hồi sức đôi chút, An Lực Mãn thấy đã ổn, liền thúc giục mọi người nhanh chóng lên lạc đà.

Đợi mọi người đứng dậy mới phát hiện, hai chân mình mềm nhũn.

Sở Văn thấy cảnh tượng này, đề nghị: "Hay là cố định những người thể lực yếu vào lạc đà, tránh bị tuột xuống ngã!" An Lực Mãn nghe vậy cũng thấy có lý, lấy ra mấy sợi dây thừng, cùng Sở Văn cố định những người khác, rồi lại xuất phát.

Vì lần này đã có chuẩn bị, mọi người đều đã mang đầy đủ dụng

cụ chống cát, lại được cố định vào thân lạc đà, cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Chương 583

Ở phía trước cùng là An Lực Mãn, anh ta vừa nhìn thấy đường nét của di tích ở xa, một cơn gió nhẹ đã cuốn cát vàng lên, phía xa bắt đầu trở nên mờ mịt, không khỏi lại tăng tốc.

Lần này, ngay cả Sở Văn cũng cảm thấy bụng quặn thắt, vô cùng khó chịu.

Không lâu sau, bầu trời quang đãng trở nên u ám, gió lại càng lúc càng lớn.

An Lực Mãn liều mạng thúc lạc đà tăng tốc, ước gì có thể biến lạc đà thành xe đua.

Trong lòng điên cuồng gào thét: "Nhanh lên!

Nhanh hơn chút nữa!

Nhanh hơn chút nữa!

Nếu không sẽ không kịp!" Gió bão hoành hành, cát vàng bay múa, thế giới này dường như chỉ còn lại màu vàng sẫm u ám.

Lúc này, một bóng trắng vượt qua lạc đà của An Lực Mãn.

An Lực Mãn nhìn thấy, cả người kích động run rẩy, mừng rỡ như vừa thoát khỏi Quỷ Môn Quan.

Các sinh vật trong sa mạc đều biết nơi nào có thể tránh bão cát đen, chỉ cần chạy theo nó, là có thể tìm được nơi an toàn.

An Lực Mãn lập tức thúc lạc đà đuổi theo bóng trắng, bám sát phía sau bóng trắng, hai mắt dán chặt, sợ rằng sẽ bị mất dấu.

Đột nhiên, bóng trắng phía trước biến mất, An Lực Mãn biết gần đó có nơi an toàn.

Anh ta cho lạc đà giảm tốc độ, đến vị trí bóng trắng biến mất.

Ở đó An Lực Mãn phát hiện, vị trí đó là một đoạn tường thành vững chắc, phía sau có một pháo đài đá, nhìn ra là một di tích.

Bóng trắng kia biến mất không dấu vết, An Lực Mãn lập tức cho lạc đà dừng lại dưới chân tường thành, rồi cởi dây trói trên người mọi người ra.

Sau khi xuống lạc đà, mọi người đều đồng loạt nôn mửa, thật sự quá xóc nảy.

Có lẽ đã bị bỏ hoang quá lâu, di tích này chỉ còn sót lại những mái nhà nhọn hoắt nhô lên khỏi cát.

Mọi người đi về phía một mái nhà lớn gần nhất, có thể là một kho hàng, mái nhà tương đối vững chắc, không như những cái khác đã đổ nát.

Cửa vào chỉ đủ để người ta bò vào, bên trong vừa đủ chỗ cho người cao nhất trong số họ đứng mà không chạm đầu.

Lúc này, không ai quan tâm đến những thứ đó nữa, trừ Sở Văn và An Lực Mãn đang khiêng thức ăn và nước vào.

Những người khác đều nằm vật vờ trên đất, thở hổn hển hít thở không khí không quá đục.

Nghỉ ngơi xong, mọi người cởi dụng cụ chống cát ra, lấy bình nước ra rửa mắt.

Trong trận bão cát lớn như vậy, tác dụng của dụng cụ chống cát cũng rất hạn chế, ít nhiều gì cát cũng sẽ bay vào mắt.

“Cuối cùng cũng thoát chết rồi, sau lần này rời khỏi đây, đánh chết tôi cũng không vào sa mạc nữa!” Bàn Tử lớn tiếng kêu gào, nói ra tiếng lòng của những người khác.

An Lực Mãn nghe xong, bất mãn nói: “Các người tự tìm lấy, cứ nhất quyết muốn vào sa mạc trong mùa bão cát!” “Nếu không phải Hồ Đại phái….” An Lực Mãn nói được một nửa, đột nhiên dừng lại, “Bạch lạc đà!

Bóng trắng đó nhất định là bạch lạc đà, là tinh linh Hồ Đại phái đến chỉ dẫn chúng ta!

Hồ Đại đã tha thứ tội lỗi cho ta!” An Lực Mãn kích động nói, vẻ mặt cũng trở nên thành kính.

Trong sa mạc rộng lớn này, chỉ có lạc đà loại sinh vật này có màu trắng, nhưng lại vô cùng hiếm gặp.

An Lực Mãn khi còn trẻ, có một lần bị lạc đường trong sa mạc.

Được một con lạc đà trắng một bướu dẫn về lòng sông Khổng Tước Cổ Hà, lấy lại một mạng.

Sau khi biết bạch lạc đà là tinh linh của Hồ Đại, anh ta mới trở thành tín đồ thành kính của Hồ Đại.

An Lực Mãn vừa nói xong, bên ngoài truyền đến tiếng gió bão gào thét, bão cát đen chính thức ập đến.

“Vừa nãy lúc đi qua, tôi thấy có mấy con dê rừng đang trú ẩn trong một mái nhà đổ nát không xa.

Hay là tôi dùng súng bắn một con về, cải thiện bữa ăn cho mọi người nhỉ!” Bàn Tử cảm thấy sau khi thoát chết, muốn ăn một bữa thật ngon.

“Không được làm vậy!

Nếu anh nổ súng, sẽ làm những con vật khác sợ hãi, chúng sẽ bỏ chạy, rồi chết trong bão cát đen.

Chương 584

Tôi được tinh linh Hồ Đại cứu, nên phải thả những con vật này!" An Lực Mãn vô cùng tức giận nói, trong số những con vật này, có cả con bạch lạc đà vừa cứu anh ta.

"Không được, không được, nóng giận làm gì chứ, tôi cứ ăn thịt bò khô là được rồi." Thấy An Lực Mãn nổi giận, Bàn Tử đành chịu thua.

Hồ Bát Nhất tập trung củi khô trong nhà lại một chỗ, lấy ra nhiên liệu rắn mang theo bên mình, đốt lên một đống lửa.

Ngôi nhà vốn tối om được ánh lửa chiếu sáng, Diệp Diệc Tâm đang tựa lưng vào tường, đột nhiên phát hiện có một người đang ngồi bên cạnh mình.

Diệp Diệc Tâm tiện tay đưa cho một phần thịt bò khô, phát hiện người đó không nhận.

Cô ấy nghi hoặc nhìn, lúc này, ánh lửa lại sáng hơn một chút, Diệp Diệc Tâm sợ hãi hét lên: "Ma!

Có ma!!!" Mọi người đều bị tiếng hét chói tai làm giật mình, vội vàng nhìn về phía đó.

Chỉ thấy Diệp Diệc Tâm liều mạng bò sang một bên, ánh lửa lúc sáng lúc tối, dường như có một bóng đen ở phía bên kia.

"Tiểu Diệp hét bậy, không phải là một bộ xương khô sao?

Tôi làm khảo cổ thường xuyên nhìn thấy mà!" Hách Ái Quốc đang ngồi phía trước Diệp Diệc Tâm, quay đầu lại phát hiện đó là một bộ xương khô, thấy cô ấy sợ hãi đến mức đó, liền lớn tiếng quát.

"Xin lỗi, thầy Hách, em chỉ là phản xạ có điều kiện thôi, không ngờ bên cạnh lại có một bộ xương khô." Bị Hách Ái Quốc quát một

tiếng, Diệp Diệc Tâm lại bình tĩnh lại.

Hồ Bát Nhất ở hơi xa, để xác định rõ ràng, anh ta lấy đèn pin trong ba lô ra.

Chiếu về phía bóng đen đó, quả thật là một bộ xương khô, không chỉ có phần trên, phần dưới còn bị cát vàng vùi lấp.

Dưới ánh lửa mờ ảo, phát hiện bên cạnh có một bộ xương khô, thật sự rất đáng sợ, cũng không trách Diệp Diệc Tâm lại hét lên.

Mọi người cảm thấy có chút kỳ lạ, sa mạc rất khô hạn, thi thể không có điều kiện để thối rữa.

Thông thường đều bị gió làm khô thành xác ướp, loại xương khô như thế này không nên xuất hiện ở đây.

"Đừng quên trong sa mạc ngoài động vật ăn cỏ, còn có chó sói sa mạc, báo sa mạc những động vật ăn thịt này.

Da thịt của bộ xương này có thể đã bị ăn hết rồi!" An Lực Mãn thấy mọi người đều vẻ mặt nghi hoặc, liền lên tiếng nhắc nhở.

Sở Văn đi lên, cầm một khúc xương của bộ xương khô để kiểm tra.

Dưới ánh đèn pin, trên khúc xương có những vết răng dày đặc, Sở Văn biết đó là vết cắn của kiến hành quân sa mạc.

Vì vậy Sở Văn nói: "Trong này không đơn giản như vậy đâu, nhìn khúc xương này, trên đó có những vết cắn nhỏ li ti, không giống vết cắn của dã thú.

Mọi người đừng đến gần bộ xương đó!" Nghe vậy, mọi người vây lại xem khúc xương, ánh đèn pin chiếu gần hơn, những vết cắn nhỏ li ti trên đó càng rõ ràng.

"Vết cắn trên khúc xương cực kỳ nhỏ, phủ kín cả khúc xương,

trông như bị một loại côn trùng cắn.

Người này không thể thoát thân được, chứng tỏ số lượng côn trùng này cực kỳ nhiều, khiến người này bị đàn côn trùng nuốt chửng trực tiếp!" Nhân cơ hội này, Sở Văn giải thích cho mọi người.

"Không biết loại côn trùng này hiện tại đang ở đâu, nhưng tốt nhất chúng ta nên tránh xa bộ xương này một chút, để phòng vạn nhất!" Sở Văn biết nội dung nguyên tác, không biết trong trường hợp không đào bộ xương ra, kiến hành quân sa mạc có xuất hiện hay không, nhưng vẫn cố gắng tránh né.

Mọi người nghe xong, cảm thấy rất có lý, tất cả đều ngồi sang một bên khác của căn nhà.

"Sở tiên sinh, Hồ tiên sinh, tình hình hiện tại hai người cũng biết rồi đấy, trận bão cát đen này không biết bao giờ mới dừng, hai người có thể nói vài lời cổ vũ tinh thần không?" Lúc này, Dương Tuyết Lỵ kéo Hồ Bát Nhất và Sở Văn sang một bên, lo lắng nói.

Sở Văn nghe thấy vậy, nói: "Chuyện này cứ giao cho tôi, tôi biết cách cổ vũ tinh thần hiệu quả nhất!" Hồ Bát Nhất ngây người, làm việc cho người ta thì phải gánh vác tai ương cho người ta.

Anh ta đang định chấp nhận, không ngờ Sở Văn lại trực tiếp khoác lác.

Phải biết rằng bão cát đen bên ngoài đang hoành hành, có vô số động vật ăn thịt mai phục.

Trong nhà lại có một bộ xương khô bị côn trùng gặm sạch, mọi thứ đều quá đáng lo.

Trong tình huống này, tác dụng của việc cổ vũ tinh thần không lớn, nhiều nhất là phân tán sự chú ý, giúp mọi người thư giãn một chút.

Hồ Bát Nhất lo lắng nhìn Sở Văn, muốn xem hắn sẽ làm gì.

“Vậy thì tốt quá, xin Sở tiên sinh hãy cổ vũ tinh thần đi!” Dương Tuyết Lỵ phấn khích nói, cảm thấy Sở Văn dứt khoát chấp nhận như vậy, nhất định đã phát hiện ra tin tức tốt lành.

“Mọi người ơi!

Sở tiên sinh có vài lời muốn nói với mọi người!” Dương Tuyết Lỵ thấy Sở Văn rất tự tin, lớn tiếng kêu.

Nghe thấy tiếng kêu đó, mọi người lần lượt tập trung lại.

Chương 585

“Thế này, tôi vừa quan sát, phát hiện chúng ta chỉ sượt qua bão cát đen, chứ không phải trực tiếp đối mặt với sự hoành hành của bão cát đen.

Ngày mai, trận bão cát đen này sẽ không còn ảnh hưởng đến chúng ta nữa, mọi người cứ yên tâm nghỉ ngơi một đêm đi!” Mặc dù Sở Văn không hiểu khí tượng, nhưng không hề nói bừa, trong nguyên văn, trận bão cát đen này đã tan vào ngày hôm sau.

“Thật sao?

Tôi làm người dẫn đường sa mạc bao nhiêu năm, anh là người đầu tiên nói ra lời này.

Chưa từng có ai có thể phán đoán được tình hình bão cát đen cả, đó là sự trừng phạt mà Hồ Đại giáng xuống!” An Lực Mãn vô cùng không tin, cảm thấy Sở Văn đang nói nhảm.

Sở Văn tự tin nói: “Đương nhiên là thật, nếu không tin thì cứ đợi ngày mai, bão cát đen cũng sẽ tan biến thôi!” An Lực Mãn bất mãn hừ lạnh một tiếng, đợi đến ngày mai, ai đúng ai sai sẽ rõ ràng.

Lời nói của Sở Văn dường như có một ma lực, có thể khiến người ta đặc biệt yên tâm.

Mọi người nghe xong, mới hơi thư giãn một chút, cảm thấy từng trận buồn ngủ ập đến.

Xóc nảy cả một ngày, mọi người thân thể và tinh thần đều vô cùng mệt mỏi, vì nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào, nên họ mới chần chừ không dám ngủ.

“Tối nay tôi sẽ thức canh, mọi người không cần lo lắng sẽ có nguy

hiểm, cứ yên tâm nghỉ ngơi đi!" Sở Văn nhìn ra những lo lắng trong lòng mọi người, mở miệng nói.

"Như vậy không hay đâu!

Hay là mấy người trẻ chúng tôi thay phiên nhau canh gác, như vậy mọi người đều có thể nghỉ ngơi!" Hồ Bát Nhất cảm thấy như vậy không hợp lý lắm, Sở Văn canh gác cả đêm thì ngày hôm sau chắc chắn sẽ rất mệt mỏi.

"Lão Hồ nói có lý, chúng ta thay phiên nhau canh gác đi, mỗi ca hai người để phòng ngừa bất trắc!" Bàn Tử cũng phụ họa bên cạnh.

"Không cần đâu, thể chất của tôi tốt hơn, canh gác một đêm không thành vấn đề, sẽ không ảnh hưởng đến ngày hôm sau đâu!" Sở Văn dứt khoát từ chối, hắn không thể ngủ ở nơi như thế này, nếu có chuyện gì xảy ra, sẽ chôn thân tại đây.

Mọi người thấy thái độ của Sở Văn kiên quyết như vậy, cũng không nói thêm gì nữa, mỗi người lấy túi ngủ ra chui vào, yên tâm ngủ.

Trước khi ngủ, Hồ Bát Nhất cảm thấy tiếng gió bên ngoài quá lớn, để tránh đống lửa bị thổi tắt, mất đi nguồn sáng duy nhất.

Hồ Bát Nhất lấy một chiếc đèn dầu khí đốt trong ba lô ra, thắp sáng, rồi giao cho Sở Văn, sau đó cũng đi ngủ.

Đêm đã khuya, Sở Văn ngồi cạnh đống lửa, thỉnh thoảng thêm củi khô vào lửa, duy trì ánh lửa mang lại sự ấm áp cho căn nhà.

Bên ngoài chỉ có tiếng bão cát đen gào thét, dưới thiên tai như vậy, không có bất kỳ sinh vật nào dám ra ngoài hoạt động.

Chỉ cần cửa không bị gió cát vùi lấp, tạm thời sẽ không xuất hiện nguy hiểm.

Nhưng trong lòng Sở Văn luôn có chút bất an, dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Lúc này, một trận gió quái dị từ cửa thổi vào, cuốn lấy đống lửa.

Ngọn lửa dưới tác dụng của trận gió quái dị, trong không trung tạo thành một khuôn mặt quỷ màu đỏ, vô cùng quỷ dị.

May mắn thay đèn dầu khí đốt không bị ảnh hưởng bởi trận gió quái dị này, tiếp tục hoàn thành sứ mệnh, duy trì sự sáng sủa trong nhà.

Sở Văn rút Tử ngọc trường đao ra, nhưng không nhìn ra bất kỳ điều bất thường nào, trên mặt đất chỉ có tiếng cát bị gió thổi bay.

Có lẽ chỉ là hắn quá căng thẳng, không chừng đó chỉ là một trận gió mà thôi.

Sở Văn thu nhặt củi khô bị thổi bay, chuẩn bị nhóm lại một đống lửa mới.

Lúc này, Sở Văn phát hiện bộ xương khô kia, đã hoàn chỉnh xuất hiện trên mặt đất.

Không chỉ phần bị cát vàng vùi lấp đã xuất hiện, ngay cả khúc xương trước đó bị Sở Văn cầm để kiểm tra cũng đã trở về vị trí cũ.

"Rắc rắc!

Rắc rắc!" Bộ xương khô đang phát ra tiếng xương ma sát, rồi chậm rãi đứng dậy, đi về phía Diệp Diệc Tâm đang ở gần nhất.

Sở Văn không dám lơ là, lao lên chém một nhát, nhưng bộ xương khô không hề phòng ngự.

Tử ngọc trường đao chém vào xương của bộ xương khô, phát ra tiếng kim loại va chạm, chỉ để lại một vết trắng.

"Cạc cạc!" Một nhát chém khiến bộ xương khô rất tức giận, hàm

dưới khẽ động, hẳn là nói gì đó, nhưng chỉ phát ra tiếng xương ma sát.

Bộ xương khô bỏ qua Diệp Diệc Tâm đang ngủ, quay người lao vào Sở Văn, cứng đối cứng với Tử ngọc trường đao.

Tử ngọc trường đao chém vào xương tay của nó, không để lại dù chỉ một vết hằn nhỏ.

Hai lần đối đầu cứng rắn, Sở Văn chỉ cảm thấy hổ khẩu tê dại, trong lòng biết không thể tiếp tục cứng đối cứng được nữa.

Chương 586

Do bộ xương khô hành động rất cứng nhắc, Sở Văn có thể dễ dàng né tránh các đòn tấn công của nó.

Trong lúc chuyển động, Sở Văn chém chiếc trường đao trong tay vào khớp xương, trực tiếp chém đứt xương cánh tay của bộ xương khô.

Xương rơi xuống đất, càng củng cố thêm suy nghĩ của Sở Văn, chỉ cần đánh tan các khớp xương, là có thể đánh bại bộ xương khô này.

Lúc này, trận gió quái dị lại thổi tới, cuốn xương tay trên mặt đất bay về phía bộ xương khô, nối lại như cũ.

Sở Văn nhíu mày, né tránh cú lao tới của bộ xương khô, đá nó ngã xuống đất.

Trường đao trong tay liên tục vung, trực tiếp chém đứt tứ chi của bộ xương khô, thuận thế dùng đao hất bay.

Trận gió quái dị vô danh lại thổi tới, cuốn tứ chi bay về, lắp ráp lại vào thân chính của bộ xương khô.

Thấy bộ xương khô bị gió quái dị cuốn đi, Sở Văn cuối cùng cũng hiểu về quái vật này.

Tương truyền bộ xương khô được sinh ra ở nơi cực dương, chỉ cần chịu đựng được chín lần công kích của cực âm chi khí.

Nếu không hóa thành tro bụi, sẽ biến thành Quỷ Phong Ma Cốt, toàn thân xương cốt cứng hơn sắt thép, bất tử bất diệt.

Ngay cả khi toàn thân xương cốt bị đánh tan, cũng sẽ được gió quỷ phong tập hợp lại.

Nhưng, Quỷ Phong Ma Cốt chỉ có thể hoạt động khi cực âm, lúc bình thường chỉ là một bộ xương khô.

Cách duy nhất để tiêu diệt Quỷ Phong Ma Cốt, là đánh tan toàn bộ xương cốt của nó.

Khiến nó không thể duy trì được thể cực âm hoàn chỉnh, rồi phơi nắng một ngày ở nơi cực dương.

Bức toàn bộ cực âm chi khí trong xương ra ngoài, cùng với quá trình này, Quỷ Phong Ma Cốt cũng sẽ dần dần tan thành mây khói.

Hiện tại bão cát đen lớn như vậy, đừng nói tìm được nơi đó, ngay cả việc rời khỏi căn nhà cũng là một vấn đề.

Lúc này, Sở Văn linh quang chợt lóe, có ý thức dẫn Quỷ Phong Ma Cốt về phía cửa.

Trong quá trình đó, có vài lần không thể né tránh đòn tấn công của Quỷ Phong Ma Cốt, Sở Văn liền chém đứt xương tay của nó trước.

Một lát sau, Quỷ Phong Ma Cốt cuối cùng cũng đến cửa, Sở Văn né tránh một đòn tấn công, rồi vòng ra sau đá một cú.

Mặc dù xương cốt của Quỷ Phong Ma Cốt cứng như sắt thép, nhưng về bản chất vẫn là xương cốt, rất nhẹ.

Hiện tại đang là lúc bão cát đen dữ dội nhất, Quỷ Phong Ma Cốt bị Sở Văn đá ra ngoài, trực tiếp bị gió bão cuốn bay.

Toàn thân xương cốt tứ tán, gió quỷ phong so với bão cát đen chẳng đáng kể, hoàn toàn không thể tập hợp lại xương cốt của Quỷ Phong Ma Cốt nữa.

Sau khi giải quyết Quỷ Phong Ma Cốt, Sở Văn thu nhặt lại củi khô bị thổi bay, nhóm lại một đống lửa ở vị trí cũ.

Có lẽ mọi người đã quá mệt mỏi, hoặc có lẽ tiếng gió bão quá lớn,

tiếng Sở Văn đánh nhau với Quỷ Phong Ma Cốt không hề đánh thức bất kỳ ai.

Không biết đã qua bao lâu, bên ngoài do bão cát đen mà tối om, không biết mặt trời đã mọc hay chưa.

Sau khi nghỉ ngơi, mọi người cũng bắt đầu dần dần tỉnh dậy, những người tỉnh rồi thì nhẹ nhàng hành động, lấy nước và thức ăn cho người đang ngồi cạnh đống lửa.

Họ yên lặng ăn, không hề gọi những người khác dậy, dường như không muốn để những người khác, một mình chịu đựng áp lực đó.

An Lực Mãn vừa tỉnh dậy đã bắt đầu tiến hành nghi lễ, vì không muốn gây ra tiếng động, cũng không ai quản.

"Lão gia tử, nghi lễ này không phải là trước khi mặt trời mọc, lúc trời chưa sáng thì tiến hành, sau khi mặt trời mọc hoàn toàn thì kết thúc sao?" Khi An Lực Mãn ngồi xuống cạnh đống lửa, Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Đã đi nhiều ngày như vậy, chuyện An Lực Mãn tiến hành nghi lễ mỗi ngày, mọi người đều đã quen rồi.

"Tôi vẫn luôn tiến hành vào lúc này mà!

Có vấn đề gì sao?" An Lực Mãn kỳ lạ nhìn Bàn Tử, cảm thấy anh ta đang nói nhảm.

Bàn Tử vô cùng khó hiểu nói: "Lão gia tử, tôi khá tò mò, bão cát đen bên ngoài lớn như vậy, ánh sáng mặt trời không thể chiếu vào được, làm sao mà ông phân biệt được?" "Tất cả đều là ý chỉ của Hồ Đại, Hồ Đại đang dẫn dắt tôi tiến hành nghi lễ!" An Lực Mãn vẻ mặt thành kính nói.

"Lão gia tử mấy chục năm như một ngày tiến hành nghi lễ, cơ thể ông đã hình thành phản ứng tự nhiên rồi, ngay cả khi không thể nhìn

thấy mặt trời, cũng sẽ đúng giờ đúng lúc tiến hành nghi lễ!" Thấy Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc, Hồ Bát Nhất không nhịn được nói.

Lúc này, Diệp Diệc Tâm, người cuối cùng còn ngủ, tỉnh dậy, vô thức nhìn về phía bộ xương khô, nhưng lại phát hiện bộ xương khô đã biến mất.

"Mọi người ơi, bộ xương khô biến mất rồi?

Có phải mọi người đã đào nó lên chôn rồi không?" Diệp Diệc Tâm dụi dụi mắt, rồi nhìn sang các hướng khác, phát hiện bộ xương khô thật sự biến mất rồi, liền lớn tiếng hỏi.

Chương 587

Nghe vậy, mọi người cũng bắt đầu tìm kiếm dấu vết của bộ xương khô, nhưng phát hiện trong nhà không hề có dấu vết bị đào bới.

"Chúng ta sẽ không thật sự gặp ma rồi chứ!

Lão Hồ có phát hiện ra không?" Vừa tìm kiếm xong, Bàn Tử giọng hơi run rẩy hỏi.

"Không cần tìm nữa, tôi tối qua thấy bộ xương khô đó ghê rợn quá, cảm thấy cũng không nên ở chung phòng với nó, nên đã đào lên chôn rồi." Thấy mọi người đang tìm kiếm bộ xương khô, Sở Văn thuận theo câu hỏi của Diệp Diệc Tâm giải thích.

Dấu vết đánh nhau với Quỷ Phong Ma Cốt, đã sớm bị gió thỉnh thoảng thổi vào lấp đầy.

"Vậy thì hôm qua anh còn kêu tôi đừng đến gần, không chôn cũng tốt, thật sự có hơi ghê rợn!" Bàn Tử lẩm bẩm vài câu, nhưng bày tỏ sự đồng tình với hành động của Sở Văn.

"Mau nghe đi, tiếng bão cát đen nhỏ lại rồi, tôi ra ngoài xem mấy con lạc đà có sao không!" An Lực Mãn vẫn luôn lắng nghe tiếng gió đột nhiên kích động kêu lên, rồi từ cửa bò ra ngoài.

Nghe An Lực Mãn nói vậy, mọi người cũng mừng rỡ, thấy lời Sở Văn nói tối qua không sai, hôm nay bão cát đen sẽ tan.

Sắp được rời khỏi đây, tâm trạng bị đè nén của mọi người tan biến, bắt đầu vui vẻ thảo luận.

"Vì bão cát đen sắp tan rồi, mọi người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát đi!" Sở Văn thì lại bước vào trạng thái cảnh giác, thúc giục mọi người.

Mọi người có chút bất mãn, nhưng ngại tối qua Sở Văn đã thức canh cả đêm, nên cũng nghe theo sắp xếp của hắn.

Khi mọi người đã thu dọn xong hành lý, Sở Văn nghe thấy, dưới cát vàng truyền đến tiếng kiến hành quân sa mạc bò.

Sở Văn giọng điệu cấp thiết lớn tiếng kêu: "Mau rời khỏi nhà!

Đi đến chỗ lạc đà!

Nhanh lên!" Lời vừa dứt, Sở Văn lao về phía cửa nhà.

"Sở Văn, dừng lại cho tôi!

Nói rõ ràng đã xảy ra chuyện gì!" Vì Hồ Bát Nhất ở gần cửa hơn, khi Sở Văn chạy ngang qua, anh ta đã bị kéo lại.

"Kéo tôi làm gì!

Cứ làm theo lời tôi nói là được rồi!

Tôi đâu có hại các người!" Bị kéo lại Sở Văn cũng một trận bực bội, muốn tránh kiến hành quân sa mạc lại khó đến vậy sao.

Mọi người cũng vẻ mặt khó hiểu, nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, không hề có bất kỳ hành động nào.

Lúc này, An Lực Mãn bò từ cửa vào, nhìn cát vàng ở phía bên kia, như thể bắt đầu sôi trào vậy.

Xuất hiện những ụ đất dày đặc, thấy tình hình không ổn, An Lực Mãn lập tức bò ngược ra ngoài.

Mọi người thấy An Lực Mãn đã bò ra ngoài, cũng hiểu phía sau chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Không kịp quay đầu nhìn lại, mọi người trực tiếp lao về phía cửa.

Chuyện đã đến nước này, Sở Văn cũng đành rút Tử ngọc trường đao ra, chuẩn bị cứng đầu đối mặt với kiến hành quân sa mạc.

Mọi người thấy Sở Văn rút trường đao ra, tưởng là hắn muốn chém giết những người cản đường, liền dừng bước.

“Đang làm gì vậy!

Không mau chạy đi!

Tôi không thể cản được quá lâu đâu!” Thấy mọi người dừng lại, Sở Văn vội vàng lớn tiếng quát.

Nghe Sở Văn nói vậy, mọi người mới yên tâm chạy qua bên cạnh hắn.

Sở Văn nhìn lại, những ụ đất kia dần dần nổ tung, vô số kiến hành quân sa mạc từ bên trong tràn ra.

Trong khoảnh khắc, Sở Văn từ bỏ kháng cự, theo sau những người khác chạy về phía cửa.

Cái chế độ địa ngục đáng ghét này, số lượng kiến hành quân sa mạc như vậy không thể nào chống cự được, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ bị nuốt chửng trực tiếp.

Khi Sở Văn chạy đến cửa, Hồ Bát Nhất đã dùng nhiên liệu rắn khoanh tròn cửa.

Do cửa quá nhỏ, mọi người chỉ có thể bò ra từng người một.

Lúc này những con kiến hành quân sa mạc đã dập tắt đống lửa ở giữa nhà.

Chương 588

Hồ Bát Nhất đốt vòng nhiên liệu rắn, rồi bò ra khỏi cửa.

Đến lượt Sở Văn, vòng lửa không ngừng phát ra tiếng tí tách.

Bò ra khỏi cửa, ánh lửa phía sau tắt ngấm, nếu tiếp tục chạy trên cát.

Chưa đầy mười giây, sẽ bị kiến hành quân sa mạc đuổi kịp, gặm thành một đống xương trắng.

Sở Văn chỉ đành bám vào mái nhà, lật người nhảy lên, bên dưới lập tức xuất hiện một lượng lớn kiến hành quân sa mạc.

Hắn cũng không dám nán lại lâu, Sở Văn trực tiếp nhảy qua lại giữa các mái nhà của di tích này.

Do kiến hành quân sa mạc thực sự quá nhiều, mặt đất không nhìn thấy cát vàng, đã biến thành một dòng sông đỏ sẫm.

Sở Văn cũng không dám chạm đất, chỉ đành đợi kiến hậu xuất hiện.

Không lâu sau, một mái nhà đổ nát không xa đổ sập, Sở Văn biết kiến hậu đã xuất hiện, vội vàng lao về phía đó.

Sở Văn vừa đến vị trí đó, liền thấy một con kiến hậu to bằng chó trung bình trưởng thành, đang lắc đầu loạng choạng trong đống đổ nát, dường như bị đá đập vào đầu.

Sở Văn cũng không khách khí, nhảy lên mái nhà gần kiến hậu nhất, phát động tấn công.

Kiến hậu cũng cảm nhận được nguy hiểm, mặc dù đầu óc không hoàn toàn tỉnh táo, nhưng đã giương ra chín đôi cánh lớn trong suốt

sau lưng.

Nó trực tiếp bay lên, né tránh một nhát chém, Sở Văn không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp nhảy lên lưng kiến hậu.

Kiến hành quân sa mạc di chuyển rất nhanh, nếu không tạo ra một chút hỗn loạn, căn bản không có cách nào thoát thân.

Cách tốt nhất là giết chết con kiến hậu này, như vậy đàn kiến hành quân sa mạc sẽ hỗn loạn, không còn truy đuổi con mồi nữa.

Xương cốt của kiến mã bọc bên ngoài lớp thịt, xương cốt của kiến hậu không biết có cứng đến mức nào.

Biết được một chút đó, Sở Văn không trực tiếp tấn công kiến hậu, dùng Tử ngọc trường đao chém vào chỗ nối giữa ngực và bụng của kiến hậu.

Kiến hậu cũng phát hiện ra điều gì đó, không còn bay ổn định nữa, bắt đầu lắc lư sang trái phải, cố gắng hất người trên lưng xuống.

Sở Văn đã tìm được một điểm tựa để cố định cơ thể, sẽ không bị hất xuống, nhưng điều đó khiến Sở Văn chém lệch một nhát.

Không chém vào đúng vị trí đó, mà lại rạch một vết ở bụng kiến hậu.

Kiến hậu phát ra một tiếng kêu bi ai, vì đau đớn ở bụng quá lớn, chín đôi cánh mất kiểm soát, rơi xuống mặt đất.

Sở Văn bình tĩnh chém ra một nhát nữa, lần này thành công chém đứt bụng kiến hậu.

Kiến hậu lập tức im bặt, trông có vẻ không sống nổi nữa, những con kiến hành quân sa mạc trên mặt đất đều tập trung lại, để làm đệm cho kiến hậu rơi xuống.

Sở Văn nắm lấy thời cơ, dốc toàn lực đẩy "nửa thân trên" của

kiến hậu ra, mượn lực lăn xuống một mái nhà bằng phẳng.

Do Sở Văn đẩy, kiến hậu như một tảng đá lớn rơi xuống, va mạnh vào đàn kiến, tiêu diệt một lượng lớn kiến hành quân sa mạc.

Sở Văn bò dậy, không để ý đến tình hình bên kiến hậu nữa, nhanh chóng nhảy qua các mái nhà của di tích để rời đi về phía lạc đà.

Trong quá trình rời đi, từ khắp các nơi trong di tích, kiến hành quân sa mạc không ngừng tràn ra.

Nhưng Sở Văn không hề lo lắng, vì hắn biết, đàn kiến hành quân sa mạc sắp nổi điên rồi.

Dưới bức tường thành đó, mọi người đang cưỡi lạc đà chờ đợi Sở Văn.

"Lão gia tử, mau lên đường đi!

Nếu chậm trễ thì không kịp nữa!" Sở Văn cưỡi lên một con lạc đà trống, lớn tiếng kêu.

Nghe tiếng kêu đó, An Lực Mãn lập tức thúc lạc đà xuất phát, cái biển đỏ sẫm kia thật sự quá khủng khiếp.

Các sinh vật ẩn nấp trong di tích, một khi bị chạm vào, trong chớp mắt sẽ hóa thành xương trắng.

Nếu không bị Hồ Bát Nhất và Bàn Tử giữ lại, An Lực Mãn đã sớm bỏ chạy rồi.

Sau khi rời xa khu di tích đó, An Lực Mãn cho mọi người tạm thời nghỉ ngơi, dù sao vừa rồi quá vội vàng, có người chưa kịp ăn uống gì.

Trong sa mạc, trong điều kiện cho phép, phải duy trì trạng thái tốt, như vậy có thể tránh được các triệu chứng.

"Sở Văn, chuyện hôm nay tôi làm không đúng, tôi xin lỗi anh!" Nhân lúc nghỉ ngơi, Hồ Bát Nhất tìm Sở Văn.

Chương 589

“Không cần đâu, nếu lần sau lại xảy ra tình huống như vậy, tôi sẽ trực tiếp bỏ lại các người!

Dù sao mạng sống của mỗi người chỉ có một, các người không trân trọng, lẽ nào lại mong người khác giúp các người trân trọng sao?” Sở Văn lạnh lùng nói, nếu không phải Hồ Bát Nhất cản trở, vốn dĩ có thể tránh được tình huống này.

Do Sở Văn cố ý nói lớn tiếng, tất cả mọi người đều nghe thấy câu nói đó, những người trong đội khảo cổ đều xấu hổ cúi đầu.

“Sở tiên sinh, hôm nay chúng tôi đã làm sai, hy vọng anh có thể tha thứ cho chúng tôi một lần, lần sau chúng tôi sẽ không tái phạm nữa!” Thấy không khí rơi vào im lặng, Dương Tuyết Lỵ đành lên tiếng giải hòa.

“Có lần sau sao?

Trong tình huống như thế này, bất cứ lúc nào cũng có thể chết, tôi có thể cứu được một lần, không thể cứu được lần thứ hai!” Sở Văn lạnh lùng nói, muốn mọi người hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Mọi người đều là người thông minh, nghe ra ý trong lời nói của Sở Văn, vì vậy mọi người lần lượt tiến lên xin lỗi Sở Văn.

“Hay là thế này, vị trí đội trưởng giao cho Sở tiên sinh đi, chúng tôi từ nay hoàn toàn tuân theo chỉ huy của anh!” Nhân cơ hội này, Dương Tuyết Lỵ nói.

Mọi người đều bày tỏ sự đồng tình, Sở Văn cũng không khách khí nhận lấy, sóng gió lần này đã tạm thời lắng xuống.

Đoàn người lại xuất phát, trên đường không nói gì.

Buổi chiều, mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

An Lực Mãn chỉ vào điểm xanh ở phía xa nói: "Đó là nơi được ghi trong cuốn sổ, tối nay chúng ta có thể nghỉ ngơi ở đó!" "Lão gia tử, ông chắc chắn là ở đó sao?

Tôi cảm thấy đó không phải là nơi chúng tôi muốn đến!" Dương Tuyết Lỵ nghe thấy có chút không ổn, Tinh Tuyệt Cổ Thành sao lại là một ốc đảo chứ.

An Lực Mãn khẳng định chắc nịch: "Đó là điểm cuối cùng được ghi trong cuốn sổ, di tích Tây Dạ Cổ Thành!" "Nơi tôi muốn đến không phải Tây Dạ Cổ Thành, mà là Tinh Tuyệt Cổ Thành đã biến mất!" Dương Tuyết Lỵ hiếm khi nổi nóng, cảm thấy An Lực Mãn đang qua loa.

"Con bé này, tôi lấy danh nghĩa Hồ Đại mà thề, nơi được ghi trong cuốn sổ là đó, tôi đã dẫn các người đến rồi, vậy mà lại nổi giận với tôi!" An Lực Mãn nghe lời Dương Tuyết Lỵ nói, cũng không vui.

"Sổ?

Sổ?

Cô có thể cho tôi xem không?" Nghe thấy tiếng cãi vã, Sở Văn cũng đi tới.

"Cuốn sổ này, tôi mua ở Tây An!" Dương Tuyết Lỵ lấy một cuốn sổ trong ba lô ra, đưa cho Sở Văn.

Sở Văn nhận lấy, mở ra xem, đại khái đã xác nhận.

Quả thật giống như An Lực Mãn nói, điểm cuối cùng trên cuốn sổ là ở đó, nhưng phía sau có mấy chữ, ý nghĩa không rõ ràng.

"Chỉ là một bản tàn khuyết thôi, nhìn những dấu vết này, tuy

không rõ ràng, nhưng đã bị người ta xé đi vài trang.” Sở Văn kiểm tra kỹ lưỡng, rồi nói.

Dương Tuyết Lỵ thất vọng nói: “Sao lại như vậy!

Lẽ nào tôi mạo hiểm tính mạng đến đây, chỉ có thể vô công mà trở về sao?” “Không, cuốn sổ này vốn là thứ nằm ngoài kế hoạch, tôi có một tấm bản đồ vẽ tay!” Dương Tuyết Lỵ đột nhiên kiên định lại, lấy ra một tấm bản đồ đã ố vàng đưa cho An Lực Mãn xem.

“Thông tin trên tấm bản đồ này quá ít, chỉ có thể nhìn ra vị trí đại khái thôi!

Tôi không đảm bảo có thể đưa các người đến đó!” Sau khi xem xong bản đồ, An Lực Mãn vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Tôi ở đây có một bản mô tả chi tiết bằng văn bản, kết hợp với tấm bản đồ này, liệu có thể tìm thấy nơi đó không?” Thấy tình hình như vậy, Sở Văn cũng lấy ra một tờ giấy đã ố vàng.

Đây là do Sở Văn ngụy tạo ra, hắn đã viết thông tin trên tấm da dê lên một loại giấy đặc biệt, rồi tiến hành xử lý.

Có được bản mô tả bằng văn bản đã ố vàng này, vốn là để lừa người dẫn đường, không ngờ lại phát huy tác dụng ở đây.

“Bản mô tả trên tờ giấy này, rất khớp với tấm bản đồ chỉ có hình vẽ, tôi có khả năng lớn để đưa các người đến Tinh Tuyệt Cổ Thành!” An Lực Mãn xem xong bản mô tả bằng văn bản trên giấy, lập tức nói.

Dương Tuyết Lỵ vốn đang buồn bã, mỉm cười nói: “Thật tốt quá!

Xin lão gia tử hãy đưa chúng tôi đi!” “Nhưng!

Có một vấn đề, tôi chỉ biết cách đến nơi đó, trên đường đi sẽ gặp phải những gì thì tôi không rõ, khu vực đó tôi cũng chưa từng đặt chân đến.” An Lực Mãn nhíu mày nói, những nơi chưa biết thường là nguy

hiểm nhất.

“Vấn đề này không cần lo lắng, có Sở tiên sinh và Hồ tiên sinh ở đây, trong tình huống bình thường đều có thể ứng phó được!” Dương Tuyết Lỵ kiên định nói, nhất định phải đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

“Vậy được rồi, tôi sẽ tiếp tục đưa các người đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, nếu xảy ra nguy hiểm, tôi sẽ ưu tiên đưa lạc đà rời khỏi trước!” Thấy Dương Tuyết Lỵ đã quyết định, An Lực Mãn cũng không tiện nói thêm gì nữa, đi cho lạc đà ăn.

“Đúng rồi, Sở tiên sinh, anh lấy tờ giấy này từ đâu ra?” Thấy An Lực Mãn rời đi, Dương Tuyết Lỵ mới mở miệng hỏi.

Sở Văn kể sơ qua chuyện xảy ra ở tiệm Đại Kim Nha, cho biết tờ giấy này lấy được từ trong hộp gỗ.

Chương 590

Vừa nói xong, An Lực Mãn đã bảo mọi người cưỡi lạc đà, tiến về ốc đảo, phải đến đó trước khi màn đêm buông xuống, để nghỉ ngơi ở đó.

Xuất phát không lâu, Sở Văn thấy Hồ Bát Nhất nói gì đó với Trần giáo thụ, Trần giáo thụ gật đầu.

Sở Văn biết, Hồ Bát Nhất đã sợ rồi, muốn đội khảo cổ nghỉ ngơi vài ngày ở Tây Dạ Cổ Thành, rồi quay về.

Theo diễn biến nguyên tác, đội khảo cổ đương nhiên sẽ không từ bỏ, sau khi khám phá xong Tinh Tuyệt Cổ Thành, trong đội chỉ còn một nửa số người sống sót trở về.

Mặc dù lúc nghỉ ngơi vừa rồi, có thể nhìn thấy ốc đảo, nhưng thực tế để đến được ốc đảo, mất tới năm tiếng đồng hồ.

Di tích Tây Dạ Cổ Thành khá đổ nát, tường thành khắp nơi đều có lỗ hổng, nhưng kiến trúc bên trong lại rất kiên cố, chỉ có một vài ngôi nhà bị đổ sập.

Nơi đây là điểm cuối của lòng sông Khổng Tước Cổ Hà, cũng là ốc đảo cuối cùng trước khi đi sâu vào sa mạc.

Khi mọi người đến Tây Dạ Cổ Thành, mặt trời đã lặn.

Họ tùy tiện tìm một ngôi nhà khá lớn, đốt đống lửa bên trong, làm nơi nghỉ ngơi đêm nay.

An Lực Mãn dẫn Hồ Bát Nhất ra ngoài lấy nước, Sở Văn biết ở đây có một ngôi đại mộ chưa ai phát hiện.

Nhưng Hồ Bát Nhất không mất bao lâu sẽ phát hiện ra, chỉ cần yên lặng chờ đợi là được.

Lúc này, Hồ Bát Nhất lao vào, vẻ mặt hoảng sợ nói: "Mau, mau chạy!

Ở đây có nguy hiểm!" "Đừng vội, nói rõ chuyện đã xảy ra đi, có tôi ở đây!" Sở Văn nhíu mày, tiến lên giữ chặt vai Hồ Bát Nhất, trấn an anh ta.

"Tôi và lão gia tử đi lấy nước, nước từ giếng múc lên toàn là máu!

Lão gia tử đi kiểm tra lạc đà rồi." Bị Sở Văn trấn an, Hồ Bát Nhất bình tĩnh lại, kể lại chuyện mình đã thấy.

"Không ổn, tôi đi cản lão gia tử trước, anh ta muốn bỏ chạy rồi!" Sở Văn trực tiếp chạy về phía lạc đà, từ xa thấy An Lực Mãn đang cởi dây trói lạc đà.

Nếu để An Lực Mãn mang lạc đà đi, đừng nói tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, ngay cả việc rời khỏi sa mạc cũng thành vấn đề.

Hồ Bát Nhất cũng phản ứng kịp, bảo Bàn Tử bắn xuống đất dưới chân An Lực Mãn.

"Bang!" một tiếng vang lên, An Lực Mãn giật mình, biết có người nổ súng, vội vàng giơ hai tay lên, không hành động nữa.

"Lão gia tử, ông vội vàng dắt lạc đà đi đâu vậy, không phải định bỏ lại chúng tôi mà đi chứ?" Sở Văn chạy đến trước mặt An Lực Mãn, trực tiếp bắt đầu chất vấn.

"Không phải, tôi chỉ định dắt lạc đà đến nơi nghỉ ngơi, không phải bỏ đi cùng các người!" Nhìn thấy mọi người hung hăng xông tới, An Lực Mãn vội vàng biện giải.

"Đừng có lừa người, nếu không có chúng tôi, ông nhất định đã dắt lạc đà bỏ chạy rồi!" Diệp Diệc Tâm hổn hển nói, cô ấy thấy An Lực Mãn nghe tiếng bước chân xong, động tác trên tay đã nhanh hơn mấy phần.

“Giếng nước đó toàn là máu, Hồ Đại đã cảnh cáo tôi, cấm tôi tiếp tục tiến lên!

Tôi sẽ đưa các người quay về!” Nhìn vẻ mặt không tin của mọi người, An Lực Mãn lại bổ sung.

“Tai nghe là hư, mắt thấy mới là thật, lão gia tử cứ dẫn chúng tôi đến giếng nước xem thử rồi nói!” Bàn Tử cầm một khẩu súng, cũng chạy đến.

An Lực Mãn bị mọi người chặn lại, không có cách nào dắt lạc đà đi, đành dẫn mọi người đến giếng nước.

Ở giếng nước, Sở Văn cầm đèn pin nhìn xuống giếng, ánh đèn pin không thể chiếu tới đáy giếng.

Chỉ có thể nhìn thấy mười mấy mét thành giếng, xuống sâu hơn nữa là một màu đen kịt.

Sở Văn đành bảo Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, lấy một cái xô múc nước.

Cái giếng này rất sâu, Bàn Tử không ngừng thả dây xuống, dùng khoảng hơn một trăm mét dây thừng, trong giếng mới truyền đến tiếng xô chạm mặt nước.

Hồ Bát Nhất dùng ròng rọc giếng kéo xô nước lên, trong xô là chất lỏng màu đỏ.

Sở Văn cảm thấy vô cùng kỳ lạ, trong nguyên văn ở đây chỉ là nước giếng bình thường.

Nếu muốn biết nguyên nhân dẫn đến điều này, chỉ có thể xuống giếng xem thử.

Nhưng ở nơi chật hẹp như giếng nước, nếu xảy ra nguy hiểm, có thể sẽ chết mà không kịp phản ứng.

Sở Văn cân nhắc, dẹp bỏ ý định xuống giếng, đang chuẩn bị dẫn mọi người rời đi.

Trong giếng truyền đến tiếng kêu quái dị, Sở Văn lập tức bảo mọi người tránh ra, rút Tử ngọc trường đao ra, chuẩn bị nghênh chiến.

"Gù gù gù!" Tiếng kêu ngày càng gần, như nước đang sôi trào, Sở Văn đột nhiên hiểu ra, lập tức lao về phía ngôi nhà gần nhất.

Chương 591

Vừa né vào trong nhà, trong giếng phun ra một cột nước màu đỏ, những giọt nước bắn ra đều tỏa ra hơi nóng.

Sở Văn ban đầu tưởng có thứ gì đó từ trong giếng nhanh chóng bò ra, nhưng vào giây cuối cùng, hắn đã nhớ đến một truyền thuyết dân gian.

Từng có một đội thám hiểm nào đó trong sa mạc, gặp được một ốc đảo sa mạc, mừng rỡ như điên, định nghỉ ngơi vài ngày ở đó.

Sau khi vào ốc đảo, họ phát hiện ở đó không có hồ nước, chỉ có một cái giếng nước, may mắn thay trên giếng đã lắp đặt ròng rọc.

Bên cạnh có một cái xô nước, có thể trực tiếp múc nước uống, nhưng cái giếng này cực kỳ sâu, mỗi lần múc nước đều mất rất lâu.

Nhưng dù sao cũng có nước, nên họ nghỉ ngơi ở đó.

Tối ngày hôm sau, khi đi múc nước thì phát hiện, kéo xô nước lên, bên trong là chất lỏng màu đỏ, nhưng không có mùi máu tanh.

Họ thảo luận, cảm thấy có lẽ do múc nước quá thường xuyên, dẫn đến nước tối nay hơi đục, đợi ngày mai sẽ ổn hơn.

Không để ý đến, mỗi người đều đi ngủ, không hề phát hiện ra, nhiệt độ nước trong xô cực cao, đang tỏa ra khói trắng.

Đêm đó, tất cả mọi người đều bị một tiếng kêu thảm thiết làm giật mình tỉnh giấc, sau đó cảm thấy như bị người ta dội nước sôi.

Cả người đau rát bỏng lửa, mất đi khả năng hành động, chỉ có thể lăn lộn trên đất.

Chỉ có một người gác đêm ở rìa ốc đảo may mắn thoát nạn, nhưng

vĩnh viễn không thể quên được cảnh tượng đó.

Trong giếng phun ra một cột nước màu đỏ, hơi nóng trắng xóa bốc thẳng lên trời.

Khi mọi thứ kết thúc, tất cả đồng đội của cậu ta đều đỏ bừng khắp người, trông như bị luộc chín.

Sở Văn đứng đó, trong lòng không khỏi rùng mình, không ngờ trong giếng lại xảy ra chuyện như vậy.

May mà hắn phản ứng nhanh, nếu không bị "hồng thủy" phun trúng, không chết cũng lột một lớp da.Một lát sau, cột nước trong suốt trở lại giếng.

Sở Văn lập tức hét lớn: "Đừng ra ngoài!

Bên ngoài toàn nước sôi!" Khoảng mười phút sau, Sở Văn mới dám bước ra khỏi căn nhà.

Lúc này, "hồng thủy" đã bị sa mạc hấp thụ.

Mọi chuyện cứ như chưa từng xảy ra, chỉ có nền đất vẫn còn lưu lại nhiệt độ cao, mãi không tan.

Thấy Sở Văn xuất hiện, mọi người mới từ các căn nhà trú ẩn của mình bước ra.Hồ Bát Nhất vừa bước ra, không kìm được nói: "Sở Văn, tôi phát hiện trong cái giếng này có một ngôi mộ lớn!" Mọi người giật mình bởi câu nói của Hồ Bát Nhất, giếng nước vừa phun xong đã bắt đầu tính toán đến nó rồi."Các vị đừng lo lắng, chuyện này không phải là chuyện thường thấy!

Đến tôi cũng chỉ mới gặp lần thứ hai thôi!

Lần trước xảy ra là hơn hai mươi năm trước rồi." An Lực Mãn thấy mọi người sợ hãi như vậy, vội vàng an ủi."Lão gia tử, ông kiểm soát cái chân đang run của mình trước đã!

Trông ông thế này thì chẳng có chút thuyết phục nào cả!" Bàn Tử nhìn An Lực Mãn run rẩy, không kìm được lên tiếng."Quả thực không cần lo lắng, cột nước cuối cùng đã trở lại thành nước trong, chứng tỏ nó có cơ chế tự lọc, ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không xảy ra lần nữa!" Dương Tuyết Lỵ bình tĩnh phân tích."Nhưng tối nay không thể xuống giếng được, bây giờ trong giếng có thể hấp chín người đấy, đợi đến mai đi!" Dương Tuyết Lỵ vừa dứt lời, giáo sư Trần tiếp lời.Bàn Tử ngáp một cái, rồi nói: "Vậy tối nay mọi người cứ ngủ đi!

Đợi sáng mai chúng ta sẽ bàn chuyện xuống giếng!" Mọi người đều đồng ý, cả đoàn quay về căn nhà ban đầu để nghỉ ngơi.Sở Văn hai ngày một đêm không chợp mắt, cũng rất mệt mỏi, vì biết tối nay trong giếng sẽ không có nguy hiểm gì nên liền chìm vào giấc ngủ.

Mấy người còn lại đã bàn bạc xong thứ tự gác đêm rồi đi ngủ.Sáng hôm sau, mọi người dậy sớm, thấy Sở Văn đang ngủ nên không gọi dậy.

Họ tập trung quanh giếng nước, trước tiên múc một gáo nước lên xem, phát hiện nước giếng rất trong, nhiệt độ mát lạnh, ngửi không có mùi lạ, uống vào thấy ngọt mát.Biết giếng nước đã trở lại bình thường, mọi người thảo luận một hồi, cuối cùng quyết định để Hồ Bát Nhất xuống.

Bởi vì những người khác hoặc là không có kinh nghiệm, hoặc tuổi quá lớn, hoặc thân hình quá béo, trừ những người đó ra thì chỉ còn lại Hồ Bát Nhất.Mặc dù nước giếng đã không còn vấn đề gì, nhưng không biết trong giếng còn có nguy hiểm nào khác không, nên Hồ Bát Nhất trang bị đầy đủ vũ khí.

Anh ta và mọi người đã bàn bạc xong mật hiệu, nếu nghe tiếng còi thì ngừng thả dây, tiếng còi thứ hai vang lên thì kéo dây lên.Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Hồ Bát Nhất dùng hai sợi dây an toàn cố định vào

ròng rọc, rồi nhảy xuống giếng.

Bàn Tử nắm chặt tay quay ròng rọc, từ từ thả dây xuống.Dưới giếng, Hồ Bát Nhất không ngừng dùng đèn pin rọi tìm khắp nơi, đại khái đã xuống khoảng hơn mười mét thì thấy một cánh cửa đá bị đẩy ra.

Hồ Bát Nhất thổi còi, Bàn Tử lập tức ngừng thả dây, chỉ giữ chặt tay quay ròng rọc.Ánh đèn pin chiếu vào bên trong, Hồ Bát Nhất chỉ thấy một bức tường.

Anh ta đạp một cái về phía ngược lại, mượn lực phản tác dụng để tiến vào cửa đá.

Anh ta giật giật sợi dây, ra hiệu cho Bàn Tử thả thêm dây xuống.

Dù sao cũng là bạn bè nhiều năm, dù không hẹn trước Bàn Tử vẫn hiểu ý Hồ Bát Nhất.Sợi dây của Hồ Bát Nhất được thả lỏng, anh ta đi vào bên trong đường hầm.

Đi chưa được mấy bước thì thấy một bức tường đá.

Kiểm tra kỹ lưỡng, Hồ Bát Nhất phát hiện đó không phải là tường thật, mà là một cánh cửa đá chỉ có thể mở ra từ bên ngoài, nhưng lại không có tay nắm.Hồ Bát Nhất thấy trên người không có công cụ nào có thể mở được, lại thổi còi, bảo Bàn Tử kéo lên.Rời khỏi giếng nước, Hồ Bát Nhất kể lại tình hình bên dưới.

Mọi người nghe xong chìm vào suy tư, suy nghĩ cách mở cửa.“Chúng ta không có cuốc chim sao?

Chương 592

Cứ thế mà phá cửa đá ra chẳng phải tốt hơn à!" Tát Đế Bằng nói thẳng."Tiểu Tát này?

Đã nói bao nhiêu lần rồi, không thể để lộ nhiều điểm yếu được.

Đây là một ngôi mộ cổ, bên trên chắc chắn có cơ quan chống trộm mộ, một khi phá giải bằng bạo lực sẽ kích hoạt đấy!" Hách Ái Quốc lập tức bác bỏ đề nghị của Tát Đế Bằng, tiện thể giải thích."Vậy có thể dùng cuốc chim phá một lỗ trên tường, rồi dùng xà beng kéo cửa đá ra không?" Diệp Diệc Tâm nghe xong, cũng đưa ra một đề nghị."Cách này có lẽ ổn, cũng không tính là phá giải bằng bạo lực.

Cứ làm như vậy đi!

Tiểu Tát nên học hỏi Tiểu Diệp nhiều hơn!" Hách Ái Quốc nói, dường như đây là phương pháp tốt nhất với những công cụ hiện có.Lúc này Bàn Tử không cam chịu im lặng, nói: "Chuyện quan trọng như vậy cứ giao cho tôi làm!

Để xem tôi vài ba cái đã mở toang cửa đá!" Dương Tuyết Lỵ lập tức nói: "Không được, với thể trọng của anh, tôi căn bản không thể đỡ nổi đâu!" Nghe câu nói này, Bàn Tử cũng đành từ bỏ ý định đó, vốn định đi vào trước sờ vài món minh khí đã."Vì đã xác định được vị trí rồi, vậy thì để tôi dạy làm một cái thang dây nhé!

Như vậy xuống giếng sẽ nhanh chóng và an toàn hơn!" Giáo sư Trần vẫn luôn im lặng đột nhiên nói, sau đó dẫn dắt các thành viên đội khảo cổ làm ra một cái thang dây."Thang dây chắc chắn, trừ Bàn Tử ra, để những người khác xuống chắc không thành vấn đề!" Hồ Bát Nhất tùy ý kiểm tra vài chỗ, rồi nói."Vậy được rồi, Bàn Tử ở lại trên này, những người khác chúng ta cùng xuống xem!" Hách Ái Quốc nói

rất không khách khí, nhìn cái vẻ kiêu căng đó, Bàn Tử rất tức giận nhưng cũng đành chịu.Vì thang dây khá mềm, mỗi lần chỉ có một người sử dụng được, nên Hồ Bát Nhất sẽ xuống trước mở cửa, xác nhận an toàn xong thì những người khác mới xuống.Lần nữa vào đường hầm, Hồ Bát Nhất trực tiếp dùng cuốc chim phá tường.

Có lẽ vì tối qua giếng nước phun trào, nên cuốc chim dễ dàng tạo ra một lỗ hổng trên tường.Hồ Bát Nhất lấy xà beng ra, một đầu luồn vào lỗ hổng, móc vào cửa đá, sau đó dùng hết sức bình sinh kéo ra.

Kéo theo tiếng ma sát chói tai, cửa đá dần dần được kéo mở.Bên trong là một đường hầm xây bằng gạch đá, không biết dẫn đi đâu.

Hồ Bát Nhất không gọi người xuống, mà tự mình đi vào trước.Vừa bước vào, Hồ Bát Nhất cảm thấy không thể thở được, liền vội lùi ra.

Trong đường hầm dưỡng khí vô cùng loãng, khiến người ta không thể hô hấp, trong không khí còn có một mùi khó chịu.Có lẽ mặt nạ phòng độc đã phát huy tác dụng, Hồ Bát Nhất không cảm thấy bị trúng độc.

Nhưng anh ta cũng không dám tiến vào nữa, tìm một chỗ khô ráo ngồi xuống, chờ không khí trong đường hầm lưu thông.Một lúc sau, Hồ Bát Nhất cảm thấy không khí trong đường hầm không còn mùi lạ nữa, liền đi vào.

Ở cuối đường hầm, có một cánh cửa đá bị phong kín bằng da thú.Do niên đại lâu xa, lớp da thú đã hòa lẫn với cửa đá và vách tường, nếu không có sự khác biệt về màu sắc thì thật khó mà phát hiện ra.

Hồ Bát Nhất rút dao găm ra, men theo chỗ tiếp giáp giữa cửa đá và vách tường, cắt lớp da thú ra, rồi dùng xà beng mở cửa đá.Bên trong là một không gian rộng rãi, trông như mộ thất.

Vì có bài học từ trước, Hồ Bát Nhất không trực tiếp đi vào.“Lão Hồ, dưới đó xảy ra chuyện gì rồi?

Không sao thì trả lời một tiếng đi!” Thấy anh ta mãi không gọi người xuống, Bàn Tử hét vào giếng.Hồ Bát Nhất nghe thấy, liền men theo đường hầm trở lại giếng nước, trèo lên thang dây quay về mặt đất.“Đường hầm này tổng cộng có ba cánh cửa đá, tôi đã mở hết và tìm thấy mộ thất.

Chỉ là không khí bên trong không được tốt lắm, có một mùi lạ, phải đợi bên trong thông khí một chút mới vào được!” Hồ Bát Nhất nói rõ tình hình trong giếng.“Vậy chúng ta đợi thêm chút nữa đi!

Nếu bên trong dưỡng khí loãng, tôi có một ít thuốc, ngậm vào có thể có dưỡng khí!” Dương Tuyết Lỵ nghe xong, lấy ra một cái bình bằng thép không gỉ.“Ở nước ngoài lại có loại thuốc kỳ diệu này sao, ở đâu có bán vậy?

Tôi muốn mua một ít để dự phòng!” Bàn Tử lập tức bị thu hút sự chú ý, mộ cổ không thấy ánh mặt trời, bên trong không có chút dưỡng khí nào, có loại thuốc này sẽ tiện lợi hơn nhiều.“Trên thị trường không có bán!

Loại thuốc này đang trong giai đoạn thử nghiệm, mặc dù đã hoàn thành, nhưng chi phí chế tạo thực sự quá cao!” Dương Tuyết Lỵ liếc Bàn Tử một cái, loại thuốc này cô cũng chỉ có một bình.Nghe thấy tiếng trò chuyện của họ, Sở Văn uể oải tỉnh dậy.

Hắn phát hiện xung quanh không có một ai, biết là họ đã đi thám hiểm mộ cổ dưới giếng rồi.

Hắn lấy nước và thịt khô ra ăn, ăn uống no nê xong thì đi về phía giếng nước.Mọi người trong đội khảo cổ đều đang vây quanh giếng nước trò chuyện, An Lực Mãn lo lắng nhìn.

Thấy cảnh này, Sở Văn kỳ lạ hỏi: “Mọi người đều ở đây, không xuống thám hiểm mộ cổ sao?

Có chuyện gì xảy ra à?”“Hồ tiên sinh đã xuống dưới rồi, chỉ là không khí bên dưới có một mùi lạ, chúng tôi đang đợi bên trong thông khí.” Dương Tuyết Lỵ giải thích tình hình hiện tại, ý bảo Diệp Diệc Tâm và cô ấy nói chi tiết.Lúc này, trong giếng nước truyền ra từng tràng tiếng gầm!

“Hồ Bát Nhất, anh chắc chắn là chưa vào mộ thất sao?

Tiếng động kia là sao vậy?” Sở Văn nhíu mày, nhìn Hồ Bát Nhất, trong nguyên tác, ngôi mộ cổ này đâu có chút nguy hiểm nào.“Tôi chỉ mới mở cửa đá thôi, những chuyện khác đều chưa làm gì cả!” Hồ Bát Nhất nghe tiếng gầm, trong lòng thầm mừng vì đã không mạo hiểm đi vào.“Hồ Đại cảnh báo, giếng này thông với địa ngục đấy, đừng xuống nữa!” An Lực Mãn nghe tiếng gầm, toàn thân run rẩy khuyên ngăn.“Không kịp giải thích nữa, tôi xuống xem trước, mọi người cứ chuẩn bị sẵn sàng bỏ chạy đi!” Vừa nói xong câu đó, Sở Văn liền lộn người xuống giếng.Hai cánh cửa đá trong đường hầm chỉ có thể mở ra ngoài, nhưng từ trước đến nay chưa từng bị mở, chứng tỏ quái vật bên trong có thể không di chuyển được.

Muốn tiếp tục đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, lúc quay về sẽ cần bổ sung nước sạch ở đây.Ban đầu hai cánh cửa đá đóng chặt, sẽ không làm ô nhiễm nguồn nước.

Bây giờ cửa đã mở, không biết quái vật có làm ô nhiễm nguồn nước không.

Sở Văn chỉ có thể xuống giếng kiểm tra trước, cố gắng giải quyết quái vật, nếu không thì chỉ có nước quay về.Tiến vào đường hầm, từng tràng tiếng gầm vang lên.

Sở Văn siết chặt Tử Ngọc Trường Đao, chuẩn bị nghênh chiến.

Thật kỳ lạ, mặc dù tiếng gầm vẫn không ngừng truyền đến, nhưng lại không thấy bóng dáng quái vật đâu.Trong mộ thất, hắn thấy xương trắng phủ đầy mặt đất, bên trên có một lớp vệt nước màu đỏ, chính là nước giếng phun trào tối qua.

Sở Văn nhặt một khúc xương lên kiểm tra, đó là xương của động vật, trải qua sự xói mòn của thời gian, chỉ cần chạm nhẹ sẽ vỡ vụn.Trên các cây cột chống đỡ mộ thất xung quanh, mỗi cây cột đều treo một con quái vật đang gầm rú.

Thể hình tương đương với người trưởng thành, trên da thịt có huyết quang lưu chuyển, biểu cảm vô cùng đau khổ.Đây là Hống Thi.

Các thầy tế cổ đại đã trói tội nhân vào các cột trụ trong sa mạc, phơi khô thành xác ướp sống, sau đó rưới máu tươi của động vật lên mà chế tạo ra.

Chúng được dùng chuyên để canh giữ mộ cho những người chết quan trọng, xung quanh thường có cơ quan phun máu để định kỳ cung cấp hoạt tính cho Hống Thi.Nhưng Hống Thi chỉ là đồ bày trí, căn bản không có bất kỳ khả năng thực chiến nào, chỉ có thể hù dọa người ta thôi.

Sở Văn đi đến giữa, đá văng những khúc xương trên đất, lộ ra cánh cửa đá đôi bị xương vùi lấp.Bề mặt cửa đá được điêu khắc thành hình dạng xương, ngay cả tay nắm cũng được làm thành những vòng xương vỡ vụn, rồi được sơn màu trắng.

Nếu không dọn sạch những khúc xương phủ bên trên, sẽ không thể phát hiện ra.Sở Văn nắm lấy tay nắm ở hai bên cánh cửa đá, chỉ khẽ dùng sức đã kéo cửa đá ra.

Chương 593

Mặc dù phía sau cửa đá là một mảng tối đen, nhưng khả năng nhìn đêm của Sở Văn không tệ, hắn nhìn rõ mồn một tình hình bên trong.Mộ thất bên dưới có diện tích lớn hơn nhiều so với bên ngoài, ngay phía dưới cửa đá là một cỗ quan tài đá hình vuông.

Trên nắp quan tài khắc một thanh bảo kiếm, thể hiện sự cường hãn của chủ mộ khi còn sống.Trên các vách tường xung quanh, tất cả đều là những bức bích họa tuyệt đẹp, rực rỡ sắc màu, ghi lại những sự tích của chủ mộ khi còn sống.

Sở Văn trực tiếp nhảy xuống, cố ý tránh quan tài đá, đáp xuống giữa mộ thất, muốn xem rõ những gì bích họa miêu tả.Vài bức bích họa đầu tiên miêu tả chủ mộ là con trai của quốc vương Cô Mặc Cổ Quốc, một trong ba mươi sáu nước Tây Vực.

Cô Mặc Cổ Quốc đã bại trận trong cuộc chiến với Tinh Tuyệt Cổ Quốc, trở thành nước phụ thuộc của Tinh Tuyệt Cổ Quốc.Mỗi năm phải cống nạp một lượng lớn bảo vật và gia súc, dẫn đến quốc lực suy yếu dần qua từng năm.

Chủ mộ từng nhiều lần đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc, hy vọng có thể gặp Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng đều bị trì hoãn bởi thái giám, chưa bao giờ gặp được Tinh Tuyệt Nữ Vương.Bức bích họa tiếp theo ghi lại, chủ mộ là hóa thân của Thái Dương Chiến Thần, khi sinh ra, mặt trời đã ban xuống một thanh bảo kiếm.

Chủ mộ từ nhỏ đã thể hiện thiên phú kiếm thuật phi phàm, sau khi trưởng thành, kiếm thuật siêu quần của y càng trở nên độc nhất vô nhị trong ba mươi sáu nước Tây Vực.Nhiều lần cầu kiến không thành, chủ mộ bắt đầu tìm cách khác, cuối cùng quyết định phải giết Tinh

Tuyệt Nữ Vương, chấm dứt sự thống trị của cô ta.

Sau kế hoạch tỉ mỉ, chủ mộ đã lẻn vào hoàng cung Tinh Tuyệt một mình khi một cơn bão cát đen sắp kết thúc.Trên bức bích họa tiếp theo, miêu tả một chuyện kinh hoàng.

Chủ mộ nấp dưới gầm giường trong phòng Tinh Tuyệt Nữ Vương, chờ đợi cô ta ngủ say.

Vốn dĩ muốn giết Tinh Tuyệt Nữ Vương một cách lẳng lặng, không kinh động bất kỳ ai.Nhưng rồi thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương đang quay lưng về phía chủ mộ, dùng tay vén mạng che mặt xuống.

Đối diện Tinh Tuyệt Nữ Vương là một người ăn mặc rách rưới, lập tức hóa thành một luồng hư ảnh rồi biến mất.Chủ mộ tuy rằng bị cảnh tượng đó làm cho vỡ mật, nhưng vẫn cố gắng giữ mình bình tĩnh.

Hắn nấp dưới gầm giường cho đến sáng ngày hôm sau, đợi Tinh Tuyệt Nữ Vương rời đi mới nhanh chóng trốn khỏi hoàng cung.Trong bức bích họa cuối cùng, chủ mộ từ bỏ ý định ám sát trực tiếp, nhưng không từ bỏ ý định giết Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Lúc này, có một vị Vu sư lang thang xuất hiện trong Cô Mặc Cổ Quốc.

Vị Vu sư lang thang này tiếng tăm lừng lẫy, tinh thông các loại vu thuật và độc dược.Chủ mộ nghe tin xong, mời vị Vu sư lang thang vào hoàng cung, khoản đãi bằng lễ thượng tân.

Sau khi Vu sư lang thang ăn uống no say, chủ mộ hỏi xin chỉ giáo cách giết Tinh Tuyệt Nữ Vương.Vu sư lang thang nghe xong vô cùng kinh ngạc, cho biết Tinh Tuyệt Nữ Vương không phải người phàm.

Chỉ có dùng tinh huyết của thần làm dẫn, chế tạo ra loại vu độc đặc biệt mới có thể tiêu diệt Tinh Tuyệt Nữ Vương.Nhưng thế gian

đã không còn chân thần, không có cách nào có được tinh huyết của thần.

Mặc dù Vu sư lang thang có phương thuốc, nhưng lại thiếu dược liệu nên không thể chế tạo.Chủ mộ ngay lập tức nói rằng y là hóa thân của Thái Dương Chiến Thần, không biết máu của y có thể dùng để chế tạo không.

Vu sư lang thang phủ quyết, cho biết trong cơ thể của chân thần chuyển thế chỉ có một giọt tinh huyết thần.

Sau khi mất đi, sẽ chết trong vòng bảy ngày.Lúc đó, chỉ còn vài ngày nữa là đến kỳ cống nạp tiếp theo, chủ mộ không muốn tiếp tục làm nước phụ thuộc của Tinh Tuyệt Cổ Quốc nữa.

Y lập tức bảo Vu sư lang thang rút tinh huyết thần trong cơ thể mình ra, dùng để chế tạo vu độc đặc biệt.Sau khi Vu sư lang thang giao vu độc đặc biệt đã chế tạo xong cho chủ mộ, chủ mộ sắp chết vẫn muốn đích thân giết Tinh Tuyệt Nữ Vương, để phòng ngừa bất trắc.Vu sư lang thang đề nghị bôi vu độc đặc biệt lên món dê vàng quay mà Tinh Tuyệt Nữ Vương yêu thích nhất, rồi đem cống nạp trước cho cô ta.

Quả nhiên, nghe nói chủ mộ mang theo dê vàng quay, Tinh Tuyệt Nữ Vương lần đầu tiên tiếp kiến chủ mộ.Sắp chết đến nơi rồi, chủ mộ cũng không còn cùng Tinh Tuyệt Nữ Vương bàn bạc vấn đề nước phụ thuộc nữa.

Sau khi gặp Tinh Tuyệt Nữ Vương, chủ mộ liền vội vàng nói, dê vàng quay nguội rồi sẽ không ngon nữa.Tinh Tuyệt Nữ Vương không nghi ngờ gì, trực tiếp gắp một miếng thịt dê vàng quay, đưa vào miệng nhai.

Thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương đã ăn, chủ mộ cáo lui, đêm đó liền rời khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành.Ngày thứ hai chủ mộ quay về Cô Mặc

Cổ Quốc, tin tức Tinh Tuyệt Nữ Vương đột ngột qua đời được truyền đến.

Biết mình không sống được bao lâu nữa, chủ mộ mời Vu sư lang thang xây lăng mộ cho mình trong Thánh Tỉnh.Đến ngày thứ bảy, chủ mộ tóc bạc trắng với nụ cười trên môi, nhắm mắt lại trong quan tài đá.

Xem xong những bức bích họa này, Sở Văn ngây người, bởi vì vị Vu sư lang thang xuất hiện trong đó trông y hệt anh ta.Chuyện gì vậy, sao lại xuất hiện trên bích họa từ ngàn năm trước được chứ.

Để làm rõ chuyện này, Sở Văn đi đến trước quan tài đá, muốn mở quan tài ra.Vừa đến cạnh quan tài đá, trên thanh kiếm của Sở Văn, có vài hàng chữ nhỏ ánh lên.

"Bất Tường sắp đến, mong quân chém giết!" "Bất Tường sắp đến, mong quân chém giết!" "Bất Tường sắp đến, mong quân chém giết!" Nhìn những dòng chữ nhỏ trên đó, Sở Văn nhíu mày, sao đều là muốn giết, để chống lại thứ Bất Tường kia.Với nghi vấn đó, Sở Văn đẩy nắp quan tài đá ra, bên trong vậy mà không có gì cả, hắn cũng chẳng nghĩ nhiều nữa.Hắn trả mọi thứ về nguyên trạng, phủ một lớp xương vụn lên cánh cửa đá hình xương.

Sở Văn dùng Tử Ngọc Trường Đao, chém bay đầu từng con Hống Thi, thế giới lập tức trở nên yên tĩnh.Khi rời đi, Sở Văn đóng cửa đá lại, rồi rời khỏi giếng nước.Sở Văn vừa ra khỏi giếng nước, đã thấy mọi người đang cười lạc đà đợi sẵn.

Sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, họ đều răm rắp nghe lời Sở Văn."Nguy hiểm đã được giải trừ!

Chúng ta có thể ở đây nghỉ ngơi vài ngày rồi hãy xuất phát!" Sở Văn hài lòng với thái độ của họ, ít nhất là sẽ không kéo chân hắn nữa."Sở tiên sinh, anh đã phát hiện gì bên dưới vậy?" Dương Tuyết

Lỵ vừa xuống lạc đà, đã vội vã hỏi.“Trong mộ thất đó có hơn trăm con Hống Thi, tôi đã giải quyết hết rồi!

Và cũng đã đóng cửa đá lại rồi!” Sở Văn nhàn nhạt nói, không muốn những người khác xuống xem những bức bích họa kia nữa.“Sở Văn, trong mộ thất cậu có lấy được thứ gì về không?” Bàn Tử kỹ lưỡng nhìn Sở Văn từ trên xuống dưới, nhưng lại không thấy trên người hắn có bất kỳ dấu vết nào của việc giấu đồ, nên không kìm được hỏi.“Trong mộ thất đó, ngoài Hống Thi ra thì chỉ có một đống xương trắng!

Anh muốn giữ làm kỷ niệm sao?” Vừa nói xong câu đó, Sở Văn đã miêu tả đơn giản tình hình trong mộ thất, giấu đi những thứ phía sau cánh cửa đá hình xương.Vốn dĩ, mọi người cứ nghĩ đã phát hiện ra một ngôi mộ lớn, nghe Sở Văn miêu tả xong mới thấy nó chẳng khác gì một cái bẫy.

Mọi người lại nghỉ ngơi thêm vài ngày, rồi tiếp tục lên đường.“Đi xa hơn nữa là Hắc Sa Mạc, bên trong có ít dấu đường để tìm kiếm, nhưng chỉ cần những thứ cậu cho tôi xem không sai, tôi có thể dẫn cậu tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành!” An Lực Mãn tự tin nói, dù sao biệt danh “Bản đồ sống sa mạc” đâu phải hư danh.“Lão gia tử, ông chắc chắn có thể phân biệt được phương hướng chứ?” Hồ Bát Nhất nhìn cảnh vật xung quanh, không kìm được hỏi.“Hắc Sa Mạc là cấm địa chết chóc, Hồ Đại cũng không cho tôi vào.

Nếu không có tư liệu của cậu, tôi cũng không dám vào Hắc Sa Mạc!” An Lực Mãn lại lấy hai tờ giấy ra xem, mấy ngày nay không có việc gì làm, không biết đã xem bao nhiêu lần rồi.Đây cũng là lần đầu tiên An Lực Mãn tiến vào Hắc Sa Mạc, nên mới cẩn thận như vậy.Vừa khởi hành không lâu, trong Hắc Sa Mạc đã nổi lên một trận gió cát nhẹ.

Khi gió cát nhỏ dần, An Lực Mãn hét lên: “Trong Hắc Sa Mạc gió lớn này, cứ ba ngày nổi một trận gió cát nhỏ là chuyện bình thường thôi!”Mọi người nghe xong cũng không đáp lời, dù sao trong lòng cũng hiểu rõ rồi, vừa mở miệng nói chuyện là cát sẽ bay đầy miệng.Buổi tối, An Lực Mãn như thường lệ dẫn mọi người dựng một bức tường chắn cát, sau đó ở phía khuất gió, nhóm một đống lửa, làm nơi nghỉ ngơi đêm nay.Mọi người đang trò chuyện phiếm, Diệp Diệc Tâm thì thầm vào tai Dương Tuyết Lỵ vài câu, sau đó Dương Tuyết Lỵ nói: “Tôi đi trước, có chút chuyện riêng cần xử lý.”“Nhớ mang theo còi đấy, nếu gặp nguy hiểm thì thổi còi, tôi sẽ chạy đến.” Mọi người đều hiểu chuyện, Hồ Bát Nhất dặn dò.Dương Tuyết Lỵ cầm đèn pin cùng Diệp Diệc Tâm, đi đến phía sau cồn cát gần nhất.Vừa đi ra sau cồn cát, liền truyền đến một tràng tiếng còi gấp gáp, mọi người lập tức cầm vũ khí xông tới.

Cồn cát đó không xa doanh trại, chỉ cách chưa đến một trăm mét, chỉ mất vài giây là có thể đến nơi.Diệp Diệc Tâm đã lún vào trong cát vàng, không ngừng thổi còi, Dương Tuyết Lỵ nắm chặt tay cô ấy, không để cô ấy tiếp tục lún xuống.Thấy cảnh tượng đó, Hách Ái Quốc nóng ruột như lửa đốt hét lớn: “Cát lún!

Mau tìm thứ gì đó kéo cô ấy lên!” Mặc dù Dương Tuyết Lỵ đã làm chậm tốc độ lún của Diệp Diệc Tâm, nhưng cô ấy cũng bị kéo vào phạm vi cát lún, đang từ từ chìm xuống.Xung quanh không có vật gì có thể dùng được, Sở Văn từ trong ngực lấy ra một cuộn dây thừng, ném về phía giữa hai người.

Sợi dây thừng này Sở Văn đã chuẩn bị từ sớm, biết là ở đây sẽ gặp cát lún.Thấy hai người trong cát lún đều đã nắm chặt sợi dây, Sở Văn chỉ khẽ dùng sức, đã kéo họ lên.Lúc này, Diệp Diệc Tâm mới òa khóc, vừa rồi cô ấy cứ nghĩ mình đã chết chắc rồi.

Chương 594

Nếu không có Dương Tuyết Lỵ kéo lại, bảo cô ấy bình tĩnh, không tiếp tục giãy giụa, làm chậm tốc độ lún xuống, thì đã bị cát lún nuốt chửng rồi.Bây giờ đã an toàn, Diệp Diệc Tâm không còn kiểm soát được cảm xúc của mình nữa, Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh an ủi.“Khi chúng tôi đi, Diệp Diệc Tâm đột nhiên lún xuống, may mà tôi và cô ấy đang nắm tay nhau, phản ứng nhanh nên đã giữ lại được.

Nhưng chỗ đó không giống cát lún, mà giống như giẫm phải bẫy, cả người cô ấy trực tiếp rơi xuống.” Dương Tuyết Lỵ bình tĩnh kể lại cách cô ấy nghĩ.Diệp Diệc Tâm cũng đã kiểm soát được cảm xúc, lau nước mắt nói: “Khi tôi đi, cảm thấy chân mình mềm nhũn ra, rồi sau đó rơi xuống, bên dưới giống như một khoảng không vậy.”“Chẳng lẽ bên dưới có thứ gì sao, Lão Hồ, chúng ta đào ra xem đi!” Bàn Tử nghe thấy liền tinh thần phấn chấn, cảm thấy bên dưới biết đâu lại là một ngôi mộ cổ.Hồ Bát Nhất gật đầu, cùng Bàn Tử bắt đầu đào.

Đào chưa được mấy nhát, đã thấy những tảng đá màu đen.

Biết chắc chắn bên dưới có mộ cổ, Bàn Tử càng ra sức đào bới.Dọn sạch cát vàng xung quanh, từ giữa những tảng đá trong cồn cát, lộ ra một cái hang lớn.

Có không ít cát vàng đã theo đó bị ép vào bên trong, chính là thủ phạm khiến Diệp Diệc Tâm bị lún xuống.“Chỗ này đã bị trộm mộ ghé thăm rồi, nhìn mép cái hang đá này, chắc là bị nổ tung ra, dấu vết còn mới, trông như vừa mới nổ không lâu!” Giáo sư Trần chỉ vào hang đá, giảng giải cho học sinh của mình.Mặc dù mộ cổ đã bị trộm, nhưng đội khảo cổ vẫn quyết định vào xem.

Sở Văn đành phải đi vào trước để xác nhận an toàn, mặc dù đã bị

trộm, nhưng bọn trộm mộ cũng có khả năng chết trong mộ cổ.Sau khi tiến vào mộ cổ, Sở Văn phát hiện cấu trúc ngôi mộ này đơn giản, vừa vào mộ thất, vài cỗ quan tài gỗ được bày ngay giữa.

Nắp quan tài đều đã mở tung, trên đất lộn xộn, những thứ có giá trị đều không còn, ngay cả thi thể cũng bị lật tung và phá nát.Thấy bên trong không có nguy hiểm, Sở Văn gọi mọi người trong đội khảo cổ vào.

Thấy mộ thất hỗn loạn như vậy, ngay cả thi thể cũng bị hủy hoại, giáo sư Trần đau lòng nhức óc, thở dài một hơi rồi bảo học sinh đậy nắp quan tài lại, sau đó mọi người quay về doanh trại nghỉ ngơi.Ngoài sự cố nhỏ này ra, mười ngày sau đó trôi qua trên đường đi.

Sau khi dừng lại nghỉ ngơi, An Lực Mãn kéo Sở Văn và Dương Tuyết Lỵ sang một bên.Dương Tuyết Lỵ mở miệng hỏi: "Lão gia tử, ông tìm tôi có chuyện gì sao?" "Có một chuyện tôi muốn nói với cô, ở đây không có bất kỳ thứ gì có thể dùng để nhận biết phương hướng cả!" An Lực Mãn lấy hai tờ giấy ra, bất an nói.Sở Văn nhìn vị trí mà An Lực Mãn chỉ, tiếp theo phải tìm hai ngọn núi từ màu đen.

"Núi từ?

Trên đó viết là núi đá màu đen có thể gây nhiễu từ trường sao?" Dương Tuyết Lỵ cũng nhìn qua, rồi hỏi."Chắc là cái đó, nhưng ở đây không thể phán đoán phương hướng thì phiền phức rồi." Sở Văn gật đầu, suy nghĩ cách giải quyết."Vì trong mô tả văn tự đã cung cấp có ghi, vậy biết đâu ở đây có thể phát hiện vị trí núi từ!" Nhận được câu trả lời khẳng định, Dương Tuyết Lỵ đề nghị.Sau đó, Dương Tuyết Lỵ lấy ống nhòm từ ba lô ra, điều chỉnh cự ly xa nhất, cẩn thận quan sát về phía xa.

Một lát sau, Dương Tuyết Lỵ đưa ống nhòm cho Sở Văn, kích động nói: "Sở tiên sinh nhìn xem, chẳng phải ở đằng kia sao?"Sở Văn

dùng ống nhòm nhìn về hướng Dương Tuyết Lỵ chỉ, hai ngọn núi đá màu đen sừng sững ở đó.

"Đã thấy rồi, lão gia tử chúng ta xuất phát thôi!" Sở Văn giao ống nhòm cho An Lực Mãn, rồi thúc giục.Vốn dĩ, An Lực Mãn đang thầm vui vẻ vì không cần đi xuống.

Nghe Sở Văn nói vậy, dùng ống nhòm xác nhận xong, An Lực Mãn chỉ có thể mặt đầy bất đắc dĩ, tiếp tục làm hướng đạo.Vì đã tìm thấy núi từ, cách Tinh Tuyệt Cổ Thành không còn xa nữa.

Các thành viên đội khảo cổ sau khi biết tin, lập tức tinh thần phấn chấn.Mặc dù có thể nhìn thấy núi từ bằng ống nhòm, nhưng nhìn núi chạy ngựa cũng chết, huống chi là nhìn bằng ống nhòm.

Lại đi thêm hai ngày đường, cả đoàn mới đến được cửa cốc Trát Cách Lạp Mã.Lúc này, hai ngọn núi từ màu đen, dưới tác dụng của ánh sáng, một ngọn phát ra ánh sáng đỏ, một ngọn phát ra ánh sáng trắng.

An Lực Mãn thấy vậy, lập tức quỳ xuống cầu nguyện, hai tay chắp lại với vẻ mặt thành kính, miệng lẩm bẩm."Hai ngọn thần sơn Trát Cách Lạp Mã trong truyền thuyết, nơi an nghỉ của các thánh nhân cổ đại, để bày tỏ lòng kính trọng, tôi chỉ có thể đi bộ vào!" An Lực Mãn đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói.Mọi người nghĩ, dù sao cũng phải đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, đi bộ một đoạn cũng chẳng sao, liền nhao nhao đồng ý.Bây giờ là buổi chiều, còn một khoảng thời gian nữa mới tối, sau một hồi thảo luận, họ quyết định hôm nay sẽ đi qua thung lũng rồi nghỉ ngơi.Ở cửa thung lũng, những con lạc đà dừng lại, bất kể An Lực Mãn thúc giục thế nào, chúng cũng không chịu tiến thêm nửa bước."Lão gia tử, có chuyện gì vậy, lạc đà không chịu đi tiếp sao?" Thấy tình huống này, Bàn Tử không kìm được hỏi."Tôi cũng không biết, tự nhiên chúng dừng lại, trước giờ chưa từng xảy ra

chuyện như vậy!" An Lực Mãn nhíu mày, suy nghĩ.Sau đó An Lực Mãn như nhớ ra điều gì, khẳng định nói: "Ý của Hồ Đại, Hồ Đại không muốn chúng ta tiếp tục tiến lên, chúng ta mau quay đầu lại thôi!"Sở Văn rút Tử Ngọc Trường Đao ra.

Trong nguyên tác, gần rời khỏi thung lũng mới phát hiện rắn đen, bây giờ lạc đà không chịu đi tiếp, chứng tỏ rắn đen đang ở cửa cốc.Mọi người cũng cảnh giác, mỗi khi Sở Văn rút vũ khí ra, xung quanh sẽ có nguy hiểm xảy ra.Sở Văn nhìn về phía cửa cốc, phát hiện có một người đang ngồi trên đất, thân mặc áo choàng trắng rộng thùng thình, đầu đội đầy đủ dụng cụ chống cát, dường như đang nghỉ ngơi.Sở Văn cẩn thận từng li từng tí lại gần, chuẩn bị dùng đao xé khăn trùm đầu của người đó ra.Lúc này, có một trận gió lớn từ trong thung lũng thổi ra, thổi ngã người đó xuống đất.

Một con rắn nhỏ màu đen chui ra từ miệng người đó, quấn trên mặt người đó, đầu rắn ngẩng lên, cảnh giác quan sát xung quanh.Dường như nó muốn tìm ra thứ đã quấy rầy bữa ăn của mình, nhưng có lẽ do khoảng cách quá xa, con rắn quái dị đó không phát hiện ra mọi người.Sở Văn hiện tại cách con rắn quái dị đó chỉ mười mét.

Hắn thấy con rắn đó, trên đỉnh đầu có một cục u màu đen, toàn thân toát ra hàn quang, thân dài chưa đến nửa mét.Con rắn quái dị không phát hiện ra điều bất thường, liền chui lại vào miệng người đó, chuẩn bị tiếp tục "dùng bữa".

Sở Văn thấy con rắn biến mất rồi mới từ từ đi đến bên cạnh người đó.Lúc này, con rắn quái dị đang nấp trong miệng thi thể, trực tiếp phóng ra, bay về phía cổ Sở Văn.

Chờ đợi nó là hàn quang của Tử Ngọc Trường Đao.Rắn là một trong những loài vật xảo quyệt nhất.

Vừa rồi Sở Văn phát hiện, sau khi con rắn quái dị chui vào miệng thi thể, cổ họng thi thể không hề thay đổi.

Hắn biết con rắn quái dị đó đang nấp trong miệng thi thể, chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.Sở Văn giả vờ không biết, siết chặt Tử Ngọc Trường Đao.

Thấy con rắn quái dị bay ra, hắn trực tiếp chém đôi con rắn từ giữa thân.

Phía sau truyền đến tiếng của Dương Tuyết Lỵ: "Sở tiên sinh, cẩn thận phía sau!"Nghe vậy, Sở Văn lập tức quay người chém một nhát, cắt đôi con rắn quái dị vừa nhảy tới, tiếp đó lại chém đôi phần thân trên của con rắn.Hai con rắn quái dị đã chết không thể chết hơn được nữa, không thể bật dậy làm người bị thương.

Nhưng Sở Văn vẫn cẩn thận quan sát xung quanh, muốn xem có con rắn quái dị nào đang lang thang bên ngoài không.Ngoài cái thi thể này ra, trong thung lũng còn có tám cái thi thể khác.

Xung quanh không hề có con rắn quái dị nào khác.

Sở Văn dùng trường đao cắt khăn trùm đầu trên mặt thi thể ra, đá đá bụng của người đó, không hề có bất kỳ dị thường nào xảy ra.Hắn lấy ba lô bên cạnh thi thể, bên trong chứa đầy thuốc nổ.

Sở Văn bảo Hồ Bát Nhất mang trước, biết đâu có lúc dùng đến.Sau đó, Sở Văn đi vào thung lũng, chém giết những con rắn quái dị bên trong tám cái thi thể, lật tung ba lô của chúng, nhưng không phát hiện được thứ gì hữu dụng.Sở Văn quay về cửa cốc, hỏi: "Lão gia tử, bây giờ lạc đà có đi được không?" An Lực Mãn thử thúc giục, lần này lạc đà vâng lời tiến lên, chứng tỏ lạc đà có thể cảm nhận được sự tồn tại của rắn quái dị."Sở tiên sinh, lão gia tử, tối nay chúng ta cắm trại bên ngoài, nghỉ ngơi một đêm rồi hãy vào!

Bên trong không biết có nguy hiểm gì!" Dương Tuyết Lỵ nhìn những thi thể đó, cảm thấy mò mẫm trong bóng tối tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành không phải là ý hay, nên đề nghị.Ngoài Sở Văn ra, những người khác đều đưa ra ý kiến, tất cả đều đồng ý ở lại bên ngoài đêm nay, hắn cũng không tiện nói thêm gì.Cả đoàn cắm trại bên ngoài cửa cốc.

"Bất kể thân phận thế nào, nhìn những thi thể này, tôi nghĩ những ngày trước đây, khi người ta chết, họ bị vứt thẳng ra nơi hoang dã, chết rồi còn phải chịu nắng gió, tôi chịu không nổi cảnh này!"Hách Ái Quốc nói với mọi người, chuẩn bị đi vào thung lũng, đào một cái hố để chôn những thi thể này.

Bàn Tử nghe thấy, nghĩ rằng người chết rồi thì có thể trên người có bảo bối gì đó, liền nói nhỏ với Hồ Bát Nhất.Sau đó, Hồ Bát Nhất nói: "Thầy Hách!

Tôi và Bàn Tử đi giúp một tay!" Những người khác trong đội khảo cổ, mặc dù không sợ xác chết, nhưng cũng không muốn tiếp xúc nhiều, cuối cùng chỉ có ba người quyết định đi.Ăn uống no say xong, những người còn lại chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nửa đêm nay sẽ đến lượt Sở Văn gác đêm.Ba người mang theo công cụ đã chuẩn bị sẵn, sau đó nói với Sở Văn một tiếng rồi xuất phát vào thung lũng để chôn cất thi thể.Đến thung lũng, Bàn Tử nói: "Thầy Hách, thầy đào một cái hố trước đi, tôi và Lão Hồ sẽ đi khiêng tất cả thi thể về." "Không vấn đề gì, cứ khiêng trước đi!" Hách Ái Quốc cũng không nói nhiều, vui vẻ đồng ý.Mặc dù Hách Ái Quốc muốn chôn cất thi thể, nhưng ông cũng không muốn tiếp xúc nhiều với xác chết.

Chuyện khiêng thi thể như vậy, có người tình nguyện làm thì quá tốt rồi.Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trước tiên thu thập đồ vật trên thi thể,

tổng cộng có chín khẩu AK và đạn dược, cùng với tám cái ba lô.Sau đó mở ba lô ra, lấy tất cả đồ vật bên trong ra, nhưng lại phát hiện không có một món đồ giá trị nào cả.

Ngoại trừ đồ dùng hàng ngày, chỉ có nước và thịt khô.“Lão Hồ, ông nghĩ sao về tình huống này?

Chương 595

Mấy tên trộm mộ này trên người chẳng có một món minh khí nào cả!" Sắp phải khiêng thi thể đi chôn, Bàn Tử bực bội nói."Bàn Tử này, nghĩ thử xem, ba mươi sáu nước Tây Vực luôn trong tình trạng chiến tranh, người bình thường có cơm ăn no là tốt lắm rồi, đâu ra sức mà lo đồ chôn cất.

Muốn có minh khí thì chỉ có mộ lớn của vương công quý tộc mới có!" Hồ Bát Nhất giải thích với Bàn Tử.

Kết quả này anh ta đã đoán được, nếu không Sở Văn chắc chắn sẽ mang theo ba lô rồi."Lão Hồ, lúc khiêng thi thể, mau lục soát khắp người bọn chúng đi, biết đâu lại giấu đồ quý giá trên người!" Bàn Tử nghe xong, không cam lòng nói."Nếu muốn lục soát thi thể, tôi sẽ phụ trách khiêng thi thể đi.

Hai chúng ta ở đây quá lâu, dễ khiến thầy Hách nghi ngờ!" Hồ Bát Nhất lo lắng nói, tốt hơn hết là đi giải thích với thầy Hách.Bàn Tử nhanh nhẹn lục soát xong một thi thể, Hồ Bát Nhất ôm thi thể, đi về phía nơi thầy Hách đang đào hố.Không biết có phải vì bị rắn quái dị ăn mất nội tạng hay không, thi thể không nặng như vẻ ngoài, khiêng vác cũng không tốn sức.Thầy Hách đã đào xong một cái hố, Hồ Bát Nhất đặt thi thể vào, cầm xẻng bắt đầu lấp đất."Hồ Bát Nhất, lâu như vậy mới khiêng được một cái thi thể sao?

Không phải đang làm chuyện mờ ám gì đấy chứ?" Thấy Hồ Bát Nhất bắt đầu lấp đất, thầy Hách chất vấn."Tôi nghĩ, đào hố không nhanh như vậy đâu.

Trước tiên chúng ta thu thập ba lô đã, bên trong có không ít nước và thức ăn!" Hồ Bát Nhất đã chuẩn bị sẵn câu trả lời, nói mà không

chút ngập ngừng.“Vậy được rồi, mau khiêng hết thi thể đi, rồi cùng tôi đào hố!

Xong sớm thì về sớm nghỉ ngơi!” Mặc dù thầy Hách cảm thấy hơi đáng ngờ, nhưng cũng không truy hỏi thêm.Lấp xong hố, Hồ Bát Nhất không dừng lại, trực tiếp quay lại tìm Bàn Tử.Bàn Tử đã lục soát tất cả thi thể, cũng có chút thu hoạch.

Trên một trong các thi thể, Bàn Tử tìm thấy một khối ngọc bội.Thấy Hồ Bát Nhất quay lại, Bàn Tử đưa ngọc bội cho anh ta xem.

“Đây là một khối cổ ngọc không tệ, đã có thu hoạch rồi thì mau khiêng thi thể đi!” Hồ Bát Nhất cũng không hiểu những thứ này, tùy tiện nói qua loa, thúc giục Bàn Tử nhanh làm việc.Ba người bận rộn cho đến khi trăng sáng vằng vặc trên trời, mới chôn cất xong tất cả thi thể, mang vũ khí và ba lô về doanh trại, rồi mỗi người đi nghỉ ngơi.Ngày thứ hai, mặt trời vẫn như thường lệ mọc lên trong nghi thức của An Lực Mãn.

Nhưng, trong núi Trát Cách Lạp Mã, cảnh tượng lại có chút khác biệt.Đầu tiên, mặt trời chưa mọc, ánh hồng quang đã tràn ngập bầu trời, tiếp theo là kim quang rạng đông, cuối cùng trong vạn trượng ánh sáng, mặt trời từ từ mọc lên.

Dưới ánh nắng chói chang, Hắc Sa Mạc biến thành một biển vàng rực rỡ, tạo nên sự tương phản rõ rệt với hai ngọn núi từ một đỏ một trắng.Đường hầm trong thung lũng Trát Cách Lạp Mã lúc này như được làm bằng vàng, giống như một đại lộ ánh sáng dẫn đến chân lý.Thấy cảnh tượng kỳ lạ này, An Lực Mãn lập tức thành kính đi vào, ngay cả lạc đà cũng không thèm quan tâm nữa.“Lão gia tử!

Ngay cả lạc đà cũng không cần nữa sao?” Thấy An Lực Mãn như bị ma dẫn đường, Bàn Tử hét lớn.Nhưng, An Lực Mãn không hề quay đầu lại, tiếp tục thành kính đi về phía trước.“Tình hình không ổn rồi,

Bàn Tử và tôi đi kéo lão gia tử về, lúc quay về không thể không có người dẫn đường được!" Thấy đây không giống tác phong của An Lực Mãn, Hồ Bát Nhất lập tức hét lớn.Vừa dứt lời, Hồ Bát Nhất xông lên kéo An Lực Mãn, nhưng lại phát hiện dùng hết toàn lực cũng không thể ngăn cản bước chân tiến lên của lão nhân gầy yếu này.Bàn Tử ở bên cạnh thấy vậy, lập tức bay người lên dùng chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh, đè An Lực Mãn dưới thân mình."Lão Hồ, mau giúp tôi, tôi không đè nổi lão gia tử nữa rồi!" Vừa đè An Lực Mãn xuống, Bàn Tử đã hét lớn, toàn thân run rẩy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị giãy thoát.Hồ Bát Nhất không dám chậm trễ, tìm cổ An Lực Mãn, dùng thủ đao.

Đánh ngất An Lực Mãn xong, lão ta mới từ từ ngừng lại, không còn động đậy nữa.Bàn Tử bò dậy khỏi người An Lực Mãn, phủi phủi cát vàng trên người, khiêng lão ta đang hôn mê về doanh trại."Có ai biết chuyện gì đang xảy ra không?

Lão gia tử đột nhiên như bị ma dẫn đường, kéo cũng không kéo lại được!" Hai người về đến doanh trại, Hồ Bát Nhất hỏi mọi người."Chuyện này, chỉ có thể đợi lão gia tử tỉnh lại rồi hỏi thôi." Thấy mọi người cũng đều vẻ mặt mờ mịt, Sở Văn nói.Giáo sư Trần cũng đồng tình nói: "Đúng vậy, nhiều người như vậy, chỉ có một mình lão ta như bị ma dẫn đường, có chuyện gì xảy ra thì chỉ lão ta mới biết rõ." Mọi người ngồi xuống một bên, lấy nước và thức ăn ra ăn, chờ đợi An Lực Mãn tỉnh lại từ cơn hôn mê."Lão Hồ, anh không rời quân đội quá lâu đâu đấy chứ, thủ đao dùng lực quá mạnh, trực tiếp đánh chết lão gia tử rồi sao?" Đợi rất lâu mà An Lực Mãn vẫn không tỉnh, Bàn Tử không kìm được hỏi."Không thể nào!

Rõ ràng tôi chỉ dùng lực vừa đủ để làm bất tỉnh mười phút thôi, thấy lão gia tử tuổi đã cao nên cố ý thu lực rồi." Nghe Bàn Tử nói vậy, Hồ Bát Nhất cũng không tin, mặc dù đã rời quân đội một thời

gian, nhưng khả năng khống chế sức mạnh của anh ta không hề sai lệch chút nào.Vừa dứt lời, Bàn Tử nói: “Vậy sao lão gia tử vẫn chưa tỉnh?

Đã bao lâu rồi!” “Tôi cũng không rõ, có thể là do thân thể lão ta yếu ớt chăng.” Hồ Bát Nhất cũng vẻ mặt khó hiểu, tự mình suy đoán.Nghe xong cuộc đối thoại của hai người, Sở Văn đi đến bên cạnh An Lực Mãn ngồi xuống, phát hiện lão ta đang không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Giữa hàng lông mày có một tia kinh khủng khó nhận ra, như thể đã rơi vào ảo cảnh.Sở Văn phát động toàn lực huyết mạch hung thú, dùng dao găm rạch đứt ngón tay, nhỏ vài giọt máu tươi vào miệng An Lực Mãn.

Số máu này vừa vào miệng đã hóa lỏng, nhanh chóng bị An Lực Mãn hấp thụ.Ngay khắc tiếp theo, An Lực Mãn mở bừng mắt, trong mắt tràn đầy kinh hãi, như thể đã nhìn thấy một điều kinh khủng.

Thấy vậy, Sở Văn biết máu của mình đã có tác dụng, chỉ cần thêm một lúc nữa, An Lực Mãn sẽ có thể khôi phục bình thường.“Đừng!

Đừng nhìn!

Tôi không chết!

A a a!!!” Sau khi miệng An Lực Mãn có thể phát ra âm thanh, lão ta bắt đầu la hét ầm ĩ, rồi bị dọa ngất đi.Thấy cảnh này, Sở Văn cảm thấy ảo cảnh chưa được phá trừ, lại nhỏ vài giọt máu tươi vào miệng An Lực Mãn.

Sắc mặt An Lực Mãn mới chuyển biến tốt hơn, vẻ kinh hãi trên thần sắc hoàn toàn biến mất.Mọi người trong đội khảo cổ bị tiếng hét thu hút, tất cả đều vây lại, nhìn Sở Văn nhỏ máu vào miệng An Lực Mãn.“Lão gia tử đã rơi vào ảo cảnh, nên mới mãi không tỉnh.

Tôi vừa giúp lão ta phá trừ ảo cảnh, không lâu nữa sẽ tỉnh lại!" Sở Văn nhìn mọi người, mở miệng giải thích.Vừa dứt lời, Bàn Tử hỏi: "Sở Văn, máu của cậu có thể phá trừ ảo cảnh sao?" Sở Văn nhàn nhạt đáp: "Về lý thuyết thì có thể, nhưng tôi cũng không rõ, liệu nó có thể phá trừ tất cả ảo cảnh hay không!""Loại máu đó, có thể bán cho tôi một ít không, tôi muốn mua một ít để dự phòng!" Bàn Tử và Hồ Bát Nhất là đội Mạc Kim, sớm muộn gì cũng sẽ gặp ảo cảnh trong mộ cổ, nên chuẩn bị sẵn một số công cụ phá giải."Bán thì không thành vấn đề, nhưng loại máu này sau khi rời khỏi cơ thể, sẽ nhanh chóng mất tác dụng!" Sở Văn nói ra nhược điểm của loại máu này.Sở Văn bắt buộc phải kích hoạt toàn lực huyết mạch hung thú, thì máu mới có hiệu quả phá trừ ảo cảnh.

Máu đã rời khỏi cơ thể sẽ mất đi sự kích hoạt, hiệu quả sẽ dần dần suy yếu, cho đến khi biến mất hoàn toàn.Nghe Sở Văn nói vậy, Bàn Tử nói sẽ không mua nữa, nếu không thể bảo quản lâu dài thì mua cũng vô dụng.Lúc này, An Lực Mãn tỉnh lại từ cơn hôn mê, thấy nhiều người vây quanh mình như vậy, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc."Mọi người vây quanh tôi làm gì?

Sao tôi lại nằm ở đây?

Chuyện gì đã xảy ra vậy?" An Lực Mãn chưa hoàn toàn tỉnh táo, trực tiếp đưa ra ba câu hỏi "linh hồn"."Lão gia tử, ông không nhớ sao?

Lúc mặt trời mọc, ông đột nhiên như bị ma dẫn đường, đi về phía thung lũng Trát Cách Lạp Mã, kéo cũng không kéo lại được, chúng tôi đành phải đánh ngất ông đi!" Hồ Bát Nhất trước tiên trả lời câu hỏi của An Lực Mãn, sau đó kể lại diễn biến sự việc."Cái gì!

Ý anh là tôi đi về phía thần sơn sao?

Tán mỹ Hồ Đại, dẫn tôi đi về thiên đường, sao lại muốn cản tôi!" Nghe Hồ Bát Nhất nói xong, An Lực Mãn đột nhiên nổi giận.Thấy An

Lực Mãn không có ký ức về khoảng thời gian đó, Dương Tuyết Lỵ lập tức hỏi: "Lão gia tử, lúc đó đã xảy ra chuyện gì?

Ông lại nhìn thấy gì trong ảo cảnh sao?"An Lực Mãn vốn đang tức giận, nghe câu hỏi này xong bắt đầu hồi tưởng, sắc mặt đột nhiên đại biến, kinh hô: "Đó không phải là thiên đường của Hồ Đại, mà là địa ngục của dị giáo đồ!

Tất cả những người bị nhìn chằm chằm đều sẽ hóa thành hư vô."Lão gia tử, ông bình tĩnh lại đi, bây giờ không sao rồi!

Kể cho tôi nghe chi tiết đi!" An Lực Mãn cảm xúc quá kích động, Dương Tuyết Lỵ vội vàng an ủi.Nghe lời nói đó, An Lực Mãn lập tức nhìn quanh, xác nhận an toàn rồi mới thở phào nhẹ nhõm."Sau khi tôi đi vào thần sơn Trát Cách Lạp Mã, ở đó là một thành phố hùng vĩ, một nữ vương ngồi trên ngai vàng, dùng một tay vén mạng che mặt lên.

Những người bị nhìn thấy đều hóa thành hư vô từ từ biến mất, cuối cùng, cô ta nhìn về phía tôi!" An Lực Mãn nói xong, không kìm được run rẩy toàn thân, cảnh tượng đó thực sự quá đáng sợ.Vừa dứt lời, Dương Tuyết Lỵ lấy ra một tấm ảnh đen trắng, hỏi: "Lão gia tử, ông xem thành phố đó, chẳng phải là hình dáng này sao?""Trông gần giống, nhưng không cũ nát như trong ảnh, chỗ này là đâu?" An Lực Mãn cẩn thận nhìn, rồi nói.Nhận được câu trả lời khẳng định, Dương Tuyết Lỵ kích động nói: "Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Đây là ảnh của Tinh Tuyệt Cổ Thành!""Theo suy đoán đó, vậy thì nữ vương ngồi trên ngai vàng hẳn là Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Nhưng vén mạng che mặt ra, người bị nhìn thấy lại hóa thành hư vô biến mất, là ý gì?

Chẳng lẽ Tinh Tuyệt Nữ Vương là một con yêu quái sao?" Nghe Dương Tuyết Lỵ nói vậy, giáo sư Trần cũng phân tích.Dương Tuyết Lỵ gật đầu, nói: "Có khả năng." "Có khả năng?

Chương 596

Tiểu Dương, nói rõ cách cô nghĩ đi.” Giáo sư Trần ban đầu ngẩn người, tiếp đó nói với Dương Tuyết Lỵ.“Tôi nghĩ ảo cảnh mà lão gia tử đi vào là thật.

Nếu Sở tiên sinh không kịp thời phá trừ ảo cảnh, khi lão gia tử trong ảo cảnh bị Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn thấy một cái, cơ thể lão gia tử ngoài đời thực sẽ hóa thành hư vô biến mất!” Dương Tuyết Lỵ nói ra suy nghĩ của mình.“Có khả năng đó, dù sao chỉ dựa vào ảo cảnh thì chỉ có thể vây khốn người ta đến chết.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đã có loại năng lực đó, vậy biết đâu cô ta có thể đưa loại năng lực đó vào trong ảo cảnh.” Sở Văn cảm thấy Dương Tuyết Lỵ nói không sai, tiếp lời bổ sung.Hồ Bát Nhất thắc mắc hỏi: “Nhưng, tại sao trong số chúng ta, chỉ có lão gia tử mới trúng ảo cảnh?” “Anh có nhớ truyền thuyết về Hồ Đại và ba mươi sáu nước Tây Vực không?

Trong số chúng ta, chỉ có lão gia tử tin vào Hồ Đại!” Dương Tuyết Lỵ nói, chỉ có điểm này mới hợp lý.“Vì bên kia thung lũng Trát Cách Lạp Mã là Tinh Tuyệt Cổ Thành, vậy chúng ta mau xuất phát thôi!

Đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!” Bàn Tử nóng lòng, vội vàng thúc giục.Mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lúc này, An Lực Mãn lại không muốn tiếp tục tiến lên, liên tục xua tay nói: “Tinh Tuyệt Cổ Thành là nơi Hồ Đại bỏ rơi, tôi chưa vào đó mà suýt chết rồi, nếu vào đó không phải sẽ chết thảm hơn sao!”Mọi người chỉ đành thương lượng với An Lực Mãn, để lão ta ở lại doanh trại này nghỉ ngơi, trông coi lạc đà và những dụng cụ khác

không tiện mang theo.Ngoại trừ những trang bị cần thiết, họ lên đường nhẹ nhàng, đi vào thung lũng Trát Cách Lạp Mã.

Suốt đường đi Hồ Bát Nhất vẫn còn do dự, lo lắng An Lực Mãn sẽ mang lạc đà bỏ trốn.Dương Tuyết Lỵ dường như nhìn ra sự lo lắng của anh ta, nói: "Phí hướng đạo của lão gia tử vẫn chưa trả, ông ấy đã ở đây rồi, không có lý do gì mà bỏ trốn đâu!" Nghe lời Dương Tuyết Lỵ, Hồ Bát Nhất cũng yên tâm hơn.Bước ra khỏi thung lũng Trát Cách Lạp Mã, một thành trì cổ đại khổng lồ hiện ra trước mắt.Trải qua sự tàn phá của thời gian, nó trông vô cùng cũ kỹ, có những ngôi nhà đổ nát, nhưng phần lớn vẫn là những ngôi nhà đá nguyên vẹn, trong thành cổ có vô số tháp lâu bằng đá.Nổi bật nhất là ngọn tháp đá cao nhất giữa thành trì, cao gấp đôi những ngọn tháp đá khác, vẫn sừng sững đứng đó.Kích thước của thành trì cổ đại này có thể chứa mười vạn người không thành vấn đề, gấp mấy lần thành cổ Lâu Lan vào thời kỳ đỉnh cao.Trong thành cổ, cồn cát có thể nhìn thấy ở khắp nơi, có một số chỗ thậm chí cồn cát và thành lũy khó mà phân biệt được, một số tháp lâu bằng đá đã đổ nát.Tuy nhiên, từ thành trì cổ đại này, vẫn có thể thấy được cảnh tượng phồn hoa năm xưa.Do sự tồn tại của hai ngọn núi từ, máy bay không thể bay phía trên thành cổ, lại nằm sâu trong Hắc Sa Mạc, chỉ có rất ít người có thể đến được di tích này.Mặc dù không rõ trước đây có bao nhiêu người đã đến đây, nhưng tôi có thể xác nhận một điều, cơ bản đều sẽ bỏ mạng tại đây, chỉ có một hoặc hai kẻ may mắn mới có thể sống sót rời đi.Dương Tuyết Lỵ so sánh thành trì cổ đại với tấm ảnh đen trắng trên tay, phấn khích nói: "Đây là Tinh Tuyệt Cổ Thành!"Mọi người trong đội khảo cổ đều bị cảnh tượng trước mắt thu hút, đang cảm thán sự hùng vĩ của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử kéo Dương Tuyết Lỵ sang một bên.Vì khoảng cách không quá xa, Sở Văn có thể nghe thấy tiếng đối thoại

của họ.

Hồ Bát Nhất nói: "Dương tiểu thư, chúng tôi đã đưa cô đến Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi, theo thỏa thuận của chúng ta, hai vạn đô la Mỹ!""Mười vạn đô la Mỹ một người, tổng cộng hai mươi vạn đô la Mỹ, phải trả tiền mặt ngay nhé!" Bàn Tử nghe nói đến tiền, vội vàng bổ sung.Dương Tuyết Lỵ nhìn họ, nhàn nhạt nói: "Nếu tiếp theo, hai người không thể làm được chuyện gì hữu ích, tôi có quyền không thanh toán đâu, suốt đường đi nguy hiểm đều do Sở tiên sinh giải quyết!""Ý gì!

Định trở mặt sao?

Tôi đã ký thỏa thuận rồi đấy!" Nghe lời Dương Tuyết Lỵ, Bàn Tử tức giận nói."Hồ tiên sinh, Vương tiên sinh, hai người cũng biết có thỏa thuận mà.

Trong thỏa thuận có một điều, nếu không có đóng góp cho toàn bộ sự việc, tôi có thể từ chối thanh toán!" Dương Tuyết Lỵ không để ý đến anh ta, lạnh lùng nói, không làm mà đòi có ăn là điều không thể."Bàn Tử bình tĩnh chút đi, quả thực tôi chẳng làm được gì cả, tôi sai rồi!" Mặc dù Hồ Bát Nhất đã ngăn Bàn Tử lại, nhưng anh ta cũng nghiến răng nghiến lợi.Dương Tuyết Lỵ liếc Hồ Bát Nhất một cái, nói: "Tôi biết hai người đều rất giỏi, cũng gặp nhiều chuyện rồi.

Nhưng thỏa thuận là thỏa thuận, không thể hoàn thành thì không có thù lao!" Nói xong, Dương Tuyết Lỵ quay người bỏ đi, bỏ lại hai người họ.Hồ Bát Nhất và Bàn Tử im lặng.

Nếu tiếp theo không làm được chuyện gì có đóng góp, thì sẽ trắng tay."Lão Hồ, hay là tôi đi nói với Sở Văn một tiếng, bảo cậu ấy trong những chuyện tiếp theo, đừng ra tay nữa." Sau một hồi im lặng dài, Bàn Tử mới nói.Hồ Bát Nhất kiên quyết từ chối: "Không thể làm như vậy được, như thế là tự hạ thấp chí khí của mình, mất hết uy phong.

Với thực lực của hai chúng ta, có thể giải quyết được một số chuyện mà!”“Tôi không ký thỏa thuận với Dương Tuyết Lỵ, những chuyện tiếp theo xảy ra, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng, tôi sẽ không ra tay đâu.” Không biết từ lúc nào, Sở Văn đã đi đến phía sau họ, lạnh lùng nói.Khi họ quay người lại, Sở Văn đã biến mất, đành phải quay về hội hợp với đại đội.

Lúc Hồ Bát Nhất và Bàn Tử quay lại, thấy những người trong đội khảo cổ đang đợi.Dương Tuyết Lỵ thấy mọi người đã đông đủ, bảo mọi người đứng thành hàng, dặn dò mọi người không được di chuyển.

Sau đó, cô ấy lấy ra một cây thập tự giá bằng bạc, trực tiếp đi vòng quanh mọi người một lượt.Tiếp đó miệng lẩm nhẩm niệm chú, đi ngược lại vòng thứ hai.

Sau đó nhắm mắt lại bắt đầu cầu nguyện, không biết có phải do tác dụng tâm lý không, mọi người đều cảm thấy trên người có một loại cảm giác bị trói buộc.Sau khi cầu nguyện xong, Dương Tuyết Lỵ dùng thập tự giá nhẹ nhàng chạm vào trán mỗi người.

Những người bị thập tự giá chạm vào trán, cảm giác bị trói buộc trên người cũng biến mất theo, trên trán xuất hiện một vết chấm không nhìn thấy được.Đây là một nghi thức cổ xưa, được cho là có thể tạm thời xoa dịu vận rủi, mang lại may mắn cho người được ban phước.

Làm xong mọi thứ, Dương Tuyết Lỵ nói: “Chúng ta xuất phát thôi!

Mục tiêu: Tinh Tuyệt Cổ Thành!”Cửa thung lũng Trát Cách Lạp Mã cách Tinh Tuyệt Cổ Thành khá gần, đi bộ cũng chỉ mất chưa đầy mười phút đã đến cổng thành.Lúc này, bên tai Sở Văn vang lên âm thanh nhắc nhở hệ thống đã lâu không xuất hiện.

“Chúc mừng Túc chủ, đã thành công vượt qua độ khó Địa Ngục

của Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, và đã đến thành công Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Tiếp theo sẽ phát phần thưởng nhiệm vụ lần trước, và phát nhiệm vụ phó bản độ khó Địa Ngục của Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Chúc mừng Túc chủ, đã thành công hoàn thành một trăm phần trăm tiến độ Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, nhận được một đoạn Truyền thừa Toái Phiến!"Lại là Truyền thừa Toái Phiến, có kinh nghiệm từ lần trước, Sở Văn dừng bước, rồi nhắm mắt lại, chuẩn bị tiếp nhận một đoạn ký ức.Sở Văn vừa chuẩn bị xong, một đoạn ký ức điên cuồng ùa vào trong đầu hắn.

Trong Địa Để Thiên Cung, một cô gái đẹp tuyệt thế vô song, cuối cùng nhìn một cái vào lõi thiên thạch trước mặt, rồi dứt khoát bước ra khỏi thiên thạch.Cô ấy nói với thị vệ đang đợi bên ngoài thiên thạch: "Những thứ ta muốn chuẩn bị, đã chuẩn bị xong hết rồi chứ?" "Bệ hạ, thực sự có cần thiết phải làm như vậy sao?

Để làm nhiều chuyện như vậy, thực sự không đáng đâu ạ!" Thị vệ do dự, nói ra lời khuyên ngăn."Theo ta lâu như vậy, chẳng lẽ không hiểu ta sao?

Ta hỏi lại lần nữa, đồ vật đã chuẩn bị xong chưa?" Cô gái đó nhíu mày, trước tiên là tỏ vẻ không vui, sau đó tức giận hỏi.Thị vệ lộ ra nụ cười khổ, hai mắt rưng rưng lệ, như đã hạ quyết tâm lớn, dứt khoát trả lời: "Bệ hạ!

Những thứ người muốn, đều đã chuẩn bị xong theo lời phân phó của người rồi!"Nhìn bóng lưng cô gái rời đi, thị vệ không đi theo, đứng tại chỗ khóc nức nở.

Cuối cùng anh ta không nói ra câu nói đó, vì khoảng cách thân phận.Anh ta hiểu ý của cô ấy, nhưng trong lòng cô ấy lại là một người khác, vì người đó, cô ấy nguyện phấn thân toái cốt.Chín chín

tám mốt ngày sau, thị vệ mang theo một hộp gấm và một phong thư, lên đường đi về phía Đông Thổ.

Trong thư tiết lộ thiên cơ cuối cùng, chỉ có tám chữ lớn: "Bất Tường hiện thân, Vĩnh Dạ sắp đến!"...

Trong cổ lâu Trương gia bị vùi lấp trong hồ nước, "Trương Linh" thân hình cao ráo, diện mạo anh tuấn, gấp thánh chỉ trong tay lại, phân phó hạ nhân gọi tất cả người Trương gia đến.Đợi người Trương gia đông đủ, Lâu chủ Trương gia "Trương Linh" quay người lại, nói với đám người Trương gia trước mặt: "Bệ hạ phái người truyền thánh chỉ, bảo Trương gia chúng ta làm một chuyện cuối cùng!""Lâu chủ, Bệ hạ cuối cùng cũng đồng ý cho chúng ta quy ẩn rồi sao?

Chuyện cuối cùng cần làm là gì vậy?" Nghe vậy, tất cả người Trương gia đều lộ vẻ vui mừng, đồng thanh hỏi."Trương Linh" không trực tiếp trả lời, từ từ nói: "Bất Tường hiện thân, Vĩnh Dạ sắp đến!" Người Trương gia nhìn nhau, nhao nhao hỏi: "Lâu chủ, Bất Tường là gì?

Có liên quan đến chuyện cuối cùng mà Bệ hạ muốn chúng ta làm không?""Bất Tường là gì, các ngươi không cần biết.

Ý của Bệ hạ là, Bất Tường sẽ xuất hiện ở đây, lệnh cho ta đánh giết Bất Tường tại đây!" "Trương Linh" suy nghĩ hồi lâu, nói.Trong số đó, một người Trương gia hỏi: "Bất Tường có mạnh không?

Dám xâm nhập trọng địa Trương gia chúng ta!""Ta còn mong Bất Tường mạnh mẽ, trực tiếp giết chết ta.

Bệ hạ muốn ta sử dụng loại thuốc đó, bởi vì Bất Tường không xuất hiện ở thời đại này!" "Trương Linh" cười khổ một tiếng, sau đó quay người lấy hộp ngọc dưới thánh chỉ ra....

Trong hoàng cung của một thành cổ ở ốc đảo sa mạc, một đứa bé

oe oe chào đời.

Cùng với sự ra đời của nó, một khối thiên thạch rơi xuống khu vườn bên ngoài căn nhà.Bề mặt thiên thạch đã cháy rụi, lộ ra thanh bảo kiếm ẩn chứa bên trong.

Chương 597

Dưới ánh sáng mặt trời, trên bảo kiếm có thần quang lưu chuyển, dường như đang hấp thu tinh hoa mặt trời, ẩn ẩn có thể thấy một số chữ nhỏ trên đó.Nhưng nó đã bị hộ vệ tình cờ đi ngang qua nhặt lấy, mang đi dâng lên quốc vương của cổ quốc đó.

Quốc vương xem xong vô cùng phấn khích, cho rằng mặt trời đã ban xuống bảo vật, phải giao cho đứa con trai vừa mới sinh ra của mình.Y ra lệnh cho những thợ thủ công giỏi nhất toàn vương quốc, dùng dược liệu tốt nhất, làm cho thanh bảo kiếm một cái vỏ kiếm.

Đem bảo kiếm cất vào vỏ kiếm, đặt vào kho báu của vương quốc, chuẩn bị đợi con trai trưởng thành rồi sẽ giao lại cho nó.Trong kho báu tối tăm không thấy ánh mặt trời, bảo kiếm không cam lòng phát ra từng tràng kiếm minh.

Tiếng kiếm minh đó nghe như có người đang nói: "Bất Tường hiện thân, Vĩnh Dạ sắp đến, mong quân giữ vững tâm trí, nhất định phải chém giết!"Cảnh tượng trong bức họa kết thúc, ý thức của Sở Văn bắt đầu quay trở lại cơ thể.

Vốn dĩ Dương Tuyết Lỵ đang dẫn đội đi phía trước, Diệp Diệc Tâm đột nhiên hét lên: "Sở tiên sinh nhắm mắt lại, đứng im không động đậy nữa rồi!"Mọi người vội vàng quay lại xem, Sở Văn đứng tại chỗ bất động, khiến họ có một cảm giác không lành."Sở Văn không phải đã tiến vào ảo cảnh rồi sao?

Có cần cho cậu ấy uống chút máu của mình không?" Bàn Tử đánh giá Sở Văn từ trên xuống dưới, rồi nói."Bàn Tử, anh hồ đồ rồi sao!

Vì máu của Sở Văn có thể phá trừ ảo cảnh, có khả năng cậu ấy đã bị kẹt trong ảo cảnh rồi!" Hồ Bát Nhất cũng cẩn thận nhìn Sở Văn, cố

ý nói lớn.“Tôi thử lay Sở tiên sinh dậy trước đã!

Tôi cũng không nghĩ đó là do ảo cảnh.” Diệp Diệc Tâm nói ra ý kiến của mình.Nghe vậy, mọi người đều tản ra, nhưng ai nên lay Sở Văn dậy lại là một vấn đề lớn.

Sau một hồi thương lượng.Mọi người cuối cùng quyết định, để Dương Tuyết Lỵ lay Sở Văn trước, xem tình hình thế nào.

Bị một cô gái lay tỉnh, chắc sẽ không quá tức giận.

Diệp Diệc Tâm thì quá yếu ớt, chỉ còn lại Dương Tuyết Lỵ, rồi cảnh tượng sau đó đã xảy ra.“Sở tiên sinh!

Sở tiên sinh!

Mau tỉnh dậy đi!” Theo tiếng nói vang lên, Sở Văn cảm thấy mình đang bị người ta lay mạnh.“Chuyện gì vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?” Sở Văn mở mắt ra, thấy Dương Tuyết Lỵ đang lay mình.

Không đợi Sở Văn nói nhiều, âm thanh nhắc nhở hệ thống lần này vang lên đặc biệt nhanh.“Chúc mừng Túc chủ đã đến ngoài Tinh Tuyệt Cổ Thành, tiếp theo sẽ bắt đầu phát nhiệm vụ hệ thống.” “Nhiệm vụ một: Bảo vệ đội khảo cổ tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, yêu cầu không có người nào tử vong (8/8).” “Nhiệm vụ hai: Tìm Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự, lấy được hai giọt tinh huyết thần ngàn năm.” “Nhiệm vụ ba: Tìm bảo vật thần bí được ghi chép trong Long Ngư Quỷ Tỳ!”【Nhiệm vụ phát phóng thành công, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Túc chủ sẽ tiếp tục nhận được phần thưởng nhiệm vụ!】 Một loạt âm thanh nhắc nhở hệ thống vang lên.

Sở Văn vốn hơi kỳ lạ, tại sao Diệp Diệc Tâm bây giờ vẫn chưa bị mất nước.

Giờ thì cuối cùng hắn đã hiểu, không hổ là độ khó Địa Ngục, phải

đảm bảo bốn người chết trong nguyên tác vẫn còn sống.

Về nhiệm vụ thứ hai, Sở Văn không biết có thứ gì, nhưng hệ thống đã giao nhiệm vụ thì nhất định phải giành được.

Nhiệm vụ thứ ba, dù hệ thống không ra thì Sở Văn cũng sẽ tự mình đi đoạt lấy, vì thứ đó.

Dương Tuyết Lỵ thấy Sở Văn tỉnh lại, vội vàng hỏi: "Sở tiên sinh, sao anh lại đột nhiên nhắm mắt, đứng im bất động vậy?" "Không có gì, tôi chỉ đang hồi tưởng lại tấm văn tự miêu tả đó thôi.

Lúc vừa xuất phát, tôi quên không cầm lại từ ông lão rồi." Nghe câu hỏi này, Sở Văn hơi suy nghĩ rồi đáp.

Dương Tuyết Lỵ đầy vẻ thắc mắc hỏi: "Tấm văn tự miêu tả đó không phải để chỉ đường sao?

Lẽ nào nó còn có tác dụng đặc biệt khác?

Có cần quay lại lấy không?" "Không cần đâu, tôi đã xem kỹ rồi.

Trên tấm văn tự miêu tả có ghi chú, tất cả đã xuất hiện, chúng ta mau đi thôi!" Sở Văn trực tiếp từ chối, đồng thời giục mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Thấy Sở Văn không có chuyện gì, mọi người cũng tản ra, bắt đầu tìm đường vào Cổ Thành Tinh Tuyệt.

Dù có cổng thành, nhưng cổng đã sụp đổ, những tảng đá đen khổng lồ vừa vặn chặn kín lối vào.

Bên dưới tường thành, hào nước chứa đầy cát vàng, chỉ còn có thể lờ mờ nhìn thấy một chút dấu vết của hào.

Hồ Bát Nhất lấy ra một cây gậy, thăm dò gõ gõ lên hào, xác định cát vàng trong hào rất đặc, ít nhất Bàn Tử đi lên trên sẽ không bị lún xuống.

“Mọi người cứ men theo hào mà tìm, trải qua bao nhiêu năm, tường thành nhất định sẽ có chỗ hở!” Sau khi xác nhận an toàn, Hồ Bát Nhất hô lớn.

Mọi người men theo hào tìm kiếm, một lát sau, Bàn Tử hô lớn: “Chỗ này có một kẽ hở!

Đủ để tao chui qua rồi!” Nghe vậy, mọi người đều đi về phía Bàn Tử.

Chỗ đó trên tường thành có một khe nứt không quá lớn, vừa đủ để Bàn Tử chui qua.

Sau khi vào Cổ Thành Tinh Tuyệt, cái nhìn đầu tiên cho thấy xung quanh đều là phế tích, hoàn toàn khác so với khi nhìn từ xa.

Nhà cửa hai bên đường phố đều là tường đổ vách nát, chỉ có một hai bức tường đổ nát còn đứng nguyên tại chỗ.

Khắp nơi là khối đá đen, gỗ mục, và lượng lớn cát vàng.

Đừng nói vàng bạc châu báu, ngay cả một căn nhà hơi lành lặn cũng không tìm thấy.

Chương 598

Ngoài ra, trên phế tích nhà cửa, chỉ còn sót lại một số cấu trúc gỗ đã phong hóa, qua đó có thể hình dung ra cảnh tượng phồn hoa của Cổ Thành Tinh Tuyệt khi xưa.

Sự tương phản thật sự quá lớn, các thành viên đội khảo cổ đều sững sờ tại chỗ.

"Cổ Thành Tinh Tuyệt ư?

Từng là thủ phủ của Tây Vực Tam Thập Lục Quốc?

Giờ đây chỉ còn lại một đống đổ nát?" Hách Ái Quốc cảm thán, rồi thử bước vào một căn nhà đá còn tương đối nguyên vẹn, nhưng lại phát hiện bên trong nhà đá đầy cát vàng, không thể vào được.

"Theo dã sử ghi lại, Cổ Thành Tinh Tuyệt cuối cùng đã bị liên quân công phá.

Khi ở trong hoàng cung, trận chiến sắp kết thúc thì một trận bão cát đen không hề báo trước xuất hiện, cát vàng ngút trời chôn vùi tất cả.

Từ đó về sau, Cổ Thành Tinh Tuyệt biến mất sâu trong sa mạc!" Trần giáo sư đẩy gọng kính lão, trầm giọng kể lại những gì mình biết.

"Thưa thầy, không sai.

Cảnh tượng ở đây trùng khớp với đoạn dã sử đó.

Em không thấy những xác khô kia, có lẽ chúng đã hòa vào cát vàng rồi!" Hách Ái Quốc đồng tình gật đầu rồi nói.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều thất vọng quay mặt đi.

Ban đầu cứ nghĩ có thể vớt vát được chút gì đó từ Cổ Thành Tinh

Tuyệt, nào ngờ ở đây lại là một mảnh phế tích.

Đội khảo cổ do Trần giáo sư dẫn đầu thì lại vô cùng hứng thú nhìn ngó khắp nơi, thậm chí một khúc gỗ mục cũng có thể xem rất lâu.

"Trần giáo sư, những thứ đổ nát này có gì hấp dẫn đâu ạ?

Chi bằng chúng ta mau đi xem tòa tháp đá đen còn nguyên vẹn kia đi!" Hồ Bát Nhất cảm thấy sốt ruột, cứ thế này thì có đi mấy ngày cũng không thể xem hết Cổ Thành Tinh Tuyệt.

"Gấp gáp gì chứ!

Đây không phải đồ nát, mà là những tư liệu quý giá, có thể lấp đầy khoảng trống trong lịch sử Tây Vực đó!" Dù Trần giáo sư nói vậy, nhưng cơ thể ông lại rất thành thật vẫy tay, ý bảo mọi người nhanh chân lên.

Do tòa tháp đá đen cao lớn rất nổi bật giữa những phế tích, cả đoàn người liền đi thẳng về phía đó.

Đi một lúc, Bàn Tử đột nhiên nói: "Lão Hồ, đoán xem tao đang nghĩ gì?" Hồ Bát Nhất nói thẳng: "Bây giờ mày đang nghĩ, giá mà có dưa hấu để ăn thì tốt quá!" "Lão Hồ, mày đúng là con sâu trong bụng tao, ngay cả suy nghĩ của tao cũng đoán được!" Bàn Tử ngạc nhiên nói.

Nghe lời Bàn Tử, Hồ Bát Nhất không vui nói: "Mày mới là con sâu ấy!

Trời nắng thế này, tao cũng muốn ăn dưa hấu mà!" "Đừng nói nữa!

Càng nói tôi càng thấy khát, họng sắp bốc khói rồi.

Mà thật đấy, nếu ở đây có dưa hấu thì tốt quá!" Dương Tuyết Lỵ

cắt ngang cuộc trò chuyện, nhưng cũng đồng tình với suy nghĩ đó.

"Cổ Thành Tinh Tuyệt này, nghe nói Tinh Tuyệt Nữ Vương rất thích hưởng thụ, không chừng cũng có quốc gia nào đó cống dưa hấu, lại còn chỉ cho Tinh Tuyệt Nữ Vương cách dùng nước sông ngầm lạnh giá để làm dưa hấu ướp đá nữa chứ.

Chắc là đâu đó có dưa hấu bị bỏ quên đấy!" Hồ Bát Nhất nghe nửa sau câu nói của Dương Tuyết Lỵ, lập tức dụ dỗ.

Vừa dứt lời, mắt mọi người đều sáng rực.

Hồ Bát Nhất cảm thấy tình hình hơi mất kiểm soát, nếu không tìm thấy dưa hấu thì có lẽ sẽ bị mọi người trách móc.

"Chỉ là bây giờ, dưa hấu dù không thối cũng sẽ cứng như đá mất thôi!" Nói đến đây, sắc mặt Hồ Bát Nhất trở nên khó coi, vội vàng nói.

Bàn Tử cũng giúp đỡ lái sang chuyện khác: "Không ở sâu trong sa mạc thế này thì ai mà sống nổi chứ.

Lần sau đánh chết tao cũng không vào sa mạc nữa đâu, tao ghét nhất là bị khát chết!" Bị Bàn Tử nói vậy, mọi người đều chìm vào im lặng.

Chỉ cần có thể sống sót trở về, những người trong đội khảo cổ không muốn thì lần sau cũng sẽ dẫn theo một đội quân lớn đến đây.

Mọi người giữ im lặng, cả đoàn men theo con đường lớn tiến về phía trước.

Đi qua những nơi bị nhà cửa đổ nát chặn lại, hoặc những chỗ bị cát vàng vùi lấp, họ lại đổi sang con đường khác để tiếp tục.

Dù đã tăng tốc, họ vẫn mất rất nhiều thời gian mới đến được khu nội thành của Cổ Thành Tinh Tuyệt.

Cấu trúc nhà cửa ở đây rõ ràng kiên cố hơn nhiều, chỉ có rất ít nhà

bị đổ nát, đa số vẫn còn nguyên vẹn.

Đường đi cũng rộng rãi hơn ngoại thành rất nhiều.

Chương 599

Tuy cũng như ngoại thành, khắp nơi đều là cát vàng, nhưng bố cục đường sá nội thành rõ ràng đã được quy hoạch, không lộn xộn như đường ở ngoại thành.

Tòa tháp đá đen cao lớn đó sừng sững đơn độc ở chính giữa nội thành, xung quanh không có kiến trúc nào có thể sánh bằng.

Nhưng điều kỳ lạ là, trong nội thành không thấy bất kỳ kiến trúc nào giống hoàng cung.

Xung quanh tháp đá đen có một khoảng đất trống rộng lớn, tạo nên sự tương phản rõ rệt với những kiến trúc dày đặc trong nội thành.

"Khoảng đất trống xung quanh tháp đá đen này, hẳn là một quảng trường dùng để tế tự, còn tháp đá đen chính là tháp tế tự của Cổ Thành Tinh Tuyệt!" Trần giáo sư cẩn thận quan sát, rồi đưa ra kết luận.

"Trần giáo sư, so với tòa tháp đá đen này, tôi muốn biết hơn là, tại sao trong nội thành lại không có hoàng cung của Tinh Tuyệt Nữ Vương ạ?" Hồ Bát Nhất lại một lần nữa nhìn quanh rồi hỏi.

"Có lẽ để tránh bão cát đen, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã xây hoàng cung dưới lòng đất.

Cát vàng xung quanh quá nhiều, chúng ta phải trèo lên tầng cao nhất của tháp đá đen, từ trên cao nhìn xuống toàn bộ Cổ Thành Tinh Tuyệt mới có thể dễ dàng tìm thấy lối vào địa cung!" Trần giáo sư phân tích, tiện thể đưa ra ý kiến của mình.

Móng tháp đá đen và cửa lớn đều bị cát vàng vùi lấp.

Mọi người thấy cảnh tượng này, liền thi nhau lấy dụng cụ khai

quật ra, bắt đầu dọn dẹp cát vàng.

Sau một thời gian nỗ lực, cát vàng trước cổng lớn của tháp đá đen đều đã được dọn sạch.

Còn về phần móng tháp, nó nằm sâu dưới mặt đất, vùi sâu trong cát vàng, không thể đào ra trong thời gian ngắn, mọi người cũng không lãng phí thời gian.

Do tuổi đã cao, Trần giáo sư không tham gia khai quật, chỉ đứng một bên quan sát cấu trúc tháp đá đen.

Trần giáo sư đột nhiên trợn to mắt, áp sát vào bức tường tháp đá đen, như đang tìm kiếm gì đó.

"Mau mau kiểm tra kỹ tòa tháp đá đen này, có một phát hiện kinh người đấy!" Dường như đã tìm ra đáp án, Trần giáo sư hô lớn về phía mọi người.

Cả đoàn người cũng bắt chước Trần giáo sư, áp sát vào tường cẩn thận quan sát, nhưng đều không phát hiện ra gì.

Trong cảnh không thu hoạch được gì, Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Trần giáo sư, đừng có vòng vo nữa, nói thẳng ra đi ạ!" "Chẳng lẽ các cậu không nhìn ra sao?

Tòa tháp đá đen này tổng cộng có sáu tầng, trên đỉnh tháp cao nhất là một con mắt màu đen." Trần giáo sư đang từ tốn nói thì Bàn Tử không nhịn được ngắt lời: "Trần giáo sư, cái đó tôi cũng nhìn ra rồi.

Có thể nói thẳng cái phát hiện lớn của ông được không ạ!" "Được rồi được rồi!

Thanh niên bây giờ đúng là sốt ruột thật, ngay cả đợi thêm một chút cũng không muốn." Trần giáo sư đang thao thao bất tuyệt thì Bàn Tử lườm một cái rõ mạnh, ông cũng nhận ra ánh mắt đó.

Thế là không còn nói nhảm nữa, Trần giáo sư trầm giọng nói: "Tòa tháp đá đen này không phải được xây dựng từ nhiều mảnh ghép!" Nghe vậy, mọi người đều lộ vẻ bừng tỉnh, chỉ có Bàn Tử là mù tịt, lại cất tiếng hỏi: "Trần giáo sư, ý của ông là sao?

Tòa tháp này không phải được xây dựng ư?

Lẽ nào nó tự nhiên mà có à?" "Đấy, lại muốn tôi nói đơn giản, nói xong lại không hiểu!

Đã muốn tôi giải thích cặn kẽ thì sao cứ phải làm khó tôi thế này!" Trần giáo sư càng nói càng hăng, có xu thế không thể dừng lại.

"Trần giáo sư, chuyện này tôi sai rồi, xin ông giảng giải kỹ càng giúp tôi ạ!" Bàn Tử vội vàng nhận lỗi, nếu để Trần giáo sư nói nữa thì mặt mũi của hắn ta cũng mất hết.

"Vật liệu của tòa tháp đá đen này là đá núi Zakarma màu đen.

Sở dĩ gọi là phát hiện lớn, là vì tòa tháp đá đen này, toàn bộ tháp được khắc từ một khối đá đen nguyên vẹn!" Bàn Tử lúc này kiên nhẫn làm ra vẻ chăm chú lắng nghe, đợi Trần giáo sư nói xong mới chợt hiểu ra.

Ngay lập tức, hắn ta lao vào bức tường tháp đá đen, cẩn thận kiểm tra, quả nhiên không hề phát hiện bất kỳ khe hở nào.

Lúc này, Trần giáo sư tháo kính lão xuống lau lau, rồi đeo lại, đột nhiên ông sững người.

Trần giáo sư sốt ruột hô lớn: "Tiểu Hồ và Tiểu Vương, mau mở cửa lớn của tháp đá đen ra!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe xong, không dám chậm trễ, mỗi người một bên kéo cánh cửa đá của tháp đá đen ra.

Chưa kịp hỏi, Trần giáo sư đã lao vào trong tháp, như có chuyện quan trọng cần giải quyết ngay lập tức, mọi người vội vàng đi theo.

Bên trong tháp đá đen, trên tường khắc đầy những ký tự kỳ lạ theo quy luật, ở giữa mỗi tầng đều có một pho tượng đá màu đen.

Pho tượng đá đen ở tầng một là một con dê sa mạc, kích thước bằng một con dê trưởng thành.

Tầng hai là một người, cũng như người trưởng thành, chỉ là trên người y không mảnh vải che thân, đang quỳ nửa người trên mặt đất.

Tầng ba là một người đồng khổng khổng lồ, thân hình không khác gì người thường, nhưng đôi mắt to bất thường, to bằng hai cái đầu người, hình bầu dục, trông cực kỳ mất cân đối so với ngũ quan trên mặt.

Khi đến tầng ba, Trần giáo sư đứng trước tượng người đồng khổng khổng lồ, cẩn thận quan sát.

Nghe tiếng bước chân, Trần giáo sư quay người lại, nói với mọi người: “Tôi đoán không sai!

Chương 600

Những bức tượng người đồng khổng được phát hiện ở khắp nơi, đều là từ Cổ Quốc Tinh Tuyệt lưu ra.

Hèn chi vật liệu của những bức tượng đá đó đều giống nhau, chính là đá núi Zakarma!" Nghe vậy, Hách Ái Quốc cũng lấy kính cận ra đeo, tiến sát đến trước tượng người đồng khổng khổng lồ.

Sau khi cẩn thận xác nhận, Hách Ái Quốc nói: "Đúng như thầy đã nói, chất liệu y hệt những bức tượng đồng khổng mà em đã thấy trước đây!" Không ai quan tâm đến chuyện này, Tát Đế Bằng trực tiếp hỏi: "Trần giáo sư, vậy tòa tháp đá đen này dùng để làm gì?

Là tháp tế tự thì không phải mỗi tầng đều có một bức tượng sao!" Trần giáo sư gật đầu rồi nói: "Tiểu Tát nói không sai, xem ra tháp đá đen này quả thực không phải tháp tế tự, mà dùng để biểu thị địa vị trong Cổ Thành Tinh Tuyệt!" "Tầng một đại diện cho súc vật.

Nếu vậy, tôi đoán dưới lớp cát vàng không phải là móng tháp, mà là tầng âm, bức tượng đá ở đó hẳn là đại diện cho quỷ dữ địa ngục!" "Tầng hai đại diện cho người thường, đặc biệt là tất cả người Hồ Tây Vực.

Bức tượng đá không mảnh vải che thân là vì ở Cổ Thành Tinh Tuyệt, họ là nô lệ!" "Tầng ba đại diện cho người Quỷ Đồng.

Kết hợp tượng người đồng khổng khổng lồ và hình tượng con mắt đen trên đỉnh tháp, chứng tỏ chủng tộc này sùng bái đôi mắt!

Chúng ta mau tiếp tục lên trên, xem trong Cổ Quốc Tinh Tuyệt, ai có địa vị cao hơn!" Bàn Tử, người gần cầu thang nhất, vừa lao lên tầng bốn vừa nói: "Tầng tiếp theo còn phải đoán sao?

Tao dám khẳng định, bên trên chắc chắn là tượng đá của Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Hồ Bát Nhất theo sát phía sau Bàn Tử, lần lượt lên đến tầng bốn, nhưng bức tượng đá trước mắt lại khiến hắn ta sững sờ.

Bức tượng đá đen ở tầng bốn, từ đuôi đến chân, rồi đến hai tay, cuối cùng là đầu, tạo thành một quá trình biến đổi dần dần.

Đuôi là đuôi rắn, chân là chân thằn lằn, hai tay là tay người đầy vảy rắn, tay trái cầm khiên, tay phải cầm kiếm sắc.

Mặt là khuôn mặt nam giới bình thường, biểu cảm hung dữ, hai mắt giận dữ nhìn về phía trước.

Sau gáy có một khối u giống như rắn quái, do khối u trên tượng đá khá lớn nên có thể nhìn rõ hình dạng của nhãn cầu.

Trong lúc sững sờ, những người khác cũng đi lên, thấy hình dáng kỳ lạ của bức tượng đá, ai nấy đều cảm thán.

Trần giáo sư đi đến trước tượng đá, chậm rãi đi vài vòng quanh nó, đang quan sát từng chi tiết trên bức tượng.

Sau khi xác nhận lần nữa, Trần giáo sư trầm giọng nói: "Bức tượng đá này hẳn là thần hộ mệnh của Cổ Quốc Tinh Tuyệt.

Khối u sau gáy được khắc thành hình dạng nhãn cầu, cho thấy tộc Quỷ Đồng quả thực sùng bái đôi mắt, tất cả sức mạnh đều sinh ra từ đôi mắt!" "Tầng bốn là thần hộ mệnh, chứng tỏ địa vị của Tinh Tuyệt Nữ Vương còn trên cả thần hộ mệnh.

Vậy còn tầng năm thì sao?

Chúng ta mau lên xem tượng đá ở hai tầng trên đi!" Sở Văn đi sau cùng, sau khi lên đến tầng năm, thấy mọi người đều sững sờ ở lối cầu thang.

Trong tầng năm không có gì cả, chỉ có những ký tự kỳ lạ trên tường nhỏ hơn, và dày đặc hơn.

Bàn Tử hoàn hồn hỏi: "Trần giáo sư, tầng này không phải bị cướp phá rồi sao?

Không có gì cả?

Ngay cả bức tượng đá ở giữa cũng không thấy đâu.

Lẽ nào đây là nơi cất giấu vàng bạc châu báu?" Trần giáo sư chìm vào suy tư, nói: "Cái này khó xác định.

Tầng này không có chút dấu vết nào của sự phá hoại.

Trước tiên cứ lên xem tầng sáu đã!

Sau đó sẽ suy đoán tình hình tầng năm!" Tầng năm trống rỗng đã thành công khơi gợi sự tò mò của mọi người, khiến họ nhanh chóng lao lên tầng cao nhất.

Trên tầng cao nhất của tháp đá đen, bức tượng đá là một người phụ nữ ngồi trên ngai vàng, trang phục cao quý lộng lẫy.

Ngay cả khi chỉ là tượng đá, nàng cũng được khắc có khăn che mặt, che khuất dung nhan.

Nhưng chỉ cần nhìn bức tượng đá này một cái, là có thể nhận ra, đó là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhìn bức tượng đá này, Hồ Bát Nhất khó hiểu hỏi: "Tinh Tuyệt Nữ Vương xấu đến mức nào vậy?

Ngay cả tượng đá cũng không dám khắc chân dung thật sao?" Trần giáo sư nói: "Có lẽ Tinh Tuyệt Nữ Vương không thể hoàn toàn kiểm soát năng lực của mình.

Chỉ cần vén khăn che mặt lên, sẽ khiến người đối diện hóa thành hư vô biến mất, vì vậy ngay cả tượng đá cũng phải khắc thành hình

dáng đeo khăn che mặt." Bàn Tử vẻ mặt không tin nói: "Đâu ra mà ông nói tà môn thế?

Mọi chuyện đều phải có bằng chứng chứ, ông có bằng chứng nào chứng minh không?" "……" Bị Bàn Tử hỏi một câu như vậy, Trần giáo sư lập tức nghẹn lời.

Nghe Bàn Tử đòi bằng chứng, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên sực nhớ ra, suy tư nói: "Khi tôi còn nhỏ, cha tôi đã kể cho tôi một câu chuyện, câu chuyện đó liên quan đến truyền thuyết Tây Vực cổ đại!" "Nội dung câu chuyện đại khái là, ở sâu trong vùng sa mạc hoang vu, có một thành trì bị cô lập với thế giới bên ngoài.

Cư dân bên trong đều là một chủng tộc thần bí đến từ sâu dưới lòng đất." "Lực chiến đấu của họ cực kỳ cường hãn, nhanh chóng công phá các thành trì nhỏ xung quanh, rồi sáp nhập vào sự thống trị của mình." "Vương vị của quốc gia này, sau khi truyền thừa qua nhiều đời người, đến lượt một nữ vương kế vị." "Truyền thuyết nữ vương này không phải người bình thường, đôi mắt của nàng có năng lực đặc biệt." "Phàm là người bị nữ vương nhìn thấy, đều biến mất, không bao giờ xuất hiện nữa!" Bàn Tử nhún vai, rồi nói: "Dương tiểu thư, tôi muốn nghe bằng chứng, chứ không phải chuyện thần thoại hù trẻ con!" Dương Tuyết Lỵ ra hiệu cho Bàn Tử im miệng, rồi nói: "Có lẽ Vương tiên sinh cho rằng đây chỉ là một câu chuyện thần thoại, nhưng tiếp theo tôi muốn nói là một chuyện có thật!" "Khi tôi sống ở nước ngoài, con của nhà hàng xóm có một loại dị năng đặc biệt." "Chỉ cần nhìn chằm chằm vào một vật nhỏ trong thời gian dài, vật đó sẽ biến mất." "Vì lý do này, cha mẹ đã gửi nó đến viện nghiên cứu, hy vọng có thể kiểm soát hoặc loại bỏ năng lực này." "Qua nhiều nghiên cứu, người ta phát hiện sóng não của cậu bé khác biệt rất lớn so với người bình thường." "Khi cậu bé nhìn chằm chằm vào một vật phẩm nào đó, sóng não của cậu bé sẽ làm nhiễu từ trường xung quanh vật

phẩm đó, khiến vật phẩm rơi vào không gian hư số." "Không sai, theo Tiểu Dương nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể có sóng não mạnh mẽ hơn, nên người bị nhìn thấy mới trực tiếp hóa thành hư vô mà biến mất!" Trần giáo sư gật đầu, vô cùng tán đồng suy đoán của Dương Tuyết Lỵ.

Sau đó, Trần giáo sư đột nhiên tỉnh ngộ, nói: "Tôi đã nói trước đó, tháp đá đen tượng trưng cho địa vị trong Cổ Thành Tinh Tuyệt, tầng lầu bức tượng đá nằm càng cao, địa vị càng tôn quý!" Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Theo đó thì, tầng năm không phải nên trống rỗng sao?" "Bàn Tử, cậu cũng không phải là đồ ngốc.

Chương 601

Vì Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn thấy ai là người đó sẽ hóa thành hư vô biến mất, vậy thì tổng phải xuất hiện ở một nơi khác chứ!

Tầng năm không có tượng đá là vì không thể khắc họa không gian hư số ra được!" Hồ Bát Nhất nghe câu hỏi của Bàn Tử, không nhịn được nói, rõ ràng thế mà cũng hỏi.

Hồ Bát Nhất nói xong, Trần giáo sư bổ sung: "Không sai, đúng như Tiểu Hồ đã nói, tầng năm đại diện cho không gian hư số.

Nữ vương Tinh Tuyệt có thể khiến người ta đi vào không gian hư số, địa vị của nàng đương nhiên cao hơn tầng năm." "Ngoài ra, căn cứ vào hình tượng tộc Quỷ Đồng suy đoán, sở dĩ Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể khiến người ta hóa thành hư vô biến mất, là vì đôi mắt của nàng khác biệt!" Trần giáo sư nói xong, mọi người chìm vào im lặng.

Lẽ nào Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự có thể khiến người khác biến mất?

Vậy thì đúng là yêu quái rồi.

Nhìn những người đang im lặng, Trần giáo sư giải thích: "Không cần lo lắng đến thế.

Các đế vương thời cổ đại thích thêu dệt một số thần thoại để làm nổi bật sự khác biệt của mình, có như vậy thì địa vị thống trị của họ mới càng vững chắc!" Bị Trần giáo sư nói vậy, mọi người cũng không còn bận tâm đến vấn đề đó nữa.

Trong tháp đá đen chỉ có tượng đá và những ký tự kỳ lạ trên tường, mọi người cũng không lãng phí thời gian nữa.

Mỗi người phụ trách một hướng, từ trên tháp đá đen nhìn xuống

toàn bộ thành trì.

Cổ Thành Tinh Tuyệt đầy cát vàng, không thể nhìn rõ kiến trúc nguyên bản, nhưng ở góc độ này, Cổ Thành Tinh Tuyệt trông giống như một con mắt khổng lồ.

Thấy tình huống này, Trần giáo sư mở lời hỏi: "Tiểu Hồ, cậu khá hiểu về thuật phong thủy, xem phong thủy trong Cổ Thành Tinh Tuyệt này thế nào?" Hồ Bát Nhất chăm chú nhìn một lượt, rồi đứng trước cửa sổ phía bắc nói: "Nhìn núi Zakarma bên ngoài cửa sổ, có giống như một con rồng đen khổng lồ đang bơi lội trong biển cát không?" "Từ xa xưa, rồng đen là biểu tượng của tai ương.

Nhìn đoạn đứt gãy kia, trực tiếp chia rồng đen thành hai con rắn đen." "Từ đó có thể thấy, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng tinh thông thuật phong thủy, mới dùng lượng lớn nhân lực vật lực, đào một thung lũng giữa rồng đen, phá bỏ tai ương do rồng đen mang lại, đồng thời đóng đinh rồng đen tại đây, khiến nó không thể thoát ra, vĩnh viễn trấn giữ lăng mộ." "Để không phá hoại cục diện phong thủy ở đây, kiến trúc của Cổ Thành Tinh Tuyệt, ít nhiều đều sử dụng đá núi được khai thác từ thung lũng Zakarma." "Các thành phố Tây Vực cổ đại, đều được xây dựng ở nơi gần mạch nước ngầm nhất.

Vì vậy, ở đây nhất định có mạch nước ngầm, tương ứng với dãy núi Zakarma.

Giữa một động một tĩnh, nơi đây đã trở thành một bảo địa phong thủy lý tưởng nhất để xây dựng lăng mộ." "Nhưng, là lăng mộ của nữ vương, quy cách hẳn sẽ không nhỏ, nên tôi có chút không hiểu.

Hoàng cung và lăng mộ đều ở dưới lòng đất, chẳng phải sẽ quá chật chội sao?" Trần giáo sư vỗ tay, nói: "Nghệ thuật phong thủy của Tiểu Hồ rất không tồi.

Theo ý kiến của tôi, hoàng cung và lăng mộ quả thực ở dưới lòng

đất, nhưng không phải ở cùng một độ sâu.

Giống như tòa nhà vậy, có thể chia thành ba tầng." "Tầng trên mặt đất là Cổ Thành Tinh Tuyệt.

Tầng dưới lòng đất đầu tiên là hoàng cung của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Sâu hơn nữa dưới lòng đất, mới là lăng mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Dương Tuyết Lỵ nói: "Vì ở đây chúng ta không thể tìm thấy lối vào hoàng cung dưới lòng đất, chi bằng chúng ta xuống dưới tìm kiếm theo kiểu rải thảm đi!" Sở Văn chỉ vào một kiến trúc khá lớn ở đằng xa, nói: "Lối vào hoàng cung dưới lòng đất hẳn là ở chỗ đó!" Từ khi lên tháp đá đen, Sở Văn vẫn luôn tìm kiếm thần miếu ở đâu, và vừa rồi, cuối cùng hắn cũng tìm thấy.

Nghe vậy, mọi người tụ tập lại, nhìn về hướng Sở Văn chỉ.

"Cậu chắc chắn ở đó sao?

Tôi cảm thấy nó không khác gì những căn nhà bình thường mà?" Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Dương Tuyết Lỵ dùng ống nhòm kiểm tra rồi nói: "Chỗ đó quả thực khác với những nơi khác, ít nhất là về kích thước, còn lại thì không nhìn ra được gì đặc biệt." "Mặc kệ có phải không, cứ đi xem đã!

Dù sao cũng tốt hơn là cứ đâm đầu đi lung tung như ruồi không đầu!" Hồ Bát Nhất cũng đồng ý nói.

Mọi người cũng không có ý kiến gì khác, đi thẳng đến đó.

Đến gần, họ mới phát hiện kiến trúc đó không phải là nhà đá, mà là một thần miếu, và được xây hoàn toàn bằng đá núi Zakarma.

Cửa thần miếu, không ngoài dự đoán, chất đầy cát vàng.

Mọi người lại lấy dụng cụ khai quật ra dọn dẹp.

Khi cát vàng được dọn sạch, hình dáng cửa đá của thần miếu lộ ra, trông như một cái đầu rắn khổng lồ há to miệng máu.

“Mọi người mau đeo mặt nạ phòng độc vào trước đã!

Ở đây môi trường kín mít, khí thể bên trong đã trải qua hàng nghìn năm, không biết có biến hóa gì không!” Hồ Bát Nhất, người đang định mở cửa, sực nhớ ra rồi vội vàng nói.

Đợi mọi người đeo xong mặt nạ phòng độc, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cùng nhau kéo cánh cửa ra.

Ngay lập tức, một luồng mùi hôi thối xộc thẳng vào mặt.

Dù đã được lọc qua mặt nạ phòng độc, nó vẫn hôi đến mức khiến người ta khó chịu.

Dương Tuyết Lỵ ra hiệu quay lại, dẫn đầu rời khỏi phạm vi cửa đá, mọi người cũng theo sau cô.

“Mọi người, khí thể trong thần miếu này thật sự quá hôi thối, đợi cho nó tán khí không biết phải đợi bao lâu.

Chương 602

Tôi có thuốc tạo oxy ở đây, mỗi người ngậm một viên, chúng ta trực tiếp đi vào đi!" Dương Tuyết Lỵ nói xong, liền ra hiệu cho mọi người tháo mặt nạ phòng độc, đổ những viên thuốc trắng ra từ bình inox, rồi phát cho mọi người.

"Sau khi ngậm viên thuốc, về lý thuyết thì có thể không cần hô hấp, nhưng để đảm bảo an toàn, mọi người cứ đeo mặt nạ phòng độc vào nhé!" Trước khi Dương Tuyết Lỵ ngậm thuốc, cô dặn dò mọi người.

Quay lại cửa thần miếu, không biết vì lý do gì mà một chút mùi hôi thối cũng không ngửi thấy.

Hồ Bát Nhất lấy pháo sáng ra đốt, rồi dẫn đầu bước vào thần miếu, thần miếu được chiếu sáng.

Vừa bước vào đại điện thần miếu, thấy giữa điện có mười tám cây cột đá đen xung quanh, trên tế đàn thờ một con mắt.

Mọi người lập tức đi lên tế đàn, mới phát hiện con mắt đó được làm bằng bạch ngọc.

Trong nhãn cầu bạch ngọc có không ít tia máu, đồng tử màu xanh lam, vô cùng sống động, giống hệt một con mắt thật, chỉ là kích thước bằng quả bóng rổ.

Sở Văn cũng sững người, không ngờ cơ quan vào hoàng cung Tinh Tuyệt Nữ Vương lại là một món thần khí, vậy thì phải cố gắng hết sức để lấy được.

Mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Bàn Tử không kiểm soát được hai tay, muốn lấy nhãn cầu bạch

ngọc, nhưng lại phát hiện dù dùng sức thế nào cũng không thể nhúc nhích nhãn cầu bạch ngọc dù chỉ một li, nó cứ như bị cố định trên tế đàn vậy.

"Tiểu Vương, đừng có tùy tiện dùng sức mạnh như thế, làm vậy sẽ phá hoại văn vật đó!

Mau đứng yên ở đây cho tôi!" Trần giáo sư thấy cảnh này, vô cùng xót ruột, lập tức tiến lên kéo Bàn Tử ra, cảnh cáo hắn không được đến gần nhãn cầu bạch ngọc nữa.

Vừa quay đầu lại, Trần giáo sư thấy Dương Tuyết Lỵ đang kiểm tra nhãn cầu bạch ngọc.

Dương Tuyết Lỵ chỉ vào một vị trí trên nhãn cầu bạch ngọc, nói: "Tôi phát hiện ở đây có một khe lõm, hình như phải đặt thứ gì đó vào mới có thể kích hoạt cơ quan này." Vừa dứt lời, mọi người chen lấn xô đẩy Dương Tuyết Lỵ ra, tranh nhau đến kiểm tra vị trí đó.

"Này này này!

Mọi người làm gì thế, tôi là người phát hiện ra trước mà!" Dương Tuyết Lỵ bị đẩy ra, kêu lớn.

Đến gần, Hồ Bát Nhất mới phát hiện khe lõm trên nhãn cầu bạch ngọc hình như giống với miếng ngọc bội của Bàn Tử, những ký tự trên tế đàn cũng giống với những ký tự trên miếng ngọc bội đó.

Thế là, Hồ Bát Nhất hô lên: "Bàn Tử, lấy miếng ngọc bội của mày ra, xem có lắp vào được không!" "Trần giáo sư, ông cũng nghe rồi đấy, con mắt ngọc này có liên quan đến ngọc bội của tôi.

Lần này ông không có lý do gì mà cản tôi, không cho tôi đến gần nữa chứ!" Nghe tiếng Hồ Bát Nhất gọi, Bàn Tử đắc ý nói với Trần giáo sư.

Trần giáo sư bất đắc dĩ vẫy tay, nói: "Đi đi!

Đi đi!

Miễn là đừng làm hỏng nhãn cầu bạch ngọc là được!" Bàn Tử mừng rỡ ra mặt, cầm ngọc bội lao lên, như một chiếc xe ủi đất, đẩy những người đang vây quanh nhãn cầu bạch ngọc ra.

"Nếu ngọc bội của tao lắp vào được, thì con mắt bạch ngọc to đùng này là của gia truyền nhà tao, đứa nào cũng không được tranh với tao, nếu không Bàn gia tao sẽ cho chúng mày biết, hoa vì sao lại đỏ thế kia!" Bàn Tử cười khì khì nói, rồi định đặt ngọc bội vào khe lõm của nhãn cầu bạch ngọc.

Đúng lúc này, một bàn tay túm lấy cánh tay đang vươn ra của Bàn Tử, kéo tay hắn ta lại.

Bàn Tử đang định nổi nóng, nhưng nhìn thấy chủ nhân của cánh tay, hắn ta lập tức im bặt: "Sở Văn, cậu nắm tay tôi làm gì, định cướp ngọc bội của tôi à?" "Bàn Tử, giao ngọc bội của cậu cho tôi, đây là một bước quan trọng, để tôi kích hoạt cơ quan đi!" Sở Văn nhàn nhạt nói, ý tứ rõ ràng.

"Ngọc bội có thể giao cho cậu, nhưng dùng xong phải trả lại cho tôi, và phải để Dương tiểu thư ghi nhận công lao của tôi đấy!" Bàn Tử thấy vô vọng tiếp tục, đành lùi một bước.

"Bàn Tử, chỉ cần anh cung cấp ngọc bội để mở cơ quan này, là anh đã hoàn thành đóng góp rồi!" Dương Tuyết Lỵ đứng một bên dứt khoát nói.

Nhưng Bàn Tử không hề để ý đến Dương Tuyết Lỵ, hắn ta đang chờ Sở Văn trả lời.

"Đương nhiên có thể, miếng ngọc bội này tôi dùng xong sẽ trả lại cậu!" Sở Văn do dự, vì nhãn cầu bạch ngọc phải lắp ngọc bội vào mới lấy ra được.

Nhưng nhanh chóng, Sở Văn thả lỏng.

Ở đây thần khí nhiều như vậy, không cần phải bận tâm đến một món được mất.

Trong khi Sở Văn đang suy tư, Bàn Tử lại giở trò, hắn ta đã đổi miếng ngọc bội trong tay thành miếng ngọc bội mà hắn ta đã lục soát được trên xác chết.

Thấy Sở Văn đưa ra câu trả lời khẳng định, Bàn Tử cũng sảng khoái giao miếng ngọc bội trong tay ra.

Sở Văn nhận lấy ngọc bội, cũng không kiểm tra, trực tiếp đặt ngọc bội vào khe lõm trên nhãn cầu bạch ngọc.

Nhãn cầu bạch ngọc đồng tử hướng lên trên, như đang nhìn lên mái vòm.

Khe lõm và miếng ngọc bội cũng rất vừa vặn.

Nhãn cầu bạch ngọc vốn được cố định trên tế đàn, bắt đầu xoay tròn.

Chương 603

Xoay một lúc, phát ra tiếng "kẹt kẹt".

Nhãn cầu bạch ngọc chuyển động dữ dội, dường như vì không phải Tinh Tuyệt Ngọc nên đã kích hoạt cơ quan.

Sắc mặt Bàn Tử lập tức trắng bệch, hắn ta biết mình đã làm sai chuyện rồi, nhưng biểu cảm trên mặt bị mặt nạ phòng độc che khuất, không ai nhìn thấy.

Sở Văn không biết miếng ngọc đó không phải Tinh Tuyệt Ngọc, nhưng hắn cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

Dù sao thì, nếu độ khó địa ngục mà hoàn toàn giống nguyên tác, thì đâu còn là độ khó địa ngục nữa.

"Mau bật đèn pin lên, kiểm tra xem xung quanh có gì xảy ra không!" Sở Văn rút Tử Ngọc Trường Đao ra, bước vào trạng thái cảnh giới.

Những người phản ứng nhanh nhất trong đám đông, lấy đèn pin ra, chiếu vào các bức tường xung quanh bắt đầu kiểm tra.

Diệp Diệc Tâm hoảng loạn lấy đèn pin ra, vừa bật công tắc, liền phát hiện trên bức tường phía trước, có một cánh cửa đang từ từ nâng lên.

Thế là cô lập tức hô lớn: "Sở tiên sinh, bên cạnh tôi có biến động, trên tường có một cánh cửa đang nâng lên!" Trước khi Diệp Diệc Tâm kịp hô lớn, Sở Văn đã vội vàng chạy đến, hắn đã sớm nghe thấy tiếng đá ma sát.

Có lẽ vì đã quá lâu không mở, các bộ phận bên trong đã lão hóa hoặc lý do khác, cửa đá nâng lên không nhanh.

Khi Sở Văn chạy đến đó, cửa đá mới nâng lên được nửa mét.

Dưới ánh đèn pin, có thể thấy bên trong có một sinh vật có chân thằn lằn và đuôi rắn, đang mềm oặt nằm trên mặt đất.

Sở Văn không nắm rõ tình hình hiện tại, nhưng hắn vẫn đứng trước cửa đá, chờ đợi cánh cửa mở ra.

Dường như cảm nhận có người đứng ở cửa, đuôi rắn bắt đầu quét qua quét lại trên mặt đất.

Theo cửa đá nâng cao, Sở Văn hơi lùi lại hai bước, khoảng cách quá gần không tiện ứng phó tình huống khẩn cấp.

Đúng lúc này, cửa đá lập tức nâng lên cao nhất, để lộ con quái vật phía sau cánh cửa.

Vừa xuất hiện, thanh kiếm sắc bén trong tay phải của nó liền bổ xuống, nhưng Sở Văn đã rời khỏi vị trí đó, nên thanh kiếm bổ vào khoảng không.

Mọi người bị con quái vật này dọa sợ, Trần giáo sư kinh ngạc hô lên: "Kia, kia là thần hộ mệnh trong tháp đá đen, trải qua nghìn năm mà vẫn có thể tồn tại trên đời!" Nghe lời Trần giáo sư, mọi người sững sờ, không phải vì con quái vật xuất hiện mà cảm thấy kinh ngạc.

Hách Ái Quốc nhìn vẻ mặt phấn khích của Trần giáo sư, có chút sợ hãi hỏi: "Thưa thầy, lẽ nào thầy đã biết con quái vật này tồn tại rồi ạ?" Nghe lời Hách Ái Quốc, Trần giáo sư không vui nói: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, là một nhân viên khảo cổ, phải học cách mạnh dạn suy đoán, sau đó mới cẩn thận kiểm chứng." "Trước đó ở tháp đá đen, chẳng phải cậu cũng đã thấy các bức tượng đá đều được khắc theo vật thật với tỷ lệ một một sao?

Vậy thì thần hộ mệnh ở tầng bốn, cũng tồn tại thật!" Hách Ái Quốc xấu hổ cúi đầu, nói: "Lời thầy nói đã khiến học sinh mở mang

rất nhiều, sau này em sẽ ghi nhớ ạ!" Nghe Hách Ái Quốc trả lời, Trần giáo sư lộ ra vẻ mặt "đứa trẻ có thể dạy", các học sinh khác trong đội khảo cổ cũng ghi nhớ lời nói đó trong lòng.

Sở Văn thấy đòn tấn công của nó hụt, không kịp quay người, liền chộp lấy cơ hội chém một đao.

Đao của Sở Văn ở một góc rất tốt, tuyệt đối không thể cản phá.

Nhưng vào khoảnh khắc sắp trúng, một tấm khiên xuất hiện ở vị trí đó, vừa vặn chặn được đòn tấn công này.

Nếu quái vật ném khiên ra để cản, Sở Văn còn có thể tin, nhưng cảnh tượng trước mắt thật sự quá khó tin.

Tay trái của quái vật như bị gãy xương, với một góc độ không thể, dùng khiên chặn được đòn tấn công, rồi dùng sức đẩy Tử Ngọc Trường Đao ra.

Trên khuôn mặt nam tính của quái vật, nó lè lưỡi rắn ra, trông vô cùng quỷ dị.

Nó lại vung kiếm sắc bén, lần này không dốc toàn lực như nhát kiếm đầu tiên, rõ ràng là để giữ sức ứng phó với những đòn tấn công tiếp theo.

Sở Văn dùng Tử Ngọc Trường Đao cứng đối cứng một đòn với quái vật.

Hai vũ khí va chạm vào nhau, lực phản chấn khiến hổ khẩu của Sở Văn tê dại, còn quái vật thì chẳng hề hấn gì.

Thăm dò thấy vũ khí của quái vật không yếu hơn Tử Ngọc Trường Đao, Sở Văn từ bỏ ý định đánh nát kiếm sắc bén, chỉ liên tục thăm dò vòng vo.

Càng về sau, quái vật cũng không còn giữ sức, mỗi đòn tấn công

đều mạnh mẽ và nặng nề, Sở Văn đành phải liên tục né tránh.

Hễ có cơ hội, Sở Văn lại chém ra một đao, nhưng mỗi lần đều bị quái vật dùng khiên chặn lại, trận chiến lâm vào bế tắc.

Sau khi giao đấu thêm một lúc, quái vật trực tiếp phớt lờ Sở Văn, đi về phía mọi người trên tế đàn.

"Còn đứng đó xem gì nữa, không mau chạy đi!" Sở Văn hô lớn, liên tục vung đao, nhưng đều bị quái vật đỡ được.

Quái vật đã hạ quyết tâm, căn bản không để ý đến đòn tấn công của hắn, cứ thế đi thẳng về phía những người khác.

Cảnh tượng có chút hỗn loạn, mọi người đều đang chạy tán loạn.

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ vô tình chạm vào nút máy ảnh.

Chương 604

Đèn flash lóe lên, quái vật cứng đờ tại chỗ.

Ban đầu tấm khiên có thể chặn được đòn tấn công, nhưng lúc này lại không đỡ được.

Tử Ngọc Trường Đao chém vào lưng quái vật, quái vật phát ra một tiếng kêu thảm thiết, máu đen chảy ra.

"Dương Tuyết Lỵ, dùng máy ảnh phối hợp tôi tấn công, chỉ cần tôi vung Trường Đao, cô hãy chụp thẳng vào mắt quái vật!" Sở Văn phát hiện quái vật thấy đèn flash sẽ cứng đờ, lập tức hô lớn.

Dương Tuyết Lỵ cũng thấy cảnh đó, đáp lại: "Sở tiên sinh, ý của anh tôi đã hiểu, tôi sẽ cố gắng hết sức phối hợp!" Hợp tác với người thông minh thật dễ dàng, có những chuyện không cần nói quá rõ ràng, họ cũng có thể hiểu được.

Tiếp theo, mỗi khi Sở Văn phát động tấn công, quái vật đều bị đèn flash chiếu vào mắt.

Sau mười mấy đòn tấn công như vậy, quái vật toàn thân dính máu đen ngã xuống, nhưng Sở Văn vẫn không hề thả lỏng.

Vì con rắn quái trong thung lũng Zakarma bị chém thành hai khúc mà vẫn có thể tiếp tục tấn công, huống chi là thần hộ mệnh rắn quái này.

Trong quá trình chiến đấu, Sở Văn đều cố ý tránh chém đứt tứ chi của nó.

Thậm chí có mấy lần, con quái vật này trực tiếp đưa tứ chi ra đón Tử Ngọc Trường Đao, hy vọng bị chém đứt tứ chi.

Mỗi lần đều bị Sở Văn phát giác, hắn ta liền di chuyển Tử Ngọc

Trường Đao trước, tránh tứ chi của nó, chém vào thân thể quái vật.

Bây giờ quái vật tuy đã ngã xuống, nhưng không biết sức sống của nó ngoan cường đến mức nào.

Thấy nó có ý định giả chết, cứ thế nằm tự nhiên trên mặt đất, nhắm mắt bất động.

Sở Văn ra hiệu cho Hồ Bát Nhất, ý bảo hắn mang nhiên liệu rắn đến.

Thấy cử chỉ của Sở Văn, Hồ Bát Nhất tuy sợ hãi, nhưng vẫn đặt bình chứa nhiên liệu rắn xuống phía sau Sở Văn, vừa đặt xuống liền chạy ngay.

Trong quá trình đó, Sở Văn vẫn luôn chăm chú nhìn chằm chằm vào quái vật.

Khi Hồ Bát Nhất đến gần, cơ thể quái vật hơi run rẩy, dường như đã bước vào trạng thái đề phòng, sẵn sàng phát động tấn công bất cứ lúc nào.

Sở Văn bày sẵn thế trận, nếu quái vật ra tay, hắn sẽ chặn lại ngay lập tức.

May mắn thay, cho đến khi Hồ Bát Nhất rời đi, con quái vật nằm trên mặt đất vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, nhưng Sở Văn vẫn vô cùng cảnh giác.

Sở Văn khom nửa người xuống, mắt không dám rời khỏi đôi mắt của quái vật dù chỉ một khắc.

Tay phải nắm chặt Tử Ngọc Trường Đao, luôn sẵn sàng ứng phó với tình huống đột ngột.

Tay trái mò ra phía sau, muốn lấy bình chứa nhiên liệu rắn.

Quái vật cũng cảm nhận được hành động của Sở Văn, hơi bất an

nhúc nhích cơ thể, từ trên mặt đất lật người một cái rồi đứng dậy.

Lúc này, tuy trên người quái vật đầy vết máu đen, nhưng không thấy bất kỳ vết thương nào, hiển nhiên là đã lành lại.

Đúng lúc này, tay trái của Sở Văn cũng đã chạm vào bình nhiên liệu rắn, hắn ta liền dùng sức nhấc lên.

Quái vật lao đến trước mặt Sở Văn, thanh kiếm sắc bén trong tay nó thế lớn lực mạnh bổ xuống.

Sự việc xảy ra đột ngột, Dương Tuyết Lỵ vội vàng dùng đèn flash chiếu vào mắt quái vật, ánh sáng chiếu sáng cả đại điện.

Thấy mắt quái vật nhắm chặt, đèn flash không có tác dụng như mong đợi.

Thấy thanh kiếm sắc bén không thể tránh được, Sở Văn đành dùng Tử Ngọc Trường Đao đỡ lấy, hai vũ khí va chạm vào nhau.

Một lực mạnh mẽ truyền từ Tử Ngọc Trường Đao đến, Sở Văn thuận theo lực đó lùi lại, mãi đến khi lưng tựa vào một cây cột mới dừng lại.

Quái vật thấy tình hình này, càng được đà lấn tới, đuổi theo tiếp tục chém.

"Dương Tuyết Lỵ, trong trận chiến tiếp theo, đừng dùng đèn flash nữa, quái vật đã có phòng bị rồi, sẽ không còn tác dụng lớn nữa đâu!" Sở Văn lo lắng Dương Tuyết Lỵ lại dùng đèn flash sẽ khiến quái vật lao đến, vội vàng hô lớn.

Nói xong câu đó, Sở Văn né sang một bên, tránh đòn tấn công đang đuổi theo của quái vật.

Do tay trái đang xách bình nhiên liệu rắn, hành động của Sở Văn bị hạn chế, khi né tránh đòn tấn công tiếp theo, hắn trông có vẻ rất vụng

về.

Thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất hô về phía Sở Văn: "Tôi và Bàn Tử bắn súng đều không tệ, nếu anh thấy không vấn đề gì, tôi sẽ nổ súng!" Sở Văn lại né một kiếm, đáp: "Lão Hồ, cậu và Bàn Tử mau nổ súng đi, chú ý đừng bắn trúng tôi và bình nhiên liệu rắn là được!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, rồi ra hiệu, mỗi người tự lấy AK ra, bắt đầu bắn từng phát vào quái vật.

"Bằng!

Bằng!" Hai tiếng súng gần như vang lên cùng lúc.

Chương 605

Họ nắm bắt thời cơ rất tốt, khi viên đạn trúng đích, vừa vặn là lúc thanh kiếm sắc bén hạ xuống, quái vật không có sức chống đỡ.

Tuy quái vật không hiểu âm thanh đó là gì, nhưng dưới sự đe dọa của cái chết, nó bản năng dùng khiên chặn viên đạn bắn vào đầu.

Viên đạn găm vào khiên, tạo ra một tia lửa, ngay cả một vết lõm cũng không để lại.

Không biết vũ khí và khiên của quái vật được làm bằng vật liệu gì mà cứng rắn vô cùng.

Viên đạn khác thì găm vào cổ tay quái vật, trực tiếp bắn tung tóe một đám máu đen.

Thấy quái vật trong thời gian ngắn không thể cầm kiếm.

Bàn Tử tự mãn nói: "Thấy chưa..." "Đừng có mà tự mãn nữa, tiếp theo chúng ta chia ra trái phải, bắn vào mắt cá chân quái vật!" Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói.

Thấy quái vật di chuyển khiên sang một bên để chặn những viên đạn bay tới, mặt trước của nó trống không.

Sở Văn cũng không lãng phí cơ hội này, Tử Ngọc Trường Đao trực tiếp đâm trúng khuỷu tay trái của quái vật, phế luôn tay trái của nó.

Biểu cảm trên mặt quái vật trở nên dữ tợn, nó muốn cầm khiên và kiếm sắc bén, nhưng vì vết thương ở tay nên không thể hoàn thành.

"Bằng!

Bằng!" Đúng lúc này, lại có hai tiếng súng vang lên, hai viên đạn

lần lượt găm vào mắt cá chân quái vật, trực tiếp khiến nó không thể đứng vững.

Thấy quái vật ngã xuống đất, Sở Văn hô lớn: "Đủ rồi!

Quái vật đã mất khả năng hành động, tiếp tục nổ súng chỉ lãng phí đạn mà thôi!" Sở Văn vặn nắp bình nhiên liệu rắn ra, rồi đổ nhiên liệu rắn lên người quái vật.

Dù tứ chi gần như tàn phế, con quái vật nằm trên mặt đất vẫn không ngừng vung vẩy tứ chi, muốn xua đuổi Sở Văn.

Khi nhiên liệu rắn đã phủ kín xung quanh quái vật, Sở Văn lấy ra một cái bật lửa, châm lửa vào một khối nhiên liệu rắn.

Lửa nhanh chóng lan rộng, tất cả nhiên liệu rắn xung quanh quái vật đều bốc cháy.

Trong ánh lửa, khuôn mặt nam tính của quái vật lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Mọi người đều đứng xa xa vây xem "đống lửa", im lặng không nói.

Có lẽ vì quái vật, nhiên liệu rắn nhanh chóng cháy hết.

Sau khi "đống lửa" tắt, trong không khí tràn ngập một mùi hương kỳ lạ.

Quái vật đã bị thiêu thành than củi, khối u sau gáy cũng khô quắt lại.

Dù vậy, Sở Văn vẫn không yên tâm.

Sở Văn đi đến bên cạnh đống than củi, dùng Tử Ngọc Trường Đao cắt quái vật từ đầu đến chân thành hai nửa, lúc đó mới xác định quái vật đã chết.

Nhân chuyện này làm vỏ bọc, Sở Văn tiện tay thu thanh kiếm sắc

bén và tấm khiên của quái vật vào nhẫn trữ vật.

Những người khác nếu phát hiện kiếm sắc bén và khiên biến mất, cũng sẽ chỉ nghĩ là đã bị cháy thành tro bụi.

Sau khi thu dọn xong xuôi, Sở Văn nói: "Kiểm tra xem xung quanh có lối đi nào xuất hiện không." "Tôi biết!

Kể từ khi quái vật xuất hiện, cánh cửa đá đó không hề đóng lại!" Diệp Diệc Tâm sốt ruột nói, cô bé vẫn luôn tìm cơ hội để lên tiếng, nhưng vì sự tồn tại của quái vật nên không thể làm phân tán sự chú ý của những người khác.

Mọi người đến trước cửa đá, Hồ Bát Nhất lập tức nói: "Để tôi vào thám thính đường trước!" Hồ Bát Nhất cũng như Bàn Tử, canh cánh trong lòng việc mình chưa đóng góp được gì.

"Lần này để tôi thám thính đường trước!

Lần sau hẵng để anh.

Bên trong có thể có quái vật đấy!" Hồ Bát Nhất vào có thể gặp nguy hiểm, Sở Văn vì muốn hoàn thành nhiệm vụ, lập tức ngăn cản.

Sở Văn nói xong, Hồ Bát Nhất nhớ đến sự kinh khủng của quái vật, nên nói: "Vậy được rồi, lần này đành nhờ cậu vậy!" "Sở tiên sinh, bên trong tối đen như mực, anh cầm cái đèn pin rồi hãy vào đi!" Dương Tuyết Lỵ thấy tay Sở Văn không có đèn pin, liền đưa đèn pin của mình cho hắn.

Sở Văn nhận lấy đèn pin, đi vào trong thông đạo.

Vừa bước vào thông đạo, Sở Văn ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc, dưới chân nhớt nháp.

Dù sao quái vật đã sống ở đây hàng nghìn năm, dưới sự tích lũy ngày qua ngày, nơi này biến thành như vậy cũng là điều khó tránh.

Cửa ra vào còn như vậy, chứng tỏ quái vật thường xuyên hoạt động ở đây.

Chương 606

Lẽ nào có thứ gì đó đưa thức ăn đến, quái vật mới có thể sống sót đến nay?

Không biết bên trong tình hình thế nào.

Sở Văn cau mày đi sâu vào, càng đi sâu, mùi hôi thối trong không khí càng nồng nặc, chất dịch nhớt dưới chân càng đặc quánh, ánh đèn pin chiếu mãi không thấy điểm cuối.

Đi thêm một đoạn thời gian nữa, Sở Văn cuối cùng cũng thấy một căn phòng đá.

Tường trong phòng đá đều giống như trong thông đạo, thuần một màu đen.

Bố trí bên trong cực kỳ đơn giản, đều được làm bằng đá núi Zakarma màu đen.

Trong đó, "đồ nội thất" chỉ có bốn món, lần lượt là một cái giường đá, một cái bàn đá, một cái ghế đá, một cái rương đá.

Cái bàn đá và cái ghế đá trong phòng đá thu hút sự chú ý của Sở Văn, vì chỉ có hai món đồ nội thất này là không có chút chất dịch nhớt nào.

Sở Văn ngồi trên ghế đá, đối diện bàn đá, phát hiện chỉ cần vươn tay là có thể chạm vào rương đá, thế là tiện tay mở ra.

Chất dịch nhớt trên rương đá đã khô cứng, ngoài việc hơi trơn trượt ra thì không có cảm giác dính tay.

Sở Văn hơi dùng sức, mở rương đá ra.

Bên trong là một chồng giấy tờ ngả vàng và đen sạm.

Tờ trên cùng, vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy vết tích chữ viết.

“Bất Tường...

đại kế... phá hoại... ngăn cản...” Sở Văn chỉ có thể nhìn ra tám chữ này, những vết chữ khác đã hoàn toàn mờ nhạt.

Giấy tờ trong rương đá vừa tiếp xúc với không khí, lập tức hóa thành bột.

Trong toàn bộ phòng đá, không có nơi nào khác có thể giấu đồ vật, Sở Văn đành phải quay lại theo đường cũ.

Vừa thấy ánh sáng ở cuối thông đạo, Sở Văn nghe thấy một tiếng hét lớn, trong lòng có một dự cảm không lành, lập tức dốc toàn lực lao về phía cửa thông đạo.

Chỉ mất vài giây, Sở Văn đã lao ra khỏi thông đạo, thấy có một bóng đen chạy ra khỏi thần miếu, mọi người đều trông có vẻ kinh hồn chưa định.

Sở Văn thấy mọi người tụ tập đông đủ, không kịp đuổi theo bóng đen, trước tiên hỏi mọi người đã xảy ra chuyện gì.

“Sở tiên sinh, vừa rồi có một bóng đen lao vào, đặt xuống một thi thể, ép tôi lùi lại, rồi xoay vòng quanh tôi.

Diệp Diệc Tâm cảm thấy sợ hãi, bắt đầu hét lớn, bóng đen dường như bị dọa, liền trực tiếp lao ra ngoài!” Dương Tuyết Lỵ vừa an ủi Diệp Diệc Tâm, vừa nói với Sở Văn.

Sở Văn kiểm tra thi thể, nói: “Không phải là thi thể trong thung lũng núi Zakarma sao?” Nghe vậy, Hách Ái Quốc dẫn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đến kiểm tra, phát hiện quả nhiên là một trong những thi thể đã chôn đêm qua.

Bàn Tử khó hiểu nói: “Đúng là tà môn mà!

Lẽ nào bóng đen đó, có thể tìm thấy thi thể chôn ở đâu sao?" "Đương nhiên có thể.

Nó hẳn là nhờ ăn xác chết mới tồn tại đến bây giờ!" Sở Văn nhàn nhạt nói.

Sở Văn đã hiểu.

Thông đạo dài như vậy, quái vật không thể cứ đợi mãi sau cửa đá.

Khi cửa đá mở ra, sở dĩ quái vật đợi phía sau cửa đá, không phải vì kích hoạt cơ quan, mà là mỗi một khoảng thời gian, bóng đen đó sẽ mang thức ăn đến.

"Ý anh là sao?" Hồ Bát Nhất nghe ra manh mối trong lời nói của Sở Văn, liền hỏi.

Sở Văn giải thích: "Bóng đen đó có thể có năng lực tìm thi thể, đưa cho quái vật phía sau cửa đá!" "Nó ép các cô lùi lại, xoay vòng quanh, là vì bóng đen đó không có bất kỳ lực tấn công nào, chỉ có tốc độ khá nhanh, đợi quái vật ra ngoài, ăn một bữa tươi ngon!" "Vì vậy, bóng đen đó mới bị tiếng hét lớn của Diệp Diệc Tâm dọa sợ, bản năng bỏ chạy." Trần giáo sư khen ngợi: "Tiểu Sở nói đúng, chỉ cần là sinh vật sống, không thể không ăn không uống mà tồn tại cả nghìn năm!

Xem ra, bóng đen đó quả thực đã mang thức ăn đến cho quái vật!" "Nói lại chuyện cũ, Sở tiên sinh vào trong thông đạo lâu như vậy, có phát hiện gì không?" Dương Tuyết Lỵ nghe bóng đen không có uy hiếp, liền chuyển vấn đề về thông đạo.

Nghe câu hỏi này, Sở Văn kể lại mọi chuyện trong thông đạo một lượt, chỉ giấu đi vết tích chữ viết, trực tiếp coi đó là bụi trần.

Trần giáo sư nghe xong đấm ngực dậm chân, nói: "Giấy tờ trong rương đá không phải bụi trần đâu, giấy đã nghìn năm tuổi rồi, Tiểu Sở mở ra đó, những thứ này có giá trị nghiên cứu lớn đấy!" "Thưa thầy,

thầy đừng kích động, phải bảo trọng sức khỏe chứ!

Văn vật mất đi có thể tìm lại, người mà mất đi thì đúng là hết rồi!" Hách Ái Quốc thấy Trần giáo sư kích động như vậy, vội vàng tiến lên khuyên nhủ.

Chương 607

"Vì thông đạo này chỉ dẫn đến một căn phòng đá, vậy chứng tỏ thông đạo dẫn đến hoàng cung Tinh Tuyệt Nữ Vương không ở đây!" Dương Tuyết Lỵ thất vọng nói, cô cứ nghĩ đây thật sự là thông đạo.

Thấy Dương Tuyết Lỵ định dẫn mọi người rời đi, Bàn Tử thành thật nói: "Cái này không phải thông đạo thật đâu.

Miếng ngọc bội tôi đưa cho Sở Văn không phải miếng gia truyền của tôi.

Đó là miếng ngọc bội tôi tình cờ có được, miếng gia truyền của tôi bây giờ vẫn còn trong túi đây!" Lời Bàn Tử vừa nói ra, hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh.

"Bàn Tử, mày có tâm địa gì vậy, định hại chết tất cả chúng tôi ở đây sao?" Tát Đế Bằng chất vấn.

Bàn Tử căng thẳng nói: "Tôi không có, tôi chỉ là không muốn giao ngọc bội gia truyền ra thôi!" "Không thể tin được, Bàn Tử lại là người ích kỷ như vậy!

Uổng công tôi đối tốt với anh!" Diệp Diệc Tâm cũng phẫn nộ nói.

Thấy mọi người đều sắp bắt đầu mắng Bàn Tử, Hồ Bát Nhất liền bênh vực: "Bàn Tử cũng chỉ là không muốn làm mất ngọc bội gia truyền của hắn thôi.

Giờ hắn đã thừa nhận, chứng tỏ đã chuẩn bị sẵn sàng, sẽ lấy miếng ngọc bội gia truyền thật ra!" Hồ Bát Nhất nói xong, điên cuồng ra hiệu bằng ánh mắt cho Bàn Tử.

Bàn Tử cũng biết đây là cơ hội chuộc tội, liền vội vàng giao miếng ngọc bội gia truyền cho Sở Văn.

Lần này, Sở Văn định kiểm tra thật kỹ, nếu lại xảy ra chuyện gì nữa thì quá lãng phí thời gian.

Bàn Tử thấy Sở Văn không tin, vội vàng nói: "Sở Văn, lần này là ngọc bội gia truyền thật đấy, tôi lấy nhân cách ra đảm bảo!" Sở Văn nghe Bàn Tử nói vậy, cũng không tiện kiểm tra nữa, bán tín bán nghi cầm ngọc bội, đi đến chỗ tế đàn.

Nhãn cầu bạch ngọc trên tế đàn vẫn đang xoay tròn, không hề dừng lại, hiển nhiên miếng ngọc đặt vào không phải Tinh Tuyệt Ngọc.

Sở Văn dùng hai tay từ hai bên ấn giữ nhãn cầu bạch ngọc, trực tiếp ép nó dừng lại khỏi trạng thái xoay tròn.

Khoảnh khắc nhãn cầu bạch ngọc dừng lại, "miếng ngọc bội giả" trên khe lõm rơi ra.

May mắn là Sở Văn mắt nhanh tay lẹ đỡ lấy, không để nó rơi xuống đất vỡ thành mảnh nhỏ, rồi quay người đưa ngọc bội cho Bàn Tử.

Bàn Tử cảm động đến không nói nên lời.

Hắn cứ nghĩ một miếng ngọc bội cũng không lấy lại được, nào ngờ Sở Văn quay người trả lại miếng ngọc bội đó.

Hắn cũng không khách khí, trực tiếp cất vào trong túi.

Sở Văn đặt miếng Tinh Tuyệt Ngọc thật vào khe lõm, nhãn cầu bạch ngọc không có bất kỳ động tĩnh nào, vững vàng đứng yên tại chỗ.

Sở Văn không phát hiện ra gì, tưởng Bàn Tử lại dùng ngọc bội giả để trêu đùa.

Suy nghĩ lại, Bàn Tử đã thành thật khai báo rồi, lần này miếng ngọc bội không nên là giả, có lẽ hướng lắp đặt không đúng.

Sở Văn đổi hướng đặt Tinh Tuyệt Ngọc xuống, một tiếng "cạch" vang lên, Tinh Tuyệt Ngọc và nhãn cầu bạch ngọc hòa hợp hoàn hảo thành một thể.

Không còn khe lõm, nhãn cầu bạch ngọc càng sống động hơn, như thể con mắt của một người khổng lồ.

Sở Văn nhíu chặt mày, vì hắn phát hiện không thể lấy nhãn cầu bạch ngọc ra, nhãn cầu bạch ngọc cũng không có chút động tĩnh nào.

Đúng lúc này, mười tám cây cột đá xung quanh đại điện, phát ra tiếng "kẹt kẹt".

Mười tám cây cột đá hướng về phía tế đài, tất cả đều lộ ra những ngọn đèn được giấu bên trong, ánh sáng vàng rực rỡ chiếu sáng tế đàn ngay lập tức.

Vì sự xuất hiện của ánh sáng vàng, đại điện cũng được chiếu sáng, mọi người bắt đầu quan sát xung quanh.

Vừa quan sát mới phát hiện, mười tám cây cột đá đen trong đại điện, trên mỗi cây cột đều khắc sáu con mắt theo chiều dọc.

Đáy cột đá đen có hình lục giác, năm cạnh được khắc họa tiết, mỗi cạnh khắc một họa tiết khác nhau.

Lần lượt là ác quỷ, dê sa mạc, người, người Quỷ Đồng, thần hộ mệnh rắn quái.

Cạnh cuối cùng để trống, theo suy đoán hẳn là không gian hư số.

Ngoài việc không có Tinh Tuyệt Nữ Vương, những hình khắc khác đều giống hệt những gì tôi thấy trên tháp đá đen.

Đúng lúc này, ai đó ngẩng đầu lên hô lớn: "Mau nhìn kìa, trên tế đàn có một con mắt khổng lồ!" Mọi người cũng ngẩng đầu lên, thấy trên nóc thần miếu, có một bức tượng đá nhãn cầu khổng lồ.

Phần lòng trắng mắt đầy những tia máu, dưới ánh sáng vàng, nó đang đối mặt với nhãn cầu bạch ngọc.

Lúc này, tế đài nơi nhãn cầu bạch ngọc đang đặt, bắt đầu biến hóa, từ trung tâm rìa bắt đầu nâng lên.

Thấy cảnh này, Sở Văn lập tức hô lớn: "Hồ Bát Nhất, mau dùng nhiên liệu rắn phủ kín toàn bộ tế đàn, chuẩn bị châm lửa!" Nghe câu nói đó, Hồ Bát Nhất sững người, nhưng lập tức làm theo, vì hắn nghe ra sự cấp thiết trong lời nói của Sở Văn, dường như nếu chậm trễ nữa sẽ không kịp.

Chương 608

Khi Hồ Bát Nhất phủ kín nhiên liệu rắn lên tế đàn, sự biến hóa của tế đài cũng dừng lại.

Bây giờ nó trông giống một hình chóp, nhãn cầu bạch ngọc nằm ở đỉnh cao nhất, chạm vào bức tượng đá nhãn cầu khổng lồ trên nóc thần miếu.

Khoảnh khắc đó, trên bức tượng đá nhãn cầu khổng lồ, những tia máu ở phần lòng trắng mắt bắt đầu hoạt động, phát ra ánh sáng đỏ yêu dị.

Mọi người đứng ở rìa tế đàn nhìn cảnh này, Sở Văn lập tức hô lớn: "Ai biết dùng súng thì ở lại, những người khác chạy càng xa càng tốt!" Nghe vậy, các thành viên đội khảo cổ biết sắp có nguy hiểm, vội vàng chạy về phía cửa thần miếu.

Ngoài Sở Văn ra, chỉ còn ba người ở lại.

Trong đó có hai người là Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Người cuối cùng nằm ngoài dự liệu của Sở Văn, là Dương Tuyết Lỵ cũng ở lại.

Trên bức tượng đá nhãn cầu khổng lồ, đồng tử màu xám bắt đầu dao động dữ dội.

Không có thời gian giao lưu, Sở Văn và Dương Tuyết Lỵ lần lượt nhận lấy AK của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đưa.

Lúc này, đồng tử của bức tượng đá nhãn cầu khổng lồ vỡ ra, từng đám nhãn cầu màu xám rơi xuống, mỗi quả to bằng quả bóng đá.

Sau khi rơi xuống đất, mới có thể nhìn ra những thứ này không phải nhãn cầu, mà là những quả cầu thịt màu xám bán trong suốt.

Lớp ngoài bọc hoàn toàn trong suốt, nên nhìn mới có màu xám, thoạt nhìn cứ ngỡ là nhãn cầu thật.

Thấy những "nhãn cầu màu xám" này rơi xuống tế đàn, Hồ Bát Nhất không cần Sở Văn mở lời, cũng biết mình nên châm lửa vào nhiên liệu rắn.

Ánh lửa át đi ánh vàng, chiếu sáng toàn bộ bên trong thần miếu.

Tiếng "tzzzt tzzzt" không ngừng vang lên.

Sở Văn biết đó là âm thanh trứng rắn quái bị thiêu cháy, hắn giơ AK lên, toàn thần chú ý nhìn chằm chằm vào đống lửa.

Mỗi khi có rắn quái bay ra, nó đều đón nhận vài phát đạn, và đồng thời bị trúng.

Không biết đã bao lâu, ngay cả hơn trăm con rắn quái bay ra, đều bị từng con một đánh nát.

Trong khoảng thời gian này, đống lửa ít nhất đã tiêu diệt hàng vạn rắn quái.

Tiếng "tzzzt tzzzt" hoàn toàn biến mất, lửa cũng dần dần nhỏ lại.

Bốn người thở phào nhẹ nhõm.

Duy trì trạng thái vừa rồi, sự tiêu hao tinh thần vô cùng nghiêm trọng.

Nhãn cầu bạch ngọc dường như có cảm giác, đợi nhiệt độ trở lại bình thường rồi mới từ từ hạ xuống.

Các thành viên đội khảo cổ đang vây xem ở cửa thần miếu cũng quay trở lại, cảnh giác đứng xung quanh bốn người, chờ đợi họ hồi phục.

May mắn là nhãn cầu bạch ngọc, sau đó không có biến hóa gì khác, cho họ đủ thời gian nghỉ ngơi.

Đợi bốn người đều đứng dậy trở lại, Sở Văn mới hỏi: "Dương Tuyết Lỵ, cô không ngờ cũng ở lại, kỹ năng bắn súng của cô cũng không tệ đâu nhỉ!" "Sở tiên sinh đoán đúng rồi!

Ở quốc gia của tôi, súng có thể sở hữu hợp pháp.

Cha tôi sau khi tôi trưởng thành, bắt đầu dạy tôi kỹ năng bắn súng.

Nhưng so với ba vị đây, kỹ năng bắn súng của tôi còn kém xa!" Dương Tuyết Lỵ khiêm tốn nói, trong lời nói có ẩn ý khác, muốn thăm dò lai lịch của ba người kia.

"Lão Hồ và tôi đều xuất thân từ quân đội.

Trên chiến trường, người bắn súng kém đã chết hết rồi, chỉ có người có bản lĩnh mới sống sót được." Bàn Tử vẫy vẫy tay nói, cảm thấy chẳng có gì đáng để khoe khoang, không hề liếc mắt nhìn Hồ Bát Nhất một cái.

Hồ Bát Nhất đành phải kéo Bàn Tử từ phía sau, Bàn Tử mới phản ứng lại, lập tức ngậm miệng.

Sở Văn không trả lời, nói: "Tôi đi xem nhãn cầu bạch ngọc trước đã, xem nó có biến hóa gì không!" Nói xong, Sở Văn đi lên tế đàn, phát hiện trên nhãn cầu bạch ngọc có thêm một lớp chất dịch trong suốt, dường như là do khi chạm vào bức tượng đá nhãn cầu khổng lồ mà lưu lại.

Sở Văn thử nhấc nhãn cầu bạch ngọc lên, lần này dễ dàng nhấc được.

Khoảnh khắc nhãn cầu bạch ngọc rời khỏi tế đài, tiếng "cạc cạc cạc" vang lên.

Mọi người nhìn quanh bốn phía, Diệp Diệc Tâm chỉ lên nóc nhà nói: "Tiếng động phát ra từ bức tượng đá nhãn cầu khổng lồ phía trên, chỗ đó hình như đang từ từ xoay chuyển!" Trong lòng Sở Văn dâng

lên một cảm giác bất an, hắn đột nhiên hiểu ra, hô lớn: "Mặc kệ tất cả, mau chạy ra ngoài!" Sau đó, Sở Văn thu nhãn cầu bạch ngọc vào nhẫn trữ vật, rút Tử Ngọc Trường Đao ra, chuẩn bị chiến đấu.

Sở Văn cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao những tia máu ở phần lòng trắng mắt lại phát ra ánh sáng đỏ yêu dị.

Chương 609

Bởi vì đó căn bản không phải tia máu, mà là Long Huyết Đằng, một loại thực vật quỷ dị sống cộng sinh gần hang rắn.

Trong quá trình trưởng thành, nó cần liên tục hấp thụ lượng lớn máu rắn, nếu không sẽ không thể tồn tại.

Long Huyết Đằng ở giai đoạn trưởng thành, thậm chí có thể dễ dàng quấn chết một con voi sống.

Sở dĩ không gọi là Xà Huyết Đằng, là vì nó có sự áp chế tự nhiên đối với loài rắn.

Bất kỳ loài rắn nào gặp Long Huyết Đằng, đều chỉ có số phận ngoan ngoãn trở thành chất dinh dưỡng.

Tên gọi Long Huyết Đằng bắt nguồn từ việc loài rắn hóa giao, dù có biến thành chân long, cũng không thể thoát khỏi sự áp chế của Long Huyết Đằng.

Nhưng, Long Huyết Đằng là thực vật cộng sinh trong hang rắn, đương nhiên không chỉ săn bắt rắn, nó sẽ bảo vệ hang rắn, giết chết những sinh vật khác xâm nhập, xé chúng thành kích thước phù hợp, cung cấp cho rắn trong hang rắn sử dụng.

Đương nhiên, không phải không có cái giá phải trả.

Hang rắn cần cung cấp lượng lớn máu rắn, để Long Huyết Đằng có thể tồn tại và sinh trưởng.

Nhưng, đợi Long Huyết Đằng bước vào giai đoạn trưởng thành, nó sẽ bắt đầu trả lại huyết thực cho hang rắn, từ việc đơn phương lấy đi biến thành một giao dịch đôi bên cùng có lợi.

Cùng với sự chuyển động của con mắt đá khổng lồ, những sợi

máu trong tròng trắng đâm vào đồng tử.

Ban đầu, đồng tử trống rỗng vì trứng rắn rơi xuống, giờ đây những "sợi tơ" màu đỏ đang hỗn loạn nhảy múa bên trong.

Sở Văn biết rằng vì đứng quá xa nên Long Huyết Đằng trông giống như những sợi tơ.

Dù sao thì Long Huyết Đằng đã tồn tại hàng ngàn năm, tuyệt đối không phải là những sợi dây leo mảnh khảnh.

Lúc này, Long Huyết Đằng hiển nhiên đã rơi vào trạng thái điên cuồng vì tổ rắn bị phá hủy, muốn xé nát mọi thứ xung quanh.

Sở Văn thầm nghĩ, đường hầm trong thần miếu không nhất định là chính xác, nếu không các cơ quan cũng sẽ không liên tục bị kích hoạt.

Nữ vương Tinh Tuyệt đã dùng tổ rắn tạo thành đồng tử con mắt khổng lồ, làm cơ quan đầu tiên.

Cơ quan thứ hai sau đó sẽ đẩy Long Huyết Đằng đang nổi điên vì tổ rắn biến mất vào đồng tử, để tiêu diệt những kẻ xâm nhập.

Mọi người nghe tiếng Sở Văn hô, theo bản năng chạy về phía cửa thần miếu, nhưng khi Long Huyết Đằng rơi xuống, họ lại ở xa cửa.

Sở Văn cũng không nhìn thêm về phía đó nữa, tập trung chú ý, chuẩn bị đón Long Huyết Đằng đang nổi điên.

"Rầm!" Cùng với một tiếng động lớn, phần trung tâm của Long Huyết Đằng, không lệch chút nào, rơi đúng vào vị trí ban đầu của con mắt ngọc trắng.

Lúc này, Sở Văn phát hiện phần trung tâm của Long Huyết Đằng trông giống như một con mắt đỏ rực, có vẻ không phải là ngẫu nhiên, mà là được cố tình thiết kế.

Khi đến gần hơn, Sở Văn mới phát hiện, Long Huyết Đằng rơi

trên tế đài, mỗi sợi dây leo đều to bằng cánh tay người trưởng thành.

Những sợi dây leo đó đang rung rinh nhấc lên, dường như chuẩn bị lan rộng ra.

Sở Văn không kịp nói gì, cầm thanh Tử Ngọc Trường Đao lao tới.

Nếu để Long Huyết Đằng lan rộng, với tốc độ bắt mồi bằng dây leo của nó, mọi người sẽ nhanh chóng bị đuổi kịp, không ai có thể thoát được.

Sở Văn phải thu hút sự chú ý của Long Huyết Đằng, tránh để dây leo đuổi theo những người khác, đánh chết họ và khiến nhiệm vụ thất bại.

Tử Ngọc Trường Đao chém vào dây leo của Long Huyết Đằng, không cứng như trong tưởng tượng, mà là một cảm giác mềm nhũn, như thể hoàn toàn không chịu lực.

Trên dây leo cũng không để lại bất kỳ dấu vết nào, cứ như không phải một con dao chém vào đó, mà bị một cây gậy sắt đập vào.

Nhưng như vậy cũng đủ rồi, Long Huyết Đằng ngoài xúc giác ra, không có cơ quan cảm giác nào khác.

Khi một sợi dây leo bị tấn công, nó đã thu hút sự chú ý của Long Huyết Đằng.

Các sợi dây leo khác của Long Huyết Đằng không còn lan rộng ra nữa, mà trực tiếp tiếp cận Sở Văn.

Sở Văn nghĩ rằng mình chỉ chém hụt một nhát, tránh một sợi dây leo đang tấn công, đổi chỗ và chém thêm một nhát nữa.

Nhưng anh lại phát hiện thanh Tử Ngọc Trường Đao trong tay truyền đến cảm giác mềm nhũn, vị trí bị chém trúng trên dây leo không hề hấn gì.

Sau khi phát hiện ra một điều, Sở Văn linh hoạt né tránh các đòn tấn công của dây leo, không còn dùng sức chém dao nữa, mà nhẹ nhàng đặt Tử Ngọc Trường Đao lên dây leo.

Cùng với động tác né tránh của Sở Văn, Tử Ngọc Trường Đao cũng để lại dấu vết mờ nhạt trên dây leo.

Sau khi bị thương, động tác của dây leo càng trở nên cuồng bạo hơn.

Chương 610

Lúc này, các sợi dây leo khác cũng đã tới, vây Sở Văn lại.

Thấy dây leo của Long Huyết Đằng đã mở ra, Sở Văn lập tức rút lui, lợi dụng khe hở giữa các dây leo chưa kịp tạo thành vòng vây mà chạy thoát.

Do đã ngàn năm không săn mồi, Long Huyết Đằng không phát hiện Sở Văn đã chạy trốn, mà từ từ thu nhỏ vòng vây.

Thấy tình hình này, Sở Văn cất Tử Ngọc Trường Đao, lấy AK ra chuẩn bị bắn.

Khi các dây leo của Long Huyết Đằng đan xen vào nhau, tạo thành một cái lồng màu đỏ máu, tốc độ thu nhỏ bắt đầu tăng nhanh.

Cho đến khi cái lồng trở nên kín mít, Long Huyết Đằng co rút nhỏ nhất trong chớp mắt, ép chặt mọi thứ bên trong.

Lúc này Long Huyết Đằng mới phát hiện, trong vòng vây của mình không hề có con mồi, lập tức tản dây leo ra xung quanh, để tìm Sở Văn đã trốn thoát.

"Đoàng!" Thấy cảnh tượng đó, Sở Văn trực tiếp nổ súng vào phần trung tâm của Long Huyết Đằng.

Vị trí đó chỉ hơi biến dạng, dây leo lập tức quay về phòng thủ, muốn bắt lấy kẻ tấn công.

Nhưng Sở Văn đứng từ xa bắn, nên Long Huyết Đằng chắc chắn không thu được gì.

Lặp lại vài lần như vậy, Long Huyết Đằng cũng phát hiện xung quanh không có kẻ địch, những đòn tấn công này không gây chết người.

Nó cũng mặc kệ, tản dây leo ra tứ phía, muốn tìm kẻ đang ẩn nấp từ xa tấn công.

Lúc này, mọi người trong đội khảo cổ chưa thoát khỏi thần miếu, Sở Văn phải tiếp tục chống đỡ, đột nhiên anh nhìn thấy nhiên liệu rắn vương vãi trên mặt đất.

Thực vật đều sợ lửa, vì các phương pháp khác không có tác dụng với Long Huyết Đằng, tại sao không thử dùng lửa đốt?

Nghĩ vậy, Sở Văn nhặt nhiên liệu rắn, ném về phía Long Huyết Đằng.

Dây leo của Long Huyết Đằng chạm đất, có thể cảm nhận được chấn động của vật rơi xuống đất, nó nghĩ rằng người kia bắt đầu chạy trốn, tất cả dây leo điên cuồng lao về vị trí đó.

Cùng với việc nhiều nhiên liệu rắn rơi xuống gần đó, càng củng cố suy nghĩ của Long Huyết Đằng.

Mặc dù không biết tại sao người kia cứ luẩn quẩn ở nguyên chỗ cũ, nhưng điều đó không thể ảnh hưởng đến quyết tâm của nó.

Khi từng sợi dây leo đập vào nhiên liệu rắn, cảm giác như bùn thịt khiến Long Huyết Đằng an tâm, nó muốn đánh chết kẻ đã phá hủy tổ rắn, trút một mối hận.

Tiếp theo, nó chỉ có thể chờ rắn bị mùi máu tanh hấp dẫn, các dây leo giả vờ vô lực tản ra xung quanh nhiên liệu rắn.

Thấy cảnh này, Sở Văn tuy không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng trong lòng lại rất vui, trông có vẻ tỷ lệ thành công cao hơn rồi.

Sở Văn từ nhẫn trữ vật lấy ra một cái bật lửa, thổi cho lửa cháy rồi ném cái bật lửa vào đám nhiên liệu rắn đó.

Cái bật lửa đang cháy lập lòe giữa không trung, sau vài vòng quay,

ngọn lửa hoàn toàn biến mất, chỉ có đầu bật lửa phát ra ánh sáng đỏ, chứng tỏ bật lửa vẫn có thể nhóm lửa.

Cái bật lửa rơi chính xác vào giữa nhiên liệu rắn, trực tiếp đốt cháy nhiên liệu rắn.

Long Huyết Đằng cảm nhận được chấn động khi bật lửa rơi xuống đất, vài sợi dây leo gần nhất lao tới.

Do dây leo đã dính đầy nhiên liệu rắn, khi tiếp xúc với nguồn lửa, chúng bùng cháy dữ dội.

Những sợi dây leo bốc cháy không ngừng đập xuống đất, dường như muốn dập tắt ngọn lửa trên mình.

Long Huyết Đằng không có thị giác, nên không thấy ngọn lửa trên mặt đất càng lớn, cứ đánh đập như vậy chỉ khiến lửa cháy càng dữ dội hơn.

Đột nhiên, trong ngọn lửa có tiếng nổ, màu sắc ngọn lửa trên dây leo biến thành màu đỏ sẫm quỷ dị, với tốc độ cực nhanh, cháy theo dây leo, lan về phần trung tâm của Long Huyết Đằng.

Long Huyết Đằng quả thực rất dai, nhưng khi lớp ngoài cùng bị phá hủy, dịch đỏ bên trong sẽ lộ ra.

Dịch này gặp lửa thì cháy, không cháy hết dịch thì tuyệt đối không tắt.

Điều này tạo ra cảnh tượng mà Sở Văn đang thấy: vài con rắn lửa đỏ sẫm, nhanh chóng dài ra, lao thẳng vào phần trung tâm của Long Huyết Đằng.

Trên đường đi, Long Huyết Đằng cố gắng dùng các dây leo khác để ngăn cản rắn lửa tiếp tục tiến lên, nhưng chỉ vô ích khiến số lượng rắn lửa tăng lên.

Cuối cùng, những con rắn lửa đỏ sẫm cắn vào phần trung tâm của Long Huyết Đằng.

“Oanh!” Sau đó là một tiếng nổ lớn, Long Huyết Đằng phát nổ.

Sở Văn phát hiện tình huống không ổn, trực tiếp bịt tai, bị sóng xung kích hất văng ra, lăn hai ba vòng trên mặt đất.

Các thành viên đội khảo cổ đang chạy ra ngoài thần miếu, mệt đến mức trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Chương 611

Bàn Tử, hơi yếu sức, châm chọc nói: "Tát Đế Bằng, không phải cậu khỏe mạnh lắm sao?

Giờ thở hổn hển ghê vậy?" "Bàn Tử… đừng đứng… nói… không dễ đâu!

Có… bản lĩnh, chạy… thêm hai vòng thử xem!" Tát Đế Bằng vịn tường, thở hổn hển nói.

Các thành viên đội khảo cổ chạy hai vòng, cơ thể bắt đầu hơi không chịu nổi, giáo sư Trần và Diệp Diệc Tâm, sắc mặt đều trắng bệch.

"Oanh!" Một tiếng động lớn truyền ra từ thần miếu.

Bàn Tử ngạc nhiên hỏi: "Lão Hồ, ông đưa thuốc nổ cho Sở Văn sao?

Tự nhiên lại phát nổ?" "Tôi không đưa thuốc nổ cho Sở Văn!

Đợi đã, tôi xem!

Không phải thuốc nổ của tôi, Sở Văn đang gặp nguy hiểm bên trong!" Hồ Bát Nhất mở ba lô ra xem, phát hiện thuốc nổ không thiếu chút nào, liền kinh ngạc đáp.

Nói rồi, Hồ Bát Nhất thập thò ở cửa, cẩn thận nhìn vào bên trong.

Thần miếu do vụ nổ vừa rồi, giữa các viên gạch đá xuất hiện khe hở, ánh nắng xuyên qua khe hở, chiếu sáng đại điện thần miếu.

Sau khi kiểm tra tình hình bên trong, Hồ Bát Nhất không kìm được nói: "Trận chiến bên trong đã kết thúc rồi!

Sở Văn đang nằm trên mặt đất, không thấy thứ gì khác, tôi vào

xem trước đã!" Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Dương Tuyết Lỵ cũng đồng ý: "Hồ tiên sinh, vào trong rồi, mọi chuyện đều phải cẩn thận là trên hết!" Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó bước vào thần miếu, cẩn thận đi về phía Sở Văn, muốn kiểm tra tình hình của anh trước, dù sao thì anh nằm trên mặt đất vì đã ở lại cản hậu.

Bên cạnh Sở Văn, Hồ Bát Nhất lại kiểm tra xung quanh, ngoài những viên đá vụn và từng đoạn than cháy trên mặt đất, không có gì bất thường.

Hồ Bát Nhất lay lay người Sở Văn, nói: "Sở Văn… Sở Văn tỉnh lại đi!" Sở Văn bị Hồ Bát Nhất lay tỉnh, vịn đầu nói: "Mau đến tế đàn xem, quái vật đã nổ tung, không biết tế đài có bị hư hại không!" "Được rồi Sở Văn!

Cậu cứ nghỉ ngơi ở đây đi, tôi đi xem trước!" Thấy Sở Văn có thể ngồi dậy, Hồ Bát Nhất đáp một tiếng, sau đó đi về phía tế đàn.

"Sở Văn ngồi ở đó!

Hồ Bát Nhất đang đi về phía tế đàn, xem ra bên trong an toàn rồi!

Tôi cũng vào đi!" Sau khi Hồ Bát Nhất vào, Dương Tuyết Lỵ vẫn đứng ở cửa quan sát, thấy Sở Văn ngồi dậy, liền gọi mọi người vào.

Hách Ái Quốc thấy sắc mặt giáo sư Trần trắng bệch, nói: "Thầy giáo tuổi đã cao rồi!

Chạy thêm lần nữa chắc chắn sẽ có chuyện!

Em ở lại đây cùng thầy, mọi người vào đi!" "Thầy Hách, em cũng không ổn rồi, mọi người vào đi!

Có em ở đây chăm sóc thầy, yên tâm trăm phần trăm!" Diệp Diệc Tâm, sắc mặt cũng trắng bệch, nói.

Hách Ái Quốc lắc đầu, sau đó nói: "Không được!

Em cũng sắp không chịu nổi rồi, chăm sóc thầy, em ở lại đây chăm sóc thầy!" Dương Tuyết Lỵ thấy họ từ chối, trực tiếp nói: "Mọi người cứ nghỉ ngơi ở đây, tôi và Bàn Tử vào là được rồi!" Nghe Dương Tuyết Lỵ nói vậy, những người khác cũng rất đồng ý với phương án này, vì họ không còn sức để chạy nữa.

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ dẫn theo Bàn Tử bước vào thần miếu, đi về phía Sở Văn, trước tiên là để tìm hiểu xem tiếng nổ là gì.

Hồ Bát Nhất trên tế đàn, thấy đài đá bị nổ tung, lớn tiếng nói: "Sở Văn, đài đá bị nổ chỉ còn một nửa, xem ra không dùng được nữa rồi!" Sở Văn đã ngồi một lúc, cũng đã hồi sức, đáp: "Hỏng thì hỏng thôi!

Có lẽ cơ quan trên đài đá không thể mở đường hầm." "Sở tiên sinh, anh cảm thấy đỡ hơn chưa?

Có bị thương không, tôi có ít thuốc dự phòng ở đây!" Thấy Sở Văn đứng dậy, Dương Tuyết Lỵ đi đằng sau nói.

"Tôi không sao, quan trọng hơn là, tôi bây giờ phải tìm lại một con đường khác!" Sở Văn thản nhiên nói, quả thực anh không bị thương, chỉ bị chấn động choáng váng.

Lúc này, Bàn Tử cũng đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, nói: "Lão Hồ, ông đang nhìn cái gì vậy?

Nhìn mê mẩn thế?" "Bàn Tử, cậu nhìn những hoa văn trên các cột đá này, có thấy giống với Hắc Thạch Tháp không!" Hồ Bát Nhất chỉ vào một trong các cột, nói với Bàn Tử.

Bàn Tử chăm chú nhìn, nói: "Đúng là vậy, tôi đi mời giáo sư Trần vào xem thử xem!

Có lẽ thầy ấy biết chút gì đó!" Nói rồi, Bàn Tử lập tức đi về phía cửa, gọi giáo sư Trần.

Hồ Bát Nhất luôn cảm thấy những cột đá này quen thuộc, cứ nhìn

chằm chằm vào chúng để quan sát.

Không lâu sau, Hách Ái Quốc đỡ giáo sư Trần đi đến dưới một cột đá, những người khác cũng đi theo vào.

Dưới cột đá, giáo sư Trần nhìn những chạm khắc trên đó, không cần Hách Ái Quốc đỡ, lập tức tinh thần hăng hái nghiên cứu.

Chương 612

Mọi người cũng vây quanh cột đá đó, Hồ Bát Nhất với vẻ mặt trầm tư, dường như có điều gì đó không hiểu.

Nghiên cứu một lúc, giáo sư Trần thử xoay phần đáy cột đá, phát hiện quả thật có thể xoay được.

"Từ những cột đá này có thể thấy, đây là một điện thờ dùng để tế tự, có thể xoay các hoa văn ở đáy để thay đổi nội dung tế tự!" Giáo sư Trần chỉ vào phần đáy cột đá, ý bảo mọi người kiểm tra.

Lúc này, đang hướng về phía tế đàn là hoa văn của Thần hộ vệ rắn quái dị.

"Nhưng trên đó không có hoa văn đường hầm, chứng tỏ cơ quan trên tế đàn chỉ có thể dùng để khởi động tế tự, không thể mở đường hầm!" Giáo sư Trần từ từ phân tích, các thành viên đội khảo cổ nghe xong, liên tục gật đầu, ý nói đã hiểu.

"Vì ở đây không có đường hầm, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa!

Mau chóng lên đường đi tìm lối vào khác!" Bàn Tử sốt ruột nói, tế đài chỉ còn một nửa, con mắt ngọc trắng không biết ở đâu, ngọc bội gia truyền cũng mất, có thể nói là "mất vợ lại thiệt quân".

Giáo sư Trần phản bác: "Hoàn toàn ngược lại, ở đây có một đường hầm, nhưng thần miếu lớn như vậy, tôi lại không biết vị trí cụ thể, chỉ có thể từ từ tìm kiếm!" "Nếu đã vậy, tôi có một cách hay, lão Hồ không phải có một ba lô thuốc nổ sao?

Tôi trực tiếp cho nổ tung lối vào là được!" Nghe lời giáo sư Trần, Bàn Tử vội vàng nói, tìm đường hầm bí mật quá nguy hiểm, không

bằng trực tiếp cho nổ tung.

Giáo sư Trần vội vàng lắc đầu, phủ quyết: "Tiểu Vương, đầu óc toàn ý tưởng tồi, đây là di tích của Tinh Tuyệt Cổ Thành đó!

Làm sao có thể dùng thuốc nổ!

Tôi khống chế cậu lại, mau tìm cách khác!" Bàn Tử chỉ vào tế đài, nói: "Giáo sư Trần, thầy nhìn kìa, không phải tôi không bảo vệ, mà là thổ dân đã ra tay trước!" Giáo sư Trần nhìn sang, phát hiện tế đài đã mất đi một nửa so với trước, hơi thở lại bắt đầu dồn dập.

Dương Tuyết Lỵ thấy tình huống này, vội vàng lấy một viên thuốc và nước, cho giáo sư Trần uống.

"Bàn Tử, đừng kích động giáo sư Trần nữa!

Ông ấy tuổi đã cao, tim lại không tốt!

Lần sau còn như vậy, tiền công của cậu sẽ mất đó!" Thấy giáo sư Trần bình tĩnh lại, Dương Tuyết Lỵ quát.

"Được được được!

Cô chủ đã nói rồi, tôi nghe theo sắp xếp là được!" Nghe Dương Tuyết Lỵ nhắc đến tiền công, Bàn Tử lập tức mềm nhũn.

"Tôi hiểu rồi!

Nhờ giáo sư Trần đã phát hiện ra đáy cột đá có thể xoay!

Không sai rồi!" Hồ Bát Nhất đang trầm tư một lúc lâu, đột nhiên nói.

Mọi người cũng nhìn về phía anh, Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Hồ tiên sinh, anh đã hiểu rồi sao?

Không cần tìm đường hầm ẩn nữa?" Hồ Bát Nhất phấn khích nói: "Không sai, tôi đã suy ra vị trí của đường hầm rồi!" "Cậu nhìn mười

tám cột đá, trông có vẻ phân bố đều nhau, nhưng thực ra bị lối vào thần miếu làm cho hiểu lầm.

Con đường thẳng đối diện lối vào thần miếu, khoảng cách giữa bốn cột đá bên cạnh phải lớn hơn một chút." "Giống như núi Chát Cách Lạp Mã, bị chia thành hai bên, mỗi bên chín cột đá, tương ứng với vị trí của hai con Xà Cửu Cực Xung Thiên, trong đó ẩn chứa bí ẩn phong thủy, tận dụng địa lợi đến mức tối đa!" "Theo suy luận như vậy, Nữ vương Tinh Tuyệt là một người tinh thông phong thủy kỳ lạ, vậy lối vào đường hầm chỉ có thể ở đó!" Lời vừa dứt, Hồ Bát Nhất chạy lên tế đài kiểm tra xung quanh, mọi người vội vàng đi theo.

Hai con Xà Cửu Cực Xung Thiên đặt cạnh nhau, chắc chắn sẽ tranh đấu với nhau, trừ khi ở chính giữa hai con mở một cánh cửa, cắt đứt liên hệ giữa hai con rắn.

Vì có lối vào đường hầm, thì cũng chỉ có thể ở đó.

"Ở đây, chính giữa mười tám cột đá, là nơi duy nhất có thể có lối vào đường hầm!" Hồ Bát Nhất chỉ xuống đất, từ từ nói.

"Hồ tiên sinh, chính giữa mười tám cột đá, không phải là tế đài sao?

Có thể ở đó!" Sở Kiến tò mò hỏi, đây là điều mà người có mắt đều có thể nhìn ra.

Hồ Bát Nhất gõ gõ mặt đất, dường như để xác nhận lời mình nói, vui vẻ nói: "Câu hỏi này hay đấy, để tôi và giáo sư Trần giải thích cho cậu nghe nhé!" "Tôi đã nói trước đó, khoảng cách giữa mười tám cột đá, nhìn không thấy sự khác biệt, nhưng giáo sư Trần đã chỉ ra rằng đáy của những cột đá này có thể xoay được!" "Tôi cho rằng, thời cổ đại có một loại kỹ thuật, lợi dụng cách bố trí cơ quan này, có thể khiến người ta có cảm giác sai lệch, khiến người ta nhìn thấy gần như giống nhau, nhưng lại lệch khỏi vị trí ban đầu!" "Cậu có thể đi xác

nhận lại, kích thước mỗi cột đá không giống nhau, vì điều này, sẽ khiến người ta có ảo giác!" Giáo sư Trần gật đầu, nói: "Đúng vậy, tôi khi còn trẻ cũng từng gặp một lần, lúc đó không ai phát hiện ra." "Một đứa trẻ đang chơi đùa dưới chân cột trong khu vực trưng bày công cộng, vô tình xoay phần đáy, thu hút sự chú ý của nhân viên, mới mời tôi đến xem xét kỹ lưỡng lần nữa." "Tôi cũng xấu hổ, ngoài việc phát hiện ra kích thước đáy mỗi cột khác nhau, những thứ khác tôi đều không phát hiện ra.

Cuối cùng chuyện đó cũng không đi đến đâu, bây giờ khu vực đó vẫn là khu trưng bày, lần này trở về, tôi phải liên hệ với địa phương." Trong khi giáo sư Trần đang nói chuyện, Sở Kiến đã xem xét một lượt các cột, phát hiện đúng như lời Hồ Bát Nhất nói, liền xấu hổ cúi đầu xuống.

Thấy Sở Kiến hiểu ra, Hồ Bát Nhất nói: "Sở Văn, Bàn Tử, Sở Kiến, Tát Đế Bằng, bốn người lần lượt đến vị trí đầu và đuôi của hai con rắn, chuẩn bị xoay phần đáy cột đá ở đó!" Hồ Bát Nhất đợi họ đi đến vị trí chỉ định, sau khi xác nhận lại lần nữa, anh ngồi xổm xuống, gõ gõ vào vị trí đó, sau đó bắt đầu nói: "Hãy căn chỉnh ô trống về phía tế đàn!" Bốn người xoay xong, liền hô to một tiếng, biểu thị đã hoàn thành.

Hồ Bát Nhất lần đầu tiên phá giải cơ quan, căng thẳng nói: "Phải đồng bộ, xoay chín ô theo chiều kim đồng hồ, xoay một ô ngược chiều kim đồng hồ, xoay ba ô theo chiều kim đồng hồ, xoay ba ô ngược chiều kim đồng hồ!" Mỗi câu, Hồ Bát Nhất đều xác nhận lại với họ một lần, đảm bảo chính xác không sai sót, nếu sai có thể rất phiền phức, không biết trong đường hầm có thiết bị tự hủy hay không.

Khi câu nói cuối cùng hoàn thành, vị trí trước mặt Hồ Bát Nhất từ từ mở ra hai bên, một đường hầm đi xuống xuất hiện.

Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ nói: “May mắn không phụ sứ mệnh, đã thành công mở cánh cửa đường hầm!” Giáo sư Trần không kìm được khen ngợi: “Kỹ năng phong thủy của Tiểu Hồ thực sự quá siêu phàm, dùng cho khảo cổ thì như hổ thêm cánh, sau này trở về có hứng thú gia nhập đội khảo cổ của tôi không?” Hồ Bát Nhất lộ vẻ khó xử, thầm nghĩ: “Tôi học phong thủy không phải để khảo cổ, mà để Mạc Kim, gia nhập đội khảo cổ sớm muộn gì cũng bại lộ.” “Hồ tiên sinh, anh đã mở lối vào đường hầm, đã đóng góp công sức rồi, còn về việc gia nhập đội khảo cổ, anh có thể suy nghĩ kỹ càng!” Dương Tuyết Lỵ thấy Hồ Bát Nhất không muốn, liền mở lời nói.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất cảm thấy chuyến này không uổng công, nếu còn có thể lấy được vài món minh khí nữa thì thật sự hoàn hảo.

Dương Tuyết Lỵ bẻ một cây đèn huỳnh quang, ném vào lối vào đường hầm.

Chương 613

Đèn huỳnh quang nảy vài cái trong đường hầm, giúp mọi người nhìn rõ không ít thứ, ít nhất trong vòng một trăm mét, không có nguy hiểm rõ ràng.

Sở Văn cầm AK dẫn đường phía trước, Hồ Bát Nhất thì ở lại cuối đội để cản hậu, cả nhóm người bước vào đường hầm.

Khi ánh đèn pin chiếu vào đèn huỳnh quang, đi đến cuối, sau đó là một đường hầm rộng rãi, đỉnh hình vòm.

Bức tường của đường hầm này không còn sử dụng đá núi Chát Cách Lạp Mã màu đen, mà sử dụng một loại dược liệu đặc biệt của Tây Vực.

Trong suốt đường hầm, hai bên vách tường đều vẽ đầy những bích họa kỳ quái, trong các bích họa đó, nhiều nhất là mắt, đủ loại mắt khác nhau.

Có lẽ do đường hầm được bịt kín, màu sắc trên bích họa vẫn như vừa vẽ xong, sống động như thật, được bảo tồn rất tốt.

"Trời ơi!

Ở đây lại có nhiều bích họa đến vậy, tuyệt đối là một phát hiện lớn trong giới khảo cổ, một số bích họa này có thể bổ sung nhiều khoảng trống trong kiến thức của tôi về Tây Vực cổ đại!" Giáo sư Trần nhìn đến mức mắt thẳng đờ, hận không thể ghi nhớ tất cả vào đầu, không ngừng nhìn xung quanh.

Vì suy đoán nữ vương Tinh Tuyệt là một yêu quái, nên mọi người đi chậm, từng bức bích họa đều được kiểm tra kỹ lưỡng, muốn tìm manh mối về nữ vương Tinh Tuyệt trong những bích họa này.

Nhưng, tất cả bích họa trong đường hầm, không có một bức nào ghi lại về nữ vương Tinh Tuyệt, toàn bộ bích họa đều miêu tả nghi lễ.

Ví dụ, có một bức bích họa giống với những gì tôi đã gặp.

Trên bàn đá đặt một con mắt hoàn chỉnh, đồng tử của con mắt phát ra một luồng sáng lên bầu trời, bầu trời bị xé toạc một lỗ, từng con mắt màu xám từ trong lỗ rơi xuống, sau đó hóa thành vô số rắn đen.

Có một bức bích họa, miêu tả vị trí của rắn đen trong thế giới động vật.

Trên một ngọn núi đen cao, khắp nơi đều là rắn đen, không xa dưới chân núi, đủ loại động vật quỳ rạp trên mặt đất, như thể thể hiện sự thần phục đối với rắn đen trên ngọn núi cao.

Sau khi xem xong phần lớn các bích họa, dựa theo miêu tả về rắn đen trên đó, đã chứng minh suy đoán của giáo sư Trần là chính xác, rắn quái quả thực được người Tinh Tuyệt coi là thần hộ mệnh.

Theo một số ít bích họa có người Tinh Tuyệt miêu tả, họ dường như có thể chỉ huy những con rắn đen này.

Người Tinh Tuyệt thường xuyên tổ chức các nghi lễ khác nhau, phần lớn đều hiến tế nô lệ cho rắn đen.

Thời gian đã ngàn năm, Tinh Tuyệt Cổ Thành từng phồn vinh nay đã trở thành phế tích, nhưng một số rắn quái, nhờ mối quan hệ cộng sinh với Long Huyết Đằng, đã sống sót cho đến ngày nay.

Cả nhóm dừng chân trước bức bích họa cuối cùng, nội dung của bức bích họa này hoàn toàn khác so với những bức trước đó.

Trên đó vẽ một cái hố đen khổng lồ, có một số đường nét kỳ lạ, dọc theo rìa hố đen, xoắn ốc đi vào trung tâm hố đen, cho đến khi biến mất trong hố đen.

Bàn Tử nhìn bức bích họa này, thật sự không hiểu ý nghĩa, liền hỏi: "Giáo sư Trần, thầy có thể nhìn ra hố đen này không?

Bức bích họa này có ý nghĩa gì?" Giáo sư Trần đẩy kính, nhìn kỹ rồi nói: "Trên đó không phải là hố đen, nhìn những đường nét này, chẳng lẽ không thấy giống cầu thang sao?" "Đúng là giống cầu thang, không lẽ đó là quỷ động để Quỷ Động tộc rời khỏi lòng đất sao?

Nhưng tỷ lệ cầu thang rõ ràng không đúng lắm!" Dương Tuyết Lỵ đưa ra ý kiến, rồi lại phủ quyết.

"Có một khả năng, những đường nét kỳ lạ này, xoắn ốc tiến vào trung tâm, trông giống như nhìn xuống từ phía trên Quỷ Động!" Giáo sư Trần nói, cảm thấy đúng là Quỷ Động.

"Theo tỷ lệ cầu thang này, cái động lớn đó không giống được khai quật, rất có khả năng là Quỷ Động tự nhiên." Hách Ái Quốc cũng suy đoán, đồng ý với quan điểm của thầy giáo.

Nghe giáo sư Trần và thầy Hách nói vậy, mọi người cũng không có ý kiến phản đối nào khác, mặc định đó là Quỷ Động.

"Vì chạm khắc đá Hắc Thạch Tháp đều được khắc theo tỷ lệ một-một, nếu Quỷ Động tộc thực sự đến từ lòng đất, thì việc mắt của họ lớn như vậy là bình thường!" Sau khi biết là Quỷ Động, Dương Tuyết Lỵ nói.

Giáo sư Trần gật đầu, sau đó nói: "Đúng vậy, khi người Quỷ Động xuất hiện trên mặt đất, và gặp người Hồ, vì diện mạo khác nhau, xung đột chắc chắn sẽ xảy ra giữa hai bên!" "Sau nhiều lần chiến thắng, so với đôi mắt nhỏ bé, người Quỷ Động hiển nhiên cho rằng sức mạnh của mình đến từ đôi mắt to lớn, tự nhiên đã hình thành tín ngưỡng đối với đôi mắt." "Giáo sư Trần, thầy thật sự uyên bác, chỉ bằng những bích họa này mà có thể nhìn ra nhiều điều đến vậy!" Bàn Tử nghe giáo sư Trần phân tích, lập tức bị thuyết phục, liền khen

ngợi.

Giáo sư Trần nghe xong lắc đầu, nói: "Những điều này tôi chỉ suy đoán, không thể coi là thật, chúng ta tiếp tục đi tiếp đi!

Xem phía trước có gì." Nói rồi, cả nhóm cũng không dừng lại nữa, tiếp tục đi sâu vào đường hầm.

Không đi được bao lâu, mọi người đến cuối đường hầm, ở đây chỉ có một cột đá, bức tường phía sau, không có bất kỳ chỗ nào có thể đi tiếp.

Bàn Tử xoa xoa tay, phấn khích nói: "Ở đây hết đường rồi!

Tôi dùng thuốc nổ cho nổ tung ra đi!" Giáo sư Trần túm Bàn Tử lại, tức giận nói: "Tiểu Vương, tôi đã nói cậu rồi, đây toàn là văn vật đó!

Không thể dùng thuốc nổ!

Tôi khống chế cậu lại, mau tìm cách khác!" Hồ Bát Nhất cũng theo đó mà mắng: "Bàn Tử, đừng lúc nào cũng dùng bạo lực phá giải, hãy động não nhiều hơn, ở đây có một cột đá đơn độc, cơ quan chắc chắn nằm trên đó!" Đi suốt chặng đường, chỉ có ở đây có một cột đá, nhìn ai cũng thấy không tầm thường.

Cột đá này tuy không lớn bằng cột trong đại điện thần miếu, nhưng hình dáng lại y hệt.

Phần đáy hình lục giác cũng có thể xoay được, trên đó cũng chạm khắc năm hoa văn, phần trống rỗng, vừa vặn hướng về phía bức tường cuối đường hầm.

Chương 614

Thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất không kìm được tán thán: "Trình độ phong thủy của Nữ vương Tinh Tuyệt tuyệt đối không thấp, cột đá này đặt ở đây, như một viên long châu." "Không chỉ ngăn chặn hai con Xà Cửu Cực Xung Thiên tranh đấu với nhau, mà còn khiến hai con rắn nhờ đó mà thuế hóa thành chân long, tạo thành thế song long hí châu!" Dương Tuyết Lỵ thấy Hồ Bát Nhất quên mất việc phá giải, vội vàng nhắc nhở: "Hồ tiên sinh, đã tìm thấy cơ quan mở đường hầm chưa?" Nghe lời nói đó, Hồ Bát Nhất tỉnh táo lại, nói: "Tìm thấy rồi, giáo sư Trần để Bàn Tử giúp một tay đi!" "Tiểu Vương, cậu phải nghe theo chỉ huy, đừng động mấy cái đầu óc vớ vẩn nữa!" Nghe vậy, giáo sư Trần không yên tâm cảnh cáo vài câu, mới nới lỏng một tay.

"Giáo sư Trần thầy yên tâm, lần sau tôi sẽ không thế nữa, tuyệt đối nghe theo chỉ huy!" Thấy giáo sư Trần không buông tay, Bàn Tử vội vàng cam đoan.

Giáo sư Trần mới "quyến luyến" buông Bàn Tử ra, không còn bị kiềm chế, Bàn Tử một mạch chạy đến bên cạnh Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất thấy Bàn Tử đã tới, nói: "Tôi dùng sức, ấn tất cả các phần đáy có chạm khắc hoa văn xuống, nhớ kỹ không được ấn ô trống, cũng không được xoay phần đáy!" Thấy Bàn Tử gật đầu, Hồ Bát Nhất ấn ba vị trí xuống, tĩnh lặng chờ đợi Bàn Tử bên kia hoàn thành.

Lúc này, đột nhiên có tiếng kinh hô, Sở Văn bay người đá một cước, trực tiếp đá Bàn Tử ngã lăn trên đất, mặt nạ phòng độc cũng nhân đó rơi xuống đất.

Hồ Bát Nhất buông phần đáy ra, tức giận hỏi: "Sở Văn có ý gì!?

Đá Bàn Tử làm gì!

Có chuyện gì không thể nói đàng hoàng sao?" Sở Văn không nói gì, chỉ chỉ xuống Bàn Tử trên mặt đất.

Lúc này Bàn Tử mắt đỏ ngầu, đang giãy giụa muốn bò dậy từ mặt đất, động tác có chút cứng nhắc.

Hồ Bát Nhất cau mày hỏi: "Bàn Tử, cậu sao vậy?

Có nghe tôi nói không?" "Đừng phí sức nữa, Bàn Tử đeo mặt nạ phòng độc không cẩn thận, có thể đã trúng độc rồi!

Bây giờ nói gì, cậu ta cũng không phản ứng!" Sở Văn giải thích, vừa rồi thấy động tác của Bàn Tử cứng nhắc, định ấn vào ô trống, liền đá Bàn Tử một cước.

"Vậy bây giờ làm sao?

Bàn Tử có chết không?

À đúng rồi, cô Dương, thuốc cô mang theo có cứu được Bàn Tử không?" Nghe lời nói đó, Hồ Bát Nhất hoảng sợ, Dương Tuyết Lỵ có thuốc, như nắm được cọng rơm cứu mạng, vội vàng hỏi.

Dương Tuyết Lỵ an ủi: "Hồ tiên sinh, anh bình tĩnh đã, tôi cũng đành chịu, thuốc tôi mang theo không có thuốc giải độc." Hồ Bát Nhất lộ ra vẻ tuyệt vọng, Bàn Tử là do anh dẫn ra ngoài, nếu chết ở đây, anh biết ăn nói thế nào với cha mẹ cậu ấy.

Lúc này, Sở Văn nói: "Cứu Bàn Tử, hãy giữ chặt cậu ta, tôi có cách!" Nghe vậy, Hồ Bát Nhất ôm chặt hai chân Bàn Tử, Sở Kiến và Tát Đế Bằng mỗi người một bên, ấn tay Bàn Tử xuống đất.

Thấy Bàn Tử không thể động đậy, Sở Văn rạch vết thương trên ngón tay, máu liền chảy ra, anh trực tiếp nhỏ máu vào miệng Bàn Tử.

Bàn Tử toàn thân run rẩy, giãy giụa muốn thoát, nhưng bị ba

người giữ chặt.

Không lâu sau, Bàn Tử bình tĩnh lại, màu đỏ trong mắt cũng biến mất, Sở Văn mới ngừng nhỏ máu.

Thấy cảnh này, Dương Tuyết Lỵ nói: "Sở tiên sinh, máu của anh thật thần kỳ, không chỉ có thể phá giải ảo cảnh, mà còn có thể giải độc, còn tốt hơn thuốc nhiều!" Sở Văn không để ý đến Dương Tuyết Lỵ, nói: "Hồ Bát Nhất, mau giúp Bàn Tử đeo mặt nạ phòng độc vào, tránh bị trúng độc lần nữa!" Hồ Bát Nhất lập tức bận rộn.

Dương Tuyết Lỵ thấy Sở Văn không trả lời, cũng không tự chuốc lấy thất vọng nữa, dù sao mỗi người đều có bí mật riêng, không cần hỏi rõ ràng đến vậy.

"Tôi nằm trên mặt đất?

Đường hầm đã mở ra chưa?

Mọi người vây quanh tôi làm gì?" Một lúc sau, Bàn Tử uể oải tỉnh lại, xoa xoa cánh tay đau nhức nói.

Dương Tuyết Lỵ quát: "Tôi không nói chuyện với cậu nữa, cậu có đeo mặt nạ phòng độc cẩn thận không?

Không đeo cẩn thận sao?" Bàn Tử kỳ lạ nói: "Tôi thấy hơi chật cổ, không đeo chặt lắm, có liên quan đến mặt nạ phòng độc sao?" Hồ Bát Nhất đánh Bàn Tử vài cái, nói: "Vừa rồi cậu suýt chết đó!

Lần sau dù có chật cổ cũng phải đeo cẩn thận!" "Làm gì vậy, một hai người đều kỳ lạ thế, chẳng lẽ tôi trúng độc rồi sao?" Bàn Tử nói, phản ứng dù chậm đến mấy, bây giờ cũng biết mình đã trúng độc.

Diệp Diệc Tâm bực bội nói: "Cậu!

Nếu không phải máu của Sở tiên sinh có thể giải độc, bây giờ cậu đã là một cái xác rồi!" Bàn Tử lập tức nói với Sở Văn: "Sở ca, đại ân

không lời cảm tạ, chỉ có thể ghi nhớ trong lòng, sau này có việc gì, cứ việc phân phó!" "Đừng nói mấy lời đó nữa, Hồ Bát Nhất và tôi đi mở cơ quan đi!

Xem có mở được đường hầm này không!" Sở Văn ý bảo mình đã biết, sau đó nói, nếu còn dừng lại ở đây, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nói rồi, Sở Văn và Hồ Bát Nhất đi đến rìa cột đá, ấn các phần đáy có chạm khắc hoa văn xuống, trừ ô trống.

Kèm theo một tiếng ma sát chói tai, bức tường đá cuối đường hầm mở ra hai bên.

Bàn Tử đã tỉnh táo, cầm AK, trực tiếp bước vào.

Bàn Tử sau khi được Sở Văn cứu một lần, đã thay đổi thái độ lề mề trước đây, muốn làm thêm nhiều việc cho đội.

Đương nhiên, là người đầu tiên vào, nếu có thể lấy được vài món minh khí thì không còn gì tốt hơn.

Sự tính toán nhỏ nhặt trong lòng Bàn Tử định sẵn là thất bại, vì vừa mới đi vào, những người khác cũng lần lượt đi theo sau.

Chương 615

Cùng với việc mọi người đi vào, xung quanh được ánh đèn pin chiếu sáng.

Cung điện hoàng gia tuy được xây dựng dưới lòng đất, nhưng không gian rộng rãi, nội thất bắt đầu bong tróc, nhưng vẫn lờ mờ nhìn ra cảnh tượng huy hoàng năm xưa.

Khi Sở Văn bước vào, giáo sư Trần nói: "Nhìn cách bố trí ở đây, hẳn là chính điện của hoàng cung, chúng ta đã đến hoàng cung Tinh Tuyệt rồi!" Mọi người lại không phấn khích, vì mọi thứ xung quanh đều hiện ra vẻ đổ nát.

Một làn gió nhẹ thổi qua, mọi người biết ở đây nối liền với sông ngầm, nên không khí mới lưu thông, nhưng đồ vật trong hoàng cung cũng vì thế mà phong hóa.

Giáo sư Trần cười khổ một tiếng, không nói gì, trải qua bao khó khăn vạn khổ, mới tìm thấy hoàng cung Tinh Tuyệt trong truyền thuyết, lại biến thành ra nông nỗi này.

Vũ khí vương vãi khắp nơi, chứng tỏ chiến tranh đã thực sự diễn ra trong hoàng cung, nhưng tất cả đều đã rỉ sét loang lổ.

Chủ nhân của chúng không thấy đâu, bên cạnh chỉ có những bộ giáp cũng rỉ sét loang lổ, ngay cả xương cốt cũng không còn lại mấy mảnh.

Trải qua ngàn năm phong hóa, chỉ có các vật phẩm làm từ ngọc thạch không bị ảnh hưởng, các vật phẩm khác đều đã tan nát, thậm chí không còn nhìn ra hình dạng ban đầu.

Nổi bật nhất trong số các vật phẩm ngọc thạch là ngai vàng ngọc

thạch ở chính điện.

Đỉnh lưng ngai vàng, khảm một con mắt được chạm khắc bằng hồng ngọc.

Toàn bộ ngai vàng đều được khảm vàng, khắc họa đủ loại chim thú, phần bệ là một khối ngọc dương chi trắng tinh, dưới ánh đèn trông càng thêm bắt mắt.

Bàn Tử, người đầu tiên bước vào, với vẻ mặt chán nản ngồi lên ngai vàng, sờ sờ vào tay vịn, nói: "Cả chính điện hoàng cung, chỉ còn lại cái ngai vàng này, những thứ khác đem bán phế liệu cũng không ai thèm!" Bàn Tử không hề phát hiện, sau khi cậu ta ngồi lên ngai vàng, con mắt hồng ngọc bắt đầu phát ra ánh sáng đỏ.

"Bàn Tử, không thể yên tĩnh một chút sao, lại gây họa!" Nói rồi, Hồ Bát Nhất tiến lên, kéo Bàn Tử từ trên ngai vàng xuống.

Cũng kỳ lạ, Bàn Tử sau khi rời khỏi ngai vàng, con mắt hồng ngọc lại trở lại bình thường.

Bàn Tử thoát khỏi tay Hồ Bát Nhất, bất mãn nói: "Lão Hồ, tôi gây họa gì?

Ông nói rõ cho tôi nghe xem!" Hồ Bát Nhất kể lại sự việc một lần, Bàn Tử quay đầu nhìn lại, lẩm bẩm nói nhỏ: "Không phát sáng mà." Mặc dù vậy, Bàn Tử cũng không dám ngồi lên ngai vàng nữa, cùng mọi người nhìn ngó xung quanh, muốn xem đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn một vòng, không phát hiện điều bất thường nào, Diệp Diệc Tâm kinh hô: "Chỗ chúng ta vào đã biến mất rồi!" Mọi người lập tức quay người kiểm tra, cửa đá mà họ đã vào đã đóng lại, khít khao với bức tường, không thể tìm ra một chút dấu vết nào.

Hồ Bát Nhất đi đến trước bức tường đá, kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, sau đó nói: "Ở đây không có cơ quan nào khác, muốn rời khỏi

hoàng cung, chỉ có thể tìm một lối ra khác!" Nhìn những người đang im lặng, giáo sư Trần lắc đầu nói: "Đây là chính điện hoàng cung, chỉ cần đi ra đại môn, đi thẳng theo đường hầm, là có thể rời khỏi hoàng cung, không cần lo lắng đường lui!" "Là một nhân viên khảo cổ, lại có thể không rõ cả cấu trúc cơ bản của hoàng cung sao?" "Vì đây là hoàng cung, ngoài nữ vương Tinh Tuyệt ở trong đó, các quan viên khác cũng phải ra vào, tự nhiên sẽ có đường hầm lưu lại!" "Bình thường bảo mọi người tìm hiểu thêm lịch sử, không chịu, bây giờ từng người đều im lặng, thật đáng xấu hổ!" Giáo sư Trần đang giáo huấn những người khác trong đội khảo cổ, Dương Tuyết Lỵ không lãng phí thời gian nữa, nói: "Giáo sư Trần, những chuyện này đợi về rồi hãy nói!

Vì không cần lo lắng đường lui, chúng ta mau chóng đi tiếp đi!" Nghe lời nói đó, giáo sư Trần thấy có lý, liền dừng lại, nhưng vẻ mặt phẫn nộ không hề giảm, vì học trò của mình học nghệ không tinh cũng sẽ làm mất mặt thầy.

Vì chính điện hoàng cung ngoài đại môn ra, còn có hai cửa hông, nên mọi người chia thành hai đội nhỏ, mỗi đội điều tra một bên.

Sở Văn đi vào một bên điện phụ, phát hiện ở đó rất đơn sơ, không gian cũng khác xa chính điện.

Đồ đạc và bài trí bên trong đều đã phong hóa đến không còn hình dạng, nên anh không dừng lại, trực tiếp đi ra từ một cánh cửa khác của điện phụ.

Vừa mới đi vào, cánh cửa đối diện cũng mở ra, đoàn người do Hồ Bát Nhất dẫn đầu đi ra, hai đội người gặp nhau.

Sau khi trao đổi, hai bên điện phụ đều giống nhau, lúc này Sở Văn nghe thấy tiếng nước chảy.

Giáo sư Trần nhìn xung quanh kiến trúc, sau đó nói: "Đây là tẩm

cung của hoàng gia, nhìn những chỗ đó, tuy đã khô cạn, nhưng có thể nhìn ra là đài phun nước!" Sở Văn nói: "Tôi nghe thấy tiếng nước chảy, ở đây chưa hoàn toàn khô cạn, đi theo tôi!" Mọi người đi theo sau Sở Văn, bắt đầu tiến về hướng có tiếng nước chảy.

Nhanh chóng mọi người cũng dần dần nghe rõ tiếng nước chảy, càng thêm tin tưởng vào năng lực của Sở Văn.

Sau tẩm cung, tiếng nước chảy truyền ra từ một hang động.

Hang động không biết là hình thành tự nhiên, hay do con người khai thác, sau ngàn năm, không thể phân biệt được nữa.

Con đường trong hang động dốc xuống, mọi người đi trong đó rất lâu, cho đến khi địa thế bằng phẳng, không gian mới đột nhiên quang đãng.

Hang động này rộng bằng một sân bóng đá, tiếng nước chảy truyền ra từ phía bên kia hang động.

Mọi người đi đến, thấy hang động có tới một phần ba, là phần sông ngầm lộ ra mặt đất.

Ở đây vừa vặn là khúc cua, nước sông chảy êm đềm.

Trên một phần nước sông trong hang động, có một đài đá ngang bằng mặt đất, đứng trên mặt nước.

Đài đá không lớn, chỉ khoảng mười mấy mét vuông.

Vì mọi người đều lên đường nhẹ nhàng, không mang theo nhiều nước, bây giờ nhìn thấy nước sông, ai cũng nóng lòng muốn lao tới.

Dương Tuyết Lỵ ngăn mọi người lại, lớn tiếng nói: "Mọi người đừng vội, ở đây đã ngàn năm, chất lượng nước không biết có thay đổi không, tôi kiểm tra chất lượng nước trước, không tốn nhiều thời gian đâu!" Lúc này, một con cá từ trong sông nhảy lên.

Bàn Tử khô cả họng nói: “Dương tiểu thư, nhìn xem sông có cá sống kìa, không cần kiểm tra nữa chứ!” “Cũng không được, có một số loài cá có thể sống sót trong môi trường cực đoan!

Chương 616

Kiểm tra chất lượng nước không mất nhiều thời gian đâu, đợi một lát đi!" Dương Tuyết Lỵ lập tức phản bác.

Vì là phóng viên tạp chí địa lý, cô ấy từng thấy loài cá có thể sống sót trong nước núi lửa.

Cần biết rằng những vùng nước đó có thể chứa đầy lưu huỳnh, người uống vào sẽ chết.

Thấy thái độ Dương Tuyết Lỵ kiên quyết, Hồ Bát Nhất hòa giải: "Bàn Tử, nhịn một chút đi!

Dương tiểu thư nói không mất nhiều thời gian đâu, cẩn thận một chút thì tốt hơn!" Bàn Tử nghe vậy thì nín thinh, ngay cả huynh đệ tốt cũng không đứng về phía mình, đành phải nén giận chờ đợi.

Thấy mọi người dừng lại, Dương Tuyết Lỵ mới từ ba lô lấy ra một cái cốc nhỏ, múc đầy một cốc nước sông, sau đó rắc một ít bột vào, rồi cầm cốc đưa lên mắt nhìn.

Khoảng mười giây sau, Dương Tuyết Lỵ nói: "Sau khi kiểm tra, nước không có vấn đề gì, mọi người có thể thoải mái uống rồi!" Mọi người reo hò một tiếng, thi nhau lấy bình nước rỗng ra múc nước, sau đó uống một cách sảng khoái.

Một lúc sau, ngoài Sở Văn ra, mọi người đều đã uống no bụng, bụng căng phồng, đầy nước trong bụng.

Sở Văn không đi uống nước, anh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào đài đá, luôn cảm thấy đài đá có vấn đề.

Một lúc sau, con phù du trùng màu xanh đầu tiên xuất hiện trên đài đá, sau đó một lượng lớn phù du trùng màu xanh đổ xô lên đài đá.

Sở Văn ước tính sơ bộ, số lượng phù du trùng màu xanh ít nhất phải phá vạn.

Dương Tuyết Lỵ vừa mới bò lên cũng nhìn thấy cảnh này, phát ra tiếng "ái", nghe ra vẻ tò mò.

Tiếng kêu đó thu hút ánh mắt của mọi người, Hồ Bát Nhất đang nằm trên mặt đất, hỏi: "Dương tiểu thư có chuyện gì vậy?" Nghe hỏi, Dương Tuyết Lỵ chỉ vào đài đá, ý bảo mọi người nhìn về phía đó.

Lúc này, trên đài đá đã biến thành một màu xanh biếc, sau đó từ từ chuyển sang màu xám.

Sở Văn nhìn những con phù du trùng màu xanh biến thành màu xám, cơ thể chúng đang run rẩy, dường như đang lột xác.

Không lâu sau, những con côn trùng chui ra khỏi vỏ cũ, vươn rộng đôi cánh của mình, chỉ cần hoàn toàn mở ra, chúng có thể bay.

Lúc mới chui ra, trên người côn trùng có dịch nhầy huỳnh quang.

Sau khi bay, chúng lập lòe phát sáng trong không trung, hang động tối tăm như biến thành bầu trời đầy sao, vô cùng mộng ảo và đẹp đẽ.

Lúc này, từ phía hang động lao ra rất nhiều chuột lớn, xông về phía đài đá trong sông.

Mọi người nghe thấy tiếng động quay đầu lại, sợ hãi đứng bật dậy.

Chưa từng thấy cảnh tượng này, mọi người đều kinh ngạc đứng sững tại chỗ.

Những con chuột lớn này chỉ khi đi ngang qua họ mới né tránh, những lúc khác đều phớt lờ họ.

Những con chuột lớn chạy đến bờ sông, trực tiếp nhảy xuống sông bơi về phía đài đá.

Sau khi leo lên đài đá, những con chuột lớn này bắt lấy những con côn trùng chưa hoàn thành lột xác, đánh chén thỏa thuê.

Những con chuột lớn này ăn hết côn trùng chỉ trong chốc lát, ngay cả vỏ côn trùng lột ra cũng không còn lại.

Nhìn tư thế bơi lội thành thạo của những con chuột lớn này, có thể thấy chúng thường xuyên đến đây "ăn cơm".

Mọi người chỉ cảm thấy bụng mình cồn cào, "oa!" một tiếng, nôn hết nước sông đã uống ra.

Sau một bữa ăn no nê, những con chuột lớn quay lại đường cũ, tiếp tục phớt lờ mọi người, trực tiếp chạy về phía hang động.

Sở Kiến, vì bị dọa, cảm thấy những con chuột lớn này làm mình mất mặt, liền nhặt một cục đá ném ra.

Thấy cảnh này, Sở Văn ba bước làm hai bước, lao đến "đường đi tất yếu" của cục đá, đánh cục đá bay xuống sông.

Sau đó, Sở Văn lớn tiếng nói: "Ai cũng không được tấn công!

Để những con chuột lớn này rời đi!" "Sở ca, anh có ý gì?

Nước sông ở đây đều bị chuột lớn làm ô nhiễm, chúng ta uống nhầm nước sông, không cho phép tôi báo thù sao?" Bàn Tử nghe vậy thì không vui, phẫn nộ hỏi.

Sở Văn trước tiên giải thích, an ủi mọi người: "Khi chúng ta uống nước sông, vừa vặn là trước khi lũ chuột lớn đến, sau khi nước sông bị dòng chảy cuốn trôi, khoảng thời gian đó nước sông ở đây là sạch nhất!" Sau đó lại nói: "Mọi người cũng thấy rồi, những con chuột lớn này không sợ người, nhưng lại tránh né chúng ta, chứng tỏ chúng đã sống hòa bình với nữ vương Tinh Tuyệt, ngay cả nữ vương Tinh Tuyệt cũng không có cách nào giải quyết, chúng ta đừng nên chọc ghẹo làm gì!" Mọi người nghe xong thì dễ chịu hơn, nhưng vẫn cảm

thấy rất ghê tởm, liền lập tức rời khỏi đó.

Sâu nhất trong hang động chỉ có một lối vào đường hầm, mọi người chỉ có thể tiếp tục đi theo đó.

Càng đi sâu vào, không khí càng ẩm ướt.

Đi sâu vào vài trăm mét, mọi người lại thấy một con sông ngầm chảy xiết không ngừng xuất hiện.

Chương 617

Lòng sông rộng lớn, dòng nước cuồn cuộn mãnh liệt, vừa nhìn đã biết, độ sâu của sông không hề nông.

Thấy một con sông ngầm, giáo sư Trần khẳng định nói: "Tư Độc Âm Hà!" Nhưng không ai để ý điểm này, vì sự chú ý của những người khác, đều đổ dồn vào phía đối diện sông ngầm.

Cửa đá bên đó, bị người ta dùng xích sắt kéo.

Mọi người vội vàng chạy qua cầu đá, đến trước cửa đá đó, kiểm tra tình hình xích sắt.

Cửa đá là một Thiên Cân Áp đã được kích hoạt, một đầu xích sắt cố định trên đó, đầu kia của xích sắt không biết ở đâu.

Có thể nhìn thấy một đoạn xích sắt căng thẳng, kéo Thiên Cân Áp lên, dưới Thiên Cân Áp đặt một khối đá lớn, chiếm nửa cánh cửa.

Giáo sư Trần nhìn thấy cảnh này, sắc mặt khó coi nói: "Thiên Cân Áp đúng như tên gọi, nặng nghìn cân, một khi rơi xuống, sức người không thể mở được!" "Tôi đã nhầm tầng ba, dùng đến Thiên Cân Áp, chỉ có thể là lăng mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt!" "Xem ra có một đội trộm mộ đã chuẩn bị đầy đủ, mới dùng phương pháp này để cưỡng ép mở ra!" Nghe giáo sư Trần phân tích, sắc mặt mọi người đều khó coi, có người đã đi trước một bước, cả chặng đường không uổng công vô ích.

Hồ Bát Nhất không cam lòng hỏi: "Vậy chúng ta có vào không?" "Đương nhiên phải vào!

Tôi phải tận mắt nhìn xem lăng mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt trông như thế nào!

Nhưng, các cậu đừng vào!

Còn trẻ!

Không đáng để mạo hiểm!" Giáo sư Trần kiên quyết nói, khiến người ta không thể phản bác.

Dương Tuyết Lỵ lấy máy ảnh ra, hăm hở thay cuộn phim, nói: "Cần hỏi sao?

Tôi đến đây vì lăng mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt!" Thấy thái độ của hai người, Hồ Bát Nhất cũng nói: "Vậy tôi liều mạng theo quân tử!

Cùng hai người vào!

Bảo vệ an toàn của hai người!

Sở ca, làm phiền anh bảo vệ an toàn của những người khác nhé!" Bàn Tử đã hạ quyết tâm, giả vờ không vui nói: "Lão Hồ, ông lại không tin thực lực của tôi!

Vậy tôi không ở lại nữa!

Cùng lắm, sau khi vào bên trong, mọi chuyện đều nghe theo sắp xếp của ông!" Bàn Tử và Hồ Bát Nhất là bạn tốt nhiều năm, làm sao có thể để một người mạo hiểm, đương nhiên phải cùng đi, so với hai người không có sức chiến đấu, điều này có thể nâng cao tỷ lệ sống sót của đội.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Hách Ái Quốc cũng nói: "Thầy giáo, học sinh em không sợ nguy hiểm, hãy để em cùng thầy đi một chuyến đi!" "Cậu còn làm loạn!

Sao có thể đùa giỡn với sinh mạng, tôi không cho phép cậu vào!" Giáo sư Trần thấy Hách Ái Quốc không nghe lời mình, lớn tiếng quát.

"Thầy giáo, học sinh em thật sự không yên tâm để thầy vào!

Thầy đã dạy em rất nhiều kỹ thuật khảo cổ!

Em nhớ, khảo cổ phải không sợ nguy hiểm!" Hách Ái Quốc kiên định đáp, bất kể giáo sư Trần có đồng ý hay không, anh quyết tâm phải đi cùng thầy.

"…….Thôi!

Cứ đi đi!

Nhớ đi theo sát nhé!" Giáo sư Trần đang định tiếp tục khuyên can, thấy Hách Ái Quốc kiên định, mắt rưng rưng nói.

Vẻ mặt của Hách Ái Quốc khiến giáo sư Trần nhớ lại một chuyện, khi còn trẻ, ông cũng từng trải qua chuyện tương tự.

Chỉ là, lúc đó giáo sư Trần chỉ là một học sinh, nhưng ông sẽ không bao giờ quên lần cuối cùng gặp thầy của mình.

Thầy giáo cũng kiên quyết khuyên can Trần giáo sư, không cho ông vào, sau đó, thầy giáo không bao giờ xuất hiện nữa.

Chuyện này, luôn được chôn sâu trong lòng giáo sư Trần, trở thành điều hối tiếc lớn nhất đời ông, bệnh tim của ông cũng có liên quan đến chuyện này.

Thấy giáo sư Trần và thầy Hách đều muốn vào, những học sinh khác cũng không kìm được nữa, tha thiết cầu xin giáo sư Trần cho họ vào.

Dù sao, suốt chặng đường không biết đã chịu bao nhiêu khó khăn, gặp bao nhiêu nguy hiểm, mới đến được lăng mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt, nếu không vào xem, cũng không cam lòng.

Thấy cảnh này, giáo sư Trần cũng đồng ý, điểm yếu lớn nhất của ông là "dao găm miệng, đậu hũ tâm" (miệng cứng rắn nhưng lòng mềm yếu).

Vì biết rõ có nguy hiểm, muốn mọi người đi theo, phù hợp với câu cửa miệng của giáo sư Trần "khảo cổ phải không sợ nguy hiểm".

Hồ Bát Nhất thấy Sở Văn không bày tỏ thái độ, thầm nghĩ: "Thêm Sở Văn, ba người chúng ta cũng không thể đảm bảo an toàn cho sáu người còn lại." Lúc này, Sở Văn vẫn luôn im lặng, lên tiếng nói: "Vì mọi người đều muốn vào, vậy thì cùng vào hết đi!

Tôi sẽ bảo vệ an toàn cho mọi người!" Hồ Bát Nhất xua tay, nói: "Không được!

Chương 618

Chúng ta quá đông người, không thể bảo vệ hết được!" "Ai biết được, ở lại đây nhất định là an toàn sao?

Chi bằng mọi người cùng vào, có người chiếu cố lẫn nhau!" Sở Văn thản nhiên nói, không muốn tất cả mọi người chia thành hai đội, như vậy không thể đảm bảo an toàn cho cả hai đội.

Lời vừa dứt, Hồ Bát Nhất đề nghị: "Vậy thì tôi vào thăm dò trước, nếu bên trong an toàn, mọi người hãy cùng vào!

Nếu tôi không quay lại trong vòng bốn giờ, mọi người lập tức rời đi, đừng ở lại đây!" Bàn Tử lập tức nói: "Tôi không đồng ý, nếu đi thì tôi và ông cùng đi, gặp nguy hiểm cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau!" "Mọi người cùng vào đi!

Có tôi ở đây, nguy hiểm có thể giảm xuống mức thấp nhất!" Sở Văn trực tiếp nói rõ, nhiệm vụ của anh không cho phép những người khác chia đội.

"Tiểu Sở thực sự có năng lực đó!

Tôi cũng đồng ý tất cả mọi người cùng đi!

Như vậy không cần lo lắng, những người ở lại bên ngoài sẽ gặp chuyện!" Có lẽ lời nói của Sở Văn đã có tác dụng, giáo sư Trần cũng không bỏ lỡ cơ hội đi vào, liền hết sức ủng hộ.

Thấy giáo sư Trần bày tỏ thái độ, những người khác đều đứng về phía Sở Văn.

Bàn Tử bước lên, nói nhỏ với Hồ Bát Nhất: "Thiểu số phục tùng đa số, chúng ta cùng vào đi!" "Vì mọi người đã quyết định rồi, vậy thì tôi chỉ có thể tuân theo sắp xếp!

Sở ca, làm phiền anh dẫn đường phía trước!

Tôi sẽ đi cuối để cản hậu!" Hồ Bát Nhất cười khổ nói, sau đó, đi đến cuối đội hình.

Thấy mọi người không có vấn đề gì khác, Sở Văn dẫn đầu chui vào Thiên Cân Áp, những người khác cũng nối đuôi nhau chui vào.

Sau khi đi vào Thiên Cân Áp, là một đường hầm đi xuống, chiều rộng của nó chỉ đủ cho hai người đi song song.

Bàn Tử phía sau Sở Văn, đốt một cây pháo sáng lạnh, ném ra.

Do đường hầm dốc xuống, pháo sáng lạnh theo đường hầm lăn xuống.

Đường mộ đạo này rất dài, dài đến khi pháo sáng lạnh dừng lại, nó đã biến thành một điểm sáng nhỏ.

Sở Văn vẫn luôn nhìn chằm chằm vào pháo sáng lạnh, phát hiện rằng ngoài khu vực pháo sáng lạnh chiếu sáng ra, trong đường hầm không có bất cứ thứ gì.

Nếu trong đường hầm có bẫy, những tên trộm mộ đã vào trước đó, chắc chắn sẽ để lại dấu vết.

Bây giờ không phát hiện ra gì, chứng tỏ đường hầm an toàn.

Dù vậy, Sở Văn vẫn cẩn thận tiến lên, may mắn là suốt chặng đường không có bẫy nào.

Cả nhóm người đi trong đường hầm rất lâu, pháo sáng lạnh đã tắt trước khi họ đuổi kịp.

Mọi người từ từ đi trong đường hầm, Sở Văn đột nhiên dừng lại, những người phía sau lần lượt đâm vào nhau.

Giọng Dương Tuyết Lỵ từ phía sau truyền đến: "Sở tiên sinh, sao tự nhiên dừng lại vậy?

Phía trước có chuyện gì sao?" "Phía trước hết đường rồi!

Có một cái hố sâu, tôi cần thăm dò!" Sở Văn thản nhiên đáp.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Ở trong đó phải lớn đến mức nào, mà ánh đèn pin cũng không chiếu tới đối diện được!

Chẳng lẽ ở đây là Quỷ Động sao?" "Ở đây không phải Quỷ Động, căn cứ theo thói quen thích tả thực của người Quỷ Động, Quỷ Động thật sự không nhỏ đến vậy!" Sở Văn đáp.

Lời vừa dứt, Bàn Tử đốt vài cây pháo sáng lạnh, Sở Văn nhận lấy, sau đó ném ra các hướng khác nhau.

Cây pháo sáng lạnh đầu tiên thẳng tắp rơi xuống vực sâu, nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn.

Nhưng Sở Văn cũng từ ánh sáng phát ra, nhìn thấy tình hình bên dưới.

Dưới lối vào đường hầm khoảng hai ba mươi mét, có một đài đá, trên đó bày biện đồ vật.

Ngoài đài đá ra, xung quanh đều sâu không thấy đáy.

Sở Văn ném những cây pháo sáng lạnh còn lại, chính xác không sai sót xuống đài đá.

Cùng với việc số lượng pháo sáng lạnh tăng lên, ánh sáng cũng chiếu sáng toàn bộ đài đá.

Đài đá tuy không chiếm toàn bộ hố sâu, nhưng diện tích cũng không nhỏ, trên đó bày đầy đủ loại kỳ trân dị bảo.

Bàn Tử trợn tròn mắt nói: "Tôi nói Nữ vương Tinh Tuyệt không nghèo đến vậy, một vương quốc Tinh Tuyệt cổ đại lớn như vậy, không lẽ không có lấy một món bảo vật ra hồn.

Chương 619

“Thảo nào tôi ở hoàng cung không phát hiện ra đồ vật gì, hóa ra Nữ vương Tinh Tuyệt, giấu tất cả bảo vật ở đây.” “Ai có dây thừng, tôi mau xuống xem đi!” Sở Văn trực tiếp dội nước lạnh: “Bàn Tử, xuống dưới đó, đồ vật đều không được chạm vào!” “Sở ca, anh làm khó tôi quá!

Ở đây nhiều bảo bối như vậy, tôi lại phải về tay không sao!” Bàn Tử lập tức từ chối.

Sở Văn nghiêm túc nói: “Trước tôi, ít nhất đã có một đội trộm mộ đi vào!” “Chuẩn bị rất đầy đủ, không thể nào để lại nhiều bảo vật như vậy ở đây!” “Vì không mang đi, vậy thì chỉ có một khả năng, những bảo vật này đều là cơ quan, một khi chạm vào sẽ kích hoạt!” Bàn Tử nói: “Biết rồi Sở ca, xuống dưới đó, tôi đảm bảo không chạm vào gì cả!” “Tôi không chuẩn bị dây thừng, nhưng tôi mang theo thang dây, xem thử có dùng được không!” Giọng Tát Đế Bằng truyền đến.

Nói rồi, Tát Đế Bằng lấy thang dây ra, bảo mọi người truyền về phía trước.

Sở Văn nhận thang dây, sau đó tìm chỗ cố định ở lối vào đường hầm.

Nhưng anh lại phát hiện chỗ thích hợp duy nhất, đang treo một sợi thang dây.

Sở Văn đưa tay muốn tháo ra, nhưng có lẽ sợi thang dây này đã phong hóa, vừa chạm vào, thang dây đứt lìa.

Như vậy không cần lãng phí thời gian nữa, Sở Văn trực tiếp ném thang dây xuống, phát hiện thang dây vừa vặn chạm đến đài đá.

Sở Văn là người đầu tiên xuống, đài đá tĩnh lặng, trên bức tường xung quanh cứ cách một khoảng nhất định, lại lắp đặt một cây đèn đồng.

Những cây đèn đồng này có hình dạng kỳ quái, như thể chỉ có nửa thân trên chui ra từ bức tường, hai tay giơ đèn lên đỉnh đầu, hai mắt nhắm nghiền, dường như đang sợ hãi.

Lực tải của thang dây có hạn, mỗi lần chỉ có thể xuống một người, mọi người chỉ có thể lần lượt bò xuống.

Nhìn khắp nơi đều là bảo bối, mọi người cũng một trận động lòng, nhưng lời nói của Sở Văn đã kìm giữ được tay của mỗi người.

Tuy không thể chạm vào, nhưng mắt giáo sư Trần lại liên tục lóe lên vẻ lạ lẫm, ở đây có rất nhiều bảo bối, đều chưa từng xuất hiện.

Bàn Tử không kìm được, đưa hai tay về phía một viên dạ minh châu to bằng nắm đấm.

Hồ Bát Nhất thực sự quá hiểu Bàn Tử, khi Bàn Tử đưa tay ra, anh liền túm cậu ta lại.

Bàn Tử lập tức nói: "Chúng ta mau rời khỏi đây đi, những bảo bối này khiến người ta phạm tội, tôi không nhịn được nữa rồi!" "Đúng vậy, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!" Dương Tuyết Lỵ gật đầu nói.

Đừng nói Bàn Tử không nhịn được nữa, những người khác có mặt, trong lòng cũng nảy sinh ý nghĩ muốn lấy bảo bối.

Là người xuống đầu tiên, Sở Văn xác nhận chỗ đó có thể đi tiếp, rồi dẫn mọi người xuất phát.

Rời khỏi khu vực toàn bảo bối đó, mọi người mới cảm thấy dễ chịu hơn, nếu còn ở lại đó, họ sẽ không thể khống chế được bản thân.

Đi về phía trước một lúc, Dương Tuyết Lỵ nói: "Nhìn những bức

tường xung quanh, toàn bộ đều là đá núi Chát Cách Lạp Mã màu đen tự nhiên, ở đây chẳng lẽ là dưới lòng núi Chát Cách Lạp Mã sao?" "Đúng vậy, đây đều là đá núi Chát Cách Lạp Mã, ở đây hẳn là dưới lòng núi Chát Cách Lạp Mã!" Giáo sư Trần đáp.

Hồ Bát Nhất đột nhiên lớn tiếng nói: "Diệp Diệc Tâm không theo kịp!

Mọi người mau quay lại tìm!" Nghe vậy, Sở Văn dẫn mọi người quay lại một ngã rẽ, đó là nơi duy nhất Diệp Diệc Tâm có thể rời đi mà không bị ai phát hiện.

Trước đó khi đi ngang qua, Sở Văn đã dùng đèn pin chiếu vào, phát hiện cách hai mươi mét không có đường nữa, nên anh đã đi về phía khác.

Vì Hồ Bát Nhất cứ cách một lúc lại điểm danh số người, nên mọi người chỉ cách lối rẽ một trăm mét.

Không lâu sau, Sở Văn đến cuối con đường khác, thấy Diệp Diệc Tâm đứng ở rìa với vẻ mặt giằng xé.

Sở Văn đi vào, mới phát hiện con đường hầm này, nối liền với một địa động vô cùng rộng lớn.

Địa động này vô biên vô tận, rìa có một cầu thang xoắn ốc đi xuống, chính là Quỷ Động trong bích họa.

Sở Văn nghe thấy rất nhiều tiếng lẩm bẩm khẽ khàng, nhưng đối với anh không có tác dụng gì, liền trực tiếp tiến lên kéo Diệp Diệc Tâm trở lại.

Tiếng bước chân truyền đến trong đường hầm, Sở Văn hét lên: "Ở đây có điều kỳ lạ, mọi người đừng vào!" Nhưng đã quá muộn, mọi người đã đi vào, đồng thời, những tiếng lẩm bẩm đó cũng biến mất.

Bàn Tử tò mò hỏi: "Sở ca, ở đây không có gì cả!

Chẳng lẽ cái động lớn này có điều kỳ lạ sao?" "Vì mọi người đã vào rồi, không có vấn đề gì thì không sao cả!" Sở Văn thản nhiên nói.

"Một địa động lớn như vậy, chẳng lẽ là Quỷ Động tộc, đường hầm rời khỏi lòng đất sao?" Dương Tuyết Lỵ cũng thắc mắc.

Giáo sư Trần nói: "Quỷ Động!

Nhưng nhìn, cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua chỉ là một địa động hình thành tự nhiên thôi!" "Tiểu Dương, nhìn những cầu thang đó, chỉ đi xuống vài vòng, không chạm đến đáy động, nên Quỷ Động tộc không phải đến từ lòng đất, nếu muốn khám phá cái địa động này." Nhìn khu vực toàn bảo bối trước đó, rồi nhìn cái Quỷ Động bình thường này, giáo sư Trần không chút hứng thú nào.

Là một phóng viên tạp chí địa lý, Dương Tuyết Lỵ tò mò hỏi: "Giáo sư Trần, nếu Quỷ Động tộc không đến từ lòng đất, vậy cái Quỷ Động này thông đến đâu?" Giáo sư Trần khó xử nói: "Mặt này tôi cũng không rõ, vấn đề này cần một chuyên gia địa lý giải thích!" Lúc này, Diệp Diệc Tâm từ trong hôn mê tỉnh lại, lớn tiếng hét lên: "Tôi không muốn!

Mau thả tôi ra!

Đừng kéo tôi xuống đó!" Vừa dứt lời, Diệp Diệc Tâm mới phát hiện mình đang nằm trong vòng tay Sở Văn, mặt đỏ bừng lên, lập tức luồn ra khỏi vòng tay anh.

Chương 620

Giáo sư Trần nghe tiếng thét chói tai, hỏi: "Tiểu Diệp, có chuyện gì vậy?" Diệp Diệc Tâm đáp: "Giáo sư Trần, lúc đi qua lối rẽ, em nghe thấy trong một con đường hầm khác có người gọi tên em.""Sau khi nghe tiếng đó, em trở nên mơ màng, đi theo tiếng gọi vào một con đường hầm khác, rồi lần theo tiếng đó mà đi.""Vừa vào đường hầm, mấy người phụ nữ xuất hiện, xúm lại nói luyên thuyên, vừa nói vừa kéo em xuống một cái động ngầm.""Em đương nhiên không nhảy xuống, họ cứ kéo em, em la hét nhưng không phát ra được tiếng nào, thế là em vùng vẫy kịch liệt, rồi ngất đi." Nói xong, Diệp Diệc Tâm vẫn còn vẻ mặt kinh hồn bạt vía, Dương Tuyết Lỵ bắt đầu an ủi cô.

Sở Văn đứng ở vị trí Diệp Diệc Tâm vừa đứng, bên dưới chính là bậc thang đầu tiên, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Mấy nữ quỷ kia không hại Diệp Diệc Tâm, mà muốn cô kế thừa sức mạnh thần bí của quỷ động.

Sở Văn từng xem một truyền thuyết trong bức đồ lặc Long Ngư Quỷ Tỳ, đại ý là thế này.

Tộc Quỷ Động trong một lần di cư đã phát hiện ra một động ngầm khổng lồ, tộc trưởng lúc đó đã ra lệnh cho cả tộc trú lại đó, muốn thám hiểm sự huyền bí của động ngầm.

Tối đó, một số người trong tộc Quỷ Động đã nghe thấy tiếng gọi từ động ngầm, đi dọc theo bậc thang xuống động, rồi biến mất trong đó.

Những người vào động ngầm sẽ đi ra lại vào sáng hôm sau, những người trở về đều có năng lực đặc biệt.

Nhưng những năng lực mà những người đó có được, cũng như

những chuyện xảy ra sau đó, trong bức đồ lặc đều không miêu tả.

Sở Văn cũng nghi ngờ năng lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương không tự quỷ động mà ra, nhưng không thể chứng thực.

Bàn Tử kinh hô: "Nhìn kia?" Sở Văn thu lại suy nghĩ, đi về phía Bàn Tử.

Bàn Tử đang đứng ở rìa đường hầm, dùng đèn pin chiếu ra ngoài miệng đường hầm, ánh sáng đèn pin không chiếu vào khoảng không mà chiếu thẳng vào bên trên.

Nơi đó, thế mà lại ẩn giấu một cây cầu, một đầu cầu cố định ở bên ngoài miệng đường hầm, nếu không tìm kỹ thì thật sự không thể tìm thấy.

Thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất lấy phụ kiện từ ba lô ra, bắt đầu lắp ráp.

Đó là một loại đèn chiếu cầm tay công suất lớn, có thể chiếu xa một khoảng cách rất lớn, nhưng có một nhược điểm là tốc độ hao pin cực nhanh, một viên pin đầy điện cũng chỉ có thể sử dụng được mười phút.

Sau khi lắp ráp xong đèn chiếu cầm tay, Hồ Bát Nhất bật nó về phía đó, dưới ánh sáng mạnh, cây cầu đó hiện ra rất rõ ràng.

Hồ Bát Nhất chiếu dọc theo cây cầu, về phía giữa động.

Ở đó có một bệ đá nhỏ, trên đó có một cây cổ thụ, thân cây rộng chừng..., trên bệ đá nhỏ không có đất nhưng cây đó lại tràn đầy sức sống.

Cây đại thụ bị hàng chục sợi xích sắt cố định trên bệ đá nhỏ, điều kỳ lạ là ở gốc cây đại thụ, lại mọc ra một "bông hoa" màu vàng xanh.

"Bông hoa" to bằng cái cây, trên vàng dưới xanh, bên trên mọc bảy

chiếc lá to màu đỏ huyết, rễ cắm sâu vào thân cây đại thụ, hút chất dinh dưỡng từ cây.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói: "Cái cây này... lẽ nào là Côn Luân Thần Thụ trong truyền thuyết!""Tổ tiên tôi bán quan tài, nên ông nội tôi kể, Côn Luân Thần Thụ là một loại gỗ thần cấp, hiếm thấy trên đời!""Ông nội tôi cũng tìm hiểu từ cổ thư, trên đó ghi chép rằng, cho dù Côn Luân Thần Thụ không tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, nguồn nước và đất, cũng sẽ không khô héo!""Tuy nó sẽ ngừng sinh trưởng, nhưng cũng có thể vĩnh viễn giữ nguyên trạng thái đó!

Nếu làm thành quan tài, thi thể được chôn cất trong đó, sẽ vĩnh viễn không bị mục nát!""Vì Côn Luân Thần Thụ ở đây, vậy người được chôn cất trong đó, chỉ có thể là Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Dương Tuyết Lỵ cũng kích động nói: "Không sai, đúng là Côn Luân Thần Thụ, cổ thư gia truyền của tôi ghi chép, Côn Luân Thần Thụ trong truyền thuyết sinh ra cùng với núi Côn Luân!" Giáo sư Trần cũng xen vào: "Dã sử ghi chép, Tần Thủy Hoàng đã bí mật phái một đội quân đi tìm Côn Luân Thần Thụ, muốn dùng nó làm quan tài, nhưng không tìm thấy!""Vậy mà quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương lại là Côn Luân Thần Thụ, đây là thứ đỉnh cao nhất trên thế giới này!" Nghe vậy, mọi người trong đội khảo cổ cũng kích động, chưa từng khảo cổ mà có thể nhìn thấy sự tồn tại trong truyền thuyết, ai cũng muốn lao tới xem xét kỹ lưỡng.

Sở Văn lại rút Tử Ngọc Trường Đao ra, chặn họ lại, nhàn nhạt nói: "Tất cả dừng lại cho tôi!" Bàn Tử hỏi: "Sở ca, lại sao vậy?

Chẳng lẽ bọn tôi trúng ảo giác rồi sao?" Nhìn thấy lưỡi đao Tử Ngọc Trường Đao, mọi người bình tĩnh lại, lúc này, một giọng nói không hòa hợp vang lên.

"Sở Văn, tránh ra, tôi nước giếng không phạm nước sông!" Tát Đế

Bằng nói xong, một tay vỗ vào sống lưng Tử Ngọc Trường Đao.

Sở Kiện trực tiếp lao tới, Tát Đế Bằng theo sát phía sau, những người khác đều ngây ra, hai người này lúc nào lại trở nên to gan như vậy.

Thấy tình hình không ổn, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử chuẩn bị ra tay chế phục hai người.

Lúc này, Sở Văn mượn đà đao Tử Ngọc Trường Đao hạ xuống, xoay người dùng sống đao đánh ngất Sở Kiện.

Đồng thời, tay trái anh biến thành hình đao, vỗ vào gáy Tát Đế Bằng, sau khi bị Sở Văn đánh trúng, cả người hắn co giật, rồi cũng ngất đi.

Sở Văn toàn lực vận chuyển Huyết Mạch Hung Thú, sau đó, lại một lần nữa làm vết thương trên tay chảy máu, dùng máu bôi đầy các lỗ lọc khí của mặt nạ phòng độc của mỗi người.

Làm xong mọi việc, Sở Văn mới nói: "Côn Luân Thần Thụ đó không giả!

Nhưng, bông hoa mọc ở gốc cây kia, có ai nhận ra không?" Nghe câu hỏi của Sở Văn, mọi người lộ vẻ khó xử, hiển nhiên là không biết.

Bàn Tử hỏi ngược lại: "Sở ca, anh chắc chắn cái cây khổng lồ bên cạnh Côn Luân Thần Thụ đó là một bông hoa sao?""Tôi thấy nó giống một cái củ khoai tây biến dị hơn, mới mọc to như vậy!

Chẳng lẽ Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi được chôn cùng hạt giống vào Côn Luân Thần Thụ, đã bắt đầu nảy mầm sao?" Dương Tuyết Lỵ nói: "Bàn Tử, không hiểu thì đừng nói linh tinh!

Tinh Tuyệt Nữ Vương là người, sao lại biến thành thực vật được chứ?

Cứ để Sở tiên sinh giới thiệu đi!" Nghe vậy, Sở Văn nói: "Đó không phải là củ khoai tây!

Tên của nó là Thi Hương Ma Dụ, một loại thực vật quý hiếm và có nguy cơ tuyệt chủng, có thể là cây cuối cùng trên thế giới này!" Giáo sư Trần vừa nghe đến thực vật quý hiếm và có nguy cơ tuyệt chủng, hai mắt liền sáng rực, vội vàng nhìn thêm mấy lần.

Chương 621

Bàn Tử hỏi: "Không phải củ khoai tây, vậy sao lại gọi là Thi Hương Ma Dụ chứ?

Đã có chữ 'dụ' (củ khoai) rồi, chắc cũng nấu ăn được nhỉ!

Không biết mùi vị thế nào?

Có nên nấu thử không!" Nếu ánh mắt có thể giết người, giờ Bàn Tử đã ngã gục rồi, nghe những lời đó, Giáo sư Trần trừng mắt nhìn hắn một cái thật dữ tợn.

Đó là thực vật quý hiếm có nguy cơ tuyệt chủng mà!

Mỗi cây đều là tồn tại hiếm có trên đời, Bàn Tử vậy mà lại muốn nấu ăn.

Giáo sư Trần cuối cùng cũng không nhịn được nữa, tức giận nói: "Tiểu Vương, từ giờ trở đi, không có sự cho phép của tôi, cậu không được rời khỏi bán kính ba mét xung quanh tôi!" Bàn Tử không biết chuyện gì xảy ra, bèn trêu chọc: "Giáo sư Trần, có chuyện gì vậy?

Sao lại đối xử với tôi như thế, hay là đổi thành Diệp Diệc Tâm đi!

Tôi có thể bảo vệ sát sao cô ấy!""Cậu đẹp lắm, tôi sẽ giám sát cậu toàn bộ quá trình, không cho cậu làm ra hành động phá hoại văn vật!" Giáo sư Trần càng tức giận nói.

Bàn Tử thầm nhủ không ổn, giả vờ nói: "Giáo sư Trần, tôi chỉ nói mấy câu thôi mà, sao lại phá hoại văn vật chứ?""Thi Hương Ma Dụ là loại thực vật quý hiếm có nguy cơ tuyệt chủng, cậu lại muốn nấu ăn!

Đó không phải là phá hoại văn vật sao?" Giáo sư Trần có vẻ đau đầu.

Dương Tuyết Lỵ thấy mãi không xong, bèn nói: “Thôi đừng cãi nhau nữa!

Đợi Sở tiên sinh giải thích rõ mọi chuyện đã!” Khi mọi người im lặng, Sở Văn mới tiếp tục nói: “Theo ghi chép trong cổ tịch, Thi Hương Ma Dụ có nguồn gốc từ Hậu Nguyệt Thị Quốc, vào thời kỳ Con Đường Tơ Lụa phồn hoa nhất, nó được đưa vào Trung Thổ.”“Có thể do được trồng trong môi trường sống không phù hợp, dẫn đến Thi Hương Ma Dụ ở Trung Thổ dần dần khô héo, cho đến khi biến mất hoàn toàn.”“Trong dã sử của Hậu Nguyệt Thị Quốc, có ghi chép về yêu cầu môi trường để trồng Thi Hương Ma Dụ, không thể trồng ở nơi tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, tốt nhất là trồng ở nơi âm khí tụ tập, ví dụ như trong lăng mộ.”“Nghe nói, Thi Hương Ma Dụ được trồng trong lăng mộ, không chỉ có thể khiến thi thể trong lăng mộ vĩnh viễn không mục nát, thậm chí còn có thể khiến thi thể tỏa ra một loại hương thơm đặc biệt.” Dương Tuyết Lỵ nói: “Không phải rất bình thường sao?

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng là phụ nữ, yêu cái đẹp là bản tính của mỗi người phụ nữ!

Tôi cũng không hy vọng sau khi chết, thịt da trên thi thể mục nát khô cằn, hóa thành một đống xương trắng!”“Nhưng Côn Luân Thần Thụ đã có tác dụng đó rồi, không cần thiết phải trồng thêm Thi Hương Ma Dụ, chẳng lẽ Tinh Tuyệt Nữ Vương cảm thấy chưa ổn, để cẩn thận hơn sao?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Sở Văn đồng tình nói: “Lão Hồ nói không sai, nếu chỉ để bảo vệ thi thể không mục nát, Tinh Tuyệt Nữ Vương quả thực không cần thiết phải làm thêm việc này, nhưng nếu tác dụng chính của Thi Hương Ma Dụ không phải là cái đó thì sao?” Bàn Tử gãi đầu hỏi: “Một bông hoa như vậy, có tác dụng đó chẳng lẽ không đủ sao?” Lúc này, do mặt nạ phòng độc đã được bôi máu của Sở Văn, sau một thời

gian lọc, xung quanh mọi người đã xảy ra thay đổi lớn.

Con đường hầm mọi người đang đứng đã biến thành một bệ đá rộng rãi, nhô ra trên quỷ động, ngoài con đường hầm và cây cầu, những nơi khác đều là vách đá dựng đứng, nhìn xuống sâu không thấy đáy.

Cây cầu vừa được Bàn Tử phát hiện, giờ đã biến thành lan can, nếu thật sự bước lên, mười phần thì tám chín phần sẽ vì mất trọng tâm mà rơi xuống vực sâu.

Vị trí cây cầu thực sự, chính là lối vào dẫn đến vách đá, cây cầu không quá rộng rãi, nhưng cũng đủ cho ba người đi song song.

Mọi người kinh hãi toát mồ hôi lạnh, nếu không có Sở Văn ngăn cản, ít nhất một nửa số người đã rơi xuống vực sâu rồi.

Đồng thời, Sở Kiện và Tát Đế Bằng cũng tỉnh dậy từ trạng thái hôn mê, xoa xoa cái cổ đau nhức, ngồi trên đất với vẻ mặt mơ màng.

Giáo sư Trần nói: "Hai đứa ngốc nghếch quá!

Nếu không có Tiểu Sở ra tay cứu giúp, giờ đã rơi xuống vực sâu không đáy rồi!" Nghe vậy, nhận ra thái độ vừa rồi của mình, lại phát hiện cảnh vật xung quanh thay đổi, vội vàng xin lỗi Sở Văn.

Sở Văn cũng không để tâm, bởi vì họ cũng bị Thi Hương Ma Dụ mê hoặc nên mới làm ra chuyện như vậy.

Lúc này, Bàn Tử kinh hô: "Mau nhìn giữa quỷ động, Thi… Thi Hương Ma Dụ nở hoa rồi!" Vì Sở Văn sau khi toàn lực kích hoạt Huyết Mạch Hung Thú, vẫn luôn đối mặt với mọi người, nên không phát hiện ra sự thay đổi xung quanh, nghe tiếng kinh hô của Bàn Tử, anh liền quay người nhìn lại.

Lúc này, Thi Hương Ma Dụ đã nở rộ, bảy chiếc lá to màu đỏ huyết bung ra, để lộ những cánh hoa bên trong, nhụy hoa ở giữa đang

chỉ ra xung quanh, như đang sử dụng ảo thuật.

Lòng Sở Văn chấn động, quả không hổ là độ khó Địa Ngục, Thi Hương Ma Dụ nở hoa, phạm vi ảnh hưởng cực lớn.

Có thể từ khi bước vào Thiên Cân Áp, cả đoàn người đã rơi vào ảo cảnh, chỉ là ảo cảnh không gây ra uy hiếp cho tính mạng, nên Huyết Mạch Hung Thú cũng không phát huy năng lực.

À, cái bệ đá đầy kho báu đó, sở dĩ khiến mọi người không kiểm soát được hai tay, là do Thi Hương Ma Dụ đang dụ dỗ mọi người, kích hoạt cạm bẫy tử vong.

Sở Văn sở dĩ lại bỏ qua con đường hầm dẫn đến quỷ động đó, cũng là do Thi Hương Ma Dụ tác quái, khiến nó không bị phát hiện.

Nếu không phải Diệp Diệc Tâm bị tiếng gọi của quỷ động dẫn dụ, mọi người cũng sẽ không để ý, con đường hầm khác bề ngoài có vẻ yên bình, nhưng thực chất lại dẫn đến một cạm bẫy tử vong tiếp theo.

Bàn Tử bị Thi Hương Ma Dụ nở hoa hấp dẫn, cuối cùng cũng nhìn xung quanh, nói: "Ôi mẹ ơi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Xung quanh biến thành thế nào rồi!" Dương Tuyết Lỵ bình tĩnh nói: "Chẳng lẽ tôi vẫn luôn ở trong ảo cảnh, máu của Sở Văn khiến tôi dần dần tỉnh táo, mới nhìn thấy lăng mộ thật của Tinh Tuyệt Nữ Vương!""Chắc là vậy không sai, nhìn tấm bia đá trước cầu, trên đó khắc đầy văn tự Quỷ Động, nếu tôi không đoán sai, trên đó ghi chép lại những sự tích của Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc sinh thời!" Giáo sư Trần hớn hở nói, đây là một phát hiện lớn, nếu có thể giải mã được, có thể biết được rất nhiều chuyện, ví dụ như năng lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương, lịch sử của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhìn nhụy hoa đang chỉ vào bên trong, Hồ Bát Nhất nghi vấn: "Năng lực đặc biệt của Thi Hương Ma Dụ?

Khiến người ta rơi vào ảo cảnh, chết mà không hay biết?" Sở Văn nhàn nhạt nói: "Lão Hồ nói không sai!

Thi Hương Ma Dụ quả thật có năng lực gây ảo ảnh cực mạnh.""Nhưng quan trọng hơn, nó có thể khiến linh hồn bám vào đó!

Đạt được một loại vĩnh sinh khác!

Chương 622

Hồn phách bất diệt, nhục thể vĩnh tồn!”“Vì vậy, Thi Hương Ma Dụ được trồng trong lăng mộ, một khi nó sống sót, nếu không có sự cho phép của linh hồn bám vào nó, những người ở gần sẽ bị lạc lối!”“Nếu mộ chủ là người tốt, hoặc có thể đã chơi chán rồi, sẽ thả bọn trộm mộ rời đi, ngược lại, sẽ bị dẫn đến cái chết!” “Bốp… bốp… bốp!” Trong không gian trống trải, đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay, Sở Văn nhìn mọi người, phát hiện không có ai vỗ tay cả.

Mọi người trừng lớn mắt, dường như đã thấy một cảnh tượng không thể tin nổi, Sở Văn lập tức quay người lại.

Một “người” đeo mặt nạ vàng, vừa vỗ tay vừa đi ra từ phía sau Côn Luân Thần Thụ, mấy luồng quỷ hỏa lượn lờ xung quanh.

“Phù thủy lang thang!

Lâu rồi không gặp!

Ngươi nói không sai!

Hiệu quả của Thi Hương Ma Dụ, quả thật là vậy không sai!” Giọng của “người” đó rất khàn đặc và trầm thấp, khi nói chuyện trong mắt hiện ra hai luồng quỷ hỏa, dường như vô cùng phẫn nộ.

Nghe những lời đó, Sở Văn biết đó là ai, ngàn năm trước, “Cô Mặc Vương Tử” bị “hại” chết bởi Phù Thủy Lang Thang!

Trong quan tài đá của Cô Mặc Vương Tử, Sở Văn không tìm thấy thi thể của hắn, nguyên lai là ở trong lăng mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi.

Sở Văn nghiêm nghị nói: “Mấy người về Thiên Cân Áp bên ngoài trước đi, nơi đó độc tố ám hà và ảnh hưởng của Thi Hương Ma Dụ

không nhiều, máu của tôi không biết có thể duy trì được bao lâu, nhanh chóng rời đi!”“Tôi sẽ ở lại đây giải quyết, nếu sau hai ba tiếng nữa mà tôi không đi tìm, lập tức quay về đường cũ.” Thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất lập tức nói: “Bàn Tử, đưa mọi người về đi, tôi ở lại đây giúp Sở ca!”“Lão Hồ, đưa mọi người về đi!

Tôi thích hợp ở lại hơn ông, tài bắn súng của tôi tốt hơn nhiều!” Bàn Tử cười nói.

Sở Văn mặt lộ vẻ tức giận quát: “Tôi bảo tất cả rời đi!

Không một ai được ở lại!

Trong chiến đấu, khi máu của tôi mất hiệu lực, mấy người chỉ là vướng víu mà thôi!” Nghe vậy, mọi người cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp chạy về hướng Thiên Cân Áp.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Cô Mặc Vương Tử yên lặng đứng đó, dường như đang đợi Sở Văn hồi đáp.

Sở Văn nhàn nhạt nói: “Tôi không phải Phù Thủy Lang Thang, chỉ là trông giống thôi!

Nhưng Cô Mặc Vương Tử, chẳng phải đã chết ngàn năm rồi sao?”“Nguyên lai là đã ngàn năm rồi!

Ngươi không phải Phù Thủy Lang Thang, vậy sao lại biết ta đã chết?” Cô Mặc Vương Tử thở dài một tiếng cảm thán, rồi hỏi.

“Tôi đã đến lăng mộ của ngươi, xem những bích họa trên tường phòng mộ, từ đó hiểu rõ mọi chuyện đã xảy ra năm xưa!” Sở Văn nhàn nhạt nói, tay đặt trên chuôi Tử Ngọc Trường Đao, sẵn sàng rút đao bất cứ lúc nào.

“Nếu đã đến lăng mộ của ta, vậy ngươi cũng nên thấy thanh kiếm đá điêu khắc trên nắp quan tài, và những văn tự trên thân kiếm rồi chứ!” Cô Mặc Vương Tử nói xong, liền hút mấy luồng quỷ hỏa đó

vào bụng, cơ thể hắn rõ ràng phình lớn hơn.

Sở Văn hỏi ngược lại: "Tôi quả thật đã xem những văn tự đó, ý của chúng là gì?""Vậy thì không sai rồi!

Trên thanh kiếm đó là mật ngữ của tộc Cô Mặc ta, sở dĩ ngươi có thể hiểu được, là vì ngươi là chuyển thế của Phù Thủy Lang Thang!" Cô Mặc Vương Tử nói xong, toàn thân bốc lên lửa xanh, thịt da khôi phục thành dáng vẻ của người bình thường, khí thế đại biến.

Sở Văn rút Tử Ngọc Trường Đao ra, chậm rãi nói: "Tôi không phải chuyển thế của Phù Thủy Lang Thang, vậy ân oán giữa ông và ông ta, cũng là chuyện của kiếp trước rồi!""Khí tức Bất Tường!

Quả nhiên không sai!

Ngươi không phải Phù Thủy Lang Thang!

Ngươi là chuyển thế của Bất Tường!" Cô Mặc Vương Tử trừng mắt nhìn Tử Ngọc Trường Đao, bốc lên quỷ hỏa màu xanh, rút thanh kiếm trên người ra, lao về phía Sở Văn.

Thanh kiếm đó tỏa ra ánh sáng u tối, quỷ hỏa bốc ra từ trong kiếm, theo quỷ hỏa càng lúc càng nhiều, tốc độ của Cô Mặc Vương Tử cũng càng lúc càng nhanh.

Cô Mặc Vương Tử như một luồng sáng, trực tiếp lao đến trước mặt Sở Văn, trường kiếm trong tay mang theo quỷ hỏa chém xuống.

Do tốc độ quá nhanh, Sở Văn không thể né tránh, chỉ kịp dùng Tử Ngọc Trường Đao đỡ đòn.

"Rầm!" Một tiếng động trầm đục, trường kiếm đó chém vào Tử Ngọc Trường Đao, trực tiếp đánh lùi Sở Văn mấy bước.

Thế công của Cô Mặc Vương Tử vô cùng mãnh liệt, trong quá trình bị đẩy lùi, Sở Văn không ngừng dùng Tử Ngọc Trường Đao đỡ

đòn.

Sở Văn phát hiện ngoài đòn đầu tiên, các đòn tấn công khác của Cô Mặc Vương Tử đều không có sức mạnh, nhưng vẫn có thể đẩy lùi anh.

Những đòn đánh liên miên bất tuyệt, trên Tử Ngọc Trường Đao đã bốc lên quỷ hỏa, đang cháy về phía Sở Văn.

Sở Văn một cước đá văng Cô Mặc Vương Tử, Tử Ngọc Trường Đao trong tay mang theo quỷ hỏa chém xuống, trực tiếp rạch một vết lớn ở bụng Cô Mặc Vương Tử.

"Vô ích thôi!

Ta không phải người nữa rồi!

Công kích của ngươi vô hiệu đối với ta!" Vết thương của Cô Mặc Vương Tử không chảy máu, chỉ lấp lóe một ít tia lửa xanh, hắn dùng tay vuốt lên vết thương, vết thương liền lành lại, sau đó hắn bật người dậy như cá chép vượt vũ môn, tiếp tục lao về phía Sở Văn.

Chương 623

Tuy Cô Mặc Vương Tử ngừng tấn công, nhưng quỷ hỏa trên Tử Ngọc Trường Đao không tắt, như thể bị quỷ hỏa hoàn toàn đốt cháy.

Nhìn quỷ hỏa trên Tử Ngọc Trường Đao có xu thế càng cháy càng mạnh, Sở Văn đành phải thu đao vào vỏ.

Thấy Cô Mặc Vương Tử lại một kiếm chém xuống, Sở Văn đành phải né sang bên cạnh, thanh trường kiếm quỷ dị đó, mang theo Cô Mặc Vương Tử di chuyển, dường như có thể tự động điều chỉnh hướng tấn công.

Nhưng kỳ lạ là, Cô Mặc Vương Tử di chuyển theo trường kiếm, động tác lại vô cùng mượt mà, không hề lộ ra vẻ bị trường kiếm cưỡng chế kéo đi.

Tuy một kiếm sượt qua quần áo Sở Văn rồi hạ xuống, nhưng không trúng, chỉ có quỷ hỏa trên thân kiếm làm quần áo anh bốc cháy.

Sở Văn chộp lấy cơ hội, lại một cước đá ngã Cô Mặc Vương Tử, hắn ngã xuống đất lăn hai vòng, dập tắt quỷ hỏa trên người.

Thuận thế từ nhẫn trữ vật lấy ra khẩu AK, chĩa vào Cô Mặc Vương Tử, một trận xả đạn.

Đạn xuyên thẳng qua cơ thể Cô Mặc Vương Tử, mang theo một vùng lớn tia lửa xanh, bắn xong một băng đạn, Sở Văn mới thở phào nhẹ nhõm.

Bất kể là cương thi ngàn năm nào, trước vũ khí hiện đại đều không đáng kể.

Lúc này Cô Mặc Vương Tử đã biến thành một khối quỷ hỏa xanh khổng lồ, khi tiếng súng ngừng lại, quỷ hỏa xanh lại một lần nữa

ngưng tụ.

“Vô ích thôi!

Ngươi không thể đánh bại ta!

Ta là chuyển thế của Thái Dương Chiến Thần!

Nếu không phải bị lừa mất thần chi tinh huyết của ta!

Ta sẽ không bao giờ chết!” Cô Mặc Vương Tử lại tấn công, Sở Văn cau mày thật chặt, không thể dùng cương thi để giải thích nữa rồi, trải qua một đợt tấn công, hắn vậy mà lại khôi phục hoàn toàn không hề hấn gì.

Sở Văn nghĩ thầm: “Cô Mặc Vương Tử, giống như một khối quỷ hỏa, không sợ cái chết, sẽ theo sự di chuyển, thay đổi hướng tấn công.” Cô Mặc Vương Tử căn bản không cho Sở Văn quá nhiều thời gian suy nghĩ, một khi khôi phục, liền tiếp tục lao tới.

Thấy công kích không có tác dụng, Sở Văn nói: “Thái Dương Chiến Thần!

Nhìn dáng vẻ của ngươi đi!

Chẳng phải chỉ là một khối quỷ hỏa thôi sao?” Nghe câu nói đó, Cô Mặc Vương Tử sững lại, nhìn cơ thể mình, rơi vào trầm tư.

Trong lòng Cô Mặc Vương Tử nghĩ: “À!

Ta là Thái Dương Chiến Thần sao?

Những ngọn lửa này đều là lửa tử vong!

Ta cũng chỉ có thể ‘ẩn náu’ trong bóng tối!

Không còn có thể tiếp nhận vinh quang của mặt trời nữa!” Thấy Cô Mặc Vương Tử dừng lại ở đó, Sở Văn tuy không dám tùy tiện hành động, nhưng cũng có được thời gian thở dốc.

“Phế vật!

Ngươi còn do dự ở đó làm gì?

Đừng quên sứ mệnh của ta!” Sở Văn nhìn theo tiếng nói, phát hiện nhụy hoa của Thi Hương Ma Dụ đang lắc lư, dường như vô cùng thất vọng về Cô Mặc Vương Tử.

Nghe tiếng đó, Cô Mặc Vương Tử chấn động toàn thân, vẻ mơ màng trong mắt biến mất, tiếp tục phát động tấn công về phía Sở Văn.

Nghe tiếng bước chân, Sở Văn thu lại ánh mắt, một lần nữa rút Tử Ngọc Trường Đao ra, đối mặt với công kích của Cô Mặc Vương Tử, không dám lơ là dù chỉ một chút.

Cô Mặc Vương Tử như quỷ hỏa, như hình với bóng, mỗi lần Sở Văn né tránh công kích, đều sẽ kéo theo Cô Mặc Vương Tử, điều chỉnh hướng công kích về phía đó, buộc Sở Văn phải dùng Tử Ngọc Trường Đao đỡ đòn.

Sở Văn lại phát hiện, Cô Mặc Vương Tử ngoài đòn công kích đầu tiên ra, sức mạnh các đòn công kích khác đều vô cùng yếu ớt, nhưng lại tăng nhanh tốc độ công kích, như đang che giấu điều gì đó.

Trong lần va chạm tiếp theo, Sở Văn cố ý tăng thêm lực độ, xem phản ứng của Cô Mặc Vương Tử.

Khi hai vũ khí va chạm vào nhau, quỷ hỏa trên kiếm rung lắc dữ dội.

Sở Văn nhìn thấy dưới lớp quỷ hỏa bao phủ, thanh kiếm đó chi chít vết nứt.

Trong đó, có hai vết nứt đặc biệt lớn, dường như là do hai lần va chạm kịch liệt trong chiến đấu gây ra.

Biểu cảm của Cô Mặc Vương Tử rõ ràng trở nên hoảng sợ,

những đòn công kích phát ra cũng càng thêm cẩn thận.

Phát hiện ra điều này, Sở Văn từ phòng thủ bị động biến thành chủ động tấn công, mỗi lần công kích đều nhắm vào thanh kiếm đó.

Chương 624

Mỗi lần hai vũ khí va chạm, đều khiến Cô Mặc Vương Tử càng thêm hoảng sợ, đến cuối cùng, thà bị chém trúng còn hơn là để trường kiếm trong tay va chạm một lần nữa.

Thấy cảnh này, Sở Văn thu Tử Ngọc Trường Đao lại, đổi sang khẩu AK có thể xuyên thủng cơ thể Cô Mặc Vương Tử.

Cô Mặc Vương Tử tuyệt vọng gào thét: "Tinh Tuyệt Nữ Vương cái con tiện nhân!

Bà muốn ta chặn bao lâu nữa!

Kiếm của ta sắp vỡ rồi!" Bên Thi Hương Ma Dụ vẫn yên bình, không hề có chút phản ứng nào.

Vì thanh kiếm đó bị Cô Mặc Vương Tử giấu sau lưng, nên Sở Văn nhắm vào vị trí đại khái, bắt đầu xả đạn.

Mấy phát đầu đều trượt, khi Sở Văn nghe thấy tiếng "Đinh ~!", đã xác định được vị trí thanh kiếm đó.

Cô Mặc Vương Tử cũng nghe thấy tiếng vang, muốn đổi vị trí thanh kiếm đó, nhưng mỗi khi bị đạn bắn trúng, cơ thể hắn sẽ ngừng lại.

Cho đến khi những viên đạn còn lại, đều bắn trúng thanh kiếm đó, Cô Mặc Vương Tử không thể di chuyển nó đi được.

Lúc này, thanh kiếm đó chi chít những vết nứt đáng sợ, như thể chỉ cần bị tấn công thêm một lần nữa, sẽ hoàn toàn hỏng bét.

Cô Mặc Vương Tử cảm thấy sức mạnh của mình đang tiêu tán, mới phát hiện ra, sức mạnh của hắn đến từ thanh trường kiếm trong tay.

Hắn nhìn Sở Văn một cái đầy thâm ý, rồi lại nhìn Thi Hương Ma Dụ, Cô Mặc Vương Tử đã hạ quyết tâm.

Hắn bắt đầu ngưng tụ toàn bộ quỷ hỏa, truyền ngược trở lại vào trong kiếm.

Tuy trường kiếm chỉ chống đỡ được một chút, nhưng đã hấp thụ một luồng sức mạnh cổ xưa.

Từ những vết nứt trên thân kiếm, bắt đầu bốc ra quỷ hỏa, cơ thể Cô Mặc Vương Tử dần dần thu nhỏ lại.

Sở Văn thay đạn xong, thanh kiếm đó đã bị quỷ hỏa xanh bao vây, thân kiếm lại phát ra ánh sáng đỏ như không chịu nổi áp lực.

Sự việc bất thường ắt có quỷ, Sở Văn trực tiếp nổ súng, xoay tròn trong không trung.

Cô Mặc Vương Tử không còn sức chống đỡ, tuyệt vọng nhìn viên đạn bắn trúng trường kiếm.

"Bùm!" Một tiếng, trường kiếm vỡ tan thành vô số mảnh.

Quỷ hỏa ẩn chứa bên trong tản mát, một khối quỷ hỏa khổng lồ, sau khi tỏa sáng rực rỡ trong khoảnh khắc, liền biến mất không còn dấu vết.

Xác khô của Cô Mặc Vương Tử ngã xuống đất, bị quỷ hỏa đốt cháy, nhưng dường như đã khôi phục lại thần trí.

Mặc dù vậy, Cô Mặc Vương Tử vẫn không cam lòng gầm lên: "Ta hận!

Tại sao ta lại phải tin ngươi!

Tại sao ngươi không ra tay giúp đỡ!""Bất Tường cuối cùng sẽ chết!

Ngươi không giết được ta!

Ngươi sẽ chết thảm trong tay người khác!" Nghe vậy, Sở Văn hỏi: "Ngươi biết thân phận của ta sao?

Người khác đó là ai?" Có lẽ vì phẫn nộ, quỷ hỏa trên người Cô Mặc Vương Tử càng lúc càng mạnh.

"Bất Tường!

Ngươi đều như vậy!

Đừng giả vờ nữa!

Ngươi nhất định sẽ chết không toàn thây!

Nhất định có người sẽ tiêu diệt ngươi!" Nói xong câu đó, Cô Mặc Vương Tử cũng hóa thành tro bụi trong quỷ hỏa.

Lúc này, trong quỷ động truyền ra một luồng lực hút, hút toàn bộ tro bụi hắn hóa thành.

Sở Văn rơi vào trầm tư, lẽ nào Cô Mặc Vương Tử biết thân phận của mình.

Nếu không biết, vậy ai đã truyền bá tin tức "Bất Tường" của mình ra ngoài.

Rốt cuộc là ai, chẳng phải thân phận của mình chỉ có hai người biết sao.

Giờ thì hình như ở đâu cũng có thể phát hiện có người muốn giết mình.

Chương 625

"Á!" Một tiếng thét chói tai khiến người ta dựng tóc gáy, truyền đến từ phía sau Sở Văn.

Những người khác đã rời đi rồi, chỉ còn Sở Văn ở lại, vậy thì chỉ có thể là… Sở Văn đột nhiên quay người lại, đối mặt với một đôi mắt có đồng tử màu xanh lam.

Toàn thân Sở Văn dựng hết cả lông tơ vì sợ hãi, anh theo bản năng đá một cước, đá văng bóng người đó xuống vực sâu.

Không ngờ, bóng người đó ở vị trí lan can cầu, một tay chống xuống, dừng lại ở mép vực.

Lúc này, Sở Văn mới nhìn rõ dáng vẻ của bóng người đó.

Trên mặt đeo một chiếc mặt nạ màu đen, che đi dung nhan, thân mặc một bộ ngọc y, che phủ toàn bộ cơ thể.

Nhìn về phía sau, Sở Văn mới phát hiện Thi Hương Ma Dụ đã khô héo.

"Người" trước mắt này, giống như yêu quái Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"Bất Tường!

Phản ứng của ngươi không tệ đấy!

Đây là một đối thủ đáng để chiến đấu!

Đừng làm ta quá thất vọng nhé!" Tinh Tuyệt Nữ Vương liếm môi, thái độ đó dường như đang đối mặt với một món đồ chơi.

Sở Văn rút Tử Ngọc Trường Đao ra, ra tay trước để chiếm tiên cơ, anh chỉ biết một điều, Tinh Tuyệt Nữ Vương một khi tháo mặt nạ ra,

có thể đưa người ta vào không gian hư vô.

Nhất định phải dùng thế công như bão táp mưa sa, đánh cho nàng không kịp trở tay.

Sở Văn giả vờ dùng Tử Ngọc Trường Đao tấn công, nhưng lại bất ngờ rút AK ra, bắt đầu bắn điểm xạ.

Anh bắn một phát vào tất cả các khớp xương của Tinh Tuyệt Nữ Vương, mục đích rõ ràng, muốn phế bỏ tứ chi của nàng.

"Ha ha ha ha!

Bất Tường quả nhiên vừa có dũng vừa có mưu đấy!

Vậy mà lại dùng cách này!" Viên đạn vừa đến vị trí đó, giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương lại vang lên từ phía sau.

Sở Văn cảm thấy mình rơi vào ảo cảnh, bèn toàn lực kích hoạt Huyết Mạch Hung Thú.

Tử Ngọc Trường Đao trong tay, theo động tác xoay người, trực tiếp chém ra phía sau.

Một đao chém hụt, Sở Văn thầm nhủ không ổn, trực tiếp lao sang một bên, thực hiện một cú lộn vòng tiêu chuẩn.

"Rầm ~!" Từ vị trí cũ truyền đến tiếng rơi xuống đất.

"Lạch cạch ~ lạch cạch ~ lạch cạch ~!

Bất Tường thật là chật vật đấy!

Ta cứ nghĩ ngươi có bản lĩnh!

Đáng để người kia tốn nhiều công sức như vậy!" Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng ở vị trí đó, khẽ cười nói.

"Người kia là ai?

Tại sao lại muốn làm vậy?

Rốt cuộc có mục đích gì?" Sở Văn bật dậy như cá chép vượt vũ môn, đứng lên từ mặt đất, hiếm khi có "người" biết, cũng muốn làm rõ thân phận của mình.

Tinh Tuyệt Nữ Vương "đứng ở" đó nói: "Bất Tường!

Người kia muốn làm gì, chẳng lẽ ngươi không rõ sao?" Sở Văn lại một lần nữa lăn sang một bên, né tránh công kích của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tuy bóng dáng Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng ở đó, nhưng giọng nói lại truyền đến từ phía sau.

Thính giác của Sở Văn rất nhạy bén, vừa phát hiện không ổn, lập tức né tránh.

Nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương đang xoa xoa cổ tay ở đó, Sở Văn cau mày thật chặt.

Huyết Mạch Hung Thú toàn lực vận chuyển, Tinh Tuyệt Nữ Vương không dựa vào ảo giác để quấy nhiễu Sở Văn.

Sở Văn cũng không nhìn ra, Tinh Tuyệt Nữ Vương rốt cuộc làm cách nào lại ra phía sau.

Chương 626

Cái tàn ảnh như thực chất lưu lại ở chỗ cũ, vô cùng chân thật, nếu không có công kích rơi vào đó, cũng sẽ không biến mất.

Từ đầu đến cuối, công kích của hai bên đều không đánh trúng đối phương.

Đối mặt với phương thức công kích quỷ dị như vậy, Sở Văn cũng không dám đối đầu trực diện.

Đột nhiên, Sở Văn nghĩ ra, thu Tử Ngọc Trường Đao, lấy AK ra bắt đầu bắn điểm xạ vào Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Phát đạn đầu tiên bắn ra, Sở Văn lăn xuống đất, trực tiếp nhắm vào vị trí vừa nãy.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đột ngột xuất hiện ở đó, hai tay đâm ra, những móng tay sắc nhọn đó, tỏa ra ánh sáng quỷ dị.

Sở Văn không do dự, nổ súng bắn vào móng tay của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Vì sức mạnh của Cô Mặc Vương Tử đến từ thanh trường kiếm trong tay, vậy thì phá hủy móng tay của Tinh Tuyệt Nữ Vương, hẳn cũng sẽ có hiệu quả tương tự.

Viên đạn bắn trúng một cái móng tay, phát ra tiếng "Rắc!", cái móng tay đó liền gãy.

"Bất Tường!

Ngươi dám hủy móng tay của ta!

Ta muốn ngươi chết không toàn thây!" Thấy móng tay gãy lìa, Tinh Tuyệt Nữ Vương gào thét, thân hình biến mất ngay lập tức,

không còn lưu lại tàn ảnh nữa.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tinh Tuyệt Nữ Vương xuất hiện trước mặt Sở Văn, hai tay mang theo hàn quang đâm tới, không kịp né tránh, chỉ có thể dùng khẩu AK trong tay để đỡ.

Tuy khẩu AK dưới những móng tay sắc bén đã biến thành một đống linh kiện phế liệu, nhưng cũng hóa giải được đòn tấn công đó.

Sở Văn cũng không lãng phí cơ hội, trực tiếp đá ngã Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Vì không phải là vấn đề móng tay, vậy thì ra tay từ phương diện khác.

Tử Ngọc Trường Đao một lần nữa rời khỏi vỏ, chém vào mặt nạ của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Rõ ràng Tinh Tuyệt Nữ Vương tháo mặt nạ ra có thể đưa người ta vào không gian hư vô, nhưng lại cận chiến đấu tay đôi với Sở Văn.

Điều này rất bất thường, có thể Tinh Tuyệt Nữ Vương đã xảy ra biến hóa, khiến nàng mất đi khả năng giao tiếp với không gian hư vô, nên mới phải dùng đến hạ sách này.

Sở Văn dễ dàng chém bay mặt nạ, Tinh Tuyệt Nữ Vương sững sờ ở đó, chưa từng có ai lại chủ động vạch trần mặt nạ của nàng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lộ ra khuôn mặt thật, ngoài đôi mắt có đồng tử màu xanh lam kia ra, các bộ phận khác đều khô héo nhăn nheo, như chỉ có một lớp da bọc lấy xương.

“Không!

Đừng nhìn dáng vẻ của ta!

Sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy!

Ta muốn đánh gãy từng khúc xương toàn thân ngươi!” Tinh Tuyệt

Nữ Vương mắt đỏ ngầu, rơi vào trạng thái hoàn toàn điên cuồng, mất lý trí lao về phía Sở Văn.

Đúng như ý Sở Văn, anh dùng hết toàn lực chém một đao từ dưới lên, chém Tinh Tuyệt Nữ Vương đang điên cuồng thành hai nửa.

Khi thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương đổ xuống hai bên, hai giọt máu tỏa ra ánh sáng bảy màu từ vết thương bay ra, lơ lửng trước mặt Sở Văn, giữa hai bên như thể có một thế lực vô hình.

Thi thể ngã xuống đất lăn hai vòng, rơi vào trong quỷ động.

Đồng thời, trong đầu Sở Văn phát ra một tiếng vang giòn.

"Đinh ~!

Chúc mừng ký chủ, phát hiện hai giọt Thần Chi Tinh Huyết!" Thần Chi Tinh Huyết?

Trong truyền thuyết, chân thần chuyển thế, trong cơ thể cũng chỉ có một giọt tồn tại sao?

Chỉ nhìn bên ngoài, nó không khác gì máu bình thường, chỉ có điều nó phát sáng và lơ lửng.

Không, bây giờ không phải lúc nghiên cứu cái này.

Anh thu hai giọt Thần Chi Tinh Huyết vào nhẫn trữ vật.

Sở Văn nhìn về phía Côn Luân Thần Thụ, giờ đây mối đe dọa đã được giải quyết, đã đến lúc thu thập chiến lợi phẩm rồi.

Trên bệ đá nhỏ, Côn Luân Thần Thụ phủ đầy rễ của Thi Hương Ma Dụ.

Chương 627

Do Thi Hương Ma Dụ khô héo, những sợi rễ này vừa kéo là đứt ra.

Đợi Sở Văn dọn sạch rễ cây trên đó, mới phát hiện Côn Luân Thần Thụ chi chít vết thương.

Ở gốc Thi Hương Ma Dụ, ẩn giấu một cái động lớn, Tinh Tuyệt Nữ Vương chui ra từ đó.

Cũng vì thế mà làm gãy Thi Hương Ma Dụ, dẫn đến nó khô héo.

Sở Văn lấy đèn pin ra, chiếu vào bên trong cái hốc cây.

Trên thân cây Côn Luân Thần Thụ, lập tức có vô số luồng sáng xanh bắn ra.

Như thể cả cây Côn Luân Thần Thụ, là một chiếc đèn lồng xanh khổng lồ.

Sự việc bất thường ắt có quỷ, Sở Văn trực tiếp chui vào trong.

Bên trong Côn Luân Thần Thụ, đã bị Thi Hương Ma Dụ khoét rỗng.

Giờ đây, không gian bên trong Côn Luân Thần Thụ vô cùng rộng rãi, Sở Văn vào trong cũng không cảm thấy chật chội chút nào.

Bên trong trống rỗng, chỉ có một viên châu ngọc màu xanh biếc, ở vị trí đỉnh cây.

"Đinh ~!

Chúc mừng ký chủ, phát hiện Côn Luân Thần Châu!" Côn Luân Thần Châu?

Sở Văn ngây người, chưa từng nghe tên này.

Nhưng nó có thể khiến hệ thống nhắc nhở, tuyệt đối không phải thứ tầm thường.

Sở Văn quyết định không quan tâm nhiều như vậy, trước tiên cứ lấy nó đã.

Còn về nguồn gốc, đợi sau này rồi từ từ điều tra.

Sở Văn tay chân cùng dùng, trèo lên từ thân cây, một tay nắm lấy viên châu rồi kéo xuống, thu vào nhẫn trữ vật.

Sau khi xuống khỏi đỉnh cây, Sở Văn lục soát khắp bệ đá nhỏ một lượt, xác nhận không còn bảo bối nào khác.

Anh định nhân lúc những người khác không có mặt, một mình đi lấy bảo vật trong đồ lặc.

Trong đồ lặc miêu tả, muốn tìm món bảo vật đó, nhất định phải đến được Côn Luân Thần Thụ.

Lấy đó làm điểm, dựa theo những ký hiệu trên đó, mới có thể tìm thấy nơi cất giấu bảo vật.

Sở Văn lấy ra một tờ giấy đã ố vàng, dựa theo những gì giải mã được từ đồ lặc, tìm theo trên đó.

Trên đường đi vòng vèo, Sở Văn cuối cùng cũng đến được địa điểm cuối cùng được đánh dấu trên đồ lặc.

Đó là một không gian không lớn, nhưng vô cùng bí mật, để đến được đó, Sở Văn phải chui qua mười mấy khe hở ẩn kín.

Chẳng trách Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không phát hiện ra nơi này, nếu không thì lăng mộ đế vương, sao có thể dung người khác đặt chân vào.

Hơn nữa ở đó có hai ngôi mộ đá đen, một khi bị phát hiện, không chỉ hài cốt sẽ bị đào ra, chắc chắn sẽ bị Tinh Tuyệt Nữ Vương nghiền

xương thành tro.

Người được chôn cất trong hai ngôi mộ đó, rất có thể là Tiên Thánh trong miệng An Lực Mãn.

Nhưng những điều đó không phải là thứ Sở Văn quan tâm, anh nhìn về phía căn phòng đá phía sau hai ngôi mộ, món bảo bối thần bí đó ở đó.

Sở Văn đẩy cửa đá bước vào, không gian bên trong căn phòng đá không lớn, chỉ có mười mấy mét vuông.

Trên mặt đất ở giữa căn phòng đá, đặt một cái hộp lớn màu trắng, nổi bật đặc biệt dưới nền đá đen xung quanh.

Ở hai đầu cái hộp lớn, có hai xác khô, một lớn một nhỏ, ngồi xếp bằng ở đó, như thể để canh giữ căn phòng đá.

Trải qua ngàn năm thời gian, những bích họa trên cái hộp lớn đã trở nên mờ nhạt không rõ.

Sở Văn cũng không để tâm, chỉ lấy bảo vật trong hộp, còn về những chuyện được miêu tả trên bích họa, đối với anh không quá quan trọng.

Khẽ dùng sức, Sở Văn mở cái hộp lớn ra, bên trong chỉ có một cái hộp nhỏ tinh xảo.

"Hù ~!" Một trận âm thanh kỳ lạ truyền đến, mặt đất rung nhẹ.

"Dấu hiệu tiền chấn của động đất!

Chương 628

Mình phải nhanh chóng rời đi!" Sở Văn suy nghĩ, trong lòng kinh hãi.

Không có thời gian nghĩ nhiều, Sở Văn thu cái hộp nhỏ đó vào nhẫn trữ vật, tiếp đó nhanh chóng quay về đường cũ.

Vì khi quay về không cần như lúc đến, đi đi dừng dừng để kiểm tra địa tiêu.

Nên Sở Văn trên đường đi không hề dừng lại, phi nhanh về phía Thiên Cân Áp.

Càng gần quỷ động, âm thanh kỳ lạ đó càng lớn.

Khi Sở Văn đi qua lối rẽ, anh nhìn về phía quỷ động.

Không biết từ lúc nào, cây cầu đá đó đã sập, quỷ động đang hút mọi thứ xung quanh vào trong.

Dường như đã phát hiện ra Sở Văn, lực hút của quỷ động tăng lên, anh cũng không dám dừng lại nữa, cố gắng hết sức thoát khỏi lực hút đó, không quay đầu lại tiếp tục lao về phía trước.

Bệ đá giấu kho báu, vì Thi Hương Ma Dụ khô héo, những bảo vật bên trong đều lộ ra hình dáng ban đầu.

Khắp nơi đều là xương cốt đen kịt, chỉ cần chạm nhẹ vào là sẽ trúng độc.

Nhìn số lượng xương cốt ở đó, loại độc dược này chắc chắn đã nhiễm vào, sẽ lập tức phát tác độc, chết ngay tại chỗ.

Tuy Sở Văn bách độc bất xâm, nhưng không dám lấy thân mình thử độc.

May mắn là vừa rồi chỉ rung nhẹ, xương cốt trên đất tuy rải rác, nhưng vẫn có chỗ đặt chân.

Sở Văn cẩn thận tiến về phía trước, sau một lúc, thang dây đã ở ngay trước mắt.

Lúc này, mặt đất lại bắt đầu rung chuyển, Sở Văn không dám dừng lại, trực tiếp nhảy một cái, nắm lấy thang dây đang lắc lư.

Sở Văn quay đầu nhìn lại, trên toàn bộ bệ đá, đều dày đặc xương cốt màu đen, không còn một kẽ hở nào.

Đợi khi rung động ngừng lại, Sở Văn theo thang dây, bay lên như bay.

Bàn Tử đề nghị: "Đã kết thúc lần rung động thứ hai rồi, Sở ca có chết không?

Chúng ta mau đi thôi!" "Bàn Tử làm sao vậy!

Sở tiên sinh vì ngăn chặn quái vật, mới ở lại đó!

Tôi không thể không đợi mà rời đi!" Diệp Diệc Tâm bất mãn nói, trong một khoảng thời gian ngắn, Bàn Tử đã giục mọi người rời đi mấy lần rồi.

Hồ Bát Nhất phản bác: "Bàn Tử cũng chỉ nói thật, nếu Sở ca chết ở bên trong!""Chúng ta vì đợi anh ấy mà bị động đất chôn sống, chẳng phải là phí hoài vô ích cơ hội sống sót mà anh ấy đã đổi lấy bằng sinh mệnh của mình sao!" Giáo sư Trần nói: "Tôi nghĩ cứ đợi một chút đi!

Tiểu Sở có thể đang trên đường quay về!""Theo quan sát của tôi, trước khi trận động đất này chính thức bắt đầu, sẽ có dấu hiệu báo trước!

Chúng ta đợi đến lần báo trước thứ ba, nếu Sở tiên sinh không trở về, chúng ta sẽ lập tức rời đi!" Dương Tuyết Lỵ đứng một bên nghiên

cứu nói, với tư cách là một phóng viên tạp chí địa lý.

Tuy không thể phân tích như chuyên gia, nhưng cũng không sai lệch là mấy.

Nhưng vì an toàn, Giáo sư Trần nói: "Tiểu Hách!

Cô dẫn học sinh đi thăm dò đường trước, tôi ở lại đây đợi Tiểu Sở!""Thầy ơi!

Sở tiên sinh có thể đã chết rồi!

Chúng ta mau rời khỏi đây đi!

Để thầy ở lại đây, học sinh không an tâm đâu ạ!" Cô Hách bất đắc dĩ nói, không muốn Giáo sư Trần lấy thân mình mạo hiểm.

Giáo sư Trần tức giận nói: "Tiểu Hách!

Đừng ngốc nữa!

Tôi bảo cô đi thăm dò đường, là để đảm bảo mọi người có thể thoát thân thành công!""Tôi lại không muốn chết ở đây!

Nếu đến lần rung động thứ ba mà Tiểu Sở không quay về, tôi sẽ đưa ba người đó đi hội họp với cô!""Nhớ để lại dấu hiệu dọc đường!

Để tôi dễ tìm!" Nghe vậy, cô Hách liên tục gật đầu, dẫn ba học sinh rời khỏi đó.

Sở Văn chạy nhanh trong đường hầm, đã có thể nhìn thấy vị trí Thiên Cân Áp.

Lúc này, rung động thứ ba bắt đầu, những tảng đá đặt dưới Thiên Cân Áp, sau ba lần rung động liên tiếp đã bị dịch chuyển, xích sắt trên Thiên Cân Áp căng cứng.

Chương 629

Kèm theo tiếng "Rắc!", xích sắt liền đứt.

"Rầm!!!" Thiên Cân Áp rơi xuống nặng nề, chặn Sở Văn trong đường hầm.

Bàn Tử thấy cảnh này, nói: "Dương tiểu thư, chúng ta mau rời đi thôi!

Thiên Cân Áp đã rơi xuống rồi, không có công cụ chuyên nghiệp thì căn bản không kéo lên được!""Hoàn toàn nát vụn rồi!

Với trang bị của chúng ta không thể mở ra được!" Giáo sư Trần đẩy kính mắt, nhìn sợi xích sắt lắc đầu.

"Haizz!""Tuy tôi tin Sở tiên sinh chưa chết, nhưng cũng không có cách nào mở Thiên Cân Áp ra, chỉ có thể cầu Chúa phù hộ!" Dương Tuyết Lỵ thở dài một hơi, bắt đầu cầu nguyện.

Sở Văn bị kẹt bên trong, dùng tay chạm vào Thiên Cân Áp, tìm kiếm điểm yếu nhất, rồi dùng Tử Ngọc Trường Đao đâm vào.

Bàn Tử kinh hô: "Mau nhìn!

Vừa rồi đâm ra từ Thiên Cân Áp, chẳng phải là đao của Sở ca sao?" Nghe vậy, ánh mắt của những người khác tập trung vào cánh cửa, gần sợi xích sắt, có một đoạn lưỡi đao đang di chuyển chậm rãi, chính là đang cắt Thiên Cân Áp.

"Sở tiên sinh!

Tôi ở đây đợi anh ra!

Anh phải nhanh lên một chút!

Sắp xảy ra động đất lớn rồi!" Dương Tuyết Lỵ hét lớn, muốn Sở

Văn biết, động đất lớn sắp xảy ra.

Sở Văn không đáp lại, chỉ toàn lực kích hoạt Huyết Mạch Hung Thú, tăng cường sức mạnh của mình, tăng tốc cắt xuyên Thiên Cân Áp.

Không ngờ, sau khi Huyết Mạch Hung Thú được phát động, Tử Ngọc Trường Đao cắt Thiên Cân Áp, dễ dàng như cắt đậu phụ.

Sở Văn phi nhanh cắt ra một hình vuông, đẩy tảng đá ở vị trí đó ra ngoài, sau đó chui ra.

Thấy Sở Văn ra, Dương Tuyết Lỵ lo lắng nói: "Sở tiên sinh ra rồi!

Chúng ta mau đi thôi, bây giờ là giai đoạn yên bình cuối cùng trước động đất lớn!" Tình thế khẩn cấp, Bàn Tử trực tiếp cõng Giáo sư Trần, cả đoàn người chạy về phía cửa chính hoàng cung.

Trong lúc đó, đổi thành Hồ Bát Nhất cõng Giáo sư Trần, cuối cùng đến lượt Sở Văn.

Thấy Sở Văn cõng Giáo sư Trần, nhưng vẫn đi nhanh như bay.

Bàn Tử thở hồng hộc nói: "Lần này trở về rồi, tôi nhất định phải giảm cân!

Lần sau chạy trốn sẽ không tốn sức như vậy nữa!""Thôi đi!

Cái đức tính đó của cậu ai mà chẳng biết!

Từ nhỏ đến lớn đã nói bao nhiêu lần rồi!

Lần nào thành công đâu!" Hồ Bát Nhất vạch trần Bàn Tử.

Dương Tuyết Lỵ cau mày nói: "Không chạy nhanh lên!

Động đất lớn có thể xảy ra bất cứ lúc nào!

Đừng nói nhảm nữa!" Nghe vậy, mọi người cũng im miệng, tốc độ ẩn ẩn tăng lên mấy phần.

Trong chính điện hoàng cung, Bàn Tử nhìn ngai vàng bằng ngọc thạch, lại động não, nhìn quanh quất, muốn tìm một tảng đá.

Giáo sư Trần vẫn luôn nhìn Bàn Tử, thấy dáng vẻ đó, biết hắn định làm chuyện xấu.

Bèn lớn tiếng quát: "Tiểu Vương, tất cả đang chạy trốn!

Đừng động não linh tinh nữa!

Những thứ này đều là văn vật!

Không thể mang đi!""Giáo sư Trần, thầy làm gì vậy?

Tôi chỉ cổ hơi mỏi, xoay xoay đầu, vận động một chút thôi mà!" Nghe Giáo sư Trần nói vậy, Bàn Tử biết mình bị theo dõi, đành từ bỏ ý định vừa rồi.

Giáo sư Trần nói: "Hừ!

Cái tâm tư nhỏ đó của cậu có thể lừa được ai!" Cánh cửa lớn của chính điện hoàng cung mở ra, hai bên đều là tường thành đen kịt, hiển nhiên đã được gia cố.

Chương 630

Lúc này, mặt đất rung chuyển, động đất lớn bắt đầu.

Dương Tuyết Lỵ vội vàng nói: “Nhanh!

Chúng ta mau ra ngoài!

Tiếp tục ở dưới lòng đất sẽ bị chôn sống!” Nghe vậy, mọi người tăng nhanh bước chân, trong rung động, lảo đảo tiến về phía trước.

Vì nguyên nhân động đất, dẫn đến tường thành hai bên đường hầm, phát ra âm thanh đá ma sát, như thể có thể đổ sập bất cứ lúc nào.

May mắn là con đường hầm rời khỏi hoàng cung, trên đường không có lối rẽ, khiến cả đoàn người có thể bất chấp tất cả mà lao về phía trước.

Đã tiết kiệm cho mọi người không ít thời gian, cuối cùng cũng kịp lúc trước khi đường hầm sụp đổ, thành công lao ra ngoài.

Lối ra này nằm trên đỉnh núi Trát Cách Lạp Mã, vừa ra, nhìn xuống chân núi, cô Hách và những người khác đang trò chuyện với An Lực Mãn.

Vẻ mặt mấy người đó đều rất bình thản, không hề kinh hoảng vì động đất.

Động đất càng lúc càng mạnh, Sở Văn dẫn mọi người chạy xuống núi.

“Rắc… rắc, rắc!” Trên đường đi, tiếng đá vỡ vụn không ngừng vang lên bên tai.

Núi Trát Cách Lạp Mã như một tảng đá khổng lồ, cũng xuất hiện mấy vết nứt khổng lồ.

“Thiên phạt của Hồ Đại giáng xuống, Hồ Đại muốn hủy diệt vùng đất tội ác này, cho dù Tiên Thánh khuyên can, cũng không thể thay đổi quyết định của Hồ Đại!” An Lực Mãn thấy cảnh này, lập tức quỳ xuống hướng về núi Trát Cách Lạp Mã, hét lớn.

Thấy dáng vẻ của An Lực Mãn, cô Hách cũng nhìn về phía núi Trát Cách Lạp Mã.

Diệp Diệc Tâm chỉ vào mấy bóng người đó, phấn khích nói: “Giáo sư Trần!

Sở Văn cũng ở cùng với họ!” An Lực Mãn đang quỳ trên đất, cảm thấy một trận gió nhẹ thổi qua, hắn nhìn xung quanh.

Không xa, từng trận gió nhẹ cuốn cát vàng trên đất lên.

Mắt An Lực Mãn nheo lại, xác nhận đó là gió báo, dấu hiệu tiền triệu của bão cát đen.

Bèn hét lớn: “Mau lên lạc đà!

Đợi họ đến, chúng ta lập tức rời đi!

Bão cát đen sắp tới rồi!” Nghe vậy, mọi người cũng không dám chần chừ, trực tiếp lật người lên lạc đà, trải qua một lần rồi, đương nhiên hiểu rõ sự lợi hại của bão cát đen.

Sở Văn cũng nghe tiếng gió, bình tĩnh nói: “Sắp có gió lớn rồi!

Chúng ta phải chạy nhanh hơn!” Trải qua thời gian dài chạy, Bàn Tử kiệt sức rồi, chỉ có thể miễn cưỡng đi bộ về phía trước.

Hồ Bát Nhất chạy cuối cùng, thấy Bàn Tử tụt lại, quay đầu lại kéo hắn.

Ánh mắt Bàn Tử tản mát, đột nhiên thấy một bàn tay đưa ra trước mặt, nhìn theo cánh tay, Hồ Bát Nhất đang ra hiệu mau nắm lấy.

Không chút do dự, Bàn Tử trực tiếp nắm lấy bàn tay đó, dưới sự

kéo của Hồ Bát Nhất, đuổi theo Sở Văn.

Núi Trát Cách Lạp Mã càng lúc càng nhiều vết nứt, như thể có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Sở Văn là người đầu tiên rời khỏi nền đá, chân đạp trên cát vàng, cảm giác động đất biến mất rồi.

"Chẳng lẽ không phải động đất?

Phạm vi bao phủ của động đất không nhỏ như vậy!" Sở Văn thầm nghĩ.

Sau khi giúp Giáo sư Trần cưỡi lạc đà, Sở Văn bay người quay lại, cùng Hồ Bát Nhất kéo Bàn Tử xuống núi.

Đợi mọi người cưỡi lên lạc đà, An Lực Mãn phát ra một tiếng huýt sáo du dương.

Con lạc đà đầu đàn cất vó chạy, dẫn dắt đoàn lạc đà điên cuồng phi nước đại.

Trong cát vàng bay mù trời, An Lực Mãn cũng không thể phân biệt phương hướng, chỉ có thể để lạc đà đầu đàn nhanh chóng thoát khỏi bão cát đen.

"Rầm!" Đoàn lạc đà vừa rời khỏi núi Trát Cách Lạp Mã, phía sau truyền đến tiếng nổ lớn.

Núi Trát Cách Lạp Mã vỡ tan thành vô số mảnh, bị quỷ động hút vào trong.

Cho dù không ở trong phạm vi núi Trát Cách Lạp Mã, đoàn lạc đà cũng bị ảnh hưởng bởi lực hút đó, dừng lại tại chỗ không tiến lên được, thậm chí còn bị hút ngược trở lại.

Chương 631

Sở Văn thầm nhủ: “Nguyên nhân động đất, là do lực hút của quỷ động càng lúc càng lớn!”“Cuối cùng trong núi Trát Cách Lạp Mã, đã hình thành chân không!”“Động đất xảy ra, là do thân núi không chịu nổi áp lực, bị nạo bạt mà tạo thành!”“Mỗi khi xuất hiện vết nứt mới, có không khí tràn vào, giải trừ trạng thái chân không!”“Khi lực hút do quỷ động tạo ra, lớn hơn tốc độ không khí tràn vào, sẽ lại một lần nữa tạo ra chân không!”“Cứ thế lặp đi lặp lại, khiến ta lầm tưởng là động đất!” Lúc này, Sở Văn hét lớn: “Lão Hồ, mau dùng thuốc nổ tôi đưa cho ông!

Chú ý liều lượng!

Đừng để tôi gặp nạn!” Sở Văn nói xong, Hồ Bát Nhất tuy không hiểu ý nghĩa, nhưng vẫn lấy ra một cây thuốc nổ, dùng bật lửa châm.

Hồ Bát Nhất nghĩ thầm: “Trong tình huống này, Sở Văn muốn mình dùng thuốc nổ, chỉ có thể là tấn công quỷ động!

Để an toàn, mình trước tiên dùng một cây thuốc nổ thăm dò đã!” Bèn, Hồ Bát Nhất ném cây thuốc nổ trong tay về phía sau.

Cây thuốc nổ đó dưới lực hút của quỷ động, như mũi tên rời cung, trực tiếp bay đi.

“Bùm!” Một tiếng, thuốc nổ nổ tung trong không trung, hóa thành một luồng lửa rồi biến mất.

Vì sự nhiễu loạn của luồng khí nổ, lực hút tác động lên đoàn lạc đà biến mất.

Đoàn lạc đà tiến được mấy bước, lực hút lại khôi phục, cục diện lại bế tắc.

Nhưng lần này, Hồ Bát Nhất đã hiểu ý nghĩa của việc làm đó.

Anh ta châm từng cây thuốc nổ trong tay, rồi cố gắng hết sức ném về phía quỷ động.

Ném được mấy lần, những mảnh vụn của núi Trát Cách Lạp Mã rơi xuống, bịt kín miệng quỷ động.

Khoảnh khắc này, xung quanh trực tiếp chìm vào bóng tối, dường như bị ảnh hưởng bởi quỷ động, trận bão cát đen này đã biến thành lốc xoáy cát.

Lấy quỷ động làm trung tâm, cuốn mọi thứ xung quanh vào trong.

An Lực Mãn cũng rất kinh ngạc, chưa từng thấy chuyện như vậy, gần như chỉ trong khoảnh khắc, lốc xoáy cát đã hình thành.

Hồ Bát Nhất không nhận ra lực hút đã biến mất, vẫn cứ tự mình ném thuốc nổ.

Không ngờ lại có tác dụng, phần nào đã triệt tiêu một số lực gió của lốc xoáy cát, giúp đoàn lạc đà có thể tiếp tục tiến lên.

An Lực Mãn cũng phát hiện ra điều này, điên cuồng thúc giục lạc đà tiến lên.

Trải qua mấy lần giày vò, Hồ Bát Nhất lần này không cảm thấy khó chịu, liên tục ném thuốc nổ, giảm bớt ảnh hưởng của lực gió.

Sau khi dùng hết thuốc nổ, đoàn lạc đà đã đến rìa lốc xoáy cát.

Vì cát bụi trong đó quá lớn, An Lực Mãn không thể mở miệng, chỉ có thể ra mấy cử chỉ trước mặt con lạc đà đầu đàn.

Để con lạc đà đầu đàn dẫn dắt đoàn lạc đà, một mạch lao ra khỏi rìa lốc xoáy cát.

Cho đến khi rời xa lốc xoáy cát, An Lực Mãn mới hô một tiếng, ra lệnh cho đoàn lạc đà dừng lại.

Mọi người tuy đã thích nghi với sự chao đảo, nhưng khi xuống khỏi lạc đà, không thể tránh khỏi việc bắt đầu nôn mửa.

Sở Văn nhìn lốc xoáy cát ở đằng xa, không khỏi có chút cảm khái.

Tinh Tuyệt Cổ Thành bị quỷ động nuốt chửng, núi Trát Cách Lạp Mã cũng hóa thành mảnh vụn, bịt kín hoàn toàn miệng quỷ động.

Trải qua trận lốc xoáy cát, mọi thứ ở đó đều sẽ bị cát vàng vùi lấp, không bao giờ nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa.

Sau khi mọi người nghỉ ngơi một đêm, vì nước và thức ăn đều khá đầy đủ, An Lực Mãn dẫn mọi người quay về theo đường cũ.

Trên đường quay về, các thành viên đội khảo cổ đều tỏ ra vô cùng thất vọng, không hề có vẻ gì của những người sống sót sau tai họa.

Trải qua nhiều lần tai họa sinh tử, cả đoàn người mới tìm thấy di tích Tinh Tuyệt Cổ Thành ở sâu trong sa mạc đen.

Chưa kịp nghiên cứu kỹ lưỡng, một trận tai họa như tận thế đã xảy ra, hủy diệt mọi thứ ở đó.

Vì chuyện này, cả đội vẫn luôn giữ im lặng.

Cho đến khi tiến vào di tích Tây Dạ Cổ Thành, nghỉ ngơi mấy ngày ở đó, tình hình mới có chút khởi sắc.

"Đinh ~!

Chúc mừng ký chủ, đã thành công vượt qua độ khó Địa Ngục của Tinh Tuyệt Cổ Thành, thỏa mãn điều kiện nâng cấp hệ thống, hệ thống đang nâng cấp!" Vừa đến Tây Dạ Cổ Thành, bên tai Sở Văn vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống, anh lập tức ngây người.

Hệ thống có thể nâng cấp?

Lẽ nào là vì Tinh Tuyệt Cổ Thành?

Chương 632

Vì nguyên nhân của series Ma Thổi Đèn?

“Đinh ~!

Hệ thống nâng cấp hoàn tất!

Mở khóa tính năng mới: Giám Định Thuật!

Sau khi sử dụng lên một vật phẩm nào đó, cần một phút thời gian giám định, có thể nhận được thông tin chi tiết của vật phẩm!” Ngay khi Sở Văn còn đang ngơ ngác, âm thanh nhắc nhở lại vang lên.

Thật đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Côn Luân Thần Châu và hai giọt Thần Chi Tinh Huyết kia, Sở Văn cũng không rõ có thể tra ra nguồn gốc hay không.

Lúc này hệ thống nâng cấp, quả thật là trời giúp anh.

Một bàn tay đưa ra lay lay trước mặt Sở Văn, giọng Bàn Tử truyền đến: “Sở ca, anh đang ngẩn người ở đó à?

Không đi nữa sao?”“Không sao, tôi đang xem một ít đồ, tiếp tục đi thôi!” Sở Văn nhàn nhạt đáp.

Sau khi vào Tây Dạ Cổ Thành, An Lực Mãn sắp xếp lạc đà xong, rồi nhất quyết không chịu đi.

Mọi người hỏi An Lực Mãn nguyên nhân, hắn chỉ nhàn nhạt nói: “Tôi đã đưa các vị đến nơi rồi!

Con đường quay về không cần phải gấp gáp như vậy!”“Tây Dạ Cổ Thành có nguồn nước, với lượng thức ăn dự trữ của các vị, đủ để chống chọi qua mùa gió!”“Mùa gió cũng không còn mấy ngày nữa!

Không cần thiết phải mạo hiểm tiến lên dưới cơn giận của Hồ

Đại!" Mọi người nghe vậy, cũng cảm thấy không có vấn đề gì, trước đây là vì muốn tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, nên mới liều mạng chạy đua với thời gian.

Giờ Tinh Tuyệt Cổ Thành đã không còn, không cần thiết phải mạo hiểm tính mạng để rời khỏi sa mạc nữa.

Chỉ có một điều, Giáo sư Trần cảm thán: "Một lần khảo cổ, chỉ tra xét sơ lược, đã có rất nhiều bí ẩn được giải đáp, nếu có thể ở lại thêm ba năm ngày, tôi tin có thể lấp đầy những khoảng trống trong lịch sử Tây Vực cổ đại!

Đáng tiếc, đáng tiếc thay!""Giáo sư Trần!

Thầy đừng kích động, chúng ta… chúng ta còn có cơ hội khác mà!

Giữ gìn sức khỏe là quan trọng nhất ạ!" Thấy Giáo sư Trần lại kích động, Dương Tuyết Lỵ an ủi.

Dương Tuyết Lỵ đối với chuyến đi này cũng vô cùng không cam lòng, nếu không phải Kim Diện Nhân đột nhiên xuất hiện, cô đã có thể tìm cha mình, xem liệu cha cô có thực sự chết ở đó không.

Nghe cuộc trò chuyện đó, Bàn Tử cũng lộ vẻ mặt khó coi, nếu không phải Giáo sư Trần vẫn luôn theo dõi hắn.

Bàn Tử đã có thể bạo lực tháo rời viên hồng ngọc trên ngai vàng.

Khi ngồi trên ngai vàng, Bàn Tử cũng không nhàn rỗi, hắn đưa tay ra, xác nhận mắt ngọc hồng có thể di chuyển được.

Ban đầu lúc rời đi, hắn đã định ra hiệu cho Lạc Ngũ, bảo anh ta lấy mắt ngọc hồng xuống.

Không ngờ lại xảy ra động đất, lúc đó đang chạy trốn Bàn Tử cũng không bỏ cuộc, nhưng bị Giáo sư Trần phát hiện, đành phải từ bỏ.

Mấy ngày tiếp theo, đội khảo cổ không nhàn rỗi, kiểm tra khắp Tây Dạ Cổ Thành.

Tây Dạ Cổ Thành bị đào rỗng, nhưng ngay cả một viên gạch một hòn đá cũng có thể thu hút được, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì ở một bên chém gió.

Sở Văn thấy vậy, đi vào một căn phòng đá còn nguyên vẹn, đóng cửa lớn lại.

Ngay cả ban ngày, căn phòng đá đóng cửa ở bên trong cũng tối om không thấy gì.

Sở Văn lấy Côn Luân Thần Châu ra, ánh sáng xanh nhạt trong bóng tối vô cùng nổi bật, trực tiếp sử dụng Giám Định Thuật.

Một phút sau, trong đầu vang lên: "Đinh ~!

Giám định hoàn tất!

Đã truyền thông tin chi tiết của vật phẩm này vào trong đầu ký chủ!" "Cộc!

Cộc!

Cộc!""Sở tiên sinh có ở trong đó không?

Tôi có chuyện muốn nói chuyện với anh!" Đồng thời, tiếng gõ cửa vang lên, bên ngoài truyền đến giọng Dương Tuyết Lỵ.

Nghe tiếng đó, Sở Văn thu Côn Luân Thần Châu lại, không kịp xem thông tin, liền mở cửa đá ra.

Chương 633

Sau khi mở cửa, Sở Văn nhàn nhạt nói: "Dương Tuyết Lỵ, cô tìm tôi có việc gì sao?""Sở tiên sinh, lần này vô cùng cảm ơn sự giúp đỡ của anh, nếu không có anh, cuộc khảo cổ này của chúng tôi, e rằng lành ít dữ nhiều rồi!" Dương Tuyết Lỵ trước tiên cảm ơn, sau đó chuyển giọng, nghiêm túc hỏi.

"Sở tiên sinh, khi anh chiến đấu với Kim Diện Nhân, có nhìn thấy thi thể của ông ta không?" Lời vừa dứt, Sở Văn đáp: "Tôi không nhìn thấy, nhưng nếu ông ta chết ở đó, sẽ bị quỷ động hút vào, không để lại dấu vết gì đâu!" Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Sở tiên sinh, anh biết rõ tình hình đó sao?" Sở Văn kể lại chuyện Kim Diện Nhân sau khi chết, bị quỷ động hút vào trong.

"Dù sao đi nữa, cảm ơn anh đã cho tôi biết chuyện này!" Nói xong, Dương Tuyết Lỵ mắt ngấn lệ rời đi.

Thực ra trên bệ đá giấu kho báu, khi Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy khắp nơi đều là xương khô màu đen, đã xác định được cha cô đã chết.

Nếu không có Sở Văn nhắc nhở, cô đã sớm chạm vào những bảo vật đó, trở thành một trong số những bộ xương khô đen kịt kia rồi.

Sở dĩ cô hỏi Sở Văn, chỉ là còn ôm một tia hy vọng, vạn nhất Kim Diện Nhân chỉ là một cơ quan biết vỗ tay.

Vậy thì cha cô có thể còn sống, nhưng sau khi nhận được câu trả lời của Sở Văn, Dương Tuyết Lỵ đã chết tâm.

Dương Tuyết Lỵ vừa đi, một tiếng huýt sáo truyền đến, là tín hiệu An Lực Mãn ra hiệu cho mọi người tập hợp.

Sở Văn đi về phía đó, Dương Tuyết Lỵ nhanh chóng đi qua bên

cạnh anh, mắt đỏ hoe, như đang cố nén nước mắt.

Thấy mọi người đã tập hợp đầy đủ, An Lực Mãn nói: "Cơn giận của Hồ Đại đã dừng lại rồi!

Tôi sẽ đưa mọi người rời khỏi sa mạc!" Nghe An Lực Mãn nói vậy, mọi người lập tức hò reo.

Mọi người thu dọn xong mọi thứ, đã sớm muốn rời khỏi sa mạc chết tiệt này rồi.

Sở Văn chú ý, Dương Tuyết Lỵ đeo kính chống cát lên, che đi đôi mắt của mình, không muốn bị người khác phát hiện.

Đợi mọi người cưỡi lên lạc đà, An Lực Mãn không giống như mọi khi, trong miệng phát ra một tiếng huýt sáo vui vẻ kỳ lạ.

Con lạc đà đầu đàn hiểu được ý muốn rời khỏi sa mạc, vui vẻ chạy như bay.

Trong tình huống này, tuy tốc độ không bằng chạy điên cuồng, nhưng mức độ chao đảo thì gần như vậy.

Sở Văn đành phải nắm chặt lạc đà, bị chao đảo đến không có thời gian suy nghĩ.

Nhưng kỳ lạ là, trong trạng thái này, lạc đà dường như không biết mệt mỏi, có thể chạy mãi.

An Lực Mãn ngoài thời gian nghỉ ngơi cần thiết ra, đều thúc giục mọi người lên đường, dường như có thứ gì đó đang đuổi theo phía sau.

Nhưng nhìn lại không giống, trong cách lên đường này, mọi người vô cùng mệt mỏi, mỗi lần nghỉ ngơi đều tranh thủ từng giây từng phút.

Cho đến khi rời khỏi sa mạc, An Lực Mãn mới thở phào một hơi,

từ từ kể ra một câu chuyện.

Trong sa mạc có một lời đồn, mỗi khi mùa gió kết thúc, ít nhất nửa tháng sau không được phép đi vào sa mạc.

Bởi vì trong khoảng thời gian đó, các loài động vật sa mạc sẽ hoạt động thường xuyên hơn, và cũng là thời kỳ những sinh vật bí ẩn trong sa mạc xuất hiện.

Lần An Lực Mãn được con lạc đà trắng cứu, ông ta đã không tuân thủ quy tắc này.

Mùa gió vừa mới kết thúc, có một nhóm người tìm đến An Lực Mãn trẻ tuổi.

Ban đầu ông ta cũng từ chối.

Nhưng đối phương trực tiếp lấy ra một xấp tiền, đập lên bàn, ý tứ rõ ràng.

Vào thời điểm đó, một xấp tiền là cả một khoản lớn.

Vì tiền, An Lực Mãn đã đồng ý dẫn họ vào sa mạc.

Sáu bảy ngày đầu đều bình yên vô sự, An Lực Mãn cẩn thận dẫn đường.

Đến ngày thứ chín, họ gặp năm sáu con chó sói, chúng nhanh chóng chạy vụt qua trước mặt mọi người, không thèm để ý đến những người đang đứng đó chút nào.

An Lực Mãn thấy tình hình không ổn, liền chạy theo một hướng khác.

Những người kia lại chế giễu ông ta.

Chuyện xảy ra tiếp theo khiến An Lực Mãn suốt đời khó quên.

Hướng đó, cát vàng đột nhiên cuộn lên, há ra một cái miệng lớn,

nuốt chửng tất cả những người kia.

"Quả nhiên là thế, bảo sao tôi luôn cảm thấy có người bảo vệ, suốt đường không để tôi gặp sa quái!" Kể xong câu chuyện, An Lực Mãn run rẩy nói.

Bàn Tử lập tức bất bình nói: "Lão gia, chuyện quan trọng thế này sao không nói sớm?

Chương 634

Hay là ông muốn mưu tài hại người đây?" "Chó cắn Lữ Động Tân, không biết lòng tốt người.

Cứ đi thế này sẽ an toàn hơn một đoạn đường!" An Lực Mãn nói.

Bàn Tử định nói gì đó thì bị Hồ Bát Nhất chặn lại, ra hiệu cho An Lực Mãn tiếp tục.

An Lực Mãn cười khổ nói: "Sở dĩ tôi bảo mọi người tránh mùa gió, là vì trên con đường tất yếu phải đi qua khi rời sa mạc, có một trận bão cát đen đang hoành hành!" Thấy mọi người đều vẻ mặt không tin, An Lực Mãn đành bất lực nhún vai, cũng chẳng có bằng chứng thực chất nào để chứng minh.

Dù sao, vào sa mạc một lần mà liên tục gặp ba trận bão cát đen, nghe thôi đã thấy khó tin rồi.

Dương Tuyết Lỵ giải hòa nói: "Dù sao chúng ta cũng đã rời sa mạc rồi, cứ xem lời lão gia nói là thật đi!

Đừng tính toán nhiều nữa!" An Lực Mãn buồn bực nói: "Này cô bé!

Tôi nói thật đấy, nếu không tin thì tôi cũng chịu thôi!" Đúng lúc này, một vật có hình dạng tương tự cá voi từ trong cồn cát đằng xa vọt ra, rơi xuống một bãi cát vàng khác.

Thấy cảnh này, An Lực Mãn hoàn toàn hoảng loạn: "Chạy mau!

Sa quái kìa!" Nói rồi ông ta vỗ mạnh lên lưng con lạc đà, con lạc đà kinh hãi phóng như bay, lập tức kéo giãn khoảng cách với sa quái.

Ban đầu, thứ đó không nhắm vào họ, nhưng sau khi lạc đà bỏ chạy tán loạn, đến cái bóng của nó cũng chẳng còn thấy nữa.

Vì vốn dĩ họ đang ở rìa sa mạc, nên chạy mãi đến nhà An Lực Mãn thì con lạc đà mới dừng lại.

An Lực Mãn vẫn còn sợ hãi nói: "Làm xong lần này, tôi xin chừa!

Về sau có bao nhiêu tiền nữa cũng đừng bắt tôi dẫn đường!" Tuyệt đối đây là lần dẫn đường nguy hiểm nhất trong đời An Lực Mãn.

Suốt đường sóng gió không ngừng, tuy đến được núi Thần Trát Cách Lạp Mã, nhưng suýt nữa thì chết vì nó.

An Lực Mãn thực sự sợ rồi, ông ta không còn trẻ nữa, không thể như trước đây, ôm thái độ vô úy trước mọi thứ.

Sau khi đòi Dương Tuyết Lỵ đủ mười vạn tiền thù lao, An Lực Mãn liền đuổi mọi người ra ngoài, rồi dán một tờ thông báo lên tường.

Từ đó về sau, trong nhà ông ta không còn cái bản đồ sống của sa mạc nữa, chỉ còn một ông già nuôi lạc đà bình thường.

Chứng kiến cảnh tượng này, mọi người chạy thẳng đến khu tiếp đón, đã gần mười ngày không ngủ ngon giấc rồi.

Điều quan trọng nhất bây giờ là được tắm một cái nước nóng thật thoải mái, sau đó nằm trên chiếc giường mềm mại, nghỉ ngơi thật tốt một đêm.

Ngày hôm sau, mọi người sau khi đã lấy lại tinh thần và sức lực, quyết định trở về Yến Kinh Thành.

Vì tiện đường, nên họ cùng nhau đi.

Trong lúc đó, Bàn Tử đòi Dương Tuyết Lỵ tiền thù lao, cô ấy viện cớ trên người không có nhiều tiền mặt, đợi về Yến Kinh Thành sẽ đưa.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đành đồng ý.

Ngồi lên tàu hỏa, Sở Văn nhắm mắt tĩnh tư, kiểm tra kết quả giám định của Côn Luân Thần Châu. 【Vật phẩm: Côn Luân Thần Châu】 【Nguồn gốc: Một trong những thần thụ cấp thần, Côn Luân Thần Thụ trải qua vạn năm cô đọng mà thành, cứ mỗi một vạn cây Côn Luân Thần Thụ mới kết thành công một viên.】 【Sử dụng: Có thể hấp thụ sinh mệnh lực từ đó, hồi phục vết thương.】 【Thôn phệ: Có công hiệu cải tử hoàn sinh, hồi sinh người chết, đắp lại xương trắng.】 Sở Văn sững sờ, cảm thấy thứ này không tầm thường, nhưng cũng không ngờ lại mạnh đến thế.

Chỉ riêng về nguồn gốc, Côn Luân Thần Thụ hiện đã tuyệt tích, mỗi một cây đều là sự tồn tại khó tìm trên đời.

Huống chi là một vạn cây, trừ trong mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương ra, Sở Văn chưa từng nghe nói Côn Luân Thần Thụ xuất hiện ở bất kỳ nơi nào khác.

Có lẽ viên Côn Luân Thần Châu trong tay hắn là thứ duy nhất trên đời này.

Công hiệu cũng đủ bá đạo, bất kể vết thương nặng đến đâu, chỉ cần còn một hơi thở, sau khi nuốt Côn Luân Thần Châu, đều có thể cứu sống.

Đọc xong kết quả giám định Côn Luân Thần Châu, Sở Văn càng thêm mong đợi vào Thần chi tinh huyết.

Thần chi tinh huyết đang phát ra ánh sáng, trên tàu hỏa không tiện kiểm tra, chỉ có thể đợi về tiểu điếm rồi xem.

Trên tàu hỏa, suốt đường không nói gì.

Sắp về đến Yến Kinh Thành, những người còn lại chào tạm biệt Sở Văn, mỗi người một ngả.

Sở Văn cũng không nán lại đó, trực tiếp đón một chiếc taxi, đọc

địa chỉ tiệm nhỏ của mình, rồi ngồi phía sau nhắm mắt dưỡng thần.

Trên con phố nơi tiệm nhỏ tọa lạc, Sở Văn thấy một đám đông đang vây quanh tiệm.

Đại Kim Nha đứng ở cửa, cố hết sức ngăn cản, trên người có vết bầm tím.

Chương 635

Kẻ cầm đầu nói: “Cái tiệm này không có chủ phải không!

Tôi đã theo dõi hơn một tháng rồi, chưa từng thấy mở cửa!

Vậy thì để tôi vào!” “Tiệm này có chủ!

Không được xông vào!” Đại Kim Nha mặt mày khó coi nói, vừa nãy còn bị đánh một trận.

“Nói bậy bạ!

Tôi đã hỏi rồi, hàng xóm xung quanh đều nói tiệm này vẫn đóng cửa!

Đâu ra chủ nhân!” Kẻ cầm đầu bất bình nói, hắn ta thuê một mặt bằng gần đó để kinh doanh đồ cổ.

Nhưng phần lớn các mặt bằng đều đã có chủ, hắn ta chỉ có thể nhắm vào những tiệm không mở cửa.

Qua một tháng điều tra, trong số tất cả các tiệm vắng chủ lâu ngày, vị trí tiệm này là tốt nhất.

Theo nguyên tắc đã làm thì làm tới cùng, hắn ta muốn chiếm lấy một mặt bằng tốt nhất, nên đã chọn tiệm này.

Sau khi xác nhận vị trí, hắn ta liên hệ với một đám người, định hôm nay sẽ cướp lấy tiệm này.

Đợi chủ cũ về, sửa sang xong xuôi, lúc đó chỉ cần đưa ra một mức giá thấp, là có thể mua lại mặt bằng từ tay chủ cũ.

Kế hoạch ban đầu hoàn hảo, nhưng không biết ai đã làm lộ tin tức.

Khi hắn ta dẫn người đến, Đại Kim Nha đã chặn ở cửa, không chịu nhường.

Đáng lẽ có thể đổi mục tiêu khác, nhưng xung quanh có quá nhiều chủ tiệm đang theo dõi.

Cướp tiệm của người khác vốn không phải là chuyện vẻ vang gì.

Nếu cứ thế mà xám xịt bỏ đi, chỉ khiến các chủ tiệm khác càng coi thường.

Vì vậy không còn cách nào khác, chỉ có thể cho người đi dạy dỗ Đại Kim Nha.

Nhưng Đại Kim Nha thà chịu đòn cũng không chịu nhường, khiến hắn ta mất mặt vô cùng.

Đại Kim Nha hô lớn: "Ai bảo tiệm này không có chủ!

Sở gia chỉ là đi X thôi!

Một lát nữa sẽ về!" Nghe cái tên Sở gia, kẻ cầm đầu cảm thấy không ổn, người có thể được gọi là 'gia' thì đâu phải hạng tầm thường.

Vốn dĩ hắn ta là loại người bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh.

Gặp kẻ yếu thì chiếm tiệm, gặp kẻ cứng đầu thì phải bồi thường xin lỗi.

Nhưng bây giờ đã đánh người rồi, nói mấy lời đó có ích gì nữa, mối thù đã kết, chỉ đành cứng đầu tiến lên.

Sau khi hạ quyết tâm, kẻ cầm đầu nói: "Đây là cơ hội cuối cùng!

Lập tức tránh ra cho ta!

Bằng không hậu quả tự chịu!" Không thèm quan tâm nữa, cùng lắm thì sau đó bồi thêm chút tiền thuốc men, chỉ hy vọng vị 'gia' kia đừng quá mạnh mẽ.

Đại Kim Nha nắm chặt tay, chỉ biết Sở Văn đã đi X, cùng đội khảo

cổ đi tìm đại mộ.

Sở Văn đi truy tìm nguồn gốc chiếc hộp gỗ, suýt chết vì chiếc hộp đó, Sở Văn đã cứu mạng hắn.

Nếu ngay cả tiệm của Sở Văn cũng không giữ được, đợi Sở Văn về, hắn làm sao còn mặt mũi gặp mặt.

Vậy là, Đại Kim Nha hét lớn một tiếng: “Ba!

Hôm nay có đánh chết tôi, tôi cũng không rời khỏi đây nửa bước!” “Đã không biết điều thì đừng trách tôi không khách khí, anh em lên!

Kéo hắn ra cho tôi!” Kẻ cầm đầu bị khí thế cứng rắn của Đại Kim Nha làm cho sửng sốt, ngược lại có chút e dè.

Trong lòng hắn ta đang nghĩ, rốt cuộc vị 'gia' kia mạnh đến mức nào, mới khiến thuộc hạ của mình trung thành đến vậy.

Đám người đó nghe lệnh, xông lên.

Trong số đó có mấy người nắm chặt nắm đấm, chuẩn bị tấn công.

Chương 636

Thấy cảnh này, Sở Văn uy nghiêm nói: “Tất cả dừng lại cho tôi!

Tập trung trước cửa tiệm tôi làm gì?” Nghe thấy giọng nói đó, đám người do kẻ cầm đầu dẫn dắt, như bị thi triển định thân thuật, đứng sững tại chỗ.

“Sở...

Sở gia! .....

Tất cả đều hiểu lầm!” Kẻ cầm đầu run rẩy quay người, kinh hãi nói.

Khi nhìn thấy khuôn mặt trẻ tuổi của Sở Văn, hắn ta thở phào, tưởng rằng là người khác mạo danh.

Hắn ta vô cùng ngông cuồng nói: “Thằng ranh con!

Tao khuyên mày đừng lo chuyện bao đồng!

Hôm nay cái tiệm này tao định lấy rồi!” “Sở gia!

Cuối cùng ngài cũng về!

Những kẻ này muốn cướp tiệm của ngài!

Tôi vô dụng, chỉ có thể ngăn cản một lúc thôi!” Kẻ cầm đầu vừa nói xong, phía sau truyền đến một giọng nói, khiến hắn ta chấn động, giọng nói đó rõ ràng là của người đã chặn cửa.

Trong lòng hắn ta nghĩ: “Thằng nhóc trước mặt này thực sự là 'gia' sao?

Hay là hai người này thông đồng giả mạo?” Kẻ cầm đầu càng nghiêng về khả năng thứ hai, trong lòng kiên định tự nhủ, nhất định là giả mạo không sai.

Thế là kẻ cầm đầu nói: “Lên!

Chỉ là giả mạo thôi!

Cho hai thằng này một bài học nhớ đời!” Nghe vậy, mọi người nhìn nhau, xác định mục tiêu, rồi cùng nhau xông về phía Sở Văn.

Mười mấy giây sau, trước mặt Sở Văn đã có một đống người nằm la liệt, hắn ta đang thích thú nhìn kẻ cầm đầu.

Kẻ cầm đầu hoàn toàn hoảng sợ, những người hắn ta mang theo gần ba mươi người, giờ đều nằm trên đất.

Nếu trước đó có ai nói với hắn, một người chỉ mất mười mấy giây là có thể hạ gục gần ba mươi người cùng lúc xông lên, hắn nhất định sẽ không tin.

Nhưng, sự thật đang bày ra trước mắt, vừa mới xảy ra.

Ánh mắt hắn ta nhìn Sở Văn thay đổi, giờ như đang nhìn một con mãnh thú hồng thủy, rồi... rồi hắn ta quỳ xuống.

Giọng nói run rẩy: “Sở...

Sở gia, ngài đại nhân đại lượng, tha cho tiểu nhân đi mà!

Tiểu nhân cũng chỉ nhất thời hồ đồ, mới dám chiếm tiệm của ngài....” Lời chưa dứt, tiếng nói đã ngắt quãng, Sở Văn đã đánh ngất hắn ta.

Thấy cảnh này, những người vây xem lập tức tản ra, không ai muốn rước họa vào thân.

Sở Văn phớt lờ những người nằm trên đất, nhàn nhạt nói: “Đại Kim Nha, mấy kẻ này giao cho cậu xử lý!

Một lát nữa sẽ không tỉnh lại đâu!” Nghe câu đó, Đại Kim Nha hai mắt sáng rỡ, nếu Sở Văn không về, người nằm gục bây giờ có lẽ là hắn rồi.

Đại Kim Nha đương nhiên sẽ không dễ dàng tha cho mấy kẻ này, hắn ta gọi tiểu tư trông tiệm đến trông chừng mấy người đó, rồi bước vào tiệm của Sở Văn.

"Sở gia, lần này có thu hoạch lớn không?

Ngài vừa ra tay là không có mộ nào không dọn dẹp được!" Vừa vào, Đại Kim Nha đã bắt đầu tâng bốc Sở Văn, hy vọng có thể được chia một phần.

"Haizz!" "Đừng nhắc nữa, tuy tìm được lăng mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng bên trong không có một món minh khí nào, đồ vật cơ bản đều bị phong hóa hết rồi!" Sở Văn thở dài một tiếng, kể khái quát tình hình lăng mộ một lượt.

Nghe xong Sở Văn miêu tả, Đại Kim Nha kích động nói: "Vậy cái ngai vàng bằng ngọc thạch có ở trong mộ không?

Có cần tôi liên hệ người đến vận chuyển ra không?" "Đừng nói ngai vàng bằng ngọc thạch, ngay cả dãy núi cạnh Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng bị hủy diệt, thêm vào đó là cát vàng vùi lấp, phía trên lăng mộ, cũng sẽ không ai phát hiện ra đâu!" Sở Văn lắc đầu, nhàn nhạt nói.

"Thật đáng tiếc!

Chương 637

Nếu cái ngai vàng bằng ngọc thạch đó mà vận chuyển ra được, ít nhất cũng đáng giá con số này!" Đại Kim Nha tiếc nuối nói, giơ một ngón tay lên.

"À phải rồi, hôm nay cậu đến cửa tiệm tôi, có việc gì muốn tìm tôi à?" Xong chuyện Tinh Tuyệt Cổ Thành, Sở Văn hỏi.

"Từ khi Cừu Đức Khảo thổ huyết tại buổi đấu giá ở Tinh Nguyệt Phạn Điếm, sức khỏe hắn ta ngày càng tệ, xem ra sắp không qua khỏi rồi." "Hắn ta đã tổ chức một buổi đấu giá quy mô lớn, muốn dùng toàn bộ tài sản để đổi lấy thuốc trường sinh bất lão!" "Cái thứ hư vô phiêu miêu đó, làm gì có thật chứ.

Tôi tự hỏi thời cổ đại có bao nhiêu vị đế vương đi tìm, rồi có vị nào tìm được đâu!" Đại Kim Nha cười tủm tỉm nói, dường như rất hài lòng với kết cục của Cừu Đức Khảo.

Hoặc có lẽ, toàn bộ giới đồ cổ và giới đạo đấu trong nước đều đang bàn tán xôn xao về chuyện này.

Sở Văn đối với chuyện này cũng nghe nói qua loa.

Nghe nói, khi Cừu Đức Khảo còn trẻ, trước một lần trở về nước.

Hắn ta cùng mấy người bạn là người nước ngoài, lợi dụng thân phận người nước ngoài, khắp nơi thu mua minh khí.

Mỗi món minh khí, hắn ta chỉ trả một chút tiền đặt cọc, rồi lừa gạt lấy đi một lượng lớn minh khí.

Đó không phải là điểm chính, sau khi Cừu Đức Khảo đã đóng gói toàn bộ minh khí, hắn ta cảm thấy nếu để lại những người này, hậu họa sẽ khôn lường.

Thế là, khi rời đi, hắn ta đã tố giác tất cả những người có thể tố giác mình.

Vì thân phận người nước ngoài của Cừu Đức Khảo, chuyện này trở nên phức tạp, chủ yếu là làm tăng thêm tội danh của hắn ta.

Cừu Đức Khảo mang theo lượng lớn minh khí về nước, còn những người bị tố giác, nếu bị bắt thì chết chắc.

Có lẽ đó là quả báo, vì những người đó đã làm quá nhiều chuyện đạo đấu, nên phải chịu báo ứng.

Sau khi Cừu Đức Khảo về nước, hắn ta đã đấu giá toàn bộ những minh khí đó, thu được lượng lớn tài sản, từ đó trở thành triệu phú.

Nhưng hắn ta cũng đã đắc tội với giới đồ cổ và giới đạo đấu trong nước, Cừu Đức Khảo trở thành kẻ mà hai giới này đều muốn đánh đập.

Cừu Đức Khảo sắp chết, có thể nói đây là tin tốt đáng để giới đồ cổ và giới đạo đấu ăn mừng.

Đại Kim Nha nhắc đến buổi đấu giá ở Tinh Nguyệt Phạn Điếm, Sở Văn mới nhớ ra, nhưng hắn không hỏi vì sao mình lại xuất hiện trong phòng bao.

Sở Văn hỏi: "Đại Kim Nha, khoảng thời gian đó cậu không trốn ở Trường Sa sao?

Sao lại tham gia buổi đấu giá ở Tinh Nguyệt Phạn Điếm?" "Tôi cũng không biết vì sao, người gửi thư mời lại tìm được tôi!

Tôi thấy thư mời của Tinh Nguyệt Phạn Điếm nên muốn đi xem cho biết!" Đại Kim Nha cũng ngạc nhiên, ban đầu hắn ta tưởng Sở Văn chỉ đường, nghe câu hỏi này mới phát hiện ra một điểm đáng ngờ lớn.

Sở Văn đột nhiên nghĩ đến một khả năng, liệu có ai đó đã luôn giám sát hắn và những người xung quanh không?

Mục đích của việc này là gì?

Cả hai đang trầm tư, thì tiểu tư bước vào nói: "Kim lão bản, những người kia sắp tỉnh rồi!

Có cần ra xem không?" Đại Kim Nha nghe vậy, trong lòng không khỏi nôn nóng, mối thù của hắn còn chưa báo, sao có thể để chúng tỉnh lại được.

Hắn nói với Sở Văn một tiếng, rời khỏi tiệm, đi xử lý những kẻ đó.

Sở Văn lại suy nghĩ một lúc, nhưng không có manh mối nào, dứt khoát không nghĩ nữa, những chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ sáng tỏ.

Vừa ra đến cửa, Sở Văn nhìn xuống đất, không còn một người nào nằm đó nữa, hắn thầm than Đại Kim Nha làm việc hiệu quả thật.

Sau khi đóng cửa lớn lại, Sở Văn đi về phía căn nhà ở sân sau.

Thấy tiệm này lại đóng cửa, các chủ tiệm xung quanh bàn tán xôn xao.

"Cái tiệm này làm sao vậy?

Chủ tiệm vừa mở cửa đã đóng cửa, không kinh doanh à?" "Chẳng phải chuyện thường sao?

Muốn như tôi đây mở tiệm cả ngày, rồi cứ ngồi chờ chết à?" "Tôi cũng đồng cảm, xem ra vài hôm nữa phải ra ngoài thu mua ít đồ cổ thôi!

Không thì đúng là ngồi chờ chết thật!" Sau vài câu nói vớ vẩn, những người này đạt được sự đồng thuận, đó là sẽ cùng nhau đóng

cửa tiệm, đi khắp nơi trên cả nước để thu mua đồ cổ.

Sở Văn không biết, hành động này ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Ngày hôm sau, ít nhất một nửa số tiệm ở Phan Gia Viên đã đóng cửa.

Lúc này, Sở Văn đang ở căn nhà sân sau, Thần chi tinh huyết đã được giám định xong.

Chương 638

【Vật phẩm: Thần chi tinh huyết】 (Tinh Tuyệt Nữ Vương) 【Nguồn gốc: Nguồn sức mạnh trong cơ thể thần chuyển thế.

Trải qua thiên niên đối kháng, tinh huyết đã được tinh lọc.】 【Sử dụng: Cần thể chất tương ứng.】 【Hiệu quả: Không thể tự mình khống chế không gian hư số (sau khi lộ dung mạo, đôi mắt sẽ kết nối với không gian hư số).】 【Đặc tính: Có thể dùng để cường hóa các loại khí cụ không gian.】 【Vật phẩm: Thần chi tinh huyết】 (Cô Mặc Vương Tử, bị độc hóa) 【Nguồn gốc: Nguồn sức mạnh trong cơ thể thần chuyển thế, trải qua thiên niên đối kháng, tinh huyết đã được tinh lọc.】 【Sử dụng: Cần thể chất thần tương ứng.】 【Hiệu quả: Gắn thêm lực Minh Hỏa vào vũ khí (cần Minh Hỏa Kiếm).】 【Đặc tính: Có thể dùng để cường hóa binh khí thuộc tính âm.】 Sau khi xem xong thuộc tính, Sở Văn nghĩ thầm: "Mình là Bất Tường, chắc không phù hợp với thể chất thần tương ứng của hai giọt này." "Vậy thì chỉ có thể dùng để cường hóa thôi, không biết cường hóa cần làm gì." Vừa nghĩ xong, âm báo của hệ thống vang lên.

"Đing~!

Phát hiện vật liệu cường hóa, đã mở chức năng cường hóa, hệ thống đã liệt kê danh sách vật phẩm có thể cường hóa cho chủ ký sinh!" Danh sách có thể cường hóa, thực chất chỉ có hai mục, tương ứng với hai giọt Thần chi tinh huyết.

Sở Văn xem xong rồi đóng lại, cần phải tìm sáu loại dược liệu mới có thể cường hóa hai vật phẩm này.

Trong thế giới này, những dược liệu đó tuy không quý hiếm, nhưng cũng không dễ tìm.

Sở Văn nghĩ đến buổi đấu giá quy mô lớn của Cừu Đức Khảo ở nước ngoài.

Cừu Đức Khảo vì muốn có thuốc trường sinh bất lão, đã dính líu đến rất nhiều ngành nghề.

Những năm qua, hắn ta chắc hẳn đã tích lũy không ít những thứ kỳ lạ, cổ quái.

Chẳng hạn như sáu loại dược liệu này, người bình thường căn bản không dùng đến.

Nếu chúng xuất hiện ở buổi đấu giá, cũng sẽ không có ai cạnh tranh, có thể mua được với giá khá thấp.

Nhưng Cừu Đức Khảo sẽ không chấp nhận lấy vật đổi vật, trước khi đi nước ngoài tham gia đấu giá, mình phải bán đi một số đồ cổ đã.

Nghĩ vậy, Sở Văn gọi điện cho Đại Kim Nha.

Trong điện thoại truyền đến giọng Đại Kim Nha: "Sở gia, chúng ta chẳng phải vừa gặp nhau sao?

Có chuyện gì rồi?" "Bây giờ tôi muốn bán một lô minh khí, cơ bản đều là đồ thời Chiến Quốc....." Sở Văn nhàn nhạt nói.

"Sở gia, đợi tôi!

Tôi đến tiệm ngay!" Nghe hai chữ Chiến Quốc, chưa đợi Sở Văn nói hết, Đại Kim Nha đã kích động nói.

Cúp điện thoại, Đại Kim Nha lại đá thêm cho kẻ cầm đầu hai cước, rồi mới vội vã chạy đến tiệm của Sở Văn.

Đợi Đại Kim Nha đi xa, những người giả vờ nằm trên đất lập tức đứng dậy, dìu mấy kẻ trọng thương, nhanh chóng rời khỏi đó.

Tuy đông người nhưng vì sợ thực lực của Sở Văn, họ chỉ có thể thành thật chịu đòn, mặc cho Đại Kim Nha trút giận.

Không lâu sau, Đại Kim Nha xông vào tiệm của Sở Văn, phấn khích nói: "Sở gia, thật sự có đồ thời Chiến Quốc sao?" "Đương nhiên là có, tôi lừa cậu làm gì." Sở Văn nhàn nhạt nói.

Đại Kim Nha mắt sáng rỡ nói: "Sở gia, không biết trong lô minh khí của ngài, có thần khí không?" "Không phải tất cả đồ thời Chiến Quốc đều là thần khí, tôi muốn bán chỉ là đồ đồng Chiến Quốc bình thường thôi!" Sở Văn giải thích qua loa.

Đại Kim Nha nói: "Tôi quá kích động rồi, vừa nghe hai chữ Chiến Quốc là tôi đã nghĩ đến thần khí!" "Tôi cần tham gia buổi đấu giá của Cừu Đức Khảo, cần lượng lớn tiền mặt, cậu hãy nhanh chóng liên hệ người mua." Sở Văn nói xong, lấy ra một thanh kiếm đồng thời Chiến Quốc, đẩy đến trước mặt Đại Kim Nha.

"Sở gia, ngài tìm đúng người rồi, những chuyện khác tôi không dám nói, nhưng về tốc độ bán hàng, tôi ở Phan Gia Viên cũng là số một số hai!" Đại Kim Nha miệng đầy đồng ý, rồi cầm thanh kiếm đồng trên bàn lên, đặt trước mắt cẩn thận quan sát.

Hắn làm vậy không phải vì không tin Sở Văn, mà là để xem xét món đồ đồng này tốt xấu ra sao.

Ngay cả những món đồ đồng cùng thời Chiến Quốc, vì vấn đề phẩm chất, giá bán cuối cùng cũng sẽ có sự chênh lệch trời vực.

Tuy lô minh khí này là của Sở Văn, có thể đảm bảo là đồ đồng thời Chiến Quốc.

Nhưng cũng phải dựa vào phẩm chất để quyết định giá cả, Đại Kim Nha mới dễ tìm người mua.

Nếu phẩm chất hoàn hảo hoặc chỉ có chút tì vết nhỏ, thì không thành vấn đề.

Nhưng một khi phẩm chất quá tệ, thì khá khó xử.

Dân buôn đồ cổ chỉ cần nhìn một cái là biết, họ sẽ ép giá cực thấp.

Với mức giá đó, chi bằng giữ lại, bán cho khách lẻ không biết hàng.

Không thể bán cho dân buôn thì hiệu suất sẽ thấp, nhưng Đại Kim Nha cũng không còn cách nào khác, chỉ là sẽ phiền phức hơn rất nhiều.

Vì vậy Đại Kim Nha cần xem trước phẩm chất ra sao, mới có thể quyết định liên hệ người mua.

Sau khi đặt thanh kiếm đồng xuống, Đại Kim Nha kích động nói: "Sở gia!

Lô minh khí của ngài, phẩm chất đều ở mức này sao?" "Đều từ cùng một nơi mà ra.

Số lượng minh khí quá nhiều, tôi cũng không kiểm tra hết." Sở Văn nhàn nhạt nói.

Chương 639

Nghe vậy, Đại Kim Nha đứng sững tại chỗ, chìm vào trầm tư.

Loại đồ đồng Chiến Quốc với phẩm chất như thế này, Đại Kim Nha cũng chưa tiếp xúc nhiều lần.

Lần gần nhất là mười năm trước.

Đó cũng là một thanh kiếm đồng thời Chiến Quốc, Đại Kim Nha thu được từ một khe núi, cuối cùng bán được mười lăm triệu.

Đối với một món đồ cổ, đó là một mức giá trên trời.

Mỗi khi nhắc đến chuyện đó, Đại Kim Nha đều nở nụ cười tự hào.

Đồ vật cùng xuất xứ từ một ngôi mộ, phẩm chất sẽ không chênh lệch quá nhiều.

Nhưng với phẩm chất như thế này, dân buôn đồ cổ bình thường cũng không dám thu mua nhiều.

Bởi vì giá trị quá cao, nếu không tìm được người mua tốt, rất dễ bị ứ đọng trong tay, không thể bán ra trong thời gian ngắn.

Suy đi tính lại, Đại Kim Nha nói: “Sở gia, lô đồ đồng Chiến Quốc này giá trị quá cao!” “Mấy dân buôn đồ cổ, họ đều không thể nuốt trôi.

Ngài nếu cần tiền gấp, chỉ có thể lan truyền tin tức ra ngoài.” “Để giới đồ cổ đều biết, thu hút những người có hứng thú đến mua!” “Tuy mỗi lần chỉ bán được một hai món, nhưng đó là cách nhanh nhất!” Sở Văn gõ ngón tay mấy cái lên mặt bàn, nhàn nhạt nói: “Thế cũng được, nhanh chóng làm đi.” “Vâng, tôi đi làm ngay!” Thấy Sở Văn đồng ý, Đại Kim Nha liền quay người rời đi.

Thấy Đại Kim Nha rời đi, Sở Văn nghĩ một lát, gọi điện cho A Ninh.

Điện thoại kết nối, giọng A Ninh truyền đến: "Sở Văn, cuối cùng anh cũng gọi điện cho em sao?" Giọng nói đầy oán giận, kể từ lần chia tay ở Ba Nãi, đã mấy tháng trời Sở Văn không gọi cho A Ninh nửa cuộc điện thoại.

"Hèn chi gần đây anh cứ bồn chồn không yên, hóa ra là quên gọi điện cho em." Sở Văn chậm rãi nói.

A Ninh trong lòng ngọt ngào, nhưng vẫn nghiêm túc nói: "Dẻo miệng quá đi thôi!

Tự nhiên gọi điện cho em có chuyện gì à?" "Chẳng lẽ anh không có chuyện gì thì không thể gọi điện cho em sao?" Sở Văn đáp.

A Ninh bình tĩnh nói: "Em không biết!

Nếu không có chuyện gì mà anh gọi điện cho em thì có mà ma quỷ!" "Vậy anh nói chuyện chính đây, gần đây Cừu Đức Khảo chẳng phải đang ở nước ngoài, sắp tổ chức một buổi đấu giá quy mô lớn sao?" Sở Văn cảm thấy bị vạch trần, cũng không giấu giếm nữa, thành thật nói.

"Biết ngay anh là đồ vô lương tâm mà, mấy tháng không gặp là quên em rồi.

Ông chủ muốn tổ chức đấu giá, anh muốn tham gia à?" Nghe lời Sở Văn, A Ninh có vẻ hơi không vui nói.

"Ý em là, em cũng ở đó sao?

Vậy thì anh tiện thể bồi em nhiều hơn!

Cũng là duyên phận của chúng ta mà." Sở Văn nghe ra sự không vui trong giọng A Ninh, vội vàng nói.

“Được rồi!

Được rồi!

Em giúp anh lấy một tấm thư mời, có chuyện gì không?” Nghe Sở Văn nói thế, A Ninh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Sở Văn kể rõ đặc điểm của sáu loại dược liệu cho A Ninh, nhờ cô ấy kiểm tra danh mục đấu giá xem có những thứ này không.

Sau đó, Sở Văn lại trò chuyện với A Ninh về tình hình gần đây, rồi cúp điện thoại.

Vài giờ sau, Sở Văn nhận được tin nhắn của A Ninh.

“Sở Văn, sáu loại dược liệu anh cần tìm đều có trong buổi đấu giá lần này, nhưng mỗi loại chỉ có một món thôi.” “Mặc dù những dược liệu này, xem ra sẽ không có ai cạnh tranh với anh, nhưng giá khởi điểm khá cao, tốt nhất anh nên chuẩn bị thêm tiền.” “Buổi đấu giá sẽ bắt đầu sau mười ngày, kéo dài bảy ngày.

Thư mời em đã chuẩn bị sẵn cho anh rồi, cố gắng đi sớm nhé.” Đọc xong tin nhắn, Sở Văn cũng soạn một tin gửi cho A Ninh. .....

Sáng hôm sau, Sở Văn đang một mình thưởng trà trong tiệm.

Một người đàn ông trung niên bước vào, mặc chiếc sơ mi trắng, mái tóc hoa râm đặc biệt nổi bật.

Sau khi vào tiệm, người đàn ông trung niên trực tiếp phớt lờ Sở Văn, lướt mắt nhìn xung quanh những thứ bày biện, dường như đang tìm kiếm gì đó.

Sở Văn liếc nhìn một cái, rồi nâng chén trà tiếp tục thưởng trà.

Xem xong đồ vật xung quanh, người đàn ông trung niên lộ ra vẻ thất vọng, trong tiệm không có thứ mà ông ta đang tìm.

Chương 640

“Haizz!” Người đàn ông trung niên thở dài một tiếng, lắc đầu định rời đi.

Ánh mắt liếc qua thấy Sở Văn đang uống trà.

Ông ta vỗ vỗ trán, hối hận: “Mình thật sự quá vội vàng, thứ đó làm sao có thể bày bừa bên ngoài được, phải hỏi người đang uống trà kia mới phải!” Thế là, người đàn ông trung niên đi về phía Sở Văn, hạ thấp giọng nói: “Chào ông chủ!

Nghe nói trong tiệm có đồ đồng Chiến Quốc phải không?” Sở Văn nhàn nhạt nói: “Cậu lấy tin tức từ đâu?

Tiệm của tôi là tiệm đồ cổ chính quy.” Nghe câu đó, người đàn ông trung niên lộ vẻ mừng rỡ.

Đây là quy tắc bất thành văn.

Đồ cổ của một số triều đại nhất định, không thể mua bán công khai.

Câu nói đó không phủ nhận, mà hỏi nguồn tin, chứng tỏ có hy vọng.

Người đàn ông trung niên lại hạ thấp giọng nói: “Đại Kim Nha!

Tôi nhận được tin của Đại Kim Nha hôm qua!

Nói trong tiệm có đồ đồng Chiến Quốc phẩm chất tốt để bán!” Nói xong, ông ta căng thẳng nhìn Sở Văn, sợ hãi rằng hắn sẽ nói ra dù chỉ nửa chữ 'không'.

“Vậy ông cứ ngồi xuống đợi một lát, tôi đi đóng cửa!” Sở Văn cũng không để người đàn ông trung niên thất vọng, nhàn nhạt nói.

“Không!

Không cần đâu!

Để tôi đóng cửa!

Nhanh chóng lấy đồ ra đi!” Lời vừa dứt, người đàn ông trung niên lao đến cửa, một tay đóng sập cửa lại.

Khi người đàn ông trung niên quay lại, thấy trên bàn trà đã có thêm một món đồ.

Ông ta lập tức mắt sáng rực chạy về, cầm lấy thanh kiếm đồng trên bàn trà, cẩn thận quan sát.

Sau một hồi lâu, người đàn ông trung niên mới nói: “Tốt!

Tốt!

Tốt!

Đúng là kiếm đồng thời Chiến Quốc!

Phẩm chất tốt đến thế này!

Thực sự hiếm thấy trên đời!

Ông chủ!

Món này tôi muốn!

Bao nhiêu tiền?” Sở Văn không suy nghĩ gì mà đáp: “Mười lăm triệu.” Sở dĩ hắn báo giá này, không phải vì Đại Kim Nha, mà là sau khi hắn đi, Sở Văn đã giám định và định giá được.

“Ông chủ, ông cũng quá không tử tế rồi!

Chẳng phải thấy tôi đang vội, cố ý báo giá cao, định xem tôi là cá con để làm thịt sao!” Nghe giá đó, sắc mặt người đàn ông trung niên thay đổi, rõ ràng là bị dọa rồi.

Sở Văn không nói gì, chỉ cầm chén trà uống một ngụm, chờ người

đàn ông trung niên tiếp tục.

Thấy Sở Văn không trả lời, người đàn ông trung niên nói: "Tôi chưa tự giới thiệu, tôi họ Phương, là một giáo sư khảo cổ học!" "Cậu có thể gọi tôi là giáo sư Phương!

Tôi cũng là lão làng trong giới khảo cổ và đồ cổ rồi, mấy thủ đoạn hạ đẳng này, bỏ đi!" Sở Văn thú vị nói: "Ồ~!

Vậy giáo sư Phương, theo cao kiến của ông, món đồ này đáng giá bao nhiêu?" "Theo tôi thấy, thanh kiếm đồng Chiến Quốc này, nhiều nhất cũng chỉ đáng giá mười triệu!

Không thể hơn được nữa!" Nói xong, ông ta ngạo nghễ nhìn Sở Văn, chờ hắn thể hiện vẻ mặt khó xử.

Nhưng ông ta phát hiện tay Sở Văn vẫn cầm chén trà, chưa hề đặt xuống.

Sắc mặt giáo sư Phương trở nên khó coi, lăn lộn trong giới đồ cổ nhiều năm, đương nhiên ông ta biết ý nghĩa của cử chỉ đó.

Một khi người bán đồ cổ đã nâng chén trà lên mà không đặt xuống, nghĩa là sẽ không tiếp tục giao dịch lần này nữa.

Chương 641

Đồ cổ của một triều đại nhất định, lại thêm phẩm chất hoàn hảo, cơ bản là có tiền cũng không mua được.

Vì vậy Sở Văn không hề vội vàng, chiều hôm qua Đại Kim Nha mới tung tin, sáng hôm sau đã có người tìm đến, chứng tỏ thị trường đang có nhu cầu lớn.

Lúc này giáo sư Phương lòng như lửa đốt, ông ta đang tiến hành một nghiên cứu, đã bước vào giai đoạn cuối.

Vì thanh kiếm đồng Chiến Quốc đã chuẩn bị có phẩm chất quá tệ, dẫn đến không thể tiếp tục.

Giáo sư Phương đã tìm kiếm ba tháng trời vì chuyện này, nhưng vẫn không tìm được thanh kiếm đồng Chiến Quốc nào có phẩm chất phù hợp yêu cầu.

Đúng lúc giáo sư Phương chuẩn bị từ bỏ, ông ta nhận được tin nhắn của Đại Kim Nha.

Thấy trên đó ghi tiệm của Sở Văn có bán kiếm đồng Chiến Quốc phẩm chất tốt.

Giáo sư Phương đang tìm kiếm ở nơi khác, phấn khích không ngủ được, liền gấp rút đến đây ngay trong đêm.

Sau khi xác nhận phẩm chất hoàn hảo, giáo sư Phương muốn mua, nhưng giá cả lại vượt quá dự tính của ông ta.

Giáo sư Phương đành phải dùng chiêu trò quen thuộc, dùng thân phận giáo sư khảo cổ học để gây áp lực.

Nhưng Sở Văn căn bản không ăn miếng trả miếng, trực tiếp từ chối giao dịch lần này.

“Ai ~!” “Chuyện này tôi Phương đây làm không đúng, mười lăm triệu thì mười lăm triệu!

Ông chủ!

Quẹt thẻ!” Suy nghĩ hồi lâu, giáo sư Phương thở dài một hơi, trực tiếp chịu thua, ông ta quá cần món đồ này.

Nghe câu đó, Sở Văn mới đặt chén trà xuống, biểu thị đồng ý giao dịch này.

Sở Văn lấy ra một chiếc hộp gấm, đặt thanh kiếm đồng Chiến Quốc vào, sau khi hoàn tất thủ tục thanh toán, giao hộp gấm cho giáo sư Phương.

Lúc này, giáo sư Phương mới thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta sợ nhất là bị từ chối thẳng thừng, và từ chối triệt để như vậy.

Người bán cảm thấy giáo sư Phương là kẻ lừa đảo, ngay cả khi cuối cùng đồng ý giá bán, người bán cũng sẽ không bán đồ cho ông ta.

Nhận lấy hộp gấm từ tay Sở Văn, giáo sư Phương như được sống lại, bay như chim rời đi.

Trong mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày đều có vài người đến tìm Sở Văn để mua đồ đồng Chiến Quốc.

Mặc dù trong số những người đó, nhiều nhất cũng chỉ mua hai món, nhưng số đồ đồng Chiến Quốc còn lại đã bán được một nửa.

Ngày tiếp theo đặc biệt yên tĩnh, từ sáng đến chiều không có ai đến tiệm.

Sở Văn một mình ngồi trong tiệm thưởng trà, chuẩn bị đóng cửa nghỉ ngơi sau khi mặt trời lặn.

“Tôi nhận được tin từ Đại Kim Nha, nói trong tiệm có bán đồ

đồng Chiến Quốc, có thật không?" Lúc chập tối, một người áo đen bước vào, giọng nói khàn khàn khiến người ta không thể phân biệt được nam nữ.

Sở Văn tùy tiện lấy ra một món đồ đồng, nhàn nhạt nói: "Đương nhiên, xem món này thế nào?" "Tôi không muốn cái này!

Trong tiệm có loại đồ đồng hình dạng côn, một đầu tròn một đầu vuông không?" Người áo đen không để ý đến hành động của Sở Văn, chỉ tiếp tục hỏi.

Sở Văn không hiểu hắn ta đang nói gì, hỏi: "Đũa sao?" "À~!

Nếu là đũa cũng được!" Người áo đen cười quái dị nói.

Sở Văn không hành động, chỉ nhìn chằm chằm người áo đen: "Ý anh là gì?" "Xem ra trong tiệm không có rồi!

Tôi đi đây!" Nói xong câu đó, người áo đen đi về phía cửa.

Sở Văn nhìn người áo đen rời đi, trong lòng vẫn mờ mịt, không thể hiểu nổi lời nói của hắn ta.

Khi người áo đen bước ra khỏi cửa, biến mất vào một màn đêm đen kịt, Sở Văn mới phát hiện bầu trời bên ngoài, đen kịt như mực.

Sở Văn trực tiếp đóng sập cửa tiệm, về nghỉ ngơi.

Còn ba ngày nữa là buổi đấu giá bắt đầu, mấy ngày nay Sở Văn chỉ bán được một món đồ đồng.

Sở Văn cảm thấy sẽ không có ai mua nữa, nói với Đại Kim Nha một tiếng, rồi đóng cửa tiệm, lên đường đi Mỹ.

Ở sân bay, Sở Văn phát hiện phía trước có một bóng người rất quen thuộc, hình như đã thấy ở đâu đó, nhưng lại không phải.

Chương 642

Nhưng Sở Văn cũng không để tâm lắm, có lẽ chỉ là trùng hợp thôi.

Vì ý định nhất thời, tuy đã mua vé máy bay, nhưng cũng chỉ là khoang phổ thông.

Sau khi lên máy bay, Sở Văn tìm chỗ ngồi, nhắm mắt sắp xếp suy nghĩ.

Đúng lúc đó, một giọng nói quen thuộc truyền đến: "Sở Văn?

Sở Văn!

Anh ở đây sao?

Cho em một bất ngờ à?" Sở Văn mở mắt, thấy Hoắc Tú Nhi trước mặt, đang tò mò đánh giá mình.

"Sở Văn?

Sở Văn là ai?" Sở Văn giả vờ nói.

Hoắc Tú Nhi nắm lấy một tay Sở Văn, dịu dàng nói: "Sở Văn mà!" "Này cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân, xin hãy tự trọng, tôi không phải Sở Văn!

Tôi là Lâm Lục!

Cô có nhầm người không?" Sở Văn trực tiếp giật tay ra khỏi Hoắc Tú Nhi, vẻ mặt kỳ quái hỏi.

"Lâm Lục?

Thật sự không phải Sở Văn sao?

Chẳng phải đã xảy ra chuyện gì sao?

Anh cũng mất trí nhớ giống Tiểu Ca à?" Hoắc Tú Nhi kinh ngạc

hỏi.

“Này cô nương, em đang nói gì vậy?

Sao tôi không hiểu gì cả, mất trí nhớ?

Tiểu Ca lại là ai?” Sở Văn tiếp tục giả ngu, hỏi lại.

“Sở...

Lâm tiên sinh, có phải anh bị chấn thương nặng ở đầu, hoặc đã xảy ra chuyện gì đó khiến anh bị kích động lớn không?” Hoắc Tú Nhi không tin trên đời lại có hai người giống hệt nhau, tiếp tục truy vấn.

“Cái gì mà chấn thương!

Em cứ hỏi mấy câu kỳ lạ này mãi!

Giờ lại còn nguyền rủa tôi nữa!” Sở Văn giả vờ tức giận, xem Hoắc Tú Nhi sẽ phản ứng mất bao lâu.

“Xin lỗi, Lâm tiên sinh, có lẽ tôi nhận nhầm người rồi, anh trông rất giống một người bạn của tôi!” Hoắc Tú Nhi xin lỗi, rồi ngồi xuống bên cạnh Sở Văn.

Có lẽ là duyên phận, chỗ của Hoắc Tú Nhi lại ở ngay cạnh Sở Văn.

Tiếp viên hàng không nói: “Xin quý khách thắt dây an toàn, và tắt điện thoại di động, máy bay sắp cất cánh rồi!” Nghe vậy, Sở Văn và Hoắc Tú Nhi làm theo.

Trong lúc đó, ánh mắt Hoắc Tú Nhi liếc qua điện thoại của Lâm Lục.

Hoắc Tú Nhi vô cùng khó hiểu, điện thoại của Lâm Lục và Sở Văn là cùng một kiểu.

Nhưng Lâm Lục lại kiên quyết nói không phải Sở Văn.

Nếu điện thoại không tắt nguồn, cô ấy có thể gọi điện để xác nhận.

Bây giờ máy bay sắp cất cánh, Hoắc Tú Nhi chỉ có thể bỏ qua cách này.

Nhưng trong lòng Hoắc Tú Nhi, luôn có một cảm giác kỳ lạ, rằng Lâm Lục chính là Sở Văn.

Lúc này, tiếp viên hàng không đi vào, thấy dây an toàn đã thắt, tiếp tục đi về phía sau.

Không lâu sau, tiếp viên hàng không cũng trở về chỗ ngồi, thông báo cho phi công rằng máy bay đã cất cánh.

Trong khoảng thời gian đó, Hoắc Tú Nhi vẫn luôn quan sát Lâm Lục, đến nỗi không nhận ra máy bay đã cất cánh.

Hai con rắn máu nhỏ quẫn quại dưới mũi, Sở Văn thấy cảnh này, vội vàng nói: “Hoắc Tú Nhi!

Chương 643

Em bị chảy máu mũi rồi!" Sở Văn nói xong, nhấn nút gọi tiếp viên, nhưng Hoắc Tú Nhi dường như không nghe thấy gì, vẫn cứ nhìn chằm chằm.

Tiếp viên hàng không đi đến cần một chút thời gian, Sở Văn đành phải tự tay nâng đầu Hoắc Tú Nhi lên, không cho máu mũi chảy ra.

Vì cằm bị tay Sở Văn giữ lại, Hoắc Tú Nhi không thể nói chuyện, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hắn.

Tiếp viên hàng không đang đi, cũng thấy tình hình bên này, liền vội vàng chạy lại.

Cô ấy lấy ra một gói khăn giấy từ túi, bắt đầu lau máu mũi đang chảy ra của Hoắc Tú Nhi.

Hoắc Tú Nhi nhìn vết máu trên khăn giấy, dù không thể nghe thấy âm thanh, cũng biết mình đang chảy máu mũi.

Sau khi xử lý xong, tiếp viên hàng không mới nói: "Chào tiên sinh!

Xin hỏi anh có quen biết vị tiểu thư này không?" "Bạn gái tôi, cô không nghe tôi nói sao?" Sở Văn đáp.

Tiếp viên hàng không nhẹ nhàng giải thích: "Bạn gái của anh khi máy bay cất cánh, đã gặp tình trạng điếc tạm thời, nên mới dẫn đến chảy máu mũi." "Tình trạng này sẽ dần cải thiện trong vòng một giờ, trong khoảng thời gian này, xin anh hãy chăm sóc tốt cho bạn gái của mình." "Nếu có nhu cầu, xin hãy gọi tôi lần nữa." Tiếp viên hàng không để lại khăn giấy, rồi quay về chỗ ngồi của mình.

Đợi tiếp viên hàng không rời đi, Hoắc Tú Nhi kỳ lạ hỏi: "Lâm tiên sinh, tôi làm sao vậy?" Vừa nói xong, mắt Hoắc Tú Nhi đỏ hoe, nước

mắt luẩn quẩn trong khóe mắt.

Cuối cùng cô ấy cũng hiểu ra, vì sao khi Lâm Lục và tiếp viên hàng không nói chuyện, cô ấy chỉ thấy miệng họ mấp máy, mà không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

“Chào tiên sinh!

Trong khoảng thời gian này, nếu muốn giao tiếp với bạn gái của mình, xin hãy dùng cái này!” Lúc này, tiếp viên hàng không vừa rời đi lại quay lại, đưa tấm bảng và cây bút trong tay cho Sở Văn.

Sở Văn nhận lấy, viết lại những chuyện đã xảy ra lên đó, rồi đưa cho Hoắc Tú Nhi xem.

Điều đó mới khiến Hoắc Tú Nhi bình tĩnh lại, nước mắt trong mắt dần khô đi.

Hoắc Tú Nhi vừa nãy còn nghĩ mình sẽ điếc cả đời, không bao giờ nghe được âm thanh nữa, nên đã không thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

Sau khi bình tĩnh lại, Hoắc Tú Nhi cầm tấm bảng, viết lên đó: “Sở Văn!

Đừng lừa em nữa!” “Đúng!

Anh là Sở Văn!

Đúng rồi!

Có chuyện gì thì viết ra!” Thấy Hoắc Tú Nhi như vậy, Sở Văn cũng không đùa nữa, viết lên bảng.

“Đã là Sở Văn!

Sao anh lại lừa em!

Anh thấy như vậy vui lắm sao?” Hoắc Tú Nhi tức giận viết.

Sở Văn viết: “Anh chỉ muốn cho em một bất ngờ, không ngờ lại xảy ra chuyện này.” “Đừng viết nữa!

Mau nghỉ ngơi đi!

Đợi khi thính lực hồi phục, chúng ta sẽ nói chuyện!” Hoắc Tú Nhi xem xong, chỉ gật đầu, nhắm mắt lại, dường như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này, Sở Văn đột nhiên phát hiện, tất cả đèn xung quanh đều tắt.

Từng con mắt xuất hiện trên đầu các hành khách xung quanh, tròng trắng xanh, gân máu rõ ràng, tất cả đều đang nhìn chằm chằm Sở Văn.

Thấy cảnh này, Sở Văn toàn lực kích hoạt huyết mạch hung thú, những con mắt đó lập tức biến mất.

Sắc mặt Sở Văn ngưng trọng, thầm nghĩ: “Huyết mạch của mình có thể áp chế lời nguyền, không nên có tác dụng nhanh như vậy.

Chẳng lẽ dấu ấn con mắt không phải lời nguyền?” “Sở Văn.” Lúc này, Hoắc Tú Nhi từ từ mở mắt, vô thức kêu lên, kinh ngạc phát hiện, thính lực của mình đã hồi phục.

Trong lúc suy nghĩ, Sở Văn trực tiếp nói: “Hoắc Tú Nhi, em cảm thấy thế nào?

Có cần uống chút nước không?” Vừa nói xong, Sở Văn mới nhớ ra Hoắc Tú Nhi không nghe được, liền lấy bảng ra bắt đầu viết.

Thấy Sở Văn vẻ mặt nghiêm túc, Hoắc Tú Nhi cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

Đợi Sở Văn viết xong, Hoắc Tú Nhi mới nói: “Sở Văn, em nghe được rồi!” Lời vừa dứt, Sở Văn không nói gì, chỉ ôm chặt lấy cô ấy.

Trên máy bay, hai người trò chuyện rất lâu, dường như không biết

mệt mỏi, từ tình hình gần đây cho đến đủ thứ chuyện trên trời dưới biển.

Chương 644

.....

Thời gian tươi đẹp luôn trôi qua rất nhanh, trong vô thức, đã rất lâu rồi.

Đột nhiên, tiếp viên hàng không nói: "Xin quý khách thắt dây an toàn, máy bay sắp hạ cánh!" "Cần nhớ, khi máy bay cất cánh và hạ cánh, hãy nuốt nước bọt một chút, sẽ dễ chịu hơn!" Sở Văn vội vàng kiểm tra dây an toàn của hai người, xác nhận đều đã thắt chặt xong, rồi mới dịu dàng nói.

Hoắc Tú Nhi ngọt ngào nói: "Em sẽ nhớ mà!

Trên đường đi anh đã dặn ba lần rồi!" Máy bay hạ cánh, hành khách bắt đầu xuống máy bay.

Khi Sở Văn đặt chân lên đất Mỹ, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Đing~!

Phát hiện chủ ký sinh đã vào Mỹ, đã mở chức năng dịch thuật thời gian thực!

Lời nói của chủ ký sinh sẽ được chuyển thành ngôn ngữ mục tiêu!" Sở Văn cũng sững sờ, hệ thống sau khi nâng cấp, lại trở nên thông minh đến vậy sao?

Ban đầu định nhờ A Ninh làm phiên dịch, bây giờ xem ra có thể bỏ qua rồi.

"Sở Văn, anh đã đặt phòng khách sạn ở Mỹ chưa?" Hoắc Tú Nhi hỏi.

Sở Văn nhàn nhạt nói: “Chưa!

Hay là chúng ta cứ đi đâu đó trước đi?” Hoắc Tú Nhi dở khóc dở cười nói: “Nói cứ như bị oan ức ấy, trong lòng anh chắc đang vui như nở hoa rồi nhỉ!” “Nhưng, có một vấn đề là em chạy đến đây, cũng chưa đặt khách sạn!” Sở Văn nhàn nhạt nói: “Vậy thì hết cách rồi, chúng ta cứ đi tìm một khách sạn để nghỉ ngơi trước đã, những chuyện khác ngày mai tính!” Trên máy bay, đã mười hai tiếng đồng hồ, Hoắc Tú Nhi vẫn không chịu để Sở Văn nghỉ ngơi.

Để bù đắp chênh lệch múi giờ, thực tế là để trò chuyện với Sở Văn nhiều hơn.

Sau khi đến Mỹ, ở đây đang là mười giờ tối, cả hai đều buồn ngủ không chịu nổi.

“Em nhớ anh không biết tiếng Anh phải không?

Em cũng không biết, làm sao đây!” Nghe Sở Văn nói, Hoắc Tú Nhi không biết ai đã cho mình dũng khí.

Sở Văn cười nói: “Yên tâm về chuyện này đi!

Bây giờ trình độ tiếng Anh của anh không tệ đâu!” Khi thấy Sở Văn dùng tiếng Anh lưu loát hỏi đường nhân viên sân bay, Hoắc Tú Nhi sững sờ.

Trong lòng cô ấy nghĩ: “Mình có biết Sở Văn không?

Có thể nói tiếng Anh lưu loát đến vậy, đâu phải chuyện một sớm một chiều mà làm được!” Sở Văn đi được hai bước, phát hiện Hoắc Tú Nhi không theo kịp, quay lại nắm tay cô ấy, đi về phía khách sạn.

Hoắc Tú Nhi cũng phản ứng lại, bước nhanh lên hỏi: “Sở Văn, mấy tháng nay anh không ở sa mạc sao?” “Trình độ tiếng Anh lại tăng nhanh đến vậy?

Chẳng lẽ anh lừa em!

Mấy tháng nay vẫn luôn học tiếng Anh sao?" Sở Văn mỉm cười nói: "Anh không lừa em, mấy tháng nay anh vẫn luôn ở sa mạc!" "Sau khi về từ sa mạc, anh ở tiệm buôn chán, mua vài cuốn sách cấp tốc tiếng Anh về đọc." "Có lẽ anh thiên phú dị bẩm chăng!

Cứ tùy tiện lật xem vài cái, vậy mà lại học được!" Hoắc Tú Nhi hiển nhiên sẽ không tin lời nói dối của Sở Văn, nhưng cũng không truy cứu sâu, dù sao đây cũng không phải chuyện lớn.

Có lẽ vì là ban đêm, gần sân bay không có taxi đợi khách.

May mắn là khách sạn gần nhất không xa sân bay, đi bộ chỉ mất mười phút là đủ.

Vào phòng khách sạn, vì cả hai quá mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống giường là ngủ thiếp đi. .....

Khi Sở Văn lần nữa mở mắt, hắn quan sát xung quanh, phát hiện đây không phải khách sạn, mà là trên máy bay.

Hoắc Tú Nhi ngồi ở ghế bên cạnh, đôi mắt đẹp đang nhìn chằm chằm hắn.

Nếu đôi mắt của Hoắc Tú Nhi bình thường, Sở Văn sẽ nghĩ mọi chuyện trước đó chỉ là một giấc mơ.

Nhưng, đồng tử của đôi mắt cô ấy lại cuộn xoáy màu xám, như có thứ gì đó muốn xông ra từ bên trong.

Gân máu ở phần lòng trắng đang vặn vẹo, trông cực kỳ kinh khủng, không phải đôi mắt mà con người nên có.

Sở Văn lại nhìn các hành khách xung quanh, trên ghế của họ không có một ai, chỉ có từng con mắt trôi nổi ở đó.

"Phù thủy lang thang!

Vì sao lại lừa gạt ta!

Chương 645

Uổng công ta tin tưởng ngươi đến vậy!" Một giọng nói âm u truyền đến từ phía sau.

Không cần quay đầu, Sở Văn cũng biết đó là giọng của Cô Mặc Vương Tử, hắn vô thức định rút Tử Ngọc Trường Đao ra.

Nhưng hắn phát hiện nhẫn trữ vật mất linh, Sở Văn thử vài lần nữa, đều không có phản ứng nào.

"Bất Tường!

Ngươi không thoát được đâu!

Cho dù chân trời góc bể!

Ta cũng sẽ tìm ra ngươi!" Lần này, một giọng nữ dịu dàng, nghe giống giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"Đã thiên niên rồi!

Không chịu buông tha ta!

Ta chịu đủ rồi!

Ta muốn chết!!!" Giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa dứt, một giọng nữ khác giận dữ gào thét.

Thấy không rút được vũ khí, Sở Văn đột ngột quay người, muốn biết ai đang ở phía sau.

Hoắc Tú Nhi đã biến mất, thay vào đó là một con mắt khổng lồ, đang nhìn chằm chằm Sở Văn.

"Sở Văn!

Mau tỉnh dậy!

Anh gặp ác mộng sao?

Toàn thân đều là mồ hôi!" Giọng Hoắc Tú Nhi truyền đến, sau đó mọi thứ trước mắt Sở Văn biến mất.

Sở Văn từ từ mở mắt, thấy Hoắc Tú Nhi vẻ mặt lo lắng.

"Không cần quá căng thẳng, anh chỉ gặp một cơn ác mộng thôi." Sở Văn nhàn nhạt nói.

Hoắc Tú Nhi nói: "Nhưng dáng vẻ của anh vừa nãy thật sự đáng sợ, anh mơ thấy gì vậy?" Nhìn vẻ mặt lo lắng của Hoắc Tú Nhi, Sở Văn trong lòng khẽ động, giả vờ khó nói: "Anh mơ thấy chuyện tương lai!" "Chuyện tương lai nào mà khiến anh đổ mồ hôi lạnh vậy?" Hoắc Tú Nhi hỏi, trong mắt cô ấy Sở Văn không có gì phải sợ hãi.

Sở Văn nhàn nhạt nói: "Trong mơ, anh thấy anh kết hôn rồi!" "Sở Văn!

Ý anh là gì!

Kết hôn với em kinh khủng đến vậy sao!" Hoắc Tú Nhi giận dữ nói.

Nhìn Hoắc Tú Nhi, Sở Văn dịu dàng nói: "Khoan đã, đừng kích động, nghe anh nói hết đã." "Trong mơ, anh đã kết hôn, sống hạnh phúc bên nhau, có kết tinh tình yêu của chúng ta." "Đương nhiên, chúng ta cũng có tranh cãi, không ai chịu nhường ai, nhưng cũng hiểu là vì tốt cho đối phương." "Sau đó, con cái dần lớn khôn, anh nhìn chúng lập gia đình, cũng có con cái." "Cuối cùng, anh dần già đi, tóc cũng bạc phơ, trút hơi thở cuối cùng trên giường....." "Không!

Đừng nói nữa!

Đủ rồi!" Mắt Hoắc Tú Nhi đỏ hoe, cô ấy che miệng Sở Văn lại.

Sở Văn kéo tay Hoắc Tú Nhi ra, dịu dàng nói: "Đến lúc dậy rồi!

Anh đưa em đi thưởng thức phong tình nước Mỹ." Suốt cả ngày, Sở Văn cùng Hoắc Tú Nhi đi chơi khắp nơi, hai người ngầm hiểu không ai hỏi đối phương vì sao lại đến Mỹ.

"Sở....." Tối về khách sạn, Hoắc Tú Nhi vừa định nói, thì bị Sở Văn kéo vào lòng.

Sở Văn nhàn nhạt nói: "Thời gian của hôm nay chỉ thuộc về hai chúng ta, có chuyện gì ngày mai hãy nói!" Ngoài cửa sổ mưa to, đêm đó không lời nào, chỉ có tiếng gió mưa.

Sáng sớm hôm sau, Sở Văn tỉnh dậy trong ánh nắng dịu nhẹ.

Quay đầu, hắn thấy Hoắc Tú Nhi trên mặt nở nụ cười, dường như mơ thấy chuyện gì đó đẹp đẽ.

Sở Văn nhẹ nhàng đi đến bên cửa sổ, cẩn thận kéo rèm lại, không gây ra một tiếng động nhỏ nào.

Sau đó, Sở Văn ngồi trên ghế sofa, suy nghĩ về chuyện dấu ấn mắt quỷ.

Vì một lý do không rõ, dấu ấn trên người Sở Văn đã bị kích hoạt, và bắt đầu ảnh hưởng đến thần trí của hắn.

Khi tỉnh dậy hôm qua, Tử Ngọc Trường Đao xuất hiện bên tay, Sở Văn nhân lúc Hoắc Tú Nhi không chú ý, trực tiếp thu hồi vào nhẫn trữ vật.

Không biết những người khác bên đó thế nào, Sở Văn lờ mờ cảm thấy, nếu không có người đánh thức, mình sẽ bị mắc kẹt chết trong giấc mơ.

Chương 646

Xem ra phải sớm đi Vua Hiến Mộ, nếu không dấu ấn mắt quỷ lại tái phát vài lần nữa, Sở Văn cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Theo tiếng "Ưm!", Hoắc Tú Nhi tỉnh dậy, thấy Sở Văn không ở bên cạnh, liền ngồi dậy, ngơ ngác tìm kiếm Sở Văn.

Thấy Sở Văn ngồi trên ghế sofa, Hoắc Tú Nhi nói: "Sở Văn, anh làm gì ở Mỹ vậy?" Nghe tiếng nói, Sở Văn hoàn hồn, nhàn nhạt nói: "Để tạo bất ngờ cho em!" "Đừng đùa nữa!

Em đang nói chuyện nghiêm túc!" Hoắc Tú Nhi đương nhiên không tin, cảm thấy việc gặp Sở Văn chỉ là một sự trùng hợp.

"Vậy anh nói thật nhé!

Anh đến Mỹ là để tham gia buổi đấu giá của Cừu Đức Khảo!" Thấy Hoắc Tú Nhi vẻ mặt nghiêm túc, Sở Văn cũng không chuyển chủ đề nữa, nói ra mục đích của mình.

Nghe câu đó, Hoắc Tú Nhi lại nằm xuống, giọng nũng nịu nói: "Vậy thì mục tiêu của chúng ta trùng khớp rồi!

Có thể hành động cùng nhau!" "Nghe tin Cừu Đức Khảo sắp chết, bà nội em và các Lão Cửu Môn đều biết rồi!" "Muốn xem Cừu Đức Khảo được chôn ở đâu, đạo đấu là thứ yếu, quan trọng nhất là phải tung tro cốt của hắn ta đi!" Khi Cừu Đức Khảo còn trẻ, trong hai chuyện hắn ta đã làm, Lão Cửu Môn là bên chịu tổn thất lớn nhất.

Không chỉ minh khí bị lừa gạt, ngay cả thành viên gia tộc cũng chết không ít, có thể nói là thù không đội trời chung.

Sở dĩ Hoắc Tú Nhi một mình ngồi máy bay đến Mỹ, là vì Hoắc lão thái thái không cho phép cô ấy đi cùng.

Hoắc Tú Nhi lại muốn xem thử, kẻ dám đắc tội với tất cả Lão Cửu Môn rốt cuộc trông như thế nào.

Nghe những lời đó, Sở Văn cười khổ lắc đầu, đúng là tính cách của Hoắc Tú Nhi.

Thấy Hoắc Tú Nhi lại ngủ thiếp đi, Sở Văn nghĩ đến sự điên cuồng tối qua, cũng để cô ấy ngủ thêm chút nữa.

Hắn bước ra khỏi phòng, xuống lầu mua bữa sáng.

Sở Văn vừa bước ra khỏi phòng, điện thoại reo.

Hắn nhìn màn hình hiện lên A Ninh, tiện tay nghe máy.

A Ninh sốt ruột nói: "Sở Văn, ngày mai buổi đấu giá bắt đầu rồi!

Anh đã xuất phát đi Mỹ chưa?" Sở Văn nghe câu đó, trong lòng giật mình, sau khi gặp Hoắc Tú Nhi, hắn đã quên mất A Ninh.

"Sở Văn?

Anh có nghe không?

Hay là tín hiệu không tốt?

Sao em không nghe thấy tiếng anh?" Trong điện thoại lâu lắm không có hồi âm, A Ninh lo lắng hỏi.

Nghe vậy, Sở Văn đã phản ứng lại, cũng thuận theo ý cô ấy kêu lên: "A Ninh!

Em có nghe không?" "Nghe được!

Em hỏi anh đã xuất phát đi Mỹ chưa?

Buổi đấu giá ngày mai bắt đầu rồi!" Nghe giọng Sở Văn, A Ninh hỏi lại.

"Anh ở Mỹ rồi, vừa xuống máy bay!" Sở Văn đáp.

A Ninh nói: "Vậy em đến đón anh nhé!

Trong vòng nửa tiếng!" "Không cần đâu, anh đã đặt khách sạn gần sân bay rồi, đợi ngày mai trước khi buổi đấu giá bắt đầu, anh sẽ trực tiếp đến tìm em." Nghe A Ninh muốn đến, Sở Văn lập tức nói.

A Ninh nói: "Khách sạn nào?

Em đến tìm anh nhé!

Tiện thể đưa thư mời và danh mục đấu giá cho anh!" "Khách sạn Danlan Yaba, đến nơi thì gọi điện cho anh nhé!" Sở Văn bất lực nói.

Có được địa chỉ, A Ninh nói: "Được, em đến ngay!" Cúp điện thoại, Sở Văn mua xong bữa sáng, nhanh chóng quay về phòng.

Vừa mở cửa phòng, nghe tiếng chuông điện thoại, Hoắc Tú Nhi đang cầm điện thoại chuẩn bị nghe.

Thấy Sở Văn mang bữa sáng vào, Hoắc Tú Nhi vội vàng ra hiệu, ý bảo đừng lên tiếng, rồi nghe điện thoại.

Với thính lực của Sở Văn, đương nhiên hắn nghe được nội dung cuộc gọi, là Hoắc lão thái thái gọi đến.

"Này con bé!

Chương 647

Lại lén lút bỏ đi rồi sao?

Chẳng phải bà đã bảo con ở nhà ngoan ngoãn sao?" Điện thoại vừa kết nối, giọng Hoắc lão thái thái không vui truyền đến.

"Bà ơi, con cứ ở nhà suốt ngày, sắp sinh bệnh rồi!

Chỉ là ra ngoài hít thở, thư giãn một chút thôi mà!" Hoắc Tú Nhi thấy bà thường xuyên làm vậy, câu nói đó vô cùng hiệu nghiệm.

"Bà làm sao tin con bé được?

Lớn rồi, giờ không phải đang ở nước ngoài sao?" Hoắc lão thái thái căn bản không để ý lời Hoắc Tú Nhi nói, đối với câu đó đã quá quen rồi, trực tiếp vạch trần.

"Bà ơi, con chỉ muốn ở bên cạnh bà thôi mà.

Chăm sóc bà thật tốt!

Nếu bà không cho con đi theo, thì con đành phải tự mình đi vậy!" Thấy làm nũng không có tác dụng, Hoắc Tú Nhi trực tiếp nói.

Hoắc lão thái thái bất lực nói: "Ai ~!

Con bé này, cũng giống như cô con, cứ khiến người ta không yên tâm!" "Cô con hồi trẻ cũng vậy, bà không cho đi, cứ nhất định muốn đi, kết quả là đi một đi không trở lại!" "Đã đến Mỹ rồi, vậy bà sẽ cho người ở sân bay đến đón con về!" Hoắc lão thái thái rất hiểu Hoắc Tú Nhi, đã trực tiếp để người ở sân bay, chuẩn bị đón Hoắc Tú Nhi.

"Vâng bà ơi, con đang ở khách sạn Danlan Yaba, gần sân bay, bà cứ cho người đến đón con nhé!" Hoắc Tú Nhi liếc nhìn Sở Văn, cũng không muốn chia tay Sở Văn nhanh như vậy, nhưng đành bất lực nói.

Cúp điện thoại, Hoắc Tú Nhi ngượng ngùng nói: “Bà nội muốn em đến tìm bà, đã phái người đến đón em rồi!” “Mục tiêu của em không phải buổi đấu giá, anh không thể tìm em nữa, anh phải bảo trọng nhé!” “Đợi về nước, hãy tìm em nhé!

Chúng ta sẽ gặp nhau thật tốt!” Nói xong cô ấy bắt đầu thu dọn đồ đạc, Sở Văn cũng không nói nhiều, giúp cô ấy thu dọn.

Sau khi thu dọn xong hành lý, Sở Văn xách vali của Hoắc Tú Nhi, tiễn cô ấy rời khách sạn, trên đường đi hai người đều chìm vào im lặng.

Trước cửa khách sạn, điện thoại của Hoắc Tú Nhi reo, cô ấy giơ tay vẫy vẫy.

Một chiếc xe lái đến trước cửa khách sạn, dừng lại trước mặt cô ấy, một người đàn ông bước xuống xe.

Người đàn ông đó đi đến trước mặt Hoắc Tú Nhi, cung kính hỏi: “Chào cô!

Xin hỏi cô có phải là Hoắc Tú Nhi, tiểu thư Hoắc không?” Hoắc Tú Nhi không trả lời, chỉ lạnh lùng gật đầu.

Sau khi xác nhận thân phận không nhầm lẫn, người đàn ông đó mở cốp xe, nhận lấy vali hành lý từ tay Sở Văn, đặt vào trong.

Rồi, người đàn ông đó mở cửa xe phía sau nói: “Mời tiểu thư Hoắc lên xe!” Hoắc Tú Nhi không để ý, trực tiếp ngồi vào xe.

Thấy Hoắc Tú Nhi lên xe, Sở Văn quay lại phòng, bắt đầu thu dọn hành lý.

Hoắc Tú Nhi đã rời đi, Sở Văn không cần thiết phải ở lại đó nữa.

Sau khi nhận điện thoại của A Ninh, Sở Văn cầm hành lý lên xe.

A Ninh kỳ lạ hỏi: “Anh không ở đó sao?

Sao lại rời đi ngay vậy?" Sở Văn đau lòng nói: "Buổi đấu giá của Cừu Đức Khảo sắp bắt đầu rồi, mấy ngày nay em chắc chắn sẽ bận túi bụi phải không!" "Em đã vất vả như vậy, anh lại nỡ để em đến đón sao!

Có thời gian đó, chi bằng em nghỉ ngơi thêm một chút!" "Nhưng nếu em cứ cố chấp muốn đến, vậy thì anh cần gì ở lại đó nữa!

Ở khách sạn làm sao thoải mái bằng ở nhà!" A Ninh khẽ cười nói: "Có lý đấy, Cừu Đức Khảo đã triệu tập tất cả những người phụ trách ở khắp nơi trên thế giới về!" "Buổi đấu giá có mười mấy người phụ trách, em cứ tùy tiện tìm một lý do là có thể rời đi trước được!" Lời vừa dứt, Sở Văn nói: "Vậy em đừng vội về, anh sẽ đi dạo cùng em!" A Ninh nói: "Anh vừa xuống máy bay, không thấy mệt sao?" "Anh đã điều chỉnh múi giờ rồi, trên máy bay ngủ suốt, bây giờ tinh thần không biết tốt đến mức nào nữa!" Sở Văn nhàn nhạt nói.

A Ninh khẽ cười nói: "Vậy thì tốt rồi, em lo anh chưa điều chỉnh múi giờ, sẽ bỏ lỡ buổi đấu giá mỗi ngày." "Buổi đấu giá ngày mai quan trọng sao?" Sở Văn hỏi.

A Ninh giải thích: "Trong sáu thứ anh muốn tìm, có một món sẽ được đấu giá vào ngày mai!" Nghe vậy, Sở Văn nói: "Hôm nay đừng nói những lời gây mất hứng như vậy, anh chỉ muốn ở bên em thôi!" A Ninh ngọt ngào nói: "Được, hôm nay em sẽ không nhắc đến chuyện đó nữa!" Vì A Ninh lái xe, Sở Văn cũng không muốn đi đâu, hôm nay chỉ phụ trách việc ở bên cạnh, địa điểm tùy A Ninh lựa chọn.

A Ninh lái xe như bay, không đưa Sở Văn đến các danh lam thắng cảnh lớn mà trực tiếp thẳng tiến ra biển.

Sau gần một giờ, A Ninh mới đỗ xe ở một nơi khách du lịch không biết đến.

Trên bãi cát, không một bóng người, khung cảnh hiện lên vô cùng

yên tĩnh, chỉ có tiếng sóng biển vỗ vào bờ cát, khiến lòng người thư thái.

A Ninh nắm tay Sở Văn đi dạo trên bãi cát, cười nói: "Nơi này em tình cờ phát hiện ra!

Chắc chắn không có ai khác ở đây đâu!" Nghe vậy, Sở Văn cũng gật đầu.

Bãi cát này ẩn mình sau một khu rừng, dù có cố ý quan sát cũng khó mà phát hiện ra.

Một lúc sau, hai người ngồi trên bãi cát, vừa ngắm biển rộng mênh mông vừa trò chuyện phiếm.

Chương 648

Đến trưa, A Ninh quay lại xe lấy nước và lương khô, rồi cùng Sở Văn ăn.

Theo lời A Ninh, đây là những vật dụng cần thiết trên xe, phòng khi xảy ra sự cố có thể cầm cự thêm vài ngày.

Đến tận hoàng hôn, A Ninh và Sở Văn vẫn ở bên bờ biển, tận hưởng sự yên bình mà nơi đây mang lại.

Khi mặt trời từ từ lặn xuống, mặt biển cũng được nhuộm một màu vàng óng, dường như hòa làm một với bãi cát.

Ngắm cảnh đó, A Ninh nói: "Mặt trời sắp lặn rồi, chúng ta về thôi!" Sở Văn gật đầu, nắm tay A Ninh, rồi rời đi.

Sau bữa tối, A Ninh lấy ra danh mục đấu giá.

Theo yêu cầu tha thiết của cô, Sở Văn miễn cưỡng lật xem.

Trong buổi đấu giá ngày mai, một loại dược liệu tên là "Ngân thạch ma thuật Vực Sâu" sẽ xuất hiện, giá khởi điểm ba mươi triệu.

Những thứ khác, Sở Văn chỉ lướt qua, thấy không có gì hấp dẫn nên liền đóng danh mục lại.

Nghe tiếng cuốn sách đóng lại, A Ninh nói: "Để em giới thiệu cho anh quy tắc đấu giá lần này nhé!" "Buổi đấu giá sẽ bắt đầu vào mười giờ sáng mỗi ngày và kết thúc vào mười chín giờ tối, có thời gian nghỉ trưa từ mười hai giờ đến mười ba giờ." "Thứ tự đấu giá chưa được công bố, nhưng danh mục đã xác định các vật phẩm sẽ được đấu giá mỗi ngày!" "Buổi đấu giá lần này có ba quy tắc đặc biệt.

Thứ nhất, sau khi các vật phẩm đấu giá trong ngày được bán hết, nếu buổi đấu giá vẫn chưa đến giờ kết thúc, sẽ tiếp tục đấu giá các

vật phẩm của ngày hôm sau, vì vậy cần chuẩn bị sẵn sàng!" "Thứ hai, mỗi ngày sẽ có một bảo vật thần bí xuất hiện làm vật phẩm chủ chốt!

Còn về thứ đó là gì, chỉ có ông chủ mới biết!" "Thứ ba, ông chủ sẵn sàng dùng toàn bộ buổi đấu giá này để đổi lấy một viên thuốc trường sinh bất lão!" Nghe A Ninh nói xong, Sở Văn khẽ cười khẩy.

Cừu Đức Khảo vẫn chưa từ bỏ ý định, sắp chết đến nơi rồi mà vẫn còn đi tìm thuốc trường sinh bất lão.

Nếu thật sự có người có được thuốc trường sinh bất lão, họ cũng sẽ giữ lại để dùng, một buổi đấu giá sao sánh được với tác dụng của việc trường sinh bất lão chứ.

Sở Văn một lần nữa lật xem danh mục đấu giá, ghi nhớ các loại dược liệu có trong đó.

Sau khi ghi nhớ xong, Sở Văn lại cùng A Ninh thảo luận thêm một số chi tiết, rồi mới trở về phòng ngủ.

Sáng hôm sau, chín giờ sáng, Sở Văn đang ngủ say thì bỗng ngửi thấy một mùi hương.

Bụng hắn phát ra tiếng 'ùng ục', hắn liền đi theo nguồn hương đó.

Vừa bước ra khỏi phòng, hắn thấy A Ninh đang bận rộn trong bếp, chuẩn bị bữa sáng.

Bàn ăn đã bày sẵn bát đĩa, Sở Văn bước vào bếp, định cùng A Ninh làm bữa sáng.

Thấy Sở Văn vào, A Ninh mỉm cười nói: "Anh ra phòng ăn ngồi một lát đi, bữa sáng sắp xong rồi!" Sở Văn nhìn thấy trên hai chiếc đĩa đã bày đầy đủ các món ăn, chỉ còn sữa đang được hâm nóng.

Hắn không ở lại đó nữa, bưng hai chiếc đĩa đi về phía bàn ăn, đợi A Ninh dùng bữa cùng.

Không lâu sau, A Ninh bưng hai ly sữa đi ra.

Đặt sữa trước mặt Sở Văn, A Ninh nói: "Em nhận được chỉ thị của ông chủ, phải đi làm một số việc!" "Sau khi ăn sáng xong, em sẽ đưa anh đến nhà đấu giá, rồi em phải đi đây!" "Một mình anh tham gia đấu giá có được không?

Em có cần tìm một phiên dịch viên cho anh không?" Nghe vậy, Sở Văn mới nhớ ra A Ninh không biết tiếng Anh.

Hắn liền dùng một tràng tiếng Anh lưu loát đáp: "Em cứ yên tâm đi làm việc của mình, không cần lo lắng cho anh đâu." "Vậy thì tốt quá, em sợ anh không ứng phó nổi!" Nghe Sở Văn trả lời, A Ninh theo bản năng cũng dùng tiếng Anh nói.

Vừa dứt lời, A Ninh sững sờ, dường như cô nghe thấy Sở Văn nói tiếng Anh.

Để xác nhận, A Ninh dùng tiếng Anh hỏi: "Vừa nãy anh không nói tiếng Anh sao?" "Đương nhiên rồi, không thì em nghĩ anh đang nói tiếng gì?" Sở Văn dùng tiếng Anh hỏi ngược lại.

A Ninh kinh ngạc nói: "Sở Văn, em nhớ lần trước gặp anh, anh không biết tiếng Anh mà?" "Thấy vẻ mặt em có vẻ ngạc nhiên nhỉ?

Không biết 'sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương khán' sao?" Sở Văn thản nhiên nói.

"Không, dù có học lớp cấp tốc tiếng Anh, cũng không thể nào chỉ trong vài tháng mà nói tiếng Anh lưu loát đến thế chứ?" A Ninh thốt lên, cô phải mất một thời gian dài để học tiếng Anh, cộng thêm sau này làm việc ở Mỹ mới có thể nói trôi chảy như vậy.

Sở Văn thản nhiên nói: "Anh không học lớp cấp tốc tiếng Anh nào cả, nhưng vì nhớ em, anh đã mua mấy cuốn sách cấp tốc tiếng Anh về đọc." "Có lẽ vì quá say đắm em chăng!

Anh tùy tiện lật xem một chút mà lại học được rồi!" A Ninh bực mình nói: "Cái tên này, toàn mồm chém gió!" Mặc dù A Ninh cũng không tin Sở Văn là thiên tài, nhưng cô cũng không tiếp tục truy vấn, vì biết tiếng Anh thì không cần tìm phiên dịch nữa.

Trong lúc trò chuyện, hai người dùng bữa xong, A Ninh lái xe đưa Sở Văn đến nhà đấu giá.

Mười mấy phút sau, chiếc xe đi qua vài trạm kiểm soát, dừng lại trước cửa nhà đấu giá Sotheby's.

A Ninh lấy ra một tấm thiệp mời màu đen đưa cho Sở Văn, rồi nói: "Đây là thiệp mời quý khách, anh sẽ có một phòng riêng!" "Được, em đi làm việc thì cẩn thận an toàn nhé!" Sở Văn nhận lấy rồi nói.

A Ninh mỉm cười nói: "Em biết rồi!

Chương 649

Tối nay đấu giá kết thúc, em sẽ đến đón anh!" Vừa dứt lời, A Ninh lái xe đi.

Lúc này, Sở Văn mới nhìn thấy toàn bộ diện mạo của nó.

Nhà đấu giá Sotheby's là một tòa kiến trúc ba tầng, tường ngoài toàn bộ màu trắng tinh khiết.

Ngoại trừ một chiếc đầu sư tử đúc vàng ở trên lối ra vào, không có bất kỳ trang trí nào khác.

Xung quanh đều là những bức tường cao lớn, ẩn giấu nhà đấu giá Sotheby's, từ bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong.

Ở lối ra vào, có tám người đàn ông vạm vỡ mặc vest, đang nhìn chằm chằm vào Sở Văn với vẻ cảnh giác.

Thấy Sở Văn bước đến, hai người trong số họ chặn lại nói: "Chào ông!

Xin hãy xuất trình thiệp mời của ông!" Sở Văn lấy ra tấm thiệp mời màu đen, đưa cho một trong những người đàn ông mặc vest.

Người đàn ông mặc vest nhận lấy thiệp mời, mở ra xem nội dung bên trong.

Sau khi xem xong, hắn ta căng thẳng nói: "Chào quý khách!

Xin thứ lỗi cho sự mạo phạm của tôi!" Lúc này, trong lòng người đàn ông mặc vest đang hoảng loạn, bởi vì thiệp mời của nhà đấu giá Sotheby's được chia thành màu trắng, vàng và đen.

Thiệp mời màu trắng đại diện cho khách hàng phổ thông, thiệp mời màu vàng đại diện cho khách hàng tôn quý, còn thiệp mời màu

đen thì đại diện cho khách hàng đặc biệt.

Người đàn ông mặc vest này đã làm việc nhiều năm ở nhà đấu giá Sotheby's, từng tận mắt chứng kiến hậu quả của việc đắc tội với khách hàng đặc biệt.

Chính vì hiểu rõ điều gì sẽ xảy ra, nên hắn ta mới càng thêm sợ hãi.

Mất việc là chuyện nhỏ, nhưng mất mạng mới là chuyện lớn.

Khi phỏng vấn xin việc, dưới sự cám dỗ của mức lương cực kỳ cao, người đàn ông mặc vest đã ký hợp đồng trọn đời.

Vì vậy, công việc này không thể từ chức, nếu không người đàn ông mặc vest đã sớm không làm nữa.

May mắn thay, nhà đấu giá Sotheby's hiếm khi phát hành thiệp mời vàng, chứ đừng nói đến thiệp mời đen, thường thì vài năm mới thấy một lần.

Thấy Sở Văn vẻ mặt bình thường khoát tay, ý bảo không để tâm, người đàn ông mặc vest mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hắn ta vô cùng cung kính nói: "Xin quý khách đi theo tôi, tôi sẽ đưa quý khách đi tìm người phụ trách!" Nghe vậy, Sở Văn đi theo người đàn ông mặc vest, bước vào bên trong nhà đấu giá Sotheby's.

Người đàn ông mặc vest đưa Sở Văn đến khu vực nghỉ ngơi, rồi áy náy nói: "Xin quý khách nghỉ ngơi một lát ở đây, tôi sẽ đi mời người phụ trách!" Thấy Sở Văn ngồi xuống, người đàn ông mặc vest mồ hôi đầm đìa, vội vàng đi tìm người phụ trách, sợ có chút chậm trễ nào.

Không lâu sau, một cô gái xinh đẹp tóc vàng mắt xanh, mặc váy liền màu vàng nhạt, bước về phía Sở Văn.

Đứng trước mặt Sở Văn, cô khẽ cúi chào và nhẹ nhàng nói: “Chào quý khách!

Tôi là Nadejda Vidar của Sotheby's!” “Ngài có thể gọi tôi là Nadejda Vidar, chào mừng ngài đến nhà đấu giá Sotheby's, tham gia buổi đấu giá lần này do ngài Cừu tổ chức!” Sở Văn gật đầu ra hiệu, rồi tự giới thiệu: “Tôi là Sở Văn, rất vui được làm quen, cô Nadejda Vidar xinh đẹp!” “Sở quý khách, xin ngài theo tôi, tôi sẽ đưa ngài đến phòng riêng ở tầng ba!” Nadejda Vidar cung kính nói.

Trong lúc lên lầu, Sở Văn thấy ở lối vào chính đã bắt đầu có người đi vào.

Lên đến tầng ba, Nadejda Vidar mở cửa phòng số một, rồi làm một cử chỉ mời.

“Sở quý khách, đồ uống và thức ăn trong phòng đều được cung cấp miễn phí, xin ngài cứ tự nhiên dùng!” Sở Văn trực tiếp đi vào, Nadejda Vidar đi theo phía sau, nhẹ nhàng nói.

Phong cách trang trí của nhà đấu giá Sotheby's hoàn toàn khác với Khách sạn Tinh Nguyệt.

Mặc dù cửa phòng đều bằng gỗ, nhưng bên trong không có chạm khắc, chỉ là những cánh cửa gỗ đặc còn mới tinh.

Trên tường hai bên phòng, có bốn chiếc đèn tường, phát ra ánh sáng vàng dịu nhẹ, khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm cúng.

Một chiếc đèn chùm pha lê rực rỡ treo trên trần nhà, làm cho căn phòng càng thêm xa hoa.

Phòng rộng rãi, có một bàn ăn và bốn chiếc ghế.

Trên bàn bày một giỏ bánh mì và hai chai rượu vang đỏ.

Nadejda Vidar giới thiệu: “Sở quý khách, đây là phòng ăn, buổi

trưa, tôi sẽ mang thức ăn đến!" "So với việc này, buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi, tôi đi xem trước đây!" Sở Văn thản nhiên nói.

"Sở quý khách cứ tự nhiên, đây là phòng đấu giá, từ khán đài có thể nhìn thấy tình hình bên dưới!" Nghe Sở Văn yêu cầu, Nadejda Vidar không dám chậm trễ, liền mở cánh cửa tiếp theo.

Sở Văn bước vào, bên trong chỉ có một chiếc ghế sofa và một chiếc bàn nhỏ bày đĩa hoa quả.

Từ bên trong nhìn xuống, đài đấu giá bên dưới, có thể thu toàn bộ cảnh tượng hội trường tầng một vào trong mắt.

Chương 650

Sau khi Nadejda Vidar vào, cô thao tác vài lần ở bàn phím trên tường, một cánh cửa bí mật bật mở.

Thấy vẻ mặt của Sở Văn, Nadejda Vidar giải thích: "Sở quý khách, đây là phòng tối để cất đồ, xin cho phép tôi rời đi một lát!" Nghe vậy, sắc mặt Sở Văn trở lại bình tĩnh, thản nhiên gật đầu.

Một lát sau, Nadejda Vidar bước ra từ phòng tối, hai tay ôm một chiếc cột gỗ, đặt trực tiếp trước ghế sofa.

Sở Văn thấy trên đó có một bàn phím bằng bạc, khắc các chữ số Ả Rập, Nadejda Vidar đang điều chỉnh ở đó.

"Sở quý khách, đây là thiết bị tăng giá của nhà đấu giá Sotheby's!

Các chữ số trên đó đại diện cho số tiền ngài muốn tăng giá!" Nadejda Vidar làm xong mọi thứ, mới chậm rãi nói.

Sở Văn thử thao tác, rồi thản nhiên nói: "Được!

Tôi hiểu rồi!" "Sở quý khách, vậy tôi xin phép lui xuống trước.

Nếu có nhu cầu, ngài có thể gọi tôi bất cứ lúc nào!" Nadejda Vidar đứng cạnh tường, ý chỉ Sở Văn nhìn về phía thiết bị gọi.

Sở Văn thản nhiên nói: "Được rồi, cô Nadejda Vidar, tôi tiễn cô ra ngoài nhé!" Nghe Sở Văn yêu cầu, Nadejda Vidar cũng không từ chối, Sở Văn tiễn cô ra khỏi phòng riêng.

Sở Văn trở lại phòng đấu giá, vừa ngồi xuống ghế sofa, bên dưới truyền đến một tiếng chuông.

Đó là tiếng chuông báo hiệu mọi người vào sảnh tầng một, còn nửa tiếng nữa buổi đấu giá sẽ bắt đầu.

Những người vào sảnh tầng một đều là một số người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, Sở Văn không thấy một người quen nào.

Xem một lúc, Sở Văn mất hứng thú, ngồi trở lại ghế sofa, chờ buổi đấu giá bắt đầu.

Mặc dù Cửu Môn đều có người đến Mỹ, nhưng họ không có hứng thú với buổi đấu giá.

Hiện tại cũng không biết đang âm mưu ở đâu, chuẩn bị lật đổ mộ của Cừu Đức Khảo, rồi hủy xương thành tro, nên không đến cũng là chuyện bình thường.

"Đinh ~!" Một tiếng chuông giòn tan truyền đến, cắt ngang suy nghĩ của Sở Văn, tiếp đó đèn đột nhiên tắt, xung quanh chìm vào một màn đêm đen kịt.

Nhưng, điều đó không thể ảnh hưởng đến Sở Văn, hắn nhìn xuống, thấy một người phụ nữ đang đi về phía trung tâm đài đấu giá.

"Đăng!

Đăng!

Đăng!" Theo ba tiếng vang lớn, ba cột sáng hội tụ ở trung tâm đài đấu giá, một người phụ nữ mặc váy vàng đứng đó.

"Thưa quý ông!

Thưa quý bà!

Tôi là Octavia của Sotheby's, người điều hành buổi đấu giá hôm nay, xin chào mừng quý vị đến tham gia buổi đấu giá hôm nay!

Hy vọng mọi người đều có thể mua được những món đồ ưng ý!" Ngay khi đèn sáng, Octavia cũng bắt đầu nói.

"Tôi tin rằng mọi người đều đã biết quy tắc đấu giá, tôi sẽ không lặp lại nữa, sau đây xin bắt đầu đấu giá vật phẩm đầu tiên!" Octavia

vừa dứt lời, ba cột sáng cũng đồng thời tắt, xung quanh lại chìm vào bóng tối.

Sở Văn thấy một thị nữ bưng một vật phẩm đi lên đài đấu giá, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Việc sử dụng thủ đoạn này có thể khiến người ta có một cảm giác chấn động, nhưng đối với hắn mà nói thì cảm thấy vô cùng giả tạo.

Khi thị nữ đứng vào vị trí, đèn bắt đầu sáng trở lại, chiếu sáng lại hội trường đấu giá.

Octavia làm một cử chỉ mời, tập trung tất cả ánh mắt vào vật phẩm đó.

Trên chiếc khay mà thị nữ bưng, có một viên trân châu đen to bằng nắm tay.

Octavia giới thiệu: "Vật phẩm đấu giá đầu tiên hôm nay, là trân châu đen từ biển Tacedi!" "Ai cũng biết, trân châu đen là loại hiếm nhất trong các loại trân châu, có danh hiệu là Nữ hoàng của các loại ngọc!" "Viên trân châu đen được đấu giá hôm nay, không chỉ có vẻ ngoài hoàn hảo không tì vết, mà kích thước còn đạt đến mức lớn nhất thế giới!" "Vì vậy, giá khởi điểm một trăm vạn!

Mỗi lần tăng giá không được dưới mười vạn, không giới hạn mức trần!

Xin mời quý vị ra giá!" Đối với việc mua trân châu đen, Sở Văn tự nhiên không có hứng thú, loại đồ trang sức này đối với hắn vô dụng.

Nhưng, toàn bộ hội trường đấu giá, cũng chỉ có một mình Sở Văn không xem trọng, những người khác đều kích động bắt đầu tăng giá.

Phải biết rằng, sản lượng trân châu đen hàng năm không quá một trăm cân, không bằng một phần trăm sản lượng trân châu trắng.

Nếu loại bỏ những sản phẩm lỗi, thì trân châu đen hoàn hảo không tì vết không đến mười cân.

Chương 651

Huống chi loại to bằng nắm tay, trân châu trắng có thể đạt điều kiện này cũng rất hiếm.

“Một trăm mười vạn!” “Một trăm hai mươi vạn!” “Một trăm ba mươi vạn!” ...

Liên tục có người tăng giá, nhưng đa số chỉ đang thăm dò, đều tăng giá theo mức tối thiểu.

“Một ngàn vạn!” Dường như chán ghét cách ra giá này, một giọng nói vang lên từ phòng riêng tầng hai.

Mức giá trước đó mới chỉ năm trăm vạn, phòng riêng tầng hai trực tiếp tăng giá gấp đôi.

Hội trường tầng một sau một thoáng im lặng ngắn ngủi, bắt đầu xì xào bàn tán.

“Người ra giá là ai vậy?

Tôi chưa từng thấy?

Chẳng lẽ không phải người trong ngành trang sức sao?” “Jack, người đó là Macpherson Anderson, người thừa kế của Anderson Jewelers!” “Người thừa kế của Anderson Jewelers?

Thật không thể tin nổi, không ngờ lại trẻ như vậy!” Anderson Jewelers đã kinh doanh hàng trăm năm, là hãng trang sức lớn nhất toàn nước Mỹ, cũng là đứng đầu ngành trang sức Mỹ.

Có lẽ là không muốn đắc tội với Macpherson, sau khi hắn ra giá, những người khác không còn tăng giá nữa.

“Đông!

Chúc mừng quý khách phòng số hai tầng hai, đã đấu giá thành công viên trân châu đen này với giá một ngàn vạn!" Octavia hỏi ba lần xong, gõ búa chốt giao dịch.

Sau khi vật phẩm đầu tiên được đấu giá thành công, buổi đấu giá diễn ra suôn sẻ.

Từng thị nữ bưng các loại vật phẩm khác nhau, lần lượt đi lên đài đấu giá.

Phải nói rằng, các ngành nghề mà Cừu Đức Khảo tham gia cực kỳ toàn diện.

Các vật phẩm đấu giá liên quan đến đồ cổ, trang sức, v.v., bất cứ thứ gì có giá trị đều có.

Sở Văn thản nhiên ngồi trên ghế sofa, yên lặng nhìn xuống bên dưới, chờ Ngân thạch ma thuật Vực Sâu xuất hiện. ...

"Thưa quý ông!

Thưa quý bà!

Hiện tại đã đến trưa rồi, xin mời quý vị di chuyển đến phòng ăn dùng bữa!" "Buổi đấu giá buổi sáng đã kết thúc, buổi đấu giá buổi chiều sẽ bắt đầu sau một giờ!

Xin quý vị đúng giờ trở lại hội trường!" Vật phẩm thứ mười lăm được đấu giá kết thúc, thị nữ không còn đi lên đài đấu giá nữa, làm động tác ra hiệu cho Octavia, sau khi nhìn thấy thì nói.

"Cốc cốc cốc!" Tiếng gõ cửa vang lên đúng lúc, Sở Văn bước đến mở cửa, thấy Nadejda Vidar đang đẩy xe thức ăn, đứng chờ ở cửa.

"Sở quý khách, đây là món chính do đầu bếp đề cử cho bữa trưa!

Chúc ngài dùng bữa ngon miệng!" Nadejda Vidar sau khi bày thức ăn lên bàn, cung kính nói, rồi đẩy xe thức ăn rời đi.

Sở Văn dùng bữa trưa xong, trở lại phòng đấu giá, chờ buổi đấu giá buổi chiều bắt đầu.

“Thưa quý ông!

Thưa quý bà!

Tôi tin rằng quý vị đã đợi không kịp rồi!

Vậy thì buổi đấu giá buổi chiều xin phép bắt đầu sớm!” Chưa đến một giờ chiều, những người tham gia đấu giá đều đã có mặt đầy đủ, Octavia bước lên đài đấu giá nói.

Những vật phẩm đấu giá tiếp theo Sở Văn đều bỏ qua, chưa đến lượt Ngân thạch ma thuật Vực Sâu được đấu giá.

Mãi đến khi thị nữ bưng một khối đá màu đen đi đến trung tâm đài đấu giá, ánh mắt Sở Văn mới bị thu hút.

“Vật phẩm đấu giá tiếp theo, được vớt lên khi đang trục vớt con tàu đắm ở rãnh Amazon!” “Khối kim loại này sau khi kiểm tra, xác nhận có cấu trúc gần giống bạc, vì vậy tôi gọi nó là Ngân thạch ma thuật Vực Sâu!” “Sở dĩ nó có màu đen, không phải vì bị oxy hóa, mà khác với bạc trắng, bản thân nó có màu đen!” “Vì vậy giá khởi điểm ba mươi triệu!

Mỗi lần tăng giá không được dưới một trăm vạn, không giới hạn mức trần!

Xin mời quý vị ra giá!” Octavia cau mày giới thiệu khối kim loại này, cảm thấy giá khởi điểm này quá cao.

Đúng như Octavia nói, sau khi báo giá khởi điểm, buổi đấu giá lần đầu tiên rơi vào cảnh lạnh nhạt.

Chương 652

Sự lạnh nhạt này không phải là yên tĩnh, mà là không có ai tăng giá, tất cả mọi người đều xì xào bàn tán.

“Bạc trắng đáng giá bao nhiêu tiền?

Giá khởi điểm của khối bạc đen này, cũng đen như màu của nó vậy!” “Chẳng lẽ giá khởi điểm này, cộng thêm tất cả chi phí trục vớt và kiểm tra?

Hơi quá đáng rồi!” “Giá khởi điểm này quá cao rồi!

Đủ để mua ba viên trân châu đen!

Ai lại bỏ tiền oan uổng ra mua một khối đồ đen xì sì như vậy chứ!” Thấy bên dưới mọi người xì xào bàn tán, nhưng không có ai tăng giá, Octavia lắc đầu, giơ búa đấu giá lên, định tuyên bố lưu đấu.

“Tôi chấp nhận giá khởi điểm!” Tiếng loa từ khán đài bên ngoài vang lên.

Sở Văn để không gây chú ý, cũng không vội tăng giá, đợi đến giây phút cuối cùng mới nhấn nút tăng giá.

Nghe thấy giọng nói này, tất cả mọi người đều nhìn về phía tầng ba, nhưng không thể nhìn thấy Sở Văn đang ngồi trên ghế sofa.

“Phòng riêng tầng ba của nhà đấu giá Sotheby's sao?

Lần đầu tiên tôi nghe thấy tầng ba ra giá!” “Không rõ, tôi cũng lần đầu tiên nghe, từ đó nhìn không thấy người, không biết người trong phòng riêng tầng ba là ai?” “Chẳng lẽ là người của nhà đấu giá Sotheby's sao?

Không phải chứ?

Ba mươi triệu không phải là một số tiền nhỏ, mua một khối sắt vụn để làm gì chứ?" Những người có mặt đều đang bàn tán, nhưng không có ai tăng giá, lo lắng người bán hàng ở tầng ba, hoặc người bán hàng đã mời người ra giá.

Điều này khiến cho thứ bị coi là phế phẩm đó, lại biến thành một món bảo bối, từ đó kích thích sự tò mò của mọi người.

"Đông!

Chúc mừng quý khách phòng số một tầng ba, đã đấu giá thành công khối Ngân thạch ma thuật Vực Sâu này với giá ba mươi mốt triệu!" Thấy không có ai tiếp tục tăng giá, Octavia gõ búa chốt giao dịch.

"À ~!

Phòng số một tầng ba sao?

Hơi thú vị đấy!" Macpherson khẽ cười khẩy nói.

Sở Văn không biết mình đã bị để ý, hắn thở phào một hơi nói: "Hô ~!

Dược liệu đầu tiên đã có rồi." Sau đoạn chen ngang nhỏ này, buổi đấu giá tiếp tục diễn ra bình thường.

Từ Ngân thạch ma thuật Vực Sâu trở đi, giá khởi điểm của các vật phẩm đấu giá sau này, được lão hồ ly Cừu Đức Khảo điều chỉnh sát với giá thị trường.

Vì vậy mỗi vật phẩm đấu giá, chỉ có một hai người tăng giá, tốc độ đấu giá tăng lên đáng kể.

Gần sáu giờ chiều, Octavia nói: "Thưa quý ông!

Thưa quý bà!

Hôm nay các vật phẩm đấu giá đã được bán hết!" Nghe câu nói đó,

Sở Văn bình tĩnh ngồi trên ghế sofa, những người trong hội trường tầng một thì đứng dậy định đi.

Lúc này, Octavia nói: "Tiếp theo sẽ tiến hành đấu giá vật phẩm chủ chốt của ngày hôm nay!

Sau đó sẽ tiếp tục đấu giá các vật phẩm của ngày mai!" Vừa dứt lời, Jack, người đang đi về phía cửa, tức giận nói: "Lời nói của cô không thể nói một lần hết sao?" Octavia bình tĩnh giải thích: "Thưa ông, xin đừng kích động, đây là yêu cầu của ngài Cừu!" Mặc dù cảm thấy vô cùng khó xử, nhưng những người đó vẫn im lặng quay về chỗ ngồi.

Không thể bỏ qua vật phẩm đấu giá chủ chốt, chứ đừng nói đến các vật phẩm đấu giá khác phía sau.

Lần này thị nữ bước lên đài, bộ quần áo của cô ta được trang trí thêm vài đường viền vàng, trên khay bưng đồ cũng có thêm một tấm đệm.

Nhìn thứ trên khay, mắt Sở Văn lóe lên tinh quang.

Đó là một viên ngọc hình thái cực, nhưng màu sắc không phải đen trắng, mà là đỏ và xanh lam tinh khiết đến cực hạn.

"Lịch sử của viên bảo châu này, ngài Cừu không nói cho tôi biết, nhưng qua giám định, đây là một khối đá quý hồng ngọc và lam ngọc cộng sinh hoàn hảo!" "Điều đáng quý hơn nữa, viên bảo châu này thể hiện hình dạng thái cực phương Đông, không hề có dấu vết nhân tạo!" "Vì vậy giá khởi điểm một ngàn vạn!

Mỗi lần tăng giá không được dưới một trăm vạn, không giới hạn mức trần!

Xin mời quý vị ra giá!" Đợi thị nữ đứng vào vị trí đã định, Octavia bắt đầu giới thiệu.

“Ba ngàn vạn!” Vừa dứt lời, Macpherson nóng nảy tăng giá.

Giống như Sở Văn, trước khi thị nữ lên đài, hắn đã nhìn chằm chằm vào viên bảo châu.

Chương 653

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, hắn đã nhận ra giá trị phi thường của viên bảo châu này.

Ngay cả những khối đá quý hồng ngọc và lam ngọc cộng sinh thông thường, nếu có hình dạng hơi đặc biệt một chút thì giá đã rất cao, huống chi là hình thái cực.

Hắn trực tiếp tăng giá gấp đôi, muốn cho người khác biết rằng viên bảo châu này hắn quyết phải có bằng được.

Nghe mức giá này, những người trong hội trường tầng một im lặng.

Mặc dù họ cũng có số vốn đó, nhưng nếu bỏ ra ba ngàn vạn thì cũng phải tổn thương nguyên khí.

"Macpherson, anh thật vội vàng, nhưng viên bảo châu này, Oliver Jewelers của tôi cũng muốn!" "Vì vậy chỉ có thể xin lỗi trước, bốn ngàn vạn!" Mitchellson đứng trên khán đài phòng số một tầng hai, cười nói.

Là người thừa kế của Oliver Jewelers, từ nhỏ dưới ảnh hưởng của cha, hắn có một cảm ứng đặc biệt với các loại đá quý hàng đầu.

Ngay khi thị nữ bưng bảo châu ra, hắn đã có cảm ứng đặc biệt, ánh mắt khóa chặt vào viên bảo châu.

Oliver Jewelers thành lập chưa đến trăm năm, nhưng đã một lần đánh bại hãng trang sức lớn nhất nước Anh trước đây, trở thành hãng đứng đầu ngành trang sức mới của nước Anh.

Cùng với Anderson Jewelers, hai bên đối đầu như nước với lửa, tranh giành danh hiệu hãng trang sức số một thế giới.

Sau khi nhận được thiệp mời của Cửu Đức Khảo, hắn có một cảm giác mơ hồ, liền lập tức vội vàng đến Mỹ tham gia đấu giá.

Nghe thấy giọng nói đó, Macpherson cau mày, nhìn về phía khán đài phòng số một.

Ở đó, Mitchellson đang vẫy tay, như đang chào hỏi.

Macpherson cũng cười nói: "Mitchellson, thật lâu không gặp, anh cũng tham gia buổi đấu giá này sao?" "Chẳng lẽ đá quý ở bên nước Anh, không đủ cho Oliver Jewelers dùng nữa sao?

Bốn ngàn mốt vạn!" Mitchellson thản nhiên nói: "Anh hỏi vậy làm gì?

Trang sức không phân biên giới!" "Ở đây có đá quý tốt xuất hiện, đương nhiên tôi phải đến xem rồi!

Bốn ngàn ba trăm vạn!" Sự việc đã đến nước này, hai người không còn che giấu nữa, bắt đầu không ngừng tăng giá, ai có thể giành được viên bảo châu này, thì có thể xác định vị trí số một thế giới.

Sau khi giá đấu vượt quá năm ngàn vạn, mỗi lần tăng giá, hai người đều phải suy nghĩ một lúc, mắt cũng dần đỏ lên.

Đến cuối cùng, Macpherson mắt đỏ ngầu nói: "Chín ngàn năm trăm vạn!" "Thật là liều mạng mà, bỏ ra chín ngàn năm trăm vạn, ngay cả Anderson Jewelers cũng sẽ bị tổn thương nguyên khí nặng nề!" Mitchellson bất lực nói, rồi lắc đầu, tỏ ý từ bỏ cạnh tranh.

Quy mô hai hãng trang sức gần như tương đương, nhưng về tiềm lực thì Oliver Jewelers kém hơn một chút.

Chín ngàn năm trăm vạn không phải là không thể bỏ ra, nhưng nếu dùng hết thì Oliver Jewelers không thể xoay vòng vốn được, chỉ có thể đóng cửa.

“Ha!

Cái đó anh không cần lo lắng!

Anderson Jewelers mới là hãng trang sức số một thế giới!

Octavia có thể kết thúc được rồi chứ?” Macpherson lộ ra nụ cười của kẻ chiến thắng, vẻ mặt kiêu ngạo nói.

“Ồ… được, xin quý khách đừng trách!” Nghe có người gọi, Octavia vốn đang chìm trong kinh ngạc, mới tỉnh táo lại nói.

“Tăng giá gấp năm lần mức tối thiểu!” Đúng lúc này, Sở Văn, người vẫn luôn xem kịch, đã ra tay.

Viên bảo châu này cũng là một trong những loại dược liệu hắn đang tìm kiếm.

“…” Macpherson chỉ về phía Sở Văn, theo lời nói, hơi thở mà hắn đang nín lại tản đi.

Hắn suy sụp đổ xuống ghế sofa, mắt vẫn mở to, rõ ràng là tức giận công tâm, nên mới đột nhiên ngất xỉu.

“Ha ha ha ha!

Macpherson, mặc dù anh đã thắng tôi, nhưng vẫn có người khác đối phó đấy!” Thấy cảnh này, Mitchellson hả hê nói.

Octavia vội vàng hô lớn: “Quý khách phòng số hai tầng hai ngất xỉu rồi!

Mau đi xem xem!” Nghe thấy giọng nói của cô, nhân viên mới phản ứng, vội vàng chạy lên tầng hai, đi cấp cứu cho Macpherson.

Buổi đấu giá phải tiếp tục, mặc dù có sự cố bất ngờ xảy ra.

Sau khi nhìn thấy viên bảo châu đặc biệt đó, những vật phẩm đấu giá tiếp theo trở nên vô vị.

Thậm chí không có bất kỳ sự cạnh tranh nào, được chốt giao dịch sau một lần tăng giá.

Chương 654

Không lâu sau, buổi đấu giá hôm nay kết thúc, Sở Văn bước ra khỏi phòng đấu giá, ngửi thấy một mùi hương.

Thấy Sở Văn bước ra, A Ninh nói: "Sở Văn, mau ngồi xuống ăn cơm đi!" Trong phòng ăn tối mịt, trên bàn ăn có một chân nến, cây nến trên đó đã được thắp sáng, rõ ràng là bữa tối dưới ánh nến.

Sở Văn tiện tay đóng cửa lại, ngồi xuống chiếc ghế trống đối diện A Ninh.

Trên mặt bàn, không thấy hai chai rượu vang buổi sáng, chắc là A Ninh muốn lái xe nên đã dọn đi trước.

Trong lúc dùng bữa, hai người đều không nói gì, tận hưởng không khí lãng mạn.

Đợi hai người dùng bữa xong, Sở Văn nắm tay A Ninh nói: "Đi thôi!

Anh về nhà!" "Nha!

Đầu anh toàn là những thứ đó thôi sao?" A Ninh đương nhiên biết ý của Sở Văn, khẽ cười nói.

Sở Văn nói: "Anh đương nhiên đầu toàn là những thứ đó!

Không thì làm gì được chứ?" A Ninh đáp: "Toàn mồm chém gió, em còn không biết câu nào là thật nữa!" "Mau đi thôi!

Em đưa anh đi xem cuộc sống về đêm ở Mỹ!" Sau khi A Ninh nói xong, cô kéo Sở Văn rời khỏi phòng riêng.

"Sở quý khách, ngài có hài lòng với bữa tối hôm nay không?" Khi hai người bước ra khỏi phòng riêng, Nadejda Vidar đã chờ sẵn ở một

bên nói.

Sở Văn không tiếc lời khen ngợi: "Đây là một trải nghiệm ẩm thực tuyệt vời!

Các món ăn hôm nay đều rất ngon!" "Có thể khiến ngài có được trải nghiệm hài lòng, đó là vinh dự của tôi!" Nadejda Vidar nói.

Sở Văn gật đầu ra hiệu, rồi ánh mắt chuyển sang phía sau Nadejda Vidar.

Ở đó có hai thị nữ lần lượt cầm một chiếc hộp gấm, một trong số đó có bộ quần áo được trang trí thêm viền vàng.

Nhận thấy sự thay đổi ánh mắt của Sở Văn, Nadejda Vidar nói: "Sở quý khách, đây là hai vật phẩm ngài đã đấu giá thành công hôm nay!" "Ngân thạch ma thuật Vực Sâu được chốt với giá ba mươi mốt triệu!

Bảo châu Thái Cực được chốt với giá một trăm triệu!" "Tổng cộng là một trăm ba mươi mốt triệu, xin ngài theo tôi làm thủ tục thanh toán!" Sở Văn bình tĩnh gật đầu, cả đoàn người dưới sự dẫn dắt của Nadejda Vidar, đi đến quầy thu phí ở tầng ba.

Sau khi hoàn tất thanh toán, Sở Văn nhận lấy hai chiếc hộp gấm.

Từ chối ý tốt của Nadejda Vidar muốn tiếp tục dẫn đường, Sở Văn và A Ninh đi xuống lầu.

Trong sảnh tầng một, Mitchellson đang thưởng thức rượu vang đỏ, chờ đợi người bí ẩn ở tầng ba xuất hiện.

Tâm trạng hắn lúc này vô cùng phức tạp, thấy Macpherson tức giận ngất xỉu, lẽ ra hắn phải cảm thấy vui mừng.

Nhưng, người ở tầng ba đó có thể là người của hãng trang sức khác, Mitchellson cũng không vui vẻ gì.

Sở dĩ hắn ở lại đây, là để xem người ở tầng ba đó là ai, để chuẩn bị trước các biện pháp đối phó.

Khi Sở Văn bước ra khỏi cầu thang, Mitchellson có một cảm giác, rất tự nhiên nhìn về phía đó.

Ánh mắt hắn dừng lại trên hai chiếc hộp gấm, Mitchellson lập tức xác định, Sở Văn chính là người bí ẩn trong phòng riêng tầng ba.

Bởi vì buổi đấu giá hôm nay, chỉ có Bảo châu Thái Cực mới có thể khiến hắn có cảm giác đó, bây giờ cảm giác đó lại xuất hiện.

"Hô ~!" Nhìn thấy khuôn mặt phương Đông của Sở Văn, Mitchellson lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trong mười hãng trang sức hàng đầu thế giới, không có hãng nào thuộc phương Đông.

Viên Bảo châu Thái Cực này, nếu bị một hãng trang sức của quốc gia phương Đông giành được, cũng sẽ không lay chuyển địa vị của Oliver Jewelers.

Nhưng hãng trang sức đó, có thể dựa vào viên Bảo châu Thái Cực này, một lần nữa lọt vào danh sách mười hãng hàng đầu thế giới.

Không, hãng trang sức đó để giành được Bảo châu Thái Cực, cũng đã tổn thương nguyên khí nặng nề, có thể rơi vào khủng hoảng xoay vòng vốn.

Lúc này, Mitchellson với nụ cười đầy mặt bước tới, định bàn bạc chuyện hợp tác với Sở Văn.

Mitchellson nói với giọng kiêu ngạo: "Chào!

Tôi là Mitchellson Oliver, người thừa kế của Oliver Jewelers!" Sở Văn lập tức sững sờ, nhìn xung quanh, mới xác nhận Mitchellson đang nói chuyện với mình.

Hắn thản nhiên nói: “Chào, ngài Mitchellson, Sở Văn, rất vui được làm quen.” Nghe Sở Văn nói vậy, Mitchellson cau mày hỏi: “Sở tiên sinh, ông có biết ông đại diện cho hãng trang sức nào không?” “Hãng trang sức?

Tôi không phải là người đại diện.” Sở Văn nói.

Chương 655

“Xin lỗi, tôi đã đường đột rồi, không biết ngài có cần dịch vụ gia công không?

Kỹ thuật của Oliver Jewelers chúng tôi là hàng đầu đấy!” Nghe vậy, Mitchellson càng thêm phấn khích, chuyển sang giọng điệu khiêm tốn nói.

“Ngài Mitchellson, tôi tạm thời không cần dịch vụ gia công!

Tôi đấu giá những thứ này chỉ để sưu tầm!” Nhìn vẻ mặt phấn khích của hắn, Sở Văn cũng hiểu hắn đang có ý đồ gì, uyển chuyển từ chối nói.

“Vậy thì thật đáng tiếc quá!

Nếu sau này ngài thay đổi ý định, xin hãy liên hệ với tôi bất cứ lúc nào!” Mitchellson nói xong, lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Sở Văn.

Thấy Sở Văn không có động tác, để giữ thể diện cho Mitchellson, A Ninh tiến lên nhận lấy.

“Vậy tôi xin phép cáo từ trước!

Chúc hai người có một buổi tối vui vẻ!” Thấy Sở Văn không có bất kỳ phản ứng nào, sắc mặt Mitchellson có chút khó coi, để không tự chuốc lấy thất vọng, hắn nói xong liền rời đi.

Những phép xã giao cơ bản này, Sở Văn đều hiểu, sở dĩ hắn không có động tác, là vì hắn lại rơi vào ảo cảnh.

Lúc này, trong mắt Sở Văn, mọi thứ xung quanh biến mất, chỉ còn lại một màu đen kịt.

Vừa rơi vào bóng tối, Sở Văn nhận ra đây là ảo cảnh.

Hắn thử kích hoạt huyết mạch hung thú, nhưng không có chút phản ứng nào.

Không biết đã qua bao lâu, trong bóng tối xuất hiện vô số đốm trắng, lấp lánh phát sáng, khiến Sở Văn cảm giác như mình đang lạc giữa không gian đầy sao.

Trong không gian này, Sở Văn không cảm nhận được sự trôi chảy của thời gian, chỉ thấy những đốm trắng ngày càng lớn dần.

Khi những đốm trắng lớn đến một mức độ nhất định, Sở Văn mới nhận ra đó không phải là các vì sao, mà là từng con mắt.

Dường như cảm thấy tốc độ này quá chậm, chúng đồng loạt ngừng lớn lên, rồi tiến lại gần con mắt ngay trước mặt Sở Văn.

Cứ mỗi khi hai con mắt chạm vào nhau, chúng lại hòa nhập, biến thành một con mắt lớn hơn.

Đến cuối cùng, chỉ còn lại một con mắt khổng lồ duy nhất, với con ngươi đủ lớn để nuốt chửng Sở Văn.

Con mắt này cũng có nền trắng, đồng tử màu xanh lam, và đầy những tia máu.

Nhưng vì kích thước quá lớn, Sở Văn khi bị nó nhìn chằm chằm, có một cảm giác rợn tóc gáy.

Con mắt không ngừng run rẩy tại chỗ, như đang do dự điều gì, mãi không hành động.

Thêm một lúc lâu trôi qua, con mắt vẫn chưa đưa ra quyết định.

Đúng lúc này, Sở Văn cảm thấy có người kéo mình, và hắn thoát khỏi không gian đó.

“Ô ~!” Sau khi Sở Văn biến mất, con mắt phát ra tiếng kêu bi

thương tại chỗ.

“Sở Văn?

Đột nhiên đứng im không nhúc nhích sao?” Sau khi Mitchellson rời đi, A Ninh phát hiện Sở Văn đứng bất động, thử kéo tay hắn hỏi.

Sở Văn toàn thân chấn động, thản nhiên nói: “Không sao, nhìn thấy người nước ngoài đó, anh chỉ nghĩ đến một số chuyện thôi.” “Nghĩ đến chuyện gì sao?” A Ninh hiếu kỳ hỏi.

Sở Văn cười nói: “Anh vì em mà nghĩ đến chuyện đó.” “Vì em mà nghĩ đến chuyện đó?

Câu nói này nghe không xuôi tai chút nào!” A Ninh vẻ mặt không thể tin nổi hỏi.

Sở Văn thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Em còn nhớ chuyện của anh không?” “Chuyện gì sao?” A Ninh suy nghĩ một lúc, rồi mới nói.

Sở Văn giả vờ tức giận nói: “Không nhớ anh sao, em đã mơ thấy chuyện anh kết hôn sao?” “Chuyện đó lâu lắm rồi mà, em cứ nghĩ anh nói đùa thôi.” A Ninh yếu ớt nói, giọng ngày càng mất tự tin.

“Ha ha!

Em nói xem, anh cứ như linh mục làm lễ vậy.” Thấy A Ninh hoảng loạn, Sở Văn không nhịn được cười, dịu dàng nói.

“Ai thèm lấy anh chứ!

Em mau đi thôi!” Vì xung quanh không có ai khác, A Ninh chỉ đỏ mặt giục giã nói.

Nghe vậy, Sở Văn nắm tay A Ninh, đi ra ngoài, vẻ mặt cô càng thêm e thẹn.

Chương 656

Mãi đến khi lên xe, sắc mặt A Ninh mới trở lại bình thường, cô khẽ cười nói: "Bữa tối dưới ánh nến không có rượu sao?" "Đợi em lái xe về nhà xong, em sẽ đưa anh đi bộ đến một quán bar khá hay đấy!" Sở Văn thản nhiên nói: "Ở Mỹ em quen thuộc hơn anh, anh nghe theo sự sắp xếp của em." "Mấy ngày tới em có chút việc, không thể đi cùng anh đến buổi đấu giá được!

Nhưng buổi tối em sẽ đến đón anh!" A Ninh gật đầu nói.

Sở Văn có chút tiếc nuối nói: "Không sao, buổi đấu giá anh tham gia được mà, công việc quan trọng hơn, em phải chú ý an toàn đấy!" "Ừm!" A Ninh đáp một tiếng, không nói gì nữa.

Sở Văn đoán được chuyện A Ninh phải làm mấy ngày tới.

Cửu Môn toàn bộ xuất động, gây động tĩnh lớn như vậy, Cừu Đức Khảo nhất định sẽ nhận được tin tức.

Đó cũng là lý do Cừu Đức Khảo muốn triệu tập tất cả những người phụ trách về.

Hắn quá hiểu Cửu Môn, có thù không báo là không thể, huống chi là huyết hải thâm thù.

Chính vì vậy, Cừu Đức Khảo mới càng thêm sợ hãi.

Vừa mới chết không lâu, đã bị Cửu Môn đánh đổ mộ.

Thứ hai, với mối thù giữa hai bên, thi thể của hắn, ít nhất cũng sẽ bị hủy xương thành tro.

Với kỹ thuật của Cửu Môn, dù trong lăng mộ có cơ quan tiên tiến đến đâu, việc phá giải cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Chết rồi mà còn nhờ người trông mộ cũng không thực tế, chưa kể lãng phí bao nhiêu nhân lực.

Chỉ riêng việc chọn người trông mộ đã là một vấn đề lớn, thuê người làm việc này rõ ràng là không thể.

Không chừng trước khi Cửu Môn đến, đã bị người khác đánh đổ mộ rồi.

Còn về người thân trực hệ, Cừu Đức Khảo căn bản không dám hy vọng.

Ai có thể chịu đựng được công việc trông mộ nhàm chán như vậy, có lẽ chưa được mấy ngày đã bỏ chạy rồi.

Còn về hỏa táng là chuyện một đi không trở lại, Cừu Đức Khảo căn bản không cân nhắc.

Để lại toàn thây, an táng cẩn thận ở một nơi phong thủy tốt, để dòng tộc có thể thịnh vượng vĩnh viễn.

Quan trọng nhất, sau khi chết có thể yên nghỉ, không bị người khác quấy rầy, như vậy mới không phải ở địa ngục, chịu đựng vạn vàn tra tấn.

Vì không thể tránh khỏi sau khi chết, vậy thì chỉ có thể khi còn sống, cố gắng hết sức giải quyết rắc rối.

Hôm qua, Cừu Đức Khảo nhận được tin tức Cửu Môn đã vào Mỹ, sợ đến nỗi ngủ không yên.

Đêm đó liền gửi tin nhắn cho các người phụ trách, yêu cầu từ hôm nay bắt đầu, dốc toàn lực tìm kiếm tung tích Cửu Môn.

Nhất định phải tìm ra tất cả Cửu Môn đã vào Mỹ, tóm gọn tất cả.

Đảm bảo khi hạ táng, sẽ không bị Cửu Môn biết được.

Cừu Đức Khảo dặn dò người thân trực hệ, sau khi chết tuyệt đối

không được tảo mộ, để tránh lộ vị trí của hắn.

Sau khi hạ táng, phải tiêu diệt tất cả những người biết chuyện, đến nỗi bản thân cũng quên mất hắn được chôn ở đâu.

Đúng lúc Sở Văn đang trầm tư, xe dừng lại, A Ninh bình tĩnh nói: "Sở Văn, đến nhà rồi, mau xuống xe đi!" "Được, tôi xuống xe." Sở Văn hoàn hồn, thản nhiên nói.

A Ninh bước xuống xe, có chút hoang dã nói: "Em mau đi thôi!

Rượu ngon đang đợi em đó!" Vừa dứt lời, A Ninh bước tới, dẫn đường phía trước.

Sở Văn nhìn vẻ phấn khích của cô, cũng lập tức đi theo.

"Đây là một quán bar em thường đến, tên là Mã Não Mạn Ba, không khí bên trong rất tuyệt đấy ~!" Mười mấy phút sau, A Ninh dừng lại trước một tòa kiến trúc, giới thiệu với Sở Văn.

Nếu không phải A Ninh nói đây là một quán bar, chỉ nhìn bề ngoài Sở Văn thật sự không nhận ra.

Bởi vì nó trông giống như một nhà hát, với cửa sổ bán vé quen thuộc, lối ra vào, và một số tấm áp phích đã ngả màu.

"Sở Văn, đừng ngẩn người ra nữa!

Nơi đây quả thật là một nhà hát cũ, sau này vì kinh doanh không tốt nên đã đóng cửa!" "Ông chủ quán bar tiếp quản, cảm thấy mặt tiền như vậy có ý nghĩa, nên đã giữ lại, bên trong thật sự là một quán bar!" Thấy Sở Văn ngẩn người ở đó, A Ninh lộ ra vẻ mặt hài lòng chậm rãi giải thích, lần đầu tiên cô cũng như vậy.

Nghe A Ninh giải thích, Sở Văn kéo cô đi vào.

Vừa bước vào cửa, là một lối đi không thấy rõ năm ngón tay.

Chương 657

Do Sở Văn có thể nhìn trong đêm, nên hắn vô cùng bình tĩnh bước về phía trước.

A Ninh thì có chút kinh ngạc, vốn định giải thích tình hình bên trong.

Không ngờ vào trong, Sở Văn nắm tay cô, trực tiếp sải bước tiến lên.

A Ninh thường xuyên đến đây, mỗi lần đi qua lối đi này, đều phải cẩn thận từng li từng tí, sợ đâm vào tường.

Cô nghĩ thầm trong lòng: "Không hổ là Sở Văn, một chút bóng tối này đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ." Đi được một lúc, A Ninh nói: "Sở Văn, cuối lối đi có một cánh cửa, phải gõ trước đã!" Đúng lúc này, Sở Văn vươn tay gõ trực tiếp vào cánh cửa trước mặt.

"Cốc cốc cốc!" Trong lối đi yên tĩnh, tiếng gõ cửa rất dễ nghe.

Từ phía sau cánh cửa truyền đến một giọng nói: "Chào, xin hỏi đã đủ tuổi chưa?" "Đương nhiên là đủ tuổi rồi!

Mau mở cửa đi!" A Ninh nói thẳng, nếu không, sẽ phải chịu đựng thời gian dài bị hỏi han.

Người kia mở cửa, xác nhận thân phận của hai người rồi nói: "Thật là nóng tính!

Chào mừng hai vị đến Mã Não Mạn Ba!" A Ninh không nói lời thừa thãi với hắn ta, kéo Sở Văn đi vào bên trong, phải đi qua một lối đi nữa mới có thể thật sự vào quán bar.

Trong lối đi đó, có thể nghe thấy tiếng nhạc nhỏ, Sở Văn lúc này mới xác định đây thật sự là một quán bar.

Đến cuối lối đi thứ hai, A Ninh trực tiếp mở cửa đi vào.

Lúc này, một bản nhạc DJ sôi động đang vang lên, trong sàn nhảy có không ít người đang nhún nhảy theo điệu nhạc.

A Ninh kéo Sở Văn tìm một chiếc bàn không người, bật chiếc đèn hình khối nhỏ trên bàn.

Theo quy tắc ở đây, đèn hình khối nhỏ sáng tức là bàn có người, ngược lại là bàn không người.

A Ninh vẫy đèn một lát, rất nhanh có một phục vụ viên bước tới.

A Ninh lớn tiếng nói: "Tôi muốn hai ly Bloody Mary!

Cảm ơn!" Đó là loại cocktail A Ninh thích nhất, cô muốn Sở Văn cũng nếm thử.

Phục vụ viên không nói gì, chỉ gật đầu, ghi lại vào sổ, rồi đi về phía quầy bar.

A Ninh phấn khích nói: "Sở Văn, nhân lúc bản DJ này rất hay, chúng ta cũng đi nhảy đi!" Sở Văn không nói gì, trực tiếp kéo A Ninh đi về phía sàn nhảy, không thể để A Ninh thất vọng được.

Mặc dù Sở Văn đã lâu không nhảy, động tác có vẻ vụng về, nhưng hắn vẫn nhún nhảy theo động tác của A Ninh.

Ở nơi này, dù động tác nhảy có tệ đến mấy, cũng sẽ không gây ra bàn tán.

Bởi vì những người trong quán bar, đều nhún nhảy theo điệu nhạc, không có ai tập luyện chuyên nghiệp cả.

Đợi phong cách DJ thay đổi, A Ninh cũng đã nhảy mệt, hai người quay về bàn ngồi xuống, hai ly Bloody Mary đã được đặt trên bàn.

A Ninh cầm ly rượu nói: "Sở Văn cũng nếm thử đi!

Loại cocktail này hương vị không tệ đâu!" Nghe vậy, Sở Văn cũng cầm ly rượu lên uống một ngụm.

Lúc này, phục vụ viên đang đi ngang qua phía sau, để tránh một vị khách xông thẳng vào, không cẩn thận đâm vào Sở Văn.

Khiến tay Sở Văn đang cầm ly rượu run lên, rượu đổ ra quần hắn.

Phục vụ viên vẻ mặt hoảng hốt nói: "Thưa ông, thật sự xin lỗi, tôi không cố ý đâu." Thấy cảnh này, A Ninh vội vàng rút vài tờ giấy ăn, lau chỗ bị ướt trên người Sở Văn.

"Không sao, lần sau chú ý hơn một chút!" Sở Văn khoát tay, thản nhiên nói: "A Ninh, không cần lau nữa, anh đi vào nhà vệ sinh chỉnh sửa lại là được." Nói xong, Sở Văn đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh. ...

"Người đẹp, một mình uống rượu giải sầu ở đây, trông có vẻ buồn tẻ quá, hay là đi chơi với tôi một lát nhé?" Sau khi Sở Văn đi rồi, người vừa nãy xông thẳng vào đã đi đến chỗ A Ninh bắt chuyện.

Người này có một mái tóc đỏ rực, mỗi cử chỉ đều khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng ghét.

"Xin lỗi, tôi đi cùng bạn trai!" A Ninh cau mày nói.

Người đàn ông tóc đỏ không vui nói: "Cô nương, muốn từ chối tôi, cũng xin hãy tìm một lý do tốt hơn đi!

Một mình ngồi ở đây, mà nói đi cùng bạn trai, câu nói đó ai mà tin chứ?" A Ninh vẻ mặt tức giận nói: "Bạn trai tôi đi vào nhà vệ sinh rồi!

Xin hãy rời đi!" "Đừng giả vờ thanh thuần nữa!

Chương 658

Quán bar không phải để chơi sao?

Tôi có tiền của cô đây!

Hay là tối nay hãy ở bên tôi thật tốt nhé?" Người đàn ông tóc đỏ nói xong, định động tay động chân với A Ninh.

Sự việc đã đến nước này, A Ninh cũng không khách khí, trực tiếp tát một cái.

"Bốp ~!" Tiếng tát vang giòn tan, người đàn ông tóc đỏ sững sờ, đã bao lâu rồi hắn chưa bị người khác đánh như vậy, cảm giác này thật quen thuộc.

A Ninh đầy vẻ anh khí nói: "Đừng có mặt dày mày mỏng!

Không mau cút đi!

Tôi không phải người anh có thể chọc đâu!" "Cô có biết tôi là ai không?" Nghe câu nói đó, người đàn ông tóc đỏ cũng phản ứng, bình tĩnh nói.

A Ninh kỳ lạ nói: "Anh là ai thì liên quan gì đến tôi?

Chẳng lẽ bị tôi đánh mất trí nhớ rồi sao?" Người đàn ông tóc đỏ cười khẩy nói: "Ha ha!

Tôi là Phương Thiên Hoành, nếu đã đến đây, chắc cô cũng nghe danh tiếng của tôi rồi!" "Hôm nay tôi tâm trạng tốt!

Coi như người không biết không có tội!

Chỉ cần tối nay hầu hạ tôi tốt!

Tôi sẽ bỏ qua chuyện cũ…" "Bốp ~!" Lời còn chưa dứt, A Ninh trực tiếp tát một cái nữa, đánh hắn ngã xuống đất.

“Phương Thiên Hoành?

Cái quái gì vậy chứ!” A Ninh xoa cổ tay nói.

“Hoành thiếu không phải tối qua quá mệt, hôm nay không được rồi sao, ngay cả một người phụ nữ cũng không hạ gục được!” “Tôi không nghĩ đó là vấn đề của Hoành thiếu, cô gái này quá mạnh, không hợp ý liền động thủ!” “Hoành thiếu đã bị tát hai cái, cô gái này không chỉ mạnh mẽ, mà sức lực còn có chút đáng sợ!” ...

Trong một tràng bàn tán, mười mấy người trẻ tuổi đi cùng Phương Thiên Hoành, tất cả đều bước vào bên trong.

“Con tiện nhân, lá gan lớn thật!

Hôm nay tao phải dạy dỗ mày thật tốt!” Tiếng bạn bè bàn tán truyền đến, Phương Thiên Hoành cảm thấy mặt mũi đều mất hết, giá trị phẫn nộ đạt MAX.

Hắn hoàn toàn bùng nổ nói.

Rồi từ dưới đất bật dậy, lao về phía A Ninh.

A Ninh vẻ mặt kinh hoàng lùi lại vài bước, không thể ngăn cản Phương Thiên Hoành xông tới.

Nhưng, đón tiếp Phương Thiên Hoành, không phải là thân hình mềm mại của A Ninh, mà là một cú đấm.

“Bành!” Một tiếng, cánh tay và vai của Phương Thiên Hoành, đột nhiên trật khớp một cách kỳ lạ.

“A!!!” Cơn đau dữ dội truyền đến, Phương Thiên Hoành ôm vai phải kêu thảm thiết.

Cú chỏ vừa rồi, không chỉ khiến tay phải của hắn bị trật khớp, mà còn gây ra vết thương rách nghiêm trọng.

Dù vậy, Sở Văn cũng không buông tha, dám động thủ với phụ nữ,

thì phải trả giá đắt.

Sau đó lại một cú đấm nữa, giáng mạnh vào bụng hắn.

Tiếng kêu thảm thiết đột ngột dừng lại, Phương Thiên Hoành ngã xuống đất, co người lại như một con tôm.

Lúc này trong lòng Phương Thiên Hoành, hắn hối hận muốn chết, sớm biết Sở Văn mạnh mẽ như vậy, đánh chết cũng không dám trêu chọc.

Những phú nhị đại đứng xem đều ngây người ra, Sở Văn chỉ hai ba chiêu đã đánh bại Phương Thiên Hoành.

Có vài người há miệng, định mở lời khuyên can.

Nhưng ngay lập tức từ bỏ, dù sao chuyện không liên quan đến mình thì cứ kệ.

Nếu mở lời xong, lại chọc phải Sở Văn cái sát tinh này, thì hậu quả thật khôn lường.

“Dừng tay!

Ngươi có biết hắn là Phương Thiên Hoành không!

Chương 659

Là con trai của chủ tịch tập đoàn Phương thị đấy!" Sở Văn đang định ra tay lần nữa, từ xa truyền đến một tiếng quát lớn.

Nghe thấy giọng nói đó, Sở Văn dừng động tác trên tay, nhìn về phía đó.

Bên kia đường, có hơn một trăm người hùng hổ lao tới.

"Thằng nhãi!

Thấy ngươi cũng là người hiểu chuyện, ta sẽ cho ngươi chết một cách thoải mái!" Thấy Sở Văn dừng tay, kẻ cầm đầu tưởng lời mình có tác dụng, càng thêm kiêu ngạo hô lớn.

Sở Văn không trả lời, trực tiếp xông về phía hắn.

Kẻ cầm đầu càng thêm phấn khích, không ngờ lại gặp một kẻ ngu ngốc, thấy nhiều người như vậy mà lại xông lên tự chui đầu vào lưới.

Hắn bắt đầu ảo tưởng, sau khi bắt được Sở Văn, sẽ nhận được những phần thưởng như thế nào.

Mười mấy phút sau, những người vừa xông lên không một ai ngoại lệ, tất cả đều ngã xuống đất rên rỉ.

Xử lý xong những tên lâu la này, Sở Văn chậm rãi đi về phía Phương Thiên Hoành.

Lúc này, cơn đau đã giảm bớt một chút, thấy Sở Văn từng bước tiến đến, hắn lập tức dùng tay trái bò về phía sau, muốn thoát khỏi nơi này.

Theo sự bò lết của Phương Thiên Hoành, một vệt nước bắt đầu lan ra, trong nỗi sợ hãi tột cùng, hắn đã tè ra quần.

“Ngươi hãy nhớ kỹ, trên thế giới này, có những người ngươi không thể chọc vào, ta là một trong số đó.” Sở Văn túm lấy cổ áo Phương Thiên Hoành, một tay nhấc bổng hắn lên, lạnh lùng nói.

Phương Thiên Hoành mất trí, miệng không ngừng nói: “Đừng!

Thả tôi ra!

Cầu xin thả tôi ra!” “Bây giờ, tất cả cút hết đi!” Thấy dáng vẻ đó, Sở Văn cảm thấy vô cùng ghê tởm, tiện tay ném hắn sang một bên.

Đợi mọi chuyện lắng xuống, A Ninh mới bước ra từ quán bar, nắm tay Sở Văn biến mất trong màn đêm.

Lúc này, đám phú nhị đại đang kinh ngạc đó, mới dám lấy điện thoại gọi điện cấp cứu. ...

Trong văn phòng chủ tịch tập đoàn Phương thị, Phương Thiên Bưu nhận được tin con trai bị thương.

Hắn đè nén cơn giận trong lòng, ra lệnh cho cấp dưới đi điều tra thân thế của người kia.

“Chủ tịch Phương!

Theo thông tin mới nhất tôi vừa điều tra được, người đó là khách hàng ở tầng ba của nhà đấu giá Sotheby's, có cần tiếp tục điều tra không ạ?” Mười phút sau, cấp dưới vẻ mặt khó xử bước vào văn phòng nói.

“Tầng ba của nhà đấu giá Sotheby's sao?!

Mau dừng điều tra lại!

Đó không phải là người chúng ta có thể chọc vào!” Nghe lời cấp dưới, sắc mặt Phương Thiên Bưu biến đổi, lắc đầu nói.

Tầng ba của nhà đấu giá Sotheby's, không phải là người bình thường có thể vào được, những người đủ điều kiện đều là những đại

gia đứng đầu một phương.

Thuộc loại tồn tại có thể khiến tập đoàn Phương thị phá sản, đơn giản như bóp chết một con kiến.

Phương Thiên Bưu quá hiểu con trai mình, chắc chắn là con trai hắn đã gây sự trước, đối phương không trả thù đã là may mắn rồi.

Dám đi đối phó với người đó, chỉ có thể nuốt cục tức này vào bụng.

Sở Văn không hề biết chuyện này, tấm thiệp mời màu đen là do A Ninh đưa cho hắn.

A Ninh cũng không rõ ý nghĩa của tấm thiệp mời màu đen, với tư cách là nhân viên của bên tổ chức, cô đã đi xin thiệp mời.

Thấy có thể xin được thiệp mời có tiêu chuẩn cao nhất, A Ninh không chút do dự mà xin.

Các thiệp mời của buổi đấu giá này, Cừu Đức Khảo đã xin xong từ sớm, và đã phát ra toàn bộ.

Những người cần được mời đã nhận được thiệp mời, không cần phải xin nữa, để trống danh ngạch này cũng là lãng phí.

Nhưng, Cừu Đức Khảo không hề biết rằng, buổi đấu giá do hắn tổ chức, lại đáp ứng điều kiện xin thiệp mời màu đen.

Để có được thiệp mời màu đen chỉ có hai cách, thứ nhất là trở thành một đại gia cấp thế giới ở một lĩnh vực nào đó.

Chương 660

Thứ hai là tổ chức một buổi đấu giá, tổng giá khởi điểm của tất cả các vật phẩm đấu giá vượt quá một tỷ, bên tổ chức mới có thể xin.

Vì tình huống thứ hai, từ trước đến nay chưa từng có buổi đấu giá nào đạt được, nên không có ai biết.

Chính vì vậy, Phương Thiên Bưu mới theo bản năng cho rằng, Sở Văn là hậu duệ của một vị đại gia cấp thế giới nào đó.

Việc từ bỏ tiếp tục điều tra, không dám đi trả thù Sở Văn, đã giúp hắn tránh khỏi rất nhiều rắc rối.

Sáng ngày thứ hai, Sở Văn ngồi trong phòng riêng, yên lặng chờ buổi đấu giá bắt đầu.

Vì đây không phải buổi đấu giá vừa mới khai mạc, người điều hành đấu giá đi thẳng lên bục.

Ảo Khắc Tháp Vi Nhĩ đứng sau bàn đấu giá nói: “Thưa quý ông, quý bà!

Tôi là người điều hành đấu giá, Ảo Khắc Tháp Vi Nhĩ Tô Tư Bỉ!” “Trước khi buổi đấu giá bắt đầu, tôi có một điều muốn thông báo!

Theo yêu cầu của tiên sinh Cừu, buổi đấu giá hôm nay sẽ được đẩy nhanh tiến độ!” “Mỗi món đấu giá sau khi giới thiệu hoặc được ra giá, nếu mười giây không có ai trả giá thêm, sẽ trực tiếp bị hủy hoặc giao dịch thành công!” “Bởi vì mỗi món vật phẩm trong buổi đấu giá này đều là bảo vật quý hiếm độc nhất vô nhị, khó mà tìm được món thứ hai trên thế giới!” “Vì vậy, hi vọng quý vị có thể nắm bắt tốt cơ hội này!

Nhiệt tình tham gia đấu giá!

Đừng để lỡ rồi mới hối hận!" Ảo Khắc Tháp Vi Nhĩ nói xong, bắt đầu tiến hành đấu giá.

Đúng như những gì đã nói, buổi đấu giá hôm nay diễn ra rất nhanh, từng thị nữ liên tục bưng vật phẩm lên bục đấu giá.

Ngoại trừ các món đấu giá cuối cùng, không có món nào được đấu giá quá ba phút, đa số đều kết thúc trong chưa đầy một phút.

Chính vì thế, chỉ trong hai tiếng nghỉ trưa buổi sáng, toàn bộ hai trăm vật phẩm đã được đấu giá xong, ngay cả hai món áp trục cũng đã được tiến hành.

Bởi vì ba món dược liệu xuất hiện vào buổi sáng đều thuộc loại khá kén người, nên cũng không có ai cạnh tranh với Sở Văn, hắn chỉ cần ra giá một lần là thuận lợi có được.

Có lẽ tốc độ đấu giá buổi sáng quá nhanh, sau khi ăn trưa xong, một số người chọn ở lại sảnh ăn nghỉ ngơi.

Buổi đấu giá buổi chiều không diễn ra sớm, mà bắt đầu đúng giờ.

Tốc độ đấu giá sau đó chậm lại một chút, có thể là do chất lượng vật phẩm tăng lên, dẫn đến cạnh tranh càng thêm kịch liệt.

Cùng với việc đấu giá tiếp diễn, Sở Văn càng thấy rõ, món dược liệu cuối cùng vẫn chưa xuất hiện.

Lại thêm ba món áp trục được đấu giá xong, theo ngày ghi trên lịch, đây là món đấu giá cuối cùng của ngày cuối cùng.

Nhưng vẫn không thấy bóng dáng món dược liệu cuối cùng, Sở Văn đã lật đi lật lại danh mục đấu giá ba lần.

Hắn đã xác nhận lại nhiều lần sự tồn tại của món dược liệu này, chắc chắn nó sẽ xuất hiện trong buổi đấu giá.

Thế nhưng, từng món đấu giá giảm dần, ngay cả các thị nữ bận

rộn cũng đã dừng lại, chỉ còn lại món áp trục cuối cùng.

Điều kỳ lạ là, món áp trục đó được phủ một tấm vải đỏ dày, dường như đang cố ý che giấu thứ gì đó.

Ảo Khắc Tháp Vi Nhĩ nói: "Tiếp theo đây sẽ là món áp trục cuối cùng của buổi đấu giá này!" "Món áp trục này đồng thời cũng là món vật phẩm cuối cùng của cả buổi đấu giá!

Quý vị nào chưa đấu giá được món nào xin hãy chú ý!" "Nếu quý vị không muốn ra về tay trắng!

Đây là cơ hội cuối cùng!

Xin hãy nhiệt tình tham gia đấu giá!" Ảo Khắc Tháp Vi Nhĩ nói xong, kéo tấm vải phủ ra.

Vật phẩm bên trong tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, lập tức chiếu sáng cả hội trường đấu giá.

Mắt Sở Văn nhanh chóng thích nghi với ánh sáng vàng, nhìn rõ hình dáng thật của vật phẩm đó.

Trong lớp ánh vàng bao phủ, là một khối đá vàng không theo quy tắc nào.

Vừa nhìn thấy khối đá vàng này, Sở Văn đã biết, đây chính là món dược liệu cuối cùng mà hắn vẫn luôn khổ sở chờ đợi.

Khoảng mười giây sau, Ảo Khắc Tháp Vi Nhĩ lại phủ tấm vải đỏ lên.

Lúc này, tất cả những người vừa nhìn chằm chằm vào trung tâm ánh sáng vàng đều hiện lên hình dáng khối đá đó trong đầu.

Ảo Khắc Tháp Vi Nhĩ bắt đầu giới thiệu: "Công ty của tiên sinh Cừu đã phát hiện ra thứ này ở một nơi kỳ dị!" "Nơi đó nằm ở vùng biển gần Tam Giác Mộ, chắc hẳn quý vị đều đã nghe về truyền thuyết

Tam Giác Quỷ rồi!" "Tôi sẽ không giới thiệu thêm nhiều, theo lời người đã phát hiện ra nơi đó, đó là một miệng núi lửa quỷ dị!" "Sở dĩ gọi là quỷ dị, vì phần chính của núi lửa đều nằm dưới nước biển, chỉ có miệng núi lửa là hơi nhô cao hơn mặt biển!" "Sóng biển bình thường cũng không thể lọt vào bên trong, việc có thể phát hiện ra nơi đó là nhờ công của khối đá này!" "Ánh sáng vàng phóng thẳng lên trời đã dẫn đường đến vùng biển đó, ban đầu họ cứ ngỡ có bảo bối bên trong!" "Kết quả chỉ có duy nhất khối đá này, họ đã bán khối đá thu được cho tiên sinh Cừu!" "Vì vậy, giá khởi điểm là năm mươi triệu!

Mỗi lần ra giá không được ít hơn một triệu, không giới hạn mức trần!

Mời quý vị bắt đầu ra giá!" "Năm mươi mốt triệu!" "Năm mươi ba triệu!" "Năm mươi sáu triệu!"...

Chương 661

Bởi vì ánh sáng vàng thần kỳ của món vật phẩm này, mọi người đều bị hấp dẫn, chỉ cần còn khả năng đều nhao nhao ra giá.

Sở Văn nghe nhiều tiếng ra giá như vậy, không khỏi nhíu mày, vì để đấu giá được năm loại dược liệu trước đó, hắn đã tiêu tốn rất nhiều tiền.

"Chín lần giá khởi điểm!" Sở Văn quả quyết ấn nút ra giá, muốn trấn áp những người bên dưới.

Nghe tiếng loa từ lầu ba vang lên, cả hội trường đấu giá lập tức không còn ai ra giá thêm, chỉ còn lại vài tiếng xì xào bàn tán đầy bất bình.

"Người trong phòng riêng lầu ba là ai vậy?

Đã là món áp trục cuối cùng rồi, còn phải tranh giành với chúng ta, những người chưa đấu được món nào sao!" "Tôi không biết, nhưng có thể ngồi ở phòng riêng lầu ba thì chắc chắn là một đại gia cấp thế giới rồi!

Không phải loại người chúng ta có thể đắc tội đâu!" "Mặc dù tôi rất không cam tâm, vẫn còn khả năng, nhưng tôi không dám ra giá đâu!

Sự trả thù của đại gia cấp thế giới, tôi không chịu nổi!"...

Nghe tiếng bàn tán bên dưới, Sở Văn cũng biết tại sao mình vừa ra giá là bên dưới lại im lặng.

Hóa ra họ ngỡ mình là đại gia cấp thế giới, sợ đắc tội nên mới vậy.

Đương nhiên, Sở Văn biết nhưng cũng sẽ không giải thích, có lợi mà không chiếm thì đúng là đồ ngốc.

“Cốp!

Chúc mừng quý khách phòng riêng số 1 lầu ba, đã đấu giá thành công khối đá vàng này với giá tám mươi tám triệu!” Thấy không có ai tiếp tục ra giá, Ảo Khắc Tháp Vi Nhĩ gõ búa chốt giao dịch.

Đợi tất cả thị nữ lui xuống, Ảo Khắc Tháp Vi Nhĩ nói: “Thưa quý ông, quý bà!

Tất cả vật phẩm trong buổi đấu giá này đã được đấu giá xong!” “Điều này cũng có nghĩa là buổi đấu giá này đã kết thúc một cách hoàn hảo!

Xin quý khách đã đấu giá được vật phẩm, hãy đến quầy thu phí ở các tầng để thanh toán!” “Sau khi thanh toán xin chờ một lát, nhân viên của chúng tôi sẽ đóng gói vật phẩm và gửi đến tay quý vị!” Sở Văn cũng đứng dậy rời đi, bởi vì vẫn chưa đến bảy giờ tối.

Ở sảnh ăn, Sở Văn không nhìn thấy A Ninh, hắn liền trực tiếp mở cửa phòng riêng bước ra ngoài.

Nạp Đề Nhã Duy Đạt quả nhiên đang chờ ở đó, phía sau cô là bốn thị nữ.

Thấy Sở Văn bước ra, Nạp Đề Nhã Duy Đạt nói: “Thưa quý khách Sở, bốn món vật phẩm ngài đã đấu giá hôm nay!” “Khối đá vàng giao dịch với giá tám mươi tám triệu!

Ba món vật phẩm còn lại cộng thêm giá giao dịch tám mươi mốt triệu!” “Tổng cộng một trăm sáu mươi chín triệu, xin ngài theo tôi làm thủ tục thanh toán!” Nghe những lời đó, Sở Văn bình tĩnh gật đầu, trực tiếp đi về phía quầy thu phí ở lầu ba.

Nạp Đề Nhã Duy Đạt dẫn theo bốn thị nữ, cẩn thận đi theo sau Sở Văn.

Đây là bước cuối cùng của buổi đấu giá, chỉ cần vị đại nhân này

rời đi là họ không cần phải thấp thỏm lo âu nữa.

Vào lúc này, Sở Văn đột nhiên dừng bước, Nạp Đề Nhã Duy Đạt không nghĩ sẽ xảy ra tình huống như vậy.

Mặc dù cô kịp dừng lại, nhưng các thị nữ phía sau không có thời gian phản ứng.

Một người đâm sầm vào Nạp Đề Nhã Duy Đạt, khiến cô dưới tác dụng của quán tính mà đâm vào Sở Văn.

Nạp Đề Nhã Duy Đạt thầm kêu "Chết tiệt", đã đến phút cuối rồi lại xảy ra ngoài ý muốn.

Sở Văn chỉ cảm thấy xung quanh chìm vào một khoảng không đen kịt, giây tiếp theo có một lực cực lớn truyền đến, như thể bị thứ gì đó đâm phải.

Dưới tác dụng của lực đó, bóng tối xung quanh cũng tiêu tan.

Thấy Sở Văn loạng choạng mấy bước suýt ngã, Nạp Đề Nhã Duy Đạt vừa đứng vững đã vội vàng tiến lên đỡ hắn.

Đợi Sở Văn đứng vững, Nạp Đề Nhã Duy Đạt mới luống cuống hỏi: "Thưa quý khách Sở, tôi không làm ngài bị thương chứ?" "Tôi không sao, ngược lại cô Nạp Đề Nhã Duy Đạt, cô không bị thương chứ?" Sở Văn xua tay, ý bảo người kia không cần đỡ nữa, biết mình lại rơi vào ảo cảnh nên mới khiến người phía sau va vào, vội vàng hỏi ngược lại.

Nghe Sở Văn nói vậy, trái tim treo lơ lửng của Nạp Đề Nhã Duy Đạt mới hạ xuống.

Trong tình huống này, quý khách không trực tiếp quát mắng, có nghĩa là sẽ không truy cứu nữa.

Nạp Đề Nhã Duy Đạt sợ sệt nói: "Cảm ơn ngài đã quan tâm, tôi

cũng không bị thương!" Thấy những người khác đều không bị thương, Sở Văn tiếp tục đi đến quầy thu phí thanh toán.

Sau khi Sở Văn hoàn tất thanh toán, theo yêu cầu của hắn, bốn thị nữ đã giao các hộp gấm mà họ đang cầm cho hắn.

Vì sợ lại xảy ra ngoài ý muốn, Nạp Đề Nhã Duy Đạt cũng không đề nghị tiễn Sở Văn rời đi.

Sở Văn một mình bước xuống cầu thang, nhân lúc xung quanh không có ai, hắn trực tiếp thu bốn hộp gấm vào nhẫn trữ vật.

Khi bước ra khỏi cửa lớn của nhà đấu giá Tô Tư Bỉ, hắn thấy A Ninh đang lái xe chậm rãi đến.

Chương 662

A Ninh phát hiện Sở Văn đứng ở cửa, liền dừng xe trước mặt hắn.

“Mau lên xe!

Tôi đưa anh ra sân bay!

Vé máy bay và hành lý tôi đã chuẩn bị sẵn rồi!” Sở Văn vừa mở cửa xe, A Ninh đã rất sốt ruột nói.

Nghe lời A Ninh nói, Sở Văn đầy vẻ khó hiểu hỏi: “Có chuyện gì vậy?

Sao lại vội thế?” “Không kịp giải thích đâu, mau lên xe!

Trên đường tôi sẽ nói kỹ hơn với anh!” Lời vừa dứt, A Ninh liền kéo Sở Văn vào xe, trực tiếp khởi động xe, nhanh chóng rời khỏi đó.

Sau khi chỉnh lại quần áo bị kéo xộc xệch, Sở Văn nhíu mày nói: “Bây giờ có thể nói rồi chứ?

Rốt cuộc là chuyện gì?” “Hú~!” A Ninh hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm tình, chỉnh trang lại một chút.

Mới từ từ mở miệng nói: “Sáng nay, bệnh tình của Cừu Đức Khảo đột nhiên trở nặng, bây giờ ông ta đã thành một kẻ điên rồi!” “Vì không phát hiện ra tung tích của Lão Cửu, ông ta đã ra một mệnh lệnh chết chóc cho những người phụ trách như chúng tôi!” “Muốn chúng tôi dựa theo tài liệu được cung cấp, bắt giữ và giam cầm tất cả những người gốc Á ở Mỹ gần đây!” Nghe vậy, Sở Văn không nói gì, chỉ vuốt vuốt nhẫn trữ vật, chìm vào trầm tư.

Trong nguyên tác, thời gian Cừu Đức Khảo chết là ba tháng sau khi rời Ba Nãi.

Hơn nữa, Cừu Đức Khảo tại buổi đấu giá của khách sạn Tinh Nguyệt còn bị Giải Vũ Thần chọc tức đến mức thổ huyết, càng đẩy nhanh cái chết của ông ta.

Theo thời gian, Cừu Đức Khảo hẳn sẽ chết trong vài ngày tới, bây giờ ông ta điên cuồng chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi.

Với thế lực của Cửu Môn, ở Mỹ chắc chắn cũng có không ít cứ điểm, làm sao có thể dễ dàng tìm ra được.

Cừu Đức Khảo làm vậy, chẳng qua là kế cùng lực tận, muốn lợi dụng những người này, buộc Cửu Môn phải lộ diện để giải cứu.

Hắn đã có đủ sáu loại dược liệu cần thiết, không có lý do gì phải ở lại Mỹ để xen vào chuyện giữa Cửu Môn và Cừu Đức Khảo.

Khi Sở Văn tỉnh lại từ suy tư, hắn mới phát hiện mình lại đang ở trong không gian đầy sao.

Nhưng khác với lần trước, trong không gian đầy sao này lại có thêm một mặt trời vàng rực, lơ lửng trước mặt Sở Văn.

Dường như vì sự tồn tại của nó, những con mắt xung quanh đều bị áp chế, duy trì nguyên trạng mà không thể biến đổi.

Sở Văn đầy hiếu kỳ với mặt trời vàng đó, dùng ngón tay chọc nhẹ, nó co lại thành một điểm nhỏ, rồi lập tức biến lại kích thước ban đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng vàng chói mắt chiếu rọi bóng tối xung quanh, những con mắt đó như tuyết gặp nắng gắt, lặng lẽ tan chảy.

Khi con mắt cuối cùng tan chảy, bóng tối xung quanh cũng biến mất, chiếc xe ô tô đang lao nhanh trên đường.

Nhưng không lâu sau, chiếc xe dừng lại trước cửa sân bay.

A Ninh đưa vé máy bay và giấy tờ cho Sở Văn, vội vàng nói:

“Hành lý ở cốp sau, anh đi lấy đi, tôi phải nhanh về báo cáo!” “Được rồi, cô cẩn thận một chút, nếu có thể tránh né Cửu Môn thì cố gắng tránh né!

Họ không dễ chọc đâu!” Nhận lấy đồ A Ninh đưa, Sở Văn không yên tâm dặn dò.

A Ninh gật đầu, cô đã đối phó với người của Cửu Môn không ít lần, thấu hiểu sự đáng sợ của họ.

Khi Sở Văn lấy hành lý xuống, đóng cửa cốp sau lại, A Ninh liền khởi động xe, lao đi rất nhanh.

Khi Sở Văn về đến Phan Gia Viên thì đã là đêm khuya theo giờ Yến Kinh.

Để điều chỉnh múi giờ, Sở Văn trên máy bay căn bản không hề chợp mắt.

Hơn nữa, vì không muốn bỏ lỡ dược liệu, trong buổi đấu giá diễn ra nhanh chóng đó, hắn vẫn luôn tập trung cao độ, tiêu hao rất nhiều tinh lực.

Về đến tiệm nhỏ, Sở Văn vừa chạm vào chiếc giường mềm mại là đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Mãi đến trưa ngày thứ hai, hắn mới bị một trận chuông điện thoại làm tỉnh giấc.

Trong trạng thái mơ mơ màng màng, Sở Văn ấn nút nghe.

Trong điện thoại truyền đến giọng của Đại Kim Nha: “Sở gia, tôi và Hồ Bát Nhất định đi Thiểm Tây thu mua đồ!” “Trên đường nếu có thể gặp được mộ lớn, tiện thể đào luôn, anh có hứng thú đi cùng không?” “Nếu anh không đi, vậy chúng tôi sẽ đợi anh về rồi mới xuất phát!” Lúc này, Sở Văn chưa tỉnh hẳn, tùy tiện đáp: “Tôi không đi đâu, các anh trên đường cẩn thận chút.” Nói xong, hắn thậm chí còn không

cúp điện thoại, hai mắt nhắm lại, lại ngủ thiếp đi.

Đại Kim Nha nói mấy câu, phát hiện bên Sở Văn không có tiếng trả lời.

Chỉ có vài âm thanh kỳ quái nhỏ, ông ta bật loa ngoài, lập tức trong điện thoại truyền đến một trận ngáy.

Nghe thấy âm thanh này, Đại Kim Nha trực tiếp cúp điện thoại.

Chương 663

Sau đó vỗ vỗ trán, lẩm bẩm: "Cái trí nhớ của tôi này, bây giờ ở Mỹ là đêm khuya, Sở gia chắc chắn đang ngủ say, vừa rồi chắc vô thức trả lời thôi, để tối tôi hỏi lại vậy." Sau khi ngủ thêm một tiếng nữa, Sở Văn mới mơ màng tỉnh dậy.

Hắn vừa gặp một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ Đại Kim Nha gọi điện thoại, mời hắn đi Thiểm Tây thu mua đồ.

Sở Văn lắc đầu, thầm nghĩ: "Không đúng, không phải mơ, không có giấc mơ nào lại kỳ lạ đến vậy." Hắn lấy điện thoại ra, xem nhật ký cuộc gọi.

Phát hiện Đại Kim Nha thật sự đã gọi điện thoại cho mình, và đã được nghe.

"Thiểm Tây, Thiểm Tây." Sở Văn lẩm bẩm hai tiếng, nhưng không nhớ ra cốt truyện liên quan.

Đang lúc nhíu mày suy nghĩ, trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Mấu chốt không nằm ở địa danh, Đại Kim Nha cũng muốn xuống đất đào mộ, vậy thì chỉ có mộ U Linh.

Nơi đó, Sở Văn hoàn toàn không có hứng thú, việc cấp bách bây giờ là phải nhanh chóng tìm mộ Hiến Vương, giải trừ ấn ký Quỷ Nhãn trên người.

Đương nhiên, bây giờ còn một chuyện quan trọng hơn, đó là dùng dược liệu cường hóa trang bị.

Hắn nóng lòng lấy tất cả những thứ được nhắc đến trong danh sách cường hóa ra.

Sau đó, ý niệm vừa động, muốn cường hóa trước Tử Ngọc Trường Đao.

"Đinh~!

Điều kiện không đủ, không thể tiến hành cường hóa!" "Xin ký chủ chú ý, chức năng cường hóa cần một cái đỉnh đồng có thể chứa vật phẩm tương ứng, mới có thể tiến hành cường hóa vật phẩm!" Nghe hệ thống nhắc nhở này, Sở Văn ngớ người, phải đi đâu để tìm đỉnh đồng đây.

Đỉnh đồng có thể đáp ứng yêu cầu của hệ thống, bình thường những người trộm mộ nếu có gặp cũng không dám mang ra.

Một là quá lớn quá nặng khó vận chuyển, hai là đỉnh đồng không giống như các loại minh khí khác có thể mua bán, thứ này bị cấm mua bán công khai.

Vì không thể mua được, Sở Văn đành phải hồi tưởng những ngôi mộ nào có đỉnh đồng, rồi đến tận nơi cường hóa một lượt.

Đúng lúc này, điện thoại reo, Đại Kim Nha gửi một tin nhắn.

Nội dung tin nhắn đơn giản, chỉ vỏn vẹn mười mấy chữ: "Sở gia, nếu nhận được tin nhắn của tôi, xin hãy gọi lại!" Thấy tên Đại Kim Nha, Sở Văn mới nhớ ra, trong mộ U Linh tuy không có thứ gì giá trị, nhưng có một chiếc đỉnh đồng dùng để tế tự, dùng để cường hóa thì thừa sức.

Suy nghĩ một chút, Sở Văn gọi điện thoại cho Đại Kim Nha.

"Sở gia, tôi không làm phiền anh nghỉ ngơi đấy chứ?

Tôi xin lỗi trước nhé!" Điện thoại vừa kết nối, truyền đến giọng xin lỗi của Đại Kim Nha.

Sở Văn nhàn nhạt nói: "Không sao đâu, tôi tối qua mới về đến

tiệm, vì lệch múi giờ quá mệt mỏi, ngủ quên mất giờ.

Vậy ông vội vã tìm tôi có chuyện gì sao?" Nghe vậy, Đại Kim Nha hỏi: "Sở gia, ý của anh là, bây giờ anh đang ở tiệm sao?" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Đại Kim Nha cúp điện thoại, vội vàng đến tiệm nhỏ của Sở Văn.

Làm nghề mua bán minh khí, có một số chuyện cần nói trực tiếp, không biết có ai đang nghe lén điện thoại hay không.

Sở Văn vừa mở cửa tiệm, thấy ông ta chạy đến, tay làm ra một động tác dừng lại.

Sở Văn vừa dừng động tác tay, Đại Kim Nha đã xông vào tiệm, đóng chặt cửa lại, và khóa cẩn thận.

Làm xong mọi việc, Đại Kim Nha ra hiệu đi vào trong tiệm.

Thấy vẻ mặt thần bí của ông ta, Sở Văn cũng đi theo.

Bên bàn trà, Đại Kim Nha không ngồi xuống, mặt đầy căng thẳng thì thầm: "Sở gia, tôi định đi Thiểm Tây thu mua ít đồ!" "Tiện thể đi khảo sát thực địa, xem có thể tìm được một ngôi mộ lớn, làm một phi vụ lớn không!" "Không biết ý Sở gia thế nào, có muốn đi cùng tôi một chuyến không?" Thấy vẻ mặt khúm núm của Đại Kim Nha, Sở Văn không kiên nhẫn nói: "Vì chuyện này mà ông phải cẩn thận thế sao?" Nghe giọng điệu không quan tâm của Sở Văn, Đại Kim Nha than khổ: "Sở gia, anh không biết đấy thôi!

Tôi không lo tin tức bị lộ sao?" "Trong khoảng thời gian anh đi Mỹ, các chủ tiệm ở Phan Gia Viên cứ như tiêm thuốc kích thích vậy!" "Không đi thu mua đồ, thì là trên đường đi thu mua, hoặc là ngồi đợi trong tiệm, chỗ nào có tin tức đồ cổ có thể thu mua là lại đi thu mua ngay!" Nghe Đại Kim Nha nói lan man, Sở Văn nhàn nhạt nói: "Tôi cũng vừa hay không có việc gì làm, đi cùng ông một chuyến cũng

được, ông định đi đâu, đã xác định chưa?" "Đương nhiên đã xác định rồi!" Đại Kim Nha không chút do dự nói: "Tôi định đi Cam Nguyên Câu, bên bờ sông Hoàng Hà thuộc tỉnh Thiểm Tây!" "Nơi đó là thôn trấn nghèo nhất huyện, chắc chắn không có bao nhiêu người đến thu mua đồ!

Trong tay dân làng, hẳn còn lại không ít đồ tốt!" Sở Văn nghe xong gật đầu, xác nhận thời gian xuất phát với Đại Kim Nha, rồi bảo ông ta đi chuẩn bị đồ đạc.

Vài ngày sau, bốn người xuất phát đi Thiểm Tây.

Vì Cam Nguyên Câu nằm ở vùng hẻo lánh, nên bốn người họ trước tiên ngồi xe lửa đến Thái Nguyên, từ đó đổi sang các phương tiện giao thông khác.

Ai ngờ đến Thái Nguyên xong, một trận bão lớn liên tục kéo dài ba ngày.

Bốn người đành phải ở lại nhà khách chờ trận bão tạnh.

May mà trong nhà khách có sảnh ăn, cũng không đến nỗi phải đội mưa ra ngoài ăn cơm.

Nhưng đồ ăn thì cũng bình thường, mỗi bữa đều là mấy món đó, ăn ba ngày liền cũng ngán rồi.

Chương 664

Vì vậy, vào ngày đầu tiên bão tạnh, bốn người không vội đi Cam Nguyên Câu.

Họ tìm một nhà hàng ngon, đãi vị giác của mình.

Trong lúc ăn, hai người bàn bên cạnh nói chuyện ầm ĩ, vừa uống rượu trắng vừa khoác lác.

Mặc dù giọng nói của họ có hơi ồn ào, nhưng bốn người cũng trong lúc nói chuyện đã biết được một số chuyện.

Vì trong khoảng thời gian này mưa bão liên tục, mực nước sông Hoàng Hà không ngừng dâng cao, dẫn đến xảy ra lũ lụt.

Gần thôn Trang Lâm ở phía tây sông Hoàng Hà, có rất nhiều ngôi mộ cổ đã bị trận lũ này cuốn trôi lớp đất phía trên, trực tiếp lộ ra trên mặt đất.

Bốn người nghe thấy chuyện này, liền dùng ánh mắt ra hiệu cho nhau, vội vàng ăn xong bữa.

Sau khi về nhà khách, bốn người bàn bạc một hồi, quyết định từ bỏ Cam Nguyên Câu, chuyển hướng đi về phía tây sông Hoàng Hà.

Bốn người nghiên cứu bản đồ, cuối cùng quyết định đi về phía tây sông Hoàng Hà, đến Cổ Lan huyện gần đó nhất.

Vì bão lớn làm chậm trễ ba ngày, bốn người không muốn lãng phí thời gian nữa, liền lập tức xuất phát.

Bốn người trực tiếp đi đến bến xe khách gần nhất, đón chuyến xe đường dài tiếp theo đi qua Cổ Lan huyện.

Do mưa bão liên tục, trên chuyến xe đường dài đó chỉ có bốn

người họ là hành khách.

Sau khi nói rõ tình hình với tài xế, tài xế cũng không nhiều lời, trực tiếp thẳng tiến Cổ Lan huyện.

Ba bốn tiếng sau, trời đã hoàn toàn tối đen, tài xế lái xe đến một nơi cách sông Hoàng Hà một trăm mét thì dừng lại.

Xoa xoa cổ tay cứng đờ, tài xế mới nói với bốn người: "Cổ Lan huyện nằm đối diện sông Hoàng Hà, muốn đến đó thì phải qua sông trước!" "Bây giờ đã muộn thế này rồi!

Bến phà chính quy không có thuyền, ở bến phà tự phát này, đôi khi buổi tối sẽ có thuyền đi qua!" "Nếu gặp được thuyền trưởng tốt bụng, đồng ý đưa các anh qua sông, thì tối nay các anh có thể nghỉ ngơi ở nhà khách Cổ Lan huyện rồi!" Đại Kim Nha lo lắng nói: "Loại bến đò tự phát này tôi biết, ở nhiều nơi đều có, nhưng rất không đáng tin cậy." "Vì không giống như bến đò chính quy có thuyền bè hoạt động ổn định, bến đò tự phát chỉ có một quy tắc ngầm mà thôi." "Ở những đoạn sông hẹp, nếu thuyền bè thuận tiện, thấy có người vẫy tay ở bờ, thì nên cố gắng giúp đỡ!" "Có thể tối nay sẽ có thuyền, cũng có thể cả ngày không có chiếc thuyền nào đi qua, chúng ta có thể ở đây thử vận may." Nghe Đại Kim Nha giới thiệu, Bàn Tử cũng lo lắng nói: "Tôi muốn an toàn hơn, hay là chúng ta đi đến bến phà chính quy nghỉ qua đêm đi!" "Tôi có một loại dự cảm, có một chiếc thuyền đang đến gần đây, tôi mau xuống xe thôi!" Sở Văn bình tĩnh nói xong, đi xuống xe trước.

"Đại Kim Nha, vừa nãy ông không lo lắng sao?

Sở ca vừa nói một tiếng là ông đã muốn đi theo xuống rồi?" Thấy Đại Kim Nha gật đầu, cũng chuẩn bị xuống xe, Hồ Bát Nhất liền kéo ông ta lại hỏi.

"Đó là vì anh không biết bản lĩnh của Sở gia đó, chỉ cần đi theo

anh ấy thì chắc chắn không sai vào đâu được!" Đại Kim Nha nói xong liền xuống xe, bỏ lại hai người nhìn nhau.

Bàn Tử phản ứng lại nói: "Lão Hồ, hay là tôi cũng xuống xe đi!" Hồ Bát Nhất không trả lời, chỉ đi về phía dưới xe, Bàn Tử liền vội vàng đi theo.

Thấy bốn người đều xuống xe, tài xế liền quay đầu rời đi.

Khi chiếc xe đã đi xa, Bàn Tử hối hận nói: "Nếu không có thuyền đi qua thì phiền to rồi, bến phà chính quy không biết ở đâu nữa?" Có lẽ vì quá gần sông Hoàng Hà, xung quanh một vùng hoang vu, đừng nói là nhà cửa, ngay cả một bóng người cũng không có.

Trong đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng sông Hoàng Hà cuồn cuộn chảy không ngừng.

Ngay cả ở những đoạn sông hẹp, cũng vì mực nước dâng cao mà trở nên rộng lớn vô cùng.

Đừng nói là lũ lụt, chỉ cần đứng bên bờ Hoàng Hà, nhìn dòng nước hung dữ cũng đủ khiến người ta kinh hãi.

Bốn người cũng không đợi lâu, có một trận tiếng "ông ông ông!" truyền đến.

Nghe thấy âm thanh này, Hồ Bát Nhất đầy vẻ phấn khích nói: "Tiếng động cơ!

Có thuyền đang chạy về phía chúng ta!

Mau vẫy tay thu hút sự chú ý của thuyền trưởng!" Bàn Tử liều mạng vẫy tay, quả nhiên đã thành công thu hút sự chú ý của thuyền trưởng.

Nhưng thuyền trưởng rõ ràng thấy có người vẫy tay, lại chỉ làm một cử chỉ, ý bảo không thể dừng thuyền ở đó.

Thấy cảnh này, Đại Kim Nha lấy ra một xấp tiền, giơ cao tay vẫy vẫy.

Thuyền trưởng lập tức bị cám dỗ, cử chỉ thay đổi ngay, ý bảo bốn người đi về phía trước.

Mấy trăm mét phía trước, ở khúc cua sông Hoàng Hà, dòng nước dù hung dữ đến mấy cũng trở nên hiền hòa như một dải lụa xanh.

Thuyền trưởng đậu thuyền vào bờ ở đó, chờ đợi bốn người.

Lúc này, bầu trời bắt đầu lất phất mưa, mọi người liền tăng nhanh bước chân.

Bốn người lên thuyền xong, thuyền trưởng hỏi: "Muộn thế này rồi, sao các anh còn đợi thuyền ở đây?" "Chúng tôi đi xe đường dài, tài xế bảo bến phà chính quy không còn thuyền nữa, nên bảo chúng tôi đến đây thử vận may!" Đại Kim Nha bình tĩnh nói.

Thuyền trưởng cười khẩy: "Hừ!

Chương 665

Lời tài xế cũng tin à, từ đây đến bến phà chính quy phải lái xe mười mấy phút lận, một số tài xế để tiết kiệm thời gian nên mới bảo các anh đợi thuyền ở đây thôi." "Nếu là bình thường, bến đò tự phát này cũng sẽ có một số thuyền đi qua, nhưng trong khoảng thời gian gần đây, mực nước sông Hoàng Hà dâng cao, ngay cả bến đò chính quy cũng không có thuyền nào dám đi, huống chi là bến đò tự phát này." "Tôi đang đi sửa thuyền, nếu không phải có thuyền lớn gặp sự cố ở hạ lưu, tôi cũng sẽ không ra ngoài trong cái thời tiết quỷ quái này đâu!" "Dừng, dừng, dừng!" Bàn Tử đợi đến mức mất kiên nhẫn, không nhịn được ngắt lời: "Thuyền trưởng, chúng tôi muốn đến Cổ Lan huyện, ông cứ nói thẳng cần bao nhiêu tiền đi!" "Tôi chỉ giới thiệu tình hình hiện tại cho các anh thôi, thu năm lần tiền thuê thuyền không nhiều đâu!" Thuyền trưởng bị ngắt lời cũng không hề khó chịu, ngược lại còn xoa xoa tay, lộ ra vẻ mặt trông rất "cáo".

Bàn Tử sắc mặt biến đổi, giận dữ nói: "Không phải đi cướp à!

Mỗi người chúng tôi thuê một chiếc thuyền cũng còn rẻ hơn giá của ông!" "Đừng kích động thế chứ!

Anh cũng phải tìm được thuyền đã chứ!

Trong thời tiết như thế này, không có thuyền nào dám ra ngoài đâu!

Tối đa là tôi sẽ ưu đãi cho anh giá bốn lần tiền thuê thuyền!" Thuyền trưởng không vội vàng nói, cái này là đã định sẵn cho mấy con cá nhỏ rồi.

Bàn Tử mặt đau như cắt nhìn về phía Đại Kim Nha, ra hiệu mau chóng mặc cả với tên thuyền trưởng gian thương này.

Đại Kim Nha giả vờ như một cao nhân, mặc cả với thuyền trưởng

nửa ngày trời, cuối cùng giá cả được chốt là ba lần.

Ít hơn nữa thì thuyền trưởng sẽ không chịu đi, ông ta không hề sợ hãi, ở đây tiền không đến thôn sau không đến tiệm, có lẽ mấy ngày liền cũng không có thuyền nào đi qua.

Trong quá trình mặc cả, thuyền trưởng vẫn luôn bám vào điểm này không buông, Đại Kim Nha cũng rất e ngại, không dám giảm quá nhiều.

Sau khi thuyền trưởng nhượng bộ thêm một bước, Đại Kim Nha đồng ý với giá đó.

Hồ Bát Nhất mở khoang thuyền, định vào trong tránh mưa nghỉ ngơi, nhưng lại phát hiện bên trong đầy linh kiện, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, đành phải xua tay, ý bảo mọi người ở lại trên boong thuyền nghỉ ngơi.

Sở Văn không ngồi xuống nghỉ ngơi cùng họ, hắn đứng ở mũi thuyền quan sát dòng sông phía trước.

Sẽ không mất quá lâu đâu, thủy quái Hoàng Hà sắp xuất hiện rồi, Sở Văn muốn xem, rốt cuộc nó trông như thế nào.

Vì chiếc thuyền đang xuôi dòng, tốc độ di chuyển cực kỳ nhanh.

Sở Văn vừa thấy một bóng đen, đang bơi lượn nhàn nhã ở đằng xa.

Khoảnh khắc tiếp theo, "Rầm!" một tiếng, chiếc thuyền đâm sầm vào, Sở Văn vội vàng bám chặt lấy lan can mũi thuyền, cố định cơ thể mình.

Bóng đen đó bị đâm văng ra xa, thân thuyền cũng dưới tác dụng của lực phản chấn mà rung lắc dữ dội.

Ngay khoảnh khắc va chạm, mưa phùn trên trời bỗng biến thành

mưa như trút nước, thuyền trưởng lao về phía mũi thuyền, muốn kiểm tra xem đã xảy ra chuyện gì.

Trong lòng ông ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ, đoạn sông này ông ta đã đi qua mấy trăm lần rồi, chưa bao giờ đâm phải thứ gì, vậy mà hôm nay lại...

Khi thuyền trưởng đi đến mũi thuyền, bóng đen kia cũng đâm vào mạn thuyền, khiến cả chiếc thuyền bị nghiêng hẳn.

Thuyền trưởng đứng không vững, bay văng ra khỏi thuyền, may mà ở gần Sở Văn nên bị Sở Văn túm lại.

Cả chiếc thuyền lắc lư một hồi mới ổn định lại, ba người đang bám vào mạn thuyền thì không được "đãi ngộ" tốt như ở mũi thuyền, tất cả đều bị nước Hoàng Hà bắn vào, ướt sũng như gà bị luộc.

Thuyền trưởng bị Sở Văn kéo về, đang cuộn tròn trên boong thuyền, toàn thân run rẩy cầm cập, như thể bị dọa vỡ mật.

Đợi thân thuyền ổn định, Hồ Bát Nhất lập tức xông lên, định kéo thuyền trưởng dậy, nhưng ông ta mấy lần tránh thoát.

Kéo không được, Hồ Bát Nhất đầy vẻ khó hiểu, đành phải hỏi Sở Văn: "Sở ca, anh đã nhìn thấy gì trong sông vậy?

Sao thuyền trưởng lại bị dọa đến mức này?" Sở Văn không quay đầu lại, chăm chú nhìn mặt nước nói: "Tôi chỉ thấy mấy bóng đen dưới nước, chúng không nổi lên mặt nước, nên tôi cũng không biết đó là thứ gì." Thuyền trưởng run rẩy nói: "Đó không phải bóng đen, đó là Hoàng Hà Đại Vương, sứ giả của Hoàng Hà." "Chắc là tôi ra giá quá cao, khiến Hoàng Hà bất mãn, nên phái nó đến thu thuyền của tôi rồi!" Nhìn mặt sông, Sở Văn sắc mặt ngưng trọng, kể từ sau cú va chạm vừa rồi, chiếc thuyền không hề tiến lên nửa bước.

Phải biết rằng chiếc thuyền xuôi dòng, dù không khởi động động

cơ, cũng sẽ bị dòng nước cuốn trôi về hạ lưu.

Nhưng bây giờ nó lại đậu ổn định giữa dòng sông, hai bên nước sông vẫn cuồn cuộn chảy.

Giống như có thứ gì đó, cưỡng chế cố định cả chiếc thuyền ở đó.

Sở Văn chỉ có thể nhìn thấy từ mặt nước, từng khối bóng đen đang đâm sầm vào thân thuyền.

Cả chiếc thuyền rung lắc càng lúc càng dữ dội, dường như có thể tan rã bất cứ lúc nào.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử muốn ra mũi thuyền xem, rốt cuộc bóng đen dưới sông là thứ gì.

Nhưng cả chiếc thuyền vẫn rung lắc không ngừng, mỗi lần nhấc một chân lên là họ lại mất thăng bằng, chỉ có thể đặt chân về chỗ cũ, ổn định cơ thể.

Sở Văn cảm thấy cứ thế này thì không ổn, hắn lấy ra một khẩu AK, lợi dụng tiếng va chạm của bóng đen để che giấu tiếng súng.

Hắn nhắm vào những bóng đen dưới mặt nước bắn liên thanh, phàm những bóng đen bị bắn trúng đều nhanh chóng rời khỏi xung quanh thuyền.

Vì Sở Văn không để ý, những bóng đen bị bắn trúng đa phần đều ở phía bên phải.

Chương 666

Cùng với lực va chạm ở hai bên không cân bằng, mũi thuyền dần dần lệch sang bên phải.

Dưới sự va đập của dòng nước Hoàng Hà hung dữ, cả chiếc thuyền đột nhiên xoay một góc lớn, nằm ngang trên sông Hoàng Hà.

Bàn Tử đứng không vững, trực tiếp lăn lộn đâm vào mạn thuyền bên trái.

Bàn Tử thở dốc, từ từ bò dậy khỏi boong thuyền, hai tay vịn vào mạn thuyền, miễn cưỡng đứng vững.

Lúc này, mạn thuyền bên trái chính là hướng mũi thuyền trước đó.

Bàn Tử vừa nhìn cảnh tượng dưới sông, lập tức lại một tiếng "Rầm" thật lớn vang lên, cả chiếc thuyền rung lắc dữ dội.

Lần này, Bàn Tử đứng không vững trực tiếp bị hất văng ra, ngã nặng xuống boong thuyền bên phải.

Hồ Bát Nhất đang giúp Đại Kim Nha cố định cơ thể, thấy Bàn Tử bị ngã quay lại, nhân lúc bình tĩnh ngắn ngủi, liền vội vàng chạy đến.

Xác nhận Bàn Tử không bị gãy xương, Hồ Bát Nhất sốt ruột hỏi: "Bàn Tử, ông có nhìn rõ không, bóng đen dưới sông rốt cuộc là quái vật gì?" Bàn Tử mặt đầy đau khổ, dùng một tay ôm ngực, mới từ từ nói: "Tôi chỉ kịp nhìn một cái, không thấy rõ mặt mũi thật của nó!" "Nhưng thân hình nó to bằng đầu xe tải, hình dáng như một ngọn núi nhỏ, ứng nên là một con cá sấu khổng lồ!" Nghe xong lời Bàn Tử, Hồ Bát Nhất thầm nghĩ.

"Cho dù không phải cá sấu khổng lồ, va chạm với cường độ này thêm vài lần nữa là thuyền lật mất." Hồ Bát Nhất liền hét lớn: "Bàn

Tử, mau lấy vũ khí ra đây, tôi đi giết nó!" "Lão Hồ, ông quên là lần này tôi không mang vũ khí sao?" Bàn Tử sắc mặt khó coi, ngượng ngùng nói.

Lời vừa dứt, Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha trợn tròn mắt.

Đại Kim Nha từ trong ba lô lấy ra hai khẩu AK, đưa cho mỗi người một khẩu.

Nhận lấy AK, Hồ Bát Nhất với vẻ mặt kỳ lạ hỏi: "Đại Kim Nha, không phải mọi thứ đều đơn giản thôi sao?

Ngay cả súng cũng mang theo à?" "Sở gia sắp xếp, bảo tôi mang theo để dự phòng, không chừng sẽ dùng đến." Đại Kim Nha nhàn nhạt nói.

Thật ra Hồ Bát Nhất cũng không để tâm, trong khi Đại Kim Nha trả lời, hắn và Bàn Tử đã cầm vũ khí, đi về phía mạn thuyền bên trái.

Có hai khẩu AK, đối phó một con cá sấu khổng lồ, chỉ là một chuyện đơn giản.

Vừa đến mạn thuyền bên trái, thấy Sở Văn đang cầm AK ngắm bắn.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía mặt sông, phát hiện có một bóng đen khổng lồ, đang di chuyển nhanh chóng trong dòng nước đục ngầu.

Thế là, Hồ Bát Nhất ra hiệu cho Bàn Tử, hai người đứng hai bên Sở Văn, yên lặng chờ quái vật nhô đầu lên.

Quái vật cũng không để họ chờ lâu, dòng nước hung dữ nhanh chóng tách ra.

Ba người đã ngắm bắn xong, chỉ chờ nước sông tản ra là sẽ nổ súng, trực tiếp bắn chết quái vật.

"Bang!

Bang!

Bang!" Khoảnh khắc nước sông tản ra, ba viên đạn liên tiếp bắn trúng, nhưng chỉ phát ra ba tiếng "bộp" trầm đục.

Đó là tiếng đạn bị bật ra, ba phát đạn không làm nó bị thương chút nào.

"Gào!" Quái vật phát ra một tiếng gầm thét chói tai, sau đó lặn xuống dòng nước đục ngầu, nhanh chóng bơi về phía xa.

"Hú~!" Thấy bóng đen đi xa, Đại Kim Nha thở phào nhẹ nhõm, đúng là quá kích thích.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mặt đầy vẻ hoang mang, tình huống gì thế này, họ đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận đại chiến rồi.

Kết quả là quái vật chỉ phát ra một tiếng gầm thét, rồi xám xịt bỏ chạy.

Bàn Tử với vẻ mặt mơ màng hỏi Hồ Bát Nhất: "Con quái vật to lớn như vậy, sao lại nhát gan thế, chưa bị thương đã chạy rồi?" "Tôi cũng không biết!

Tính cách của cá sấu không phải hung tàn sao?

Lớn thế này lại hiền lành thế à?" Hồ Bát Nhất đưa hai khẩu AK cho Đại Kim Nha, rồi mới với vẻ mặt kỳ lạ trả lời.

Đại Kim Nha thấy vẻ mặt hoang mang của họ, liền hỏi về đặc điểm chi tiết của quái vật.

Nghe xong miêu tả của họ, Đại Kim Nha lộ ra vẻ mặt như thể đang suy nghĩ đăm chiêu, giống như biết rõ lai lịch của quái vật vậy.

Thấy bộ dạng của Đại Kim Nha, Bàn Tử như bị trăm cái vuốt cào trong lòng, không nhịn được hỏi: "Đại Kim Nha, ông biết con quái vật đó sao?" Đại Kim Nha đầy vẻ tiếc nuối, chán nản nói: "Thứ đó không

phải cá sấu khổng lồ, cũng không phải quái vật gì cả!" "Đó là Huyền Quy, thảo nào dạo này mưa bão liên tục, mưa phùn sau cú va chạm đầu tiên cũng biến thành mưa lớn." "Mưa nhiều thì rùa nhiều cũng xuất hiện!

Câu này miêu tả thời tiết khi Huyền Quy xuất hiện, nhất định phải có mưa lớn!" "Khoan đã!" Bàn Tử ngắt lời Đại Kim Nha, kỳ lạ hỏi: "Không phải chỉ là con rùa thôi sao?

Có cần phải khó khăn đến vậy không?" Đại Kim Nha tức giận nói: "Đừng ngắt lời tôi!

Chương 667

Tôi đang nói đến phần quan trọng đây!

Huyền Quy không phải là con rùa bình thường đâu!" "Đại Vũ khi trị thủy đã nhận được sự giúp đỡ của hai thần thú, trong đó có một con thần thú là Huyền Quy!" "Truyền thuyết Huyền Quy cõng Tức Nhưỡng, đi theo sau Đại Vũ, nơi nào bùng phát lũ lụt, Đại Vũ sẽ lấy một khối Tức Nhưỡng nhỏ để lấp đầy!" "Tôi nghi ngờ con Huyền Quy mà chúng ta gặp lần này, sở dĩ nó bỏ chạy không phải vì sợ hãi!" "Mà vì lo lắng khi chiến đấu sẽ làm rơi Tức Nhưỡng trên lưng, dẫn đến Hoàng Hà bị tắc nghẽn, bùng phát lũ lụt!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh, thì ra con quái vật đó to lớn đến vậy.

Sở Văn nghe thấy tiếng bàn tán của họ, không khỏi lắc đầu, thứ đó chắc chắn không phải Huyền Quy.

Sau khi chiếc thuyền xoay một góc lớn, Sở Văn nhìn thấy rõ ràng, thứ đó trực tiếp dùng lưng của mình đâm vào thuyền.

Nếu thật sự lo lắng Tức Nhưỡng trên lưng bị rơi, thứ đó sẽ không dùng lưng để va chạm.

Nhưng rốt cuộc thứ đó là gì, Sở Văn cũng không biết.

Nếu có đủ thời gian, hắn có thể dùng thuật giám định để tra xem, đáng tiếc thứ đó vẫn luôn lặn dưới nước, thời gian nó xuất hiện thậm chí không đủ một phút.

Trong lúc Sở Văn suy nghĩ, Hồ Bát Nhất nói với thuyền trưởng đang sợ vỡ mật: "Hoàng Hà Đại Vương đi rồi, mau lái thuyền đi thôi!" "Thật không ạ?" Thuyền trưởng đang cuộn tròn thành một cục, hơi thả lỏng một chút.

Hồ Bát Nhất bình tĩnh nói: "Đương nhiên là thật!

Tôi có cần phải lừa ông không?" Thuyền trưởng lập tức đứng dậy, chạy ra mũi thuyền xác nhận bóng đen thật sự đã biến mất.

"Hú~ trời đất ơi, tôi không chết." Thuyền trưởng thở dài một hơi, trên mặt lộ ra vẻ nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Đột nhiên, thuyền trưởng nghĩ ra gì đó, lao về phía Đại Kim Nha.

Thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử liền chắn Đại Kim Nha lại phía sau, ngăn thuyền trưởng ở ngoài.

Thuyền trưởng vẻ mặt sốt ruột, không nhịn được hét lớn: "Tiền thuyền cứ tính theo tiêu chuẩn bình thường đi!" Nghe vậy, Bàn Tử liên tục gật đầu, thầm nghĩ: "Thuyền trưởng cuối cùng cũng lương tâm trỗi dậy rồi, mình không cần phải tốn tiền oan nữa!" Nhận được sự đồng ý, thuyền trưởng bước vào khoang lái, khởi động lại chiếc thuyền.

Những người sống trên sông Hoàng Hà đều mang trong lòng sự kính sợ đối với Hoàng Hà, sợ rằng sẽ đắc tội với Hoàng Hà.

Ví dụ như thuyền trưởng này, hôm nay lần đầu tiên làm ăn thất đức, lại gặp phải chuyện như vậy, trong tiềm thức sẽ cho rằng Hoàng Hà đang trừng phạt mình, từ đó về sau sẽ không dám làm chuyện như vậy nữa.

Vì xuôi dòng, chiếc thuyền nhanh chóng đến gần bến Cổ Lan huyện.

Thuyền trưởng đang vội đi hạ lưu sửa chữa sự cố thuyền lớn, nên đậu thuyền ở một đoạn sông ổn định hơn, gần Cổ Lan huyện.

Đại Kim Nha lấy ra một xấp tiền, thanh toán tiền thuyền theo tiêu chuẩn bình thường, thuyền trưởng thu tiền xong không dừng lại, tiếp tục lái về hạ lưu.

Từ đó có thể nhìn thấy ánh đèn sáng của Cổ Lan huyện, bốn người đi theo những ánh đèn đó.

Cổ Lan huyện là một thành cổ có lịch sử lâu đời, ở rìa huyện thành có một số di tích tường thành.

Vì trời mưa bão, bốn người đều ướt sũng, hỏi đường người đi đường, tìm một nhà khách gần nhất.

Để tránh bị cảm, bốn người nhịn đói, sau khi đặt phòng xong, mỗi người về phòng tắm nước nóng.

Sau đó mới xuống lầu, đi đến nhà ăn của nhà khách, vì đã quá giờ ăn tối, nhà ăn không còn cơm để ăn nữa.

Bàn Tử đói đến mức run lẩy bẩy, mặt mày tái mét nằm bò ra bàn ăn, nhân viên phục vụ thấy cảnh này, vội vàng vào bếp sau hỏi đầu bếp.

Không lâu sau, nhân viên phục vụ đi ra nói: "Không còn nguyên liệu nữa, nhưng có một ít bột mì, nếu quý khách chấp nhận được thì tôi sẽ gọi đầu bếp nấu mấy bát mì chay cho ạ!" Lời nói đó đối với Bàn Tử như tiếng trời, hắn vội vàng gật đầu nói: "Mì cũng được, cho tôi nhiều ớt vào, vừa bị dầm mưa xong, cần phải xua đi cái lạnh!" Nhân viên phục vụ gật đầu, đi vào bếp sau.

Có lẽ lời của Bàn Tử đã có tác dụng, mỗi bát mì đều phủ một lớp ớt đỏ.

Vừa ăn một miếng, toàn thân đổ mồ hôi, cảm giác vô cùng sảng khoái.

Bốn người đang ăn mì ngấu nghiến, đầu bếp từ bếp sau đi ra nói: "Các anh từ Yến Kinh đến à?" Hồ Bát Nhất đầy mồ hôi, nuốt mì trong miệng xuống, rồi nói chuyện với ông ta.

Vị đầu bếp này họ Lưu, là người cùng huyện ở Yến Kinh, vì một

số lý do đã ở lại Cổ Lan huyện mấy chục năm.

Thấy bộ dạng của mọi người, đầu bếp Lưu kỳ lạ hỏi: "Mấy anh bị gì vậy?

Ai nấy đều như người dưới nước vậy." Bàn Tử ra hiệu cho Hồ Bát Nhất, bảo anh ta giấu chuyện suy đoán về Huyền Quy.

Hồ Bát Nhất tâm lĩnh thần hội, liền kể lại sự việc một cách chân thật.

Đầu bếp Lưu gật đầu nói: "Chuyện này tôi cũng từng gặp hồi trẻ, các thuyền trưởng đều gọi đó là Hoàng Hà Đại Vương!" "Khoảng thời gian này mưa bão liên tục, mực nước Hoàng Hà vừa cao là sẽ có rất nhiều thứ kỳ quái xuất hiện!" "Ở Cổ Lan huyện có người từng bắt sống được một con, tôi may mắn được tận mắt chứng kiến, nếu các anh muốn xem kỹ hơn thì tôi có thể chỉ chỗ cho!" Hồ Bát Nhất nghe đầu bếp Lưu nói vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi kỳ lạ, lúc đó Huyền Quy cũng có thể bị bắt sống sao.

Nhưng, chợt nghĩ lại, Hồ Bát Nhất cảm thấy đây là một cơ hội.

Bốn người họ vừa mới đến đây, muốn thu mua đồ cổ ở đây thì chẳng khác nào người mù sờ voi.

Đầu bếp Lưu đã sống ở đây mấy chục năm, từ lời nói của ông ta có thể thấy ông ta rất hiểu rõ nơi này.

Chương 668

Hồ Bát Nhất mượn cơ hội này, muốn moi móc từ miệng đầu bếp Lưu một số thông tin hữu ích.

Hồ Bát Nhất liền bảo Bàn Tử đi mua rượu và đồ nhắm, định mời đầu bếp Lưu vào phòng mình, kể cho nghe một số chuyện ở địa phương.

Đầu bếp Lưu nghe Hồ Bát Nhất muốn mời uống rượu, liền vui vẻ đồng ý.

Bàn Tử ăn xong mì, ra ngoài mua mấy chai rượu và một ít lạc.

Ngoài cửa sổ bão lớn vẫn chưa tạnh, năm người ngồi trong phòng uống rượu trò chuyện.

Đầu bếp Lưu uống vài ly rượu xong, cơ bản đã có chút ngà ngà, đối với những câu hỏi của mọi người, tự nhiên là có hỏi thì trả lời.

Bàn Tử ăn một hạt lạc, nóng lòng hỏi: "Lưu sư phụ, ông may mắn được tận mắt chứng kiến, vậy rốt cuộc thứ đó là gì, có phải là con rùa khổng lồ không?" Đầu bếp Lưu nhíu mày, từ từ nói: "Đó không phải là rùa, mà là một con cá vô cùng to lớn!" "Người Cổ Lan huyện gọi nó là Thiết Đầu Long Vương (Vua Rồng Đầu Sắt), nó chỉ xuất hiện khi mực nước sông Hoàng Hà dâng cao!" "Thật không ạ?

Sao lại có con cá to bằng đầu xe tải được chứ?" Bàn Tử truy vấn.

Đầu bếp Lưu không chịu thua nói: "Tôi nói thật với anh nhé!

Có một năm mực nước Hoàng Hà dâng cao rất nhanh, rồi cũng hạ xuống nhanh hơn!" "Hơn nữa, ở đoạn Hoàng Hà chảy qua Cổ Lan huyện, lòng sông trở nên cạn đi không ít, dẫn đến một con Thiết Đầu Long Vương chưa trưởng thành bị mắc cạn ở đó!" "Những thuyền

trưởng mê tín đó đã tập hợp lại, muốn đưa nó về Hoàng Hà!" "Nhưng chưa kịp ra tay, Thiết Đầu Long Vương đã chết vì thiếu nước, lúc đó ngày nào cũng có người đến cúng bái, tôi cũng đi theo xem một lần!" Hồ Bát Nhất hỏi: "Lưu sư phụ, vậy anh có thể miêu tả hình dáng của Thiết Đầu Long Vương không?" Đầu bếp Lưu khoa trương nói: "Thiết Đầu Long Vương có chín lớp vảy cá, đầu cá cứng như sắt thép, riêng cái đầu cá thôi đã to bằng đầu xe tải rồi!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, thấy Đại Kim Nha đã đoán sai rồi.

Thứ đó không phải Huyền Quy, mà là Thiết Đầu Long Vương.

Đại Kim Nha mặt đỏ bừng, không cam tâm nói: "To bằng con cá voi con vậy, Hoàng Hà không nên có con cá lớn đến thế chứ!" Đầu bếp Lưu tranh cãi: "Thiết Đầu Long Vương không liên quan gì đến cá voi, nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi cũng không tin trong Hoàng Hà lại có con cá lớn đến thế!" Đại Kim Nha há miệng, nhưng không nói thêm gì nữa.

Lời ông ta nói đáng tin hơn cả suy đoán của Đại Kim Nha.

"Con Thiết Đầu Long Vương chết đó, cuối cùng không bị nấu ăn à?

Mùi vị thế nào?" Bàn Tử chú ý đến chuyện rõ ràng khác biệt, liếm liếm môi hỏi.

Đầu bếp Lưu vỗ vai Bàn Tử, cười lớn: "Haha!

Cách nghĩ của cậu giống tôi ghê, đúng là người cùng chí hướng mà!" "Mặc dù tôi cũng thường xuyên nghĩ vậy, nhưng đó là Thiết Đầu Long Vương!

Theo lời thuyền trưởng, đó là sứ giả của Hoàng Hà!" "Nhóm thuyền trưởng đó bảo vệ còn không kịp, ai lại cho người ta nấu ăn chứ?" Sau khi đầu bếp Lưu nói xong, Hồ Bát Nhất lập tức hỏi: "Nếu

không bị nấu ăn, vậy con Thiết Đầu Long Vương đó cuối cùng đã được xử lý thế nào?" "Thi thể con Thiết Đầu Long Vương còn nguyên vẹn, hẳn là đã bị người ta làm thành tiêu bản, gửi đến bảo tàng triển lãm rồi!" Đại Kim Nha giành trả lời trước.

Đầu bếp Lưu xua tay: "Không không không!

Thiết Đầu Long Vương là sứ giả của Hoàng Hà, căn bản không có ai dám động vào nó, sợ rằng sẽ gây ra sự bất mãn của Hoàng Hà, mà nếu bùng phát một trận lũ lụt thì gay to rồi!" "Không làm thành tiêu bản sao?

Vậy thì thật là đáng tiếc quá!

Tôi còn định đi tận mắt xem sao." Đại Kim Nha đầy vẻ tiếc nuối nói.

Hồ Bát Nhất nói: "Đừng ngắt lời, để Lưu sư phụ nói tiếp đi!" Bàn Tử và Đại Kim Nha gật đầu, ngậm miệng lại.

Lưu sư phụ lại uống một ngụm rượu, mới từ từ nói: "Cũng không cần thất vọng đến thế, tuy rằng không thể nhìn thấy nguyên dạng của Thiết Đầu Long Vương." "Nhưng, ở gần đây có một nơi, có thể nhìn thấy xương cá của Thiết Đầu Long Vương!" Khi đầu bếp Lưu dừng lại uống rượu, Hồ Bát Nhất hỏi: "Xương cá thì có gì đẹp đâu, không phải chỉ là từng cái xương dăm sao?" "Trời ơi!" Đầu bếp Lưu thở dài, nói tiếp: "Mấy thanh niên đừng vội vàng thế chứ, nghe tôi từ từ kể đây!" "Đương nhiên không phải từng cái xương dăm, mà là một bộ xương hoàn chỉnh của Thiết Đầu Long Vương!" "Khi người dân địa phương chuẩn bị hỏa táng Thiết Đầu Long Vương." "Một người từ nơi khác đến đề nghị, giữ lại bộ xương của Thiết Đầu Long Vương, xây một ngôi miếu xương cá!" "Mọi người nghe xong cũng thấy không tệ, người từ nơi khác đến tìm đạo sĩ lập đàn làm phép, thông báo với Long Vương gia!" "Với sự giúp đỡ của mọi người, Thiết

Đầu Long Vương nhanh chóng biến thành một bộ xương." "Đạo sĩ cắt thịt cá và nội tạng ra, đốt thành tro, rắc xuống Hoàng Hà." "Người từ nơi khác đến dùng bộ xương khổng lồ đó, xây miếu xương cá trong Long Lĩnh." Đại Kim Nha nghe đến đây, kích động nói: "Tôi ngày mai sẽ đi miếu xương cá!

Tôi muốn xem mặt mũi thật của Thiết Đầu Long Vương!" Những người khác gật đầu, đồng ý yêu cầu của Đại Kim Nha.

Nói xong chủ đề đó, Hồ Bát Nhất không vội hỏi, cùng Bàn Tử thay phiên nhau chuốc rượu đầu bếp Lưu.

Mãi đến khi đầu bếp Lưu mắt mờ mịt, say không còn tỉnh táo.

Hồ Bát Nhất mới hỏi về việc xung quanh có đồ cổ hay mộ cổ nào không.

Đầu bếp Lưu không tỉnh táo, trực tiếp nói: "Thu mua đồ cổ à!

Nếu là mấy năm trước thì có thể có chút thu hoạch!" "Mấy năm gần đây, mỗi tháng ít nhất cũng có một đợt người đến thu mua, đồ cổ dù có nhiều đến mấy cũng sớm bị thu vét sạch rồi!" "Haizz!" Hồ Bát Nhất thở dài: "Xem ra chuyến này của tôi, định sẵn là không có thu hoạch rồi!" Cổ Lan huyện tuy không phải rừng sâu núi thẳm, nhưng cũng là một nơi vô cùng hẻo lánh, ngay cả ở đây mà cũng có nhiều người đến thu mua như vậy, huống chi là những nơi khác.

Đầu bếp Lưu loạng choạng nói: "Mấy thanh niên, đừng nản lòng, tôi không có thành kiến gì với những người như các anh đâu." "Thế này đi!

Thấy các anh đã mời tôi uống rượu, tôi sẽ cung cấp cho một manh mối!" "Nghe nói trong Long Lĩnh có một ngôi mộ lớn thời Đường, quy mô vô cùng rộng lớn, luôn có người tìm kiếm, nhưng chưa bao giờ được phát hiện!" Vừa nói xong, đầu bếp Lưu đã gục xuống, xem

ra là say bí tỉ rồi.

Từ nhân viên phục vụ biết được phòng của ông ta ở đâu, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử liền đưa ông ta về phòng ngủ.

Đợi quay lại, Sở Văn nhàn nhạt nói: "Ngôi miếu xương cá đó có vấn đề, chọn địa điểm quá kỳ lạ." "Miếu thờ Long Vương gia, bình thường phải xây ở bên bờ sông, Hoàng Hà ngay bên cạnh, tại sao lại phải bỏ gần chọn xa chứ?" Hồ Bát Nhất đảo mắt một vòng, lập tức nói: "Sở gia, ý của anh là, người từ nơi khác đến đó mượn danh nghĩa xây miếu, thực chất là đang trộm mộ sao?" "Cũng không đúng!

Hành động xây miếu lớn như vậy, sẽ thu hút ánh mắt của người khác, ngược lại càng dễ bị lộ chứ!" Sở Văn chỉ ra: "Nếu đã phát hiện ra ngôi mộ lớn thời Đường đó thì sao?

Có đáng để xây miếu che giấu không?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ người đó cũng tinh thông Phong Thủy Định Huyệt?

Phát hiện ra ngôi mộ lớn cách mặt đất quá xa, không phải một hai ngày là có thể đào được đường hầm." "Để tránh bị người khác phát hiện, đợi sau khi miếu xương cá xây xong, mới từ từ đào đường hầm, ra vào thường xuyên cũng sẽ không gây chú ý!" Đại Kim Nha gật đầu: "Có khả năng đó, một số ngôi mộ lớn quả thật đáng để làm vậy!" "Dù sao đi nữa, ngày mai tôi sẽ đến miếu xương cá để xác định, cho dù bị lừa, cũng có thể học hỏi thêm kinh nghiệm!" Hồ Bát Nhất kích động nói.

Chương 669

Mọi người lại tùy tiện nói vài câu, rồi ai nấy về phòng ngủ.

Một đêm không lời, sáng ngày thứ hai.

Hồ Bát Nhất tìm đầu bếp Lưu hỏi đường đi miếu xương cá, nói rằng trên đường sẽ có biển chỉ dẫn.

Từ miệng ông ta biết được, miếu xương cá không nằm trong Long Lĩnh, mà chỉ ở vùng rìa.

Vì miếu xương cá đã hoang phế nhiều năm, đầu bếp Lưu nhắc nhở khi đi đến đó phải cẩn thận.

Thấy họ bắt đầu chuẩn bị đồ đạc, Sở Văn không hề ngăn cản, hắn cũng muốn xem, ngôi mộ U Linh trong truyền thuyết trông như thế nào.

Gần trưa, sau khi ăn cơm trưa xong, đoàn người xuất phát đi miếu xương cá.

Trên đường không ngừng nghỉ, đến thôn nhỏ mà đầu bếp Lưu nhắc đến thì cũng đã tối.

Ngôi làng gần Long Lĩnh nhất, chỉ có khoảng ba mươi, bốn mươi hộ dân.

Đi vào Long Lĩnh trong bóng tối rất nguy hiểm, không cẩn thận sẽ dẫm phải địa động, mắc kẹt dưới lòng đất mà chết ngạt.

Bốn người theo lời đầu bếp Lưu nói, định ở lại đây một đêm, sáng mai sẽ đi miếu xương cá.

Vì thôn này không có nhà khách, bốn người tìm đại một nhà có đèn sáng ở phía gần Long Lĩnh.

Họ giải thích ý định với những người đang trò chuyện trong sân, hy vọng có thể tá túc một đêm ở đó.

Hai vợ chồng già đang ngồi trong sân nghe xong, liền mở cổng sân, cho Sở Văn và những người khác vào.

Đại Kim Nha lộ ra nụ cười hòa ái: "Ông bà ơi!

Đây là một trăm tệ, coi như tiền trọ của chúng tôi!" Bà lão nhận tiền xong, đi dọn dẹp một căn phòng trống, làm nơi trú ngụ cho mọi người tối nay.

Biết mọi người chưa ăn tối, bà lão chạy vào bếp bận rộn.

Không lâu sau, bà lão gọi mọi người ra sân ăn cơm.

Trên bàn, một đĩa trứng ốp la và bốn chiếc bánh mì dẹt đang bốc hơi nghi ngút.

Bốn người mỗi người nói lời cảm ơn, rồi bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Bà lão nhìn dáng vẻ ăn uống của mọi người, hiền từ nói: "Ăn chậm thôi, đừng nghẹn, không đủ bà lại làm thêm cho!" Nghe những lời đó, Hồ Bát Nhất liền bắt chuyện với bà lão, nói chuyện gia đình, khi hỏi về căn phòng mà bốn người đang ở là của ai.

Mắt bà lão đỏ hoe, khó khăn nói: "Là phòng của con trai tôi, mười mấy năm trước, nó đi làm người dẫn đường cho một nhóm người." "Kể từ ngày đó đi vào Bàn Xà Pha, nó không bao giờ quay về nữa, tôi đã huy động người trong thôn đi tìm mấy ngày, nhưng ngay cả một di vật cũng không tìm thấy." "Nếu còn sống đến bây giờ, nó cũng trạc tuổi các anh!

Nhưng nó là đứa con trai duy nhất của tôi!

Ông trời tại sao lại đối xử với tôi như vậy!" Nói đến đây, bà lão không nhịn được nước mắt, khóc nức nở.

Hồ Bát Nhất nghe xong, cảm thấy trong lòng không dễ chịu, liền ra hiệu cho Đại Kim Nha, bảo ông ta lấy thêm tiền cho bà lão.

"Số tiền các anh đưa đã đủ nhiều rồi!

Số tiền này tôi không thể nhận!" Bà lão trăm phương ngàn kế từ chối, không chịu nhận số tiền đó.

Thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất vội vàng nói: "Bà ơi, số tiền này không phải cho không đâu!

Chúng tôi hỏi bà mấy câu hỏi, bà cứ nhận đi!" "Vậy... vậy được rồi!" Bà lão nghe vậy, cũng không từ chối nữa.

Để bà lão yên tâm, Hồ Bát Nhất hỏi về việc xung quanh có mộ cổ nào không.

Bà lão gật đầu, nói hồi nhỏ từng nghe người già trong thôn kể, ở Bàn Xà Pha có một ngôi lăng mộ thời Tây Chu.

Ngôi lăng mộ đó rất kỳ dị, nghe nói Bàn Xà Pha thường xuyên xảy ra Quỷ Đả Tường, chính là do ngôi lăng mộ đó gây ra.

"Ở đây có mộ lớn thời Đường không?

Bàn Xà Pha ở đâu?

Nó không phải Long Lĩnh sao?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Bà lão giải thích: "Tôi chưa từng nghe nói ở đây có mộ lớn thời Đường, Long Lĩnh và Bàn Xà Pha đều chỉ là một dải núi mà thôi!" "Sở dĩ gọi là Bàn Xà Pha, vì những dãy núi bên trong, giống như một con rắn cuộn tròn, đi vào rồi rất dễ bị mất phương hướng!" Hồ Bát Nhất thầm nghĩ: "Sẽ không có mộ lớn thời Đường sao?

Chương 670

Chẳng lẽ đầu bếp Lưu lừa mình à?" Liền vội vàng hỏi về chuyện miếu xương cá, bà lão kỳ lạ hỏi: "Mấy anh hỏi cái đó làm gì?

Nơi đó hoang phế lâu rồi!" Hồ Bát Nhất nói: "Chúng tôi tò mò thôi.

Miếu xương cá đó dùng cả bộ xương cá để dựng lên, muốn xem thử xem có thật sự có con cá lớn đến thế không!" Bà lão cũng không hỏi thêm nhiều, kể lại đường đi một lần, và dặn dò mọi người không được đi sâu vào Bàn Xà Pha.

Bàn Xà Pha càng đi sâu vào trong càng dễ bị lạc, ngay cả người địa phương đi vào cũng có khả năng không quay về được, nói đến đây, bà lão lại một lần nữa đỏ mắt.

Hồ Bát Nhất vội vàng an ủi, lúc này, mọi người cũng đã ăn xong đồ ăn, bắt đầu dọn dẹp bát đũa.

Việc rửa bát nặng nhọc đó, tự nhiên rơi vào đầu Bàn Tử.

Sau khi tâm trạng bà lão ổn định, bà cùng mọi người về phòng nghỉ ngơi.

Lúc này, Đại Kim Nha khẽ nói: "Sở gia, Lão Hồ, mau nhìn này!

Nhìn xem tôi phát hiện ra bảo bối gì này!" Sở Văn quay người nhìn, Đại Kim Nha đang ngồi xổm bên một tảng đá lớn, cẩn thận quan sát.

Hắn và Hồ Bát Nhất cùng đi đến bên cạnh Đại Kim Nha, chờ đợi ông ta đưa ra kết luận.

"Đại Kim Nha, khối đá nát này có gì đẹp chứ?" Bàn Tử vừa rửa bát xong, thấy cảnh này, cũng lặng lẽ đi đến, tò mò hỏi.

Đại Kim Nha lại sờ sờ tảng đá, rồi khẽ nói: “Bàn Tử nhỏ tiếng một chút, đây là một tấm bia đá!” Trên khối đá này bị đục ra mấy rãnh sâu, xem ra là dùng để cố định dây thừng.

“Xác định là một tấm bia đá sao?

Trên đó ngoài mấy rãnh sâu ra, có thấy cái gì đâu?” Bàn Tử nhìn một lúc, cũng không nhìn ra điều gì, trực tiếp mở miệng hỏi.

Đại Kim Nha không trả lời, chỉ dùng tay tách riêng một phần của tảng đá ra, tuy có hình dạng không đều, nhưng có thể lờ mờ nhìn ra một chút hình thù.

Thấy Hồ Bát Nhất và Bàn Tử không hiểu, Sở Văn nhàn nhạt nói: “Nửa cái đầu thú.” Nghe lời đó, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng nhìn ra.

Đại Kim Nha gật đầu: “Tôi từ đó nhìn ra đây là một tấm bia đá!” “Tấm bia đá này bây giờ cũng đã tàn rồi, các góc cạnh trên đó đều bị mài tròn, làm sao có thể coi là bảo bối được chứ?” Bàn Tử sờ sờ tấm bia đá, đầy vẻ khó hiểu hỏi.

Đại Kim Nha cười nói: “Bảo bối của tôi không phải là tấm bia đá này, mà là nửa cái đầu thú trên đó, chính xác là thứ không đáng tiền!” “Không đáng tiền mà lại coi là bảo bối?

Đừng có câu kéo tôi nữa, nói nhanh đi!” Bàn Tử mất kiên nhẫn thúc giục.

Đại Kim Nha lấy ra một điếu thuốc châm lửa, hít một hơi thật sâu.

“Hú~!” Thả khói thuốc ra, Đại Kim Nha mới nói: “Từ nửa cái đầu thú đó, tôi có thể nhìn ra trong Long Lĩnh chắc chắn có một ngôi mộ lớn thời Đường!

Quy mô sẽ không nhỏ đâu!” “Không phải bia mộ đó chứ?

Mộ thời Đường đều táo bạo vậy sao?” Bàn Tử vội vàng vỗ vỗ tay,

thầm chửi một tiếng xúi quẩy.

Đại Kim Nha nói: "Cũng không thể là bia mộ đâu!

Nửa cái đầu thú này tôi vừa hay nhận ra, đó là hình tượng Nhạc Lỵ!" "Trong các triều đại, chỉ có nhà Đường với quốc lực cường đại mới xây lăng mộ trong núi, lấy cả ngọn núi làm mộ!" "Xung quanh ngọn núi đó, sẽ tạo ra không ít bia đá hoặc tượng đá, canh giữ lăng mộ đó!

Nhạc Lỵ là một trong những loại điêu khắc trên bia đá!" Hồ Bát Nhất khen ngợi: "Kim gia, quả nhiên kiến thức rộng rãi, ngay cả nửa cái đầu thú cũng có thể suy luận ra nhiều đến vậy!" "Ở đây không an toàn lắm, chúng ta về phòng bàn bạc tiếp đi!" Bốn người về phòng, tổng kết tất cả manh mối thu được.

Long Lĩnh là một phần còn lại của Tần Lĩnh, chắc chắn có không ít mộ cổ.

Ở đây ít nhất có một ngôi mộ lớn, nhưng niên đại của ngôi mộ này chưa xác định, theo những gì đang thấy, khả năng lớn là thời Đường.

Nhưng bà lão lại nói ở đây không có mộ lớn thời Đường, chỉ có truyền thuyết về mộ lớn thời Tây Chu, có chút mâu thuẫn.

"Trong Long Lĩnh, có hai nơi phong thủy bảo địa, lần lượt được nhà Đường và Tây Chu xây dựng mộ lớn." Đúng lúc này, Đại Kim Nha lóe lên một ý tưởng, đưa ra một giả thuyết.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, phủ quyết: "Trong một mạch đất có không ít địa điểm phong thủy tốt, nhưng nơi tốt nhất chỉ có một!" "Hay là có một khả năng, mộ Tây Chu đã bị người thời Đường phá hủy, rồi xây dựng mộ lớn thời Đường lên đó!" Cả đám thảo luận mãi không ra kết quả, quyết định tối nay đi ngủ sớm, sáng mai trời vừa sáng sẽ đến Ngư Cốt Miếu để xem xét tình hình thực tế.

“Ò ó o!” Sáng hôm sau, tiếng gà gáy đánh thức mọi người.

Sở Văn nhìn theo tiếng động, một con gà trống công to lớn đang kiêu ngạo đứng giữa phòng, tò mò nhìn chằm chằm hai con ngỗng trắng lớn.

Có lẽ do tối qua cửa không đóng kỹ, con gà trống công này đã lẻn vào, sáng sớm, theo bản năng bắt đầu gáy.

Vốn dĩ tối qua đi ngủ sớm, giờ lại bị một âm thanh làm giật mình.

Cả đám không còn chút buồn ngủ nào, tinh thần tràn đầy năng lượng thu xếp đồ đạc, lên đường đến Ngư Cốt Miếu.

Hôm qua lúc đến đây, trời đã tối, không thể nhìn rõ hình dạng Long Lĩnh.

Chương 671

Dưới ánh sáng ban mai, mọi người mới hiểu được lời bà lão nói.

Dãy núi ở đây không chỉ giống như một con rắn cuộn, mà còn có rất nhiều nơi đan xen chằng chịt.

Tuy là vùng núi, nhưng lại có không ít địa hình cao nguyên đất vàng, trông vô cùng không hài hòa.

Theo lời bà lão, sau khi vào Xà Pha (Dốc Rắn), đi dọc theo con đường qua hai triền núi.

Có thể thấy ở cuối một khe núi có một ngôi miếu đổ nát, đó chính là Ngư Cốt Miếu.

Hai triền núi và một khe núi nghe thì không nhiều, nhưng thực tế phải đi rất xa.

Cả đám mất hơn hai tiếng đồng hồ mới đến được cuối khe núi đó, tìm thấy Ngư Cốt Miếu hoang phế.

Ngư Cốt Miếu này được xây dựng trong rừng sâu núi thẳm, dù làng gần nhất cũng phải mất hơn năm tiếng để quay về, huống chi những nơi khác.

Trong tình huống này, dù có là người thích khám phá, cũng không ai muốn lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Chẳng trách miếu mới xây không lâu đã hết khói hương, hoàn toàn bị bỏ hoang.

Vì vậy, mọi người đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn tận mắt, lòng vẫn chùng xuống.

Do phong hóa, tường ngoài của Ngư Cốt Miếu đã bong tróc, một

phần bộ xương rồng đầu sắt lộ ra ngoài không khí.

Một số bức tường bị gió thổi lung lay, dường như có thể sập đổ bất cứ lúc nào.

Từ những chỗ tường bị hư hại có thể thấy, Ngư Cốt Miếu có cấu trúc đơn giản, bên trong chỉ có chính điện, không có phòng nào khác.

Mọi người đi đến chính diện Ngư Cốt Miếu, phát hiện hai cánh cửa gỗ của miếu đổ trên mặt đất, mục nát không còn ra hình dạng gì.

Tường cửa miếu hoàn toàn bong tróc, lộ ra hộp sọ rồng đầu sắt bên trong, vị trí cửa miếu nằm ở miệng rồng.

Nơi đặt tượng thần trong chính điện đã trống rỗng, trên mặt đất có một lớp bụi dày, trông như đã lâu không có ai lui tới.

Nhìn từ bên trong ra thì không thấy bất kỳ xương cá nào, chắc chắn chúng nằm trong tường, chống đỡ Ngư Cốt Miếu không sập.

Phần trên của bức tường phía sau bàn thờ thần không bị bong tróc, trên đó khắc bốn chữ lớn, chính là "Phong Điều Vũ Thuận" (gió hòa mưa thuận) mà mỗi miếu Long Vương đều có.

Vì Ngư Cốt Miếu quá cũ nát, mọi người đều không đi vào, mà chỉ quan sát từ cửa.

Quan sát xong địa hình xung quanh, Hồ Bát Nhất nói: "Phong thủy của Ngư Cốt Miếu này không đúng lắm!" "Lão Hồ, phong thủy ở đây không đúng chỗ nào?

Chẳng phải là 'có phong' (gió) rồi sao?

Không có nước, nếu không thì phong thủy đều đủ cả rồi!" Bàn Tử vừa chỉnh lại mái tóc bị gió thổi tung, vừa tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất giải thích: "Bàn Tử, phong thủy không đơn giản như vậy đâu!

Bên trong còn nhiều học vấn lắm!" "Lão Hồ, đừng lý sự nữa, mau nói chỗ nào có vấn đề đi?" Đại Kim Nha lo sợ có chuyện bất trắc, vội vàng hỏi.

Hồ Bát Nhất gật đầu, chậm rãi nói: "Miếu thờ phúc cho bách tính, việc chọn vị trí không chỉ cần phong thủy thượng thừa, mà còn phải rộng rãi và sáng sủa!" "Nhìn chỗ này mà xem, chưa nói phong thủy thế nào, ngay cả sự rộng rãi sáng sủa cũng không phù hợp!

Chỗ như thế này mà cũng có thể xây miếu sao!" "Nói đến phong thủy, đây là dưới một khe núi, các dãy núi xung quanh lại không tạo thành thế, dẫn đến âm khí cực nặng!" "Đừng nói là xây miếu, chỉ cần chôn người ở đây, xác chết không quá bảy ngày sẽ biến thành tống tử (xác chết ma cà rồng)." "Thêm vào đó, ở đây là đất cằn sỏi đá, người ngoài kia nhất định là một Mạc kim giáo úy!" Bàn Tử nghi ngờ hỏi: "Để tránh tai mắt người đời, cũng không cần đặc biệt xây một ngôi miếu chứ?

Xây bừa một gian nhà tranh chẳng phải cũng có tác dụng sao?

Khi đó người trong làng hỏi thì nói là ẩn cư!" Thấy Hồ Bát Nhất á khẩu không nói nên lời, Sở Văn giải thích: "Bàn Tử nhìn xem, một người lạ đến ẩn cư trong Long Lĩnh, chẳng phải càng dễ gây chú ý cho dân làng sao?" Bàn Tử nghe xong liên tục gật đầu, ra ý đã hiểu.

"Vậy nếu ngôi miếu này được xây để trộm mộ, chẳng phải điều đó có nghĩa là ngôi mộ lớn ở đây đã bị người ta lấy mất rồi sao?" Đại Kim Nha lo lắng nói.

Để không làm mất sĩ khí, Hồ Bát Nhất lạc quan nói: "Nếu ngôi mộ lớn này đã bị người ta lấy mất trước, thì có nghĩa bên trong an toàn rồi!" "Kim gia lần đầu xuống mộ, vừa hay có thể học hỏi từ đó, xem cao thủ trộm mộ như thế nào!" "Những người có thể dựa vào thuật phong thủy để tìm ra mộ lớn, thông thường đều là Mạc kim giáo úy,

nếu đã như vậy, không chừng có thể còn lại vài thứ!" Sau khi đưa ra kết luận, mọi người tản ra tìm kiếm lối vào đạo động (đường hầm trộm mộ).

Tìm một lúc, ba người không thu hoạch được gì, liền đến hỏi Sở Văn có tìm thấy gì không.

Vì mục đích của Sở Văn là tìm đỉnh đồng, nên hắn vờ như không biết đạo động ở đâu.

Tìm đạo động không kết quả, Đại Kim Nha nói: "Lão Hồ, có thể từ phong thủy mà nhìn ra mộ lớn ở đâu không?" "Ở đây không thể phán đoán được, tôi cần lên triền núi mới có thể nhìn rõ cục diện phong thủy ở đây!" Cao thủ có thể từ phong thủy tìm ra mộ lớn, Hồ Bát Nhất cũng hăm hở nói.

Nghe nói phải lên triền núi, sắc mặt Đại Kim Nha trắng bệch.

Bình thường, Đại Kim Nha vốn quen sống an nhàn, sau hơn hai tiếng đường dài lội bộ, gã cảm thấy chân mình đã không còn là của mình nữa.

Giờ lại phải lên đỉnh núi, quãng đường đó cũng không ngắn, hai chân Đại Kim Nha tê dại.

Chương 672

Thấy sắc mặt Đại Kim Nha tái nhợt, Hồ Bát Nhất nói: "Tôi một mình lên đỉnh núi xem phong thủy, mấy người cứ ở lại đây tiếp tục tìm đạo động đi!" Đại Kim Nha nghe xong như trút được gánh nặng, vội vàng gật đầu đồng ý.

"Lão Hồ, một mình anh đi có ổn không?

Hay là để tôi và Sở gia đi cùng?" Bàn Tử lo lắng nói.

Hồ Bát Nhất xua tay: "Đi theo có ích gì?

Mấy cậu lại không biết xem phong thủy, đến lúc đó lại bắt tôi giải thích!" Sau khi Hồ Bát Nhất rời đi, Bàn Tử đề nghị vào trong chính điện tìm kiếm, Đại Kim Nha ngồi bệt xuống đất, liên tục xua tay, ra ý không đi nổi nữa.

Sở Văn thản nhiên nói: "Tôi ở lại đây trông chừng Đại Kim Nha, hai người cứ vào trong tìm trước, xem có tìm được đạo động không." Nghe câu nói đó, Bàn Tử gật đầu, để lại Đại Kim Nha một mình bên ngoài, lo lắng khi có thú dữ xuất hiện thì Đại Kim Nha còn không chạy nổi.

Có Sở Văn ở lại trông chừng Đại Kim Nha, Bàn Tử cũng có thể yên tâm mà từ từ tìm kiếm bên trong.

Bàn Tử vào Ngư Cốt Miếu tìm kiếm một lúc, trên triền núi truyền đến tiếng huýt sáo.

Sở Văn nhìn lên, Hồ Bát Nhất đang đứng trên triền núi.

Bàn Tử cũng chạy ra, giang hai tay ra hiệu không có bất kỳ thu hoạch nào.

Hồ Bát Nhất nhìn quanh bốn phía, tìm một chỗ bắt đầu xuống núi,

ánh mắt Sở Văn di chuyển theo.

Sở Văn biết, lối vào trực thông đỉnh đồng sắp xuất hiện rồi.

Quả nhiên không lâu sau, bên kia truyền đến tiếng huýt sáo gấp gáp.

Nghe tiếng huýt sáo, Bàn Tử vừa mới đi vào Ngư Cốt Miếu không lâu, vội vàng từ bên trong đi ra.

Đại Kim Nha từ dưới đất bò dậy, cười lớn nói: "Haha, lão Hồ chẳng lẽ đã phát hiện ra đạo động, đang gọi tôi đi đó!" Bàn Tử vừa nghe, vẻ mặt lo lắng trên mặt liền biến mất, ba người cùng đi về phía đó.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất đang lún sâu vào lòng đất, chỉ lộ ra phần vai trở lên, hai tay đặt phẳng trên mặt đất, vẻ mặt đầy sự kìm nén.

Ba người nhìn thấy cảnh này, lập tức chạy đến, Bàn Tử tháo sợi dây trên người xuống.

Vì không biết cái hố lún sâu đến mức nào, Bàn Tử dừng lại ở vị trí cách Hồ Bát Nhất mười mét, vung vẩy sợi dây, rồi ném qua.

Hồ Bát Nhất túm lấy sợi dây xong, quấn vài vòng vào tay.

Sở Văn cũng túm lấy sợi dây, cùng Bàn Tử dùng sức kéo Hồ Bát Nhất từ trong hố lún lên.

"Bốp!" Theo tiếng Hồ Bát Nhất rời khỏi hố lún, mặt đất phát ra một âm thanh kỳ lạ.

Tiếp theo, một mảng nhỏ mặt đất sập xuống, lộ ra một cái miệng hố đen ngòm, không ngừng nuốt chửng những khối đất xung quanh.

Hồ Bát Nhất vừa thoát khỏi hố lún, không ngừng thở dốc, lấy một bình nước từ trên người ra, đổ thẳng nước lên đầu mình.

Sau đó, sắc mặt trắng bệch quay lại, nhìn chằm chằm vào cái

miệng hố đó, cũng không nói lời nào.

Một lúc sau, hơi thở của Hồ Bát Nhất ổn định lại, Bàn Tử mới lo lắng hỏi: "Lão Hồ, anh đã đỡ hơn chút nào chưa?" "Bàn Tử, lấy rượu cho tôi!" Hồ Bát Nhất không trả lời, mà đòi rượu.

Bàn Tử vội vàng lấy ra một bình rượu, Hồ Bát Nhất giật lấy, uống thẳng mấy ngụm lớn.

"Hú!" Thở ra một hơi đục ngầu, Hồ Bát Nhất mới hồi sức.

Lúc này, Đại Kim Nha chỉ vào miệng hố hỏi: "Chẳng lẽ vị cao nhân kia đã đào đạo động?" Hồ Bát Nhất với sắc mặt đã trở lại bình thường, lắc đầu: "Không phải đạo động, đất ở bức tường quá xốp!" "Chắc là một hang động ngầm đã ăn mòn một phần đất bùn, nên mới hình thành một cái hố lún ở đây!" Đại Kim Nha thất vọng truy hỏi: "Lão Hồ, vừa nãy trên triền núi, anh có nhìn ra phong thủy ở đâu là tốt nhất không?" Hồ Bát Nhất gật đầu, chỉ vào một ngọn núi: "Mộ lớn ở đó, cách Ngư Cốt Miếu khoảng một nghìn mét!" "Chẳng lẽ người xây Ngư Cốt Miếu lại không lấy mộ?" Bàn Tử nghe thấy có điều gì đó không đúng.

Sở Văn thản nhiên nói: "Người xây Ngư Cốt Miếu nhất định là một cao thủ, sở dĩ cách xa như vậy, chắc chắn là để đào đạo động xuống thẳng đáy mộ!" Hồ Bát Nhất gật đầu, bày tỏ sự đồng tình với Sở Văn.

Đại Kim Nha đột nhiên mắt sáng rực: "Tôi hiểu rồi!

Hoàng đế nhà Đường thích lấy núi làm lăng!

"Vì Đường đại là một trong những triều đại thịnh thế, quốc lực hùng mạnh, nên mộ lớn thông thường sẽ được xây dựng vô cùng kiên cố!" "Tường mộ đều dùng những khối đá nặng nề để xây, những khe hở sẽ được dùng thanh sắt hàn kín, khiến bọn trộm mộ không thể phá

vỡ tường mộ.” Đại Kim Nha dừng lại, Bàn Tử vội vàng hỏi: “Vậy có liên quan gì đến việc đào đạo động xuống tận đáy mộ không?” “Ai ~!” Hồ Bát Nhất thở dài một tiếng, chậm rãi giải thích: “Bất kể tường mộ có cứng rắn đến đâu, cũng sẽ để lại một khe hở!” “Chẳng phải là cửa sau sao?

Cần gì phải thần bí như vậy!” Bàn Tử cũng đã hiểu.

Hồ Bát Nhất lắc đầu: “Không liên quan gì đến cửa sau, là để đảm bảo phong thủy lưu thông, khiến phong thủy ở đó không bị thay đổi vì ngôi mộ!” “Đương nhiên, có một cách gần giống với cửa sau, một số mộ lớn sau khi hạ táng, để đảm bảo thông tin lăng mộ không bị tiết lộ, sẽ lấy tất cả các thợ xây tham gia làm vật bồi táng!” “Vì sẽ xảy ra tình huống như vậy, các thợ xây tự nhiên cũng có cách ứng phó, trong quá trình xây dựng lăng mộ, sẽ hợp lực xây dựng một đường hầm bí mật, để không bị phát hiện, đường hầm bí mật này thông thường nằm dưới đáy lăng mộ!” Loại thợ xây vì muốn sống mà xây dựng đường hầm bí mật, không theo phong thủy, ở chỗ nào khó phát hiện nhất thì xây ở đó, điều này sẽ ảnh hưởng đến phong thủy của lăng mộ, nhưng lại không thể ngăn cản được.

Gặp phải loại mộ lớn thời Đường như vậy, Mạc kim giáo úy sau khi điều tra rõ ngọn ngành, sẽ từ bỏ việc phá vỡ tường mộ kiên cố, mà chuyển sang từ đường hầm bí mật hoặc khe hở mà ra tay.

Bốn người lại thảo luận một lúc, cảm thấy đều đã hiểu, ít nhất là vào nhìn ngôi mộ lớn thời Đường một cái.

Nếu đã bị trộm rồi, thì an toàn mà xem thử, xem thủ pháp của cao thủ chuyên nghiệp, vạn nhất còn có bảo bối sót lại, có thể nhặt được.

Chương 673

Nếu chưa bị trộm, thì cũng đã mấy chục năm rồi, tôi đây cũng có thể thuận lý thành chương mà tiếp quản, trộm luôn cái mộ lớn thời Đường này.

Cuối cùng, mọi người xác định, quay lại Ngư Cốt Miếu tìm đạo động, một là sẽ đơn giản hơn, hai là có thể tránh được nguy hiểm.

Khi ba người đang định quay lại, Sở Văn đề nghị xuống cái hố lún đó xem thử.

Đại Kim Nha phấn khích nói: "Sở gia, chẳng lẽ đó thật sự là một đạo động?

Bên dưới thông đến một ngôi lăng mộ?" "Đây không phải đạo động, tôi chỉ muốn xem cái hang động đó như thế nào, xuống xem thử." Sở Văn lắc đầu, thản nhiên đáp.

Bàn Tử, vốn cũng đang phấn khích, tiếc nuối nói: "Sở gia, hang động có gì mà đẹp?

Chúng ta mau quay lại Ngư Cốt Miếu đi thôi!" "Hay là mọi người cứ đi tìm đạo động trước, tôi xuống đó rồi lát nữa quay lại sẽ đi tìm sau." Sở Văn lộ ra vẻ mặt lưu luyến.

Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Sở gia, nếu cậu muốn xuống đó, tôi lại có thể rời đi sao!" "Vạn nhất bên dưới lại có một cái hố lún khác, tôi có thể kịp cứu cậu!" "Vậy được rồi." Dưới sự can ngăn của ba người, Sở Văn nói: "Tôi dùng dây thừng buộc vào eo, nếu có chuyện gì, tôi sẽ giật dây, để các anh kéo tôi lên." Những người khác thấy không can ngăn được Sở Văn, đành phải đưa dây thừng cho hắn.

Xác nhận dây thừng đã buộc chặt, Sở Văn cầm một chiếc đèn pin,

đi xuống phía dưới.

Trong hang núi này không có lối rẽ nào khác, cứ thế nghiêng xuống phía dưới, sau khi đến được một mặt đất bằng phẳng, lại bắt đầu gồ ghề, quanh co vô cùng.

Sở Văn tiến vào trong hang núi được một lúc lâu, mới thoát khỏi không gian chật hẹp, đến một hang động rộng rãi.

Đây không phải là một hang động bình thường, các bức tường xung quanh đều là đá trầm tích.

Xem ra lòng đất của Long Lĩnh cũng giống như dãy núi phía trên, đều thuộc địa hình hỗn hợp.

Ở giữa hang động này, có một căn nhà gỗ khổng lồ, lớn gấp ba lần cái sân nhà người ta tá túc đêm qua.

Trên mặt đất xung quanh căn nhà này, rải đầy các loại xác chết da bọc xương.

Bất kể là hình người hay hình thú, biểu cảm trên khuôn mặt đều vô cùng hung tợn, như thể đã phải chịu đựng sự hành hạ cực độ trước khi chết.

Lúc này, căn nhà gỗ đột nhiên phát ra tiếng xào xạc, một khuôn mặt người từ bên trong trôi ra.

Thực ra đó không phải là khuôn mặt người, mà là hoa văn trên lưng của con quái vật Hắc Vưu Hưởng.

Một loài nhện khổng lồ ăn thịt, toàn thân là lớp vỏ giáp màu đen, trên lưng có hoa văn mặt người màu trắng.

Các đường nét ngũ quan trên hoa văn rõ ràng, Hắc Vưu Hưởng càng lớn, khuôn mặt người càng chân thực.

Về tập tính cũng khác với nhện bình thường, Hắc Vưu Hưởng

không bao giờ dựa vào việc giăng tơ chờ đợi con mồi.

Chúng lợi dụng tơ nhện cực kỳ dính, kéo con mồi về phía mình.

Sau đó tiêm một lượng lớn độc tố vào cơ thể con mồi, khiến cơ bắp của con mồi trở nên cứng ngắc vô cùng, không thể kiểm soát cơ thể để chạy trốn.

Nhưng, loại độc tố này lại không làm tê liệt thần kinh, con mồi có thể cảm nhận rõ ràng sự đau đớn.

Điều khủng khiếp nhất, độc tố của Hắc Vưu Hưởng có tính ăn mòn, sẽ biến máu thịt con mồi thành dịch dinh dưỡng, làm thức ăn cho mình.

Quá trình này cực kỳ chậm, con mồi sẽ liên tục cảm thấy đau đớn dữ dội.

Thông thường cần khoảng bảy ngày, con mồi mới hoàn toàn chết.

Vì cơ bắp bị cứng lại, con mồi không thể tự cắn lưỡi tự tử, chỉ có thể bất lực chờ đợi cái chết đến.

Hắc Vưu Hưởng vừa rời khỏi căn nhà, Sở Văn cảm thấy bị ai đó dùng sức giật mạnh, loạng choạng vài bước suýt ngã.

Sở Văn nghĩ bụng: "Nếu ngã xuống đất, sẽ bị kéo lê, lúc đó bò lên là điều cơ bản không thể." Nghĩ vậy, Sở Văn dùng trường đao Tử Ngọc chống xuống đất, vừa giữ vững thân hình, vừa rút trường đao Tử Ngọc ra, cắt đứt sợi tơ nhện trắng trên người.

Con Hắc Vưu Hưởng vừa kéo Sở Văn, vì sợi tơ nhện đột ngột đứt, liền lộn nhào về phía sau mấy vòng, lăn từ cửa nhà gỗ vào bên trong.

"Rít!" Sau đó, từ trong nhà gỗ truyền ra một tiếng gầm gừ kỳ quái.

Sở Văn không biết trong nhà gỗ có bao nhiêu con Hắc Vưu

Hưởng, nên cũng không dám manh động, chỉ đứng yên tại chỗ nhìn chằm chằm vào cửa.

Giây tiếp theo, từng khuôn mặt người từ cửa nhà gỗ trôi ra, tổng cộng có hơn chục con Hắc Vưu Hưởng, xếp thành hàng phun tơ về phía Sở Văn.

"Chỉ cần bị một sợi tơ nhện dính vào người, thì chỉ có một con đường chết." "Các con Hắc Vưu Hưởng này đứng quá sát nhau, càng gần càng khó tránh tơ nhện." "Chỉ có thể ở xa, vừa né tránh vừa dùng AK bắn." Thấy cảnh này, Sở Văn lập tức lăn sang một bên, tránh tơ nhện đang bay tới.

Sau đó thu trường đao Tử Ngọc, lấy AK ra bắt đầu bắn liên thanh.

"Binh ~!" Một viên đạn bắn vào người Hắc Vưu Hưởng, trực tiếp bị lớp giáp bắn bật ra, tóe lên một tia lửa.

Chương 674

“Lớp giáp ở bụng quá cứng, lần sau mình sẽ tấn công chỗ khác.” Quyết định xong, Sở Văn lại né vài sợi tơ nhện, mới tìm cơ hội nổ súng lần nữa.

Lần này mục tiêu là chỗ nối giữa chân và thân của Hắc Vưu Hưởng.

Dù đang di chuyển mà bắn, viên đạn vẫn chính xác găm vào khớp yếu ớt của Hắc Vưu Hưởng.

“Cắc!” Một tiếng giòn tan truyền đến, một chân của Hắc Vưu Hưởng bị đứt lìa từ gốc.

Thấy có hiệu quả, Sở Văn tiếp tục tấn công.

Con Hắc Vưu Hưởng bị đứt một chân đau đớn, bỏ ý định tiếp tục phun tơ.

Như thể bị chọc giận, nó lê bảy cái chân lao thẳng tới.

“Tốc độ của Hắc Vưu Hưởng quá nhanh, tiếp tục bắn khó mà trúng được những chỗ nhỏ như khớp.” “Không đến mấy giây nữa, Hắc Vưu Hưởng sẽ đến chỗ mình, nếu không cẩn thận bị cắn, toàn thân sẽ cứng ngắc, mặc sức cho nó xé xác.” “AK không có tác dụng trong cận chiến, chỉ có thể dùng trường đao Tử Ngọc, may mà nó dài hơn, có lợi thế về khoảng cách.” Nghĩ vậy, Sở Văn đổi AK trong tay thành trường đao Tử Ngọc.

Tính toán kỹ khoảng cách giữa các sợi tơ nhện và Hắc Vưu Hưởng, Sở Văn bước sang ngang một bước, vung trường đao Tử Ngọc trong tay xuống.

Con Hắc Vưu Hưởng đang lao tới thấy động tác của Sở Văn,

trong lòng cảm thấy bất ổn, bảy cái chân đồng thời đạp xuống đất, muốn dừng đà lao tới.

Nhưng dưới tác dụng của quán tính, nó vẫn trượt về phía trước, như thể tự đưa mình đến cho Sở Văn chém vậy.

"Xoẹt!" Do tốc độ của Hắc Vưu Hưởng nhanh, thêm vào đó trường đao Tử Ngọc vô cùng sắc bén, cơ thể của nó trực tiếp bị chém làm đôi từ giữa.

"Phập!" "Phập!" Cho đến khi xác Hắc Vưu Hưởng rơi xuống đất, máu xanh đen mới chảy ra.

Có lẽ độc nang cũng đã vỡ, máu tiếp xúc với mặt đất phát ra tiếng "xì xì".

Lúc này, không biết vì cái chết của đồng loại, hay vì nguyên nhân sợi tơ nhện bị cạn khô.

Các Hắc Vưu Hưởng khác đều dừng phun tơ, nhanh chóng tiếp cận Sở Văn.

"Số lượng của chúng quá nhiều, mình không thể mỗi con một đao, trước khi mình giải quyết hết, chắc chắn sẽ bị cắn." Không thể đánh trực diện, vậy chỉ có thể dùng mưu, Sở Văn chạy về phía ngược lại.

Hắc Vưu Hưởng vì thân hình khổng lồ, nên trong hang núi chật hẹp, chỉ có thể chen chúc từng con một, điều này rất có lợi cho Sở Văn.

Mặc dù tốc độ của Hắc Vưu Hưởng nhanh hơn Sở Văn, nhưng chúng không nhường nhau, con nọ chen con kia, đôi khi chân bị vướng vào nhau.

Cho đến khi Sở Văn chui vào hang núi, Hắc Vưu Hưởng vẫn không đuổi kịp.

Mười mấy phút sau, Sở Văn đẩy xác Hắc Vưu Hưởng ra, quay trở lại hang động.

Hắn đã tốn hơi nhiều thời gian, lo ba người đợi sốt ruột, vội vàng chạy đến căn nhà gỗ.

Nói chính xác hơn, là thần điện của Hắc Vưu Hưởng mặt người.

Khi đến gần, Sở Văn mới phát hiện, trên những khúc gỗ ở đây có một lớp dày đặc thứ gì đó.

Do thời gian đã lâu, không thể nhìn rõ đó là thứ gì.

Nhưng cũng có thể hiểu, đó hẳn là một loại vật chất giúp gỗ không bị mục nát.

Cửa vào thần điện có hình tam giác, mỗi cạnh dài khoảng hai mét, xem ra là được thiết kế đặc biệt để thuận tiện cho Hắc Vưu Hưởng ra vào.

Bên trong rất sạch sẽ, không có bất kỳ tơ nhện nào.

Ở giữa thần điện có một cái đỉnh đồng kỳ dị, trên bốn mặt của nó, lần lượt khắc bốn khuôn mặt người với các biểu cảm hỉ, nộ, ái, ố.

Đây là mục đích chuyến đi của Sở Văn, để cường hóa trang bị.

Nhưng trước khi tiến hành cường hóa, hắn cần xác nhận một điều, là trong cái đỉnh đó có còn thứ gì khác không.

Sở Văn nhanh nhẹn trèo lên kiểm tra, trong đỉnh đồng trống rỗng, hắn mới yên tâm lấy ra những vật phẩm cần dùng để cường hóa.

Lần này không cần kích hoạt, hệ thống đã phát ra âm báo.

"Đinh ~!

Phát hiện chủ nhân xung quanh thỏa mãn điều kiện cường hóa, có tiến hành cường hóa không!" Còn cần hỏi sao?

Sở Văn ở đây chính là để cường hóa.

Một giọt Tinh huyết thần đầu tiên bay vào đỉnh đồng, sau đó Biển sâu ma ngân, Thái cực bảo châu, viên đá màu vàng, ba loại dược liệu lần lượt bay vào đỉnh và tan chảy.

Chương 675

Khi trong đỉnh đồng, một khối dịch thể bốc cháy ngọn lửa đen bay trở lại, trường đao Tử Ngọc trực tiếp cắm lên đó.

Khối quang đoàn vốn to bằng quả bóng rổ, trong chốc lát, đã bị hút cạn sạch bách.

Lúc này, một khối quang đoàn màu xám bay xuống.

Khi ánh mắt Sở Văn bị trường đao Tử Ngọc hấp dẫn, một giọt Tinh huyết thần khác, và ba loại dược liệu đã hòa tan.

Nhẫn trữ vật tự động tuột ra, và hòa nhập vào khối ánh sáng màu xám kia.

"A!

Bất Tường, ta nhất định sẽ báo thù!" Khi hai thứ tiếp xúc, một bóng hình mờ nhạt xuất hiện, sau một tiếng kêu thảm thiết thì biến mất.

Mặc dù Sở Văn không thể nhìn rõ bóng hình đó, nhưng từ tiếng kêu thảm thiết có thể nghe ra, đó là giọng của Nữ vương Tinh Tuyệt.

"Lời đó có ý gì?

Chẳng lẽ Nữ vương Tinh Tuyệt chưa chết?" "Chẳng phải mình đã chém cô ta thành hai mảnh sao?

Ngay cả thi thể cũng đã rơi xuống Quỷ Động rồi." "Chẳng lẽ chưa hoàn toàn chết, hoặc chỉ là tàn hồn còn sót lại trong Tinh huyết thần." Sở Văn đang trầm tư, thì đột biến bất ngờ xảy ra.

Trường đao Tử Ngọc đang lơ lửng giữa không trung, rung chuyển dữ dội, xung quanh bỗng nhiên xuất hiện một lượng lớn hắc viêm

(ngọn lửa đen), không ngừng đổ vào nó.

“Keng ~!” Trường đao Tử Ngọc phát ra một tiếng đao minh, nuốt chửng toàn bộ hắc viêm đang tràn vào.

Ở một bên khác, nhẫn trữ vật lại hoàn toàn ngược lại, phóng thích ra một lượng lớn khí màu xám, bao bọc nó, khiến Sở Văn không thể nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Khi khí màu xám trở nên đặc quánh đến một mức độ nhất định, “Băng!” một tiếng động trầm đục truyền đến, như có thứ gì đó vỡ vụn.

Trong không khí xung quanh nhẫn trữ vật, xuất hiện những vết nứt giống như mạng nhện.

Những khí màu xám đó lập tức bị hút vào, lấp đầy các vết nứt từng chút một, nhưng quá trình này vô cùng chậm chạp.

Một lúc sau, trong không khí không còn sản sinh hắc viêm nữa, trường đao Tử Ngọc từ từ rơi xuống.

Sở Văn bước tới nắm lấy cán đao, dù đã nuốt chửng một lượng lớn hắc viêm, trường đao Tử Ngọc vẫn không có chút thay đổi nào.

Chưa kịp sử dụng thuật giám định, theo làn khí màu xám cuối cùng biến mất, các vết nứt xung quanh nhẫn trữ vật đã được lấp đầy hoàn chỉnh.

Mất đi sự ràng buộc của khí màu xám, nhẫn trữ vật hóa thành một luồng sáng bạc, bay vụt đến trước mặt Sở Văn.

Khi Sở Văn vươn tay muốn nắm lấy, nhẫn trữ vật trực tiếp xuyên qua ngón tay hắn.

Sau khi đeo nhẫn, Sở Văn cảm thấy không gian trữ vật bên trong trở nên cực kỳ rộng lớn.

Sở Văn niệm chú, cái đỉnh đồng mặt người trước mặt liền biến mất.

Nếu là trước đây, nhẫn trữ vật không thể chứa được thứ lớn như vậy.

Giờ thì đừng nói một cái đỉnh lớn, một trăm cái cũng có thể dễ dàng chứa được.

"Sau khi cường hóa, nhẫn trữ vật cũng trở nên mạnh mẽ như vậy, vậy trường đao Tử Ngọc sẽ có sự thay đổi như thế nào đây?" Nghĩ vậy, Sở Văn nóng lòng sử dụng thuật giám định.

Một phút sau, trong đầu hắn vang lên âm báo của hệ thống.

"Đinh ~!

Giám định hoàn tất!

Đã truyền thông tin chi tiết của vật phẩm này vào não chủ nhân!" Nghe vậy, Sở Văn nhắm mắt lại, kiểm tra thuộc tính của trường đao Tử Ngọc. 【Vũ khí: Trường đao Tử Ngọc】 【Thuộc tính: Âm】 【Thuộc tính cường hóa: Hắc viêm】 【Giới thiệu: Trường đao Tử Ngọc đã được cường hóa, Sở Văn vừa xem xong thuộc tính, âm báo của hệ thống lại vang lên.

"Đinh ~!

Chúc mừng chủ nhân đạt được năng lực 'Thương hại linh' (sát thương linh hồn), tiếp theo bắt đầu phát nhiệm vụ thử thách." "Nội dung nhiệm vụ: Tiến vào U Linh Trủng, mở quan tài đá mặt người Tây Chu." Sau khi xem xong nội dung nhiệm vụ thử thách, Sở Văn nghĩ bụng: "Không nên đơn giản như vậy chứ?" "Nhiệm vụ lần này, vì mình có năng lực sát thương linh thể nên mới được phát ra." "Chẳng lẽ trong quan tài đá mặt người Tây Chu, có linh thể tồn tại sao?" Sở Văn đang suy tư, thì sợi dây trên người truyền đến một lực

kéo.

Ba người kia và Sở Văn đã hẹn trước, nếu đến một tiếng mà hắn không rời khỏi hang động, thì họ sẽ kéo dây để nhắc nhở hắn quay về.

Khi sợi dây nới lỏng, hắn mới dùng sức giật mấy cái, ra ý đã biết.

Mặc dù ở đây có một lá Mạc kim phù, nhưng xác chết nhiều như vậy, từng cái một tìm kiếm sẽ quá lãng phí thời gian.

Chương 676

Sở Văn cũng không nán lại, men theo sợi dây bò về.

Ở phía sau không xa, có một con Hắc Vưu Hưởng to bằng người lớn, đang chậm rãi đi về phía thần điện.

Sở Văn chui vào hang núi, dường như nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng rít.

Hắn lắc đầu, nghĩ bụng: "Hắc Vưu Hưởng đã bị mình tiêu diệt hết rồi, ở đây cũng không có quái vật nào khác, có lẽ chỉ là ảo giác thôi." Mười mấy phút sau, Sở Văn chui ra khỏi miệng hang, cởi sợi dây trên người.

Bàn Tử đang cởi nút thắt dây hỏi: "Sở gia, bên dưới thế nào?

Xem một cái hang động mà lâu vậy sao?" "Chủ yếu là đường bên trong không dễ đi lắm, nên mới tốn nhiều thời gian như vậy, bên dưới không phải hang động." Sở Văn lộ ra vẻ mặt tiếc nuối.

Nghe câu nói đó, Đại Kim Nha tò mò hỏi: "Bên dưới không phải hang động, vậy là chỗ nào?" "Bên dưới là một hang động khổng lồ, các bức tường xung quanh đều là đá trầm tích." Sở Văn thản nhiên đáp.

"Mọi người đừng nói chuyện nữa, đã chậm trễ hơn một tiếng rồi, chúng ta mau đi tìm đạo động thôi!" Thấy Đại Kim Nha chuẩn bị mở miệng nói, Hồ Bát Nhất với vẻ mặt không vui, tiến lên cắt ngang lời.

Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, những người khác gật đầu, thu dọn đồ đạc xong, cùng đi về phía Ngư Cốt Miếu.

Tại cửa Ngư Cốt Miếu, mọi người trước đó đã tìm bên ngoài mà không thấy đạo động, nên quyết định vào bên trong tìm kiếm.

Nhìn thần đàn trống rỗng, Hồ Bát Nhất đột nhiên nói: "Sở dĩ ở đây không có tượng thần Long Vương gia, có lẽ vì đạo động nằm dưới thần đàn, thường xuyên phải di chuyển tượng thần." "Sau này, vị cao nhân kia cảm thấy không ai biết được, nên dứt khoát không che đậy nữa." Nghĩ vậy, Hồ Bát Nhất bảo Bàn Tử và Sở Văn cùng di chuyển thần đàn.

Hai người cùng dùng sức, nhưng không thể nhúc nhích thần đàn một chút nào, ngược lại còn làm rơi không ít đất đá.

Sở Văn nhìn hai người, thấy sắp mở miệng thì ra hiệu.

Lúc này, Bàn Tử nhảy vọt lên thần đàn, tay nắm chặt một cái xẻng công binh, như muốn đập thẳng thần đàn ra.

Cách này hay đấy, động tác của hắn cũng vô cùng chuẩn.

Nhưng, khi Bàn Tử tiếp đất, lại giẫm phải một viên đá nhỏ.

Khiến chân trượt một cái, cả người ngã nhào về phía sau thần đàn.

"A!" Bàn Tử hoảng sợ biến sắc, hai tay không ngừng vung vẩy trong không trung, muốn giữ cho cơ thể thăng bằng.

Nhưng làm thế chẳng có tác dụng gì, hắn ngã một cú "chó ăn bùn".

Theo tiếng Bàn Tử ngã xuống thần đàn, cái xẻng công binh trong tay hắn cũng đập mạnh vào mặt sau của thần đàn.

"Cạch!" Tiếng gỗ gãy truyền đến.

Vì tình huống bất ngờ này, Sở Văn biết không cần phải nói thêm nữa.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha vội vàng đỡ Bàn Tử dậy, nhưng hắn ngã không nhẹ.

Vừa đứng dậy, Bàn Tử liền giằng ra khỏi hai người, dùng xẻng công binh đập mấy cái vào chỗ đó.

“Cạch!

Cạch!” Một cánh cửa gỗ nhỏ ẩn giấu đã bị Bàn Tử đập vỡ, bên trong là một cái miệng động.

Bàn Tử với vẻ mặt phấn khích nói: “Thấy chưa, tôi ngã một cú không phí công, trực tiếp tìm ra đạo động rồi!” Từ bên trong có thể thấy, thần đàn được xây bằng xi măng và gạch đỏ.

Bên ngoài được trát một lớp đất vàng dày, khiến người ta lầm tưởng là đống đất sét vàng.

Trên cánh cửa gỗ đã bị đập nát, còn sót lại một ít dấu vết màu vàng.

“Ái u!” Cơn phấn khích vừa qua đi, Bàn Tử lập tức kêu đau.

Hồ Bát Nhất nhíu mày, hỏi thăm vết thương của hắn: “Bàn Tử, không bị thương xương cốt chứ?” “Rít!” Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, mới xua tay trả lời: “Tôi không sao, chỉ là vừa nãy ngã mạnh quá, giờ người có chút đau, đã tìm thấy đạo động rồi, chúng ta mau xuống thôi!” Sở Văn dùng đèn pin chiếu sáng đạo động, chỗ này vừa đủ để Bàn Tử ra vào.

Hồ Bát Nhất cúi xuống kiểm tra xong, không khỏi cảm thán: “Mau nhìn xem!

Thủ pháp trộm mộ này quả là khéo léo đến mức trời sinh!” “Trên bức tường của đạo động này, lại có những dấu vết đào bới đều đặn như vậy.” “Xem ra người lạ đã xây Ngư Cốt Miếu ở đây, đúng là cao thủ trong Mạc kim giáo úy!” Nghe vậy, Đại Kim Nha cũng cúi xuống bên cạnh Hồ Bát Nhất, ngắm nhìn đạo động khen ngợi.

Bàn Tử chẳng để ý những điều đó, ôm hai con ngỗng trắng trong lồng trúc, định thả chúng vào đạo động.

Hồ Bát Nhất vội vàng ngăn lại: “Bàn Tử, cái đạo động này mấy

chục năm rồi chưa mở!" "Giờ thả ngỗng trắng xuống đó, dù không khí không có độc, chúng cũng sẽ chết ngạt!" "Chúng ta cứ ở lại đây nghỉ ngơi trước, để không khí trong đạo động lưu thông." Bàn Tử nghe xong thấy có lý, đặt hai con ngỗng trắng trở lại lồng trúc.

Nửa tiếng sau, mọi người ăn uống no đủ, cảm thấy thời gian đã đủ.

Hồ Bát Nhất lấy dây thừng, buộc vào cổ hai con ngỗng trắng.

Chương 677

Tiếp đó thả chúng xuống đạo động, kiểm tra xem không khí bên trong có thể hô hấp được không.

Khoảng một phút sau, Hồ Bát Nhất kéo ngỗng trắng lên, chúng vẫn còn sống, nhảy nhót loạn xạ.

Ông mới yên tâm để Bàn Tử vào đạo động, dắt hai con ngỗng trắng đi trước dò đường.

Hồ Bát Nhất lấy một cây nến thắp lên, theo sau Bàn Tử từ từ chui xuống.

Đại Kim Nha vô cùng do dự: "Đi cuối cùng hẳn là xa nguy hiểm nhất, chạy trốn cũng có thể chạy trước nhất!" "Nhưng vị trí áp chót cũng không tệ, nếu phía sau gặp nguy hiểm, ít nhất có người có thể cản trở!" "Cả hai vị trí đều trông có vẻ tốt!

Mình nên chọn vị trí nào thì tốt hơn đây?" Thấy Đại Kim Nha không có động tác gì, Sở Văn thản nhiên nói: "Đại Kim Nha, thân thể cậu yếu hơn, tôi đi cuối cùng đi!" Nghe câu nói đó, Đại Kim Nha gật đầu, Sở Văn liền theo sát chui xuống đạo động.

Đoàn người chậm rãi tiến vào trong đạo động, cứ vài mét lại gặp một cái giá gỗ.

Những thứ này có tác dụng chống đỡ tường và trần.

Khiến đất bùn xung quanh không bị sập xuống vùi lấp đạo động.

Tiến được một lúc, Đại Kim Nha dừng lại, Hồ Bát Nhất chỗ đó phát ra ánh lửa, dường như lại thắp thêm một cây nến.

Sau đó Hồ Bát Nhất tiếp tục bò về phía trước, Sở Văn cảm thấy đất bùn có chút ẩm ướt.

Đại Kim Nha đột nhiên bò nhanh mấy cái về phía trước, kéo kéo ống quần Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn một cái, khẽ gọi Bàn Tử dừng lại.

Lúc này ánh lửa biến mất, phía trước chìm vào một khoảng lặng yên tĩnh.

Không lâu sau, Sở Văn nghe thấy giọng Hồ Bát Nhất: "Mau quay đầu lại, chúng ta mau rời khỏi đạo động!" Lời vừa dứt, Sở Văn nhanh nhẹn co người lại, xoay người trong đạo động chật hẹp.

Nhưng chưa bò được mấy mét, Sở Văn đụng phải một tấm đá lớn, chắn kín cả đạo động.

"Kim gia, dù mệt cũng đừng dừng lại, chúng ta rời khỏi đạo động rồi có thời gian nghỉ ngơi, giờ tình huống khẩn cấp lắm!" Trong đạo động phía sau, truyền đến giọng của Hồ Bát Nhất.

"Sở gia, phía sau có chuyện gì vậy?

Sao lại dừng lại rồi?" Đại Kim Nha không trả lời, mà hỏi Sở Văn.

Sờ sờ tấm đá để xác nhận nó là thật, Sở Văn mới trả lời: "Ở đây bị một tấm đá lớn chặn lại rồi, không bò qua được!" Hai chiếc đèn pin chiếu qua Sở Văn lên tấm đá, Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha đang kiểm tra bên đó.

Thấy đường lui bị chặn, Hồ Bát Nhất bất lực nói: "Bàn Tử, mau tiến lên!" "Lão Hồ, anh đang đùa tôi đúng không!

Biết rõ tôi ở đây không thể quay người được, anh muốn tôi làm gì!" Bàn Tử nghe mà một đầu óc mù mịt, chỉ biết lát nữa sẽ phải bò lùi, không lâu sau lại phải bò tiến, bèn sốt ruột nói.

"Đừng nói nhiều lời vô nghĩa nữa!

Tôi đâu rảnh đến mức ở đây đùa giỡn, mau tiến lên!" Hiện giờ tình

huống khẩn cấp, Hồ Bát Nhất không có thời gian giải thích, chỉ có thể không ngừng thúc giục.

Không nghe bất kỳ lời giải thích nào, Bàn Tử biết có chuyện, nhanh chóng bò về phía trước.

Tiến được một trăm mét, giọng của Bàn Tử truyền đến: "Lão Hồ, cái đạo động này lại có lối rẽ!

Tôi nên bò về phía nào đây?" Trừ con đường phía sau Sở Văn, còn có ba đạo động khác, nhìn qua đây là một ngã tư.

Bàn Tử chui vào đạo động, cũng giống như đạo động mà Sở Văn đang ở, dấu vết đào bới vô cùng đều đặn.

So với hai đạo động hai bên, sự khác biệt khá lớn.

Mặc dù nhìn từ dấu vết đào bới, đều là do cùng một người đào.

Nhưng dấu vết bên trong rất lộn xộn, tích tụ không ít đất bùn, như thể người đào đạo động rất vội vàng.

Có lẽ do người đào đường hầm này, khi rời đi, phát hiện đường lui bị chặn.

Nên mới đào đường hầm sang hai bên, muốn rời khỏi đây từ những chỗ khác.

Ở đây không thể nghiên cứu được, Hồ Bát Nhất đề nghị: "Sở gia, chúng ta mỗi người đi thám hiểm một đạo động bên cạnh đi!" "Buộc dây thừng vào người, nếu có chuyện bất trắc, thì thổi còi, để hai người kia kéo chúng ta về!" Sở Văn gật đầu, buộc chặt dây thừng vào người, định tiến vào đạo động bên phải.

"Sở gia, lão Hồ, hai thứ này hai người mang theo đi!

Đều được cao tăng đắc đạo khai quang, chắc là sẽ có chút tác dụng!" Lúc này, Đại Kim Nha từ trong túi lấy ra hai bức kim hộ thân

Phật (Phật hộ thân bằng vàng), đưa cho mỗi người một bức.

"Kim gia, thứ này quý giá quá, tôi không thể nhận, cậu giữ lại phòng thân đi!" "Mặc dù đạo động xảy ra tình huống như vậy, nhưng cũng không giống ma quỷ quấy phá, có lẽ chỉ là một loại cơ quan thôi!" Khi nhận Phật hộ thân, Hồ Bát Nhất cầm nó lên nhìn kỹ, phát hiện đây là một món cổ vật, định từ chối.

Chương 678

Đại Kim Nha cười, xua tay ra ý không cần bận tâm, tiếp đó từ trong túi móc ra một nắm đồ tương tự.

"Những thứ như thế này tôi đã chuẩn bị không ít, đều đặc biệt mời cao tăng đắc đạo khai quang!

Không cần bận tâm làm gì!" Bàn Tử nghe thấy câu nói đó, lập tức đòi Đại Kim Nha: "Kim gia, không thể thiên vị như vậy được!

Suốt chặng đường là tôi dẫn đường đó!" "Nếu có nhiều như vậy, cũng cho tôi một cái để phòng thân với!" Bàn Tử đã đòi như vậy, Đại Kim Nha cũng không tiện từ chối, từ trong đó rút ra một bức bạch ngọc Quan Âm, đặt vào tay hắn.

Sở Văn tùy tay đeo kim Phật lên, sau đó chui vào đạo động bên phải.

Bên trong trông như được đào rất vội vàng, còn chật hẹp hơn đạo động ban nãy.

Sở Văn miễn cưỡng có thể bò sát đất, nếu là Bàn Tử, ngay cả chui vào cũng là vấn đề.

Trong đạo động này, thỉnh thoảng sẽ gặp phải một số đống đất, may mắn là chúng không bị sập, chỉ cần dọn đất sang một bên là có thể tiếp tục bò về phía trước.

Vì vậy, mặc dù Sở Văn đã mất không ít thời gian, nhưng thực tế lại không tiến được bao xa.

Không gian chật hẹp dần trở nên rộng rãi, ở cuối đạo động, một bức tường đá khổng lồ chắn ngang đường đi.

Dọc theo bức tường đá lên xuống, trái phải, mỗi bên có một lối

vào đạo động, Sở Văn có thể nhìn thấy cuối cùng, những chỗ này đều không được đào thông.

Xem ra vị cao thủ kia muốn đi vòng qua bức tường đá, nhưng cuối cùng đã bỏ cuộc.

Không phát hiện bất kỳ thứ gì hữu ích, Sở Văn quay người định rời đi.

Trong lúc quay người, ánh mắt hắn liếc qua, trên bức tường đá dường như có dấu vết.

Thế là Sở Văn quay đầu lại kiểm tra kỹ bức tường đá, phát hiện trên đó không phải dấu vết do xẻng để lại, mà là một số chữ viết nhỏ li ti.

Nhưng điều kỳ lạ là, mặc dù những chữ này được khắc ở đó, nhưng khi Sở Văn nghiêm túc nhìn, chúng lại mờ ảo một mảng.

Sở Văn suy nghĩ một lát, từ dưới đất lấy một nắm đất bùn, trát lên bức tường đá.

Dùng phương pháp này, hắn có thể nhìn rõ những chữ viết trên đó.

Dấu vết trên bức tường đá bị đất vàng che phủ, hiện ra một số nét bút.

Sở Văn lặp lại như vậy mấy lần, một mảng lớn những chữ viết kỳ lạ lộ ra.

Nhưng chưa kịp quan sát, những khối đất vàng bám trên đó đồng loạt rơi xuống.

Bức tường đá trở nên trơn nhẵn như gương, những dấu vết ban nãy dường như chưa từng tồn tại.

“Tình huống gì vậy?

Chẳng lẽ cơ quan đã thu những chữ viết đó lại?

Nhưng làm như vậy có ý nghĩa gì?" Sở Văn dùng móng tay cào vào chỗ đó, không hề có cảm giác bị ngưng trệ, đừng nói những chữ viết lớn, ngay cả một khe hở cũng không có.

Đúng lúc đang định ở lại đó, đợi những chữ viết xuất hiện lần tiếp theo.

Sợi dây trên người truyền đến một lực kéo, những người kia đang thúc giục Sở Văn mau quay về.

Hắn dùng sức kéo kéo sợi dây, ra ý đã biết, quay người từ trong đạo động bò về.

Những người khác thấy Sở Văn quay về, vội vàng hỏi tình hình bên trong đạo động.

"Mặc dù không biết những chữ đó là gì, nhưng chắc là không ảnh hưởng gì!" Để không lãng phí thời gian, Sở Văn giấu đi những chữ viết trên bức tường đá, chỉ kể về những chuyện còn lại ở cuối đạo động.

"Ai!" Thở dài một tiếng, Hồ Bát Nhất nói: "Tình hình bên tôi cũng tương tự, chỉ là không có đạo động đi lên." Bàn Tử nghi ngờ hỏi: "Lão Hồ đang giận dỗi sao?

Chẳng phải chúng ta còn một con đường để đi sao?" "À!

Bàn Tử nói đúng, cả hai người đều không phát hiện thi thể của vị cao nhân kia, chứng tỏ ông ta đã rời đi rồi!

Ở đây nhất định có một lối ra khác!" Đại Kim Nha khẳng định.

Hồ Bát Nhất vỗ vỗ trán: "Xem tôi gấp gáp quá, quên mất một chuyện, mau tiếp tục tiến lên thôi!" Đoàn người theo thứ tự ban đầu, chui vào đạo động phía trước.

Đang bò trong đạo động, Hồ Bát Nhất nhíu mày nghĩ: "Thực ra có

một khả năng, là vị cao nhân kia đã bị mắc kẹt và chết trong Minh Điện!" "Nhưng đó chỉ là suy đoán của tôi, giờ không nên nói ra làm nhiễu loạn lòng quân, Minh Điện tự khắc sẽ rõ ràng!" "Nếu vị cao nhân kia đã chết, thì mình phải lập tức ổn định lòng quân, khiến mọi người bình tĩnh tùy cơ hành sự!" Khi Hồ Bát Nhất đang suy nghĩ những điều này, mọi người đã bò được một đoạn xa.

Bàn Tử phấn khích kêu lên: "Lão Hồ!

Chương 679

Đây là một hang động, không chừng có thể thông ra bên ngoài!" Lời vừa dứt, Sở Văn cũng chui ra khỏi đạo động, quan sát tình hình xung quanh.

Mặt đất toàn là đất vàng, hẳn là do vị cao nhân kia đào đạo động mà để lại.

Ở đây cũng không phải hang động bình thường, mà là hang đá trầm tích, không thể nhìn thấy cuối cùng của hai bên.

Chỉ có thể nghe thấy từ một bên truyền đến tiếng nước tí tách, ở nguồn âm thanh đó mới thực sự là hang động.

Bàn Tử với vẻ mặt phấn khích, chỉ vào hướng đó: "Chỗ đó là hang động, vị cao nhân kia hẳn là đã rời đi từ phía đó!" "Chúng ta cũng mau đi xem thử đi!

Ra ngoài rồi hãy tính kế hoạch sau!

Ở đây thực sự quá quỷ dị rồi!" Đại Kim Nha sắc mặt biến đổi, đưa hai tay ra ngăn lại: "Bàn Tử!

Cậu không nghe bà lão nói sao?

Hang động không thể đi vào được!" Nhìn động tác của hắn, Bàn Tử lộ ra vẻ mặt khó hiểu, hắn suy nghĩ một lúc, mới đưa ra câu trả lời.

"Bà lão nói gì cơ?

Tôi không nghe thấy bà ấy nhắc đến chuyện hang động nào cả?

Đại Kim Nha không phải cậu định ở lại đây chứ?" Hồ Bát Nhất bất lực giải thích: "Tối qua lúc ăn cơm, bà lão chẳng đã cảnh báo

chúng ta sao?" "Long Lĩnh có ba đại nguy hiểm!

Thứ nhất là cái hố lún sâu bên trong, thứ hai là địa hình phức tạp, thứ ba là hang động như mê cung!" Bàn Tử căn bản không nghe, chỉ chép chép miệng: "À ~!

Tối qua tôi chỉ lo ăn bánh nhân thịt, không chú ý lắng nghe." "Mà nói đi thì cũng phải nói lại, bánh nhân thịt của bà lão làm ngon thật!

Đợi khi về, tôi phải đi ăn lại một lần nữa!" Hồ Bát Nhất bất lực ôm trán, Bàn Tử trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện ăn, luôn bỏ qua những chuyện quan trọng.

Cảm thấy có cần phải nhắc nhở: "Bàn Tử, cậu còn nhớ tại sao chúng ta lại ở đây không?" "Ái da!

Sao tôi lại có thể rời khỏi đây chứ?

Đạo động ở đối diện, tôi mau xuất phát thôi!" Bàn Tử toàn thân chấn động, nhìn thấy đồ minh khí đầy đất, lập tức tự tin tràn đầy, cảm thấy có thể một quyền đánh chết hai con tống tử.

Hắn còn dắt hai con ngỗng trắng, chạy về phía đạo động đó.

Hồ Bát Nhất túm lấy áo Bàn Tử, chậm rãi nói: "Không cần vội vàng, Minh Điện ở đây, cũng không tự nhiên mà chạy mất!" "Đoạn đường cuối cùng do ở đây mà không cần lo lắng bên trong sẽ có độc khí." "Nhưng loại đạo động được đào theo cách này, nếu thông đến dưới Minh Điện, sẽ có đường đi lên, chỗ đó thì không biết tình huống thế nào!" Lúc này, Đại Kim Nha cười, từ trên người lấy ra bốn chiếc mặt nạ phòng độc, chia cho mỗi người một chiếc.

Thấy Hồ Bát Nhất lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, Đại Kim Nha xua tay: "Có chuẩn bị vẫn hơn!

Có chuẩn bị vẫn hơn!" Lý do này miễn cưỡng chấp nhận được, mọi người tự đeo mặt nạ phòng độc, chuẩn bị tiến vào Minh Điện.

Có bài học từ Tinh Tuyệt Cổ Thành lần trước, Hồ Bát Nhất xác nhận Bàn Tử đã đeo mặt nạ phòng độc cẩn thận, mới để hắn vào đạo động dò đường.

Đạo động lần này không dài, cũng chỉ vài chục mét, sau khi bò xong mười mấy mét đường dốc lên, mọi người tiến vào Minh Điện.

Hồ Bát Nhất nhìn miệng động vừa chui ra, bắt đầu nghiên cứu.

Theo thiết kế của mộ lớn thời Đường, ở vị trí này sẽ có mấy cơ quan.

Cơ quan kích hoạt cơ quan, thông thường được ẩn giấu trong gạch mộ ở khe hở.

Nhằm ngăn chặn bọn trộm mộ tấn công vào khe hở, từ đó tiến vào Minh Điện của lăng mộ.

Khi khối gạch mộ đó bị phá hủy, cơ quan ẩn giấu sẽ được kích hoạt.

Cơ quan thời Đường không ngoài mấy loại đó, phổ biến nhất là cát lún, sau khi kích hoạt sẽ có một lượng lớn cát rơi xuống, chôn sống bọn trộm mộ.

Thứ hai là nỏ ngầm, sau khi cơ quan kích hoạt, bức tường Minh Điện sẽ bắn cung tên về phía khe hở, khiến bọn trộm mộ vạn tiễn xuyên tâm.

Cuối cùng là phiên bản ít được sử dụng hơn, sau khi kích hoạt sẽ có một tấm đá nặng nề đổ xuống, bịt kín khe hở.

Giờ miệng đạo động không có gì, chứng tỏ vị cao nhân kia đã hóa giải cơ quan này rồi.

Đáng tiếc là, không thể nhìn ra vị cao nhân kia đã hóa giải bằng cách nào.

Lúc này, Bàn Tử kinh ngạc kêu lên: “Lão Hồ, đừng quản đạo động nữa, mau nhìn xem!” Hồ Bát Nhất trong lòng chùng xuống, chẳng lẽ điều lo lắng nhất đã xảy ra, trong Minh Điện có thi thể của vị cao nhân kia.

Nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Bàn Tử, cậu phát hiện ra gì, sao lại hoảng sợ như vậy?” Ba chiếc đèn pin chiếu sáng gần hết Minh Điện, diện tích bên trong khoảng ba trăm mét vuông.

Mặt đất Minh Điện vuông vức, trần lại tròn, tượng trưng cho Thiên Viên Địa Phương (trời tròn đất vuông).

Chương 680

Ở đây chỉ có sáu cái giá đá cô độc, hẳn là dùng để đặt sáu loại ngọc khí tế tự sáu phương, chỉ có lăng mộ của hoàng thân quốc thích mới có.

Từ những chỗ này có thể thấy, đây là một mộ lớn thời Đường, nhìn qua thì không có vấn đề gì.

"Khoan đã!" Hồ Bát Nhất dường như đã nhận ra điều gì đó, đột nhiên chiếu đèn pin của mình về phía khu vực tối tăm.

Nhíu mày, hắn nói: "...Ở đây không nên trống rỗng!

Quan tài biến đi đâu rồi?" "Bất kể triều đại nào, quan tài trong lăng mộ đều sẽ được đặt trong Minh Điện, chưa từng có ngoại lệ." "Dù ở đây đã bị vị cao nhân kia trộm rồi, cũng tuyệt đối sẽ không mang quan tài đi." "Không gian trong đạo động không lớn đến thế, ngay cả quan tài của trẻ con cũng không thể lọt qua." Nhìn vẻ mặt của ba người, Sở Văn không nói ra, đang đợi quan tài đá mặt người xuất hiện.

"Quan sát kỹ mà xem, ở đây không chỉ không có quan tài, mà còn có điều gì đó không đúng!" Đại Kim Nha là người phản ứng nhanh nhất.

Đề cập đến điều này, Bàn Tử than thở: "Vị cao nhân kia cũng quá độc ác!

Lại không để lại một món minh khí nào!" "Không phải vị cao nhân kia làm đâu, ở đây vốn dĩ không có vật bồi táng!" Hồ Bát Nhất sắc mặt bình tĩnh lắc đầu.

Bàn Tử vội vã gãi tai: "Lão Hồ, đừng có úp mở nữa!

Mau nói ra điều anh phát hiện đi!" Hồ Bát Nhất nhìn quanh một

vòng, như thể đang xác nhận những gì mình nói.

Sau đó, mới chậm rãi mở miệng: "Trên các bức tường bốn phía Minh Điện, chỉ có những bức bích họa được phác thảo bằng nét trắng, chứ không hề được tô màu!" "Trên đó vẽ cuộc sống về đêm trong hoàng cung thời Đường, biểu thị đây là lăng mộ của quý phi, hoặc trưởng công chúa!" "Nhưng..." Nói đến đây, Hồ Bát Nhất đột nhiên nghẹn lời, cũng không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể cầu cứu Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha cũng đầy vẻ khó hiểu, dùng ngữ khí không chắc chắn hỏi: "Sở gia, anh đã từng gặp tình huống như vậy chưa?" "Những bức bích họa này rõ ràng là chưa hoàn thành, tại sao lại xảy ra tình huống như vậy chứ?

Thật sự quá bất thường rồi!" Sở Văn thản nhiên phân tích: "Lăng mộ của hoàng thân quốc thích, trong quá trình xây dựng cơ bản sẽ không bị đình công bỏ dở." "Dù chủ mộ có làm phản, cũng sẽ được an táng trong lăng mộ của mình, không tồn tại tình huống bỏ mộ." "Tôi có thể loại trừ tình huống này trước, còn về nguyên nhân sâu xa, tạm thời tôi cũng không rõ lắm." Hồ Bát Nhất cảm thấy tiếp tục thảo luận cũng không có kết quả, bèn đi đến góc đông nam Minh Điện, thắp một cây nến.

Khi ánh lửa sáng lên, Hồ Bát Nhất phát hiện dưới đất còn sót lại những cục sáp nến màu trắng.

Hẳn là do vị cao nhân kia để lại, quả nhiên là một Mạc kim giáo úy thực thụ, không biết ông ta có sống sót rời khỏi đây không.

Hồ Bát Nhất nói ra thông tin này, Bàn Tử và Đại Kim Nha đều chấn động, tiếp đó mọi người cùng đi về phía Tiền Điện.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng nói: "Chúng ta chỉ bật một chiếc đèn pin thôi!" "Minh Điện trống rỗng,

không có chỗ nào cần chú ý, tiết kiệm năng lượng một chút, để tránh xảy ra tình trạng hết pin!" Những người khác không có ý kiến, tắt đèn pin của mình.

Trong một lăng mộ, Minh Điện tuyệt đối là trung tâm, thứ đến là Tiền Điện.

Khác với Minh Điện, Tiền Điện được xây dựng theo nơi ở lúc sinh thời của chủ mộ.

Ví dụ, chủ mộ sống trong hoàng cung, thì Tiền Điện phải được xây thành hình dáng cung điện.

Nhưng đó không phải là một cung điện hoàn chỉnh, mà chỉ là tẩm cung của bản thân chủ mộ.

Chỉ có hoàng đế một triều đại mới có thể xây dựng một cung điện hoàn chỉnh trong Tiền Điện.

Không lâu sau, đoàn người đến Tiền Điện, nơi đây rộng rãi hơn Minh Điện, có một tẩm cung đang được xây dựng dở.

Cấu trúc tổng thể đã hoàn thành, nhưng có chỗ chưa xây xong.

Cửa đá địa cung đang đóng chặt, khe hở còn vết tích của sắt nóng chảy, trông có vẻ rất kín đáo, đã bị phong kín hoàn toàn.

Phía trước tẩm cung có một vòi phun nước nhỏ, đang yếu ớt phun nước.

"Đã hơn ngàn năm rồi, mà cái vòi phun này còn có thể phun nước, các thợ xây thời Đường quả là khéo léo đến mức trời sinh!" Bàn Tử chỉ vào vòi phun nước cảm thán.

Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Cái này không phải vòi phun nước, cũng không liên quan gì đến thợ xây, mà là một Quan tài dũng tự nhiên!" "Ban đầu tôi cứ tưởng phong thủy lăng mộ đã bị phá, không

ngờ bên trong lại ẩn chứa oan khí!" "Như vậy, phong thủy không những không bị phá, mà còn có thể duy trì nguyên trạng, người phụ nữ được an táng ở đây, nhất định có thể ban phúc cho con cháu đời sau!" Nghe mô tả như vậy, Đại Kim Nha nghi ngờ hỏi: "Nếu đã như vậy, vậy tại sao ngôi lăng mộ này chỉ được xây dựng một nửa?" "Tôi cũng không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì?" Hồ Bát Nhất cũng vô cùng khó hiểu.

Bàn Tử nói qua loa: "Chẳng phải đơn giản sao?

Có thể lúc đó áp lực tài chính lớn, nên đã bỏ dở việc xây dựng lăng mộ!" Nghe vậy, những người khác đều lắc đầu, Hồ Bát Nhất giải thích: "Không tồn tại khả năng đó!" "Nếu áp lực tài chính lớn, cũng không cần thiết phải phong kín cửa đá, hoàn toàn có thể đợi sau khi giải quyết xong thì tiếp tục xây dựng!" Đại Kim Nha tiếp lời: "Từ khe hở của cửa đá có thể thấy, các thợ xây khi rời đi, không có ý định tiếp tục xây dựng!" "Lăng mộ thời Đường ít nhất có năm cửa đá, sau khi dùng sắt nóng chảy phong kín, ngay cả việc mở cửa cũng là một vấn đề lớn!" Mọi người không thu hoạch được gì ở Tiền Điện, cũng không thể rời đi từ cửa đá, chỉ có thể đi qua Minh Điện, đến Hậu Điện và hai bên Thiên Điện xem thử.

Nếu không phát hiện đạo động nào khác, chỉ có thể mạo hiểm đi vào hang động, tìm kiếm lối ra.

Mọi người quay lại Minh Điện, Hồ Bát Nhất chiếu đèn pin về phía bức tường mộ đối diện, tìm kiếm cửa đá thông đến Hậu Điện.

Ánh mắt Sở Văn không di chuyển theo đèn pin, mà nhìn về phía cây nến ở góc đông nam Minh Điện.

Ở rìa ánh nến, hiện ra một khuôn mặt người quỷ dị.

Như thể có người đang ở rìa ánh nến, đang quan sát động thái của bốn người.

Đáng tiếc là phạm vi chiếu sáng của cây nến quá nhỏ, cả khuôn mặt người đều mờ mờ ảo ảo, không thể nhìn rõ biểu cảm trên đó.

Ngoài đường nét khuôn mặt người, không thấy bất kỳ bộ phận nào khác của cơ thể.

Chương 681

Sở Văn không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ, năng lực dạ thị của hắn đã mất tác dụng.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên kéo Hồ Bát Nhất lại, tay kia đưa ra, ra hiệu những người phía sau dừng lại.

Đợi những người khác dừng bước, Bàn Tử chỉ vào hướng cây nến: "Mau nhìn, có một người đang ở chỗ đó!" Sở Văn không để ý đến Bàn Tử, đột nhiên có một ý nghĩ táo bạo.

"U Linh Trủng có thể nào là một cảnh ảo giác, sở dĩ nó dần dần xuất hiện, là vì ở đây đang bị ảnh hưởng bởi một thứ gì đó." "Theo thời gian lưu lại tăng lên, ảo cảnh cũng sẽ ngày càng chân thực hơn, cho đến khi nhốt người đến chết ở đó." "Người thời Đường hẳn đã phát hiện ra điều gì đó, nên mới bỏ dở ngôi lăng mộ này, và dùng sắt nóng chảy đổ vào cửa đá, vĩnh viễn phong kín nó." Nghĩ vậy, Sở Văn dồn toàn lực kích hoạt Huyết mạch hung thú.

Mọi thứ trước mắt bắt đầu dao động, nhưng khác với mọi khi, ảo cảnh không hề vỡ vụn.

Sở Văn có thể cảm nhận được, Huyết mạch hung thú trong cơ thể hắn không vận chuyển hết tốc độ, như thể bị thứ gì đó áp chế.

"Keng!" Trong tình huống Sở Văn không hề động thủ, trường đao Tử Ngọc đeo ở eo tự động xuất vỏ, lơ lửng trước mặt hắn, rung động tần suất cao.

Thân đao phóng thích ra từng trận sóng nhiệt, uyển như từng lớp lụa đen mỏng, vừa xuất hiện liền hòa vào sự dao động.

Lập tức, sự dao động xung quanh tăng cường, trên không gian

xuất hiện một vết nứt, chậm rãi lan rộng ra bốn phía.

Thấy cảnh này, Sở Văn nắm chặt trường đao Tử Ngọc, muốn chém tan cái ảo cảnh này.

"Gầm!" Trong khoảnh khắc trường đao vào tay, Sở Văn nghe thấy trong cơ thể truyền ra một tiếng gào thét.

Ảo cảnh vốn đang ngoan cố chống cự, như gặp phải thiên địch, đột nhiên vỡ vụn.

Sau một trận trời đất quay cuồng, khi Sở Văn một lần nữa mở mắt ra, nhìn thấy ba cỗ quan tài đá có hình dáng độc đáo.

Quan tài đá thứ nhất, trên mỗi mặt đều khắc một khuôn mặt người vô biểu cảm, ở đáy có một vòng vân lôi văn.

Quan tài đá thứ hai cũng tương tự, chỉ là khuôn mặt người trên đó có biểu cảm, lần lượt là hỉ, nộ, ái, ố, kinh.

Quan tài đá thứ ba vô cùng mộc mạc, màu xám, trên đó không có bất kỳ trang trí nào, nhưng Sở Văn lại có thể cảm nhận được một mối đe dọa.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đang đứng ở không xa, nói một đoạn thoại khó hiểu về phía cây nến.

Chính vì vậy, Sở Văn nhìn về phía cây nến.

Cây nến ở góc đông nam Minh Điện đã tắt, nhưng ngọn lửa không phải màu cam vàng bình thường, mà là một màu xanh lam quỷ dị, và không phải một ngọn lửa nến nhỏ, mà là một ngọn lửa to bằng nắm đấm.

Trên bức tường mộ phía sau cây nến, những bức bích họa ban đầu chỉ được phác thảo bằng nét trắng, lúc này đã được tô màu rực rỡ.

Những gì được miêu tả trên bức bích họa, không hề có chút liên

quan nào đến thời Đường.

Trên đó vẽ một ngôi miếu đổ nát, xung quanh đứng ba người và một khối màu đen, dưới ngôi miếu có hai đường thẳng, nối liền với dãy núi xa xa.

Sở Văn trong lòng kinh ngạc: "Ngôi miếu đó có hình dạng của cá, chẳng phải đang ám chỉ Ngư Cốt Miếu sao?" "Ba người kia đều có đặc điểm rõ ràng, đặc biệt có một người cõng lồng trúc, rõ ràng là Hồ Bát Nhất và đồng bọn." "Mình không có trong đó, vậy chỉ có thể là khối màu đen kia rồi." Xem xong bức bích họa trên đó, Sở Văn đi đến ba bức tường mộ còn lại.

Để đề phòng lại rơi vào ảo cảnh, hiện giờ Sở Văn luôn kích hoạt Huyết mạch hung thú.

Vì vậy những bức bích họa này hẳn là thật, cần phải làm rõ những gì được miêu tả trên bích họa.

Không mất nhiều thời gian, Sở Văn xem xong những bức bích họa còn lại, không khỏi có chút thất vọng.

Ba bức bích họa còn lại, lần lượt vẽ ba vị lão nhân, ngoài ra không có gì khác.

Nhưng khi nhìn những lão nhân này, Sở Văn luôn cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm.

Hồ Bát Nhất im lặng hồi lâu lại mở miệng: "Tiền bối, chúng tôi cũng giống như ngài, đều là Mạc kim giáo úy!" "Nếu đã có duyên gặp nhau trong cùng một ngôi mộ, chúng tôi là những người đến sau này, sẽ không cướp đoạt thành quả lao động của ngài!" "Xin ngài đừng trách tội, chúng tôi xin rời đi, ngài thấy thế nào?" Ngay lập tức Sở Văn cũng đã hiểu, hóa ra những lời đó là điển lễ của Mạc kim giáo úy.

Tương đương với tiếng lóng giao tiếp giữa các sơn tặc, để tránh

người ngoài biết được nội dung đối thoại.

Có lẽ không nghe thấy phản hồi, Hồ Bát Nhất vội vàng nói: "Được rồi!

Chúng tôi chỉ là những lữ khách lạc đường." "Vô tình phát hiện dưới đất có một cái động, vì tò mò mà chui vào xem, tuyệt đối không có ý định phá hoại lăng mộ." Bàn Tử cũng vội vàng nói: "Chúng tôi lập tức rời khỏi đây, xin ngài đừng làm khó, nếu ngài không trả lời thì chúng tôi coi như ngài đã đồng ý!" Chưa được bao lâu, ba người đi về phía cây nến.

Sở Văn đi vòng qua, đi đến ba cỗ quan tài đá ở giữa Minh Điện.

Ở đây, không thấy sáu cái giá đá ban đầu, mà lại có rất nhiều bia đá bao quanh chúng.

Sở Văn cảm thấy sự việc bất thường tất có điều kỳ lạ, cẩn thận quan sát vị trí của những bia đá này.

Vừa quan sát, hắn quả nhiên đã phát hiện ra một số điều.

Các bia đá được đặt trông có vẻ lộn xộn, nhưng thực ra lại chia thành ba vòng.

Chương 682

Lần lượt được đặt đều đặn theo phương vị của Bát Quái, Lục Hợp, Tứ Tượng, tổng cộng là mười tám khối bia đá.

"Đông!" Tiếng vật nặng rơi xuống đất, trong Minh Điện yên tĩnh trở nên đặc biệt rõ ràng.

Sở Văn nhìn theo tiếng động, Đại Kim Nha toàn thân run rẩy ngã ngồi trên đất, chỉ vào cây nến vừa tắt, không nói nên lời.

Tiếp theo một cảnh tượng kỳ dị xảy ra, Đại Kim Nha như bị không khí nâng đỡ, đứng lên trong một tư thế không thể tự mình dùng sức.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử quay đầu nhìn một cái, cũng không nói gì, tiếp tục đi về phía cây nến.

Đại Kim Nha quay đầu nói với không khí: "Sở gia, cây nến đột nhiên tắt, làm tôi sợ ngã, cảm ơn đã đỡ tôi!" "Chẳng lẽ sau khi mình thoát khỏi ảo cảnh, ở đây đã sản sinh ra ảo ảnh của mình, nên những người khác không phát hiện mình biến mất." "Nhưng Đại Kim Nha đứng như vậy sao?

Cái tư thế đó không thể tự đứng được, nhất định phải có người giúp." "Chẳng lẽ đây không phải ảo cảnh bình thường?

Có linh thể tham gia vào, nên mới xảy ra tình huống như vậy." Sở Văn vò đầu bứt tai suy nghĩ mãi không ra, hắn lắc đầu, mọi thứ chỉ cần mở quan tài đá ra, là có thể tìm được câu trả lời.

Nhiệm vụ hệ thống yêu cầu mở quan tài đá mặt người, may mắn là không liên quan đến cái quan tài đá đáng sợ kia.

Còn lại hai cái có mặt người, Sở Văn quyết định mở cái vô biểu

cảm trước.

Một cái quan tài đá phủ chút bụi trần.

Sau khi mở, có vài giọt nước nhỏ xuống.

Sở Văn ấn vào các hoa văn trên quan tài để mở nó.

Hồ Bát Nhất thấy quan tài đá rung lắc, đột nhiên vung tay xuống, giữ chặt cái quan tài sắp mở ra.

"Cái quan tài đá này không thể động!" Sở Văn mù tịt.

Phải làm theo hệ thống thôi.

Quan tài đá rung động càng lúc càng mạnh.

Nếu cứ tiếp tục lay động như vậy, ngay cả những quan tài khác trong mộ cũng không bảo toàn được.

Quan tài đá chấn động, những giọt nước chảy ra từ từ thấm vào bên trong, ngược lại khiến quan tài không còn rung lắc nữa.

Nó bắt đầu ổn định trở lại, rồi đột nhiên tiếng chuông vang lên lanh canh.

Vị trí trong lăng mộ tuyệt đối không thể động chạm.

Quan tài đá chấn động, vị trí trong mộ cũng thay đổi theo.

"Đinh!" Một tiếng, hệ thống cảnh báo.

Quan tài đá mở ra, bên trên phủ một lớp cát mỏng.

Bàn Tử gạt phăng ra.

Không ngờ, lớp cát đó bao bọc một người, cũng chính vì có lớp quan tài đá bao quanh nên người này mới được bảo quản tốt đến vậy.

Hệ thống lúc này không còn tiếng động nữa.

Xem ra Sở Văn làm không sai.

Trên vách tường xuất hiện ảo ảnh, rồi đột nhiên một cái tay nắm xuất hiện.

Tất cả các quan tài đá chưa mở đều sẽ xuất hiện một cái tay nắm.

Lúc này Bàn Tử cũng đã chui từ bên dưới lên.

Giờ phải đợi xem có tìm thấy gì không.

Sở Văn chạm vào tay nắm, sợ có cơ quan gì đó.

Ở cái nơi này mà không có hệ thống giúp đỡ, chắc chắn đã mất mạng từ lâu rồi.

Bàn Tử đã chui lên từ bên dưới, trong tay cầm một thứ gì đó.

Ngoài vài tiếng chuông lanh canh, bây giờ chỉ còn Sở Văn và Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất nghĩ rằng phúc họa kia lại khởi động, cứ đứng đực mặt ra đó.

Chương 683

Cái tay nắm này như thể đột nhiên mọc ra.

Sở Văn thử lay động nhưng không nhúc nhích.

Trên những bức tường bên cạnh có vài vết bạc.

Lúc này Bàn Tử cũng là người có sức mạnh nhất.

Y vừa chui lên từ bên dưới, đang thở hổn hển trên mặt đất.

Thấy Sở Văn đang loay hoay với thứ gì đó, y khá hiểu về cơ quan.

Bàn Tử cũng thử cái tay nắm, dùng sức lớn như vậy mà cũng không nhúc nhích.

Hiện tại có hai quan tài đá đặc biệt, vì những thứ bên trong đều đã di chuyển, nên bây giờ hai quan tài đó không thể động đậy được.

"Kiểu này, chắc chắn phải có thứ gì đó mới mở ra được." Hai người nhìn ngắm hồi lâu.

Cái tay nắm đột nhiên xuất hiện này, không ai lay chuyển được.

Người trong quan tài đá lúc này bị lớp vải sa bọc kín mít, bên trong ngoài thứ đó ra không còn gì khác.

Lúc này Bàn Tử dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Y bắt đầu dùng thứ trong tay chọc vào, giống như một cái đinh chôn dưới đất.

Chỉ là cái đinh này lẽ ra phải là vũ khí, trên đó có những hoa văn.

Có thể thấy rõ, có một cây đinh khác, hai cái hợp lại thành một.

Trên cây đinh có vài vết bạc.

Nó chắc là có thể mở được cửa, nhưng bây giờ Bàn Tử đang dùng

nó để… đào đất.

“Tôi dùng cái thứ trong tay vẽ vài phù hiệu lên đất được không?” Bàn Tử thấy không có cách nào nhúc nhích được cái tay nắm, bắt đầu vẽ vài phù hiệu lên đất.

Bàn Tử bình thường không phải người làm loạn lung tung, làm vậy chắc chắn có lý do.

Những người khác đều không biết đi đâu mất rồi.

Hiện tại trong một mộ huyệt, mở ra vài quan tài đá, Bàn Tử biết nhiều hơn một chút.

“Tôi ở trong đó đương nhiên phải đảm bảo phương vị không thể động.

Bây giờ tôi làm vài ký hiệu.

Cái thứ này không phải cái đinh bình thường đâu.” Sở Văn nhận lấy cái đinh, xem xét kỹ thấy nó quả thật không giống bình thường.

Hoa văn trên nó y hệt hoa văn trên cái tay nắm kia.

Sau đó, y đặt cái đinh vào những cái lỗ nhỏ, cái đinh vừa khít với cái lỗ.

Nhưng vừa cắm cái đinh vào, trên tường bắt đầu rỉ ra một chất lỏng.

Tất cả chất lỏng đều thấm ra từ bức tường đó.

Thấy chất lỏng từ từ rỉ ra, không biết là thứ gì, Bàn Tử phản ứng cực nhanh, kéo Sở Văn ra xa.

“Chết tiệt, chúng ta gặp chuyện rồi!

Bị dính thứ dung nham này vào là mất mạng đó!” Dung nham từ từ rỉ ra, cứ lùi về phía sau cũng vô dụng.

Bây giờ nơi cao nhất chỉ còn mấy cái quan quách kia.

Vừa nãy đã phá hỏng một cái, bây giờ chỉ còn hai cái.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng không thấy đâu nữa.

Sở Văn và Bàn Tử chạy lên trên quan quách.

Bây giờ hai người bị ép cứng ngắc lên đó.

Nhưng ở trên đó thì không cần chạm vào dung nham.

Chương 684

“Chúng ta chỉ có thể đợi dung nham đông cứng lại thôi.

Nếu không sẽ bị nó dính vào, lúc đó cả người sẽ thối rữa.

Nhưng có tôi Bàn Tử ở đây thì không cần lo lắng nhiều vậy, tôi có thứ hay ho.” Hai người mỗi người ngồi một quan quách.

Hiện tại hai quan quách không hề chấn động gì.

Những thứ dung nham kia cũng từ từ chảy về phía đó.

Theo như Bàn Tử nói, phải đợi tất cả dung nham đông cứng lại.

Chẳng qua Bàn Tử dường như có một ý hay.

Y rút ra một cái lọ trong tay, rồi nuốt một viên thuốc gì đó.

Lúc này quan quách bên dưới Bàn Tử hơi rung lắc.

Không cẩn thận, Bàn Tử đã ăn thêm mấy viên.

“Trời ạ, muốn lấy mạng già của tôi hả?” Bàn Tử bây giờ không ngừng muốn nôn thuốc ra, nhưng hình như không có tác dụng.

Cái Bàn Tử vốn vui vẻ bây giờ gần như biến thành người khác.

Sở Văn cũng không biết viên thuốc đó là gì, vốn tưởng y có ý hay, giờ xem ra phải dựa vào Sở Văn rồi.

“Tôi Bàn Tử dù sao cũng là cái mạng hèn, tôi không tin ăn thêm mấy viên nữa là mất mạng.

Đằng nào ở cái nơi này trốn thoát cũng không dễ.

Ăn thêm mấy viên thì sao?

Hắc, còn mấy viên đây, ăn vào giữ mạng.” Bàn Tử là người trọng nghĩa khí, y lẩm bẩm mấy câu rồi ném cái lọ thuốc đi.

Sở Văn đang tìm cách, căn bản không kịp đỡ cái lọ thuốc, nó rơi thẳng vào trong dung nham.

Nhưng sau khi cái lọ thuốc rơi xuống, nó không bị dung nham dính vào.

Giống như lời Bàn Tử nói, những dung nham đó từ từ đông cứng lại.

Dù sao thì nơi này cũng là một nơi âm u, 'long giang' bên dưới trở nên đặc biệt dễ chịu.

Cái lọ thuốc bị bắn ra, những viên thuốc bên trong cũng văng tung tóe.

“Thuốc viên gì vậy?

Ăn nhiều thế không sao chứ!” Bàn Tử thở phào một hơi.

Những viên thuốc đó trong bụng y cũng không biết lúc nào sẽ phát tác tác dụng.

Y phát hiện dung nham trên mặt đất đã đông cứng lại, y vội vàng nhảy xuống nhưng lại sợ chân bị dung nham quấn lấy, từ từ di chuyển về phía đó, cuối cùng cũng thành công trèo vào chỗ vừa chui ra.

Nơi Sở Văn đứng lại xa hơn một chút.

Dung nham bên dưới từ từ đông cứng lại.

Sở Văn nhìn thấy một vài thứ kỳ lạ trong đống dung nham đó.

“Không thể nán lại đây lâu.

Mau đưa tay cho tôi, tôi kéo cậu lên.” Hiện tại hệ thống không có bất kỳ nhắc nhở nào, Sở Văn cảm thấy mình làm không sai.

Nhưng nhìn những thứ trong dung nham bên dưới, y luôn cảm

thấy đặc biệt quen thuộc, nhưng vì không nhìn rõ nên cũng khó phán đoán.

Bây giờ lại bị Bàn Tử kéo đi, chỉ có thể tiếp tục di chuyển về phía đó.

Đi chưa được mấy bước, có thứ gì đó rơi xuống, suýt nữa đập trúng y.

"Cái nơi này thực sự không phải chỗ để người ta nán lại.

Chúng ta phải nhanh chóng hội hợp với những người khác, nếu không hai đứa mình chắc chắn sẽ chết ở đây mất." Bàn Tử lẩm bẩm suốt đường.

Từ khi ăn viên thuốc đó, y bắt đầu nói không ngừng.

Chương 685

Thứ rơi xuống cũng không phải thứ khác, chính là cái tay nắm.

Vì dung nham đột nhiên xuất hiện, cái tay nắm đó tự nhiên cũng đổ xuống theo bức tường.

Vừa nãy, Sở Văn cứ mãi nghiên cứu những hoa văn đó, lại nhìn cái đinh trong tay.

Cái đinh là Bàn Tử đã làm.

Chẳng qua bây giờ Bàn Tử có chút khác lạ, hình như dược tính sắp phát tác rồi.

Nhưng y sống chết không chịu nói cho Sở Văn biết viên thuốc đó từ đâu ra.

Sở Văn khá hiểu Bàn Tử, trong túi y ngoài vài thứ phòng thân ra thì không còn gì nữa.

Cái lọ thuốc đó Sở Văn chưa từng thấy bao giờ.

May mà phản ứng nhanh, nếu không thì đã bị chôn vùi trong đống dung nham này rồi.

Nhưng tình cảnh hiện tại hơi khó xử, chỉ có thể đi dọc theo những bức tường này.

Phía sau những bức tường này có thể còn có dung nham.

Mặc dù trên đường đã thấy không ít các loại lửa, nhưng đây là lần đầu tiên thấy dung nham này.

Một khi bị dính vào có thể chết ở trong đó, vì vậy cả hai trở nên cực kỳ cẩn thận.

Hiện tại cũng không biết những người khác đã đi đâu.

Từ trên quan tài đá cũng không phát hiện ra.

Hồ Bát Nhất là người duy nhất đã thấy, hiện tại cũng mất tích.

“Đừng có coi thường cái đinh đó.

Chúng ta muốn ra ngoài phải dựa vào nó.

Tôi đã nghiên cứu cái đinh này rồi, nó là chìa khóa mở đường ra.

Nếu chúng ta muốn ra ngoài, chỉ dựa vào thứ đó chắc chắn không được.

Việc chúng ta cần làm bây giờ là tìm nửa còn lại, như vậy mới có thể mở được cánh cửa kia.” Bàn Tử sau khi uống thuốc bắt đầu trở nên kỳ lạ, nhưng y không nói năng lung tung.

Có hơi bất thường, nhưng những gì y nói cũng không phải không có cơ sở.

Sở Văn cẩn thận nhìn kỹ cái đinh.

Mặc dù trên đó có vài phù hiệu kỳ lạ, nhưng nó thực sự giống một cái chìa khóa.

Bây giờ phải tìm nửa còn lại.

Khi đặt cái đinh vào lòng bàn tay, hệ thống hiện lên một loại chỉ lệnh.

Loại chỉ lệnh này chỉ xuất hiện một mũi tên gì đó, nhưng mũi tên này không thẳng.

Đây là lần đầu tiên hệ thống đưa ra một chỉ lệnh mơ hồ như vậy.

Sở Văn cảm thấy cái đinh này thực sự không đơn giản.

“Không phải trang bị của A Ninh sao?

Có thể ở gần đây.” Sở Văn đang xem xét cái đinh, chân y như bị thứ gì đó vấp phải, suýt chút nữa thì ngã nhào ra.

Ở chỗ này, một số chỗ dung nham vẫn chưa đông cứng hoàn toàn.

May mà Sở Văn phản ứng nhanh.

"Trên cái trang bị này có máu, có vẻ khá gần đây.

Chắc chắn lại gặp rắc rối rồi.

Bây giờ xung quanh toàn là tường, cũng không biết cô ta đi đâu mất rồi?" Thân thể Bàn Tử bắt đầu lảo đảo.

Những lời y nói ra bây giờ, Bàn Tử này có vẻ lý trí hơn Bàn Tử kia.

Chương 686

Y không còn xông xáo một cách bốc đồng nữa.

Nếu muốn tìm, chắc chắn sẽ đi tìm ngay.

Bàn Tử quan sát cực kỳ kỹ lưỡng, trên đó quả thật có thứ gì đó bị cắn đứt.

Một món trang bị cứng rắn như vậy, ở chỗ này mà có thể cắn rách một lỗ lớn, Sở Văn lần đầu tiên thấy.

Hệ thống cũng không thể đưa ra câu trả lời.

Xem ra chỉ có thể tự mình dựa vào mình.

Nhưng hệ thống lại hiển thị ra rằng, những thứ này thường xuyên ở một vị trí nhất định.

Cũng không biết những trang bị này là do A Ninh cố ý để lại hay là bị tuột ra một cách hoảng loạn khi gặp khó khăn.

Muốn đi về phía trước, con đường càng lúc càng hẹp, đến mức sau đó hoàn toàn không thể chen vào được.

"Chúng ta đã đi vào ngõ cụt rồi sao?

Trang bị rõ ràng là của A Ninh để lại, lẽ nào phía trước lại không có đường đi?

Mau đưa cái đinh đó đây, tôi xem có thể mở ra một lối đi không." Bàn Tử vốn là người ngủ rất sâu, càng đi về phía trước, con đường càng trở nên hẹp, không thể chen vào được.

Không chỉ Bàn Tử không hiểu, ngay cả Sở Văn cũng có chút khó hiểu.

Rõ ràng là trang bị của A Ninh để lại, vậy tại sao lại không có lối

đi một cách vô lý như vậy?

Có khả năng sẽ bị mắc kẹt ở đây.

Nếu đi ngược lại, có thể sẽ quay về chỗ cũ.

Lúc này hệ thống đưa ra một đáp án: đã lạc vào một "bức tường không cửa".

Nếu làm theo chỉ lệnh của hệ thống, phải cứng rắn xuyên qua bức tường đó.

Nhưng bây giờ trang bị không còn, chỉ còn lại những mảnh trang bị của A Ninh đã nhặt được, vậy làm sao có thể mở được bức tường này?

Lẽ nào phải dựa vào một cái đinh nhỏ xíu như vậy?

Cái đinh tuy giống một cái chìa khóa, nhưng cũng chỉ là một nửa của chìa khóa.

Chìa khóa dùng để mở cửa.

Đối mặt với một bức tường kín mít không kẽ hở, một cái đinh nhỏ xíu cũng căn bản không có tác dụng.

Lúc này Sở Văn cũng không rảnh rỗi, y cẩn thận phát hiện trên bức tường phía trước có một số hoa văn được vẽ chằng chịt.

Mặc dù Sở Văn không nhìn rõ những hoa văn đó, nhưng y thấy những hoa văn trên cái đinh giống hệt những hoa văn trên tường.

"Tôi hiểu rồi!

Chỉ cần theo những hoa văn này mà vạch một bên tường ra là tôi có thể thoát ra ngoài!" Sở Văn bắt đầu có phát hiện mới, y không kịp đưa cái đinh cho Bàn Tử.

Y bắt đầu vạch theo những hoa văn trên đó, theo hướng Sở Văn

vạch, những bức tường bắt đầu lộ ra màu vàng óng.

Sau khi những hoa văn trên đó bị Sở Văn vạch đi, bức tường dần dần có sự thay đổi.

Khi Sở Văn sắp vạch xong bức tường, lúc này dưới chân bắt đầu có hoạt động.

Bên dưới không thể chịu đựng được hai người.

Có lẽ hành động vừa rồi của Sở Văn đã làm chấn động bức tường phía dưới.

Chỉ là có một số chỗ cao hơn, Sở Văn không thể chạm tới những vết bạc đó.

Bên dưới bắt đầu chao đảo, sắp đổ.

"Xong rồi!

Chúng ta sắp ngã xuống rồi!" Bàn Tử vốn đã đủ nặng, bây giờ hai người đứng trên bức tường, cứ nhìn xuống dưới.

Những tảng đá bên dưới từ từ rung lắc.

Chương 687

Một khi rơi xuống chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Chỉ có thể cố gắng bám vào bức tường phía trên mới có thể tránh rơi xuống.

Bức tường phía trên vừa vặn có thể bám vào.

Lúc này Sở Văn phát hiện trên đó có một hàng tay nắm.

"Tôi tìm thấy cách rồi!

Những tay nắm này, chúng ta có thể đi lên trên." Sở Văn nhìn thấy Bàn Tử vừa nãy suýt nhảy xuống.

Bên dưới cũng bắt đầu có vài cột đá rung lắc.

Trong đây toàn là cơ quan trong mộ địa, một khi chạm vào một cái sẽ kích hoạt toàn bộ cơ quan.

Nhưng ở chỗ này, Sở Văn có thể dễ dàng trèo lên.

Bàn Tử tuy thân thủ cũng khá nhanh nhẹn, nhưng để chịu được sức nặng của hai người thì hơi khó.

Bây giờ nhất định phải để Bàn Tử di chuyển sang bên kia, như vậy Sở Văn mới có thể mở được cánh cửa đó.

"Nếu không thì cậu thử dẫm lên vai tôi xem sao, đằng nào cũng chết cả." Bàn Tử bắt đầu nói chuyện, y khá hiểu tình hình ở đây, cũng biết khả năng của Sở Văn.

Cách của Sở Văn cũng có thể thực hiện được, nhưng không thể dễ dàng thử.

Bức tường vốn đã chông chênh, bên dưới lại có nhiều cơ quan như vậy.

Một khi Sở Văn dẫm lên vai Bàn Tử, có thể sẽ làm sập bức tường.

Phía trên bắt đầu có đá rơi xuống.

Phải rời khỏi đây ngay lập tức, nếu không sẽ bị đá đè chết.

Sở Văn từng chút một di chuyển về phía đó, bỗng nhiên xuất hiện một ít ánh sáng.

Ánh sáng đó phát ra từ phía sau bức tường.

"Mau tránh ra!" Vì có tiếng tường đổ sập, bụi bặm phía trên cũng bắt đầu rơi xuống.

Lúc này Sở Văn cảm thấy cánh cửa đã di chuyển.

Y cũng không dám lùi lại nhiều bước, chỉ có thể từng chút một di chuyển về phía sau.

Lúc này, những tảng đá trên các bức tường cũng dần dần biến mất.

Cánh cửa ngay lập tức được mở ra.

Cánh cửa vừa mở ra, bên trong ngoài ánh sáng chói lóa ra, Sở Văn vừa đặt chân vào thì đột nhiên có vật gì đó đổ xuống.

Sở Văn và Bàn Tử lập tức chạy vào, nhưng những cột đá kia đã chặn kín cửa.

"Mau cứu tôi!

Tôi tìm thấy rồi, trên đó có một cái cẩm nang, mau mở nó ra!" Bàn Tử vốn muốn A Ninh đi cứu, bây giờ cô ta cũng bị mắc kẹt rồi, phải để tôi cứu.

Càng đi sâu vào bên trong càng nguy hiểm.

Phía trên như bị một cơ quan nào đó giam giữ, nhưng trên đó cũng không có cẩm nang gì cả.

A Ninh lúc này đang cố gắng chống đỡ.

Bàn Tử sức lực lớn, chạy trở lại giúp A Ninh cùng chống đỡ cái cơ quan đó.

"Đừng vội mở kỹ năng trên đó.

Ở trong cái hộp đó, trong cẩm nang có chìa khóa." Lại là chìa khóa!

Cũng là một phương pháp ngay lập tức.

Lúc này cái đinh trong tay Sở Văn đã làm rách ngón tay y.

Những vệt máu dính vào mặt đinh.

Chương 688

Vài chữ trên cái đinh có thể nhìn rõ, trên đó có một chữ tương tự chữ 'Vương'.

Chắc là do một vị vua của triều đại nào đó để lại.

Nhìn chữ "Vương" trên cái đinh, Sở Văn bắt đầu tìm kiếm cái gọi là "cẩm nang" đó.

Nhưng trên đó ngoài những bức tường ra, căn bản không có cẩm nang.

"Trong này không có gì cả.

Có cách nào khác không?" Sở Văn không tìm thấy cẩm nang, cảm thấy A Ninh sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Bây giờ không thể lãng phí thời gian thêm được nữa, nhưng phía trước lại có một vài thứ kỳ lạ.

Vài con thi miết (bọ ăn xác) xác, lúc chơi đùa thì có thể vào đó mà không bị gì.

Nhưng những con thi miết này lại không như vậy.

Có thể thấy, chúng nhảy từ trên tảng đá xuống, vì khi tảng đá rơi xuống thì không thể làm thế được nữa.

"Tôi tìm thấy rồi, nhưng hình như không mở được.

Trên đó có vài lá bùa, thứ này chúng ta không động vào được." "Bây giờ hãy nín thở, trên đó toàn là thi độc.

Để phòng người khác động vào, nhưng nếu không hô hấp thì không sao." Bàn Tử làm theo lời A Ninh.

Sở Văn từ từ rút cái đinh trong tay ra, phát hiện hình dạng của một

số hoa văn bên trong tương tự như trong căn phòng vừa nãy.

"Ái chà chà, đau quá!" Sở Văn đang làm theo chỉ dẫn của hệ thống, xử lý những thứ bên trong.

Nghe thấy Bàn Tử la to, y vội vàng chạy đến cứu Bàn Tử.

Thấy trên người y xuất hiện một thứ, một con côn trùng màu đỏ đang bò.

Sở Văn liếc mắt một cái liền nhận ra, thứ này không phải thi miết.

Cũng không biết thứ đó từ đâu bò ra.

Xem ra nó đã cắn Bàn Tử.

Độc trên cái cẩm nang đó tự nhiên cũng bị Bàn Tử hấp thụ vào.

Bàn Tử bắt đầu lăn lộn trên mặt đất.

Lúc đó, Sở Văn không dám đến quá gần.

Sau đó, thứ trong cẩm nang rơi ra, quả thật là một cái đinh giống hệt cái trong tay Sở Văn.

Khi mọi người định nhặt cái đinh đó lên, nửa cái đinh trong tay Sở Văn lập tức hợp lại thành một.

Sở Văn lập tức nhận được chỉ lệnh của hệ thống.

Cái đinh đó, hai cái đinh, sau đó hợp thành một cái chìa khóa.

Sở Văn nhìn cái chìa khóa đó, bây giờ y phải cứu A Ninh ra trước, A Ninh có thể cứu Bàn Tử.

Khi cái chìa khóa được cắm vào tảng đá phía trên, tảng đá đó lập tức bắt đầu đi lên.

Lúc này tất cả cơ quan đều bắt đầu vận hành.

A Ninh chớp lấy cơ hội vội vàng bò ra khỏi đó, nhưng bị đá làm bị thương.

Những bức tường đá này khi xây dựng đã tốn rất nhiều công sức, cơ quan nối tiếp cơ quan.

A Ninh đứng dậy, cầm cái chìa khóa, vài người bắt đầu chạy ra ngoài.

Bàn Tử khá nặng, Sở Văn cõng y hơi tốn sức.

A Ninh cũng nhìn Bàn Tử.

"Mạng của y đúng là lớn, thi độc mạnh như vậy mà không chết." Sở Văn nghe lời A Ninh nói, đột nhiên nhớ ra những viên thuốc Bàn Tử đã ăn vừa nãy.

"Bỏ tôi xuống, tôi không sao.

Chương 689

May mà có mấy viên thuốc đó, cửa bị chặn rồi.” Bàn Tử phun ra mấy ngụm nước độc, lập tức nhảy xuống khỏi đó.

Bây giờ không có Tiểu Ca giúp đỡ, hệ thống trong toàn bộ bức tường căn bản không có tín hiệu gì.

Lúc này nghe thấy vài tiếng động, giống như tiếng nước chảy.

“Nghe này, bên kia có tiếng nước chảy.

Chúng ta nhất định sẽ ra được!” Sở Văn nghe thấy vài tiếng động, lập tức biết là có thể ra ngoài.

Hiện tại A Ninh ngoài vài vết thương ngoài da ra, Bàn Tử cũng không sao.

Sở Văn làm theo chỉ lệnh của hệ thống từ từ bắt đầu đi ra ngoài.

Nhưng những bức tường này thực sự bị chặn quá kín, giống như một vòng xoáy.

Bên ngoài quả thật có tiếng nước chảy, như thể bị mắc kẹt bên trong.

Hiện tại chỉ lệnh của hệ thống cũng không có tín hiệu.

Mấy người như kiến trên chảo lửa, cứ loanh quanh mãi trong đó.

“Tiểu Ca không ở cùng sao?” A Ninh tuy vết thương không nặng, nhưng cũng trở nên yếu ớt, nhất định phải rời khỏi đây.

Đi một lúc sau lại phát hiện vẫn cứ đi vòng tròn.

Vì có một cột đá chặn trước bức tường, một cột đá kiên cố như vậy, xem ra là cột trụ chính của mộ địa này.

“Chúng ta có thể đi theo cái cột này để tìm tiếng nước chảy.

Những cột này khi xây dựng đều có một cái miệng (lỗ thông), cái miệng này là nơi duy nhất có thể xuất hiện.” Cái cột đã đổ sập, từ từ chống đỡ hai bên bức tường.

Vài người đi lòng vòng một lúc sau.

Vì tín hiệu hệ thống không tốt, bây giờ chỉ có thể dựa vào tiếng nước chảy, lúc nghe rõ lúc lại hơi lộn xộn.

Thực ra chỉ cần nghe theo hướng có tiếng nước chảy, điều đó có nghĩa là ở đó có nguồn nước.

“Tôi bị mấy con côn trùng kỳ lạ đuổi theo, cũng không biết là thứ gì.

Thế là bị lạc khỏi Tiểu Ca, nếu không tôi đã không bị mắc kẹt ở đó.” Y cứ mãi dò xét xung quanh.

Trong số mấy người, chỉ có Bàn Tử là khá quen thuộc với nơi này.

Bàn Tử có lần thoát chết, vừa rồi vô tình ăn mấy viên giải độc, bây giờ bị con côn trùng đỏ cắn một miếng cũng không sao.

Chỉ là con côn trùng đỏ đó ngay cả Bàn Tử cũng không biết từ đâu chui ra.

“Cô làm gì vậy?

Tuyệt đối không được đốt lửa!

Mấy con côn trùng đỏ đó bị ánh sáng trên dao dẫn dụ!” Sở Văn vốn định thắp đuốc, như vậy có thể đi vòng quanh đây, không chừng có phát hiện mới, nhưng lại bị A Ninh ngăn lại.

A Ninh cũng không biết phải làm sao.

“Bị cắn một miếng rồi mà còn cầm nó sao?

Cẩn thận bị nó cắn thêm một miếng nữa, lúc đó đến hoàng đế cũng không cứu nổi mạng cậu đâu.” Bàn Tử vì đã ăn vài viên thuốc, những viên thuốc đó có vài tác dụng phụ, nên bây giờ y có vài hành vi kỳ lạ.

Vừa nãy con côn trùng đỏ cắn Bàn Tử một miếng, Bàn Tử đã bắt nó lại, cứ đeo trên người.

“Tôi bây giờ có cách rồi.

Bàn Tử, hôm nay cậu đã làm một việc tốt rồi đó.

Dùng chỉ buộc nó lại, để con côn trùng này dẫn đường ra ngoài.

Nếu không thì chúng ta lại không biết chạm vào cơ quan nào nữa.” A Ninh nhìn Bàn Tử đang chơi đùa với con côn trùng đỏ, trong lòng cô ta đã có chủ ý.

Sở Văn cẩn thận nhìn con côn trùng nhỏ màu đỏ đó.

Lúc đó nó còn chút hơi thở, cứ giãy giụa, nhưng miệng nó đã bị Bàn Tử bịt kín.

Chương 690

Chẳng trách Bàn Tử có thể quang minh chính đại bắt được nó.

Bàn Tử cũng là người có thù tất báo, bị con côn trùng đỏ cắn một miếng, y không thể không giày vò nó vài trận.

Để ngăn con côn trùng này làm ra chuyện gì khác, y dùng sức nắm chặt con côn trùng đỏ đó.

Con côn trùng đỏ bị buộc chặt cứ mãi chạy về phía trước.

Quả thật giống như lời A Ninh nói, con côn trùng đỏ này chắc chắn biết cách thoát ra ngoài.

Sau đó, Sở Văn đột nhiên có chút thất thần.

Trong đầu y hiện lên những chuyện vừa nhìn thấy.

Ở trên cái ảo cảnh đó, chẳng qua sau đó Hồ Bát Nhất cũng biến mất rồi.

Y cảm giác những thứ bên trong đều xuất hiện trong ảo cảnh đó.

Sở Văn không kịp suy nghĩ kỹ.

Con côn trùng nhỏ đó đã không đợi y nữa, dùng sức chạy về phía trước.

Bức tường vốn đặc biệt kín mít.

Con côn trùng nhỏ đó cũng cứ mãi tìm kiếm lối thoát.

Con côn trùng nhỏ chạy tới chạy lui cũng không tìm thấy lối ra.

Hôm nay mấy người họ thảm hại nhất, cứ chạy theo con côn trùng đó.

“Ra cái ý quỷ quái gì thế?

Nó có thể hành hạ tôi hơn, nhưng cũng không thể hành hạ tôi mãi chứ.” Bàn Tử vốn sau khi bị côn trùng cắn thì cơ thể đã yếu đi.

Lại cứ chạy theo con côn trùng đó, y thực sự có chút oán trách, lẩm bẩm vài câu.

Ngay khi sắp sửa bỏ cuộc, con côn trùng vốn màu đỏ, đột nhiên bây giờ phát ra một ít ánh sáng xanh.

Cũng không biết con côn trùng đỏ này làm trò quỷ gì mà có thể đổi màu.

“Đừng động!

Cứ đợi đã, không chừng có thể thoát ra ngoài đó.” Bàn Tử cảm thấy con côn trùng đó đột nhiên biến thành màu xanh.

Lỡ đâu phải đối phó với nó, Bàn Tử vừa nãy đã bị hành hạ như vậy, lúc đó chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi.

Vì vậy Bàn Tử muốn ra tay trước.

Sở Văn lập tức ngăn y lại.

Lúc này hệ thống đưa ra chỉ lệnh, liên quan đến con côn trùng đó.

Bàn Tử rất tin tưởng Sở Văn, vì trên đường Sở Văn đã giải cứu không ít nguy hiểm.

Bây giờ cũng không còn cách nào khác, trước tiên cứ quan sát con côn trùng đó đã.

Dù sao nó cũng chỉ là một con côn trùng, bị cắn một miếng thì sợ gì chứ.

Đợi con côn trùng đó phát ra ánh sáng xanh, so với bên ngoài thì có tiếng nước chảy.

Nó bắt đầu rung lắc.

Cũng không biết con côn trùng đỏ đó làm gì.

Dưới ánh sáng xanh đó, những bức tường phía dưới bắt đầu có những âm thanh kỳ lạ, như thể bị cắn.

Vốn bị kéo theo con côn trùng đó, vì miệng nó bị bịt kín, nên nó cũng đang cố gắng cắn bức tường.

Chẳng mấy chốc, bên dưới bức tường lộ ra một khe hở.

Cứ mải nhìn xem bên ngoài có gì, ngược lại lại có chút lơ là cảnh giác.

Đột nhiên trên tường xuất hiện một cái động.

Chương 691

Bên trong động toàn là những con côn trùng nhỏ lấp lánh ánh sáng xanh.

Khi phản ứng kịp, đã có vài con côn trùng nhỏ bò lên người y.

“Chạy mau!

Một ổ côn trùng đỏ!

Chúng ta không thể trở thành thức ăn của chúng được!” Nhưng phía sau toàn là tường, căn bản không thể thoát ra được.

Chỉ có thể xông về phía trước.

Cũng không biết có bị những con côn trùng đó cắn hay không.

Những con côn trùng đó hình như cứ mãi tìm kiếm cái gì đó.

Một con côn trùng bị buộc dây, nhưng có chút hoảng loạn, vì vậy y cứ mãi dẫn theo con côn trùng đỏ đó.

“Không vứt cái thứ đó đi sao?” Bàn Tử chỉ lo chạy, ngược lại cứ mãi kéo sợi dây.

Vì vậy cả đàn côn trùng cũng bắt đầu đuổi theo.

May mà Sở Văn phát hiện ra.

Bây giờ chỉ có thể buông con côn trùng đó ra.

Con đường càng lúc càng rộng ra chứng tỏ đã không bị mắc kẹt bên trong nữa rồi, nhưng có vài con côn trùng đỏ bị dính lại.

“Tiểu Ca cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Mau cứu tôi, mấy con côn trùng này phải làm sao đây?” Bàn Tử phát hiện ra Tiểu Ca, thái độ lập tức cứng rắn hơn một chút.

Nhưng trên người cô ta có vết thương, vì vậy những con côn trùng đỏ đó đặc biệt đuổi theo A Ninh.

Tiểu Ca đột nhiên rắc một nắm bột, những con côn trùng đó không còn dám đến gần nữa.

"Đi mau!

Thứ của tôi chỉ có thể tạm thời áp chế chúng thôi.

Tại sao lại chọc phải chúng vậy?" Tiểu Ca ở phía trước liên tục ngăn cản những con côn trùng đó đến gần.

Bây giờ Sở Văn sau khi thoát ra khỏi đó, tín hiệu hệ thống lập tức tốt lên.

Sở Văn có chút yên tâm.

Y không biết đó là nơi nào, phía trước có một cái cây rất lớn, cực kỳ cao.

"Dưới đáy biển mà lại có cây, thật là chuyện kỳ lạ.

Chúng ta cứ leo lên trước đi." Tạm thời dừng chân trên một cành cây.

Trên cái cành này toàn là những cái chuông.

Những cái chuông này không phải được chế tác bây giờ, chắc là của những niên đại xa xưa thời cổ đại.

"Tuyệt đối không được chạm vào bất cứ thứ gì ở đây, mọi thứ đều liên quan chặt chẽ với nhau.

Chạm vào một cái sẽ kích hoạt toàn bộ." Tiểu Ca cũng nhảy lên trên.

Phải cẩn thận nhìn đường đi.

Vốn dĩ con đường này gần như giống với đường ban đầu, nhưng

bây giờ đã đi lạc vào đây, làm hỏng vài bức tường.

Như vậy sẽ làm chặn một số lối đi.

Nếu tiếp tục đi về phía trước, phải xem lại đường.

“Tôi trên đường đã bị hành hạ đủ rồi.

Bây giờ thuốc đã ngấm rồi, trước hết cứ tìm cách đã.

Tôi bây giờ muốn ngủ một giấc, nếu không tôi thực sự sẽ chết kẹt ở đây mất.” Bàn Tử có chút kiệt sức.

Chương 692

Y mang theo một ít đồ ăn trong mật thất đó, lại không thể quay về chỗ cũ.

Để bảo tồn thể lực, Bàn Tử định ngủ một giấc.

Trên cái cây đó có vài quả, chỉ là bên ngoài quả được bao bọc bởi một lớp vỏ gì đó.

"Chắc là Thụy Liên.

Mau đánh thức Bàn Tử dậy!

Không thể ngủ ở đây được." Sở Văn nhìn chỉ lệnh của hệ thống.

Hiện tại thứ duy nhất y tin tưởng chỉ có hệ thống.

Nhưng vì vừa trải qua những biến động, hệ thống cũng ở trong một trạng thái kỳ lạ.

Vẻ ngoài có chút khó hiểu.

Nếu cái hệ thống này mà sập, vậy thì con đường phía trước sẽ càng gian nan hơn.

Nghe Tiểu Ca không cho Bàn Tử ngủ.

Cũng không biết tại sao Tiểu Ca lại như vậy.

Nhưng vì an toàn, A Ninh phản ứng cực nhanh, đánh thức Bàn Tử dậy.

Nhưng hình như đã quá muộn.

Ngay cả hai người họ cũng cứ lảo đảo, ngay cả cành cây cũng rung lắc đến mức sắp rơi xuống.

"Cái lão Bàn Tử chết tiệt này!

Bây giờ nguy hiểm như vậy mà còn ngủ!

Mau tỉnh dậy!

Tiểu Ca nói không thể ngủ ở đây, nếu không sẽ nguy hiểm đó!

Mau tỉnh lại đi!" Cả hai đều dùng hết sức bình sinh lay Bàn Tử, nhưng Bàn Tử vẫn ngủ rất say.

Đậu má!

Y vốn đang quan sát địa hình.

Thấy mãi mà không thể lay Bàn Tử tỉnh, thế là y rút một cây kim từ trên người ra, châm vào Bàn Tử.

Cây kim không chạm vào huyệt nhân trung của Bàn Tử.

Bàn Tử đột nhiên mở mắt, khiến mọi người thở phào một hơi.

"Bàn Tử cuối cùng cũng tỉnh rồi, làm tôi giật bắn cả mình!

Cậu có biết chỗ này không thể ngủ không?

Mau lên!

Tôi biết trên đường cậu bị hành hạ không ít, nhưng phải nhịn một chút." A Ninh sợ Bàn Tử sẽ bốc đồng, liền nói vài lời an ủi.

Nhưng Bàn Tử, người vốn nói nhiều, lúc này chỉ mở mắt trừng trừng nhìn y.

Nếu đặt ở bình thường mà bị đánh thức, chắc chắn sẽ mắng vài câu.

"Bàn Tử, cậu chưa tỉnh sao?

Ngủ cái gì mà ngủ, chỗ này không phải chỗ để ngủ, sẽ ngủ mất mạng đó!" A Ninh nói vài câu xong, Bàn Tử vẫn không biết có tỉnh hay không, nhất thời có chút không rõ ràng, ngay cả một câu cũng không nói.

Sở Văn không kiên nhẫn nổi, lay y một cái, cũng hù dọa vài câu, Bàn Tử vốn rất quý trọng mạng sống của mình mà.

Đột nhiên Sở Văn cảm thấy ánh mắt của Bàn Tử có chút hung ác, y lập tức nắm chặt tay Sở Văn.

Dù sao thì Sở Văn đang ngồi trên một cành cây xiên, bị Bàn Tử nắm như vậy, Sở Văn suýt chút nữa thì ngã xuống.

Nếu không phải Tiểu Ca mắt nhanh tay lẹ, y đã ngã chết rồi.

Chương 693

“Mau trói Bàn Tử lại!

Kịp rồi!” Tiểu Ca nhìn ra một số chuyện, lấy ra sợi dây định trói Bàn Tử lại.

Nhưng thân hình Bàn Tử lại đặc biệt lớn, y cứ mãi nắm chặt tay Sở Văn.

Trên người Sở Văn cũng đeo không ít đồ đạc, trên cành cây cũng không dễ để lay động, vì vậy y phải cố gắng chống lại Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử hoàn toàn mất kiểm soát, như thể muốn nuốt sống mấy người kia vậy.

Y không còn chút ý thức nào.

Vì đang ở trên cành cây, nên mấy người họ đều bám chặt lấy Bàn Tử, nhưng không thể trói y lại.

Để ngăn mọi người đều rơi xuống, Tiểu Ca mắt nhanh tay lẹ trói Bàn Tử vào một cành cây.

Nhưng răng của Bàn Tử cứ mãi cắn sợi dây.

Sở Văn lấy ra một mảnh vải đen, bịt mắt Bàn Tử lại.

Đó là chỉ lệnh của hệ thống.

Cũng không biết tại sao phải làm như vậy, nhưng sau khi bịt mắt Bàn Tử thì y lại từ từ bình tĩnh lại.

“Bây giờ Bàn Tử bị Thụy Liên khống chế.

Chúng ta nhất định phải giữ tỉnh táo.

Chỉ cần không buông lỏng chút ý thức nào, sẽ không bị Thụy Liên

khống chế.” Ở nơi này thực sự khó lòng đề phòng.

Những con côn trùng đỏ nhỏ bên dưới đã tản đi rồi.

Lúc này không biết nên đi xuống hay tiếp tục đi lên.

Hiện tại Bàn Tử bị Thụy Liên khống chế, không biết lúc nào sẽ ra tay với mình.

“Sức lực của Bàn Tử đúng là lớn thật.

Chẳng qua là do cái loại Thụy Liên gì đó, rốt cuộc là gì?

Ở đâu vậy?” Y vốn thích truy tìm tận gốc rễ vấn đề, nên khi nghe thấy hai chữ “Thụy Liên”, y cố gắng tìm ra cái Thụy Liên đó.

Phải biết rõ những thứ này, nếu không thì sao lại bị khống chế một cách vô ích như vậy.

Tiểu Ca vẫn luôn kiểm tra Bàn Tử.

Sau khi châm vài mũi vào cánh tay y, Bàn Tử hoàn toàn không động đậy nữa.

Vốn đang dùng răng cắn những sợi dây, bây giờ cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Lúc này Tiểu Ca cũng không biết nói gì, đột nhiên bay ra vài con côn trùng nhỏ.

Trong cái mộ dưới đáy biển này, những con côn trùng nhỏ lấp lánh ánh sáng rất thu hút sự chú ý, nhưng lại lớn hơn đom đóm rất nhiều.

A Ninh vẫn luôn đợi Tiểu Ca trả lời câu hỏi.

Khi Tiểu Ca bắt vài con côn trùng nhỏ đó, Sở Văn không dám chạm vào những con côn trùng đó, vì vừa nãy vừa bị những con côn trùng đỏ nhỏ vây công, những con côn trùng đột nhiên xuất hiện này có thể sống sót ở đây chắc chắn không dễ chọc.

“Loại côn trùng này điều khiển Bàn Tử, chúng tỏa ra một thứ kỳ lạ.

Nếu tôi một khi buông lỏng, chúng ta dễ dàng trúng bẫy.” “Hóa ra là thứ đó, vậy giết chết nó là xong.” A Ninh vốn dĩ vẫn luôn rất bốc đồng, bây giờ cô ta cũng không biết tại sao lại tỏ ra bốc đồng đến vậy.

Không đợi Tiểu Ca nói, cô ta bắt đầu bóp chết con côn trùng.

Nhưng những con côn trùng nhỏ này đều có cánh.

Thấy A Ninh đang đối phó với chúng, chúng bắt đầu bay tán loạn.

Một con côn trùng cứng đầu chui thẳng vào miệng Bàn Tử.

Con côn trùng nhỏ đó cứ thế bay vào miệng Bàn Tử.

Bàn Tử vốn đã bị hành hạ đến bất tỉnh, bây giờ lại có côn trùng chui vào miệng.

Chương 694

Vậy là hoàn toàn xong đời rồi.

“Mau làm cho y nôn ra!

Tuyệt đối không thể để y ăn nó!” Chỉ riêng sương mù mà Thụy Liên tỏa ra đã khiến người ta dần dần mất phương hướng.

Bây giờ Bàn Tử lại nuốt chửng thứ đang bay đó.

Bàn Tử chúi đầu xuống, nếu không phải Tiểu Ca mắt nhanh tay lẹ, Bàn Tử đã bị ngã chết rồi.

Nhưng bây giờ Bàn Tử cũng không còn ý thức, hoàn toàn bị tê liệt.

“Làm sao đây, không nôn ra được!” A Ninh có chút lo lắng.

Vừa nãy Bàn Tử đã cứu một mạng, mấy người họ khó khăn lắm mới đến được đây, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì nữa.

Sở Văn nhìn Bàn Tử.

Dù sao thì bây giờ hệ thống chỉ có thể chỉ đường đi, đối với Bàn Tử cũng không có cách nào tốt.

Sở Văn nhìn cái cây lớn, bên dưới cây lớn có một cái hốc cây.

Phải làm sao đây.

“Tôi bây giờ cần sự giúp đỡ của cậu.

Chúng ta hãy đặt Bàn Tử vào cái hốc cây đó.

Cái hốc cây đó là một thể từ tính đặc biệt, không chừng có thể cứu y.” Tình hình hiện tại, ngay cả Tiểu Ca cũng không có cách nào.

Tiểu Ca cảm thấy lời Sở Văn nói rất có lý, y đi xem cái hốc cây đó.

Đó là một thứ do chủ mộ sắp đặt, nhằm mục đích gây nhiễu loạn người khác.

Mấy người tốn chín trâu hai hổ sức lực, lại cõng Bàn Tử xuống, vén từng lớp cành cây bên ngoài ra, bên trong là một cái hốc được tạo thành từ cành cây.

Cái hốc cây này thường dùng để đặt quan quách.

Nhưng một số quan quách đã bị di chuyển, nên vừa vặn có thể dùng để đặt Bàn Tử.

Vì cái hốc cây này có một số thứ đặc biệt, là nơi tốt nhất để đặt Bàn Tử.

Sau cái hốc cây đó, phía trên có vài cái chuông.

Bên dưới những cái chuông có một vài loại lệnh bài.

Trên lệnh bài khắc vài chữ.

Có thể thấy những lệnh bài này đã ở đó lâu rồi, trên đó đã trở nên mờ nhạt không rõ.

"Đúng là có vài chiêu.

Cái chỗ này thực sự có thể gọi là 'khắc tinh của Thụy Liên'." Tiểu Ca nhìn chữ trên lệnh bài, lần đầu tiên vỗ vai Sở Văn.

Sở Văn vô tình lại chọn đúng chỗ.

Ở đây an toàn, vì có những lệnh bài này, nên những Thụy Liên đó không dám bay đến.

Nhưng Sở Văn lại cảm thấy không bình thường.

Trước khi vào đây, y luôn làm theo sự hướng dẫn của hệ thống.

Bây giờ y dường như cảm thấy hệ thống đang phát triển trong đầu mình vậy, có một loại cách nghĩ kỳ lạ, nhưng hiện tại không thể xác

minh.

Lúc này Tiểu Ca nhìn lòng bàn tay mình, mới chạm vào Sở Văn.

Giống như Tiểu Ca, y thuộc loại người dị thể.

Trên lòng bàn tay y có vài vết bạc, từ những vết bạc đó dính lên vai Sở Văn.

Nhưng từ vẻ bề ngoài thì lại không nhìn thấy.

Lúc này Tiểu Ca đã hiểu ra.

Chương 695

Y nắm chặt nắm đấm, tạm thời không nói chuyện đó cho Sở Văn biết.

Hiện tại điều quan trọng nhất là phải giải quyết ổn thỏa chuyện của Bàn Tử.

Chẳng qua ở nơi này, mỗi người đều đã có sự thay đổi.

Bàn Tử là rõ ràng nhất.

Hiện tại trong thôn đã có một số thay đổi, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

"Vì vừa nãy đã ăn không ít thuốc cứu, tôi nghe nói không nên rời khỏi đây." Tiểu Ca tuyệt đối không thể cứ đợi.

Lần đầu tiên y cảm thấy bất an.

Y phải tìm ra nguyên nhân của sự thay đổi này trước khi những người khác cũng thay đổi.

Vì hiện tại Bàn Tử biểu hiện rõ ràng nhất, vậy nếu làm cho Bàn Tử tỉnh lại, vậy thì có thể biết được tại sao.

Sau khi Tiểu Ca đi, Sở Văn vẫn luôn quan sát những lệnh bài bên trong.

Lệnh bài cũng không có gì kỳ lạ.

Y muốn tìm vài manh mối từ những lệnh bài đó, thử xem không mang theo lệnh bài có thể không bị Thụy Liên mê hoặc hay không.

"Tuyệt đối không được động vào cái lệnh bài này!

Tôi từng thấy loại này khi huấn luyện.

Một khi thứ này được đặt ở một vị trí nào đó thì tuyệt đối không được động vào." Sở Văn đột nhiên cảm thấy hệ thống có chút bất thường.

Y cũng từ từ cảm thấy như thể mình không còn ý thức nữa, luôn cảm thấy bản thân ngày càng trở nên xa lạ.

Lẽ ra vừa nãy hệ thống đang điều khiển y, suýt chút nữa đã kéo những lệnh bài đó xuống.

Nếu không phải A Ninh nhìn thấy, Sở Văn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hiện tại Tiểu Ca đi tìm vài thứ.

Không thể cứ mãi trốn tránh Thụy Liên ở đây.

Hiện tại phải tìm cách tiêu diệt những Thụy Liên đó.

"Vừa nãy tôi thấy những thứ này.

Lệnh bài chắc là đã ở đây lâu rồi, bình thường không ai có thể vào đây.

Vậy sao cô lại thấy chúng?" Sở Văn cũng là một người thông minh.

Y càng lúc càng cảm thấy mất kiểm soát, hiện tại cũng có chút nghi ngờ A Ninh.

Y cũng tùy tiện hỏi một câu.

Dù sao thì bây giờ nán lại đây cũng không tìm thấy manh mối nào.

Nghe A Ninh nói hình như cô ta đã thấy những thứ này.

Xem ra cách tìm kiếm phải bắt đầu từ cái lệnh bài đó.

Vậy theo lời Tiểu Ca dặn, buộc Bàn Tử vào cái hốc cây đó.

Vì hiện tại trong cơ thể Bàn Tử có một nhành Thụy Liên, phải

luôn đề phòng.

“Thứ này tôi từng thấy khi huấn luyện, chỉ là không phải phát hiện từ trên người một người mà là từ trên một lăng mộ.

Lần đó người sống sót duy nhất, khi chạy về cũng đã tắt thở, trên cánh tay có loại hoa văn đó.” Cái lệnh bài tưởng chừng bình thường dường như đại diện cho một loại ký hiệu.

Ký hiệu này đối với con đường phải đi cực kỳ quan trọng.

Hiện tại hệ thống không gửi bất kỳ chỉ lệnh nào cho tôi, như thể đang điều khiển Sở Văn vậy.

Sở Văn không biết nên giữ vững ý thức của mình hay thỏa hiệp với hệ thống.

“Trên tay tôi, trên tay tôi bây giờ cũng có rồi.” Sở Văn có chút buồn ngủ, nhưng tiếng kêu lớn của A Ninh đột nhiên khiến Sở Văn tỉnh táo ngay lập tức.

Chương 696

Mắt cô ta đang nhìn chằm chằm vào cánh tay Sở Văn, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó.

Sở Văn bắt đầu nhìn kỹ cánh tay mình.

Trên cánh tay đột nhiên xuất hiện một vài hoa văn.

Những hoa văn này giống trên lệnh bài, lại giống hoa văn trên người người đã chết kia.

"Chúng ta không thể nán lại đây nữa, ở đây là chết chắc.

Chúng ta phải ra ngoài, không thể cứ mãi đợi Tiểu Ca, tôi phải tự cứu mình." Trên cánh tay A Ninh cũng có vài hoa văn, thêm vào việc cô ta thấy có người chết vì hoa văn này, nên bây giờ cảm thấy có chút hoảng sợ.

Nhưng Tiểu Ca lại bảo đợi ở đây, đây là nơi duy nhất có thể tránh Thụy Liên.

Hiện tại Sở Văn có chút khó xử.

"Không thể đi!

Đây là nơi an toàn duy nhất." Sở Văn túm chặt A Ninh lại.

Bây giờ cần phải nghe lời Tiểu Ca.

Từ khi vào đây, ý thức dường như đặc biệt dễ bị người khác khống chế.

Sở Văn khó khăn lắm mới tự kiềm chế được, y cũng không biết những hành động này có phải là thật hay không.

Hiện tại y đã bị khống chế rồi.

“Ái chà chà, đau quá!

A Ninh cắn người sao?

Tại sao tôi lại tốt với cô ta, không thể ra ngoài!” Sở Văn có chút không hiểu.

A Ninh bình thường không phải là người tham sống sợ chết, luôn đặt đại cục lên hàng đầu, vẫn luôn khá tin tưởng Tiểu Ca.

Bây giờ tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì nữa.

Nhưng hiện tại A Ninh cắn Sở Văn một miếng.

Sở Văn theo bản năng rụt tay lại.

Y nghĩ A Ninh đã chạy mất rồi, chắc là cô ta khá quen thuộc với nơi này.

Khi Sở Văn phản ứng lại, A Ninh đã biến mất.

Hiện tại Sở Văn có chút cô lập không ai giúp đỡ.

Tiểu Ca bây giờ không ở đây, Bàn Tử lại hôn mê, ngay cả A Ninh cũng trở nên khó hiểu.

Lúc này, trong đầu Sở Văn như bị nhồi nhét thứ gì đó, như thể bị ép buộc tiếp nhận một số thông tin.

Trong đầu y đột nhiên hiện lên vài hình ảnh, những hình ảnh mà Sở Văn chưa từng thấy, như thể đang nói cho y biết.

Đột nhiên tiếng chuông vang lên.

Sở Văn lập tức tỉnh táo.

Trong vài tiếng nói của người dẫn đường, y từ từ ngồi xuống.

Hiện tại y có chút kiệt sức.

Lúc này y mới phát hiện cái ký hiệu xuất hiện trên cánh tay mình đã bị A Ninh cắn hỏng.

Khi Sở Văn cẩn thận nhìn kỹ cái ký hiệu đó, y mới phát hiện vừa nãy đã quá chủ quan.

Cái ký hiệu trên cánh tay và trên lệnh bài trái ngược nhau.

Vì chúng trái ngược nhau, vậy thì cũng không nhất định sẽ chết.

Lúc này, từ trong túi Sở Văn rơi ra một thứ, cái chìa khóa.

Sở Văn vẫn luôn đầy đầu những Thụy Liên, ngược lại quên mất thứ này.

Chương 697

Cái chìa khóa ghép nối đó, đột nhiên biến đổi nhanh chóng.

Vừa biến đổi nhanh chóng như vậy, những lệnh bài kia đột nhiên tụ tập lại một chỗ.

Sở Văn cứ tưởng mình nhìn nhầm, nhưng đúng là như vậy.

Những hoa văn vừa ghép lại, đột nhiên xuất hiện trong đầu Sở Văn.

Một hình dạng con cá.

Khi y đi chạm vào những hoa văn đó, y phát hiện mình không còn sức lực nữa.

Lúc này dưới chân đột nhiên xuất hiện vài thứ, vài cành cây vừa mới mọc ra.

Cành cây này càng ngày càng dài và lớn.

Cành cây như thể mọc ra từ bên dưới.

Những cành cây nhỏ này và cái cây đó giống hệt nhau, cứ thế bám chặt vào chân Sở Văn.

Sở Văn hoảng loạn.

Hiện tại y chỉ có thể tự cứu mình, vội vàng rút ra một con dao dự phòng, chặt đứt cành cây đó.

Nhưng những cành cây đó như có ma lực vậy, chặt đứt rồi lại mọc ra ngay lập tức.

Tệ hơn nữa, những cành cây đó đã bao bọc lấy Bàn Tử không có bất kỳ phản ứng nào.

Cứ thế bao bọc Bàn Tử thành một khối cầu.

Hiện tại Sở Văn có chút khó bảo toàn thân mình.

Vì những cành cây đột nhiên xuất hiện, chúng cũng bao bọc hoàn toàn những lệnh bài đó.

Có vài lệnh bài vì cành cây quá nặng, nên đã rơi xuống.

Những lệnh bài rơi xuống đó lập tức hợp lại với nhau, biến thành từng lớp từng lớp lệnh bài.

Đột nhiên những lệnh bài đó bắt đầu bốc cháy.

Khiến y giật bắn mình.

Hiện tại những cành cây đó đang bốc khói.

Nếu cứ tiếp tục cháy như vậy, cả hai sẽ bị thiêu chết ở đây.

Những cành cây đó lại như thể đang trêu đùa.

Y không kịp giãy giụa, bị kéo lên cao.

Cành cây như thể bị điều khiển vậy, từng chút một kéo hai người lên trên.

Cành cây từ từ bắt đầu tuột ra, Sở Văn có chút hoảng loạn.

Sẽ bị ngã chết sao?

Tiếp đó, y bắt đầu chao đảo, lắc lư, rồi đến giữa cây.

Lúc này ở giữa thân cây, có quan quách.

Những quan quách đó một đầu tựa vào cây, một đầu nằm trong bức tường.

Những cành cây đó đẩy y vào trong cái quan quách đó.

Cùng với một tiếng động lớn, Sở Văn suýt chút nữa mất nửa cái mạng.

Y cũng không biết ai đang thao túng.

Sở Văn cố gắng thoát khỏi quan quách, nhưng những cành cây đó căn bản không buông ra.

Lúc này nắp quan quách sắp đóng lại.

Hiện tại đã chạm vào một số cơ quan.

Chương 698

Bàn Tử sau khi bị ngã dường như đã tỉnh lại.

“Ái chà, suýt ngã chết lão tử rồi!

Rốt cuộc là ai đang đùa với tôi vậy?” Bàn Tử ở trong cái hốc cây đó không lâu sau, độc trên người y đã giải đi không ít.

Bây giờ y đã tỉnh táo, nhưng hai người lại bị treo trên cái quan quách.

“Tôi ở cái chỗ quái quỷ nào rồi?

Mau cứu mạng!” Bàn Tử vừa mới tỉnh táo, phát hiện mình bị treo lủng lẳng, sắp bị phong bế bên trong, vì vậy y bắt đầu la hét ầm ĩ.

Lúc này chân Sở Văn bị ai đó kéo?

Cứ mãi kéo xuống dưới.

Khi mọi người nhìn rõ, có chút không dám tin, lại là những cành cây đó.

Khi Sở Văn đang định giãy giụa, lúc này y mới phát hiện Tiểu Ca ở bên dưới, y vẫn luôn điều khiển những cành cây đó.

Đột nhiên hệ thống lại đưa ra một chỉ lệnh, không cho phép tin tưởng Tiểu Ca.

Tình hình hiện tại, Sở Văn chỉ cần theo cành cây mà bò xuống thì sẽ không bị nhốt.

Nhưng chỉ lệnh của hệ thống là thứ Sở Văn vẫn luôn tin tưởng.

Vừa nãy hệ thống đã gửi đi một sự thay đổi.

Hiện tại thời gian dành cho Sở Văn để suy nghĩ không còn nhiều.

“May mà có cái vị cứu tinh này!

Tôi xuống trước đây, đừng động đậy, mau xuống đi!” Bàn Tử từ từ trở nên tỉnh táo, nhưng hiện tại Sở Văn lại không biết phải làm sao.

Tiểu Ca vẫn luôn giúp đỡ, nhưng bây giờ lại không thể không nghe lời hệ thống.

Lúc này Sở Văn có chút do dự.

“Bàn Tử chậm thôi!

Đừng xuống!” Bàn Tử đang bò được một nửa, đột nhiên nghe thấy Sở Văn nói một câu như vậy.

Y cũng chỉ dừng lại, nhưng bây giờ không thể dừng lại được nữa.

Cành cây không còn chịu sự kiểm soát, Bàn Tử chỉ có thể trượt xuống.

Mặc dù nghe thấy y đang hét, nhưng Bàn Tử vẫn trượt xuống.

Lúc này Tiểu Ca đột nhiên rút ra một sợi dây thừng.

Nhưng hiện tại Tiểu Ca cũng không an toàn.

Bây giờ Bàn Tử đã rơi xuống.

Y ở phía trên đang do dự.

Vì sau khi Bàn Tử xuống, cành cây đã lỏng lẻo.

Nếu không xuống, y sẽ bị ngã chết.

“Mau đưa tay cho tôi, đừng nói chuyện, nhanh lên!” Lúc này Sở Văn nghe thấy một vài âm thanh nhỏ.

Âm thanh đó phát ra từ cái hốc cây bên cạnh.

Sở Văn nhìn vào cái hốc cây đó, dựa vào âm thanh để phán đoán bên trong chắc là A Ninh.

Quả thật là A Ninh.

Cô ta đưa tay ra.

Bàn Tử vì trượt xuống quá nhanh, cũng không cẩn thận trượt vào một góc tường.

Tối qua lại nhìn thấy Tiểu Ca, biểu hiện của y không hề khác biệt.

Chương 699

Sở Văn có chút do dự.

Y nhìn Tiểu Ca bên dưới, Bàn Tử cũng đã xuống rồi.

Lúc này lại thấy A Ninh, và cô ta đang vươn tay ra.

Mặc dù không biết nên tin ai, nhưng hiện tại nhất định phải nghi ngờ Tiểu Ca.

Sợi dây đó không an toàn.

Sở Văn vì an toàn, đưa tay cho A Ninh.

Sau khi A Ninh kéo y đi, lại vào một cái hốc cây khác.

Bên trong lẽ ra cũng là một nơi đặt quan tài, nhưng cái hốc cây này lại đặc biệt nhỏ.

Lúc này trên tay A Ninh có vài vết thương.

Hiện tại A Ninh lại bình thường rồi, nhưng trong cái động cô ta không biết chuyện gì đã xảy ra bên dưới.

A Ninh vì trên tay có vết thương, nên kéo y cũng đặc biệt tốn sức.

Khó khăn lắm y mới đứng vững trong cái hốc cây nhỏ xíu đó.

"Người ở dưới không phải Tiểu Ca.

Từ cái hốc cây đó có thể rời khỏi đây." Vừa nãy Sở Văn đang phủi đất trên người, nghe thấy một câu như vậy, y có chút giật mình.

Người ở dưới kia giống Tiểu Ca đến vậy, lại có thân thủ lợi hại như vậy, e rằng khó tìm ra người nào lợi hại như Tiểu Ca.

"Cô không đùa chứ?

Bàn Tử bây giờ không phải đang gặp nguy hiểm sao?" Sở Văn

nhìn xuống dưới, nhưng trong cái hang núi này hoàn toàn không nhìn thấy chuyện gì xảy ra bên dưới.

Cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

Nếu bây giờ Bàn Tử gặp nguy hiểm, chắc chắn sẽ có tiếng kêu la.

"Đừng vội!

Tôi bây giờ chỉ có thể cứu tôi trước đã.

Còn Bàn Tử, hiện tại trong cơ thể y có độc.

Tôi không biết người đó là ai, nhưng tôi cảm thấy không phải Tiểu Ca." Sở Văn có chút bán tín bán nghi, y cũng cảm thấy có chút khác lạ.

Mặc dù Tiểu Ca bình thường không nói nhiều, nhưng người vừa nãy quả thật có phong thái gần giống Tiểu Ca.

Hiện tại Sở Văn cũng không biết thể lực của mình thế nào.

A Ninh bị thương cũng khá nặng.

Việc cần làm bây giờ là trước tiên phải đẩy độc tố trong cơ thể A Ninh ra ngoài.

Còn độc tố trong cơ thể Bàn Tử thì người bình thường không dám động vào.

Vì cái hốc cây đặc biệt nhỏ.

Càng vào sâu bên trong càng nhỏ, chỉ có thể từ từ bò ra.

Trong cái hốc cây đó có một sợi dây thừng, chắc chắn là người ta dùng khi bò lên.

Hiện tại nó giúp hai người từ từ bò về phía trước.

Khi bò về phía trước, y mới phát hiện sợi dây thừng đó được làm bằng một số loại rong biển.

Vì cái mộ địa này ở dưới biển, tuy có thể hô hấp được, nhưng

không thể thiếu những thứ dưới biển.

Loại rong biển này đặc biệt cứng rắn.

Lúc này hệ thống lại đưa ra một cảnh báo, dường như nhắc nhở có nguy hiểm.

Hiện tại y ở cùng A Ninh, bây giờ không dám phán đoán A Ninh rốt cuộc có an toàn hay không.

Chương 700

“Tôi cuối cùng cũng ra được rồi!

Oa, đẹp quá!” Sau khi Sở Văn bò ra, y mới phát hiện bên trong nổi lềnh bềnh một ít san hô.

Những san hô này ở trong đây trông đặc biệt đẹp mắt, có một số thứ giống như phát sáng.

Những san hô đó là một loại dây xích.

Dây xích này Sở Văn nhận ra, bình thường dùng để buộc một số quan quách.

Đây có thể là mộ địa, nhưng vẫn chưa tìm thấy chủ mộ, ngược lại cứ mãi tìm thấy những thứ lộn xộn, gặp không ít cơ quan.

Khi Sở Văn nhìn những dây xích đó, y cảm thấy mình càng lúc càng gần chủ mộ.

Vì bình thường người ta dùng dây xích vàng để buộc chủ mộ.

Lúc này cái chìa khóa trong tay y lại bắt đầu rung động.

Dường như đã cảm ứng được.

Y lại gần một cây san hô, nhìn kỹ trên san hô.

Nhưng y mới phát hiện trên san hô toàn là một loại hoa văn.

Hoa văn đó giống hình một con cá.

Lúc này Sở Văn mới phát hiện hình dạng của cái chìa khóa vốn là một thân cá.

Xem ra muốn giải mã bí mật, phải tìm đầu cá và đuôi cá.

Sở Văn vẫn luôn nhìn san hô.

Lúc này y lại không nhìn thấy A Ninh ở đâu.

Vì ở trong một cái động, phía trên có vài cành cây có thể phóng đại bóng người.

Thêm vào bên trong có một ít ánh sáng, Sở Văn bắt đầu ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng của A Ninh.

Nhưng vừa ngẩng đầu lên, lại khiến Sở Văn giật bắn mình.

Bóng người trên tường cho thấy A Ninh đang rút dao, cầm một con dao, đang từ từ tiến đến gần Sở Văn.

Sở Văn theo bản năng phản kháng.

Thực ra hiện tại Sở Văn vẫn luôn có chút đề phòng cả A Ninh và Tiểu Ca.

Mặc dù A Ninh không phải Tiểu Ca đó, nhưng A Ninh bây giờ Sở Văn không tin tưởng lắm.

Nhưng đề phòng đủ kiểu vẫn không đề phòng được.

Sở Văn đang đợi A Ninh từ từ đến gần.

Khi còn chút nữa là chạm tới, Sở Văn lập tức nắm chặt tay A Ninh.

Phải ra tay trước.

Hiện tại trong đây chỉ có hai người, y phải đề phòng A Ninh, sợ cô ta có biến hóa gì đó.

“Mau buông tôi ra!

Cậu làm gì vậy?

Không lẽ cô ta cũng bị thay đổi rồi sao?

Mau thả tôi ra!

Nếu không tôi sẽ không khách khí đâu!

Tôi bây giờ có độc trên người, tôi phải giải độc!" A Ninh đang giãy giụa, không giống như Sở Văn nghĩ.

Cô ta nhìn A Ninh bình thường, nhưng y không buông tay.

Phải để A Ninh giải thích rõ ràng, nếu không tuyệt đối không thể buông tay, sợ vừa buông ra sẽ bị A Ninh đâm trọng thương.

Chương 701

“Hệ thống không cho phép tôi tin tưởng Tiểu Ca, tôi có thể tin cô.

Nhưng cô cầm dao làm gì?

Nhất định phải giải thích rõ ràng cho tôi, nếu không tôi sẽ không buông cô ra.” Sở Văn bắt đầu ép sát từng bước.

Nhưng hệ thống không hề đưa ra cảnh báo.

Cũng đúng, A Ninh không hề đe dọa.

Hiện tại nhất định phải để A Ninh đưa ra một cách giải thích, cũng tiện thể hỏi rõ một số chuyện.

“Bây giờ chúng ta đang ở cùng nhau.

Có khả năng chúng ta cũng chỉ còn hai người tỉnh táo.

Nếu hai chúng ta cứ đấu đá, tự làm mình bị thương, vậy thì tôi sẽ không bao giờ thoát ra được.” “Tôi cũng không nói không buông ra.

Tôi cũng giống cậu, nghi ngờ mọi người.

Nhưng hành động vừa nãy của cô thực sự khiến người ta sợ hãi.

Cô phải nói cho tôi biết mọi chuyện, như vậy chúng ta mới có thể cùng nhau thoát ra ngoài.” A Ninh có chút bướng bỉnh, Sở Văn chỉ có thể tạm thời buông cô ta ra, nhưng đã cướp lấy con dao của cô ta.

Đó cũng không phải một con dao bình thường, trên đó có một ít dịch độc.

Một khi bị đâm, bị thương, e rằng tính mạng cũng khó giữ.

“Cậu đa nghi rồi.

Tôi lấy mấy cái san hô này.

Những san hô này có thể giải độc.

Vừa nãy tôi cũng bị con côn trùng đó cắn.

Tôi chỉ là ăn mấy cái san hô này để giải độc thôi.

Nếu tôi muốn ra tay với cậu, lúc nãy khi tôi bò lên không phải tiện hơn sao?" A Ninh bị hỏi đến á khẩu không nói nên lời.

Xem ra y đã đa nghi rồi.

Đợi A Ninh nói xong, Sở Văn cảm thấy có chút ngại ngùng.

Nhưng hệ thống vừa nãy đã đưa ra cảnh báo, ở đây không an toàn.

Chẳng qua hiện tại A Ninh là người tỉnh táo nhất, cô ta cũng tự mình lấy một cái san hô ra xem.

Nhìn rặng san hô cũng chẳng thấy gì đặc biệt, ngoại trừ trên đó có mấy hoa văn.

Có người đưa cho A Ninh một mảnh san hô, sau đó cô ấy dùng dao cạo rồi thật sự ăn vào.

Người đó nói: "Mấy con côn trùng nhỏ bên trong rất nhiều, có vài thứ tồn tại ở đó, hãy ăn đi, có lẽ đó là thuốc giải duy nhất." A Ninh có chút không tin, nhưng vừa rồi cô đã ăn từng miếng.

Dù sao hiện giờ không có thứ gì giải độc, nên đành tin một lần.

Sở Văn vẫn luôn quan sát rặng san hô đó, và hắn có một phát hiện mới.

Ban đầu, hắn cứ nghĩ các hoa văn trên đỉnh của san hô đều giống nhau, nhưng khi nhìn từ trên xuống, hắn mới thấy san hô được sắp xếp thành một đồ án hoàn chỉnh.

"Nhìn những hoa văn trên rặng san hô này đi, khi nối lại, chúng dường như đang chỉ dẫn phương hướng." Sở Văn chỉ cho A Ninh

xem.

Nếu A Ninh hiểu rõ về những thứ này, thì cô ấy cũng có thể nhìn ra được.

Hiện tại hệ thống chỉ có thể đưa ra một vài chỉ lệnh, vì đã rời xa một số người, cũng không tiện phán đoán rốt cuộc nên đi đâu nữa.

A Ninh có khả năng quan sát cực kỳ mạnh mẽ, nhưng vì quá tập trung vào việc giải độc, cô ấy thật sự đã không xem xét kỹ rặng san hô.

Nghe Sở Văn nói xong, cô liền lập tức dừng lại, cẩn thận nhìn kỹ.

Sau khi quan sát một lúc, cô dường như có một phát hiện mới.

A Ninh thốt lên: “Thật thông minh, chỉ đường cho chúng ta!

Chương 702

Khi tôi huấn luyện cũng thấy một số thứ tương tự, đúng là có thể khắc hoa văn lên san hô, vì san hô sẽ lớn lên nhưng hoa văn sẽ không dễ dàng biến mất." Sau khi có được câu trả lời, Sở Văn dường như đã có cách, bắt đầu chậm rãi tìm kiếm theo những hoa văn trên san hô.

Rặng san hô đó nằm rải rác trong hang núi, nhưng chỉ những mảnh có hoa văn mới có thể nối thành một đường thẳng.

Nhờ sự chỉ dẫn của chúng, cả hai cũng dần tìm thấy lối ra.

Sở Văn vui mừng thốt lên: "Cuối cùng tôi cũng quay lại đây rồi!

Nếu không lầm, đây hẳn là chủ mộ." Nhưng hắn còn chưa kịp vui mừng, hệ thống đã liên tục cảnh báo, dường như càng đến gần, mọi thứ càng trở nên nguy hiểm.

Sở Văn nói: "Chúng ta nhất định phải đề phòng cẩn thận, khó khăn lắm mới đến được đây, nhất định phải cẩn thận." Hắn định vào xem trước.

Nếu vừa nãy kẻ đó không phải Tiểu Ca thật, thì cũng không biết Tiểu Ca bây giờ đã đi đâu rồi.

Hiện tại chỉ còn lại hắn và A Ninh, nhưng nhiệm vụ vẫn phải tiếp tục.

Sở Văn nói với A Ninh: "Cầm lấy con dao này đi.

Vừa nãy tôi sợ cô làm hại tôi, bây giờ thì tin rồi, nhưng dù sao cô cũng là con gái, cứ cầm lấy tự vệ." Nói xong, hắn bắt đầu bước lên bậc thang.

Trước mặt họ là một cánh cửa lớn bị khóa, trước cửa có xích khóa, y hệt cái vừa nãy họ nhìn thấy.

Nếu muốn vào trong, e rằng chỉ có thể đi qua cánh cửa này.

Có lẽ lúc đưa dao cho A Ninh, Sở Văn vô ý chạm vào tay cô.

Tay A Ninh đặc biệt lạnh giá.

Hắn nhìn kỹ cô một cái cũng không thấy gì lạ, nghĩ rằng có lẽ mỗi người thể chất khác nhau mà thôi.

Dù sao cũng đã ở trong mộ dưới biển sâu, hắn cũng không nghĩ nhiều, cứ từng bước từng bước đi lên.

Chiếc khóa ở giữa xích khóa lớn như vậy, chắc chắn không thể mở ra bằng sức mạnh thông thường, cần phải tìm chìa khóa.

"Lại chìa khóa!" Sở Văn bỗng nhớ đến một chiếc chìa khóa.

Trên chiếc khóa đó có một ký hiệu hình con cá, lỗ khóa cũng giống hệt một cái đầu cá.

A Ninh kêu lên: "Mau nhìn xem, tôi có phát hiện mới!

Ở đây hình như có một dấu tay, trên đó có viết chữ, anh xem có nhận ra không?" Sở Văn đang nghiên cứu chiếc khóa thì bị A Ninh gọi đến.

Khi hắn nhìn dấu tay đó, hệ thống lại phát ra chỉ lệnh, nhưng chỉ lệnh này lại hướng về Bàn Tử.

Tối qua, Sở Văn vốn định chuyển một ít đồ đi trước, rồi tìm cơ hội.

Hắn chợt nghĩ, Bàn Tử sắp phải đi tìm Tiểu Ca, vì cái kẻ giả mạo Tiểu Ca kia rất có bản lĩnh, hai người (Sở Văn và A Ninh) chắc chắn sẽ không chiếm được lợi thế.

Bây giờ hắn có chút hối hận, dù sao Bàn Tử hiện không có ở đây, nhưng chỉ lệnh lại chỉ hướng Bàn Tử.

Hắn nhìn kỹ lại dấu tay đó, quả thật rất giống dấu tay của Bàn Tử, e rằng chỉ Bàn Tử mới có thể mở được cửa này.

Sở Văn nói: "Dấu tay của Bàn Tử, chúng ta không có cách nào khác, bây giờ phải quay lại tìm Bàn Tử thôi." "Làm gì thế?" Bàn Tử đột nhiên xuất hiện, "Vừa nãy không phải cùng xuống với tôi sao?

Thì ra lại chạy đi rồi, không phải nói sẽ ở cùng tôi à?

Thì ra hai người có tư tâm đấy nhé!" Sở Văn thật sự cạn lời.

Đúng lúc đang lo không tìm thấy Bàn Tử thì ông ta xuất hiện.

Nghe giọng điệu của Bàn Tử, hắn thấy ông ta hoàn toàn không giống người bị trúng độc, Sở Văn định để Bàn Tử thử một chút.

A Ninh thì thầm với Sở Văn: "Đừng hoảng, hắn ta cũng đến rồi." Lúc đó Sở Văn mới phát hiện cái người giả mạo Tiểu Ca cũng đã đến.

A Ninh vội lấy một viên gạch che dấu tay lại.

Sở Văn cúi đầu lén nhìn người đó, tự hỏi sao cái người đó và Tiểu Ca lại giống nhau đến thế?

Để không bị người đó phát hiện, Sở Văn lập tức đứng dậy đi về phía Bàn Tử.

Hiện giờ Bàn Tử đang bình thường, hắn phải tìm cơ hội nói với Bàn Tử rằng người kia không phải Tiểu Ca.

Phương pháp hiệu quả nhất là đợi Tiểu Ca thật sự xuất hiện, thì không cần giải thích gì nữa.

Chương 703

Nhưng hiện tại vẫn chưa thấy bóng dáng Tiểu Ca đâu.

Tuy Sở Văn vẫn luôn đặc biệt tin tưởng Tiểu Ca, nhưng bây giờ quần áo và vóc dáng của người kia đều y hệt Tiểu Ca.

Sở Văn có chút lo lắng, liệu Tiểu Ca có gặp nguy hiểm không?

Nếu ngay cả Tiểu Ca cũng không thể đối phó, thì mấy người họ cũng chẳng còn hy vọng chiến thắng bao nhiêu nữa.

Sở Văn nói với Bàn Tử: "Vừa nãy tôi đụng phải A Ninh, sợ ông không tìm thấy tôi, nên tôi và A Ninh cứ đi thẳng từ phía đó.

Tìm thấy ông thật tốt quá!" Hắn nói vài câu xã giao với Bàn Tử, nhưng người kia vẫn đứng bên cạnh.

Hiện tại Sở Văn không thể nói rõ sự thật, dù sao Bàn Tử dường như đang tin tưởng người đó.

Bàn Tử nói: "Đây không phải chủ mộ sao?

Cuối cùng tôi cũng tìm thấy rồi, cũng không uổng công tôi một đường trúng bao nhiêu độc, suýt chút nữa mất mạng.

Tôi phải xem xem bên trong có thứ gì!" Bàn Tử liếc nhìn cánh cửa.

Ông ta vốn dĩ hiểu rõ những thứ này, liền nhận ra đây là chủ mộ.

Sở Văn không hiểu vì sao chủ mộ này chỉ có thể do Bàn Tử mở ra.

Lại có thêm kẻ đó đi theo, tiếp theo cũng không biết phải làm sao.

Nếu cứ thế đi vào, một khi kẻ đó nảy sinh ý đồ xấu, e rằng sẽ bị lợi dụng trắng trợn.

Sở Văn giả vờ nói: "Không được rồi, không được rồi, tôi hình như

cũng trúng độc rồi, bên cạnh có độc khí!" Hiện tại không có cách nào khác, hắn chỉ có thể tạm thời kéo dài thời gian.

Hắn đã để lại vài ký hiệu cho Tiểu Ca.

Nếu Tiểu Ca quen thuộc với nơi này như vậy, dù bây giờ đang bị lạc, có lẽ lát nữa sẽ tìm thấy họ.

Bàn Tử thì khỏi phải nói, đặc biệt sợ chết.

Vừa nghe nói bên cạnh có độc khí, ông ta đã bị mấy thứ độc lạ đó hành hạ đủ thảm rồi.

Tuyệt đối không dám dính dáng đến chúng nữa.

Vốn định đi tới, liền lập tức dừng lại.

Bàn Tử kêu lên: "Tiểu Ca, mau xem Sở Văn, hình như hắn cũng trúng độc rồi!" Bàn Tử hoàn toàn không biết người kia không phải Tiểu Ca, luôn vô thức nhờ Tiểu Ca cứu.

Nhưng cái người giả mạo Tiểu Ca đó vẫn luôn không nói gì, thật ra hắn chỉ mặc quần áo giống Tiểu Ca, chứ chưa hề thừa nhận mình là Tiểu Ca.

Vừa nãy Sở Văn cũng chỉ đứng cách xa người đó.

Vì người đó và Tiểu Ca trông đặc biệt giống nhau, nên ai cũng nhận lầm là Tiểu Ca.

Bây giờ người đó chậm rãi tiến lại gần Sở Văn, Sở Văn chỉ có thể giả vờ phát bệnh.

A Ninh đang cầm dao đứng sau lưng hắn.

Nếu kẻ đó muốn giở trò, họ nhất định phải ra tay trước.

Sở Văn liếc mắt ra hiệu cho A Ninh.

Hiện tại không thể biểu lộ ra, vì hắn biết bản lĩnh của người đó

không nhỏ, và điều quan trọng nhất là không biết người đó rốt cuộc muốn làm gì.

Người đó bắt đầu kiểm tra vết thương cho Sở Văn, xem trên người có dấu vết gì không.

Thủ pháp của hắn và Tiểu Ca đều y hệt.

Lúc này Sở Văn có chút nghi ngờ, chẳng lẽ mình đã đa nghi rồi sao?

Nếu đúng là đa nghi thì tốt, nhưng hiện tại A Ninh cũng tương tự cho rằng người đó không phải Tiểu Ca.

May mắn là Sở Văn hiện tại trên người có vài vết bầm tím.

Từ ánh mắt của người đó có thể nhìn ra, hắn đã phát hiện Sở Văn đang giả vờ, nhưng cũng không nói gì.

Chỉ là lập tức đứng dậy, đi về phía sau.

Chương 704

Bàn Tử kêu lên: "Tiểu Ca, mau cứu Sở Văn đi!

Hắn đi rồi, vừa nãy cậu cho tôi ăn cái thứ gì đó, thứ đó lợi hại như vậy, mau cho Sở Văn ăn đi." Chẳng trách Bàn Tử có thể hồi phục nhanh như vậy, thì ra ông ta đã ăn thứ đó rồi.

Hiện tại Sở Văn có chút lo sợ, không biết người đó là tốt hay xấu.

Mặc dù Bàn Tử đang hăng hái, nhưng Sở Văn chưa thấy ông ta ăn thứ đó.

Bây giờ Bàn Tử lại muốn kẻ kia cho Sở Văn ăn.

Sở Văn nói: "Tôi không sao, tôi có chút mệt rồi, nghỉ ngơi là được." Bàn Tử có chút không tin, nhưng người đó vẫn luôn không nói gì, dường như đang chăm chú nhìn bức tường.

Trên bức tường đó hình như có vẽ gì đó, nhưng Sở Văn nhìn kỹ hồi lâu cũng không nhìn ra.

Vì vậy, hắn cầu cứu hệ thống, hy vọng hệ thống có thể đưa ra đáp án.

Chỉ lệnh mà hệ thống đưa ra cũng hiển thị rằng khuôn mặt của người đó và Tiểu Ca y hệt nhau.

Chẳng lẽ lần này Sở Văn thật sự đa nghi rồi sao?

Nhưng cách hành xử của người đó bây giờ càng lúc càng kỳ lạ.

Bàn Tử vì đã ăn thứ đó, nên trông đặc biệt tinh thần phấn chấn.

Sau khi người kia nhìn kỹ một lượt, phát hiện cũng không thể vào được, thế là hắn cũng định nghỉ ngơi ở cửa để giữ sức lực.

Mục đích của Sở Văn tạm thời đã đạt được.

Hắn muốn đợi Tiểu Ca, và bản thân cũng cần giữ sức.

Lúc đó, hắn sẽ trói kẻ giả mạo kia lại.

Chỉ khi kẻ đó rơi vào tay mình, hắn mới có thể hỏi rõ ràng mọi chuyện.

Sở Văn nói: "Trước hết ông cứ tìm ở đây đi, tôi và A Ninh sẽ đi sang bên kia." Vốn dĩ để tránh bị phát hiện, Sở Văn vẫn luôn ngồi đè lên dấu tay đó.

Hắn muốn quay lại tìm cái bọc của mình, vì vừa nãy chỉ lo tìm đồ nên đã để cái bọc ở bên cạnh.

Trong cái bọc đó có vài cây châm thuốc mê.

Bất kể người đó muốn làm gì, hắn phải bắt người đó lại trước.

Người đó vẫn luôn không nói một tiếng nào, dáng vẻ đó đặc biệt giống Tiểu Ca.

Bàn Tử cũng đang tìm kiếm khắp nơi.

Sở Văn không trả lời hắn, cứ thế cùng A Ninh đi sang bên cạnh.

Mọi thứ đều phải cẩn thận, đề phòng lộ ra sơ hở.

Khi đi đến bên cạnh cái bọc, A Ninh bắt đầu tìm cây châm thuốc mê bên trong.

Vì mang theo không ít trang bị, việc tìm kiếm có chút khó khăn, trong quá trình leo trèo cũng đã đánh mất không ít đồ đạc.

A Ninh nói: "Tôi tìm thấy rồi, chúng ta làm thế nào để thành công hạ gục hắn?" Cô ấy bắt đầu cầm cây châm thuốc mê, quá tập trung vào việc tìm đồ, căn bản không hề phát hiện bên cạnh đã có thêm một người.

Khi đứng dậy thì vừa vặn va vào người đó.

Sở Văn bắt đầu lầm bầm vài câu, nhưng khi phát hiện người đó đang đứng trước mặt, hắn vô thức muốn giấu thứ đó đi.

Nhưng người đó ra tay cực nhanh, vậy mà lại giật lấy mất.

Sở Văn nói: "Đuôi cáo của ngươi cuối cùng cũng lộ ra rồi nhỉ!

Dù sao chúng ta cũng có nhiều người, tôi nói cho cậu biết, tất cả đều là bạn bè.

Nếu chúng ta ở cùng nhau, có thể coi là đồng đội, nhưng nếu có tư tâm, tôi sẽ không giúp cậu đâu." Người đó nghe Sở Văn nói vài câu, nhưng cũng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn thứ đó.

Lúc đó Bàn Tử cũng nghe thấy, liền vội vàng chạy tới.

Hiện tại Bàn Tử dù sao cũng là do người đó vừa cứu.

Sở Văn không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì, nếu nói ra sự thật, Bàn Tử có tin hay không?

Chương 705

Người đó cũng không làm gì, chỉ cầm lấy thứ đó.

Sở Văn hoàn toàn mù mịt, không hiểu người đó rốt cuộc muốn làm gì.

Bàn Tử chen vào: "Ôi chao, lương thực của chúng ta đủ rồi, có tác dụng gì đâu?

Lại chẳng ăn no." A Ninh thấy hai người đang giằng co.

Cô sợ làm mọi chuyện lớn chuyện, dù sao hiện tại vẫn chưa hoàn toàn nắm được thóp của người đó, bây giờ không phải lúc xé rách mặt.

Hắn chỉ là giật lấy đồ, cũng không làm hại họ, có thể lợi dụng cơ hội khác để bắt.

Bàn Tử nói: "Mấy người các cậu đều thay đổi rồi à?

Có thể có nhiều đồ ăn hơn tôi à?

Thật sự không ngờ lại tranh giành từng miếng ăn, đúng là làm tôi mở mang tầm mắt, xem sau này tôi sẽ thế nào!" Sở Văn thầm nghĩ: "Bàn Tử này thật là thông minh cả đời, hồ đồ nhất thời mà!" Vì người đó đã cứu ông ta, nên ông ta một chút cũng không hoài nghi.

Sở Văn lúc này cũng dần tỉnh táo lại, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội đợi Tiểu Ca, hiện tại tuyệt đối không thể bộc lộ gì.

Người đó lập tức ném đồ đi, có vài lọ thuốc cũng vì thế mà vỡ tan.

Hành động của người đó có chút kỳ lạ.

Sau đó hắn nhìn Sở Văn một cái, liền bắt đầu đi về phía cánh cửa, trông như không đợi họ nữa.

Sở Văn không thể để hắn dễ dàng đi vào như vậy, phải tìm cách ngăn cản.

Nhưng hiện tại hắn không nắm rõ được thực lực của người đó, vừa nãy kế hoạch tốt của họ lại bị hắn làm xáo trộn.

Đối với Bàn Tử, ông ta đặc biệt tin tưởng Sở Văn, liếc nhìn Sở Văn, nghĩ rằng hắn và người giả mạo Tiểu Ca đang giận dỗi, ông ta trừng mắt nhìn Sở Văn một cái, sau đó đi theo Tiểu Ca vào cánh cửa đó.

Sở Văn lúc này phải tìm cách ngăn cản.

Hiện tại tốt nhất là người kia chưa phát hiện ra dấu tay, chỉ cần chưa phát hiện ra dấu tay, thì hắn sẽ không thể dễ dàng đi vào được.

Sở Văn vẫn luôn tìm cách, hắn nhìn kỹ xung quanh, phát hiện không có cơ quan nào nổi bật.

Hiện tại Sở Văn muốn xem người đó rốt cuộc có bản lĩnh gì, vừa nãy hắn cũng đã thấy thân thủ của người đó rồi, xem bản lĩnh của người đó lớn đến mức nào.

Đi đến trước cơ quan, cơ quan tầng tầng lớp lớp, căn bản không thể đi vào.

Sở Văn hiện tại giả vờ như đang giận dỗi với người đó, vẫn luôn ngồi trên dấu tay đó, như vậy hắn sẽ không vào trong.

“Hai người các cậu trước giờ luôn thân thiết, thật không ngờ lại vì một chút đồ ăn mà giận dỗi.” Lúc đó Sở Văn vẫn luôn ngồi chặt trên dấu tay, ngoài việc đánh giá thấp người đó ra, người đó mặc trang phục giống Tiểu Ca, thân thủ không tệ, hắn cũng biết không ít thứ, nhưng không nói một lời, Sở Văn cũng không đoán ra được hắn ta là ai.

Bàn Tử và người đó đang quan sát xung quanh: “Trong này đúng là

một nơi tốt, chúng ta vào trong không chừng sẽ có chút phát hiện, cũng không uổng công một phen tranh giành.

Nơi đây khảo nghiệm khó khăn, vào trong cũng không dễ dàng, nhìn phía dưới có nhiều đầu lâu như vậy, có thể thấy bản thân người đó khá lợi hại, nhìn xem ai cũng bị mắc kẹt ở đây." Lúc đó A Ninh không ở đó, ai cũng nhìn chằm chằm vào mọi thứ xung quanh.

Giống như Sở Văn đã suy luận ban nãy, e rằng chỉ có dấu tay đó mới là chìa khóa.

Nếu không, kẻ kia đã vào từ sớm rồi, dù sao dấu tay đó chỉ ra Bàn Tử.

Lúc đó, người đó dường như đã kích hoạt một thứ gì đó, cánh cửa bắt đầu dịch chuyển.

Ngoài việc ban đầu hơi không tin, lối vào duy nhất chỉ có dấu tay, Sở Văn vẫn luôn giữ ở đó, chẳng lẽ hắn ta đã tìm ra cách?

"Lợi hại, tôi đã vào được rồi sao?

Sở Văn mau lên, ở đây có một khe hở, tôi có thể chui vào được rồi." Bàn Tử vẫn luôn hữu tình hữu nghĩa, vội vàng gọi Sở Văn cùng vào, nhưng khe hở đó đối với Bàn Tử có chút khó khăn, sau khi thử, ông ta phát hiện căn bản không thể chui vào.

"Tôi Bàn Tử sau này phải giảm béo rồi, cửa này tôi thật sự không vào được nữa, cậu mau lên đi, vào trước xem có thể mở từ bên trong không." Người đó đã mở cánh cửa ra một khe hở, nhưng lại không chọn đi vào, mà vẫn luôn tìm kiếm gì đó.

Bàn Tử suýt chút nữa bị kẹt bên trong, nên đành gọi Sở Văn, nhờ Sở Văn giúp đỡ đi vào.

Sở Văn nhìn thấy một khe hở, khe hở đó đối với hắn thì rộng rãi thừa sức, liền vội vàng đi tới, nhìn vào bên trong từ khe hở đó.

Bên trong quả thật là một ngôi mộ lớn, bụi bặm đầy rẫy, nhất thời Sở Văn không biết phải làm sao.

"Đừng vào!" Sở Văn vừa mới thò đầu vào, lúc đó nghe thấy có tiếng hét, lúc đó Sở Văn có thể nghe rõ, tiếng hét đó chính là giọng của Tiểu Ca.

Lúc này bên ngoài có tiếng đánh nhau, Bàn Tử hét lớn một tiếng, không ngờ cơ quan cửa lại bắt đầu dịch chuyển, Sở Văn như vậy đầu hắn sẽ bị kẹt lại.

Chương 706

May mắn có người chết đã làm cho cơ quan dừng lại.

Hiện tại Sở Văn suýt chút nữa thành con cừu non bị làm thịt rồi, bên ngoài cũng không biết tình hình thế nào, cứ như vậy, rõ ràng vừa nãy nghe thấy giọng Tiểu Ca, vì bị kẹt bên trong, hiện tại hoàn toàn không nghe thấy bên ngoài xảy ra chuyện gì nữa.

Hắn bắt đầu nhìn vào bên trong, chỉ có thể đợi bên ngoài yên tĩnh rồi mới tìm cách thoát ra, vì vậy hiện tại rất hối hận, nếu vừa nãy không kiên nhẫn, cũng sẽ không trở nên khó xử như vậy.

Hắn cố gắng thoát ra khỏi khe cửa đó, từ khe cửa đó đi ra.

Lúc đó cũng hoàn toàn không cảm ứng được hệ thống, chỉ có thể không suy nghĩ gì ở đó.

Cơ quan kiểm soát khe cửa đó, nhưng dựa vào Sở Văn căn bản không thể làm cho nó mở ra được.

Đúng lúc Sở Văn tiến thoái lưỡng nan, đột nhiên cảm giác người đó đã xảy ra mâu thuẫn.

Nhìn thấy có người có thể làm cho cơ quan dịch chuyển, như vậy Sở Văn có thể thoát ra được rồi.

Dần dần cánh cửa bắt đầu lớn hơn một chút, Sở Văn vừa vặn có thể từ khe hở đó đi ra.

Tranh thủ cơ hội đó, hắn vội vàng từ khe hở đó thoát ra, nhưng chưa kịp đi ra, khe hở đó bắt đầu dừng lại.

Hiện tại khe cửa đó so với vừa nãy đã lớn hơn, khi Sở Văn đi ra, hắn phát hiện bên ngoài không có ai nữa, rõ ràng vừa nãy có mấy người ở đó, hắn cũng không chắc Tiểu Ca có quay lại không.

Bên ngoài còn lại một vài thứ kỳ lạ, nhìn thấy dưới đất có một ít đồ đạc, sau đó có một ít tro kỳ lạ, không biết từ đâu ra.

Không đến mức bỏ lại Sở Văn, nhưng hiện tại họ lại không ở đây.

Sở Văn dù sao vẫn luôn bị kẹt bên trong, không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Trong đó ngoài việc có thêm một ít tro ra, còn có những dấu vết đó, dấu vết có thể nhìn ra là đã có đánh nhau, vì vậy hiện tại không biết có nên đi vào chủ mộ đó không, hay đi tìm họ?

Hiện tại khe hở đủ lớn rồi, Sở Văn hoàn toàn có thể chui vào.

Sở Văn vừa nãy đã trải qua kinh nghiệm bị kẹt lại, dấu tay đó gợi ý chỉ có Bàn Tử mới có thể vào được.

Hiện tại hệ thống không đưa ra chỉ lệnh, bây giờ hắn lại không có dũng khí để đi vào, trước hết hãy tìm mọi người đã, nếu gặp nguy hiểm mà bỏ rơi mọi người, thì Sở Văn cũng quá không giảng nghĩa khí rồi.

Nhưng nên tìm ở đâu đây?

Sở Văn nhìn thấy nhiều lối đi nhỏ như vậy, căn bản không biết nên chọn lối nào, nhưng nếu cứ đợi ở đây, không biết phải đợi đến bao giờ.

Mấy người kia cũng không để lại bất kỳ tin tức nào cho Sở Văn, hiện tại A Ninh cũng không biết đã đi đâu.

Lúc đó, vài dấu chân dưới đất thu hút sự chú ý của Sở Văn, trên mặt đất có tro tàn, trên tro tàn có thêm vài dấu chân.

Mặc dù những dấu chân đó dày đặc, nhất thời cũng không phân biệt rõ ràng, nhưng Sở Văn có thể nhìn thấy hướng đi của những dấu chân đó, có thể cảm giác mọi người đều đi theo một hướng.

Lúc đó Sở Văn trong lòng lẩm bẩm, nếu đi theo họ, ngược lại sẽ bị bỏ lại ở đây, cũng không giống phong cách làm việc của mình, thêm vào đó, bây giờ Sở Văn thật sự đau đầu, căn bản không biết phải làm sao.

Chỉ có thể đi theo những dấu chân đó mà tìm kiếm một chút, ít nhất trước tiên phải tìm thấy mọi người, như vậy mới có thể biết một số chuyện.

Vì những tro tàn đó đều mới rải xuống, những dấu chân đó có thể nhìn thấy được.

Sở Văn cuối cùng cũng hiểu vì sao những tro tàn đó lại đột nhiên xuất hiện ở đây rồi, một người trên người mang tro tàn, nhưng không biết vì sao người đó lại mang theo những tro tàn này.

Lối đi càng lúc càng hẹp, đột nhiên cảm giác Bàn Tử không đi lối này, vì theo vóc dáng của Bàn Tử không thể chui vào bên trong.

Lúc đó Sở Văn phát hiện có vài ngọn đèn, chúng đều trông như được để lại, hẳn là ở trong mộ dưới biển.

Dựa vào những ngọn đèn đó, trên bức tường bắt đầu xuất hiện một số hoa văn.

Trên hoa văn vẽ đủ thứ lộn xộn, tất cả đều trông giống hình con cá, dày đặc, sau đó lại dùng một loại chữ viết khác.

Sở Văn hiện tại không biết trên đó muốn nói cho ai biết điều gì, nếu Tiểu Ca ở đây, không chừng có thể biết được.

Lại có một số hình con cá, nhìn thấy ở trong mộ dưới biển này muốn ghép thành hình con cá đó, thì tất cả bí mật cũng sẽ được giải đáp, nhưng con cá đó rốt cuộc đại diện cho điều gì chứ?

Chẳng lẽ là vì chìa khóa ở đây sao?

Sở Văn cũng cảm thấy có chút không đúng, vì một con đường hẹp như vậy, Bàn Tử không thể đi vào được, nhưng theo dấu chân nhìn, không có dấu chân thừa đi về phía khác, vậy thì hiện tại dấu chân đó là của người mang tro tàn đó.

Lúc đó trên bức tường lại xuất hiện những rặng san hô.

Sở Văn đột nhiên nhớ ra A Ninh nói những rặng san hô này có thể giải bách độc.

Chương 707

Hắn vội lấy một mảnh san hô màu sắc rực rỡ, vừa chạm vào san hô, cảm giác san hô dường như đang dịch chuyển.

Khi dừng tay lại, san hô lại trở về vị trí ban đầu.

Đi sâu hơn nữa, Sở Văn không thể đi vào được.

Vừa nãy mới bị kẹt lại, hắn không thể thử một lần nữa.

Chẳng lẽ người đó cứ thế biến mất một cách không khí sao?

Nhưng nhìn về phía trước vẫn có dấu chân, đột nhiên có chút không hiểu, chẳng lẽ người đó thật sự có súc cốt công sao?

Mấy người đó cứ thế biến mất, bỏ lại hắn.

Vì vậy hiện tại Sở Văn chỉ có thể đi theo chỉ dẫn của hệ thống một cách chậm rãi.

Sở Văn nhận được gợi ý của hệ thống về một thứ đồ, thứ đồ đó kỳ quái, giống một con dao găm, lại giống một món đồ trang sức, hình như là thứ hắn đang tìm kiếm, nhưng ngay cả manh mối của thứ đó cũng chưa thấy, cũng không biết nên đi đường nào.

Đúng lúc định đi, lúc đó đột nhiên từ phía trên rơi xuống một thứ gì đó, rơi xuống một cách chết lặng.

Sở Văn vốn dĩ đã một mình ở đây khắp nơi cẩn thận rồi, đột nhiên có thứ đó xuất hiện trước mặt Sở Văn, suýt chút nữa làm Sở Văn hồn vía lên mây.

Lúc đó đột nhiên tất cả đèn đều tối đen, Sở Văn vội vàng hất thứ trên đầu xuống, cảm giác trên đầu có một bàn tay, cũng không biết có người ở phía trên đang nắm lấy hắn.

“Cái thứ gì vậy?

Mau buông ra, cút đi!

Nếu không cút, coi chừng tôi không khách khí với ngươi đâu.” Sở Văn lấy con dao trên người đâm về phía bàn tay, cố gắng gạt bàn tay ra, sau đó nghe thấy một tiếng động.

Lợi dụng chút ánh sáng mới phát hiện dưới chân là một bàn tay người, mấy người vừa nãy đã vào rồi, chẳng lẽ có người gặp nguy hiểm rồi sao?

Sở Văn ngó đầu nhìn bàn tay, đó là một người lạ, có thể thấy đã chết từ lâu, nhưng không biết bị cái gì cắn nát.

“Cái thứ chết tiệt này, làm lão tử giật mình một phen!” Sở Văn bắt đầu chửi rủa vài câu, thoát khỏi nỗi sợ hãi trong lòng.

Hiện tại chỉ có hệ thống mới có thể đưa ra gợi ý, dù sao hiện tại không có ai ở đây, đột nhiên xuất hiện một thứ như vậy.

Sở Văn nhìn kỹ bàn tay, cảm giác như bị ai đó cắn, nhưng những dấu răng đó đặc biệt sắc nhọn, nơi này càng lúc càng trở nên nguy hiểm.

Thứ đó rơi xuống từ phía trên, chẳng trách phía trước con đường nhỏ như vậy, xem ra Sở Văn muốn tìm thì phải đi lên phía trên, chỉ là nơi này quá tối, vừa nãy có vài ngọn đèn đang cháy, bây giờ cũng vô duyên vô cớ mà tắt đi.

Sở Văn hiện tại cân nhắc việc đi lên phía trên, quay lại chỗ chủ mộ phía trên.

Nếu tiếp tục đi lên phía trên, những ngọn đèn vừa nãy vô duyên vô cớ tắt đi, theo kinh nghiệm của Sở Văn mà xem, hiện tại hệ thống cũng đưa ra một số chỉ lệnh, hắn đã gặp phải cơ quan rồi, những cơ quan này thật sự lợi hại.

Sở Văn hẳn là vừa nãy vô tình giẫm phải, hiện tại đã kích hoạt cơ quan.

Sở Văn đã va chạm không ít thứ, đã đi đến đây rồi, lùi lại cũng không phải việc Sở Văn có thể làm, thế là hắn dùng vài con dao găm cắm vào bức tường, muốn men theo bức tường mà leo lên phía trên, muốn leo lên đó phải mất một lúc.

Hắn phát hiện trên bức tường có một số chỗ lõm vào, vừa vặn có thể đặt chân lên.

"Nơi này quả nhiên có chỗ đặc biệt, những người ở đây thật sự thông minh nha, nếu không phải tôi lợi hại hơn một chút, chắc chắn đã mất mạng từ sớm rồi." Sở Văn chậm rãi leo lên phía trên, cảm giác có chút bỏng rát.

Hắn cảm giác hiện tại phía trên có chút nguy hiểm, đột nhiên cảm giác không đúng, đúng lúc định lùi lại, đột nhiên cảm giác chân chạm mạnh vào tường, hoàn toàn không đúng, Sở Văn đã leo lên một lúc lâu rồi, sao vừa đặt chân xuống lại chạm vào tường rồi?

Lúc đó đột nhiên từ phía trên tỏa ra ánh sáng cực lớn, phía trên dường như có bóng người đang lay động, Sở Văn cũng không biết người ở phía trên là ai, một chút tiếng động cũng không có, theo hắn biết thì có mấy người ở đây.

Nếu leo lên phía trên, cảm giác bỏng rát ở phía trên đặc biệt nặng, hắn liền đặt chân xuống.

Lợi dụng ánh sáng cực lớn, Sở Văn có thể nhìn thấy khi leo lên phía trên, bức tường phía dưới cũng dịch chuyển một cách lạ thường, không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Đúng lúc Sở Văn đang quan sát xung quanh, phía trên đột nhiên thả xuống một sợi dây thừng, nhưng sợi dây đó dường như treo lơ lửng ở

phía trên, Sở Văn căn bản không thể chạm tới.

Phía trên có hơi nóng lớn, nhưng phía dưới lại không còn đường nữa, Sở Văn chỉ có thể leo lên phía trên.

Sợi dây thừng đột nhiên xuất hiện này, cũng không biết là ai đã thả xuống?

“Phía trên có ai không?

Ai đó?

Là ai vậy?

Chương 708

Tôi là Sở Văn." Đột nhiên cảm giác phía trên có mấy người đang đi lại, có thể thấy ở đây cũng có mấy người, người bình thường chắc chắn không ở đây.

Hiện tại lại thả xuống một sợi dây thừng, ngược lại lại không nói gì, càng lúc càng không hiểu.

Nhưng người ở phía trên vẫn luôn đi lại, hắn gọi hồi lâu, cũng không có ai đáp lại, chỉ thả xuống một sợi dây thừng.

Sở Văn ngay cả mặt của người đó cũng không nhìn rõ, lại leo lên một chút nữa, chuẩn bị nắm lấy sợi dây thừng mà đi lên, dù sao phía dưới cũng không còn đường nữa, nếu cứ ở lại đây, mà phía trên nóng như vậy, không chừng sẽ bị nóng chết ở đây.

Vì sợi dây thừng được thả xuống từ phía trên, Sở Văn cảm giác sợi dây thừng cũng đặc biệt dài.

Lúc đó Sở Văn một tay nắm lấy sợi dây thừng, vừa nắm lấy sợi dây thừng, cảm giác dần dần dịch chuyển lên phía trên.

Nhưng sợi dây thừng đặc biệt nóng, làm Sở Văn đột nhiên có chút khó chịu.

Hắn kiên trì leo lên phía trên, nhưng sợi dây thừng dường như khó chịu trọng lượng của hắn.

Sở Văn leo được một nửa thì cảm giác sợi dây thừng không chịu đựng nổi, phía trên cũng có vài người đang đi lại.

Sở Văn chậm rãi nhìn xung quanh, sau đó đặt chân lên, dùng lực leo lên.

Chưa kịp đặt chân xuống, lúc đó cảm giác cổ áo bị nắm lấy, Sở

Văn vô thức phải giãy giụa, sau đó và hắn giằng co.

Khuôn mặt của người đó bị che đi, nhưng có thể nhìn thấy quần áo của hắn, đó không phải là người vừa nãy đã gặp sao?

Người đó dường như đã ra tay nương nhẹ, Sở Văn đã đánh mấy hiệp, nhưng hắn ta không ra tay độc ác với Sở Văn, mà lấy phòng ngự làm chính.

Khi hai người đang giằng co, mặc dù biết người đó đặc biệt lợi hại, nhưng Sở Văn đã đánh mấy hiệp, một tay nắm lấy quần áo của người đó, xé rách quần áo, Sở Văn có thể nhìn thấy một ký hiệu ở cổ.

Lúc này Sở Văn có thể khẳng định, người đó không phải Tiểu Ca rồi, vừa nãy hắn cũng đã gặp Tiểu Ca, hiện tại đều biến mất rồi sao?

Sở Văn nhìn thấy ký hiệu quan trọng đó, cũng biết ký hiệu đó Tiểu Ca không có.

Hiện tại chỉ có một người, lúc đó nếu nói ra sự thật, ngược lại sẽ bất lợi cho hắn, chi bằng cứ giả vờ sai.

Vì người đó muốn giả mạo Tiểu Ca, điều Sở Văn cần làm bây giờ là giả vờ không biết, nếu coi hắn ta là Tiểu Ca, không chừng có thể tìm được tin tức về mọi người.

Hiện tại điều quan trọng nhất là Bàn Tử hiện không có bóng dáng, vào chủ mộ nhất định phải có dấu tay của Bàn Tử.

Lần này cũng là lúc Bàn Tử quan trọng nhất đi, bình thường ông ta luôn đi theo Sở Văn, luôn gây rắc rối cho Sở Văn, bây giờ cần ông ta thì lại không tìm thấy người.

"Này, Tiểu Ca, mặc kệ, chúng ta cũng đã cùng khổ rồi, thôi được rồi, tôi hòa giải với cậu trước đã, chúng ta đừng đánh nữa." Sở Văn hiện tại phải giả vờ người đó là Tiểu Ca, vì hệ thống cũng không nhận diện được người đó, hệ thống đưa ra chỉ lệnh là một bộ xương

cá.

Sở Văn chỉ có thể nhận thua, hiện tại thế yếu lực mỏng, người đó ngược lại không có ác ý, Sở Văn chỉ có thể chậm rãi phát hiện.

Người đó đơ ra, dường như muốn nói gì đó, nhưng nhìn kỹ Sở Văn, sau khi chỉnh lại quần áo bị Sở Văn xé rách, hắn cũng chỉ gật đầu, trông như muốn nói cho Sở Văn một số chuyện, nhưng hiện tại không phải lúc.

Lúc đó Sở Văn mới phát hiện đó cũng là một khoảng đất trống hoàn chỉnh, những chỗ khác đều như bị lửa đốt, phía trên có những đốm lửa nhỏ.

Vừa nãy hắn chỉ lo đánh nhau với người đó, không xem xét kỹ bên trong.

Người đó vẫn luôn tìm kiếm đồ, không ngừng gõ tường, dường như đang tìm kiếm gì đó.

Sở Văn chậm rãi đi theo phía sau, vẫn luôn không nói gì, một là sợ bị lộ, hai là cũng lười nói với Sở Văn, chỉ là mấy người kia cứ thế biến mất một cách không khí, hiện tại hệ thống cũng không nhận diện được, lúc đó mọi thứ đều như bị lửa đốt, cũng không biết đi theo người đó có thể làm gì.

Khi đi theo, hắn phát hiện ở mắt cá chân có một dấu vết, dấu vết đó và cái ở cổ không giống nhau, loại ký hiệu này Sở Văn chưa từng thấy.

Tiếp tục đi vào bên trong, trên dấu vết bị lửa đốt có vài dấu chân lớn, so với dấu chân, chi bằng nói là một số vết cào.

Những vết cào để lại màu đỏ máu, xem ra đã bị thương.

Đột nhiên xuất hiện một số dấu vết của móng vuốt, lập tức nâng cao cảnh giác của Sở Văn.

Càng đi về phía trước, càng phát hiện như không có tận cùng, nơi này thật sự lớn, lớn hơn mỗi căn phòng hắn từng thấy ở đây, có lẽ vì ở phía trên.

Lúc đó dưới đất không còn đốm lửa nào nữa, đã đi ra khỏi căn phòng vừa nãy rồi.

Căn phòng đó có nhiều đốm lửa như vậy, nhưng lại không phát hiện bất kỳ thứ gì, bình thường trong mộ huyệt không thể có phòng trống, những thứ bên trong hẳn là đã bị phá hủy rồi.

Sở Văn hình như giẫm phải một thứ gì đó, cúi đầu nhìn, thì ra là một rặng san hô.

Trên rặng san hô đó có vài dấu răng, rõ ràng là bị người cắn.

Lúc đó Sở Văn nhớ ra A Ninh vừa nãy cũng đang ăn san hô, vậy thì mảnh san hô bị bỏ lại này sẽ không phải do A Ninh ném xuống chứ?

Chương 709

Nhưng trên mặt đất không có bất kỳ dấu chân nào.

Đột nhiên vang lên một số tiếng động, giống tiếng chuông gõ, Sở Văn đi theo người đó, ba chân bốn cẳng leo qua một bức tường.

Người đó thật sự có thể sánh ngang với Tiểu Ca, may mắn là vừa nãy hắn khá lanh lợi, nếu không chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Sở Văn vốn dĩ muốn đi theo, có thể tìm ra một chút manh mối, nhưng người đó chỉ lo việc của mình, hoàn toàn không để ý đến Sở Văn, ba chân bốn cẳng leo qua bức tường, ngược lại lại bỏ lại Sở Văn.

"Đợi tôi với, Tiểu Ca, tôi và cậu chỉ cãi nhau một trận, cũng không đến mức không giảng nghĩa khí như vậy chứ." Hiện tại cũng không biết người đó chạy đi đâu rồi, chỉ cảm giác phía trên đầu có tiếng đi lại, tiếng bước chân đó đặc biệt nhanh.

Người đó vừa nãy đã leo qua rồi, Sở Văn thử, trên bức tường có một số rêu xanh, giống như thủy thảo đang mọc trên đó.

Hiện tại Sở Văn căn bản không thể leo lên được, không biết có nên tiếp tục đi về phía trước, theo bước chân của người đó không.

Lúc đó đột nhiên từ phía trên rơi xuống một bàn tay, khuôn mặt của người đó vẫn luôn bị che đi, trên ngón tay đeo một chiếc vòng nhỏ kỳ lạ.

Sau đó hắn định kéo Sở Văn lên.

Sở Văn nắm lấy bàn tay đó, người đó thật sự lợi hại, võ công thật sự không kém gì Tiểu Ca, cũng may mắn là không coi Sở Văn là đối

thủ.

Phải tìm một cơ hội thích hợp để dò la tin tức, mấy người kia ban đầu đã đi cùng nhau.

Người đó cố gắng kéo Sở Văn lên, nếu phía dưới có cảm giác nóng bức, thì hiện tại Sở Văn hoàn toàn lạnh đến run rẩy, không ngờ phía trên lạnh như vậy, suýt chút nữa làm Sở Văn trượt chân ngã.

"Chỗ này là chỗ nào?

Nơi này quá trơn, có thể đứng vững được ở đây không?" Người đó vẫn luôn dò đường, chiếc vòng nhỏ trên tay hắn lấp lánh.

Có thể thấy thứ đó là một bảo bối.

Sở Văn vẫn luôn trượt lên trượt xuống ở phía trên, lúc đó có thể nhìn thấy phía dưới có một số thứ giống như một chiếc mũ, chiếc mũ giống như mũ của áo giáp, chỉ là bị đóng băng trong khối băng đó.

Nơi này thật sự kỳ diệu, phía dưới nóng như vậy, những khối băng này đều không tan chảy, bên trong có một loại mũ, Sở Văn không hiểu vì sao những chiếc mũ này lại bị đóng băng ở đó.

"Tiểu Ca đó, mọi người đều đi đâu rồi." Sở Văn cuối cùng cũng hỏi ra miệng.

Hiện tại người đó vẫn luôn tìm kiếm đồ sao?

Dù sao nơi này rất trơn, nếu xảy ra đánh nhau, e rằng cả hai người đều không chịu nổi.

Tranh thủ lúc này dò la tin tức của hắn.

Người đó bắt đầu đơ ra, tiếp đó đi về phía trước, dường như vẫn luôn trượt trong thế giới của mình, cũng không trả lời Sở Văn, nhưng so với Sở Văn, lần này mặt đất không dễ đi lắm.

Cả hai đều không nói gì, Sở Văn biết hỏi cũng bằng thừa.

Lúc đó Sở Văn tiếp tục đi về phía trước, vì vẫn luôn nhìn những thứ phía dưới, đếm những chiếc mũ bên trong.

Những chiếc mũ hẳn là mũ của binh lính ngày xưa, từng hàng từng hàng đều bị đóng băng trong những khối băng đó, bao nhiêu năm cũng không tan chảy, có lẽ vì ở dưới biển, những chiếc mũ đó được bảo quản rất tốt.

Vì vẫn luôn nhìn xuống dưới, cũng không kịp chú ý đến bước chân, hắn mạnh mẽ va vào một thứ gì đó, Sở Văn mạnh mẽ ngã xuống đất.

Hắn va vào không phải thứ gì khác, mà là người đó.

Người đó vốn dĩ vẫn luôn đi về phía trước, ngay cả một tiếng gọi cũng không có, cứ thế quay lại, Sở Văn chắc chắn đã va vào rồi, người đó cũng thật sự kỳ lạ.

"Tôi biết cậu trước giờ không thích nói chuyện, hôm nay vẫn luôn che mặt, Bàn Tử rốt cuộc đã đi đâu rồi." Vì đã quay đầu lại, ban đầu vẫn luôn không để ý đến Sở Văn, bây giờ có thể bốn mắt đối diện, Sở Văn hiện tại phải hỏi rõ ràng.

Hai người nhìn nhau, sau đó Sở Văn vội vàng bò dậy từ dưới đất.

Lúc đó hắn mới phát hiện trên mặt đất có một lớp thứ kỳ lạ, trước mắt Sở Văn đột nhiên xuất hiện một chuỗi đồ đạc, nhìn thấy thứ đó mắt hắn lập tức sáng lên.

"Thứ của A Ninh, đã đưa thứ đó cho cô ấy rồi, đó là thứ quý giá nhất, ai cũng không được động vào." Sở Văn một tay giật lấy thứ của A Ninh, mặc dù giả vờ giả vịt với người đó, nhưng biết người đó không phải Tiểu Ca.

Lúc Sở Văn giật đồ, không cẩn thận đã làm tuột chiếc khăn che mặt của người đó.

Nhưng vì đang tranh giành đồ, mặc dù Sở Văn đã giật lại được thứ đó, nhưng vì đứng không vững, Sở Văn lại ngồi xuống đất.

Lúc đó hắn cố gắng nhìn xem người đó rốt cuộc trông như thế nào, chính xác xem có phải Tiểu Ca không.

Người đó vẫn luôn né tránh, vì hắn có thể đứng vững hơn Sở Văn ở phía trên.

Khi Sở Văn đang nhìn kỹ, hắn phát hiện trên chân mình hình như có thứ gì đó quấn lấy, lúc đó hệ thống lại phát ra cảnh báo nguy hiểm.

Chương 710

Vốn dĩ nơi này đặc biệt trơn, hiện tại trên chân lại bị thứ đó quấn lấy, Sở Văn giãy giụa.

Người đó cũng không kéo hắn, Sở Văn cứ thế bị thứ gọi là "thủy thảo" đó kéo sang một bên.

Chưa kịp phản ứng, thứ trên chân càng lúc càng nhiều.

Lúc đó Sở Văn cố gắng giãy giụa thì phát hiện trên chân là những cây thủy thảo.

Ở dưới biển có một số thủy thảo không có gì kỳ lạ, nhưng những cây thủy thảo mọc dại này, giống như một sợi dây thừng, suýt chút nữa đã trói chặt Sở Văn.

Lúc đó thứ trong tay Sở Văn, chính xác là mấy quả chuông nhỏ, đột nhiên trở nên sắc nhọn.

Thứ của A Ninh vốn dĩ lợi hại như vậy, hiện tại thật sự có tác dụng.

Hắn ba chân năm cẳng cắt đứt những cây thủy thảo đó, phát hiện một khi cắt đứt những cây thủy thảo đó, sẽ rơi xuống phía dưới.

Phía dưới tối đen như mực, Sở Văn cũng không biết phía dưới có gì.

Cố gắng bám chặt vào một số bức tường bên cạnh.

Trên những bức tường này điêu khắc một số thứ, phía trên là một số quái thú.

Hắn nắm chặt một số tảng đá trên bức tường, cố gắng để mình có thể đứng vững.

Khi thủy thảo trên chân kéo hắn lắc lư, hình như hắn đã nhìn thấy một số người đang đi lại.

Từ cái bọc trên lưng có thể nhìn ra, đó là mấy người kia.

Vì Sở Văn đang bị treo từ phía trên, vẫn luôn đi xuống phía dưới, Sở Văn chỉ có thể nhìn từ khe tường, cố gắng kêu gọi, nhưng lại phát hiện trên cổ cũng có một số thủy thảo, những cây thủy thảo này cũng trơn trượt, suýt chút nữa siết chết Sở Văn.

Hiện tại Sở Văn phải tìm một chỗ đặt chân, mới có thể thoát khỏi những cây thủy thảo này.

Kêu gọi vài tiếng sau đó phát hiện hình như không có ai, vì vậy có thể nhìn thấy, giữa họ cách nhau một bức tường.

Lúc đó Sở Văn đột nhiên phát hiện bên cạnh có một cái hang nhỏ, trong hang đang chảy ra một ít nước.

Màu nước là một loại màu sắc vô cùng kỳ lạ.

Lúc đó Sở Văn mới có thể nhìn rõ, thì ra những khối băng vừa mới tan chảy tạo ra những dòng nước đó.

Những khối băng đó ở đây bao nhiêu năm đều vẫn luôn không tan chảy, hiện tại ngược lại lại tan chảy, Sở Văn cảm giác mọi chuyện trở nên có chút không ổn rồi.

Cùng với những khối băng tan chảy đó xuất hiện một thứ, thứ đó chắn ở bên cạnh cái hang.

Sở Văn cố gắng lắc lư bên cạnh bức tường, lấy thứ đó ra.

Lần đầu tiên chạm vào thứ đó, những chiếc mũ từng hàng từng hàng mà hắn vừa nãy nhìn thấy, vốn dĩ hắn cho rằng ở dưới đất rồi, không ngờ sau khi những khối băng đó tan chảy, những chiếc mũ cũng trôi ra.

Những chiếc mũ cũng vô cùng nặng.

Sở Văn đột nhiên có cách, hiện tại thủy thảo trên cổ đang kéo hắn.

Hắn định đội chiếc mũ đó lên đầu, mặc dù chiếc mũ đó nặng, nhưng phải thử một chút, chỉ cần đội chiếc mũ đó lên đầu, không chừng những cây thủy thảo đó sẽ không còn quấn quanh cổ hắn nữa, như vậy Sở Văn cũng có thể mạnh dạn cắt đứt những cây thủy thảo đó.

Cố gắng lấy chiếc mũ trong tay, chiếc mũ đó vô cùng nặng, nếu không phải thủy thảo đang kéo, Sở Văn hiện tại có khả năng đã rơi xuống rồi.

Thủy thảo tuy quấn chặt, nhưng cũng đã giúp hắn một tay.

Hiện tại Sở Văn hành động đặc biệt không tiện, chiếc mũ đó nặng như vậy, xung quanh lại có nhiều thủy thảo như vậy.

Đúng lúc hắn định đội chiếc mũ đó lên đầu, đột nhiên phát hiện thủy thảo bị thứ gì đó kéo lại, cảm giác có một lực đặc biệt.

"Mau ném thứ đó đi, tuyệt đối đừng đội lên đầu." Sở Văn đang tìm xem ai đã kéo thủy thảo lại, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét, tiếng hét đó làm Sở Văn thở phào nhẹ nhõm, tiếng hét đó là giọng của Tiểu Ca, hắn tìm tìm tìm thật vất vả, hiện tại không ngờ lại gặp được Tiểu Ca ở đây.

Nhưng hình như đã chậm một bước, chiếc mũ đó dường như có thể cử động, rõ ràng Sở Văn vừa nãy không đội lên đầu, ngược lại bây giờ chiếc mũ lại tự đội lên đầu Sở Văn.

Lúc đó Sở Văn cảm giác mọi thứ xung quanh đều xảy ra thay đổi, xung quanh đều xảy ra dao động, có đủ loại tiếng hét, cũng không biết đã đi đâu, lúc đó hắn vẫn luôn giãy giụa.

Đột nhiên như có hai loại âm thanh đang điều khiển, vẫn luôn cố

gắng giãy giụa.

Lúc đó Sở Văn nghe thấy giọng Tiểu Ca, hình như có người đang giúp đỡ, nhưng trong đầu xuất hiện đủ loại ảo ảnh, có người vẫn luôn khống chế hắn, cũng không biết đang làm gì.

Sau khi giãy giụa rất lâu, đột nhiên cảm giác hai mắt lóe sáng, lúc đó mọi thứ trước mắt mới biến mất.

Chương 711

Hắn chỉ cảm giác như đã nhìn thấy chuyện cổ xưa, như từng bức tranh, có binh lính đang đội loại mũ đó.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn cũng không còn sức lực, Sở Văn cứ thế ngất đi.

Lần này Sở Văn cảm thấy bất khả tư nghị nhất, mặc dù gặp phải chuyện, nhưng Sở Văn đều có thể khắc phục được, cũng quá may mắn, không cẩn thận đã đội chiếc mũ đó lên đầu, hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả, nhưng hắn cảm thấy Tiểu Ca sẽ cứu, người đó chỉ là hiện tại biến mất rồi, hiện tại có thể tìm thấy Tiểu Ca, dần dần có thể tìm thấy những người khác rồi.

“Chiếc mũ đó là cái quái gì vậy?

Sao cứ thế mà đội lên đầu, cũng không có gì đặc biệt thần kỳ nha!” “Chúng ta bây giờ bị mắc kẹt ở đây sao?

Có tâm tư nhìn đồ đạc, hiện tại Sở Văn chưa tỉnh, nhưng phải cách xa thứ đó một chút, cẩn thận cũng biến thành như vậy.” Sở Văn trong mơ hồ hình như nghe thấy có vài người đang nói chuyện gì đó, cũng không biết có phải đang mơ hay không, hình như nghe thấy giọng của A Ninh.

Khi mở mắt ra, lúc đó phát hiện trên đỉnh tường có một số nhũ đá, những giọt nước trên đó đang từng giọt từng giọt rơi xuống.

Hắn cố gắng mở mắt ra, dần dần ý thức được mình vừa nãy đã ngất đi.

“Trước hết đừng ồn ào, xem Sở Văn tỉnh rồi.” Lúc đó Sở Văn cảm giác bên cạnh có một số lửa đang cháy, Sở Văn hiện tại mặc dù đang

nằm, trên người đắp một ít quần áo, nhưng cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Nơi này Sở Văn có chút quen thuộc, nhưng lại cảm thấy có chút xa lạ.

Một luồng khí lạnh ập đến.

Trước khi rơi xuống, nơi hắn ở là một số khối băng đông cứng.

Sở Văn muốn cố gắng đứng dậy, nhưng mất rất nhiều sức lực, cảm giác trên đầu như đội nghìn cân, cũng không đứng dậy được.

"Nằm yên đó đi, đội cái thứ gì vậy?

Đội cái thứ đó có cảm giác gì vậy?" Lúc đó nghe thấy Bàn Tử đang nói từng câu từng chữ, Sở Văn chậm rãi hồi phục ý thức, sau đó nhìn kỹ xung quanh.

Vốn dĩ hắn tìm không thấy, không ngờ hiện tại lại gặp phải, ngoại trừ trên đầu đội một chiếc mũ lớn ra, Sở Văn ngược lại lại có chút yên tâm.

Đột nhiên vừa nãy đội chiếc mũ đó lên, hiện tại đầu ngược lại không đau lắm.

Chiếc mũ đó thật sự quá nặng, cũng là một số thứ mà những binh lính đó đội, nếu không phải vừa nãy không có cách nào khác, Sở Văn sẽ không đội thứ đó đâu.

"Thứ trên đầu tôi có thể lấy xuống không?

Tôi đã tìm rất lâu rồi, nếu không phải tôi tìm, tôi cũng sẽ không đội thứ đó đâu, Tiểu Ca tôi đã phát hiện ra một cái…" Sở Văn còn chưa nói hết câu, Tiểu Ca đột nhiên liếc mắt ra hiệu cho Sở Văn, sau đó cắt ngang lời Sở Văn, trông như muốn tháo chiếc mũ đó trên đầu hắn xuống.

Sở Văn thật sự chưa từng thấy Tiểu Ca có phản ứng như vậy, dù sao Tiểu Ca đặc biệt lợi hại, cơ bản không có chỗ nào khó khăn.

Rõ ràng người đó giả mạo Tiểu Ca, nhưng lại không cho phép nhắc đến chuyện này, lúc đó Sở Văn thật sự đầy đầu nghi vấn.

Nhưng chuyện của người đó ban đầu đã bị A Ninh biết được rồi, nếu cứ giấu diếm, lỡ người đó lại xuất hiện như vậy, thì lại bắt đầu bị động.

Nhưng Tiểu Ca dường như không muốn chuyện này bị ai biết.

"Thứ đó tôi không thể mở được, phải dựa vào một số thứ ở đây.

Thật ra có một cách, chỉ là có chút mạo hiểm.

Nhưng hiện tại nếu không lấy thứ đó xuống, thì sẽ phải sống mãi với thứ đó trên đầu." "Bất kể là cách gì, tôi đều bằng lòng thử một chút, không biết thứ đó nặng bao nhiêu, vừa nãy đã gây cho tôi một số ảo giác, tôi suýt chút nữa mất mạng rồi, cũng nên cho nó nếm thử mùi khổ quả.

Cách gì tôi cũng chấp nhận, tôi không sợ đâu." Sở Văn hiện tại nhất định phải thử cách đó, Tiểu Ca vẫn luôn lợi hại, nếu đã có cách, thì nên thử một chút, có lẽ lát nữa sẽ không phải đội thứ đó nữa.

"Cách gì?

Nơi này lạnh như vậy, chúng ta phải rời khỏi đây sớm nhất có thể, nếu không sẽ bị đông cứng ở đây, Sở Văn cũng không phải người sợ chết." Hiện tại Bàn Tử có chút đặc biệt sốt ruột.

Sở Văn bắt đầu nói đến dấu tay ở cửa chủ mộ, hiện tại Bàn Tử quả thật có chút thay đổi, hiện tại chủ nhiệm không hiểu, nếu dấu tay đó là của Tiểu Ca, thì mọi chuyện có thể hiểu được, nhưng Bàn Tử là một tên đạo đấu, sao lại có dấu tay đó chứ?

Hiện tại có chuyện, Sở Văn có thể hỏi trực tiếp không?

Tiểu Ca dường như cố ý che giấu, vẫn luôn đợi Tiểu Ca nói cho hắn biết cách nào có thể tháo chiếc mũ rách đó xuống.

“Sẽ có thứ đó sao?

Mau giết chết nó đi, nếu không sẽ gây ra nhiều rắc rối hơn nữa!” Lúc đó ánh mắt mọi người đều tập trung vào một cái hộp nhỏ, sau khi mở cái hộp nhỏ đó ra, thứ bên trong không thể quen thuộc hơn, một con thi miết, kích thước đặc biệt lớn.

Những con thi miết này bình thường ở trong một số mộ địa, có thể chạy trốn khắp nơi, huống chi là ở mộ dưới biển, có thể có những thứ đó khắp nơi.

“Mau tránh ra, tôi giết chết nó.” “Bàn Tử, đừng có giết chết nó, Tiểu Ca, nếu tôi không lầm, cậu muốn lợi dụng thứ đó, để giải chiếc mũ của tôi đúng không?

Chương 712

Vì sao cách này lại nguy hiểm?" Sở Văn nhìn kỹ ra ý đồ của Tiểu Ca.

Tiểu Ca là người biết nhiều nhất trong này, bình thường sẽ không phạm hồ đồ.

Thứ đó, có thể đi theo Tiểu Ca, thì cũng an toàn.

"Đùa sao, thứ đó ai mà không biết, phút chốc có thể lấy mạng người, có thể dẫn dắt thứ đó, thứ đó có thể cứu Sở Văn sao?

Tiểu Ca, cậu cũng không phải là người ghi thù, sẽ không thừa cơ báo thù Sở Văn chứ, không phải cậu vừa cãi nhau mấy câu sao?

Đặt thứ đó xuống đi, nếu không lát nữa kéo theo một đám, chúng ta đều không có kết cục tốt đẹp." Bàn Tử đối với thi miết vẫn còn sợ hãi, Sở Văn cũng không có nhiều tự tin, thật ra không phải Sở Văn nhìn ra ý đồ của Tiểu Ca, mà là hệ thống nói cho hắn biết.

Sau khi nhìn con thi miết đó, cảm giác con thi miết đó và những con thi miết bình thường không giống nhau, một số xúc giác không sắc nhọn như vậy, vẫn luôn được Tiểu Ca bảo quản.

Vốn dĩ hắn cho rằng thứ đó luôn cắn người, không ngờ hôm nay lại có ích.

"Thật sự muốn thứ đó chui vào đầu Sở Văn sao?

Như vậy có được không?

Lỡ nó cắn nát đầu Sở Văn thì sao?" Bàn Tử và A Ninh đều có chút lo lắng, hiện tại Sở Văn đang nằm trên mặt đất, lúc đó bên trong lại càng lúc càng lạnh.

Vốn dĩ ở nơi này đã đủ khó khăn rồi, hiện tại hệ thống lại xảy ra sự cố, nếu lại đeo thứ như vậy, e rằng khó mà thoát ra được.

Sở Văn định thử một chút, thật ra hiện tại đối với Sở Văn, có một số chuyện chưa được giải quyết, dù sao ở đây, hắn đã gặp phải người giả mạo Tiểu Ca, hiện tại lại xuất hiện Tiểu Ca, làm Sở Văn nghi ngờ.

Mặc dù hiện tại chỉ có cách của Sở Văn mới có thể giải quyết, nhưng, lỡ Tiểu Ca không phải thật, thì Sở Văn sẽ nguy hiểm.

Nếu không thử, Sở Văn sẽ phải đội chiếc mũ đó mãi mãi.

Chiếc mũ đó, hiện tại Sở Văn chưa phát hiện sự khác biệt, nhưng nếu lại như vừa nãy bị chóng mặt hoa mắt thì hỏng rồi.

Sở Văn nhìn kỹ Tiểu Ca, hiện tại cũng khó phân biệt, chỉ nhìn xem ở cổ có ký hiệu đó không.

Nếu không có ký hiệu đó, không chừng Tiểu Ca là thật, nhưng hiện tại Sở Văn đang nằm trên mặt đất, căn bản cũng không nhìn thấy ký hiệu ở cổ.

“Chúng ta không thể ở lại đây lâu, mau thử một chút đi, tôi tin Tiểu Ca.” Sở Văn vẫn luôn tìm kiếm gì đó, hình như có phát hiện, nhưng không nói cho ai biết.

Lúc đó những khối băng xung quanh, những thay đổi đó dần dần đông cứng lại, nếu cứ ở lại đây, có khả năng sẽ bị những khối băng đó đóng cứng lại.

Hiện tại Bàn Tử cũng sốt ruột rồi, từ khi phát hiện cơ quan chủ mộ nhất định phải có dấu tay của Bàn Tử, Sở Văn cảm thấy nơi này có liên quan đến Bàn Tử, liên quan thế nào, Sở Văn hiện tại cũng không biết.

“Để thứ đó thử một chút đi, dù sao tôi ngang dọc cũng chết rồi,

muốn cắn nát thứ trên đầu tôi, sau này tôi sẽ đeo nó." Sau khi Sở Văn đột nhiên hiểu ra, hiện tại nhất định phải thử một chút rồi, mặc dù hiện tại không xác định được thân phận của Tiểu Ca, nhưng nếu cứ ở lại đây, e rằng sẽ bị đông cứng mà chết.

Tiểu Ca nhìn thấy Sở Văn đồng ý rồi, thế là kéo sợi dây nhỏ, sợi dây nhỏ buộc con thi miết đó, chẳng trách con thi miết nhỏ đó lại ngoan ngoãn như vậy, vì sợi dây đó đã được buộc.

Tiểu Ca đặt con thi miết đó lên chiếc mũ mà Sở Văn đang đội.

Lúc đó Tiểu Ca từ bên trong lấy ra một lọ thuốc nhỏ, lọ thuốc nhỏ đó được rắc lên, con thi miết lập tức trở nên bồn chồn, bắt đầu gặm nhấm chiếc mũ trên đầu Sở Văn.

Sở Văn ngược lại không cảm thấy gì, như đang chờ đợi, hiện tại cũng không có gì, chỉ là cảm thấy con thi miết nhỏ đó vẫn luôn cắn chiếc mũ mà hắn đang đội.

Vừa nãy vẫn ổn, hiện tại Sở Văn cảm thấy chiếc mũ đó lại phát huy tác dụng, lúc đó ảo giác vừa nãy dường như lại xảy ra, Sở Văn hoàn toàn không thể kiểm soát được nữa, phảng phất như có người đang kiểm soát hắn.

"Mau kiểm soát người đó lại, chiếc mũ đó không tầm thường, một khi cơ quan của chiếc mũ bị kích hoạt, sẽ phát tán độc dịch, độc dịch có thể khống chế người, từ đó gây ra một số ảo giác." Sở Văn hiện tại không nghe thấy bất cứ điều gì, chỉ biết hiện tại hình như bị ai đó đè xuống, giãy giụa lại cảm giác không nắm được thứ gì xung quanh.

"Thứ đó tìm không thấy rồi, thật sự sẽ ăn chiếc mũ đó sao?

Tôi bây giờ phải làm sao?

Tiểu Ca, có cách nào khác không." Sở Văn hình như đã đi vào một nơi nào đó, cũng không biết là cảnh tượng gì, hình như đang kể một

câu chuyện của ai đó.

Lúc đó phát hiện có người đang xây dựng ngôi mộ đó, đủ loại âm thanh đều truyền đến Sở Văn, Sở Văn nhất thời cũng không thể phân biệt được.

Ai cũng nghĩ con thi miết đó thật sự giống như lời Tiểu Ca nói, sau đó cắn nát chiếc mũ đó, thêm vào đó trên chiếc mũ còn rắc một ít bột thi.

Nhưng một khi con thi miết đó buông ra, nó đã cắn đứt sợi dây đó, vì trên chiếc mũ đó có một ít bột ẩm, nên con thi miết chui vào bên trong chiếc mũ, nhưng điều đó đã làm cho mấy người họ đều sợ hãi.

Tiểu Ca đang cảm ứng, cũng không nói bất cứ điều gì, khiến Bàn Tử và A Ninh không biết phải làm sao.

Vì thứ đó chui vào đầu Sở Văn, nếu con thi miết nhỏ đó bắt đầu cắn đầu Sở Văn, thì mạng sống của Sở Văn chắc chắn không giữ được.

“Tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy nữa, A Ninh giúp tôi, tôi muốn tháo chiếc mũ đó xuống.” Hiện tại Bàn Tử cảm thấy có một lực, Sở Văn hiện tại vẫn luôn giãy giụa, nhưng hiện tại Tiểu Ca lại không nói một tiếng nào, nếu cứ mặc kệ như vậy, tương đương với tự tay giết chết Sở Văn.

Chương 713

Bàn Tử là một người giảng nghĩa khí, tuyệt đối không thể làm như vậy.

Nhìn thấy Tiểu Ca không phản ứng, thế là ông ta nhờ A Ninh giúp đỡ cứu Sở Văn.

“Đợi thêm một chút nữa, tuyệt đối không thể động, hiện tại phải kiểm soát Sở Văn, phải tin tôi, nếu bây giờ động, hậu quả sẽ nghiêm trọng.” Tiểu Ca vốn dĩ đang nhắm mắt, hẳn là đang cảm ứng.

Bàn Tử không tiếp tục nữa, cứ thế bị Tiểu Ca cắt ngang.

Hiện tại Bàn Tử cũng băn khoăn, không biết nên nghe ai, nhưng cánh tay bị Tiểu Ca nắm lấy, A Ninh cũng không biết phải làm sao.

“Hay là chúng ta nghe Tiểu Ca đi, nhìn xem chiếc mũ đó có một cái lỗ, A Ninh không chọn nữa, không biết nên nghe ai, vẫn luôn nhìn chiếc mũ đó.

Lúc đó dưới chiếc mũ xuất hiện một cái lỗ, hẳn là do con thi miết nhỏ đó cắn.” Lúc này mọi người đều cảnh giác, hai người cũng không còn băn khoăn ai đúng ai sai nữa, Bàn Tử vẫn luôn tin tưởng Tiểu Ca, chỉ là vừa nãy bị dọa mà thôi.

Ai cũng nhìn vào bên trong qua cái lỗ trên chiếc mũ, nhìn thấy con thi miết nhỏ đó đã chui ra.

Thật sự không thể coi thường con thi miết nhỏ đó, chiếc mũ được chế tạo, độ dày đó có thể cứng rắn.

Được chôn ở đó, phía trên có thêm một lớp tro bụi.

Chỉ là con thi miết nhỏ đó hình như cũng biết bên trong không dễ ở, nên sau khi chui ra thì không quay lại nữa.

Hiện tại trên chiếc mũ chỉ xuất hiện một cái lỗ.

Sở Văn ngược lại lại bình tĩnh lại, bắt đầu tỉnh táo.

“Chiếc mũ của tôi ở phía trên sao?

Tôi bây giờ không ở trong ảo cảnh chứ.” Sở Văn hiện giờ đã hoàn toàn tỉnh táo, vừa nãy cũng đã trải qua cảnh tượng đó, chỉ là hiện tại dần dần thanh tỉnh, lắc lắc đầu, phát hiện trên đỉnh đầu có một cái mũ, thật sự hối hận vì lúc nãy đã đội nó lên, giờ có muốn hất cũng không xuống được.

Bàn Tử cũng chẳng còn cách nào.

Nếu cứ ở mãi trong đó, có khả năng sẽ bị đông cứng.

Hiện giờ Sở Văn đầu đội mũ, nhất thời không thể thoát thân, anh ta cũng vội vàng rời đi, muốn tìm một chỗ để dừng lại ngay lập tức.Sở Văn bây giờ chỉ có thể dựa vào hệ thống để nhận gợi ý, nhưng từ khi đội cái mũ lên, anh đã mất liên lạc với hệ thống.

Nhất thời Sở Văn cảm thấy toang rồi, ngay cả hệ thống cũng không kết nối được, có lẽ phải mất cả ngày mới gỡ được cái mũ này.Bấy giờ Tiểu Ca, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên hỏi Bàn Tử: “Chẳng phải ông lấy mấy cái mũ sao?

Tôi… tôi có cách rồi, lấy cái mũ đó ra.”Thực ra, Bàn Tử vẫn luôn nghiên cứu cái mũ đó.

Cầm trên tay quả thật có chút nặng, nhưng không đội lên đầu thì lại không nặng đến thế.Tuy nhiên, nếu Tiểu Ca đã muốn một cái mũ, chắc chắn có lý do.

Bàn Tử chầm chậm đưa cái mũ cho Tiểu Ca, cảm thấy trọng lượng mỗi cái mũ không giống nhau, sau khi đưa cho Tiểu Ca thì phát hiện ra một vài điểm khác biệt.Tiểu Ca xem xét cái mũ xong, mặt đất lại bắt đầu đóng một lớp băng mới, thật sự không thể ở lâu hơn được

nữa.

Tiểu Ca tỉ mỉ nhìn Bàn Tử, sau đó gọi Bàn Tử lại, hình như nói vài câu gì đó với ông, đột nhiên thấy mặt Bàn Tử lộ vẻ kinh ngạc tột độ.“Tiểu Ca, đùa à?

Tôi, Bàn Tử đây không bằng Sở Văn sao?

Nhìn anh ta đội cái mũ kia xong biến thành nửa người nửa quỷ, giờ lại muốn tôi cũng đội mũ, cậu yên tâm kiểu gì vậy?”Lúc này Sở Văn mới nghe Tiểu Ca muốn Bàn Tử làm gì đó, không chỉ Bàn Tử cảm thấy kinh ngạc, Sở Văn cũng vô cùng chấn động.

Anh biết uy lực của cái mũ, thực sự không hiểu sao Tiểu Ca lại muốn Bàn Tử đội nó.

Khi đó, anh càng lúc càng nghi ngờ Tiểu Ca hơn.“Hiện tại chỉ có thể cứu được, đó là cách duy nhất của tôi.

Mặc dù có khả năng có những cách khác, nhưng bây giờ chỉ có thể dùng cách này để cấp cứu, có thể thử xem sao.”Tiểu Ca sau khi nói những lời đó với Bàn Tử, lại không vội vàng giải thích cho A Ninh và Sở Văn nghe.

Bàn Tử cũng không cam lòng, yêu cầu một lời giải thích về việc tại sao lại phải đội cái mũ đó.“Tiểu Ca, tôi biết cậu làm vậy có lý do, nhưng vừa nãy cậu cũng thấy người kia thực ra không khác mấy so với chúng ta, nếu không phải đột nhiên đến kịp, Bàn Tử đã bị mê hoặc rồi.

Bây giờ cậu lại muốn làm vậy, không khỏi khiến tôi nghi ngờ, cậu phải nói cho tôi biết sự thật, nếu không tôi không thể mạo hiểm như vậy.”A Ninh không tỏ ra sốt ruột như Bàn Tử, mà hỏi Tiểu Ca một cách lý trí hơn.

Những gì Tiểu Ca nói không sai, nhưng cô cần một lý do.

Dù sao đây cũng không phải chuyện nhỏ.

Sở Văn đã biến thành thế kia, nếu Bàn Tử lại xảy ra chuyện, A Ninh sẽ trở nên đơn độc, lực bất tòng tâm.Tiểu Ca bắt đầu chọn vài cái mũ.

Những cái mũ này được bảo quản tốt như vậy là vì chúng nằm trong những tảng băng đó.

Cơ quan bên trong có phần khó lường, ngay cả người lợi hại như Tiểu Ca cũng không thể nhận ra.

Anh cũng không biết tại sao Tiểu Ca lại phán đoán rằng chỉ có Bàn Tử mới có thể cứu Sở Văn.“Thời gian của tôi không còn nhiều, chúng ta cũng đã đợi lâu rồi.

Cậu biết năng lực của tôi mà.

Chương 714

Bây giờ chỉ còn một cách.

Tôi có nỗi khổ riêng, sẽ không nói cho cậu biết.

Chỉ có Bàn Tử đội cái mũ này mới có thể cứu Sở Văn.”Tiểu Ca hiện giờ cũng không giải thích nhiều, cứ thế đưa cái mũ cho Bàn Tử.

Trông anh ấy thật sự có nỗi khổ tâm.

Hiện tại Sở Văn vô cùng bị động, cảm thấy chưa bao giờ khó xử như vậy.

Lúc này có lẽ chỉ có Tiểu Ca mới có cách, dù sao thì những tảng băng xung quanh cũng càng lúc càng nhiều.Bàn Tử ngớ người ra, rồi cảm thấy Tiểu Ca nói không sai, liền chọn tin tưởng Tiểu Ca.

Ông vốn là người hào sảng.

Tiểu Ca đã nói vậy rồi, cứ thử thôi.

Dù sao thì ở cái nơi quái quỷ này không biết sẽ xảy ra chuyện gì, thà cứ thử còn hơn.

Người đi lại trong mộ này từ lâu đã không sợ chết rồi.“Tiểu Ca, bây giờ tôi giao cả tính mạng cho cậu đấy.

À không, có Sở Văn đây rồi, tôi cũng chẳng sợ chết đâu.

Nhưng tôi, Bàn Tử đây cũng có danh tiếng, nếu cái mũ cứ dính trên đầu thì tôi không đồng ý đâu đấy.”Bàn Tử nói xong vài câu thì bắt đầu đội cái mũ lên đầu.

Cái mũ đó bắt đầu xoay chuyển.

Tình huống của cái mũ này khi đội lên không giống với lúc tôi đội lên, ít nhất thì khi chủ nhân đội mũ cũng không xảy ra động tĩnh lớn

như vậy.

Bàn Tử hình như đang rất đau khổ.

Vừa rồi Sở Văn chỉ bị mê hoặc, nhưng tình hình của Bàn Tử dường như tệ hơn.A Ninh thấy tình hình này, liền cuống cuồng đi đi lại lại, nhưng dù sao cô cũng không hiểu chuyện trong này nên không có cách nào.

Lúc này, cô thấy Tiểu Ca đột nhiên tự rạch ngón tay mình, nhỏ vài giọt máu, sau đó đặt hai ngón tay lên hai chiếc mũ, và chiếc mũ của Bàn Tử ngừng xoay chuyển.“A Ninh, đứng xa ra một chút.

Tôi muốn phá hủy cái mũ này, cẩn thận đừng để bị thương.

Nhất định phải nhớ, một khi xảy ra nguy hiểm, hãy kéo hai người họ đi trước.”Trên đường đi, chúng tôi chưa từng thấy?

Không có mấy chiếc mũ lại lợi hại đến vậy, ngay cả Tiểu Ca cũng không nắm chắc lắm.Cái mũ bắt đầu tỏa ra một ít khói nhẹ.

A Ninh vội vàng bịt mũi, sau đó những làn khói này bao trùm khắp nơi, càng lúc càng dày đặc, khiến A Ninh không nhìn rõ gì nữa.Những thứ này chắc hẳn là chất độc bên trong.

Hiện tại chất độc đã bị Tiểu Ca biến thành khí độc.

Không chỉ là sau khi những khí độc này thoát ra, thì cái mũ nhỏ đó cũng không còn nhiều bản lĩnh nữa.“A Ninh, bây giờ, mau kéo hai người họ đi.

Tôi muốn tiêu hủy mấy cái mũ này.”A Ninh bị choáng váng đến nỗi không biết phải đi hướng nào.

Lúc này, đột nhiên có hai bàn tay đưa ra, hình như Tiểu Ca muốn cô kéo hai người họ đi xa một chút.

A Ninh không kịp nói nhiều, liền kéo hai người họ đi về phía đó.

Nhưng chưa đi được mấy bước, con đường phía trước đã bị đóng băng lại.Không, sau khi Tiểu Ca kích hoạt hai cái mũ đó, băng đá bên trong đóng lại càng nhanh hơn.

Khi đi về phía trước, những tảng băng đã đông cứng thành một bức tường, hoàn toàn chặn đứng con đường tiến lên.

Sở Văn và Bàn Tử hiện giờ lại rơi vào trạng thái hôn mê, không biết sẽ ra sao.“Xong rồi, phía trước bị chặn rồi!

Tiểu Ca đâu?

Tôi bị mắc kẹt ở đây, chúng ta phải làm sao đây?”Phía trước là một bức tường, xung quanh lại từng lớp khói tro dày đặc.

Lúc này A Ninh kéo Bàn Tử và Sở Văn, khói bụi khiến A Ninh không thể phân biệt phương hướng, cũng không biết phải chạy đi đâu.

Cô chỉ biết phía trước và xung quanh đều không thể thoát ra được, lẽ nào thật sự sẽ bị đông cứng ở đây sao?Tiểu Ca bên kia vẫn luôn kiểm soát hai cái mũ đó.

Cơ quan bên trong hai cái mũ vượt quá sức tưởng tượng của Tiểu Ca.

Tiểu Ca cũng cố gắng giữ chặt hai cái mũ, không để chúng kích hoạt cơ quan nữa.

Những cơ quan này về cơ bản đều liên kết với nhau, nhưng tận mắt anh có thể thấy có rất nhiều mũ trong tảng băng đó.Lúc này Sở Văn tỉnh lại, bởi vì cái mũ dù sao cũng bị con thủy miết cắn một lỗ, nên hiện giờ Sở Văn không còn bị ảnh hưởng bởi những ảo giác đó nữa.“Tiểu Ca hiện tại đang ở đâu?

Những cơ quan đó đã được kích hoạt hết rồi sao?

Chương 715

Tôi đến giúp anh.

Cầm lấy cái chìa khóa này, đặt chìa khóa lên những tảng băng, những tảng băng đó sẽ nứt ra.”Đúng lúc A Ninh không biết phải làm sao, Sở Văn đột nhiên tỉnh lại, trong làn khói bụi, anh cảm thấy Sở Văn đưa cho một thứ gì đó.

Một cái chìa khóa mà có thể làm nứt những tảng băng kiên cố như vậy, cô có chút không dám tin.

Những tảng băng đó đã đông cứng cái mũ lâu như vậy, chỉ dựa vào một cái chìa khóa thật sự có thể giải quyết được sao?Nhưng chưa kịp để A Ninh hỏi ra những điều đó, Sở Văn đột nhiên chạy đi giúp Tiểu Ca.

Ngược lại, Bàn Tử hoàn toàn không có ý thức, nhưng dù sao cũng đã cứu Sở Văn, cộng thêm thân hình Bàn Tử to lớn như vậy, A Ninh đã tốn không ít sức lực.Khi Sở Văn đi đến đó, anh không tìm thấy Tiểu Ca ở đâu, chỉ cảm thấy cái mũ đó hình như đang di chuyển.

Sở Văn biết cái chìa khóa đó có thể làm nứt một số tảng băng, điều này cũng là do hệ thống nói cho anh biết.

Bởi vì trên đầu không còn cái mũ, nên anh có thể cảm nhận sự tồn tại của hệ thống, và nhờ vậy mà anh mới có thể tỉnh táo.

Nhưng trong làn khói bụi này, anh vẫn không tìm thấy Tiểu Ca.“Tiểu Ca đang ở đâu?

Có nghe thấy tôi nói không?

Bây giờ tôi có cách rồi, hãy để hai cái mũ va vào nhau, sẽ làm dừng các cơ quan lại.”Sở Văn nhất thời không tìm thấy Tiểu Ca, chỉ có thể

la hét lớn ở trong đó, hy vọng Tiểu Ca có thể nghe thấy một chút âm thanh, nhưng Tiểu Ca vẫn luôn kiểm soát những cái mũ đó, hoàn toàn cắt đứt liên lạc với bên ngoài.Băng đá trên mặt đất càng lúc càng nhiều.

Sở Văn vì muốn ra tay nên cũng dần dần tìm kiếm trên mặt đất.

Lúc này, anh không cẩn thận giẫm phải rồi ngã xuống.

Dù sao thì ở trong đó toàn là khói bụi, không dễ phân biệt phương hướng.Sở Văn không cẩn thận bị trượt chân ngã, hình như va vào một người.

Nghe thấy âm thanh đó, Sở Văn cảm thấy đó là Tiểu Ca.

Anh cũng không biết cú va chạm như vậy, liệu có gây phiền phức cho Tiểu Ca không?Chưa kịp đứng dậy, thực ra việc đứng dậy rất khó khăn, vì mặt đất càng lúc càng trơn trượt.

Đôi khi anh nghe thấy một tiếng động, sau đó bị ai đó kéo đi.

Tiếp theo, khói bụi càng lúc càng nhiều, hình như có một vài tia lửa.Những tảng băng đó vì có một vài tia lửa trên đó, nên cứ di chuyển qua lại.

Anh cũng hình như bị một người kéo đi liên tục về phía đó.

Những tảng băng từ từ đổ sập, cứ thế chìm xuống dưới.

Sau đó, Sở Văn mới nhìn thấy người đó.

Hiện tại quần áo trên người Tiểu Ca cũng bị lửa thiêu rụi, Tiểu Ca không mặc áo trên, Sở Văn có thể nhìn rõ cái cổ của y.Hiện tại Tiểu Ca đang kéo cái cửa đó, dùng cái cửa đó để chặn những tảng băng rơi xuống.

Sở Văn đang chăm chú nhìn cái cổ của y, trên cổ y rõ ràng cũng có cái ấn ký đó, cái ấn ký đó y hệt với ấn ký của người giả mạo Tiểu

Ca.Nhất thời Sở Văn thầm thì trong lòng, thực sự không thể hiểu rõ người này rốt cuộc là ai.

Anh nhìn kỹ Tiểu Ca, rõ ràng là Tiểu Ca mà, động tác lại quen thuộc như vậy, căn bản không thể bắt chước được.“Ngớ người ra làm gì?

Mau lên, nhanh giúp tôi, chúng ta nhất định phải chặn cái cửa này lại.”“Nhưng A Ninh không ra ngoài, vạn nhất chúng ta chặn cửa lại, không thoát ra được thì sao?”Lúc này Sở Văn chợt nghĩ đến A Ninh, hơn nữa Bàn Tử cũng đã cứu anh một mạng.

Hiện tại anh đã thoát được cái mũ, nhưng không biết Bàn Tử bây giờ thế nào rồi.

Cái chìa khóa đang ở trong tay A Ninh, hiện tại hai người đó không biết đang ở đâu, nếu một khi cái cửa này bị chặn lại, thì họ cũng không thể ra ngoài được.Tiểu Ca: “Đừng nói nhảm nữa, yên tâm đi, chỉ cần cô ấy và Bàn Tử ở cùng nhau sẽ không sao đâu.

Bây giờ nếu hai chúng ta không chặn cửa lại, một khi những tảng băng đó trượt ra ngoài, tôi sẽ bị đè chết đấy.”Tiểu Ca sắp đẩy được cánh cửa rồi.

Sở Văn nhận được thông tin cũng không thể do dự nữa.

Bất kể người này là ai, hiện tại không gây hại, hai người họ bây giờ như cá nằm trên thớt rồi.Sở Văn ra tay giúp đẩy cánh cửa đó.

Lúc đó Tiểu Ca cũng dùng chân đá mạnh cánh cửa, có thể thấy cổ chân của Tiểu Ca, trên cổ chân đó không có cái dấu hiệu đó.

Sở Văn lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng chỉ nhìn từ cái cổ đó, vì đều có dấu hiệu giống nhau, nên Tiểu Ca và người kia có một mối quan hệ nhất định.Vừa nãy Tiểu Ca đã nói ra cách, nhưng không nói rõ nguyên nhân tại sao lại làm vậy, vẫn luôn che giấu.

Nhưng từ khi Sở Văn đội cái mũ lên, anh không còn thấy người kia nữa, người kia có thể đang ở bên trong.Dù sao bây giờ cũng chỉ còn hai người là Sở Văn và Tiểu Ca.

Đợi khi yên tĩnh lại, anh sẽ hỏi Tiểu Ca.

Hiện tại hệ thống gợi ý hình như đã đi chệch khỏi con đường cần đi.

Nơi này không thể ở lâu, nơi này không bị hệ thống kiểm soát, không chừng bên trong có một số nguy hiểm, lúc đó hệ thống cũng không thể giúp được.Khi Sở Văn dùng hết sức lực cuối cùng thì cánh cửa cũng đã được đóng lại.

Anh chạy suốt chặng đường, kiệt sức nên liền ngồi xuống nghỉ ngơi.

Không chỉ phải bảo toàn bản thân, mà còn phải đi tìm Bàn Tử.

Chương 716

Không như vừa nãy Sở Văn đánh bậy đánh bạ, bây giờ có Tiểu Ca ở bên thì tốt hơn nhiều.Hiện tại cửa đã đóng lại, nơi này lại đặc biệt bình thường, không quá nóng, cũng không có thay đổi, chỉ là có một ít nước từ từ thấm vào.

Có lẽ là nước do những tảng băng tan chảy ra.Ở nơi này, hệ thống ra lệnh, đã đi chệch khỏi lộ tuyến, không phải là con đường đến mộ.

Vì vừa nãy xảy ra một số chuyện, lẽ ra phải đến chủ mộ, nhưng hiện giờ cũng không biết đã chạy đi đâu rồi.Vì vậy, hiện tại do đi chệch lộ tuyến, hệ thống không thể cung cấp câu trả lời cần thiết.

Con đường tiếp theo phải tự mình đi.Sở Văn: "Bây giờ tôi phải làm sao?

Phía trước không có đường, chúng ta bị mắc kẹt ở đây rồi.

Nhìn những tảng đá phía trên đã bị nghiêng, rõ ràng phía trên không kiên cố, vạn nhất sập xuống sẽ đè chết tôi mất."Sở Văn đã đi qua không ít mộ địa, tự nhiên cũng có thể nhìn ra một vài manh mối.

Tiểu Ca còn hiểu rõ tình hình ở đây hơn Sở Văn.

Ở đây chỉ có thể tạm thời nghỉ ngơi, nhưng một khi cái cửa này đóng lại, cũng không thể ra ngoài được.

Cứ thế rơi vào tình thế vô cùng khó xử, A Ninh và Bàn Tử không vào được, còn Sở Văn và Tiểu Ca không ra được."Phía trên bị nghiêng là không sai, nhưng phía trên không phải là thể bất tường.

Tôi lúc đó nhớ là đã bò từ phía dưới lên, nên nơi này thực ra không có đường cố định, có thể đến được từ bất cứ đâu." Tiểu Ca một lời đã làm rõ tình hình ở đây, dường như đã cho Sở Văn một hy vọng

mới.

Vốn dĩ đang băn khoăn không biết đâu mới là đường, thì Tiểu Ca nói vậy, Sở Văn lập tức có cách.Tiểu Ca không biết đang dùng một số tảng đá để gõ, anh ta cũng đang tìm đủ mọi cách, không thể cứ mãi bị mắc kẹt ở đây.

Sở Văn vẫn luôn quan sát Tiểu Ca, để tránh nhìn nhầm, anh cứ nhìn chằm chằm vào cổ chân của y để xác định cổ chân y không có dấu ấn đó, đúng là Tiểu Ca thật.Sở Văn: "Khi tôi bị mắc kẹt lúc đó, sau đó đã xảy ra chuyện gì, tại sao xung quanh đều không thấy ai nữa?

Tôi muốn tìm, bây giờ không thấy cậu ấy đâu rồi!"Sở Văn vô tình hỏi Tiểu Ca vài câu.

Tiểu Ca hình như đang che giấu, nên chuyện vừa rồi vẫn chưa được đề cập.

Nhưng Sở Văn nhất định phải biết chuyện gì đã xảy ra, như vậy mới có thể biết thân phận của người kia.

Trong lòng anh có dự cảm, người kia và tên trộm có quan hệ không bình thường."Bây giờ đừng quan tâm chuyện vừa rồi nữa.

Lúc đó có chút hỗn loạn, tôi chỉ lo cứu cậu, sau đó tôi lại bị lạc, cũng không xảy ra chuyện gì."Tiểu Ca chỉ nói vài câu đơn giản.

Sở Văn lại luôn cảm thấy khi anh hôn mê, đã xảy ra chuyện gì đó.

Đúng lúc anh muốn hỏi thêm vài câu, Tiểu Ca vỗ vai anh."Tôi cần dùng vai cậu để trèo lên xem thử.

Chỗ này thật sự quá nhỏ, chỉ dựa vào tôi căn bản không thể trèo qua, sức mạnh của tôi cũng không thể dùng hết được, chỉ có thể dựa vào cậu."Tiểu Ca, người vốn dĩ rất lợi hại, có lúc phải cầu người khác.

Sở Văn lại rất nghĩa khí, để y đứng trên vai mình.

Nếu ở một nơi rộng lớn hơn, Tiểu Ca chắc chắn không tốn sức mà trèo lên được rồi, nhưng nơi này thực sự không thể duỗi người ra được, chỉ có thể dựa vào sức mạnh cơ bắp mà bò lên.Khi Tiểu Ca bò lên, Sở Văn đột nhiên cảm nhận được sự tồn tại của hệ thống.

Lúc này, cảm ứng của hệ thống có chút kỳ lạ, chỉ đưa ra một vài chỉ lệnh.

Hiện tại dường như bị hệ thống khống chế, Sở Văn có chút không dám tin.Nhưng hệ thống lúc đó, vẫn luôn nhấp nháy cái chìa khóa đó, lại cái chìa khóa đó.

Hiện tại chỉ có một bộ xương cá, phải đi tìm cái đầu cá và đuôi cá đó ở đâu đây?

Dù sao hiện tại đang bị mắc kẹt ở đây, đừng nói là tìm đồ vật, ngay cả thoát ra ngoài cũng khó.

Cái hệ thống này có lúc thật sự không đáng tin cậy.“Phía trên có thể bò ra ngoài, nhưng khe hở rất nhỏ.

Tôi hoàn toàn không có vấn đề gì.

Cậu cứ đợi ở dưới, đợi tôi bò lên rồi tính.”Tiểu Ca không đợi Sở Văn nói, đã từ từ bò lên.

Sở Văn ở dưới cũng có thể thấy những khe hở đó rất nhỏ.

Nếu để Sở Văn bò lên, e rằng ngay cả một chân cũng không thể đặt vào.

Tiểu Ca thật sự thần thông quảng đại.Khi y bò lên, vì đột nhiên bò lên phía trên, nên đã đẩy những thứ bên cạnh ra.

Lúc đó đột nhiên có một bọc đồ rơi xuống.Sở Văn liếc mắt một cái đã nhận ra đó là đồ của Bàn Tử.

Một khe hở nhỏ như vậy, Bàn Tử chui vào sao?

Cái bọc lại rơi ra từ trong đó, thật sự kỳ lạ.

Bởi vì anh vẫn luôn bận gỡ cái mũ ra, thật sự không chú ý đến việc bọc đồ của Bàn Tử đã biến mất.Nhưng chưa từng có chuyện gì ở trong đây mà lại vô duyên vô cớ rơi ra ngoài.

Vậy thì cũng có thể Bàn Tử đã giấu ở trong đó.

Chương 717

Tại sao Bàn Tử lại phải giấu bọc đồ ở trong đó?

Bình thường tham ăn như vậy, cũng sẽ không vào thời điểm quan trọng này mà giấu đồ trong đó chứ!Bởi vì hiện tại Tiểu Ca đã bò lên, ở phía dưới anh cũng không biết phải làm sao, dù sao cũng phải đợi tin tức của Tiểu Ca.

Anh muốn xem trong cái bọc này có gì, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra lúc đó.

Không chỉ Tiểu Ca có chút kỳ lạ, ngay cả Bàn Tử cũng không thể hiểu nổi nữa.Nhưng khi Sở Văn mở cái bọc đó ra, phát hiện trên cái bọc đó có một lớp keo.Những cái bọc này bên trong đều chứa một ít lương thực và một ít vật phẩm cứu hộ.

Thông thường có thể dùng một số dụng cụ phòng ngự, nên để dễ lấy cơ bản đều dùng khóa kéo.

Trên đó đột nhiên xuất hiện một lớp keo, khiến Sở Văn có chút nghi ngờ, không biết lớp keo trên bọc của Bàn Tử xuất hiện khi nào.

Bởi vì cái bọc này Bàn Tử vẫn luôn mang theo, lẽ nào bên trong có đồ vật quan trọng sao?Sở Văn cố gắng mở ra xem thử, nhưng lớp keo phía trên dính chặt vào nhau, trừ phi làm rách cái bọc, nếu không khó mà nhìn thấy bên trong.

Vì không mở được, Sở Văn liền lắc lắc nó, lắng nghe bên trong.Anh cầm lên, cảm thấy bên trong đặc biệt nặng.

Lắc như vậy, bên trong phát ra âm thanh như kim loại.

Mặc dù anh biết bên trong có một số công cụ bằng sắt, nhưng cũng sẽ không nặng đến vậy.

Bàn Tử bình thường mang theo, đi xa như vậy, nếu cứ luôn mang theo, e rằng đã mệt đến không đi nổi rồi.Vào lúc này, hệ thống hình như đã ra một chỉ lệnh, cái bọc này.

Vốn dĩ tưởng đã đi chệch lộ tuyến, Sở Văn không thể nhận tín hiệu của hệ thống nữa, nhưng điều quan trọng nhất lại nằm trên cái bọc này.

Nhưng Bàn Tử, người mà anh biết rõ, lại giấu bọc đồ của mình ở trong đó.

Sở Văn càng lúc càng không hiểu, ngược lại biết bên trong.Bây giờ mở cái bọc này không dễ dàng gì, Tiểu Ca ở phía trên vẫn chưa xuống.

Sở Văn chỉ có thể tạm thời đeo cái bọc, khi nào gặp Bàn Tử thì sẽ hỏi lại.Tiểu Ca: "Tôi đã tìm thấy con đường bên kia rồi.

Bây giờ tôi sẽ lên kéo cậu lên, nhưng sợi dây này không quá chắc chắn, nhất định không được mang theo đồ vật quá quý trọng, những thứ không cần thiết trên người thì vứt hết đi!"Đột nhiên tiếng của Tiểu Ca truyền đến.

Lúc này Sở Văn vừa kinh vừa mừng, anh có thể leo lên ngay lập tức, nhưng nghe kỹ lời của Tiểu Ca, trong lòng anh lại có chút suy nghĩ.

Không cho mang theo đồ vật quá quý trọng, nhưng khó khăn lắm mới tìm được cái bọc này, hệ thống lại ra chỉ lệnh có liên quan đến cái bọc.Lúc đó Tiểu Ca cũng thò đầu xuống, thực sự đã thả một sợi dây xuống.

Sợi dây đó chắc hẳn dùng để cột quan tài, vì đã lâu nên sợi dây không được bảo quản tốt lắm.Tiểu Ca: "Cậu đang cầm cái gì vậy?

Cái bọc đó hình như… Bây giờ tuyệt đối không được mang đồ vật

nặng, nếu không tôi không kéo cậu lên được chỗ đó.

Tôi cũng không thể thi triển được, hãy vứt hết những đồ vật quý trọng đó đi, bây giờ bảo toàn tính mạng là quan trọng nhất."Bây giờ Sở Văn có chút bất lực.

Cái bọc đó cũng không mở ra được, bên trong lại có đồ vật quan trọng, nhưng Bàn Tử chưa từng nói cho anh biết, lại cất giấu đồ vật ở trong đó.

Khi đi ra ngoài, có một cách, có lẽ không phải là giấu ở trong đó, vì không tiện lấy ra.Cái bọc này vốn dĩ Bàn Tử giấu ở trong đó, để lại một vài ký hiệu.

Dù sao hiện tại Bàn Tử không có ở đây, đã giấu đồ vật thì chắc chắn sẽ tìm lại ở đó.

Hiện tại đã mất liên lạc, để lại một ký hiệu, như vậy cũng dễ tìm.

Còn về bí mật bên trong cái bọc, có lẽ bây giờ không phải lúc để giải mã.Thực ra tất cả bí mật ở trong đây đều có liên quan đến cái vật hình con cá đó, nên hiện tại chỉ có thể đặt cái bọc xuống, lại đặt thêm một vài đồ vật có liên quan, để lại một ký hiệu, sau đó đặt cái bọc ở vị trí ban đầu.

Nếu Bàn Tử có thể đi vào đó, cũng sẽ biết anh và Tiểu Ca đã đi đâu.Tiểu Ca: "Bây giờ tôi không còn sức lực toàn thân để cầm sợi dây nữa, cậu phải cố gắng bò lên.

Sợi dây này có thể đứt bất cứ lúc nào, nhất định phải cẩn thận một chút."Sở Văn bắt đầu kéo sợi dây bò lên.

Khi bò đến vị trí của Tiểu Ca, Tiểu Ca lại không có ý định dừng lại, hình như nơi Tiểu Ca đang ở chỉ là một cái lỗ nhỏ, nơi đó không có đường.Tiểu Ca: "Cứ theo sợi dây này mà bò lên phía trên.

Thực ra sợi dây đó ở đâu tôi cũng không biết, nhưng phía trên có

không gian lớn, hình như là lối ra.”Sở Văn chầm chậm bò đến vị trí của Tiểu Ca.

Vì Tiểu Ca đã bảo bò lên phía trên, anh cũng chỉ có thể làm như vậy.

Anh nhìn lên phía trên, không gian phía trên hình như rất lớn, không nhìn ra sợi dây đó từ đâu mà ra.Vì không nhìn thấy gì ở phía trên, Sở Văn có chút cẩn thận, đã vứt bỏ một số công cụ quan trọng, sợ khi bò dây sẽ bị ngã xuống.

Trên người anh chỉ còn mang theo ám khí các loại.

Nhưng nếu bò lên phía trên, có khả năng sẽ phải dùng thêm một số thứ nữa.Sở Văn: “Tiểu Ca lên rồi, bây giờ trên người tôi ngay cả đồ phòng thân cũng không có.

Cậu không thể bỏ tôi lại, nếu không tôi thực sự sẽ gặp nguy hiểm.”Tiểu Ca vốn dĩ thần xuất quỷ một, người kia vẫn chưa tìm thấy.

Hiện tại Sở Văn nhất định phải bám chặt lấy Tiểu Ca, có một số chuyện vẫn chưa hỏi rõ ràng.Tiểu Ca không nói gì, hình như đã đi vào bên trong.

Sở Văn nhìn lướt qua một cái.

Chương 718

Khi anh bò lên phía trên, lúc đó Tiểu Ca đột nhiên xuất hiện trước mặt anh.

Sở Văn lúc đó mới phát hiện, thảo nào Tiểu Ca không cần dây thừng, y thật sự có súc cốt công.

Những cái lỗ trên vách tường rất nhỏ, chỉ to bằng bắp đùi, nhưng Tiểu Ca có thể chui ra từ phía dưới, dễ dàng hơn Sở Văn rất nhiều.Thật sự không thể xem thường sợi dây này, mặc dù trông có vẻ sắp đứt rồi, nhưng khi Sở Văn kéo sợi dây, anh có thể cảm thấy sợi dây này vô cùng chắc chắn.

Nhưng khi bò lên phía trên, ngược lại lại cảm thấy sợi dây này vô cùng mềm.Sở Văn: "Cuối cùng tôi cũng bò lên được rồi, nếu không có sợi dây này ở đây, thì thật sự không có đường."Sở Văn bắt đầu ngồi trên một tảng đá nghỉ ngơi.

Thật sự không thể nhìn ra, nếu không bò lên, thật sự không biết phía trên lại rộng lớn như vậy.

Nhưng khi Sở Văn bò lên, anh lại không thấy Tiểu Ca.

Nếu theo thân thủ của Tiểu Ca, chắc chắn y đã vào trong đó sớm hơn Sở Văn rồi.Lúc đó Sở Văn mới phát hiện thực ra những vách tường khác đều có lỗ nhỏ, nhưng vách tường này lại không có lỗ nhỏ.

Đợi anh ra ngoài rồi sẽ hoảng loạn, hiện tại trên người cũng không có dụng cụ phòng thân.

Tiểu Ca khá quen thuộc với nơi này, nhưng bây giờ lại biến mất rồi.Sở Văn: "Tiểu Ca, Tiểu Ca, cậu không bị mắc kẹt ở đó chứ?

Lên tiếng đi, tôi sẽ phá tảng đá này ra, bây giờ chúng ta phải đi

đâu?”Hiện tại xung quanh không có chút âm thanh nào, nên Sở Văn đã gọi lớn vài tiếng Tiểu Ca, nhưng âm thanh của Tiểu Ca cũng không xuất hiện.

Vừa nãy khi bò lên, rõ ràng anh thấy Tiểu Ca cũng bò lên, nhưng khi vào trong, Tiểu Ca lại không biết đã chạy đi đâu rồi.Vì đã đi chệch một số lộ tuyến, không theo con đường của hệ thống, nên những chỉ lệnh mà hệ thống có thể cung cấp cũng rất ít.

Hiện tại ngay cả dụng cụ phòng thân cũng không có, Sở Văn chỉ có thể dựa vào bản năng.Khi bò lên đến một khúc cua, khi anh đặt chân lên một phiến đá, anh cũng bước một chân về phía trước.

Trên mặt đất đột nhiên xuất hiện vảy cá, những vảy cá đó phát ra ánh sáng chói mắt, lấp lánh ánh vàng.Nếu Bàn Tử mà thấy những thứ này, chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng, nhưng Sở Văn lại vô cùng hiểu rõ, trong mộ dưới biển tuyệt đối không thể tham lam đồ vật.

Vì bị giật mình, anh đã rụt chân lại.Sở Văn không đi vào một mình, vì dù sao anh cũng là một người ngoại đạo, và khi ở một mình, anh sẽ luôn nghe theo kiến thức, hoặc đi theo hệ thống, như vậy cũng tránh được nguy hiểm.Từ khi anh bước vào đó, bên trong có cơ quan, có một số thứ độc hại, một khi chạm phải thì tính mạng khó bảo toàn.

Sở Văn lấy một số tảng đá bên cạnh, đặt lên những vảy cá phát sáng đó.

Lúc này, anh đã giật mình nhảy lên, những vảy cá đó đã nuốt chửng những tảng đá.Tiểu Ca có an toàn không?

Lẽ nào đã đi nhầm đường rồi?

May mà vừa nãy anh đã cẩn thận hơn một chút, nếu không bây giờ sẽ có kết cục giống như những tảng đá kia rồi.

Nhưng khó khăn lắm mới bò lên được, lẽ nào lại phải đi xuống

sao?Vốn dĩ A Ninh và Bàn Tử không tìm thấy được, hiện tại Tiểu Ca cũng không biết đi đâu rồi.

Sở Văn đã gọi vài tiếng nhưng không nghe thấy tiếng của Tiểu Ca.

Hiện tại tuy có chút lo lắng cho Tiểu Ca, nhưng ngược lại lại vô cùng khó xử, phải làm sao đây?Phía trước những vảy cá lấp lánh ánh vàng, như thể là thứ có thể ăn thịt người, những tảng đá đã bị nuốt chửng.

Anh lại không dám bất cẩn tiếp cận những vảy cá đó.

Khó khăn lắm mới bò lên phía trên, quan trọng là hệ thống cũng không thể đưa ra chỉ lệnh.Sợi dây phía trên đã đứt một đoạn.

Lẽ ra phải có người ở đó, bởi vì sợi dây đó được buộc vào những tảng đá đó.

Ở chỗ cao phía trên có một đoạn dây thừng, chỉ là khó chạm tới.Sở Văn cố gắng bò lên phía trên.

Lúc đó, anh phát hiện phía trên đều là những cánh cửa nhỏ, e rằng lại là cơ quan.

Bên trong cũng không nhìn rõ chứa gì, nên hiện tại không thể nghiên cứu, phải nhanh chóng bò lên.Những sợi dây đó cách Sở Văn rất xa, nên Sở Văn đã tốn sức kéo sợi dây.

Khi tay anh sắp chạm vào sợi dây, chân anh đột nhiên trượt, vì trên vách đá có một ít rêu phong, những rêu phong đó như một loại thủy thảo.

Sở Văn cũng không dám chạm vào vách đá đó, nhưng lại có kinh nghiệm bị thủy thảo quấn lấy.Những cây thủy thảo ở đây không giống như lúc anh vừa nhìn thấy, dường như đã mất đi sức sống, chỉ cần chạm nhẹ vào vách đá là sẽ rơi xuống.Sở Văn sắp chạm vào sợi dây, chân anh không cẩn thận bị trượt, ngã thẳng xuống những vảy cá

đó.

Sở Văn lúc đó cảm thấy mình đã hoàn toàn xong đời rồi.

Chưa từng trải qua nhiều chuyện như vậy, ngược lại lại bất cẩn mà rơi vào đó.Sở Văn: "Tôi ngã vào trong mà không có chuyện gì, không phải chứ, những tảng đá kia ngay cả một hạt bụi cũng không còn, không được, tôi phải nhanh chóng đi, không có phản ứng gì sao."Sở Văn lúc đó phát hiện ở giữa có một con đường.

Vừa nãy không có, tại sao lại xuất hiện một con đường sau khi anh nằm xuống như vậy?

Sở Văn nhìn con đường đó, những vảy cá này thật sự không hề đơn giản.

Sở Văn phải tìm cách để không chọc vào chúng.Cũng không biết con đường này có thật sự là một cái bẫy lớn không, như thể đột nhiên xuất hiện từ giữa.

Sở Văn nhìn con đường đó, vì đã ở trong đó, phía sau là một số vảy cá.

Bây giờ Sở Văn quyết định thử đi trước, bất kể thế nào cũng phải rời khỏi đây, trở lại đúng lộ trình.Khi Sở Văn đi trên con đường đó, những vảy cá vốn dĩ lấp lánh ánh vàng, sau đó biến thành màu bạc.

Nếu Sở Văn hiện tại không nằm trong phạm vi của hệ thống, hệ thống chắc chắn sẽ nói cho Sở Văn biết đó là đồ vật gì.Suốt chặng đường đi, anh đều nơm nớp lo sợ.

Chương 719

Đêm qua cuối cùng cũng đi được, vì con đường này càng đi về phía trước càng trở nên rộng lớn.

Đột nhiên anh cảm thấy mình đã chọn đúng rồi, cũng không còn để ý đến những thứ đó, trong lòng nghĩ đừng chọc vào chúng.Điều hối tiếc duy nhất là Sở Văn đã không mang theo cái bọc đó.

Hiện tại anh cũng không biết phải đi đâu.

Hệ thống chỉ nói đã đi chệch khỏi con đường chính, nhưng không biết làm sao để quay lại con đường chính.Dù sao anh cũng sợ những thứ lấp lánh ánh vàng đó, hơn nữa hệ thống vẫn luôn chỉ dẫn đến cái vật hình con cá đó.

Ở đây có rất nhiều vảy cá, có vẻ như có một số mối liên hệ.Anh không ngừng nhìn những thứ đó, con đường phía trước đặc biệt rộng.

Lúc đó trên đường xuất hiện vài cái lỗ nhỏ.

Đúng lúc đi qua những cái lỗ nhỏ đó, đột nhiên anh cảm thấy chân bị ai đó nắm lấy.

Anh theo bản năng vùng vẫy, vì điều anh sợ nhất ở đây đã xảy ra.Vừa nãy để bò lên, anh đã vứt bỏ đồ vật, trên người chỉ còn vài ám khí.

Vốn dĩ sợ gặp nguy hiểm, nhưng hiện tại lại gặp phải rồi.

Vùng vẫy một lúc sau, đôi tay đột nhiên buông Sở Văn ra.

Sở Văn không đứng vững, ngã lăn ra đất.Chưa kịp đứng dậy, vì vừa nãy anh đã ngã xuống đất cứng, nên cả người anh bây giờ trông như chó gặm bùn, toàn thân đau nhức.

Anh chỉ có thể từ từ bò dậy.

Lúc này, vai anh đột nhiên bị vỗ, lại một bàn tay nữa.Hiện tại Sở Văn đang nằm sấp trên đất, không biết người phía sau là ai.

Anh cố gắng lấy ám khí ra khỏi người.

Nếu người phía sau muốn làm hại anh, anh cũng tuyệt đối sẽ không nương tay.

Hiện tại anh chỉ có một mình, không thể lơ là một chút nào.“Không sao chứ?

Tôi thực sự đã đánh giá thấp nơi này, suýt nữa thì bị chết ngạt ở trong đó.”Tiếng của Tiểu Ca.

Sở Văn từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Ca thật sự làm người ta sợ hãi.

Nếu không lên tiếng, anh thật sự có khả năng bị anh ta làm thương.

Lúc đó thì không rõ ràng rồi.Sở Văn: “Tiểu Ca cậu đến rồi, mau đỡ tôi dậy.”Anh cảm thấy khi chạm vào Tiểu Ca, y lạnh buốt.

Có lẽ Tiểu Ca vẫn luôn như vậy, Sở Văn cũng không để tâm.

Nhưng hiện tại Tiểu Ca lại đeo một chiếc mặt nạ, điều này khiến anh có chút không hiểu, nhưng nghe giọng nói thì chắc là Tiểu Ca.“Cậu nhóc này thật sự thông minh.

Vừa nãy tôi đã dẫn sai đường, suýt nữa thì đi nhầm đường rồi.

Xem ra bản lĩnh của cậu thật sự không nhỏ.

Tôi biết đường phía trước rồi.”Tiểu Ca lại nói vài câu kỳ lạ, anh nhìn về phía trước rồi đi tới.

Vì anh cũng không biết khi nào có thể quay lại lộ trình đó, nhưng

hiện tại có Tiểu Ca dẫn đường, thì tốt hơn rất nhiều so với việc cứ đi lung tung.Sở Văn: "Lại có đồ vật nữa, ở đây sao lại có nhiều đồ vật đến vậy."Tiếp tục đi về phía trước, anh mới phát hiện trên vách tường lại xuất hiện thêm một số vảy cá, như thể chúng mọc ra ngay lập tức.

Khi đi về phía trước, những vảy cá này từ từ lan rộng trên vách tường, khiến Sở Văn có chút kinh hãi."Ở đây, cuối cùng tôi cũng tìm thấy nơi này rồi." Tiểu Ca trông có vẻ phấn khích.

Sở Văn lại không dám đi về phía trước.

Anh đã chứng kiến uy lực của những vảy cá này.

Anh thấy những người dân chài đi theo, nhưng không gây hại, như thể đang mang theo một quả bom hẹn giờ, Sở Văn có chút bất an.Sở Văn hiện tại nghĩ, cứ để mình đắc ý thêm một lúc nữa đi.

Đợi khi quay lại lộ trình đó và có thể kết nối với hệ thống, lúc đó hệ thống sẽ đưa ra giải pháp, khi đó Sở Văn sẽ hành động.

Hiện tại thì nước sông không phạm nước giếng.Sở Văn: "Không biết tôi vừa nãy đã chạm phải những thứ này chưa.

Tôi đã chứng kiến bản lĩnh của chúng, đã nuốt chửng cả một tảng đá, tảng đá đó hoàn toàn biến mất rồi.

Nếu chúng ta tiếp tục đi về phía trước, e rằng sẽ gặp nguy hiểm."Sở Văn có chút lo lắng, vì dù sao anh cũng không có kiến thức của hệ thống.

Anh có cảm giác Tiểu Ca cũng không hiểu rõ nơi này đến vậy.

Vừa nãy đã dẫn sai đường, xung quanh lại xuất hiện một đống đồ vật như vậy, khiến Sở Văn càng lúc càng cảm thấy bất an.

Chương 720

Rốt cuộc những thứ này là gì?Tiểu Ca vẫn luôn đi về phía trước, lại bắt đầu không trả lời Sở Văn.

Chuyện vừa rồi giống như một cái đinh ghim vào lòng Sở Văn, anh muốn biết những người đó rốt cuộc là ai?

Nhưng Tiểu Ca không nói, Sở Văn cũng không tiện hỏi nữa.Lúc này Sở Văn phản ứng lại, vì trong hệ thống vẫn luôn có vài người cùng đi tìm đồ vật.

Có lẽ vì anh và họ đã lạc nhau, nên hệ thống mới không thể nhận diện được con đường chính xác.Khi anh đi theo Tiểu Ca nữa, lúc đó những vảy cá không còn lan rộng về phía bên cạnh nữa.

Phía trước là nơi nào?

Có thể thấy Tiểu Ca rất hứng thú với nơi đó, những vảy cá này không đi về phía trước.Sở Văn: "Cuối cùng tôi cũng tìm thấy nó rồi!"Tiểu Ca hét lớn một tiếng, khiến Sở Văn có chút không quen.

Tiểu Ca vốn có tính cách trầm lặng, sau khi vào đây, không khác gì biến thành một người khác.

Sự thay đổi đột ngột của Tiểu Ca khiến Sở Văn càng lúc càng cảm thấy nơi đó vô cùng thần kỳ.Khi theo kịp Tiểu Ca, Tiểu Ca vốn đã đi xa, đột nhiên quay lại nhìn chằm chằm Sở Văn như vậy, khiến Sở Văn cảm thấy có chút rợn người.Sở Văn: "Trên người tôi cũng có đồ vật sao?

Tôi vẫn chưa kịp hỏi, phía trước là gì vậy."Sở Văn chưa kịp nói xong những lời đó, đã bị Tiểu Ca ngắt lời.

Tiểu Ca bắt đầu không nhìn Sở Văn, mà nhìn xung quanh.

Tiểu Ca vốn dĩ kỳ quái, Sở Văn biết điều đó, chỉ là hiện tại Tiểu Ca khiến Sở Văn cảm thấy có chút sởn gai ốc.Tiểu Ca: "Cậu đợi ở đây đi, nơi phía trước không thể đi!"Sở Văn tưởng mình nghe nhầm.

Vẫn luôn là vài người, tại sao lại không thể đi nữa chứ?

Lại bắt anh đợi ở đó, phía sau toàn là vảy cá, Tiểu Ca đang đùa sao?"Không, tại sao?

Đừng để tôi quên cậu."Tiểu Ca: "Vừa nãy khi tôi chui ra từ giữa những tảng đá, tôi nghe thấy Bàn Tử và A Ninh chắc hẳn sắp đến rồi.

Cậu cứ đợi ở đây đi, tôi phải đi về phía trước.

Còn về lý do tại sao không cho cậu đi, bây giờ tôi không thể nói cho cậu biết, nhưng tôi tuyệt đối là vì tốt cho cậu."Tiểu Ca nói vài câu như vậy, nhất thời khiến Sở Văn á khẩu không nói nên lời.

Nhưng Tiểu Ca nói với Sở Văn một cách nghiêm túc như vậy, mặc dù anh có chút tò mò về phía trước, nhưng hiện tại điều cần làm là để hệ thống có thể nhận chỉ lệnh.

Vì Bàn Tử và A Ninh sắp đến rồi, anh sẽ hỏi Bàn Tử về chuyện cái bọc đó.Tiểu Ca: "Cầm lấy cái này, bây giờ chắc hẳn không có đồ vật lợi hại, cầm lấy đồ vật này, nếu gặp nguy hiểm, không chừng có thể dùng được."Tiểu Ca đưa cho Sở Văn một thứ không rõ ràng, máu của y, trông vô cùng lợi hại.

Sở Văn biết điều đó.

Hôm nay Tiểu Ca làm vậy rồi, hiện tại chỉ còn cách ngoan ngoãn đợi ở đó, đừng vội vàng, không biết có thể kết nối được với hệ thống không.Anh cũng không biết Bàn Tử và A Ninh đã đi đâu.

Con đường vừa nãy, Bàn Tử có thể đi vào cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hiện tại Sở Văn chỉ có thể chờ đợi sốt ruột, nhưng Sở Văn lại có chút không cam lòng, anh muốn tìm một lối ra mới, nếu không thì sẽ nghiên cứu những thứ này.Không có hệ thống giúp đỡ, mọi thứ đều trở nên khó khăn.

Sở Văn lại một mình, Tiểu Ca đang bận rộn với công việc của mình, Bàn Tử và A Ninh hiện tại không biết đang ở đâu.

Ít nhất là không ở gần đây, vì Sở Văn không nghe thấy chút tiếng động nào của họ.Đúng lúc anh đang nghĩ một số chuyện, những vảy cá trên tường bắt đầu rơi xuống.

Sở Văn lập tức cảnh giác.

Anh đã chứng kiến sự lợi hại của những thứ này.

Khi Tiểu Ca vừa đi khỏi, những vảy cá này lại muốn gây rối.Hiện tại anh có chút hối hận rồi.

Vừa nãy lẽ ra phải đi theo Tiểu Ca.

Vốn dĩ tưởng những vảy cá này chỉ đi theo mình, không đi theo Tiểu Ca.

Sau khi vảy cá rơi xuống, phía sau những vảy cá đột nhiên xuất hiện một khe hở.

Cái khe hở này vừa nãy không có.Như vừa nãy đột nhiên xuất hiện một con đường, những vảy cá này thật sự khó lường.

Sở Văn đánh liều từ từ tiếp cận.

Chưa kịp đi đến gần, vách tường đột nhiên nứt ra làm đôi.

Mọi chuyện xảy ra vô cùng đột ngột.Đột nhiên một dòng nước xông ra, trực tiếp tạt vào mặt Sở Văn.

Nước xông vào khiến Sở Văn không thể mở mắt ra, anh uống mấy ngụm nước một cách khó khăn.

Đã đề phòng đủ đường, vậy mà lại gặp tai ương.

Bên trong hình như có một thứ gì đó xông ra.

Chương 721

Vừa vặn rơi vào tay Sở Văn.Anh cảm thấy nó trơn tuột, đang vùng vẫy.

Sở Văn miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn kỹ, hóa ra là một con cá vàng, nhưng hình dáng con cá rất kỳ lạ, trong miệng hình như ngậm gì đó, bên mép miệng có một đường chỉ nhỏ màu đỏ.

Đúng lúc anh đang định nhìn vào miệng con cá đó, vì con cá quá trơn, Sở Văn đã không nắm được.Lúc đó anh mới phát hiện, từ những khe hở đó, nước chảy ra, bên trong toàn là những sinh vật kỳ lạ như vậy, có con lớn con nhỏ, trôi lững lờ theo dòng nước.

Vừa rồi có một con vừa vặn rơi vào tay Sở Văn, nhưng hiện tại lại chạy xuống nước rồi.Trong miệng của chúng hình như đều ngậm một thứ gì đó, anh cũng không biết tại sao chúng có thể ngậm mãi trong miệng như vậy.

Vì cứ ở mãi trong đó cũng không có chuyện gì, anh quyết định bắt một con xem thử.

Chẳng mấy chốc, những con cá vàng đó đã bơi đi hết, Sở Văn lại không bắt được con nào.Cũng không biết tại sao, đột nhiên có dòng nước chảy ra.

Dòng nước này từ đâu ra vậy?

Tối qua anh không biết ở đây có an toàn không, hiện tại chỉ có một ít dòng nước nhỏ, vạn nhất dòng nước lớn hơn, thì Sở Văn sẽ khó thoát thân rồi.Đợi khi anh mất tập trung quan sát, đột nhiên phát hiện dưới một tảng đá có một vật nhỏ, vật nhỏ đó hình như bị kẹt giữa những tảng đá.

Dòng nước có thể chảy qua giữa những tảng đá đó một cách dễ dàng, nhưng con cá vàng nhỏ đó lại bị kẹt ở đó.Thật sự là không tốn công chút nào.

Sở Văn đang lo không tìm thấy nó, anh định dùng cái bình nước đó để đựng con cá vàng nhỏ, như vậy cũng tránh cho con cá vàng nhỏ này bị chết.Sở Văn đã tốn rất nhiều sức lực mới có thể đặt con cá vàng nhỏ vào bình nước.

Những con cá vàng khác đã bơi đi hết rồi.

Hiện tại anh cầm con cá vàng nhỏ này, chuẩn bị tìm một cái vũng nước nhỏ, để tỉ mỉ nghiên cứu.

Vốn dĩ anh nghiên cứu những vảy cá đó, nhưng lại chuyển sang nghiên cứu cá vàng.

Anh phải nhanh chóng tìm một cái hố nhỏ, đổ con cá vàng ra, xem thử trong miệng con cá vàng này có gì.Mặc dù những con cá vàng nhỏ đó đã bơi đi hết, nhưng dòng nước không ngừng lại, cũng không có con cá vàng nào chạy ra từ những lỗ nước đó.Đúng lúc Sở Văn đổ con cá vàng nhỏ ra, lại phát hiện con cá vàng nhỏ cũng không ra.

Vừa nãy rõ ràng đã đựng vào bình nước rồi, lúc này tại sao lại không thấy đâu nữa?Đột nhiên một dòng nước tuôn ra.

Sở Văn cũng đã cẩn thận hơn một chút, cảm thấy những dòng nước này không có vấn đề gì.

Dù sao vừa nãy anh đã chạm vào những dòng nước đó, những dòng nước đó cũng không gây hại.Anh nhìn những dòng nước này không giống như băng tan chảy ra, mà là mộ địa bắt đầu bị ngập nước.

Anh cũng không biết đã bò lên tầng nào rồi, phía trước nhất thời không thể đi, anh cố gắng nhìn vào bình nước đó.Cái bình nước vẫn

còn nguyên vẹn, cũng không phát hiện phía sau có lỗ hổng hay gì đó.

Anh cảm thấy thực sự quá kỳ lạ rồi.

Con cá đó lại biến mất một cách không khí.

Khi anh không hiểu, nước trong bình nước cũng không còn, đổ ra một bộ xương cá.Lúc đó Sở Văn đã giật mình nhảy lên.

Cái bình nước trong tay anh cũng rơi xuống.

Cái bình nước vốn dĩ rất kiên cố, vậy mà lại vỡ tan tành khi rơi xuống đất.

Một cái bình nước kiên cố như vậy, không thể nào chạm đất lại vỡ được.Anh nhìn con cá vàng nguyên nhân đó.

Đột nhiên vừa nãy anh cũng đã chạm vào con cá vàng đó, nhưng hiện tại con cá vàng đó lại có thể làm hỏng cái bình nước.

Sự xuất hiện đột ngột của con cá vàng, khiến Sở Văn cũng không hiểu nổi.Đột nhiên anh cảm thấy phía trước có người đang nói chuyện, chỉ là âm thanh rất nhỏ.

Sở Văn lắng nghe kỹ, ở nơi đó e rằng không có người nào khác.

A Ninh và Bàn Tử cuối cùng cũng ra ngoài rồi.

Nhưng âm thanh truyền đến ở một nơi rất kỳ lạ, hình như xung quanh vách tường đều có những âm thanh đó.Sở Văn: "A Ninh, Bàn Tử!

Có ở đó không?

Tôi ở đây phát hiện ra một số thứ, đến xem thử đi?"Vì Sở Văn cũng không biết, những âm thanh này truyền từ đâu đến, nhưng nếu gọi vài tiếng ở đó, xung quanh đều có thể nghe thấy.

Sở Văn sợ đi nhầm đường, liền vội vàng gọi vài tiếng, nhưng sau

đó không còn chút âm thanh nào nữa, hình như không ai nghe thấy.Vì hệ thống cuối cùng đã chỉ định rằng có liên quan đến xương cá, đột nhiên xuất hiện những con cá vàng nhỏ này, chớp mắt đã biến thành xương cá.

Hiện tại không thể nghe chỉ lệnh của hệ thống, cảm thấy mọi thứ đều trở nên khó khăn, cũng không thể phân biệt được cái xương cá đó.Sở Văn đột nhiên ý thức được rằng có khả năng A Ninh chỉ cách mình một bức tường.

Lúc đó Sở Văn từ từ suy nghĩ, cảm thấy một số chuyện đều không hề đơn giản như vậy.

Tất cả mọi thứ phải tìm câu trả lời từ cái xương cá hình con cá đó.Anh lại cố gắng đổ cái bình ra, nhưng bên trong bình không có gì ra ngoài.

Bên trong bình đã trống rỗng.

Vừa nãy anh có thể thấy trong miệng những con cá vàng có một số đồ vật, nhưng nếu con cá vàng bị tan chảy rồi.

Chương 722

Thì đồ vật trong miệng, chắc chắn sẽ còn ở đó.Hiện tại bốn phía không có đường, Sở Văn không thể cứ đứng trơ ra ở đó.

Khi anh đi về phía đó, anh phát hiện có một số ụ đất.

Dưới ụ đất đó chắc hẳn có chôn vùi một số thứ.Anh đã chứng kiến sự kỳ lạ của con cá vàng nhỏ đó, nên tạm thời cũng không dám có quá nhiều hành động.

Anh nhẹ nhàng nhấc một tảng đá ra.

Dưới tảng đá đó là một số xương cá.Những xương cá này ở trong đây cũng không bị mục nát.

Sở Văn không biết đầu con cá vàng đó.

Nếu biết, nhất định phải tìm những nơi có dòng nước.Anh liền lấy một trong những xương cá đó, xem xét một lúc sau, phát hiện nếu tất cả đều được buộc bằng một sợi chỉ đỏ, bên cạnh sợi chỉ đỏ có một số dấu hiệu giống như đồng tiền.

Sở Văn đã xem xét những dấu hiệu đó, chắc hẳn là đồ vật mà Sở Văn đã lấy.Chỉ là những đồng tiền đó không có.

Rất nhiều xương cá như vậy chắc hẳn bị mắc kẹt ở đây, giống như con cá vàng nhỏ vừa nãy, nếu không phải Sở Văn lấy nó ra, thì đã sớm biến thành những xương cá đó rồi.Nhưng hiện tại Sở Văn nghĩ, nguyên nhân tại sao lại biến thành những xương cá này một cách vô duyên vô cớ, vừa nãy Sở Văn chỉ chạm vào nó, có lẽ có liên quan đến việc Sở Văn chạm vào.Chỉ xuất hiện một số xương cá kỳ lạ, hình như đối với Sở Văn cũng không có tác dụng.

Nhiều vũ khí như vậy cứ chất đống ở đây.

Sở Văn lấy vài xương cá xong, phát hiện có đồ vật bao bọc những xương cá đó.

Xem ra ban đầu Sở Văn đã hiểu lầm rồi.Dưới xương cá là một cái khăn vuông.

Trên cái khăn vuông thêu một số hoa văn.

Đột nhiên anh tỉ mỉ xem xét những hoa văn đó.

Trông những con cá đó như thể bị người ta đặt vào đó, vốn dĩ được giấu ở trong đó, nhưng sau đó những xương cá đó đã xảy ra biến đổi.Anh cầm cái khăn vuông đó lên, nhìn rõ một số thứ trên cái khăn vuông, hình như là một chuỗi văn tự đặc biệt, văn tự đó trông như văn tự của ai đó.

Còn về chữ viết, Sở Văn cũng không nhận ra.

Hiện tại anh chỉ có thể tạm thời cầm lấy, đợi khi kết nối với hệ thống xong, thì những văn tự này có thể nhìn ra được.Mặt sau của cái khăn vuông, trên đó có một số hoa văn.

Sở Văn hoàn toàn cảm thấy cái khăn vuông này chắc chắn có công dụng lớn.

Vừa nãy khi xem xét hoa văn phía sau, anh phát hiện ra cái xương cá hình con cá đó, bên cạnh xương cá hình con cá có một số văn tự, nhưng bí mật lại nằm trên một cái khăn vuông.Bây giờ điều cần làm là nhanh chóng quay lại hệ thống.

Chỉ cần kết nối với hệ thống xong mới có thể biết tất cả bí mật trên cái khăn vuông.

Hiện tại khó khăn chồng chất khó khăn ở đây, căn bản không thể kết nối được với hệ thống, mọi thứ đều trở nên khó khăn.Âm thanh vừa nãy xuất hiện bây giờ cũng không còn chút tiếng động nào.

Sở Văn từ từ đi theo con đường đó để xem.

Khi đi vào bên trong, anh phát hiện có một sợi xích rủ xuống.

Nếu Sở Văn không né nhanh, sợi xích đã đập vào đầu Sở Văn rồi.

Nhìn sợi xích rủ xuống, trên đó có một số dấu vết bạc, chắc hẳn dùng để cột quan tài.Nhưng sợi xích đó đặc biệt thô, vậy thì cái quan tài đó phải to đến mức nào chứ?

Theo hướng của sợi xích, không chừng lại là một con đường mới.

Hiện tại hệ thống hoàn toàn không có tin tức.

Vì hệ thống và xương cá có liên quan mật thiết như vậy, hiện tại Sở Văn đã tìm thấy một số xương cá, cũng đã đến gần hơn với con đường ban đầu.Sở Văn đang định xem xét kỹ lưỡng thì những sợi xích đó đột nhiên phát ra tiếng động.

Phía trên chắc chắn có gì đó.

Phía trên có đồ vật xảy ra xáo động, sợi xích đó cũng bắt đầu rung lắc.

Lúc này Sở Văn phát hiện trên sợi xích đó có một số vết nứt, cũng vậy, sợi xích đó đã bị đứt.Dần dần âm thanh cũng nhiều hơn, đặc biệt là tiếng những sợi xích va vào nhau.

Sở Văn hiện tại chỉ phát hiện một sợi xích, không biết tại sao lại truyền ra nhiều tiếng xích như vậy.

Trên những sợi xích này cũng quấn một số dải lụa đỏ.Sở Văn vẫn luôn nhìn những dải lụa đỏ đó.

Những dải lụa đỏ đó quấn quanh phía trên, phía trên có một số chữ, nhưng vì sợi xích và dải lụa đỏ đều đã đứt, nên nhất thời cũng không nhìn rõ những chữ đó.

Lúc đó Sở Văn có chút mê hoặc.Xung quanh lại bắt đầu truyền ra

những âm thanh kỳ lạ.

Sở Văn cố gắng nhận biết những âm thanh đó.

Anh quay một vòng xong cũng không nghe thấy tiếng động liên quan đến những âm thanh đó.

Chương 723

Lúc đó Sở Văn bắt đầu đi loanh quanh.Lúc này, đột nhiên có một âm thanh truyền đến, như một tiếng hét lớn.

Đột nhiên anh cảm thấy âm thanh đó rất kỳ lạ, tại sao âm thanh đó lại đột nhiên xuất hiện?

Sau âm thanh đó, Sở Văn đột nhiên lại nghe thấy một vài tiếng nói, những âm thanh đó truyền ra từ phía dưới chân, âm thanh ngắt quãng.

Tiếng hét lớn vừa nãy Sở Văn cũng không biết là gì.Nhưng hiện tại Bàn Tử và A Ninh không có ở đây, Sở Văn tự nhiên cũng không thể quay lại chủ mộ được.

Lúc đó Sở Văn nhìn xung quanh, hướng vảy cá lan rộng về phía dưới.

Lúc đó Sở Văn có một ý nghĩ táo bạo.

Vì hiện tại đang đi sai đường, nhưng bên cạnh anh vẫn luôn có một số vảy cá, nếu đi đến những nơi không có vảy cá, chẳng phải có thể quay lại đúng đường sao?Hướng những vảy cá đó vẫn luôn đi lên phía trên, vừa vặn tránh khỏi hai con đường phía dưới.

Từ hiện tại chỉ có thể nhìn ra ngoài từ cái khe hở đó.

Lúc đó anh mới phát hiện cái khe hở đó như một cái xương cá, Sở Văn chợt hiểu ra, phía trên là đầu cá, phía dưới là đuôi cá, từng cái ám cách, e rằng sẽ chết ở bí mật dưới đáy biển.Nhưng Sở Văn không có súc cốt công của Tiểu Ca, căn bản không thể đi vào cái khe hở đó được.

Nếu chỉ có một con đường, Sở Văn không thể lựa chọn.

Hơn nữa hiện tại nơi A Ninh và Bàn Tử đang ở là phía dưới.

Sở Văn hiện tại cảm thấy Bàn Tử chắc hẳn đã quay lại tìm cái bọc rồi, vì trong cái bọc đó có chứa một số đồ vật.Đúng lúc Sở Văn không biết phải làm sao, những tảng đá trên tường đang di chuyển.

Mỗi tảng đá vẫn luôn di chuyển, như thể có người muốn mở nơi này ra.

Sở Văn vội vàng lùi lại, sợ bị những tảng đá đó đè.Sở Văn chưa lùi được mấy bước, những tảng đá bắt đầu di chuyển, chớp mắt đã tách ra.

Sở Văn cảm thấy có chút bất thường, nhưng nơi có thể tránh được cũng không còn nhiều.

Thực ra đó là một cánh cửa đá, những tảng đá phía trên đều có một số cơ quan.

May mà Sở Văn né nhanh, nếu không bên trong đột nhiên xuất hiện một số phi tiêu, Sở Văn sẽ biến thành xác sống rồi.Sở Văn né dưới một tảng đá, sợ bên trong có một số đồ vật.

Sau khi đợi lâu cũng không có người nào xuất hiện, anh cũng không biết ai đã mở những cơ quan đó, không chừng là vô tình chạm vào những cơ quan đó.

Nhưng hiện tại nhất định phải cẩn thận một chút.

Không có hệ thống giúp đỡ, cửa đột nhiên mở ra, bên trong có thể thấy rộng rãi.

Thật sự trời không tuyệt đường sống của ai, nhưng đột nhiên xuất hiện một con đường, Sở Văn thật sự không dám thử.Đợi thêm một lúc nữa, mọi thứ đều trở nên bình tĩnh.

Sợi xích đó cũng bị bức tường chặn lại phía sau.

Xuất hiện từng bậc thang.

Sở Văn nhìn những thứ đó.

Cũng không giống như bẫy, hiện tại Sở Văn vội vàng bước lên.

Đột nhiên xuất hiện một con đường mà không biết nguồn gốc, cái này như một cây cầu, phía dưới là vực sâu.

Đêm qua có thể thấy phía dưới toàn là từng hàng lỗ, cái mộ dưới biển này chắc hẳn có nhiều tầng, các tầng bên trong đều không giống nhau.

Sở Văn cũng không nhìn xuống phía dưới nữa, vội vàng đi trên con đường đó.Dần dần khi Sở Văn bắt đầu di chuyển về phía đó, bên trong là một tầng mộ thất.

So với những căn phòng đó, mặc dù cũng là mộ huyệt, nhưng rõ ràng đã bị phá hủy hoặc được dùng để mê hoặc một số kẻ trộm mộ.

E rằng không có mấy người có thể vào được bên trong.Hiện tại Sở Văn cảm nhận được sự liên hệ mà hệ thống đưa ra, nhưng không chỉ rõ.

Nhất thời Sở Văn hiểu ra, mình đã quay lại đúng lộ trình, vừa nãy không có, hiện tại cũng đã đến gần rồi.Sở Văn: "Người?

Mau giao đồ vật ra."Lúc này phía sau đột nhiên xuất hiện hai người, khiến Sở Văn sợ chết khiếp, nhưng Sở Văn cũng không phải kẻ dễ chọc.

Anh quay người lại và chiến đấu.

Khi nhìn thấy hình dáng của họ, Sở Văn ngược lại có chút gượng gạo cười.Sở Văn: "Ngớ người ra làm gì?

Không mau buông tay đi, nếu đánh nhau, thì mới thật sự là trò cười."Chỉ có thể nhìn thấy anh và Bàn Tử đang đánh nhau.

Bàn Tử mặc một bộ quần áo kỳ lạ, như áo giáp.

A Ninh vốn định giúp đỡ, nhìn thấy Sở Văn xong, cười nói một câu, rồi cũng ngượng ngùng ngồi xuống.“Thằng nhóc chạy đi đâu vậy?

Chương 724

Nếu không quay đầu lại, con dao của tôi đã đặt trên cổ cậu rồi.

Cậu không biết tôi gặp phải một tên huyết nhân sao, nó đuổi tôi chạy xa, bây giờ tôi thấy ai cũng nơm nớp lo sợ.

Vừa nãy khi cậu vào, đi đứng xiêu vẹo, tôi cứ tưởng là tên huyết nhân đó.”Sở Văn chưa kịp trả lời lời của Bàn Tử, lúc đó anh chú ý đến cái bọc đó.

Hiện tại Bàn Tử đã đeo cái bọc đó lên.

Anh không biết bây giờ có nên hỏi không, đợi thêm một chút nữa, không chừng Bàn Tử sẽ nói thật, Sở Văn định hỏi A Ninh.“Tôi cũng đã tìm rất lâu rồi, lúc đó ở trong đó?

Có tên huyết nhân đó, lại chuyện gì nữa vậy?”Lúc đó A Ninh hình như đang mài một thứ gì đó.

Thứ đó cô chưa từng thấy, cũng không mang theo.

Cái thứ đó rất lớn, dựa vào vài người, cũng không thể mang thứ đó vào.

A Ninh cũng không bận tâm nói chuyện với anh, vẫn luôn mài thứ đó.“Tôi cũng không biết người đó.

Vốn dĩ tưởng là Tiểu Ca, tôi đã cứu cậu ấy, ai ngờ không phải, suýt nữa thì bị nó cắn bị thương.

Chắc là bị thứ gì đó trong đó làm hại.”Bàn Tử đột nhiên nói về tên huyết nhân đó, và Tiểu Ca lại giống đến vậy.

Sở Văn cũng đã thấy người đó, nhưng Sở Văn chưa tiếp xúc với người đó.

Bản lĩnh thật sự không nhỏ, anh đã nhìn trúng ám khí.

Vốn dĩ tưởng ở đây an toàn, anh đã tìm thấy một cách để hệ thống có thể cung cấp một số thông tin.Nhưng mọi thứ không như Sở Văn nghĩ, hiện tại anh đã tìm thấy A Ninh và Bàn Tử, nhưng hệ thống vẫn luôn hiển thị đã đi chệch khỏi con đường ban đầu.

Phải quay lại bằng cách nào đây?

Không thể ở lâu trong đó.

Như Bàn Tử đã nói, nếu người đó là huyết nhân, thì gặp phải sẽ lại là một phiền phức.Sở Văn: "Đồ vật đó không thể dùng được, tôi cần một thứ gì đó, nhưng hiện tại không có ở đây." A Ninh đột nhiên đưa đồ vật, cắt ngang cuộc nói chuyện của Bàn Tử và Sở Văn.

Cô ta không mặc áo giáp, nhưng Bàn Tử rõ ràng là mặc nguyên một bộ.

Đi lại trong mộ huyệt này, một số lối đi vốn đã khó chui qua, nay lại mặc thêm bộ giáp này, sẽ càng khiến Bàn Tử thêm bất tiện.

"Này, Bàn Tử mặc đồ…" Sở Văn chưa kịp hỏi, Bàn Tử đã bắt đầu xem xét món đồ A Ninh đưa.

Có vẻ đó là đồ vật trong quan tài, thường được chôn cùng người chết.

Vừa nãy A Ninh đã cọ sạch những vết rỉ sét, nhưng những vết rỉ đã ăn sâu vào bên trong, cọ đi cũng không thể khôi phục nguyên trạng.

"Thiếu đồ rồi, chúng ta cầm một khối lớn như vậy để bảo vệ mình thì quá tốn sức, có bẻ gãy nó được không?" Chắc nó được lấy từ trong quan tài đó.

Mãi đến giờ mới phát hiện.

Trong mộ huyệt, hai người vẫn luôn nghiên cứu đồ vật, muốn bẻ

gãy một vật như vậy thì làm sao dễ được?

“Nếu Tiểu Ca ở đây thì tốt rồi.

Sở Văn không ở cùng Tiểu Ca sao?

Tiểu Ca đi đâu rồi?

Chẳng lẽ lại bị ‘đá’ rồi!” “Có liên quan đến Tiểu Ca, y lại biến mất không dấu vết.

Lần này y không tự mình rời đi mà đến một nơi nhưng không cho tôi đến gần.” A Ninh nghe Sở Văn nói xong những lời này, cảm thấy có chút tự ti, lại cố sức chà xát những vết rỉ sét trên đó.

Cô ấy cũng không hỏi rõ thứ này cần gì.

Vừa nãy thứ này có thể bảo vệ Bàn Tử, chẳng lẽ nó có thể chống lại huyết nhân sao?

“Tôi theo cậu, tôi, Bàn Tử, là người trọng tình nghĩa.

Nếu vừa nãy tôi không cầm nó, chúng ta đã bị huyết nhân cắn rồi.

Tuy rằng tôi không phải là một người, nhưng chúng ta cũng phải mang nó theo.” Đúng là Sở Văn đoán không sai, vì vật này có thể chống lại huyết nhân.

Hiện tại huyết nhân đang ẩn nấp trong bóng tối, có khả năng sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào.

Bàn Tử tuy nói những lời có vẻ làm màu, nhưng Sở Văn hiểu Bàn Tử.

Chương 725

Hiện tại cũng không còn cách nào khác, chỉ có cầm theo vật này, trong lòng mới cảm thấy an toàn.

“Có thể loại bỏ vết rỉ sét trên đó, cũng chỉ có máu của Tiểu Ca.

Tôi tuy không biết huyết nhân tại sao lại sợ vật này, nhưng nó có thể được chôn cùng với người chết, chứng tỏ nó không hề tầm thường.” Sở Văn cũng lắng nghe.

Tiểu Ca đã đưa cho anh một lọ máu nhỏ để phòng thân, không ngờ có lúc lại dùng đến.

Nhưng nếu bây giờ dùng hết, nhỡ lại gặp nguy hiểm thì Sở Văn không còn vật gì phòng thân nữa sao?

Nên có thể sẽ rất nguy hiểm.

“Vậy tại sao lại phải loại bỏ những vết rỉ sét đó?

Thực ra vừa nãy không phải đã cứu được rồi sao?

Liệu việc loại bỏ vết rỉ sét có công dụng tốt hơn không?” Bởi vì A Ninh vừa nãy cũng không giải thích, tại sao lại phải loại bỏ những vết rỉ sét đó.

Dù sao thì có một lọ thuốc cứu mạng như vậy, vốn định để trong người cho đến khi hệ thống chỉ dẫn mới dùng đến.

Thực ra tôi không rõ uy lực của vật này lắm.

Tôi xem một cuốn sách cũ, trên sách nói vật này có khả năng đặc biệt.

Vừa nãy chỉ có Bàn Tử cầm, nên nó mới có thể bảo vệ Bàn Tử.

Nhưng nếu không loại bỏ vết rỉ sét trên đó, e rằng khó bảo vệ

được mấy người chúng ta.

Nguyên văn là vậy, bây giờ Sở Văn định lấy số máu đó ra, lỡ mà gặp huyết nhân, số máu đó cũng chưa chắc bảo vệ được.

Có một bảo bối như vậy, Sở Văn tự nhiên phải tận dụng tốt.

"Bàn Tử, tôi lại có một… Ái, đánh tôi làm gì!" Sở Văn đang định đưa lọ máu nhỏ trong tay cho Bàn Tử, nhưng ánh mắt Bàn Tử lại chăm chú nhìn chằm chằm.

Sở Văn chưa kịp phản ứng đã bị đánh.

"Mau tránh ra, đi, đi, đi nấp sau vật đó đi!" Sở Văn chưa kịp phản ứng, nghe thấy Bàn Tử hét lớn một tiếng, như thể có thứ gì đó phía sau.

Khi đang quay người nhìn thì bị A Ninh kéo đi.

A Ninh ra tay rất nhanh, lập tức nấp sau một khối đá.

A Ninh đặt vật kia ra phía trước, vật đó đặc biệt dài, giống như một cái cột đồng, không phải một thanh dài mảnh vừa vặn che trước mặt.

Lúc đó Bàn Tử có mặc giáp, vừa nãy khi kéo Sở Văn, huyết nhân đã đến.

Nếu Bàn Tử không kéo một cái, Sở Văn đã bị huyết nhân làm bị thương rồi.

Dù Bàn Tử mặc áo giáp, nhưng cánh tay vẫn bị huyết nhân cào.

Điều đó khiến cả hai đều sợ hãi.

Một khi bị huyết nhân cắn, e rằng cũng sẽ biến thành dạng đó.

Dù Bàn Tử không bị cắn, nhưng trên cánh tay có những vết tích.

Sở Văn đột nhiên xuất hiện, thực sự đã khiến anh trở tay không

kịp.

Vừa nãy Sở Văn quá do dự, cứ mải nghĩ ngợi một số chuyện mà không hề hay biết.

Huyết nhân dường như đột nhiên xông ra.

Lọ máu vừa nãy, bây giờ cũng không biết rơi đi đâu rồi.

“Chúng ta phải đi cứu anh ấy, không thể để Bàn Tử ở đó.

Vật kia không thể chống lại được sao?

Chúng ta bây giờ ra ngoài đi.” Sở Văn biết vừa nãy Bàn Tử đã cứu mạng mình, không thể trốn tránh lúc này.

Dù Bàn Tử mặc áo giáp, nhưng huyết nhân không hề có lý trí.

“Đừng hoảng, Bàn Tử bây giờ mặc áo giáp, áo giáp đó có thể bảo vệ anh ấy một lúc.

Chương 726

Chúng ta chỉ có thể đợi ở đây.

Một khi chúng ta ra ngoài, huyết nhân chắc chắn sẽ tấn công chúng ta.” Lời A Ninh nói có lý, nhưng cô cũng liên tục tìm kiếm cơ hội.

Bàn Tử và huyết nhân vẫn đang giằng co.

Vì vừa nãy Bàn Tử bị cào bị thương, nên bây giờ Bàn Tử có chút lực bất tòng tâm.

Nhưng Sở Văn vẫn bị A Ninh kéo lại, hiện tại cũng không thể ra ngoài chịu chết vô ích.

Lúc đó hệ thống dường như đột nhiên có thể nhận tín hiệu, Sở Văn đặc biệt kích động, hy vọng hệ thống có thể đưa ra giải pháp, vì Bàn Tử dường như sắp không chống cự nổi huyết nhân nữa rồi.

“Cái gì?

Giết?” Hiện tại Sở Văn nghi ngờ nghiêm trọng hệ thống, nhưng hệ thống trên đường đi toàn đưa ra chỉ lệnh chính xác.

Chính vì chỉ lệnh của hệ thống mà anh mới có thể vượt qua nguy hiểm.

Chỉ là bây giờ hệ thống khiến Sở Văn có chút không dám tin.

Hệ thống hiển thị muốn Sở Văn đâm Bàn Tử bị thương, sau đó lại nhận được mấy lần tín hiệu của hệ thống, đều hiển thị cùng một kết quả.

Sở Văn bây giờ do dự, không biết tiếp theo phải làm gì.

Vốn đang vui vẻ, bây giờ lại có chút hoang mang.

Hiện tại trong lúc nguy cấp, Sở Văn lại không biết phải làm sao.

Huyết nhân này quần áo rách nát, nhưng vừa nhìn đã có thể nhận ra, đó chính là kẻ giả mạo Tiểu Ca.

Thân thủ của người này Sở Văn đã thấy, và khi ở cùng nhau, y không hề làm hại Sở Văn.

Sau đó và sau khi lạc nhau thì không gặp lại nữa, không ngờ lại gặp lần thứ hai, trong tình huống như vậy, lại càng không biết tại sao y lại giả mạo Tiểu Ca.

Lúc đó đột nhiên nhìn thấy một vật sáng lấp lánh trong góc, đó chính là lọ máu nhỏ mà Tiểu Ca đã đưa cho.

Nếu dưới ánh đèn chiếu vào, nó sẽ phản quang.

Hóa ra vừa nãy anh không cẩn thận làm rơi ở đó.

Tuy rằng chỉ có thể nhìn thấy cái lọ nhỏ đó, bên dưới toàn là những khối đá, e rằng bây giờ đã vỡ tan tành rồi.

Nhưng hiện tại đang nấp phía sau, áo giáp Bàn Tử mặc có tác dụng.

Vừa nãy Bàn Tử dùng hết sức lực, đẩy huyết nhân ra xa, nhưng cũng hoàn toàn kích động huyết nhân.

Bàn Tử cũng thở phào một hơi, lúc đó huyết nhân lại đến.

Huyết nhân đang giận dữ, giờ đây hoàn toàn không còn nương tay, hoàn toàn mất lý trí xông về phía Bàn Tử.

Tất cả Bàn Tử đã kiệt sức.

Sở Văn muốn xông lên giúp Bàn Tử, nhưng lại trơ mắt nhìn Bàn Tử bị huyết nhân đó cắn.

Một khi Bàn Tử bị cắn, vậy cả hai người họ cũng sẽ gặp nguy hiểm.

“Đợi một lát tôi sẽ ra ngoài, tôi sẽ nhặt cái lọ nhỏ đó lên, đó là máu của Tiểu Ca, hãy rắc máu đó lên vật kia, nhớ phải đỡ lấy, bây giờ tôi cũng không biết nó có bị vỡ không.” Hiện tại A Ninh đang không ngừng cạo rỉ, vì cô biết chỉ cần loại bỏ lớp rỉ sét trên bề mặt, vật này mới có thể phát huy năng lượng lớn nhất.

Cô cũng lo lắng cho Bàn Tử.

Lúc đó cô nhìn thấy Sở Văn đang nóng lòng muốn thử, nhất thời thất thần cũng không nghe rõ lời Sở Văn nói.

Chưa kịp phản ứng, Sở Văn đã xông ra ngoài.

Hiện tại không biết ra ngoài là để gây thêm rắc rối hay sao?

Nhưng dường như vừa nãy anh đã nói về máu, lọ, v.v.

A Ninh thì xem xét, là lời Sở Văn nói, nên cô cũng không đi theo Sở Văn ra ngoài.

Nhưng để tránh thu hút sự chú ý của huyết nhân, cô cũng không lên tiếng nữa, cứ liên tục đối phó với những gì Sở Văn nói, mơ hồ cảm thấy, hình như Sở Văn muốn đưa cô một vật gì đó.

Lúc đó Sở Văn đột nhiên xuất hiện, lập tức thu hút sự chú ý của huyết nhân.

Chương 727

Huyết nhân buông Bàn Tử ra, bắt đầu đuổi theo Sở Văn.

Sở Văn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Dù sao hiện tại anh đã kết nối với hệ thống, có hệ thống giúp đỡ, Sở Văn có chút tự tin.

Rõ ràng người đó, nếu biết sẽ biến thành dạng này, thật ra lúc đó nên đuổi y ra khỏi đây.

Nhưng khi huyết nhân tấn công, đột nhiên dừng bước, dường như đặc biệt sợ hãi, đứng đơ ra trước mặt.

Tình huống này Sở Văn chưa từng thấy, ngược lại không biết phải làm gì.

Không có hành động tiếp theo, Bàn Tử nhân cơ hội đó, bắt đầu tấn công từ phía sau.

Nhưng huyết nhân phản ứng cực nhanh, không cẩn thận đã xé toạc áo giáp.

Lúc đó ra ngoài mới phát hiện túi của Bàn Tử nằm ở xung quanh đó.

Hiện tại công cụ phòng thân duy nhất chắc là ở trong túi của Bàn Tử.

Nhưng cái túi đó cũng giống như Sở Văn vậy, căn bản không thể mở ra.

Lúc này, một con dao găm trên người huyết nhân rơi xuống.

Trên vỏ dao bên ngoài có một số hoa văn, loại được truyền từ đời này sang đời khác.

Sở Văn cũng không kịp quan sát nữa, trực tiếp cầm con dao găm đó rút ra.

Hiện tại đang lúc Bàn Tử và người kia đang giằng co, vì hai người cứ giằng co mãi, Sở Văn không biết nên ra tay từ chỗ nào.

Người kia cứ nhìn chằm chằm Bàn Tử, đối với Sở Văn dường như có chút kiêng dè, cũng không biết trên người Sở Văn có thứ gì khiến y sợ hãi.

Cứ thế nhìn hai người lăn lộn qua lại, Sở Văn cũng không biết giúp đỡ thế nào.

Đột nhiên theo hai người lăn đến góc tường, Sở Văn phải ra tay ngay bây giờ.

Nếu cứ giằng co như vậy nữa, Bàn Tử sẽ hết sức lực, A Ninh cũng sắp bị phát hiện rồi.

Ở góc tường đó vừa vặn có một lọ máu, vừa nãy anh không cẩn thận làm rơi ở đó.

Nhìn thấy lọ máu không bị vỡ, Sở Văn lập tức cầm lấy lọ đó, vung lên mấy cái trong không trung, ra hiệu cho A Ninh chú ý, sau đó ném xuống cho A Ninh.

A Ninh cứ nhìn chằm chằm, lúc đó đột nhiên nhớ ra lời Sở Văn nói, lập tức đưa tay đỡ lấy cái lọ, Sở Văn cũng tạm thời thở phào một hơi.

"Ra tay thật à, nhanh lên!" Vừa ném lọ đi, quay đầu lại đã nghe Bàn Tử hét lớn một tiếng.

Khi nhìn Bàn Tử, huyết nhân bắt đầu cắn vào cánh tay Bàn Tử, đau đến nỗi Bàn Tử hét lớn, suýt nữa thì hỏng bét.

Nhưng cũng chỉ cắn một cái như vậy, Bàn Tử dùng hết toàn thân

sức lực, vì vừa nãy có mặc giáp, bây giờ giáp cũng bị huyết nhân xé rách, liền một phen đẩy huyết nhân ra, huyết nhân sau khi bị thương bắt đầu run rẩy khắp người, cũng không tiếp tục tấn công nữa, cứ thế ngã vật ra trước mặt Sở Văn.

Đây là một cơ hội tốt, nên Sở Văn có chút không nỡ ra tay, nhưng vì cứu mạng cũng không thể chần chừ, định một nhát giết chết huyết nhân.

Đột nhiên xuất hiện một phi tiêu, đánh rớt con dao của Sở Văn.

Người chạy đến không phải ai khác, chính là Tiểu Ca, nhưng lại không cho giết chết huyết nhân này.

Sở Văn chưa kịp tranh luận với Tiểu Ca, Bàn Tử đang la hét ầm ĩ.

Lúc đó đột nhiên nhận ra điều quan trọng nhất là phải cứu Bàn Tử.

"Mau nhân lúc chất độc trên người tôi chưa lan ra, đâm vào cánh tay tôi, lấy chất độc ra, nếu không tôi cũng sẽ nhanh chóng biến thành huyết nhân." Lúc đó Sở Văn mới nhớ đến chỉ lệnh của hệ thống.

Hóa ra hệ thống không hề muốn anh giết Bàn Tử.

Vì cứu Bàn Tử, lúc đó cũng hoàn toàn xóa tan nghi ngờ của Sở Văn, như vậy có thể hoàn toàn tin tưởng hệ thống rồi.

Hiện tại Sở Văn dần dần hiểu ra, hóa ra vừa nãy mình đã sai, vốn tưởng đã đi chệch đường, bây giờ đã trở lại đúng đường rồi.

Hệ thống cũng không hề thức tỉnh, nếu không phải vào lúc nguy cấp, đột nhiên kích hoạt hệ thống, e rằng bây giờ đã không trở lại được.

Sở Văn vừa nói vừa xử lý vết thương cho Bàn Tử.

Lúc đó mới nhìn thấy trên cánh tay cũng có một ký hiệu, giống hệt ký hiệu trên người huyết nhân.

Chương 728

Huyết nhân đó thực sự là người Sở Văn đã gặp.

Bàn Tử cũng có ký hiệu đó, ban đầu khi chủ mộ, cũng cần lòng bàn tay của Bàn Tử.

Sở Văn nhìn kỹ cánh tay Bàn Tử, ký hiệu đó giống như đã bị phá hủy, không giống ký hiệu trên người kia.

Có lẽ Bàn Tử đã làm vậy để tránh người khác phát hiện, nhưng ký hiệu đó đại diện cho điều gì thì Sở Văn không biết.

"Nhẹ tay chút đi, cánh tay của tôi, tôi bị cắn một miếng, đừng làm tàn phế cánh tay của tôi chứ." Sở Văn cứ nhìn chằm chằm cánh tay Bàn Tử, không khỏi có chút thất thần, không cẩn thận dùng sức hơi mạnh một chút, đau đến nỗi Bàn Tử hét lớn.

Sở Văn lập tức quay người, phải nhanh chóng băng bó vết thương, chỉ là bây giờ những loại thuốc trị thương đều đã bị vứt đi hết rồi, bây giờ chỉ có thể băng bó đơn giản.

Sở Văn cảm thấy đây là một cơ hội tốt.

Nếu anh đường đường chính chính bảo Bàn Tử mở túi ra, Bàn Tử sẽ có điều e ngại, chắc chắn sẽ không dễ dàng mở ra như vậy.

Lúc đó Sở Văn đột nhiên nghĩ ra một cách.

"Cánh tay phải bôi thuốc mới tốt, nếu không cẩn thận sẽ bị viêm mà tàn phế thật đấy.

Đồ của tôi đều bị vứt trên đường lớn rồi, vừa nãy tôi nhìn túi anh rồi, trong túi có ít thuốc nào không?" Lúc đó Sở Văn vô ý hỏi Bàn Tử, vẻ mặt Bàn Tử rõ ràng không đúng, như đang che giấu điều gì đó, cứ loay hoay mãi.

Hiện tại ra ngoài phải xem đồ trong túi, nhân lúc Tiểu Ca cũng ở đó, phải nhanh chóng trở lại chủ bình mạc.

"Tiểu Ca, tại sao anh lại phải bảo vệ huyết nhân này?

Anh không biết giữ nó lại, chúng ta đều sẽ mất mạng sao?" A Ninh lúc đó có chút tức giận, cô đã chứng kiến sự lợi hại của người này rồi, giữ y bên cạnh chẳng phải tự tìm cái chết sao.

Nếu không phải Tiểu Ca vừa nãy bảo vệ y, người kia chắc chắn đã bị đánh chết rồi.

Tiểu Ca giúp người kia băng bó vết thương.

Huyết nhân đó thực sự sau khi nhìn thấy Tiểu Ca, lập tức trở nên đặc biệt ngoan ngoãn.

Nếu không phải nhiều người có thể chứng minh thì e rằng Tiểu Ca sẽ nhầm tưởng họ đang bắt nạt người kia.

Tiểu Ca không nói gì, A Ninh cũng bất lực.

Chỉ là lọ máu của Tiểu Ca vẫn chưa được mở ra.

Vừa nãy A Ninh cũng không chú ý, có lẽ đã quên, cô đặt lọ máu đó vào túi mình.

A Ninh nhìn thấy cả hai người đều đang băng bó vết thương, cứ loay hoay với vật kia.

Tiểu Ca giữ người kia lại cũng không nói gì, nhưng cũng vì sự an toàn của họ.

Mấy người họ không lợi hại như Tiểu Ca, cứu mạng là quan trọng nhất.

Đợi mọi thứ băng bó xong xuôi rồi tính.

A Ninh cứ liên tục mở vật kia ra trong tay, vật đó là thứ duy nhất

có thể đối kháng với người kia.

Bất kể Tiểu Ca nói gì, cũng phải đề phòng.

“Bôi thuốc ở đâu?

Tôi nói cho cậu biết, không có gì có thể lấy mạng Bàn Tử tôi được, bây giờ tôi đã bách độc bất xâm rồi, sợ gì chứ.

Dù sao cũng đã băng bó xong, yên tâm đi, mạng tôi lớn lắm.” Bàn Tử do dự một lát, khi định lấy thứ gì đó ra, liền bị Sở Văn tóm lấy, nói vài lời không liên quan.

Sở Văn dần dần nhận ra Bàn Tử thực sự đang che giấu điều gì đó.

Bí mật trong túi chắc chắn không nhỏ, có lẽ đang e ngại người khác.

Lúc đó Bàn Tử định đứng dậy, ra vẻ ta đây không sao cả.

Sở Văn trong lòng cũng ngũ vị tạp trần, đi đến gần Tiểu Ca.

Người kia hiện tại cứ ngồi yên ở đó, hoàn toàn không còn vẻ hung hãn vừa nãy, anh phải hỏi Tiểu Ca tiếp theo phải làm gì.

“Chúng ta chia làm hai đường, tôi phải đưa y đi, nếu không nơi chúng ta đang ở sẽ sụp đổ.

Các cậu phải tin tôi, đi theo tôi e rằng sẽ có tính công kích đối với các cậu, nên vì sự an toàn của các cậu, làm vậy là cách tốt nhất.” Tiểu Ca đỡ người kia dậy, Sở Văn chưa kịp hỏi, anh ta đã nói một tràng như vậy với mọi người.

Chương 729

Câu nói đó lập tức khiến Sở Văn không biết phải nói gì.

Dù sao thì từ trước đến nay anh vẫn luôn tin tưởng Tiểu Ca, đã vậy Tiểu Ca đã mở lời, thì làm vậy chắc chắn có ý nghĩa riêng.

"Được được được, nhanh đưa y đi đi, nếu không đưa đi nữa, tôi và tôi không chịu nổi đâu, còn lợi hại hơn cả bom ấy chứ, căn bản không cho tôi cơ hội phản kích." Bàn Tử không nhịn được nói.

Anh ta ôm cánh tay mới có thể không đi thẳng.

Liền vội vàng bảo Tiểu Ca đưa người kia đi.

Sở Văn định ngăn lại, vì dù sao hiện tại hệ thống chưa hoàn thiện, cũng không biết có đang đi đúng hướng không?

Chỉ là vừa nãy anh mới gặp lúc nguy cấp, đột nhiên kích hoạt hệ thống, mới có thể kết nối với hệ thống.

Hiện tại Tiểu Ca muốn đưa người kia đi, bây giờ huyết nhân này, để y đi thật sự không an toàn.

Còn về việc tại sao giết huyết nhân lại khiến chỗ này sụp đổ, lời Tiểu Ca nói càng ngày càng khó hiểu.

A Ninh vẫn không biểu thái, nhưng cũng muốn tránh xa huyết nhân này.

Có vẻ như trên đường đi cô ấy không ít lần bị huyết nhân này làm hại.

Hiện tại kìm nén không làm hại y đã là sự nhẫn nại lớn nhất rồi, có thể để y đi cũng là một lần hiếm hoi.

Tiểu Ca thấy mọi thứ đều ổn thỏa, hiện tại cũng tạm thời có thể

áp chế bản tính của người kia, liền vội vàng đưa người kia đi.

Vừa đi được vài bước, Bàn Tử vội vàng đi lấy bọc đồ của mình, Sở Văn lại nhìn chằm chằm vào bọc đồ đó.

Đúng lúc anh cũng chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, Tiểu Ca đột nhiên quay lại.

Chẳng lẽ kế hoạch lại có thay đổi sao?

"Đừng vội đi, cầm đồ vật trên người cậu, thứ đó không thể giữ lại được!" Tiểu Ca vươn tay, đòi lấy đồ vật từ Bàn Tử.

Bàn Tử tưởng Tiểu Ca muốn bỏ đi, nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Sở Văn thì hoàn toàn mù mịt, chẳng lẽ Bàn Tử đã lấy đồ của người kia sao.

"Đúng rồi, sao anh không mau đưa cho y đi, nếu không phải anh lấy thứ đó của y, chúng ta có bị truy đuổi thảm như vậy không?

Tiểu Ca đã ra lệnh rồi, chúng ta cầm thứ đó cũng không có ích gì, mau đưa cho y đi." A Ninh dường như cũng biết.

Vì Sở Văn vừa mới gặp, cũng không biết vừa nãy đã trải qua những gì.

Hèn chi người kia cứ truy đuổi mãi, hóa ra Bàn Tử đã lấy đồ của y.

"Tôi cũng không biết là đồ gì mà, nhìn y lại không nói gì đòi tôi, nếu tôi biết đồ của y, tôi đã đưa cho y rồi, nhìn y trên đường cứ đuổi tôi như thể tôi đang chạy trốn vậy, chẳng phải là một thứ đồ bỏ đi sao, suýt chút nữa lấy mạng tôi." Lúc đó Bàn Tử đưa ra một vật, trên vật đó có buộc một sợi dây đỏ nhỏ.

Những sợi dây đỏ này giống như những sợi dây đỏ trên xương cá

mà Sở Văn đã thấy.

Chỉ là trên sợi dây đỏ có một vật hình tam giác, Sở Văn cứ cảm thấy giống… nhưng lại không rõ.

"Ôi, cánh tay của tôi e rằng sẽ tàn phế mất, được rồi, được rồi, đưa đây." Sở Văn không nhìn rõ đó là gì, vừa nãy Bàn Tử cũng chưa từng nhắc đến, Sở Văn vừa nãy cũng băng bó cho Bàn Tử, chưa từng thấy vật này.

Lúc đó hệ thống đặc biệt cấp chỉ lệnh, dường như vật đó và chiếc chìa khóa xương cá là một thể.

Nhưng khi hệ thống đưa ra chỉ định, Sở Văn cảm thấy đầu đặc biệt đau, cũng không biết tại sao.

"Được rồi, chúng ta tiếp tục đi thẳng theo con đường này, đến chỗ của chủ mộ.

Trên đường hãy để lại cho tôi một số ký hiệu, tôi đưa y về sẽ tìm các cậu.

Phải nhớ, một khi thấy những vật có hoa văn đặc biệt, tuyệt đối đừng động vào!" Tiểu Ca cũng là một người chu đáo, sau khi nhận vật kia, thấy Bàn Tử có chút không tình nguyện, liền dặn dò mấy câu.

Anh ta cứ quan sát xung quanh, nhíu mày mấy cái, Sở Văn cảm thấy ở đây không an toàn.

Bàn Tử huýt sáo mấy tiếng, sau đó quay lưng vẫy tay, vác túi đồ của mình tiếp tục đi về phía trước.

Sở Văn nhìn hai người có chút khó hiểu, trong lòng dường như đang giấu giếm điều gì đó, nhưng đều không nói ra.

"Tôi, Bàn Tử, cứ thế đi rồi, đừng quên trên đường nhé.

Hai chúng ta luôn hoạn nạn cùng nhau.

Chương 730

Cái thứ đó chúng ta có cần không?

Lần trước tôi sắp cạo hết rỉ rồi, khối lớn như vậy, tôi không khiêng nổi đâu, anh cũng phải giúp tôi chứ!" Bàn Tử bị gọi như vậy cũng dừng lại.

Lúc đó Tiểu Ca đã biến mất.

Tiểu Ca ra tay cực kỳ nhanh nhẹn.

Người kia cũng nghe lời Tiểu Ca như vậy.

Sở Văn chưa kịp hỏi Tiểu Ca, tại sao anh ấy cứ khăng khăng đưa người kia về.

"Vì người kia đã bị Tiểu Ca đưa đi rồi, một khối lớn như vậy, chúng ta mang theo làm gì?

Cảm ơn anh một tiếng nhé, nếu không chúng ta thật sự không chạy thoát khỏi đây.

Sở Văn à, tôi phải nói cho anh biết, anh ấy dám bỏ tôi lại như vậy, thật sự không trượng nghĩa chút nào!" Bàn Tử một tay ôm Sở Văn, bây giờ anh ấy cũng cần người đỡ, dù sao thì bây giờ cánh tay có chút bất tiện.

Sở Văn cũng nhân cơ hội này cảm nhận được đồ vật trong túi, luôn cảm thấy cái túi đó không nặng như vậy, bên trong dường như có một thứ mềm mại, giống như có sự sống vậy.

"Nếu chúng ta nghe lời anh ấy, tôi không dám động vào đồ bên trong.

Nếu không phải chạm vào cái mũ đó, cũng sẽ không lôi thôi như

vậy.

Chỉ là bây giờ lại ở cùng nhau, ở cùng nhau thì đường phía trước của chúng ta dễ đi hơn nhiều, Bàn Tử, đưa đồ vật đó cho anh ấy đi?" Từ WeChat, anh ấy vẫn luôn cảm thấy vật đó kỳ lạ.

Vừa nãy không chú ý, nếu không có thể để hệ thống cảm ứng vật đó sao?

Có vẻ là một vật quan trọng, Tiểu Ca và Bàn Tử đều không muốn nói nhiều, e rằng lại là một bí mật.

"Không có đồ vật gì cả, tôi vô tình lấy thứ đó, chưa kịp nhìn rõ.

Trên đường đi tôi cứ bị huyết nhân đó đuổi, hai chúng tôi đã đi hết tất cả các con đường có thể đi.

Nếu không gặp anh, tôi thật sự đã lành ít dữ nhiều rồi." "Không cố ý lấy à, hả?" A Ninh đi theo, nghe Bàn Tử nói chuyện với Sở Văn, dường như đặc biệt kinh ngạc.

Sở Văn cũng cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, nhưng A Ninh không nói tiếp nữa.

Sở Văn cũng không hỏi tiếp nữa.

Hiện tại Bàn Tử cũng không muốn nói, A Ninh dường như cũng không muốn nói thêm một câu.

Hỏi tiếp như vậy, có khả năng những gì anh nghe được đều là lời nói dối, cũng không cần phải quá nghiêm túc.

Giống như Tiểu Ca đã nói, chỉ cần đi thẳng một cách chân thật, là có thể trở lại chủ mộ.

Chỉ cần trở lại chủ mộ, Sở Văn mới có thể nhận hệ thống một cách tốt đẹp.

Như vậy mới trở lại đúng đường, có hệ thống bảo vệ, cũng sẽ

không gặp khó khăn như vậy.

“Con đường này dài quá vậy?

Cũng không có gì cả, chúng ta nghỉ ngơi đi.

Dù sao cũng đã tìm đường xong rồi, bây giờ cũng không có nguy hiểm.

Tôi trên đường đi cứ lo lắng mãi, chưa kịp nghỉ ngơi một chút nào.

Tôi bây giờ vừa đói vừa buồn ngủ, trên người còn có chút vết thương, tôi phải ngủ một lát đã.” Anh ấy cũng đã đi được vài bước, trong lòng Bàn Tử cứ giấu giếm điều gì đó, trông có vẻ nặng trĩu tâm sự.

Anh ấy cứ trả lời Sở Văn một cách lửng lơ, Bàn Tử bình thường không phải người như vậy, xưa nay luôn thẳng thắn, luôn nói ra mọi chuyện.

Chỉ là Sở Văn lần thứ hai nhìn thấy, luôn cảm thấy anh ấy cứ giấu giếm, A Ninh cũng đặc biệt không tự nhiên.

Bây giờ lại muốn nghỉ ngơi.

Những điều Bàn Tử nói cũng có lý, nhưng thể lực của mấy người họ đều phi thường, đi một đoạn đường dài cũng không đến nỗi mệt như vậy.

Hiện tại sắp đến chủ mộ rồi, Sở Văn sắp đến đó, vì chỉ có đến đó mới có thể kết nối hệ thống.

Hiện tại đi chệch một chút đường là thêm một phần nguy hiểm.

“Đúng đúng, tôi cũng mệt rồi.

Chương 731

Có những lối tắt nào có thể đi, hai chúng ta cứ cố gắng chạy.

Bây giờ phải nghỉ ngơi một chút.

Tối qua cũng chỉ nghỉ ngơi một lát thôi.

Phía trước không biết tình hình thế nào, thấy ở đây an toàn nhất, phải nghỉ ngơi cho tốt, mới có thể chiến đấu." A Ninh cũng trở nên lười biếng như vậy.

A Ninh bình thường là một người đặc biệt thích mạo hiểm, luôn nhanh chóng giải quyết.

Sở Văn bị nói như vậy, trên người cũng cảm thấy mệt mỏi như vậy.

Lúc đó Sở Văn đột nhiên nảy ra một ý.

Anh biết đồ vật trong túi Bàn Tử, cảm nhận được trong túi có một vật sống.

Không biết Bàn Tử tại sao lại vác nó, ban đầu khi nhìn thấy cái túi đó, bên trong cái túi không có gì cả.

Hai người họ phản ứng bất thường như vậy, Sở Văn dù sao cũng ở cùng họ một thời gian rồi, cảm thấy chắc chắn có liên quan đến đồ vật trong túi.

Tìm một khoảng đất trống.

Khoảng đất trống này cũng kỳ lạ, xung quanh toàn là những khối đá, những bức tường được xây dựng, không có gì khác biệt, nhưng trên mặt đất ở giữa lại có một đám cỏ.

Đám cỏ này không biết lấy dinh dưỡng từ đâu, nhưng lại mọc rất

tốt.

Một nơi tốt như vậy, nhưng lại có thể khiến họ nghỉ ngơi thật tốt.

Bàn Tử dường như thực sự mệt không chịu nổi, liền nằm vật ra trên đám cỏ.

Sở Văn định ngăn lại, cảm thấy một đám cỏ kỳ lạ như vậy đặc biệt bất thường, nhưng Bàn Tử nằm xuống, cũng không có chuyện gì xảy ra.

Bàn Tử chốc lát đã gối đầu lên túi ngủ rồi.

Chẳng lẽ tất cả đều sai rồi sao?

Nếu bên trong là một vật sống, Bàn Tử không thể nào gối đầu lên được chứ!

Có lẽ Bàn Tử cũng không biết bên trong có đồ vật, nhưng hai người họ vừa nãy lại không tự nhiên như vậy.

Sở Văn lén lút nhìn vào trong túi, nhưng hiện tại Bàn Tử cứ đứng mãi, A Ninh dường như cũng đang nghiên cứu đồ vật.

Hãy ngủ trước rồi tính sau vậy.

Vì trên mặt đất xuất hiện một số vật, lúc đó Sở Văn nhìn lên trên không còn vật gì rơi xuống nữa.

Anh ta định lấy những khối đá trên tảng đá ra, vì vừa nãy chỉ lo tránh né, cũng không nhìn những người khác đang làm gì.

Khi bắt đầu lấy đá ra, anh phát hiện Tiểu Ca và A Ninh cũng biến mất.

Vừa nãy vì chỉ nghe thấy tiếng vật rơi xuống, những vật đó rơi đầy trên đất, đều rơi vào cái lưới đó.

Từ đó nhìn những vật trên lưới.

Không biết chuyện gì, anh ta di chuyển từ từ.

Nếu không hành động nữa sẽ bị những vật đó chôn vùi.

Lúc đó Sở Văn đột nhiên nhìn thấy những bóng người bay qua bay lại trên đó.

“Tôi ở trên đó đã chặn cái lỗ đào đó lại rồi, những thứ đó sẽ không rơi xuống hết, làm tắc đường.

Bây giờ an toàn rồi, nhưng đừng giẫm lên những thứ đó, từ từ ra ngoài đi.” Hèn chi không thấy bóng Tiểu Ca.

Bây giờ không phát hiện Tiểu Ca ở đâu?

Không có nhiều thời gian để lãng phí.

Dù sao Bàn Tử đang bị nhốt ở đó.

Anh ta ra ngoài tìm kiếm A Ninh, cũng không thấy bóng A Ninh.

Có một Bàn Tử đã đủ phiền rồi, A Ninh đừng chạy lung tung nữa.

Chương 732

Sở Văn làm theo lời Tiểu Ca, từ từ di chuyển từng chút một.

Những thứ kỳ lạ này, giống như bông, lại giống như một loại quả.

Tối qua anh cảm thấy những thứ này có chút kỳ lạ, nhưng Tiểu Ca nói đừng động vào, vậy anh cũng cẩn thận đi bên cạnh, nhưng cũng đã giẫm phải không ít.

Đi lại ở nơi đó cũng đặc biệt khó khăn.

Lúc đó mới đột nhiên cảm thấy bên trong có thứ gì đó đang mềm mại chuyển động.

Ngoài những thứ kỳ lạ nổi bên trong, bây giờ nhìn không thấy.

Một khi không cẩn thận cắn Sở Văn, Sở Văn chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Hôm qua anh bắt đầu lấy con dao ra, sau đó lấy những thứ mang theo bên người, để đề phòng gặp phải những thứ này.

Anh nhìn thấy một số thứ cứ lởn vởn bên cạnh, vì ở đó chủ nhân không thấy, nên cũng không tìm thấy anh ở đâu.

Lúc đó Sở Văn dường như nhìn thấy một góc áo của A Ninh.

Khi ra ngoài, cô ấy nói khá nhiều.

Chẳng lẽ là thứ ăn thịt người sao?

Ba năm sẽ ở bên trong?

Bây giờ Tiểu Ca lại biến mất rồi.

Sở Văn từ từ giơ dao lên, vạn nhất nó xông lên, tôi phải ra tay

trước.

Lúc đó những thứ xung quanh, chuyển động càng ngày càng nhanh, dường như có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Đột nhiên dừng lại trước mặt, anh biết thứ đó có khả năng sẽ xuất hiện, dù sao dao đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Những thứ bên dưới lập tức chui ra, trên đầu mang theo một số thứ, nhưng những thứ đó trực tiếp đập vào mặt Sở Văn.

Sở Văn chưa kịp phản ứng, chưa giơ dao lên, tay đã bị nắm chặt.

Một bàn tay của một người, chẳng lẽ là người bên dưới sao?

Người đó dường như cứ ê a, cũng không nói chuyện.

Đợi Sở Văn mở mắt nhìn, dường như nhìn thấy A Ninh.

Có lẽ anh ấy quá cẩn thận, nhưng tại sao lại không nói gì?

Đang cố gắng tránh cây dao trong tay.

Sở Văn lúc đó bình tĩnh lại mới phát hiện thực sự là A Ninh.

"Thật là cô, may mà tôi không ra tay, nếu không tôi và cô đã gây họa lớn rồi!

Sao không nói gì vậy?

Vừa nãy đi đâu rồi?" Sở Văn vừa nhìn thấy A Ninh, liền vội vàng dừng tay.

Cảm thấy A Ninh có chút không ổn, liền bắt đầu hỏi, khiến A Ninh cũng cứ ê a, như không thể nói chuyện được.

Sở Văn thấy cô ấy sắp rời đi, liền nhanh chóng đỡ A Ninh đi sang một bên.

Lúc đó Tiểu Ca không nói gì, đi trên khoảng đất trống duy nhất.

A Ninh cứ liên tục ra hiệu, không ngờ trong chốc lát không gặp,

cũng không biết đã trải qua những gì.

Bắt đầu đi vào bên trong, những thứ đó có tác dụng, sẽ khiến người ta biến thành dạng đó.

“Những thứ A Ninh ra hiệu, tôi cũng không biết.

Có thể ra hiệu chậm hơn một chút để nói cho tôi biết không?

Chẳng lẽ những thứ bên trong có độc mới khiến cô không thể nói chuyện, hoặc là cô đã ăn phải?” Vì không có giấy và bút, hiện tại Sở Văn không biết A Ninh đang nói gì.

Đang lúc lúng túng không biết phải làm sao, A Ninh đột nhiên viết vào lòng bàn tay anh.

Chương 733

Lúc đầu A Ninh không phân biệt được, lúc đó A Ninh lại vẽ thêm mấy nét vào lòng bàn tay anh.

Sở Văn mơ hồ cảm thấy A Ninh đã vẽ hai chữ "Tiểu Ca" lên lòng bàn tay mình.

Chỉ muốn nói cho Sở Văn sao?

Từ khi Bàn Tử không tin tưởng Tiểu Ca như vậy, Sở Văn cũng bắt đầu có chút nghi ngờ Tiểu Ca.

Sau đó A Ninh thấy Sở Văn có thể đoán ra những điều đó, ngược lại ra hiệu không nên nói chuyện.

Hành động của A Ninh khiến Sở Văn có chút khó hiểu, nhưng hiện tại cũng không biết A Ninh tại sao không thể nói chuyện, dù sao vừa nãy Sở Văn chỉ lo những thứ trên cao cũng không để ý những gì đã xảy ra.

"Rốt cuộc muốn nói cho tôi biết điều gì?

Có thể viết thêm một chút không?

Làm vậy khiến tôi có chút không biết phải làm sao, hãy nói cho tôi biết thêm một số chuyện nữa." Sở Văn nhỏ giọng nói với A Ninh, vì hiện tại chỉ nói cho anh ấy những điều nhỏ nhặt như vậy, khiến Sở Văn không thể phán đoán.

A Ninh trở nên cẩn thận bắt đầu viết bằng ngón tay lên lưng Sở Văn.

Nhưng tay vừa chạm vào lưng Sở Văn, chưa kịp viết, lúc đó nghe thấy có tiếng động phía trên, lại là tiếng những sợi xích.

Tiểu Ca có thể bay qua bay lại ở trên đó, cũng là vì bám vào những sợi xích đó.

"Đi bên cạnh những thứ này rất tốt, đủ để lấp đầy bụng.

Tôi sẽ không để các cậu đói đâu.

Bây giờ không có lương khô, những quả này đều rất an toàn.

Những thi trùng bên trong đều sống nhờ chúng, một khi vào chủ mộ, không biết sẽ gặp phải điều gì, nhanh chóng bổ sung thể lực đi!" Tiểu Ca vì tiếng nói truyền trước, ở trên đó dường như đã nhìn thấy.

Hai người đi ra, dặn dò đừng giẫm lên những thứ đó, nói rằng những thứ giống như bông này, là một số loại quả.

Sở Văn luôn tin tưởng Tiểu Ca, cũng cảm thấy những thứ này giống như một số loại quả.

Nhưng A Ninh chỉ nhìn chằm chằm vào anh ấy, rốt cuộc là đang nghi ngờ Tiểu Ca sao?

Vừa nãy suýt chút nữa đã nói cho Sở Văn, nhưng lại bị Tiểu Ca cắt ngang.

Tiểu Ca dù có lợi hại đến đâu cũng phải ăn chứ.

Anh ấy hái một số thứ này và bắt đầu ăn.

Sở Văn nhìn Tiểu Ca tự mình ăn những thứ này, cũng bắt đầu không nghi ngờ Tiểu Ca nữa.

Chẳng cần phải hại mình chứ, nếu muốn hại thì đã hại từ sớm rồi.

Vì vậy Sở Văn cũng nắm lấy một nắm những thứ đó, những thứ này thật sự quá kỳ lạ.

Hiện tại thực sự không còn nhiều đồ ăn, Sở Văn định thử trước, đợi sau khi cho thứ đó vào miệng, cảm thấy vật này không màu không

vị, nhưng lại không có cảm giác gì đặc biệt.

“Thứ này cũng sẽ khiến người ta nghiện.

Chỉ có thể ăn ít.” Lần này Tiểu Ca vừa ăn vừa nói mấy câu.

Sở Văn cầm những thứ đó thử, đợi sau khi ăn xong những thứ đó, cũng không cảm thấy có gì khác lạ.

Khi tất cả đều đã ăn no, lúc đó Sở Văn mới phát hiện, những thứ vừa ăn, sau đó lại mọc ra.

Hèn chi Tiểu Ca nói những thứ này có thể hưởng dụng không hết!

“Những thứ này bình thường đều dùng để nuôi thi trùng, thực ra nếu các cậu biết rồi cũng không sao, nhưng phải kiểm soát lượng, tuyệt đối không được ăn nhiều, nếu không sẽ hình thành sự phụ thuộc, lúc đó chắc chắn sẽ bị nó khống chế.” Chỉ là bây giờ A Ninh không nói một lời nào, Sở Văn cũng không biết hiện tại đang ở tình huống nào, cũng chỉ có thể đi về phía trước.

Chỉ là những thứ đó đều bắt đầu mọc lên, bây giờ Tiểu Ca đang dẫn đường phía trước, cũng không biết phía trước sẽ gặp phải điều gì, nhưng vẫn phải đi về phía trước.

Sở Văn cảm thấy thực sự giống như những gì mình đã nói, kể từ khi ăn thứ đó, cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Nếu thi trùng ăn thứ đó, vậy xung quanh Sở Văn chẳng phải cũng có một số thi trùng sao.

Nhưng Tiểu Ca lại không thấy A Ninh có bất kỳ thay đổi nào?

A Ninh bình thường không phải là người nói nhiều, bây giờ cũng không có chỗ nào cần nói chuyện, nên Tiểu Ca chỉ lo dẫn đường phía trước, từ từ đi qua những thứ này.

Chương 734

Thực ra khi giẫm lên những thứ đó, sau khi giẫm lên lập tức đều mọc dài ra.

Vấn đề này thực sự kỳ lạ.

“Chúng ta bây giờ không thể đi về phía trước nữa, sau khi ăn những thứ này, phải dừng lại.” Lúc đó Sở Văn mới phát hiện, vừa nãy chắc là vì muốn đánh thức anh.

Lúc đó xung quanh cũng xuất hiện những thứ đó.

Sở Văn nhìn thấy ham muốn ăn những thứ đó, không biết có giống như Tiểu Ca không, nhanh chóng kiềm chế cái suy nghĩ đó của mình.

Chỉ dừng lại một lát, ngồi ở một nơi duy nhất không có những thứ đó mọc lên.

Lúc đó anh cảm thấy tay mình như bị khống chế, cứ muốn túm lấy thứ gì đó để ăn.

Không biết đang làm gì, trong tiềm thức dường như nhìn thấy mình đang vươn tay về phía đó.

“Sở Văn, tuyệt đối không được động, thứ đó không thể ăn được.” Tiểu Ca phản ứng cực kỳ nhanh, lập tức nhận ra Sở Văn không bình thường, một tay tóm lấy Sở Văn, sau đó điểm vào đốc mạch.

Sở Văn cảm thấy vô cùng đau, liền vội vàng nhìn xung quanh.

Đau đến mức khiến người ta như vậy, Sở Văn lập tức tỉnh táo lại.

Vừa nãy suýt chút nữa đã cho thứ đó vào miệng.

Chỉ là sau khi thứ đó rơi xuống đất, lập tức cắm rễ vào đất.

Thứ này trông có sức sống vô cùng ngoan cường.

“Vừa nãy không phải cậu cũng ăn sao?

Ở nơi này, chỉ ăn một chút, ăn nhiều một chút cũng không được.

Bởi vì những thứ này cũng tồn tại tương hỗ, mỗi bông đều không giống nhau.

Nếu ăn hai bông, thì hai bông đó sẽ thay đổi trong cơ thể cậu.” Tiểu Ca bắt đầu chất vấn Sở Văn.

Thực ra Sở Văn cũng không nhớ mình đã ăn hay chưa, không nhớ vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

Nếu không phải Tiểu Ca ngăn lại kịp thời, anh cũng đã ăn nó rồi.

Thứ này thật sự đặc biệt đáng sợ, dù tạm thời có thể lấp đầy bụng, nhưng là một tai họa.

“Tôi cũng không biết vừa nãy đã xảy ra chuyện gì, thứ này thật lợi hại, vừa nãy thật sự không nên ăn.

Có thể kể cho tôi nghe về lịch sử của thứ này không?” “Thứ cậu ăn không chỉ lấp đầy bụng, bên trong còn có các loại độc khí.

Thứ này lại có thể cho thi trùng dùng, chứng tỏ nó có thể chống lại một số độc khí.

Thực ra tôi có thể tránh một số cơ quan, nhưng ở bên trong những thứ có độc mới là khó tránh nhất.

Thứ tôi ăn là thuốc giải.” Đây là lần Tiểu Ca nói nhiều nhất.

Trong tay anh ấy có một số thứ, những thứ đó mềm mại trông cũng không có gì khác biệt, nhưng công dụng lại lớn như vậy.

“Vậy tại sao tôi lại phải nghỉ ngơi?

Vừa nãy tôi không có bất kỳ chuyện gì, nhưng ngồi ở đây một lát sau lại cảm thấy có chút không bình thường.

Có biết con đường này dài bao nhiêu không?

Cảm giác tôi cứ đi vòng vòng mãi.” Thực ra đây cũng là lần đầu tiên Tiểu Ca có thể nói một cách toàn diện về mọi chuyện.

Bình thường anh ấy cứ giấu giếm, bây giờ lại có thể nói ra một số chuyện.

Nhưng phải nhanh chóng đi đến chủ mộ.

Thực ra Sở Văn sau khi nói vậy mới phát hiện ra những chuyện đó.

“Cứ ê a cái gì vậy?

Lại kéo dài thời gian sao?

Tôi không có thời gian lãng phí, nơi này có nguy hiểm, tôi phải nhanh chóng đi, nhanh lên!” Lúc đó Tiểu Ca mới phát hiện A Ninh có chút không bình thường, cô ấy cứ liên tục chỉ vào một vật.

Chương 735

Sở Văn biết A Ninh không thể nói chuyện, nhưng Tiểu Ca có chút mất kiên nhẫn.

Bị Bàn Tử lừa một lần, nên luôn cảm thấy A Ninh đang lừa dối.

“Có vẻ như cô ấy đã phát hiện ra một thứ gì đó, chúng ta đi xem thử đi.

Thực ra tôi cũng cảm thấy có chút không ổn, vì có những thứ chất đống ở đó.

Những thứ đó không dễ phân biệt phương hướng, chúng ta tuy rằng cứ đi về phía trước, nhưng cảm giác con đường này không thẳng.” Tiểu Ca cũng phát hiện có chút không ổn, nhưng anh ấy có một nhược điểm bẩm sinh, một số phương hướng căn bản không thể phân biệt được, nên anh ấy tưởng mình bị ảo giác.

Nghe Sở Văn nói vậy mới phát hiện có điều không ổn.

“Vừa nãy tôi cứ đi vòng vòng mãi, cái thứ vừa nãy tôi ăn, tuy rằng mọc ra y hệt, nhưng tôi đã nhìn ra rồi, cái mới mọc ra, trên đó có một số dấu vân tay của tôi, nên chắc chắn tôi đã ở chỗ vừa nãy.” Tiểu Ca cứ quan sát xung quanh, vì một số phương hướng thực sự không thể phân biệt được, cũng có liên quan đến một số trải nghiệm.

Bình thường anh ấy cứ sống ở bên trong, thường xuyên đi đến một số lăng mộ, nên đối với một số phương hướng không thể phân biệt được.

A Ninh nghe lời Sở Văn nói, liền vội vàng gật đầu.

Có vẻ như A Ninh cũng biết chuyện.

Hai người không thể cứ đi vòng vòng mãi ở đây.

Thứ đó lại không thể ăn nhiều, phải nhanh chóng trở lại tổ mộ.

Thứ đó một khi thức tỉnh rồi.

Sẽ thôn phệ mọi thứ, cũng có người bị bệnh.

Tiểu Ca vốn dĩ rời khỏi đây cũng không có chuyện gì, nhưng hiện tại lại không thể ra ngoài được.

Nếu bị mắc kẹt ở đây thì chẳng khác nào chờ chết.

"A Ninh không nói được nữa sao?

Chắc là vừa nãy không nói được." Lúc đó Tiểu Ca mới phát hiện A Ninh có chút bất thường, không đợi Sở Văn trả lời, Tiểu Ca tiếp tục đi về phía trước.

Ở nơi này anh ấy biết nguyên nhân, e rằng cũng không có cách nào khác, Sở Văn hiện tại không hiểu tại sao cô ấy cứ không nói gì.

Bắt đầu từ từ đi qua những thứ đó.

Thực ra một vài chỗ trên mặt đất có những thứ đó, những chỗ còn lại thì không.

Khi đi đến phía trước, phía trước dường như có thứ gì đó đang phát sáng.

Sau đó từng tầng đất đá bên dưới, bên dưới đất đá ẩn chứa một số thứ.

Khi bắt đầu giẫm lên những thứ đó, Tiểu Ca đã cất giữ chúng.

Những thứ đó dường như đã được lưu lại ở đó, chẳng lẽ có người có thể đến đó trước họ sao?

Tiểu Ca sau khi lấy ra một thứ từ bên dưới, trên đó có một lớp vỏ cỏ, những thảm cỏ đó từng lớp từng lớp bao phủ lên trên.

Sở Văn nhìn lớp vật chất trên vỏ cỏ.

Có vẻ như đã ở đó lâu rồi, rất khó để lấy ra.

“Những thứ này không thể động vào, nhưng nếu muốn đi qua phía trước, thì không thể giẫm lên những thứ này.” Tiểu Ca sau khi kiểm tra một lượt, mới phát hiện những thứ này trải khắp nơi, giống như một số trang bị được để lại, nhưng những trang bị này có công dụng gì, anh ấy cũng không biết, nên hiện tại đều không dám động vào.

Tiểu Ca coi như đã đưa ra một vấn đề nan giải.

Vì muốn đi, chắc chắn phải đi qua chỗ này, nhưng phía trên lại đầy rẫy những thứ đó.

Sở Văn nhìn những thứ đó, hiện tại mấy người họ đang suy nghĩ xem phải làm cách nào để vượt qua những chướng ngại vật này.

“Nhưng phía trước toàn là những thứ đó, chúng ta coi như bị mắc kẹt ở đây rồi.

Có cách nào tốt hơn không?” Sở Văn nhìn một lượt, đặc biệt không hiểu ý Tiểu Ca.

Không thể động vào những thứ đó, muốn đi từ phía trên qua, thực sự là một chuyện phiền phức.

Sở Văn không có thân thủ như Tiểu Ca, có thể đi từ bên cạnh vách tường.

Chẳng lẽ thực sự để anh ấy đi từ phía trên qua sao?

Chương 736

Tiểu Ca và Sở Văn đều không giống nhau.

Lúc đó Tiểu Ca đã chuẩn bị sẵn dây thừng, từ trên cao buông xuống những sợi xích để bám vào.

Sở Văn thực ra vừa nãy cũng nhìn thấy.

Ở đây, vốn dĩ không có nhiều chủ nhân như vậy, nhưng hiện tại nhìn những sợi dây thừng này, những người ở đây đều dựa vào những sợi dây thừng này để đi lên.

Nhưng những sợi dây thừng này đều đứt đoạn, không biết có thể chịu đựng được không.

Mấy người họ không biết, chỉ biết hiện tại phải bám vào những sợi dây thừng này mới có thể đi qua.

"Chúng ta bây giờ chỉ có thể thử một lần thôi.

Nhìn thấy lúc này phương hướng đều không giống nhau, có lúc có thể kéo đi được, nhưng có lúc lại thực sự không thể kéo.

Chúng ta phải liều một phen." Lúc đó Tiểu Ca nhắc nhở.

Sở Văn cũng chuẩn bị hành động rồi, nhưng chuyện này cũng không nhỏ, dù sao cũng là liều mạng, cũng không thể hoàn toàn dựa vào ý trời.

Anh ấy thấy chỉ có một con đường để đi, cảm giác dù thế nào cũng phải liều một phen.

Anh phát hiện có một số sợi dây thừng buông xuống, nhưng có một số sợi dây thừng lại thực sự không có vẻ đã được kéo.

Sở Văn sau khi phát hiện điều này, cảm thấy những sợi dây thừng

này chính là điểm đột phá.

"Nhìn những sợi dây thừng không bị đứt đó, bên dưới không hề phát hiện có dấu vết của con người.

Nếu có người từ đó đi qua, chắc chắn sẽ dùng dây thừng đi qua." Anh ấy nhìn thấy Tiểu Ca cũng đang đánh giá những sợi dây thừng đó.

Hai người hiểu ý nhau, liền kéo những sợi dây thừng rất dài đó.

Vừa nhìn thấy những sợi dây thừng có vẻ đã bị kéo, nhưng không bị đứt.

Khi tất cả đều kéo lên, đúng như Sở Văn đã nói, những sợi dây thừng hoàn toàn không bị đứt.

Theo cách này, mọi người đều tự mình mở một con đường.

Dù hiện tại có chút khó khăn, bám vào những sợi dây thừng này không dễ.

Nếu rơi xuống không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Thật sự rất sợ.

Khi tất cả đều kéo dây thừng, Sở Văn cảm thấy dây thừng có chút trĩu xuống, vì những sợi dây thừng này đều giống nhau.

Kẹp giữa những sợi dây thừng này là một số sợi xích, vì hôm qua và lần trước đều giống hệt nhau, nên phải tìm những sợi xích đó mới có thể thành công leo lên.

Một khi tìm thấy dây thừng, cũng sẽ rơi xuống.

Nhưng lần này Sở Văn có chút vội vàng.

Sau khi kéo được mấy sợi, trong lòng vô cùng vui vẻ, không cẩn thận đã lơ là.

Cảm thấy nếu dây thừng trĩu xuống, thì kéo một sợi dây thừng trên

đó không có sợi xích.

Những sợi dây thừng tồn tại lâu như vậy ở đó, chắc chắn cũng sẽ trở nên dễ gãy.

Khi Sở Văn bắt đầu kéo một sợi khác, ngược lại không biết phải chọn sợi nào.

Vì Sở Văn vừa mới chọn một sợi, không thể đảm bảo một sợi đúng, một sợi sai.

Nhưng hiện tại sợi dây thừng trong tay không giữ nổi nữa.

Vì vậy Sở Văn định chọn lại, vì mấy người họ đều chọn những con đường khác nhau, nên mấy người họ cách xa nhau, đều lo việc của mình, cứ lo lắng mãi, cũng không thể phân tâm nhìn người khác.

Quan trọng là những sợi xích này đều giống nhau, hoàn toàn không biết sợi dây thừng được nối với sợi xích nào ở trên.

Vừa nãy Sở Văn không cẩn thận kéo một sợi dây thừng, mới khiến anh rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Hiện tại không còn nhiều thời gian nữa rồi, phía trên đã tối đen, tiếng đá rơi dường như sắp rơi xuống.

Lại không phân biệt được ai là người đã quá đơn giản lúc ban đầu, vốn tưởng rằng những sợi dây thừng đó đã bị kéo, nhưng lại bỏ qua việc cũng có người sẽ thất bại.

Chương 737

Anh ấy nhìn thấy một sợi dây thừng có nhiều dấu vết hơn trên đó, chỉ cần dấu vết nhiều hơn một chút, nếu có người đã thành công đi qua, thì những người kéo sợi dây thừng đó sẽ nhiều hơn một chút.

Nhưng tay anh ấy không thể vịn vào sợi dây thừng bên trái được nữa, như vậy Sở Văn cảm thấy sắp rơi xuống đất rồi.

"Cứu mạng, tôi sắp rơi xuống rồi!" Sở Văn bắt đầu hét lớn, cũng không chắc có ai có thể cứu không, dù sao hiện tại mỗi người đều không nhẹ nhàng gì, ngay cả Tiểu Ca, cũng phải tránh rơi xuống, đừng nói đến A Ninh, đều tự thân khó bảo toàn.

Sợi dây thừng hoàn toàn đứt lìa.

Lúc đó Sở Văn hét lớn một tiếng.

Hiện tại anh ta ra ngoài đặc biệt muốn kết nối với hệ thống.

Nếu không kết nối với hệ thống nữa, thật sự sẽ khiến anh chết đi sống lại hàng trăm lần.

Anh ấy sắp chạm đất rồi.

Chưa đi được xa đã ở đó.

Vì đã hại mình, nhưng lại cảm thấy quần áo như bị ai đó tóm lấy.

Sở Văn từ từ hít một hơi, nhìn thấy mặt mình sắp chạm vào thứ đó rồi.

Lúc đó Sở Văn mới cảm thấy, thứ nắm lấy mình không giống một đôi tay hay một vật gì đó, hình như bị móc vào.

Lúc đó Tiểu Ca cũng đang bám vào dây thừng, nhưng dù sao cũng là con người, không có khả năng phi yến tẩu bích.

Dù anh ấy cũng giống như Sở Văn khi sinh ra, nhưng vì cách quá xa, căn bản không thể chạm tới.

Sở Văn từ từ nhìn rõ ai đang kéo mình từ phía sau.

"Sở Văn đừng động đậy vội, chạm phải cơ quan rồi, nhưng chuyện này không biết tốt hay xấu, bây giờ tôi không thể xác định được.

Vừa nãy cơ quan đó đã cứu mạng cậu.

Những thứ bên dưới đó tôi đã nhìn thấy rồi, là một số hoa ăn thịt người." Lúc đó Sở Văn mới nhìn thấy những thứ trên mặt đất ở những đám cỏ đó.

Bị vây quanh ở giữa đám cỏ biển, giống như một bông hướng dương, nhưng lại xấu xí hơn hướng dương nhiều.

Chẳng lẽ thứ đó là hoa ăn thịt người mà Tiểu Ca đã nói sao?

Hiện tại cũng không phải là lúc tốt để chiến đấu, bây giờ đều như thế này rồi sao?

Chẳng phải là kết quả tồi tệ nhất rồi sao?

Phía trên có cơ quan, phía dưới có hoa ăn thịt người, muốn dồn Sở Văn vào đường cùng.

Tình cảnh hiện tại vô cùng khó chịu, lên không được xuống không xong, Tiểu Ca cũng không thể cứu.

"Tiểu Ca, anh cũng không thể chỉ nói không thôi chứ, phải nói cho tôi biết phải làm gì, nếu không thì kéo tôi một tay đi!" Hiện tại Sở Văn đang ở tình cảnh vô cùng khó xử, thêm nữa Tiểu Ca cũng đang gắng gượng chống đỡ, tuy rằng trong lòng vô cùng sốt ruột, nhưng cũng không biết hiện tại phải làm gì.

Tiểu Ca cứ nhìn khắp nơi, cũng không ra tay cứu một tay, nên anh

ấy cảm thấy Tiểu Ca hiện tại có chút không giảng nghĩa khí rồi.

"Đừng hoảng vội, bây giờ khá an toàn rồi, hiện tại cơ quan vừa vặn bị kẹt ở đó rồi.

Chắc là khi rơi xuống đã chạm phải vật gì đó.

Vật đó vô cùng tinh vi, nếu không đột nhiên xuất hiện, chúng ta sẽ không tìm thấy nó đâu!

Tôi vẫn đang nghĩ cách, vì hiện tại cơ quan này không biết thế nào.

Tình cảnh của chúng ta bây giờ nguy hiểm như vậy, không thể tùy tiện đưa ra quyết định." Tiểu Ca vừa giải thích với Sở Văn, vừa nhìn xung quanh những cơ quan đó.

Tiểu Ca lợi hại, những sợi dây thừng anh ấy chọn từ trước đến nay đều không cần suy nghĩ, dường như vừa nhìn đã có thể thấy sợi dây thừng nào nối với xích.

Lẽ ra sớm biết thì đã để Tiểu Ca giúp phân biệt rồi, cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này.

Hiện tại Tiểu Ca đã có thể giúp đỡ rồi.

Bây giờ điều cần làm là cố gắng không để anh ấy động đậy nữa.

Nếu cứ động đậy nữa, không biết sẽ biến thành dạng gì.

Hiện tại cũng không thể hoàn toàn dựa vào Tiểu Ca, anh ấy cũng đang đánh giá những cơ quan đó.

Chương 738

Ở nơi này thực sự không cẩn thận là sẽ chạm phải đồ vật.

Vì bị treo ngược, nên căn bản không thể nhìn rõ những cơ quan đó từ đâu mà ra.

Anh ấy cứ có cảm giác hơi chóng mặt, cũng hơi chóng mặt một chút, đột nhiên phát hiện hoa văn của cơ quan đó có chút đặc biệt.

Chưa kịp nhìn kỹ, cơ thể đã bị va vào.

Tiểu Ca đã cứu cơ quan, vậy ai lại đâm vào?

Lúc đó đột nhiên nhìn thấy cánh tay A Ninh.

Vừa nãy chỉ lo… quên mất A Ninh.

Bây giờ lại muốn cứu, hiện tại A Ninh đơn giản là đang gây thêm rắc rối.

Nếu cô ấy ở đây, vậy tất cả con đường đã đi đều vô ích.

Vừa nãy cô ấy đâm vào Sở Văn, đơn giản là đang giúp đỡ một cách sai lầm.

"Con đường tiếp theo chúng ta đi, bây giờ có Tiểu Ca giúp tôi là đủ rồi.

Thật không dễ dàng gì để đi đến phía trước, nhanh chóng đi đi.

Bàn Tử vẫn chưa được cứu ra, tôi bên này cũng có tình huống, phải đi về phía trước." Thực ra A Ninh lúc đầu có nói những điều này, vì không thể nói chuyện, tuy rằng đã ra hiệu lâu rồi, nhưng vì anh ấy cũng không chịu đựng được.

Nghe lời Sở Văn nói thực sự có lý, cô ấy có chút không yên tâm nhìn Sở Văn, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Hiện tại Tiểu Ca vì Sở Văn đã dừng lại.

A Ninh là một người khá cẩn thận, đã trải qua huấn luyện đặc biệt, nên có thể tinh thông một số việc.

Nhưng không phải tự nhiên lại quay đầu nhìn Sở Văn, trên một số sợi dây thừng an toàn cô ấy rắc thêm một số bột phấn.

Bột phấn dùng để phòng thân, không ngờ bây giờ lại dùng được.

Vì dựa vào những sợi dây thừng có bột phấn màu trắng đó, A Ninh ngược lại lại trở về vị trí ban đầu.

Vì hiện tại mấy người họ đều chưa trở về chủ mộ, hiện tại dường như đã rơi vào một vòng lặp tuần hoàn.

Vì chủ nhân ban đầu đã phát hiện Bàn Tử là nhân vật chủ chốt mở ra chủ mộ, hiện tại Bàn Tử lại bị bao vây.

Bây giờ không biết sẽ gặp phải tình huống gì.

Bàn Tử là một người xưa nay gan dạ, bên trong đâu đâu cũng có cơ quan, không có người giúp, thật sự không biết Bàn Tử sẽ gặp phải những gì.

Chỉ trong chốc lát, mấy người đó đều trở nên tự thân khó bảo toàn.

A Ninh là người duy nhất khá ổn, nên tất cả hy vọng đều đặt lên người cô ấy.

Chỉ có A Ninh trở về nơi đó mới có thể giải cứu Bàn Tử.

Chỉ cần giải quyết được Bàn Tử, mới có thể dễ dàng đi vào chủ mộ.

Sở Văn cứ liên tục chuyển sự chú ý của mình, vì chỉ có như vậy mới có thể giữ cho cơ thể mình cân bằng.

Tiểu Ca lại càng đi càng xa, dường như cơ quan không ở đó.

Tiểu Ca vốn luôn thần thông quảng đại, nhưng lại không biết phải làm sao.

Hiện tại phải nắm bắt thời gian thoát ra.

Từ từ nhìn những hoa văn tan nát, khi nhìn những hoa văn từng chút một, từ từ kết nối lại với nhau, Sở Văn ngược lại có chút bừng tỉnh.

Vừa cố gắng giữ thăng bằng, vừa từ trong túi lấy ra chiếc chìa khóa.

Anh đã nói chiếc chìa khóa đó là thứ duy nhất có thể thoát ra.

Nhưng hiện tại chiếc chìa khóa vẫn chưa hoàn toàn được lắp ráp xong, chỉ có hình dạng xương cá.

Khi đánh giá chiếc chìa khóa đó, anh mới phát hiện những hoa văn này có hình dạng một con cá.

“Tiểu Ca, đừng tìm những cơ quan đó nữa, tôi bây giờ có phát hiện mới, nhanh lên, tôi có việc muốn hỏi, không chừng thứ đó có thể phá giải cơ quan.” Anh ấy thấy Tiểu Ca cũng không thu hoạch được gì.

Chương 739

Nghe Sở Văn nói vậy, Tiểu Ca có chút không dám tin, dù sao Tiểu Ca đã hiểu tình hình cổ mộ này rồi, cũng không biết cách của Sở Văn, nhưng vẫn muốn thử một lần.

"Nhìn thứ này, tôi chạm vào cơ quan đó, có liên hệ gì không?

Tôi cảm thấy thứ này không thể phá giải những cơ quan đó." Tiểu Ca nhận lấy thứ đó, thuận thế kéo Sở Văn, để Sở Văn ở vị trí tốt hơn, nhưng Tiểu Ca không nhìn rõ tay mình bị Sở Văn chạm vào.

Tiểu Ca có chút không hiểu mọi người.

Sở Văn bất ngờ ra tay, khiến Tiểu Ca trở tay không kịp.

Món đồ trên tay Tiểu Ca không cầm chắc, chỗ đứng vốn đã chông chênh, y cố gắng giữ lấy món đồ.

"Tránh ra mau!" Lúc đó, Sở Văn đột nhiên hét lớn.

Tiểu Ca chưa kịp phản ứng đã bị Sở Văn kéo đi.

Đáng lẽ y phải giữ được trên sợi dây, Tiểu Ca cố gắng vớt lấy món đồ nhưng nó lại rơi thẳng xuống dưới.

Vì cả hai đang trên cùng một sợi dây, sợi dây của Sở Văn cũng dần không chịu nổi.

Sau khi món đồ rơi xuống, những bông hoa ăn thịt người kia thật sự đã nuốt chửng chiếc chìa khóa đó.

Tiểu Ca phản ứng cực kỳ nhanh, nhưng những sợi dây còn lành lặn đã bị kéo hết, xung quanh không còn sợi dây nào tốt.

Bây giờ chỉ còn một con đường duy nhất, đó là đi tiếp theo con đường của A Ninh.

Nhưng dây kéo không thể chịu được hai người.

Lúc này Tiểu Ca hết cách rồi, món đồ đã mất, giờ chỉ còn biết tự lực cánh sinh.

Tiểu Ca cứ thế đi về phía trước, vốn muốn xem chiếc chìa khóa đó có chỗ nào kỳ lạ không, biết đâu có thể cứu thoát… nhưng giờ lại thành "gậy ông đập lưng ông".

Y vốn tưởng có thể lắp ghép thành hình, nhưng giờ lại làm rơi chiếc chìa khóa xuống dưới.

Lúc đó, vì chiếc chìa khóa bị một bông hoa ăn thịt người nuốt chửng, xem ra chiếc chìa khóa này thật sự không đơn giản.

Bên dưới cũng bắt đầu xảy ra hỗn loạn.

Không biết đây là điềm tốt hay xấu, Sở Văn và Tiểu Ca từ từ bám vào sợi dây mà đi về phía trước.

Lúc này đột nhiên có vài âm thanh phát ra, giống như tiếng lá khô.

Quả nhiên, chiếc chìa khóa đó đã phát huy tác dụng lớn, những bông hoa ăn thịt người bên dưới bắt đầu khô héo.

Nhưng không biết bên dưới bây giờ có an toàn không, họ cứ thế đi trên những sợi dây này.

Tình hình phía trước khiến Tiểu Ca hơi ngớ người, rõ ràng A Ninh đã đi rồi, tôi cũng không biết những sợi dây này bị đứt từ bao giờ, vốn dĩ không có.

"Giờ phải làm sao?

Phía trước không còn dây, không biết A Ninh đi đâu rồi?" Tiểu Ca cũng từ từ dừng lại phía trước.

Bây giờ phía trước không còn bất kỳ sợi dây nào.

Nếu muốn đi tiếp thì chỉ có thể nhảy xuống.

Bên dưới toàn lá khô, và có vài bông hoa ăn thịt người mới.

“Bên trên có vài bông hoa ăn thịt người khô héo, tôi không xác định bên dưới an toàn hay không, chúng ta cứ nhảy xuống thôi, chỉ còn con đường đó để đi.” Sở Văn chưa dứt lời, Tiểu Ca đã dứt khoát nhảy xuống.

Khi y nhảy xuống, Sở Văn cũng không còn gì để bám vào, chỉ đành bám trụ lại đó.

Vì Tiểu Ca đã nhảy xuống, vô tình chạm vào một vài cơ quan, rơi thẳng xuống đất.

Y giẫm lên những chiếc lá phát ra âm thanh.

Thực ra, khi nhảy xuống, y đã có biện pháp phòng hộ.

Y chỉ dùng một chân chạm đất, tay còn lại giữ một sợi dây.

Làm vậy, nếu bên dưới có thứ gì nguy hiểm, y có thể tạm thời sống sót nhờ sợi dây dài đó.

Vừa đặt chân xuống, tuy có vài bông hoa ăn thịt người còn sống nhưng chúng cũng thoi thóp.

Chương 740

Sau khi cả hai chân đều đặt xuống, có vẻ an toàn.

Vì những sinh vật sống kia đều thoi thóp, chỗ họ đang đứng là một khoảng đất trống, bên trên có những bông hoa ăn thịt người đã chết.

“Nhất định phải cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng chạm vào rễ của nó.

Món đồ đó vô cùng hữu ích, vừa nãy tôi đã không cầm chắc.” Sở Văn nhìn thấy Tiểu Ca đã an toàn trên mặt đất, liền nghĩ đến món đồ vừa rơi xuống, muốn tìm lại chiếc chìa khóa đó xem còn ở đó không.

Vừa nãy vì cứu Tiểu Ca, hắn chỉ lo kéo y, giờ dưới chân toàn là lá khô, thật sự rất khó tìm.

Tiểu Ca vẫn luôn đi trước tìm đường, cố gắng tránh giẫm lên những bông hoa ăn thịt người còn sống.

Sở Văn cũng từ từ tìm kiếm chỗ mà món đồ vừa rơi xuống, nhưng bây giờ không thể tìm thấy.

“Mấy bông hoa ăn thịt người này rốt cuộc là cái quái gì, sao lại lợi hại đến vậy?

Ở dưới đáy biển mà có thể sinh trưởng được thế này, đúng là chuyện hiếm có.” Trên nền đất đầy lá khô bụi bặm, Sở Văn làm sao dễ dàng tìm kiếm được?

Nhìn những chiếc lá khô trên mặt đất, một chiếc chìa khóa nhỏ như vậy căn bản không thể tìm thấy.

Hắn cũng đang cẩn thận quan sát những bông hoa ăn thịt người này, vì vẫn luôn không hiểu chúng từ đâu mà ra.

Sở Văn đã gần như tìm khắp mọi nơi, đặc biệt phải đề phòng những bông hoa còn sống.

Sau khi hắn tìm một lượt, vẫn không có kết quả.

Mặc dù có chút không cam lòng, nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là nhanh chóng trở về chủ mộ.

Vì Tiểu Ca đã tìm được đường rồi, vậy bây giờ chỉ có thể tạm gác chiếc chìa khóa đó lại.

Bởi vì một khi rời đi, không biết khi nào mới quay lại được.

Phía trước A Ninh cũng không biết đã đi đâu, Sở Văn định từ bỏ, giờ chỉ đành đi theo Tiểu Ca đến đó.

"Tôi vừa xem món đồ đó rồi, thực ra nó chưa được lắp ráp hoàn chỉnh, căn bản không có tác dụng.

Chỉ cần món đồ đó có liên quan đến thứ gì đó trong ngôi mộ đáy biển này thì nó có thể quay trở lại.

Bây giờ tìm kiếm căn bản là vô ích, chúng ta cứ đi tiếp thôi, A Ninh cũng không biết đã đi đâu rồi." Tiểu Ca đã tìm được một con đường, loại bỏ những bông hoa ăn thịt người còn sống, rồi chọn đi trên những chiếc lá khô, đó là con đường an toàn nhất.

Nhìn con đường đó, y gọi Sở Văn.

Cả hai là một đội, chỉ khi ở cùng nhau mới có thể tiếp tục đi tốt hơn.

Đối mặt với nhiều chuyện như vậy, Tiểu Ca lúc này phải thật chú tâm.

Con đường y chọn cũng không đảm bảo thành công một trăm phần trăm.

Sở Văn nhìn về phía trước, biết đâu sẽ gặp... nhưng hắn biết họ

đang tiến nhanh đến chủ mộ.

Vì muốn quay trở lại chủ mộ, họ phải nhanh chóng đi.

Lúc đó, Sở Văn vô tình giẫm phải một thứ gì đó, dường như mắt cá chân bị cứa rách.

Nhưng hắn đã quen với những vết thương nhỏ này nên không để tâm.

Không ngờ vết thương nhỏ này lại mang đến rắc rối lớn như vậy sau này.

"Chúng ta đã thoát chết một mạng, thời gian trì hoãn quá lâu rồi.

Tôi phải tăng tốc thôi, nếu không sẽ càng khó cứu Bàn Tử." Tiểu Ca cứ thế đi về phía trước, Sở Văn có chút không theo kịp.

Hắn biết Tiểu Ca thân thủ nhanh nhẹn, nhưng sau một hồi vật lộn như vậy, thể lực hắn đã không còn đủ.

Nhưng Sở Văn trong lòng rất rõ ràng, hắn chỉ có thể chạy nhanh theo Tiểu Ca đến đó.

Vì có Tiểu Ca dẫn đường, lộ trình sau đó cũng nhanh hơn một chút.

Hắn chỉ biết càng ngày càng đến gần hơn, chỉ có nhanh chóng đến chủ mộ mới có thể kết nối với hệ thống.

Khi giẫm trên mặt đất, phát ra những tiếng "kẽo kẹt".

Chương 741

Khi Sở Văn nghe thấy những âm thanh này, hắn dường như cảm thấy có thứ gì đó dưới lòng đất.

Thực ra trên đường đi, Sở Văn luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn cứ tưởng là do thể lực không tốt, chỉ cảm thấy trước mắt một mảng mờ mịt, nhìn thấy như có hai bóng người.

Sở Văn nhìn những bóng người này, cũng không biết tại sao lại như vậy.

Lúc đó, Sở Văn dường như nghe thấy một âm thanh đặc biệt dễ chịu, âm thanh đó như phát ra từ biển.

Bởi vì bây giờ họ đang ở trong mộ đáy biển, âm thanh đó giống như tiếng ốc biển, từng tiếng từng tiếng bắt đầu truyền vào tai Sở Văn.

Khi nghe những âm thanh đó tối qua, hắn dần dần trở lại bình thường, không chắc có nghe nhầm không, nhưng những âm thanh đó vốn có.

Hắn chỉ cảm thấy những âm thanh đó đứt quãng, thử bịt tai lại, hình như thật sự nghe thấy vài âm thanh.

"Tôi dường như đã nghe thấy tiếng ốc biển rồi, âm thanh đó không có vấn đề gì, nhưng cần chú ý một chút." Tiểu Ca nói vài câu bên tai Sở Văn.

Sở Văn bắt đầu cảm thấy những âm thanh đó dần biến mất, có lẽ vài lời của Tiểu Ca đã điểm xuyết, khiến trong tai hắn xuất hiện đủ loại âm thanh.

Nhưng con đường phía trước đã không còn là đường, giống như

một con sò biển khổng lồ.

Tiếp tục đi về phía trước, có thể nhìn thấy hình dạng của con sò đó.

Nhưng con sò này chỉ có một con đường duy nhất, nếu muốn đi qua thì chỉ có thể xuyên qua nó.

Hiện tại, ngoài việc không thể phân biệt được hai âm thanh của con người, Tiểu Ca dường như đã nói vài câu, hắn cũng không nghe rõ.

Lúc đó, Tiểu Ca chui vào bên trong con sò biển đó.

Con sò đó giống như một bức tường mặt phẳng, vì con sò chắn phía trước nên chỉ có thể chui vào bên trong.

Cũng không biết tại sao lại có một con sò biển lớn đến vậy, giống như đã thành tinh rồi, có lẽ đã tồn tại hàng trăm, hàng nghìn năm.

Sở Văn nhìn con sò biển đó, chỉ vì nó chỉ còn lại một cái vỏ.

Một cái vỏ sò biển lớn như vậy, có thể nhìn thấy một chút ánh sáng yếu ớt.

Lúc đó, Sở Văn phát hiện một vài dấu vết, có người đã từng sống trong vỏ sò biển này.

Nhưng người trong đó lại phải ăn đồ ở bên trong, rốt cuộc là một quái vật sao?

“Khi đi bên trong, đừng… đừng nhìn, cũng đừng nghe.” Sở Văn bắt đầu cẩn thận lắng nghe giọng của Tiểu Ca.

Giọng Tiểu Ca mơ hồ, nhưng đối với Sở Văn, đó là lần rõ ràng nhất.

Nhưng việc nghe và nhìn hoàn toàn không thể kiểm soát.

Những điều đó đều là không thể tránh khỏi.

Nơi đây đặc biệt trơn trượt, dường như chỉ một chút bất cẩn là sẽ trượt ngã.

Đi lại bên trong vô cùng khó khăn, cứ chao đảo không ngừng.

Lúc đó lại truyền đến vài âm thanh ốc biển.

Sở Văn nghe tiếng ốc biển cảm thấy có gì đó khác biệt, dường như là do một con ốc biển khác phát ra.

Lúc đó, hắn nghe xong liền… lại phát hiện con đường ốc biển phải đi cao hơn.

Nếu tiếp tục đi tới, nhất định phải bò qua con ốc biển đó.

"Bây giờ bên trong có chút rắc rối, phải vứt bỏ một số thứ trên người thì tôi mới có thể leo lên được." Lúc đó, Sở Văn bắt đầu hét lên một tiếng, dần dần cảm thấy tất cả âm thanh đều trôi nổi, chỉ một thoáng sau, hắn cảm thấy tất cả cảnh tượng đều hiện ra trước mắt.

Đúng lúc không phân biệt được hiện thực và ảo ảnh, chân hắn đột nhiên trượt một cái.

Vừa bò lên đỉnh con sò biển, hắn đột nhiên cảm thấy trượt xuống, và chính cái trượt đó cũng khiến hắn tỉnh táo trở lại.

"Xong rồi, lại uổng công leo lên!

Chỗ cao thế này tôi căn bản không lên được, giờ quay lại cũng không xong, lại xuất hiện nhiều thứ kỳ quái thế này." Tiểu Ca cũng đang leo rất khó khăn, vì y đang bám vào mép vỏ sò, cái vỏ dựng đứng, cảm giác như chỉ một chút bất cẩn là sẽ trượt ngã.

Y chầm chậm bò lên, thử vài lần rồi ngã xuống đất.

Chương 742

Giờ nếu Tiểu Ca cứu tôi, e rằng y cũng sẽ trượt xuống.

Tiểu Ca kéo vài sợi dây bên cạnh, bắt đầu kéo hắn lên.

Khi y ném sợi dây xuống, Sở Văn chưa kịp chạm vào, đã cảm thấy vỏ sò phát ra tiếng động.

Sở Văn sờ sờ vỏ sò bên cạnh, lại phát hiện cái vỏ đó dường như sắp đứt ra rồi.

Sở Văn không kịp suy nghĩ, cảm thấy vỏ sò chông chênh.

Vừa định bò lên, vỏ sò lập tức đứt lìa.

Bên Tiểu Ca cũng ngả về phía đó, cửa hang cũng bắt đầu đổ sụp.

Một tiếng động lớn vang lên, vỏ sò đứt lìa.

Sở Văn căn bản không có chỗ nào để bám vào, thế là ngã vật xuống đất.

Những sợi dây đó cũng dần dần đứt ra.

Sở Văn thấy vỏ sò sắp đổ sập, vội vàng tránh ra.

Vỏ sò một khi đứt lìa, cũng sẽ chặn kín con đường giữa họ.

Bây giờ Tiểu Ca đã thành công đi rồi, hắn cũng không nghe thấy Tiểu Ca ở đâu.

Nhưng vẫn ở đó, lờ mờ nghe thấy tiếng rơi xuống.

Bởi vì sau khi vỏ sò vỡ vụn, nó lập tức tan nát thành từng mảnh, hoàn toàn chặn Sở Văn lại.

Hắn lùi về phía sau một lúc lâu, để đề phòng bị những mảnh vỡ đó đè trúng.

Lại từng tiếng ốc biển vang lên.

Những tiếng ốc biển này đột nhiên xuất hiện, ngược lại khiến Sở Văn cảm thấy vô cùng đau khổ.

Bởi vì bị chặn lại, hắn và Tiểu Ca cũng mất liên lạc, không biết phải đi đâu.

Những mảnh vỏ sò biển đã chặn kín con đường phía trước.

Lúc đó, Sở Văn cố giữ tỉnh táo, rồi theo tiếng ốc biển.

Hắn muốn tìm xem tiếng ốc biển phát ra từ đâu, có thể bắt đầu từ những âm thanh đó.

Dần dần tìm hiểu tình hình bên trong, bây giờ không còn gì cả, điều duy nhất có thể biết là những âm thanh đó.

"Sở Văn, cậu ổn không?

Cứ đi theo hướng rong rêu!" Khi Sở Văn đang tìm kiếm những âm thanh đó, đột nhiên nghe thấy giọng Tiểu Ca.

Tiểu Ca dường như đang... nhưng đủ loại âm thanh xen lẫn vào nhau, ngược lại khiến Sở Văn không biết phải làm sao.

Hắn cũng không nghe rõ lời Tiểu Ca nói, vì tiếng ốc biển quá lớn.

Hắn đành bắt đầu đi theo tiếng ốc biển để tìm kiếm, cảm thấy càng ngày càng xa Tiểu Ca.

Hắn cảm thấy âm thanh đó không phải do người phát ra, mà giống như tiếng phát ra từ một con ốc biển khổng lồ.

Vừa nãy đã gặp một con sò biển lớn, vậy hắn cũng cảm thấy có thể gặp một con ốc biển khổng lồ.

Vừa nãy Sở Văn đã nhìn rất rõ thứ bên trong vỏ ốc biển, nhưng lúc đó hắn chỉ chăm chú nhìn người gỗ.

Bây giờ hắn muốn chủ động chọc ghẹo người gỗ đó.

Người gỗ đó đang lắc lư khắp nơi, Sở Văn cảm thấy có gì đó không ổn.

Vỏ ốc biển này phát ra âm thanh, là do người gỗ bên trong lắc lư.

Bởi vì cứ lắc lư là ốc biển sẽ phát ra âm thanh sao?

Xem ra ngay từ đầu Sở Văn đã sai lầm.

Chương 743

Tất cả đều do người gỗ gây ra.

Hắn cẩn thận quan sát con ốc biển đó, vừa nãy nó đã khép lại.

Sở Văn bắt đầu thấy vỏ ốc biển từ từ di chuyển, người gỗ dường như cũng không còn động tĩnh gì.

Thì ra người gỗ đó cũng cần được điều khiển.

Vì có một khúc gỗ đứng ở đó, đồ vật bên trong không bị người khác chạm vào.

Bây giờ người gỗ dường như không còn thứ gì để dựa vào, vì vậy nó phải quay trở lại bên trong vỏ ốc biển.

Sở Văn bắt đầu kinh ngạc trước trí tuệ này.

Lúc đó, Sở Văn đang... lại phát hiện trên vỏ ốc biển có vài hoa văn bị phá hủy.

Nếu cứ thế mà xông vào vỏ ốc biển, có khả năng sẽ làm hỏng cả những thứ bên trong.

Bây giờ, hắn đếm hoa văn trên vỏ ốc biển, dựa vào những hoa văn đó để mở vỏ ốc biển.

Vì người gỗ vẫn bất động bên trong, Sở Văn cũng đang tìm cách.

Thực ra bây giờ là một cơ hội tốt, có thể lợi dụng người gỗ để mở vỏ ốc biển.

Bởi vì hiện tại người gỗ đang trong tình trạng thiếu năng lượng, nhân lúc người gỗ như vậy, Sở Văn định mở vỏ ốc biển.

Thế nhưng vỏ ốc biển lúc đó lại rung lắc.

Mặc dù rung lắc vài cái, âm thanh dần yếu đi.

Sở Văn cảm thấy vỏ ốc biển vô cùng cứng rắn, muốn mở nó ra cũng không dễ dàng.

Hắn bắt đầu theo dấu vết trên vỏ ốc biển, từ từ nhìn vào thứ bên trong.

Thứ đó có chút phát sáng, từ bên ngoài có thể nhìn thấy vật phát sáng bên trong ở đâu.

Nhưng không biết người gỗ đó ở đâu.

Sở Văn nhặt vài viên đá cứng, bắt đầu đập vào cạnh vỏ ốc biển.

Nhưng vừa chạm vào vỏ ốc biển, lại phát hiện có chút rung lắc, cảm giác cả căn phòng đều đang rung lắc.

Xem ra thật sự không thể xem thường vỏ ốc biển này.

Khi hắn từ từ đặt đá xuống, lập tức không còn rung lắc nữa.

Vốn định dùng đá để đập vỡ vỏ ốc biển, xem ra cách này không ổn.

Sở Văn bây giờ bắt đầu tìm cách khác.

Vừa nãy hắn không nhìn rõ người gỗ chui vào, cánh cửa cũng bị niêm phong kín mít, chỉ dựa vào sức mạnh thô bạo thì không thể mở được.

Vì những thứ xuất hiện trên vỏ ốc biển, Sở Văn dần dần cảm thấy những thứ này cũng không đơn giản.

Hắn phát hiện có một cái lỗ nhỏ không có chữ viết, vậy cái lỗ nhỏ này có thể là chìa khóa để mở vỏ ốc biển.

Sở Văn từ từ chạm vào cái lỗ nhỏ đó, cái lỗ nhỏ thật sự lún xuống rất nhiều.

Lúc đó, Sở Văn nhìn thấy một số thứ ở mép lỗ nhỏ.

Hắn dùng sức mở cái lỗ nhỏ ra, con ốc biển đó thật sự đã từ từ nứt ra thành một cái khe nhỏ.

Sở Văn bây giờ không kịp phản ứng gì trước cảnh vỏ ốc biển từng lớp từng lớp nứt ra.

Đúng lúc kinh ngạc, tay người gỗ thò ra.

Hắn cố gắng nắm lấy tay người gỗ, cảm thấy sức người gỗ cực kỳ lớn, dường như muốn đẩy Sở Văn ngã xuống.

Một bên đang ngăn cản người gỗ, sắp bị người gỗ đẩy ngã xuống đất.

Lúc đó, bên dưới đột nhiên xuất hiện một cái nắp giếng, Sở Văn chưa kịp phản ứng đã rơi thẳng xuống.

Chương 744

Bây giờ hắn vừa khó khăn lắm mới leo lên, rơi xuống có thể sẽ xa hơn.

Thật thông minh một chút!

Khi sắp rơi xuống, hắn vội vàng dùng tay nắm lấy cánh tay người gỗ.

Người gỗ như vậy bị kẹt sâu trong cái giếng đó.

Sở Văn nắm chặt người gỗ, để tránh bị rơi xuống nữa.

Người gỗ cũng phản ứng lại vì bị kẹt, dùng sức giật tay hắn.

Thế là Sở Văn bị kéo lên một cách thô bạo.

Khi Sở Văn bò ra, hắn cảm giác như đã giật đứt một cánh tay của người gỗ.

Người gỗ đó cũng vì sức mạnh cực lớn mà trực tiếp va vào vách tường, vỡ tan thành từng mảnh.

Xem ra người gỗ đó không lợi hại như Sở Văn tưởng, ngược lại sau khi đập vào vách tường, trong cơ thể nó dường như có tiếng động.

Phát ra một chút ánh sáng.

Ánh sáng đó giống như ánh sáng phát ra từ ốc biển nhỏ.

Hắn từ từ lại gần, vì bây giờ người gỗ đã vỡ tan thành từng mảnh, rồi nhìn thấy một vật nhỏ ở vị trí ngực.

Thì ra một cái hộp nhỏ đang điều khiển người gỗ.

Cái hộp nhỏ đó vuông vức, cũng không nhìn ra có gì khác biệt.

Sở Văn cầm cái hộp nhỏ đó trong tay, thấy bên trong cũng không

có bất kỳ thứ gì.

Hắn chỉ dùng sức lắc lắc.

Không biết có thể mở cái hộp nhỏ đó ra không.

Sau khi lắc lư hồi lâu, hắn càng ngày càng cảm thấy cái hộp nhỏ đó rung động dữ dội.

Lúc đó, hắn đặt cái hộp nhỏ vào tai, cảm giác như có tiếng thở.

Chẳng lẽ bên trong chứa một sinh vật sống sao?

Sở Văn cẩn thận lắng nghe cái hộp nhỏ đó, cảm giác có thứ gì đó bị nhốt bên trong.

Cái hộp nhỏ được niêm phong kỹ đến vậy, vậy thứ nhỏ đó sống bên trong kiểu gì đây?

Sở Văn bây giờ không hiểu, dần dần cũng cảm thấy thứ bên trong cái hộp nhỏ không còn động đậy nữa.

Có lẽ người gỗ, tại sao lại cần chui vào cái ốc biển nhỏ đó?

Nhất thời hắn cũng không biết...

đành tạm thời cầm lấy.

Biết đâu khi gặp Tiểu Ca, có thể hỏi xem đó là thứ gì.

Hiện tại, đặt cái hộp nhỏ vào lòng, hắn cảm giác rõ ràng có thứ gì đó bên trong.

Lúc đó, hắn lại chạy đến cạnh miệng giếng lúc nãy.

Bên dưới không thấy đáy.

Khi vỏ ốc biển nhỏ vỡ vụn lúc nãy, món đồ đó cũng biến mất.

Nhưng bây giờ lại có manh mối rồi, hắn vẫn luôn tìm kiếm ở nơi đó, vì món đồ nhỏ đó thật sự quá nhỏ, bây giờ căn bản không thể tìm thấy.

Nhìn những thứ trong tay cũng đã không còn, Sở Văn bây giờ không còn một thứ gì.

Nếu không thì bây giờ hắn đã có thể lắp ghép được một nửa rồi.

Đường cũng không thể đi được.

Nhiều ngách hang như vậy, cách duy nhất là từ những ngách hang đó lại mở ra một con đường mới.

Chương 745

Lúc đó, hắn đột nhiên cảm thấy vách tường có chút tiếng động, hơi lo lắng không biết vách tường có sập xuống không.

Sở Văn vội vàng lùi lại phía sau, cảm thấy vách tường cạnh ốc biển nhỏ có chút tiếng động.

Hắn chỉ lùi hai bước, vách tường bắt đầu lộ ra một cái hang.

Đúng là "núi cùng đường cùng, tất có lối ra" mà.

Từ sau khi nhìn thấy cái hang đó, Sở Văn cảm thấy đó không phải là con đường thông đến chủ mộ, vì trong mộ huyệt rất thường thấy các ngách hang, có thể... mỗi nơi đều có các ngách hang.

Bởi vì lối đi này không thể nhìn thấy tình hình bên ngoài, nên hắn cẩn thận nhìn vào cạnh hang.

Vốn dĩ định đi từ trong vỏ sò, nhưng bây giờ lối đi này lại có thể giúp hắn ra ngoài.

Lúc đó, hắn phát hiện một vài sợi dây.

Sở Văn cũng đã nhận ra, chỉ cần có dây là có đường thông.

Nhưng không thể an toàn đạt tới bên trong, vì kéo sợi dây đó, hắn dần dần cảm thấy bên trong trở nên tối tăm.

Chỉ có thể cứ thế đi về phía trước, hy vọng có thể nhanh chóng đi ra ngoài.

Đến khi đi vào bên trong, hắn mới phát hiện đó hoàn toàn là một hang kiến, có đủ loại lối đi, đại khái là đã tiến vào Mê Hồn Mộ.

Trong Mê Hồn Mộ lớn nhỏ khác nhau, một khi chui vào thì cũng không thể ra ngoài được nữa, quên mất cái lỗ nhỏ nào có thể chui ra.

Sở Văn bắt đầu cẩn thận kiểm tra xung quanh những cái lỗ nhỏ này.

Bây giờ chỉ có thể mò mẫm chui bừa.

Mê Hồn Mộ giống như hang kiến, căn bản không thể tìm thấy lối ra.

Khi nhìn thấy những ngôi mộ mê hồn này, thực ra mỗi một cái hang đều tương đương với việc cất giữ một ngôi mộ.

Cách làm này không chỉ phổ biến trong mộ đáy biển, về cơ bản những ngôi mộ nổi tiếng đều sẽ xuất hiện tình huống này.

Để ngăn người khác tìm thấy mộ huyệt thật sự, họ sẽ dùng những mộ huyệt nhỏ này để thu hút.

Khi Sở Văn nhìn thấy nhiều mộ huyệt như vậy, thực ra có một phần là giả, có một phần là thật.

Nhiều mộ huyệt như vậy đều được đặt ở đó, Sở Văn cảm thấy bây giờ không có cách nào tìm thấy lối ra thật sự, chỉ có thể tạm thời loanh quanh ở đó.

Sở Văn từ từ nhìn những dấu vết.

Bây giờ trong tay hắn có một sợi dây, cảm thấy chỉ cần kéo sợi dây ra ngoài, biết đâu có thể chạy thoát ra ngoài.

Bây giờ hắn vô cùng hối hận, vốn tưởng có thể từ con đường này quay trở lại, nhưng bây giờ hình như không thể đi được nữa.

Mặc dù bên trong có đủ loại hang động, nhưng không biết nên chui từ cái hang nào.

Nhưng bây giờ những cái hang này lớn nhỏ không đều, Sở Văn dần dần cũng biết được một số chuyện.

Xung quanh những cái hang này, Sở Văn càng ngày càng cảm thấy

có người đã bò qua những cái hang này.

Hắn từ từ tìm kiếm dấu vết của những cái hang đó, cảm thấy thế nào rồi cũng sẽ ra ngoài được.

Lúc đó, bên trong xuất hiện vài con côn trùng nhỏ phát sáng.

Sở Văn không biết có nên lại gần không, vì những con côn trùng nhỏ này tuy phát sáng, nhưng những con côn trùng nhỏ ở đây, thường có một số con phát sáng, sống bằng cách ăn những xác chết thối rữa.

"Cứu mạng!

Có ai không?" Lúc đó Sở Văn nghe thấy một âm thanh.

Âm thanh đó vô cùng xa lạ, giống như tiếng bị người ta bóp cổ phát ra.

Sở Văn không biết đó là ai, không biết có nên quản hay không, vì bây giờ hắn cũng đã "tự thân khó bảo vệ".

Đột nhiên sợi dây trên tay hắn động đậy, ngược lại kéo hắn về phía đó.

Thế là Sở Văn bị kéo đi càng lúc càng xa, không thể hoàn toàn tự mình kiểm soát được nữa, cũng không cần chọn bất kỳ cửa hang nào.

Chương 746

Cứ thế bị kéo đi.

Đến khi hắn mở mắt ra lần nữa, một đống đầu lâu… Bên cạnh ngược lại không có bất kỳ cửa hang nào, Sở Văn biết bây giờ hắn đã ra ngoài.

Nhưng hắn không kịp phản ứng đã đến đó.

Ngẫu nhiên lại thoát khỏi Mê Hồn Mộ.

Sợi dây trên tay hắn hoàn toàn biến mất.

Lúc đó hắn mới phát hiện trước mặt là một cánh cửa cực lớn, trên cửa có hai vòng sắt cứ vang lên.

Sợi dây được buộc vào vòng sắt đó.

Sở Văn liếc mắt đã nhận ra, đây không phải chủ mộ, nhưng cũng lớn hơn mộ bình thường một chút.

Nhưng bây giờ hắn khá may mắn, dường như đã kết nối được với hệ thống.

Vốn tưởng chỉ khi trở về chủ mộ mới có thể kết nối với hệ thống, không ngờ bây giờ lại dễ dàng kết nối với hệ thống như vậy.

Sở Văn đã xác nhận vài lần, nhưng vẫn không nghe thấy ai đang kêu cứu.

Sở Văn bây giờ vừa kinh vừa mừng.

Mặc dù bây giờ đã kết nối với hệ thống, nhưng lệnh mà hệ thống đưa ra vẫn luôn mơ hồ, lờ mờ dường như… bảo hắn đi mở cánh cửa đó.

Dần dần hệ thống cũng nói cho hắn biết, "Xin hỏi hiện tại đang ở

tầng thứ tám.” Xem ra từ chỗ vừa nãy đã xuống hai tầng.

Chủ mộ thất nằm ở vị trí tầng thứ mười.

Sau khi biết được vị trí của mình, điều quan trọng nhất của Sở Văn bây giờ là hệ thống đã đưa ra một mệnh lệnh, cũng là một manh mối, nói cho hắn biết phải tìm một tấm bản đồ.

Chỉ khi tìm thấy tấm bản đồ đó mới có thể ra ngoài.

Vì hệ thống chỉ gợi ý một lộ trình cơ bản của bản đồ, cụ thể đi đâu Sở Văn cũng không biết.

Khi dần dần phát hiện lộ trình này, Sở Văn bây giờ làm là mở cánh cửa lớn đó, rồi bắt đầu thu dây.

Lúc đó cánh cửa đột nhiên mở ra, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Sở Văn.

Sau khi cửa mở, Sở Văn từ từ đi vào.

Toàn bộ là những hoa văn và chữ viết kỳ lạ, dường như đang chứng minh thân phận của chủ mộ huyệt.

Mặc dù ngôi mộ bên trong cánh cửa này lớn, nhưng Sở Văn biết đó không phải chủ mộ thật sự.

Bây giờ việc phải làm là nhanh chóng tìm bản đồ.

Khi Sở Văn đẩy cửa ra, bên trong có rất nhiều quan quách.

Lệnh của hệ thống là những tấm bản đồ đó nằm trong những quan quách này, nhưng không biết cụ thể là cái nào.

Bây giờ nhiều quan quách như vậy là một rắc rối lớn đối với Sở Văn.

Bây giờ ngay cả những quan quách đó cũng không mở được, nói gì đến việc tìm bản đồ bên trong.

Hắn đột nhiên phát hiện những cái này đều là quan quách táng táng.

Bây giờ không có một chút manh mối nào, không biết là cái nào.

Sở Văn bây giờ cũng không do dự nữa, chỉ có thể mở từng cái một.

Thực ra, khi mở ra có chút tốn sức, vì có những quan quách liên kết với nhau.

Hắn dùng sức mạnh thô bạo mở một trong số đó, bên trong thật sự có đồ vật, nhưng bên trong không có thi thể, ngược lại có một vật màu đỏ.

Sở Văn bắt đầu lấy món đồ đó ra.

Khi tay hắn chạm vào món đồ đó, những món đồ đó lập tức tan nát.

Nhìn những mảnh vỡ đó.

Khi nhìn thấy những mảnh vỡ đó, hắn mới phát hiện những mảnh vỡ này có thể sắp xếp gọn gàng thành một hình dạng.

Chương 747

Quả thực đó là một tấm bản đồ, nhưng chỉ là một góc của tấm bản đồ.

Sở Văn đột nhiên có cách.

Vì vừa nãy hệ thống đã ra lệnh… tấm bản đồ đó, vậy trong tất cả các quan quách có thể có một hoặc hai mảnh vỡ.

Sở Văn nhìn những mảnh vỡ đó, cảm thấy ngược lại có thể lắp ráp hoàn chỉnh.

Hắn cẩn thận lắp ráp những mảnh vỡ đó, rồi mở quan quách tiếp theo.

Không ngờ cái quan quách đó lại cực kỳ khó mở.

Sở Văn lại tìm thêm vài quan quách.

Dường như giữa mỗi quan quách đều có một phù hiệu.

Phía sau những phù hiệu đó có vài ký hiệu.

Những ký hiệu này trên đó có ý nghĩa đặc biệt, vì vậy hắn bắt đầu xoay theo phù hiệu đó.

Sau khi các bánh răng từ từ chuyển động, những quan quách đó đã mở ra.

Sau khi quan quách mở ra, đột nhiên xuất hiện một ít khói.

Khói mù mịt khiến Sở Văn căn bản không mở mắt ra được.

Hắn nghe thấy một số động tĩnh bên trong.

Những quan quách đã mở và những quan quách chưa mở thực ra đều giống nhau.

Sở Văn nhìn thấy bên trong cũng có một số mảnh vỡ.

Bây giờ hắn thật sự đau đầu, những mảnh vỡ này có thể ghép lại với nhau.

Sở Văn bắt đầu từ từ lắp ráp tấm bản đồ.

Hiện tại hắn thật sự có "trăm cái tâm" (lo lắng tột độ), ngay cả cách để giết người hắn cũng nghĩ ra rồi.

Những tấm bản đồ bên trong cũng chỉ là một mảnh nhỏ, loại giấy đặc biệt này, thực ra có thể bảo quản nguyên vẹn như vậy đã là rất lợi hại rồi.

Hắn lấy ra từng mảnh giấy một, rồi nhìn tấm bản đồ đó.

Có tấm bản đồ này, Sở Văn giống như tìm được cứu tinh.

Mặc dù trên đường đi hệ thống đã giúp đỡ không ít, nhưng mọi con đường đi phía trước đều do hắn và Tiểu Ca tự mình mò mẫm.

Tấm bản đồ này dường như là toàn bộ khu vực của mộ đáy biển.

Nhưng bây giờ Sở Văn cũng không thể tin hoàn toàn, vì tấm bản đồ này đã quá cũ, thực ra nơi này đáng lẽ đã có người… Khi Tiểu Ca đi tìm người đó, có thể là ở đây, vì vậy một số nơi cũng đã bị phá hủy.

Nhưng hắn cũng chỉ mở được một số ít quan tài, những quan tài còn lại vẫn chưa mở.

Sở Văn nhìn từng quan tài đã mở ra, cảm thấy mọi thứ đều đã thay đổi.

Hắn từ từ lại gần những quan tài đó, từng cái một mở ra thì phát hiện một số cái trống rỗng.

Thời gian dù sao cũng đã trôi qua lâu như vậy rồi, bản đồ bên trong cũng biến mất.

Sở Văn bắt đầu cảm thấy những quan tài này đã bị người khác động vào.

Vì đã bị người khác động vào, tự nhiên cũng có một số cách làm.

Hắn bắt đầu nhìn những quan tài đó.

Trong quan tài cũng có một số thứ nhỏ.

Trong tay hắn cũng chỉ có nửa tấm bản đồ.

Sở Văn nhìn tấm bản đồ này có chút đánh giá, những thứ vẽ trên bản đồ về cơ bản… nhưng Sở Văn có thể nhìn rõ, chỉ là một số chữ viết trên đó không dễ xác nhận.

Sở Văn cũng không hiểu những chữ viết trên đó rốt cuộc là gì.

Vốn tưởng có thể tìm thấy vị trí hiện tại của mình, vì chỉ có nửa tấm bản đồ mới có thể nhìn rõ, thực ra cũng không dễ dàng.

Chương 748

Vừa từ bên ngoài từ từ mở tấm bản đồ này ra, khi nhìn kỹ, một số đường nét bên trong có thể nhìn rõ.

Theo con đường đó, bây giờ chỉ có thể bảo hắn đi về phía trước.

Nhưng phía trước không còn đường nữa, khiến hắn có chút kỳ lạ.

Một mộ huyệt lớn như vậy, chỉ có một số quan tài, một mộ huyệt lớn như vậy, ngay cả dấu vết để truy tìm cũng không có.

Quan trọng là không biết người được chôn cất bên trong là ai.

Lúc đó, những quan tài đó lại bắt đầu di chuyển.

Sở Văn dựa các quan tài từ từ vào nhau.

Trong những quan tài đó, Sở Văn có thể nhìn thấy một đồ hình bát quái từ bên dưới.

Thì ra những quan tài này đều nằm trên những đồ hình bát quái đó.

Trên những đồ hình bát quái đó, cũng đại diện cho một số hoa văn.

Chân hắn vừa chạm vào đồ hình bát quái, đột nhiên đồ hình bát quái bắt đầu xoay chuyển.

Sở Văn theo đồ hình bát quái đó bắt đầu lắc lư, dần dần dường như cứ xoay quanh.

Đúng lúc đó, hắn đột nhiên nhìn thấy lộ trình trên bản đồ.

Trên tấm bản đồ đó có vẽ vài khối nhỏ… Sở Văn có thể biết những thứ trên bản đồ đó.

Những thứ đó đại diện cho dòng nước.

Thực ra, ở tầng một, tầng hai của địa mộ, cũng là vì trong địa mộ

này, có một lối tắt, đó là dòng nước đáy biển, bên dưới dòng nước có một hoặc hai con thuyền nổi.

Nhưng một khi rơi vào dòng nước mộ đáy biển đó, ngược lại sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.

Lúc đó Sở Văn vô tình phát hiện ra con đường đó.

Bây giờ Sở Văn vừa hay rơi vào dòng nước đó.

Chỉ cần đi theo dòng nước đó, biết đâu có thể nhanh chóng đến chủ mộ.

Chỉ cần đến chủ mộ, thì hoàn toàn có thể tìm thấy con đường mới.

Bây giờ Tiểu Ca và A Ninh khẳng định đã đi rồi.

Bây giờ ngược lại chỉ còn một lối thoát.

Sở Văn nhân cơ hội đánh cược một phen.

Nhưng bây giờ hắn đã rơi vào đồ hình bát quái, chiếc thuyền bát quái bị vỡ một nửa.

Là do Sở Văn gây ra khi… Vì đã đến thuyền bát quái, từ bây giờ hắn có ý định, muốn theo lộ trình trên bản đồ mà trôi xuống.

Thực ra cũng không biết lộ trình trên bản đồ có đúng không.

Khi hắn đặt chân lên chiếc thuyền bát quái đó, vết thương ở mắt cá chân dường như có cảm giác đau nhức.

Sở Văn bắt đầu sờ vào vết thương ở mắt cá chân, băng bó đơn giản.

Vì trên đường đi chỉ lo tìm kiếm, lúc đó hắn cảm thấy vết thương đó dường như dính thứ gì đó, nhất thời cũng không để tâm.

Lúc đó, vài con đom đóm bay lên từ bên dưới.

Đom đóm lớn hơn bình thường, nhưng thật sự rất sáng.

Nhìn những con đom đóm đó, vì chúng đã ở bên trong lâu ngày, vỏ ngoài đều trở nên vô cùng cứng rắn.

Hắn dùng một vật đơn giản che đầu để làm mũ, tránh bị phát hiện.

Nếu cứ thế dựa vào chiếc thuyền bát quái mà trôi xuống, biết đâu sẽ trôi đi đâu đó không biết.

Hắn nhặt hai cây gậy quan tài.

Chỉ cần có những cây gậy này, Sở Văn cũng có thể từ từ chèo sang bên kia.

Chương 749

Chưa kịp phản ứng, chiếc thuyền bắt đầu động đậy, cứ thế chao đảo không ngừng, xuyên qua một số dòng chảy bên dưới, trực tiếp trôi về phía đó.

Vì chiếc thuyền cũng không nhỏ, ở bên trong đó hắn lại nhìn thấy những con cá bơi lội.

Chả trách lúc đó không tìm thấy, thì ra đều ở trong những vách tường này.

Sở Văn bắt đầu theo dòng sông đó, từng chút một trượt về phía đó.

Khi hắn bắt đầu đi xuống dưới, phát hiện màu sắc của những con cá đó đều đã thay đổi.

Màu sắc của dòng sông hơi sẫm, ở dưới đáy biển này, chắc hẳn có người đã chết đuối ở trong đó.

Sở Văn đang tiếp tục trôi về phía trước, lúc đó thân thuyền dường như gặp sự cố, bất cẩn làm thuyền bị đâm vỡ.

Hắn bắt đầu điều khiển thân thuyền từ từ lắc lư, hắn có thể cảm nhận có một vật lớn bên dưới, cứ thế va vào Sở Văn.

Sở Văn lúc đó có chút kinh hãi.

Bên dưới là một vật lớn, vì nó cứ thế khiến Sở Văn chao đảo.

Đợi Sở Văn từ từ bình tĩnh lại, hắn cảm thấy xung quanh có thứ gì đó nổi lên trên, dường như muốn lật úp thuyền bát quái.

Sở Văn cố gắng giữ thăng bằng.

Chiếc thuyền bát quái cũng từ từ dừng lại, dường như mọi thứ lại trở lại yên bình.

Sở Văn từ từ đi trên chiếc thuyền bát quái đó, vì trong nước có vật nổi lên từ bên dưới.

Sở Văn cũng chỉ có thể giữ cho thuyền bát quái bình tĩnh.

Sau một trận chao đảo, Sở Văn bắt đầu cảm thấy xung quanh đều có vật nổi lên.

Hắn vốn tưởng chỉ là một vật nhỏ, nhưng bây giờ xem ra không ít.

Sau một hồi vật lộn, Sở Văn cảm thấy có thứ gì đó từ từ nổi lên.

Dù sao cũng ở dưới biển, Sở Văn nhìn thấy có thứ gì đó bơi lội.

Hắn vươn tay ra bắt, nhưng dường như không bắt được.

Tình cảnh hiện tại vô cùng nguy hiểm, biết đâu sẽ lập tức chìm xuống.

Sở Văn nhìn xung quanh, những thứ bên dưới bắt đầu di chuyển.

Sau khi từ từ bơi lội, hắn đột nhiên cảm thấy dường như là một bầy vật.

Vì dòng nước này có màu hơi mực, Sở Văn căn bản không biết bên dưới là gì.

Lúc đó mọi thứ lại trở lại yên bình, chỉ là dòng nước trở nên gấp gáp.

Ở giữa có một số lỗ nhỏ, từ những lỗ nhỏ đó nước từ từ chảy ra.

Sở Văn nhìn dòng nước chảy ra, vội vàng bịt kín những lỗ nhỏ đó, vì một khi bị mắc kẹt trong những lỗ nhỏ đó.

Những lỗ nhỏ đó cũng bắt đầu chảy nước.

Vì nhiều dòng nước đan xen vào nhau, ngược lại khiến Sở Văn không biết nên đi đâu.

Chiếc thuyền bát quái cũng bị dòng nước đẩy đi khắp nơi.

Sau một hồi chao đảo, lúc đó sợi dây trên thuyền bát quái bắt đầu rơi xuống.

Khi hắn xuyên qua, mới phát hiện trên giường phạt có một sợi dây.

Chỉ cần có sợi dây này để bám, thì có thể tránh bị rơi xuống.

Vì khi đi trong những khe hở này, mép thuyền bát quái cũng đã bị hỏng không ít.

Sở Văn bắt đầu tìm kiếm một số thứ ở mép thuyền bát quái, muốn tạm thời cố định thuyền bát quái.

Thực ra xung quanh thuyền có một số thứ.

Hắn từ từ cố định mép thuyền vào một góc tường.

Chương 750

Những thứ bên dưới ngược lại đã yên vị.

Lúc đó có một vật nổi lên.

Sở Văn liếc mắt đã nhìn thấy, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy bộ mặt thật của thứ đang bơi dưới nước.

Nó giống như một loại cá nhỏ, nhưng lớn hơn cá nhỏ rất nhiều.

Con cá nhỏ đó bơi lội khắp nơi, đột nhiên cảm thấy con cá nhỏ đó dường như đang bơi đi.

Những con cá nhỏ đó từ từ bơi đi.

Sở Văn không rõ đó là gì.

Mặc dù có vài phần giống cá, Sở Văn cảm thấy chúng có tính công kích mạnh hơn cá rất nhiều.

Thế là hắn theo cửa sổ đó trôi về phía trước.

Bất cẩn quay lại góc tường.

Sở Văn cảm thấy tứ phía khó khăn, bây giờ hắn bị mắc kẹt sâu bên trong.

Nếu không xuống, có khả năng sẽ bị kẹt lại.

Nhưng nếu xuống, bên dưới lại toàn là biển nước mênh mông.

Sở Văn nghe thấy một tiếng va chạm mạnh, thuyền bát quái dường như đã đâm vào thứ gì đó.

Chiếc thuyền bát quái suýt chút nữa thì lật úp.

Hắn nhìn thấy thân thuyền rung lắc xong, vội vàng cố định thân thuyền lại, rồi tóm lấy một thứ gì đó.

Thứ hắn nắm trong tay không phải thứ gì khác, mà giống như một bộ xương cá rất lớn.

Bộ xương cá đó dường như cứ trôi nổi.

Bên trong là một nơi rất kỳ lạ, không còn sự tồn tại của mộ huyệt, ngược lại chỉ có một số xương cá.

Đột nhiên nhìn thấy bộ xương cá đó, hắn từ từ bò lên.

Theo những gì bản đồ nói, chỉ cần nhìn thấy xương cá thì cũng đã gần đến đích rồi.

Nhưng xương cá vô cùng trơn trượt.

Sở Văn đã tốn rất nhiều sức lực mới leo lên được.

Lúc đó, hắn thấy trên cửa có một số ký hiệu.

Món đồ đó giống như do Tiểu Ca để lại, không rõ có phải Tiểu Ca để lại hay không.

Trên xương cá dường như có vẽ một ký hiệu.

Những ký hiệu đó cũng tượng trưng cho việc phải đi đâu.

Vì xung quanh đều là xương cá, Sở Văn cứ thế chao đảo trên những xương cá đó, từ từ theo những ký hiệu trên đó mà đi.

Khi Sở Văn nhìn thấy những ký hiệu đó, hắn cảm thấy những ký hiệu đó đáng lẽ là do A Ninh để lại.

Những ký hiệu đó giống như được khắc bằng dao, trên những dấu vết đó có vài vết gỉ.

Từ những vết gỉ đó có thể thấy, là do A Ninh để lại.

“A Ninh, phải không?

A Ninh…” Xung quanh toàn là dòng nước, một chút động tĩnh nào cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lúc đó dưới ánh sáng, hắn dường như nhìn thấy một người trong nước.

Sở Văn có thể rõ ràng biết đó là ký hiệu của A Ninh.

Không biết A Ninh có gặp nguy hiểm hay gặp tình huống nào khác không, chỉ là bây giờ không có một chút bóng dáng nào của A Ninh.

Hắn vội vàng kiểm tra xung quanh, người đó cũng bắt đầu biến mất, dường như đã nghe thấy tiếng Sở Văn.

Chương 751

Lúc đó Sở Văn nghe thấy vài tiếng chuông reo.

Tiếng chuông đặc biệt giống với tiếng chuông trên người A Ninh, vì A Ninh luôn mặc bộ quần áo đó, lúc ở trong đó cũng mặc bộ quần áo có chuông đó.

Sở Văn càng ngày càng xác định có khả năng A Ninh đang ở trong đó.

Sở Văn không hiểu tại sao A Ninh lại cứ trốn tránh, rõ ràng vừa nãy A Ninh đã nghe thấy Sở Văn gọi, tại sao lại chạy mất rồi?

Bây giờ chỉ còn lại một vài gợn sóng nước, không còn chút bóng dáng nào của A Ninh.

Nhưng theo hướng dòng nước lúc nãy, trong đầu hắn đột nhiên hiện ra tấm bản đồ.

Nhìn theo những gì bản đồ vẽ, sắp sửa tiến vào chủ mộ.

Vì sắp vào chủ mộ, trên mặt đất có một số dấu chân, có một số vết máu, đặc biệt thu hút sự chú ý của Sở Văn.

Dấu chân trông rất giống của A Ninh.

Sở Văn cảm thấy A Ninh không phải đang gặp nguy hiểm, nhưng bây giờ cũng không tìm thấy.

Vì mục đích của A Ninh cũng là chủ mộ, biết đâu tìm chủ mộ cũng có thể tìm thấy A Ninh.

Vì cứ theo dấu chân đó đi về phía trước, con đường phía trước cũng ngày càng rộng rãi.

Sở Văn cũng dần dần hiểu ra, phía trước có khả năng là chủ mộ.

Nhưng trên đường đi hắn không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Ca.

Đi đường tắt đến chủ mộ, không biết Bàn Tử bây giờ thế nào rồi.

Đúng lúc không biết đang đi đâu, đột nhiên nghe thấy tiếng đánh nhau.

Hắn vội vàng tăng tốc bước chân, vì bây giờ chỉ có một mình hắn ở đây, không thể dễ dàng lộ diện, phải nhìn rõ người phía trước là ai.

Hắn chưa đi được bao xa, âm thanh càng lúc càng rõ ràng.

Sở Văn núp sau một tấm bia mộ.

Trên bia mộ có vài chữ rõ ràng, nhưng dường như có vài chữ đã bị hủy hoại, chỉ còn lại hai chữ "Phệ Linh".

Thông thường trong quan tài, để che mắt người ta, họ thường thần hóa nhiều thứ.

Nhưng Sở Văn không biết hai chữ biến mất trên bia mộ rốt cuộc là gì.

Sở Văn cẩn thận nhìn người đang đánh nhau, dường như nghe thấy một vài âm thanh quen thuộc.

Chẳng lẽ là người quen?

Sở Văn không kịp nghĩ nhiều, tiếp tục đi về phía trước.

Trực giác mách bảo hắn rằng tình hình xung quanh A Ninh phía trước càng ngày càng không ổn, vì vậy hắn phải tìm A Ninh và Bàn Tử trong chủ mộ thất trước.

Hành động như vậy mới có thể yên tâm.

Sở Văn càng đi về phía trước, dấu vết đánh nhau xung quanh càng rõ ràng.

Trước đó chỉ có những khối sắt lõm sâu, có vài tấm sắt cong vẹo,

phế liệu.

Xem ra nhóm người trước đó đã gặp phải chuyện không hay.

Bây giờ xung quanh có thể ngửi thấy mùi máu tanh nhàn nhạt, kèm theo một mùi đặc trưng của biển, có cả mùi của động vật thối rữa, càng lúc càng rõ.

A Ninh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Sở Văn thấy công phu của A Ninh khá tốt, nếu không cũng sẽ không yên tâm để cô ấy một mình đi thẳng vào chủ mộ thất.

Vì vậy bây giờ hắn không đặc biệt lo lắng, nhưng lại có một dự cảm không lành.

Nó càng ngày càng gần, giống như một đôi mắt trong đêm tối, chăm chú nhìn chằm chằm, nhưng lại không biết đôi mắt đó ở đâu.

Nguy hiểm không rõ mới càng đáng sợ.

Nếu không phải Sở Văn có hệ thống, lúc này tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như vậy.

Chương 752

Ô ô ô ~ Có tiếng động?

Sở Văn dừng bước chân cẩn thận lắng nghe.

Âm thanh nhỏ bé yếu ớt, là tiếng khóc của một cô bé bảy tám tuổi!

Nhưng đây là mộ biển mà!

Sao lại có tiếng khóc của cô bé chứ?

Đi hay không đi?

Sở Văn nhíu mày.

Vì đã nghe thấy âm thanh đó, vậy hắn nhất định phải đi xem.

Có hệ thống nghịch thiên như vậy, bất kể là núi thây biển máu cũng có thể tìm ra một con đường sống mà thoát ra.

Huống hồ hướng đó lại là chủ mộ thất, vị trí của A Ninh.

Âm thanh bên tai Sở Văn càng ngày càng yếu ớt, giống như bị một loại âm thanh đặc biệt nào đó bao phủ.

Lúc này Sở Văn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mọi thứ trước mắt càng ngày càng khó tin.

Bố cục của mộ thất trước khi hắn đặt chân vào đã xảy ra những thay đổi kỳ lạ.

Một số ván quan tài không biết bị sức mạnh nào đó hất tung, lộ ra những bộ xương của một loại hải yêu đặc biệt màu trắng.

Không phải xương người, Sở Văn xác định đó là xương hải yêu.

Chỉ có hải yêu mới có xương đuôi dạng quạt.

Sở Văn biết một chút về hải yêu qua lời kể của những người già, tuy không toàn diện, nhưng cũng đủ để đối phó với mọi thứ trước mắt.

Hải yêu, đúng như tên gọi, là một loại sinh vật biển cuối cùng trong môi trường tự nhiên, thu được sức mạnh rồi cuối cùng sinh sôi tiến hóa thành một loại sinh vật đặc biệt, có sức mạnh to lớn, có sức mạnh quỷ dị, khá thần bí.

Có thể tổng kết lại là: gây sát thương lớn, sinh vật dị năng.

Các ván quan tài xung quanh đều bị hất tung, xung quanh cũng bắt đầu dần tối.

Tiếng khóc của cô bé đó vào khoảnh khắc này cũng dần to lên, nhất thời khiến Sở Văn cảm thấy da đầu tê dại.

Tình huống này… không đúng, bên trong không đúng!

Sở Văn cảm thấy dường như đã quên mất một điều quan trọng.

Sự phân bố trong mộ bát quái, luôn được bố trí theo "Cửu Chuyển Bát Quái Trận".

"Càn tam liên, Khôn lục đoạn, Đoài thượng khuyết, Cấn phúc oản, Chấn ngưỡng mạnh, Ly trung hư, Khảm trung mãn" lần lượt đối ứng Tây Nam, Tây, Đông Nam, Đông Bắc, Đông, Nam, Bắc.

Mỗi một phương vị đều có một quan tài đặc biệt được phân bố: Thiên quan, Địa quan, Trạch quan, Phong quan, Sơn quan, Lôi quan, Hỏa quan, Thủy quan.

Hiện tại trong lúc vô tình, mọi thứ đều đã lệch khỏi quỹ đạo, càng ngày càng xa.

Sở Văn phát hiện mọi thứ trước đó không hề vận hành theo thời gian trôi chảy, mà ngay từ đầu đã bị mọi thứ phá vỡ.

Hiện tại những gì hắn nhìn thấy trước mắt không phải phương vị ban đầu, nhưng nếu vận hành theo trận bát quái, vậy mọi thứ đều là giả, cũng là một sự tồn tại hư ảo.

Nhưng lúc này điều có thể khẳng định là vị trí chủ mộ thất đã chọn không sai, và tiếng khóc của cô bé đó cũng không sai.

Vì những thứ trước mắt có thể là giả, nhưng những gì hắn nghe thấy tuyệt đối là thật.

Chỉ là không biết rốt cuộc là thứ gì.

Bên trong càng ngày càng huyền bí, khiến Sở Văn lúc này mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Rốt cuộc là ai, đã dùng thần thông như vậy, mới xây dựng được một mộ thất phản nhân loại như thế này.

Nếu không có trí nhớ, và hệ thống siêu ngầu hỗ trợ, e rằng có tám cái mạng cũng phải bỏ mạng ở đây.

Sở Văn nhìn về phía xa, xung quanh càng ngày càng tối, giống như một lớp chất lỏng nhớt dính, từ xa lan tràn đến, sắp bao phủ quan tài ở phía cực Bắc.

Chương 753

Từ xa chỉ có thể nhìn thấy một khối chất lỏng màu xanh nhạt như nước biển với ngọn lửa nhảy múa.

Lúc này mọi thứ trong mắt Sở Văn không phải là cảnh đẹp mà là một tấm bùa đòi mạng.

Trận bát quái giống như một cái lồng, lúc này lại gần như đêm tối buông xuống.

Nước và lửa bắt đầu hiện ra, vậy rõ ràng, sinh vật đặc biệt sẽ tiếp cận vào ban đêm.

Lúc đó sẽ rất khó khăn.

Sở Văn càng ngày càng sợ.

Hắn phải tìm vị trí cô bé đó trước, rồi tìm A Ninh và Bàn Tử, nếu không sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Trên trán Sở Văn xuất hiện những giọt mồ hôi nhỏ chảy xuống gò má.

Từ khi sinh ra rồi có hệ thống, hắn chưa bao giờ thận trọng lo lắng như vậy.

Không biết tại sao trái tim hắn lúc này lại bất an, giống như một con dao đang treo trên lồng ngực hắn, có thể bất cứ lúc nào cũng đâm vào tim hắn một nhát.

Đêm tối như mực cứ bám sát phía sau Sở Văn, dù bước chân hắn có nhanh đến đâu cũng không thể thoát ra.

Đêm ở đây có chút kỳ lạ, Sở Văn tự nhủ.

Hắn phát hiện, đêm ở đây giống như một con mãnh thú đen tối,

luôn theo dõi, bất kể hắn chạy nhanh đến đâu, cũng không thể thoát khỏi cái bóng tối phía sau.

Sở Văn lúc này không dám lơ là, chỉ cần sơ suất một chút cũng có thể bỏ mạng ở đây.

Phốc, Sở Văn lấy bật lửa châm một điếu thuốc, dưới chân vẫn không ngừng, chạy rất nhanh.

"Mẹ nó, nếu lão tử biết sẽ có tình huống thế này, lão tử đã không quay lại.

Nơi này tà môn vãi, huyền ảo vãi chưởng!" Tiếng khóc lúc này đã dừng lại.

Sở Văn phát hiện đã gần chủ mộ thất, chỉ là trước mắt một cánh cửa đá lớn màu đen mọc đầy rêu xanh lại chắn ngang đường.

Làm thế nào để đi qua, đó là một câu hỏi.

"Mẹ kiếp!

Tình huống gì thế này, cửa lớn chủ mộ thất lại đóng, làm sao mà vào được chứ!" Sở Văn nghiến răng chửi bới, ném điếu thuốc còn chưa hút hết trong miệng xuống đất.

Nhìn bóng đêm phía sau mang theo vô số ngọn lửa màu sắc đang từ từ tiến đến, càng ngày càng gần, ba mươi mét, hai mươi chín mét… giống như tiểu quỷ ở điện Diêm La kéo quan tài, từ từ tiến vào, đáng sợ đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

"Chân phải đặt lên viên đá đầu tiên, chân trái đặt lên viên đá thứ hai, đồng thời giẫm xuống!" Hệ thống dường như đã ngủ quá lâu, lười biếng nói.

Sở Văn hai chân lần lượt đạp lên hai khối đá lồi lõm.

Hắn nghe thấy tiếng "lạch cạch", cánh cửa đá trước mắt từ từ mở

ra.

Bụi bặm vốn ở trên cánh cửa đá tung tóe, khiến Sở Văn ho sặc sụa, vội vàng dùng lòng bàn tay che miệng lại.

"Cánh cửa này đã bao nhiêu năm không mở rồi, bụi bặm nhiều đến vậy, suýt nữa làm lão tử tắt thở." Sở Văn nhìn cái gọi là chủ mộ thất trước mắt.

Bên trong dường như chỉ có vài ngọn nến trắng phát ra ánh sáng hổ phách yếu ớt.

Tiếng khóc của cô bé lúc này nghe cũng mạnh hơn, không biết mạnh hơn âm thanh yếu ớt trước đó bao nhiêu lần.

"Khóc lâu đến vậy, lại không thấy mệt." Sở Văn lúc này chỉ cảm thấy bị âm thanh đó làm cho da đầu tê dại.

Hắn lẩm bẩm vài câu, rồi tiếp tục đi về phía trước theo âm thanh đó.

"Đèn phải sáng hơn một chút mới tốt!" Sở Văn đạp hụt chân, suýt nữa đâm vào cột đá.

Hắn đá đá vào cột đá, sau đó lấy ra một chiếc đèn pin từ ba lô, vặn công tắc, chiếu sáng xung quanh một lượt, xác nhận xung quanh không có nguy hiểm rồi mới tiếp tục đi.

Cấu trúc chủ mộ thất khá đơn giản, vài căn phòng trống rỗng, vài cột đá chạm khắc rồng giếng cổ kính, một số lớp da đen bắt đầu bong tróc lộ ra những viên đá trắng toát ban đầu, bị ánh đèn chiếu vào phản chiếu lại trông như những khúc xương trắng toát, rợn người.

Sở Văn nhìn rõ, chính giữa bảy cột đá có một quan tài kỳ lạ.

Nơi này vốn là một mộ thất dưới đáy biển, đa số là quan tài đá, nhưng quan tài trước mắt lại là bằng gỗ.

Xung quanh toàn là sơn đen, phía trên nắp quan tài có một chữ "Tế" lớn!

Chương 754

"Âm thanh phát ra từ bên trong, mở hay không mở?" Bây giờ Sở Văn bắt đầu do dự.

Hắn nhớ rõ có một số quy tắc: những thứ không nên chạm thì không chạm, những thứ không nên chọc thì không chọc.

Làm như vậy mới có thể sống lâu hơn một chút ở một nơi xa lạ như thế này.

Sở Văn sờ sờ túi áo trên ngực, thành thạo lấy ra một điếu thuốc, lẳng lặng nhìn mọi thứ trước mắt.

Trong lòng hắn vẫn luôn do dự, hắn hiểu, lúc này trong lòng hắn càng nhiều nỗi sợ hãi.

Nếu trực tiếp mở nắp ra phát hiện bên trong là một con hải yêu hung tàn, máu lạnh, thì phải làm sao?

Huống hồ dấu vết trước đó cho thấy nơi này là nơi hải yêu thường xuyên xuất hiện, khả năng rất lớn bên trong là một con hải yêu, không phải hải yêu bình thường, ước chừng có thuộc tính phong, hỏa, lôi, điện.

Nếu thật sự như vậy… Sở Văn không dám tiếp tục nghĩ.

Hắn rõ ràng nhìn thấy bàn tay phải đang run rẩy của mình, cẩn thận chạm vào mép quan tài.

Một luồng lạnh lẽo từ đầu ngón tay truyền lên, cảm giác hơi lạnh.

Mép quan tài cũng được mài tròn nhẵn nhụi, chỉ là một chút lạnh lẽo đó đã khiến hắn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trong đầu hắn cứ hiện lên cảnh tượng xung quanh, giống như có

người cố ý sắp đặt cảnh tượng này cho hắn, giống như một thợ săn lão luyện đã bố trí bẫy chờ con mồi mắc câu, con mồi… "Ai nha, mặc kệ!

Mẹ nó, bây giờ làm việc lại rụt rè, không giống mình nữa rồi, sự tự tin của mình đâu mất rồi?" Sở Văn hít mạnh một hơi thuốc, nhả ra một vòng khói đẹp mắt, cẩn thận đeo găng tay da đen, tìm kiếm mép quan tài có đinh để quan sát xem có gì khác biệt không.

Hình dạng quan tài là của nhà Hán, chất liệu là gỗ nam đen tơ vàng.

Vậy chủ nhân bên trong không phải hoàng thân quý tộc thì cũng là đại tướng quân có vô số chiến công được phong tước của đế quốc.

Nhưng người này sẽ là ai?

Sở Văn không dám khẳng định, dù sao hắn cũng không giỏi những thứ chuyên nghiệp này.

Có thể nhìn ra đó là triều đại nào đã là không tồi rồi, tuy không chắc chắn nhưng ước chừng cũng "tám chín phần mười".

Tiếng khóc bên trong quan tài càng ngày càng dữ dội.

Sở Văn cảm nhận rõ ràng, quan tài lúc này đang rung lắc dữ dội, dường như thứ bên trong có thể cảm nhận được thứ bên ngoài, lúc này đang cố gắng giãy dụa kêu cứu.

Chỉ là tại sao chỉ có tiếng khóc mà không có tiếng kêu cứu?

Chẳng lẽ bên trong không phải là một cô bé?

Nhưng tại sao lại là tiếng khóc của cô bé?

Một loạt câu hỏi, chỉ có mở nắp quan tài ra mới biết.

Sở Văn liền không do dự nữa.

Hắn nhét đèn pin vào miệng, lợi dụng ánh sáng, bỏ ba lô xuống, lấy ra cây búa đinh từ ba lô, cầm thử thấy cầm khá chắc.

Hắn cười cười nói với quan tài: "Tiểu gia hỏa, đừng sợ, chú đây cứu cháu đây.

Đừng khóc nữa, chú bị tiếng khóc của cháu làm ù tai rồi.

Yên lặng chút đi, chú tìm cho cháu một cô chị gái mặc quần áo bó sát xinh đẹp." Sở Văn nghĩ đến vóc dáng khiến người ta sôi máu của A Ninh, lại cười khổ.

Đúng là A Ninh xinh đẹp thì xinh đẹp thật, nhưng lại hơi "hung dữ" một chút.

Ngoại trừ đối xử với trẻ con tương đối ôn nhu, đối với tất cả giống đực khác đều có một loại khí chất "người lạ chớ đến gần", khiến người ta không tự giác tránh xa, Sở Văn cũng không ngoại lệ.

Thứ nhỏ bên trong nghe lời Sở Văn nói cũng bắt đầu yên tĩnh, cũng không còn quấy phá nữa, dường như đã hiểu lời Sở Văn.

Nó yên lặng không khóc không quấy.

"Đúng rồi chứ!" Sở Văn cười cười nói.

Thứ nhỏ đó rất ngoan ngoãn, một bên cẩn thận nhổ đinh quan tài, một bên cảnh giác nhìn xung quanh.

Dù sao nguy hiểm luôn rình rập khắp nơi, đặc biệt là vào ban đêm.

Hắn cũng không rõ bóng đêm đen kịt nhớt nháp như dầu mỡ trước đó rốt cuộc là thứ gì, chỉ cảm thấy thứ đó tuyệt đối không phải vật bình thường.

Chương 755

Tổng cộng một trăm ba mươi bảy cái đinh.

Sở Văn mệt đến toát mồ hôi hột, lẩm bẩm: "Mẹ nó, đứa nào thất đức thế, có cần phải làm rắc rối đến vậy không, làm lão tử vất vả một phen." Sở Văn tùy tay ném những cái đinh sang một bên, lấy đèn pin ra khỏi miệng.

Nhất thời cảm thấy miệng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Hắn ngậm đèn pin, cảm giác như một con chó ngậm xương trong miệng, Sở Văn tự giễu mình.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, hắn bắt đầu quan sát.

Theo lời người xưa, phải cúi lạy trước, rồi nhẹ nhàng hé một góc quan tài, sau đó tiếp tục cúi lạy, như vậy mới thể hiện sự tôn trọng đối với linh hồn của người đã khuất.

Sở Văn cũng không ngoại lệ.

Vì người xưa đã nói vậy, vậy ắt có lý của nó.

Một số điều tuy trông huyền ảo, nhưng nhất định có lý lẽ.

Mặc dù không biết nguyên lý, nhưng làm theo thì chắc chắn không vấn đề gì.

Khi Sở Văn hé một góc quan tài, một vật thể màu đen lông lá như quả bóng đen trực tiếp bay vút về phía hắn.

"Vãi chưởng, cái quái gì thế này!" Sở Văn tuy cũng là người từng trải qua nhiều cảnh tượng lớn, nhưng đột nhiên xuất hiện một vật thể đen thui lông lá như vậy, trông có vẻ sẽ tấn công người.

Đại La Kim Tiên cũng phải giật mình, huống hồ là một người bình

thường.

Sở Văn bản năng tránh né, nhưng trong mắt lại có vẻ ôn nhu, có một cảm giác quen thuộc, giống như đã tồn tại trong ký ức.

Nhưng khi cẩn thận nhìn lại, hắn lại không biết đó là ở đâu.

Nhưng nó quen thuộc, mỹ diệu.

Sở Văn đứng cạnh quả cầu lông đen, chỉ thấy quả cầu lông đen đột nhiên lộ ra hai đôi mắt to màu xanh u ám, chớp chớp nhìn Sở Văn.

Ánh mắt của quả cầu lông đen tràn đầy sự phấn khích và mong đợi, nhưng trong mắt Sở Văn, ánh mắt đó giống như dã thú đói khát nhìn con mồi.

Sở Văn không khỏi lùi lại vài bước, chăm chú nhìn quả cầu lông đen trước mặt.

"Hưu hưu!" Thấy phản ứng của Sở Văn, quả cầu lông đen dường như rất sốt ruột, âm thanh phát ra rõ ràng giống hệt tiếng khóc của cô bé vừa nãy, nhưng hắn lại không thể hiểu được!

"Mẹ nó, cái thứ quỷ quái gì vậy!" Quả cầu lông đen muốn thân cận Sở Văn nhưng lại lo sợ làm hắn giật mình, đành cuống quýt quay tròn tại chỗ.

Sở Văn cũng đột nhiên cảm thấy quả cầu lông đen không đáng sợ như vừa nãy, mà ngược lại giống như chú chó cưng nuôi ở nhà.

Sở Văn tiến lên một bước, quỳ xuống trước mặt quả cầu lông đen, "Mặc kệ mày là cái gì, lão tử đã cứu mày rồi, nếu mày dám làm chuyện gì xấu, tao sẽ không tha cho mày đâu!" Quả cầu lông đen đứng yên tại chỗ, như thể hiểu được lời Sở Văn nói, một bộ dạng vô hại.

"Được rồi!" Xác định sinh vật này không nguy hiểm, Sở Văn mới yên tâm đứng dậy.

“Phải nhanh chóng tìm A Ninh!

Chậm một chút có thể sẽ gặp nguy hiểm!” Đó đều là những người bạn đã cùng Sở Văn vào sinh ra tử, nếu họ gặp nguy hiểm, cơ thể Sở Văn không kìm được mà hơi run rẩy!

“Hưu hưu!” Lúc này, quả cầu lông đen bên cạnh lại vô cùng phấn khích, bắt đầu nhẹ nhàng dùng thân thể va vào Sở Văn.

“Chẳng lẽ nó biết A Ninh ở đâu?” Cái quả cầu lông đen này là Sở Văn phát hiện sau đó, nó đã trải qua những gì, Sở Văn hoàn toàn không biết.

Nghe những lời Sở Văn vừa nói, phản ứng của quả cầu lông đen rõ ràng không giống bình thường.

Sở Văn tự nhiên nghi ngờ nó biết chuyện gì đã xảy ra ở giữa.

Ánh mắt thất vọng của quả cầu lông đen lóe lên, nhưng nó vẫn nhảy nhót đi trước Sở Văn, dừng lại trước một con đường hầm ở bức tường phía nam, đầy mong đợi nhìn chằm chằm Sở Văn!

Sở Văn lúc này cô lập không nơi nương tựa, quả cầu lông đen đối với hắn không có ác ý, thậm chí còn có ý giúp đỡ, Sở Văn cũng chỉ có thể đặt hy vọng lên người quả cầu lông đen, cứng đầu đi theo nó!

Con đường hầm này khác với những gì Sở Văn đã trải qua trước đó.

Vừa bước vào, tất cả ánh sáng xung quanh đều biến mất.

Nếu không phải đôi mắt của quả cầu lông đen phát ra ánh sáng xanh u ám, Sở Văn e rằng sẽ lạc lối trong con đường hầm tối đen như mực!

Càng đi về phía trước, Sở Văn càng cảm thấy con đường hầm trở nên kỳ lạ hơn, nhiệt độ xung quanh cũng ngày càng cao!

“Ô!” Khi sự kiên nhẫn của Sở Văn sắp cạn kiệt, một âm thanh kỳ lạ đột nhiên vang lên bên tai Sở Văn, và quả cầu lông đen cũng đột nhiên biến mất!

Chương 756

“Ê!

Ê!” Sở Văn một mình đứng tại chỗ, lúc này không biết tiến thoái.

Không thấy quả cầu lông đen phản hồi, Sở Văn không khỏi nổi giận, đấm một cú vào bức tường xung quanh, “Mẹ nó!

Cái đồ vong ân bội nghĩa!

Sao mình lại tin một con quái vật được chứ!” “Ô!

Ô!” Động tĩnh Sở Văn gây ra quá lớn, chủ nhân của âm thanh đó có lẽ đã cảm nhận được vị trí của Sở Văn, âm thanh liền ngày càng gần!

Sở Văn dùng sức lau mồ hôi trên trán, lưng dán chặt vào bức tường, cảnh giác nhìn quanh, mặc dù chẳng thấy gì!

“Mẹ nó!

Cái thứ quỷ quái gì vậy!

Cứ rụt rè mãi, có bản lĩnh thì đứng ra đối mặt đi!” Sở Văn gào to, nhưng nắm chặt tay, cơ thể cũng không kìm được run rẩy.

Sau khi đi trong bóng tối lâu như vậy, sự kiên nhẫn của Sở Văn đã sớm cạn kiệt.

Giờ lại có âm thanh lạ lùng truyền ra từ một nơi không xác định.

Con người luôn sợ hãi những điều không biết, vì vậy việc Sở Văn cảm thấy sợ hãi cũng là cảm xúc bình thường của tất cả mọi người.

Chính vì sợ hãi, Sở Văn mới chọn cách nói to để củng cố sự dũng cảm trong lòng!

Lời Sở Văn vừa dứt, âm thanh kỳ lạ đó lại vang lên lần nữa!

Sở Văn cũng cảm thấy một luồng gió lạnh thổi qua bên cạnh mình!

Giây tiếp theo, Sở Văn thậm chí còn chưa kịp phản kháng, đã bị một vật thể khổng lồ đè sập xuống đất!

Qua tiếp xúc cơ thể, Sở Văn không biết đối phương là thứ gì, chỉ cảm thấy cơ thể nó cực kỳ kiên cố, nhiệt độ cũng rất thấp, khiến người ta rợn người khi đến gần!

"Cô lỗ lỗ… ô ô…" Ngay sau đó, một đống chất lỏng nhớt nháp chảy xuống mặt Sở Văn!

"Vãi chưởng!

Cái thứ quỷ quái gì vậy!" Sở Văn bị vật thể khổng lồ đè chặt không thể động đậy, vật chất lỏng dính trên người có mùi rất khó chịu.

Sở Văn ra sức giãy giụa, chỉ cảm thấy giây tiếp theo sẽ nôn ra hết, "Mau cút đi!" Mặc dù Sở Văn cố sức đẩy vật thể khổng lồ trên người, nhưng tất cả đều vô ích!

Đúng lúc Sở Văn đang bối rối không biết phải làm gì tiếp theo, đôi mắt xanh quen thuộc đó đột nhiên xuất hiện trong bóng tối, lao về phía Sở Văn!

"Oa ô!" Ngay sau đó, Sở Văn thấy đôi mắt xanh đó lơ lửng giữa không trung, vật thể khổng lồ ban đầu đè trên người cũng đột nhiên buông ra.

Tiếng gầm rú của hai con dã thú tràn ngập bên tai Sở Văn, Sở Văn chỉ cảm thấy màng nhĩ mình sắp vỡ tung!

"Rầm!" Rõ ràng, quả cầu lông đen không phải là đối thủ của vật

thể khổng lồ kia.

Chỉ một lát sau, quả cầu lông đen đã bị đống vật thể khổng lồ không rõ hình dạng đó quăng xuống đất!

Sở Văn vội vàng lau mặt, hất vật nhớt nháp trên mặt xuống đất, nhận ra quả cầu lông đen không bỏ rơi mình, chớp lấy thời cơ ra tay.

Sở Văn lập tức đứng bên cạnh quả cầu lông đen, nói với đôi mắt xanh kia, "Đừng sợ, có lão tử ở đây, cái tên này không dám làm gì mày đâu." Mặc dù vừa rồi trong lòng Sở Văn đầy lo lắng, nhưng hiện tại có quả cầu lông đen cùng kề vai chiến đấu, cảm giác này vô cùng quen thuộc, cũng khiến hắn lập tức quên đi nỗi sợ hãi.

"Hưu hưu…" Quả cầu lông đen không ngừng phát ra âm thanh kỳ lạ, dường như đang nhắc nhở Sở Văn mau chóng rời khỏi đây.

Lần này Sở Văn cũng bất ngờ hiểu được ý của quả cầu lông đen.

"Yên tâm đi, anh sẽ không đi đâu cả!" Sở Văn nói rồi, liền chắn trước quả cầu lông đen.

Sở Văn nhận ra, trong môi trường tối tăm như vậy, không thể chỉ dựa vào đôi mắt, mà phải dùng các giác quan khác để cảm nhận mọi thứ xung quanh.

Đáng lẽ thính giác của con người trong bóng tối phải nhạy bén hơn, nhưng đống vật thể khổng lồ kia không ngừng phát ra tiếng gầm rú, lúc xa lúc gần, nên dựa vào thính giác cũng không thể xác định được tên đó đang ở đâu!

"Mẹ nó!

Kêu cái gì mà làm lão tử phát điên!" Lời Sở Văn vừa dứt, lại đột nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh thổi qua bên trái, giống hệt cảm giác bị đè sập trước đó!

Sở Văn phản ứng nhanh chóng, vươn tay dùng sức đấm một cú về bên trái.

Chương 757

Cú đấm này Sở Văn đã dồn hết sức lực!

"Xoẹt!" Giây tiếp theo, nắm đấm của Sở Văn đập vào một vật thể cứng ngắc, giống như đập vào bức tường!

Sở Văn nắm chặt nắm đấm, đau đớn kêu lên, "Cái thứ quỷ quái gì vậy?

Sao mà cứng thế?" Sau khi đấm một cú, vật thể khổng lồ kia cũng không tấn công nữa, xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh.

"…Bị mình đánh chạy rồi sao?" Cảm thấy không khí xung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh, Sở Văn không khỏi tò mò, thậm chí quên cả đau đớn.

Lúc này, bên trong đường hầm đột nhiên có một chút ánh sáng.

Ánh sáng này giống như một đàn côn trùng dày đặc, tương tự như đom đóm trên cạn, bay lơ lửng giữa đường hầm, thân thể nhỏ bé phát ra ánh sáng yếu ớt.

"Hưu hưu!" Quả cầu lông đen bên cạnh Sở Văn cũng hơi kích động kêu lên, như thể phát hiện ra điều gì đó phi thường.

Những côn trùng này ngày càng nhiều, ánh sáng cũng ngày càng lớn.

Sở Văn dần dần có thể nhìn rõ mọi thứ bên trong đường hầm!

Nhưng khi nhìn rõ mọi thứ bên trong đường hầm, Sở Văn lại ước mình chưa từng nhìn thấy!

Hóa ra đống vật thể khổng lồ ban nãy đè trên người mình không phải là một vật thể khổng lồ duy nhất, mà là một thứ được ghép từ

từng khối đá cứng rắn!

Càng gần lối ra khác của đường hầm, những thứ ghép nối này càng chặt chẽ.

Chẳng trách càng đi ra ngoài đường hầm, không khí càng chật chội và nhiệt độ càng cao.

Hóa ra là vì những thứ này cũng có hơi thở.

Sở Văn cũng nhận ra, thứ chất lỏng nhớt nháp phun lên người mình ban nãy là… Chỉ thấy một số chất lỏng nhớt màu xanh chảy ra từ miệng của những con quái vật đó, không cần nói cũng biết đó là nước bọt của chúng!

Nhìn thấy vậy, Sở Văn chỉ cảm thấy một trận buồn nôn!

"Thật ghê tởm chết mất lão tử rồi!" Sở Văn không khỏi nhíu chặt mày.

Cũng lạ, những vật thể khổng lồ ghép từ những khối đá nhỏ bé này lại sợ những côn trùng nhỏ hơn chúng gấp mười lần, hay nói cách khác, chúng sợ những thứ có ánh sáng!

Thấy những côn trùng phát sáng ngày càng ít đi, những con quái vật đá nhỏ bé ẩn mình trong bóng tối cũng bắt đầu rục rịch, Sở Văn lập tức ôm quả cầu lông đen vào lòng!

"Mình phải nhanh chóng rời khỏi đây." Sở Văn nói rồi, liền mang theo quả cầu lông đen điên cuồng chạy về phía lối ra của đường hầm.

Những con quái vật ghép nối đó trân trân nhìn Sở Văn rời khỏi đường hầm u ám, muốn đuổi theo, nhưng ánh mắt lại không thể chạm vào những côn trùng phát sáng, đành phải rụt rè lùi lại!

"Hưu hưu!" Quả cầu lông đen bị Sở Văn ôm chặt trong lòng dường như rất khó chịu, ra sức giãy giụa, muốn thoát khỏi vòng tay

của Sở Văn.

"Ngoan ngoãn nghe lời đi, bây giờ anh phải nhanh chóng rời khỏi đây!" Sở Văn dịu dàng nhìn quả cầu lông đen một cái, tiếp tục nói, "Nếu anh không thể đến lối ra tiếp theo trước khi những côn trùng đó rời đi, e rằng sẽ lại bị những con quái vật ghê tởm đó quấn lấy!" Nghe Sở Văn nói vậy, quả cầu lông đen đột nhiên không động đậy nữa, ngoan ngoãn rúc vào lòng Sở Văn, không còn giãy giụa nữa.

"Hù… hù!" Cuối cùng cũng rời khỏi con đường hầm kinh khủng và ghê tởm đó, Sở Văn đặt quả cầu lông đen xuống đất, cúi người thở hổn hển.

"Hưu hưu!" Lúc này, quả cầu lông đen bên cạnh dường như nhìn thấy gì đó, biểu hiện vô cùng kích động.

Nhìn theo ánh mắt của quả cầu lông đen, Sở Văn kinh ngạc há hốc mồm!

Căn mộ thất hiện ra trước mắt rất đặc biệt, bên trong chỉ có một vũng nước, và một chiếc quan tài đang lơ lửng giữa vũng nước!

Về cách chôn cất thi thể như vậy, Sở Văn chưa từng nghe nói đến.

Chẳng lẽ bên trong có những bí mật không ai biết chăng?

"Hưu hưu!" Quả cầu lông đen nhìn chằm chằm chiếc quan tài giữa vũng nước, vô cùng kích động, ánh mắt đầy sốt ruột, vừa nhảy nhót vừa va vào xung quanh Sở Văn, như muốn Sở Văn mở chiếc quan tài giữa vũng nước ra!

Sở Văn không khỏi nhíu chặt mày.

Sau những chuyện vừa rồi, Sở Văn càng tin tưởng quả cầu lông đen hơn, sự phối hợp giữa hai bên cũng ăn ý hơn.

Mặc dù Sở Văn hiểu ý của quả cầu lông đen, nhưng hắn vẫn đang

lo lắng vũng nước này có độc hay không, do dự không biết có nên xuống hay không, nhưng lại thấy quả cầu lông đen nhảy vào trong nước!

Sở Văn nhẹ nhàng ngửi mùi trên người mình, suýt nữa thì nôn.

Nhìn vũng nước bẩn thỉu trước mắt, Sở Văn chỉ đành nói, "Mình cũng nên rửa sạch những thứ ghê tởm trên người này." Quả cầu lông đen bơi đến giữa vũng nước, bơi vòng quanh chiếc quan tài.

Sở Văn lúc này cũng từ từ bơi đến.

Chương 758

“Bên trong là thứ gì?” Sở Văn đặt tay lên quan tài, nhưng đột nhiên cảm thấy thứ bên trong quan tài đang động đậy.

Vừa rồi Sở Văn hoàn toàn ở dưới nước, bây giờ gần quan tài như vậy, thậm chí có thể lờ mờ nghe thấy có sinh vật sống đang cào cấu bên trong quan tài không ngừng!

“Chẳng lẽ người bên trong vừa mới bị nhốt vào?” Sở Văn đột nhiên cảm thấy người bị nhốt bên trong có thể là đồng đội của mình.

Nghĩ vậy, Sở Văn lập tức rút dao găm ở thắt lưng ra, dùng sức muốn cạy chiếc quan tài bị niêm phong!

Nhưng dù Sở Văn có cố gắng thế nào, hắn cũng không thể mở chiếc quan tài đang lơ lửng đó!

Dưới nước, sức lực của Sở Văn sẽ giảm đi không ít.

Nghĩ vậy, Sở Văn liền đẩy chiếc quan tài đang lơ lửng trong vũng nước, bơi về phía bờ!

Quả cầu lông đen cũng nhân cơ hội nhảy lên trên quan tài, ánh mắt đầy sốt ruột.

“Rầm rầm rầm!” Sở Văn chưa đẩy chiếc quan tài đến bờ, quả cầu lông đen rất sốt ruột, dùng sức bật thân mình lên, rồi lại đâm mạnh vào quan tài, muốn nhanh chóng mở chiếc quan tài này ra!

Thấy động tác của quả cầu lông đen, Sở Văn như được khai sáng, tăng tốc độ bơi, dùng sức đẩy quan tài đâm vào tảng đá ở bờ!

Giây tiếp theo, chiếc quan tài vốn rất chắc chắn và kiên cố, sau khi đâm vào tảng đá liền vỡ tan tành!

Lúc này, một thứ tròn vo bị trói chặt đột nhiên lăn ra từ trong quan tài!

"Bàn Tử!" Nhìn thấy thứ lăn ra từ trong quan tài, Sở Văn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, lập tức bơi đến trước mặt Bàn Tử, muốn cởi trói cho hắn!

"Chuyện gì đã xảy ra vậy, sao ông lại chạy vào trong quan tài?" Sở Văn nhìn Bàn Tử, không khỏi hỏi.

Chỉ thấy thân hình tròn vo của Tiểu Béo nằm úp trên tấm ván gỗ vỡ nát, lơ lửng trong vũng nước đục ngầu, cả người quay lưng về phía Sở Văn, không có chút phản ứng nào.

Nhìn dáng vẻ của Tiểu Béo như vậy, Sở Văn không khỏi nhíu mày.

Rõ ràng vừa nãy khi tay chạm vào quan tài, hắn có thể cảm nhận Tiểu Béo không ngừng dùng tay chân đá vào quan tài, sao bây giờ cả người lại suy sụp thế này?

Sở Văn lập tức bơi ra phía sau Tiểu Béo, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn, lo lắng hỏi, "Tiểu Béo, ông không sao chứ?" Lời Sở Văn vừa dứt, Tiểu Béo vốn đang nằm bất động ở đó đột nhiên đẩy mạnh tấm ván gỗ ra, bất ngờ quay người lại, lao về phía Sở Văn.

Trong môi trường mờ ảo, ánh sáng xanh lục đặc biệt trong mắt Tiểu Béo vô cùng rõ ràng.

Sở Văn giật mình, nhất thời quên cả né tránh.

Đúng lúc Tiểu Béo há miệng lớn muốn cắn vào cổ Sở Văn, quả cầu lông đen đang lơ lửng bên cạnh đột nhiên bật ra khỏi mặt nước, dùng sức đâm vào người Tiểu Béo!

Sở Văn cũng nhờ đó mà thoát chết, nhưng cả người đều hơi ngớ ra.

Mặc dù cơ thể đang ngâm trong vũng nước lạnh buốt, nhưng trán Sở Văn lại lấm tấm mồ hôi.

"Vãi chưởng, thằng nhóc mày định giết lão tử à?" Sở Văn phản ứng, bây giờ Tiểu Béo tuy không phải là Tiểu Béo ban đầu, nhưng ý thức của hắn có lẽ không thể tự điều khiển.

Nghĩ vậy, Sở Văn lập tức ôm quả cầu lông đen lên bờ, Tiểu Béo cũng theo sát phía sau lên bờ.

Sở Văn mới nhìn rõ, sắc mặt Tiểu Béo xanh mét, trong mắt tràn ngập ánh sáng xanh u ám, rõ ràng là một bộ dạng cương thi!

"Sao lại biến thành thế này?" Sở Văn nhìn chằm chằm Tiểu Béo trước mặt, chỉ cần Tiểu Béo lại gần, Sở Văn lập tức đá chân khiến Tiểu Béo lùi lại vài bước.

Sở Văn không biết Tiểu Béo hiện tại đang trong tình huống nào.

Mặc dù bề ngoài là một bộ dạng cương thi, nhưng qua quan sát Sở Văn phát hiện trên người Tiểu Béo không có vết cắn của cương thi, điều đó chứng tỏ Tiểu Béo không phải bị nhiễm trùng mà biến thành cương thi, có thể là do nguyên nhân khác mà biến thành dạng này.

Dù sao đi nữa, Tiểu Béo dù sao cũng là người anh em đã cùng Sở Văn vào sinh ra tử.

Nếu Tiểu Béo thực sự biến thành cương thi, Sở Văn cũng không thể dứt khoát đưa Tiểu Béo vào chỗ chết.

Nghĩ vậy, Sở Văn lập tức rút dây thắt lưng ra, trói chặt Tiểu Béo lại!

"Anh em, xin lỗi nhé." Sở Văn nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Tiểu Béo, thở dài nói, "Trước khi tìm ra cách giải cứu, mày chỉ có thể chịu đựng như vậy thôi!" Bây giờ Tiểu Béo đã mất đi ý thức, nên đối với những lời Sở Văn nói, Tiểu Béo hoàn toàn không thể hiểu được, thậm chí còn

cố gắng giãy giụa thoát khỏi dây trói, muốn cắn Sở Văn một miếng.

Bây giờ đồng đội của Sở Văn không biết ở đâu, người duy nhất tìm thấy là Tiểu Béo lại biến thành dạng này.

Rõ ràng là cùng đường mạt lộ, nhưng hệ thống lại không đưa ra bất kỳ chỉ dẫn nào, Sở Văn thực sự không biết tiếp theo nên làm gì.

Ánh mắt Sở Văn không khỏi rơi vào quả cầu lông đen.

Nếu không phải vì quả cầu lông đen, Sở Văn cũng sẽ không dễ dàng tìm thấy Tiểu Béo như vậy.

Chương 759

Quả cầu lông đen đã vài lần giúp Sở Văn giải quyết vấn đề.

Mặc dù Sở Văn không biết quả cầu lông đen là sinh vật gì, nhưng cũng có thể xác định nó không có ác ý với mình.

“Mày có thể đưa anh đi tìm những người bạn khác không?

Bây giờ anh chỉ có thể dựa vào mày.” Sở Văn thành khẩn quỳ xuống trước quả cầu lông đen, cầu xin.

Quả cầu lông đen tỏ vẻ vô cùng thất vọng, đôi mắt xanh sáng ngời ban nãy cũng trở nên ảm đạm đi không ít.

Dáng vẻ của quả cầu lông đen rất giống linh tinh bụi, chỉ là lớp lông đen dày đặc trên người quả cầu lông đen che kín mít.

Trừ đôi mắt xanh to, Sở Văn thậm chí không thể tìm thấy tai và miệng của nó.

“Hưu hưu…” “Chẳng lẽ mày không muốn à?” Sở Văn lo lắng nhìn quả cầu lông đen trước mặt.

Mặc dù không hiểu nó đang nói gì, nhưng sự thất vọng và khó xử trong mắt nó Sở Văn có thể nhanh chóng nắm bắt.

“Làm ơn đi, những người bạn khác thực sự rất quan trọng đối với anh, anh phải nhanh chóng tìm thấy họ!

Bây giờ chỉ có mày mới có thể giúp anh.” “Hưu hưu!” Quả cầu lông đen nhắm hờ mắt, không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhìn dáng vẻ của quả cầu lông đen như vậy, Sở Văn từ từ đứng dậy, cười khổ nói, “Thôi được rồi, mày đã giúp anh đủ nhiều rồi.

Tiếp theo, anh sẽ phải dựa vào sức lực của mình để tìm kiếm

những người bạn của anh!" Sở Văn đã trải qua quá nhiều chuyện, thậm chí cả sinh tử cũng đã trải qua.

Hơn nữa, hắn cũng có chút tự tin vào bản thân!

"Mày có thể đi theo sau anh, anh nguyện ý đưa mày về nhà." Sở Văn nắm chặt dây thắt lưng buộc vào người Tiểu Béo, nhẹ nhàng nói với quả cầu lông đen.

Mặc dù tiếp theo quả cầu lông đen không thể giúp Sở Văn nữa, nhưng Sở Văn là người có ơn tất báo, tuyệt đối không thể vứt bỏ quả cầu lông đen vào lúc này!

Trong căn phòng này, ngoài con đường hầm vừa trải qua lúc nãy, chỉ còn lại một con đường hầm khác.

Những chuyện vừa xảy ra, cũng như nước bọt ghê tởm trên người con quái vật đó, khiến Sở Văn buồn nôn, lập tức dẹp bỏ ý định quay lại đường cũ, đi về phía con đường hầm khác trong căn phòng.

"Theo sát anh." Sở Văn đi trước quả cầu lông đen và Tiểu Béo, cẩn thận tiến đến gần con đường hầm chưa biết.

Sở Văn vừa bước vào cửa đường hầm, liền cảm thấy từng đợt gió lạnh thổi ra từ bên trong!

Có thể thám hiểm mộ dưới biển là một chuyện vô cùng nguy hiểm và kỳ diệu.

Việc có thể thở dưới mộ dưới biển càng khiến Sở Văn vô cùng kinh ngạc.

Bây giờ trong mộ dưới biển lại xuất hiện gió, càng khiến Sở Văn tò mò hơn!

Sở Văn biết chuyến đi này hung hiểm nhiều lành ít.

Hắn không biết bên trong con đường hầm chưa biết này ẩn chứa

những bí mật và nguy hiểm gì.

Sở Văn hít sâu một hơi, bước chân đầu tiên.

Đúng lúc chân phải Sở Văn vừa đặt vào đường hầm, hắn cảm thấy một lực hút mạnh mẽ từ bên trong đường hầm tỏa ra, hút cả người Sở Văn vào trong!

Tay Sở Văn nắm chặt sợi dây thắt lưng đang buộc Tiểu Béo, tiện thể kéo Tiểu Béo vào theo, quả cầu lông đen cũng lập tức theo sát phía sau.

Con đường hầm này mang lại cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Sở Văn đi lại bên trong không phải bằng đôi chân của mình, mà hoàn toàn dựa vào lực hút bên trong con đường hầm!

"Mẹ nó!

Kỳ diệu quá đi chứ!" Mặc dù trong lòng Sở Văn không chắc chắn, thậm chí có chút lo lắng và sợ hãi, nhưng hắn không kìm được thán phục sức mạnh của tự nhiên!

Chỉ một lát sau, Sở Văn đã đến một căn phòng khác!

Căn phòng này rất khác biệt, nó lớn hơn những căn phòng Sở Văn đã từng đến, nhưng căn phòng này trống rỗng, ngoài con đường hầm vừa bước vào, không còn con đường hầm nào khác nữa!

"Lại chuyện gì nữa đây?" Những nơi Sở Văn đặt chân đến thực sự ngày càng kỳ lạ, và cũng ngày càng tối giản.

Sở Văn tuyệt đối không ngờ vừa nãy căn phòng kia có hai đường hầm, mà căn phòng này lại chỉ có một!

Nghĩ vậy, Sở Văn lập tức kéo Bàn Tử và quả cầu lông đen quay người muốn rời đi qua con đường hầm vừa đến.

Chương 760

Nhưng khi vào là bị lực hút của đường hầm hút vào, bây giờ muốn ra ngoài, nhưng lực hút của đường hầm thực sự quá lớn, dù cố gắng thế nào, cũng sẽ bị lực hút của đường hầm hút trở lại.

Càng đi lùi xa, lực hút của đường hầm càng lớn.

Mất rất nhiều công sức, Sở Văn vẫn không thể rời khỏi căn phòng này, ngược lại còn khiến Sở Văn mệt mỏi vã mồ hôi, thở hổn hển ngồi bệt xuống đất.

"Vãi chưởng, cái thứ quỷ quái gì vậy?

Không ra được sao?" Sở Văn bực bội ngồi trên đất, bất lực than thở.

Rõ ràng vừa nãy khi vào hắn còn khen đường hầm này kỳ diệu, bây giờ lại chửi rủa.

"Thôi được rồi, đã đến thì tùy duyên vậy, biết đâu lại có phát hiện mới." Sở Văn ngồi trên đất, mặc dù hắn nói gì, Bàn Tử và quả cầu lông đen đều không thể trả lời.

Hắn cũng chỉ có thể tự nói chuyện với mình, làm theo cách của mình để làm những việc tiếp theo.

Nghĩ vậy, Sở Văn không lãng phí thời gian nữa.

Chỉ cần dừng lại một giây, những người bạn của hắn và hắn sẽ thêm một phần nguy hiểm.

Hắn lập tức phủi mông đứng dậy, đi sâu vào căn phòng.

Căn phòng này thực sự rất lớn, nhưng ánh sáng đặc biệt mờ ảo, đặc biệt trống trải, bên trong hầu như không có gì.

“Hưu hưu!” Đúng lúc Sở Văn định đi về phía trước, quả cầu lông đen đi phía sau Sở Văn đột nhiên kêu lên đầy nóng nảy!

Sở Văn quay người lại, nhìn chằm chằm quả cầu lông đen đang nhảy loạn xạ trên đất.

Thấy sự đan xen trong mắt quả cầu lông đen, Sở Văn không khỏi hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Quả cầu lông đen đột nhiên phản ứng bất thường, nhất định là vì Sở Văn đã chạm vào thứ không nên chạm.

Nghĩ vậy, Sở Văn lập tức dò xét xung quanh!

Ngay sau đó, Sở Văn liền phát hiện màu sắc của đất phía trước và đất dưới chân không giống nhau.

Đất phía trước có màu sẫm hơn, như thể bị ngấm nước.

Sở Văn không khỏi nhíu mày, móc bật lửa trong túi ra, cẩn thận quỳ xuống đất châm lửa!

“Chết tiệt!” Mặc dù ánh sáng của bật lửa rất yếu, nhưng khi Sở Văn dùng ngón tay chạm vào miếng đất phía trước, hắn không khỏi lập tức rụt tay về.

Miếng đất phía trước có một lực hút rất mạnh, giống như lực hút khi vừa vào đường hầm.

Nếu không phải Sở Văn phản ứng nhanh, có thể đã bị miếng đất phía trước hút vào.

“Chỗ này thực sự nguy hiểm.” Phát hiện ra sự bất thường của căn phòng này, Sở Văn càng lo lắng hơn.

Sở Văn đã nhìn thấy quá nhiều ngôi mộ, nhưng một ngôi mộ dưới biển nguy hiểm và kỳ lạ như vậy, Sở Văn là lần đầu tiên thấy.

Sở Văn thậm chí nghĩ lần này thực sự hung hiểm nhiều lành ít!

“Sở Văn, phải không?” Đúng lúc Sở Văn đang do dự không biết

phải làm gì tiếp theo, một giọng nói yếu ớt đột nhiên vang lên trong bóng tối.

"Ai ở đó?" Sở Văn lập tức cảnh giác, nắm chặt dao găm trong tay.

Mặc dù không nhìn rõ trong bóng tối có thứ gì, nhưng Sở Văn vô cùng lo lắng, bởi vì đối phương lại biết tên Sở Văn!

"…Tôi…" Giọng nói đối phương phát ra rất yếu ớt, như thể bị ai bóp cổ.

Lần này, Sở Văn cuối cùng cũng nghe rõ chủ nhân của giọng nói này là ai!

"Tiểu Ca!

Tiểu Ca, phải không?" Sở Văn cố gắng kiềm chế sự phấn khích trong lòng, hỏi người trong bóng tối.

"…" Nhưng dù Sở Văn có hỏi thế nào, đối phương cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Miếng đất phía trước có lực hút rất lớn, bây giờ Tiểu Ca có thể đang trong nguy hiểm.

Vừa nãy Sở Văn nghe giọng Tiểu Ca, cảm thấy tình trạng cơ thể Tiểu Ca rất yếu.

Bây giờ, không biết Tiểu Ca đang trải qua chuyện gì!

"Tiểu Ca!

Chương 761

Nhất định phải kiên trì!" Sở Văn lo lắng nói lớn, "Tôi nhất định sẽ tìm cách cứu cậu ra!" Tiểu Ca là người có bản lĩnh và thân thủ cao nhất trong số họ, mức độ quen thuộc với mộ dưới biển cũng cao hơn.

Lúc này lại rơi vào bẫy của mộ dưới biển, không khỏi khiến Sở Văn vô cùng lo lắng.

Sở Văn cũng biết rõ rằng một mình cứu Tiểu Ca là điều hy vọng mong manh, nhưng với một người bạn đã cùng vào sinh ra tử, Sở Văn nhất định phải tìm cách cứu cậu ra.

Lúc này, bên tai Sở Văn đột nhiên vang lên giọng nói của hệ thống.

"Phá hủy trái tim…" Chỉ là giọng nói của hệ thống lẫn tạp âm rè rè của dòng điện, giống như TV có dây gặp phải thời tiết mưa bão, nghe rất mơ hồ và hỗn loạn.

"Trái tim?" Giây tiếp theo… hệ thống liền không có bất kỳ chỉ dẫn nào nữa.

Sở Văn ngơ ngác đứng tại chỗ, không hiểu hệ thống muốn nói gì!

"Hưu hưu!" Lúc này, quả cầu lông đen bên cạnh đột nhiên kích động nhảy lên, "Hưu hưu!" Trong bóng tối, theo đôi mắt xanh lóe sáng của quả cầu lông đen, Sở Văn lờ mờ nhìn thấy giữa không trung có một vật thể màu đen giống như quả bóng bay!

Vật thể không rõ này đang co bóp nhịp nhàng, giống như trái tim đang đập trong cơ thể con người.

"Chẳng lẽ đây là trái tim mà hệ thống nói sao?" Sở Văn nhìn thứ mơ hồ trong bóng tối, tự lẩm bẩm, "Nhưng mình phải phá hủy nó như thế nào đây?" Nơi Sở Văn đang ở vô cùng nguy hiểm, có thể bước

một bước về phía trước là vực sâu vạn trượng.

Lúc này trái tim đang lơ lửng giữa không trung, hắn thực sự không biết phải dùng cách nào để phá hủy trái tim đó.

"Bình tĩnh, phải bình tĩnh." Sở Văn hít sâu một hơi, hiểu rằng càng vào lúc này càng không thể vội vàng.

Hắn không khỏi điều chỉnh tâm trạng của mình, nhanh chóng phục hồi lại bình tĩnh.

Như vậy mới có thể nghĩ ra cách tốt.

Ánh mắt Sở Văn nhìn chằm chằm vật thể không rõ trong bóng tối, nắm chặt dao găm trong tay, cả người đều đang run rẩy.

Sở Văn nắm chặt dao găm trong tay, còn chưa kịp làm gì, nhưng trán đã lấm tấm mồ hôi, trong lòng cũng vô cùng bất an và căng thẳng.

Bởi vì thứ Sở Văn nắm trong tay không chỉ là dao găm, mà còn là sự an nguy của đồng đội.

Hắn tự nhiên không thể thả lỏng vì lý do đó.

"Hưu hưu!" Quả cầu lông đen bên cạnh dường như cảm nhận được cảm xúc bất thường của Sở Văn lúc này, không khỏi kêu lên đầy lo lắng.

"Hù…" Dưới sự cổ vũ của quả cầu lông đen, Sở Văn cảm thấy tâm trạng mình đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Hắn hít sâu một hơi, mắt nhìn chằm chằm quả bóng đen lơ lửng giữa không trung, dao găm trong tay dùng sức ném về phía quả bóng đen!

"Keng!" Giây tiếp theo, kèm theo tiếng dao găm rơi xuống đất, cả người Sở Văn vô lực ngồi sụp xuống đất!

Cái thứ giống như quả bóng đen đó, không mỏng manh như Sở

Văn nghĩ.

Dao găm đâm vào người quả bóng đen, giống như đâm vào tảng đá cứng rắn, bị bật ngược lại trong bóng tối!

Con dao găm đó là thứ sắc bén duy nhất còn sót lại trên người Sở Văn.

Nhưng bây giờ nó lại như thịt bánh bao ném chó có đi không có về, con dao găm bị ném ra giống như hy vọng cuối cùng, chìm vào bóng tối.

"Mẹ nó…" Sở Văn ngồi sụp xuống đất, hai tay ôm chặt đầu, trong lòng vô cùng tự trách.

Sở Văn lần đầu tiên cảm thấy mình vô dụng đến vậy, ngay cả đồng đội cũng không thể cứu ra.

"Hưu hưu!" Lúc này, quả cầu lông đen bên cạnh đột nhiên nhảy lùi lại vài bước.

Ngay sau đó, liền với tốc độ nhanh nhất nhảy về phía Sở Văn.

Sở Văn lúc này đang chìm sâu trong sự tự trách, hoàn toàn không phát hiện quả cầu lông đen đang làm gì.

Đến khi phản ứng lại, quả cầu lông đen đã nhảy lên người hắn, dùng cả thân mình lao về phía quả bóng đen khổng lồ kia.

"Ê!" Sở Văn từ đầu đến cuối không biết quả cầu lông đen này là loài vật quý hiếm gì, nhưng bây giờ thấy quả cầu lông đen vì đồng đội mà tự mình mạo hiểm, Sở Văn vừa kinh ngạc vừa hối hận, lập tức bật dậy khỏi mặt đất, "Chỗ đó cũng nguy hiểm, mau quay lại!" Nhưng bây giờ quả cầu lông đen đang lơ lửng giữa không trung, hoàn toàn không thể quay về vị trí ban đầu.

Đôi mắt xanh của quả cầu lông đen phát ra ánh sáng kiên định, lao

về phía quả bóng đen giữa không trung.

Khi quả cầu lông đen sắp chạm vào quả bóng đen, Sở Văn lập tức nhắm mắt lại!

Hắn lo lắng về mọi thứ sắp xảy ra tiếp theo và không muốn nhìn.

"Rầm!" Đồng thời khi Sở Văn nhắm mắt lại, một tiếng nổ giòn tan vang lên bên tai Sở Văn!

Chương 762

Căn phòng mờ ảo đột nhiên trở nên sáng sủa.

Quả bóng đen lơ lửng giữa không trung bị nổ tan tành, chỉ còn lại những luồng khí đen lơ lửng, từ từ tan biến trong không khí.

Không gian Sở Văn đang ở không còn tối tăm như trước nữa, Sở Văn cũng có thể nhìn rõ ràng, lúc này Tiểu Ca đang mắc kẹt trong một vùng đất bùn lầy lội như đầm lầy!

"Tiểu Ca!" Sở Văn định tiến lên kéo Tiểu Ca lên, nhưng Tiểu Ca đột nhiên tỉnh lại, vội vàng ngăn lại, "Đừng…" Ngay sau đó, miếng đất bùn trước mặt Sở Văn liền phồng lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Bây giờ Tiểu Ca trong đất bùn cũng từ từ được kéo ra!

"Hù… hù…" Tiểu Ca thực sự đã ở trong đất bùn quá lâu.

Cả người bị lớp đất bùn dày đặc bao bọc, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Bây giờ khó khăn lắm mới ra được, Tiểu Ca liền cúi người, thở hổn hển.

"Đây là đâu vậy?" Lúc này, phía sau Sở Văn đột nhiên truyền đến giọng nói của Tiểu Béo.

Quay đầu nhìn lại, Sở Văn kinh ngạc phát hiện, ánh sáng xanh lục trong mắt Tiểu Béo đã biến mất!

"Tiểu Béo?" Sở Văn nhìn Tiểu Béo, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

"Sở Văn, cậu đang làm gì ở đó?

Mau mau cởi trói cho tôi!

Ai đã trói tôi lại vậy.” Rõ ràng, Tiểu Béo không nhớ gì về những chuyện đã xảy ra trước đó.

Lúc này hắn đang bị dây thắt lưng trói chặt, chỉ cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Sở Văn lập tức tháo dây thắt lưng trói Tiểu Béo ra, một tay ôm hắn vào lòng, “Tốt quá rồi, thật sự tốt quá rồi, mọi người đều đã trở lại.” Trải qua một mình chiến đấu, Sở Văn mới cảm nhận được cảm giác kề vai chiến đấu hạnh phúc đến nhường nào.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Tôi không nhớ gì cả.” Lúc này Tiểu Béo mặt đầy ngơ ngác, không biết vừa nãy đã xảy ra chuyện gì, dù cố gắng thế nào cũng không nhớ lại được mọi chuyện đã xảy ra trước đó.

Nghe Tiểu Béo nói vậy, Sở Văn như đột nhiên hiểu ra!

Nếu không phải quả cầu lông đen, Sở Văn và những người bạn của hắn cũng sẽ không nhanh chóng thoát khỏi nguy hiểm như vậy.

Rõ ràng, chính vì quả bóng đen được gọi là trái tim bên trong đã nổ tung, nên Sở Văn và những người bạn của hắn mới được giải cứu!

“Quái vật nhỏ?” Sở Văn lập tức đi về phía góc phòng.

Nếu không nhầm, quả bóng đen khổng lồ vừa nãy nằm ở trên cao góc phòng, vậy quả cầu lông đen hẳn cũng rơi xuống một nơi nào đó trong góc phòng.

Căn phòng này khá rộng, Sở Văn lo lắng sẽ gặp phải những nguy hiểm khác, nên khi tiến lên kiểm tra cũng rất cẩn thận.

“…” Nhìn thấy thứ xuất hiện trong góc, Sở Văn mặt đầy kinh ngạc, biểu cảm có thể dùng từ “mắt tròn mắt dẹt” để miêu tả.

Chỉ thấy trong góc, một cô gái xinh đẹp nằm trên đất, mặc đồ bó

sát màu đen, đang đau đớn nhíu mày.

“A Ninh!” Không sai, cô gái xuất hiện trước mặt Sở Văn chính là A Ninh, chứ không phải quái vật lông đen!

Chẳng lẽ vì ánh sáng quá mờ ảo ban nãy, nên Sở Văn đã không phát hiện ra trong căn phòng này, ngoài Tiểu Ca còn có A Ninh sao?

“Anh nhìn đủ chưa?

Không mau đỡ em dậy đi.” A Ninh ngẩng đầu, nhìn Sở Văn với chút trách móc, nói!

“À, tôi, tôi đỡ!” Sở Văn lập tức tiến lên một bước, đỡ A Ninh dậy.

Không thể không nói A Ninh không chỉ đẹp mà da thịt cũng rất mịn màng.

Sở Văn nắm chặt cổ tay A Ninh mà không nỡ buông ra.

“Anh nhìn đủ chưa hả?” Thấy Sở Văn cứ nắm chặt cổ tay mình không chịu buông, A Ninh má ửng hồng, trừng mắt nhìn Sở Văn mà không nói nên lời!

Sở Văn mới phản ứng, vội vàng buông A Ninh ra, có chút lúng túng hỏi, “Sao cô lại ở đây?

Lúc tôi vào cô có biết không?” “Tất nhiên tôi biết, vì tôi đã vào cùng anh!” Nghĩ vậy, má A Ninh càng đỏ hơn, dùng sức dẫm một cái vào chân Sở Văn.

“Xoẹt!” Sở Văn ôm chân hít một ngụm khí lạnh, nhìn bóng lưng A Ninh rời đi, không khỏi suy nghĩ!

Chương 763

A Ninh lại vào căn phòng này cùng hắn, nhưng khi Sở Văn vào chỉ mang theo quả cầu lông đen và Tiểu Béo thôi mà!

"Chẳng lẽ…" Một suy nghĩ táo bạo hiện ra trong đầu Sở Văn, "Chẳng lẽ A Ninh là quả cầu lông đen, quả cầu lông đen là A Ninh?" Nếu là lúc bình thường, Sở Văn tuyệt đối sẽ không tin chuyện như vậy có thể xảy ra.

Nhưng nhìn Tiểu Béo đột nhiên biến thành cương thi, Sở Văn không thể không tin sự thật rằng quả cầu lông đen là A Ninh!

Như vậy, tất cả những chuyện đã xảy ra trước đó đều dễ dàng giải thích.

Vì sao quả cầu lông đen lại không ngừng giãy giụa khi ở trong lòng Sở Văn?

Vì sao Sở Văn nhìn đôi mắt của quả cầu lông đen lại có cảm giác quen thuộc?

Bởi vì quả cầu lông đen chính là A Ninh!

Nghĩ vậy, Sở Văn đột nhiên cảm thấy mình đã chiếm được lợi lớn, dù sao hắn cũng đã có những tiếp xúc cơ thể thân mật với A Ninh rồi!

"Chuyện gì đã xảy ra vậy, sao lại biến thành một dạng khác?" Sở Văn đi về phía A Ninh, không khỏi hỏi.

Sở Văn nhớ rất rõ, ba người lúc đó đang ở những nơi khác nhau.

Sở Văn vẫn luôn tìm kiếm căn phòng mộ chính.

Nếu không nghe thấy tiếng đánh nhau, Sở Văn cũng sẽ không biết

Bàn Tử và A Ninh lại rơi vào nguy hiểm.

Nhưng thời gian lúc đó rất ngắn, tại sao Bàn Tử và A Ninh lại đột nhiên biến thành cương thi và quả cầu lông đen?

Chuyện gì đã xảy ra ở giữa?

Chẳng lẽ thực sự gặp phải hải yêu?

Những thay đổi của Bàn Tử và A Ninh cũng là do sức mạnh đặc biệt của hải yêu sao?

"Tôi cũng không nhớ rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ tôi và A Ninh đã chọn những con đường hầm khác nhau.

Con đường hầm đó đặc biệt tối.

Khi tôi mở mắt ra lần nữa, tôi liền xuất hiện ở đây." Bàn Tử nhíu mày, nói nhỏ.

"Tôi chọn một con đường hầm khác, bên trong có ánh sáng rất chói mắt, có những âm thanh kỳ lạ." A Ninh giải thích, "Vì ánh sáng quá chói mắt, nên tôi luôn che mắt đi về phía trước.

Khi tôi ra khỏi đường hầm, tôi liền phát hiện mình bị phong ấn trong một không gian kín, ngay sau đó Sở Văn đã mở không gian kín đó cho tôi." "Sau đó biến thành dạng quái vật lông đen sao?" Sở Văn vội vàng hỏi.

"Tôi căn bản không hề biến thành dạng quái vật lông đen." Nghe Sở Văn nói vậy, A Ninh không khỏi trừng mắt nhìn Sở Văn một cái, "Tất cả những thứ đó chỉ là ảo giác của anh mà thôi." Trong mắt A Ninh, cô ấy hoàn toàn bình thường, nhưng không biết tại sao, trong mắt Sở Văn, cô ấy lại biến thành một con quái vật lông đen!

"Nhưng vừa nãy tôi còn không hiểu lời cô nói mà!

Âm thanh cô phát ra căn bản không phải tiếng người." Nghe A

Ninh nói vậy, Sở Văn càng khó hiểu hơn.

Sức mạnh gì mà lại có thể khiến ý thức chủ quan của con người trở nên mơ hồ đến vậy.

"Tôi cũng không biết tại sao, dù tôi có cố gắng gào thét thế nào, anh cũng không hiểu ý tôi…" A Ninh nhẹ nhàng lắc đầu.

Mọi chuyện vừa xảy ra đều quá kỳ dị, trong lòng không khỏi cảm thấy chấn động trước sức mạnh đó.

"Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Bây giờ chúng ta vẫn chưa tìm thấy mộ chính, nguyên khí đại thương." Bàn Tử bên cạnh khó xử nói.

"Bây giờ mau chóng rời khỏi đây đi!" Tiểu Ca vốn im lặng đột nhiên mở miệng nói, đi về phía con đường hầm duy nhất.

Có lẽ vì quả tim kia đã vỡ nát, lực hút bên trong đường hầm cũng đột nhiên biến mất.

Sở Văn thuận lợi rời khỏi căn phòng này.

"…" Khi Sở Văn đi ra khỏi đường hầm, hắn đột nhiên dừng bước, "Sao chỗ này lại biến thành thế này?" A Ninh bên cạnh cũng lập tức dừng lại, bởi vì rõ ràng là đi ra từ cùng một đường hầm, nhưng cảnh vật lại hoàn toàn khác!

Trước đó bên ngoài đường hầm rõ ràng có một vũng nước, Sở Văn và A Ninh đã cứu Bàn Tử từ trong đó ra.

Nhưng bây giờ, một cảnh tượng khác lại hiện ra trước mắt, căn phòng này và căn phòng trước đó hoàn toàn không có chút nào giống nhau!

"Xem ra mình vừa bị trúng ảo thuật…" Sở Văn lẩm bẩm.

Nếu vậy, Sở Văn thực sự không biết vấn đề tiếp theo phải đối

mặt sẽ khó khăn đến mức nào!

Chương 764

Sở Văn thậm chí không thể phân biệt được những gì mình đã trải qua trước đó, đâu là thật, đâu là giả.

"Mặc kệ những gì chúng ta đang thấy là thật hay giả, dù sao cũng phải đi ra ngoài trước đã…" Tiểu Ca bên cạnh nói.

Tiểu Ca nói không sai, bất kể những gì đang thấy là thật hay giả, cũng không thể vì không xác định được thật giả mà dừng chân tại chỗ, đứng yên không tiến lên chứ?

Căn phòng này lại càng khác biệt hơn những căn phòng khác.

Bên trong trống rỗng, không có gì cả, chỉ có vô số đường hầm!

Các đường hầm bao phủ khắp bức tường, càng lên cao bức tường càng chật hẹp, càng tối tăm.

"Nhưng ở đây có quá nhiều đường hầm, mình nên chọn cái nào đây?" Sở Văn có chút khó xử hỏi.

Mấy người dò xét trước tất cả các đường hầm một lúc lâu, mới phát hiện tất cả các đường hầm đều mang lại cảm giác giống nhau!

"Chẳng lẽ những đường hầm này đều dẫn đến cùng một nơi sao?" A Ninh không kìm được nói, "Mùi vị phát ra từ mỗi đường hầm đều giống nhau, ngay cả hướng gió cũng hoàn toàn giống nhau." "Hay là thế này, chúng ta chia làm hai đường, chọn hai con đường hầm khác nhau." Tiểu Béo đề nghị, "Tiểu Ca và A Ninh võ công cao hơn tôi và Sở Văn, vậy mỗi người dẫn một người đi.

Tôi đi theo A Ninh, Sở Văn đi theo Tiểu Ca!" Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Văn không khỏi thầm liếc mắt khinh bỉ.

Cái tên Bàn Tử này bề ngoài trông rất thật thà, nhưng luôn tìm

cách để ở riêng với A Ninh!

"Chẳng lẽ bài học đau thương trước đó chưa đủ sao?" Sở Văn nói, "Nếu cứ tiếp tục chia ra như vậy, nhỡ lại gặp nguy hiểm thì sao?

Chúng ta đi cùng nhau đi." "Đúng." Tiểu Ca hoàn toàn không nghe nội dung tranh chấp giữa Sở Văn và Bàn Tử, bình tĩnh và lạnh lùng đứng trước một con đường hầm, lạnh nhạt nói, "Ra khỏi đây." Tiểu Ca là người lợi hại nhất trong số họ, vì Tiểu Ca đã lên tiếng, vậy thì đương nhiên phải đi theo Tiểu Ca.

Sở Văn và Bàn Tử cũng ngoan ngoãn trở lại, lần lượt đi theo phía sau Tiểu Ca và A Ninh.

Đoàn người Sở Văn vừa bước vào đường hầm này, liền cảm thấy đi theo Tiểu Ca là đúng đắn, bởi vì càng đi sâu vào, ánh sáng càng trở nên sáng hơn.

Chỉ khi càng gần mộ chính mới có sự thay đổi như vậy, nên Sở Văn không khỏi có chút kích động.

Chỉ riêng Tiểu Ca là mặt không biểu cảm, mộ dưới biển khác với những ngôi mộ trên đất liền, càng gần mộ chính càng nguy hiểm.

"Trời ơi, tôi lại đến được mộ chính rồi!" Vừa bước ra khỏi đường hầm, Bàn Tử phấn khích nói.

Mặc dù bây giờ vẫn chưa đến được mộ chính thực sự, nhưng bây giờ nhìn một cái, có thể thấy mộ chính của mộ dưới biển.

Bởi vì sau khi ra khỏi đường hầm đó, căn phòng đến chỉ có hai đường hầm: một là đường hầm vừa đến, một là đường hầm dẫn đến mộ chính.

Con đường hầm dẫn đến mộ chính đặc biệt rộng rãi, nhìn qua cửa đường hầm, Sở Văn có thể thấy một chiếc quan tài đang đặt giữa mộ chính.

“Tôi mau đi thôi!

Đã tốn nhiều thời gian ở đây như vậy, cuối cùng cũng đến mộ chính rồi, tôi không thể kiềm chế được sự phấn khích trong lòng!” Bàn Tử nói rồi, liền đi trước một bước, đi trước mọi người.

“Đừng đi!” Tiểu Ca cũng không ngờ Bàn Tử lại sốt ruột như vậy.

Rõ ràng Tiểu Ca vừa nãy còn chưa ra lệnh gì, Bàn Tử đã đi trước một bước.

Cần biết rằng trong mộ dưới biển càng gần mộ chính càng nguy hiểm.

Bàn Tử hành động liều lĩnh như vậy, không biết sẽ gặp phải bất trắc gì.

Nhưng Bàn Tử hoàn toàn không để lời nhắc nhở của Tiểu Ca vào tai, nghênh ngang đi về phía trước.

Bàn Tử đi đến giữa căn phòng, ở giữa căn phòng này đặt một thứ giống như lư hương khổng lồ.

Không nhìn ra nó được làm bằng chất liệu gì, hình dáng rất đặc biệt, cũng rất lộng lẫy.

Thấy Bàn Tử đã đi đến giữa căn phòng mà không có chuyện gì xảy ra, Tiểu Ca chỉ nhíu chặt mày, nói với Sở Văn và A Ninh phía sau, “Đi theo sau tôi, nhất định phải cảnh giác.” “Được!” Nghe Tiểu Ca nhắc nhở như vậy, Sở Văn và A Ninh cũng hiểu ra Tiểu Ca đang lo lắng điều gì.

Họ cẩn thận đi theo phía sau hắn, luôn giữ cảnh giác cao độ, đề phòng có bất kỳ bất ngờ nào khác xảy ra.

Bàn Tử nghênh ngang đi phía trước, còn Tiểu Ca thì cẩn thận đi phía sau.

Đến khi Tiểu Ca đi đến giữa căn phòng, Bàn Tử cũng đã đến cửa một đường hầm khác.

Lúc này, bên phía Bàn Tử đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Giây tiếp theo, Bàn Tử với cân nặng đáng kể đột nhiên bị bật ngược lại, ngã mạnh xuống trước mặt Sở Văn.

“Vãi chưởng!

Chương 765

Đau quá, ai đánh tôi!" Bàn Tử nằm úp trên đất, ho dữ dội, đau đớn ôm ngực.

"Chuyện gì vậy?

Tự nhiên bị bật ngược lại sao?" Sở Văn nhíu mày nhìn Bàn Tử nằm trên đất, hỏi.

Rõ ràng vừa nãy hắn không nhìn thấy gì cả, sao Bàn Tử lại đột nhiên bị đánh bay?

"Tôi cũng không biết." Bàn Tử đứng dậy, giải thích, "Tôi vừa định từ đường hầm đó vào mộ chính, nhưng khi vừa bước vào, tôi cảm thấy một lực lượng mạnh mẽ, vừa vặn đánh trúng ngực tôi, lập tức tôi bị bật bay, tôi thậm chí còn không có thời gian để phản ứng." Mặc dù võ công của Bàn Tử dưới Tiểu Ca, nhưng nếu có một lực lượng mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện, Bàn Tử có thể cảm nhận được.

Có thể thấy lực lượng đó vừa nãy quỷ dị đến mức nào.

Bàn Tử bị đánh ngã xuống đất mà thậm chí còn không biết đã xảy ra chuyện gì… "Lực lượng kia thực sự quá mạnh, chúng ta có thể đi được không?" Bàn Tử nhíu mày nhìn Tiểu Ca bên cạnh, lo lắng hỏi.

Khó khăn lắm mới đến được mộ chính, nhìn thấy có thể vào được rồi, nhưng lại không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Chẳng lẽ thực sự chỉ có thể dừng lại bên ngoài mộ chính, trân trân nhìn thôi sao?

"Đã đi đến đây rồi, vậy thì cũng phải đi." Mặc dù Tiểu Ca là người hiểu rõ nhất về mộ dưới biển này, nhưng hắn cũng chưa từng gặp tình huống kỳ dị như vậy.

Nhưng đã đi được một bước rồi, thì càng không thể từ bỏ!

"A!

Chúng ta đã đi đến đây rồi, cũng không thể từ bỏ." Sở Văn ở bên cạnh phụ họa.

Con đường đã đi qua nguy hiểm và vất vả đến nhường nào, trong lòng hắn rõ nhất.

Rõ ràng đã trải qua ngàn khó vạn khổ, khó khăn lắm mới tìm thấy mộ chính, lẽ nào tất cả đều phải quay trở lại vào lúc này sao?

Đối với lực lượng chưa biết, hắn lại càng tò mò và muốn khám phá.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ca, họ liền đi về phía con đường hầm dẫn đến mộ chính.

"Tích tích tích!" Đúng lúc chuẩn bị bước đi, thứ hình lư hương khổng lồ kia đột nhiên phát ra âm thanh kỳ lạ.

"Mau lùi lại." Nghe thấy âm thanh kỳ lạ đó, Tiểu Ca lập tức nhíu chặt mày, che chắn mọi người phía sau mình, cảnh giác lùi lại theo hướng vừa đến.

Đến khoảnh khắc quan trọng như vậy, Sở Văn chỉ cảm thấy trán mình toát mồ hôi lạnh.

Nghe thấy âm thanh kỳ lạ đó, mấy người cảnh giác nhìn quanh, nhưng ngoài âm thanh kỳ lạ đó ra, không có thứ gì khác xuất hiện.

"Chuyện gì vậy?" A Ninh vốn im lặng cũng không kìm được hỏi.

"Tôi cũng không biết." Tiểu Ca lắc đầu, nói thật.

Mặc dù Tiểu Ca là người có năng lực và trí tuệ nhất trong số họ, nhưng tin rằng Tiểu Ca cũng là lần đầu tiên đối mặt với tình huống kỳ dị như vậy, nếu không vừa nãy khi nghe thấy âm thanh đó, Tiểu Ca

cũng sẽ không hoảng sợ như vậy!

“Tôi thấy cái mộ dưới biển chó má này chỉ hù dọa chúng ta thôi!” Bàn Tử bên cạnh thực sự không kìm được nữa.

Nếu cứ mãi do dự như vậy, thì đến bao giờ mới đến được mộ chính?

Bàn Tử nói xong liền chuẩn bị đi về phía trước, “Tôi mau đi thôi, không phải chỉ là một âm thanh kỳ lạ sao, chắc chắn chỉ là để hù dọa chúng ta thôi.” Lời Bàn Tử vừa dứt, chỉ thấy thứ giống như lư hương khổng lồ đặt ở giữa đột nhiên bốc ra từng đợt khói đen!

Ngay sau đó, những con côn trùng đen kịt dày đặc bò ra từ thứ đang bốc khói đen đó!

“Cái thứ quỷ quái gì vậy?” Thấy cảnh tượng như vậy, Bàn Tử lập tức lùi lại vài bước, cảm giác chứng sợ mật độ của mình sắp tái phát rồi, “Trông ghê tởm quá đi mất.” Chỉ thấy những con côn trùng đen kịt dày đặc vây quanh Sở Văn, ngày càng nhiều, ngày càng dày đặc.

“Tuyệt đối đừng để những con côn trùng này cắn.” Tiểu Ca nhíu chặt mày, rút dao găm ra, căng thẳng nhìn đàn côn trùng đang vây quanh mình.

Mặc dù không biết những con côn trùng này có độc hay không, nhưng dù sao cũng đã sống trong mộ dưới biển lâu như vậy rồi.

Côn trùng trong các ngôi mộ trên cạn đều có độc, nên giữ cảnh giác cao độ là không sai.

Mặc dù mấy người trong tay đều có vũ khí, nhưng đối phó với nhiều côn trùng như vậy không có tác dụng lớn lắm!

“Phải làm sao đây?

Nhiều côn trùng như vậy, tôi giết cũng không hết.” Sở Văn sắp

sụp đổ rồi, bụng cồn cào buồn nôn, chỉ cảm thấy vô cùng ghê tởm, "Những con côn trùng này không ngừng xuất hiện, e rằng thể lực của tôi sắp cạn kiệt rồi." Đúng lúc Sở Văn tưởng chừng đã cùng đường mạt lộ, giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên bên tai Sở Văn!

"Đến mộ chính…" Giọng nói của hệ thống đặc biệt yếu ớt.

Sau khi Sở Văn gặp A Ninh và Bàn Tử, hệ thống như bị cắt tín hiệu, luôn rè rè, giọng nói cũng không nghe rõ.

Chương 766

Nghe giọng nói của hệ thống, Sở Văn không khỏi càng khó hiểu hơn.

Vừa nãy khi Bàn Tử đi đến đó, đột nhiên bị một lực lượng không rõ đẩy ngược lại.

Vậy bây giờ đi đến con đường hầm dẫn đến mộ chính, sẽ không gặp phải sự cố tương tự sao?

Nhưng vì hệ thống đã chỉ dẫn, vậy thì nhất định không có vấn đề gì.

Nghĩ vậy, Sở Văn đang định nói ra cách này với những người bạn của mình, thì Tiểu Ca đột nhiên mở miệng nói, "Mau chóng chạy về phía mộ chính." Lời Tiểu Ca vừa dứt liền dẫn mọi người chạy về phía mộ chính.

Có lẽ vì tình hình hiện tại quá khẩn cấp, nên mọi người đều không theo kịp phía sau Tiểu Ca.

"Hù hù…" Côn trùng đen ngày càng nhiều, Sở Văn vừa chạy về phía mộ chính, vừa phải chú ý không để bị những con côn trùng này cắn, khó tránh khỏi có chút phân thân bất lực.

"Cẩn thận!" Lúc này, một con côn trùng bay khổng lồ đột nhiên bay ra từ thứ hình lư hương kia, lao về phía Sở Văn.

Con côn trùng này ở hướng mù của Sở Văn, Sở Văn không phát hiện ra, nhưng A Ninh đi bên cạnh Sở Văn lại phát hiện ra, lập tức chắn trước Sở Văn!

"A Ninh!" Khi Sở Văn phát hiện ra, con côn trùng bay khổng lồ kia đã cắn một miếng vào cổ A Ninh!

Trong cơn nguy cấp, Sở Văn lập tức rút dao găm ra đâm mạnh vào não con côn trùng bay!

Chỉ thấy một luồng chất lỏng màu xanh chảy ra từ người côn trùng, côn trùng cũng vỡ tan tành, từ từ biến thành khí đen rồi biến mất.

"A Ninh!" Mặc dù con côn trùng bay khổng lồ kia đã biến mất, nhưng A Ninh đã thực sự bị con côn trùng đó cắn, lập tức mất đi ý thức, mềm nhũn ngã xuống.

Sở Văn bên cạnh lập tức ôm A Ninh vào lòng, chạy về phía mộ chính.

Họ tiến vào con đường hầm dẫn đến mộ chính một cách rất thuận lợi, không xảy ra chuyện như Bàn Tử đã trải qua vừa nãy.

"A Ninh, A Ninh, tỉnh lại đi!

Cô không sao chứ?" Đến được mộ chính, Sở Văn thậm chí còn chưa kịp nhìn bố cục bên trong mộ chính, lập tức dùng sức lay người A Ninh trong lòng, "Mau tỉnh lại đi, đừng làm anh sợ." Mặc dù A Ninh bình thường trông rất lạnh lùng, không muốn gần gũi với những người đàn ông này, nhưng Sở Văn đều biết A Ninh trong lòng xem mọi người là đồng đội.

Khi gặp nguy hiểm, A Ninh cũng sẽ không như một cô gái nhỏ mà rụt rè phía sau, ngược lại có lúc cần A Ninh bảo vệ.

Vừa nãy nếu không phải A Ninh đứng ra, có lẽ bây giờ người đang nằm bất tỉnh ở đó là Sở Văn.

Chỉ thấy sắc mặt A Ninh từ từ trở nên xanh mét, môi cũng hơi tái nhợt, rõ ràng là một bộ dạng bị trúng độc.

"Phải làm sao đây?

Làm thế nào mới có thể cứu cô ấy?" Sở Văn ngẩng đầu, lo lắng và tự trách nhìn Tiểu Ca trước mặt.

Là một người đàn ông mà lại cần một người phụ nữ bảo vệ, thật là quá mất mặt!

"Những con côn trùng đó bò đầy cả căn phòng, chỉ không dám đến gần mộ chính.

Điều đó chứng tỏ trong mộ chính nhất định có thứ gì đó mà chúng sợ.

Nếu có thứ gì đó có thể cứu A Ninh, thì có lẽ cũng chỉ có thể tìm trong mộ chính." Tiểu Ca nói ra cách của mình cho Sở Văn.

Nghe Tiểu Ca nói vậy, Sở Văn lập tức nhẹ nhàng đặt A Ninh xuống đất, để A Ninh dựa lưng vào bức tường của mộ chính.

Hắn đứng dậy nhìn Tiểu Ca tiếp tục nói, "Vậy bây giờ tôi mau chóng tìm xem, có thứ gì có thể giúp Tiểu A Ninh phục hồi ý thức không!" Có lẽ vì A Ninh đã bị thương nặng như vậy để cứu Sở Văn, sống chết chưa biết, nên Sở Văn rất sốt ruột, không còn dò xét kỹ lưỡng tình hình mộ chính nữa!

"Chờ một chút." Thấy Sở Văn chuẩn bị động thân đi tìm xem trong mộ thất có thuốc giải hay không, Tiểu Ca lập tức chặn lại, "Trước khi tìm thuốc giải, tôi muốn làm rõ một chuyện." Nghe Tiểu Ca nói vậy, trên mặt Sở Văn hiện lên vẻ nghi hoặc, không hiểu lời Tiểu Ca nói có ý gì!

Ngay sau đó, Sở Văn liền thấy Tiểu Ca đột nhiên đặt ánh mắt lên người Bàn Tử.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Ca đột nhiên đặt con dao găm vào cổ Bàn Tử, "Ngươi là ai?" Tiểu Ca mặt không biểu cảm nhìn Bàn Tử, dường như muốn xuyên thấu linh hồn của Bàn Tử!

“Tiểu Ca, sao vậy?

Không phải Bàn Tử sao?” Đối với một loạt hành động của Tiểu Ca, Sở Văn tỏ ra vô cùng khó hiểu.

“Tuyệt đối không phải Bàn Tử.” Tiểu Ca kiên định lời nói của mình, tiếp tục kiên trì nói, “Mặc dù Bàn Tử bình thường nhát gan sợ việc, nhưng cũng sẽ không sơ suất đến vậy.

Vừa nãy tôi để ý những con côn trùng đó vây quanh tôi, nhưng lại bỏ qua Bàn Tử.

Vì vậy, người trước mặt này tuyệt đối không thể là Bàn Tử mà tôi biết.” Tiểu Ca phân tích mạch lạc, hồi tưởng lại kỹ lưỡng như vậy, Sở Văn cũng cảm thấy Bàn Tử đang đứng trước mặt là một người có vấn đề.

“Quả nhiên thông minh.” Người Bàn Tử trước mặt cũng không phủ nhận, trên mặt lộ ra nụ cười ranh mãnh, “Nhưng thì sao chứ?

Chương 767

Hôm nay tất cả các ngươi đều phải chết ở đây, ta sẽ khiến các ngươi có đi không có về." Lời Bàn Tử vừa dứt, cả người hắn từ từ trở nên trong suốt, biến mất giữa không trung trước mặt Sở Văn!

"Sao lại thế?

Đi đâu rồi?" Sở Văn vội vàng đứng vào vị trí Bàn Tử vừa đứng, nhíu mày hỏi.

"Biến mất không lý do sao?" Sở Văn nhìn Tiểu Ca, khó tin hỏi: "Anh có biết nó ở đâu không?" Vừa nãy cái thứ xuất hiện trước mặt hắn không phải Bàn Tử, vậy thì cũng không đến nỗi lại biến mất nhanh như vậy, không để lại dấu vết gì trước mắt mình chứ?

Rốt cuộc là sức mạnh thần kỳ đến mức nào chứ!

"Tôi không biết nó ở đâu." Tiểu Ca thành thật lắc đầu, y chau chặt mày, tiếp tục nói: "Có thể nó đã đi đến không gian khác, hoặc đang ở ngay cạnh tôi, giám sát tôi, nhưng tôi không thể nhìn thấy.

Mọi thứ đều có khả năng.

Đây là một loại sức mạnh đáng sợ mà tôi cũng mới gặp lần đầu." Hiển nhiên, Tiểu Ca cũng bị loại sức mạnh thần kỳ hiếm thấy này chấn động.

Đã vậy, dù chưa từng gặp qua loại sức mạnh như vậy, nhưng hiện tại điều quan trọng nhất là tìm được thuốc giải cứu A Ninh.

Sở Văn quay đầu đi, nhưng rồi lại phải nhìn A Ninh một lần nữa: "Để tôi tìm xem có thứ gì có thể khiến A Ninh tỉnh lại không.

Tôi lo nếu muộn hơn nữa sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Giờ tôi còn chẳng biết Bàn Tử đang ở đâu nữa.” Không gian chính thất mộ rất rộng, ngay phía trên chính thất mộ có một tấm vách chắn giống như thủy tinh.

Bên trong chính thất mộ, có thể nhìn thấy cá biển không ngừng bơi lượn trên không.

“...Lại thế mà...” Lúc này Tiểu Ca không phản ứng, y ngây người đứng tại chỗ suy nghĩ gì đó.

Sở Văn bắt đầu tự mình tìm cách cứu A Ninh, nhưng lúc này, hắn lại phát hiện chiếc quan tài đặt giữa chính thất mộ không phải là quan tài bình thường, mà là một chiếc quan tài thủy tinh làm từ thủy tinh nguyên chất.

Qua lớp thủy tinh, Sở Văn có thể nhìn rõ bên trong quan tài không phải là người phàm, mà là một quái vật mình người đuôi rắn!

Trên đỉnh đầu con quái vật mọc một cặp sừng hươu, mắt nhắm nghiền, trên mặt toàn vảy màu xanh lục.

Mặc dù lúc này nó trông như đang ngủ say, nhưng nhìn vào vẫn vô cùng khủng khiếp.

“Chẳng lẽ là hải yêu trong truyền thuyết sao?” Sở Văn khó tin tự lẩm bẩm: “Tôi cứ tưởng trong quan tài chính thất mộ chôn cất không phải người phàm, nhưng lại không có hải yêu thật, cũng không có thứ gì thật sự tồn tại trên thế giới này!” “Phát hiện rồi sao?” Cảm nhận được sự khác lạ của Sở Văn, Tiểu Ca mới phản ứng, vội vàng đi về phía hắn.

Vừa dừng lại bên cạnh Sở Văn, Tiểu Ca đã lộ ra vẻ mặt ngây người, mắt trợn tròn!

“...” Truyền thuyết về hải yêu thì y đều nghe qua, nhưng cũng chỉ bán tín bán nghi, chưa từng hoàn toàn tin tưởng, càng không nghĩ hải

yêu thật sự tồn tại trên thế giới này.

Vậy mà trong mộ dưới đáy biển này lại chôn cất một hải yêu thật!

"Đơn giản là quá thần kỳ rồi." Y không nhịn được tán thán.

"Tôi phải nhanh chóng tìm cách giải cứu." Sở Văn vội vàng nhắc nhở.

Mọi thứ hắn gặp phải hiện tại đều rất kỳ lạ, nhưng việc cấp bách là tìm cách cứu đồng đội và lấy những thứ cần thiết.

Nếu cứ trì hoãn mãi, hắn và đồng đội sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn.

Sở Văn đã không sai, hắn đã đến chính thất mộ và tiến thêm một bước gần mục tiêu.

Vậy bây giờ chỉ cần tìm đồng đội và lấy những thứ cần thiết là được.

Ngay lập tức, Sở Văn và Tiểu Ca bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

"Bố trí ở đây nhìn có vẻ rất xa hoa, nhưng lại không có bất kỳ thứ gì hữu dụng." Tìm kiếm một hồi lâu, cũng không tìm thấy thứ gì hữu dụng.

Ở đây ngoài một chiếc quan tài thủy tinh ra, tất cả những thứ còn lại đều là vàng bạc châu báu.

Nhưng lần này Sở Văn đến mộ dưới đáy biển, không phải vì những thứ có giá trị.

Lăng mộ thực sự có quá nhiều, những thứ giá trị hắn đều đã thấy, tự nhiên cũng không động lòng.

Hiện tại điều quan trọng nhất là phải tìm được thứ mình cần!

"Cậu không phát hiện ra có chỗ nào không bình thường sao?" Tiểu

Ca đột nhiên hỏi.

"?" Nghe Tiểu Ca đột nhiên hỏi vậy, Sở Văn lập tức cảnh giác.

Chẳng lẽ lại có chỗ nào làm sai rồi sao?

Chương 768

Sở Văn không khỏi thầm nghĩ trong lòng.

“Dọc đường tôi đi đều gặp nguy hiểm trùng trùng, vô cùng hung hiểm, nhưng riêng khi đến chính thất mộ thì lại trở nên an toàn một cách lạ thường.

Tôi đã tìm kiếm rất lâu ở đây, lại không gặp bất kỳ ám khí nào.

Cậu không thấy mọi thứ quá thuận lợi, quá mức quỷ dị sao?” Trước đây, khi đi vào các mộ huyệt, càng đến gần chính thất mộ thì càng nguy hiểm, đến khi vào được chính thất mộ thì nguy hiểm càng lớn hơn.

Thế nhưng khi đến chính thất mộ dưới đáy biển này, ngược lại mọi thứ đều trở nên yên tĩnh.

Chính vì quá yên tĩnh và an toàn nên càng tỏ ra quỷ dị và khiến người ta bất an.

“Ý của anh là, đây không phải chính thất mộ sao?” Sở Văn vội vàng hỏi.

Ngoài tình huống này ra, Sở Văn không biết còn có lời giải thích nào khác không.

Nhưng dựa theo các loại suy luận, lẽ ra đã đến chính thất mộ rồi, chỉ là tình huống trái ngược với những gì từng gặp trước đây, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải.

“Không!” Tiểu Ca lạnh lùng ngẩng đầu, nhìn quanh bốn phía, tiếp tục nói với Sở Văn: “Tôi không tìm sai, đây chính là chính thất mộ, bởi vì ở đây chỉ có một lối đi, và quan tài quan trọng nhất cũng ở đây.

Tôi cũng không tìm sai chỗ.

Nếu có nguyên nhân khác, thì chỉ có một khả năng." Tiểu Ca cố ý kéo dài ngữ khí, Sở Văn đứng một bên nghe mà toát mồ hôi lạnh.

"Đó là trong chính thất mộ này có một mật thất khác, và trong mật thất đó mới đặt những thứ quan trọng nhất." Tiểu Ca mạnh dạn nói ra suy đoán của mình.

"Lại có tình huống như vậy sao." Sở Văn không khỏi cau mày, trước đây trên đất liền, hắn chưa từng gặp phải tình huống chính thất mộ lại có mật thất ẩn giấu!

"Dù sao đây cũng là mộ dưới đáy biển, tôi không thể dùng tất cả kiến thức thông thường về đất liền để suy đoán.

Ban đầu, tôi cứ dùng những kiến thức về mộ huyệt trên đất liền quen thuộc nhất của mình, dẫn đến việc tôi đi suốt đường đều không thuận lợi." Tiểu Ca tiếp tục nói: "Nhưng khi tôi nhìn thấy chiếc quan tài thủy tinh kia, tôi mới phản ứng lại, có lẽ suy nghĩ ban đầu của tôi đã có vấn đề!" "Anh nói có lý." Sở Văn trầm ngâm gật đầu.

Mặc dù tài trí của Sở Văn ở phương diện này không xuất chúng bằng Tiểu Ca, nhưng Sở Văn có sự trợ giúp của hệ thống, càng thêm ứng biến linh hoạt.

Nhưng những gì Tiểu Ca vừa nói, Sở Văn cũng đã sớm phát hiện ra rồi.

"Nếu đã có khả năng như vậy, vậy chi bằng tôi đi tìm mật thất ẩn giấu trong chính thất mộ đi." Sở Văn thở phào một hơi, tiếp tục nói: "Đã là mật thất ẩn giấu, chắc chắn sẽ không dễ dàng bị phát hiện, hẳn là sẽ có cơ quan bố trí." "Vậy mau tìm xem đi." Vấn đề Sở Văn vừa nói, Tiểu Ca đã sớm cân nhắc, lập tức hành động.

Phải nói là, chính thất mộ này được trang trí thực sự vô cùng hoa lệ.

Chiếc quan tài thủy tinh khiến Sở Văn mắt trợn tròn miệng há hốc.

Nhưng châu báu tinh xảo bên trong lại nhiều vô kể.

Bốn phía tường vách chất đầy những bảo thạch lấp lánh.

Những chiếc rương đầy châu báu còn chất chồng cao hơn nữa.

Điều này cũng khiến Sở Văn và Tiểu Ca tìm kiếm cơ quan vô cùng phiền phức.

"Phải làm sao đây?

Mấy thứ vàng bạc châu báu này đã chắn hết phạm vi tìm kiếm rộng lớn của tôi rồi." Tìm kiếm một hồi lâu, Sở Văn không nhịn được bực mình, nhìn Tiểu Ca hỏi.

Lúc này Tiểu Ca cũng toát mồ hôi đầy đầu.

Trên người y gánh vác tính mạng của đồng đội, nên ở đây chậm trễ thêm một khắc cũng khiến y cảm thấy vô cùng căng thẳng.

"Tôi nghĩ, nơi càng nguy hiểm thì lại càng an toàn.

Việc đặt nhiều vàng bạc châu báu xung quanh như vậy, hẳn là chỉ để thu hút ánh mắt của chúng ta.

Có lẽ cơ quan thật sự nằm ở nơi chúng ta có thể nhìn thấy." Thấy Tiểu Ca không để ý đến lời Sở Văn vừa nói, và ánh mắt y sáng quắc nhìn về phía chiếc quan tài thủy tinh đặt giữa chính thất mộ.

Đối với những lời Sở Văn vừa nói, Tiểu Ca đột nhiên cảm thấy cũng có vài phần hợp lý.

Bởi vì những người dám xuống mộ huyệt, đa số đều là những kẻ tham lam tiền bạc, đều nhắm vào những thứ chôn cất cùng chủ mộ.

Cho nên chính thất mộ thường sẽ đặt rất nhiều vàng bạc châu báu, cũng là để thu hút sự chú ý của một bộ phận người, để họ buông bỏ ý

định quấy rầy sự yên tĩnh của chủ mộ.

"Chiếc quan tài thủy tinh này rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt chứ?" Sở Văn và Tiểu Ca bất giác đi về phía chiếc quan tài thủy tinh đặt giữa trung tâm.

Chiếc quan tài thủy tinh vuông vắn, bên ngoài không có thêm đồ trang sức nào.

Chương 769

Bên trong ngoài con hải yêu thần kỳ kia ra, cũng không có thứ gì khác nữa!

"Không đúng nha!" Sở Văn như thể đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, vội vàng kêu lên: "Trong quan tài của chủ mộ, lẽ ra phải đặt những thứ mà người đó thích nhất khi còn sống.

Nhưng trong chiếc quan tài thủy tinh này, ngoài cái thứ kia ra thì chẳng có gì khác nữa." "Cậu nói không sai." Tiểu Ca đứng bên cạnh Sở Văn, nhẹ nhàng gật đầu: "Mọi chuyện càng ngày càng quái dị, chỉ có thể là người tạo ra mộ huyệt này đang ẩn giấu điều gì đó." Thông thường, sau khi trộm mộ vào chính thất mộ, không chỉ lấy hết tiền bạc bên trong, mà còn lấy đi tất cả những thứ có giá trị trên người người nằm trong quan tài.

Nhưng con hải yêu trong chiếc quan tài thủy tinh lại không có bất kỳ thứ gì thừa thãi trên người, điều này vô cùng kỳ lạ.

"Xem xem có thể di chuyển chiếc quan tài thủy tinh này không." Sở Văn đột nhiên nói.

Thân phận của con hải yêu này chắc chắn vô cùng tôn quý, nếu không sẽ không nằm trong quan tài thủy tinh.

Nhưng trên người con hải yêu lại trống rỗng, vậy chỉ có một khả năng, đó là thứ cần tìm nằm dưới đáy chiếc quan tài thủy tinh này.

"Để tôi thử xem." Tiểu Ca nói, rồi cùng Sở Văn vươn cả hai tay đặt lên một bên chiếc quan tài thủy tinh.

Khi hơi dùng sức một chút, họ phát hiện chiếc quan tài thủy tinh có thể đẩy được.

Phát hiện này không khỏi khiến hai người vui mừng như điên!

Ngay giây tiếp theo, khi chuẩn bị dùng sức lớn hơn để đẩy chiếc quan tài thủy tinh, ba mũi tên lạnh lẽo không biết từ đâu bắn thẳng về phía họ!

"Cẩn thận!" Nhìn thấy mũi tên lạnh lẽo bắn thẳng về phía mình, Tiểu Ca lập tức đẩy Sở Văn sang một bên, rồi tản ra xung quanh, mới tránh được một kiếp.

"Chiếc quan tài thủy tinh này quả nhiên là một bước cực kỳ quan trọng để tôi tìm thấy mật thất." Sở Văn lúc này đã hoàn toàn xác định, bên dưới chiếc quan tài thủy tinh chắc chắn ẩn giấu một bí mật không ai biết.

Nếu không, vừa rồi hắn đã tìm kiếm rất lâu trong chính thất mộ mà không hề kích hoạt ám khí nào, ngược lại vừa chạm vào chiếc quan tài thủy tinh thì đã có mũi tên lạnh bắn tới.

"Tuyệt đối không thể bỏ cuộc." Sở Văn nói, rồi đột nhiên ngồi xuống đất, dùng lưng đẩy mạnh chiếc quan tài thủy tinh.

Ngay khi Tiểu Ca định dùng tư thế tương tự để giúp Sở Văn, một bóng người đột nhiên nhanh chóng xuất hiện trước mặt họ.

"Xem ra cũng thông minh đấy." Người đứng trước mặt có thân hình cao lớn, nhưng cơ thể lại giống như hải mã, trên mặt mọc đầy vảy màu xanh lam, trên đầu còn mọc một cặp sừng hươu.

Nhìn thấy thứ tứ bất tượng xuất hiện trước mặt, Sở Văn và Tiểu Ca lập tức cảnh giác!

"Không ngờ các ngươi lại có thể tìm thấy chỗ ẩn giấu trong chính thất mộ này." Thứ kia trước mặt đột nhiên lộ ra nụ cười lạnh lùng: "Nhưng thế thì sao?

Hôm nay tất cả các ngươi đều phải chết ở đây, không có cơ hội

thoát ra ngoài đâu.

Bởi vì ngay từ đầu ta đã cho các ngươi cơ hội, chỉ cần chọn lấy những vàng bạc châu báu kia, ta có thể tha cho một mạng.

Nhưng các ngươi cố tình không đi theo lối thông thường, vậy thì đừng trách ta vô tình." Con hải yêu khổng lồ đó vừa nói, vừa lao về phía Tiểu Ca và Sở Văn.

Phải nói là, tốc độ của hải yêu quả thực vô cùng nhanh.

Khi Sở Văn và Tiểu Ca còn chưa kịp phản ứng, hải yêu đã lao đến trước mặt họ, hai tay dùng sức bóp chặt cổ Sở Văn và Tiểu Ca.

Điều càng khiến người ta nghẹt thở là Sở Văn và Tiểu Ca lúc này lại không có chút sức phản kháng nào, hoàn toàn bị sức mạnh của hải yêu áp chế!

"...Sẽ thành ra thế này sao?" Sở Văn thực sự cảm thấy vô cùng không cam lòng, hắn cố gắng vùng vẫy cơ thể, nhưng lại phát hiện dưới sự kiềm chế của sức mạnh biển cả, hắn thậm chí không thể nhúc nhích.

"Ha ha ha!

Đừng giãy giụa nữa, những loài người bé nhỏ các ngươi trong tay ta, yếu ớt không khác gì lũ kiến!" Hải yêu nhìn chằm chằm Sở Văn và Tiểu Ca trước mặt, tiếp tục nói: "Thần tạo ra những phàm nhân này thì có thể làm gì?

Trải qua ngàn vạn năm, các ngươi vẫn tham lam ích kỷ như vậy!

Chi bằng biến mất hoàn toàn trên thế giới này!" Hiển nhiên, Tiểu Ca và Sở Văn thực sự khó thoát khỏi cái chết.

Kẻ này rõ ràng hận con người đến tận xương tủy.

Chẳng lẽ mình thực sự phải chết ở đây sao?

Sở Văn không khỏi thầm hỏi trong lòng.

Hiện tại bị sức mạnh của hải yêu chấn nhiếp, hệ thống lại chậm chạp không đưa ra bất kỳ chỉ thị nào cho Sở Văn.

Sở Văn chỉ cảm thấy ý thức của mình ngày càng mơ hồ, sắp không thể kiên trì được nữa rồi.

Khi Sở Văn cảm thấy sắp không chịu nổi nữa, một luồng sáng chói mắt đột nhiên chiếu ra từ cơ thể hắn.

Hải yêu vốn đang bóp chặt cổ Sở Văn cũng lập tức buông ra, tay nó lộ ra vẻ đau đớn, hiển nhiên bị luồng sáng chói mắt kia thiêu đốt.

Chương 770

Sức mạnh của hải yêu hình như đã suy yếu.

Sở Văn và Tiểu Ca lúc này cũng thoát khỏi sự khống chế của hải yêu, ôm lấy cổ mình mà thở hổn hển.

"Trên người ngươi mang thứ gì vậy?" Hải yêu khó tin nhìn Sở Văn trước mặt, không hiểu tại sao trên người hắn lại đột nhiên phát ra ánh sáng quỷ dị và sức mạnh mạnh mẽ như vậy.

Dựa vào sức mạnh của hải yêu, việc giết chết Sở Văn và Tiểu Ca là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Nhưng hải yêu vạn lần không ngờ lại gặp phải sự cố như vậy.

Hải yêu cũng vô cùng kinh ngạc, trên người Sở Văn lại mang theo sức mạnh cường đại đến thế.

"Tôi sao?" Sở Văn hơi khó tin chỉ vào mình.

Vừa rồi Sở Văn cảm thấy mạng sống như ngàn cân treo sợi tóc, thậm chí đã chuẩn bị tinh thần đón cái chết.

Thế nhưng hải yêu lại đột nhiên buông ra.

Hiển nhiên, Sở Văn hoàn toàn không để ý đến những gì vừa xảy ra.

Nhìn ánh mắt cảnh giác của hải yêu, Sở Văn cũng hơi hoảng, chẳng lẽ vừa rồi trên người mình thực sự có thứ gì đó bảo vệ sao?

Nghĩ vậy, Sở Văn đột nhiên dùng sức kéo rộng cổ áo, chỉ thấy một vết bớt màu đỏ nằm trên ngực hắn.

Vết bớt này có hình dạng vô cùng kỳ lạ, nhìn không giống một vết bớt bình thường chút nào.

“Ngươi!

Trên người ngươi sao lại có ký hiệu như vậy?” Nhìn vết bớt trên người Sở Văn, hải yêu chỉ cảm thấy vô cùng khó tin, trợn tròn mắt, lần nữa hỏi: “Cha mẹ ngươi là ai?

Dấu hiệu này là ai để lại cho ngươi?

Là ai?” Lời nói của hải yêu dường như nhiều hơn, hỏi Sở Văn một loạt câu hỏi không liên quan đến trọng tâm.

Dường như trong mắt hải yêu, vết bớt màu đỏ trên người Sở Văn không phải là một vết bớt bình thường, mà là một dấu hiệu đặc biệt do ai đó để lại!

Nhìn dáng vẻ căng thẳng của hải yêu, hoàn toàn không còn vẻ hung thần ác sát như vừa rồi nữa.

Sở Văn cũng không còn cảnh giác và sợ hãi như vừa nãy, đành trả lời: “Vết bớt này có từ khi tôi sinh ra, tôi cũng không biết chuyện gì.

Còn về cha mẹ tôi, tôi chưa từng gặp.

Chẳng lẽ ngươi biết vết bớt này sao?” Về thân thế của mình, Sở Văn cũng muốn biết thêm một chút.

Nếu hải yêu thực sự biết chút gì về vết bớt trên người hắn, có lẽ Sở Văn có thể thông qua hải yêu mà biết được những điều mình cần biết.

“Đó không phải là một vết bớt bình thường, ngươi cũng không phải người bình thường.” Thái độ của hải yêu đối với Sở Văn rõ ràng tốt hơn nhiều: “Nhưng với thân phận như vậy, lại đi trộm mộ dưới đáy biển, thực sự là...” Hải yêu không muốn nói tiếp, như thể sợ lời nói quá nặng sẽ khiến Sở Văn khó xử.

Nhìn ngữ khí và thần thái của hải yêu, hoàn toàn đã từ bỏ ý định

đối phó với Sở Văn và Tiểu Ca.

"Tôi không phải kẻ trộm mộ." Sở Văn nghiêm túc nói: "Chỉ là tôi có một người bạn mắc bệnh nặng, tôi phải đến mộ dưới đáy biển mượn một thứ, chứ không phải tham lam vàng bạc châu báu trong mộ dưới đáy biển." Lời của Sở Văn quả thực là thật, hắn không phải loại người tham lam tiền bạc.

Mặc dù là trộm mộ, nhưng hắn chưa từng lấy thứ gì có giá trị, cũng vô cùng tôn trọng ý nguyện của người chết, không làm những chuyện trái lương tâm.

Nghe Sở Văn nói vậy, hải yêu cau mày thật sâu: "Thứ ngươi muốn mượn hắn là Dạ Minh Châu." "Ngươi biết Dạ Minh Châu ở đâu sao?" Nghe hải yêu nói vậy, Sở Văn lập tức hỏi.

"Ta đã canh giữ ở đây bao nhiêu năm, xem ra hôm nay ta cuối cùng cũng đợi được người mà ta muốn đợi rồi." Hải yêu khẽ thở dài một hơi, đột nhiên từ trong trường bào lấy ra một cái bình thủy tinh vô cùng tinh xảo: "Đây là thuốc giải cứu bạn của ngươi, mau cho cô ta uống đi, ta sẽ đưa ngươi đi lấy Dạ Minh Châu." "Sao ngươi đột nhiên thay đổi cách nghĩ vậy?

Vừa nãy không phải ngươi muốn giết tôi sao?" Sở Văn không khỏi vô cùng thắc mắc: "Trông ngươi rất ghét loài người, sao đột nhiên lại muốn giúp tôi, lại còn tốt với bạn tôi như vậy?

Chẳng lẽ là vì vết bớt đặc biệt trên người tôi sao?

Tôi rốt cuộc có thân phận gì, ngươi còn biết những gì?

Có thể nói cho tôi biết không?" Thái độ của hải yêu trước sau đối lập quá lớn khiến Sở Văn vô cùng khó hiểu, Sở Văn thực sự không biết tại sao hải yêu lại đột nhiên thay đổi thái độ đối với mình.

"Sẽ có một ngày ngươi biết tất cả sự thật, nhưng người nói cho

ngươi biết sự thật tuyệt đối không thể là ta." Hải yêu đặt thuốc giải trong tay mình vào tay Sở Văn, tiếp tục nói: "Mau chóng cho bạn của ngươi uống đi, nếu muộn hơn nữa thì thần tiên cũng không cứu được mạng cô ta đâu." Thấy hải yêu nói vậy, Sở Văn lập tức nhận lấy thuốc giải trong tay hải yêu, chạy đến trước mặt A Ninh, đưa thuốc giải trong bình vào miệng A Ninh.

Khoảng một hai phút sau, Sở Văn thấy A Ninh không có bất kỳ phản ứng nào, không khỏi hỏi: "Sao cô ấy chưa tỉnh?" "Độc đã ăn vào huyết mạch, mặc dù đã uống thuốc giải nhưng cũng không thể hoàn toàn loại bỏ trong chốc lát được." Hải yêu giải thích.

"Vậy thì, chi bằng ngươi nhân lúc này đưa tôi đi lấy Dạ Minh Châu đi." Sở Văn cũng không khách khí, rất thẳng thắn nói ra ý định của mình với hải yêu.

Dù sao hiện tại hải yêu cũng đã từ bỏ ý định làm hại hắn, Sở Văn chi bằng mượn cái thân phận chưa rõ này, nhanh chóng lấy được Dạ Minh Châu!

Chương 771

"Đi theo ta." Hải yêu lạnh lùng nhìn Tiểu Ca đứng bên cạnh Sở Văn một cái: "Người kia ở lại đây thì tốt hơn." "Tuyệt đối không được." Nghe hải yêu nói vậy, Tiểu Ca lập tức đứng dậy: "Tôi nhất định phải đi cùng Sở Văn." "Tiểu Ca, đừng lo lắng, bây giờ A Ninh chưa tỉnh, anh ở lại trông chừng cô ấy đi." Sở Văn biết Tiểu Ca lo lắng rằng sau khi hắn đi cùng hải yêu, hải yêu sẽ làm gì đó với hắn, nên Tiểu Ca mới muốn ở lại bên cạnh bảo vệ hắn.

Nhưng y không phải đối thủ của hải yêu, ở đây cũng chỉ có thể nghe lời hải yêu.

Nghe ngữ khí và thần thái của hải yêu, Sở Văn cũng cảm thấy hải yêu không nói dối.

"Vậy cậu nhất định phải cẩn thận." Tiểu Ca cảnh giác nhìn hải yêu một cái, rồi nói với Sở Văn.

"Tiểu Ca, yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu." Sở Văn cười vỗ vỗ vai Tiểu Ca, rồi nói với hải yêu ở bên cạnh: "Mời ngài dẫn đường!" Tiểu Ca cũng không ngăn cản nữa, đi đến bên cạnh A Ninh, mặt không biểu cảm nhìn mọi cử động của hải yêu.

Hải yêu khẽ vỗ vào chiếc quan tài thủy tinh, lần này không hề kích hoạt bất kỳ cơ quan nào.

Chiếc quan tài thủy tinh cũng đột nhiên từ từ di chuyển sang phải, lộ ra một lối vào tầng hầm.

"Đây là mật thất ẩn giấu bên trong chính thất mộ." Hải yêu lạnh nhạt giải thích.

Hải yêu nói rồi, đi vào trong mật thất.

Sở Văn lập tức đi theo, bám sát phía sau, sợ như thể mình sẽ bị lạc mất vậy.

"Cầu thang cũng quá dài rồi chứ?" Sở Văn và hải yêu đi xuống rất lâu, nhưng Sở Văn phát hiện cầu thang cần đi thực sự quá dài, đi mãi mà xung quanh vẫn tối đen như mực.

"Chẳng qua là cơ quan Quỷ Đả Tường được chuẩn bị cho những kẻ trộm mộ thôi." Hải yêu lạnh nhạt giải thích.

"Chẳng lẽ tôi vừa chạm vào cơ quan sao?

Ngươi không phải hải yêu sao?

Sao ở đây lại có thể chạm vào cơ quan chứ?" Sở Văn ngạc nhiên hỏi.

"Ở nơi này, trước khi đợi được người cần đợi, mọi thứ ở đây và ta không cùng một chiến tuyến.

Ta cũng không phải chủ nhân ở đây, ta chỉ là người canh giữ mà thôi." Hải yêu khẽ nói.

"Chẳng lẽ người cần đợi ở đây là tôi?" Sở Văn càng thêm mơ hồ, cũng càng ngày càng cảm thấy chuyện tiếp theo trở nên vô cùng quỷ dị.

Sở Văn rất rõ về năng lực của mình, hắn không có bản lĩnh lớn đến vậy.

"Đương nhiên." Hải yêu nói: "Ý nghĩa tồn tại của ta ở đây là trải qua chờ đợi lâu dài, để nghênh đón người cần nghênh đón ở đây.

Nhưng ta vạn lần không ngờ, nơi mà ta đã tốn hàng trăm năm canh giữ lại đợi được một người như ngươi." Nhìn trong mắt hải yêu, có vẻ khá bất mãn với Sở Văn.

Cũng phải thôi, trong ngôi mộ dưới đáy biển chưa biết này không

chỉ có rất nhiều sinh vật thần kỳ, mà còn có những thứ mà con người không thể khai quật.

Ngôi mộ dưới đáy biển này đã tồn tại trên thế giới rất lâu rồi, bên trong chứa đựng sức mạnh vô tận.

Một nơi thần kỳ như vậy, lại có một vị thần bảo hộ mạnh mẽ, nhưng tất cả đều có chung một mục đích, đó là nghênh đón người cần phải chờ đợi.

Trong mắt người thường, hẳn phải là một nhân vật phi thường xuất chúng mới đáng để chờ đợi.

Nhưng hiện tại Sở Văn lại không phải nhân vật như vậy, thậm chí ở các phương diện đều không nổi bật, vì vậy hải yêu cảm thấy hơi thất vọng cũng là điều đương nhiên.

"Đây là mộ của ai?

Và thứ trong quan tài thủy tinh đều là hải yêu phải không?" Sở Văn tò mò hỏi: "Nhưng sao ngươi và nó lại trông không giống nhau chút nào?" Nghe Sở Văn hỏi vậy, hải yêu không nhịn được, quay đầu lại lườm hắn một cái thật mạnh, ánh mắt nhìn Sở Văn như nhìn một kẻ thiểu năng vậy.

"Chẳng lẽ loài người các ngươi đều trông giống nhau sao?" Hải yêu không nhịn được nói: "Mặc dù ta và nó đều là hải yêu, nhưng lãnh địa và tất cả kỹ năng mà ta liên quan đến không giống nhau, vì vậy ta mới biến hóa thành hình dạng khác!" Nghe được lời giải thích như vậy, Sở Văn lập tức cười trừ: "Tôi ngu muội rồi, tôi ngu muội rồi." Sở Văn không dám chọc giận đại nhân hải yêu khi chưa lấy được Dạ Minh Châu.

Vạn nhất đại nhân hải yêu thực sự coi thường hắn, giải quyết hắn trước khi lấy Dạ Minh Châu, thì gay go rồi.

Không thể không nói, người ở dưới mái hiên nhà người khác, không thể không cúi đầu mà!

Không biết đã bao lâu, Sở Văn chỉ cảm thấy trước mắt hơi sáng lên một chút, lập tức kinh ngạc hỏi: "Đến rồi sao?" Hải yêu ngồi phía trước ậm ừ một tiếng.

"Đây là những thứ gì vậy?" Sở Văn và hải yêu đã đến mật thất, nhìn những sinh linh lơ lửng giữa không trung phát ra ánh sáng xanh lục u u, Sở Văn vô cùng tò mò hỏi: "Mấy thứ này trông thật giống sứa trong đại dương!" "Chúng không phải sứa, cũng không phải vật sống." Hải yêu nhìn những thứ phát sáng lơ lửng giữa không trung, giải thích với Sở Văn: "Chúng chỉ là những hư vật được các hải yêu đã từng tồn tại triệu hồi.

Cũng như loài người, sau khi chết, có một số linh hồn không muốn trở về địa phủ, sẽ dừng lại ở nhân gian.

Chúng cũng vậy." "Ý của ngươi là, những thứ này đều là linh hồn của hải yêu đã chết sao!" Sở Văn khó tin hỏi.

"Có thể hiểu như vậy." Hải yêu không nói gì nữa, im lặng đi trước Sở Văn.

Ngay sau đó, một cánh cổng đen khổng lồ xuất hiện trước mặt họ.

Chương 772

"Đẩy ra." Hải yêu đột nhiên dừng lại trước cánh cổng, nói với Sở Văn phía sau.

"Sao lại muốn tôi đẩy ra?" Sở Văn hơi khó hiểu nhìn hải yêu cảnh giác đứng tại chỗ.

"Bởi vì cánh cổng này, ngoài ngươi ra, không ai có thể mở được." Hải yêu đành nói: "Ta đã canh giữ ở đây bao nhiêu năm, đã thử rất nhiều lần nhưng vẫn không thể mở được cánh cổng này.

Có lẽ mộ dưới đáy biển muốn đợi người cần nghênh đón, đợi người đó tự tay mở cánh cổng này." Nghe hải yêu nói vậy, Sở Văn không khỏi cau chặt mày, đồng thời cũng thu lại thái độ có chút lêu lổng ban đầu của mình, chậm rãi đi về phía cánh cổng.

Khi Sở Văn đi đến trước cánh cổng, hắn đột nhiên dừng lại, hít thật sâu một hơi, ngay sau đó từ từ nâng hai tay lên.

"Kẽo kẹt!" Sở Văn không dùng quá nhiều sức, cánh cổng đã bị hắn dễ dàng đẩy ra.

Lúc này, bên trong đột nhiên phát ra ánh sáng vô cùng mạnh mẽ, khiến Sở Văn hơi không mở nổi mắt, ngay cả hải yêu đứng phía sau Sở Văn cũng không tự chủ được vươn tay che mắt.

Đợi đến khi hải yêu mở mắt ra lần nữa, trước mắt nó đâu còn bóng dáng Sở Văn đâu, cánh cổng vốn bị Sở Văn đẩy ra cũng lại đóng chặt như vừa nãy!

Yên tĩnh như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Có thể thoát ra từ bên trong hay không, phải xem tạo hóa của hắn rồi." Hải yêu đứng đợi ngoài cánh cổng, tự lẩm bẩm: "Người mang

ký hiệu đó nhiều vô kể, nhưng người thực sự có thể thoát ra thì chưa có một ai." Hóa ra trong mấy trăm năm qua, ngoài Sở Văn ra, trong mộ dưới đáy biển còn xuất hiện những người khác mang vết bớt giống hệt Sở Văn.

Nhưng tất cả đều không thể thoát ra khỏi cánh cổng này.

Chuyện này, hải yêu đã không nói cho Sở Văn biết, bởi vì hải yêu biết có những chuyện dù có nói ra cũng vô ích, lời nhắc nhở thiện chí ngược lại sẽ trở thành gánh nặng tâm lý rất lớn.

"Đây là nơi nào vậy?" Sở Văn bước vào bên trong cánh cổng đó, nhìn mọi thứ xung quanh, không khỏi tò mò hỏi: "Sao ngoài tôi ra, mọi thứ tôi nhìn thấy đều là một màu trắng xóa vậy?" Sở Văn như thể đã bước vào một thế giới hoàn toàn trống rỗng, bất kể là mặt đất, không khí hay khoảng không trên đầu Sở Văn, tất cả đều một màu trắng xóa, ngoài Sở Văn ra, không còn màu sắc nào khác.

Sở Văn ngây người đứng tại chỗ, không biết nên đi về đâu, mãi không nghe thấy tiếng đáp lại.

Sở Văn không nhịn được quay đầu lại, mới phát hiện trong không gian này chỉ còn lại một mình hắn, 'lão tam' không đi theo.

"Chẳng lẽ nó cố ý lừa mình vào đây sao?" Hiện tại trong thế giới trống rỗng này chỉ còn lại một mình Sở Văn, hắn không khỏi tự lẩm bẩm: "Không đúng, với năng lực của nó, việc giết tôi là chuyện vô cùng dễ dàng, không cần thiết phải tốn công tốn sức lừa tôi vào đây." Trước đó hải yêu cũng đã nói, cánh cổng đó chỉ có Sở Văn mới có thể mở ra, có lẽ không gian này cũng chỉ có Sở Văn mới có thể vào được.

Nghĩ vậy, Sở Văn liền cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

"Đây rốt cuộc là nơi nào vậy?

Sao xung quanh chẳng có gì cả?" Hiện tại ngoài một vùng trắng

xóa trước mắt, Sở Văn không còn nhìn thấy bất kỳ thứ gì khác: "Chẳng lẽ ở đây cũng có cơ quan ẩn giấu sao?

Nhưng mình phải tìm ở đâu chứ?" Sở Văn thậm chí còn không chắc mình có đang đứng trên mặt đất không, hay là bị nhốt vào một quả cầu màu trắng khổng lồ.

Lời Sở Văn vừa dứt, ánh sáng đột nhiên từ từ tối đi.

Một giọng nói già nua đột nhiên vang lên bên tai Sở Văn: "Cuối cùng cũng đến rồi, ta đã đợi rất lâu, rất lâu rồi." "Ai?" Nghe thấy giọng nói, nhưng không thấy bất kỳ thứ gì xuất hiện trước mặt, Sở Văn lập tức cảnh giác, nhìn quanh bốn phía tiếp tục nói: "Đã đến nước này rồi, sao không hiện thân một lần?" "Ta ở ngay bên cạnh ngươi, chỉ là dựa vào năng lực hiện tại của ngươi, không nhìn thấy ta mà thôi." Giọng nói già nua đó lại vang lên lần nữa.

"Vậy ngươi muốn gì?" Sở Văn cau chặt mày.

Mặc dù Sở Văn cũng không tin lắm vào người được chọn, nhưng Sở Văn hiện tại đi một bước, rất rõ rằng sự xuất hiện của giọng nói này tuyệt đối không phải vô cớ, nhất định mang theo mục đích, nên hắn hỏi rất trực tiếp: "Ngươi hẳn là có chuyện muốn nói với tôi đúng không." "Quả nhiên là một người thông minh!" Trong giọng nói mang theo ý cười, dường như rất hài lòng với Sở Văn: "Nếu ngươi có thể đến đây, vậy đủ để chứng minh ngươi là một người rồi.

Ta cũng biết ngươi muốn lấy Dạ Minh Châu ở đây.

Dạ Minh Châu đối với loài người quả thực là một vật vô cùng quý giá.

Nhưng trong mắt ta, nó chỉ là một vật có cũng được, không có cũng không sao." "Nhưng muốn ngươi giao nó cho tôi, chắc hẳn cần có điều kiện khác đúng không?" Sở Văn không khỏi hỏi.

Nếu chủ nhân ở đây thực sự muốn giao thứ Sở Văn cần một cách cam tâm tình nguyện, vậy thì cũng sẽ không làm cho mọi chuyện phức tạp đến mức này.

"Ta thích người thông minh." Giọng nói già nua đó tiếp tục nói: "Nếu muốn lấy thứ ngươi cần, vậy tự nhiên phải trả giá tương ứng.

Ta tự nhiên sẽ không làm khó ngươi, chỉ cần ngươi có thể hoàn thành nhiệm vụ mà ta sắp đặt, đừng nói một viên Dạ Minh Châu, mười viên ta cũng nguyện ý tặng cho ngươi." "Nhiệm vụ?" Sở Văn không chút do dự hỏi.

Mục đích chuyến đi này của Sở Văn là lấy Dạ Minh Châu để về cứu người, đồng thời cũng muốn chứng kiến sự thần kỳ của mộ dưới đáy biển.

Vì vậy, tiếp theo bất kể chủ nhân ở đây bố trí nhiệm vụ gì cho Sở Văn, hắn đều sẽ cố gắng hoàn thành.

"Hãy chờ xem!" Nhanh chóng, giọng nói già nua đó liền biến mất không dấu vết.

Ngay sau đó, một đài cao lớn xuất hiện trước mặt Sở Văn, xung quanh đài cao là một nhóm người đang quỳ trên mặt đất!

Mặc dù tài năng của Sở Văn không xuất sắc như Tiểu Ca, nhưng hắn có thể phân biệt rõ, những người đứng trước mặt là người thật!

"Ý gì đây?" Sở Văn không khỏi cau mày.

Chẳng lẽ đây là nhiệm vụ mà chủ nhân ở đây sắp đặt cho hắn sao?

Chương 773

Nhưng là ý gì chứ?

Tại sao những người này lại phải quỳ xung quanh đài cao?

“Muốn lấy Dạ Minh Châu tất nhiên phải có vật chôn theo.

Chi bằng hãy để những con người này làm vật chôn theo cho dục vọng của ngươi đi!” Giọng nói già nua đó đột nhiên lại vang lên bên tai Sở Văn!

“Cái gì?!

Để họ làm vật chôn theo cho dục vọng của tôi sao?” Sở Văn khó tin nói.

Mặc dù Sở Văn là người trộm mộ, hắn cũng biết vào thời cổ đại có những hoàng đế hoặc quan lại quyền quý đều cần người sống chôn theo.

Nhưng để những con người đang quỳ trước mặt này làm vật chôn theo cho dục vọng của mình, thì quá tàn nhẫn rồi.

“Sao?

Chẳng lẽ ngươi không muốn sao?” Giọng nói già nua lập tức trở nên nghiêm túc: “Nghe này, không phải tất cả mọi thứ đều vô thường.

Ngay cả khi thân phận của ngươi vô cùng tôn quý, ta cũng không thể tặng thứ ngươi muốn một cách vô cớ.

Có được ắt có mất.

Nếu ngươi không đồng ý, không chỉ không lấy được Dạ Minh Châu, mà còn không thể thoát ra khỏi không gian này.” “!” Nghe chủ nhân ở đây nói vậy, Sở Văn không khỏi toát mồ hôi lạnh trên trán.

Nếu không hy sinh tính mạng của nhiều người như vậy, chỉ là không lấy được Dạ Minh Châu thôi, Sở Văn cũng sẽ chấp nhận.

Nhưng Sở Văn lại không thể thoát ra khỏi không gian này.

Chẳng lẽ Sở Văn sẽ không bao giờ gặp lại được đồng đội của mình nữa sao!

Vậy thì Sở Văn ở thế giới trước đây của hắn chẳng khác gì một người chết, biến mất hoàn toàn khỏi thế giới đó một cách vô cớ!

"Họ đều là những người sắp chết, chỉ cần ngươi đồng ý để họ làm vật chôn theo cho dục vọng của ngươi, vậy thì ngươi có thể lấy thứ mình cần." Giọng nói già nua lại vang lên bên tai Sở Văn, mang theo sự cám dỗ mê hoặc.

Hai tay Sở Văn nắm chặt lại, cau mày, đi về phía những con người đang quỳ trên mặt đất: "Dùng họ làm vật chôn theo cho dục vọng của tôi sao?" "Đúng vậy, sinh mệnh của họ ở phàm gian đã không còn giá trị gì nữa rồi!

Thậm chí có người còn không sống qua được ngày hôm nay.

Nhưng dùng sinh mệnh của họ lại có thể đổi lấy thứ ngươi cần, hà cớ gì không làm một việc tốt đẹp như vậy chứ." Giọng nói già nua thấy Sở Văn có chút do dự, lại lần nữa nhắc nhở.

Sở Văn khó xử nhìn những con người đó, trong lòng không khỏi nảy sinh một tia tham niệm.

Hiện tại, người quan trọng nhất đối với Sở Văn, người có ơn dưỡng dục đối với hắn, chính là sư phụ.

Chỉ có lấy được Dạ Minh Châu mới có thể cứu sư phụ.

Nhưng nếu không lấy được Dạ Minh Châu, Sở Văn thậm chí còn không có cơ hội gặp sư phụ lần cuối.

Những người đang quỳ gần đài cao này đều là những người sắp chết.

Nếu dùng họ làm vật hiến tế cho dục vọng của mình, đối với phàm gian cũng không có tổn thất quá lớn.

Nghĩ vậy, Sở Văn thực sự đã dao động.

"Thời gian trôi qua quá lâu rồi, được chưa?

Mau nói cho ta quyết định của ngươi đi." Giọng nói mê hoặc đó lại vang lên lần nữa.

Lần này, Sở Văn đột nhiên cảm thấy giọng nói vốn già nua lại trở nên êm tai trong tai mình, mang theo sức cám dỗ thần kỳ, khiến Sở Văn trong một khoảnh khắc cảm thấy tâm viên ý mã.

"Mau nói cho ta quyết định của ngươi đi, mau nói ra đi." Giọng nói đó lộ ra vẻ vô cùng nôn nóng.

"Không!" Trong giây tiếp theo, Sở Văn đột nhiên quay đầu lại, nhìn quanh bốn phía, lạnh lùng nói: "Tôi tuyệt đối sẽ không để họ làm vật chôn theo cho dục vọng của tôi, tôi không thể ích kỷ đến thế." "Tại sao?

Tại sao không?

Những người sắp chết giữ lại cũng chẳng có ích gì." Giọng nói đó đột nhiên trở nên cực kỳ tức giận: "Ngươi bây giờ cũng giống như những loài người ngu xuẩn đó, trở nên mềm lòng rồi sao?

Với thân phận tôn quý như ngươi, dùng những sinh mệnh thấp kém đó làm vật chôn theo cho dục vọng của mình, đó là vinh hạnh tối cao!" "Không!

Ngươi sai rồi, họ không phải là sinh mệnh thấp kém.

Chương 774

Tôi cũng chưa từng cảm thấy thân phận của mình cao quý đến nhường nào, bởi vì đời người là bình đẳng." Sở Văn đột nhiên cắt ngang giọng nói vẫn đang văng vẳng bên tai: "Có lẽ đối với ngươi, họ là những người sắp chết, những người vô dụng, nhưng đối với người thân của họ, họ lại là chỗ dựa duy nhất trên thế giới này.

Có kẻ muốn tước đoạt sinh mệnh của họ, tôi không thể làm được!

Và tôi tuyệt đối sẽ không làm." "Ngươi chắc chắn sao?

Ngươi sẽ phải trả giá vì quyết định này đó." Giọng nói đó đột nhiên trở nên bình tĩnh lại: "Nếu ngươi từ bỏ việc tước đoạt sinh mệnh của họ, vậy thì ngươi sẽ phải ở lại đây vĩnh viễn bầu bạn với ta, và sẽ không bao giờ gặp lại những người quan trọng đối với ngươi nữa." "Vậy thì sao?" Sở Văn dường như đã trở nên thờ ơ hơn nhiều, khẽ mỉm cười tiếp tục nói: "Không gặp lại thì sao chứ?

Tôi tin rằng họ sẽ không bao giờ quên tôi, và tôi cũng vậy, sẽ không bao giờ quên họ." "Được!

Được!" Giọng nói già nua đó lại trở nên hòa ái và vui vẻ như trước.

Ngay sau đó, Sở Văn cảm thấy ngực mình đau nhói dữ dội, như thể có thứ gì đó muốn chui ra từ bên trong.

"Ách..." Sở Văn ôm chặt lấy ngực, đau đớn quỳ xuống đất, thở hổn hển từng ngụm lớn, mồ hôi trên trán cũng nhỏ xuống đất: "Sẽ thành ra thế này sao?" "Sinh mệnh của ngươi sẽ lưu lại đây.

Đây là cơ hội cuối cùng, nếu thay đổi ý định thì không cần phải ở lại đây nữa." Giọng nói già nưa đó lại vang lên.

Sở Văn cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra cảm giác đau đớn này là do chủ nhân ở đây tạo ra để phong ấn hắn vĩnh viễn trong không gian này, để hắn và không gian này triệt để kết hợp làm một.

Nghĩ vậy, Sở Văn không khỏi cảm thấy nỗi sợ hãi vô bờ bến!

"Nói cho ta biết, quyết định cuối cùng của ngươi là gì?" Lần này, Sở Văn đã do dự.

Ban đầu Sở Văn nghĩ mình đã xem nhẹ mọi thứ, nhưng khi cảm giác đau đớn dữ dội này giày vò, ý thức của hắn dường như trở nên mơ hồ.

"Nói cho ta biết, ngươi sẽ không ở lại đây, ngươi muốn quay về gặp người quan trọng nhất, ngươi muốn lấy thứ mình cần." Giọng nói đó dụ dỗ Sở Văn: "Mau nói cho ta biết đi, ngươi sẽ không ở lại đây." Mãi rất lâu, cho đến khi Sở Văn cảm thấy mình sắp thích nghi được với cảm giác đau nhói ở ngực, hắn mới do dự mở miệng: "Tôi sẽ không thay đổi ý định của mình." Lời Sở Văn vừa dứt, cảm giác đau nhói ở ngực lập tức biến mất không dấu vết.

Sở Văn hơi mơ hồ đứng dậy khỏi chỗ cũ: "Tôi đã hoàn toàn bị giữ lại ở đây rồi sao?" Vừa nãy khi đưa ra quyết định, Sở Văn rất kiên định, nhưng khi phải vĩnh viễn ở lại đây, trong ngữ khí của Sở Văn toát ra sự thất vọng và khó chịu.

"Ngươi đã vượt qua nhiệm vụ đầu tiên mà ta đặt ra rồi." Lúc này, bên tai Sở Văn lại vang lên giọng nói quen thuộc mà già nua đó.

Lần này, trong giọng nói đó mang theo chút vui mừng: "Nhiệm vụ đầu tiên, có người đã suýt chút nữa vượt qua được rồi." "Ở đây ngoài tôi ra, trước đây còn có những người khác sao?" Sở Văn tò mò hỏi.

"Trên thế giới này cũng không chỉ có một mình ngươi mang ký hiệu đó, tự nhiên cũng có những người khác!" Dù giọng nói không nói

ra, Sở Văn cũng có thể phản ứng được rằng những người đó hẳn là đã cảm thấy sợ hãi khi trải qua đau đớn, nên mới từ bỏ.

"Vậy thì những người đó..." "Đã đưa ra quyết định trái ngược." Giọng nói tiếp tục vang lên: "Những ai không vượt qua nhiệm vụ mà ta giao, mới thực sự bị giữ lại ở đây." "Vậy sao tôi không nhìn thấy họ?" Sở Văn hỏi.

"Họ đã ở đây với ta hàng ngàn vạn năm, sớm đã dung hợp làm một với ta rồi." Giọng nói già nua tiếp tục nói: "Ta chính là ngươi, cũng là tâm ma của ngươi.

Ta có thể nghe thấy dục vọng nội tâm của ngươi, cảm nhận những cảm xúc chân thực nhất của ngươi." Thì ra là vậy, thảo nào vừa rồi khi Sở Văn sắp không kìm chế được dục vọng nội tâm, giọng nói đó lại không ngừng cố gắng dụ dỗ.

Khi hắn quyết định từ bỏ ý nghĩ bỉ ổi đó, giọng nói đó lại tỏ ra vô cùng tức giận.

Hóa ra tất cả cảm xúc tràn ngập trong giọng nói đó đều là vì hắn.

"Vậy tiếp theo, tôi nên làm gì?" "Tự nhiên ngươi sẽ biết." Lời vừa dứt, trước mặt Sở Văn đột nhiên xuất hiện một chiếc giường, trên giường có một người đang nằm.

Vì khoảng cách hơi xa, Sở Văn không nhìn rõ người nằm trên giường là ai, chỉ cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Sở Văn không khỏi đi tới.

"Sư phụ." Nhìn người nằm trên giường, Sở Văn không khỏi kêu lên: "Sư phụ của tôi sao lại ở đây?" Những người quỳ trước đài cao vừa rồi là do chủ nhân ở đây mang đến, chẳng lẽ sư phụ cũng bị chủ nhân này mang đến sao?

"Ngươi muốn làm gì?

Tại sao lại mang sư phụ của tôi đến?" Sở Văn không khỏi hơi tức giận, không hiểu đối phương có ý gì.

"Đó chính là nhiệm vụ thứ hai mà ta giao cho ngươi." "Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, bây giờ ta sẽ ở lại đây, canh giữ Cánh Cổng Thời Gian." Khi con hải yêu nói lời đó, vẻ mặt nó vô cùng nhẹ nhõm, như thể được giải thoát vậy.

"Hóa ra cánh cổng đó có tên!" Sở Văn nhìn cánh cổng trước mặt gật đầu: "Nhưng sao ngươi lại muốn ở đây chứ?

Ở đây hàng ngàn vạn năm, chẳng lẽ không muốn ra ngoài sao?" "Ta chưa từng muốn ra ngoài." Hải yêu lắc đầu, tiếp tục nói với Sở Văn: "Từ khi ta mở mắt ra, ta đã ở đây.

Mặc dù ta đã ở đây hàng ngàn vạn năm, nhưng nơi này đối với ta có ý nghĩa phi phàm.

Ta cảm thấy sự tồn tại của ta là để bảo vệ mọi thứ ở đây.

Bây giờ đã đợi được người cần đợi rồi, vì vậy ta cũng có thể làm việc của mình.

Việc của ta chính là đứng đợi trước cánh cổng này." Hải yêu nhìn cánh cổng trước mặt, trong mắt tràn đầy kỳ vọng, trông như một người có câu chuyện vậy.

Mặc dù không biết hải yêu trước đây đã trải qua những gì, mới hình thành suy nghĩ như vậy, nhưng Sở Văn đã không biết, tự nhiên sẽ tôn trọng suy nghĩ của hải yêu.

Chương 775

Nếu hải yêu không muốn đi, vậy Sở Văn chắc chắn sẽ không ép nó đi cùng mình.

"Vậy thì tôi đi trước đây." Sở Văn nói, rồi nhấc chân chuẩn bị rời đi, nhưng dường như nhớ ra điều gì đó, lập tức quay lại, vội vàng hỏi hải yêu trước mặt: "À phải rồi, tôi có một người bạn, tên là Bàn Tử, thân hình lùn lùn mập mạp, ngươi có thấy hắn không?" Vừa rồi mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Sở Văn suýt chút nữa quên mất, Bàn Tử vẫn chưa tìm thấy.

"Lên trên tự khắc sẽ biết thôi." Hải yêu nói với ánh mắt mang ý cười.

"Được!

Cảm ơn ngươi." Sở Văn nói rồi chuẩn bị quay người rời đi.

Con đường trở về hoàn toàn ngược lại với lúc đi xuống, càng đi lên trên, ánh sáng càng tối tăm!

Sở Văn thậm chí còn không biết con đường dưới chân được lát bằng thứ gì.

"Mẹ nó, chẳng lẽ lúc quay về mình lại gặp phải Quỷ Đả Tường sao?" Sở Văn bước lên bậc thang, mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển.

Hắn đã đi xuống bao nhiêu bậc thang, Sở Văn không khỏi cảm thấy phiền não, không biết khi nào mới có thể lên được.

Lại đi rất lâu, Sở Văn chỉ cảm thấy mồ hôi chảy ròng ròng, không khí xung quanh cũng ngày càng nóng hơn.

"Đây là cái quỷ quái gì vậy?

Bao giờ mới có thể đi ra ngoài đây?" Sở Văn ở trong bóng tối, nhưng lại không dám hành động mạo hiểm, lo lắng chỉ cần không cẩn thận là sẽ ngã từ cầu thang cao như vậy xuống.

Sở Văn đành đứng tại chỗ, vừa than vãn vừa nghỉ ngơi.

"Thật sự mệt chết tôi rồi, bao giờ mới ra ngoài được đây?" Năm phút sau, Sở Văn cảm thấy mình đã nghỉ đủ rồi, phải tranh thủ thời gian đi lên, đành sải bước tiếp tục đi lên, nhưng vừa nhấc chân lên thì đã hụt hẫng!

"A!" Sở Văn cảm thấy mình đột nhiên rơi vào vực sâu, không biết điều gì đang chờ đón hắn, hắn đã hét lớn giữa không trung một hồi lâu, rồi mới rơi xuống đất.

Nhưng rõ ràng là rơi từ trên cao như vậy xuống, Sở Văn lại không hề cảm thấy đau đớn chút nào.

Hắn hơi kinh ngạc đứng dậy, nhìn mọi thứ xung quanh, không khỏi ngạc nhiên trợn tròn mắt.

"Bàn Tử." Lúc này, trước mặt hắn có một vệt sáng hình tròn chiếu sáng cả một cái cây, bên ngoài cái cây được bao quanh bởi một vòng thực vật kỳ lạ, Bàn Tử đang bị trói trên cái cây đó!

"Sở Văn, Sở Văn, mau cứu tôi với!" Bàn Tử bình thường khá nhát gan, bị mắc kẹt lâu như vậy đã kiệt sức.

Lúc này thấy Sở Văn xuất hiện trước mặt, giống như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, liều mạng kêu gào với Sở Văn: "Cậu không biết tôi sắp bị siết chết rồi sao?

Mấy sợi dây leo của cái cây này càng ngày càng chặt, tôi sắp không thở nổi nữa rồi, mau cứu tôi đi!" Bàn Tử quả thực bị cái cây phía sau trói chặt cứng, mặt hắn đỏ bừng, trông vô cùng khó chịu.

"Bị cái cây này trói sao?" Sở Văn cảnh giác hỏi.

Sở Văn tin rằng người trước mặt nhận ra Bàn Tử, nhưng tất cả sinh vật trong mộ dưới đáy biển đều phi thường.

Cái cây này có thể dễ dàng trói Bàn Tử vào thân cây, vậy thì cũng có thể chế phục Sở Văn.

Hiện tại ở đây chỉ có Bàn Tử và Sở Văn hai người, vì vậy Sở Văn làm bất cứ điều gì tiếp theo cũng đều phải hết sức cẩn thận.

"Tôi cũng không biết!" Bàn Tử cau mày nói: "Sau khi tôi và A Ninh chia ra, tôi đột nhiên mất ý thức.

Đến khi tôi mở mắt ra lần nữa, tôi đã bị trói trên cái cây đó rồi.

Chuyện gì xảy ra ở giữa tôi cũng không biết nữa." Hóa ra Bàn Tử sau khi mất ý thức đã bị hải yêu đánh tráo.

Nhưng con hải yêu rõ ràng biết Bàn Tử bị mắc kẹt bên cây, tại sao nó không cùng hắn giải cứu Bàn Tử chứ?

Chẳng lẽ tất cả đều là do hải yêu cố ý làm ra sao?

"Sở Văn, cậu đang làm gì vậy?

Mau giúp tôi với, tôi sắp chết khó chịu rồi, tôi sắp không thở nổi nữa rồi." Thấy Sở Văn đứng yên không nhúc nhích, Bàn Tử hơi sốt ruột.

"Đừng sốt ruột, tôi đây." Sở Văn nhìn Bàn Tử an ủi, rồi đi về phía Bàn Tử hai bước.

"Cuối cùng cũng đến rồi." Lúc này, một giọng nói tà mị đột nhiên vang lên bên tai Sở Văn và Bàn Tử.

Ở đây chỉ có Bàn Tử và Sở Văn hai người nghe thấy giọng nói khác ngoài nhau.

Giọng nói đó quỷ dị như thái giám trong cung vậy.

Bàn Tử bị trói trên cây lớn sợ đến run cầm cập.

Chương 776

Sở Văn ngược lại lại bình tĩnh hơn nhiều, dù sao thì dọc đường đi, hắn đã thấy quá nhiều thứ kỳ quái rồi.

"Ai đang nói đó?" Sở Văn cảnh giác nhìn quanh bốn phía, hỏi.

Lúc này, cái cây lớn đang trói Bàn Tử đột nhiên rung lắc cành lá!

"Ta đã đợi ở đây rất lâu rồi." Hóa ra cái cây đó đã thành tinh.

"Đi, chỉ có ngươi đi, mới có thể cứu bạn của ngươi." "Ngươi là thứ gì?

Ngươi có biết thân phận của tôi không?" Nhìn cái cây lớn phía sau Bàn Tử, Sở Văn cảnh giác nói.

Mặc dù Sở Văn cũng không biết thân phận thật sự của mình là gì, nhưng ngay cả hải yêu còn từ bỏ ý định giết chóc vì thân phận đó, có thể thấy thân phận của hắn không hề tầm thường.

Vì vậy, Sở Văn liền muốn dùng thân phận của mình để hù dọa cái cây tinh này!

"Ta làm một giao dịch với ngươi." Nhưng cái cây đó như thể không nghe thấy lời Sở Văn nói, tự mình nói: "Nhổ những thực vật kia đi, ta sẽ thả bạn của ngươi.

Giao dịch này thế nào?" "Tôi dựa vào đâu mà phải nghe ngươi?" Sở Văn lập tức nói.

Cái cây đó muốn hắn nhổ những thực vật kia, nhưng rõ ràng cái cây đó có năng lực trói Bàn Tử, vậy tại sao lại nhất định muốn hắn đi nhổ những thực vật đó chứ?

Chỉ có thể giải thích rằng cái cây đó sợ những thực vật mọc xung

quanh nó!

“Nếu ngươi không nghe lời ta, vậy thì bạn của ngươi sẽ chết trong tay ta.” Cái cây đó nói, rồi thu lại dây leo.

Bàn Tử bị trói trên cây lớn đau đớn kêu oai oái: “Sở Văn mau cứu tôi với, eo của tôi sắp bị siết đứt rồi!

Mau cứu tôi đi!” Nhìn vẻ mặt đau khổ của Bàn Tử, Sở Văn quả thực tiến thoái lưỡng nan.

Sở Văn hiện tại đã hoàn thành ba nhiệm vụ mà giọng nói kia giao, lẽ ra có thể thuận lợi thoát ra khỏi mộ dưới đáy biển.

Nhưng Sở Văn vạn lần không ngờ, khi quay trở lại tầng trên lại gặp phải tình huống như thế này!

Dựa theo tình huống hiện tại, Sở Văn không biết yêu tinh cây này là tốt hay xấu, cũng không biết yêu tinh cây này muốn làm gì!

“Sở Văn, mau cứu tôi với, tôi cảm thấy mình sắp ngạt thở rồi.” Lúc này Bàn Tử lộ ra vẻ mặt vô cùng khó chịu, cả người bị cái cây siết đến biến dạng, mặt sưng đỏ bừng: “Mau cứu tôi, cứu tôi đi!” “Đừng lo, tôi sẽ cứu anh.” Hiện tại điều quan trọng nhất là đưa Bàn Tử xuống an toàn, Sở Văn cũng không thể nghĩ nhiều nữa, đành bước tới trước mặt cái cây lớn nói: “Tôi có thể giúp ngươi loại bỏ tất cả những thực vật xung quanh, nhưng hiện tại ngươi không được làm hại bạn của tôi.” “Ta tự nhiên sẽ làm như vậy.” Cái cây đó nói, rồi nới lỏng dây leo, Bàn Tử rõ ràng không còn khó chịu như vừa nãy nữa.

Sở Văn nhìn những thực vật trước mặt, trông chúng giống như những thực vật bình thường ở nhân gian, không có chút lực sát thương nào.

Nhưng tại sao cái cây này lại sợ những thực vật đó chứ?

Chiếc chủy thủ duy nhất trên người Sở Văn đã rơi lại trong cánh

cổng kia.

Hiện tại trên người hắn không có bất kỳ công cụ nào để loại bỏ những thực vật này.

Sở Văn đành cúi người xuống dùng hai tay nhổ những thực vật đó.

"Tê rần!" Nhưng khi Sở Văn vừa chạm vào những thực vật đó, hắn cảm thấy tay mình đau nhói một trận, như thể bị hàng ngàn vạn cây kim đâm vào, vô cùng khó chịu.

"Sẽ thành ra thế này sao?" Sở Văn vội vàng rụt tay lại, nhìn cái cây lớn trước mặt hỏi: "Những thực vật này là sao vậy?" "Đừng hỏi nhiều như vậy, nếu còn hỏi nữa thì bạn của ngươi sẽ chết trong tay ta.

Cứ lo mà loại bỏ những thực vật đó đi!" Cái cây lớn nói.

Cái cây đó nói, rồi lại tăng thêm sức mạnh!

Bàn Tử lại kêu rên!

"Đau quá!

Đau quá!

Sở Văn mau cứu tôi với!" Bàn Tử nói với Sở Văn.

Sở Văn biết chỉ cần mình nhượng bộ một chút, cái cây lớn sẽ không ngừng giày vò Bàn Tử, hắn liền nói: "Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ loại bỏ tất cả những thực vật xung quanh.

Nhưng trước đó, ngươi không được làm hại bạn của tôi nữa.

Nếu ngươi còn dám động đến, tôi không ngại một mồi lửa thiêu rụi cả ngươi và những thực vật này đâu." "Ha ha ha ha!" Cái cây đó đột nhiên đắc ý cười lớn: "Ngươi và ta căn bản không có chỗ để thương lượng.

Ta bảo ngươi làm gì, ngươi phải làm cái đó, nếu không bạn của ngươi sẽ chết trong tay ta.

Đừng nói dùng lửa thiêu, dùng cả lôi điện ta cũng không sợ." "Vậy thì ghê gớm thật đấy, cái gì cũng không sợ, lại sợ mấy cái thực vật không đáng chú ý này." Sở Văn khinh thường nói.

Chương 777

Nghe Sở Văn nói vậy, cái cây đó đột nhiên không nói nữa.

Sở Văn cũng không để ý đến cái cây đó nữa, một lòng cúi người xuống dùng hai tay loại bỏ những thực vật mọc xung quanh cái cây.

Sở Văn chỉ cảm thấy hai tay mình đã tê dại, không còn cảm nhận được chút đau đớn nào, nhưng lúc này Sở Văn như một cái máy, không ngừng loại bỏ những thực vật bên cạnh cái cây.

"Sở Văn!

Tay cậu..." Lúc này, Bàn Tử dường như đã phát hiện ra chuyện không hay, kinh ngạc kêu lớn nhìn Sở Văn.

"Sao cơ?" Khi Sở Văn loại bỏ thực vật, trong lòng hắn vẫn luôn suy nghĩ, đợi sau khi loại bỏ xong những thực vật này thì nên làm gì?

Vì cái cây này tàn bạo như vậy, chắc chắn sẽ không dễ dàng thả Bàn Tử, hắn hoàn toàn không chú ý đến những chuyện khác.

Nghe tiếng kêu lớn của Bàn Tử, hắn liền hơi mơ hồ ngẩng đầu nhìn về phía Bàn Tử.

"Tay cậu...

Tay cậu sao vậy?" Bàn Tử cau mày nhìn hai tay Sở Văn, hơi lo lắng nói: "Tay cậu toàn một màu đen xanh, không phải bị trúng độc rồi sao?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Văn lập tức cúi đầu nhìn hai tay mình.

Trước đó hai tay hắn đã trở nên đen kịt, loại màu sắc bất thường này đang không ngừng lan rộng lên cánh tay Sở Văn.

"Chuyện gì vậy?" Sở Văn lật đi lật lại xem hai tay mình mấy lần, thảo nào Sở Văn không cảm thấy đau đớn nữa, đó là vì những chỗ đen

kịt kia đã mất đi cảm giác!

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Sở Văn hơi tức giận nhìn cái cây lớn trước mặt, nhưng cái cây đó lại không có bất kỳ phản ứng nào.

"Sở Văn, đừng lo cho tôi, mau đi đi." Bàn Tử cúi đầu khó khăn nói: "Đừng để hai mạng người phải mất ở đây." Mặc dù Bàn Tử bình thường khá nhát gan, nhưng cũng không ngốc, hắn biết cái cây lớn phía sau tàn bạo đến mức nào.

Có lẽ đợi Sở Văn thực sự loại bỏ sạch những thực vật đó, cái cây lớn cũng sẽ không bằng lòng buông tha, vì vậy Bàn Tử tình nguyện từ bỏ, muốn Sở Văn rời đi.

"Anh nói gì vậy?

Anh là huynh đệ, là đồng đội của tôi.

Nếu muốn đi thì tôi cũng phải đi cùng chứ." Sở Văn nói.

Vừa rồi Sở Văn vô cùng tức giận, cảm thấy cái cây đó đang đùa giỡn hắn, nhưng nghe những lời của Bàn Tử, Sở Văn chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên an định lại, liền tiếp tục cúi lưng loại bỏ những thực vật đó!

Chưa đến nửa canh giờ, những thực vật đó đã sắp bị loại bỏ sạch!

Khi còn lại một bụi thực vật cuối cùng, Sở Văn đột nhiên đứng dậy: "Thả bạn của tôi ra." Bụi thực vật cuối cùng là con át chủ bài cuối cùng của Sở Văn, hắn nhìn chằm chằm vào cái cây lớn trước mặt nói.

Nhưng cái cây đó đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ, không phát ra tiếng động nào nữa.

"Nói đi chứ, vừa nãy không phải ngươi rất kiêu ngạo sao?

Bây giờ lại không nói được một lời nào?" Sở Văn lớn tiếng la hét.

“Ta nói rồi, ngươi và ta không có chỗ để thương lượng.” Cái cây đó mới mở miệng nói: “Bạn của ngươi đang ở trong tay ta.” Sở Văn quả thật không có tư cách hay sự tự tin để thương lượng với thụ tinh, vì Bàn Tử hiện đang nằm trong tay nó.

Nếu Sở Văn không làm theo ý thụ tinh, chỉ cần nó nổi nóng, Bàn Tử có thể gặp nguy hiểm tính mạng.

Nhưng lần này, đối mặt với lời đe dọa của thụ tinh, Bàn Tử không hề nhát gan sợ sệt như trước, ngược lại nhìn Sở Văn hét lớn: “Sở Văn, giữa chúng ta không có tình cảm gì sâu đậm đặc biệt, đừng vì tôi mà bỏ mạng ở đây!

Mau đi đi, tôi tuyệt đối sẽ không trách cậu đâu.” Tuy Bàn Tử bình thường nhát gan sợ sệt, nhưng anh ta cũng là người trọng tình trọng nghĩa, đã cùng Sở Văn vào sinh ra tử.

Thấy thụ tinh có tính cách bạo ngược như vậy, Bàn Tử cũng không nắm chắc được những chuyện sắp xảy ra, nên anh ta không muốn Sở Văn cùng mình gặp nguy hiểm.

Thế nhưng, đúng lúc đó, Bàn Tử vừa dứt lời, cái cây lớn phía sau anh ta đột nhiên thu lại sức lực, siết chặt cơ thể Bàn Tử vào thân cây, khiến anh ta không thể thở và nói chuyện.

“Mau thả bạn của tôi ra!” Nhìn cảnh tượng này, Sở Văn không khỏi vô cùng căng thẳng, lo lắng cái cây lớn đó sẽ làm hại Bàn Tử.

“Mau nhổ vòng cây cuối cùng kia đi.” Thụ tinh lạnh lùng nói.

Sở Văn lúc này không có lựa chọn hay đường thương lượng, hắn cắn chặt môi dưới, tay trái dùng sức, liền nhổ cái cây cuối cùng mọc quanh thân cây lớn ra.

Ngay giây tiếp theo, Bàn Tử đột nhiên được thả ra, cái cây lớn vốn đang ở phía sau Bàn Tử cũng lập tức khô héo!

“Chuyện gì vậy?” Nhìn mọi thứ đang xảy ra trước mắt, Sở Văn không khỏi kinh ngạc há hốc mồm, “Sao lại biến thành thế này?” Cái cây lớn dùng sinh mạng Bàn Tử để uy hiếp Sở Văn, bắt hắn dọn sạch vòng cây mọc quanh nó.

Sở Văn cứ nghĩ thụ tinh ép hắn làm vậy hoàn toàn vì lợi ích của nó, nhưng không ngờ kết quả lại là cái cây khô héo!

“Chẳng lẽ cái cây lớn này muốn cứu tôi sao?” Đột nhiên mất đi sự trói buộc, Bàn Tử cả người ngã vật xuống đất.

Chương 778

Lúc này anh ta cũng từ từ ho khan vài tiếng, nhìn Sở Văn có chút khó hiểu hỏi: "Nếu không thì tôi thực sự không biết vì sao nó lại tốn công tốn sức như vậy, rốt cuộc muốn có được thứ gì?" Điều Bàn Tử không hiểu, cũng chính là điều Sở Văn không hiểu!

"Không phải, tôi nên rời khỏi đây chứ?" Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, trừ khu vực cái cây lớn, các khu vực khác đều vô cùng tối tăm, không nhìn rõ đường đi, cũng không thấy lối ra.

Sở Văn đứng sững tại chỗ, hồi tưởng lại mọi thứ vừa xảy ra, lập tức giơ hai tay lên, chỉ thấy toàn bộ tay phải của Sở Văn bị nhuộm thành màu đen, còn tay trái của hắn thì lại bị nhuộm thành màu xanh.

"Sao lại thế này?" Nhìn thấy động tác của Sở Văn, Bàn Tử cũng chú ý đến sự thay đổi của hai tay hắn.

Bàn Tử bước tới muốn nắm lấy tay Sở Văn, nhưng bị Sở Văn né tránh.

Dù sao Sở Văn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, vạn nhất nếu trúng độc thì Sở Văn không muốn liên lụy Bàn Tử.

Bàn Tử cũng biết Sở Văn làm vậy là vì tốt cho mình, đành nói: "Mau tìm lối ra đi, đợi ra ngoài rồi hỏi Tiểu Ca, Tiểu Ca kiến thức rộng, nhất định sẽ biết." Lời này của Bàn Tử coi như là an ủi, một mặt an ủi mình, một mặt cũng an ủi Sở Văn.

"Ở đây không có lối ra." Sở Văn trầm giọng, nhíu mày nói.

Đúng lúc đó, giọng nói tang thương kia lại vang lên: "Ai nói không có lối ra?

Chỗ cái cây lớn khô héo kia chính là lối ra của cậu." "Lại nữa?"

Nghe thấy giọng nói này, Sở Văn vừa kinh ngạc vừa chấn động.

Vừa nãy giọng nói này xuất hiện bên trong cánh cửa lớn đó, bây giờ Sở Văn rõ ràng đã rời khỏi cánh cửa đó, tại sao giọng nói này lại xuất hiện bên cạnh hắn?

"Sở Văn, cậu đang nói chuyện với ai vậy?" Bàn Tử đứng bên cạnh có chút khó hiểu nhìn Sở Văn, "Tôi có nghe thấy gì đâu!" "Không nghe thấy sao?" Sở Văn kinh ngạc nhìn Bàn Tử bên cạnh, vội vàng hỏi!

Chẳng lẽ giọng nói tang thương kia chỉ vang lên bên tai Sở Văn thôi sao?

"Tôi thật sự không nghe thấy gì cả, chỉ nghe cậu vừa nãy tự lẩm bẩm một mình, chẳng lẽ cậu nghe thấy giọng nói kỳ lạ nào đó sao?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Sở Văn gật đầu, nhíu mày nói tiếp: "Loại giọng nói này có lẽ chỉ có một mình tôi nghe thấy." "Ngươi đang ở đâu?

Không phải ngươi nên bị nhốt trong cánh cửa lớn đó sao?" Sở Văn lập tức hỏi vào không khí.

"Ha ha ha ha!" Giọng nói tang thương kia đột nhiên cười lớn, tiếp tục nói với Sở Văn: "Trước khi chờ cậu, ta quả thật ở trong cánh cửa lớn đó, nhưng sau khi chờ cậu ta có thể vô sở bất tại!

Lối ra cậu muốn tìm ở dưới cái cây lớn kia, từ đó ra ngoài là có thể gặp lại đồng đội của mình." "Mọi chuyện ở đây cũng do ngươi sắp đặt phải không?" Sở Văn cảnh giác hỏi.

"Thông minh lắm, đây là một món quà ta tặng cậu trước khi rời đi, đồng thời cũng là một thử thách nhỏ." Giọng nói kia nói.

"Món quà sao?" Nhìn hai bàn tay với màu sắc khác nhau, Sở Văn nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt đầy vẻ lạnh nhạt.

“Cậu sẽ hiểu thôi, đợi khi cậu hấp thu triệt để những dưỡng chất này, cậu sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, đến lúc đó cậu sẽ có năng lực tự bảo vệ, và có thể khai phá tiềm năng lớn nhất của bản thân.” Giọng nói tang thương kia nói.

“Đã nói với tôi nhiều như vậy, tại sao không trực tiếp nói cho tôi sự thật, mà lại để tôi từ từ lĩnh hội?” Sở Văn khó hiểu hỏi.

“Có một số việc tự mình hiểu rõ thì tốt hơn, người khác nói cho cậu, chưa chắc là của cậu.” Giọng nói kia giải thích, “Ta không có quá nhiều thời gian, nếu có vấn đề thì hãy suy nghĩ đi, mau rời khỏi đây, nếu chậm trễ nữa thì không đi ra được đâu.” Hiện tại Sở Văn không thể nghe thấy giọng hệ thống, bị kẹt ở một nơi không có lối ra, Sở Văn chỉ có thể lựa chọn tin tưởng giọng nói tang thương này!

“Bàn Tử, đi theo tôi.” Sở Văn suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy những chuyện tiếp theo nên thử một chút, liền lập tức kéo Bàn Tử đến trước cái cây lớn.

“Kỳ lạ thật đó, ở đây sao lại có một cái lỗ lớn như vậy?” Bàn Tử nhìn cái hang cây dưới gốc cây lớn, tò mò hỏi.

“Lối ra chắc ở đây rồi.” Sở Văn đứng bên cạnh Bàn Tử giải thích.

“Tôi đi trước, cậu đi sau tôi.” Sở Văn nhìn Bàn Tử nói.

Tuy Sở Văn và Bàn Tử ngang sức nhau, nhưng khả năng ứng biến của Sở Văn mạnh hơn Bàn Tử rất nhiều, nên Sở Văn đi trước, như vậy Bàn Tử đi phía sau cũng sẽ không gặp quá nhiều nguy hiểm.

“Vậy cậu ngàn vạn lần phải cẩn thận.” Bàn Tử cũng hiểu ý Sở Văn, cùng sống cùng chết lâu như vậy, một chút ăn ý vẫn có.

Sở Văn gật đầu, nhìn cái hang cây phía trước hít sâu một hơi, liền lập tức nhảy vào.

Sở Văn chỉ cảm thấy như đang ngồi thang trượt, nhanh chóng

xuyên qua trong bóng tối vô tận, không bao lâu sau mắt hắn sáng bừng.

Ánh sáng tự nhiên chiếu vào, Sở Văn theo bản năng che mắt lại.

“Sở Văn, cuối cùng cậu cũng về rồi, không sao chứ?” Đợi đến khi Sở Văn cảm thấy dừng lại, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc!

Sở Văn từ từ mở mắt, nhìn Tiểu Ca đang đứng trước mặt, lòng hắn bớt đi không ít sự bất an.

Khi Sở Văn chưa kịp trả lời câu hỏi của Tiểu Ca, Bàn Tử đột nhiên xuất hiện phía sau Sở Văn.

Nhìn Tiểu Ca và A Ninh, Bàn Tử không cần nói cũng biết vui mừng đến mức nào: “Mọi người đều ở đây sao, thật tốt quá, tôi cứ nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại mọi người nữa chứ.” “Chuyện gì vậy?

Cậu từ đâu ra vậy?” Tiểu Ca đứng trước mặt có chút khó hiểu hỏi.

Chương 779

“Chẳng lẽ y cũng không thấy tôi từ đâu ra sao?” Sở Văn kinh ngạc nói.

Thực ra trong chủ mộ thất không có lối ra, vừa nãy Sở Văn và Bàn Tử đã trải qua đường hầm tối tăm, thậm chí còn không biết lối ra ở đâu, vậy mà lại trực tiếp trở về chủ mộ thất, giống như xuyên không gian thời gian vậy, vô cùng thần kỳ.

“Tôi và Tiểu Ca đang đợi cậu về, nhưng chỉ trong chớp mắt cậu đã xuất hiện trước mặt tôi rồi.” Nhưng A Ninh phía sau Tiểu Ca cũng chậm rãi đi tới, giải thích với Sở Văn.

“Không sao chứ, có chỗ nào không thoải mái không?” Nhìn A Ninh trước mặt có thể đi lại được, Sở Văn lập tức hỏi.

Dù sao khi Sở Văn rời đi, A Ninh vì trúng độc mà vẫn chưa tỉnh!

“Tôi không sao rồi.” A Ninh lắc đầu.

“Nói lại một lần nữa?

Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?” Nhưng Tiểu Ca lúc này, đang tò mò Sở Văn và Bàn Tử đã trải qua những gì?

Nghe Tiểu Ca hỏi vậy, Bàn Tử như sống lại, vội vàng nắm lấy tay Tiểu Ca: “Tiểu Ca, đừng quan tâm vừa nãy tôi đã trải qua những gì, những chuyện đó có thể về rồi nói sau, mau nhìn tay Sở Văn đi.” Nghe Bàn Tử nói vậy, Tiểu Ca mới di chuyển tầm mắt lên hai tay Sở Văn.

Tiểu Ca mới phát hiện hai tay Sở Văn vậy mà bị nhuộm thành màu sắc khác nhau, không giống như bám trên bề mặt da, mà là từ bên trong da phát ra.

“Chuyện gì vậy?” Tiểu Ca chưa từng gặp triệu chứng như vậy,

muốn tiến lên nắm tay Sở Văn, nhưng lại bị Sở Văn né tránh.

Sở Văn lắc đầu nói: "Tay tôi có thể đã dính độc dịch, tốt nhất đừng chạm vào." "Không phải độc." Tuy Tiểu Ca cũng không biết tại sao tay Sở Văn lại biến thành như vậy, nhưng Tiểu Ca có thể xác định được Sở Văn không hề trúng độc.

Nghe Tiểu Ca nói vậy, Sở Văn trong lòng an tâm không ít, Tiểu Ca cũng vươn tay ra nắm lấy Sở Văn.

Ban đầu cứ tưởng Tiểu Ca nắm tay Sở Văn để quan sát, nhưng không ngờ Tiểu Ca lại giơ tay Sở Văn lên đặt dưới mũi mình ngửi.

"Tay phải của cậu tỏa ra mùi của một loại thuốc bổ thượng đẳng." Tiểu Ca có chút ngẩn người, nhìn Sở Văn nhíu mày nói tiếp: "Một loại thuốc bổ như vậy đã tuyệt tích hoàn toàn trên thế giới này, sở dĩ tôi biết cũng chỉ vì từng đọc một số sách, suy đoán ra mà thôi." Thấy Tiểu Ca nói vậy, Sở Văn cũng không khỏi nhíu chặt mày, không hiểu tại sao trên tay phải của mình lại có mùi thuốc bổ, dù sao vừa nãy Sở Văn ngoài việc chạm vào những cái cây đó ra, cũng không chạm vào bất cứ thứ gì khác, chẳng lẽ những cái cây đó là thuốc bổ thượng đẳng sao?

Nếu đã như vậy, tại sao thụ tinh không để hắn trực tiếp lấy đi?

Mà lại phải dùng cách uy hiếp sinh mạng Bàn Tử để hắn lấy?

"Để tôi xem tay trái của cậu." Tiểu Ca nói rồi chuẩn bị nắm lấy tay trái Sở Văn, nhưng không ngờ khi tay Tiểu Ca chưa chạm vào tay trái Sở Văn, đột nhiên bị một lực mạnh đẩy bật ra.

"Nếu tôi không đoán sai, trên tay trái của cậu có lẽ đã tụ tập một sức mạnh vô cùng cường đại." Tiểu Ca tiếp tục giải thích: "Loại sức mạnh này chỉ có thể do cậu sử dụng, đặt lên người khác đều vô dụng." "Sao lại thế này?" Sở Văn khó tin lắc đầu, nhìn hai tay mình

vội vàng hỏi: “Tại sao hai tay của tôi lại thay đổi màu sắc vậy?” “Đợi khi cậu hấp thu những thứ này, những màu sắc này sẽ từ từ nhạt đi.” Tiểu Ca suy đoán.

Đúng lúc đó, chủ mộ thất dưới đáy biển đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Bên tai Sở Văn đột nhiên vang lên giọng nói tang thương kia: “Nếu không rời khỏi đây thì không còn thời gian nữa.” Sở Văn có thể đoán được chuyện sắp xảy ra rồi, cái mộ thất dưới đáy biển này vẫn luôn chờ đợi hắn, bây giờ hắn đã lấy đi những thứ cần thiết từ trong mộ thất, vậy thì mộ thất này sẽ bị phong bế vĩnh viễn.

Vì vậy nếu Sở Văn không rời khỏi đây nữa, mộ thất dưới đáy biển và Sở Văn sẽ cùng nhau hủy diệt.

“Chúng ta mau rời khỏi đây đi.” Sở Văn lập tức nói với đồng đội.

Những người còn lại cũng cảm nhận được nguy hiểm sắp đến, lập tức gật đầu, một nhóm người liền chạy theo hướng đó ra ngoài.

Con đường trở về quả nhiên an toàn hơn rất nhiều so với lúc đi, cũng không xuất hiện quá nhiều phiền phức.

Thế nhưng đến một ngã ba, mấy người đồng thời dừng lại.

Bởi vì mấy người đã bị phân tán ở ngã ba này, ký ức về ngã ba này, trừ Sở Văn ra, ký ức của ba người còn lại đều rất mơ hồ, căn bản không biết tiếp theo nên chọn đường nào.

Mà Sở Văn lúc đó chỉ lo tìm A Ninh, cũng không nhớ mình đã chọn đường nào.

“Không kịp rồi, hay là tôi chọn đại một đường đi.” Bàn Tử đứng bên cạnh có chút sốt ruột nói.

Một số chỗ phía sau đã bắt đầu sụp đổ, nếu lúc này tiếp tục do dự,

e rằng thật sự không đi ra được nữa.

“Chỉ có thể như vậy.” Nhìn thấy con đường phía trước đều đã sụp đổ, hiện tại cũng không còn lựa chọn nào khác, đành phải chọn đại một con đường, liền vội vàng xông ra ngoài.

“Hù… hù…” Con đường này rất dài, dài hơn rất nhiều so với lúc đi, càng đi ra ngoài, ánh sáng xung quanh càng trở nên tối tăm, vì lo lắng tốc độ sụp đổ của mộ thất dưới đáy biển sẽ nhanh hơn tốc độ di chuyển của mình, nên mọi người vẫn luôn đi về phía trước, bây giờ chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc của nhau.

“Chưa ra ngoài sao?” Cũng không biết đã đi bao lâu, cuối cùng có một người không nhịn được nữa, bắt đầu than vãn.

“Sắp ra ngoài rồi, chẳng lẽ cậu không cảm thấy sao?

Có gió nhẹ thổi tới.” Tiểu Ca đi ở phía trước nhất, vội vàng nói.

Nghe Tiểu Ca nói vậy, mấy người mới lại yên lặng tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ khi có lối ra xuất hiện mới khiến người ta cảm nhận được gió nhẹ mơn man, càng đi về phía trước, lực gió càng lúc càng lớn, ánh sáng cũng càng lúc càng sáng, xung quanh cũng không còn nóng bức như vừa nãy nữa.

Chương 780

“Cuối cùng cũng ra rồi!” Một vùng sáng đột nhiên xuất hiện trước mặt, Sở Văn nhìn lối ra lớn kia, vui vẻ nói.

“Cảm giác không khí ở đây sao mà lạnh lẽo vậy?” A Ninh đứng bên cạnh Sở Văn không nhịn được rùng mình, nhíu mày nói.

A Ninh vừa nói vậy, Sở Văn mới phát hiện không khí ở đây quả thật lạnh hơn rất nhiều so với không khí bên trong hang động, bởi vì vừa nãy vẫn luôn đi bộ nên cơ thể tích tụ quá nhiều nhiệt lượng, nên khi Sở Văn vừa nhìn thấy lối ra, không cảm nhận được không khí lạnh lẽo.

Nhưng A Ninh thì khác, A Ninh là con gái, cơ thể thuộc âm, nên dễ dàng nhận thấy sự thay đổi rõ ràng của không khí.

“Đúng vậy, ở đây sao mà lạnh thế?” Bàn Tử cũng có chút khó hiểu.

“Ở đây không phải lối ra lúc chúng ta đi vào.” Tiểu Ca đứng ở phía trước nhất, có thể lờ mờ nhìn thấy phong cảnh bên ngoài lối ra, “Bên ngoài dường như là một vùng núi tuyết.” “Núi tuyết!” Sở Văn không khỏi trừng lớn mắt, kinh ngạc hỏi: “Sao lại là một vùng núi tuyết chứ?

Không phải lối vào lúc chúng ta đi vào, nhiệt độ cũng không thể thay đổi lớn như vậy chứ.” “Đúng vậy, kế hoạch mộ thất dưới đáy biển tôi đã bắt đầu thực hiện từ sớm, vì lúc đó đang giữa mùa đông khắc nghiệt, nên tôi mới trì hoãn ba tháng, rõ ràng thời tiết đã ấm lên, nhưng tại sao có một số nơi ngay cả núi tuyết cũng chưa tan chảy chứ.” Bàn Tử đứng bên cạnh cũng có chút khó hiểu hỏi.

“Nhớ lúc đó lối vào của chúng ta ở gần những nơi nào không?” A

Ninh dường như đột nhiên nghĩ ra, vội vàng nói.

Tuy A Ninh không trực tiếp nói cho Sở Văn biết lối vào lúc đó gần những nơi nào, nhưng A Ninh vừa nói vậy, mọi người dường như đều hiểu ra!

"Chẳng lẽ ở đây là?" Sở Văn cố ý kéo dài ngữ khí, khó tin nói: "Chẳng lẽ ở đây là Thiên Sơn?" "Không sai." Tiểu Ca đứng phía trước, gật đầu nói tiếp: "Ở đây không chỉ là Thiên Sơn, mà còn là đỉnh núi Thiên Sơn." Tuy đã muốn đến Thiên Sơn tham quan rồi, nhưng cũng không ngờ sẽ trong tình huống này.

Lúc đi không mang theo bao nhiêu quần áo, hiện tại trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh, bây giờ đang ở đỉnh núi Thiên Sơn thì làm sao có thể chống chọi lại cái lạnh khắc nghiệt chứ?

Ở đây, Sở Văn không khỏi rùng mình, nhìn con đường phía sau.

Con đường đi vào đã trở thành một đống đổ nát, trừ chỗ lối ra, tất cả những chỗ phía sau đều đã sụp đổ.

"Bây giờ tôi thật sự tiến thoái lưỡng nan rồi!" Sở Văn cười khổ không ngừng nói.

"Phải làm sao bây giờ?

Nếu tôi cứ thế này mà đi ra ngoài, e rằng chưa đến chân núi Thiên Sơn, tôi đã bị đóng băng rồi." Bàn Tử than vãn: "Thật không ngờ một cái mộ thất dưới đáy biển lại có nhiều lối ra như vậy, lối ra này vậy mà lại thông đến Thiên Sơn." "Bây giờ than vãn cũng không có tác dụng gì, chúng ta đều đã đến đây rồi." Tiểu Ca vẫn im lặng từ nãy đến giờ lúc này lạnh lùng nói.

"Tranh thủ lúc trong cơ thể còn sót lại nhiệt lượng, mau chóng lao xuống núi lúc này, nếu chúng ta ở đây quá lâu, nhiệt lượng sẽ mất đi càng nhanh, đến lúc đó e rằng chúng ta thật sự không trụ nổi nữa." Sở

Văn nghiêm túc nói, đề nghị.

Lời Sở Văn nói quả thật không sai, nếu tất cả đều là ý trời, vậy thì ngồi chờ chết chỉ đón lấy sự diệt vong, chi bằng liều một phen, dù sao đường lui đã hoàn toàn bị chặn, vậy thì bây giờ chỉ có thể đi về phía trước.

"Chỉ có thể như vậy." A Ninh đứng bên cạnh nhíu mày nói.

"A Ninh, hay để tôi cõng cô nhé?" Chú ý thấy vẻ mặt khó xử của A Ninh, Bàn Tử liền nịnh nọt bước tới, nói: "Tuy tôi không có ưu điểm gì, nhưng tôi khỏe, khả năng giữ nhiệt cũng rất tốt, cô dựa vào lưng tôi có thể hấp thu nhiệt lượng của tôi, sẽ không lạnh như vậy đâu." Chỉ thấy A Ninh lạnh lùng liếc nhìn Bàn Tử một cái, rồi đi về phía lối ra.

Tuy A Ninh và Sở Văn đều là đồng đội, nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc vào sinh ra tử, ngoài ra những tình cảm khác, A Ninh từ trước đến giờ chưa từng bộc lộ, mỗi khi Bàn Tử và Sở Văn không đứng đắn, A Ninh đều sẽ lạnh lùng đối đãi!

"Cả ngày chỉ biết nằm mơ giữa ban ngày, mau đi thôi." Sở Văn cười nhìn Bàn Tử đang có chút thất vọng đứng tại chỗ, nói!

Thực ra chuyện như vậy cũng đã quá quen thuộc, nên cũng không để trong lòng.

"Mẹ nó!

Thiên Sơn là cái quỷ gì vậy?

Lạnh đến thế này?" Vừa ra khỏi hang động, Sở Văn liền lập tức cảm thấy không khí xung quanh sắp đông cứng lại.

Nếu không phải trong cơ thể còn sót lại một ít nhiệt lượng, bây giờ đi lại cũng rất nhanh, nếu không thì sớm đã cứng đờ toàn thân bị đóng băng rồi.

“Đối với Thiên Sơn cậu không thể có chút kính sợ sao?” A Ninh đi ở phía trước đột nhiên quay đầu lại, hung hăng trừng Sở Văn một cái.

Trước đây sở dĩ phải mạo hiểm đến Thiên Sơn, là vì nghe nói trong Thiên Sơn sẽ xuất hiện tinh quái, dưới Thiên Sơn phủ đầy tuyết không biết ẩn chứa bao nhiêu mộ huyệt, nên nghe Sở Văn nói vậy, A Ninh mới trách mắng!

“Được được được, tôi không nên như vậy.” Sở Văn lập tức nói: “Tôi còn muốn an toàn đi ra khỏi đây mà, nên Thiên Sơn các lộ chư vị ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với tiểu nhân như tôi nha!” Mấy người cũng không biết đã đi bao lâu, chỉ cảm thấy tay chân đều đã tê cứng.

A Ninh dù sao cũng là một cô gái, vốn dĩ mặc áo da hở vai, lúc này vai trần của cô đã bị lạnh đến đỏ ửng.

Sở Văn đi theo sau A Ninh, cuối cùng không nhịn được nữa: “A Ninh, cô có ổn không?” “Ừm...” A Ninh đi trước Sở Văn, không hề quay đầu lại mà đáp ứng qua loa...

Dường như vẫn luôn như vậy, A Ninh đi theo mình bất kể gặp phải nguy hiểm gì, hay chịu đau đớn đến mức nào, A Ninh đều đáp ứng một cách dửng dưng.

Nhưng dù sao A Ninh cũng là một cô gái, Sở Văn cũng cảm thấy thực tế không nên như vậy, A Ninh nên cần được bảo vệ, nhưng mỗi lần A Ninh đều tỏ ra vô cùng kiên cường, khiến người khác cảm thấy sự quan tâm của mình là thừa thãi.

“A Ninh!

Để tôi cõng cô đi.” Bàn Tử cũng có chút lo lắng nói.

Bàn Tử thích A Ninh không phải là bí mật, nhưng A Ninh đối với tình cảm của Bàn Tử luôn không có bất kỳ hồi đáp nào, nhưng điều đó cũng không ngăn cản Bàn Tử tiếp tục thích A Ninh.

Chương 781

"..." Lần này, A Ninh không nói gì cả, thậm chí còn không quay đầu lại trừng Bàn Tử một cái.

Tiểu Ca đi ở phía trước nhất dường như cũng phát hiện ra sự bất thường của A Ninh, vội vàng quay đầu nhìn!

Chỉ thấy A Ninh đột nhiên dừng bước, cả người mềm nhũn ngã xuống!

"A Ninh!" Mấy người đồng thanh kêu lên, lập tức tiến lên đỡ lấy A Ninh.

Nhưng A Ninh lúc này không còn bất kỳ ý thức nào, dù Sở Văn có gọi lớn đến đâu, A Ninh cũng không có ý định mở mắt!

"Tiểu Ca, Sở Văn, chuyện gì vậy?

Tại sao A Ninh lại không có chút phản ứng nào?" Bàn Tử đứng bên cạnh sắp khóc đến nơi rồi, sốt ruột nhìn Sở Văn và Tiểu Ca hỏi.

Có lẽ vì quá sốt ruột, Bàn Tử còn quên cả việc bắt mạch cho A Ninh!

"Chắc là chỉ bị sốt thôi." Tiểu Ca nhíu mày đo trán A Ninh, mặt không biểu cảm nói.

"Trước đây A Ninh bị trúng độc, tình trạng cơ thể vốn chưa hồi phục tốt, cơ thể cũng rất yếu, lại cùng chúng ta đi bộ, trong trời băng đất tuyết tự nhiên không thể chịu đựng nổi." Sở Văn lắc đầu nói: "Nhưng bây giờ tôi có thể làm gì chứ?

Tôi thậm chí còn không có một bộ quần áo ấm để cho cô ấy." "Mau xuống núi đi." Tiểu Ca nói tiếp: "Càng đi xuống núi, nhiệt độ sẽ càng cao hơn trước, chúng ta đưa A Ninh nhanh chóng xuống núi,

chắc ở dưới sẽ có những hộ dân khác!" "Vậy chúng ta mau chóng xuống đi, tôi sợ kéo dài nữa thì A Ninh thật sự không trụ nổi nữa." Bàn Tử vừa sốt ruột nói, vừa ôm A Ninh vào lòng mình.

"Mau xuống đi!" Sở Văn đi bên cạnh Bàn Tử, cũng sốt ruột phụ họa nói.

Sở Văn và Tiểu Ca đi phía sau Bàn Tử.

Dùng cơ thể mình chắn gió lạnh cho Bàn Tử và A Ninh, hy vọng có thể dùng cách này, để A Ninh đừng khó chịu như vậy.

Mấy người trên người đều mặc áo sơ mi mỏng manh, nếu không thì cũng phải cởi quần áo trên người mình ra khoác cho A Ninh.

"Ở đây biến thành đồng bằng sao?" Sở Văn kinh ngạc nói.

Con đường vừa nãy đi, tuy không quá dốc, nhưng Sở Văn có thể rõ ràng cảm thấy mình vẫn đang đi xuống dốc, nhiệt độ cũng từ từ tăng lên, nhưng vẫn rất lạnh.

Nhưng lúc này Sở Văn đột nhiên phát hiện, con đường phía trước hiện tại không còn nghiêng như vừa nãy nữa, mà là một đại lộ phủ đầy tuyết bằng phẳng.

Nhưng theo lẽ thường, bây giờ đáng lẽ chưa đến chân núi Thiên Sơn chứ, nếu đã đến chân núi Thiên Sơn, nhiệt độ có lẽ sẽ không lạnh đến thế?

"Chuyện gì vậy?" Bàn Tử vô cùng sốt ruột, nhìn A Ninh trong lòng, có chút khó khăn nói: "Tôi sẽ không thật sự chết ở đây chứ?" Đối với khả năng sinh tử, thường xuyên đi thám hiểm mộ huyệt, nên cảm thấy nếu chết, cũng nên chết trong mộ huyệt, chết vì những nguy hiểm gặp phải trong mộ huyệt.

Nhưng nếu thật sự bị đóng băng đến chết ở Thiên Sơn thì truyền ra ngoài cũng quá mất mặt rồi chứ?

“Đừng sốt ruột.” Tiểu Ca lúc này cũng nhíu mày: “Càng lúc này càng không thể sốt ruột, ở đây chắc chỉ là một mạch núi nào đó của Thiên Sơn, chúng ta cứ đi theo lối nhỏ trước đã.” Tiểu Ca nói rồi, nhấc chân liền chuẩn bị rời đi.

“Đợi đã, mau nhìn kìa?” Đúng lúc đó Sở Văn đột nhiên ngăn cản hành động của Tiểu Ca và Bàn Tử, nhìn những dấu vết hiện lên trên mặt đất, Sở Văn kinh ngạc thốt lên: “Nếu tôi không đoán sai, đây chắc là dấu chân người phải không?” Không sai, những dấu vết in trên tuyết kia không phải là những dấu vết hiếm thấy, mà là dấu chân người, chính xác hơn là dấu giày!

“Chẳng lẽ ở đây có người sinh sống sao?” Trên mặt Bàn Tử lộ ra ánh sáng mong đợi: “Hay là chúng ta đi theo chuỗi dấu chân này tìm xem sao, có lẽ thật sự có thể tìm thấy những người khác.

Nếu ở đây thật sự có người sinh sống thì A Ninh nhất định sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi.” Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Văn nhíu chặt mày, liếc nhìn A Ninh trong lòng Bàn Tử, Sở Văn gật đầu, bày tỏ sự đồng tình với ý kiến của Bàn Tử.

Tiểu Ca đứng bên cạnh nhíu chặt mày, không biết rốt cuộc nên quyết định thế nào.

“Tiểu Ca, tôi đi tìm xem gần đây có nhà ai không nhé.” Sở Văn tự nhiên biết Tiểu Ca lúc này đang lo lắng, ở nơi Thiên Sơn quỷ dị và lạnh lẽo như vậy, vậy mà đột nhiên xuất hiện một chuỗi dấu chân người, ai cũng cảm thấy lạnh sống lưng, nhưng bây giờ không thể lo lắng nhiều đến vậy nữa.

Hiện tại A Ninh đang hôn mê bất tỉnh, nếu không có cách nào tìm được một nơi ấm áp để trú chân lúc này, thì A Ninh có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, dù sao cũng không biết con đường xuống núi dài bao nhiêu, phải đi bao lâu?

Nghe Sở Văn nói vậy, Tiểu Ca đành có chút khó xử gật đầu: "Chúng ta không có quá nhiều thời gian để chậm trễ, bây giờ lập tức xuất phát đi." Nói rồi, mọi người liền đi theo chuỗi dấu chân đó về phía bên kia của con đường nhỏ.

"A Ninh, A Ninh!" Chưa được vài phút, Bàn Tử đang ôm A Ninh đột nhiên kêu lớn tên A Ninh.

Sở Văn và Tiểu Ca đi phía trước vội vàng quay đầu lại, nhưng thấy A Ninh trong lòng Bàn Tử không có bất kỳ dấu hiệu tỉnh lại nào, liền có chút khó hiểu nhìn Bàn Tử.

"Mau nhìn A Ninh làm sao vậy?

Tôi cảm thấy hơi thở của cô ấy càng lúc càng yếu!" Bàn Tử sốt ruột nói.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Văn và Tiểu Ca cũng lập tức căng thẳng.

A Ninh vốn vì trúng độc mà vô cùng yếu ớt, bây giờ lại phát sốt cao trong thời tiết giá lạnh, lại không tìm được cách nào có thể chữa trị kịp thời cho A Ninh, trong tình huống như vậy, A Ninh sẽ vô cùng nguy hiểm.

Tiểu Ca lập tức đi đến bên cạnh A Ninh, dùng ngón trỏ và ngón giữa của mình ấn chặt vào mạch của cô, Tiểu Ca nhíu chặt mày, mím chặt môi, nhưng không nói một lời nào.

"Tiểu Ca, mau nói đi, tình hình thế nào?

Chương 782

Tại sao A Ninh lại không có phản ứng gì vậy?" Bàn Tử thấy Tiểu Ca vẫn không nói, sốt ruột đến mức nước mắt cũng chảy ra: "A Ninh bị sao vậy?

Mau nói đi." "A Ninh hiện tại vô cùng nguy hiểm." Tiểu Ca buông cổ tay A Ninh ra, lắc đầu nói tiếp: "Mạch của A Ninh vô cùng yếu ớt, nếu chúng ta không tìm được một nơi thoải mái ấm áp nữa, A Ninh có thể sẽ..." Những lời tiếp theo, Tiểu Ca không nói ra được, những đồng đội vào sinh ra tử, những ký ức để lại cho nhau đều vô cùng quý giá, nên mọi người đều rất trân trọng đối phương, Tiểu Ca không thể nào tiếp tục nói như vậy, y cũng không muốn mất đi A Ninh.

"Không đâu, tuyệt đối không đâu." Sở Văn đứng bên cạnh vội vàng lắc đầu, nói tiếp: "A Ninh xinh đẹp và tốt bụng như vậy, ông trời sẽ không đối xử với cô ấy như vậy đâu, chúng ta tăng tốc độ lên, mau chóng đi theo dấu chân xem sao." Hiện tại không có bất kỳ lựa chọn nào khác, những dấu chân người đột nhiên xuất hiện này, là sợi dây cứu mạng duy nhất.

Nếu Thiên Sơn thật sự có người cư trú, thì tính mạng A Ninh có lẽ có thể giữ được.

"Nhìn kia?" Khi Sở Văn chuẩn bị xuất phát lần nữa, Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy một căn nhà tranh xuất hiện trước mặt, nói: "Tôi nhớ vừa nãy khi tôi đi vào đây, phía trước là một vùng tuyết trắng mênh mông, sao đột nhiên lại xuất hiện một căn nhà vậy?" Bàn Tử không nhớ sai, Sở Văn và Tiểu Ca lúc đó đi trước Bàn Tử, nhìn cảnh tượng phía trước cũng không có gì cả, nhưng lúc này đột nhiên xuất hiện một căn nhà tranh, không khỏi vô cùng quỷ dị.

“Ở đây không có khí tức kỳ lạ nào.” Tiểu Ca lạnh lùng nói: “Nếu là quỷ quái hoặc những thứ không đúng, tôi có thể lập tức cảm nhận được.” Một điều đáng khẳng định, mọi người đều rất tin tưởng khứu giác của Tiểu Ca, nếu là quỷ quái thì có mùi hôi, nếu là mùi vị của con người cũng không có, nhưng Tiểu Ca lại không hề phát hiện ra!

“Nhưng căn nhà đột nhiên xuất hiện này cũng quá quỷ dị rồi, tôi thật sự có nên vào không?” Sở Văn có chút do dự nói.

“Đừng quan tâm nhiều như vậy nữa, A Ninh bây giờ vô cùng nguy hiểm, chúng ta cứ cứu A Ninh trước đã.” Bàn Tử không còn quan tâm căn nhà tranh bất ngờ xuất hiện phía trước ẩn chứa bí mật gì, Bàn Tử bây giờ chỉ sốt ruột tìm một nơi có thể chắn gió lạnh cho A Ninh.

Thấy Bàn Tử ôm A Ninh sốt ruột chạy đi, Sở Văn và Tiểu Ca lập tức theo sau Bàn Tử.

Bây giờ cũng đã liều mạng rồi, vì biết nếu chần chừ thì A Ninh có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, nếu trong căn nhà tranh thật sự có nguy hiểm khác, Sở Văn và Tiểu Ca có thể cùng nhau đối phó.

“Sao mà vô lễ vậy?” Một căn nhà tranh đột nhiên xuất hiện, vô cùng quỷ dị, Sở Văn cũng không nghĩ bên trong sẽ có con người xuất hiện, nhưng không ngờ, khi vội vàng tiến vào căn nhà tranh, một giọng nói của cô gái đột nhiên vang lên!

“?” Sở Văn có chút kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt, chỉ thấy cô gái trên người mặc một chiếc váy liền màu đỏ rực, thậm chí còn không đi giày, đang nhíu mày trừng Sở Văn.

“Này?” Thấy Sở Văn kinh ngạc nhìn mình, cô gái càng thêm bất mãn: “Ở đây là nhà của tôi, các người chưa được sự cho phép của tôi đã xông thẳng vào, chẳng lẽ tôi không thể mắng các người sao?” “Cô nương, cô nương, thật sự vô cùng xin lỗi.” Nhìn cô gái với thân hình nhỏ nhắn trước mặt, Sở Văn mới hoàn hồn, vội vàng cúi đầu không

ngừng xin lỗi cô gái: “Tôi thật sự quá sốt ruột, bạn của tôi bị bệnh rồi, nên tôi muốn tìm một nơi có thể tránh gió lạnh, đã mạo muội làm phiền cô.” “Liên quan gì đến tôi?” Cô gái bất mãn bĩu môi: “Tôi không thích con người, tôi ghét các người, tất cả đều ra ngoài cho tôi.” “Cái gì, không phải con người?” Nghe cô gái nói vậy, Sở Văn có chút sững sờ hỏi.

Thực ra Sở Văn sớm nên nghĩ rằng cô gái xuất hiện trong căn nhà tranh này chắc chắn không phải người bình thường, cô gái này mặc ít như vậy, nhưng lại không có cảm giác lạnh lẽo.

“Tôi đương nhiên không phải con người, những loài người ngu xuẩn này có thể so sánh với tôi sao?” Cô gái khinh thường nói: “Mau cút ra ngoài cho tôi!” Lời cô gái vừa dứt, cái rèm cửa đột nhiên bị vén lên, một người đàn ông cao lớn bước ra: “Hồng Tụ, không thể vô lễ như vậy.” Người đàn ông trông rất vạm vỡ, khuôn mặt cũng rất kiên nghị, nhưng điểm khác biệt duy nhất giữa người đàn ông và cô gái là, người đàn ông mặc rất dày, trên người toàn là lông thú.

“Vào đi.” Người đàn ông nhìn Sở Văn và A Ninh một cái, vén rèm cửa bên trong ra, ý bảo Sở Văn vào.

Vừa nãy cô gái bảo Sở Văn cút ra khỏi căn nhà tranh này, nhưng sự xuất hiện của người đàn ông đã khiến cô gái hoàn toàn yên lặng, người đàn ông lại mời vào bên trong sưởi ấm, nên Sở Văn lúc này cũng tiến thoái lưỡng nan, không biết rốt cuộc nên làm thế nào.

“Hồng Tụ không hiểu chuyện, bình thường cũng khá kiêu ngạo, đừng để ý.” Người đàn ông thấy Sở Văn đứng tại chỗ bất động tiếp tục nói: “Cậu không muốn bạn của mình nhanh chóng khỏe lại sao?

Vậy thì mau vào đi.” Nghe người đàn ông nói vậy, Sở Văn và Tiểu Ca trao đổi ánh mắt, mới chậm rãi đi vào.

Bàn Tử theo sau thấy Sở Văn và Tiểu Ca đều đã đi vào, tự nhiên

cũng đi theo sau họ.

"Con người." Tiểu Ca đi bên cạnh Sở Văn, khẽ nói.

Nghe Tiểu Ca nói vậy, Sở Văn không khỏi trừng lớn mắt.

Vừa nãy khi nhìn cô gái kia, hắn cảm thấy cô gái không phải người phàm, cô gái cũng thừa nhận mình không phải con người, nên Sở Văn đương nhiên cho rằng người đàn ông xuất hiện cùng cô gái cũng không phải con người, nhưng Tiểu Ca bây giờ lại đột nhiên nói ra những lời như vậy.

Sở Văn không nghi ngờ năng lực của Tiểu Ca, nhưng không thể tin rằng người đàn ông kia cũng giống mình, một con người bình thường, một con người bình thường sẽ sống ở Thiên Sơn sao?

Lại còn sống cùng một cô gái không phải con người nữa sao?

"Tôi không lừa cậu, tôi quả thật là con người." Người đàn ông vừa nói, vừa từ trong tủ ôm ra một đống chăn bông dày cộp, cuộn chặt lấy A Ninh.

"Hồng Tụ, đi nấu một bát canh gừng." Ngay sau đó, người đàn ông lại đột nhiên hét lớn với Hồng Tụ đang ở bên ngoài.

"Thật sự là con người sao?" Ngay cả khi người đàn ông đã tự mình nói, nhưng Sở Văn vẫn không muốn tin, hỏi lại: "Vậy tại sao ông lại sống ở Thiên Sơn lạnh lẽo như vậy?

Cô gái bên cạnh ông không phải con người mà." "Chuyện đó nói ra thì dài." Người đàn ông nói rồi, nhìn Sở Văn lộ ra một nụ cười.

Thấy người đàn ông đột nhiên nhìn mình nở một nụ cười quỷ dị, Sở Văn không khỏi rùng mình.

"Lạnh sao?" Thấy Sở Văn cả người rùng mình, người đàn ông mới phản ứng lại: "Tôi suýt quên mất, cậu mặc ít quá!" Người đàn

ông nói rồi, liền vươn tay lại từ trong tủ lấy ra ba chiếc áo khoác lớn làm bằng da động vật, lần lượt đưa cho Sở Văn và Bàn Tử mỗi người một cái.

Trước đó Bàn Tử không hề do dự mà khoác lên người mình, Sở Văn và Tiểu Ca nhíu mày nhìn chiếc áo khoác lớn làm bằng da động vật bình thường trong tay, đang do dự có nên mặc lên người không.

"Đừng lo lắng." Thấy Sở Văn có điều lo ngại, người đàn ông đột nhiên nói: "Cậu đã cứu tôi, nên tôi tuyệt đối sẽ không hại cậu đâu." "Cái gì?

Tôi cứu ông sao?" Nghe người đàn ông nói vậy, Sở Văn càng kinh ngạc hơn!

Phải biết rằng trước đây Sở Văn chưa từng gặp người đàn ông này, làm sao có thể cứu người đàn ông này được chứ?

"Đúng, cậu đã cứu tôi." Người đàn ông cười gật đầu.

"Là cái giọng nói đột nhiên xuất hiện trong hang núi đó phải không?" Tiểu Ca vẫn im lặng từ nãy đến giờ đột nhiên nói.

Chương 783

“Xem ra y đã sớm phát hiện ra tôi rồi.” Người đàn ông cười gật đầu.

Chỉ thấy Tiểu Ca mới từ từ lắc đầu, nói tiếp: “Tôi không hề phát hiện ra, tình huống lúc đó quá khẩn cấp, tôi cứ nghĩ vì tôi đi lại trong hang núi, nên giọng nói mới thay đổi, bây giờ, mọi thứ cũng đều hợp lý.” “Cái gì?” Sở Văn đứng bên cạnh nghe mà đầu óc mịt mờ.

Thấy vẻ mặt mơ hồ của Sở Văn, người đàn ông cười cười, tháo chiếc khăn quàng cổ ra.

Lúc này Sở Văn mới phát hiện trên cổ người đàn ông có một dấu hiệu giống hệt trên người mình!

“!” Sở Văn kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

“Tôi cũng giống cậu, đều có dấu hiệu như vậy, sở dĩ tôi cũng đã từng vào cánh cửa lớn đó, nhưng không giống cậu từ cánh cửa lớn đó đi ra, tôi lại không bao giờ ra được nữa, quả nhiên, tôi có thể vĩnh viễn không ra được nữa.” Người đàn ông nói.

“Nhưng cái giọng nói kia rõ ràng đã nói, tất cả những người đi trước đều đã hòa làm một với nó, tại sao?” Sở Văn khó hiểu hỏi.

“Tôi vì sao không hòa hợp làm một với nó, đúng không?” Người đàn ông cúi đầu, nói tiếp: “Nhiệm vụ cuối cùng, tôi cũng đã giết người thân cận nhất của tôi, nhưng cuối cùng tôi đã không giết chết cô ấy, mà đã đưa ra một lựa chọn khác.” “Lựa chọn?” Sở Văn không khỏi tò mò, trong tình huống như vậy, theo lý mà nói chỉ có giết chết mới có thể đi ra khỏi cánh cửa lớn đó.

Nhưng lựa chọn nào lại khiến người đàn ông sau đó không có bất

kỳ phản ứng nào, chỉ bị nhốt trong cánh cửa lớn đó, không hoàn toàn hòa hợp với chủ nhân của giọng nói kia?

"Tôi đã lựa chọn quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra." Người đàn ông nhẹ nhàng thở dài, nói tiếp: "Trước khi đi thám hiểm mộ thất dưới đáy biển, tôi có mang theo một thứ, sau khi ăn vào, liền có thể quên hết mọi chuyện trước đây, chìm vào giấc ngủ sâu không tỉnh lại." "Cũng chính vì vậy, tôi mới luôn không hòa hợp làm một với chủ nhân của giọng nói kia, cũng chính vì cậu đã triệt để đánh thức tôi, cũng khiến tôi nhớ lại những chuyện trước đây, khi mộ thất dưới đáy biển hoàn toàn sụp đổ, tôi với tư cách là một cá thể độc lập không thể hòa hợp làm một với mộ thất dưới đáy biển." "Nhưng tôi làm sao đưa ông ra được?" Sở Văn có chút khó hiểu.

Khi ở trong mộ thất dưới đáy biển, Sở Văn chưa từng cảm nhận được sự xuất hiện của một sinh mệnh khác, vậy thì làm sao hắn lại đưa người đàn ông ra được chứ?

"Cậu còn nhớ cái cây lớn đó không?" Người đàn ông đột nhiên nói.

"Chẳng lẽ cái cây lớn đó là?" Sở Văn kinh ngạc hỏi.

Chỉ thấy người đàn ông từ từ lắc đầu, giải thích: "Tôi chỉ bị phong ấn trong cái cây lớn đó, sau khi hoàn thành mọi thứ, năng lượng của tôi tạm thời ký sinh vào người cậu, khi tôi rời khỏi mộ thất dưới đáy biển, Hồng Tụ liền tìm thấy tôi, Hồng Tụ không phải yêu quái, mà là tinh linh, tinh linh của Thiên Sơn.

Cô ấy dùng năng lượng của mình để tái tạo lại cơ thể cho tôi." "Vậy mà lại như vậy." Sở Văn đơn giản cảm thấy khó tin!

Tuy những gì từng gặp phải trong mộ huyệt vô cùng nguy hiểm, vô cùng thần kỳ rồi, nhưng không thể ngờ ở Thiên Sơn lại có những chuyện quỷ dị và thần kỳ như vậy xảy ra!

“Vậy ông có biết những cái cây mọc quanh cái cây lớn đó có tác dụng gì không?” Sở Văn hỏi.

“Đó là món quà cuối cùng mộ thất dưới đáy biển tặng cho cậu.” Người đàn ông trả lời: “Sức mạnh mà mộ thất dưới đáy biển ban cho!

Nếu một ngày nào đó cậu có thể biến sức mạnh này thành của mình, thì cậu sẽ mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi.” “Vậy mà lại như vậy.” Sở Văn bừng tỉnh nhìn hai tay mình, hiện tại tay phải một màu đen, tay trái một màu xanh, xem ra hắn chưa hấp thu hoàn toàn sức mạnh mà mộ thất dưới đáy biển ban cho.

“Nhưng tôi phải làm sao mới có thể hấp thu toàn bộ sức mạnh này?” Sở Văn khó hiểu hỏi.

“Điều này tôi không biết.” Người đàn ông suy đoán: “Có lẽ cần nhiều thử thách hơn.” Sở Văn nghe vậy, Hồng Tụ đột nhiên từ bên ngoài đi vào, trên tay bưng một bát canh gừng nóng hổi.

“Đây!” Hồng Tụ bất mãn đưa bát canh gừng trong tay cho người đàn ông, liền lập tức đi ra ngoài.

“Nếu tôi không nhớ lầm, vừa nãy cô gái kia rõ ràng ghét con người, tại sao lại nguyện ý sống cùng ông?” Bàn Tử phía sau lúc này đột nhiên mở miệng, nhìn người đàn ông hỏi.

“Cô ấy ghét con người là vì tôi.” Người đàn ông cười khổ một tiếng: “Tôi và Hồng Tụ lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tôi bị cha mẹ bỏ rơi, nên cô ấy mới căm ghét con người.” Hóa ra Hồng Tụ vì cha mẹ người đàn ông mới căm ghét con người đến vậy.

“Hóa ra là như vậy!” Sở Văn bừng tỉnh gật đầu.

Không biết cha mẹ nào lại nhẫn tâm đến vậy, lại bỏ rơi con mình trong thế giới băng thiên tuyết địa như vậy chứ.

“Đó đều là chuyện quá khứ rồi, ngược lại tôi phải cảm ơn họ, nếu

không thì tôi có lẽ sẽ không gặp được Hồng Tụ." Người đàn ông cười nói: "Nếu không có sự xuất hiện của Hồng Tụ, tôi có lẽ đã sớm hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này rồi." Nếu không phải cha mẹ người đàn ông khiến anh ta bị bệnh, có lẽ anh ta sẽ không gặp được cô gái tốt bụng như vậy, cũng chính vì gặp được Hồng Tụ, nên cuộc đời tiếp theo của người đàn ông mới trở nên phi thường.

Nhìn trên mặt người đàn ông không có một chút ý hận thù nào, nghe lời anh ta nói, người quan trọng nhất trong đời anh ta chắc chắn là Hồng Tụ, vậy thì tại sao lại phải đi thám hiểm mộ thất dưới đáy biển chứ?

Dường như nhìn thấu Sở Văn, người đàn ông cười giải thích: "Tôi cũng sẽ đi thám hiểm mộ thất dưới đáy biển, vì lúc đó tôi và Hồng Tụ đều còn rất nhỏ, đều nghe nói trong mộ thất dưới đáy biển sẽ có những chuyện phi thường xảy ra, nếu may mắn thì vào đó có thể thực hiện được nguyện vọng của mình.

Lúc đó nguyện vọng lớn nhất của tôi là hy vọng Hồng Tụ có thể mãi mãi duy trì hình dạng con người!" "Đương nhiên rồi, cũng chính vì nguyện vọng này vốn là của Hồng Tụ, tôi chỉ không muốn giúp cô ấy hoàn thành mà thôi, nhưng không ngờ lại đi mấy trăm năm, đợi khi tôi trở về, Hồng Tụ không cần dựa vào năng lực bên ngoài, cũng có thể duy trì hình dạng con người trong thời gian dài." Người đàn ông nói rồi trên mặt lộ ra một chút khó xử.

"Chỉ là mấy trăm năm đó, lại để Hồng Tụ một mình trải qua, một mình trong trời tuyết mênh mông chờ đợi tôi nhất định rất cô đơn phải không." Người đàn ông lắc đầu nói.

"Hóa ra là như vậy!" Sở Văn có thể suy đoán, người quý giá nhất mà người đàn ông gặp trong cánh cửa đó chắc chắn là Hồng Tụ, dù sao người đàn ông vốn dĩ vì Hồng Tụ mới đi thám hiểm mộ thất dưới

đáy biển.

“Mau nhìn kìa.” Đúng lúc đó, Bàn Tử ngồi phía sau đột nhiên nói với Sở Văn và Tiểu Ca: “Trán A Ninh nóng quá!” Thời gian rõ ràng đã trôi qua lâu rồi, A Ninh vẫn luôn được quấn trong chăn, vừa nãy đã uống một bát canh gừng, cả người đều tỏa ra hơi nóng, nhưng trán cô ấy vẫn nóng.

A Ninh và những cô gái bình thường có điểm khác biệt, A Ninh từ nhỏ đã luyện võ, thể chất tự nhiên mạnh hơn rất nhiều so với những cô gái bình thường, khi bị bệnh thời gian hồi phục cũng ngắn hơn những cô gái bình thường.

Nhưng bây giờ đã qua cả buổi, A Ninh không có dấu hiệu tỉnh lại, sốt cao vẫn không thuyên giảm.

“Phải làm sao bây giờ?” Sở Văn nhíu chặt mày: “Nếu cứ thế này nữa, thì não của A Ninh sẽ bị sốt hỏng mất.” Quả thật, trong môi trường băng thiên tuyết địa như vậy, nếu A Ninh vẫn không hạ sốt, e rằng não cô ấy thật sự sẽ bị sốt hỏng.

“Hồng Tụ, mau vào xem giúp cô gái này đi.” Người đàn ông vội vàng gọi cô gái đang ở bên ngoài nhà.

Chương 784

Tuy ghét những kẻ ngoại lai đột nhiên xuất hiện này, nhưng Hồng Tụ đối với lời người đàn ông nói thì khá nghe lời.

Tuy Hồng Tụ đi vào có chút không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi trước mặt A Ninh, cẩn thận bắt mạch cho cô ấy!

Chỉ thấy trên mặt cô gái nhăn thành một cục, nhìn vẻ mặt như vậy của cô gái, Sở Văn và Bàn Tử không khỏi sốt ruột: "Cô nương Hồng Tụ, bạn của tôi bị làm sao vậy?

Đừng làm ra vẻ mặt như vậy, nhìn cô làm người ta lo lắng quá." "Bạn của cậu tạm thời không có nguy hiểm tính mạng." Hồng Tụ đột nhiên ngẩng đầu nhìn Sở Văn giải thích: "Chỉ là nếu duy trì tình trạng như vậy, cứ tiếp tục nữa, thì bạn của cậu có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa." "Cái gì?

Sao lại thế?" Bàn Tử vô cùng kinh ngạc hỏi: "Không phải chỉ bị sốt cao thôi sao, bây giờ ở đây ấm áp như vậy, A Ninh cũng đã uống canh gừng chắc sẽ nhanh chóng khỏe lại, nghiêm trọng nhất cũng chỉ là não bị sốt hỏng thôi, tại sao lại không bao giờ tỉnh lại?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Hồng Tụ không nhịn được lắc đầu, liếc nhìn Tiểu Ca đang đứng phía sau.

"Trong số các người có người cũng hiểu biết chút về mạch lạc cơ thể người, chẳng lẽ không phát hiện ra điểm kỳ lạ trong mạch lạc của cô gái này sao?" Hồng Tụ hỏi ngược lại.

Nghe Hồng Tụ nói vậy, Tiểu Ca vẫn im lặng từ nãy đến giờ, đột nhiên nghiêm trọng gật đầu.

"Trong cơ thể A Ninh có một sức mạnh kỳ lạ vẫn luôn không ngừng lưu chuyển, nhưng tôi cũng không biết đó là tình huống gì."

Tiểu Ca thành thật nói.

"Y nói không sai, trong cơ thể cô ấy quả thật có một sức mạnh kỳ lạ vẫn luôn không ngừng lưu chuyển." Hồng Tụ gật đầu giải thích: "Con gái vốn thuộc âm, thật không may, bạn của cô ấy lại gặp chuyện không vui lúc này, trong môi trường băng thiên tuyết địa như vậy, yếu tố ảnh hưởng lớn nhất đến cơ thể." Nghe Hồng Tụ nói vậy, Sở Văn mới hiểu ra, vì từ sáng đến tối đều ở cùng A Ninh, nên có một số phản ứng sinh lý mà con gái mới có, hắn vậy mà lại không để ý!

"Cũng chính vì yếu tố đặc biệt này mà khả năng miễn dịch của bạn cô ấy mới giảm xuống." Hồng Tụ tiếp tục nói: "Nhiệt độ có tác hại rất lớn đối với cơ thể, hiện tại cơ chế cơ thể đã khởi động trạng thái sốc, nếu trong thời gian ngắn không thể hồi phục, thì sau này có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa." "Làm sao để hồi phục bây giờ?" Bàn Tử nhíu mày hỏi.

Nếu vấn đề A Ninh đang đối mặt, thật sự là do vấn đề sinh lý, vậy thì là đàn ông như Sở Văn, cũng không biết có phương pháp nào có thể giải quyết được.

"Tôi thì biết có một loại thuốc, thuộc tính dương." Hồng Tụ đột nhiên nói: "Nếu có thể uống vào, thì sẽ có tác dụng rất lớn đối với cơ thể." "Nhưng ở đây trời băng đất tuyết, vừa bước ra ngoài là một vùng tuyết trắng mênh mông, tôi phải tìm loại thuốc như vậy ở đâu chứ?" Sở Văn có chút khó hiểu hỏi.

"Chẳng lẽ không nhớ mình từ đâu ra sao?" Hồng Tụ bĩu môi, có chút khinh thường nói.

"Mộ thất dưới đáy biển?" Bàn Tử càng kinh ngạc hơn: "Nhưng lúc đó, con đường tôi đã đi đều đã sụp đổ, bây giờ muốn tìm một lối vào mộ thất dưới đáy biển khác càng khó hơn." "Tôi chỉ nhắc nhở trong mộ huyệt có loại thuốc đó, nhưng không nhất định phải ở trong

mộ thất dưới đáy biển đâu." Hồng Tụ nhún vai nói.

Nghe Hồng Tụ nói vậy, mắt Sở Văn không khỏi phát ra ánh sáng hy vọng, vội vàng hỏi: "Cô nương Hồng Tụ, cô có thể nói cho tôi biết không?

Có những loại mộ huyệt khác sao?" Nghe Sở Văn hỏi vậy, trên mặt Hồng Tụ đột nhiên hiện lên vẻ kiêu ngạo.

"Tôi đã sống ở Thiên Sơn mấy trăm năm, tuy không phải mộ huyệt nào cũng đi, nhưng tất cả những mộ huyệt có loại thuốc đó, tôi đều đã đi qua." Tuy Hồng Tụ chỉ là một tiểu tinh linh, nhưng cơ thể cô ấy cũng thuộc âm, nên loại thuốc đó đối với cô ấy cũng có tác dụng nhất định.

"Thật sao?

Thật tốt quá rồi." Bàn Tử đứng bên cạnh kích động nói.

"Chỉ là Thiên Sơn này vô cùng quỷ dị, tuy có rất nhiều mộ huyệt, nhưng những mộ huyệt này không cố định bất biến, ngược lại sẽ thay đổi theo thời gian hoặc thời tiết!" Hồng Tụ tiếp tục nói: "Nếu bây giờ muốn đi tìm mộ huyệt đó, tôi cũng không biết vị trí cụ thể, nhưng tôi biết mộ huyệt đó cứ cách một trăm năm sẽ xuất hiện một lần, mấy ngày nay vừa đúng lúc mộ huyệt đó xuất hiện." "Vậy mà lại như vậy." Người đàn ông đứng bên cạnh Hồng Tụ có chút kinh ngạc nói: "Chẳng trách lối ra lúc tôi ra không phải lối vào lúc tôi vào, hóa ra từ lúc tôi bước vào mộ huyệt, mọi thứ đều đã thay đổi." Nghe Hồng Tụ và người đàn ông nói vậy, Sở Văn không khỏi cảm thấy độ khó tìm kiếm mộ huyệt đó tăng lên rất nhiều, không nhịn được nhíu chặt mày.

"Nếu đã như vậy, thì việc tìm kiếm sẽ vô cùng phức tạp, không biết đến bao giờ mới tìm được mộ huyệt đó đây?" Sở Văn thở dài, nhìn A Ninh đang nằm trên đất được quấn chặt trong chăn, trong lòng năm vị tạp trần.

“Nhưng vì A Ninh, tôi dù thế nào cũng phải thử một chút, nếu không tìm kiếm thì A Ninh nhất định không có cứu rồi.” Bàn Tử đứng bên cạnh vội vàng nói.

Sở Văn và Tiểu Ca đều rất nghiêm trọng gật đầu, tuy cũng biết chuyện này vô cùng khó khăn, nếu đi vào mộ huyệt sau đó cũng sẽ đối mặt với nhiều nguy hiểm, nhưng trong tình huống như vậy, không thể nào bỏ rơi đồng đội của mình được.

“Cô nương Hồng Tụ, mấy ngày này tôi giao bạn của tôi cho cô chăm sóc.” Sở Văn nhìn Hồng Tụ đột nhiên nói: “Tôi nhất định sẽ tìm được mộ huyệt, và mang loại thuốc đó ra.” “Hồng Tụ!

Đi cùng họ đi.” Khó khăn mà Sở Văn đang đối mặt người đàn ông trong lòng biết rõ, không nhịn được nói với Hồng Tụ đang đứng bên cạnh: “Nếu không thì tôi có lẽ sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong cái mộ thất dưới đáy biển sâu không thấy đáy đó.” “Đã nói ra miệng rồi, vậy thì tôi tự nhiên sẽ giúp anh.” Hồng Tụ lạnh lùng liếc nhìn Sở Văn một cái, mở miệng nói.

Nghe Hồng Tụ nói vậy, Sở Văn và Bàn Tử lập tức bày tỏ sự cảm ơn.

Tuy từ đầu thái độ của Hồng Tụ đối với mình không tốt, đối với mình cũng rất lạnh nhạt, Hồng Tụ không hề ngụy tạo thái độ không tốt của mình, biểu hiện vô cùng rõ ràng.

Nhưng Hồng Tụ quả thật đã giúp đỡ mình, nể mặt người đàn ông, Hồng Tụ quả thật không có ý định làm hại mình, nên bây giờ Hồng Tụ có thể đi cùng mình tìm kiếm mộ huyệt, tự nhiên vô cùng cảm ơn.

“Anh ở lại đây đi, chăm sóc tốt bản thân.” Hồng Tụ nhìn người đàn ông đột nhiên nói: “Bây giờ anh chỉ còn thoi thóp một hơi, nếu lại ra ngoài mạo hiểm nữa, gặp thần tiên cũng không cứu được, nên anh cứ ở nhà mà ngoan ngoãn ở đó, không được đi đâu hết, biết chưa?”

“Tại sao vậy?” Nghe Hồng Tụ nói với người đàn ông như vậy, Bàn Tử đứng bên cạnh vô cùng khó hiểu hỏi: “Vừa nãy rõ ràng cô nương Hồng Tụ vì...” Nhưng lời Bàn Tử chưa nói hết, Hồng Tụ đã cắt ngang: “Tôi đã đưa anh ra không phải là linh hồn, mà là hơi thở cuối cùng.

Bây giờ anh nhìn thấy thân xác, nếu không phải tôi dùng tuyết để tái tạo, căn bản không duy trì được bao lâu đâu.” “Để tái tạo những thứ này tôi phải tiêu hao linh khí của mình, nên tôi đương nhiên không thể để anh lúc này đi ra ngoài mạo hiểm, nhất định phải để anh dưỡng bệnh một thời gian, đợi khi thời tiết ấm lên, tôi sẽ tái tạo lại thân xác cho anh.” Hồng Tụ tiếp tục nói.

“Vậy thì Bàn Tử, cậu ở lại đi.” Nghe Hồng Tụ nói vậy, Sở Văn đột nhiên cảm thấy A Ninh và người đàn ông thực ra đều là bệnh nhân, đều cần người chăm sóc, liền quay đầu lại nói với Bàn Tử đứng bên cạnh: “Tôi thấy ở đây cần cậu, cậu ở lại không chỉ có thể chăm sóc A Ninh, mà còn có thể giúp cô nương Hồng Tụ trông chừng vị tiên sinh này nữa!” “Nhưng tôi muốn đi cùng cậu.” Bàn Tử có chút tủi thân cúi đầu.

Thực ra Bàn Tử rất muốn cùng Sở Văn đi mạo hiểm, là anh em vào sinh ra tử, Bàn Tử cũng muốn lúc này san sẻ một chút.

Tuy Bàn Tử cũng muốn ở lại chăm sóc A Ninh, nhưng thực tế cho Bàn Tử biết đồng đội tiếp theo có thể sẽ đối mặt với nguy hiểm lớn hơn.

“Cậu ở lại đây đi, có cậu ở đây A Ninh và vị tiên sinh này, tôi cũng có thể an tâm hơn một chút.

Có cô nương Hồng Tụ đi cùng tôi, cậu lo lắng gì chứ?” Sở Văn nói.

Thấy Sở Văn nói vậy, Bàn Tử liếc nhìn người đàn ông bên cạnh

Hồng Tụ, lại liếc nhìn A Ninh đang hôn mê bất tỉnh, đành cắn môi gật đầu.

"Chọn ngày không bằng gặp ngày, chúng ta xuất phát đi." Đối với chuyện mạo hiểm như vậy, Hồng Tụ dường như vô cùng hưng phấn, nói với Sở Văn: "Nếu xuất phát sớm một chút, có lẽ sẽ có thu hoạch khác." Quả thật, bây giờ không có quá nhiều thời gian, phải tranh thủ thời gian còn lại, tìm loại thuốc đó mang về chữa bệnh cho A Ninh.

Chương 785

Nên nghe Hồng Tụ nói vậy, Sở Văn và Tiểu Ca cũng lập tức đồng ý.

"Mang tất cả những bộ quần áo này lên." Thấy mọi người chuẩn bị xuất phát, người đàn ông lập tức từ trong tủ lấy ra một số quần và áo khoác làm bằng da động vật: "Bên ngoài thật sự quá lạnh, nếu muốn đi ra ngoài thì nhất định phải mặc dày một chút, như vậy mới có thể giữ nhiệt trong cơ thể, nếu không thì khi chưa tìm được mộ huyệt có thể sẽ bị đóng băng đến chết." Nhìn những bộ quần áo trong tay, Sở Văn lại nhìn Hồng Tụ đứng bên cạnh, không nhịn được hỏi: "Cô mặc ít như vậy, tại sao một chút cũng không lạnh?

Chẳng lẽ tiểu tinh linh ở Thiên Sơn không sợ lạnh sao?" Nghe Sở Văn hỏi mâu thuẫn như vậy, Hồng Tụ đột nhiên cúi đầu cười cười: "Này, cậu hỏi toàn những câu hỏi gì vậy?

Thật là không có kiến thức gì cả, tôi là tinh linh, chẳng lẽ cậu chưa từng nghe nói sao?" Nhìn vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo của Hồng Tụ, Sở Văn không khỏi nhìn Tiểu Ca, hơi bối rối lắc đầu.

Thấy Sở Văn và Tiểu Ca có vẻ rất tò mò, Hồng Tụ không khỏi rất vui, vô cùng phấn khích khi được giải thích, liền vội vàng nói: "Bộ y phục mỏng như cánh ve mà các người đang thấy bây giờ, thực ra căn bản không phải được làm từ vải vóc bình thường, hoặc nói đúng hơn, nó căn bản không phải là một bộ y phục." "Không phải y phục, vậy sao có thể mặc trên người được chứ?" Sở Văn không khỏi hỏi.

"Vì nguyên liệu làm nên nó căn bản không phải vải vóc bình thường, không dùng để làm y phục.

Vào thời cổ đại, khi núi lửa phun trào, nguyên liệu này được hình

thành từ nham thạch nóng chảy.” Hồng Tụ giải thích.

“Nhưng nếu chỉ là nham thạch nóng chảy, sao nhìn nó lại mềm mại và mỏng manh như vậy chứ?” Tiểu Ca bên cạnh cũng có chút khó hiểu hỏi.

“Bộ y phục này là do tôi tự chế tạo.” Hồng Tụ chống nạnh, hơi kiêu ngạo nói: “Đã được tôi truyền vào không ít linh khí, nên mới có thể mềm mại và mỏng manh như những bộ y phục cao cấp kia.

Hơn nữa, nhìn nó rất mỏng, nhưng mặc trên người lại đặc biệt giữ ấm, ngay cả trong thời tiết băng giá cũng có thể chống chọi cái lạnh khắc nghiệt.” “Vậy nếu mùa hè mặc thì chẳng phải sẽ nóng chết sao?” Như đột nhiên nhớ ra, Sở Văn vội nói: “Trong mộ huyệt còn ấm hơn bên ngoài nhiều, nếu mặc cái này vào mộ huyệt có thể sẽ thấy khó chịu đấy.” “Cái đó không cần phải lo lắng đâu.” Hồng Tụ bí ẩn cười một tiếng: “Chúng ta mau xuất phát đi, đi tìm xem lối vào của mộ huyệt kia sẽ xuất hiện ở đâu.” Hồng Tụ đã hoàn toàn thỏa mãn sự tò mò của Sở Văn và Tiểu Ca, vậy nên khi cô ấy bảo xuất phát, Sở Văn và Tiểu Ca tự nhiên đều tán thành.

“Nhưng Thiên Sơn lớn như vậy, nếu chúng ta tìm một cách mù quáng, chẳng phải sẽ mất rất nhiều thời gian sao?” Sở Văn và Tiểu Ca đi theo sau Hồng Tụ, Sở Văn không khỏi nói: “Ước chừng chúng ta còn chưa tìm thấy lối vào mộ huyệt thì mộ huyệt đã biến mất một cách bí ẩn rồi.” “Nên kết hợp thiên thời địa lợi để tìm lối vào mộ huyệt.” Tiểu Ca đi bên cạnh Sở Văn giải thích: “Hồng Tụ đã sống ở đây lâu như vậy, đối với mọi thứ ở đây cũng rất quen thuộc, đi theo cô ấy, khả năng tìm thấy lối vào mộ huyệt cũng sẽ lớn hơn.” Nghe Tiểu Ca nói vậy, Hồng Tụ đột nhiên trở nên rất vui, quay đầu nhìn Tiểu Ca một cái đầy tán thưởng: “Trong số đó, các ngươi thông minh đấy, ta đương nhiên không thể như một con ruồi không đầu mà đi tìm lối vào mộ huyệt được!

Chỉ cần đi theo ta là được, ta nhất định sẽ dẫn các người tìm thấy mộ huyệt." "Ta đương nhiên tin tưởng cô nương Hồng Tụ rồi!" Sở Văn gật đầu nói.

Vừa dứt lời, Sở Văn và Tiểu Ca không khỏi nhìn nhau cười một tiếng.

Bây giờ Sở Văn và Tiểu Ca đã phát hiện ra, tuy Hồng Tụ có địch ý lớn với họ, nhưng Hồng Tụ là một tinh linh cực kỳ trọng tình cảm, không hề có ý muốn làm hại họ.

Có lẽ vì Hồng Tụ đã sống một mình trên núi tuyết trong thời gian dài, nên suy nghĩ của cô ấy rất đơn thuần.

Hồng Tụ chỉ cần được người khác khen ngợi và công nhận, sẽ thể hiện ra vẻ mặt rất vui vẻ.

Thấy Sở Văn và Tiểu Ca có chỗ nào không hiểu, mà chỗ đó lại là điều Hồng Tụ quen thuộc, vậy thì cô ấy sẽ vô cùng vui sướng.

Sở Văn và Tiểu Ca lo lắng vì Hồng Tụ không thích con người, sẽ ghét bỏ họ, không muốn thật lòng giúp đỡ.

Nhưng bây giờ đã tìm ra "bí kíp" để hòa thuận, thậm chí vui vẻ với Hồng Tụ!

Đó là khen ngợi Hồng Tụ nhiều hơn, thuận theo ý cô ấy, và giả vờ như không biết gì.

Mấy người họ không biết đã đi bao lâu trong gió tuyết, Sở Văn cảm thấy tay chân mình đã lạnh cóng, mất hết cảm giác.

Sở Văn mệt mỏi xoa xoa tay, lạnh đến run cầm cập.

Hồng Tụ đi trước cũng có vẻ rất sốt ruột, dù sao trước đó cô ấy đã mạnh miệng tuyên bố, rất tự tin về việc tìm thấy lối vào mộ huyệt, nhưng bây giờ thời gian trôi qua lâu như vậy mà không có chút manh

mối nào, Hồng Tụ tự nhiên rất sốt ruột.

"Cô nương Hồng Tụ, đừng nóng vội." Sở Văn đi theo sau, thấy vẻ mặt bất mãn của Hồng Tụ, liền vội vàng an ủi: "Tôi tin chúng ta sẽ sớm tìm thấy lối vào mộ huyệt thôi!" "Tôi nóng vội cái gì chứ, chuyện của các người, không tìm thấy cũng chẳng liên quan gì đến tôi." Tuy Sở Văn hết sức an ủi cảm xúc của Hồng Tụ, nhưng lại càng khiến Hồng Tụ thêm khó xử, Hồng Tụ có chút không vui nói.

Thấy cách làm của mình không những không khiến Hồng Tụ vui vẻ, mà còn khiến cô ấy tức giận hơn, Sở Văn không khỏi nhíu mày, rõ ràng chỉ cần khen là Hồng Tụ sẽ vui, sao sắc mặt lại thay đổi nhanh như vậy?

Quả nhiên, lòng phụ nữ khó dò như kim đáy biển, khiến người ta khó lòng suy đoán được.

"Thôi, không tìm nữa, chúng ta về thôi." Lúc ra ngoài là buổi chiều, bây giờ không chỉ càng lúc càng lạnh, mà trời cũng dần tối.

Hồng Tụ ngồi phía trước vốn rất sốt ruột, thấy không có chút phát hiện nào, không khỏi bực bội nói.

Tuy tay chân Sở Văn và Tiểu Ca đều đã lạnh buốt trong thế giới băng tuyết, nhưng họ không muốn bỏ cuộc, vì càng không tranh thủ thời gian, A Ninh càng phải đối mặt với nguy hiểm lớn hơn, càng phải chịu nhiều đau khổ hơn.

Vì vậy, nghe Hồng Tụ nói có ý định quay về, Sở Văn không khỏi vội nói: "Cô nương Hồng Tụ, chúng ta tìm thêm chút nữa đi, biết đâu lại có phát hiện kỳ lạ thì sao." "Anh không thấy bây giờ đã hoàng hôn rồi sao?" Thấy Sở Văn phản bác, Hồng Tụ càng thêm bất mãn, gắt gỏng với Sở Văn: "Lúc này mà đi trên Thiên Sơn nhất định sẽ gặp phải thứ không sạch sẽ, tuy tôi là tiểu tinh linh, nhưng khả năng lớn nhất của tôi cũng chỉ có thể bảo vệ tôi, nếu gặp nguy hiểm tôi sẽ

không bảo vệ các người đâu.” Nghe Hồng Tụ nói vậy, Sở Văn có chút muốn nói thêm, nhưng Tiểu Ca bên cạnh đột nhiên khẽ chạm vào anh, ý bảo đừng nói nữa.

Lượng nhiệt trong cơ thể họ sắp cạn kiệt, nếu cứ cố gắng chịu đựng tiếp, e rằng chưa tìm được lối vào mộ huyệt đã không chịu nổi nữa rồi.

Trong lòng, Tiểu Ca nói: “Vậy chúng ta mau về thôi.” Nghe Tiểu Ca nói vậy, Hồng Tụ cũng không đôi co với Sở Văn nữa, nhanh chóng đi trước, vẻ mặt rất phiền toái.

Lúc đi tìm, Sở Văn và Tiểu Ca hoàn toàn đi theo sau Hồng Tụ.

Trong ký ức của Sở Văn và Tiểu Ca, mọi thứ trước mắt đều là tuyết trắng bao la, dấu chân của họ lúc nãy đã bị gió tuyết xóa sạch hoàn toàn!

Nếu bây giờ muốn quay về, liệu có thật sự quay lại được đường cũ không?

Nhưng thấy Hồng Tụ tự tin như vậy, Sở Văn và Tiểu Ca đành đi theo sau, dù sao Hồng Tụ cũng quen thuộc với Thiên Sơn hơn họ rất nhiều.

“Gì thế kia?

Chương 786

Hình thù kỳ lạ thật đấy?" Cùng lúc đó, Bàn Tử và người đàn ông đứng ngoài căn nhà gỗ nhỏ, nhìn cái bọc trắng đột nhiên xuất hiện bên ngoài, không khỏi tò mò đánh giá!

"Lục Đậu sống ở đây lâu hơn tôi nhiều, lẽ nào anh chưa từng thấy cái này sao?" Trong lúc Sở Văn và Tiểu Ca đi theo Hồng Tụ tìm lối vào mộ huyệt, Bàn Tử và người đàn ông trò chuyện, cũng biết tên người đàn ông là Lục Đậu.

Lúc này, Bàn Tử không khỏi nhìn Lục Đậu hỏi: "Cái thứ kỳ lạ này là lần đầu tiên tôi thấy đấy!

Nó dường như đột nhiên xuất hiện trước căn nhà gỗ nhỏ, lúc tôi đến thì không có cái thứ này." "Đúng vậy, cái thứ này quả thật đột nhiên xuất hiện, nhưng tôi cũng chưa từng thấy nó." Người đàn ông nhìn cái bọc trắng trước mặt, cũng có chút khó hiểu, lắc đầu.

Tuy cả người đàn ông và Bàn Tử đều không biết cái thứ đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là gì, nhưng cũng không muốn tiến thêm để nghiên cứu, vì không biết cái thứ đột nhiên xuất hiện này có mang đến nguy hiểm và tai nạn không.

Huống hồ những thứ trong Thiên Sơn vốn dĩ rất quỷ dị, giờ lại như vậy, nên người đàn ông và Bàn Tử tự nhiên không dám hành động liều lĩnh.

"Tôi về rồi đây." Đúng lúc này, Hồng Tụ từ xa thấy người đàn ông và Bàn Tử đứng ngoài nhà gỗ, liền nhảy nhót chạy về phía người đàn ông: "Không ở trong nhà nghỉ ngơi à?

Lẽ nào cố ý ở đây đợi tôi sao?" Lục Đậu dịu dàng xoa xoa mái tóc Hồng Tụ: "Sao rồi, có phát hiện gì đặc biệt không?" Nghe Lục Đậu

hỏi vậy, vẻ mặt Hồng Tụ lộ ra sự bất mãn, nhưng vẫn ngoan ngoãn nói: "Thiên Sơn là nơi quỷ dị khó lường, tuy tôi đã sống ở đây mấy trăm năm, nhưng có những nơi tôi không thể đi sâu vào được, nên hôm nay không có thu hoạch gì." "Thế mà lại như vậy." Bàn Tử vốn dán vẻ mặt mong chờ khi Hồng Tụ về, nhưng nghe Hồng Tụ nói vậy, vẻ mặt mong chờ nhanh chóng biến thành thất vọng.

Dù sao Bàn Tử chỉ mong A Ninh sớm khỏe lại, nếu thời gian càng kéo dài, nguy hiểm mà cô ấy phải đối mặt càng không thể tưởng tượng được...

"Vậy tiếp theo phải làm sao đây?" Bàn Tử không khỏi hỏi: "Nếu không tìm được lối vào mộ huyệt, bạn của tôi có lẽ không cứu được rồi." "Không tin tưởng năng lực của tôi nữa à?

Bạn của các người có liên quan gì đến tôi đâu, bạn của các người cũng đâu phải bạn của tôi, chết tôi cũng không nhỏ một giọt nước mắt nào!

Nếu có bản lĩnh thì tự đi tìm đi, việc gì phải nhờ tôi giúp." Hồng Tụ lúc mới đi cùng Sở Văn vốn rất tự tin, nhưng lại không dẫn họ tìm thấy lối vào mộ huyệt, cô ấy cảm thấy đó là một chuyện rất mất mặt.

Giờ Bàn Tử lại nói những lời như vậy trước mặt cô ấy, Hồng Tụ cảm thấy Bàn Tử thật đáng ghét, không khỏi lớn tiếng quát mắng Bàn Tử.

"Hồng Tụ." Lục Đậu bên cạnh vội kéo tay áo Hồng Tụ, ý bảo cô ấy đừng nói nữa.

"Kéo cái gì?

Lục Đậu sao anh lại thiên vị thế?

Em sai chỗ nào?

Chẳng lẽ anh không thấy sự xuất hiện của họ quá đột ngột sao?

Vạn nhất họ là kẻ xấu thì sao?" Hồng Tụ phản bác: "Hơn nữa, con người đều ích kỷ và vô tình, hôm nay anh giúp họ, có thể ngày mai họ sẽ quay lại hại anh đấy." Nghe Hồng Tụ nói vậy, vẻ mặt Lục Đậu không khỏi trở nên khó coi: "Hồng Tụ lẽ nào em quên rồi sao?

Anh cũng là con người đấy!" "Nhưng anh và họ không giống nhau!" Hồng Tụ nói.

"Cô nương Hồng Tụ, đừng cãi nhau với tiên sinh nữa." Hồng Tụ tiếp tục nói: "Hôm nay cô đã giúp tôi nhiều như vậy, tôi nên cảm ơn mới phải, nếu dẫn đến cô và tiên sinh cãi nhau, vậy thì tôi quá..." Đúng lúc này, Sở Văn vội ngăn Hồng Tụ lại, lời anh nói chưa dứt, Hồng Tụ đã lập tức cắt ngang: "Anh cũng biết tôi đã giúp các người rồi mà, hơn nữa tôi đã giúp nhiều như vậy, tôi cũng không cần các người cảm ơn, vì tôi làm vậy chỉ vì Lục Đậu thôi.

Nếu không muốn thấy tôi cãi nhau, vậy thì bây giờ rời đi đi, mang theo bạn của các người rời khỏi đây!" Hồng Tụ khí thế hừng hực, lúc này cô ấy vô cùng tức giận, không kiềm được trút hết cảm xúc tiêu cực lên người Sở Văn.

Nếu Sở Văn trước đó run rẩy có lẽ vì lạnh, nhưng bây giờ là vì tức giận.

Trong lòng anh thực sự rất cảm ơn Hồng Tụ, nhưng cô ấy lại quá ngang bướng, nói những lời rất tổn thương người khác.

"Hồng Tụ em có biết em đang nói gì không?

Không phải em đã đồng ý sẽ kiểm soát cảm xúc của mình sao?" Lục Đậu bên cạnh cũng cảm thấy lời Hồng Tụ nói quá đáng, không khỏi nhìn Hồng Tụ trách mắng.

"Sở Văn, tuyệt đối đừng để lời Hồng Tụ trong lòng, bề ngoài Hồng Tụ trông tuy là người lớn, nhưng tâm trí cô ấy không cao, EQ

lại thấp, nên không biết cách ăn nói, cứ bày tỏ hỉ nộ ra mặt.

Đừng nóng vội, với năng lực của Hồng Tụ, nhất định có thể giúp các người tìm thấy lối vào mộ huyệt." Sở Văn vốn đang tức giận, nhưng nghe Lục Đậu nói vậy, lửa giận cũng vơi đi một nửa.

Thực ra trong quá trình tiếp xúc, Sở Văn cũng cảm nhận được Hồng Tụ chưa từng trải sự đời, trong giao tiếp với người khác, Hồng Tụ tuy tỏ ra rất ghét bỏ, nhưng lại không làm hại ai.

Hành vi của cô ấy cũng giống như một cô bé con người trần, ngây thơ và chân thật.

"Lục Đậu." Sở Văn rất cảm kích nhìn Lục Đậu một cái: "Thật sự cảm ơn anh, đã làm phiền anh quá nhiều rồi." "Sở Văn, tuyệt đối đừng nói như vậy, nếu không có anh, tôi cũng không thể đi ra khỏi cái mộ dưới đáy biển sâu không thấy đáy kia được, tôi mới phải cảm ơn anh." Lục Đậu nói, khẽ chạm vào Hồng Tụ đang đứng bên cạnh: "Hồng Tụ, mau xin lỗi Sở Văn đi." "Bằng tôi xin lỗi anh ta à?

Tôi có làm gì sai đâu, hơn nữa không tìm thấy lối vào mộ huyệt cũng chẳng liên quan gì đến tôi, có thể trách năng lực của tôi không đủ sao?

Tôi đã giúp nhiều như vậy, vậy mà lại ghét bỏ tôi." Đôi mắt Hồng Tụ đỏ hoe vì tủi thân: "Có Lục Đậu ở đây, sao anh cứ thiên vị anh ta mãi vậy, thời gian tôi ở bên anh lẽ nào không dài hơn sao?" "Tôi sẽ không thèm nói chuyện với anh nữa." Hồng Tụ nói rồi, tức giận đi thẳng vào căn nhà gỗ nhỏ.

"Cô nương Hồng Tụ..." Thấy Hồng Tụ tức giận bỏ đi, Sở Văn khẽ nhếch môi cười khổ, đành nói với Lục Đậu: "Chuyện này thật sự không trách Hồng Tụ đâu, cô nương Hồng Tụ quả thật đã giúp tôi, trong bão tuyết giúp tôi tìm lối vào mộ huyệt, đúng là đồng đội của tôi nói chuyện quá không cẩn trọng, nên anh cũng đừng trách Hồng Tụ!"

“Ai...” Thấy Hồng Tụ tức giận bỏ đi, Lục Đậu cũng tỏ ra rất hối hận và đau lòng: “Bình thường Hồng Tụ chỉ tiếp xúc với một mình tôi là con người, cô ấy không biết cách giao tiếp với người khác.

Sở Văn cũng đừng chấp nhặt với cô ấy.” “Yên tâm đi, mấy anh em trai chúng tôi lẽ nào lại chấp nhặt với một cô bé sao?

Mau vào xem sao đi.” Sở Văn gượng gạo nặn ra một nụ cười, nói với Lục Đậu.

Lục Đậu có chút khó xử, gật đầu rồi quay người đi vào căn nhà gỗ nhỏ!

Chương 787

Tuy Sở Văn cũng biết Hồng Tụ và họ không giống nhau, Hồng Tụ là tinh linh sống mấy trăm năm, nhưng mấy trăm năm nay Hồng Tụ sống một mình, nên tính khí kỳ lạ một chút cũng khó tránh khỏi.

Điều khiến Sở Văn lo lắng và bận tâm nhất hiện tại là chưa tìm được lối vào mộ huyệt, nhìn tình trạng của A Ninh càng lúc càng nguy hiểm, tự nhiên trong lòng nóng như lửa đốt.

"Sở Văn, Tiểu Ca, chúng ta phải làm sao đây?

Hiện tại chưa tìm được lối vào mộ huyệt, nếu cứ tiếp tục thế này..." Bàn Tử nhíu mày cúi đầu, tiếp theo những lời anh ta không nỡ nói tiếp nữa.

A Ninh tiếp theo sẽ phải đối mặt với tình huống như thế nào, Bàn Tử thậm chí không dám nghĩ tới.

"Yên tâm đi, tôi nhất định có thể tìm thấy lối vào mộ huyệt." Tiểu Ca nãy giờ không nói gì đột nhiên nói với vẻ mặt vô cảm: "Nếu cứ tiếp tục trì hoãn thế này, không biết bao giờ mới tìm được lối vào mộ huyệt.

Tôi nghỉ ngơi một lát, sau khi tích trữ đủ năng lượng sẽ lén lút ra ngoài tìm lối vào mộ huyệt.

Chuyện này đừng để Lục Đậu biết." "Đúng vậy, vì chuyện của chúng tôi mà Lục Đậu và Hồng Tụ đã nảy sinh mâu thuẫn kịch liệt, không thể để họ vì chúng tôi mà khó xử nữa.

Họ đã thu lưu chúng tôi và A Ninh đã là may mắn lắm rồi." Sở Văn gật đầu, đồng tình nói.

Mấy người bàn bạc xong, liền lần lượt đi vào căn nhà gỗ nhỏ.

Cũng không biết căn nhà gỗ nhỏ này rốt cuộc có điểm thần kỳ gì, rõ ràng nhìn bề ngoài nó có vẻ sắp đổ nát, nhưng khi bước vào lại vô cùng ấm áp.

Bên trong nhà gỗ nhỏ không có lò sưởi, nhưng Sở Văn vừa vào đã cảm thấy cả người ấm lên.

"Nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa tôi sẽ đi." Tiểu Ca cởi áo khoác da lông trên người, khẽ nói với Sở Văn.

"Sở Văn, Tiểu Ca, tôi cũng đi cùng các cậu." Bàn Tử đột nhiên nói.

"Bàn Tử, ở lại đi." Sở Văn suy nghĩ một hồi, nói với Bàn Tử: "Ở lại không chỉ có thể chăm sóc A Ninh, vạn nhất Lục Đậu phát hiện hai chúng tôi biến mất, cậu có thể nói chúng tôi đã đi đâu.

Nếu ba chúng tôi đều biến mất mà chỉ để lại A Ninh, e rằng không ổn lắm.

Dù sao nếu chúng tôi thật sự tìm được lối vào mộ huyệt, không biết bao giờ mới có thể quay về." "Cùng lắm thì tôi để lại cho anh một tờ giấy." Bàn Tử vội nói.

Bàn Tử chỉ mong sớm tìm được loại dược liệu đó để cứu A Ninh, Sở Văn và Tiểu Ca cũng rất hiểu tâm trạng của Bàn Tử, nhưng hiện tại không cho phép làm như vậy.

"Bàn Tử, Lục Đậu nói rồi, Hồng Tụ căm ghét con người vì bị cha mẹ bỏ rơi.

Nếu chúng tôi không nói một lời mà bỏ đi, vạn nhất Hồng Tụ tưởng chúng tôi tự ý bỏ trốn, bỏ lại A Ninh, vậy thì cô ấy nhất định sẽ nổi trận lôi đình, lúc đó tính mạng A Ninh sẽ không còn nằm trong tay chúng ta nữa." Sở Văn nói suy đoán của mình cho Bàn Tử.

Thực ra đây mới là điều Sở Văn lo lắng nhất, vì Hồng Tụ hỉ nộ vô thường, nếu tất cả đều rời đi, Hồng Tụ có thể sẽ lầm tưởng rằng họ

đã bỏ rơi A Ninh, như vậy ngược lại sẽ hại A Ninh.

Nghe Sở Văn nói vậy, Bàn Tử suy nghĩ một hồi, cũng cảm thấy lời Sở Văn nói rất có lý, đành miễn cưỡng gật đầu.

“Bàn Tử, tôi đều biết tình cảm của cậu dành cho A Ninh, nhưng yên tâm đi.

Trong lòng tôi vẫn luôn xem A Ninh như em gái, tôi nỡ nào bỏ rơi em gái của cậu, nỡ nào để em gái của cậu gặp nguy hiểm chứ?” Thấy Bàn Tử có vẻ không tình nguyện, Sở Văn đành tiến lên khẽ vỗ vai Bàn Tử, an ủi anh: “Tôi và Tiểu Ca nhất định sẽ tranh thủ thời gian, sau khi tìm được dược liệu sẽ lập tức quay về.” “Tôi biết rồi.” Nghe Sở Văn nói vậy, nỗi lo trên mặt Bàn Tử mới giảm đi nhiều, gật đầu nói với Sở Văn: “Cứ yên tâm đi tìm lối vào mộ huyệt đi, tôi sẽ ở đây chăm sóc A Ninh thật tốt, tôi sẽ dùng tính mạng của mình để bảo vệ A Ninh.” Nghe Bàn Tử nói vậy, Sở Văn an tâm hơn nhiều, khẽ gật đầu với Bàn Tử.

Sở Văn và Tiểu Ca ăn chút gì đó, nghỉ ngơi một lát rồi lại chuẩn bị đi tìm lối vào mộ huyệt.

Khi Sở Văn và Tiểu Ca chuẩn bị rời đi, Lục Đậu đột nhiên bước vào.

“Sở Văn, muốn ra ngoài tìm lối vào mộ huyệt à?” Lục Đậu vừa vào đã nhìn Sở Văn hỏi.

Sở Văn cũng không biết vì sao Lục Đậu lại biết quyết định riêng tư của mình, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Không phải đâu?

Tôi chỉ cảm thấy trong phòng hơi nóng, ra ngoài đi dạo một chút thôi.” Vạn nhất Lục Đậu biết muốn đi tìm lối vào mộ huyệt, lại nhờ Hồng Tụ giúp đỡ, như vậy chẳng phải rất khó xử sao?

Sở Văn không muốn Lục Đậu và Hồng Tụ lại vì mình mà nảy sinh

mâu thuẫn.

“Yên tâm, tôi sẽ không ngăn cản đâu.” Lục Đậu tiếp tục nói: “Tôi cũng biết vì sao các cậu phải giấu tôi, chỉ là hai người ra ngoài như vậy, thật sự quá nguy hiểm.” “Tuy tôi ở Thiên Sơn chỉ được hơn chục năm thì bị nhốt vào trong mộ dưới đáy biển, nhưng những nơi quỷ dị của Thiên Sơn tôi đều đã trải qua, đặc biệt là vào ban đêm, mọi thứ bên ngoài đều biến hóa khôn lường.” Lục Đậu tiếp tục nói: “Các cậu cũng ra ngoài vào ban đêm, không chỉ phải chống chọi với gió tuyết, nên tôi cũng có hai thứ muốn tặng các cậu.” Nghe Lục Đậu nói vậy, Sở Văn và Tiểu Ca cũng hiểu ý anh, liền gật đầu hỏi: “Thứ gì?” Nghe Sở Văn hỏi vậy, Lục Đậu từ sau lưng lấy ra hai thứ được gói bằng giấy.

“Bôi loại thuốc mỡ màu vàng này vào lòng bàn tay, có thể giúp chống chọi cái lạnh.” Lục Đậu nói rồi bóc một trong hai tờ giấy ra, bôi vào lòng bàn tay của Sở Văn và Tiểu Ca: “Chỉ là thứ này có giới hạn thời gian chống lạnh, chỉ có tám tiếng thôi, nhưng Thiên Sơn về đêm sẽ càng lạnh hơn, nên trước khi năng lượng nhiệt tiêu hao hết, nhất định phải tranh thủ thời gian quay về, bất kể có tìm được lối vào mộ huyệt hay không.” “Sở dĩ trước đây không đưa cho các cậu dùng, cũng vì thứ này khá quý hiếm.” Lục Đậu giải thích: “Giống như bộ quần áo Hồng Tụ đang mặc vậy, thứ này cũng không phải là thứ phàm trần có thể có được.

Trong khi giúp chống lại cái lạnh khắc nghiệt, nó có thể sẽ ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển của các cậu.” Ngay sau đó, Lục Đậu lại bóc một thứ khác được gói bằng giấy ra, chỉ thấy bên trong có hai sợi dây lụa màu đỏ!

“Buộc thứ này vào mắt cá chân.” Lục Đậu đưa cho Sở Văn và Tiểu Ca mỗi người một sợi: “Thứ này có thể tránh nhìn thấy những thứ không sạch sẽ, đồng thời cũng có thể tránh để những thứ không

sạch sẽ nhìn thấy các cậu.” “Lại có thứ thần kỳ như vậy.” Sở Văn có chút kinh ngạc nói.

“Những thứ này không biết ở ngoài Thiên Sơn có tác dụng không, nhưng ở Thiên Sơn thì có tác dụng.

Mang ra ngoài rồi có thể sẽ vô dụng.” Lục Đậu nói.

“Lục Đậu, thật sự rất cảm ơn anh.” Sở Văn nói với Lục Đậu.

Chương 788

"Không có gì." Lục Đậu có chút lo lắng nhíu mày, nói với Sở Văn: "Nhất định phải nhớ đường về, Thiên Sơn về đêm không ngừng biến hóa, gió lạnh cũng sẽ càng nặng hơn, nên khi quay về có thể đi theo đường cũ cũng không tìm thấy.

Nhất định phải hết sức cẩn thận." "Vâng, anh yên tâm đi." Sở Văn và Tiểu Ca trịnh trọng gật đầu rồi rời khỏi căn nhà gỗ nhỏ.

Khi Sở Văn và Tiểu Ca vừa đẩy cửa nhà gỗ nhỏ ra ngoài, họ phát hiện bên ngoài có một cái bọc trắng!

Lúc này, cái bọc trắng đột nhiên phát ra tiếng động rầm rầm.

Thực ra khi Sở Văn và Tiểu Ca quay về đã nhìn thấy cái bọc trắng này, chỉ là họ tưởng Lục Đậu và Bàn Tử dùng tuyết chất đống nên không để ý.

Nhưng lúc này, bên dưới cái bọc trắng đột nhiên phát ra âm thanh, Sở Văn và Tiểu Ca không khỏi nhíu mày.

"Lục Đậu, anh có biết cái này là gì không?" Lúc này, Lục Đậu cũng đi theo ra ngoài, chuẩn bị tiễn họ.

Thấy Lục Đậu bước ra, Sở Văn lập tức nhìn anh hỏi!

"Cái bọc trắng này tôi cũng không biết là gì, đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà gỗ nhỏ." Lục Đậu nhìn cái bọc trắng, nhíu mày nói: "Lẽ nào cái bọc trắng này có điểm gì thần kỳ sao?" "Cái bọc trắng này không phải do tuyết chất đống, nó đột nhiên xuất hiện." Sở Văn trầm tư như nhận ra manh mối quan trọng, lập tức cười nhìn Tiểu Ca bên cạnh hỏi: "Tiểu Ca, tôi tìm mộ huyệt lâu như vậy rồi, lối vào có khi nào lại ở đây không?" Tuy Thiên Sơn quả thật rất quỷ dị, theo lời Lục

Đậu vừa nói, nếu cái bọc trắng này thật sự đột nhiên xuất hiện, vậy thì điểm quỷ dị tồn tại trong thời gian cũng hữu hạn.

Nhưng lúc này đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua, cái bọc trắng vẫn không biến mất, lại còn phát ra âm thanh kỳ lạ, vậy thì chỉ có thể chứng minh bên dưới cái bọc trắng này che giấu không phải tuyết thật!

"Thử là biết ngay." Nghe Sở Văn nói vậy, Tiểu Ca cũng nảy sinh nghi ngờ, liền nói với Sở Văn: "Để tôi xem bên dưới chôn giấu thứ gì?" "Trùng hợp, tôi cũng có ý này." Nghe Tiểu Ca nói vậy, Sở Văn cảm thấy đúng ý mình, liền lập tức vui vẻ nói: "Có lẽ tối nay tôi không cần ra ngoài mà vẫn tìm được lối vào mộ huyệt rồi." Sở Văn vừa nói vừa tiến lại gần cái bọc trắng đó, nhấc chân đá mấy cái lên bề mặt cái bọc trắng.

"Ách?" Sở Văn đột nhiên lộ ra vẻ mặt không thể tin được, quay đầu nhìn Tiểu Ca nói: "Tôi không biết tại sao khi chân tôi dẫm lên đó, tôi cảm thấy có một luồng khí nóng trào ra từ chân tôi, nhưng khi tôi rút chân lại thì luồng khí nóng đó lại biến mất." Nghe Sở Văn nói vậy, Lục Đậu và Tiểu Ca cũng lên thử.

"Quả nhiên giống như cậu nói." Tiểu Ca cau chặt mày, nhìn Sở Văn nói.

"Ở Thiên Sơn, bất kể bên ngoài lạnh đến đâu, bên trong mộ huyệt ẩn giấu đều rất ấm áp.

Theo phân tích của tôi, bên dưới cái bọc trắng này có thể giấu một ngôi mộ huyệt." Lục Đậu vội nói.

Nghe Lục Đậu nói, trong mắt Sở Văn và Tiểu Ca không khỏi lóe lên ánh sáng mong chờ, nhưng Sở Văn nhanh chóng lại trở nên cực kỳ thất vọng: "Nhưng tôi phải làm sao mới có thể mở cái bọc trắng này ra đây?" Lúc nãy khi Sở Văn dẫm chân lên cái bọc trắng, có thể cảm

nhận được chỗ đó vô cùng cứng rắn, không phải do tuyết phủ thành.

Lối vào mộ huyệt đều do cơ quan và đường hầm bí mật tạo thành, nếu cứ xông vào một cách mạo hiểm như vậy, có thể sẽ kích hoạt cơ quan!

"Sao không hỏi tôi?" Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc và trong trẻo đột nhiên vang lên sau lưng Sở Văn.

Chỉ thấy Hồng Tụ với vẻ mặt kiêu ngạo bước đến trước mặt Sở Văn, vẻ mặt của Hồng Tụ giống như lúc ban đầu cô ấy sẵn lòng dẫn Sở Văn và Tiểu Ca đi tìm lối vào, không còn thấy vẻ giận dỗi nữa, dường như đã quên hết những chuyện không vui xảy ra hôm nay.

"Cô nương Hồng Tụ." Sở Văn có chút ngạc nhiên nhìn Hồng Tụ: "Cô có cách hay sao?" "Ngôi mộ này không giống những ngôi mộ khác." "Những ngôi mộ khác có thể mở lối vào bằng cách mở cơ quan, nhưng ngôi mộ này không thể dễ dàng mở ra bằng sức mạnh hoặc tìm cơ quan được." Nghe Hồng Tụ nói vậy, Sở Văn lập tức hỏi: "Cô nương Hồng Tụ có ý gì?" Sở Văn cố ý kéo dài giọng, tạo cơ hội cho Hồng Tụ thể hiện, vì mọi người đều nhận ra, Hồng Tụ là một tinh linh có lòng tự tin cực kỳ cao, cần sự khẳng định và sùng bái cao độ từ người khác.

"Ý của tôi là, không thể suy nghĩ theo lẽ thường để tìm cách đi vào lối vào của ngôi mộ này." "Dùng sức mạnh mà đá, nó sẽ càng kiên cố hơn, nhưng nếu nhẹ nhàng ấn vào thì sao?" Hồng Tụ nói rồi, liền tiến lên nhẹ nhàng đặt tay lên cái bọc trắng đó.

Nhìn động tác nhẹ nhàng của Hồng Tụ, biết cô ấy không dùng sức.

Lúc này, điều kỳ diệu đã xảy ra, khi tay Hồng Tụ vừa chạm vào cái bọc trắng đó, cái bọc từ từ lớn dần, giống như một quả bóng bay từ từ phồng lên.

“Thật sự thần kỳ như vậy.” Tiểu Ca bên cạnh không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Những ngôi mộ bình thường anh từng đi không có trải nghiệm như vậy.

Những kiến thức lý thuyết mà anh dựa vào đều được thực hành trong những ngôi mộ thông thường, nên đối mặt với ngôi mộ quỷ dị khó lường ở Thiên Sơn này, ngược lại anh lại có chút bó tay.

Cái bọc trắng ban nãy từ từ lớn dần, có thể chứa hai người.

Khi nó lớn đến mức đó, cái bọc trắng đột nhiên dừng lại mọi biến hóa.

Lúc này, Hồng Tụ rút tay về.

“Tiếp theo nên làm gì đây?” Sở Văn có chút sốt ruột, muốn xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

“Ngôi mộ này không giống những ngôi mộ thông thường, bên trong nhiệt độ cực cao, có kho báu vô giá.” “Nếu muốn mở ngôi mộ này, vậy thì phải dùng thứ cực lạnh để công kích.” Nghe Hồng Tụ nói vậy, Sở Văn không khỏi nhíu mày: “Nhưng ở đâu có thứ cực lạnh chứ?” Sở Văn và Tiểu Ca trên người ngay cả một món vũ khí tử tế cũng không có, huống hồ là thứ cực lạnh.

“Các người không có, không có nghĩa là tôi không có!” Chỉ thấy Hồng Tụ kiêu ngạo nhìn Sở Văn và Tiểu Ca một cái, liền từ bên hông lấy ra một sợi dây lụa màu bạc!

Sợi dây lụa này vừa mảnh vừa dài, khi được rút ra trong nháy mắt lại trở nên mềm mại, giống như một thanh kiếm mềm!

Hồng Tụ nắm chặt thanh kiếm mềm trong tay, không biết lẩm bẩm gì trong miệng, đột nhiên mở mắt, đôi mắt Hồng Tụ liền phát ra ánh sáng màu xanh lam.

“Phá!” Hồng Tụ lẩm bẩm trong miệng, thanh kiếm mềm trong tay chỉ thẳng vào cái bọc trắng.

Đúng lúc này, lời Hồng Tụ vừa dứt, cái bọc trắng đó đột nhiên giãn nở từ trong ra ngoài, từ từ nứt ra một khe nhỏ, cái khe đó lớn dần với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

“Thật sự có cách thao tác như vậy, đúng là khiến người ta hoa mắt chóng mặt mà.” Sở Văn không khỏi tán thán.

Chương 789

“Những thứ chưa từng thấy còn nhiều lắm, đi theo sau tôi.” Hồng Tụ bên cạnh khinh thường nhìn Sở Văn một cái, tiếp tục nói: “Sau khi vào trong, bất kể thấy gì, nghe gì cũng đừng phản ứng gì, càng không được phát ra bất kỳ âm thanh nào, nếu không thì chưa vào được mộ huyệt, có lẽ sẽ không bao giờ ra được nữa.” Hồng Tụ nói xong, liền dẫn đầu chui vào mộ huyệt.

Sở Văn và Tiểu Ca trao đổi ánh mắt, liền lập tức đi theo sau Hồng Tụ.

“Nhất định phải cẩn thận nhé, nhất định phải bình an quay về.” Sau lưng truyền đến giọng Lục Đậu: “Hồng Tụ, nhớ lời tôi nói đấy, tuyệt đối đừng nổi giận lung tung nữa.” Vì Sở Văn đã vào mộ huyệt, nên cũng không trả lời lại lời Lục Đậu nói, dù sao trước khi bước vào mộ huyệt, Hồng Tụ đã dặn dò, bảo sau khi vào không được nói chuyện.

Sở Văn chỉ cảm thấy xung quanh tối đen như mực, nhưng hai chân như không nghe lời sai khiến, cứ thế bước về phía trước.

Lúc này Sở Văn đột nhiên cảm thấy xung quanh vô cùng yên tĩnh, phía sau cũng không còn tiếng bước chân của Tiểu Ca, phía trước cũng không còn tiếng bước chân của Hồng Tụ, dường như trong con đường hẹp và dài đó chỉ có một mình anh.

“Sao lại thế này?” Sở Văn không khỏi thầm nghĩ trong lòng.

Từ khi vào trong, Sở Văn bất kể nhìn hay nghe đều không nói ra bất kỳ lời nào, sao cảnh vật xung quanh lại thay đổi chứ?

Vậy thì chỉ có một khả năng, đó là Sở Văn hiện tại vẫn chưa đi ra ngoài, vẫn chưa đến lối vào mộ huyệt, nên mới xảy ra chuyện như

vậy.

Trong lòng, Sở Văn không khỏi cảm thấy yên tĩnh hơn nhiều.

Nhưng ngay giây sau, bên tai Sở Văn đột nhiên truyền đến một âm thanh.

"Sở Văn, Sở Văn, bây giờ phải làm sao đây?" Giọng nói này không phải của ai khác, mà là của Bàn Tử.

Giọng Bàn Tử vừa xuất hiện, trước mặt Sở Văn xuất hiện hai bóng người, hai người đó lần lượt là Bàn Tử và A Ninh!

Chỉ thấy A Ninh nằm trên mặt đất, Bàn Tử đau lòng quỳ bên cạnh A Ninh.

Thấy Sở Văn đi về phía mình, Bàn Tử đau lòng ngẩng đầu nhìn Sở Văn trước mặt, khóc lóc kể lể với Sở Văn: "Sở Văn, tôi phải làm sao đây?

Bây giờ tôi phải làm sao đây?" Tuy Sở Văn biết tất cả những gì anh đang thấy đều là ảo ảnh, nhưng nhìn Bàn Tử đau lòng như vậy, Sở Văn không khỏi nhíu mày.

"A Ninh, sẽ không tỉnh lại nữa rồi." "Bất kể tôi gọi, bất kể tôi vỗ vào má cô ấy, cô ấy đều không có ý muốn mở mắt." "Sở Văn, anh sẽ không cứu cô ấy sao?

Sao bây giờ cô ấy lại không tỉnh lại?" Bàn Tử quỳ bên cạnh A Ninh, nỗi buồn trong mắt đột nhiên biến thành tức giận, lao về phía Sở Văn.

Bàn Tử lao về phía Sở Văn dường như muốn dạy dỗ Sở Văn một trận, nên khi anh ta đi đến khí thế hừng hực.

Sở Văn không muốn đối đầu trực diện với ảo ảnh này, cũng không thể làm loạn bước chân của mình.

Đợi Bàn Tử và Sở Văn đối mặt nhau, nhìn cú đấm nặng nề của Bàn Tử lao đến, Sở Văn đành nhắm mắt lại.

Nhưng không có chuyện gì xảy ra tiếp theo.

Đợi Sở Văn mở mắt ra lần nữa, Bàn Tử cả người xuyên qua cơ thể anh, hoặc anh đã xuyên qua cơ thể Bàn Tử.

Cảm giác khoảnh khắc đó quá chân thật, Sở Văn sợ hãi toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Nếu Hồng Tụ không nói cho Sở Văn và Tiểu Ca trước khi vào, Sở Văn có lẽ đã nghĩ mình đã chết rồi!

Nếu không thì tại sao lại giống như một linh hồn bị người khác xuyên qua chứ?

"Hô!

Biểu hiện của cậu không tệ đấy, chắc là đã nhớ lời tôi nói, nên mới có thể đi ra được đúng không." Ngay sau đó, A Ninh và Bàn Tử biến mất trước mặt Sở Văn, xuất hiện trước mặt Sở Văn chính là Hồng Tụ.

Chỉ thấy Hồng Tụ đánh giá Sở Văn, kiêu ngạo nói với Sở Văn: "Tôi nói cho các người biết, ngôi mộ này tôi đã vào mấy lần rồi, nên mọi thứ bên trong tôi đều rất quen thuộc, chỉ cần nghe lời tôi thì tuyệt đối sẽ không có bất kỳ vấn đề gì." "Đa tạ cô nương Hồng Tụ, nếu không có cô bên cạnh, e rằng tôi thật sự có đi mà không có về rồi." Sở Văn lập tức thổi phồng Hồng Tụ.

"Thật kỳ lạ nha, đã đến lúc này rồi sao?

Bạn của cậu vẫn chưa ra à?

Nếu không ra nữa thì có lẽ sẽ không bao giờ ra được nữa đâu." "Đi theo sau tôi có lẽ đi hơi chậm rồi." Sở Văn ra ngoài chậm hơn

Hồng Tụ rất nhiều, nhưng Tiểu Ca lại không có ở phía sau anh, lời Hồng Tụ nói khiến Sở Văn cảm thấy lưng lạnh toát, trong lòng không khỏi lo lắng cho Tiểu Ca.

Vừa rồi Sở Văn nhìn và nghe thấy chắc là những chuyện anh sợ hãi nhất xảy ra, vậy Tiểu Ca sợ hãi nhất chuyện gì xảy ra?

Tiểu Ca rốt cuộc đã nghe thấy và nhìn thấy gì?

Sao bây giờ vẫn chưa ra?

"Thấy cậu ta không ra được, tôi đi vào tìm thứ các người muốn trước đây." Đợi thêm một lúc nữa, Hồng Tụ dường như có chút sốt ruột, nói với Sở Văn bên cạnh.

"Không, không thể như vậy!

Tôi phải đợi thêm chút nữa." Năng lực của Tiểu Ca còn hơn anh nhiều, Sở Văn không tin Tiểu Ca lại không có chút định lực nào.

Chương 790

"Đã đến lúc này rồi." "Con đường này mỗi khi gặp một người chỉ có nửa canh giờ để thông qua, nếu trong khoảng thời gian đó không đi ra được, vậy thì đường hầm sẽ tự động đóng lại, cậu ta sẽ bị mắc kẹt vĩnh viễn bên trong." "Vậy là cậu ta sẽ không bao giờ ra được nữa." Hồng Tụ khinh thường nhìn Sở Văn một cái: "Nếu không muốn mất thêm một người bạn nữa, mau theo tôi vào, lấy thứ các người muốn đi." Nghe Hồng Tụ nói, Sở Văn không khỏi nghiến chặt răng, lặng lẽ đứng yên tại chỗ không muốn rời đi.

Sở Văn thực sự không muốn tin Tiểu Ca sẽ gặp chuyện bất trắc...

"Chẳng lẽ không nghe tôi đang nói chuyện với anh sao?

Tôi bảo anh mau rời đi, cậu ta không thể đi ra được nữa rồi." Thấy Sở Văn đứng yên không động đậy, Hồng Tụ có chút tức giận, lớn tiếng quát mắng Sở Văn: "Tôi đã nói rồi, sau khi vào phải nghe lời tôi, bây giờ anh có ý gì?" Sở Văn không muốn cãi vã với Hồng Tụ, vì hiện tại anh cũng không có tâm trạng cãi vã với Hồng Tụ.

Huynh đệ của anh bị kẹt trong đường hầm, Sở Văn có thể nào bỏ mặc mà tự mình rời đi chứ?

Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân nhỏ vụn đột nhiên truyền đến, bóng người quen thuộc từ từ xuất hiện trước mặt Sở Văn và Hồng Tụ.

"Tiếp tục xuất phát thôi." Thấy Tiểu Ca đi ra khỏi đường hầm, trong mắt Hồng Tụ lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, nói với Sở Văn bên cạnh: "Mau đi thôi, không còn nhiều thời gian cho chúng ta đâu." Sở Văn lập tức đi đến bên cạnh Tiểu Ca, nhìn Tiểu Ca nhíu chặt mày, Sở Văn không khỏi hỏi: "Tiểu Ca, vừa rồi ở

bên trong rốt cuộc cậu đã nghe thấy và nhìn thấy gì?

Sao lại mất lâu như vậy mới ra?" "Không, không phải chuyện quan trọng." Sắc mặt Tiểu Ca trông rất tệ, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười nói với Sở Văn: "Chúng ta mau theo kịp cô ấy đi." Vừa rồi Sở Văn hoàn toàn phớt lờ lời Hồng Tụ nói, khiến Hồng Tụ rất tức giận.

Nên bây giờ nghe theo chỉ huy của Hồng Tụ, mau theo kịp thì hơn.

Trong lòng, Sở Văn lập tức gật đầu.

"Vậy chúng ta mau đi thôi, nếu không theo kịp thì lát nữa cô nương Hồng Tụ lại không vui nữa." Ba người đi trước đi sau.

Dù hiện tại đã đi trên con đường, nhưng con đường dưới chân rất hẹp, đi chỉ đủ một người.

"Phía trước là đại lộ dung nham rồi, chỉ cần đi qua đại lộ dung nham là có thể lấy được thứ các người muốn, nhưng tôi phải nhắc nhở, làm người đừng quá tham lam, mỗi người chỉ có thể lấy một thứ, nếu lấy tất cả thì sẽ không ra được đâu." Hồng Tụ đi trước, nói với Sở Văn và Tiểu Ca.

"Lại có chuyện thần kỳ như vậy, lẽ nào ngôi mộ này có linh tính sao?" Sở Văn không khỏi hỏi.

Những ngôi mộ trước đây anh từng thấy, vàng bạc châu báu không đếm xuể, bất kể lấy bao nhiêu, chỉ cần có bản lĩnh ra ngoài là được.

Nhưng ngôi mộ này lại có giới hạn về số lượng đồ vật được lấy, Sở Văn không khỏi nghi ngờ liệu ngôi mộ này bản thân có linh khí không.

"Đương nhiên không phải." "Vì lối ra của ngôi mộ này nhỏ, lối ra của ngôi mộ tự mang năng lượng.

Nếu lấy đồ vật vượt quá hai món trở lên, sẽ bị lối ra của mộ huyệt tự động hấp thu." "Cũng vì mỗi lần ngôi mộ này xuất hiện, địa điểm đều không giống nhau, vì mỗi lần xuất hiện địa điểm đều là nơi trữ năng lượng cao nhất." Nghe Hồng Tụ nói, Sở Văn không khỏi quay đầu nhìn Tiểu Ca một cái.

Lúc này, Tiểu Ca cũng ngẩng đầu đối mặt với Sở Văn, hai người dường như đồng thời nghĩ đến cùng một chuyện.

Nếu Hồng Tụ nói ngôi mộ này sẽ thay đổi địa điểm vì trữ lượng năng lượng khác nhau, vậy tại sao lần này lối vào mộ huyệt lại xuất hiện trước căn nhà gỗ nhỏ?

Vậy thì chỉ có thể chứng minh xung quanh căn nhà gỗ nhỏ có trữ lượng năng lượng rất cao, nhưng nguyên nhân là gì chứ?

"Thấy chưa?

Đại lộ dung nham phía trước!" Hồng Tụ đi trước đột nhiên dừng lại, chỉ vào đại lộ dung nham nóng hừng hực phía trước giải thích với Tiểu Ca và Sở Văn phía sau: "Bây giờ các người chắc có thể cảm nhận được nhiệt độ bên trong rồi chứ?" Sở Văn và Tiểu Ca đã cởi gần hết áo khoác da lông trên người, vì càng đi sâu vào mộ huyệt, nhiệt độ càng lúc càng cao.

"Sao cô lại không có cảm giác gì?" Sở Văn nhìn Hồng Tụ không khỏi hỏi: "Bộ quần áo trên người cô không phải để chống lạnh sao?

Dưới nhiệt độ cao như vậy, lẽ nào cô không cảm thấy nóng sao?" Hồng Tụ không khỏi liếc Sở Văn một cái thật dài: "Chẳng lẽ anh quên tôi đã làm bộ quần áo này bằng gì rồi sao?" "Không phải vải vóc thông thường, mà là dược liệu còn sót lại sau khi núi lửa phun trào, ở đại lộ dung nham này." "Hai thứ này thuộc tính đều là dương, lúc này tôi chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng, sao có thể cảm thấy khó chịu chứ?" "Một bộ quần áo có nhiều công dụng như vậy, thật sự khiến

tôi mở rộng tầm mắt mà!" Câu nói này Sở Văn không cố ý thổi phồng Hồng Tụ, Sở Văn quả thật chưa từng thấy loại quần áo như Hồng Tụ mặc, cũng là lần đầu tiên nghe nói.

Ban đầu tưởng theo thuộc tính của bộ quần áo này, Hồng Tụ sau khi vào ngôi mộ này hẳn sẽ rất nóng, nhưng không ngờ bộ quần áo này lại vượt xa suy nghĩ của Sở Văn.

"Hừ!

Những thứ chưa từng thấy còn nhiều lắm." "Đáng tiếc nha, những con người các người, cũng không sống được bao nhiêu năm, muốn nhìn thấy tất cả những thứ thần kỳ trên thế giới này, đó là điều không thể." Hồng Tụ đi trước, nói một cách nhẹ nhàng.

"Nếu tôi không lầm thì Lục Đậu cũng là con người mà?" Về lời Hồng Tụ nói, Sở Văn trong lòng khá bất mãn, nhưng bề ngoài không thể hiện ra, liền hỏi bóng gió: "Thời gian cô có thể bầu bạn với anh ấy cũng không còn nhiều đâu." "Ta đường đường là tinh linh Thiên Sơn, ta tự nhiên có cách cứu mạng của anh ấy." Nghe lời Sở Văn nói, Hồng Tụ nhất thời có chút ngây người, rồi lập tức nói: "Ta muốn anh ấy sống bao lâu thì anh ấy sẽ sống bấy lâu, ta nhất định sẽ để anh ấy mãi mãi bầu bạn bên ta, một chút cũng không cần lo lắng." Không khí vốn dĩ có chút vui vẻ, lúc này liền trở nên quỷ dị.

Sở Văn cũng có chút hối hận vì sao lại cứ phải tranh cãi khẩu thiệt như vậy.

Tuy Hồng Tụ tính cách vô cùng kỳ quái, nhưng tấm lòng Hồng Tụ dành cho Lục Đậu thì trời đất chứng giám.

Hồng Tụ đối với Lục Đậu vô cùng dịu dàng, vô cùng kiên nhẫn, không giống như đối xử với Sở Văn những phàm nhân này, Hồng Tụ hận không thể ăn thịt Sở Văn vậy.

Càng đi về phía trước càng gần đại lộ dung nham, chỉ thấy con đường phía trước đỏ rực, lên xuống phập phồng, thật sự giống như dung nham đang trôi nổi vậy.

Càng đi về phía trước Sở Văn càng cảm thấy nhiệt độ cơ thể càng lúc càng cao, nếu nhiệt độ cứ tiếp tục tăng lên như vậy, thì khi Sở Văn và Tiểu Ca đến gần đại lộ dung nham, e rằng toàn thân đều sẽ tan chảy mất.

"Bây giờ các ngươi không cảm thấy rất nóng sao?" Vừa rồi vì câu hỏi của Sở Văn, Hồng Tụ vốn rất không vui, đi đường lâu như vậy vẫn không mở miệng nói chuyện, nhưng lúc này Hồng Tụ đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Sở Văn và Tiểu Ca hỏi.

Sở Văn lập tức gật đầu.

"Cái cảm giác nóng này không phải là nóng thật, mà là cái nóng trong ý niệm của các ngươi." "Thực ra nhiệt độ trên cơ thể các ngươi căn bản không cao đến thế, sở dĩ cảm thấy khó chịu, nóng bức như vậy, là vì ảo giác bên trong đã thay đổi ý niệm của các ngươi." Hồng Tụ nhìn Sở Văn và Tiểu Ca, nghiêm túc giải thích.

Chương 791

“Hiện tại tất cả những gì tôi đang thấy đều chỉ là ảo giác sao?

Bao gồm cả đại lộ dung nham đó.” Sở Văn có chút khó tin.

Mọi thứ anh đang trải qua hiện tại quá chân thật, cảm giác nóng bức đó trên người cũng vô cùng chân thật.

Nếu nhất định phải nói tất cả những gì đang xảy ra trước mắt đều là ảo giác, Sở Văn cảm thấy không thể tin được.

Sở Văn thậm chí cảm thấy vì câu hỏi vừa rồi của mình, Hồng Tụ cố ý trả thù, nên mới nói những lời như vậy.

“Tập trung một chút, vì ảo giác bên trong có thể thay đổi ý niệm của các người, vậy thì các người phải kiên định ý niệm của mình.” “Nếu không thể kiên định ý niệm của mình, tôi khuyên các người đừng đi nữa, vì trong ảo giác, các người cũng sẽ bị ý niệm của mình giết chết.” Hồng Tụ tiếp tục nói: “Vậy nên nếu không thể kiểm soát được ý niệm, hãy ở lại tại chỗ đi.” “Vậy tôi ở lại đây đợi vậy.” Sở Văn thực sự không thể tin tất cả những gì đang thấy trước mắt, tất cả những gì đang trải qua hiện tại đều chỉ là ảo giác: “Đợi cô lấy được đồ rồi chúng ta cùng quay về.” Nghe Sở Văn nói vậy, Hồng Tụ đột nhiên lộ ra một nụ cười khinh thường.

“Tưởng đây là chỗ nào?

Đi đi lại lại, ở đây đợi tôi à?” “Lúc tôi vừa vào đã nói với các người rồi, ngôi mộ này không ngừng biến hóa, không chỉ vị trí bên ngoài, bao gồm cả mọi thứ bên trong đều đang biến hóa.” “Lối vào bên trong chỉ có một, lối ra cũng chỉ có một, sau khi vào, thời gian bên trong không ngừng trôi chảy.

Nếu không ra ngoài, sẽ chết ở bên trong." "Nếu cứ đứng yên tại chỗ, vậy thì sẽ không bao giờ tìm thấy lối ra, lối ra và lối vào không phải là cùng một chỗ." Thấy Hồng Tụ nói vậy, Sở Văn không khỏi kinh ngạc trợn tròn mắt.

Tuy Sở Văn cũng hiểu lối ra và lối vào không nhất định là cùng một chỗ, nhưng tất cả những gì xảy ra bên trong cũng quá thần kỳ đi, hoặc có thể nói là quá vô lý rồi!

"Nhưng vừa rồi cô rõ ràng nói, nếu ý niệm của tôi không đủ kiên định, có thể ở lại tại chỗ mà." Sở Văn lập tức phản bác.

"Ý của tôi là có thể không chết ngay lập tức, đợi một lát rồi chết thôi mà." Hồng Tụ thờ ơ nói.

Nhìn thần thái và ngữ khí của Hồng Tụ không giống đang nói dối, hoàn toàn không coi trọng sinh mạng của Sở Văn và Tiểu Ca.

"Yên tâm, tôi tuyệt đối có thể sống sót ra ngoài." Tiểu Ca vốn tính cách lạnh lùng cuối cùng cũng không thể nghe nổi nữa, đột nhiên chen vào nói.

"Vậy tôi chúc phúc cho các ngươi." Hồng Tụ dường như hoàn toàn không tin Sở Văn và Tiểu Ca có thể kiểm soát được ý niệm của mình: "Vậy thì ở đây luyện tập cách kiểm soát ý niệm đi, tôi đi trước đây." Nhìn bóng lưng Hồng Tụ không chút do dự rời đi, Sở Văn không khỏi tức giận giậm chân.

"Sao lúc vào cô không nói cho tôi chuyện này, lại đợi đến đại lộ dung nham mới nói cho tôi sự thật?" "Không phải cô dẫn tôi đi chịu chết sao?" Sở Văn có chút tức giận nói.

"Bây giờ nóng vội cũng vô ích, nếu muốn ra ngoài, vậy thì chúng ta phải kiểm soát được ý niệm của mình." Tiểu Ca bên cạnh an ủi.

"Nhưng tất cả những gì xảy ra xung quanh, tất cả những gì tôi

thấy trong mắt, thật sự quá chân thật.

Làm sao tôi có thể kiểm soát được ý niệm của mình đây, ảo giác rõ ràng đang từng chút từng chút ăn mòn ý niệm của tôi." Nếu không phải những ảo giác này đang từng chút từng chút ăn mòn ý niệm, liệu Sở Văn và Tiểu Ca có lẽ sẽ không biết tất cả đều là một ảo giác không thật cho đến khi Hồng Tụ nhắc nhở?

Huống hồ ngay cả sau khi Hồng Tụ nói ra sự thật, họ vẫn không muốn tin, có thể thấy sức mạnh quyến rũ của ảo giác này mạnh đến mức nào!

"Vậy thì hãy thay đổi ý niệm của tôi!" "Thay đổi như thế nào?" Sở Văn thắc mắc, hắn thật sự không biết dùng cách nào mới có thể dễ dàng thay đổi tình hình hiện tại.

"Đừng theo lẽ thường." Tiểu Ca giải thích, "Ý niệm của cậu sẽ khiến mọi thứ cậu nhìn thấy thay đổi.

Ảo giác này lợi dụng đặc điểm của não người để thay đổi ý niệm của cậu.

Vậy thì cậu phải làm ngược lại, đừng dùng mắt để suy đoán mọi thứ đang xảy ra." Thấy vẻ mặt mơ màng của Sở Văn, Tiểu Ca đành nói, "Đừng tin vào những gì mắt cậu thấy, hãy tin vào những gì trái tim cậu cảm nhận." Nói rồi, y từ từ nhắm mắt lại.

Nghe Tiểu Ca nói vậy, Sở Văn dường như cũng hiểu ý trong lời y, liền bắt chước Tiểu Ca nhắm mắt lại, dùng tâm để cảm nhận những thay đổi xung quanh.

Nhưng vô số câu hỏi lại chợt lóe lên trong đầu Sở Văn.

"Làm sao tôi có thể thay đổi ý niệm của mình?" "Tất cả những gì tôi nhìn thấy là thật hay giả?" Đúng lúc đó, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên bên tai Sở Văn.

“Hãy biến suy nghĩ chân thật nhất trong lòng cậu thành ý niệm.” Không sai, giọng nói đó chính là của Hệ thống.

Giọng của Hệ thống đã biến mất bên tai Sở Văn từ rất lâu rồi.

Dường như chỉ khi Sở Văn vào đường cùng, giọng của Hệ thống mới thỉnh thoảng xuất hiện.

“Biến suy nghĩ chân thật nhất trong lòng mình thành ý niệm sao?” Sở Văn không kìm được tự nhủ, “Tôi hiểu rồi!

Sở dĩ tôi không muốn tin mọi thứ trước mắt đều là ảo giác, là vì tôi không muốn tin lời Hồng Tụ.

Xem ra, lúc này tôi buộc phải thay đổi cách nhìn của mình về Hồng Tụ.” Tìm được lối thoát để giải quyết vấn đề này, hành động của Sở Văn cũng trở nên đơn giản hơn nhiều.

Dần dần, Sở Văn cảm thấy nhiệt độ xung quanh không còn quá cao, thậm chí còn hơi lạnh.

Sở Văn khẽ mở mắt, mới phát hiện Tiểu Ca đã mở mắt từ sớm, đang đứng trước mặt hắn, chờ đợi.

Lúc này, trên người Tiểu Ca khoác một chiếc áo khoác lông dày cộp.

Thấy Tiểu Ca cởi chiếc áo khoác kia ra rồi lại khoác lại lên người, Sở Văn mới nhận ra toàn thân mình đã lạnh đến tím tái, cảm thấy lạnh buốt, vội vàng khoác chiếc áo khoác lông lên người.

Chương 792

Hóa ra những gì hắn vừa trải qua, những thứ tận mắt chứng kiến, tất cả đều là ảo giác vô cùng chân thật.

Nếu không bị ý niệm của bản thân làm cho chết đi, e rằng hắn cũng đã bị cái lạnh trong mộ thất này đông cứng đến chết rồi.

Nhưng rõ ràng Hồng Tụ đã biết chuyện này từ đầu, sao lại đợi đến khi sắp đi qua con đường dung nham mới nói cho hắn biết chứ?

Vì thế, Sở Văn không kìm được khó hiểu hỏi, "Tiểu Ca, cậu có thấy Hồng Tụ rất kỳ lạ không?

Rốt cuộc cô ta muốn giúp tôi hay muốn hại tôi?" "Tôi cũng không biết." Nghe Sở Văn hỏi vậy, Tiểu Ca có chút ngây dại lắc đầu, "Tôi luôn cảm thấy tiếp theo sẽ có chuyện rất nguy hiểm xảy ra, tôi nhất định phải đề cao cảnh giác." "Tôi hiểu rồi." Sở Văn lập tức gật đầu.

Hiện giờ, thứ có thể khiến hắn rơi vào nguy hiểm không chỉ là mọi thứ đang xảy ra xung quanh, cũng không chỉ là sự quỷ dị của mộ thất, mà còn là Hồng Tụ đang ở bên cạnh.

Bởi vì tính cách của Hồng Tụ thất thường, huống hồ bây giờ lại không có Lục Đậu bên cạnh để kiềm chế cô ta.

Nếu lỡ nói câu nào hay hành động nào chọc giận Hồng Tụ, e rằng trước khi ra khỏi mộ thất, hắn sẽ bị cô ta chơi cho kiệt sức mất.

"A!

Hai người thật sự làm được rồi." Hồng Tụ không đi xa, mà ngược lại, đang đợi Sở Văn và Tiểu Ca ở ngã rẽ tiếp theo.

Thấy cả hai quả nhiên đã đuổi kịp, khóe miệng Hồng Tụ nhếch lên một nụ cười đắc ý, dường như không hề cảm thấy thất vọng hay tức

giận vì sự xuất hiện của họ.

Nếu đã vậy, thì Hồng Tụ căn bản không có ý định hãm hại hắn, vậy tại sao ngay từ đầu lại không chịu nói sự thật cho Sở Văn và Tiểu Ca biết chứ?

Nhìn vẻ mặt của Hồng Tụ lúc này, Sở Văn chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, không hiểu được tâm tư của cô ta.

Lúc này, Hồng Tụ đối với Sở Văn và Tiểu Ca giống như một con dã thú, tuy bề ngoài không có chút tạp niệm nào, nhưng lại vì tính ham chơi cực lớn, không hề tôn trọng sinh mạng, mới khiến Sở Văn và Tiểu Ca cảm thấy nguy hiểm.

"Tiếp tục đi thôi!" Hồng Tụ cũng không quá ngạc nhiên, thấy Tiểu Ca và Sở Văn đã đi theo, liền lập tức nhấc chân đi trước.

"Chúng ta phải đi bao lâu nữa?" Tiểu Ca đi bên cạnh Sở Văn, đột nhiên nhìn Hồng Tụ đang đi phía trước hỏi, "Cô đã đến đây nhiều lần rồi, nhất định biết rõ." "Yên tâm đi, mộ thất này rất nhỏ." "Không cần tốn thêm thời gian nữa, chúng ta có thể tìm thấy thứ mình muốn." Mặc dù Sở Văn và Tiểu Ca đi theo sau Hồng Tụ, lúc này không nhìn thấy vẻ mặt cô ta thế nào, nhưng nghe ngữ khí trong lời nói của Hồng Tụ, họ biết lúc này cô ta tràn đầy tự tin.

"Tại sao cô lại muốn giúp chúng tôi?

Chẳng lẽ chỉ vì Lục Đậu thôi sao?" Tiểu Ca tiếp tục hỏi.

"Nếu không phải vì Lục Đậu, cậu nghĩ tôi sẽ theo vào đây sao?" Nói rồi, Hồng Tụ đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nghiêm túc đánh giá Tiểu Ca trước mặt, "Đừng ôm hy vọng quá cao vào tôi." "Nếu không có tôi, các người sẽ chỉ có đi mà không có về." Hồng Tụ nói xong, liền quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Sở Văn và Tiểu Ca không nói thêm lời nào, Hồng Tụ tự nhiên cũng

chẳng nói thêm lời nào.

Không khí lúc này đột nhiên trở nên quỷ dị, kết hợp với con đường phía trước ngày càng tối tăm.

Tiểu Ca đột nhiên nắm chặt cánh tay Sở Văn, lực tay của y rất lớn, Sở Văn có thể cảm nhận rõ ràng bàn tay Tiểu Ca đang khẽ run rẩy.

Sở Văn có chút tò mò nhìn Tiểu Ca một cái, không hiểu sao y lại đột nhiên như vậy.

Trong mắt Tiểu Ca đầy vẻ sợ hãi, cũng không biết đã nhìn thấy thứ gì.

Thuận theo ánh mắt Tiểu Ca nhìn tới, Sở Văn thấy y lúc này đang nhìn con đường phía trước, nhưng trong mắt Sở Văn thì lại chẳng phát hiện ra điều gì.

Sở Văn không kìm được nhìn chằm chằm Tiểu Ca, vừa định mở miệng hỏi rốt cuộc y đã thấy gì, Tiểu Ca lại đột nhiên bịt miệng hắn lại, ra hiệu không được nói chuyện.

Tiểu Ca bình thường luôn rất trầm ổn, nhưng lần này, y lại hoàn toàn bộc lộ sự sợ hãi của mình trước mặt Sở Văn.

Điều này chỉ có thể nói lên rằng, Tiểu Ca nhất định đã cảm nhận được thứ gì đó đáng sợ!

Vì thế, Sở Văn không khỏi trở nên thận trọng hơn, ngay cả bước chân cũng không kìm được chậm lại rất nhiều.

Mặc dù không biết tại sao Tiểu Ca lại đột nhiên biến thành như vậy, nhưng Sở Văn cũng không tiện mở miệng hỏi, vì Tiểu Ca rõ ràng không muốn hắn nói chuyện vào lúc này.

Sở Văn lòng đầy bất an lại đi theo Hồng Tụ một đoạn đường,

Hồng Tụ đi phía trước đột nhiên dừng bước.

"Đến nơi rồi." Chỉ thấy trước mặt Hồng Tụ là một bức tường dày cộp.

Bức tường này có sự khác biệt lớn về màu sắc so với những bức tường bên ngoài, nó rất tối tăm và có màu đen đất.

Bức tường lồi lõm không đều, như thể bên trong đang chứa đựng thứ gì đó!

"Đây là đâu?" Sở Văn không kìm được tò mò đánh giá xung quanh, chỉ thấy bốn phía đều là những bức tường như vậy, không có bất kỳ nơi nào khác thường.

"Chẳng lẽ các người không nhận ra đây đã là một ngõ cụt sao?" Thấy Sở Văn dường như không phát hiện ra manh mối, Hồng Tụ có chút mất kiên nhẫn nói, "Vì phải xuyên qua bức tường này, mới có thể lấy được thứ mình muốn." "Xuyên tường?" Sở Văn tò mò nhíu mày.

Bức tường đang chắn trước mặt trông vô cùng dày dặn, cũng không biết được xây bằng chất liệu gì.

Chương 793

Nhưng Hồng Tụ lại muốn hắn xuyên qua, hắn cũng đâu có phép độn thổ, làm sao có thể xuyên qua bức tường dày như vậy mà sang phía bên kia được?

"Tôi phải làm sao mới có thể xuyên qua bức tường này đây?" Sở Văn đành phải hỏi.

"Cậu quên rồi sao?

Mọi thứ ở đây đều thay đổi khôn lường, những gì chúng ta đang thấy có lẽ chỉ là một ảo giác." Tiểu Ca đang đứng bên cạnh Sở Văn khẽ nói.

"Sai." Lời Tiểu Ca vừa dứt, Hồng Tụ liền không chút do dự bác bỏ ý kiến của y, "Bức tường đang hiện ra trước mặt các người không phải là ảo giác.

Ngược lại, không chỉ có thể nhìn thấy bằng mắt, mà còn có thể cảm nhận bằng cơ thể, nó thực sự tồn tại." "Nếu nó thực sự tồn tại, vậy tôi càng không thể xuyên qua được!" Sở Văn khó mà tin được nói, "Tôi thân thể phàm tục, làm sao có thể xuyên qua đây được?" Nghe Sở Văn nói vậy, Hồng Tụ lộ ra một nụ cười khinh thường.

"Chính vì là phàm thai nhục thể, nên các người mới có thể xuyên qua bức tường này." Hồng Tụ cười nói.

"Tại sao?" Nghe Hồng Tụ nói vậy, Sở Văn lập tức cảnh giác.

Theo lẽ thường, vì là phàm thai nhục thể, có thể chất vật lý, nên không thể xuyên qua loại tường vật lý này.

Nhưng lời Hồng Tụ nói lại hoàn toàn mâu thuẫn!

"Tôi đã nói với các người rồi, sau khi vào mộ thất này, mọi thứ

bên trong đều hoàn toàn trái ngược với những gì các người nghĩ.

Đây là nơi Thiên Sơn, các người tưởng mộ thất trên Thiên Sơn lại đơn giản như vậy sao?" Hồng Tụ có chút mất kiên nhẫn nói.

"Đồng đội của các người hiện đang đợi kìa.

Nếu muốn quay về cứu cô ấy, thì mau vào trong, lấy thứ cần thiết ra đi." "Tôi sẽ đợi ở đây." "Cô không vào cùng chúng tôi à?" Sở Văn có chút ngạc nhiên nói, "Chẳng lẽ bên trong không có thứ gì cô cần sao?" "Tôi đường đường là Tinh linh Thiên Sơn, tôi cần thứ gì chứ?" Hồng Tụ khinh thường nói, "Những thứ bên trong cũng chỉ có mấy phàm nhân như các người mới thấy quý hiếm thôi." Nghe Hồng Tụ nói vậy, Sở Văn cũng không nghi ngờ gì, dù sao Hồng Tụ cũng đã có vài lần kinh nghiệm ở trong mộ thất này rồi.

Nếu Hồng Tụ thực sự cần gì, e rằng cô ta đã lấy đi từ lần đầu tiên vào mộ thất rồi.

"Chúng ta mau vào thôi." Sở Văn nói với Tiểu Ca bên cạnh.

Cũng không biết lý do là gì, Tiểu Ca đột nhiên do dự, nhìn Hồng Tụ một cái.

"Tiểu Ca, chúng ta mau vào thôi, phải tranh thủ thời gian đó." Sở Văn đành phải khẽ đẩy Tiểu Ca thêm lần nữa.

Kỳ thực, sở dĩ Sở Văn lại giục Tiểu Ca như vậy, là vì hắn biết vừa rồi Tiểu Ca đã nhìn thấy gì, tại sao y lại sợ hãi đến thế.

Tiểu Ca không muốn nói cho Sở Văn biết trước mặt Hồng Tụ, vậy thì sau khi vào trong Sở Văn có thể hỏi riêng y.

Tiểu Ca khẽ gật đầu, cùng Sở Văn đi đến trước bức tường.

Nhìn bức tường dày cộp trước mặt, Sở Văn cảm thấy khó tin rằng thân thể phàm tục như vậy lại có thể xuyên qua bức tường dày như

thế này.

Sở Văn không kìm được đưa tay ra, khẽ đặt lên bức tường.

Khi tay Sở Văn vừa chạm vào bức tường, hắn cảm nhận được một lực hút nhẹ, giống như cái động khẩu mà hắn từng trải qua ở mộ dưới đáy biển trước đây.

Chỉ có điều, lực hút của bức tường này rất yếu, chỉ những người có nội lực như Sở Văn mới có thể cảm nhận được.

Sở Văn khẽ dùng sức, phát hiện tay mình lại có thể dễ dàng lún vào trong bức tường.

Phát hiện này không chỉ khiến Sở Văn vô cùng kinh ngạc, mà còn vô cùng kinh hỉ.

Hắn cười nói với Tiểu Ca bên cạnh, "Hóa ra tôi thật sự có thể vào được.

Tiểu Ca, chúng ta mau tranh thủ thời gian đi." Sở Văn nói rồi liền nhấc chân bước vào trong bức tường, Tiểu Ca bên cạnh muốn kéo hắn lại, nhưng không kịp nữa rồi.

Đã không thể ngăn cản Sở Văn, Tiểu Ca đành phải nhanh chóng đi theo sau!

Khi hai người xuyên qua bức tường và đi vào bên trong, họ mới phát hiện mình đang ở trong một không gian vô cùng khép kín.

Bốn chiếc bình trong suốt được đặt trước mặt, bên trong lần lượt chứa Kim, Mộc, Thủy, Hỏa!

Nếu chứa Kim và Mộc thì có thể hiểu được, nhưng sau khi nhìn thấy hai chiếc bình còn lại chứa nước và lửa, Sở Văn không kìm được kinh ngạc trừng lớn mắt.

Bởi vì nước trong hai chiếc bình đó không ngừng luân chuyển, và

lửa cũng sinh sôi không ngừng, cứ thế cháy mãi!

“Lại có chuyện thần kỳ như vậy.” Sở Văn khó mà tin được nói.

Bây giờ Sở Văn cuối cùng cũng hiểu được, tại sao Hồng Tụ lại bảo hắn đừng dùng lẽ thường để suy đoán mộ thất này.

Quả nhiên, mọi thứ ở Thiên Sơn đều vượt ra ngoài phạm vi tưởng tượng của hắn.

Chương 794

Nước và lửa được chứa trong hai chiếc bình, sinh sôi không ngừng và tồn tại hàng ngàn năm.

Rốt cuộc là sức mạnh nào đang kiểm soát chúng đây?

"Hồng Tụ đã nói rồi, bây giờ A Ninh cần dược vật thuộc tính Hỏa, vậy thì hẳn là chiếc bình chứa lửa này rồi." Sở Văn nhìn Tiểu Ca bên cạnh, kích động nói.

Lúc này, Tiểu Ca đứng ngây người tại chỗ, trên mặt không có một chút biểu cảm nào, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với Sở Văn đang kích động.

Thấy Tiểu Ca như vậy, Sở Văn mới chợt nhớ ra câu hỏi vừa định hỏi, lập tức hỏi, "Tiểu Ca, vừa rồi cậu đã nhìn thấy gì?" Chỉ thấy Tiểu Ca lúc này cứng nhắc quay đầu, nhìn Sở Văn trước mặt nói, "Nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất." "Cái gì?" Sở Văn vô cùng khó hiểu nhìn Tiểu Ca trước mặt, chỉ cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Vẻ mặt và giọng nói của Tiểu Ca lúc này đều không giống y, mà ngược lại, càng giống như bị thứ gì đó khống chế!

"Chúng ta mau mang thứ cần thiết ra ngoài đi." Đúng lúc đó, Tiểu Ca như thể đột nhiên khôi phục ý thức, đột nhiên nói với Sở Văn, "Hồng Tụ trước đây không phải vẫn luôn nhắc nhở tôi sao, thời gian tôi đi lại trong này có giới hạn." "Bây giờ tuy tôi đã tìm được thứ mình cần, nhưng tôi chưa tìm thấy lối ra, mau tranh thủ thời gian đi." Tiểu Ca nói rồi, liền đi về phía chiếc bình chứa lửa.

Sở Văn đi theo sau Tiểu Ca lộ ra vẻ mặt vô cùng khó hiểu, chỉ cảm thấy Tiểu Ca lúc này vô cùng khó hiểu, nhưng đồng đội của hắn đang đợi được cứu chữa, Sở Văn đành phải gãi gãi đầu đi theo sau Tiểu Ca.

“Cuối cùng cũng ra rồi!” Thấy Tiểu Ca và Sở Văn tay ôm chiếc bình trong suốt, đi ra từ phía bức tường, Hồng Tụ kích động nói.

“Chẳng lẽ cô đã đợi lâu rồi sao?” Sở Văn có chút khó hiểu nhìn Hồng Tụ trước mặt.

Vẻ mặt Hồng Tụ bây giờ như thể đã đợi rất lâu rồi, nhưng rõ ràng Sở Văn và Tiểu Ca chỉ vào trong lấy đồ thôi mà, không hề chậm trễ, lấy xong liền lập tức ra ngoài.

“Thời gian lưu chuyển bên trong và bên ngoài mộ thất không giống nhau.” Hồng Tụ đành giải thích, “Thời gian các người vào trong có lẽ chỉ vài phút, nhưng tôi đã đợi ở ngoài mấy canh giờ rồi.” “Cái gì?” Sở Văn vô cùng kinh ngạc nói, “Lại có chuyện như vậy, trong cùng một không gian mà thời gian lưu chuyển lại không giống nhau.” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Sở Văn lúc này, trên mặt Hồng Tụ không có một chút gợn sóng nào.

Lúc này, ánh mắt cô ta hoàn toàn khóa chặt vào chiếc bình trong tay Sở Văn.

Thấy Hồng Tụ cứ nhìn chằm chằm vào chiếc bình trong tay, Sở Văn không kìm được hỏi, “Cô muốn xem thử không?” Dù sao, sở dĩ hắn có thể tìm được thứ này, hoàn toàn nhờ Hồng Tụ dẫn đường và giúp đỡ.

Vì vậy, nếu Hồng Tụ tò mò về thứ trong chiếc bình, Sở Văn cũng sẵn lòng cho cô ta xem.

Chỉ thấy Sở Văn đưa chiếc bình trong tay đến trước mặt Hồng Tụ.

Nhưng không, đúng lúc đó, Hồng Tụ đột nhiên lùi lại vài bước, quay đầu nói, “Chúng ta mau ra ngoài đi.

Không còn nhiều thời gian cho tôi nữa rồi, nếu không ra ngoài thì e rằng sẽ không bao giờ ra được nữa.” Hồng Tụ nói rồi, liền hốt hoảng

đi trước Sở Văn và Tiểu Ca.

Đúng lúc đó, Tiểu Ca đột nhiên ghé sát tai Sở Văn nói nhỏ, "Nhất định phải cẩn thận người phụ nữ này." Hồng Tụ đi trước Sở Văn và Tiểu Ca.

Lần này, Hồng Tụ đi rất nhanh, Sở Văn và Tiểu Ca cũng bám sát phía sau cô ta, sợ rằng chỉ một chút lơ là Hồng Tụ sẽ biến mất trước mắt.

"Chẳng lẽ cô ta đã tìm thấy lối ra rồi sao?" Thấy Hồng Tụ tự tin như vậy, Sở Văn không kìm được hỏi.

Chẳng phải mọi chuyện trong mộ thất đều sẽ thay đổi sao?

Tại sao lúc này Hồng Tụ lại tự tin đến vậy, cảm thấy có thể lập tức tìm thấy lối ra chứ.

"Trong mấy canh giờ chờ đợi, tôi đã tìm thấy lối ra rồi.

Cứ đi theo sau tôi, đừng nói nhiều." "Tôi sẽ đưa các người ra ngoài." Hồng Tụ không hề quay đầu lại, cũng không biết tại sao, tâm trạng cô ta đột nhiên trở nên kích động, ngay cả khi nói chuyện cũng mang theo âm run rẩy.

Sở Văn cũng phát hiện Hồng Tụ không ổn, đành phải nghiêng đầu nhìn Tiểu Ca một cái.

Chỉ thấy Tiểu Ca lúc này ánh mắt đờ đẫn, vẻ mặt đó, Sở Văn chưa từng thấy trên mặt Tiểu Ca.

Bây giờ Tiểu Ca giống như đã biến thành một người khác vậy.

Chẳng mấy chốc, cả hai đã không còn cảm thấy sự thay đổi nhiệt độ nữa.

Mặc dù bên trong mộ thất không quá ấm áp, nhưng ít nhất cũng ấm hơn bên ngoài Thiên Sơn rất nhiều.

Đúng lúc đó, một chùm sáng đột nhiên xuất hiện trước mặt Sở Văn và Tiểu Ca.

Sở Văn và Tiểu Ca không kìm được đưa tay lên che mắt.

Giây tiếp theo, họ nghe thấy giọng của Bàn Tử và Lục Đậu.

"Ra rồi!" "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng bình an ra ngoài!" Bàn Tử và Lục Đậu lập tức lao về phía Sở Văn và Hồng Tụ.

Đúng lúc đó, mộ thất phía sau Sở Văn cũng biến mất.

Lục Đậu và Bàn Tử vừa định đến gần Sở Văn, đột nhiên bị Hồng Tụ một chưởng đánh bay.

"Cô đang làm gì?" Thấy hành động của Hồng Tụ, Sở Văn không kìm được kinh ngạc nói, "Tại sao cô lại ra tay với họ?" Nếu Hồng Tụ chỉ ra tay với Bàn Tử, Sở Văn còn có thể hiểu được, nhưng tại sao lại ra tay với Lục Đậu chứ?

Chương 795

Đúng lúc đó, Hồng Tụ đột nhiên quay đầu, vẻ mặt tà ác nhìn Sở Văn và Tiểu Ca trước mặt.

Tiểu Ca đang đứng bên cạnh Sở Văn, nhìn thấy vẻ mặt đó hiện lên trên mặt Hồng Tụ, trong mắt y vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

"Không ngờ mấy trăm năm sau ngươi lại xuất hiện." Hồng Tụ âm u nói với Tiểu Ca, "Nhưng thì sao chứ?

Ngươi cũng không lấy lại được mọi thứ thuộc về mình." "Bởi vì từ nay về sau, ta là bá chủ của cả Thiên Sơn này." "Ta muốn ngươi chôn cùng ta." Hồng Tụ nói rồi liền nhanh chóng giật lấy chiếc bình từ tay Sở Văn.

Lục Đậu bị Hồng Tụ đánh ngã, yếu ớt nằm bò trên đất.

Nhìn hàng loạt hành vi của Hồng Tụ lúc này, Lục Đậu không kìm được hỏi, "Hồng Tụ bị sao vậy?

Trong đó đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao cô ấy lại biến thành như bây giờ?" "Hồng Tụ, Hồng Tụ, ai là Hồng Tụ?" Hồng Tụ hung ác quay đầu trừng Lục Đậu một cái, "Ta là bá chủ của cả Thiên Sơn này, ai là tinh linh yếu ớt không chịu nổi một đòn kia?

Ai lại vô dụng đến mức yêu một phàm nhân như vậy?" Hồng Tụ vừa nói vừa liếc nhìn về phía Tiểu Ca.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Sở Văn thắc mắc.

Rõ ràng ngay từ đầu, Hồng Tụ vẫn luôn giúp đỡ Sở Văn, tại sao bây giờ lại đột nhiên biến thành như vậy, lại làm ra chuyện hại Lục Đậu chứ?

“Hahaha, lũ ngốc!” Hồng Tụ điên cuồng cười lớn, “Dù sao các người cũng sắp chết rồi, ta cũng không ngại nói cho các người biết sự thật.” “Ta chỉ là đoạt lấy thân thể của Hồng Tụ mà thôi, Hồng Tụ thật sự đã bị giam cầm trong mộ thất từ mấy trăm năm trước rồi.” Hồng Tụ nói rồi, cầm chiếc bình trong tay.

“Các người tưởng đây thật sự là dược vật thuộc tính Hỏa sao?

Hahaha, đúng là quá ngây thơ rồi.” Bây giờ Sở Văn và Tiểu Ca hoàn toàn bị đánh úp không kịp trở tay.

Tiểu Ca chuẩn bị liều chết với kẻ kia, Sở Văn thấy Tiểu Ca rút thanh kiếm ra, phía sau lại không thể lùi được nữa, chẳng lẽ thật sự phải cùng chết ở đây sao?

“Này, cậu không thấy cái thứ này quá xa để có thể làm khó tôi sao?” Tiểu Ca liếc Sở Văn một cái.

Sở Văn cũng nhìn ra tâm tư của Tiểu Ca, vội vàng ra hiệu cho y bằng ánh mắt, nhưng lại muốn cái thứ quỷ quái kia rơi vào bẫy.

“Đừng gấp, nhìn kìa, mộ đã nằm dưới đáy biển một thời gian dài rồi, căn bản sẽ không dễ dàng bị kích nổ đâu, đợi một lát...” Tiểu Ca liền rút kiếm về.

Tiểu Ca vốn luôn lạnh lùng, lần này có lẽ phải hy sinh lớn rồi.

Y đội mũ lên, lộ ra vẻ khó xử.

Nhưng bây giờ không phải lúc cứng đối cứng, chỉ có thể làm theo lời Sở Văn.

Sở Văn giơ hai ngón tay ra ra hiệu cho Tiểu Ca, muốn y giữ chân thứ quỷ quái kia, đã chơi đùa lâu như vậy rồi, cũng phải để nó nếm chút mùi đau khổ.

Khởi động cơ quan, chiếc nỏ trên đó có thể bắn ra một đoạn

đường.

Cái thứ quỷ quái kia cũng đã khổ sở bao lâu rồi, vì đợi đến lúc này, quả thật nghe lời Sở Văn nói, để an toàn, nó từ từ lùi lại vài bước.

Trên mộ tọa vốn có một pho tượng đá, hẳn là được xây dựng vì phong thủy mộ thất.

Chỉ là bây giờ pho tượng đá đã không còn, nhưng phía dưới một loạt bệ đá, phía dưới đã có vết chất lỏng chảy ra.

Cơ quan vì pho tượng đá bị đẩy lùi lại, cũng gần như đã bị phá hủy.

“A!

Ở đây có độc, cẩn thận mấy con côn trùng!” “Côn trùng, Tiểu Ca, cậu là thân thể bất độc, độc như vậy có lợi hại không?” “Chắc là từ chỗ đó mà ra!

Kia!” Tiểu Ca chỉ vào cái thứ quỷ quái kia.

Vì vừa rồi nó đã hiện hình, bây giờ cái thứ quỷ quái kia vừa nghe thấy những thứ bò ra xung quanh, tự nhiên cũng hoảng hốt.

Lập tức đẩy một chiếc đèn trụ, thoắt cái đã biến mất không còn bóng dáng, chiếc nỏ cơ quan trên tay cũng vứt lại.

Sở Văn chặn chiếc đèn trụ lại, mở một khe hở.

Cái thứ quỷ quái kia quả nhiên đã để lại đường lui.

Vừa rồi Sở Văn đã ở chỗ đó, sao có thể tình nguyện cùng chết với tôi chứ?

Nhưng bức tường mộ dưới đáy biển cũng từ từ khép lại, sắp sửa đóng chặt rồi.

Tiểu Ca nhanh tay, một phát tóm lấy chiếc nỏ cơ quan, xoay người

đẩy Sở Văn vào khe hở.

Chương 796

“Cầm cái thứ này sao?

A!

A!

Thứ gì?” Bên trong tối om, vừa rồi lại thấy cái thứ quỷ quái kia chui vào, Sở Văn bây giờ vừa sợ vừa giật mình.

Vừa rồi hắn cũng dọa dẫm cái thứ quỷ quái kia, sợ rằng bên trong có quá nhiều mộ thất, vạn nhất lại vào nhầm thì tất cả đều công cốc.

Tiểu Ca cứ thế đi về phía trước, trên chiếc nỏ cơ quan toàn là chất lỏng.

Đúng như Sở Văn nói, chiếc nỏ cơ quan sau khi dính nước ở trên đó, quả nhiên không kích hoạt được, mà ngược lại, bây giờ còn chiếu sáng cả căn phòng.

Tiểu Ca đưa chiếc nỏ cơ quan lại gần tay hắn, có thể nhìn rõ những thứ trên tay, tất cả đều dính vào tay Sở Văn.

“Chỉ là một mạng nhện, ở đây lẽ ra phải có cơ quan khác, không thì làm sao để lại cho chúng ta chứ.

Chúng ta bây giờ hình như bị mắc kẹt ở đây rồi.” Tiểu Ca thì có vẻ không bận tâm chút nào, tim Sở Văn bây giờ đập loạn xạ.

Vừa rồi bị cái mạng nhện kia dọa cho một phen kinh hồn, tuy cái thứ quỷ quái kia bây giờ không thấy nữa, nhưng nếu bây giờ bị mắc kẹt ở đây, vạn nhất lại là cái bẫy do cái thứ quỷ quái kia bày ra, cái thứ quỷ quái đó quả thật âm hồn không tan.

Chiếc nỏ cơ quan bắt đầu rơi xuống một thứ gì đó.

Vẫn đang nhìn xem đó là thứ gì, tuy có chút ánh sáng, nhưng cũng chỉ thấy một ít bột phấn màu đen, như thể đang tỏa ra một mùi kỳ lạ.

“Đừng động!

Cái thứ quỷ quái kia chắc chắn chưa chạy xa đâu.” Sở Văn và Tiểu Ca cùng ngồi xuống nhìn những hạt bột phấn đó, lúc đó mới phát hiện trên chiếc nỏ cơ quan có một dấu tay, hẳn là do cái thứ quỷ quái kia để lại.

Những hạt bột phấn rơi xuống đã ăn mòn mạng nhện.

Từ khi cái thứ đó xuất hiện, nơi này đã trở nên quỷ dị hơn rất nhiều.

Bây giờ lại bị mắc kẹt ở đây, Tiểu Ca dường như vẫn luôn nghiên cứu chiếc nỏ cơ quan kia.

Bột phấn màu đen từ từ bò trên mặt đất, bên ngoài cũng không có tiếng động.

Đúng lúc đó, lại đột nhiên lăn ra một thứ.

Sở Văn vì đã bị lừa một lần, vô cùng cẩn thận, lập tức túm lấy thứ đó, cứ nghĩ đó là cái thứ quỷ quái kia.

Tiểu Ca cũng luôn căng thẳng, dù sao vừa rồi đã bị lừa.

Tiểu Ca một kiếm đâm vào thứ đó, thứ đó nứt ra, lúc đó mới nhìn rõ, là một khối đá.

“Chắc là pho tượng đá đó, không phải đầu pho tượng đá.

Vừa rồi tôi còn thắc mắc pho tượng đá đi đâu mất.

Chẳng lẽ là ở đây?” Sở Văn vô cớ bị thứ đó dọa cho giật mình, một cước đá văng nó ra.

Thứ đó vì vỡ thành hai nửa, bên trong có một thứ gì đó xuất hiện,

cứ thế lăn đến bên chân hắn.

Vì có Tiểu Ca nhắc nhở, lần này Sở Văn không trực tiếp nhặt lên.

Những thứ vô cớ xuất hiện này, Sở Văn buộc phải đề phòng.

“Hình như là một quả cầu.

Chúng ta tìm chỗ ra đi, nơi này có nhiều cơ quan như vậy, tôi không dám động vào nữa.” Tiểu Ca dùng kiếm khều quả cầu đá kia.

Bên trong dường như có thứ gì đó, nhưng nhìn từ bên ngoài lại không phát hiện ra điều gì khác biệt.

Cả hai cũng không biết xử lý thứ này thế nào.

Đúng lúc Tiểu Ca đang nhìn kỹ một lượt, quả cầu đó lại bắt đầu lăn.

Bên trong dường như có thứ gì đó luôn điều khiển nó.

Vội vàng đuổi theo quả cầu nhỏ kia, nhưng rất nhanh quả cầu nhỏ đó đã biến mất.

Chẳng lẽ cứ thế mà biến mất giữa không trung sao?

Chương 797

“Bên trong có một cái động, chẳng lẽ cũng là một cơ quan, chúng ta phải cẩn thận một chút, không biết cơ quan này phòng ai?” Sau khi quả cầu nhỏ chui vào bên trong, lại bắt đầu mở ra một cánh cửa.

Cánh cửa vốn là một bức tường, Tiểu Ca lập tức chắn trước mặt Sở Văn.

Cái thứ quỷ quái kia không có tung tích, nơi này căn bản không biết ở đâu.

Cánh cửa cứ thế từ từ được mở ra, hình như đã ra khỏi mộ thất.

Đợi sau khi ra ngoài, ở cửa dường như dựng lên một thứ gì đó, vừa vặn chắn ngang cửa.

“Tôi có thể ra ngoài rồi, thật sự không thể tin tưởng người khác nữa.

Cái thứ quỷ quái kia chạy nhanh một chút, nếu không tôi nhất định sẽ cho nó biết tay.” Bên ngoài trông đặc biệt rộng rãi.

Sau khi bước ra khỏi cửa, hắn mới nhìn thấy thứ đang chắn ngang cửa kia.

Xung quanh, hắn mới phát hiện có một số mộ thất khác.

Nếu không phải vì cẩn thận, hắn đã sớm đi vào con đường đó rồi.

“Một thanh kiếm, nhìn xem, lại không phải đá, một thanh kiếm lớn như vậy, là của ai?” Ra khỏi cửa, nhìn thấy một bảo bối lớn như vậy, trong lòng cũng tràn đầy kinh ngạc.

Tiểu Ca cũng đưa tay ra, chạm vào chuôi kiếm.

Tay Tiểu Ca còn chưa chạm vào chuôi kiếm, thanh kiếm đã phát ra

một vài tiếng động, giống như một loại sóng âm đặc biệt, như thể đang cảnh báo không được đến gần.

“Tiểu Ca.

Đừng đến gần, tôi cảm thấy thứ này không rõ ràng, cẩn thận bị mê hoặc.” Thứ này quả thực lợi hại, Sở Văn cảm thấy Tiểu Ca vừa rồi cũng suýt chút nữa bị nó mê hoặc.

Không phải đều không có chuyện gì sao, thanh kiếm lớn như vậy, chẳng lẽ cũng giống như pho tượng đá kia, cũng vì phong thủy mộ thất sao?

Sở Văn nắm chặt Tiểu Ca.

Lúc này Tiểu Ca như thể bị bảo kiếm mê hoặc, cứ thế đi về phía trước thanh kiếm.

Bây giờ Sở Văn không hiểu tại sao y lại biến thành như vậy, chỉ có thể chết dí kéo y lại.

Sức lực Tiểu Ca rất lớn, Sở Văn bây giờ cũng không thể kéo y được lâu.

Bây giờ chỉ có thể dứt khoát làm tới, vạn nhất Tiểu Ca bị mê hoặc, vậy thì cũng rất nguy hiểm.

Vừa rồi bị cái thứ quỷ quái kia hành hạ đã đủ thảm rồi.

Sở Văn nhất thời sốt ruột, đánh ngất Tiểu Ca.

Nếu là bình thường, Sở Văn khẳng định không phải đối thủ của Tiểu Ca, nhưng Tiểu Ca bây giờ có chút không bình thường, vì an toàn cũng chỉ có thể làm như vậy.

Đúng lúc Sở Văn kéo Tiểu Ca sang một bên, nhìn xem chuôi kiếm như thế nào, nửa đêm lại bắt đầu phát ra tiếng động.

Phía trên bắt đầu rơi xuống thứ gì đó, Sở Văn vội vàng né sang

một bên, vì thanh kiếm thực sự quá lớn, những thứ rơi xuống kia giống như một vài vết rỉ sét.

Sau khi cũng rung chuyển một lúc, thanh kiếm không còn tiếng động nữa.

Những thứ rơi xuống từ phía trên cũng đột nhiên bốc cháy, giống như một biển lửa, lập tức bao vây lấy hắn.

Bên cạnh đều là những mộ thất nhỏ, nơi này chỉ có một thanh kiếm.

Vất vả lắm mới đến được đây, chẳng lẽ lại bị một thanh kiếm tiêu diệt sao?

Bây giờ Tiểu Ca cũng không biết gì nữa rồi.

Nếu Tiểu Ca tỉnh táo thì có thể làm rõ thứ này, bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào Sở Văn.

Những ngọn lửa đó càng cháy càng mạnh.

Sở Văn dập tắt những ngọn lửa đó xong, ngọn lửa lại bùng cháy trở lại, cháy càng lúc càng mạnh.

Lập tức lùi về góc tường, lúc đó Sở Văn phát hiện Tiểu Ca có chút động tĩnh.

Trước cục diện này Sở Văn không biết phải làm sao, nhưng góc tường dường như có một sợi xích sắt, Sở Văn bám vào sợi xích sắt trèo lên trên.

"Tiểu Ca, tỉnh rồi, mau nghĩ cách đi, che tai lại, lần này hoàn toàn phải dựa vào cậu!" Tiểu Ca vừa tỉnh dậy dường như có chút khác lạ, nhưng Sở Văn cũng không quan sát kỹ, cố gắng bám vào sợi xích sắt kia.

Chương 798

Nhưng sợi xích sắt đó lại treo trên tường, xung quanh cũng có vài đống lửa, Sở Văn phải tránh những đống lửa này.

“Đứng ngây ra đó làm gì?

Mau nghĩ cách đi, đừng đi về phía đó nữa.

Ở đây có một sợi xích sắt, không chừng tôi có thể trèo lên được, thanh kiếm này quá quỷ dị rồi!” Tiểu Ca vẫn luôn lạnh lùng như vậy.

Lúc này Tiểu Ca dường như đã hiểu lời Sở Văn nói, không đi về phía trước nữa.

Sở Văn cũng không bận tâm đến Tiểu Ca, vẫn luôn cố gắng trèo lên phía trên bám vào sợi xích sắt kia.

Sở Văn dùng hết sức lực, cuối cùng cũng bám được vào dây xích, cũng cảm thấy có người đang đến gần.

Lúc đó, Sở Văn thấy một thanh kiếm lấp lánh trước mặt.

Hắn nhìn Tiểu Ca, chuẩn bị kéo dây xích trèo lên trên, đột nhiên cảm thấy thanh kiếm lướt qua bên tai.

Phản ứng theo bản năng, hắn lập tức né tránh.

Thanh kiếm ngược lại lại chém đứt dây xích.

Dây xích phía trên vì bị kiếm chém đứt, cũng từ từ rơi xuống.

Vì Tiểu Ca đang ở phía dưới, Sở Văn một tay kéo lấy Tiểu Ca, sợ y sẽ bị dây xích đè trúng.

Bây giờ trong một góc, những ngọn lửa đó đang lan rộng.

Lúc đó, ánh mắt Tiểu Ca vô cùng đáng sợ, đột nhiên một tay tóm

lấy Sở Văn.

Bây giờ Tiểu Ca như thể phát điên, một tay siết chặt cổ Sở Văn.

"Tiểu Ca, Tiểu Ca, tỉnh lại đi, tôi là Sở Văn đây mà... khụ khụ." Dường như ngọn lửa phía sau đã cháy tới, sắp nuốt chửng cả hai rồi.

Bây giờ trước mặt Sở Văn là một mảng tối đen, nhưng Tiểu Ca dường như không buông ra.

Hắn đã không hề đề phòng gì, lại nằm gọn trong tay Tiểu Ca.

Nhưng trong mơ màng, dường như lại bị ai đó đánh, chẳng lẽ thật sự chết rồi sao?

Có người không ngừng đánh, Sở Văn cố gắng mở mắt ra.

Trước mặt hắn, thứ hắn nhìn thấy đầu tiên là thanh kiếm kia.

Chỉ là nó vẫn cứ đứng yên ở đó.

Sở Văn lập tức nhớ lại chuyện vừa rồi, chết đứng.

Sau khi lùi lại vài bước, hắn đột nhiên nhìn thấy Tiểu Ca đang như một đứa trẻ.

"Đừng, đều là vì...!" "Bây giờ tốt nhất đừng động đậy, cậu đã bị thanh kiếm kia mê hoặc rồi!" Tiểu Ca từ từ đến gần, một tay tóm lấy Sở Văn.

Nhưng Sở Văn vẫn luôn hoảng loạn ở đó, chìm sâu vào cảnh tượng vừa rồi, vừa bị Tiểu Ca siết cổ.

"Đúng, thanh kiếm này sẽ mê hoặc người ta, vừa rồi tôi đã bị mê hoặc rồi!" "Đừng, đừng trách tôi không khách khí!" Tiểu Ca nhặt một viên đá nhỏ, lập tức búng vào đầu Sở Văn.

Sở Văn đau điếng, lập tức tỉnh táo lại, sau đó ngơ ngác nhìn Tiểu Ca.

Thanh kiếm kia vẫn đứng yên ở đó, cũng không có bất kỳ động tác nào.

Lúc đó Sở Văn mới từ từ hiểu ra.

“Vừa rồi tôi đã bị nó mê hoặc rồi, bây giờ nhất định phải tỉnh táo, nếu không sẽ lại bị mắc kẹt trong đó.” “Thật sự xuống tay được sao, đầu tôi đều bị đánh sưng cả lên rồi.

Kiếm rốt cuộc là thứ gì?

Sao lại lợi hại đến thế?” Thanh kiếm vẫn đứng yên ở đó.

May mà có Tiểu Ca ở đây, nếu là người khác ở trong đó, e rằng sẽ mãi mãi mắc kẹt trong giấc mộng đó không thoát ra được.

Vừa rồi Tiểu Ca vẫn luôn bận cứu Sở Văn, căn bản không quan sát kỹ thanh kiếm.

Chương 799

Bây giờ y bắt đầu từ từ đến gần, Tiểu Ca dường như cũng không làm rõ được thứ này, vì vậy phải xem xét kỹ lưỡng.

Vừa rồi chỉ là Sở Văn bị mê hoặc, Tiểu Ca vốn khác với người thường nên cũng không quá lo lắng.

Sở Văn cảm thấy phía sau lưng dường như có một thứ gì đó vô cùng cứng rắn, hắn sờ soạng.

Đúng lúc đó, Tiểu Ca cũng càng lúc càng đến gần thanh kiếm kia, Sở Văn một tay sờ vào thứ đó.

Khi nhìn thấy thứ đó, hắn lập tức hét lớn một tiếng.

Hóa ra thanh kiếm này thật sự không tầm thường, một vài bộ xương đã chết kia, đều là vì bị thanh kiếm mê hoặc.

Nếu không có Tiểu Ca cứu hắn, bây giờ hắn cũng sẽ biến thành những bộ xương đó rồi.

"Tiểu Ca, nhìn kìa!" Đúng lúc Sở Văn đang muốn Tiểu Ca nhìn thứ đó, đột nhiên thấy Tiểu Ca đã đứng trước thanh kiếm kia.

Sau đó trong đầu Sở Văn lại đột nhiên xuất hiện giấc mơ kia.

Hắn dường như đã bị ảnh hưởng.

"Đừng đến gần!" Lời còn chưa kịp nói, đồng tử Tiểu Ca co rút lại, đột nhiên biến thành đen kịt, trong mắt không còn thần thái.

Y ngây dại nhìn thanh kiếm kia, một tay khẽ đặt lên trên.

Sở Văn chỉ cảm thấy không ổn, từ từ lùi lại hai bước.

Bây giờ phải quan sát hành động của Tiểu Ca, để tránh y làm ra những cử động kỳ lạ.

Xong rồi, đáng lẽ nên ra tay trước.

Thế là hắn cúi người xuống, nhặt một viên đá từ dưới đất lên, học theo cách Tiểu Ca vừa rồi làm, dùng tay búng một cái.

Một viên đá bắn trúng đầu Tiểu Ca, nhưng Tiểu Ca không hề động đậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Thanh kiếm trước mặt "oành" một tiếng, lại bắt đầu xoay tròn nhanh chóng.

Tiểu Ca đột nhiên lao về phía Sở Văn, một tay trực tiếp siết chặt cổ Sở Văn.

Đến gần hơn, Sở Văn có thể nhìn thấy đồng tử đen kịt kia, thật đáng sợ.

Thanh kiếm lúc đó vẫn đang xoay tròn lao về phía Sở Văn.

Sở Văn thầm mắng một tiếng, liều mạng muốn thoát khỏi tay Tiểu Ca.

Hắn biết Tiểu Ca bây giờ bị thanh kiếm kia mê hoặc, chắc chắn đã coi hắn là kẻ xấu.

"Mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi, buông tôi ra." Sở Văn phát ra âm thanh từ cổ họng, sắc mặt đỏ bừng.

Sức của Tiểu Ca quả thật không nhỏ, siết chặt cổ hắn, không có chút dấu hiệu buông lỏng nào.

Thanh kiếm càng lúc càng đến gần, trong tình thế cấp bách, Sở Văn trực tiếp cắn một phát vào vai Tiểu Ca.

Đối phương sững người buông ra, Sở Văn vừa vặn ngã nhào xuống, tránh được thanh kiếm kia.

Hai người ngã xuống đất, Sở Văn còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy có thứ gì đó bò lên chân.

Cúi đầu nhìn xuống, lại có rất nhiều côn trùng đen kịt đang bò lên người.

Hắn nhíu mày, nghiến chặt răng.

Hắn vung cánh tay, giáng một loạt bạt tai liên tiếp vào mặt Tiểu Ca.

Nếu không đánh tỉnh y, cả hai đều phải chôn thân ở đây.

Mãi mới đến được vị trí này, sao có thể bị những khó khăn này dọa sợ chứ?

Một loạt bạt tai giáng xuống khiến Tiểu Ca bị đánh choáng váng, cuối cùng mới mở miệng kêu lên: "Sở Văn, cậu làm gì vậy?" Vừa kêu vừa rên rỉ nhỏ tiếng.

Sở Văn đương nhiên biết mình ra tay không nhẹ, nhưng chính vì vậy mới có thể đánh tỉnh y.

"Côn trùng, có côn trùng kìa, đừng lơ là.

Vừa rồi cậu bị thanh kiếm kia mê hoặc rồi, mau nghĩ cách đi." Sở Văn từng giây từng phút đều nhắc nhở mình phải giữ bình tĩnh, dù sao kết cục của đống xương cốt bên cạnh đã rõ.

Chương 800

Tiểu Ca đưa tay che mặt, lúc đó mới bàng hoàng phát hiện trên chân có rất nhiều côn trùng màu đen đang bò lên.

Y giật mình, đưa tay muốn gạt bỏ đám côn trùng đó.

"Đừng động tay, cẩn thận có độc." Sở Văn nghiến răng, cảm thấy vùng da bị côn trùng tiếp xúc bắt đầu ngứa ngáy.

Chân bắt đầu ngứa ngáy khó chịu, hắn chỉ nuốt nước bọt.

May mà tốc độ di chuyển của một số côn trùng không nhanh như vậy, nhưng những con côn trùng có độc kia vẫn tiếp tục bò lên, hậu quả thật khó lường.

Tiểu Ca không tiếp tục gạt bỏ côn trùng nữa, hiển nhiên y cũng cảm thấy côn trùng có độc.

"Sao lại có nhiều côn trùng như vậy?

Ai da, mặt tôi.

Chắc chắn bị sưng rồi!" Tiểu Ca vừa nhìn chằm chằm những con côn trùng trên chân, vừa oán trách.

Côn trùng chỉ bò đến phần bắp chân, Tiểu Ca từ trong túi lấy ra một ít bột thuốc, đưa tay ném cho hắn.

"Rắc lên đi, có thể xử lý được." Thế là hắn rắc những bột thuốc đó một cách tỉ mỉ lên bắp chân.

Điều đáng kinh ngạc là, vừa rắc lên, những con côn trùng đó lại từ từ rút xuống khỏi chân hắn.

Sở Văn giật mình: "Lại mang theo thứ thần kỳ như vậy, lấy từ đâu ra thế?" Hắn không có ấn tượng gì về việc Tiểu Ca mang theo

những thứ này.

Tiểu Ca thấy những con côn trùng kinh tởm đó đều đã rút đi, chỉ khẽ mỉm cười với Sở Văn.

"Chẳng phải sớm đã chuẩn bị rồi sao?

Những bột phấn này cũng không phải thứ tốt lành gì, chỉ là được nghiên cứu ra từ những cuốn cổ tịch." Bây giờ thứ nguy hiểm nhất là thanh kiếm lớn trước mặt.

Nếu không giải quyết thứ này sẽ rất phiền phức.

Sở Văn vắt óc suy nghĩ xem phải đối phó với thanh đại kiếm này như thế nào.

Những vết rỉ sét lốm đốm trên kiếm cho thấy thứ này đã có từ lâu rồi.

Trong lúc đang suy nghĩ vấn đề, thanh đại kiếm kia đột nhiên lại lao tới.

"Mau chạy, đừng đứng ngây ra đó nữa." Sở Văn nhíu mày, đưa tay đẩy Tiểu Ca một cái.

Tiểu Ca không kịp phản ứng, một cái ngã phịch xuống đất, không kịp né tránh sự tấn công của kiếm.

Khi ngã xuống, tay y vô tình chạm vào một cơ quan.

Chỉ nghe thấy tiếng "cạch" giòn tan, cánh cửa trước mặt lại mở ra.

Sở Văn vừa né tránh vừa nhìn Tiểu Ca một cái.

Trong tình huống này, chỉ có thể liều chết mà làm...

Hai người không hẹn mà cùng lao về phía cánh cửa đó, thanh kiếm phía sau vẫn truy sát gắt gao.

May mà ngay khoảnh khắc bước vào, thanh kiếm đã bị chặn lại bên ngoài, cánh cửa phía sau lại đóng sập lại.

Phía sau bốc lên cuồn cuộn bụi trần, cánh cửa cũng đóng chặt lại.

Sở Văn xoa xoa chân đau, mới đánh giá tình hình sau cánh cửa.

Bên kia cánh cửa hóa ra lại có một huyền cơ khác, là một mộ thất khác.

Nơi này có hai mộ thất lớn hơn bình thường, cách bố trí vô cùng kỳ lạ.

Trong lúc kinh ngạc, Sở Văn gọi Tiểu Ca: "Cậu đã thấy mộ thất như vậy bao giờ chưa?

Lớn đến thế này?" Tiểu Ca mặt đầy vẻ mờ mịt đi tới, mắt nhìn khắp nơi, quan sát xung quanh.

"Cẩn thận một chút, coi chừng lại có cơ quan.

Ngôi mộ này không đơn giản, chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy trên đường đi, xem ra chủ mộ đã tốn rất nhiều công sức." Tiểu Ca nhíu mày nhìn khắp nơi.

Đột nhiên y nhìn thấy một chỗ không mấy giống nhau, liền vội vàng đi tới.

Chương 801

Ở đây dường như có một cánh cửa bí mật, bên trong mộ thất lại có một số thứ.

Xem ra nhất định không thể xem thường nơi này.

Tiểu Ca bắt đầu dùng tay sờ trên vách đá, cố gắng tìm lối vào cửa bí mật.

Đúng lúc đó, bên tai đột nhiên vang lên tiếng "tích tắc tích tắc", hắn lập tức căng thẳng.

Đang ở trong mộ thất, sao lại có tiếng nước nhỏ giọt như vậy?

Dường như có nước thấm vào, nhưng dưới chân lại không có nước nhỏ giọt.

Tiểu Ca lấy ra đèn pin, Sở Văn cũng đi theo, cũng nhận ra sự bất thường bên trong mộ thất.

Sở Văn phát giác không ổn, đưa tay lau đi bụi bặm trên vách đá.

Phát hiện ở đó lại lồi lõm không đều, trong lòng kinh hãi.

Hai người tay chân luống cuống bắt đầu sờ soạng những vách đá đó.

Trên vách đá lại kinh ngạc hiện ra những văn tự cổ, có cả hình vẽ động vật.

Không ngờ ở đây lại có phù điêu, Sở Văn im lặng nhìn.

Xem ra chủ nhân ngôi mộ này quả nhiên không tầm thường.

Tiếng nước nhỏ giọt vừa rồi lại là chuyện gì?

Sở Văn cầm đèn pin chiếu lên trên, kết quả phát hiện một chỗ phía

trên vách đá vẫn luôn nhỏ nước.

Sở Văn nhíu mày, vội vàng áp tai vào vách đá, ngay sau đó kinh hãi lùi lại một bước.

Từ tiếng nghe thấy, dường như bên trong có thủy triều cuồn cuộn, lại có tiếng nước chảy ầm ầm.

Sở Văn luôn cảm thấy không ổn, tại sao ở đây lại có tiếng nước chảy?

Tiểu Ca lại dán sát vào vách đá nhìn những phù điêu.

Trên phù điêu có một số hình vẽ kỳ quái, bao gồm cả những kỳ trân dị thú.

Ngày xưa, những hình vẽ kỳ lạ như kỳ lân, rồng rắn đều được khắc họa sống động như thật.

"Bảo bối, đều là bảo bối." Tiểu Ca nhìn những phù điêu đó lẩm bẩm.

Sở Văn không cho là đúng, chỉ khẽ liếc nhìn một cái: "Trong chủ thất có nhiều bảo bối hơn, những thứ này không mang đi được, không lấy được, có gì mà quý hiếm chứ." Hắn ngẩng đầu nhìn vách đá phía trên, tiếng tích tắc kia dường như càng lúc càng gần.

Trong lúc hoảng hốt, hắn cảm thấy đại sự không ổn, khi vào có vẻ như đã chạm vào cơ quan.

Ngay khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, tất cả cơ quan bên trong mộ thất này có thể đều đã bị kích hoạt.

Tục ngữ có câu, còn núi xanh thì lo gì không có củi đốt.

Không thể nào bỏ mạng ở đây được, tốn bao nhiêu công sức mới vào được.

"Mau đi thôi, cẩn thận một chút." Sở Văn hét lớn.

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy một trận sóng vỗ dữ dội.

Vách đá phía trên đầu dường như sắp bị nứt toác, tiếng nước chảy ầm ầm càng lúc càng lớn, dường như càng lúc càng gần.

Sở Văn không nói hai lời, kéo Tiểu Ca lao ra khỏi mộ thất, đi ra từ một cánh cửa khác.

Lúc đó, bên trong mộ thất bắt đầu rung chuyển dữ dội, cả mộ thất đều cảm thấy chấn động.

Trên mặt đất bốc lên không ít bụi trần, bay thẳng vào mũi và tai hai người.

Tiểu Ca bị sặc ho dữ dội mấy tiếng, Sở Văn một tay kéo y lại, bịt miệng y.

"Động tĩnh nhỏ một chút, tôi đã chạm vào cơ quan rồi.

Chỉ cần có chút động tĩnh cũng có thể khiến mộ thất sụp đổ ngay lập tức, lúc đó không khéo sẽ bị chôn sống, chôn cùng trong này." Sở Văn cau mày chặt.

Mọi chuyện đã sớm không đơn giản như hắn tưởng tượng nữa rồi.

Chương 802

Hắn càng lúc càng tò mò, rốt cuộc chủ nhân thật sự của ngôi mộ này là ai.

Ai lại có năng lực lớn đến vậy, có thể tạo ra nhiều cơ quan phức tạp trong mộ như thế?

Đang nghĩ vậy, đột nhiên nghe thấy mấy tiếng "soạt soạt soạt".

Sở Văn phản ứng nhanh, lập tức né người sang bên.

Vài thanh kiếm sắc bén lướt qua tai hắn, bay thẳng vào vách đá.

Trông thấy những mũi tên đó đều đã cắm sâu vào vách đá mấy phân.

May mà hắn phản ứng nhanh, nếu không những thanh kiếm này xuyên qua cơ thể hắn thì không đơn giản chút nào.

Mộ thất bắt đầu phát ra tiếng động rung trời, bất cứ lúc nào cũng có cảm giác như sắp sụp đổ vậy.

Ngay sau đó lại có không ít ám khí bay tới, Sở Văn và Tiểu Ca vội vàng né tránh.

Hắn rút dao găm trên đùi ra vung vẩy, đánh bay tất cả những ám khí bay tới.

Sở Văn nhìn chằm chằm vào tiêu trên mặt đất: "Thứ này có độc, cẩn thận một chút.

Có thể chỉ cần trúng một cái, là có thể lập tức độc phát bỏ mạng tại chỗ." Hắn nhìn chằm chằm vào vách đá.

Cơ quan ở đây thật không ít, một khi bị kích hoạt có khả năng phải chôn thân tại đây.

Tiểu Ca cũng hiểu rõ, hoàn cảnh hiện tại vô cùng nguy hiểm, tuyệt đối không thể hành động khinh suất.

Không biết đang chờ đợi thứ gì, vạn nhất ở đây lại có cơ quan khác.

"Đi!" Sở Văn hét lớn một tiếng, phi nhanh về phía cánh cửa ở đầu bên kia.

Tiểu Ca nhanh chóng đi theo sau Sở Văn, mộ thất không thể ở lâu.

Hai người vội vàng lao ra khỏi mộ thất, trước mặt đột nhiên quang đãng.

Một cảnh tượng sáng sủa hiện ra, ngoài một màn đó ra thì Tiểu Ca và Sở Văn đều ngây người.

Qua quan sát, đây là chủ thất.

Trong chủ thất kỳ lạ này lại có hai cỗ quan tài, hai cỗ quan tài được đặt song song.

Không ai biết cỗ quan tài nào là chủ quan, cỗ nào là bồi táng, điều này lại khiến người ta có chút kinh ngạc.

Thông thường, khi các hoàng đế được an táng, họ sẽ được đặt trong chủ thất.

Kiểu bồi táng đặt song song như vậy, hoặc là người bên cạnh có địa vị rất cao.

Phi tần, hoàng hậu của các hoàng đế thường không có đãi ngộ như vậy.

Xem ra chuyện này thật không đơn giản.

Sở Văn đang nghĩ, Tiểu Ca đột nhiên mở miệng gọi: "Mau, mau, ở đây có chữ." Y nhìn chằm chằm vào một trong những cỗ quan tài.

Sở Văn đi theo, mới phát hiện trước mặt quan tài quả thật có chữ, chỉ là một số văn tự cổ.

Hắn cũng học không ít văn tự cổ, nhưng những chữ này hắn lại không nhận ra, cũng không mấy giống với những gì hắn từng thấy trước đây.

Hắn ngẩng mắt nhìn Tiểu Ca: "Cậu có nhận ra văn tự cổ trên đó không?

Tôi luôn cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại hoàn toàn không nhận ra." Sở Văn đeo găng tay, cẩn thận vuốt ve những văn tự trên đó.

Những văn tự này trông vô cùng tao nhã, nét chữ phóng khoáng.

Tiểu Ca vừa gật đầu vừa lắc đầu: "Tôi nhận ra một phần, những văn tự cổ này dường như được thay đổi bằng ký hiệu đặc biệt." Sở Văn cũng hiểu, có lẽ chủ mộ không muốn người khác dễ dàng đoán ra ý đồ, cố ý đặt ra cái bẫy này.

Văn tự tiết lộ một thông tin nhất định, chỉ là người bình thường không nhận ra mà thôi.

Có lẽ là dùng một loại ký hiệu đặc biệt để biểu thị?

Tiểu Ca cẩn thận quan sát những văn tự cổ trên đó, trong miệng bắt đầu lẩm bẩm: "Nữ, nguy hiểm, nhỏ... huyền thi..." Y ngắt quãng nhả ra vài chữ.

Chương 803

Sở Văn khó hiểu, ngạc nhiên nhìn.

Hắn hoàn toàn không biết mấy chữ này có liên hệ gì, phía trên có một đoạn văn tự lớn, có lẽ chỉ có mấy chữ.

Sở Văn cũng thử nhận diện, nhưng phát hiện căn bản mình chưa từng học loại văn tự này.

Hắn ngẩng mắt nhìn Tiểu Ca: "Ý nghĩa là gì?

Cậu có hiểu không?" Tiểu Ca lắc đầu, nghiêng đầu tiếp tục đánh giá chuỗi văn tự: "Chỉ hiểu một nửa, chỉ nhận ra vài chữ.

Dường như tôi đã thấy trong một cuốn sách nào đó, cũng là một loại mật ngữ, không dễ nhận ra." Y cau mày chặt.

Vầng trán nhíu chặt đến mức có thể kẹp chết một con ruồi, hận không thể nhìn xuyên thủng những văn tự trước mặt.

Sở Văn cũng cảm thấy khó hiểu, mấy chữ đó có ý nghĩa gì?

Phần còn lại thì giải thích thế nào?

Đột nhiên hắn ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt từ quan tài, đột nhiên đại hỉ: "Tìm được bảo bối rồi, gỗ nam thượng hạng, có mùi hương đặc biệt.

Chỉ cần bán gỗ thôi cũng đáng giá không ít tiền." Mắt Sở Văn chợt sáng lên.

Có thể nhìn ra chỉ một cỗ quan tài đã tốt như vậy, vậy thì vật bồi táng bên trong chắc chắn không ít.

Xem ra lần này không uổng công, bên trong đều là bảo bối thượng hạng.

Tiểu Ca khó hiểu: “Cậu biết gỗ nam sao?

Ngửi thôi cũng ngửi ra được?” Y nhìn quan tài có chút nghi ngờ.

Sở Văn hưng phấn vỗ ngực: “Chắc chắn không sai rồi, thứ này đáng giá không ít tiền.

Vật bồi táng bên trong chắc chắn cũng là đồ tốt.” Tiểu Ca nghe vậy không khỏi cũng mỉm cười, xem ra lần này tuyệt đối không uổng công.

Thảo nào lại thiết kế nhiều cơ quan cạm bẫy, xung quanh có nhiều xương cốt như thế.

Xem ra chủ mộ là một nhân vật phi thường.

Nơi càng nguy hiểm, đồ vật tự nhiên càng tốt.

Đúng lúc đó, hai người đột nhiên nghe thấy tiếng “lạch cạch lạch cạch” vang lên từ trên đầu.

Cả hai đều giật mình, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên.

Tiểu Ca có chút tò mò về âm thanh đó.

Trong chủ mộ chẳng lẽ có cơ quan?

Phải cẩn thận một chút.

Sở Văn nhìn những chữ trên quan tài vừa rồi, luôn cảm thấy những chữ đó đang biểu đạt một ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Hắn không đọc hiểu được, cũng không biết rốt cuộc là chữ gì.

Chẳng lẽ trong cỗ quan tài kia là một người phụ nữ?

Trong lúc hai người đang thắc mắc, trên đầu đột nhiên truyền đến một tiếng vang giòn tan.

Một thứ gì đó “xoạch” một tiếng rơi xuống, nhưng chỉ treo lơ lửng giữa không trung.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn một cái, vốn dĩ đã có chút chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị dọa cho một phen giật mình.

"Mẹ nó..." Sở Văn suýt chút nữa ngã khuỵu xuống đất.

Hóa ra trên đỉnh đầu là một thi thể đang treo lơ lửng.

Thi thể mặc y phục chỉnh tề, chỉ là quần áo đều đã hơi đen.

Cỗ thi thể đó bị một sợi dây thừng buộc chặt đầu, treo lơ lửng.

Từ dưới nhìn lên, có thể thấy rõ cổ của cỗ thi thể kia bị siết hằn một vết sâu.

Sở Văn cảm thấy mình suýt chút nữa mất nửa cái mạng vì sợ hãi.

Chương 804

Cái thi thể kia sao lại đột nhiên từ trên đó rơi xuống, treo lơ lửng giữa không trung chứ.

Nhìn trang phục, hẳn cũng là người từ thời xa xưa, không giống như bọn trộm mộ.

"Khốn kiếp, quỷ?" Tiểu Ca cũng sợ đến mức toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Dù đã nhìn thấy nhiều thi thể như vậy, với tâm lý kiên cường, y vẫn bị dọa cho một phen giật mình.

Theo lẽ thường trong chủ mộ, thông thường chỉ có chủ nhân của cả ngôi mộ.

Hoặc là người bồi táng, thì cũng ở một bên, hoặc ở trong quan tài.

Tự dưng treo lơ lửng một thi thể như vậy, thật là chưa từng thấy bao giờ.

Hai người còn chưa hết bàng hoàng, đột nhiên thân hình cỗ thi thể đó lại rơi thẳng xuống.

Sở Văn vừa lăn vừa bò lùi lại phía sau, sợ bị cỗ thi thể kia đè trúng người.

Cái đầu lâu phía trên vẫn đang treo lơ lửng, phần thân dưới của thi thể cũng nằm trước mặt Sở Văn.

Hắn hít một hơi khí lạnh, vẫn chưa hoàn hồn sau cú giật mình vừa rồi.

"Chủ mộ lại có huyền thi?" Tiểu Ca cúi người xuống kiểm tra thi thể.

Sở Văn cũng cảm thấy kỳ lạ, chóp mũi ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc.

Trước đây hắn chưa từng ngửi thấy, bây giờ lại ngửi thấy rõ ràng như vậy.

Cỗ thi thể này nhìn qua có vẻ đã có từ lâu rồi, có khả năng là người được bồi táng năm xưa.

Chỉ là, thi thể bồi táng tại sao lại treo lơ lửng giữa không trung, không sớm rơi xuống?

Sở Văn nhíu mày, cảm thấy không ổn.

Thi thể không sớm rơi xuống, không muộn rơi xuống, lại cứ nhằm đúng lúc hắn bước vào chủ thất mà rơi xuống.

Hắn đưa tay kéo Tiểu Ca một cái: "Cẩn thận một chút thì hơn." Lời vừa dứt, cái đầu lâu phía trên đầu "oành" một tiếng cũng rơi xuống.

Cái đầu lâu đó chỉ còn lại một bộ xương, một lớp da thịt mỏng dính vào trên đó.

"Xác khô?" Sở Văn cẩn thận từng li từng tí nhìn cỗ thi thể bị chia thành hai đoạn, sợi dây thừng treo thi thể kia cũng không đơn giản.

Sợi dây thừng đó không phải sợi dây thừng bình thường.

Sở Văn dùng tay đeo găng khẽ sờ, bụi bặm trên đó bị lau đi.

Sợi dây thừng lại lộ ra màu sắc lấp lánh, vừa nhìn đã biết là bảo bối hiếm có.

Tiểu Ca cũng hơi kinh ngạc: "Sợi dây buộc thi thể cũng là bảo bối... vậy trong quan tài..." Y nói rồi nuốt một ngụm nước bọt.

Sở Văn cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy, hắn cẩn thận từng li từng tí đánh giá cỗ thi thể, không biết thứ này có bị

“trá thi” hay không. yếu ớt, không dễ đối phó với cái xác chết ngàn năm này.

“Đừng động vào tiền của nó, không đơn giản đâu.

Bảo bối gì thì cũng phải có mạng mà mang ra ngoài tiêu thụ chứ.” Hắn nhìn thi thể khô quắt trên mặt đất, quần áo bên trên vẫn còn nguyên vẹn.

Dường như đã được xử lý đặc biệt, lâu như vậy rồi mà quần áo không hề bị phong hóa.

Thi thể chỉ còn lại một bộ xương khô, lộ ra những khúc xương xẩu khô quắt.

Lúc đó, thi thể trên mặt đất đột nhiên bật dậy khi hai người không kịp đề phòng.

Tiểu Ca giật mình hét lớn một tiếng, trợn to mắt nhìn về phía thi thể trên mặt đất.

Cái xác chết kia lại bò dậy, đứng trước mặt hai người.

Thi thể không có đầu càng trở nên đáng sợ, Sở Văn cũng kinh ngạc đến đơ người.

Chết tiệt, thật sự đã “trá thi” rồi.

Chương 805

Cương thi ngàn năm này lại bò dậy!

Không dễ đối phó, không khéo thì mạng nhỏ cũng vứt ở đây.

Một lúc lâu, thi thể vẫn không có động tác gì, chỉ đứng yên tĩnh ở đó.

"Không có động tĩnh gì cả, không lẽ là do tôi chạm vào cơ quan nào đó khiến thi thể bật dậy." Tiểu Ca trầm giọng nói.

Ngay khi y vừa dứt lời, thi thể đột nhiên quay người lại.

Và từ từ di chuyển về phía họ, động tác khá chậm.

Trông như một cỗ máy đang hoạt động, không hề có chút sức sống nào.

Sở Văn không hề chủ quan khinh suất chút nào, tuy y di chuyển không nhanh nhưng không có nghĩa là lực công kích không mạnh.

Hắn đã đổ đấu lâu như vậy rồi, chuyện gì mà chưa từng thấy.

Các loại xác chết cũng đã đối phó không ít, loại tóc xanh tóc đen nào cũng không dễ chọc.

"Tiểu Ca, chuẩn bị đồ đạc, đề phòng một chút, cẩn thận trên người nó có độc lạ." Sở Văn căng thẳng nhìn cái xác không đầu kia.

Tiểu Ca không để bụng, tốc độ di chuyển chậm chạp của thi thể hoàn toàn không lọt vào mắt y.

Y cho rằng đó là chuyện một cước là xong, nhiều nhất thì rắc thêm một chút nếp nữa.

Thi thể khô quắt, dường như giây tiếp theo có thể tan rã.

Sở Văn thì kiến thức rộng rãi, sao có thể chủ quan khinh suất.

Nếu y mà qua loa đại khái như vậy, thì đã không sống đến bây giờ rồi.

Cái xác tàn tạ từ từ di chuyển về phía họ, không có đầu trông vô cùng đáng sợ.

Tiểu Ca ra tay trước, cầm chủy thủ đâm thẳng về phía thi thể.

Ngay khoảnh khắc chủy thủ đâm vào, y đơ người.

Y cố gắng rút chủy thủ ra, nhưng phát hiện nó như đã bị cắm chặt vào thi thể, kéo thế nào cũng không ra.

"Buông ra!" Sở Văn vội vàng hét lớn một tiếng.

Tiểu Ca không phản ứng, tay y nắm chặt chủy thủ, suýt nữa bị một lực lượng nào đó kéo đi mất.

Sở Văn bước lên, đẩy y ra.

Một con chủy thủ thì thôi đi, hắn sớm đã cảm thấy không ổn, không thể đánh cược mạng mình vào đó.

Tiểu Ca hoàn hồn, ngơ ngác nhìn hắn: "Thi thể này khỏe thật, nó có thể nuốt chửng chủy thủ của tôi." Y dùng ánh mắt kinh hãi nhìn cái xác kia, không còn nửa phần khinh thị.

Y mới nhận ra thi thể này không tầm thường, khi đâm vào, nó như chạm phải một tảng đá cứng.

Y dùng hết sức lực, cũng không rút được chủy thủ ra.

Chủy thủ như bị cắm chặt vào, không nhúc nhích được dù nửa phần trong thi thể đó.

Nếu tay y mà tiếp xúc với thi thể, hậu quả sẽ ra sao?.....

Tiểu Ca toát mồ hôi lạnh ròng ròng, sớm nên nghe Sở Văn, không

nên bốc đồng như vậy.

Cái xác kia như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục bước về phía hai người, Sở Văn và Tiểu Ca chỉ có thể từ từ lùi lại.

Cả hai đều tim đập chân run nhìn cái xác biết đi kia, nhất thời cũng không dám tiếp tục hành động liều lĩnh.

Trong mộ lại có thứ quỷ quái thế này sao?

Bình thường những xác chết gặp phải cũng không hung hãn như vậy.

Chủy thủ cắm vào đó chẳng khác nào cắm vào vật cứng, sắc mặt Sở Văn có chút không tốt.

Đột nhiên ánh mắt Tiểu Ca quét qua cổ tay thi thể, dường như có một chiếc vòng, trên chiếc vòng khắc hoa văn rồng bay phượng múa.

Tiểu Ca có chút cảnh giác với thi thể, nhưng chiếc vòng đó lại thu hút sự chú ý của y.

Chương 806

Chiếc vòng vừa nhìn đã thấy giá trị không nhỏ, Tiểu Ca nhìn mà nước dãi sắp chảy ra đến nơi.

Sở Văn vừa lùi lại vừa nhìn biểu cảm thay đổi của Tiểu Ca, rồi nhìn về phía chiếc vòng trên tay thi thể.

"Giải quyết nó nhanh đi, bảo bối bên trong quan quách có thể còn tốt hơn gấp mấy trăm lần." Sở Văn căn bản không để chiếc vòng vào mắt.

Thế nhưng thi thể kia vẫn từng bước từng bước đi tới, không hề có nửa điểm dấu hiệu dừng lại.

Động tác chậm chạp, cứng nhắc nhưng lại dồn ép hai người, xem ra sắp đến mức lùi không còn đường lùi nữa.

Sở Văn không nói gì, trực tiếp nhặt một khúc xương trên mặt đất bên cạnh.

Nhịn cảm giác ghê tởm đó, hắn cầm khúc xương ra sức đánh vào thi thể.

Những bộ xương này chắc chắn là của những kẻ đổ đấu thất bại để lại, nếu không liều mạng một chút, thì bộ xương tiếp theo cũng sẽ nằm lại đây.

Khoảnh khắc khúc xương đập vào thi thể, Sở Văn đơ người.

Hắn cảm giác như đã dùng hết sức lực, nhưng lại giống như đập vào một bức tường đá.

Thi thể gầy trơ xương, trên người hầu như chỉ còn chút da dính trên đó, hoàn toàn là một bộ dạng sắp tan rã.

Vậy mà nó lại cứng vô cùng, cứ như chạm phải một tảng đá vậy.

Ngay lúc đó, thi thể đột nhiên duỗi ra cánh tay chỉ còn xương bọc da về phía Sở Văn.

Đánh không được thì không sao, Sở Văn vội vàng lại cầm khúc xương đó vung về phía tay nó.

Tiểu Ca đương nhiên cũng không rảnh rỗi, y cũng cố gắng thu hút sự chú ý của thi thể.

Trong động đột nhiên truyền đến tiếng tí tách tí tách, trên đỉnh đầu dường như có tiếng nước chảy.

Sở Văn ý thức được có gì đó không ổn, trong mộ tốt đẹp thế này sao lại có nước, trên đất còn không có một giọt nào.

Cái xác chết trước mặt cứ quấn lấy họ, tuy không gây ra thương tổn nhưng cũng không thể giết chết.

"Thứ quái quỷ này, làm sao đây?

Bên trong hai quan quách kia chắc chắn có bảo bối tốt.

Thi thể này chắc chắn đã bị chủ mộ làm phép, e rằng mục đích là để cản chân tôi." Sở Văn ý thức được điểm mấu chốt, vội vàng nói với Tiểu Ca.

Tiểu Ca cũng nhíu chặt mày, đương nhiên y hiểu đạo lý này.

Cái xác khô ghê tởm này không lợi hại như họ nghĩ, chỉ dựa vào thi thể cứng như đá, đập cũng không nát.

Khi hai người bị thi thể níu chân chặt chẽ, tiếng nước đột nhiên lớn dần.

Dường như có nước đang tràn vào bên trong, âm thanh càng lúc càng lớn.

Tiểu Ca chửi thầm: “Không ổn rồi, trúng kế rồi.

Bên trong có cơ quan lạ, mau đi thôi!” Quả nhiên, ngay giây tiếp theo, nước từ vách đá trên đỉnh tràn xuống.

Chỉ trong chốc lát, nước đã phủ kín mặt đất, điều kỳ lạ là, trong điện thờ lại phát ra một tiếng động.

Những sợi xích sắt vốn đang khóa chặt quan tài, theo dòng nước tràn vào, cũng phát ra tiếng động chói tai.

Sở Văn cảm thấy đại sự không ổn, bên trong quan quách dường như có thứ gì đó sắp thoát ra.

Xích sắt buộc quan tài liên tục bị kéo phát ra tiếng kêu trầm đục, sau đó nước nhanh chóng ngập đến mắt cá chân.

“Đi nhanh, nếu không đi sẽ bị chết chìm ở đây mất!” Sở Văn hét lớn một tiếng, vội vàng chạy về phía cánh cửa ở một đầu khác.

Lúc đó, cánh cửa đột nhiên “ầm” một tiếng đóng sập lại, gian chính đã bị phong kín chặt chẽ.

Cái xác chết vừa rồi còn quấn lấy họ đột nhiên “ầm” một tiếng ngã vật xuống đất, va chạm với nước trên mặt đất tạo ra một trận bọt nước.

Sau đó nó không bò dậy nữa, dường như vẫn luôn là cái xác chết nằm yên tĩnh đó, chưa từng động đậy.

Sở Văn chỉ cảm thấy đầu ong ong. .....

Chương 807

Mọi chuyện hoàn toàn không đơn giản như hắn tưởng, số nước này không biết từ đâu ra, đang không ngừng chảy tràn vào.

Hai quan quách chuyển động không yên, xích sắt bị ma sát phát ra tiếng ken két.

"Bên trong đều đã bị phong kín rồi, xem xem có lối ra khác không, chúng ta không thể đợi chết ở đây được." Sở Văn vừa nói vừa bắt đầu dò dẫm dọc theo vách đá.

Đây tuyệt đối là bẫy do chủ mộ sắp đặt, nhưng hắn tin chắc chắn sẽ có lối ra khác.

Thông thường trong các ngôi mộ kiểu này, thợ xây đều sẽ để lại một lối thoát hiểm.

Bởi vì đa số thợ xây khi xây mộ đều sẽ chừa lại đường lui cho mình, để tránh bị những vị hoàng đế kia vô tình diệt khẩu.

Tiểu Ca cũng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, y cũng theo sát Sở Văn, bắt đầu dò dẫm vách đá, tìm kiếm cơ quan.

Sau một hồi dò dẫm, vẫn không phát hiện ra bất cứ thứ gì.

Sở Văn nhíu mày, mồ hôi chảy ròng.

Lúc này nước đã lan đến bắp chân, tin rằng không lâu nữa, họ sẽ bị chìm hoàn toàn trong nước.

Số nước này rốt cuộc từ đâu ra, họ cũng không thể biết được.

"Làm sao đây?

Nhanh nghĩ cách đi, không thì tôi chết ở đây mất à?" Tiểu Ca có chút căng thẳng.

Tuy y cũng kiến thức rộng, nhưng trong tình huống này, ai cũng khó mà giữ được hoàn toàn bình tĩnh.

Sở Văn im lặng, ngước mắt nhìn hai quan quách kia.

Vừa nhìn đã phát hiện trên quan quách dường như có điều bất thường.

Ở phía trên dường như đã bị người ta động chạm, có một chỗ nhô ra lõm vào, tuy được che giấu bằng hoa văn chạm khắc, nhưng lại vô tình cho thấy bên trong có gì đó.

"Tiểu Ca, đỡ tôi một tay, xem thử có cạy nó ra được không." Vào thời khắc then chốt này, chỉ còn cách thử vận may, vạn nhất đây là con đường duy nhất để ra ngoài.

Bước đến trước quan quách, Sở Văn chắp hai tay lại.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt: "Đại ca, bất kể là ai, vạn lần đừng gây sự với tôi.

Tôi chỉ mượn đỡ một tay thôi. .....Ngài đã có nhiều người chôn cùng như vậy rồi, cũng không thiếu hai chúng tôi đâu nhỉ?" Sở Văn trong lòng thịch một tiếng.

Không sai, hắn dựa vào quan quách để Tiểu Ca đỡ một tay, tiện thể thử xem vách đá trên đỉnh có hoàn toàn bị phong kín không.

Nước bên dưới càng lúc càng nhiều, hắn chỉ đơn giản vẫy vẫy tay với quan quách.

Hắn không nói gì, trực tiếp giẫm một cước lên quan quách, tay kéo Tiểu Ca lên.

Hai người đứng vững trên quan quách, ngay khoảnh khắc đứng lên, quan quách vốn đang rung lắc, bây giờ lại yên tĩnh không còn tiếng động nào.

Lúc này còn lo lắng gì nhiều nữa, Sở Văn một tay nắm Tiểu Ca, một tay cạy khe hở trên vách đá.

Ngón tay hắn khoét sâu vào trong, nhưng trên đó lại không có một khe hở nào.

Hắn cũng lấy ra một con dao găm từ túi quần, mượn sự giúp đỡ của Tiểu Ca, dùng sức cầm dao găm đâm vào vách đá trên đỉnh đầu.

Cứ thế đập vào dường như không có tác dụng gì, vách đá dường như không có gì khác biệt.

Nước bên dưới bắt đầu tràn lên quan quách, Sở Văn có chút sốt ruột, trong lòng hoảng loạn như ma làm.

Tiếng dao găm đập vào vách đá trên đỉnh vang dội, mạnh mẽ, nhưng không có gì thay đổi.

Không ít bụi trần bị rung rơi xuống, bắn vào mặt hai người.

"Phì phì phì, đậu má." Sở Văn vừa nhổ bụi vừa không nhịn được chửi thề: "Cái thứ chết tiệt này, mẹ kiếp chứ." Hắn không thể chết ở đây hôm nay, bỏ mạng nhỏ ở đây không đáng chút nào.

Tiểu Ca ở dưới có chút không trụ được nữa, chân run bần bật: "Được không vậy, tôi không trụ được nữa rồi." Bản thân y đã không có nhiều sức lực, bây giờ lại đỡ một người như vậy thật sự rất mệt.

Sở Văn tức giận đập mấy cái, giây tiếp theo vách đá kia lại bắt đầu rung lắc, lạch cạch lạch cạch rơi xuống mấy khối đá.

May mà hắn phản ứng nhanh, nghiêng đầu khéo léo né tránh những khối đá đó.

Chương 808

Tiểu Ca ở dưới gánh chịu họa, mấy khối đá rơi thẳng vào vai và đầu y.

Y trực tiếp buông tay, đau đến nhăn răng nhếch mép.

Sở Văn trực tiếp từ trên rơi xuống, thẳng tắp rơi vào dòng nước bên dưới.

Hắn không nói nhiều, vì thấy trên đỉnh đầu vách đá lại xuất hiện một cái lỗ lớn.

Hắn cũng không trách Tiểu Ca, vừa rồi đúng là không kịp, không thể nhắc nhở.

"Mau nhìn lên trên, tôi không có cách nào ra ngoài được nữa rồi.

Lát nữa tôi sẽ đẩy cậu lên rồi kéo tôi theo!" Sở Văn phấn khích hét lên.

Ngay lập tức, hai người như nắm được cọng rơm cứu mạng, nhìn thấy hy vọng.

Khi chuẩn bị trèo lên lại, sắc mặt Sở Văn đại biến.

Rơi xuống nước, hắn lại phát hiện nhiệt độ nước lạnh lẽo đáng sợ.

Nhiệt độ thấp hơn nhiệt độ nước bình thường, lạnh đến thấu xương.

Đột nhiên hắn phát hiện trung tâm dòng nước lại bắt đầu xoay thành hình xoáy ốc, trong nước hắn không tìm được điểm tựa, lại bắt đầu trôi về phía chỗ xoáy ốc đó.

Ngay lập tức hắn ý thức được nơi đó nguy hiểm, dường như bị

một lực lượng không rõ nào đó hút đi.

Dòng nước phía trước giống như một xoáy nước khổng lồ, không ngừng xoay tròn về một hướng, ở giữa dòng nước xuất hiện một cái hố sâu.

Sở Văn thấy vô số thứ bị cuốn xuống, không còn trôi nổi nữa.

Nước cũng càng lúc càng sâu, cái xoáy nước lớn kia cũng càng lúc càng lớn.

Trừ quan quách dưới chân Tiểu Ca không hề nhúc nhích, những bộ xương trên mặt đất, bao gồm cả cái xác chết vừa rồi, đều thẳng tắp xoáy vào trong xoáy nước.

Sở Văn đang đứng đờ người, Tiểu Ca lại đột nhiên hét lớn: "Mau nắm lấy tay tôi, lên mau!" Y bám chặt vào cạnh quan quách, duỗi tay cố gắng kéo Sở Văn lại.

Nhưng lúc này Sở Văn đã bị xoáy nước hút đi, không thể kiểm soát mà bị cuốn về phía trung tâm.

Trong chốc lát hắn chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, dường như ngũ tạng lục phủ đều bị ép lại thành một khối.

Không khí đối với hắn trở thành thứ xa xỉ, hắn thở hổn hển từng ngụm lớn.

Xoáy nước xoay tròn nhanh chóng, tăng tốc độ.

Sở Văn chỉ cảm thấy từng bước từng bước bị xoáy nước kia dẫn dắt.

Tiểu Ca lớn tiếng gọi tên hắn, toàn thân y đều bám chặt vào cạnh quan quách, vô cùng sốt ruột.

Sở Văn thấy rõ là sắp rơi vào cái xoáy nước khổng lồ kia, đột nhiên đầu óc hắn tỉnh táo.

Lúc này tuyệt đối không thể mất đi ý thức, nếu không sẽ giống như những bộ xương trắng mà hắn thấy hôm nay.

Trong gang tấc, Tiểu Ca đột nhiên lấy ra sợi dây thừng từ túi quần.

Nghiến chặt răng, y một tay ném sợi dây về phía Sở Văn.

"Mau nắm lấy, tôi kéo cậu lên!" Tiểu Ca hét lớn.

Đầu Sở Văn có chút choáng váng mơ hồ, nhưng theo bản năng hắn đã nắm lấy sợi dây thừng.

Hắn cố gắng nâng cao ý thức, xoay sợi dây một vòng.

Tay hắn nhanh nhẹn buộc sợi dây vào eo, sau đó khóa chặt lại.

Vừa hoàn thành những động tác này, Sở Văn trực tiếp ngất đi, mắt tối sầm, không còn tri giác.

Khi tỉnh lại lần nữa, Sở Văn mở mắt, mơ màng nhìn xung quanh.

Đập vào mắt hắn là Tiểu Ca đang ngồi suy sụp ở đó, bên cạnh lại có thêm hai người.

Sở Văn thắc mắc, vội vàng trở mình ngồi dậy.

Hắn thấy bên cạnh mình có một món đồ sứ, nhìn qua không nhận ra niên đại, nhưng lại cảm thấy nó rất quý giá.

Chương 809

“Hử?” Sở Văn hỏi thành tiếng.

Một người cao gầy, nghe Sở Văn nói, cười hì hì bước tới, tháo găng tay ra, muốn bắt tay với Sở Văn.

Sở Văn do dự một chút, rồi đưa tay ra, hai người lịch sự bắt tay nhau.

“Tôi tên Cương Tử, đây là bạn đồng hành của tôi, Ma Tử.

Chúng tôi cũng là dân đổ đấu.” Hắn ta cười tủm tỉm nhìn Sở Văn.

Sở Văn nghe vậy, nhíu mày.

Đồng hành đều ở trong mộ, đối với hắn đây không phải chuyện tốt.

Hắn kỳ lạ nhìn Tiểu Ca một cái, nhưng từ ánh mắt y không thấy điều gì khác thường.

Sau đó hắn mới ngước mắt đánh giá xung quanh, không gian rộng lớn.

Xa xa có một bậc đá đi xuống, sau đó là một quảng trường trống trải.

Hai bên quảng trường có hai cây cột lớn, rồng cuộn quanh. .....Sở Văn mắt tinh nhìn thấy trên cây cột lộ ra một mảng màu vàng.

Hắn thấy cây cột bị người ta gọt đẽo, không chừng là hai khối vàng lớn.

Nếu mang ra ngoài, cả đời sẽ không lo ăn, không lo uống nữa rồi.

Hắn lại nhìn về phía hai người kia, đồng hành thấy đồng hành thì vô cùng ghen tị.

Ở nơi này ai cũng không dễ dàng gì, hy vọng đối phương có thể chia sẻ một phần lợi lộc.

Người cao gầy tên Cương Tử hiển nhiên cảm nhận được ánh mắt khác thường của Sở Văn, cười nói: "Thế này đi, chúng tôi đã cứu cậu.

Hai anh em chúng tôi quyết định hợp tác với cậu, có tiền thì mọi người cùng kiếm." Trong mắt Sở Văn có một tia cảnh giác, hai người đột nhiên xuất hiện một cách khó hiểu, lại muốn hợp tác với hắn.

Đổ đấu không phải là chuyện dễ dàng, có bao nhiêu người đã chôn thân ở đây rồi?

Cũng có một số người bị chính đồng hành đổ đấu hại chết ở đây, ai cũng muốn một mình nuốt trọn một khoản tài sản lớn, ai mà lại muốn nhường đồ cho người khác chứ.

Dường như nhìn ra được tâm tư của Sở Văn, Cương Tử kia lại tiếp tục giải thích: "Hai anh em chúng tôi bị mắc kẹt ở đây ba ngày rồi, bây giờ vẫn chưa tìm thấy lối ra, những bảo bối kia càng không thể mang đi." Nghe vậy, trong mắt Sở Văn lóe lên một tia kinh ngạc.

Hắn một tay chống xuống đất, cẩn thận đỡ mình dậy, sau đó từ từ đến bên cạnh Tiểu Ca.

So với hai người lạ kia, hắn tin Tiểu Ca hơn.

Tiểu Ca dường như tâm trạng không được tốt, nhìn Sở Văn, y cũng chỉ nhìn lướt qua một cái.

"Nơi này vào rồi e rằng không dễ ra ngoài được." Y thở dài một hơi.

Nghe vậy, Sở Văn dường như cũng hiểu ra, khi nhìn về phía hai người lạ kia, hắn lập tức hiểu rồi.

Làm nghề này lâu rồi, đương nhiên hắn biết những khó khăn trong

đó.

Có những ngôi mộ như mê cung, dù tìm thấy bảo bối cũng không mang đi được, người ta còn bị mắc kẹt bên trong chết đói sống sượng.

Bởi vì bây giờ đã vào chỗ khó khăn, bảo bối trong mộ có thể đào bới được, nhưng lại không dễ ra ngoài.

Sở Văn nhìn hai người kia một cái, nhỏ giọng hỏi Tiểu Ca: "Hai người này có đáng tin không?

Liệu có..." Tiểu Ca không nói gì, chỉ lắc đầu.

Có lẽ y cũng không rõ mục đích hai người này tiếp cận, chỉ biết là hai người này quả thực đã cứu họ.

Sở Văn im lặng: "Đã đào bới được bảo bối gì tốt chưa?" Hắn cẩn thận, vào lâu như vậy rồi, dường như cũng không phát hiện ra thứ gì đặc biệt quý giá.

Chiếc vòng đẹp đẽ vừa rồi đeo trên thi thể, hắn căn bản không có thời gian đi lấy lại.

Tên cao gầy kia và Ma Tử nhìn nhau cười: "Ngoài hai cái ở gian chính không dễ đụng vào, các gian phụ thì bọn tôi đã đào được không ít bảo bối tốt rồi." Sở Văn nghe vậy trong lòng liên tục chửi thầm, hai tên khốn kiếp này, hèn chi không tìm thấy đồ tốt, hóa ra đều bị hai tên này lấy hết rồi.

Nhưng trên mặt hắn không biểu hiện nhiều, chỉ đáp lại một nụ cười lịch sự: "Đã tìm lối ra chưa?" Hắn hiểu ngôi mộ này lớn đến mức nào rồi, quả thực giống như một mê cung.

Mấy lần gặp tình huống nguy hiểm, hắn đều ngẫu nhiên chạy lung tung khắp nơi.

Chương 810

Xem ra bên trong mộ còn có bí ẩn khác, bây giờ quay lại đường cũ, ước tính cũng không tìm được lối ra nữa rồi.

Sở Văn thấy Ma Tử ở bên cạnh ít nói, chỉ tự mình sắp xếp cái túi của y.

Hắn nhìn cái túi phồng lên đó, biết chắc bên trong đã vơ vét được không ít bảo bối tốt.

Hai người này bây giờ chắc chắn không ra ngoài được, kéo theo họ sẽ có nhiều đường hơn.

Bảo bối trong mộ cũng không chỉ có từng đó, có lẽ còn nhiều thứ khác được giấu ở những nơi khác.

Ai mà lại muốn chia những thứ đáng giá này cho người khác chứ?

"Trong túi có chuẩn bị đồ ăn, lương khô không?

Tôi có thể lấy một vài thứ để đổi." Cương Tử nheo mắt láu cá nhìn Sở Văn.

Sở Văn biết Tiểu Ca thì thân thiết hơn, còn với những người khác thì lạnh lùng.

Bởi vì trước khi hắn tỉnh lại, hai người này không moi được lời nào từ Tiểu Ca, nên ba người họ cứ im lặng đợi hắn tỉnh.

Trong túi của Sở Văn quả thật có một ít bánh quy nén, những người làm nghề này ít nhiều đều sẽ mang theo lương khô.

Địa hình trong mộ phức tạp, kỳ lạ.

Đôi khi sẽ bị lạc trong mộ, lúc này Sở Văn hiểu ra, hai người này chẳng qua là cần lương khô.

Ma Tử mặt mày tiều tụy, nhưng vẫn lạnh lùng làm việc của mình, khi nhìn vào đống bảo bối trong túi, hai mắt y sáng rực.

"Không thể chia cho các người." Tiểu Ca, người từ nãy đến giờ không đáp lời hai người kia, đột nhiên lên tiếng.

Thần sắc y nghiêm túc: "Địa hình mộ phức tạp, tôi không biết khi nào mới ra ngoài được để chia những thứ này, làm sao đây?" Cương Tử nghe Tiểu Ca nói, sắc mặt lập tức không được tốt.

Môi hắn tái nhợt, khóe miệng nứt nẻ.

Cả người cũng vô cùng tiều tụy, xem ra hắn thật sự đã mấy ngày không ăn uống gì rồi.

Sở Văn suy đi tính lại, lấy ra một ít lương khô từ trong túi đưa cho Cương Tử.

"Trước hết cứ tìm cách ra ngoài đã, nếu thời gian kéo dài mà không ra được, tôi sẽ không chia thêm vật tư nữa đâu." Hắn nhíu mày nói.

Hiện tại có bốn người, bốn cái miệng ăn, mà hai người họ mang lương khô vốn không nhiều.

Huống chi là hai người lạ, sao có thể vô duyên vô cớ chia đồ cho họ.

Hợp tác thì cũng tốt thôi, chỉ cần hai người kia không có ý đồ xấu, thì không có chuyện gì lớn.

Tiểu Ca có chút không vui vẻ, nhưng cũng không nói gì.

Sở Văn từ từ đứng dậy, ban đầu có chút không thích ứng, chân hơi mềm, miễn cưỡng thích nghi một lúc mới hoàn hồn.

Hắn cẩn thận quan sát những thứ xung quanh, nơi này thật kỳ lạ.

Chẳng lẽ là gian phụ?

Nhìn xung quanh thì thấy không ít vật lớn có giá trị, có một chiếc bình sứ lớn đặt trong một góc.

Sở Văn lãnh đạm nhìn Cương Tử và Ma Tử một cái, những vật lớn này chắc là không có cách nào mang đi được nên mới còn ở lại đây.

Còn về một đống bảo bối tốt, chắc chắn đều đã bị vơ vét từ trước rồi.

Trong đầu Sở Văn chợt lóe lên một ý nghĩ, quay về gian chính cạy quan quách ra xem bên trong rốt cuộc có bao nhiêu bảo bối tốt.

Đồ chôn cùng đa số không quý bằng đồ trong quan quách, chỉ cần có cách mở được quan quách, chẳng phải sẽ có không ít đồ tốt sao.

Hắn không biết hai người kia tốt xấu ra sao, một mặt phải chú ý đến họ.

Thực ra Sở Văn cũng không phải kẻ ngốc, hai người kia có chút giá trị.

Ở đây mấy ngày rồi, chắc chắn quen thuộc địa hình bên trong.

Nhìn cái túi phồng lên kia, hắn biết mọi chuyện không đơn giản, chắc chắn bảo bối đều đã bị thu vét hết rồi.

Thế rồi, hắn bước đến trước mặt Cương Tử: "Này, bên trong quan quách ở gian chính chẳng phải có đồ tốt sao?" Hắn thăm dò hỏi.

Chương 811

Hai người kia nhất định cũng đã đến gian chính, nhưng Sở Văn tin rằng quan quách chưa từng bị ai động chạm.

Những kẻ đổ đấu như vậy, nếu có cách cạy được quan quách, tuyệt đối sẽ không bỏ qua mà không động vào.

Chắc chắn có nguyên nhân đặc biệt nào đó khiến hai người kia từ bỏ việc mở quan quách mà chỉ rời đi, xem ra mục đích của họ không đơn thuần.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Cương Tử và Ma Tử vừa nghe Sở Văn nói xong, sắc mặt lập tức tái mét.

Cương Tử chỉ nhíu mày, môi run rẩy: "Đồ bên trong đó không dễ đụng vào đâu, chúng ta cứ kiếm một chút lợi lộc nhỏ rồi mau rời khỏi đây đi." Sở Văn không nói gì trên miệng, nhưng trong lòng lại nghĩ, bảo bối đều bị hai tên này lấy đi hết rồi, hắn chỉ có thể ăn phần còn lại.

"Tôi chỉ hứng thú với thứ đó, nếu không thì tôi quay lại xem thử?

Chia năm ăn năm nhé?" Sở Văn cười nói.

Cương Tử nghe vậy, vội vàng xua tay: "Không không không, tôi có mấy thứ này là đủ rồi.

Tôi còn muốn giữ đường thoát để ra ngoài tiêu tiền, chứ không dám đánh mất mạng cùng huynh đệ ở đây đâu." Hắn nhìn Sở Văn với ánh mắt kỳ lạ, dường như không ngờ Sở Văn, một người trông có vẻ thật thà, lại có dã tâm lớn như vậy.

Hắn không thường xuyên đổ đấu, đương nhiên gan cũng lớn.

Sở Văn cũng hiểu thứ đó không dễ làm, nếu không thì hai tên tham

lam kia đã không bỏ mặc quan quách mà không động vào.

Đạo lý thịt béo đến miệng mà không ăn.

Sở Văn cảm thấy không thể trắng tay như vậy, cái quan quách đó nhất định phải mở.

Những thứ đồ đáng giá bên trong đó thật sự không ít, nếu cứ quay về tay trắng thì chẳng phải tốn công vô ích sao.

Với tình cảnh hiện tại, không chắc có thể nhanh chóng tìm được lối ra, chi bằng cứ đến gian chính xem thử.

Hắn tự nhủ phải tìm cách, còn về việc nước có tràn ngập gian chính hay không thì khó nói.

Khi mọi người đều chìm vào im lặng, Sở Văn vô ý thức ôm chặt lấy mình.

Một luồng khí lạnh lẽo chui vào từ một khe hở. .....

Sở Văn cảm thấy không ổn, nhiệt độ xung quanh dường như đã giảm mấy độ.

"Kỳ lạ thật, bỗng dưng lạnh buốt thế này.

Mông tôi cũng đã lạnh cóng rồi, lạnh thật." Ma Tử, người nãy giờ im lặng, phàn nàn.

Sở Văn nhận ra sự việc không ổn, đưa tay thăm dò khe hở phía trước.

Hắn phát hiện luồng gió lạnh này từ trong khe hở thổi ra, nhưng vô duyên vô cớ sao lại có gió lạnh như vậy.

Họ đang ở trong một gian phụ, bên trong trống rỗng.

Luồng gió kỳ dị khiến mọi người giật mình, đột nhiên họ nghe thấy một tiếng cười lạnh từ bên trong.

Tiểu Ca gãi gãi đầu: “Kỳ quái thật, nghe thấy có người đang cười.” Lời này vừa thốt ra, những người vốn đang nghi ngờ mình nghe lầm, bây giờ lập tức xác nhận.

Sở Văn im lặng, cũng không thể khoanh tay chịu chết ở đây nữa, phải tìm cách ra ngoài.

Thế là hắn lấy ra xẻng Lạc Dương, cẩn thận đào đất bên trong.

Khối đất khô cằn, nhìn qua không có gì bất thường.

Sau khi do dự vài lần, mấy người bàn bạc cùng nhau đào hết chỗ đất này ra, không chừng bên trong có huyền cơ.

Mấy người cùng dồn sức xúc đất, ở vị trí gian phụ này, không chừng có gió từ bên ngoài thung lũng thổi vào.

Biết đâu đào xong chỗ này có thể ra ngoài, thế là mọi người đều dốc hết sức, hăng hái bắt đầu đào.

Bốn người nhanh chóng đào được một cái hố bên trong.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến tất cả đều đơ người, một lối đi kéo dài xuống dưới.

Nhìn qua cái lỗ lớn vào trong, đối diện là một khe hở.

Sở Văn bình tĩnh lại, nói với mọi người: “Xem ra ngôi mộ này không đơn giản, lớn hơn tôi tưởng.” Mấy người bàn bạc, cân nhắc xem có nên đi hay không, vì có thể tiềm ẩn những nguy hiểm chưa biết.

Chương 812

Cuối cùng Sở Văn quyết định phải đi xem thử, dù sao cũng như ruồi không đầu mắc kẹt ở đây không ra được, chi bằng thử xem sao.

Thế là Sở Văn đi trước, Tiểu Ca và Ma Tử theo sau, Cương Tử đi cuối cùng.

Nhanh chóng, mấy người chui qua một cái lỗ nhỏ.

Vừa chui vào bên trong đã là một thế giới khác, cảnh tượng trước mắt khiến hắn hoa mắt.

Bên trong lại có một chiếc rương lớn, trông như một chiếc hòm báu vật khổng lồ.

Nó chỉ mở hé, lộ ra không ít vàng bạc châu báu.

Sở Văn mở to mắt nhìn, ánh sáng vàng phản chiếu trong mắt hắn như thấy được cuộc sống tốt đẹp sau này.

Chỉ một cái nhìn, mọi người lập tức nhìn nhau.

Một chiếc rương lớn chứa đầy châu báu bày ra trước mặt như vậy, có thể nói là một sự cám dỗ lớn.

Sở Văn cẩn thận ra hiệu bằng tay cho Tiểu Ca, dùng ám hiệu giữa họ để giao tiếp.

Chỉ một ám hiệu, Tiểu Ca đã hiểu.

Đứng trước một đống tài bảo khổng lồ như vậy, ai lại muốn chia miếng thịt này cho đối phương ăn chứ?

"Được rồi, được rồi, tôi biết trong lòng mấy người nghĩ gì.

Số tài bảo này chỉ một hai người không thể vận chuyển ra ngoài được, chi bằng chúng ta cùng hợp tác?" Cương Tử lại cực kỳ bình

tĩnh.

Sở Văn nghe vậy, cũng im lặng.

Ra khỏi đây đã là khó khăn, huống hồ là một rương lớn vàng bạc châu báu như vậy.

Mọi người nhìn nhau một cái rồi quyết định hợp tác, đống tài sản khổng lồ trong rương không phải một hai người có thể dọn sạch được.

Tiểu Ca cẩn thận bước đến gần chiếc rương, có thể thấy chiếc rương đã có từ lâu.

Trên rương phủ đầy bụi, bên trên có một lớp mạng nhện mỏng.

Tiểu Ca tỉ mỉ quan sát, nhưng lại phát hiện trên rương dường như có dấu vết bị người chạm vào.

Chiếc rương này đại khái cao bằng nửa người, nó mở hé, bên trong chất đầy các loại trang sức, vàng bạc châu báu.

Trên rương có một ít đất bụi, nhưng những thứ đó đều không thể che lấp được đống vàng thỏi và kho báu bên trong chiếc rương.

Ma Tử cười dâm đãng, một tay vuốt lên vuốt xuống, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cái rương.

"Để tôi nhanh mở ra xem nào, nhanh lên, dùng sức đi." Ma Tử vừa nói vừa đưa tay ra, muốn mở rương.

Tiểu Ca vừa định lên tiếng ngăn cản, nhưng y đã đặt tay lên.

Nhất thời mọi người không phát hiện có động tĩnh gì, thế là cũng yên tâm.

Sở Văn và Tiểu Ca cùng đỡ một tay, kéo chiếc rương mở ra.

Châu báu muôn vàn khiến mắt những kẻ đổ đấu này hoa cả lên,

ban đầu cứ tưởng trong mộ chỉ có đồ sứ, không ngờ lại có nhiều vàng bạc châu báu đến vậy.

Cương Tử cũng hai mắt sáng rực nhìn chiếc rương, phấn khích hét lớn: "Phát tài rồi, phát tài rồi, tôi đào được toàn thứ hay ho thôi." Hắn ta gần như dồn toàn bộ tâm trí vào chiếc rương châu báu.

"Lần này chắc cả đời tôi không cần đổ đấu nữa, ha ha." Hắn ta cười lớn điên cuồng, cả người biểu cảm dữ tợn.

Còn tên Ma Tử, người anh em tốt của hắn thì lại bình tĩnh hơn một chút, chỉ là sự phấn khích trong mắt cũng không kém Cương Tử là bao.

Hắn nhìn Tiểu Ca một cái, sợ y cũng quá kích động.

Tiền tài đối với mọi người đều không nhìn thấy được, chỉ cần không đi tìm thì thôi, hắn và Tiểu Ca đều hiểu đạo lý này.

Thế là hắn không nói gì, chỉ đứng phía sau quan sát.

Lỡ như chiếc rương báu này có cơ quan, người đầu tiên động vào sẽ là người gần cái chết nhất.

Hắn và Tiểu Ca đều có lý trí, còn hai người kia thì như thấy tiền là mất hết lý trí rồi.

Ma Tử bắt đầu dùng tay điên cuồng bới móc những vàng bạc châu báu bên trong, cả người hắn hận không thể chui tọt vào trong rương.

Chương 813

Lúc đó, đột nhiên hắn hét thảm một tiếng, ngã vật xuống đất.

Hắn và Tiểu Ca giật mình, vội vàng đi kiểm tra.

Ma Tử cả người như thấy ma, tay run rẩy, nhẹ nhàng chỉ vào cái rương.

Từ biểu cảm của hắn, có thể đoán là kinh khủng đến tột cùng.

Chắc chắn là bị dọa không nhẹ, chẳng lẽ bên trong rương có thứ gì đó kỳ lạ. .....

Cương Tử cười khẩy: "Người lớn cả rồi mà bị dọa thành ra thế này sao, có thể lắm chỉ là một cái xác chết thôi." Hắn không để ý, trực tiếp bước đến bảo rương.

Nhưng khi hắn cúi đầu nhìn vào chiếc rương, toàn bộ sắc mặt hắn tái mét.

Sở Văn im lặng, cũng đi tới, khi hắn đi tới khoảnh khắc đó, biểu cảm cũng cứng đờ.

Hóa ra ở chỗ lộ ra bên trong rương có thể thấy một khuôn mặt, khuôn mặt đó trông không giống người chết lâu, cũng không phải xác khô.

Thi thể còn rất tươi, có lẽ mới chết mấy ngày gần đây.

Điều khiến người ta kinh hãi là khuôn mặt thi thể chi chít vết thương, trên mặt không phân biệt được nam nữ.

Điều duy nhất có thể giúp người ta nhận ra là mái tóc lộ ra bên ngoài, là một người phụ nữ.

Xem ra cả người đều bị chôn vùi trong rương, tư thế cũng vô cùng

kỳ lạ.

Ma Tử chỉ bới ra một phần, nhưng lại có thể thấy toàn bộ lớp da mặt của nữ thi kia lộ ra bên ngoài.

Hơn nữa chiếc rương này chỉ cao bằng nửa người, xem ra nửa thân dưới của cô ta vẫn còn ở bên dưới.

Đôi mắt cô ta nhắm chặt, từ biểu cảm có thể thấy lúc sống đã trải qua chuyện cực kỳ kinh khủng.

Ngũ quan nhíu chặt lại, vô cùng kinh khủng.

Cương Tử nghiến răng: "Đem nữ thi này ra." Hắn đưa tay vào trong bảo rương bới tung đống tài bảo.

Hắn và Tiểu Ca nhìn nhau, không hề động tay.

Có thể biến thành dạng này nằm trong bảo rương chắc chắn có điều bất thường khác, thực ra điều đáng sợ nhất không phải cái chết của cô ta.

Điều đáng sợ là, chết trong rương, thi thể lại phải chịu đựng sự tra tấn cực kỳ thảm khốc.

"Sở Văn, làm sao đây?" Tiểu Ca nhìn hắn, dường như đang đợi hắn quyết định.

Hắn im lặng, cuối cùng nói: "Chúng ta cẩn thận một chút, lôi cô ta ra đi." Tài bảo là một sự cám dỗ lớn, cái xác nữ thi này nằm trong đó, hắn sớm muộn gì cũng phải lôi cô ta ra, nếu không tài bảo chẳng lẽ cứ để trống không trong đó sao.

Hắn đeo găng tay vào, định một mình kéo nữ thi kia ra.

Hắn cố nhịn cảm giác ghê tởm, kéo cái thi thể lạnh buốt đó ra.

Đặt cô ta xuống đất bên cạnh, đột nhiên hắn dường như cảm nhận được nhịp tim yếu ớt của thi thể.

Ngay khoảnh khắc vừa tiếp xúc với cơ thể, hắn luôn cảm thấy trong lồng ngực có chút ấm áp.

Chẳng lẽ người này chưa chết, không phải là một xác chết?

Hắn trợn to mắt nói ra cách của mình, Cương Tử nghe xong, lập tức đưa tay ra thăm dò.

"Chưa chết, còn một hơi thở!" Biểu cảm của hắn dịu đi một chút.

Hèn chi hắn thấy thi thể này còn tươi tắn như vậy, cứ tưởng nhiệt độ trong mộ thất có thể giữ cho thi thể tươi tắn một chút.

Thế là hắn định làm hô hấp nhân tạo, cứu cấp như cứu hỏa.

Vạn nhất cứu sống được cô ta, biết được một số thông tin quan trọng thì tốt quá rồi, không chừng có thể giúp họ rời khỏi đây.

Sau một khoảng thời gian, người phụ nữ nằm yếu ớt trên đất, nhịp tim dần dần nhanh hơn một chút.

Trước đó trông cô ta như sắp chết, nhịp tim yếu ớt đến mức gần như không cảm nhận được.

Nếu không phải Sở Văn cảm thấy lồng ngực cô ta có chút ấm áp, hắn đã tưởng cô ta chết rồi.

Chương 814

Nói thật, những người phụ nữ đổ đấu thì ít, ít đến đáng thương.

Người phụ nữ này rốt cuộc đã trải qua chuyện gì mà biến thành bộ dạng này?

Sở Văn sau đó lại quan sát một lượt, phát hiện trên cơ thể cô ta có nhiều vết thương.

Dưới cổ có một vết thương sâu, vết thương này trông khá kỳ lạ, không giống bị dây thừng siết.

Thậm chí Sở Văn nhìn thấy trên đó dường như có một hàng vết răng, ngay cả mép vết thương cũng thô ráp như vết răng cắn.

Trong mộ huyệt lại có thứ gì đó cắn cô ta thành ra thế này sao?

Trong lòng Sở Văn có chút kỳ lạ.

Hắn cẩn thận vén ống quần cô ta lên, chỉ nhìn một cái lập tức nheo mắt lại.

Không ngờ trên đùi cô ta đáng sợ đến vậy, có lẽ toàn thân cô ta không có một mảng da thịt lành lặn nào.

Trên đùi có chi chít những vết cắt nhỏ, vốn dĩ những vết cắt nhỏ này cũng không đáng ngại, nhưng tích tiểu thành đại, trông vô cùng đáng sợ.

Cương Tử và Ma Tử không bình tĩnh nữa, ngữ khí mới trở nên có chút kinh khủng: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Cương Tử bắt đầu toát mồ hôi lạnh ròng ròng: "Người phụ nữ này lại còn sống, nhưng đã trải qua sự tra tấn tàn khốc như vậy." Cương Tử nói có thể là không, trong mộ không có người, chắc chắn không phải bị người tra tấn thành ra thế này.

Đồng hành cũng không thể hao tổn tâm tư lớn như vậy để làm cô ta thành ra thế này.

Sở Văn bình tĩnh lại, lãnh đạm nhìn người phụ nữ đang hôn mê: "Tôi chỉ có thể đợi cô ta tỉnh lại, xem có thể nói cho tôi biết một số thông tin hữu ích không.

Bảo rương tạm thời đừng động vào. ....." Lời này cũng là vì tốt cho mọi người, trong bảo rương kia không biết có thứ gì.

Thi thể bị giấu dưới đáy giữa bảo rương, trải một lớp.

Lúc này tốt nhất không nên hành động liều lĩnh, không thể vì số tiền này mà đánh đổi tính mạng, số tiền đó giữ lại thì có ích hơn.

Hắn cẩn thận đút cho cô ta một chút nước uống, lông mi khẽ động đậy, mọi người đều đồng loạt nhìn về phía cô ta.

"Sắp tỉnh rồi, sắp tỉnh rồi!" Ma Tử hét ầm ĩ.

Sở Văn lườm một cái: "Nhỏ tiếng một chút." Thế là không nói nhiều nữa, một mình im lặng đẩy sang một bên.

Người phụ nữ tỉnh lại, từ từ mở mắt ra.

Cả khuôn mặt cô ta chi chít vết thương, trông vô cùng đáng sợ.

Trên mặt cũng không có một chỗ thịt lành lặn, xem ra đã hoàn toàn hủy hoại cả khuôn mặt.

Cô ta nhìn bốn người, mấp máy môi, dường như muốn nói gì đó.

Ứ ớ nửa ngày nhưng quả thực không một câu nói nào thốt ra từ miệng, chỉ có âm thanh yếu ớt phát ra từ cổ họng.

"Bị làm sao vậy?

Ai làm cô bị thương thành ra thế này?

Có biết chỗ nào có thể rời khỏi đây không?" Sở Văn bình tĩnh hỏi.

Hắn muốn đưa tay đỡ người phụ nữ dậy một chút, để cô ta nằm thoải mái hơn một chút.

Người phụ nữ lắc đầu, yếu ớt giơ tay chỉ vào bảo rương.

"Đừng. .....muốn tiền, đi, đều phải. .....đều phải. .....chết." Cô ta mất khoảng nửa phút, mới mấp máy nói ra vài từ đó.

Sở Văn nhìn cô ta một cái: "Đừng vội, từ từ thôi." Hắn đưa tay định đỡ người phụ nữ này.

Ngay khi vừa định đưa tay ra, cánh tay người phụ nữ đột nhiên trượt xuống.

Cả người cô ta nghiêng đầu, đầu gục xuống.

Chương 815

Sở Văn lập tức trợn to mắt, hét vào mặt người phụ nữ: "Chết rồi?

Không thể chết, mau tỉnh lại!" Kết quả đáp lại là một sự im lặng, khi Sở Văn đưa tay thăm dò, mới phát hiện người phụ nữ đã hoàn toàn hết hơi rồi.

"Giờ phải làm sao, vừa rồi cô ấy bảo đừng muốn tiền." Sở Văn cúi đầu lẩm bẩm.

Hắn luôn cảm thấy bên trong có điều bất thường, người phụ nữ này đã trải qua chuyện gì, xem ra cô ấy muốn nói cho họ biết một số thông tin.

Lấy số tiền này sẽ có kết cục gì?

Sở Văn im lặng không nói, vẫn luôn suy nghĩ về mọi chuyện.

"Không thể nào không cần số tiền này được, tôi phí hết tâm tư vào đây chẳng phải vì số tiền này sao." Cương Tử đôi mắt vô hồn nhìn thi thể người phụ nữ kia.

Trong mắt hắn có một sự ngoan cố chết tiệt, Sở Văn chỉ nhìn một cái đã biết đây là một kẻ muốn tiền không cần mạng.

Túi của hắn sớm đã phồng lên rồi, nhưng lại còn thèm muốn một rương lớn bảo bối.

Hắn ta tuyệt đối là một kẻ chỉ muốn tiền không cần mạng, xem ra sẽ không chịu từ bỏ một rương lớn tiền này.

Đồng thời Sở Văn cũng nghĩ hai người kia có thể vì tiền, điều này không lợi cho cả hai.

Không chừng sau khi mang tiền ra ngoài, hai người kia sẽ giết

người diệt khẩu.

Đó cũng không phải là chuyện không thể.

Cương Tử nhìn chằm chằm vào bảo rương, còn Ma Tử, đồng bọn của hắn cũng không khác là bao.

Trong chốc lát, mắt hai người họ dường như chỉ còn thấy tiền, không còn bận tâm đến nữ thi đang nằm trên đất.

Ai nấy đều có tâm tư riêng, trong đầu nghĩ những chuyện khác nhau.

Sở Văn lại cảm thấy trong lòng bồn chồn lo lắng, luôn cảm giác có chuyện gì đó không ổn.

Người phụ nữ kia khi chết đã nói đừng bao giờ mang tiền đi, không chừng số tiền đó đã bị làm trò.

Tuy câu nói không trọn vẹn, nhưng Sở Văn hiểu ý cô ta.

Cô ta muốn nói thông tin quan trọng nhất là đừng mang tiền bên trong đi, rồi biến thành bộ dạng này chắc chắn có nguyên nhân.

Sở Văn im lặng, kéo Tiểu Ca sang một bên.

"Ngôi mộ này kỳ lạ, đồ bên trong có lẽ không dễ mang đi.

Hay là tôi..." Sở Văn chưa nói hết câu.

Tiểu Ca một tay đặt lên vai hắn: "Tôi biết ý cậu, tôi cũng nghĩ như vậy." "Tiền bạc kiểu đó tôi có thể kiếm lại được, bây giờ tốt nhất đừng đánh cược mạng nhỏ của mình ở đây." Tiểu Ca cũng nghiêm túc nói.

Bởi vì lúc này tiền tuy làm hoa mắt mọi người, nhưng có mạng mà ra ngoài mới là quan trọng nhất.

Cương Tử và Ma Tử đứng trước cái bảo rương cười ngây ngô,

dường như đang tưởng tượng cảnh tượng sau khi mang tiền ra ngoài.

Sở Văn hoàn hồn mới quyết định quan sát nơi này, nhanh chóng rời khỏi đây thì tốt hơn.

Vừa nhìn đã phát hiện bố trí phong thủy trong căn phòng này rất kỳ lạ.

Ban đầu khi bước vào, mọi người đều bị bảo rương kia thu hút, sau đó là người phụ nữ nửa sống nửa chết kia.

Hắn nhíu mày, một mình đến trước vách đá.

Cấu tạo vách đá bên trong và bên ngoài không giống nhau, đây là một nơi khác, hắn luôn cảm giác như một mật thất.

Tiểu Ca đi theo hắn, cũng không bị số tiền kia mê hoặc.

"Đừng bận tâm đến hai người kia trước đã, cậu có thấy nơi này không được an toàn lắm không?

Tuy tôi đã ở đây lâu rồi, nhưng chưa có chuyện gì xảy ra." Sở Văn nói.

Hắn vẫn chưa yên tâm, luôn cảm thấy trong lòng bồn chồn lo lắng, luôn cảm giác có chuyện lớn sắp xảy ra.

Đột nhiên, Sở Văn dường như nhìn thấy gì đó.

Hắn lại nhìn thấy một sợi dây mảnh từ trong khe tường, sợi dây không nhìn ra chất liệu, nhưng vô cùng chắc chắn.

Chương 816

Hắn đeo găng tay vào, đưa tay kéo thử sợi dây một cái, nhưng lại phát hiện sợi dây không dễ kéo.

Thuận theo sợi dây, tầm nhìn của hắn bắt đầu di chuyển.

Hắn lại phát hiện nguồn gốc sợi dây lại ở chỗ bảo rương kia, sợi dây không dễ kéo, nhưng lại nối liền với cái bảo rương khổng lồ đó.

Rốt cuộc có liên hệ gì?

Sở Văn nhíu mày, trong bức tường này lại có gì nữa?

Hắn có một bụng nghi vấn, nhưng không biết phải làm sao.

Hắn định dùng xẻng đào bức tường ra xem, không chừng cái bảo rương kia căn bản không thể động vào.

Hắn từng nghe nói có một loại dây chịu đựng một lực lượng, nếu không chạm vào thứ bị sợi dây dẫn dắt thì sẽ không có chuyện gì lớn.

Đầu còn lại của sợi dây giống như một quả bom lớn, một khi động vào thứ không nên động, tất cả đều có thể chết không có chỗ chôn.

Chỉ là những điều này đều chỉ là suy đoán, Sở Văn trước đây khi nghe thì không để chuyện đó trong lòng.

Nhưng trong mộ thất lại có loại dây này sao?

Chẳng lẽ là những tên đạo mộ tặc phía sau đột nhập vào làm ra?

Hay là bẫy do chủ mộ sắp đặt?

Sở Văn cẩn thận dùng xẻng đào vách đá ra, một lớp rất cứng rắn, có chút khó ra tay.

Tiểu Ca đứng từ xa nhìn, không động thủ.

Nhưng y cũng ủng hộ cách làm của Sở Văn, không nói gì.

Sở Văn cẩn thận dùng xẻng đào, sau khi đào một lúc, lại phát hiện sợi dây kia nối liền với một cái rương nhỏ.

Bên trong vách đá lại giấu một cái rương nhỏ, thật khiến người ta kỳ lạ.

Hắn vừa định ra tay, Tiểu Ca lại chắn trước mặt hắn.

Tiểu Ca nhíu mày, nghiêm túc nói: "Cẩn thận một chút, cậu biết đấy, chỉ cần không cẩn thận một cái là có thể... " Làm nghề lâu như vậy rồi, Sở Văn chưa từng thấy.

Hắn luôn cảm thấy đây là một cơ quan, sợi dây thông thường người ta không dễ kéo đứt, bảo rương bên kia nối liền với sợi dây rốt cuộc là sao?

Cương Tử ở bên kia hét lớn một cách huênh hoang: "Mấy người ở đó làm gì vậy?

Không muốn tiền nữa sao?

Tôi có cách mang hết những thứ này ra ngoài, sau này tôi sẽ phát tài!" Hai kẻ thấy tiền sáng mắt này lúc này trong mắt hoàn toàn chỉ còn thấy tiền, những thứ khác đều không để ý.

Sở Văn sớm đã có thể đoán được tình huống này, dù sao hai người kia vừa nhìn đã biết là loại người đó.

Trước đó hắn đã cảm thấy hợp tác không tốt lắm, bởi vì khi rời khỏi đây, hai người kia có khả năng giết người diệt khẩu để một mình nuốt trọn số tài bảo đó.

Sở Văn không nói nhiều, chỉ lạnh nhạt nói một câu với bên kia: "Số tiền trong rương đó có thể không động vào được, động vào là sẽ

chết.” “Dựa vào cái gì?

Cậu nhìn không được tôi lấy tiền sao?

Chẳng lẽ không phải một mình cậu muốn nuốt trọn số tiền đó sao?” Ma Tử nổi giận, lớn tiếng hét vào mặt Sở Văn.

Sở Văn lắc đầu, bây giờ khuyên nhủ không có tác dụng nữa rồi.

Hắn định cùng Tiểu Ca rời khỏi đây, lúc đó cũng đã thu được không ít đồ vặt.

Bán những thứ đó đi, vẫn có thể thu lại một khoản tiền.

Hắn không thể để mạng nhỏ của mình lại đây, còn da lông mọc lại, lo gì không có củi đốt, hắn có thể tìm được nhiều kho báu hơn nữa.

Hắn gọi Tiểu Ca, muốn rời khỏi đây.

“Số tiền này của các cậu hết, tôi không cần.

Chỉ khuyên một câu, mang số tiền này đi có thể gặp nguy hiểm.” Sở Văn lạnh nhạt nhìn một cái.

Chương 817

Sau đó hắn và Tiểu Ca hai người trực tiếp chui vào cái lỗ nhỏ kia, quay về vị trí trước đó.

Ban đầu hắn định đào bới hai quan quách kia, nhưng bây giờ xem ra tình hình không mấy lạc quan.

Vừa nhìn thấy thi thể người phụ nữ kia, Sở Văn đột nhiên tỉnh táo lại.

Có thể rơi vào kết cục như vậy, e rằng chắc chắn có thứ gì đó đang chờ đợi.

Bây giờ tốt nhất là nhanh chóng rời khỏi nơi này, tìm cách thoát ra, kiếm một chút lợi lộc nhỏ rồi nhanh chóng rời đi.

"Chúng ta tìm cách ra ngoài thôi." Sở Văn nhìn Tiểu Ca một cái.

Bây giờ điều quan trọng nhất là rời khỏi đây, ngôi mộ cho hắn một loại dự cảm không tốt.

Cái xác chết kia bị thứ gì đó cắn nát thành ra như vậy, hắn luôn cảm thấy bên trong không chỉ có côn trùng nhỏ đơn giản như vậy.

Tiểu Ca gật đầu: "Tôi cũng cảm thấy nơi này khá nguy hiểm." Tiểu Ca luôn là người hiểu chuyện, y cũng biết lợi hại trong đó.

Đã đào bới lâu như vậy rồi, ngôi mộ này có thể là một tử mộ.

Chủ mộ không muốn những kẻ trộm mộ này sống sót rời đi.

Toàn bộ ngôi mộ giống như mê cung, đi đâu cũng có thể thấy mấy bộ xác khô.

Một số là những người chôn cùng chủ mộ ngày xưa, một số chết không lâu như vậy.

Cứ thế, hai người bắt đầu tìm lối ra.

Hắn đánh dấu, dọc đường đều làm dấu hiệu tương tự, để tránh đi lại lặp lại.

Ngôi mộ này rắc rối phức tạp, bố trí kỳ quái.

Sở Văn cẩn thận cầm đèn pin đi trước, Tiểu Ca theo sát phía sau.

"Nhanh tìm lối ra đi, Sở Văn, ra sớm một chút." Hắn đi phía trước không quay đầu lại nói.

Thứ dưới chân lạo xạo lạo xạo kêu, hắn cũng không biết trên mặt đất là thứ gì mà vừa dẫm lên đã có tiếng kêu.

Đi mãi thì đến một hành lang dài, xem ra là một hành lang trong mộ.

Bốn phía có không ít bích họa, hoa văn rồng bay phượng múa kỳ ảo.

Sở Văn dùng chủy thủ khắc một dấu vết lên tường, vì hắn luôn cảm thấy mình đã đi loanh quanh mấy vòng trong mộ rồi.

Dựa theo đường cũ quay về trước đây cũng khó tìm thấy lối ra, ngôi mộ này vô cùng lớn.

Chủ mộ đã tốn một phen công sức, muốn tìm được lối ra phải tốn một chút công sức.

Hai kẻ tham lam vừa rồi cũng không biết thế nào rồi, trong mắt họ chỉ có số bảo bối kia.

Sở Văn và Tiểu Ca vẫn luôn đi thẳng dọc theo đường, sau khi đi hết hành lang, lại đến một nội thất khác.

Sở Văn luôn cảm thấy nơi này có chút quen mắt, Tiểu Ca đi trước.

"Hít." Y ở phía trước hít một hơi khí lạnh, đứng bất động ở đó.

Sở Văn giật mình, sợ có chuyện gì xảy ra, cũng vội vàng đi theo.

Kết quả phát hiện nơi này, chẳng phải nơi giống như mật đạo hắn từng thấy trước đây sao.

Sở Văn sau khi bước vào cũng giật mình một cái lớn.

Trước mặt hắn có hai thi thể máu thịt lẫn lộn, dường như bị người ta nổ tung.

Trước mặt hai người có một chiếc rương đồng tiền vàng cao bằng nửa người, những đồng tiền vàng đó vô cùng quen mắt, lúc này nắp rương đã mở hoàn toàn.

Nhưng có thể tự tay mở rương, hắn lại không nhận ra hai thi thể nằm trên đất kia, chẳng lẽ là Cương Tử và Ma Tử?

Hai thi thể kia từ xa nhìn đã thấy đen sì sì, toàn thân da thịt cơ bản đều đen xì.

Nhưng bên trên lại đẫm máu, đỏ đen xen kẽ, trông đáng sợ.

"Cương Tử và Ma Tử?" Sở Văn dùng một giọng điệu cực kỳ không chắc chắn hỏi Tiểu Ca.

Chương 818

Y không nói gì, Sở Văn quay đầu nhìn.

Chỉ thấy trong ánh mắt y có một tia không thể tin được, dường như đã hiểu ra.

“Đúng vậy.” Ánh mắt ngơ ngác của y vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hai thi thể: “Từ hình dáng này thì đúng là họ rồi.” Tuy Sở Văn đã đoán được, nhưng vẫn cảm thấy khá đáng sợ.

Hai thi thể kia nằm ngay giữa, cách bảo rương rất gần.

Sở Văn muốn đến gần xem thử, Tiểu Ca lại một tay thò ra ngăn lại.

“Đừng đi, cẩn thận một chút.

Đồ bên trong đó không động vào được, nếu không Sở Văn cũng sẽ có kết cục tương tự.” Y còn chỉ vào thứ đen sì trên mặt đất.

Sở Văn nhíu mày, hầu kết lên xuống động đậy.

Tiểu Ca bước lên, cúi người xuống.

Y lấy ra loại găng tay chuyên dụng của mình từ trong túi, sành điệu từng chút một đeo vào tay.

Sở Văn chỉ im lặng nhìn, không nói gì.

Hắn biết Tiểu Ca sẽ có cách của y, đến lúc đó mình sẽ theo.

Tiểu Ca đeo găng tay xong, dùng tay gạt tay thi thể ra.

Y lấy ra một đồng tiền vàng từ trong tay thi thể đó, sau đó giơ ra trước mặt Sở Văn lắc lắc.

“Đồng tiền vàng này chắc chắn có điều bất thường, có khả năng

họ chết vì số tiền này. .....” Ngữ khí của Tiểu Ca có chút không được tốt.

Có lẽ bị dọa sợ, nhưng Sở Văn quả thực cũng có chút sợ hãi.

Tiểu Ca lại kiểm tra những chỗ khác trên thi thể, nhưng không phát hiện điều gì bất thường.

Thi thể cho người ta cảm giác như bị thứ gì đó nổ tung, không giống bị lửa thiêu.

Bởi vì nhìn mức độ cháy xém, nó đã bị thứ gì đó nổ tung ngay lập tức.

Điều này thật sự khiến người ta sởn gai ốc, lòng Sở Văn lạnh đi một nửa.

Trên đường đi Sở Văn đã thấy không ít thi thể rồi, hắn sợ mình cũng sẽ trở thành một trong số đó.

“Tiếp theo làm thế nào, Sở Văn dường như nửa tiếng trước còn ở đây, nửa tiếng đã trải qua chuyện gì vậy?” Tiểu Ca nhìn Sở Văn hỏi.

Lúc đó, y đang cúi người trên mặt đất, quay lưng về phía thi thể.

Sở Văn lại dường như nhìn thấy thi thể đó động đậy. .....

Sở Văn kinh hãi nhìn phía sau Tiểu Ca, y thấy biểu cảm của Sở Văn liền lộ ra vẻ nghi vấn.

Khi Sở Văn nhìn lại thứ đó, thứ đó dường như vẫn nằm yên trên mặt đất, hoàn toàn không động đậy.

“Sở Văn có thể hoa mắt rồi, Sở Văn nhìn thấy thi thể đó đang động đậy. .....” Sở Văn trong lòng thịch một tiếng, có chút căng thẳng.

Hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, nếu thứ quái quỷ đó thật sự bò dậy từ dưới đất, không biết sẽ là cảnh tượng gì.

Tiểu Ca vội vàng đứng dậy, quay người nhìn một cái: "Sẽ còn sống sao?" Sở Văn vừa nghĩ, thi thể đã thành ra thế này, làm sao có thể còn sống được?

Lại thấy thứ đó quả nhiên bắt đầu động đậy.

Sở Văn có thể nghe thấy tiếng xương cốt phát ra, thứ quái quỷ đó lại quỳ xuống.

Trong chốc lát hồn phách Sở Văn đã bay mất một nửa, nếu là cương thi xác chết thì Sở Văn có thể hiểu được.

Nhưng thứ máu thịt lẫn lộn bị thiêu cháy lại có thể cử động.

"Đậu má Sở Văn, thấy ma rồi!" Tiểu Ca cũng nhìn thấy, vội vàng hét lớn một tiếng.

Chương 819

Sợ đến mức mắt gần như trợn lòi ra, may mà vừa rồi y không đứng quay lưng lại chỗ đó.

Lúc đó Sở Văn nhìn thấy cái thi thể bên cạnh cũng bắt đầu động đậy, trước tiên là quỳ xuống từ dưới đất, sau đó từ từ đứng dậy.

Hai thứ đó toàn thân trên dưới vừa đen xì, lại vừa đẫm máu.

Đừng nói đến ngũ quan trên mặt, cơ bản ngoài hình người ra thì không còn gì khác.

Sở Văn và Tiểu Ca hai người đang đứng ngơ ngác, thứ đó với tốc độ cực nhanh lại đứng thẳng dậy.

Sở Văn giật mình một cái lớn, tim hắn như nghẹt ở cổ họng.

"Quái vật?

Chẳng lẽ hai thứ này còn sống?

Nhưng nhìn thế này cũng không giống." Sở Văn nhìn chằm chằm vào thứ quỷ quái đó với ánh mắt kinh hãi.

Tiểu Ca dường như cũng bị dọa sợ, không có bất kỳ động tác nào.

Nhưng hai thi thể đó đã đứng dậy, vung hai tay về phía Sở Văn.

"Thứ quái quỷ chết tiệt.

Sở Văn, đừng động vào nó." Tiểu Ca hét lên.

Sở Văn đương nhiên cũng hiểu đạo lý này, dù sao trên thi thể đó dường như có thứ gì đó đang chảy xuống đất.

Máu đỏ tươi từ cơ thể chảy từ từ xuống đất, để lại một vệt máu trên mặt đất.

Sở Văn chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, thứ không ra người không ra ma đó đang loạng choạng bước về phía hắn.

Trông có vẻ linh hoạt hơn, trên người nó không ngừng chảy ra máu tươi.

Máu đó như không ngừng chảy từ người xuống đất.

Sở Văn lại cảm thấy hơi giống huyết thi, dường như trong loại tình huống này, chỉ có cắt đầu nó mới yên ổn.

Thế là hắn vội vàng gọi Tiểu Ca: "Bây giờ chúng ta chỉ có thể cắt cả cái đầu xuống, nếu không nó sẽ không chết." Tiểu Ca nghe xong thì ngớ người ra, sau đó ngay lập tức gật đầu với Sở Văn.

Hai thứ đồ nhe răng múa vuốt trông hơi đáng sợ.

Cái da đỏ sẫm pha đen đó tôi không dám chạm vào, lỡ đâu có độc.

Trong mộ đều có những thứ thế này, để phòng vạn nhất, tốt nhất đừng tiếp xúc với hai cái xác.

"Cẩn thận một chút..." Tiểu Ca biết không thể ngăn cản, nên nói với Sở Văn.

Sở Văn gật đầu, khóe miệng nở một nụ cười quỷ dị.

"Đã không chạy được thì thu dọn thôi." Y rút một thanh trường đao từ sau lưng ra múa may trong không khí.

Sau đó phóng người lên thẳng, dùng đao chém vào cổ thứ đồ đó.

Thế mà cái thứ đó lại giơ tay đỡ được.

Sở Văn nhíu mày ngay lập tức, "Sức mạnh của thứ này lớn thật." Hắn suýt nữa ngã, không chống lại được.

Cái thứ quỷ quái đó như không biết đau là gì, vừa rồi tuy bị Sở Văn chém nhưng tinh lực vô hạn.

“Cẩn thận một chút, thứ này không dễ đối phó, phải chặt đứt hoàn toàn đầu nó mới gục.” Tiểu Ca nhắc nhở.

Y cũng rút vũ khí ra, cũng là một thanh đao, nhưng thanh đao đó vô cùng đẹp mắt.

Nhìn qua là một thanh bảo đao, trên đó khảm không ít bảo thạch.

Có chút giống vật trang sức của công tử hào hoa thời cổ đại, trông rất tinh xảo.

Sở Văn cũng chú ý tới, bèn mở miệng hỏi: “Đao ở đâu mà đẹp vậy?

Trông cũng sắc bén đấy chứ.” Tiểu Ca cười cười, cầm đao chém về phía cái xác đó.

Cái xác đó cũng giơ tay vung đỡ, chỉ là đao của Tiểu Ca cực kỳ sắc bén.

Chương 820

Tuy rằng chém xuống khiến nó thịt nát da tan, nhưng thứ này quả thực rất rắn chắc.

Chịu một đao của Tiểu Ca, nó cũng chỉ thịt nát da tan chứ tay vẫn chưa đứt lìa.

Thấy thứ này hơi khó đối phó, đao sắc bén như vậy mà vẫn gặp khó khăn.

"Thứ này sao lại cứng cáp vậy...?

Chẳng lẽ xác chết trong mộ sau khi chết đều biến thành thế này?" Sở Văn chìm vào suy tư.

Rốt cuộc trong này có bao nhiêu xương cốt, chẳng lẽ những người này khi sống đều biến thành thế này?

Vậy những đạo mộ tặc khác sống kiểu gì?

Chủ mộ thật lợi hại, còn nghĩ ra cách để tự tàn sát lẫn nhau.

Ngay cả xác chết của đạo mộ giả cũng có thể lợi dụng.

Tiểu Ca cảnh giác nhìn hai thứ máu thịt mơ hồ đó: "Đúng vậy, cẩn thận một chút.

Có thể là một thủ đoạn đặc biệt...

Đống bảo tàng đó có lẽ đã bị động chạm rồi." Y không dám lơi lỏng chút nào, vung đao xông lên lần nữa.

Cái xác đó hoàn toàn không có cảm giác đau đớn, Tiểu Ca chém mấy nhát nhưng hoàn toàn không có tác dụng lớn.

Hắn đã tới, từ từ vòng ra phía sau cái xác đó.

Hắn không dám chạm vào, bèn cầm trường đao của mình trực tiếp chém vào người nó.

Thế mà cái xác đó lại trở nên lợi hại hơn.

Cái xác bị chém thịt nát da tan kia lại giơ tay ra đỡ lấy đao của hắn, nắm chặt lấy thanh đao.

Hắn giật mình, cố gắng rút đao ra khỏi tay nó.

Đúng lúc đó, Tiểu Ca lại ra sức vung đao chém vào tay thứ đó.

Đột nhiên, tay nó bị chém lìa.

Tiểu Ca lại rút tay cầm đao về, ôm lấy cổ tay, vẻ mặt đau khổ.

"Rung đến mức tay tôi đau nhức, thứ này cứ như cục sắt vậy." Tiểu Ca than vãn.

Tôi cảm thấy có gì đó không đúng.

Ban đầu những cái xác này vẫn có thể bị chém ra vết.

Nhưng tôi cứ cảm thấy chúng đang ngày càng trở nên lợi hại hơn, bao gồm cả tốc độ di chuyển hiện tại trông cũng nhanh hơn.

Ban đầu chỉ có tôi tấn công, giờ thì tôi lại trở nên bị động.

Trong chốc lát, cả hai chúng tôi đều không chiếm được thượng phong, ngược lại hai cái xác đó lại càng trở nên cường hãn hơn.

Tay tôi cầm đao đã mỏi, cái xác đó liều mạng vung tay về phía tôi.

Hắn vừa lùi vừa bị truy đuổi, thỉnh thoảng lại chém một đao.

Nhưng chém vào cứ như chạm phải cục sắt, không bao lâu tôi đã mồ hôi đầm đìa.

Mồ hôi chảy ròng ròng xuống trán, tôi thậm chí không có thời gian để lau.

"Làm sao bây giờ?" Hắn hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu với hắn, rõ ràng cũng không biết phải đối phó với hai thứ này thế nào.

Chỉ có thể chặt đứt đầu chúng, chúng mới ngừng hoạt động, nhưng chặt đứt đầu chúng cũng không dễ dàng gì.

Hắn cầm đao, dốc sức tiếp tục chém vào chân nó.

Tiểu Ca từ sau nhát chém đó, cũng không chém vào bất kỳ phần nào khác nữa.

Mấy thứ quỷ quái đó dường như ngày càng cứng cáp, Sở Văn và Tiểu Ca đều không biết phải làm sao.

Chương 821

“Cậu có thấy chúng đang mạnh lên từng chút một không...?” Sở Văn nhíu mày nói.

Trong lòng mọi người sắp hết hy vọng.

Nếu thứ này cứ như cỗ máy có thể không ngừng chuyển động, về cơ bản không có điểm yếu, ngày càng mạnh lên.

Như vậy thì làm sao có thể đối phó với thứ này?

Không khí như đột nhiên bị hút cạn, Sở Văn nín thở.

Sau vài lần giao đấu, hắn đã hơi mệt.

Thế nhưng hai thứ quỷ quái trước mặt kia như không có cảm giác đau đớn, không có tri giác gì, vẫn tinh lực vô hạn.

Tiểu Ca hét lớn một tiếng, vung đao chém tới tấp vào nó.

Kết quả là thứ đó lại né tránh một cách khéo léo, nó biết né tránh rồi, trông dáng vẻ vô cùng linh hoạt.

Sở Văn thầm chửi một tiếng, giờ thì càng ngày càng khó đối phó rồi.

Trông có vẻ phải dây dưa với thứ này một hồi lâu, cũng không biết phải đối phó thế nào.

Hơi thở của Sở Văn bắt đầu trở nên gấp gáp, thể lực bắt đầu giảm sút từng chút một.

Thấy Tiểu Ca bên kia dường như cũng sắp không chống đỡ nổi.

Cứ thế dây dưa với hai cái xác, ai cũng không hơn ai.

“Giờ làm sao đây, hừ.” Mồ hôi nhỏ từng giọt xuống.

Sở Văn hơi chống đỡ không nổi, mấy lần giao đấu đã khiến thể lực của hắn cạn kiệt.

Thế nhưng hai cái xác đó lại trở nên mạnh mẽ hơn, có thể né tránh thậm chí là phản công.

Sở Văn vài lần vì né tránh đòn tấn công đó mà suýt bị cái xác kia làm bị thương.

Hắn phải tránh tiếp xúc với hai cái xác đó, sợ rằng trên da chúng có kịch độc.

Cứ như vậy, trận chiến trở nên vô cùng mệt mỏi, Tiểu Ca và Sở Văn hoàn toàn không chiếm được ưu thế.

Chỉ có thể bị động chống đỡ.

Hô hộc, hô hộc, Sở Văn thở dốc.

Đúng lúc đó, những cái xác đó như có trí thông minh vậy, một cái thu hút sự chú ý của Tiểu Ca, một cái tấn công về phía Sở Văn.

Sở Văn phản ứng nhanh, vội vàng giơ tay dùng đao đỡ, nhưng thể lực của hắn lúc này đã cạn kiệt.

Hắn khó khăn dùng đao đỡ trước mặt, cái xác đó đã ở rất gần, hắn phải cố gắng tránh tiếp xúc.

Hắn bị cái xác đó từng chút một dồn ép trước mặt, cách Sở Văn gang tấc.

Hắn không còn sức để chống đỡ nữa, dựa vào hơi tàn cuối cùng đỡ một nhát, nhưng đao lại chém vào vai hắn.

Xoẹt một tiếng, dường như nghe thấy tiếng da thịt bị xé toạc.

Đau đến mức hắn nhíu chặt mày, trên vai có máu bắt đầu rỉ ra.

Thế nhưng vì hai cái xác đó dường như đột nhiên trở nên điên

cuồng, cái ở trước mặt Tiểu Ca cũng quay sang đối phó Sở Văn.

Hai cái xác bắt đầu luân phiên tấn công Sở Văn, hoàn toàn phớt lờ Tiểu Ca.

"Mẹ nó, sao lại không đối phó với y chứ!" Sở Văn vốn không còn bao nhiêu sức lực, tức giận mắng lớn.

Tiểu Ca cũng không thể trơ mắt nhìn Sở Văn bị hai thứ đó giết chết, bèn lao tới giúp hắn.

Hai thứ quỷ quái đó dường như đã khóa chặt Sở Văn, hoàn toàn không để Tiểu Ca vào mắt.

Sở Văn nghiêng người né tránh đòn tấn công, kết quả là cái thứ đó lại há miệng ra muốn cắn Sở Văn.

Dường như chúng dần dần có trí thông minh, thậm chí còn trở nên xảo quyệt.

Sở Văn một tay ôm vai, mày nhíu chặt.

Chương 822

Tay cầm đao cũng dính máu, vai đau không chịu nổi.

Thứ đó vẫn liên tục tấn công hắn một cách điên cuồng, đợt sau hung ác hơn đợt trước.

Hắn gần như không chống đỡ nổi, Tiểu Ca ở một bên đã giúp đỡ đỡ được mấy nhát.

"Hết sức rồi!" Sở Văn mệt đến thở hổn hển.

Giao đấu đã rất lâu rồi, cứ thế này, thể lực của hắn sẽ cạn kiệt hoàn toàn.

Đúng lúc đó, thứ quỷ quái kia đột nhiên lợi dụng sơ hở, tiếp tục tấn công hắn.

Trong chốc lát, Sở Văn căn bản không kịp đổi tay, chỉ dùng tay đỡ lấy.

Hắn nhíu mày, biết không kịp rồi.

Hắn không biết tay mình tiếp xúc với da của thứ đó sẽ gây ra hậu quả gì.

Liệu da có bị thối rữa ngay lập tức không...?

Khi hắn tưởng chừng mọi chuyện đã kết thúc, thứ đó đột nhiên dừng lại.

Tiểu Ca giật mình, vừa rồi y không để ý, để thứ đó lợi dụng sơ hở.

Sở Văn lại thấy thứ đó dường như đột nhiên hành động chậm lại, hắn phát hiện trên tay mình dính máu khi bị thương.

Đột nhiên, hắn hiểu ra.

Chẳng lẽ máu của hắn có tác dụng đặc biệt có thể đối phó với thứ quỷ quái?

Trong lòng hắn nghĩ, nhân lúc sơ hở bắt đầu bôi máu từ vai mình lên đao.

Chết ngựa thì chữa thành ngựa sống, giờ cũng không còn cách nào khác.

Không chừng hôm nay cái mạng nhỏ của hắn phải bỏ lại đây rồi, dù sao thứ này rất khó đối phó.

Bèn vung trường đao chém về phía thứ đó, dồn hết chút sức lực cuối cùng.

Xèo xèo xèo, một mùi thịt cháy khét truyền đến.

Sở Văn ngửi thấy hơi buồn nôn, nhưng kỳ lạ là thanh đao dính máu chém lên cái xác dường như đã khác.

Cái xác đó lại bắt đầu hành động chậm lại, thậm chí từ từ lùi về phía sau.

"Có tác dụng!

Có tác dụng!

Này, bôi một ít đi." Sở Văn phấn khích cười nói, bôi máu của mình cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca cũng hơi ngạc nhiên, nhưng thấy máu của hắn quả thực có tác dụng với thứ quỷ quái, bèn cũng bôi một ít lên đao.

Đao của y sắc bén, y muốn thử xem sao.

Dùng hết sức lực, trực tiếp nhân lúc cái xác đó hành động chậm lại, chém vào cổ nó.

Cộp một tiếng, tiếng đầu người rơi xuống đất.

Thế mà cái đầu đó thực sự bị chém đứt, nửa cái xác còn lại mất đi sự chống đỡ của đầu lâu, trực tiếp đổ sụp xuống.

Cái xác đổ xuống đất bắt đầu phun ra máu đỏ đen, máu đó như nước từ vòi nước tuôn ra không ngừng.

Trong chốc lát, mặt đất đã phủ đầy thứ dịch thể ghê tởm đó.

Sở Văn nhíu mày, không nhìn thêm một lần nào nữa.

Hắn còn một cái xác khác, bèn cầm đao nhìn về phía đó.

Thứ đó vừa rồi suýt chút nữa lấy mạng hắn, hắn lập tức nhìn với ánh mắt hung ác.

Ánh mắt hắn như muốn xuyên thủng thứ đó, tay hắn cũng không chậm trễ.

Hắn múa may trong không trung, trực tiếp chém đao vào cổ thứ đó.

Chương 823

Giống như lúc nãy, đầu của nó trực tiếp rơi xuống khỏi cổ, lộc cộc lăn đến dưới chân Sở Văn.

Sở Văn ghét bỏ trực tiếp đá một cước, đá cái đầu sang một bên.

Trong mắt hắn, chúng không phải là Cương Tử và Ma Tử trước đây, mà là quái vật.

Cho nên vừa rồi hai người ra tay không hề chậm trễ chút nào, thậm chí chém chúng thành ra thế này, cũng không có chút bất an nào.

Lúc như thế này là không chết thì ta sống, huống chi chúng đều đã biến thành quái vật, căn bản không cần bận tâm.

Hai thứ đó nằm bất động trên mặt đất, Sở Văn mới thở phào nhẹ nhõm.

Mệt đến mức hắn trực tiếp ngồi phịch xuống đất, hô hộc thở hổn hển trên nền đất.

Cứ như trải qua nửa thế kỷ vậy, vừa rồi suýt chút nữa mệt chết hắn.

Tính mạng già này đã dốc hết ra rồi, cuối cùng cũng giải quyết được thứ đó.

Tiểu Ca cũng ngồi xuống bên cạnh hắn, trong mắt đầy vẻ mệt mỏi.

Trải qua trận chiến như thế này, ai cũng mệt.

Tiểu Ca ngồi bên cạnh Sở Văn: "Máu của cậu sao lại có thể đối phó với chúng vậy?" Y hơi kỳ lạ.

Sở Văn lắc đầu, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Hắn cười hì hì đáp: “Có lẽ máu của y cũng có tác dụng đấy, chỉ là chưa thử thôi.” Tiểu Ca gật đầu tỏ vẻ nửa hiểu nửa không, nhưng trong lòng y hiểu rõ, thứ quỷ quái đã có thể xuất hiện thì không dễ dàng đối phó đến vậy.

Thế mà lại sợ máu của Sở Văn, điều này lại khiến người ta có chút khó tin.

Sở Văn không nói gì nữa, chỉ cảm thấy mí mắt mình cứ giật giật.

Quá mệt rồi, cơ bản là đã hao hết toàn bộ tinh lực cả đời.

“Nghỉ một lát đi, tôi ở đây canh chừng cho cậu.

Tôi không sao...” Tiểu Ca nói với Sở Văn, y hiểu Sở Văn lúc này rất mệt.

Sở Văn nhìn y một cái thật sâu: “Được thôi, tôi mệt đến mức không còn sức nói nữa rồi.” Vừa nãy lúc giao đấu, nửa sau trận chiến đều là hai thứ quỷ quái đó vây đánh hắn.

Tinh lực tiêu hao của hắn có lẽ nhiều hơn Tiểu Ca rất nhiều, giờ thì quả thực cần nghỉ ngơi.

Mặc dù trong đó có hai cái xác quái vật nằm đó, nhưng hắn mệt đến mức không quan tâm gì khác.

Mí mắt trĩu nặng, Sở Văn trực tiếp ngủ thiếp đi.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, Sở Văn chỉ cảm thấy một giấc ngủ vô cùng thoải mái.

Suốt cả giấc mơ cũng không có, đã lâu rồi hắn không ngủ một giấc thoải mái như vậy.

Khi tỉnh dậy lại cảm thấy bên cạnh đặc biệt ấm áp, hắn hơi kinh ngạc.

Mở mắt ra trước mặt lại có một đống lửa nhỏ, hắn kinh ngạc nhìn

đống lửa.

“Tỉnh rồi à?

Tôi nhóm đấy.

Trong túi tôi có vài cái que lửa, không sao đâu.” Tiểu Ca vừa nghịch đống lửa vừa nói.

Ngoại trừ y ra, ai lại có khả năng nhóm lửa trong mộ chứ.

Nhưng lửa quả thực ấm áp, cơ thể hắn cũng hồi phục rất nhiều.

Nhìn vai mình thì thấy đã được băng bó, không cần nói cũng biết là Tiểu Ca đã giúp hắn làm.

Sở Văn đột nhiên có chút cảm động, Tiểu Ca thật tốt, đã giúp hắn xử lý xong vết thương.

Sở Văn xoa xoa đầu, trán hơi đau.

Có lẽ do ngủ lâu quá, hắn cũng không biết đã ngủ bao lâu.

“Tôi tiếp theo phải làm gì đây?

Chương 824

Trong này nguy hiểm trùng trùng.” Sở Văn nói.

Hắn dựa vào bên cạnh đống lửa, dựa vào đó quả thực ấm áp, khiến cơ thể hắn dễ chịu hơn rất nhiều.

Tiểu Ca cũng lắc đầu, không biết phải làm sao.

Hiện tại tiền không còn quan trọng nữa, có mạng sống mà ra ngoài mới là quan trọng nhất.

Hiện tại phải nhanh chóng rời khỏi đây, y bèn thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tiếp tục tìm lối ra.

Hai người lang thang khắp nơi, hiện tại không nắm rõ được địa hình bên trong.

Những thứ phức tạp, chồng chéo khiến hắn nhìn mà hoa cả mắt.

Dường như đã đi vào một địa cung, rõ ràng đã đi theo con đường đó, nhưng đi đi lại lại lại luôn cảm thấy không đúng.

“Lấy la bàn ra xem thử đi.” Sở Văn nói với Tiểu Ca.

Tiểu Ca lấy la bàn trong túi ra, mượn ánh sáng của đèn pin nhìn kim chỉ của la bàn.

Kim chỉ của la bàn lại chập chờn không ngừng, quả nhiên không có chút tác dụng nào.

Trong mộ dường như có một loại từ lực vô hình, làm nhiễu loạn sự chuyển động của kim chỉ.

“Không có tác dụng, phải dựa vào tôi.” Tiểu Ca lắc đầu, bỏ la bàn trở lại túi.

Hiện tại lương khô trên người cũng không còn nhiều, phải nhanh

chóng ra ngoài.

Trong tay hắn có một vài món đồ nhỏ lấy ra từ mộ, những thứ này tuy không quá giá trị, nhưng ít nhiều cũng có chút tiền.

Sở Văn dẫn đường phía trước, đột nhiên cảm thấy xung quanh tỏa ra một làn sương mù.

Hắn không chắc sương mù này có độc hại hay không, thời gian hiện tại có lẽ là rạng sáng.

Hắn luôn cảm thấy đã gần bên ngoài rồi, không bao lâu nữa có thể ra khỏi.

Còn cái quan tài lớn bên trong mộ thì chỉ có thể đành bỏ qua.

"Cẩn thận một chút, đeo mặt nạ phòng độc vào." Sở Văn nhíu mày, nhìn Tiểu Ca.

Hiện tại không thể lơ là, các loại sương mù.

Sương mù đột nhiên xuất hiện chắc chắn không phải điềm lành.

Tiểu Ca lấy đồ trong túi ra, bèn cả hai người đều đeo vào.

Chắc là sắp ra được rồi, cứ đi thẳng về phía trước, rồi tìm cách đào một cái lỗ từ đó ra ngoài.

Đúng lúc đó, sương mù lại càng ngày càng đặc.

Tầm nhìn của Sở Văn gần như bị che khuất, hắn hơi hoảng sợ.

Bên trong mộ âm tình bất định...

Chẳng lẽ gần vị trí hắn đang ở có bảo bối?

Thông thường, chủ mộ chỉ khi bảo vệ đồ vật mới đặt ra đủ loại cơ quan.

Không chừng trong đó có bảo bối, chủ mộ vì bảo vệ những thứ này mà đặc biệt thiết kế chướng ngại, cho nên càng phải cẩn thận

hơn.

Tầm nhìn của Sở Văn nhanh chóng bị che khuất, hắn cố gắng nhìn rõ những thứ phía trước, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Tầm nhìn càng ngày càng thấp, hắn mở miệng gọi tên Tiểu Ca.

Tiểu Ca lại không có hồi đáp, trong chốc lát hắn bắt đầu hoảng sợ.

Ban đầu Tiểu Ca ở bên cạnh, sao giờ lại không thấy ai?

"Tiểu Ca, y ở đâu?

Có sao không?" Sở Văn hét lớn hai tiếng.

Đáp lại chỉ là một khoảng tĩnh lặng, trong không khí chỉ có làn sương mù đó.

Chương 825

Khi Sở Văn đang sốt ruột như lửa đốt, đột nhiên thấy phía trước dường như có một bóng đen.

Hắn tưởng là Tiểu Ca, vội vàng vẫy tay chào: "Tôi ở đây, tôi ở đây." Hắn vẫy tay gọi lớn.

Nhưng cái bóng đen phía trước lại hơi kỳ lạ, trông hành động cứng nhắc.

Sở Văn đột nhiên nhíu mày, nhìn cái hình dáng đó không giống Tiểu Ca.

Thế nhưng cái bóng đen đó càng ngày càng gần, Sở Văn sắp hoảng loạn rồi.

Trông không phải Tiểu Ca, mà là người khác.

"Ai ở đó đừng động, là ai?" Sở Văn từ từ lùi lại mấy bước.

Vừa lùi mấy bước thì lại bị một thứ gì đó chặn lại, phía sau là một mảng cứng ngắc.

Lòng hắn lạnh toát, phía sau vốn trống rỗng, sao lại có thứ gì đó chặn ở lưng, hắn mới lùi có mấy bước thôi mà.

Cái bóng đen đó càng ngày càng gần, dần dần hắn đã có thể nhìn thấy thứ phía trước.

Nhưng khi nhìn thấy một bộ xương khô toàn thân xương cốt, Sở Văn trợn tròn mắt.

Thứ trước mặt này chỉ còn lại xương cốt, như thể một bộ xương khô đang hoạt động.

Lúc này nó đang cứng nhắc đi về phía hắn, thế nhưng phía sau

dường như có vô số bóng đen.

Sở Văn nghĩ thế mà lại có thứ quỷ quái thế này, phía sau thứ đó còn có nhiều bóng đen hơn nữa.

Chúng đều là quỷ sao?

Trong mộ lại có những thứ này ư?

Sở Văn thầm nghĩ.

Bộ xương khô đó đang di chuyển về phía hắn, vung vẩy bàn tay chỉ còn lại xương cốt.

Sở Văn đương nhiên cũng không phải dạng vừa, trực tiếp cầm đao đối phó.

Dùng đao hung hăng chém vào tay nó, cái tay chỉ còn xương cốt đó bị Sở Văn chém đứt lìa, rơi xuống đất.

Sở Văn lập tức mừng rỡ, thấy thứ này có thể đối phó, chỉ cần chém đứt nó là được.

Khi hắn vừa chém đứt tay bộ xương khô đó, phía sau lại tràn ra một đám lớn.

Sở Văn nuốt nước bọt, cầm đao vung loạn xạ.

Hắn dùng sức vung tay, đao dù sao cũng sắc bén.

Tất cả xương cốt chạm vào đều bị đứt lìa, rơi xuống đất.

Sở Văn nhìn những thứ không có nhiều lực tấn công này, vốn dĩ hơi vui mừng, nhưng khi thấy những đoạn xương trên mặt đất bắt đầu cử động, hắn không giữ được bình tĩnh nữa.

Cái bàn tay bị đứt lìa đó với những phần còn lại của nó, giờ lại bắt đầu vặn vẹo trên mặt đất.

Sở Văn thậm chí có thể thấy những mảnh xương đó trên mặt đất

còn có thể cày ra vết.

“Tiểu Ca, y có ở đó không?” Sở Văn chỉ cảm thấy lúc này tứ bề thụ địch, đành phải lớn tiếng gọi tên Tiểu Ca.

Một mình hắn căn bản không có cách nào đối phó với những thứ này nữa, những mảnh xương trên mặt đất đều bắt đầu vặn vẹo.

Sở Văn trợn tròn mắt, thứ đó suýt chút nữa đã tóm lấy chân hắn.

Sở Văn vội vàng cầm đao hung hăng chém vào cái xương tay đó.

Đúng lúc đó, tất cả bộ xương khô phía trước đều xông lên như điên.

Chúng lại bắt đầu phát ra ánh lửa xanh biếc, trong lòng Sở Văn cuối cùng chỉ nghĩ xong rồi, xong thật rồi.

Nhiều bộ xương khô như vậy, căn bản không chống đỡ nổi.

Hắn cảm thấy cuộc đời mình đã kết thúc.

Ngay cả những mảnh xương tàn trên mặt đất cũng bắt đầu phát ra ánh sáng xanh biếc, nhiệt độ xung quanh lập tức tăng lên.

Chương 826

Mồ hôi từ trên đầu Sở Văn túa ra, làm ướt đẫm quần áo hắn.

Nhìn vô số bộ xương khô và làn sương mù đang tràn tới, thế nhưng nhiệt độ xung quanh lại như địa ngục.

Hắn nhắm mắt lại, chờ đợi tử thần giáng lâm.

Thế nhưng sau khi nhắm mắt lại lại không cảm thấy đau đớn, ngược lại hắn nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Dường như nghe thấy giọng của Tiểu Ca!

"Tỉnh dậy mau, tỉnh dậy mau!" Tiểu Ca sốt ruột kêu lên.

Sở Văn cảm thấy có người dường như đang liên tục vỗ vào mặt hắn, mặt hắn lúc này bắt đầu mát lạnh.

Bèn mở mắt ra, đập vào mắt là vẻ mặt sốt ruột của Tiểu Ca.

Cả người hắn cảm thấy vô cùng căng thẳng, lúc này Tiểu Ca đang trợn tròn mắt nhìn hắn, thế nhưng Sở Văn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sở Văn mơ màng nhìn Tiểu Ca, trong đầu vẫn còn đống xương khô đó.

"Tôi đang ở đâu?

Vừa rồi y đi đâu vậy?" Sở Văn ngơ ngác hỏi Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhíu mày nhìn hắn, vươn tay đỡ hắn từ dưới đất dậy.

Sở Văn lúc này mới phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, mặt mát lạnh, hắn đưa tay sờ một cái.

Hắn mới phát hiện mặt mình đầy nước, nhưng không rõ nước này

từ đâu ra.

“Vừa rồi cậu đã rơi vào ảo cảnh, làn sương mù đó quả thực có độc.” Tiểu Ca giải thích.

Sở Văn lúc này mới phản ứng lại, chẳng lẽ những gì vừa thấy đều là ảo ảnh.

Nhưng vừa rồi cảm giác sao lại chân thực đến vậy, cứ như đang ở trong đó vậy.

Thực sự có chút đáng sợ...

Sở Văn đứng dậy từ dưới đất, vừa đứng vững thì đột nhiên lảo đảo một cái.

May mà Tiểu Ca kịp thời đỡ lấy một tay, hắn mới ổn hơn một chút.

“Uống chút nước đi.” Tiểu Ca đưa cho Sở Văn một cái bình nước.

Sở Văn lúc này mới phát hiện cái bình nước này hơi đặc biệt, lại được làm bằng vàng.

Hoa văn điêu khắc trên đó rất đẹp, nhìn qua là thấy vô cùng giá trị.

“Cái này từ đâu ra vậy?

Sao lại dùng để uống nước?” “Y lấy ở đâu vậy?

Tôi nhớ dọc đường tôi không thu thập mấy thứ này.” Sở Văn tò mò hỏi.

Hắn vừa cầm lấy nước uống mấy ngụm, ực ực mấy ngụm xuống bụng, chỉ cảm thấy lập tức thần thanh khí sảng.

Tiểu Ca không nói gì, chỉ chỉ vào môi trường xung quanh.

Sở Văn ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện trong đó biệt hữu động thiên.

Phía trước lại có nước, trong đó là một căn phòng đá rất lớn.

Bên cạnh bậc thang trong đó, bậc thang xuống ba bậc là nước.

Sở Văn nhìn nước, phát hiện nó trong suốt như pha lê.

Dọc theo dòng nước nhìn về phía trước, hắn mới phát hiện một vùng nước vô tận.

Nhưng nhìn xa hơn, nơi đó dường như có một vài khe hở, từ trong khe hở đó có ánh trăng lọt vào.

"Tôi luôn cảm thấy đó là đường ra." Tiểu Ca đột nhiên nói một câu.

Sở Văn lại sững sờ, sao lại đến một nơi như thế này rồi?

Chương 827

Hắn hoàn toàn không hề hay biết, vừa rồi ảo ảnh đó cứ như thật, sao giờ lại xuất hiện ở đây, Tiểu Ca trông cũng vẫn bình an vô sự.

Tiểu Ca dường như thấy ánh mắt mơ màng của Sở Văn, bèn giải thích: "Vừa rồi cậu đã trúng ảo ảnh, suýt chút nữa đã giết tôi." "Sau đó tôi lại tình cờ giẫm phải một cơ quan, tôi rơi vào cái phòng đá này." Tiểu Ca thở dài một hơi.

Y ngẩng đầu nhìn về phía vùng nước vô tận đó: "Trong đó có hai cái quan tài nhỏ, vừa rồi tôi đã lấy chén từ trong đó ra.

Nhưng yên tâm, tôi tuyệt đối đã rửa sạch." Y cam đoan chắc nịch đưa cái chén cho Sở Văn xem.

Sở Văn hơi mơ màng, lại nhìn về phía hai cái quan tài nhỏ cách đó không xa.

Cái quan tài trông như được đặt trực tiếp ở bên ngoài, không hề có ba lớp trong ba lớp ngoài.

Chẳng lẽ đây là những quan tài nhỏ chôn cất xung quanh lối vào, trông thực sự không hề đơn giản.

Sở Văn vội vàng đi đến trước quan tài, chỉ thấy quan tài đã bị ai đó mở ra, trông có vẻ là Tiểu Ca mở.

Hắn chỉ nhìn một cái đã ngớ người, trong quan tài nằm một bộ xương khô.

Bên cạnh bộ xương khô bày không ít bảo bối, trông đều là những vật tùy táng.

Cái chén vừa rồi dùng để uống nước, trong quan tài có mấy chiếc.

Vừa nãy hắn đã uống thứ nước không rõ nguồn gốc đó, dùng chén đặt cạnh xác chết để đựng, Sở Văn chỉ cảm thấy trong dạ dày cuộn trào.

Hắn vội vàng bịt miệng lại, nôn khan mấy tiếng.

"Yên tâm đi, tôi đã kiểm tra nước rồi, không có vấn đề gì đâu.

Chẳng phải tôi cũng không còn nước sao?

Bình nước của tôi rơi mất dọc đường rồi." Tiểu Ca thấy Sở Văn khó chịu như vậy, không nhịn được nói.

Y cũng bất đắc dĩ, vừa rồi cũng dùng số nước này để đánh thức Sở Văn.

Trông nước vô cùng trong vắt, đã thử nghiệm rồi, nước không có độc.

Sở Văn lắc đầu, biết đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy nước này hình như rất tốt, sau khi uống xong, cả người thần thanh khí sảng, cảm giác sức lực cũng tăng lên rất nhiều.

Tiểu Ca chỉ vào khe hở cách đó không xa: "Tôi cảm thấy có thể ra ngoài rồi, tìm cách phá bung chỗ đó ra, tôi có thể nhìn thấy bên ngoài." Sở Văn phát hiện đây vốn là một nơi nửa kín nửa hở, dòng nước đó không biết chảy về đâu.

Hắn từ từ đến gần dòng nước, mới phát hiện nước thực sự trong suốt như pha lê.

Có thể nhìn rõ đáy, trong đó không hề sâu.

Nhìn xa hơn nữa, nước có lẽ sẽ dần dần sâu hơn.

Hắn nghĩ không chừng từ đây có thể ra ngoài, phá bung cái thứ phía trên ra, chắc chắn có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài rồi.

Nhưng cái động đá phía trên lại hơi cao, cần dùng dụng cụ leo núi móc vào vách đá, sau đó bắt đầu phá.

Sở Văn bèn đi đến bên cạnh vách đá đó, đưa tay sờ vách đá, mới phát hiện nó trơn tuột.

Trông có vẻ đã ở cạnh nước lâu ngày, vách đá phía trên cũng mọc một ít vi sinh vật, có cả rêu xanh.

Hơi phiền phức rồi, may mà có dụng cụ.

Chỉ cần áp sát lên trên gần đỉnh động là có thể phá bung chỗ đó ra.

Mặc dù có ánh sáng lọt vào, nhưng không biết phía trên đó dày đến mức nào, cần phải đi kiểm tra.

"Tôi phải nhanh chóng ra ngoài thôi, đồ ăn hết rồi." Tiểu Ca cũng nhìn lên đỉnh đầu.

Tiếp theo hai người bắt đầu hợp tác, dùng dụng cụ leo núi trèo lên tường.

Y buộc chặt dây thừng vào eo mình, sau đó lợi dụng móc câu bắt đầu trèo lên.

Đối với vách đá vốn trơn tuột, dưới dụng cụ leo núi thì không đáng nhắc đến.

Sở Văn ổn định áp sát vào vách đá, từ từ leo lên cao dần.

Tiểu Ca ở dưới nhìn lên, sợ xảy ra ngoài ý muốn.

Chương 828

Hiện tại chỉ có thể đợi Sở Văn lên trước, sau đó phá bung vách đá đó ra xem có thể ra khỏi đó không.

Sở Văn từ từ leo lên đỉnh vách đá, phát hiện trong đó thực sự có mấy khe hở.

Từ trong khe hở nhìn ra ngoài, hắn mới phát hiện vách đá không dày lắm, trông có vẻ có thể dễ dàng đi ra ngoài rồi.

Dường như từ trong đó có thể nhìn thấy ánh trăng bên ngoài, trong lòng hắn một trận vui mừng.

Đúng lúc đó, hắn đột nhiên cảm thấy trên tay ngứa ngáy.

Hắn cúi đầu nhìn tay mình, vừa nhìn suýt chút nữa bị dọa phát bệnh tim.

Không biết từ lúc nào trên tay hắn lại bò đầy những thứ nhỏ màu xanh lá cây nhễ nhại.

Những thứ này lại phát sáng, nhưng vì chúng dày đặc, trông hơi đáng sợ.

Tiểu Ca ở dưới dường như đã thấy, y căng thẳng hét lớn về phía Sở Văn: "Tay cậu, trên tay cậu có gì vậy?" Sở Văn lúc này đang lơ lửng trên vách đá, bên dưới hơi cao.

Những thứ không rõ tên này đang bò loạn xạ trên tay hắn, dường như muốn bò dọc theo cánh tay hắn lên trên.

Hiện tại Sở Văn đang ở trong tình thế khó khăn, muốn gạt bỏ những thứ này đi, nhưng lại bất lực.

Những con côn trùng đó nhấp nháy ánh sáng xanh, không giống

như đom đóm.

Trong chốc lát, trên tay Sở Văn bắt đầu ngứa ngáy vô cùng.

Dường như hắn cảm thấy những con côn trùng đó đang muốn bò lên người mình.

Hắn mới phát hiện những con côn trùng này lại bò ra từ những khe hở đó, Sở Văn nhíu mày, nhịn cảm giác ngứa ngáy tột độ.

Cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, không cẩn thận buông tay ra.

Trong chốc lát hắn cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người trực tiếp rơi thẳng xuống.

Chỉ nghe thấy một tiếng "bùm", tiếng Sở Văn rơi vào nước.

Tiếp theo Tiểu Ca liều mạng gọi lớn tên Sở Văn, dường như vô cùng lo lắng.

Sở Văn rơi vào nước trong chốc lát, tất cả nước đó đều tràn vào miệng hắn.

Hắn vội vàng ngậm miệng lại, muốn trèo lên.

Mãi mới trèo lên được, hắn đưa đầu ra khỏi mặt nước liều mạng phun nước ra.

Tiểu Ca đứng trên bờ nhìn, thấy hắn ngoi đầu lên mới vội vàng hỏi: "Cậu không sao chứ?" Sở Văn lắc đầu, hiện tại cảm thấy toàn thân trên dưới thoải mái, nước cứ như có phép màu vậy.

Hắn bất ngờ phát hiện, vừa rồi những con côn trùng nhỏ đó dường như cũng biến mất hết, cảm giác ngứa ngáy trên người cũng không còn nữa.

Chẳng lẽ nước không có gì kỳ lạ sao?

Sở Văn cũng không biết, chỉ cảm thấy nước trong vắt.

Đúng lúc đó, hắn đột nhiên cảm thấy bên trong nước có gì đó kỳ lạ.

Nước lại bắt đầu chảy xiết, Sở Văn bị cuốn thẳng ra ngoài.

“Không ổn rồi, tôi sắp bị cuốn đi mất!

Thật tà môn.” Sở Văn chửi một tiếng.

Trên người hắn có những dụng cụ đó, hắn cố gắng móc dụng cụ leo núi trên người vào tường, nhưng phát hiện nước chảy xiết, căn bản không có cách nào chạm vào vách đá.

Tiểu Ca thấy cảnh tượng như vậy cũng sốt ruột, muốn tìm cách cứu hắn.

Nhưng mắt y nhìn thấy hoàn toàn không có cách nào để móc vào được, Sở Văn bị cuốn đi rất nhanh.

Y nghĩ, đành phải mang theo tất cả đồ đạc trong ba lô, rồi không chút nghĩ ngợi nhảy thẳng vào nước.

Dòng sông vốn trong xanh yên tĩnh trong chốc lát như gặp phải lửa cháy, lập tức trở nên hung dữ cuồn cuộn.

Hai người bị cuốn đi nhanh chóng ra ngoài, Sở Văn nhìn thấy mình càng ngày càng xa cái bậc thang đó.

Hắn thử vài lần muốn móc vào vách đá bên cạnh, nhưng không có cách nào.

Chương 829

Cứ thế bị dòng nước cuốn đi, mấy lần bị sóng đánh chìm xuống nước, rồi lại ngoi lên.

Cứ thế, hắn đã uống không ít nước trong đó.

Sở Văn bị cuốn đến chóng mặt, cố gắng giữ mình tỉnh táo.

Thế mà dòng sông đó khá dài, không biết đã bị cuốn đi bao lâu, Sở Văn chỉ cảm thấy mơ mơ hồ hồ.

Mấy lần hắn suýt nữa ngất đi, nhưng lại cảm thấy có một bàn tay nắm lấy mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tiểu Ca, thì ra Tiểu Ca lại bơi đến bên cạnh hắn.

Tiểu Ca đang kéo hắn, dường như muốn khống chế phương hướng.

Tiểu Ca khá giỏi bơi lội, cho nên ở phương diện này y lợi hại hơn.

Sở Văn cũng hơi yên tâm, người tốt ắt có trời phù hộ, nhất định sẽ không sao.

Lại một lúc lâu nữa, dòng nước đột nhiên bắt đầu từ từ bình lặng lại.

Sở Văn mở mắt ra, lúc này mới ngớ người.

Hắn phát hiện Tiểu Ca bên cạnh đang nắm chặt lấy hắn, y cũng nhắm mắt như hắn.

Hắn bèn lay lay Tiểu Ca: "Nhìn kìa, tôi ra ngoài rồi." Xung quanh vốn là trời nắng chói chang, Sở Văn đang ngâm mình trong nước.

Trên trời là một mặt trời lớn, xung quanh toàn là núi.

Tiểu Ca cũng tỉnh táo, không nói hai lời, kéo Sở Văn bơi về phía bờ gần nhất.

Sở Văn cũng là một tên vịt cạn nửa mùa, tuy không đến mức chết đuối, nhưng bơi lội cũng không giỏi.

Hắn phải dựa vào Tiểu Ca kéo đi một đoạn.

Tiểu Ca tốn rất nhiều sức lực, cuối cùng hai người cũng lên được bờ.

Sở Văn ngã vật ra đất thở hổn hển, một đêm không biết đã trải qua những gì.

Thế mà lại tình cờ đi ra được, ngẩng mắt nhìn lên là một vùng sông nước rộng lớn.

Lại có thể đi ra từ trong nước, điều này lại khiến người ta có chút bất ngờ.

Đúng rồi, hắn đã mang không ít bảo bối ra, mau chóng xem thử.

Sở Văn vội vàng tháo chiếc ba lô trên lưng Tiểu Ca xuống, trực tiếp đổ tất cả đồ đạc trong ba lô ra đất.

Bên trong có không ít đồ tốt, có một số đồ đồng, có cả đồ làm bằng vàng.

"Có thể đi đổi chút tiền rồi, mấy thứ này niên đại đã lâu, mang đến tiệm bán." Sở Văn thở dài một hơi.

Lần này thực sự lỗ, thế mà trong mộ lại hiểm ác đến vậy.

Hắn chỉ mang ra được một chút đồ như vậy, mặc dù chỉ cần số này thôi cũng đủ sống sung sướng một thời gian.

Bất kỳ thứ gì trong chiếc ba lô này đều giá trị liên thành, nhưng những bảo bối thực sự lớn đều ở trong ngôi mộ đó.

“Lần này đi suýt mất nửa cái mạng.” Tiểu Ca bất lực thở dài, rồi nằm thẳng xuống đất.

Y khoanh chân trên đất, dường như đang hồi ức lại tình hình trong mộ.

Sở Văn mân mê những bảo bối đó, trong lòng cũng có suy nghĩ riêng.

Trải qua nhiều như vậy, hắn luôn cảm thấy hơi thiệt thòi, những thứ tốt thực sự đều không lấy ra được.

Đặc biệt là hai cái quan tài lớn kia, đều chưa mở ra.

Trong lòng Sở Văn hơi khó chịu, luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Hơi bứt rứt không yên.

Nhưng trong đó thực sự hiểm ác, ít nhất phải mang thêm nhiều người đi cùng mới được.

Hắn không sợ những người đi vào có ý đồ khác, một khi có người mê mẩn những tài vật đó muốn chiếm làm của riêng, vậy thì phiền phức rồi.

Chương 830

“Làm sao bây giờ?” Sở Văn cũng nằm xuống bên cạnh Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhìn những món đồ nhỏ lặt vặt đó: “Làm sao được nữa?

Về thôi, nhặt được cái mạng về rồi.” Sở Văn cũng đành vậy, dù sao cũng còn sống mà trở về.

Bụng hắn đã hơi đói, trống rỗng, đồ ăn đã ăn hết từ lâu rồi.

Cuối cùng hai người trở về chỗ ở, những bảo bối đó hai người đều chia nhau.

Trong đó có một vật phẩm khá hiếm, đó là một chiếc thìa đồng.

Có lẽ bên ngoài trông giống một chiếc thìa đồng, trông rất tinh xảo.

Nhưng không chỉ đơn giản như vậy, chiếc thìa này lớn hơn thìa bình thường.

Cơ bản là lớn bằng một bàn tay, hoa văn trên đó tinh xảo.

Chất liệu của chiếc thìa trông không bình thường, Sở Văn luôn cảm thấy đây là một món đồ thú vị.

Tiểu Ca lại trực tiếp đưa chiếc thìa đồng đó cho hắn.

Cuối cùng Sở Văn đã bán tất cả những thứ đó trên chợ đồ cổ, trong tài khoản của hắn lại có thêm một khoản tiền lớn.

Duy nhất một chiếc thìa, hắn đã giữ lại, cũng không cho bất kỳ ai xem.

Hắn luôn cảm thấy dường như có mối liên hệ nào đó với nó trong cõi vô hình, hắn bỏ chiếc thìa vào túi áo, dùng một cái túi vải nhỏ bọc lại.

Chiếc thìa lớn bằng bàn tay cũng không biết dùng để mở cái gì, chẳng lẽ trong ngôi mộ đó có bí mật?

Sở Văn cũng không thể nào biết được, hắn cảm thấy sẽ không bao giờ quay lại ngôi mộ đó nữa.

Bèn coi như một lần đạo mộ không mấy thành công, Sở Văn về nhà lăn ra ngủ.

Ngủ quá lâu rồi, đầu óc Sở Văn mơ mơ màng màng.

Hắn ngồi dậy khỏi giường, đập vào mắt là đống bảo bối trên bàn.

Những thứ này đều khá dễ tẩu tán, hắn quyết định tốt nhất nên bán trước những món dễ hơn.

Hắn bèn thu dọn hành lý, mặc quần áo rồi đi đến một con phố cổ, cẩn thận bọc đồ vật trong túi.

Hắn đã đi đến một cửa hàng ở sâu bên trong, biết rằng nhà này có lẽ đáng tin cậy hơn.

Rốt cuộc những cửa hàng thu mua đồ vật như vậy đều khá kín đáo, không ai lại phô trương mở ở ngoài cùng.

Sở Văn giả vờ đi vào, như một lão làng lão luyện.

"Mua đồ à, xem đồ cổ nhà tôi đều là hàng tốt nhất." Ông chủ cười hì hì chào hỏi Sở Văn.

Chờ đến khi thấy Sở Văn nhìn chằm chằm vào một món đồ đồng trên kệ, lông mày ông ta liền giãn ra cười tít mắt.

"Món đồ này đáng giá lắm đó, là hàng tốt, ông chủ có mắt nhìn không tệ nha." Ông ta cười tủm tỉm nói với Sở Văn, hai mắt gần như híp lại thành một đường.

Sở Văn vẫy tay trực tiếp đưa ra chủ đề của mình, sau đó liếc mắt ra ngoài một cái, rồi mới đặt túi lên bàn.

Hắn gọi ông chủ: “Tôi muốn bán đồ, xem thử đáng giá bao nhiêu tiền.” Ông chủ vừa nghe thấy thì vẻ mặt hơi không đúng lắm, dường như có chút không mấy vui vẻ.

Sở Văn lại biết người này chắc chắn sẽ mua những món đồ trên tay hắn, chắc chắn sẽ có hứng thú với chúng.

Bèn mở túi ra một chút, để lộ những thứ bên trong.

Vẻ mặt ông chủ vốn dĩ không tốt lắm, lúc này nhìn thấy đồ vật bên trong lập tức trở nên cười tủm tỉm.

Ông ta gọi Sở Văn vào trong để bàn giá cả.

Cuối cùng Sở Văn đã bán những thứ đó với giá hài lòng, trong tài khoản của hắn lại có không ít tiền.

Hắn vui vẻ chuẩn bị quay về, đúng lúc đó, điện thoại của hắn đột nhiên reo lên.

“Sở Văn, có việc rồi, có việc rồi!

Phía Bắc vừa phát hiện một thứ lớn, cậu chắc chắn sẽ có hứng thú.” Người ở đầu dây bên kia hăm hở nói.

Chương 831

Sở Văn vừa nghe giọng này là biết ai rồi, chẳng phải Trần Nhị Thúc sao?

Nhưng hắn đã lâu không liên hệ với Trần Nhị Thúc, sao giờ lại gọi điện thoại cho hắn.

Sở Văn vừa từ mộ trở về, còn hơi mệt mỏi, bèn chỉ thờ ơ hỏi: "Việc gì?

Nói đi Trần Nhị Thúc, gần đây chú đang làm gì vậy?" Người ở đầu dây bên kia hắng giọng hai tiếng, trong giọng nói không giấu nổi sự phấn khích.

"Cậu biết không?

Phía Bắc bên đó đào ra một thứ lớn.

Ngôi mộ đó nằm dưới một cây đa lớn, kỳ lạ là cái cây đó lại mọc thẳng đứng ở đó, không biết sao nữa.

Có người đào, khi đào đến gốc cây thì bên trong lại rỉ ra máu.

Cái thứ đó không ai dám động vào nữa." Trần Nhị Thúc phấn khích nói.

Sở Văn vừa nghe đã biết hóa ra nửa ngày lại là mộ, lần trước cái chỗ đó còn chưa hoàn thành viên mãn, mà giờ lại có cái mới.

"Nhị Thúc đã đặt vé cho cháu rồi, nhanh chóng đi cùng chú, à, nếu có Tiểu Ca thì đưa Tiểu Ca đi cùng luôn nhé." Rồi ông ta cúp điện thoại một tiếng.

Sở Văn vốn dĩ còn muốn nói gì đó, nhưng đầu dây bên kia đã ngắt điện thoại, hắn đành bỏ điện thoại trở lại túi quần.

Nhị Thúc đúng là nhanh như chớp, thế mà lại đặt vé sẵn rồi.

Nhưng nhìn vẻ phấn khích của Nhị Thúc, hắn cảm thấy bên trong nhất định có bảo bối tốt.

Hắn nghĩ, quyết định đi xem thử.

Phía Bắc, thật kích thích.

Không chừng bên đó có một ngôi mộ chưa từng được phát hiện.

Sở Văn trở về nhà, càng nghĩ càng thấy thú vị.

Thật ra hắn càng thích những thứ chưa biết, hoặc có thể là bảo bối bên trong đó.

Một mình đi đương nhiên không được, hắn bèn gọi điện thoại chuẩn bị rủ Tiểu Ca đi cùng.

Nhưng gọi mãi nửa ngày lại không có ai nghe máy, hắn đành dứt khoát một mình đi trước đến chỗ Trần Nhị Thúc.

Không đầy hai ngày, hắn ngồi xe đến nơi Trần Nhị Thúc nói.

Xuống xe thấy Trần Nhị Thúc đang đợi ở đó, Trần Nhị Thúc thấy hắn thì vội vàng cười hì hì kéo hắn đi.

"Nhanh đi với chú, không thể chậm trễ thời gian nữa." Trần Nhị Thúc còn dẫn hắn lên một chiếc xe khác.

Chiếc xe xóc nảy suốt đường, Trần Nhị Thúc trên đường liên tục kể cho hắn nghe câu chuyện về ngôi mộ đó.

Câu chuyện đại khái là như thế này, chủ nhân ngôi mộ đó rất phi thường.

Ngôi mộ đó tà môn, nằm dưới một cây đa lớn.

Khi đào đứt rễ cây, bên dưới đều sẽ rỉ ra máu.

Sở Văn hỏi đó thì phải xuống mộ bằng cách nào, Trần Nhị Thúc

lại nhìn hắn cười.

Trong nụ cười đó ý tứ không cần nói cũng hiểu, làm cái nghề này, có mộ nào mà không xuống được sao?

Trần Nhị Thúc đưa hắn đến một ngôi làng nhỏ, đến một nhà dân làm homestay.

Vừa bước vào lại thấy có mấy người đều nhìn chằm chằm hắn, Sở Văn cảm thấy kỳ lạ.

Trần Nhị Thúc lại cười giải thích: "Đây đều là những người cùng đội với chú chuẩn bị xuống mộ.

Chú giới thiệu nhé, cái này là Từ Thiên, cái kia là Lão Hồ Tử.

Còn..." Sở Văn không có kiên nhẫn nghe ông ta tiếp tục giới thiệu, chỉ liếc mắt nhìn căn phòng.

"Đồ đạc chuẩn bị xong chưa, không có đồ nghề thì khó làm lắm." Sở Văn là một lão làng trong nghề này.

Đừng thấy hắn tuổi không lớn, nhưng đã làm nhiều lần nên cơ bản là vô cùng thành thạo.

Chương 832

Những dụng cụ cơ bản phải có, lúc đi hắn chỉ mang theo những thứ tiện lợi hơn.

Trần Nhị Thúc trong điện thoại cũng nói đã chuẩn bị đồ rồi, cho nên hắn không mang nhiều.

Trần Nhị Thúc vội vàng gật đầu cười nói: "Đương nhiên rồi, không xuống mộ thì Sở Văn phải bỏ công sức ra chứ." Sở Văn đương nhiên biết trên đời không có bữa trưa miễn phí, sở dĩ Trần Nhị Thúc gọi hắn đến, tuyệt đối là vì ngôi mộ này không dễ xuống.

Mặt khác cũng vì nhân lực không đủ, nhân lực không đủ thì xuống sẽ rất vất vả.

Có thể lúc đó mọi người đều sẽ bị kẹt chết ở trong đó.

Đúng lúc đó, một người đàn ông bên cạnh lại thờ ơ liếc nhìn Sở Văn một cái, ánh mắt có chút khinh thường.

"Thằng nhóc ranh vắt mũi chưa sạch có giỏi hơn tôi sao?" Một người đàn ông râu quai nón nhìn Sở Văn với ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

Sở Văn lại không để lời ông ta vào tai, trông hắn quả thực còn trẻ.

Những người giỏi đạo mộ đều là những người lớn tuổi, kinh nghiệm phong phú.

Lúc đó, Trần Nhị Thúc cảm thấy không khí không đúng lắm, bèn vội vàng đứng ra giảng hòa.

"Chẳng phải thêm một người là thêm một sức lực sao?

Nào..." Ông ta vội vàng giảng hòa, dùng ánh mắt ra hiệu cho

những người xung quanh.

Nhưng rõ ràng mọi người đều cảm thấy Sở Văn không phải là nhân vật lợi hại, cũng không để ý ánh mắt của Trần Nhị Thúc.

Những người đó đều không bận tâm đến ai, họ hỏi ra một câu hỏi then chốt: "Khi nào thì xuống?" Thời gian là quan trọng nhất, chậm trễ lâu, mộ bị khai phá một phần thì không hay.

Trần Nhị Thúc vỗ vỗ cái túi phồng lên: "Không đợi nữa sao, tối nay hành động." Sở Văn không nghĩ sẽ nhanh như vậy.

Mặt trăng lạnh lẽo treo trên bầu trời, một tầng mây mỏng nhẹ nhàng che phủ.

Buổi tối ở nông thôn lạnh hơn bình thường một chút, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng động vật kêu.

Buổi tối cũng khá náo nhiệt, rất thú vị.

Đoàn người Sở Văn vác những bao lớn bao nhỏ, mang theo một đống đồ vật đi trên đường.

Người trong thôn cũng đã nghỉ ngơi, trên đường càng không có mấy người chú ý đến một đám người lớn như vậy.

Sở Văn vì để tránh bị nhiều người nhìn thấy hơn, đành phải đi đường tắt.

Một nhóm người đại khái có chín người, trong đó có một người phụ nữ.

Sở Văn không biết lai lịch của cô ta, nhưng vì Trần Nhị Thúc mời, chắc cũng không tệ lắm.

Phụ nữ đôi khi làm việc cẩn thận hơn đàn ông, cũng có thể là người làm y tế.

Trong mộ cơ quan trùng trùng, có khả năng sẽ bị thương.

Thông thường khi xuống mộ đều phải mang theo một bác sĩ như vậy, ít nhiều cũng có tác dụng.

Không lâu sau, Sở Văn đã thấy một cây đa lớn phía trước.

Cây đa đó nhìn từ xa, mười người ôm mới xuể, vô cùng to lớn.

Đoàn người Sở Văn đến nơi, có thể phát hiện nơi đó dường như đã bị ai đó đào một phần.

Không cần nói cũng biết, chắc chắn đã gặp khó khăn, nếu không cũng sẽ không ngừng đào.

Đến nơi, họ đặt đồ đạc xuống đất, Sở Văn cố gắng quan sát địa hình.

"Xem kìa cái thằng nhóc giả bộ làm nhân vật ghê, tôi nghiên cứu mấy ngày mà vẫn chưa ra.

Lối vào mộ lạ thật, chủ mộ lợi hại ghê." Lão Hồ Tử ở phía sau nói với giọng rất to.

Sở Văn đứng phía trước đều nghe thấy lời ông ta nói, tự nhiên trên mặt hắn có chút không giữ được vẻ bình thản.

Thế nhưng những người Trần Nhị Thúc dẫn theo lại nhiều lời, nghe những lời như vậy khiến hắn có chút phiền muộn.

Sở Văn cố gắng giữ bình tĩnh tiến lên kiểm tra địa hình.

Hắn phát hiện ở một góc của cái cây đa lớn đó có một cái lỗ, có lẽ đã đào xuống từ đó, nhưng lại gặp khó khăn.

Chương 833

Sở Văn thử thăm dò cũng đào một xẻng vào đó, một xẻng đất mang lên.

Nhìn từ cảm giác đất này, quả thực có chút không dễ làm.

Trong đó cực kỳ mềm xốp, nếu cố tình đào xuống từ đó, có thể cả ngôi mộ sẽ trực tiếp sụp đổ.

Sở Văn nghĩ, rồi lấy la bàn ra.

Nhìn từ góc độ phong thủy, nơi này quả nhiên không phải một nơi tốt.

Hắn bèn vòng sang đầu kia của cái cây, bắt đầu đào từ phía bên kia.

Hắn đi đến phía bên kia của cây đa lớn, hung hăng đào một xẻng, nhưng lại phát hiện chất đất cực kỳ cứng rắn.

Hắn gọi một người giúp đỡ, bèn hai người nhanh chóng bắt tay vào làm.

Kiểm tra không sai, đây là nơi thích hợp nhất để xuống, theo kinh nghiệm của hắn, nên đào từ đây xuống.

Hai người tốn rất nhiều sức lực, cuối cùng cũng đào được vài mét sâu.

Sở Văn vội vàng lại đào một xẻng nữa, nhưng một xẻng đất xuống, lại phát hiện chất đất trong đó càng cứng hơn.

Một xẻng đất xuống dường như chạm phải thứ gì đó, hình như là rễ cây đa lớn.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, một lát sau trong đất lại bắt

đầu rỉ ra máu tươi, chất lỏng đỏ tươi dưới ánh đèn trông thật đáng sợ.

Sở Văn nhíu mày, chuyện này là lần đầu tiên hắn gặp.

Rễ cây đa lớn bị đào ra lại rỉ ra máu, thật là chuyện quỷ dị.

Bên dưới dường như có thứ gì đó cứng ngày càng khó đào, phía trên ngôi mộ có thể bị vật cứng che phủ.

Hơi phiền phức rồi, trông có vẻ lại gặp khó khăn.

Tám người còn lại, bao gồm cả Trần Nhị Thúc, đều nhìn Sở Văn, có người thậm chí còn mang thái độ hả hê.

Chắc chắn họ đã sớm nghiên cứu cách xuống mộ, nhưng khẳng định không có kết quả nên mới gọi hắn đến.

Sở Văn thích những thứ mới lạ, như vậy mới có ý nghĩa.

Hắn bèn đổi một phương thức khác, phát hiện một lớp cứng dường như là chất khoáng.

Có thể chủ mộ vì để ngăn chặn việc đào quá dễ dàng mà tạo ra một lớp phòng ngự.

Sở Văn cười cười, không có chuyện gì có thể làm khó hắn, bèn lấy ra một cái bình nhỏ từ trong túi.

Trong bình chứa một loại chất lỏng đặc biệt mà hắn đã nghiên cứu trước đây, chất lỏng bên trong có thể ăn mòn một số khoáng chất.

Một khi hòa tan một chút, có thể phá hủy một lớp.

Hắn cũng muốn thử xem sao, bèn đổ chất lỏng trong bình vào lớp đất.

Sau khi đổ xong lại cầm xẻng cố gắng đào, mới phát hiện bây giờ dễ đào hơn nhiều.

Chất đất lập tức mềm hơn rất nhiều, không còn cứng rắn cố định

như lúc nãy khiến khó đào nữa.

"Đúng rồi mà, thằng nhóc Sở Văn chắc chắn làm được." Trần Nhị Thúc ở một bên vui mừng nhìn.

Những người vốn dĩ vẫn đứng một bên hả hê thấy Sở Văn dễ dàng đào bung lớp đất ra, không khỏi đều có chút kinh ngạc.

Lão Hồ Tử bước tới: "Bên trong là gì vậy?" Ông ta hứng thú nhìn cái bình trong tay Sở Văn.

Sở Văn không để ý, chỉ bỏ cái bình trở lại túi.

Đồ tốt sao có thể để ông ta biết, nhìn qua là thấy không phải người tốt rồi.

Trong lòng Sở Văn đã có tính toán, những người này có người căn bản không quen Trần Nhị Thúc, có thể là bị người bên cạnh lôi kéo đến.

Sau khi xuống mộ, nhất định phải nhắc Trần Nhị Thúc cẩn thận những người này.

Hiện tại cũng không thể chỉ ra những người xấu, nhưng cũng là chuyện bất đắc dĩ, chỉ có thể tạm thời chịu đựng.

Những người này có thể không có ý tốt, chỉ có thể cẩn thận đề phòng.

Chương 834

Tuyệt đối đừng để dưới chân là một đống nguy hiểm, mà lại có người đâm sau lưng.

Sở Văn thấy mọi người đều nhìn mình, bèn hét lên: "Lớp đất đã bị phá hủy rồi, nhanh chóng đào đi." Mấy người kia vốn dĩ sững sờ, sau đó bắt đầu cầm xẻng xuống đào đất.

Không lâu sau, lớp trên cơ bản đã bị đào ra, bên dưới dường như có ngói vụn.

Sở Văn nhắc nhở mọi người: "Cẩn thận một chút, cậy từng lớp từng lớp ra." Lão Hồ Tử vốn dĩ cũng biết điều này, nhưng nghe Sở Văn nói vậy, hơi khó chịu.

Hắn luôn cảm thấy cái thằng nhóc ranh này cứ chỉ huy mình, ít nhiều đều có chút không thoải mái.

Dù sao y cũng là lão làng đạo mộ rồi, lại để một thằng nhóc ranh dạy mình phải làm gì.

Bèn trực tiếp nhảy xuống hố, không nói hai lời đeo găng tay bắt đầu thô bạo cậy những mảnh ngói đó ra.

Sở Văn nhìn chỉ lắc đầu, không nói nhiều.

Người liều lĩnh như vậy mà cũng đạo mộ, sớm muộn gì cũng phải bỏ mạng.

Sở Văn còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy một tiếng động lớn.

Chỗ Lão Hồ Tử vừa đứng sụp đổ, cả người ông ta rơi xuống.

Khi nghe thấy tiếng động thứ hai thì cách tiếng động thứ nhất một khoảng cách nhất định, trông có vẻ dưới đó rất sâu.

Lập tức xung quanh bắt đầu ồn ào, mọi người đều ầm ĩ cả lên.

Sở Văn nhíu mày: "Dừng lại, lúc này đừng gây thêm phiền phức nữa.

Cẩn thận một chút từ đó xuống, nếu không quá cao thì chắc không chết được đâu." Sở Văn lạnh lùng nói, lúc này tuyệt đối không thể chần chừ nữa.

Lão Hồ Tử bên dưới không chừng còn một hơi tàn, lại để như vậy chậm trễ, hoặc có thể ngay cả hơi tàn cũng không còn.

Sở Văn lấy dây an toàn trong túi ra, móc vào eo mình.

Hắn buộc chặt đầu kia của sợi dây vào cái cây đa lớn đó, sau khi làm xong tất cả, hắn vịn vào mép động, từ từ trượt xuống.

Tay hắn nắm chặt sợi dây thừng, bên dưới tối đen như mực, chỉ có chỗ đèn trên đầu chiếu sáng mới có một điểm sáng.

Hắn phát hiện bên dưới vô cùng trống trải, khá cao.

Không ngờ, trượt không lâu thì chân đã chạm đất.

Trông không đặc biệt sâu, tên béo đó chắc có thể cứu được.

Lão Hồ Tử vừa mập vừa vạm vỡ, đã nhắc nhở y cẩn thận rồi, lại liều lĩnh cậy ngói, một cú ngã thẳng xuống.

Sau khi Sở Văn chạm đất, hắn hét lớn lên phía trên: "An toàn." Bèn hắn cẩn thận chiếu đèn sang một bên, trực tiếp nhìn thấy Lão Hồ Tử đang nằm ngất xỉu lăn lóc ở một bên.

Hắn lắc đầu, thế này thì hay rồi, lại có thêm một người phải chăm sóc.

Không lâu sau, bảy người còn lại phía trên cũng đã xuống.

Sở Văn ngồi xổm trên đất thăm dò, luôn cảm thấy không có đáy,

bên dưới chắc hẳn còn một tầng nữa.

“Trần Nhị Thúc, bên dưới chắc hẳn còn một tầng nữa, tìm cách cố định tên béo đó trước đi.

Cả người ông ta mà muốn đưa lên thì không dễ đâu, chỉ có thể tìm người chăm sóc, đợi ông ta tỉnh.” Sở Văn bình tĩnh nói.

Trần Nhị Thúc nghe xong lập tức gật đầu, gọi một người đàn ông vạm vỡ bên cạnh.

Bèn Sở Văn chuyên tâm bắt đầu nghiên cứu tầng bên dưới, thế mà ngôi mộ làm khá phức tạp.

Một lối vào lại được thiết kế khá phiền phức, trông cũng là một công trình lớn, không biết đã tốn bao nhiêu nhân lực mới tạo thành như vậy.

Sở Văn muốn tiếp tục đào xẻng xuống, đất bên dưới dường như đã bình thường rồi.

Tiếp theo việc phải làm là tìm chính xác lối vào ngôi mộ.

Một tên gầy gò khác lúc này lại bắt đầu lầm bầm bên cạnh: “Vạn nhất vào nhầm chỗ, mọi người đều chờ chết à.” Sở Văn lúc này hơi bực mình, những người Trần Nhị Thúc dẫn theo đều là hạng người gì vậy?

Nói chuyện thật nhạt nhẽo.

Hiện tại việc phải làm là nhanh chóng tìm lối vào, để mọi người đi vào tìm bảo bối.

Chương 835

Trong mộ còn nhiều đồ tốt hơn đang chờ.

Không thể lãng phí thời gian ở đây nữa.

Sở Văn vội vàng đào xẻng xuống, muốn nhanh chóng tìm lối vào ngôi mộ.

"Cẩn thận một chút, có cần giúp đỡ thì nói với chú nhé." Trần Nhị Thúc là người hiểu chuyện.

Bởi vì ông ta quá tin tưởng Sở Văn, nên mới gọi hắn đến.

Mấy người bên cạnh đều không đáng tin cậy, cũng không thích hợp để xử lý những thứ này.

Hơn nữa mỗi người đều có một người hỗ trợ, cho nên mới gọi những người này đi cùng, nếu không thì những người này đều là gánh nặng, căn bản không cần nhìn đến họ.

Đột nhiên Sở Văn mừng rỡ, cảm thấy đã đào mở ra được rồi.

"Mau giúp một tay, sắp đào mở ra được rồi." Sở Văn hét lên một tiếng.

Hai người không rõ tên bên cạnh đã giúp đỡ.

Hai người tay chân nhanh nhẹn, nhìn họ làm việc khá thoải mái.

Sở Văn cảm thấy Trần Nhị Thúc dù sao cũng dẫn theo hai người hiểu chuyện.

Tiếp đó, họ thực sự đã đào xuyên qua một tầng, và Sở Văn nhìn thấy phía trước có một bậc thang đá dài dẫn xuống.

Y tự ý đi trước, nhặt một viên đá nhỏ từ dưới đất, ném thẳng xuống bậc thang đá.

Ngay sau đó, nghe thấy một tiếng "bịch" trầm đục rơi xuống đất, nhưng điều bất ngờ là lại nghe thấy tiếng nước.

Bậc thang đá nối liền với một hồ nước bên dưới, nhưng không sâu lắm.

"Cẩn thận một chút, đi theo sau tôi." Sở Văn dẫn đầu đi trước.

Sợ bên trong có cơ quan, nếu để những người kia đi trước thì e rằng sẽ trở thành pháo hôi.

Đi trước sẽ ổn định hơn một chút, ít nhất là có thể giúp tránh được không ít cơ quan.

Đương nhiên không cần dùng thân mình để thử cơ quan.

Người làm nghề này tâm trí phải tinh tế, phải đủ bình tĩnh.

Sở Văn đi xuống trước, bên trong ngoài tối đen như mực thì không có gì bất thường.

Y đi hết bậc thang, rồi giẫm vào nước bên dưới.

Lớp nước chỉ vừa ngập mắt cá chân, không sâu.

Y hơi tò mò tại sao bên trong lại có nước?

Chủ mộ lại muốn làm nhiều nước thế này trong mộ?

Khi tiến vào thì cứ từng tầng đất.

Lẽ nào tất cả những thứ này chỉ vì...

Sở Văn không nghĩ tiếp nữa, cẩn thận cầm đèn pin chiếu khắp nơi.

Khi chuẩn bị đi tiếp, y phát hiện dưới chân dường như giẫm phải thứ gì đó.

Một vật cứng rắn.

Y dừng lại, cầm đèn pin chiếu xuống nước.

Một tay ra hiệu cho những người phía sau dừng lại.

Chiếu thẳng đèn pin xuống nước, nhìn kỹ thì phát hiện có một bộ xương.

Sở Văn cau mày, chưa hề đi xuống, tại sao bên trong lại có xương, lẽ nào chủ mộ được chôn ở đây?

Y cảm thấy tốt nhất không nên hành động hấp tấp, phải cẩn thận một chút.

"Bên trong có một bộ xương, không rõ có phải là đạo mộ hay không.

Chương 836

Chủ mộ trước đó đã chôn ở đây...” Sở Văn chưa nói hết.

Lập tức có một người cắt ngang lời y: “Trước tôi chắc chắn không có ai ở đây.

Lớp đất, nhìn là biết không có dấu vết người động vào.” Sở Văn nghe lời đó, chỉ cười lắc đầu.

Những người này cũng quá ngây thơ rồi, người giỏi hơn mình thì đầy, núi cao còn có núi cao hơn.

Có những người khi phát hiện ra một mộ mà không thể khai quật được ngay, sẽ chọn cách che giấu nó trước.

Sợ bảo bối bị người khác lấy đi, nên họ sẽ chọn phong bế trước, đợi có đối sách rồi mới quay lại.

“Cẩn thận hành sự.” Sở Văn dặn dò một tiếng.

Trần Nhị Thúc cũng ho khan hai tiếng, không muốn những người vô não này lại làm phiền Sở Văn.

Y sớm đã nghe chuyện của Sở Văn nên tin tưởng.

Bởi vậy, nhất thời không ai nói gì, Sở Văn cẩn thận dò đường phía trước, đi dọc đường giẫm không ít vũng nước.

Đi một đoạn thời gian, y lại không phát hiện điều gì bất thường.

Bên trong rất lớn, đi mãi mà không thấy bất cứ thứ gì.

Xung quanh toàn là đất bùn, dưới đất cũng chỉ một lớp nước mỏng.

Có người hắt hơi một tiếng rõ to, nước bên dưới rất lạnh, ở một nơi phương Bắc như thế này mà ở lâu thật khiến người ta không chịu

nổi.

Sở Văn chợt nhận ra, nơi này lạnh lẽo, dưới đất lại cố ý trải nhiều nước như vậy.

Sở Văn một mình đi phía trước, phía sau là nhóm Trần Nhị Thúc.

Những người phía sau đang nói chuyện nhỏ, hình như đang thảo luận về chủ nhân ngôi mộ.

Trước đó chắc là đã nghiên cứu xem trong mộ này rốt cuộc chôn ai.

Điều này Sở Văn không hề quan tâm, y chỉ biết Trần Nhị Thúc nói bên trong có những bảo bối kỳ lạ.

Đang đi, y đột nhiên cảm thấy không khí dần trở nên loãng, Sở Văn cau mày.

Y cảm thấy trong mộ có chút không ổn, phải nhanh chóng tìm cách đến lối vào thực sự, nếu không cứ tiếp tục đi về phía trước thế này sẽ không được.

Sở Văn quan sát xung quanh, trực giác mách bảo một vị trí nên y lập tức dừng lại.

Chiếu đèn vào một bức tường, nhìn thấy phía trên có những dấu vết lồi lõm.

Hình như có chút khác biệt so với những nơi khác, không chừng đây là một cơ hội.

"Nhanh lên, ở đây chắc chắn có thể đi vào." Sở Văn bình tĩnh nhìn bức tường đá đó.

Những người xung quanh xúm lại, cũng đều nhìn chằm chằm vào chỗ lồi lõm đó.

Trong số đó có người bắt đầu nói hùa theo, cũng cảm thấy ở đây

có thể đi vào.

Sở Văn lắc đầu, không để ý, cầm dụng cụ bắt đầu đào.

Quả nhiên, chỗ này đặc biệt giòn hơn một chút, dễ dàng đào ra không ít bùn đất.

Ở đây có lẽ là một điểm đột phá, Sở Văn lại dốc thêm sức.

Một người đàn ông gầy cao cũng đến giúp, nhưng trông không được tháo vát bằng Sở Văn.

Toàn thân không có bao nhiêu thịt, cũng không biết tại sao lại gầy như vậy.

Cật lực cùng Sở Văn cạy bùn đất, Sở Văn cũng có thiện cảm hơn rất nhiều với cậu ta.

Còn Trần Nhị Thúc thì đang thu dọn hành lý, số vật tư lần này mang theo quả thật khá nhiều, cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Cuối cùng, Sở Văn đã đào thông một cái lỗ lớn, phát hiện chất đất bên trong xốp hơn rất nhiều.

Hắn dứt khoát không dùng xẻng từ từ nữa, mà trực tiếp nhấc chân dùng sức mạnh đạp lên.

Đống bùn đất sụp đổ ngay lập tức, toàn bộ rơi xuống.

Chương 837

Người đàn ông gầy cao kia thấy tình hình thì cười toe toét, cuối cùng không cần phải mệt mỏi đào đất nữa.

Sở Văn thò đầu vào xem động tĩnh trước, kết quả phát hiện bên trong mọi thứ đã thay đổi.

Bên trong lại có không khí trong lành, Sở Văn không biết không khí này từ đâu ra, nhưng khi thò đầu vào thì cảm thấy bên trong đặc biệt sảng khoái.

Hắn không nhịn được hít một hơi thật sâu, quả nhiên rất thoải mái.

Không ngờ người tạo mộ lại có khả năng này, lại có thể làm cho bên trong có không khí trong lành.

Sở Văn cẩn thận thò đầu vào, rồi chui cả nửa thân người vào.

Phát hiện không có gì bất thường, y liền chui hẳn vào.

Không quên quay đầu ra hiệu cho mấy người còn lại.

Bên trong rất rộng rãi, một bãi đất lớn hàng trăm mét.

Nhìn bên trong rất khoáng đãng, ở phía cuối bên kia có một cánh cửa.

Cửa có hai cây cột lớn, trên cột có rồng cuộn.

Sở Văn chỉ nhìn từ xa một cái, cảm thấy vô cùng tinh xảo.

Công phu làm việc thật sự không chê vào đâu được, mang về cũng có thể đáng tiền.

Nhưng những thứ lớn như vậy thì không dễ mang đi.

Thực ra, những thứ trong cổ mộ như thế này đều là bảo bối, ngay cả những bức bích họa trên tường tùy tiện chụp một tấm ảnh cũng có thể bán được tiền.

"Được đấy, rộng thật.

Chưa vào mà đã có một khoảng sân lớn trống rỗng thế này." Trần Nhị Thúc cảm thán.

Y còn thúc giục muốn đi xem, không chút suy nghĩ đi về phía trước.

Sở Văn cau mày, chưa kịp nhắc nhở Trần Nhị Thúc đã đi mất.

May mà sau khi đi tới đó không phát hiện bất cứ điều gì bất thường, cũng không biết Trần Nhị Thúc đi đạo mộ hay sao.

Chạm vào đồ vật lại không cẩn thận như vậy, hoàn toàn không để ý có cơ quan hay không.

Đúng lúc đó, Sở Văn nghe thấy hai tiếng "sưu sưu".

Hắn vội vàng kêu lớn: "Không hay rồi, Nhị Thúc mau cúi xuống!" Vừa nói xong, may mà Trần Nhị Thúc cũng phản ứng nhanh, lách người tránh được hai ám khí.

Sở Văn nhìn thấy hai vật giống như phi tiêu, cắm sâu vào tường.

Vừa rồi va chạm phát ra tiếng động lớn, xem ra uy lực rất mạnh.

Nếu hai vật đó vừa cắm vào người Trần Nhị Thúc, e rằng trên người ông ta sẽ có hai lỗ thủng lớn.

"Mọi người cẩn thận một chút, dưới đất có thể có cơ quan." Sở Văn hét về phía sau.

Những người này khi chạm vào đồ tốt thường lơ là, hoàn toàn không để ý đến cơ quan thì quá sơ suất.

Bây giờ muốn vào mộ, một số dụng cụ cần phải mang theo.

Thêm người, thêm giúp đỡ.

Không hy vọng mọi người gặp chuyện không may.

Trần Nhị Thúc ngã vật ra đất, thở hổn hển hai hơi: "Mẹ nó đúng là dọa người!" Sở Văn lắc đầu, thở dài.

Đã là lối vào mộ, tự nhiên sẽ không có cơ quan nào để những kẻ đạo mộ thuận lợi đi vào.

Hai phi tiêu vừa rồi cũng chỉ là một hình phạt nhỏ, e rằng phía sau còn có nguy hiểm lớn hơn đang chờ đợi.

Bởi vậy, y bảo Trần Nhị Thúc từ từ di chuyển trở lại.

Trần Nhị Thúc chỉ đi hai bước, nên quay lại dễ dàng theo đúng bước chân vừa rồi, nhanh chóng đến bên cạnh y.

Vị trí mà Trần Nhị Thúc vừa đi qua là những viên gạch được lát, chỉ nhìn thấy phía trên có những chỗ lồi lõm nhỏ.

Chương 838

Nhìn những chỗ này có thể là bẫy, nhất định phải cẩn thận không được lơ là.

Rất có thể đi sai một bước sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng.

Sở Văn lấy ra một cây gậy rút gọn từ trong túi, duỗi thẳng cây gậy ra.

Cây gậy dài khoảng một hai mét, Sở Văn cầm nó cẩn thận chấm vào những vị trí lồi lõm.

"Cẩn thận ám khí, tôi sẽ kích hoạt những cơ quan này trước." Sở Văn cầm cây gậy, cẩn thận chấm.

Quả nhiên lại có hai tiếng "sưu sưu", từ vách đá trên đầu trực tiếp rơi xuống đúng vị trí Sở Văn vừa chấm.

Xem ra bên trong có khá nhiều cơ quan, may mà Sở Văn đã thử trước.

Bởi vậy, sau khi dò xét xong, Sở Văn đi trước một bước, rồi lại dò xét vị trí thứ hai.

Chỉ đi trên những con đường đã được thăm dò, như vậy sẽ an toàn.

Khi Sở Văn dùng cây gậy rút gọn đó dò xét vị trí cách phía trước một mét, mặt đất đột nhiên "ầm" một tiếng sụp xuống.

Phía trước xuất hiện một cái hố lớn, gần như tất cả những người phía sau đều kinh hô một tiếng.

Tiếp đó, Sở Văn dùng vật đó lần lượt dò đường, dẫn mọi người từ từ đi đến trước trụ đá.

Hắn thở ra một hơi, thật sự khá mệt.

Dọc đường mồ hôi lạnh toát ra, sợ sơ suất.

Phía sau có bảy, tám sinh mạng.

Không thể lơ là, nếu không tất cả mọi người đều sẽ chết ở đây.

Ngay cả chủ mộ còn chưa thấy, một nhóm người đã chôn thân ở đây, chẳng phải quá đáng tiếc sao.

Ngay cả những kẻ đạo mộ phía sau nhìn thấy thi thể, e rằng cũng chỉ cười một tiếng.

Có một lần kinh nghiệm, mọi người đều cẩn thận hơn, không còn lơ là như vừa nãy nữa.

Nhưng bây giờ cái nhìn về Sở Văn cũng đã tốt hơn rất nhiều, không còn cho rằng cậu ta là một tên nhóc con, không hiểu biết gì nữa.

Đoàn người đi xuyên qua hai cây trụ đá lớn đó, trực tiếp đi vào bên trong.

Sở Văn biết đại khái đây là mộ nhĩ thất, đi vào từ phía bên.

Bởi vậy, sau khi đi vào phát hiện cũng là một không gian lớn, nhìn bên trong giống như một tổ ong khổng lồ.

Có thể nhìn thấy dưới chân có một số đồng tiền đồng, thỉnh thoảng dưới đất có rơi một hai hạt đậu vàng.

Mấy người phía sau nhìn thấy những thứ này thì nước dãi chảy ra gần hết, nhưng không ai nhặt những thứ đó dưới đất.

Đều biết trong vật phẩm bồi táng còn có nhiều bảo bối hơn, những thứ này chẳng đáng là gì.

Sở Văn tiếp tục đi về phía trước, mục đích của y là muốn đến phòng chính.

Đúng lúc đó, y đột nhiên nhìn thấy trong khe đá dường như có thứ gì đó đang động đậy.

Y cẩn thận ghé sát vào quan sát, nhắm một mắt lại, nheo mắt nhìn vào bên trong.

Mới phát hiện bên trong dường như có một bóng đen đang mềm nhũn động đậy, Sở Văn giật mình.

"Trần Nhị Thúc mau xem, bên trong có thứ gì đó!" Sở Văn vội vàng gọi Trần Nhị Thúc.

Trần Nhị Thúc đi tới cũng nhìn vào khe đá đó, đột nhiên sắc mặt ngưng trọng.

Cả khuôn mặt đều trở nên âm trầm, sắc mặt bắt đầu tái đi.

Ông ta nói với Sở Văn: "Thứ đó có chút không dễ đối phó, phải nhanh chóng tìm cách xử lý nó." Sở Văn phát hiện trong mộ nhĩ thất này có những khe nứt, mới nhận ra từ khi tiến vào, trong những khe tường luôn cảm giác như có thứ gì đó.

Nghe lời Trần Nhị Thúc, mấy người phía sau cũng đều sắc mặt trầm trọng.

Cũng có người đi tới, ghé sát vào khe nhìn thứ bên trong khe tường.

Đột nhiên biết bên trong có một thứ đen thui, dường như đang mềm nhũn động đậy.

Chương 839

Trong phòng mộ như thế này, nơi đã bị phong bế nhiều năm, sao lại có vật sống?

Bên trong chẳng lẽ là côn trùng hoặc những thứ kỳ hình quái trạng, bây giờ bên trong đang phong kín, không chừng lúc nào đó có thể nhảy ra.

Chủ mộ đều thiết kế, một khi xuất hiện tình huống bất thường, thì những thứ bên trong có thể sẽ xuất hiện.

"Làm sao?

Làm cách nào để xử lý những thứ bên trong?" Sở Văn nhìn Trần Nhị Thúc hỏi.

Ở đây y tin tưởng Trần Nhị Thúc hơn, dù sao ông ta cũng đã làm nghề này lâu rồi.

Trần Nhị Thúc sắc mặt trầm trọng: "Dùng que diêm đốt cháy những thứ đó đi, đã ở trong đó lâu như vậy mà không chết, cũng nên..." Lời của Trần Nhị Thúc chưa nói hết, một người khác đã kinh hô, đó là người phụ nữ duy nhất trong đội của tôi.

Nhìn vóc dáng uyển chuyển, nhưng không hề có chút kiêu căng.

Có thể nói là nhu mì mà kiên cường, suốt đường đi đều im lặng đi theo phía sau, không nói một lời.

Lúc này lại không ngừng kinh hãi nhìn chằm chằm vào một chỗ, Sở Văn thấy vậy cũng nhìn theo hướng mắt cô ấy.

Mới phát hiện có một khối vách đá trông không giống bình thường, nhìn khá tinh tế, nhưng lại có một thứ giống hổ phách trong suốt phong bế vách đá.

Qua khối hổ phách trong suốt đó, Sở Văn có thể nhìn thấy bên trong có một thứ đen thui.

Nhưng cũng không nhìn rõ ràng, bên ngoài nó được bao bọc bởi một đống đá.

Sở Văn nghĩ, phá vỡ thứ đó ra, xem bên trong có gì, có lẽ cũng sẽ biết được thứ trong khe tường là gì.

Bởi vậy y tìm dụng cụ chuyên dụng, bắt đầu từ từ cạy vách đá.

Điều này rất quan trọng, không chừng sẽ có thứ gì đó chui ra.

Giống như trong những ngôi cổ mộ thế này, chủ mộ sẽ nuôi một số thứ, những thứ này có thể tồn tại hàng trăm, hàng nghìn năm mà không diệt vong.

Nhưng đối với người sống lại là một mối nguy hiểm, vạn nhất chúng chui ra, thì sẽ đe dọa đến tính mạng.

Sở Văn từ từ cạy, mới phát hiện những vách đá này lại ẩn chứa một khối hổ phách lớn.

Trong hổ phách có một số xác côn trùng nhỏ, nhưng thứ quan trọng nhất nằm ở chính giữa hổ phách.

Đợi đến khi khó khăn lắm mới nhìn rõ toàn bộ, Sở Văn hít một ngụm khí lạnh.

Bên trong được khảm một thi thể trẻ con, đứa bé nằm trong hổ phách, trông sống động như thật.

Thậm chí khóe miệng còn mang một nụ cười, nụ cười này nhìn vô cùng quỷ dị.

Hơn nữa, những chỗ khác của vách đá dường như có thứ gì đó đang nhúc nhích, không biết đó là thứ gì.

Bên trong lại có nhiều thứ kỳ lạ như vậy, trong vách đá đều có

động thiên khác.

Cả biểu cảm của Trần Nhị Thúc đều không được tốt, luôn giữ vẻ mặt âm trầm.

Sở Văn luôn cảm thấy Trần Nhị Thúc dường như đang che giấu điều gì đó, không nói cho y biết.

Khi Trần Nhị Thúc gọi y, chỉ nói rằng cổ mộ đã có từ lâu, mới bị người khác phát hiện gần đây.

Khó vào, thiếu người nên đã gọi y.

Chủ yếu là ngôi cổ mộ này vô cùng thú vị, Sở Văn sẽ cảm thấy hứng thú.

Sở Văn lúc đó cảm thấy lời của Trần Nhị Thúc có ẩn ý, dường như đang che giấu một bí mật không thể tiết lộ, nhưng y cũng không hỏi nhiều.

"Những thứ này không thể xử lý, những thứ mạnh mẽ không thể sống sót." Trần Nhị Thúc thốt ra mấy từ: "Cẩn thận là trên hết." Sở Văn nghe càng cảm thấy không đúng, chắc chắn có chuyện gì đó đang giấu.

Ngôi cổ mộ này có lẽ rất quen thuộc với ông ta, dường như có một nguy hiểm tiềm tàng, đe dọa đến tính mạng của họ.

Ngoài ra, những thứ trong khe tường kia chắc chắn phải loại bỏ.

Một khi đã tiến vào, những thứ trong mộ tiếp xúc với không khí bên ngoài, có thể sẽ xảy ra biến đổi.

Bởi vậy phải ra tay trước, chủ mộ chắc chắn đã thiết lập cơ quan.

Còn những thứ đang nhúc nhích trong khe không biết là gì, nhưng đối với họ là một mối nguy hiểm tiềm tàng.

Chương 840

Bởi vậy, Sở Văn đã châm que diêm nhét vào khe, cũng dặn dò những người khác lấy que diêm nhét vào những khe khác.

Đúng lúc đó, trong khe tường bốc cháy, điều làm Sở Văn bất ngờ là, y nghe thấy từng trận tiếng khóc.

Tiếng khóc đó giống như tiếng trẻ con khóc, thê lương và bi ai.

Âm thanh chói tai, nghe khiến tất cả mọi người đều sởn gai ốc.

Người đàn ông gầy cao đứng cạnh Sở Văn, đột nhiên biểu cảm bi thương.

Sở Văn cũng cảm thấy dường như nó đang điều khiển cảm xúc của mình, nghe tiếng khóc đó hình như đang mê hoặc.

Hắn cố gắng bình tĩnh tinh thần, không để bị tiếng khóc đó làm phiền, cũng không biết tại sao trong tường lại có tiếng trẻ con khóc.

"Đừng nghe, mau bịt tai lại!" Sở Văn nhìn thấy trong đám đông có người bắt đầu không ngừng rơi nước mắt.

Y biết âm thanh từ khe tường chắc chắn mang theo sự mê hoặc, đang mê hoặc tâm trí con người.

Âm thanh chói tai đến mức làm Sở Văn cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Y chỉ cảm thấy âm thanh đó dường như đang đánh thức nỗi đau trong nội tâm, đồng thời y ngửi thấy một mùi lạ.

Mùi giống như mùi thi thể bị đốt cháy, khiến y không nhịn được cau mày.

Hắn lấy hai nút bịt tai từ trong túi ra, trực tiếp bịt tai mình lại.

Vội vàng phát cho những người khác, lúc này có mấy người khóc lóc nước mắt giàn giụa.

Họ thậm chí bắt đầu ôm đầu khóc thét, có người gần như khóc đến mức muốn chết đi sống lại.

Sở Văn giúp họ bịt nút bịt tai vào, mọi chuyện mới đỡ hơn rất nhiều.

Sắc mặt Trần Nhị Thúc vẫn không tốt, nhìn thấy mọi người đều như vậy, ông ta nói: "Thứ đó đang mê hoặc tâm trí con người, bây giờ bị chúng ta đốt cháy, dường như có linh trí vậy." Sở Văn cũng cảm thấy như vậy, mặc dù không rõ thứ bên trong là gì.

Lúc này trong nhĩ thất bốc ra một mùi thịt nướng khó ngửi, nhưng cũng không còn nói nhiều.

Bởi vì trong những ngôi mộ như thế này, nhiều lần rồi, không còn giống như lần đầu tiên của người mới nữa.

Trong đám đông có mấy người bắt đầu bồn chồn lo lắng, trước là nghe tiếng khóc đó, sau lại ngửi mùi khó ngửi.

Sở Văn bảo họ bình tĩnh lại.

Mới chỉ bắt đầu, trong mộ còn có nhiều chuyện không hay hơn.

Dù sao nơi này đã bị phong ấn, có thể đã mấy nghìn năm.

Không ai có thể dự đoán được trong mộ sẽ có thứ gì, điều cần làm là bình tĩnh và cẩn thận.

Đợi đến khi Sở Văn không nghe thấy tiếng động trong khe tường nữa, y mới thò đầu ra cẩn thận kiểm tra.

Phát hiện bây giờ trong tường đã yên tĩnh, không còn động tĩnh nữa.

Điều đó khiến y thở phào nhẹ nhõm, những thứ quỷ quái đó chắc

đã bị xử lý sạch sẽ.

Còn lại 9 người, trong đó có một người mập bị ngã đập đầu bất tỉnh.

Không lâu sau, Sở Văn ngạc nhiên phát hiện dường như thiếu mất một người.

Suốt đường đi y không để ý đến số người, bây giờ cộng thêm người mập kia thì chỉ còn tám người, một người đã đi đâu rồi.

Hắn hướng ánh mắt về phía Trần Nhị Thúc: "Ông có quen biết tất cả những người này không?

Thiếu mất một người, xem ai không có mặt." Trần Nhị Thúc nghe lời đó sắc mặt biến đổi, dường như có điều muốn nói, nhưng lại không nói ra.

Sở Văn hiểu, liền kéo Trần Nhị Thúc đến cạnh tường.

Nhẹ giọng nói với Trần Nhị Thúc: "Ông không muốn có bảo bối trong mộ sao?

Mọi người cần hợp tác tốt, tôi hy vọng ông đừng che giấu sự việc." Trần Nhị Thúc nghe lời đó, cau mày, sắc mặt đại biến.

"Tôi..." Ông ta lắp bắp, nhưng cứng rắn không nói ra.

Sở Văn nổi giận, liền đấm một phát vào tường.

Chương 841

“Nói thật không được sao?

Nó liên quan đến sự an nguy của những người ở đây.

Những người ông tìm này, rốt cuộc có quen biết hết không?” Sở Văn nói vậy, cũng sợ Trần Nhị Thúc đã mang theo một số người có ý đồ khác.

Bỗng dưng thiếu mất một người ở đây, liệu có phải người đó đã đi tìm đồ rồi không.

Trần Nhị Thúc vừa há miệng định nói, thì bức tường phía trước bắt đầu rung chuyển.

Sở Văn cũng giật mình, không ngờ vừa rồi một cú đấm của mình lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, lẽ nào đã động vào thứ không nên động.

Đúng lúc đó, từ trong khe tường bay ra dày đặc những con côn trùng đen nhỏ.

“Đi nhanh, cẩn thận một chút, dùng lửa đốt!” Trần Nhị Thúc vội vàng lùi lại, sắc mặt kinh hoàng vô cùng.

Sở Văn biết, trong mộ chắc chắn hung hiểm vạn phần.

Trần Nhị Thúc nhất định có mục đích riêng, mới đặc biệt muốn vào ngôi mộ này.

Còn việc triệu tập những người này, có lẽ chỉ để giúp ông ta đạt được mục đích cuối cùng mà thôi.

Có thể ông ta căn bản không quan tâm đến sống chết của những người này, thậm chí hoàn toàn không để ý.

Sở Văn cau mày, lại thấy đàn côn trùng đen bay tới che trời lấp đất.

Trong lúc cấp bách, hắn cầm que diêm ném thẳng vào khe.

Tiếp đó, lấy ra một cây đuốc từ trong túi, dùng que diêm châm lửa.

Nhị Thúc chắc chắn rất quen thuộc với ngôi mộ, vì đã nói dùng lửa đốt có hiệu quả, vậy thì thử xem.

Quả nhiên, những con côn trùng đen đó dường như cực kỳ kỵ lửa.

Nhưng những con côn trùng dày đặc vỗ cánh tấn công những người khác.

Những người khác thấy vậy cũng vội vàng châm đuốc, có một số người chưa kịp châm lửa, những con côn trùng đó lập tức bu kín lên.

Cùng một mục tiêu hình như đều là khuôn mặt của con người.

Sở Văn thấy vậy vội vàng cầm đuốc đi giúp đỡ, vung vẩy trong không khí, cố gắng dùng đuốc trên tay xua đuổi những con côn trùng đó.

Những con côn trùng đó bám chặt trên mặt người đàn ông kia, may mà Sở Văn cầm đuốc đã có kinh nghiệm hơn một chút, những con côn trùng đó cũng đều bay đi.

Người bị côn trùng cắn mặt mày sưng đỏ, máu thịt lẫn lộn.

Người đàn ông đó nắm chặt mặt mình: "Cứu mạng!

Cứu mạng!" Hét thảm thiết.

Rồi ngã vật xuống đất, lại bắt đầu lăn lộn.

Chỉ bị cắn một mảng trên mặt, bây giờ côn trùng cũng đã bay đi, lại nằm trên đất giãy giụa trong đau khổ.

Nắm chặt mặt mình, dường như vô cùng đau đớn, cả người lăn

lộn lung tung trên đất.

Sở Văn có chút lo lắng, muốn tiến lên hỏi.

Trần Nhị Thúc lại vô thức kéo y lại: "Đừng..." Sở Văn không tiếp tục đi tới, dùng ánh mắt khác thường nhìn Trần Nhị Thúc: "Tại sao?" Y biết Trần Nhị Thúc rất hiểu ngôi mộ này, biết chuyện gì đang xảy ra.

Sở Văn không nói gì, chỉ nhìn người đàn ông đang lăn lộn trên đất: "Không cứu được nữa rồi." Vừa nói xong, người đàn ông trên đất lập tức ngừng lăn lộn, rồi hai tay dang ra, cứ thế nằm im trên đất không động đậy nữa.

Trên mặt ông ta, quả thực không còn một miếng thịt lành lặn.

Trần Nhị Thúc cúi người xuống kiểm tra, cẩn thận đặt tay lên cổ tay người đàn ông đó.

Ngay sau đó, ông ta lắc đầu: "Người chết rồi." Những con côn trùng còn lại đã ẩn mình vô hình khi họ lấy đuốc ra vung vẩy.

Sở Văn mới nhận ra sự nghiêm trọng của sự việc, thấy Trần Nhị Thúc dường như đã biết từ trước sẽ có người hy sinh.

Những con côn trùng nhỏ bé như vậy, chỉ phủ kín trên mặt, mà người đã không cứu được nữa.

Mới không lâu sau, một người sống sờ sờ đã chết mất.

Chương 842

Lúc này mấy người còn lại đều có chút hoảng sợ, nhìn thi thể trên đất, sắc mặt đều không được tốt.

Môi Sở Văn cũng bắt đầu tái nhợt, y biết điều phải làm vô cùng gian nan.

Nhưng không ngờ nhanh như vậy đã có người chết, mới chỉ ở nhĩ thất.

May mà y cũng không còn quá kiểu cách, chỉ có chút khinh bỉ với cách làm của Nhị Thúc khi che giấu sự việc.

Những người đạo mộ trong lòng đều rõ, có những người căn bản không hy vọng có thể sống sót trở về.

Đều đang mưu tính những tài sản quý giá.

Trong mộ một mảnh tĩnh lặng, những con côn trùng đen đó cũng đều bị đuốc dọa cho chạy mất.

Dưới đất nằm một thi thể máu thịt lẫn lộn, cả khuôn mặt đều sưng đỏ một mảng.

Sở Văn lại nhìn về hướng đó một cái, chỉ cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái.

Một người sống sờ sờ lại chết ngay trước mắt như vậy.

"Phía sau phải cẩn thận một chút, Trần Nhị Thúc, có chuyện gì hy vọng ông có thể nói rõ." Sở Văn nghiêm túc nhìn ông ta.

Trần Nhị Thúc lúc này ánh mắt đờ đẫn, vẫn nhìn chằm chằm vào thi thể trên đất.

Dường như vẫn đang trong trạng thái kinh hồn chưa định, không

nói gì.

Một người đi về phía trước, hoàn toàn không đáp lại Sở Văn.

Người đàn ông gầy cao bên cạnh Sở Văn đi tới, vỗ vai y: "Không sao đâu, tổng phải có một người hy sinh.

Tuy không ai muốn nhìn thấy, nhưng khi xuống đấu thì sẽ luôn có một hai tai nạn." Sở Văn chỉ cảm thấy trong lòng có chút khó hiểu, không phải tất cả đều là người của ông ta sao, sao có thể?

Thi thể nằm trên đất chắc không ai sẽ giúp chôn cất, không ai có sức lực để mang ông ta ra ngoài.

Nếu không phải là hai người có quan hệ đặc biệt tốt, có lẽ có thể mang thi thể ra ngoài chôn cất tử tế, bình thường thì cứ vứt thẳng vào mộ mặc kệ.

Dù sao ở đây đã chết nhiều người như vậy rồi, dưới đáy mộ còn bao nhiêu linh hồn oan khuất.

Đoàn người lại tiếp tục đi về phía trước, đúng lúc đó Trần Nhị Thúc vẫn đang đi phía trước, đột nhiên dừng lại.

Cau mày nhìn thứ dưới đất, biểu cảm kỳ lạ.

Sở Văn cũng vội vàng theo lên, muốn xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Kết quả nhìn thấy một vũng máu tươi đỏ rực, cũng không biết là máu của thứ gì.

Ngoài ra, dưới đất có một cái túi lớn.

Cái túi nhìn là biết đồ dùng của người hiện đại, mặc dù trên đó dính đầy bụi bẩn, nhưng tuyệt đối không phải của người xưa.

Sở Văn cũng giật mình, vội vàng cúi xuống đeo găng tay bắt đầu lục túi, xem bên trong có gì.

Trên túi phủ đầy bụi, Sở Văn không nhịn được khẽ thổi.

Kết quả ngay lập tức không khí tràn ngập bụi, khiến y ho sặc sụa.

"Trước tôi đã có người ở đây..." Người gầy cao cũng cúi xuống.

Sở Văn thở dài, khi vào y cảm thấy ngôi mộ này như thể mới bắt đầu được khai quật.

Bên trong không có bất cứ dấu vết nào, ngay cả lối vào cũng như chưa từng có ai động tới.

Không ngờ bên trong đã có người vào, và cũng trước đó, đã có người ở đây rồi.

Đúng lúc đó, y quay đầu nhìn Trần Nhị Thúc một cái.

Chỉ thấy Trần Nhị Thúc đeo găng tay, bắt đầu chạm vào vũng máu đó.

Rồi lại cau mày chặt hơn, biểu cảm ngưng trọng.

Dường như chìm vào một trận trầm tư, nhưng Sở Văn căn bản không biết ông ta đang làm gì.

Ngôi mộ này thật kỳ lạ, Trần Nhị Thúc dường như đã biết từ trước.

Chương 843

Vừa rồi đàn côn trùng đen lớn cũng đã nhắc nhở dùng đuốc đốt, nếu không có lẽ không chỉ một người chết.

Trần Nhị Thúc dùng tay đeo găng trắng, chạm vào vũng máu trên đất.

Vũng máu đã hơi chuyển sang màu đen, xem ra đã có một thời gian rồi.

Tiếp đó dùng tay gạt gạt trên đất, kết quả một lúc sau lại gạt ra bụi.

Vũng máu lớn trên đất lại bắt đầu kéo dài ra, dường như máu không chỉ có một chút ở đây.

Sở Văn nhìn thấy Trần Nhị Thúc dùng tay cố gắng lần theo vệt máu đó bắt đầu gạt bụi trên đất.

Sở Văn càng nhìn càng thấy rợn người, chủ nhân vũng máu này khi còn sống dường như đã bị tấn công.

Thông qua vũng máu lớn trên đất, bao gồm cả những dấu vết phía sau, có thể thấy người đó dường như đang bò.

"Theo phán đoán của tôi, người này khi còn sống chắc chắn đã bị trọng thương.

Dường như bị thứ gì đó truy đuổi, đang chạy trốn." Sở Văn phân tích.

Trần Nhị Thúc vẫn đang lần theo vệt máu đó tìm kiếm hướng đi của người kia, một vệt máu dài.

Sở Văn càng nhìn càng thấy rợn người, bởi vì dấu vết máu trên

đất đặc biệt lộn xộn.

Nếu không phải vũng máu mà y vừa đứng quá nhiều, e rằng căn bản không thể phát hiện những dấu vết máu bị bụi che lấp.

Đột nhiên, phía sau truyền đến động tĩnh.

Người đàn ông mập lớn bị ngã trước đó dường như đã tỉnh, tỉnh dậy dụi dụi đầu.

"Ở đâu?" Ông ta mơ màng hỏi.

Sở Văn có chút không thèm để ý, suốt đường đi đã gây không ít rắc rối.

Chỉ riêng việc mang theo một người như vậy đã đủ mệt rồi, còn phải mang theo những vật tư kia.

Người đàn ông mập kia ngơ ngác, vừa tỉnh dậy quả thực là trong trạng thái đó.

"Mau nhìn trên đầu mình!" Người mập tỉnh dậy kêu lớn, chỉ vào đầu mình.

Ông ta vẫn đang nằm, một mắt có thể nhìn thấy trên đầu.

Bởi vì đã vào mộ, ông ta đã ngất đi, tôi lại không thể vứt bỏ ông ta như người chết.

Suốt đường đi đều có người khiêng ông ta, những người phía sau cũng đi rất vất vả.

Sở Văn nghe lời đó vội vàng ngẩng đầu nhìn vách đá trên đỉnh đầu, nhìn thấy hai điểm sáng màu xanh lá cây.

Hai điểm sáng màu xanh lá cây đó giống như mắt của động vật, đang di chuyển.

Dường như có thứ gì đó đang bám trên vách đá phía trên, đang

động đậy ở đó.

Sở Văn muốn nhìn rõ thứ đó là gì, nên cầm đèn pin giơ lên đầu.

Không biết đèn pin có thể chiếu sáng thứ đó không...

"Khoan đã, đừng!" Trần Nhị Thúc vội vàng lao tới, giật lấy đèn pin trên tay Sở Văn ném xuống đất.

Sở Văn giật mình, không kịp phản ứng, bị Trần Nhị Thúc đột ngột đánh rơi đèn pin.

Tiếng "phanh" vang lên, đèn rơi xuống đất.

Sở Văn không hiểu Trần Nhị Thúc làm vậy để làm gì, thật đáng tiếc, vật tư mang theo không nhiều, đèn pin lại rơi xuống đất.

"Làm cái quái gì!" Sở Văn có chút tức giận.

Y rất ít khi tức giận như vậy, nhưng nơi này rõ ràng là Trần Nhị Thúc đã gọi y đến.

Suốt đường đi lại luôn có bí mật như vậy, bây giờ lại đánh rơi đèn pin.

Sắc mặt Trần Nhị Thúc vẫn không tốt, từ khi tiến vào, ông ta luôn giữ một vẻ mặt trầm tư.

Cả người vô cùng cẩn thận, dường như đang e dè điều gì đó.

Chương 844

Chiếc đèn pin dưới đất vỡ tan thành nhiều mảnh, vương vãi khắp nơi.

"Đừng dùng đèn chiếu vào thứ đó, nó sẽ thu hút nó, hậu quả không thể lường trước." Trần Nhị Thúc dường như đang kìm nén, ngẩng đầu cẩn thận nhìn lên đỉnh đầu.

Sở Văn trực tiếp đi đến trước mặt ông ta, không nói nhiều, tóm lấy cổ áo ông ta.

"Nói cho tôi biết rốt cuộc bên trong có bí mật gì!

Mục đích của ông đến đây là gì?

Không chỉ vì những vật bồi táng đó chứ?" Tôi ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm ông ta, dường như muốn xuyên thủng.

Trần Nhị Thúc lùi lại một bước, mạnh mẽ ngã vật xuống đất.

Cả người suy sụp ngồi trên đất, hai mắt vô thần.

Sở Văn lại cười lạnh một tiếng, khi vào y đã phát hiện Trần giáo sư có chút không đúng, hình như đang lợi dụng y.

Một trận im lặng đến đáng sợ, những người phía sau Sở Văn cũng không ai nói gì.

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào Trần Nhị Thúc, những người này cũng vì Trần Nhị Thúc nói có bảo bối mới đến đây.

Đạo mộ, một khi có việc làm ăn là mọi người đều muốn kiếm chút lợi.

Khi có thể phân chia đồ vật tốt, ai cũng không nhịn được muốn kiếm chút bảo vật.

“Được rồi, tôi nói.

Nơi này trước đây đã có người vào, chỉ là những cặp người ở đây đều có đi không có về.

Trong đó có một người là anh tôi, tôi không tin anh ấy sẽ chết ở bên trong!

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Ông ta nghiến răng nói, âm thanh dường như phát ra từ cổ họng.

Sở Văn không nhịn được đưa tay đẩy ông ta một cái: “Chẳng trách, ông lại hiểu rõ nơi này như vậy.” Những người phía sau đều bắt đầu bàn tán xôn xao, ngoài người thiếu kia thì còn tám người.

Tất cả mọi người đều nhìn Trần Nhị Thúc bằng ánh mắt khác thường, Trần Nhị Thúc đành phải kể tiếp câu chuyện.

“Tôi vẫn luôn muốn đến nơi này, nhưng ban đầu tôi luôn không đồng ý, nơi này vô cùng nguy hiểm.

Sau lần cuối cùng đó, không còn ai quay về nữa.” Ông ta nghiến răng nói xong.

Sở Văn chìm vào trầm tư, nhìn tình cảnh này vô cùng nguy hiểm.

Trần Nhị Thúc này chỉ là một biệt danh, thực ra chỉ là người quen biết với những huynh đệ đạo mộ trước đó.

Sở Văn biết ông ta rất chuyên nghiệp, đã làm nghề này lâu rồi.

Y lắc đầu, đã đến đây rồi, quay lại đường cũ cũng không còn khả năng lớn.

“Được rồi, tìm người thôi, tôi sẽ tìm cơ quan.” Sở Văn gạt những mảnh đèn pin vỡ dưới đất ra.

Trong lòng có một ngọn lửa giận, y ghét nhất người khác che giấu sự thật rồi lừa gạt mình.

Nhưng trong mộ quả thật phải cẩn thận hơn, không ngờ vừa vào đã bị cho một trận phủ đầu.

Mới vào không lâu đã có một thi thể.

Tiếp theo, tiếp tục đi về phía trước, trên đường Trần Nhị Thúc cũng kể về chuyện của anh trai mình.

Đạo mộ ở đây, cuối cùng đều có đi không có về.

Lờ mờ luôn cảm thấy anh trai còn sống, chỉ là không thể nào bị mắc kẹt trong ngôi mộ này.

Mặc dù đã đi mười ngày, nhưng anh trai ông ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng, mang theo không ít đồ vật.

Không chừng có thể cầm cự được, chỉ là bị tạm thời mắc kẹt ở đây.

Trên đường Sở Văn cẩn thận từng li từng tí, sợ lại chạm phải bẫy.

Trần Nhị Thúc đối với ngôi mộ này cũng rất hiểu rõ, suốt đường đi cũng không còn gặp nhiều rắc rối nữa.

Điều không hiểu rõ cũng chỉ là một phần, từ một số cổ tịch còn sót lại mà phát hiện vị trí mộ huyệt.

Chương 845

Bao gồm cả một số truyền thuyết lưu lại, chắc chắn là do người tạo mộ để lại.

Phía trên ngôi mộ đã nuôi một số động vật, những thứ đó lấy xác chết làm thức ăn.

Vừa rồi không để Sở Văn trực tiếp lấy đèn pin chiếu lên đỉnh đầu cũng là sợ kích động những thứ quỷ quái đó, bây giờ không kinh động thì tạm thời sẽ không động đậy.

Mọi việc cẩn thận là trên hết.

"Chủ nhân ngôi mộ này là một lão thương nhân, giàu có địch quốc.

Khối tài sản phong hậu chôn giấu dưới lòng đất của những vị đế vương khác khiến tất cả mọi người đều thèm muốn." Trần Nhị Thúc vẫn thao thao bất tuyệt kể những điều mình biết.

Lão thương nhân này sau khi chết, muốn hưởng đãi ngộ như đế vương, cũng vì thế mà xây dựng một ngôi mộ xa hoa.

Nơi này được xây dựng lén lút, bỏ ra một số tiền khổng lồ để chế tạo.

Công nhân lúc đó nhiều không đếm xuể, có cả những người tạp nham trà trộn vào để kiếm tiền công.

Những vật bồi táng bên trong chắc chắn không ít, và kiến trúc cũng cực kỳ phức tạp.

Ngôi mộ được chế tạo tốn rất nhiều nhân công và tiền bạc này chắc chắn cũng là do vị vương triều nào đó lén lút làm ra.

Còn về chuyện che giấu bằng cách nào, ông ta không biết.

Nơi này đặc biệt lớn, đoàn người Sở Văn đi đến mức đau lưng mỏi gối.

Vẫn chưa đi đến phòng chính, hoặc căn bản là chưa tìm thấy.

“Tại sao bên trong lại lớn như vậy?

Có phải đã đi nhầm chỗ rồi không...” Sở Văn luôn cảm thấy không đúng lắm.

Hắn đã thấy nhiều ngôi mộ, có những lối vào được thiết kế cố ý, khiến người ta không biết đường nào mà lần.

Phòng chính thực sự có thể có một lối vào khác, còn lối vào đó ở đâu thì phải xem.

“Đã hơi muộn rồi, ở đây nghỉ ngơi đi, mọi người đều đi không nổi nữa rồi.” Trần Nhị Thúc nói.

Ông ta đặt thẳng chiếc túi sau lưng xuống đất, toàn bộ đống đồ trên lưng đều được vứt xuống đất, đoàn người mang theo không ít đồ vật.

Sở Văn nghĩ, làm vậy cũng đúng.

Nên nghỉ ngơi tử tế, rồi tiếp tục đi đường.

Cứ đi lung tung như ruồi không đầu cũng chẳng có tác dụng, nhất định phải nhanh chóng tìm thấy mộ chính.

Sau đó, suốt đường đi thuận lợi hơn rất nhiều, nhưng sự thuận lợi đó lại khiến y có chút cảm thấy không đúng.

Tại sao lối vào lại có nhiều bẫy như vậy, thậm chí có cả những con côn trùng đen ghê tởm kia.

Sau đó, suốt đường đi lại thuận lợi như vậy, ngoài vũng máu kỳ lạ dưới đất ra, không có gì khác.

Đoàn người lần lượt tìm túi ngủ trực tiếp nằm ngủ, đó gần như là vật dụng cần thiết.

Sở Văn cũng bắt đầu nghỉ ngơi, uống một ít nước, rồi cho số nước còn lại vào túi.

Trong mộ, những thứ cần tiết kiệm đều phải tiết kiệm, nếu không dùng hết sớm có thể cuối cùng sẽ chết đói ở đây.

Gần như tất cả mọi người đều đã tìm được chỗ nằm, ngủ trong túi ngủ cũng khá thoải mái.

Không biết trong mộ có ngủ yên được hay không, nhưng không ai có bất kỳ lời than phiền nào.

Sở Văn chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, đi một đoạn đường dài như vậy, đều cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi.

Trong mơ màng y cũng ngủ thiếp đi, có nhiều người ở đây, chỉ cần có một chút động tĩnh là sẽ biết.

Trước khi ngủ y cũng đã để một số đồ vật bên cạnh mình, những thứ này để phòng khi cần dùng.

Trong mộ có thể có tám người sống, nếu có những thứ khác, thì chỉ có thể là người chết.

Sở Văn ngủ rất nông, dù sao ở một nơi như thế này, ai dám ngủ say ở đó, sau đó bị mắc tiểu mà tỉnh dậy...

Y cau mày tỉnh dậy, kéo khóa túi ngủ ra.

Chương 846

Vận động cánh tay đang đau nhức, chắc chắn không thoải mái như ngủ trên giường ở nhà.

Kết quả vừa đứng dậy đã ngây người, mới phát hiện bên trong dường như chỉ còn lại một mình y.

Xung quanh những người ban đầu cùng ngủ đều biến mất, trên mặt đất có không ít dấu vết bụi bẩn.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Mọi người đều đi đâu hết rồi.

Sở Văn rõ ràng ngủ rất nông, có một chút động tĩnh xung quanh cũng phải biết.

Tình hình xung quanh vẫn giống như trước khi ngủ, không phát hiện bất cứ điều gì bất thường.

Nhưng bảy người còn lại đã đi đâu, y không nhịn được mở miệng kêu lên: "Trần Nhị Thúc, ông ở đâu?" Đáp lại chỉ là một mảnh tĩnh mịch, xung quanh dường như không còn một người sống nào nữa.

Một giấc ngủ dậy mà những người này đều đi đâu hết rồi?

Lại chỉ còn lại một mình y ở đây?

Sở Văn chỉ cảm thấy một trận da đầu tê dại.

Một luồng hơi lạnh trực tiếp từ dưới chân Sở Văn xông lên, Sở Văn ngơ ngác đứng ở đó.

Một giấc ngủ dậy bên cạnh không còn một người nào khác, cuối cùng y kinh ngạc phát hiện những thứ mình mang theo cũng đều biến mất.

Đúng lúc đó, phía sau có thứ gì đó chạm vào một cái.

Một thứ dường như đặt lên vai y, dưới đất có một chút ánh sáng từ đèn pin.

Mượn ánh sáng đó nhìn lên vai mình, kết quả phát hiện trên vai có một bàn tay trắng bệch.

Bàn tay đó dường như bị chất lỏng ngâm phát trắng, phát sưng, phía trên có một số vết nước màu vàng, nhìn cực kỳ ghê tởm.

Sở Văn trong nháy mắt nín thở, không dám phát ra một chút động tĩnh nào.

Tiếp đó, trên đỉnh đầu dường như có một thứ đen thui rơi xuống.

Một búi tóc!

Lơ lửng trước mặt y, Sở Văn không dám nói thêm một lời nào.

Rốt cuộc là thứ gì?

Trong mộ...

Một người vô thần luận, tuyệt đối sẽ không có ma quỷ!

Nếu có thứ đó, cho mười lá gan, y cũng không dám đạo mộ.

Y cũng đã thấy một số sinh vật kỳ lạ, thỉnh thoảng có thi thể bỗng nhiên sống dậy.

Bàn tay lạnh lẽo đó lại nắm chặt cánh tay y, y căng thẳng không chịu nổi.

Cả người không dám thở mạnh, da đầu một trận tê dại.

Trong lòng một trận hoảng loạn, Sở Văn đành nhắm mắt lại.

Lúc này nhất định phải bình tĩnh, nhắm mắt lại, bắt đầu lắng nghe âm thanh xung quanh.

Nhất thời trong đầu trống rỗng, nhưng cố gắng hết sức để mình

bình tĩnh lại.

Bỗng nhiên dường như nghe thấy ở đâu đó truyền đến một tiếng thở yếu ớt, thứ đó cũng không còn ở phía sau.

Hình như...

Ầm!

Đúng lúc cảm thấy sắp cảm nhận được thứ đó, đột nhiên phát ra một tiếng động lớn.

Y bị giật mình, vội vàng mở mắt ra.

Chỉ thấy vách đá trên đỉnh đầu bắt đầu xuất hiện vết nứt, vô số bụi bẩn từ đỉnh đầu rơi xuống.

Chương 847

Từng khối đá nhỏ trực tiếp từ đỉnh đầu rơi xuống, y vội vàng né tránh.

Không sao cả, chủ yếu là khối đá lớn đó cũng bắt đầu rơi xuống.

"Mẹ kiếp!

Ở đây lại sắp sập rồi!" Sở Văn hoảng hốt.

Không ngờ y lại sắp bị chôn vùi trong mộ, cùng với những thứ cổ xưa trong mộ.

Hắn vội vàng chạy trốn, nhưng bàn tay vừa rồi trên vai dường như đã rơi xuống.

Hoàn toàn không kịp nhìn thêm một cái, lúc này bên trong có không ít đá lăn xuống.

Vách đá trên đỉnh đầu như mất đi sự chống đỡ bắt đầu rung chuyển kịch liệt, ngôi mộ bắt đầu rung động, rung chuyển dữ dội.

Sở Văn cắm đầu chạy, cả người chạy đến thở hổn hển cũng không dừng lại, trên đường cũng có không ít khối đá rơi xuống trúng.

Không biết tại sao vách đá này không sụp đổ cả một mảng lớn, mà lại từng khối nhỏ vỡ vụn rơi xuống.

Hắn liều mạng chạy, thở hổn hển, cả người gần như mất hết sức lực.

Không có gì lạ, bên trong giống như một hành lang dài, khiến y chạy mãi không thấy điểm cuối.

Cấu trúc bên trong mộ cũng không giống bình thường, bên trong giống như một đường hầm dài.

Đường hầm kỳ lạ này sao lại dài như vậy?

Sở Văn cũng không bận tâm những thứ khác, chỉ liều mạng chạy.

Ngay cả đầu cũng không kịp quay lại, căn bản không nhìn phía sau.

Cho đến khi hoàn toàn mất hết sức lực, cả người đổ vật xuống đất.

Đúng lúc đó, trên đỉnh đầu y có một khối đá lớn rơi xuống.

Y không còn một chút sức lực nào, không thể né tránh khối đá lớn đó.

Xem ra hôm nay y phải chết ở đây rồi...

Khoảnh khắc đó, đầu óc Sở Văn trống rỗng.

Đột nhiên, y bừng tỉnh.

Mở mắt ra, một người quen thuộc đứng trước mặt.

Miệng y dường như bị bịt một miếng vải trắng, miếng vải trắng đó bị người trước mặt bịt lên.

"Đừng để bị ảo ảnh mê hoặc, chủ mộ đã làm đủ mọi cách để những kẻ đạo mộ phải chết." Giọng Tiểu Ca truyền đến từ đỉnh đầu Sở Văn.

Y ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, kết quả phát hiện Tiểu Ca đang đứng trước mặt một cách sảng khoái, một tay cầm miếng vải trắng bịt mũi miệng y lại.

"Cậu ở đây?

Không phải lại xuất hiện ảo giác rồi sao?" Sở Văn cũng không tin Tiểu Ca lại ở đây, y đã quay trở lại rồi.

Vội vàng kinh hãi nhìn khắp xung quanh, kết quả phát hiện mình vẫn đang ở trong mộ.

Xem ra y vẫn chưa quay về, lẽ nào Tiểu Ca một mình ở đây?

Sao y biết y ở đây?

Mục đích của y ở đây là gì?

Cứ như vậy, y chỉ cảm thấy đau đầu như búa bổ.

Tiểu Ca đưa bình nước cho y: "Uống chút nước đi, nghỉ ngơi.

Nếu không có tôi, cậu đã mất mạng rồi." Khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

Sở Văn không hiểu, cũng nhận nước của Tiểu Ca uống.

Không hề có bất kỳ sự nghi ngờ nào, dù sao vừa rồi y cảm thấy mình sắp chết.

Chương 848

Có thể trong khoảnh khắc đó, đột nhiên sống lại, rồi ngồi ở đây cũng không dễ dàng.

Tinh thần của y bây giờ đặc biệt không tốt, vừa rồi như vừa trải qua cái chết.

Bây giờ chỉ cảm thấy cả đầu đặc biệt mệt mỏi.

Không phải cái mệt của cơ thể, mà là cái mệt của tinh thần.

Bây giờ y cảm thấy mọi việc đều có chút tê dại, đặc biệt đặc biệt vất vả.

"Thực ra tôi đã biết cậu sẽ đến đây từ sớm, Trần Nhị Thúc, tôi cũng quen biết." Tiểu Ca cười cười.

Y đứng ở đó vận động tay chân, như thể đã làm một việc rất nhẹ nhàng, không thể nhẹ nhàng hơn được nữa.

"Tôi đã đi theo sau cậu, chỉ là nhầm vị trí.

Không ngờ ở tầng ngoài cùng mà cậu cũng bị mắc kẹt, suýt chút nữa thì toi mạng rồi." Khi Tiểu Ca nói chuyện dường như có chút đắc ý.

Y nhìn xung quanh, lắc đầu.

Những chuyện tiếp theo, Sở Văn có chút không dám tin vào tai mình.

Ban đầu tất cả đều là những con ruồi không đầu, lang thang ở rìa ngoài.

Bên trong đều là giả, đều là những ảo ảnh mà chủ mộ tạo ra để che mắt mọi người.

Vừa rồi y bị một loại khí đặc biệt bên trong mê hoặc, khi Tiểu Ca phát hiện, y vẫn cứ chạy đi chạy lại trong đó.

Cảm giác đó giống như nhìn một người mộng du vậy.

May mà Tiểu Ca dùng phương pháp đặc biệt phát hiện ra thuốc giải, bôi thứ đó lên miếng vải trắng bịt mũi miệng y, mới giúp y tỉnh lại.

Bên trong xa không đơn giản như y nghĩ, còn những người còn lại đã đi đâu, Tiểu Ca cũng không biết.

Sở Văn mắt không chớp nhìn chằm chằm Tiểu Ca, có nghi vấn nhưng không hỏi ra.

Tiểu Ca tự nhiên biết y đang nghĩ gì, chỉ đưa cho y một gói bánh quy nén.

"Trước tiên ăn chút gì đó và uống nước đi, bây giờ tinh thần bị tổn thương, cần phải nghỉ ngơi.

Những chuyện còn lại tôi sẽ giải thích cho cậu sau." Rồi từ trong túi lấy ra một gói bánh quy nén đưa cho Sở Văn.

Sở Văn nhận lấy không nói gì, y biết tình cảnh hiện tại của mình.

Tất cả đều tại y sơ suất, bây giờ cả người đều đặc biệt mệt mỏi.

Chắc chắn là do loại khí vừa rồi gây ra, mê hoặc người để giết người.

Quả nhiên rất lợi hại.

Đầu Sở Văn choáng váng, giống như vừa trải qua một cuộc chiến tranh, bây giờ tay chân mệt mỏi rã rời.

"Cậu ở đây làm gì?" Sở Văn có chút kỳ lạ, không hiểu tại sao Tiểu Ca lại xuất hiện ở đây, lại đúng lúc cứu y.

Tiểu Ca chỉnh lại quần áo, thấy Sở Văn hỏi vậy, liền giải thích: "Tôi liên lạc với cậu, nhưng điện thoại của cậu luôn trong trạng thái tắt máy, vừa lúc có định vị nên tôi xem thử." Nói xong, y cười cười.

Sở Văn nhìn y với ánh mắt đầy ẩn ý, nhưng không hỏi thêm, không nói gì nữa.

Y đổi sang một chủ đề khác: "Vậy cậu hiểu rõ bên trong bao nhiêu?" Tiểu Ca lại cười một tiếng: "Được thôi, đại khái hiểu một phần." Sở Văn hiểu ra, y cố ý đến đây.

Y cũng không biết từ đâu mà nghe ngóng được tin tức lại vừa khéo gặp.

Nhưng y không cảm thấy Tiểu Ca có vấn đề gì lớn, nhiều nhất là tìm kiếm thứ y cần.

Người này không phải là người xấu, dù sao cũng đã cùng nhau vào sinh ra tử rồi, còn sợ gì?

Nếu muốn hại, đã hại từ sớm rồi.

Sở Văn đứng dậy vận động gân cốt, phía sau gáy có chút đau.

Rồi lại vung vẩy bắp chân, toàn thân đều có chút đau nhức.

Tiểu Ca thấy Sở Văn dường như đã nghỉ ngơi xong, liền thuận tay lấy đồ của y.

Chương 849

"Để tôi giúp cậu cầm trước đi, loại khí đó suýt chút nữa thì lấy mạng cậu rồi." Tiểu Ca không nói hai lời, lấy tất cả hành lý lên.

Sở Văn ngoài có chút ngại ngùng, nhưng vẫn đi theo phía sau.

Phát hiện bên trong rộng rãi, xung quanh có những thứ làm bằng đá.

Nhìn phong cách xây dựng mộ cũng khá tốt, mang lại cho người ta một cảm giác độc đáo.

Sở Văn nhìn thấy phía trước có hai đài đèn đứng, vội vàng đi tới dùng que diêm châm đèn.

Tiểu Ca cau mày: "Cẩn thận một chút." Đúng lúc đó, vừa ra khỏi cửa phát hiện phía trên có thứ gì đó, dường như đang nhỏ xuống.

Từng giọt đó vừa vặn rơi vào chính giữa đài đèn, phía trên đài đèn có dính một vệt bẩn màu đen.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía trên có một bộ quần áo treo ở đó.

Bộ quần áo đã rách nát tả tơi, chỉ còn lại một góc treo trên đó.

Theo bộ quần áo đó nhìn vào bên trong, bộ quần áo dường như bị kẹt vào vách đá.

Ngoài ra không phát hiện bất cứ điều gì bất thường, bên trong có hai đài đèn, phía trên cả hai đài đèn đều treo một bộ quần áo như vậy.

Thứ đó nhỏ "tích tắc tích tắc" xuống, tốc độ lại cực kỳ chậm.

Không biết nhỏ ra thứ gì?

Tại sao đài đèn lại có thể cháy mãi?

Tiểu Ca chỉ nhìn một cái, sắc mặt hơi thay đổi.

Sở Văn đưa tay ra chạm vào, Tiểu Ca một cái tát đánh tay y ra: "Không muốn sống nữa sao, vạn nhất có thành phần ăn mòn, tay cậu sẽ bị thủng một lỗ." Sở Văn nghe vậy mới giật mình, vừa nãy cứ muốn nhìn thứ đó, quên mất tính nguy hiểm.

Y cười ngượng ngùng, nhìn ngọn lửa trên đài đèn đang cháy.

Cháy rất đẹp, cảm giác có chút khác biệt so với những thứ khác.

Quả nhiên không hổ danh là dầu do người xưa chưng cất, ánh lửa cháy ra cũng không giống nhau, thật đẹp.

Sở Văn thầm cảm thán trong lòng, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đó.

Vì tò mò, y lấy ra một tờ giấy từ trong túi.

Đặt thẳng tờ giấy xuống dưới chỗ chất lỏng nhỏ xuống, chỉ thấy chất lỏng đó nhỏ xuống giấy, nhưng lại không có gì thay đổi.

Trên tờ giấy một vũng chất lỏng màu vàng, nhìn không có gì khác biệt.

Sở Văn đã tích lũy đầy đủ một thời gian, vội vàng đưa tờ giấy lên mũi ngửi.

Đột nhiên ngửi thấy một mùi hôi thối, vội vàng vứt tờ giấy ra, ném xuống đất.

"Á phì, mẹ kiếp, mùi gì thế này?

Có một mùi người." Sở Văn vừa rồi mùi đó hơi nồng.

Thật không nên làm càn, phải học hỏi Tiểu Ca nhiều hơn.

Tiểu Ca nghe lời Sở Văn nói, nhặt tờ giấy dưới đất lên, cũng đưa lên mũi ngửi.

“Thi du.” Rồi nhàn nhạt nói một câu, ghét bỏ ném tờ giấy xuống đất.

Sở Văn nghe vậy, mắt lập tức trừng lớn.

Chẳng trách ngọn lửa cháy ra lại đẹp như vậy, hóa ra là dầu thi thể.

Hắn vội vàng lùi lại, không dám nhìn ngọn lửa đó thêm một cái nào nữa.

Nhưng tại sao phía trên lại nhỏ xuống dầu thi thể, bộ quần áo vừa rồi kẹt trong khe tường lại là chuyện khác.

Tiểu Ca lại vô cùng bình tĩnh: “Đi thôi, tiếp tục đi về phía trước, tôi sẽ đi tìm phòng chính.” Đợi đã, tổng cộng có chín người.

Bây giờ chỉ còn lại Sở Văn một mình, Tiểu Ca lại đột ngột xuất hiện, bây giờ hai người trực tiếp đi đến phòng chính.

Sở Văn không hiểu ý mình, có chút nghi ngờ nhìn Tiểu Ca một cái.

Chương 850

Tiểu Ca vừa vặn liếc thấy ánh mắt đầy ẩn ý của Sở Văn, liền giải thích: "Cậu cũng đừng ngây thơ nữa, mấy người vừa rồi đi cùng cậu có lẽ đều..." "Cũng có thể đã tỉnh lại, đi đến những nơi khác rồi." Vừa đi về phía trước, vừa nói.

Sở Văn lắc đầu, hiểu rồi, không hỏi thêm.

Hai người trực tiếp đến trước một cánh cửa bị phong bế, bên trong toàn bộ đều dùng gạch để phong bế cánh cửa.

Từng khối gạch xếp chặt chẽ, cánh cửa như đang mở nhưng lại bị phong kín.

"Người tạo mộ sao lại không mở?

Lại làm một cánh cửa ở đây, rồi lại phong kín nó." Sở Văn cũng nói đùa, y tự nhiên biết bên trong lợi dụng cơ quan.

Tiểu Ca đến trước bức tường trước tiên, phía trước bức tường đó có một nhóm và có hai tượng đá.

Lần lượt là một con sư tử, và một con vật kỳ quái.

Con người thời đó nhìn thấy loại động vật này, loại động vật đó được tưởng tượng ra.

Sở Văn không hiểu, thứ bên cạnh đó thực sự không biết giống con gì.

Nhưng con sư tử đá đó lại há miệng, trong miệng dường như có một viên cầu tròn.

"Cơ quan ở gần đây, mau tìm xem." Tiểu Ca vừa nói vừa cẩn thận kiểm tra hai tượng đá.

Sở Văn gật đầu, ban đầu trong lòng y nghĩ mấy người kia đã đi đâu, nhưng mục đích của y cũng là để có được những bảo bối đó.

Bây giờ mọi chuyện chỉ có thể nói sau, cũng không biết có còn mạng sống để ra ngoài hay không.

Y bắt đầu tìm kiếm cơ quan trên vách đá, sờ soạng một lúc, nhưng không phát hiện bất cứ điều gì bất thường.

Tiểu Ca cũng lắc đầu, dường như cũng không tìm thấy cơ quan mở cửa ở đâu.

Sở Văn đang nghĩ, đột nhiên nhìn thấy hai tượng đá, dường như có gì đó khác lạ.

Thế là y trực tiếp đưa tay vào miệng con sư tử đá đó, lấy ra viên cầu tròn đó.

Y cầm viên cầu trong tay mân mê, thấy có chút trọng lượng.

Cầm viên cầu cảm giác rất tốt, không dùng cũng là một thứ tốt.

Chất liệu này giống như một miếng ngọc, trong suốt dễ vỡ.

Hóa ra trong miệng sư tử đá đều nhét bảo bối, vừa nãy chỉ lo nhìn viên cầu.

Bên kia có một pho tượng đá hình thù kỳ dị, vừa vặn có một chỗ lõm không lớn không nhỏ.

Sở Văn cũng không trực tiếp nhét quả cầu trong tay vào chỗ lõm đó, dù hơi tiếc.

Nhưng nếu là cơ quan, cũng phải thử xem sao, biết đâu cửa sẽ mở.

Đúng lúc đó, đột nhiên có một tiếng nổ lớn truyền đến, Sở Văn vội vàng bịt tai lại.

Âm thanh suýt chút nữa làm màng nhĩ của hắn vỡ tung, thấy Tiểu

Ca đã đưa tay bịt tai trước, hắn cũng làm theo.

Bức tường vốn được ngụy trang thành cửa, vậy mà lại từ bên phải mở ra, hóa ra chỉ là một chiêu che mắt.

“May mà chúng ta không tự ý tháo dỡ bức tường đó.

Nó được thiết kế để tự động mở, có lẽ bên trong có bẫy.” Tiểu Ca nghiêm túc nhìn bức tường phía trước, nói với giọng điệu sâu xa.

Sở Văn cũng nghĩ bên trong có thể có thứ gì đó, nếu tự ý mở cửa thì hậu quả khó lường.

Nhưng cũng không phải cứ mò mẫm bừa bãi là có thể tìm được cơ quan.

Theo đám bụi trần tan đi, Sở Văn và Tiểu Ca bước vào.

Vừa mới bước vào, Sở Văn đã sững sờ trước cảnh tượng trước mắt.

Một cảnh tượng khiến người ta phải trầm trồ, không có vẻ gì là quen thuộc.

Bên trong hoàn toàn khác so với tưởng tượng của hắn.

Bên trong lại có giả sơn, suối chảy, thậm chí là sầm uất xanh tốt, ở bên ngoài hoàn toàn không thể cảm nhận được.

Chương 851

Sở Văn không dám tin vào mắt mình, vội vàng giơ đèn pin lên phía trước.

Hắn cầm đèn soi một vòng quanh bốn phía mới nhìn rõ được toàn bộ cảnh vật bên trong.

Bên trong dường như vẫn giữ nguyên hiện trạng, mang vẻ cổ kính, tinh xảo tuyệt vời.

Nó càng giống một bảo địa phong thủy cực đẹp, đâu giống mộ thất chứ?

Thậm chí còn không thấy quan tài.

Sở Văn sững sờ vì cảnh tượng đó, cất bước đi về phía trước.

Tiểu Ca chợt kéo hắn lại, chỉ thấy sắc mặt y hơi tối lại.

Y căng thẳng nhìn chằm chằm vào một thứ gì đó trên chiếc ghế đá bên kia dòng nước.

Vì ánh sáng không tốt lắm, Sở Văn cũng không nhìn rõ.

Mượn ánh đèn mờ ảo, Sở Văn luôn cảm thấy có một người ngồi bên kia bờ nước, đang động đậy.

"Không thấy quan tài đâu cả?" Sở Văn hỏi.

Tiểu Ca không nói gì, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào bóng lưng đối diện.

Sở Văn cũng luôn cảm thấy có một người ngồi đó, nhưng quay lưng lại nên không nhìn rõ.

Chẳng lẽ có người cũng từng đến đây rồi sao?

Hắn không chỉ thắc mắc với Tiểu Ca.

Nhưng điều đó cũng không hợp lý, vừa nãy nhìn lớp bụi tích tụ bên ngoài, hai người họ hẳn phải là những người đầu tiên bước vào chủ thất.

Cả hai đều hơi căng thẳng, chắc hẳn chưa từng thấy loại mộ như thế này.

Dù đã đi nhiều nơi, nhưng phần lớn đều được bố trí đàng hoàng.

Bên trong lại bày trí giống hệt tiên cảnh Đào Nguyên, còn tỏa ra khí trắng.

Khoan đã, khí trắng.

Sở Văn đột nhiên bịt mũi, sợ lại có khí độc.

Tiểu Ca liếc nhìn Sở Văn: "Được rồi, không có độc.

Nếu có độc thì cậu đã không thể đứng đây mà nói chuyện với tôi rồi." Y vẫn chăm chú nhìn chằm chằm bên kia bờ nước.

Trước mặt có một dòng nước, trên mặt nước là những bậc đá xây thành cầu thang treo lơ lửng.

Một dãy cầu thang dài nối từ bờ này sang bờ kia.

Sở Văn cẩn thận đi đến gần dòng nước, dùng đèn pin rọi xuống.

Khoảnh khắc nhìn thấy thứ trong nước, Sở Văn chỉ cảm thấy hơi thở như ngừng lại.

Hắn sợ đến mức té cái bịch xuống đất, thậm chí vừa lăn vừa bò lùi lại, cả người sợ đến hồn bay phách lạc một nửa.

Tiểu Ca thấy Sở Văn phản ứng lạ, hơi ngạc nhiên.

Nhưng y biết Sở Văn cũng là người từng trải, không phải là tên nhóc mới ra đời.

Hẳn trong nước có điều bất thường gì đó mà khiến Sở Văn sợ đến vậy.

Y tiếp lấy cây đèn pin từ tay Sở Văn, bước lên một bước, cẩn thận đưa đèn lại gần mặt nước.

Vừa rọi xuống, y cũng mặt mày tái mét, quên cả phản ứng.

Không sai, trong nước lại là một đống thi thể.

Không phải một vài cái khiến người ta sợ hãi, mà phần lớn thi thể bên dưới đều không thể đếm xuể.

Chỉ cần nhìn một cái là Tiểu Ca có thể thấy đáy hồ toàn là thi thể xếp chồng chất dày đặc.

Lớp nước chỉ phủ một tầng nông trên đó, ước chừng khoảng mười phân.

Chương 852

Một hồ nước xanh lục, nhìn từ xa cứ ngỡ như tiên cảnh Đào Nguyên với non xanh nước biếc.

Ngay cả những giả sơn kia cũng được làm vô cùng chân thực, nhìn như cảnh tiên chốn nhân gian.

Đây đúng là chủ thất, ban đầu hai người không thấy quan tài nên có chút không chắc chắn, nhưng nhìn đầy hồ thi thể thì đã hiểu.

Tất cả đều là vật tùy táng của chủ mộ.

Nhưng thi thể nhiều gần như không đếm xuể lại nằm la liệt dưới đáy hồ, Sở Văn không nhịn được nuốt nước bọt.

Khoảnh khắc vừa rồi, đầu óc hắn hoàn toàn trống rỗng, quên cả phản ứng.

"Mấy cái xác này sao tôi thấy vẫn còn khá tươi…" Sở Văn lúng túng đứng dậy từ dưới đất.

Giờ hắn hơi không dám đến gần cái hồ đó, không phải chưa từng thấy thi thể, nhưng chưa từng thấy nhiều thi thể dày đặc đến vậy.

Những thi thể này chất đống như núi, căn bản không biết bên dưới sâu bao nhiêu, chất dày đến mức nào.

Vừa nhìn thoáng qua, hắn phát hiện cả cái hồ về cơ bản đều phủ kín thi thể, chứ không chỉ một mảng nhỏ phía trước.

Tiểu Ca dường như cũng đã bình tĩnh lại, rồi tiếp lời: "Họ đã dùng phương pháp đặc biệt để bảo quản thi thể, nếu không nhìn theo thời gian xây dựng ngôi mộ này, những thi thể này lẽ ra đã hóa xương trắng rồi." Sở Văn nghe vậy cũng dường như đã hiểu ra, chắc chắn nước bên dưới cũng không phải là nước bình thường, có lẽ đã được

xử lý đặc biệt.

Cái thứ nước này, không đúng, phải là một loại dịch thể không rõ tên.

Loại dịch thể này đang nuôi dưỡng những thi thể đó, giúp chúng không bị phân hủy nhiều nhất có thể.

Hơn nữa, những thi thể này tuyệt đối không phải mới ném vào, nhìn những vết tích trên chúng, đây là những thi thể đã tích tụ từ lâu.

Thi thể bị ngâm trương phình, toàn thân trắng bệch.

Chỉ nhìn một cái, Sở Văn đã thấy ghê tởm không dám nhìn tiếp nữa.

Phải có bao nhiêu thi thể mới có thể chất đầy cái hồ này, thật không thể tưởng tượng nổi.

"Làm sao đây?" Sở Văn hơi bối rối.

Tiểu Ca ngẩng đầu nhìn về phía bên kia hồ, một lúc lâu sau mới lạnh giọng nói: "Hình như có một thứ gì đó rất lớn đang đợi tôi ở đó." Sở Văn nghe vậy càng thấy da đầu tê dại, chỉ riêng cái hồ đầy thi thể đã đủ đáng sợ rồi, đối diện lại còn có thứ gì đó, chẳng lẽ là một con cương thi lớn?

Đâu ra lắm sự trùng hợp mà cứ gặp cương thi mãi thế.

Giờ còn chưa tìm thấy quan tài, vận khí chắc chắn không thể tệ đến vậy.

Không phải cái bóng đối diện trông hơi giống người sao?

Có lẽ vừa rồi mắt hắn bị ảo giác.

Sở Văn chỉ cảm thấy thần kinh căng như dây đàn, nhìn một tiên cảnh Đào Nguyên mà chẳng thể cười nổi.

Cảnh đẹp không tả xiết, nhưng hắn căn bản không có tâm trạng thưởng thức.

Toàn bộ thần kinh của Sở Văn căng như dây đàn, không một khắc nào thả lỏng.

Những thi thể trong hồ thật sự quá kinh khủng, nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Ca bên cạnh cũng không hề thay đổi.

"Có khi nào tôi đi nhầm chỗ rồi không?" Sở Văn hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu, y có thể chắc chắn đây là chủ mộ.

"Đây là nơi đó, chỉ là quan tài không được đặt lộ thiên." Y vẫn luôn nhìn về phía trước, không biết đang nhìn cái gì.

Trong đôi mắt y lộ ra một tia thần sắc dị thường, Sở Văn luôn cảm thấy có gì đó kỳ quái.

Tiểu Ca đột nhiên ngồi xuống đất, cả người bắt đầu ôm đầu suy nghĩ.

Sở Văn không hiểu vì sao y lại như vậy, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ đứng đợi bên cạnh.

"Tôi đi xem sao, đến chỗ trung tâm đó chắc mới có thứ tôi cần tìm." Y nói rồi nhấc tay, chỉ về phía bờ đối diện của dòng nước.

Đây là một vùng nước rộng lớn, có giả sơn, còn những khí trắng tự nhiên kia, cũng không biết hình thành từ đâu.

Ở một nơi dưới lòng đất như thế này mà lại có loại khí trắng, lâu ngày không tan, thật kỳ lạ.

Sở Văn chỉ cảm thấy thiên hạ rộng lớn không có gì là không thể, chưa từng có nơi nào như thế này.

Chương 853

Hai người quyết định đi qua cầu thang đá để xem, Sở Văn không dám nhìn xuống đáy hồ dù chỉ một lần.

Chỉ một cái nhìn vừa rồi đã khiến hắn lạnh sống lưng, nhiều thi thể đến vậy, tuyệt đối không dám nhìn lần thứ hai.

Y cẩn thận nhấc chân thử từng bậc đá, sau đó phát hiện chúng khá chắc chắn.

"Cậu cẩn thận một chút." Tiểu Ca kéo Sở Văn ra phía sau: "Để tôi đi trước dò đường." Sở Văn không biết vì sao bỗng nhiên có chút cảm động, Tiểu Ca vậy mà lại để hắn đi phía sau.

Hắn bám sát phía sau Tiểu Ca, lúc này sự dũng cảm của hắn đã biến mất rồi.

Tiểu Ca đi phía trước, Sở Văn bám sát phía sau, không dám nhìn xuống đáy hồ lần nữa.

Vừa đi vừa căng thẳng toàn bộ thần kinh.

Một đoạn cầu thang thực ra không dài lắm, nhưng lại giống như đi cả một thế kỷ.

Thực ra hắn không sợ hãi, chỉ cảm thấy những thứ trong hồ đó quá ghê tởm khiến người ta lạnh sống lưng mà thôi.

Hắn đã thấy nhiều thứ rồi, những thứ này không làm hắn sợ hãi.

Hai người cuối cùng cũng đi đến giữa, ở đó có một cái cây.

Dưới gốc cây có một ghế đá, ở đó hai người mới nhìn rõ thứ trông giống hình người vừa nãy.

Quả nhiên là một người... chỉ là một xác khô đang ngồi ở đó mà

thôi.

Sở Văn càng lúc càng thấy kỳ lạ, nơi này được thiết kế giống như tiên cảnh nhân gian.

Thiết kế này vốn hơi phản nhân loại, bên dưới lại có một xác khô ngồi đó.

Tại sao những thi thể dưới hồ lại được xử lý đặc biệt, ngâm trong loại dịch thể kia?

Mà ở đây lại có một xác khô.

Tiểu Ca trực tiếp đi đến trước xác khô, ngồi xổm xuống đất, cẩn thận quan sát thi thể.

Sở Văn không hiểu y đang nhìn gì, hắn cũng đi theo đứng bên cạnh xem.

Cuối cùng hắn cũng hiểu ra, xác khô ngồi ở đây là một nữ nhân.

"Thi thể nữ?" Y dường như đang lầm bầm.

Tiểu Ca gật đầu: "Đúng vậy, một thi thể nữ.

Tôi giờ không hiểu tại sao lại ngồi ở đây, một thi thể thế này chắc chắn có ảnh hưởng lớn đến chủ mộ." Sở Văn cũng thấy kỳ lạ, cả ngôi mộ này đều kỳ lạ.

Theo lý mà nói, trong chủ mộ phải đặt một hoặc hai chiếc quan tài lớn.

Bên trong được thiết kế như thế ngoại Đào Nguyên, tại sao lại có thể làm được như vậy dưới lòng đất?

Với quy mô như thế này, vào thời đại đó không thể nào xây cho một nữ tử.

Ngôi mộ này chắc chắn là của một nam chủ nhân, còn thi thể nữ

kia rốt cuộc là chuyện gì, cũng không thể biết được, chẳng lẽ là một người quan trọng đối với chủ mộ.

"Khoan đã, nhìn xem tay cô ta hình như đang chỉ về phía nào đó." Tiểu Ca mắt không rời khỏi thi thể nữ.

Sở Văn nghe vậy cũng cố ý đi đến nhìn, mới phát hiện tay cô ta nghiêng xuống bốn mươi lăm độ, dường như đang chỉ vào một thứ gì đó không xa phía trước.

Sở Văn nghĩ, ở đó liệu có thứ gì quan trọng không, tại sao thi thể lại đặt ở đây, rồi tay lại chỉ thẳng vào chỗ đó.

Hắn vội vàng theo hướng nhìn đó, trực tiếp đi tới phía trước ngồi xổm xuống, nhìn một khối đá trên mặt đất.

Nơi này vốn được thiết kế đẹp, nên đá trên mặt đất cũng khá phổ biến.

Chỉ là theo vị trí tay chỉ thì phải ở đây, nhưng khối đá này nhìn cũng không có gì khác biệt.

Một viên đá cuội hình quả trứng lớn bằng lòng bàn tay nằm đó, xung quanh có vài viên đá vụn nhỏ.

Sở Văn sở dĩ vừa nhìn đã thấy viên đá cuội này, là vì nó khác biệt.

Sở Văn nghĩ rồi, lập tức cầm nó lên, đập mạnh xuống đất.

Chương 854

Tiểu Ca vừa định ngăn lại, nhưng không kịp.

Viên đá cuội nứt ra, bên trong lại là một viên đá trong suốt tinh xảo.

Hoặc không phải đá, mà là một viên bảo thạch.

Tiểu Ca cũng nhìn thứ đó, nhưng dường như trong mắt y có vẻ nghi hoặc rất lớn.

Sở Văn đắc ý đưa thứ đó cho Tiểu Ca xem: "Anh xem, đây không phải là một bảo bối tốt sao, thứ này thật đẹp, trong suốt tinh xảo." Tiểu Ca thấy hắn không có gì bất thường, thở phào nhẹ nhõm.

Y nhận lấy thứ trông như hòn đá từ tay Sở Văn, đặt trước mặt cẩn thận quan sát một lượt.

Sau đó, y vội vàng ném thẳng thứ đó xuống đất, sắc mặt đại biến.

"Cậu không nhìn kỹ sao?

Ở giữa có một con mắt, được bảo quản hoàn hảo không hề hư hại.

Cái thứ này căn bản không đáng tiền, chỉ dùng để chứa một con mắt mà thôi." Tiểu Ca lạnh lùng liếc nhìn khối đá trên mặt đất.

Sở Văn nghe vậy giật mình, hắn không hề nhìn thấy.

Hắn vội vàng cúi người xuống tiếp tục quan sát khối đá đó.

Lần này hắn vậy mà thật sự nhìn thấy bên trong thứ đó có một con mắt.

Hắn quay lại nghiêm túc nhìn Tiểu Ca: "Tại sao tay cô gái đó lại chỉ vào khối đá này, mà khối đá này mở ra lại ra cái kiểu khác?" Tiểu

Ca lắc đầu, y cũng không hiểu ý nghĩa là gì.

Không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì.

“Kỳ lạ thật, quan tài của chủ mộ ở đâu chứ?

Tên này xây mộ kiểu gì mà giấu kỹ thế.” Sở Văn hơi khó hiểu.

Ai lại đi xây mộ hoa hòe hoa sói thế này.

Nơi này đẹp như một tiên cảnh, hoặc giống như xây mộ chuyên biệt cho một người phụ nữ hơn.

Đến đây, hắn đột nhiên dường như đã hiểu ra.

Mộ của chủ mộ rất có thể được giấu ở một nơi nào đó, bên dưới có lẽ còn có huyền cơ khác.

Xem ra tiếp theo phải tìm kỹ vị trí của quan tài.

Đương nhiên thi thể nữ kia tuyệt đối có ý nghĩa tồn tại, nên bắt đầu từ đó.

Trước mặt Sở Văn, hắn luôn cảm thấy con mắt đó có thể có ý nghĩa đặc biệt nào đó...

Hắn chăm chú nhìn bộ xương khô đó, ngoài một bộ xương ra, không thấy có chỗ nào đặc biệt.

Đúng lúc này, đèn pin trong tay Sở Văn đột nhiên tắt.

Trước khi đèn pin tắt, nó đã được dí sát vào mặt bộ xương, về cơ bản là mặt kề mặt với thứ đó.

Trong khoảnh khắc, mọi thứ xung quanh chìm vào một màn đêm đen kịt.

Sở Văn giật bắn mình, bắt đầu luống cuống tay chân.

Ở một nơi tối đen như mực, ai cũng sẽ hoảng sợ.

Với một tiếng “tách”, Sở Văn lập tức bật diêm lên.

Nhưng thứ này chỉ cháy được một lúc, không bao lâu sau sẽ tắt.

Giống như que diêm trong bếp, thoáng chốc là tắt ngấm.

Nhưng mượn khoảnh khắc bùng cháy, hắn dường như thấy trước mặt có một khuôn mặt phụ nữ đang cười một cách quỷ dị.

Sở Văn ngây người, trước mặt không phải là một thi thể sao?

Một bộ xương khô chỉ còn lại xương.

Khoảnh khắc vừa rồi, rõ ràng hắn đã nhìn thấy một người phụ nữ đang mỉm cười với hắn.

Chương 855

Chỉ một cái nhìn thoáng qua, có thể thấy người phụ nữ đó trẻ đẹp, mái tóc dài buông trên vai.

Sở Văn hít sâu một hơi, vừa rồi nhất định là đã sinh ra ảo giác.

Hắn nín thở, lại một lần nữa bật diêm.

Lần này thì hoàn toàn ngây người, nhìn thấy một đống tóc đen xì, vậy mà lại xuất hiện trước mặt hắn, rủ xuống ngay trước mặt.

Sở Văn trong đêm tối trừng lớn mắt, sợ hãi luống cuống tay chân.

"Tiểu Ca!

Anh ở đâu?" Hắn hoảng hốt kêu lớn, nhưng không có ai đáp lại.

Xung quanh thậm chí không có một tiếng bước chân nào, mọi thứ im ắng như tờ.

Rõ ràng vừa nãy trước mặt hắn là một bộ xương khô, tại sao lại xuất hiện một khuôn mặt phụ nữ?

Cương thi cũng không phải như vậy, huống hồ đâu ra lắm may mắn thế mà toàn gặp cương thi.

Sở Văn càng lúc càng thấy lạnh sống lưng, nhưng vì tối đen như mực, căn bản không nhìn thấy gì.

Hắn chỉ cảm thấy có một búi tóc dường như phủ lên mặt hắn, Sở Văn sợ hãi vội vàng chạy.

Nhưng tối đen như mực, không có đèn đóm gì cả, hắn chẳng nhìn thấy gì.

Không xa là cái hồ đầy thi thể kia, trong lòng hắn thấy ghê tởm.

Cứ chạy loạn như vậy dễ giẫm hụt chân rơi xuống, mà rơi vào đống người chết kia chắc chắn sẽ ghê tởm đến chết mất.

Hắn lại thử gọi Tiểu Ca mấy tiếng, nhưng không có ai đáp lại, lúc này y cũng không biết đã đi đâu rồi.

Sở Văn hơi hoảng loạn, nhưng trên cổ lại có một luồng khí lạnh.

Hắn bật diêm lần nữa, lại thấy một thứ gì đó đang rình rập bên cổ hắn, dường như muốn cắn, nhìn những cái răng sắc nhọn kia.

Sở Văn hoảng hồn, lần này không thèm để ý gì nữa, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Trong lúc hoảng loạn, hắn dường như vừa vặn chạy lên cầu thang đá, trong lòng thầm cầu nguyện.

Lúc này, vì tối đen như mực, giác quan của hắn được phóng đại đến cực hạn.

Ngoại trừ tiếng bước chân của hắn, ngoài ra không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Bây giờ trong đầu hắn trống rỗng, chỉ có một ý nghĩ là chạy ra khỏi đây.

Sở Văn hoảng hốt lao thẳng về phía trước, nhưng tối đen như mực, hắn cũng không biết lối ra ở đâu, chỉ có thể dựa vào vận may.

May mắn là hắn không rơi vào cái hồ thi thể vừa rồi, lúc đó đột nhiên "đông" một tiếng, hắn va vào thứ gì đó.

Thứ trước mặt đó lạnh băng cứng ngắc, thậm chí còn ngửi thấy mùi hôi thối ghê tởm.

Sở Văn ngây người, trong tình huống hoàn toàn không nhìn thấy gì, hắn lại càng nghĩ nhiều.

Trong đầu hắn một mớ hỗn độn, luôn sợ đụng phải những thứ kỳ

quái.

Tiểu Ca rõ ràng vừa nãy còn ở bên cạnh, chốc cái đã đi đâu rồi?

Tại sao hắn gọi mãi mà không có ai đáp lại?

Chẳng lẽ hắn lại gặp ảo giác?

Vừa rồi thứ trước mặt đó dường như động đậy, Sở Văn lo lắng lại bật diêm.

Ánh sáng lóe lên chớp nhoáng, hắn thấy trước mặt mình vậy mà lại là cái thi thể trương phình trắng bệch kia.

Sở Văn chửi thề một tiếng trong lòng, sợ đến mức quay đầu bỏ chạy.

Bây giờ hoảng loạn đến mức hoàn toàn không phân biệt được phương hướng, hắn chỉ đành chạy về phía trước.

Phía sau có một trận âm thanh kỳ quái, dường như có thứ gì đó đang lê lết, di chuyển vào bên trong.

Hắn luôn cảm thấy cái thứ quỷ quái vừa rồi đang đuổi theo, thế là hắn chạy càng nhanh hơn.

Chương 856

Cảm giác như mẹ hắn ban cho thêm một cái chân, hoảng loạn chạy tứ phía.

Đang chạy bỗng hắn nhắm mắt lại, va vào một tảng đá như muốn ngã.

Cú va thật mạnh suýt chút nữa làm hắn lùi về phía sau, chỉ cảm thấy một luồng ấm áp chảy ra từ mũi.

Hắn theo phản xạ đưa tay lên mũi sờ, dường như có chất lỏng đang chảy xuống, chắc chắn là bị va chảy máu mũi rồi.

Lúc này hắn cũng không còn để ý đến những thứ khác, bắt đầu từ từ di chuyển dọc theo tảng đá cứng đó.

Gần đây chắc chắn có cửa, có lối ra!

Sở Văn cẩn thận vịn tường di chuyển, hắn vừa đi được một lúc thì dường như giẫm phải thứ gì đó.

Giống như giẫm vào một chỗ lõm, hắn chỉ cảm thấy chân mình trong khoảnh khắc lún xuống dưới đất.

Một tiếng "ầm" vang lên, bên tai hắn là âm thanh chói tai đến mức muốn vỡ tung.

Đột nhiên hắn bắt đầu rơi mạnh xuống, xung quanh tối đen như mực, không nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy toàn thân mình đang rơi xuống.

Chẳng lẽ giẫm phải bẫy rồi?

Sở Văn đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh toát, chỉ cần rơi vào bẫy, bên dưới chắc chắn là những vật sắc nhọn.

Chỉ cần rơi xuống, chắc chắn là chết không nghi ngờ.

Hắn dứt khoát nhắm mắt lại bắt đầu chờ chết, ở trong ngôi mộ như thế này mà đột nhiên rơi xuống thì phần lớn là hết đường sống rồi.

Ai ngờ chốc lát sau cú rơi dừng lại, hắn rơi cái "rầm" xuống đất, mông đau điếng.

Sở Văn hoảng loạn muốn tìm diêm trong túi, nhưng khi sờ thì phát hiện đồ trong túi đã hết.

Hắn nhíu mày, bắt đầu mò mẫm lung tung trên mặt đất.

Bây giờ hắn như một người mù, chẳng nhìn thấy gì, bên trong căn bản không có chút ánh sáng nào.

Chết tiệt, cả đời cuối cùng cũng được trải nghiệm cảm giác của người mù.

Di chuyển vài bước về phía trước, kỳ lạ là hắn lại cảm thấy chân mình lơ lửng.

Cảm giác phía trước dường như không có đường, giống như đang ngồi bên một vách đá, chân hắn dò xét mãi mà vẫn không chạm đất.

Hắn men theo mép bắt đầu di chuyển, mới phát hiện mình dường như đang ngồi trên một mặt phẳng hình chữ nhật không lớn lắm.

Thứ hắn chạm vào bên dưới tay rất trơn nhẵn, cảm giác khá tốt, nhưng không biết là thứ gì.

Hắn cứ thế mò mẫm dọc theo mép, đột nhiên phát hiện dường như có một khe hở.

Bây giờ hắn cũng không dám cử động bừa bãi, không biết bên dưới sâu bao nhiêu, bây giờ hắn dường như đang ở trên một vật hình chữ nhật.

Thứ bên dưới dường như là một cái hộp dài hình chữ nhật lớn,

hắn sờ thấy... quan tài!

Sở Văn giật mình, cũng không nghĩ trong đầu lại xuất hiện suy đoán này.

Nhưng hắn cảm thấy thứ hình vuông vức này đại khái là kích thước của một chiếc quan tài.

Hắn cẩn thận di chuyển trên vật đó, dường như tay chạm phải một sợi xích sắt thô.

Ngay sau đó hắn lại thử bò sang những chỗ khác, hắn chạm phải những sợi xích sắt tương tự.

Cuối cùng hắn phát hiện thứ này bị bốn sợi xích sắt treo lơ lửng, những sợi xích này vô cùng thô lớn.

Sở Văn dùng tay cố ý kéo thử, phát hiện chúng rất chắc chắn.

Đột nhiên hắn có một dự cảm chẳng lành, luôn cảm thấy mình đang bám trên một chiếc quan tài, chiếc quan tài đó bị bốn sợi xích sắt thô lớn treo lơ lửng.

Hắn giật mình.

Hắn dường như sờ thấy một khe hở của quan tài, chiếc quan tài này dường như không đóng kín.

Sở Văn tay sờ vào khe hở quan tài, nuốt nước bọt.

Chương 857

Giờ hắn chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, không chừng bên dưới đang nằm chính là chủ nhân của ngôi mộ.

Nhưng tất cả đều chỉ là phỏng đoán, dù sao cũng không nhìn thấy gì.

Dựa vào những gì đoán được, cũng chưa chắc đã là thật.

Hắn dứt khoát thò tay vào dò xét, đột nhiên, như bị điện giật, rụt tay về.

Sở Văn trong khoảnh khắc trợn tròn mắt, vừa rồi hắn dường như đã chạm phải một bàn tay.

Lập tức sợ đến mức không dám cử động, hắn cố gắng từ từ đứng dậy khỏi vật đó.

Khoan đã, vừa rồi khi chạm vào hình như ấm ấm.

Hình như có chút nhiệt độ!

Hắn thử thăm dò kêu một tiếng: "Có ai bên dưới không!" Kết quả không có bất kỳ âm thanh nào đáp lại, nhưng khi đứng dậy lại phát hiện phía trên đều trống không.

Trên đỉnh đầu dường như cũng không có bất kỳ thứ gì, nhưng hắn không chắc chắn đứng trong tình huống đó, không dám cử động bừa bãi nữa.

Vạn nhất đây là một huyền quan (quan tài treo), vậy thì có thể một bước chân sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng.

Khi hắn tưởng rằng không có ai đáp lại, bên dưới lại truyền đến một trận tiếng thở dồn dập.

Người đó dường như bị nghẹn ở cổ họng không thở được, rất có thể bên dưới là một người sống.

Vừa rồi hắn quả thực cảm thấy bàn tay đó có nhiệt độ, lúc này bên dưới lại truyền đến tiếng thở dồn dập như không thể lấy hơi được.

"Có ai không?" Sở Văn thử kêu.

Người bên dưới lại thở càng lúc càng dồn dập, hơn nữa không có ai đáp lời.

Sở Văn lập tức hoảng hốt, người bên dưới có thể không thở được nữa rồi.

Nhưng bây giờ hắn không biết xung quanh có thể chạm đất hay không.

Trong tình thế cấp bách, hắn dứt khoát một tay nắm chặt sợi xích sắt thô to kia.

Hắn ổn định thân hình, sau đó thò một chân ra, thử đạp từ khe hở đó ra ngoài.

Hắn không dám lơ là cảnh giác chút nào, cả người bám chặt vào sợi xích thô lớn đó, hoàn toàn không dám buông tay.

Hắn dùng sức dưới chân đạp mạnh thứ đó ra ngoài, nếu đó là một chiếc quan tài, và bên dưới có một người sống, thì chỉ có thể làm như vậy.

Bây giờ hắn không chắc chắn mình đoán có đúng hay không, tối đen như mực cũng không nhìn thấy gì.

Âm thanh bên dưới càng lúc càng dồn dập, bây giờ điều duy nhất hắn có thể làm là cứu người.

Hắn dùng hết sức bình sinh, luôn cảm thấy đã đẩy được một chút.

Hắn dùng hết sức lực toàn thân, đạp mạnh, cái thứ đáng ghét đó,

người bên dưới dường như cũng đang ra sức cào kéo thứ đó.

Cuối cùng thứ đó cũng được đẩy ra, một người dường như thò ra từ bên trong.

“Suýt chút nữa chết ngạt.” Người đó vừa ra đã thở dốc bốn chữ, Sở Văn lại cảm thấy giọng nói quen thuộc.

Không sai, là giọng của Tiểu Ca.

Sở Văn giật mình, vậy mà Tiểu Ca lại ở bên dưới.

Y dường như thò đầu ra từ bên dưới, cố gắng hít thở không khí trong lành.

“Anh biết đây là đâu không?” Sở Văn hơi mơ hồ.

“Huyền quan.” Tiểu Ca khó khăn thở dốc, mới nói ra hai chữ.

“Khoảnh khắc vừa rồi, đột nhiên chìm vào một màn đêm đen kịt.

Tôi chẳng nhìn thấy gì, cũng từ trên rơi xuống.

Bên trong nằm một...” Nửa câu sau y không nói ra.

Sở Văn cũng hiểu ra, bên trong chắc chắn có một thi thể, có thể là một bộ xương.

Chương 858

Sở Văn đưa tay ra, kéo Tiểu Ca lên.

Bây giờ nhất định phải cẩn thận, bên dưới có thể là vực sâu vạn trượng, rơi xuống chắc chắn tan xương nát thịt.

Cũng không biết chủ mộ nghĩ gì, vậy mà lại treo quan tài giữa không trung.

“Tôi có nên vào không?

Bên trong có đồ tốt không?” Sở Văn hỏi vậy, đương nhiên hắn biết trong quan tài chắc chắn có không ít bảo bối.

Đồ tùy táng của chủ mộ đều không tệ, đều là vật phẩm mang theo bên người.

Đồ ngọc, trâm cài, đồ đồng chắc chắn là một đống.

“Vừa rồi tôi dùng diêm để nhìn thấy trong tay cô ta cầm một thứ gì đó, tôi cạy mãi mà không ra.

Không, là một xác khô, được xử lý chống thối rữa.” Tiểu Ca đứng trong quan tài không ra ngoài, nửa cái đầu lộ ra bên ngoài.

Sở Văn nghe vậy kinh ngạc, hóa ra là một thi thể được bảo quản nguyên vẹn.

Tiểu Ca lại giẫm lên người lão già đó, không sợ cái thứ đó bỗng nhiên lại bật dậy sao?

Tiểu Ca dường như do dự, rồi tiếp lời: “Tôi đang suy nghĩ có nên chặt đứt bàn tay đó không, nhưng sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Nghe vậy, Sở Văn nhíu mày.

Thứ người đó cầm trong tay chắc chắn rất quan trọng, nếu không

thì không thể chết mà vẫn nắm chặt đến vậy.

Làm thế nào để cô ta buông tay ra?

Hay là lấy thứ đó ra, chuyện này khiến Sở Văn hơi đau đầu.

Bây giờ ở đây tối đen như mực, không có đèn.

Chỉ dựa vào ánh sáng vụt tắt của diêm, căn bản không nhìn rõ thứ gì.

Sở Văn nghĩ đến thi thể nằm bên dưới, hắn đã thấy da đầu tê dại.

Tiểu Ca vậy mà gan to đến thế, trực tiếp đứng trong quan tài.

Sợ là nếu thi thể bị hỏng, thứ bên trong đó có lẽ sẽ bật dậy thành cương thi mất.

Tốt nhất là không nên động chạm, những thứ này đều rất tà môn.

"Cậu cũng xuống đây." Tiểu Ca trực tiếp đưa tay kéo Sở Văn xuống.

Sở Văn không đứng vững, suýt chút nữa rơi xuống, may mà chỉ rơi vào bên trong quan tài.

Sở Văn chửi một tiếng: "Đậu má, nhỡ đâu anh làm tôi rơi xuống dưới thì sao?" Bên dưới là vực sâu vạn trượng.

Tiểu Ca rất gần Sở Văn: "Tiện tay sờ thử xem, cái thứ trong tay cô ta ấy, xem hai chúng ta có cách nào cạy ra được không." Sở Văn nghe vậy cắn răng, đưa tay sờ vào thi thể bên dưới.

Thi thể lạnh toát, nhưng có thể cảm nhận được nó rất nguyên vẹn.

Sau khi được xử lý đặc biệt, thi thể được bảo quản hoàn hảo.

Chủ mộ thật không đơn giản, đã dùng đủ mọi cách để bảo quản thi thể, nhưng tất cả đều thất bại.

Sở Văn và Tiểu Ca dùng sức cạy tay thi thể ra, hận không thể dùng

hết sức bú sữa, cuối cùng cũng cạy được.

Tiểu Ca từ trong tay cô ta mò ra một thứ, một cái trứng hình bầu dục.

Hình dạng là một cái trứng, y đưa cho Sở Văn cảm nhận.

Tối đen như mực, Sở Văn chẳng nhìn thấy gì, nhưng lúc này âm thanh lại cực kỳ tinh tế.

Hắn có thể cảm nhận từng cử động, ngay cả tiếng thở cũng được phóng đại.

Ở đây chỉ còn lại tiếng thở của hai người, Sở Văn sờ vào vật hình bầu dục đó.

Hắn chỉ cảm thấy trên tay như chạm vào một vũng nước suối, lạnh lẽo dễ chịu.

Đột nhiên, dường như hắn nghe thấy một loại âm thanh kỳ lạ.

Dường như phát ra từ bên dưới thân y, giống như tiếng động vật.

Chương 859

Sở Văn giật mình, không phải là vì lấy đồ mà thi thể bật dậy đấy chứ.

"Anh ơi, lấy được đồ rồi đó." Sở Văn đầu óc trống rỗng, da đầu tê dại.

Lúc này hắn đang treo lơ lửng giữa không trung, trên đỉnh huyền quan.

Nếu lúc này thi thể đột nhiên bật dậy, tấn công hắn thì căn bản không có chỗ nào để trốn, bên dưới là vực sâu vạn trượng, hoàn toàn không có cách nào thoát được.

Lúc này, Sở Văn dường như ngửi thấy một mùi hôi thối cực kỳ nồng nặc.

Tiểu Ca không nói gì, dường như đang lặng lẽ cảm nhận.

Một lúc sau y mới cẩn thận hít mạnh hai hơi, Sở Văn có thể nghe thấy tiếng y thở.

"Ôi, anh bạn, khẩu vị thật nặng.

Mùi này tôi ngửi thôi đã chịu không nổi rồi, vậy mà anh lại hít mạnh hai hơi." Sở Văn hơi ngạc nhiên.

Mùi này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, kỳ lạ thật, vừa rồi trong quan tài rõ ràng là một thi thể.

Một thi thể được bảo quản nguyên vẹn, tại sao chốc lát lại đột nhiên có mùi hôi nồng nặc đến vậy?

Tiểu Ca "suỵt" một tiếng, sau đó lại chìm vào im lặng.

Một lúc sau y mới lại nói: "Cậu có muốn xuống dưới sờ thử

không?

Chắc là sau khi mất đi thứ đó nên mới biến thành xác khô.” Sở Văn trong bóng tối nhíu mày, ngửi mùi thôi đã chịu không nổi rồi, còn đi sờ, hắn mới không sờ.

“Mau xem còn có đồ gì không, lấy hết đồ lên đây cho tôi.” Sở Văn cười hì hì nói.

Bây giờ hắn toàn tâm toàn ý vào những thứ trong quan tài, nhiều người thế này, hắn và Tiểu Ca phải tìm quan tài trước.

Thật ra, lần này hắn rơi xuống là do âm sai dương thác (sai sót ngẫu nhiên).

Hắn không dám tưởng tượng vạn nhất lúc rơi xuống lại rơi lệch đi thì sẽ ra sao.

Tiểu Ca dường như nhấc nhấc vật trong tay, sau đó lại nhét thứ đó vào túi Sở Văn.

Y lại trực tiếp chui cả người vào trong quan tài, Sở Văn không dám nghĩ, ở bên trong cứ thế mò mẫm.

Không, bên trong chắc chắn là bảo bối.

Chủ mộ này đã bỏ ra nhiều công sức để tạo ra ngôi mộ như thế, bên trong sao có thể thiếu bảo bối được.

“Hình như có vài thứ, cậu nhét hết những thứ này vào túi đi.” Tiểu Ca nói rồi từ bên trong đào ra đồ vật.

Sở Văn trong bóng tối với tay lấy cái túi của mình, đưa túi cho Tiểu Ca.

Mùi ở đây thật sự quá ghê tởm, hắn không muốn ở đây thêm một giây nào.

Lấy xong đồ thì nhanh chóng đi thôi, mùi này thật sự sắp làm hắn

nghẹt thở rồi.

Tiểu Ca thật lợi hại, lúc lấy đồ cứ như không có chuyện gì vậy.

Dường như y hoàn toàn không cảm nhận được mùi hôi nồng nặc ở đây, cứ thế liên tục lấy đồ ra từ bên trong.

Bên trong nằm một thi thể đột nhiên bốc mùi hôi thối, cũng may Tiểu Ca gan to.

Chờ Tiểu Ca thu dọn xong đồ đạc, hai người từ từ men theo quan tài bò lên.

Chiếc quan tài này vô cùng dày nặng, rất chìm.

Thế mà bốn sợi xích sắt xung quanh cũng vô cùng thô chắc, nếu không làm sao có thể treo một thứ nặng như vậy giữa không trung chứ?

Sở Văn đeo túi trên lưng, đột nhiên cảm thấy lưng mình trĩu xuống, suýt chút nữa mất thăng bằng rơi xuống.

"Đậu má, toàn là đồ gì đâu không, nặng kinh.

Tôi cứ cảm giác trong túi đựng cả tấn sắt..." Sở Văn vừa nói vừa lầm bầm.

Tiểu Ca bình tĩnh từ từ di chuyển lên trên, vừa nói: "Đừng nói nữa, đoạn đường tôi rơi xuống không dài.

Chỗ này lẽ ra không sâu lắm, cẩn thận một chút, men theo sợi xích sắt này mà bò lên." Sở Văn nghe vậy lặng lẽ gật đầu, cẩn thận dùng tay bắt đầu leo lên.

Chương 860

Những điều này hắn đều nắm được, nhưng bây giờ rất nguy hiểm.

Vì hắn không biết, bên dưới cao bao nhiêu.

Cũng không biết rơi xuống sẽ thế nào, có thể trực tiếp té tan xương nát thịt, cũng có thể bị những binh khí bên dưới đâm xuyên.

Hắn từ từ bám vào sợi xích sắt, sợ lỡ tay.

Trước khi bò lên xích, y bôi một ít bột vào tay, đó là bột chống trượt.

Hắn leo lên trước, Tiểu Ca ở phía dưới.

Vạn nhất hắn không cẩn thận lỡ tay, cả hai người có thể cùng rơi xuống.

Ở phía trên nhất định phải làm vạn bất đắc dĩ, đảm bảo an toàn cho cả hai.

Sở Văn dùng chân bám chặt vào sợi xích thô, tay từ từ leo lên.

Tốc độ di chuyển không quá nhanh, nhưng cũng rất ổn định.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Sở Văn cảm giác như đã leo qua cả một mùa.

Tay hắn bị ma sát đau điếng, chắc chắn đỏ ửng một mảng lớn, không chừng cuối cùng còn nổi bong bóng nước.

Hắn cẩn thận từng chút một leo lên, có thể cảm nhận Tiểu Ca đang bám sát phía dưới.

Không biết đã leo bao lâu, cuối cùng hắn cảm thấy tay mình dường như đã có thể bám vào bậc thang phía trên rồi.

Hắn vui mừng khôn xiết trong lòng, hướng xuống Tiểu Ca phía dưới hô một tiếng: “Nhanh rồi, nhanh rồi, tôi với tới được rồi.” “Cẩn thận một chút, từ từ leo lên.” Tiểu Ca cũng đáp lại từ phía dưới.

Sở Văn mệt đến mức gần như kiệt sức, đoạn đường này thật khó chịu.

Thật không biết chủ mộ nghĩ gì, tốn bao nhiêu tâm tư ở đây để tạo ra một huyền quan.

Nếu không phải âm sai dương thác mà rơi xuống, chắc là sẽ không biết quan tài được giấu ở đây.

Sở Văn vẫn luôn thắc mắc thi thể nữ kia là chuyện gì, chẳng lẽ là tình nhân cũ sao?

Hay là vợ của chủ mộ?

Hắn lắc đầu, bây giờ không phải lúc nghĩ mấy chuyện đó, bây giờ phải nhanh chóng đi lên.

Hắn dùng cả hai tay bám lên, nhấc một chân.

Chỉ thiếu một chút nữa là có thể lên được rồi.

Đột nhiên hắn dường như chạm phải một thứ gì đó không giống bình thường, lạnh toát, giống như một khối sắt thép.

Khoảnh khắc chạm vào, sợi xích rung động dữ dội.

Sở Văn lập tức trợn tròn mắt, chẳng lẽ lại chạm phải cơ quan rồi, vãi!

Trên đỉnh đầu có một ít bụi trần rơi xuống, Sở Văn bị sặc ho sù sụ.

Sợi xích sắt rung lắc khắp nơi, hắn suýt chút nữa không nắm giữ được.

Sở Văn bắt đầu nghiến răng bám chặt vào sợi xích sắt, muốn từ từ leo lên, nhưng nó rung động quá dữ dội.

Bây giờ chỉ cần hơi không chú ý một chút, cũng có thể buông tay rơi thẳng từ đây xuống.

Trong khoảnh khắc, Sở Văn cảm thấy xung quanh đều bắt đầu rung chuyển.

Nơi này như sắp sập đến nơi, phát ra âm thanh chói tai đến mức muốn vỡ tung, sợi xích sắt bị đánh "ba ba ba" kêu.

Tiếng "đinh đương đinh đương" vang lên, rồi lại một tiếng khác.

Hắn có thể nghe thấy các loại đồ vật va đập phát ra âm thanh, hắn lập tức hoảng hồn.

Sẽ thế nào đây, chẳng lẽ lại chạm phải cơ quan rồi?

"Làm sao đây?

Tôi bây giờ không lên được." Hắn hỏi Tiểu Ca.

Chương 861

Hắn ở phía trên, Tiểu Ca ở phía dưới, tuyệt đối không thể buông tay.

Nhưng sợi xích rung lắc quá dữ dội, hắn dùng sức ôm chặt hai tay vào sợi xích sắt.

May mà bình thường thể chất hắn khá mạnh, bây giờ tuy khó khăn, nhưng may mà bám khá chắc.

Nhưng không thể kiên trì quá lâu, nếu không leo lên, cả hai người có thể sẽ kiệt sức hết.

"Một vòng lại một vòng... không cho tôi lấy đồ đi.

Hết cách rồi, cẩn thận một chút." Tiểu Ca ở phía dưới bất lực thở dài một hơi.

Sở Văn biết bây giờ tình huống của hai người vô cùng nguy hiểm, xung quanh đều không ngừng rung chuyển.

Sở Văn nghiến răng nghiến lợi, kéo sợi xích sắt, sợ buông tay.

Nhưng không bao lâu, hắn hơi không chống đỡ nổi nữa.

"Làm sao đây?

Cứ thế này cũng không được." Sở Văn tuyệt vọng kêu lớn một tiếng.

Bây giờ bị kẹt ở đây, lên không được mà xuống cũng không xong.

Bây giờ hắn đang ở trên chiếc quan tài bị treo lơ lửng, chỗ này cũng có thể sập, chiếc quan tài này có thể sẽ rơi xuống.

Tiểu Ca ở phía dưới nói: "Bình tĩnh một chút, tôi sẽ từ dưới đỡ cậu, xem cậu có thể từ đó leo lên không." Nói rồi Tiểu Ca ở phía dưới

dùng tay đẩy mạnh Sở Văn lên, y cũng dốc hết sức lực cuối cùng.

Sở Văn vừa định từ chối, nhưng cảm thấy bên dưới có một lực đang đẩy hắn lên.

Hết cách rồi, bây giờ không phải lúc làm bộ làm tịch, nhất định phải tìm cách lên, sau đó kéo Tiểu Ca lên.

Nếu không thì lúc đó cả hai người có thể đều chết ở đây...

Hắn dùng sức leo lên, gần như dốc hết sức lực toàn thân.

Nhưng điều ngoài ý muốn đã xảy ra, chân hắn không cẩn thận giẫm hụt.

Hắn trực tiếp trượt từ mép tường xuống, không giẫm lên được.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn rơi thẳng xuống.

Khi rơi xuống chắc chắn sẽ đè trúng Tiểu Ca ở phía dưới, hai người nhanh chóng mất thăng bằng, rơi thẳng xuống.

Khi rơi xuống, Sở Văn nghĩ mình chắc chắn sẽ chết.

Trong khoảnh khắc, hắn bắt đầu hồi tưởng lại mọi chuyện đã xảy ra, nhưng lại chưa từng hối hận.

Những việc hắn làm không cần phải hối hận, làm cái nghề này vốn đã nguy hiểm.

Sở Văn nhắm chặt mắt, cảm nhận cơ thể mình đang rơi xuống.

Hắn cố gắng co nắm tay lại, dù tệ thế nào cũng không thể để đầu đập thẳng xuống đất.

"A!" Vừa rơi xuống, hắn vừa há miệng kêu lớn.

Cuối cùng cú rơi cũng dừng lại, cả người hắn trực tiếp cảm nhận được một lực va đập mạnh mẽ.

Cảm giác như cả người hắn đâm vào một vật cứng, ngũ tạng lục

phủ đều sắp dồn lại một chỗ.

Đau, toàn thân đau nhức.

Bây giờ không chết thì chắc cũng phế rồi.

Toàn thân trên dưới đều đau đớn kịch liệt, dường như hắn đã va vào người Tiểu Ca.

Chắc người ở phía dưới còn thảm hơn, nhưng hình như vẫn còn ý thức.

"Khụ, đừng rên nữa." Tiểu Ca dường như từ kẽ răng nặn ra tiếng nói.

Sở Văn chỉ cảm thấy toàn thân như sắp nổ tung, từ trên xuống dưới không có chỗ nào không đau.

Chương 862

Hắn cố gắng cử động cơ thể, vô cùng khó khăn.

Không biết tay chân có chỗ nào bị gãy không, kỳ lạ là dường như hắn không rơi vào bẫy mà là một mặt đất bằng phẳng.

Bên dưới dường như là cát, Sở Văn dùng chút sức lực cẩn thận, thử nắm một nắm đất.

Quả nhiên hắn nắm được không ít thứ giống cát, liền buông tay ra.

"Tôi hình như rơi xuống cát rồi." Hắn khó khăn nói với Tiểu Ca.

Tiểu Ca ở phía dưới cựa quậy: "Mau dời ra khỏi người tôi, tôi làm đệm lưng bị thương nặng hơn rồi." Tiểu Ca nói bằng giọng khàn khàn.

Hắn ý thức được có thể mình đã đè Tiểu Ca dưới mông, liền vội vàng di chuyển vị trí.

Sở Văn chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, nhưng may mà không có chuyện gì lớn, hắn ngồi dậy từ dưới đất.

Xung quanh một mảnh tối đen, hắn vẫn không cảm nhận được gần đây có thứ gì, chỉ còn lại các giác quan.

Hắn lại nắm vài nắm cát dưới tay, quả nhiên là cảm giác cát, may mắn thật.

Tiểu Ca cũng bò dậy từ dưới đất, chỉ là cử động rất cứng nhắc.

Chốc lát sau, Sở Văn dường như nghe thấy tiếng phun ra cái gì đó.

"Thế nào rồi?

Anh có sao không?" Sở Văn biết người ở phía dưới bị đè trực tiếp, sẽ té nặng hơn.

Tiểu Ca dường như lau miệng bên cạnh, rồi nói: "Được rồi, vẫn còn mạng.

Không nhịn được, tôi đã thổ một ngụm máu." Giọng nói vô cùng yếu ớt, xem ra bị thương nặng.

Sở Văn cảm giác cơ thể mình như nổ tung, vừa rồi khoảnh khắc đó, dường như hắn đã trải qua một chuyến địa ngục.

Hắn bò dậy từ dưới đất, giơ tay lên, mò mẫm trong không trung.

Nhìn xem xung quanh có thứ gì khác không, tại sao bên dưới huyền quan lại là cát?

Kết quả hắn mò mẫm nửa ngày cũng không phát hiện xung quanh có bất kỳ thứ gì, ngay cả đi thêm hai bước về phía trước cũng không cảm thấy có bất kỳ chướng ngại nào.

"Chẳng biết đây là đâu nữa..." Sở Văn thở dài một hơi: "May mà túi đồ vẫn còn trên người, tiếp theo phải làm sao đây?" Tiểu Ca đang chuẩn bị nói, đột nhiên nghe thấy một âm thanh.

Ngay sau đó hắn cảm thấy mình từ từ lại rơi xuống, bên tai dường như có tiếng cát chảy.

Sở Văn tự nhiên cảm nhận được sự thay đổi này, lập tức hơi hoảng hốt.

Vừa mới rơi xuống, lại sắp trải qua chuyện kỳ lạ nữa.

Không phải nói đại nạn không chết ắt có hậu phúc sao?

Ít nhất cũng phải để hắn giữ lại cái mạng nhỏ này về nhà nghiên cứu mấy bảo bối kia chứ.

Đột nhiên hai người bắt đầu từ từ lún xuống, Sở Văn cố gắng cào cát dưới chân.

Nhưng dường như bị từ từ kéo xuống, không cảm thấy có bất kỳ

ai đang túm bên dưới, nhưng hắn vẫn cứ rơi xuống.

Bên dưới hình như là cát lún, chắc là đang trải qua cát lún.

Sở Văn cảm thấy toàn thân lạnh toát, cố gắng vùng vẫy lên trên, nhưng phát hiện càng vùng vẫy lại càng rơi xuống nhanh hơn.

"Đừng cử động loạn xạ, nếu cứ động đậy thì chỉ làm tăng tốc độ lún xuống thôi." Tiểu Ca căng thẳng nói: "Có thể bên dưới đã chôn không ít người rồi." Sở Văn hơi hoảng loạn, hắn biết những đồng đội kia cũng đã vào đây.

Nhưng không biết họ đã đi đâu, sẽ không phải cũng chìm xuống dưới rồi chứ.

Ở đây chắc chắn không chỉ có huyền quan là một cách để rơi xuống, chắc chắn có những nơi khác cũng thông vào đây.

Không chừng trong mộ có bẫy, mọi người đều sẽ rơi vào đây.

Tốc độ lún xuống không hề giảm chút nào, nhưng bên cạnh lại không có bất kỳ thứ gì có thể bám vào.

Chân Sở Văn bị cát lún nhấn chìm, nhưng hắn không có một chút cách nào.

Hai người đều đang lún xuống, nhưng lại không dám vùng vẫy, ngoài ra không có gì khác có thể làm.

Chương 863

Hai người im lặng lún xuống càng lúc càng sâu, trong đầu Sở Văn một mảnh trống rỗng.

“Nhanh lấy dây thừng trong túi ra quăng lên trên, xem có thể mắc vào thứ gì không.” Tiểu Ca một tay nắm lấy Sở Văn.

Sở Văn nhíu mày, Tiểu Ca nói đúng, nên thử một chút, không thể ngồi yên chờ chết ở đây.

Cứ tiếp tục thế này, cát lún sẽ nhấn chìm thẳng đầu hắn, cuối cùng sẽ chết ngạt.

Hắn lấy túi ra, khó khăn từ bên trong lấy ra dây thừng dự phòng.

Một tay buộc chặt dây thừng vào eo mình, một tay nắm lấy Tiểu Ca.

Hắn dùng hết sức lực, quăng mạnh dây thừng về phía bên phải lên trên.

Nghe thấy một tiếng “két” giòn giã, Sở Văn mừng rỡ.

Hắn dùng sức kéo kéo dây thừng, nhưng phát hiện nó mắc rất chắc chắn ở phía trên.

“Có cứu rồi, tôi nhanh chóng từ đây kéo lên.” Sở Văn cười nói.

Tiểu Ca lắc đầu: “Tôi dùng dây của tôi, tránh trường hợp lúc đó cậu không chịu nổi tôi.” Y lấy ra một sợi dây thừng khác, cũng theo cách vừa rồi trực tiếp quăng lên trên.

Hắn nhìn xung quanh vách đá, đã có vách đá thì có cách trực tiếp từ đó đi lên rồi.

Sau khi cả hai đều mắc dây thừng xong, dùng sức leo lên.

Cát lún bên dưới vẫn cuồn cuộn, may mà có một lực đẩy lên trên, may mà kéo dây thừng có thể di chuyển lên trên.

Hắn cứ thế nắm chặt dây thừng leo lên, xem ra trời không tuyệt đường người.

Vách đá dường như rất gần, kỳ lạ là Tiểu Ca và Sở Văn lại không cùng một hướng.

Nhìn vách đá ở đây gần như vậy, không chừng là một cái hố hình tròn.

Ở đây, Sở Văn tăng nhanh sức lực leo lên, cuối cùng cả người hắn đều ra khỏi cát.

Nhưng sức lực của hắn có hạn, cứ kéo sợi dây thừng đó, có thể sẽ tiêu hao hết thể lực.

Lúc rơi xuống, trên người hắn đều bị thương không ít.

Với lực va đập mạnh như vậy, không chết thì cũng nửa tàn phế rồi.

Bây giờ may mà trên người không có chỗ nào gãy xương, dường như chỉ đau thôi.

Sở Văn tăng nhanh sức lực, liều mạng leo lên.

Vừa dùng tay thử sờ tường, xem có chỗ nào lồi lõm không, để có chỗ đặt chân.

Kết quả vừa vặn một tay hắn sờ thấy một cái cửa động, ở đây vậy mà lại có một cái động.

“Cái động này hình như bị người ta nạc ra, không biết có phải được để lại từ ban đầu không, có người đã rơi xuống.” Sở Văn nói với Tiểu Ca.

Tiểu Ca không ở cùng phía với Sở Văn, khi Sở Văn có thể chui vào

cái động đó, Tiểu Ca đang treo ở phía bên kia.

Hai người cách nhau một chút, bây giờ rắc rối lớn rồi.

Bên Tiểu Ca không hề phát hiện bất kỳ lối vào nào, chỉ có thể từ chỗ Sở Văn mà vào.

Nhưng bên trong cửa động cũng không biết có nguy hiểm hay không, để lại lúc đó.

Nhưng đến lúc này, đã rơi xuống giữa không trung rồi, không vào thì có thể đi đâu được chứ?

Tiểu Ca cố gắng lắc dây thừng, để Sở Văn vào.

Sở Văn đột nhiên ý thức được việc lắc lư như vậy có thể làm đứt dây xích, liền vội vàng thò người ra ngăn lại.

“Khoan đã, đừng động đậy.

Tôi bây giờ đã vào rồi, tôi sẽ tìm cách đưa anh vào.” Sở Văn hướng ra ngoài kêu lớn.

Bây giờ hắn đang đứng trong cái động đó, cái động vừa đủ cao cho một người.

Xung quanh dường như lồi lõm không bằng phẳng, giống như bị người ta cố ý nạc ra, chứ không phải được để lại khi xây mộ.

Chương 864

Tiểu Ca bên kia không nói gì, thế là Sở Văn vội vàng tìm cách.

Đột nhiên, hắn nghĩ ra, bây giờ chỉ có thể dùng một cách nguy hiểm.

Hết cách rồi, chỉ đành liều chết mà làm.

Hắn nắm chặt sợi dây thừng của mình, sau đó dùng sức quăng đi.

Hắn gọi Tiểu Ca đỡ lấy dây thừng, Tiểu Ca nghe thấy, liền vội vàng dùng một tay khác cố gắng nắm lấy dây thừng.

Nhưng lần đầu tiên không thành công, sợi dây bị quăng hụt, quay trở lại chỗ Sở Văn.

Sở Văn lại thử một lần nữa, kết quả lần này cũng thất bại.

Hắn đành phải thử thêm vài lần, xem có thành công không.

Sở Văn lại liên tục quăng dây thừng đi, cuối cùng sau vài lần nữa, Tiểu Ca cuối cùng cũng nắm được.

Hắn chỉ đành vội vàng kéo dây thừng về, dùng hết sức lực.

Ở đây không có gì tốt để bám víu, kéo một người lên gần như là chuyện cực kỳ khó khăn.

Nhưng đến giây phút cuối cùng, nếu không làm như vậy, Tiểu Ca sẽ chết.

Dựa vào sức lực cuối cùng, hắn cuối cùng cũng dùng hết sức kéo Tiểu Ca lên.

Hai người nằm phịch trong cái động đó, không ai nói gì, đều thở hổn hển.

Quá mệt rồi, gần như không còn chút sức lực nào.

“Tôi có nên đi vào không?” Sở Văn nằm trên đất hỏi Tiểu Ca.

Tiểu Ca cười khổ một tiếng: “Nghỉ ngơi một chút đi, suýt chút nữa mất mạng rồi.

Tôi cũng bị thương nặng, lát nữa mà gặp thứ gì đó thì chắc chắn chết không nghi ngờ.” Sở Văn cũng biết y nói đúng, hai người bây giờ vừa vặn cần nghỉ ngơi.

Không biết phía trước có bao nhiêu nguy hiểm, cũng không biết cái động này thông đến đâu.

Thế là hai người đại khái nghỉ ngơi khoảng hai tiếng, cuối cùng mới hồi phục được một chút thể lực.

Uống một chút nước trong túi, và có các loại lương khô như bánh quy nén.

“Cuối cùng cũng có chút sức lực rồi, tôi vào thôi.” Sở Văn thở dài một hơi.

Không biết cái động này sẽ dẫn đến đâu, nhưng bây giờ lối ra duy nhất chính là cái động này.

Tiểu Ca không nói gì, chỉ đứng dậy, một mình từ từ đi về phía trước.

Y cẩn thận từng chút một đi, Sở Văn cũng bám sát phía sau.

Bây giờ hắn vẫn không hiểu tại sao Tiểu Ca lại đột nhiên xuất hiện ở đây, thật sự trùng hợp đến vậy sao?

Bây giờ những thứ lấy được trong quan tài đều ở trong túi của hắn, túi đeo trên người Sở Văn.

Hắn mò mẫm trong bóng tối tiếp tục đi vào, tối đen như mực, căn bản không biết tình hình xung quanh.

Đột nhiên phía trước dường như có một vùng sáng, Sở Văn lập tức mừng rỡ.

Tiểu Ca lại nói: "Cẩn thận một chút, coi chừng có thứ gì khác." Sở Văn gật đầu, ở nơi tối đen đó cố gắng giữ cho mọi giác quan đều chú ý.

Ở nơi như thế này âm thanh bị khuếch đại vô hạn, mắt không nhìn thấy được, nhưng có thể nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

Phía trước có một nơi hơi phát ra ánh sáng, không biết nơi đó sẽ phải đối mặt với điều gì.

Có lẽ thông ra lối thoát bên ngoài, hoặc có lẽ...

Hai người cẩn thận từng bước đi, càng lúc càng gần nơi phát sáng đó.

Trong lòng Sở Văn hơi căng thẳng, hắn hít sâu một hơi.

Hai người càng lúc càng gần nguồn sáng, không khí đạt đến một điểm giới hạn.

Cuối cùng cũng đến nơi, kết quả đây là một không gian vô cùng lớn.

Chương 865

Xung quanh sáng trưng, đèn khắp nơi vậy mà đều đang cháy, ở đây có không ít giá đèn đều đang cháy dầu.

Kỳ lạ thật, những cái này là ai thắp lên?

Sở Văn hơi khó hiểu, nhưng phóng mắt nhìn ra xung quanh không thấy một ai.

Những bảy tám người kia đi đâu rồi, cả người ban đầu không thấy kia nữa.

Sở Văn bây giờ cảm thấy quyết định lúc đó hơi bốc đồng, trong tình huống chưa hiểu rõ, vậy mà lại theo Trần Nhị thúc đến nơi này.

Trần Nhị thúc bây giờ cũng không biết thế nào rồi, càng không biết sống chết ra sao.

"Xem ra, có người đã vào đây trước chúng ta." Tiểu Ca nhíu mày, mắt nhìn quét khắp nơi.

Sở Văn cũng cảm thấy nơi này rất kỳ lạ, nhưng cái động kia quả thực thông vào đây.

Nơi này vô cùng rộng lớn, nhưng lại không có bất kỳ thứ gì.

Trông giống như một không gian, nhưng bên trong lại không có bất kỳ đồ vật nào.

Ở đối diện có một cái cửa động, ngoài ra không có thứ gì khác.

"Nơi này thật kỳ lạ." Sở Văn lẩm bẩm.

Tiểu Ca liếc nhìn những ngọn đèn dầu đang cháy, rồi nói với Sở Văn: "Tìm một cái vật chứa, mang đèn lên." Sở Văn gật đầu, lập tức đi làm.

Tối đen như mực căn bản không tiện làm việc, ở lâu trong bóng đêm chỉ khiến người ta căng thẳng thần kinh.

Trong tình huống không nhìn thấy gì, lại càng dễ chạm vào cơ quan.

Giống như lúc vừa rơi vào huyền quan, nhưng kỳ lạ là lúc đó đèn tại sao lại tắt?

Tất cả đều không thể biết được.

Sở Văn cẩn thận nâng ngọn đèn đang cháy trong tay, ngay sau đó nhìn thấy Tiểu Ca đi về phía trước.

Dường như là định đi ra từ cái cửa động đó, Sở Văn không nói nhiều, bám sát theo y.

Bây giờ hắn cũng như người mù mò mẫm, toàn thân đều đau nhức, đồ vật cũng đã lấy được, bây giờ nên tìm chỗ ra thôi.

Những người đi cùng hắn không biết thế nào rồi, có nên đi tìm không?

Tiểu Ca cứ thế tự mình đi phía trước, sau khi xuyên qua cái cửa động, lại có một không gian khác.

"Đây hình như là nhĩ thất trong mộ." Tiểu Ca nhìn quét khắp nơi.

Sở Văn chỉ cảm thấy kỳ lạ, tại sao lại xuất hiện ở nhĩ thất?

Trước mặt có mấy chiếc quan tài, không theo bất kỳ quy luật nào, bày la liệt.

Sở Văn liếc nhìn nói: "Đây đều là quan tài tùy táng nhỉ, bên trong hình như có hai cái quan tài khá tốt." Ở đây có không ít quan tài nằm rải rác, trên đó chất đầy bụi trần.

Đằng nào cũng đã đến đây rồi, chi bằng cướp bóc một lượt.

Thế là Sở Văn cười cười, "Thôi được, tôi mở quan tài ra xem, ít nhiều cũng có vài món đồ cổ." Tiểu Ca gật đầu, không phản đối.

Sở Văn trực tiếp đến trước mấy chiếc quan tài bình thường, lấy công cụ ra cạy mở quan tài.

Mở quan tài ra, thấy bên trên có khá nhiều thứ giống mạng nhện.

Hắn biết thi thể để lâu sau sẽ tự động sinh ra côn trùng, thật ghê tởm.

Hắn dùng thứ gì đó cẩn thận gạt bỏ những thứ giống mạng nhện kia ra, đột nhiên nhìn thấy một bảo bối tốt.

Đó trông như một chiếc nhẫn lớn, Sở Văn cười cười, trực tiếp lấy thứ đó ra khỏi quan tài.

Hắn giơ thứ đó lên cao, cẩn thận quan sát.

Trông rất ổn, nhưng bên trên hình như có một đồ án kỳ lạ.

Tôi ý thức được rằng nó có thể có ý nghĩa đặc biệt, hình như trong mộ tôi đã vô tình nhìn thấy đồ án này vài lần rồi.

Trước đây tôi không để ý, nhưng trên một chiếc ban chỉ cũng có một đồ án.

Chương 866

Là ý gì đây?

Tôi thấy có một chữ trông giống chữ "thiên", nhưng lại không phải.

So với chữ đó, đồ án này có một cái móc.

Ngoài ra, còn có một hình Phượng Hoàng triều quanh, nhìn cũng khá đẹp mắt.

Tay nghề chế tác rất tinh xảo, đều như được khắc chạm ra.

Có vẻ như thợ thủ công đã dành rất nhiều tâm tư để tạo ra đồ án này, trước đây tôi cũng đã nhìn thấy trên vách đá.

Nhưng không ngờ lại được khắc trên đồ đồng, có thể thấy nó cực kỳ phức tạp.

“Nhìn cái này xem?” Sở Văn gọi Tiểu Ca lại gần.

Nhưng gọi mãi nửa ngày mà chẳng thấy động tĩnh gì, Tiểu Ca hình như không nghe thấy.

Tôi lại gọi thêm mấy tiếng nữa định gọi thằng nhóc đó dậy.

Không thấy ai hồi đáp, Sở Văn trong lòng có chút kỳ quái.

Rõ ràng Tiểu Ca có thể nghe thấy mà, sao lại không trả lời?

Lại chạy đi đâu rồi.

Sở Văn lẩm bẩm chửi rủa rồi quay đầu, muốn tìm Tiểu Ca.

Nhưng lại thấy y đang đứng trước một cái quan tài hoàn toàn khác biệt, ngây ngốc nhìn chằm chằm vào bên trong quan tài.

Cái quan tài này không giống những cái khác, bên trong tuy có lưa

thưa không ít quan tài, nhưng có hai cái đặc biệt.

Hai cái quan tài đó trông hoa lệ hơn một chút, đẹp hơn tất cả những cái còn lại.

Lúc này, Tiểu Ca đang đứng trước một trong những cái quan tài hoa lệ đó, đờ đẫn nhìn vào bên trong mà không hề động đậy.

Toàn bộ ánh mắt y cứ trừng trừng vào quan tài, trông cực kỳ kỳ lạ.

Sở Văn nhíu mày gọi thêm mấy tiếng nữa, nhưng phát hiện hoàn toàn không có động tĩnh.

Tiêu rồi, không lẽ bị thứ gì trong quan tài làm cho mê hoặc rồi.

Đụng phải bảo bối, bị dọa ngốc luôn.

Sở Văn đi tới, một tay đặt lên vai Tiểu Ca.

Nhưng đến tận lúc này, y vẫn không có chút động tĩnh nào, thậm chí mắt còn không chớp.

“Sao vậy?

Nhìn thấy thứ gì à?” Sở Văn cười hỏi.

Bỗng nhiên, tôi ý thức được có gì đó không ổn, cũng không dám vội vàng nhìn vào bên trong quan tài.

Tôi đưa tay trực tiếp châm vào một huyệt vị.

Những thứ này tôi học được trước đây, không cần dùng đến phương pháp ngu ngốc kia.

Sau khi kết thúc lần đổ đấu trước, tôi đã học được từ sách, châm vào huyệt vị này có thể khiến người ta tỉnh táo ngay lập tức.

Trong mắt Tiểu Ca đột nhiên có sự thay đổi, chỉ hơi ngơ ngác một chút.

Y gãi đầu hỏi: “Vừa rồi tôi sao vậy?” “Vừa rồi cậu cứ đứng yên

đó, trừng mắt nhìn chằm chằm vào cái quan tài kia kìa." Sở Văn đáp lại câu hỏi của y.

Tôi căn bản không dám nhìn thêm một lần nào nữa vào trong quan tài, sợ rằng chỉ cần nhìn thêm một cái, tôi cũng sẽ bị thứ bên trong đó mê hoặc mất.

Tiểu Ca lập tức có chút kinh ngạc: "Tôi căn bản không nhớ mình vừa làm gì, cậu cẩn thận một chút." Sở Văn có chút buồn cười, rõ ràng vừa nãy bị thứ đó mê hoặc, giờ lại bảo tôi cẩn thận.

Tất nhiên tôi biết, không thể cứ thế nhìn chằm chằm vào cái quan tài đó nữa.

Bên trong chắc chắn có thứ đặc biệt, có thể mê hoặc tâm trí con người.

Bên trong có lẽ có thứ tốt, nhưng Sở Văn không dám hành động hấp tấp.

Chương 867

Giờ phải tìm cách lấy thứ có thể mê hoặc người đó ra.

Trong lòng Sở Văn nảy ra một ý nghĩ, giờ chỉ có nhắm mắt lại mới có thể lấy được thứ đó ra.

“Tôi nhắm mắt lại, thò tay vào sờ.” Sở Văn nói rồi nhắm mắt lại.

Trong lòng tự cổ vũ bản thân một chút, tự nhủ không có gì đáng sợ.

Bảo bối này có thể là thứ tốt, quan tài hiện tại không có gì dị thường thì chắc không có vấn đề gì lớn.

Tôi trực tiếp thò tay vào, thử sờ thứ đó.

Cảm giác sờ phải một thứ bằng phẳng, tròn tròn, trọng lượng như một món đồ đồng.

Nhắm mắt lại, tôi trực tiếp lấy nó ra khỏi đó, cẩn thận đặt xuống đất.

Vì Tiểu Ca đã không còn dị thường, tôi cũng bắt đầu thò tay vào trong mò mẫm.

Chẳng mấy chốc, hai người đã chuyển ra ngoài mười mấy món đồ lớn nhỏ.

“Quả nhiên có không ít bảo bối tốt, nhìn xem, cái này có lẽ đã mấy nghìn năm rồi.” Sở Văn hớn hở sờ vào những món đồ đó.

Tuy hiện giờ toàn thân đau nhức, nhưng có được những thứ này thì cũng đáng.

Chúng đều là cổ vật, không chỉ có giá trị tiền bạc mà còn có giá trị sưu tầm cực lớn.

“Tiếp theo phải làm gì đây...” Sở Văn cũng nhét những thứ đó vào túi.

Hai người chuẩn bị rời khỏi đây, nhanh chóng rời đi thì tốt hơn.

Đồ đạc cũng đã lấy được kha khá rồi, những thứ còn lại không cần bận tâm nữa.

Sở Văn hiện tại có chút lo lắng cho tung tích của Trần Nhị thúc, cũng không biết ông ta sống chết thế nào.

Nhưng giờ cả hai đều đang thở hổn hển, làm sao mà lo được chuyện sống chết của người khác.

Trần Nhị thúc cát nhân tự hữu thiên tướng, nhất định không sao đâu, Sở Văn tự an ủi trong lòng.

Tôi và Tiểu Ca chuẩn bị rời khỏi đây, hiện tại trong tay chỉ có mỗi cái đèn dầu.

Cách duy nhất là tìm cửa thông gió, từ bên cạnh cửa thông gió đào một đường hầm là có thể trực tiếp ra ngoài.

Thế là hai người men theo lối cửa lại đi ra ngoài, phía trước là một hành lang dài.

Không có bản đồ mộ, cũng không biết phương hướng.

Chỉ có thể đi từng bước một, nếu may mắn, nhanh chóng men theo đường mà tìm được cửa thông gió.

“Cẩn thận một chút, tôi sợ có những cái bẫy khác.” Tiểu Ca nói từ phía sau.

Trong lòng Sở Văn đương nhiên cũng hiểu, đã đến lúc cuối cùng rồi, chắc chắn phải hết sức cẩn thận.

Hai người từ từ đi về phía trước, cũng không biết đi đến đâu.

Hiện tại chỉ có thể thử vận may theo đường, đi được một lúc, Sở Văn đột nhiên thấy phía trước lại có thứ không giống bình thường.

Sở Văn thấy phía trước lại có không ít tượng binh lính, có những binh sĩ đang đứng, có một con ngựa.

Sau con ngựa là một chiếc xe ngựa, trông rất khí thế hùng vĩ.

Bên cạnh đặt một cái chum lớn, Sở Văn chỉ cảm thấy kỳ lạ.

Những phù văn trên đó đã thu hút tôi, thế là tôi thò đầu ra định nhìn.

Những thứ này có ý nghĩa gì, trên cái chum có nhiều hoa văn kỳ lạ như vậy, thật thú vị.

Đáng tiếc, cái này lớn quá, không thể mang ra ngoài được.

Nếu Trần Nhị thúc và nhóm người đó còn ở đây, đông người như vậy chắc chắn có thể tìm cách mang những thứ này ra ngoài.

Sở Văn đột nhiên rơi vào trầm tư, cứ tỉ mỉ quan sát những cổ văn tự trên đó.

Tôi học được một số cổ văn tự, những thứ này ít nhiều cũng có thể hiểu được một chút.

Chương 868

Nhưng cũng chỉ là những giới thiệu đơn giản, những phương pháp chế tác binh khí thời cổ đại.

Thậm chí trên đó còn có cả phương thức chế tác đồ gốm sứ và đồ đồng, có cả những đồ án canh tác.

Trông cũng khá thú vị, đột nhiên Sở Văn thấy một phù hiệu quen thuộc.

Anh ta vội vàng vừa trừng mắt nhìn chằm chằm phù hiệu đó, vừa gọi Tiểu Ca: "Mau nhìn xem, cậu có nhận ra phù hiệu này không?" Kết quả phía sau lại một trận im lặng như tờ, không nghe thấy ai hồi đáp.

Sở Văn cảm thấy có chút khó hiểu, Tiểu Ca không trả lời, thế là tôi lại gọi thêm hai tiếng nữa.

Kết quả vẫn không có hồi âm, người phía sau như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Tôi giật mình thon thót, vội vàng đứng dậy.

Kết quả phía sau không một bóng người, xung quanh toàn là những tượng binh mã.

Ngẩng đầu lên lại thấy trên xe ngựa hình như có chở một người, tôi lại giật mình, nhìn kỹ lại thì trên đó cũng là một tượng dũng sĩ.

Nhưng nhìn đặc biệt kỳ lạ, sắc mặt dữ tợn.

Sở Văn đột nhiên hoảng hốt, vội vàng gọi tên Tiểu Ca khắp nơi, nhưng không ai hồi đáp.

Lạ thật, vừa nãy còn ở phía sau mà.

Tiểu Ca không thể nào lại bỏ đi một mình mà không đợi chứ.

Vậy vừa nãy lại không có bất kỳ động tĩnh nào, Tiểu Ca đã đi đâu rồi?

Hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào, thậm chí cả tiếng bước chân cũng không có.

Không thể nào lại biến mất vô cớ được.

Sở Văn có chút sợ hãi, xung quanh chỉ có thứ trong tay tôi là phát ra ánh sáng.

Những tượng binh mã xung quanh, hình như mỗi cái đều có biểu cảm dữ tợn.

Đột nhiên tôi có một cảm giác sai lầm, như thể những thứ này đều đã sống dậy.

Càng lúc càng sợ hãi, Sở Văn vội vàng đi về phía trước.

Rời khỏi đây, vừa đi vừa gọi tên Tiểu Ca.

Kết quả thì không có gì, gọi cả một đoạn đường cũng không ai hồi đáp.

Đi được một lúc, Sở Văn đột nhiên phát hiện phía trước lại có một cái động, anh ta cúi người xuống.

Dùng tay trực tiếp nắm một nắm đất trên mặt đất, đưa đến trước mũi mình ngửi.

Thấy đất rất tươi mới, chắc là vừa mới đào không lâu.

Ai đã đào cái động này ở đây?

Tôi biết trước đây chắc chắn có người từng vào ngôi mộ này, hoặc Trần Nhị thúc cũng đã từng làm vậy.

Mỗi người đều kỳ lạ, tôi luôn cảm thấy có bí mật gì đó, nhưng lại

không thể nói ra.

Sở Văn đứng trước cái động này như có điều suy nghĩ, Tiểu Ca đã đi đâu?

Cái động này dẫn đến đâu, lẽ nào là đường ra ngoài?

Sở Văn do dự một chút, rồi cúi người chui vào trong.

Bên trong tối đen như mực, Sở Văn dùng ánh sáng từ tay chiếu xung quanh.

Cảm giác cái động được đào rất vội vàng, xung quanh đều lồi lõm không bằng phẳng.

Xem ra là đào vội vàng, rốt cuộc ai đã đào cái động này?

Chắc chắn không phải từ bên ngoài đào vào, mà là có người từ bên trong đào ra.

Trông có vẻ như đã gặp rắc rối, nên mới vội vàng đào cái động này ở đây.

Rốt cuộc đã gặp phải thứ gì mà lại muốn ra ngoài gấp gáp như vậy?

Chương 869

Chẳng lẽ Trần Nhị thúc lấy được đồ, rồi cùng đám người kia đi khỏi đây rồi?

Tôi lắc đầu, cũng không có cách nào khác.

Dù chậm rãi đi về phía trước, cái động này khá thấp, tôi gần như phải khom người mà đi.

Khom lưng khiến tôi có chút khó chịu, tôi từ từ tiến lên.

Mãi đến khi thấy phía trước có một cái miệng hang sáng sủa, phía trước dường như là lối ra.

Sở Văn hít một hơi, trực tiếp chui ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, tôi lại phát hiện nơi này có chút quen thuộc, một vị trí quen mắt, hình như...

Đợi đến khi nhìn thấy một dấu hiệu quen thuộc, tôi lập tức ngây người ra.

Nơi này hình như... không phải là nơi vừa nãy chúng tôi vào sao?

Tại sao lại quay lại đây?

Cái động này rốt cuộc là ai đào?

Sở Văn có chút khó hiểu, hiện tại không biết nên làm thế nào cho phải, Tiểu Ca thì vẫn ở bên trong.

Tôi cắn răng lại chui vào trong, một đường cẩn thận từng li từng tí đi.

Kết quả phát hiện có một bức tường hơi kỳ lạ, có một vị trí nhô ra vừa vặn.

Tôi định dùng tay trực tiếp ấn xuống, nhưng rồi lại dừng lại.

Lỡ đâu là bẫy thì sao?

Sở Văn nhíu mày.

Ngay lúc đó, vừa chuẩn bị quay người rời đi, phía sau đột nhiên có thứ gì đó dùng sức vỗ một cái.

Sở Văn trực tiếp ấn tay lên cơ quan đó, trong tích tắc, dưới chân tôi dường như có thứ gì đó đã mở ra.

Tôi mất trọng tâm ngay lập tức, bắt đầu rơi xuống.

Ngã phịch một cái xuống đất, chỉ cảm thấy mông đau nhói, tôi chửi thề rồi bò dậy từ mặt đất.

Ngẩng đầu lên, kết quả vừa vặn nhìn thấy Tiểu Ca.

"Cậu ở trong cái động phía trên à?" Sở Văn phấn khích hỏi.

Vừa nãy tôi còn tò mò Tiểu Ca đi đâu, không ngờ y lại ở trong cái động đó.

Kết quả Tiểu Ca nhíu mày, biểu cảm giống hệt như đang nhìn phía sau tôi.

Sở Văn cười hì hì: "Cậu làm gì thế?

Phía sau tôi có gì à?" Đột nhiên, Tiểu Ca trực tiếp đâm con dao găm về phía tôi, Sở Văn giật mình thon thót, nhưng không kịp né tránh rồi.

Lúc đó chậm, nhưng lại nhanh.

May mắn thay, con dao găm lướt qua vai tôi, tôi có thể cảm nhận được tiếng xẹt qua của một vật sắc nhọn bên tai.

Tiếp theo là một tiếng "choang" giòn tan, tiếng con dao găm cắm vào vách đá phía sau tôi.

Trong đó còn xen lẫn một loại âm thanh khác, dường như là tiếng một thứ gì đó bị đâm xuyên.

Tôi vội vàng quay đầu lại, lại thấy một thứ đen sì bị ghim vào tường, chảy ra một loại dịch thể kỳ lạ.

Cầm đèn chiếu qua chiếu lại, kết quả phát hiện ra đó là một thứ dịch thể màu xanh lá cây, cực kỳ ghê tởm.

Tiểu Ca nhíu mày hét lớn: "Chạy mau, lát nữa là cả một đám đó!" Sau khi nói xong, tôi mới ý thức được có gì đó không ổn, thấy sắc mặt Tiểu Ca có chút không tốt.

Kết quả nghe thấy một trận tiếng động, ầm ầm vang vọng, dường như có thứ gì đó đang bò về phía này.

Sở Văn giật mình thon thót, thấy Tiểu Ca đưa tay ra, dường như muốn kéo.

Chương 870

Tôi vội vàng chạy tới, nhưng đã muộn rồi.

Bên dưới, một đám đông đen sì đang tràn đến, toàn là thi miết.

Nhìn thấy những thứ đó xong, mặt Sở Văn lập tức tái mét.

Tôi chửi thề: "Thi miết thì tôi có thấy rồi, nhưng cũng chưa thấy con nào to thế này bao giờ!" Sợ hãi đến mức vội vàng tay chân lúng túng bò về phía chỗ Tiểu Ca đang đứng, nhưng đã hơi muộn rồi.

Trong lúc cấp bách, tôi trực tiếp tháo cái túi sau lưng xuống, dùng sức vung về phía những thứ đó.

Tuy tác dụng không lớn, nhưng ít nhất cũng có thể cản được một chút.

Sở Văn dùng hết sức vung túi đánh vào những thứ đó, Tiểu Ca ở phía trên châm lửa que diêm, rồi ném xuống.

Quả nhiên những thứ đó đều sợ lửa, sau khi lửa rơi xuống, chúng đều tản ra rất nhiều.

Sở Văn thấy vậy, vội vàng hét lên: "Không còn nữa rồi, không còn nữa rồi, nhanh lên nhanh lên!" Lửa vừa tắt, tất cả những thứ đó lại bò lên người Sở Văn.

Sở Văn căng thẳng cực độ, một tay di chuyển về phía cái động, một tay dùng túi đập vào những thứ lớn đang bò trên người.

Tôi thấy chúng đều là những con thi miết nhỏ, không ngờ lại có thứ to như vậy.

Những con thi miết to hơn lòng bàn tay này rốt cuộc được nuôi dưỡng như thế nào?

Không kịp suy nghĩ, tôi vội vàng hoảng loạn chạy về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca vội vàng dùng tay kéo một cái, trong tay y cầm que diêm đang cháy.

Những thứ đó sợ hãi, vừa vặn Tiểu Ca đã một tay kéo Sở Văn lên.

Khi sắp sửa lên tới nơi, tay tôi không cẩn thận bị trượt, cái túi trực tiếp rơi xuống đất.

Sở Văn định thò tay ra lấy, Tiểu Ca lập tức lên tiếng ngăn cản: "Đừng đi lấy nữa!

Bảo toàn mạng sống là quan trọng nhất, thứ đó rất lợi hại." Thế là cái túi cứ thế rơi xuống, bao nhiêu bảo bối tốt mà tôi đã lấy được trước đó đều ở trong túi.

Thấy công sức bỏ ra lại uổng phí, Sở Văn chỉ cảm thấy một trận xót xa.

Nhưng may mắn là không bị thương, cũng xem như giữ được một mạng.

"Ở đây sao lại có những con thi miết to như vậy?" Sở Văn dựa vào tường hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu: "Vừa nãy trong tích tắc, tôi đã chạm vào cơ quan.

Bức tường trực tiếp ngăn cách hai chúng ta, sau đó tôi phát hiện ra ở đó có rất nhiều thi thể." "Những thi thể đó nằm ngổn ngang trên mặt đất, như một bãi xác chất đống..." Khi Tiểu Ca nói, sắc mặt y có chút tái đi.

Sở Văn không cần hỏi cũng biết tình hình đó thế nào, chắc chắn cực kỳ kinh khủng.

Những con thi miết đó cũng không biết từ đâu ra, nhiều thi thể như vậy, nuôi dưỡng những thứ to như thế này cũng không phải là không

thể.

Nhưng... ngôi mộ trông quy củ như vậy, tại sao lại xuất hiện một bãi xác chất đống?

Theo lý mà nói, ở đây không nên có những thứ đó.

Trong khi Sở Văn đang suy nghĩ miên man, Tiểu Ca đột nhiên nghiêm túc nói.

"Trong túi của tôi có một số thứ, đi mau, không nên ở lại đây lâu." Tiểu Ca vội vàng nói.

Sở Văn đương nhiên cũng biết đạo lý đó, nhưng hiện tại phải ra khỏi đây bằng cách nào?

Đào thêm một cái động nữa thì cần thời gian, hiện tại không rõ phương hướng, không biết đi từ đâu ra thì tốt hơn.

Đúng lúc đó, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu gọi.

Giọng nói đó cực kỳ quen thuộc, hình như là Trần Nhị thúc.

Điều kỳ lạ là giọng nói phát ra từ một đầu khác của vách đá, Sở Văn vội vàng áp tai vào bức vách đó.

Kết quả bất ngờ phát hiện đúng là giọng của Trần Nhị thúc, dường như ông ta đang ở phía bên kia bức vách.

"Có ai không?

Chương 871

Cứu mạng, cứu mạng!" Giọng Trần Nhị thúc rất lớn, nhưng cũng có thể nghe ra sự yếu ớt.

Rốt cuộc ông ta đã trải qua chuyện gì, những người vừa rồi đã đi đâu hết rồi?

Sở Văn và Tiểu Ca nhìn nhau, xem ra bây giờ phải tìm cách cứu Trần Nhị thúc ra ngoài.

Đột nhiên Sở Văn lại nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết thê lương phát ra từ phía đối diện bức tường, nhưng giọng nói đó không giống Trần Nhị thúc.

Chẳng lẽ có người khác đi cùng ông ta?

Mấy người vừa vào trước đó đều còn sống sao?

"Phía đối diện đó là gì?" Sở Văn vừa nghĩ vừa nhìn Tiểu Ca.

Tiểu Ca chỉ liếc mắt nhìn một cái, rồi đi đến bên cạnh bức tường.

Y dùng tay sờ sờ trên tường một lúc, cuối cùng dừng lại ở một viên gạch.

Lấy ra một cái búa, y dùng sức đập vào viên gạch đó.

Viên gạch lập tức tan tành, vỡ vụn ra.

"Mau giúp tôi với, những viên khác cần phải gỡ từng viên một từ phía trên xuống." Tiểu Ca gọi Sở Văn.

Sở Văn gật đầu, lập tức chạy đến giúp.

Chẳng mấy chốc, bức tường đó đã bị phá bỏ một phần nhỏ, có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Sở Văn chui vào trong, kết quả thấy Trần Nhị thúc đang nằm dựa vào tường, thoi thóp thở.

Toàn thân ông ta dính đầy máu, cũng không phân biệt được là máu của ông hay máu của thứ gì khác.

Sau khi nhìn thấy Sở Văn, ông ta vội vàng túm lấy cánh tay Sở Văn: "Cậu đến rồi!

Vừa nãy tôi nghe thấy tiếng người nói chuyện, cứ tưởng là mình bị ảo giác." Sở Văn nhìn thấy trên người ông ta có không ít vết thương chảy máu, cơ bản là từ đầu đến chân đều dính máu.

Chỗ bị thương nghiêm trọng nhất chắc là phần bụng, ở đó có thể thấy những vết máu đen đỏ, lõm vào trong.

"Sao vậy?" Sở Văn nhìn vết thương trên người ông ta, không hiểu sao có chút rùng mình.

Không phải là xót Trần Nhị thúc, vì mối quan hệ với ông ta không đặc biệt thân thiết.

Chỉ là... một người họ hàng xa thôi.

Cảm giác nhìn thấy những vết thương máu me như vậy, tôi không khỏi có chút rùng mình.

Trần Nhị thúc yếu ớt chỉ còn lại một hơi: "Bên kia có thứ gì đó...

ước chừng trong mấy người chúng tôi, chỉ còn lại mình tôi." Tay ông ta chỉ về phía trước, ở đó dường như có một cái động.

Vậy tiếng kêu thảm thiết vừa nãy là sao?

Trần Nhị thúc chỉ còn lại một mình, vậy tiếng kêu vừa nãy là chuyện gì?

"Tất cả đều xảy ra chuyện rồi à?" Sở Văn vội vàng hỏi.

Trần Nhị thúc nghe vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch, môi không còn chút máu.

Mặt ông ta tiều tụy: "Những người đi cùng tôi đều chết hết rồi, bên trong có một con quái vật lớn, cái mộ này chúng ta không ra ngoài được đâu." "Cái thứ đó giết người xong lát nữa chắc chắn sẽ tìm những người còn sót lại trong mộ." Tiếp đó, Trần Nhị thúc ngửa đầu nhìn lên vách đá phía trên.

Tiểu Ca, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên cúi xuống, móc từ trong túi ra băng gạc để băng bó.

Tiện thể lấy ra thuốc trong túi, bôi thuốc xong rồi băng bó cẩn thận.

Trần Nhị thúc cũng không động đậy, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Một vẻ mặt cam chịu số phận, như thể thật sự không sống nổi nữa.

Sở Văn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại biến thành thế này.

Nhưng nhìn toàn thân đầy máu tươi, chắc chắn đã trải qua không ít chuyện.

Chương 872

Thật lòng mà nói, tôi cũng là từ cõi chết trở về.

“Cái thứ đó đã sống mấy nghìn năm rồi, tôi không thể nào thoát được.

Đã bảo đừng chạm vào thứ đó, vậy mà vẫn cứ muốn chạm.” Trần Nhị thúc nằm nửa dựa trên mặt đất, Tiểu Ca một bên băng bó cho ông ta.

Sở Văn ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, mấy nghìn năm.

Chẳng lẽ là ma quỷ?

Xùy xùy xùy, ở đây.

Tuyệt đối không phải thứ đó đâu, chẳng lẽ là cương thi nghìn năm.

Tiểu Ca vẫn luôn không nói gì, Sở Văn cũng không biết y đang nghĩ gì, lẽ nào y cũng bị dọa ngốc rồi sao?

Lần này thật sự là có đi mà không có về rồi.

“Tôi may mắn thoát chết từ chỗ đó, không lấy được thứ gì cả.

Cứ khăng khăng đòi động vào cái quan tài thủy tinh đó...” Trần Nhị thúc từ từ nói.

Hóa ra lúc đó vì khí độc cũng đã kích hoạt cơ quan, mấy người họ đều rơi xuống.

Nghe ông ta miêu tả, chỗ rơi xuống không giống với chỗ Sở Văn rơi.

Lúc đó mấy người họ đều ở cùng nhau, chỉ không thấy Sở Văn.

Đang thắc mắc Sở Văn đi đâu, Trần Nhị thúc đi tìm Sở Văn.

Nhưng những người đó đều bị lợi dục làm mờ mắt, vội vàng đi tìm quan tài.

Chúng chỉ để ý đến những bảo bối trong quan tài, sống chết của người khác dường như trong mắt chúng chẳng là gì cả.

Sau đó, họ tìm thấy một nơi trông có vẻ là chủ thất, nhưng tất cả đều là sai lầm.

Ở đó là một ngôi mộ giả, mọi thứ bên trong đều là giả.

Bao gồm cả cái quan tài đó, cái quan tài thủy tinh kia.

Từ bên ngoài có thể nhìn thấy quan tài thủy tinh, bên trong đặt không ít bảo bối tốt, những cổ vật từ mấy nghìn năm trước.

Thứ đó khiến tất cả mọi người đỏ mắt.

Họ đều tranh giành thứ đó, nhưng chỉ có Trần Nhị thúc cảm thấy không ổn.

Trần Nhị thúc bảo đừng động vào những thứ đó, luôn cảm thấy nơi này kỳ lạ, bảo mọi người rời đi.

Nhưng thấy tiền tài ở ngay trước mắt, những người đó đâu nỡ rời đi, thậm chí còn bảo Trần Nhị thúc tự mình đi.

Mấy người đó trực tiếp mở cái quan tài ra, kết quả đã phóng thích thứ bên trong.

Trần Nhị thúc phản ứng khá nhanh và chạy lẹ, có một người phụ nữ đi cùng ông ta.

Người phụ nữ duy nhất trong đội ngũ đi theo sau Trần Nhị thúc, nhưng cuối cùng lại bị chặn lại phía trước.

Sở Văn nghe vậy, thần sắc không hề thả lỏng, lẽ nào tiếng kêu

thảm thiết vừa nãy là do người phụ nữ kia phát ra?

Trước đó cách một bức tường căn bản không nghe rõ là nam hay nữ, chỉ nghe thấy có tiếng động thôi.

Cũng biết thứ quái vật lớn đó sắp tràn đến đây rồi, xem ra những người đó đã thả ra thứ mà chủ mộ nuôi dưỡng.

Tiểu Ca bỏ băng gạc và thuốc vào lại trong túi, cũng không nói nhiều.

Nhưng nhìn biểu cảm thì biết y đang suy nghĩ, Sở Văn cũng không hỏi thêm.

Hiện tại không biết phải làm sao, thứ quái vật đó rất có thể đã giết chết người phụ nữ kia rồi.

Trần Nhị thúc dựa vào tường, hoàn toàn trong bộ dạng sinh không còn gì luyến tiếc.

"Tôi vừa nghe thấy tiếng người, ...mọi người đều phải chết." Trần Nhị thúc vẻ mặt tuyệt vọng.

Sở Văn biết, lúc đó một người đang cảm thấy sắp chết, vào khoảnh khắc cuối cùng chắc chắn sẽ liều mạng kêu cứu.

Chương 873

Nhưng Trần Nhị thúc lại cho rằng trong tình huống này không ai có thể cứu được, và cũng cảm thấy đây là một việc vô cùng nan giải.

Đúng lúc đó, đột nhiên nghe thấy bên kia có động tĩnh.

Cả người tôi rơi vào trạng thái cứng đờ, thần sắc căng thẳng nhìn chằm chằm phía trước.

Cũng không biết từ đó sẽ chui ra thứ gì...

Trần Nhị thúc tĩnh lặng nằm đó, rồi lặng lẽ nói một câu: "Ở đây không ai có thể đối phó được với thứ đó." Sở Văn không thể chịu đựng thêm: "Vậy chúng ta mau đi thôi, không chừng có thể tìm được lối ra." Trần Nhị thúc chỉ lắc đầu, quả nhiên chẳng mấy chốc, thứ ở phía trước đã xuất hiện.

Sở Văn tại chỗ bị dọa ngây người, tuy đã thấy không ít chuyện đời, nhưng cũng chưa từng thấy thứ như vậy.

Đúng lúc đó, Tiểu Ca đột nhiên xông đến trước mặt tôi.

"Đừng nhìn chằm chằm!

Đứng phía sau tôi, còn lại cứ giao cho tôi." Tiểu Ca trực tiếp đứng chắn trước mặt Sở Văn, che khuất cả hai người.

Sở Văn ngây người nhìn bóng lưng y, rồi phản ứng lại, vội vàng nhìn xuống đất.

Tôi luôn cảm thấy Tiểu Ca rất lợi hại, nhưng không ngờ vào thời điểm này, y lại có thể đứng chắn trước mặt tôi.

Có lẽ y có thể giải quyết được thứ đó...

Sở Văn thấy Trần Nhị thúc chỉ lắc đầu, sắc mặt sợ hãi đến cực

độ.

Chưa từng thấy ai bị dọa đến mức này, Trần Nhị thúc là một tay lão luyện, kiến thức cũng không ít.

Sở Văn sợ đến mức không dám hé răng một tiếng, xung quanh yên tĩnh như tờ.

Tiểu Ca đứng trước mặt Sở Văn, Trần Nhị thúc cũng căng thẳng đứng bên cạnh Sở Văn.

Chỉ nghe thấy một trận tiếng lê lết trên mặt đất, sột soạt di chuyển về phía này, tiếng động khá lớn.

Sở Văn trong lòng vô cùng căng thẳng, cũng không biết rốt cuộc thứ đó là gì.

Kết quả chẳng mấy chốc, tôi đã nhìn thấy nguồn gốc của âm thanh đó.

Căng thẳng nhìn chằm chằm vào thứ mặc đồ trắng đó, dường như là một con cương thi to lớn.

Vận khí cũng thật "tốt", lần nào cũng gặp phải những thứ quái gở này.

Trên mặt Tiểu Ca không có bất kỳ biểu cảm nào, nhưng Sở Văn dường như có thể cảm nhận được sự căng thẳng của y.

Tiếp đó, Tiểu Ca đột nhiên rút ra một con dao găm, trực tiếp rạch vào ngón tay mình.

Tôi thấy máu tươi tuôn ra, Tiểu Ca lập tức vung tay về phía con cương thi đó.

Máu vừa vặn bay thẳng về phía thứ quái dị kia, đột nhiên thứ đó bất động.

Sở Văn vừa định đắc ý, khen Tiểu Ca lợi hại.

Tiểu Ca lại một tay nắm lấy tay tôi rồi chạy như bay, Sở Văn bị kéo đi chỉ đành chạy theo.

“Chiêu đó không có tác dụng gì, máu đầu ngón tay là thứ tốt.

Nhưng nếu ở đây đủ lâu, tôi không đối phó được với nó.” Tiểu Ca vừa kéo Sở Văn vừa chạy như bay.

Trần Nhị thúc đương nhiên cũng chạy không chậm, thấy con cương thi dừng lại, ông ta cũng chạy theo hai người.

Suốt dọc đường đều hoảng loạn chạy lung tung, địa hình ở đây cũng không quen thuộc.

Đang chạy thì đột nhiên Sở Văn cảm thấy vai nặng trĩu.

Tiểu Ca dường như đã ngã xuống, chắc là vừa nãy đã tiêu hao quá nhiều tinh lực.

Sở Văn cũng hiểu điều này, nhưng bây giờ phải làm sao đây?

Tôi cắn răng, hiện tại một bước cũng không thể dừng lại.

Thứ đằng sau có thể sẽ đuổi kịp bất cứ lúc nào, làm sao dám lơi lỏng.

Thế là tôi mang theo Tiểu Ca chạy bạt mạng, cũng không biết chạy đi đâu.

Chương 874

Đúng lúc đó, đột nhiên nhìn thấy một ngã ba.

Ở đây hình như từ trước đến nay chưa từng có, cũng không biết vị trí.

Bất chấp ba bảy hai mốt, cứ vào trước đã.

Tôi tùy tiện chọn một lối vào, trực tiếp mang Tiểu Ca chạy vào.

Không còn thể lực để chống đỡ nữa, tôi trực tiếp đặt Tiểu Ca xuống.

"Không được không được, chạy không nổi nữa, cứ thế này thì cũng chẳng có cách nào cả." Sở Văn thở hổn hển.

Trần Nhị thúc nhìn ra bên ngoài: "Vậy phải làm sao?

Đã tìm thấy bảo bối tốt nào chưa?" Khi nói, trong mắt ông ta có ánh nhìn khác lạ.

Lúc này, cả người ông ta đã thay đổi rồi.

Sở Văn cảm thấy có gì đó không đúng, Trần Nhị thúc chắc chắn đang tìm kiếm.

Ở đây ông ta luôn giấu giếm, xem ra nhất định muốn tìm thứ gì đó trong ngôi mộ này.

Thấy trên người ông ta cũng không mang theo nhiều đồ, có lẽ chưa tìm được thứ mình muốn.

Thế là tôi nửa quát nửa dỗ đáp: "Cũng tìm được một ít rồi, chỉ là không may bị rớt hết trên đường rồi." Sở Văn nói cũng không hoàn toàn thật, tôi vẫn còn đồ trên người.

Tôi cũng không biết thứ đó có đáng giá hay không, chỉ là tiện tay

bỏ một món vào người.

Trần Nhị thúc lau một vệt mồ hôi, cực kỳ căng thẳng nhìn chằm chằm ra ngoài.

Có lẽ vì sợ hãi, toàn thân ông ta đều toát mồ hôi.

"Tôi đã vứt hết đồ rồi, nếu không thì cũng không đến mức sợ hãi như vậy." Trần Nhị thúc nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm vào cửa hang.

Hiện tại chỉ là tùy tiện tìm một ngã rẽ rồi ẩn náu ở đây, cũng không biết thứ quái vật kia có tìm đến hay không.

Hiện tại không có động tĩnh gì, cộng thêm Tiểu Ca đang rất yếu.

Đúng lúc đó, Trần Nhị thúc đột nhiên chuyển ánh mắt sang Sở Văn.

Sở Văn lúc này mới phát hiện trong lúc nói chuyện có thứ gì đó từ túi của mình lộ ra, hình như là một cái hộp.

Lúc đó tôi không để ý, nhặt được một cái hộp rồi tiện tay bỏ vào túi.

Chẳng mấy chốc, Sở Văn thấy trong mắt Trần Nhị thúc lóe lên một tia sáng khác lạ, dường như ông ta cực kỳ muốn có thứ đó.

Trần Nhị thúc do dự: "Đồ vật?

Không phải đồ vật đều bị mất hết rồi sao?" Sở Văn chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm giác kỳ lạ, thứ này hình như là thứ Trần Nhị thúc muốn tìm.

Sở Văn lười nói nhiều lời vô nghĩa, hiện tại Tiểu Ca đang rất yếu.

Trước đây tôi cũng có chút thiện cảm với người này, nhưng luôn cảm thấy người này không thật lòng, luôn giấu giếm.

Thế là Sở Văn căn bản không còn thích người này nữa, tự dưng lại xuất hiện.

Trước đó những người đi cùng ông ta đều chết hết rồi, lại chỉ còn lại một mình ông ta.

Xem ra con cương thi đó thật sự không dễ đối phó, nhiều người như vậy hẳn là đã bị phân tán mà chết.

Tất cả mọi chuyện đều trùng hợp đến vậy sao?

Sở Văn nhìn Tiểu Ca, dùng tay đặt lên cổ tay y.

Tôi có thể cảm nhận mạch đập rất yếu, cả người y đều yếu ớt.

Hiện tại tôi phải vừa chạy vừa kéo Tiểu Ca.

Khi Sở Văn nghĩ rằng Tiểu Ca sẽ không tỉnh lại được, Tiểu Ca đột nhiên mở mắt.

"Ở đây tạm thời an toàn, mau tìm cách ra khỏi đây." Môi y khẽ run.

Môi y đã trắng bệch, không còn chút máu nào.

Chương 875

Sở Văn biết Tiểu Ca cần được an tâm tĩnh dưỡng, phải lập tức tìm cách rời khỏi đây.

Khi tôi còn đang nghĩ không biết tìm đường nào để ra, Trần Nhị thúc đột nhiên sắc mặt vui mừng.

"Tôi biết rồi, tôi biết có thể ra ngoài từ đâu." Ông ta đứng dậy dẫn đường.

Điều này càng khiến Sở Văn cảm thấy kỳ lạ, trước đó không biết vị trí, giờ lại có thể dẫn đường ra.

Chắc chắn là vừa nãy nhìn thấy thứ trong túi của tôi, hóa ra thứ trong túi của Sở Văn là thứ ông ta muốn.

Đạt được mục đích rồi sẽ dẫn đường ra, hóa ra là như vậy.

Sở Văn cũng không nói gì, nhân lúc ông ta đi phía trước, tôi nhét cái hộp vào sâu trong túi.

Cuối cùng, tôi lấy cái hộp ra bỏ vào trong ba lô.

Tuy không biết rốt cuộc thứ đó là gì, nhưng nhìn ra được nó rất quan trọng đối với Trần Nhị thúc.

Ở đây có nhiều bảo bối như vậy, ông ta đều không thèm để ý, vì sao lại chỉ muốn một cái hộp này...

Thế là tôi bám sát theo sau Trần Nhị thúc, thấy ông ta chạy ngang chạy dọc.

Phía sau hình như cũng không có thứ gì đuổi theo, Trần Nhị thúc suốt đường đều quen thuộc như thể đi đường nhà vậy.

Dường như nhận ra Sở Văn cảm thấy kỳ lạ, Trần Nhị thúc cười

tủm tỉm quay lại: “Tôi bị lạc ở đây lâu rồi, gần như đã đi hết một lượt ngôi mộ này, nên mới quen thuộc như vậy.” Sở Văn chỉ ừ hừ một tiếng, biểu thị đã biết.

Thực tế, tôi đều cảm thấy lý do của Trần Nhị thúc có chút gượng gạo, cố ý che giấu điều gì đó.

Cái hộp trong ba lô đó rốt cuộc là thứ gì?

Vì sao lại khiến Trần Nhị thúc để tâm đến vậy?

Hiện tại quan trọng nhất là phải ra ngoài trước đã, đã biết đường rồi, cứ để ông ta dẫn ra.

Bây giờ không nên đánh rắn động cỏ, cứ vờ như không biết gì cả, đợi ra ngoài rồi tính.

Tiểu Ca hiện tại đặc biệt yếu ớt, đặt y trên vai rất nặng, có chút khó khăn.

Nhanh chóng rời khỏi đây là điều quan trọng nhất.

Đi trong bóng tối đến trước một bức tường, Trần Nhị thúc lại dừng lại ngay trước bức tường đó.

Ông ta móc từ trên người ra một cái xẻng, rồi trực tiếp bắt đầu đào bới bức tường.

“Ở đây có thể ra ngoài được sao?” Sở Văn hỏi, có chút nghi ngờ.

Tôi biết rất khó để đào xẻng ở đây, trừ phi cực kỳ hiểu rõ ngôi mộ này.

Trần Nhị thúc chắc chắn có mục đích, còn về mục đích đó, có lẽ là cái hộp trong ba lô.

Trần Nhị thúc vừa thở hổn hển làm việc, vừa cười hì hì đáp: “Tin tôi đi, chắc chắn ra được.” Sở Văn thấy ông ta cứ miệt mài đào bới bức tường đó, cũng không nói thêm gì nữa.

Tôi nhẹ nhàng đặt Tiểu Ca xuống đất, thấy tình trạng của y giờ đã tốt hơn rất nhiều.

Vừa nãy thật sự quá yếu, suýt chút nữa là không cảm nhận được mạch đập.

Con cương thi đó cũng thật lợi hại, khiến Tiểu Ca phải dùng không ít máu.

Thực ra Sở Văn luôn cảm thấy máu của mình còn lợi hại hơn, nhưng lúc đó Tiểu Ca lại đứng chắn trước mặt tôi.

Tôi thở dài một tiếng, chỉ đành tiếp tục nhìn Trần Nhị thúc đào bới.

Đào được không ít đất, đến khi phía trước lại xuất hiện một bức tường khác thì ông ta dừng lại.

Nhíu mày, ông ta đột nhiên bắt đầu sờ soạng.

Một lúc sau, ông ta kéo ra một viên gạch từ trên tường.

Sở Văn giật mình thon thót, kéo ra được sao?

Thật sự rất lợi hại.

Thực ra, ông ta cứ từng viên từng viên gỡ những viên gạch đó ra, Sở Văn có chút không hiểu, nhưng không nói một lời nào.

Chương 876

Chẳng mấy chốc, một cái động lớn đã xuất hiện, ông ta không đào nữa.

“Mau, mau, cẩn thận mang Tiểu Ca ra ngoài.” Trần Nhị thúc cười tủm tỉm, định giúp Sở Văn một tay.

Sở Văn không chút dấu vết tránh né, không chấp nhận sự giúp đỡ của ông ta.

Tôi biết “chó miệng không nhả ngà voi”, luôn cảm thấy ông ta có ý đồ xấu.

Thế là Sở Văn cẩn thận mang Tiểu Ca ra ngoài, sau đó lại cúi đầu chui ra.

Cuối cùng Trần Nhị thúc đi theo phía sau, nhưng lại không đi luôn.

Ông ta cúi người xuống, lại bắt đầu nhặt những viên gạch trên mặt đất.

Ông ta đặt từng viên gạch trở lại vị trí cũ, rồi dùng một ít bùn đất để che lấp.

Sở Văn càng cảm thấy kỳ lạ hơn, làm gì vậy?

Tại sao lại ra ngoài rồi?

Muốn lấp lại à, Trần Nhị thúc rốt cuộc là đang làm gì.

Tôi vẫn không nói gì, nhưng thấy Trần Nhị thúc tay dính đầy bùn đất, rồi đứng dậy.

Ông ta quay người đi đến trước mặt Sở Văn, rồi quay đầu nói với Sở Văn: “Cậu, đi cùng tôi.” Sở Văn hiểu rồi, hiện tại đồ vật đang ở trên người mình, Trần Nhị thúc nhất định sẽ tìm cách lấy thứ đó đi.

Hiện tại Trần Nhị thúc nhất định sẽ đưa tôi rời đi an toàn, bất kể bây giờ là vì mục đích gì, tôi cứ đi theo ông ta đã.

Ra khỏi cái động đó, Sở Văn mới phát hiện nơi này mát lạnh.

Bên ngoài trời đã tối đen, không ngờ lại chui ra trực tiếp từ cái động này.

Sở Văn càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ, cảm giác như ông ta biết một con đường bí mật vậy.

Vấn đề là nếu Trần Nhị thúc biết con đường bí mật này, thì đã sớm đi rồi chứ.

Sở Văn càng lúc càng kinh hãi, cảm thấy mình đang bị người ta lợi dụng.

Nếu không phải trên người Sở Văn có thứ ông ta muốn, e rằng ông ta sẽ tiếp tục tìm kiếm thứ đó, sau khi tìm được có thể thông qua mật đạo mà rời đi.

Sở Văn lặng lẽ đi theo sau Trần Nhị thúc, càng lúc càng cảm thấy bóng lưng ông ta âm u đáng sợ.

Trong số 9 người đi cùng ông ta chỉ còn lại hai, những người còn lại hiện tại sống chết chưa rõ đều ở bên trong.

Theo cảm giác của Sở Văn khi nhìn những người đó, e rằng tất cả đều đã...

Đi được một lúc, lại đến bên một cái hồ nước.

“Chậm thôi, tôi sẽ xuống đó.

Ở đây chỉ có một con đường thủy, xung quanh đều không có đường nào để đi cả.” Trần Nhị thúc nói với Sở Văn.

Sở Văn mới phát hiện xung quanh mát lạnh, bốn phía đều là cây cổ thụ.

Đi ra từ một con đường nhỏ, vừa ra đến hồ nước phía trước, chỉ có thể bơi qua, không còn lựa chọn nào khác.

Con đường nhỏ này trông có vẻ lộn xộn, cách duy nhất là phải biết bơi.

Binh lính phương Nam thời cổ đại đều không biết bơi, xem ra có người cố ý để lại mật đạo ở đây.

Từ từ xuống nước, nước càng lạnh hơn.

Đã là đêm khuya rồi, cộng thêm nước cũng khá lạnh.

Tôi cũng không biết Tiểu Ca có chịu nổi không, thế là tôi khẽ hỏi một câu: "Cậu có chịu nổi không, lát nữa tôi sẽ đưa cậu về nghỉ ngơi." Sở Văn không nghe thấy hồi đáp, cứ tưởng Tiểu Ca đã ngất đi rồi.

Nhưng vừa xuống nước, Tiểu Ca lại khẽ nói bên tai: "Tôi không sao." Sở Văn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra y cũng không có vấn đề gì lớn.

Sắp về được rồi, nghỉ ngơi một đêm chắc Tiểu Ca sẽ ổn.

Y bị tổn hao tinh khí một chút, nghỉ ngơi một đêm là sẽ hồi phục gần như hoàn toàn, thể chất của y cũng khá tốt.

Thế là tôi trực tiếp cõng Tiểu Ca từ từ bơi đi, may mắn là suốt đường khá thuận lợi.

Chương 877

Bơi thẳng qua hồ nước, đến một ngôi làng.

Không phải ngôi làng chúng tôi ở ban ngày, hiện tại chỉ có thể tìm một nơi gần hơn để dừng chân.

Nơi chúng tôi ở trước đó cũng không có đồ đạc gì, nên cũng không cần quay lại nữa.

Hiện tại phải nhanh chóng tìm một chỗ nghỉ ngơi một đêm ở đây, cũng không biết có ai nguyện ý cho tá túc không.

Thế là sau khi vào làng, tôi gõ cửa một nhà, chỉ đơn giản hỏi từ đâu đến.

Sở Văn đương nhiên tùy tiện lấp liếm vài câu, may mắn là người ở đây vô cùng thuần phác lương thiện.

Người ta trực tiếp cho chúng tôi hai căn phòng còn trống, vừa hay đủ chỗ.

Sở Văn liếc nhìn Trần Nhị thúc: "Một người ngủ một phòng đi, tôi chăm sóc Tiểu Ca, tôi và cậu ấy thân thiết hơn, đúng không?" Nghe tôi hỏi vậy, thực ra ý là một phòng là đủ rồi.

Trần Nhị thúc cười hề hề, gật đầu, chuẩn bị rời khỏi căn phòng đó.

Khi sắp đi, ông ta cố ý vô tình nhìn cái túi của Sở Văn một cái.

Dường như muốn đi, nhưng lại có chút do dự.

"Cậu có thể cho tôi xem đồ trong túi được không?

Tôi chẳng tìm được bảo bối tốt nào, suốt đường chỉ lo chạy thoát thân thôi." Trần Nhị thúc cứ nhìn chằm chằm Sở Văn khiến tôi không

thoải mái.

Sở Văn tôi đâu phải thẳng ngốc, cũng biết ông ta có mục đích.

Xem ra mục đích thực sự nằm trong túi của tôi, biết đâu Sở Văn đã nhặt được một món cổ vật nào đó.

Sở Văn lại cố ý làm ra vẻ không biết gì, đỡ Tiểu Ca ngồi bên cạnh giường.

Hiện tại tôi người ướt sũng, không thể trực tiếp nằm lên giường ngủ được.

Phải đi tắm rửa một chút, những người này đã tìm sẵn quần áo cho chúng tôi.

"Có chuyện gì thì để ngày mai nói đi, nửa đêm nửa hôm gấp gáp nhìn cái này có tác dụng gì chứ." Sở Văn trực tiếp từ chối.

Buổi tối tôi muốn tự mình xem một chút, rốt cuộc thứ đó là gì, vạn nhất là một thứ quan trọng thì phải bảo vệ cẩn thận.

Trần Nhị thúc đã tốn nhiều tinh lực như vậy trong mộ để tìm thứ đó, không thể lơ là được.

Trần Nhị thúc cuối cùng cũng bị chủ nhà đưa ra ngoài, căn phòng trở nên yên tĩnh.

"Cậu ổn chứ?" Sở Văn nhìn Tiểu Ca hỏi.

Tiểu Ca gật đầu, nhưng không nói gì.

Sở Văn biết y hiện tại rất mệt, cần được nghỉ ngơi.

Thế là tôi đi chuẩn bị tắm rửa trước, người ướt sũng thế này khó chịu lắm.

Cuối cùng sau khi xong xuôi chuẩn bị nghỉ ngơi, Sở Văn đột nhiên nghĩ đến thứ kia.

Tôi lấy cái hộp trong ba lô ra, đang do dự có nên đưa cho Tiểu Ca xem hay không.

Tiểu Ca lại đột nhiên nhìn thấy cái hộp thì mắt sáng lên, gọi Sở Văn đưa cái hộp cho y.

Sở Văn không hề nghi ngờ Tiểu Ca, trực tiếp đưa cái hộp cho y.

Cái hộp trông được chế tác tinh xảo, mỗi thứ được điêu khắc trên đó đều sống động như thật.

Bên trên có một cái khóa đồng tinh xảo, cái khóa đó không phải khóa bình thường, trông có vẻ có cơ quan.

Sở Văn đưa tay sờ vào, cảm thấy đây tuyệt đối không phải đồ phàm.

Chẳng trách Trần Nhị thúc lại muốn có thứ này đến vậy, ngay cả một cái hộp cũng tinh xảo như thế, bên trong chắc chắn là đồ tốt.

Nhưng cái khóa trông có chút kỳ lạ, chắc chắn sẽ không dễ dàng mở ra như vậy.

Sở Văn móc từ trong ba lô ra một bộ dụng cụ mở khóa, định trực tiếp dùng thứ này để phá khóa.

“Đừng dùng cái đó, cái hộp sẽ bắn kim ra.” Lúc đó Tiểu Ca lên tiếng ngăn cản.

Chương 878

Sở Văn nghe vậy lập tức dừng tay, quả thực tôi không biết cơ quan đó ở đâu.

Lỡ tay tôi không cẩn thận run một cái, lúc đó có cơ quan thì tiêu rồi.

"Vậy cái thứ này phải làm sao?" Sở Văn tiện tay đặt cái hộp bên cạnh Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhẹ nhàng cầm cái hộp lên, trước tiên tỉ mỉ đặt trong tay ngắm nghía.

Quan sát một lúc lâu, dường như cũng không nhìn ra manh mối gì.

Sở Văn biết, e rằng y cũng chưa từng thấy cái hộp này, chỉ là thấy cái tương tự thôi.

"Để tôi thử xem." Tiểu Ca vốn đã yếu, khi nói chuyện giọng cũng nhỏ.

Sở Văn bảo y nghỉ ngơi thêm một chút, ngày mai hãy làm, nhưng thấy y cố chấp như vậy.

Chắc là khuyên cũng không được, hôm nay nhất định phải mở cái hộp này ra.

Thế là Sở Văn không nói nhiều, chỉ nhìn Tiểu Ca bắt đầu loay hoay với cái hộp.

Tôi chỉ chống đầu ở một bên nhìn, nhìn mãi nhìn mãi cũng có chút buồn ngủ.

Vốn dĩ là nửa đêm mới về, lại còn tiêu hao nhiều tinh lực như vậy trong mộ.

Đều có chút không chịu nổi nữa rồi, cả người đều mệt rã rời.

Đặc biệt là lúc ngã xuống hố cát, ngũ tạng lục phủ cứ như bị dồn lại một chỗ, toàn thân đau nhức.

Khi Sở Văn sắp ngủ thiếp đi, Tiểu Ca đột nhiên móc từ trong ngực ra một cây kim bạc.

Y cẩn thận luồn cây kim bạc đó vào ổ khóa, một mắt hơi nheo lại, nhìn cái tư thế đó quả nhiên không phải tầm thường.

Cẩn thận từng li từng tí cầm kim bạc chọc vào một lỗ, Sở Văn lúc này mới nhìn thấy, trên ổ khóa có những lỗ nhỏ li ti.

Tiểu Ca không chỉ chọc một lỗ, nhìn y có vẻ mỗi lỗ đều hơi lo lắng.

Y cứ nhíu chặt mày, trên trán có mồ hôi lạnh toát ra.

Sở Văn không dám nói gì, sợ làm phiền y.

Vạn nhất không cẩn thận kích hoạt cơ quan thì không hay, thế là tôi chỉ im lặng đứng nhìn bên cạnh.

Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên tôi thấy y loay hoay một hồi lâu.

Cuối cùng nghe thấy một tiếng "tách" giòn tan, cái hộp đã được mở ra.

Sở Văn vội vàng ghé sát người vào, mắt cứ nhìn chằm chằm vào cái hộp.

Để xem bên trong rốt cuộc là bảo vật quý hiếm gì, không ngờ ngay cả một cái hộp cũng khó giải quyết đến vậy.

May mà Tiểu Ca lợi hại, nếu là tôi, e rằng mất mười bữa nửa tháng cũng không mở được cái hộp này.

“Đừng vội.” Tiểu Ca liếc nhìn tôi một cái.

Ngay sau đó y mở mép hộp, đeo găng tay rồi rút ra mấy cây kim bạc từ bên trong.

Mấy cây kim bạc trông đặc biệt kỳ lạ, Tiểu Ca gói chúng lại cẩn thận.

“Đừng nhìn nữa, cần phải xử lý cẩn thận một chút.” Tiểu Ca cười cười.

Sở Văn lúc này mới rụt đầu lại, e rằng đã trúng độc, mà không có thuốc giải.

Thuốc giải có lẽ đã sớm bị những lão già đó mang xuống mồ rồi, nếu cái hộp này mở không đúng cách, e rằng sẽ mất mạng.

Đợi sau khi xử lý xong xuôi mọi thứ, Tiểu Ca cuối cùng cũng lật mở thứ bên trong hộp.

Khi mở hộp, bên trên phủ một lớp vải.

Sở Văn cũng tò mò, bên trong rốt cuộc là thứ gì?

Tiểu Ca lấy miếng vải đó ra, kết quả bên trong hộp trống rỗng.

Sở Văn nhíu mày, không thể nào, không lẽ Trần Nhị thúc đã trộm đồ bên trong rồi sao?

Chương 879

Không thể nào, cái hộp vẫn luôn ở đây mà.

Thứ này cực kỳ phức tạp, mở được cái hộp này cần phải tốn một khoảng thời gian nhất định.

Trần Nhị thúc cầm hộp, cũng không thể nhanh như vậy mà quay lại được.

Nhưng tại sao bên trong hộp lại không có đồ gì?

Chẳng lẽ người đặt hộp đã lấy bảo bối đi rồi, Sở Văn lắc đầu, cũng cảm thấy không đúng.

Tiểu Ca lại trải rộng miếng vải đó ra, kết quả Sở Văn phát hiện đó là một miếng vải trắng, không có gì đặc biệt.

Tiểu Ca lại cầm miếng vải trắng đó cứ nhìn ngắm mãi, dường như đang nhìn thấy thứ gì đó.

Tôi có chút không hiểu: "Nhìn cái gì thế?

Không phải chỉ là một miếng vải sao?

Nói chứ bảo bối bên trong đâu rồi?" Sở Văn trực tiếp hỏi một câu ba hỏi.

Tiểu Ca lại cười cười, vẫy vẫy miếng vải trong tay: "E rằng đây chính là bảo bối." Sở Văn giật mình, một miếng vải thì làm sao mà đáng tiền được.

Tiểu Ca cứ cầm miếng vải đó nhìn trái nhìn phải, dường như nhìn ra được thứ gì đó từ bên trong miếng vải.

"E rằng có mật mã ở trên đó, chỉ là tôi không nhìn thấy.

Phải tìm cách làm cho nó hiện ra..." Tiểu Ca vừa vuốt cằm, vừa

nhìn.

Sở Văn không hiểu, trên vải có đồ vật, thì có thể làm được gì?

Tốn công sức lớn như vậy mới có được thứ này, vậy mà trong hộp lại chỉ có một miếng vải rách.

Trần Nhị thúc rốt cuộc vì lý do gì mà lại hứng thú với cái hộp này đến vậy?

Tiểu Ca lại trực tiếp móc từ trong túi ra que diêm, tại chỗ châm lửa que diêm, rồi trực tiếp đốt về phía miếng vải đó.

Sở Văn càng lúc càng mờ mịt, Tiểu Ca định trực tiếp hủy luôn miếng vải này sao?

Nhưng tôi không nói gì, chỉ im lặng đứng nhìn bên cạnh.

Chỉ trong tích tắc, Tiểu Ca đã vứt que diêm đi.

Tiếp đó y trải miếng vải ra, đặt ngay ngắn trên bàn.

Sở Văn lúc này mới phát hiện, sau khi miếng vải bị lửa thiêu, có những vết cháy màu vàng, bên trên lại bắt đầu xuất hiện chữ viết.

Tôi đầy mặt mong đợi nhìn chằm chằm vào miếng vải đó, xem xem rốt cuộc là bảo bối gì.

Miếng vải bắt đầu thay đổi từng chút một, miếng vải trắng ban đầu giờ bị thiêu có chút hơi vàng.

Nhưng nó không bị cháy rách, cũng không có bất kỳ dấu vết hư hỏng nào.

Ngược lại, nội dung bên trên dường như đang dần hiện ra, quả nhiên, xem ra là thứ tốt.

Giấy, từng chút một thay đổi.

Sở Văn và Tiểu Ca đều nhìn chằm chằm vào tờ giấy đó, chú ý đến

từng chút từng chút thay đổi nhỏ nhất.

“Rốt cuộc là bản đồ gì?

Thứ quái quỷ gì thế này, không còn gì khác sao?” Sở Văn lại phát hiện trên miếng vải chỉ có một tấm bản đồ.

Ngoài ra không có thứ gì khác, tôi vội vàng lại lục lọi kỹ lưỡng bên trong hộp, tìm xem có ngăn bí mật nào không.

Nhưng không tìm thấy thứ gì, không khỏi khiến tôi có chút thất vọng.

Khó khăn lắm mới mang được cái hộp này ra, bên trong lại chẳng có bảo bối gì, chỉ có một miếng vải rách.

Tiểu Ca lại đầy hứng thú cầm miếng vải tỉ mỉ xem xét, tôi thì hoàn toàn không hiểu.

Miếng vải đó có gì đẹp mà xem?

Trên đó toàn là những thứ tôi nhìn cũng không hiểu.

Chương 880

“Một tấm tàng bảo đồ...” Tiểu Ca nhìn một lúc lâu mới từ tốn nói.

Sở Văn vừa nghe thấy liền vội vàng ghé mặt lại gần, kết quả phát hiện bên trên thật sự có những đồ án khác nhau.

Có những ký hiệu văn tự, những văn tự đó là cổ văn tự.

Tiểu Ca nghiêm túc nhìn Sở Văn: “Tôi có hai tin tức, cậu muốn nghe tin tốt hay tin xấu trước?” Khóe môi y lộ ra một nụ cười.

Sở Văn vừa nghe, cảm thấy chắc chắn có chuyện không hay.

“Tùy tiện đi.” Tôi cũng không để ý, dù sao thì sớm muộn gì cũng phải biết, có gì khác nhau đâu.

Tiểu Ca lại tỉ mỉ nhìn tấm bản đồ một lần nữa, chỉ vào một vị trí trên bản đồ, ở đó có đánh dấu hai chữ.

Sở Văn cảm thấy hình như đã nhìn thấy ở đâu đó rồi, nơi đó thật quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra được.

“Một tấm tàng bảo đồ, nhưng là vị trí thời cổ đại.

Nơi đó hình như ở..., nhưng không biết hiện tại còn có thể tìm thấy đồ vật hay không.” Tiểu Ca nghiêm túc nói.

Sở Văn cũng hiểu, đã lâu như vậy rồi, tuy những nơi này trông có vẻ giống, nhưng không biết đã xảy ra những thay đổi gì.

Tôi dùng tay chống đầu, thực sự cũng... sợ rằng đến lúc đó tốn rất nhiều công sức, cuối cùng lại trắng tay, thật lãng phí thời gian.

“Vậy là từ bỏ sao?” Sở Văn cười tủm tỉm hỏi Tiểu Ca, rồi từ chiếc bàn bên cạnh bưng một cốc nước.

Uống cạn một hơi.

Tiểu Ca không nói gì, có từ bỏ không?

Khó khăn lắm mới có được tấm bản đồ này, chắc chắn có không ít bí mật.

Bất kể thế nào, cũng phải thử một lần.

Tiểu Ca nhìn tấm bản đồ như có điều suy nghĩ, mấy phút sau đột nhiên chỉ vào một chỗ trên bản đồ có vẽ một loại thực vật cực kỳ kỳ lạ hỏi Sở Văn: "Cái này có ý nghĩa gì?" Sở Văn ghé lại nhìn một chút, rồi chỉ lắc đầu.

Tôi cảm thấy tấm bản đồ này cần được nghiên cứu, không thể mạo hiểm đi tìm kho báu như vậy.

Trên đó toàn là cổ văn tự, Sở Văn chỉ có thể hiểu được một phần.

Tiểu Ca gật đầu, hai người trò chuyện vài câu rồi chuẩn bị nghỉ ngơi trước.

Sở Văn nằm trên giường có chút không ngủ được, nhưng sau khi suy nghĩ miên man một lúc, một cảm giác mệt mỏi ập đến.

Trước đó đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hiện tại chắc chắn thể lực có chút không theo kịp, không chống đỡ được bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Khi Sở Văn đang ngủ mơ màng, đột nhiên nghe thấy một tiếng động lạ.

Cảnh giác, tôi vội vàng mở mắt trong đêm tối, mà tôi vươn tay ra còn không nhìn thấy năm ngón tay.

Hình như có tiếng bước chân!

Trong đêm tĩnh mịch, âm thanh đó càng trở nên chói tai.

Sở Văn có thể nghe thấy tiếng "đát đát đát" theo nhịp, dường như có một người đang từ bên ngoài đi vào.

Tiếp đó, cứ một lát lại nghe thấy tiếng lật đồ, xáo trộn, người đó dường như đang tìm kiếm thứ gì đó trong phòng.

Là ai vậy?

Bây giờ có nên...

Không, hiện tại không nên đánh rắn động cỏ, cứ xem thử người đó muốn làm gì.

Một lúc sau, âm thanh dừng lại.

Sở Văn lờ mờ cảm thấy người đó đứng yên ở đó, dường như không tìm thấy thứ mình muốn.

Sở Văn giả vờ trở mình, tay nhẹ nhàng sờ lên chiếc hộp bên cạnh gối.

Rõ ràng trong tình huống tối đen như mực này, người đó cũng không thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Chương 881

Mò mẫm tìm đồ trong phòng tối, chẳng lẽ là người trong làng?

Tôi cảm thấy cũng không đúng lắm, trong đầu nhanh chóng hiện lên một cái tên.

Chẳng lẽ là Trần Nhị thúc ở phòng đối diện?

Trong lòng, Sở Văn nheo mắt nguy hiểm.

Tôi tiếp tục lắng nghe động tĩnh, không có một tiếng nào.

Sau đó đột nhiên nghe thấy một tiếng động, người đó dường như đã va vào đâu đó.

Tiếp đó, vội vàng rời khỏi phòng và nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Sở Văn từ mép giường mò lấy chiếc đèn pin nhỏ, lúc đó thấy Tiểu Ca cũng đã ngồi dậy.

"Cậu cũng nghe thấy động tĩnh à?" Sở Văn nói như hỏi, nhưng tôi biết, Tiểu Ca chắc chắn cũng đã nhận ra.

Quả nhiên, Tiểu Ca gật đầu.

"Chắc là Trần Nhị thúc tìm cái hộp, xem ra ông ta biết bí mật của cái hộp này." Tiểu Ca ngồi trên giường như có điều suy nghĩ.

Sở Văn lấy cái hộp ra, trực tiếp đặt vào trong chăn của mình: "Ngủ đi, mọi người đều mệt rồi, ngày mai hãy nói tiếp." Thế là hai người tiếp tục ngủ, mệt mỏi lâu như vậy rồi, không còn nhiều tinh lực để bận tâm chuyện này nữa.

Sáng hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, tôi đã tỉnh dậy.

Hai người ngồi tại một chiếc bàn vuông, tấm bản đồ đó được trải phẳng trên mặt bàn.

Tôi đang nghiên cứu ý nghĩa của tấm bản đồ, có mấy đồ án đặc biệt mà tôi không hiểu.

Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên một trận tiếng gõ cửa.

Sở Văn nhíu mày, vội vàng cuộn miếng vải trên bàn thành một cục, trực tiếp bỏ lại vào trong hộp, rồi đậy hộp lại cẩn thận.

Cái hộp này sau khi mở một lần sẽ không còn khó mở như vậy nữa, đã trở thành một cái hộp bình thường rồi.

Sở Văn đứng dậy từ từ đi ra mở cửa, cũng tò mò cánh cửa này từ bên trong mở ra.

Vậy người đó đã vào bằng cách nào, cũng khá thú vị.

Trần Nhị thúc từ bên ngoài bước vào, thấy Sở Văn và Tiểu Ca thì cười hề hề.

"Chào buổi sáng, dậy sớm vậy nha." Khi nói, mắt ông ta cố ý vô tình nhìn xung quanh.

Sở Văn lại thấy trên đầu Trần Nhị thúc có một vết đỏ, tôi cười cười hỏi: "Trần Nhị thúc sao lại bất cẩn thế, không ngờ lại tự làm mình bị thương rồi." Trần Nhị thúc cười ngượng ngùng, ánh mắt lảng tránh.

"Tối qua không cẩn thận ngã xuống gầm giường đập đầu vào." Vừa nói ra câu đó, tôi đã thấy ánh mắt ông ta không đúng lắm, rõ ràng là chột dạ.

Điều này càng chứng thực suy đoán của Sở Văn, xem ra ông ta nửa đêm đã chạy đến đây để tìm cái hộp.

Nhưng tôi cũng không vạch trần tại chỗ, không thể nhìn thấu được Trần Nhị thúc này.

Dù sao thì đồ vật hiện tại cũng đang ở trong tay tôi, đến lúc đó tùy

tiện tìm cách nào đó để tống khứ Trần Nhị thúc đi là được.

Sau đó lại cùng Tiểu Ca đi tìm đồ vật, căn bản không cần phải lo lắng cho Trần Nhị thúc.

"Tiếp theo có kế hoạch gì không?" Trần Nhị thúc trực tiếp tìm một chỗ, coi như ở nhà mà ngồi xuống.

Sở Văn lắc đầu: "Không biết, có lẽ là chuẩn bị quay về thôi, đáng tiếc, lần này cũng chẳng có thu hoạch gì." Sở Văn hữu ý vô ý nhìn Trần Nhị Thúc một cái.

Ông ta xem Trần Nhị Thúc định làm gì, trong phòng tuy có nhiều bảo bối, nhưng Trần Nhị Thúc có vẻ chỉ nhắm vào một thứ.

Kết quả, Trần Nhị Thúc trầm tư suy nghĩ vấn đề, mãi một lúc sau mới nói: "Cái hộp đó…" Sở Văn nghe xong liền cười, tay hắn gõ nhịp nhàng lên mặt bàn, từng tiếng, từng tiếng, rất có tiết tấu.

"Cốc cốc cốc, bên trong có một mảnh vải rách.

Tôi vứt mảnh vải đi rồi, còn lại cái hộp xem có đáng giá bao nhiêu tiền." Vừa nói hắn vừa thở dài lắc đầu.

Trần Nhị Thúc cau mày, sắc mặt biến đổi lớn, cực kỳ căng thẳng.

Ông ta đứng bật dậy, vẻ mặt lo lắng hỏi: "Vứt rồi, vứt ở đâu rồi?!" Sở Văn không ngờ phản ứng của ông ta lại lớn đến thế, xem ra tấm bản đồ kho báu đó chắc chắn không tầm thường.

Hắn cố ý làm ra vẻ không quan tâm đáp: "Vứt rồi?

Chương 882

Cái đó quan trọng sao?" Trần Nhị Thúc nghe Sở Văn nói, lập tức mất bình tĩnh, lại ngồi xuống.

Ông ta bắt đầu xoa hai tay vào nhau, kẹp giữa hai chân và xoa xát.

Có vẻ hơi căng thẳng, lại đang suy nghĩ nói gì tiếp theo.

"Không có, tôi chỉ hơi tò mò thôi." Trần Nhị Thúc cười gượng gạo.

Sở Văn không nói gì thêm, cuối cùng tùy tiện tìm một cái cớ, cho Trần Nhị Thúc đi về.

Hắn cũng thu dọn hành lý, chuẩn bị đi tìm địa điểm đó.

Một nơi tên Triệu Gia Thôn, vì trên bản đồ có một vị trí mà Sở Văn luôn cảm thấy quen thuộc.

Nhưng ngày đầu tiên hắn lại tay trắng, không tìm thấy bất kỳ manh mối nào liên quan đến kho báu ở đó.

Sở Văn đứng ở đầu thôn có chút không cam lòng, tùy tiện đào bới đất cát trên mặt đất.

Không ít những bông hoa nhỏ vừa nhú mầm đều bị vò nát không ra hình thù gì.

"Luôn cảm thấy chỗ đó có vấn đề… nhất định phải tìm ra." Sở Văn vừa mới chạm tay vào đất, quay sang đã vò tóc mình.

Hắn loạn xạ xoa tóc, trong lòng phiền muộn vô cùng.

Chẳng lẽ phải đi tìm Trần Nhị Thúc sao, nhưng bây giờ hắn không tin tưởng bất kỳ ai một chút nào.

Vạn nhất lại giống lần trước, bỏ rơi tất cả mọi người.

Cầm lấy kho báu, một mình độc chiếm, rồi bỏ đi?

Sở Văn không còn cảm thấy ông ta đáng tin cậy, tuyệt đối không thể đi tìm.

Bây giờ Trần Nhị Thúc có lẽ đang tự hỏi, tại sao Sở Văn lại vứt tấm vải đó đi.

Nhưng cũng không có cách nào khác, dù sao Sở Văn cũng phải tự mình tìm đồ vật.

Gió đầu thôn từng cơn từng cơn thổi qua, Sở Văn cảm thấy trong lòng không dễ chịu chút nào.

Thứ được vẽ trên đó rốt cuộc ở đâu?

Tấm bản đồ này phần lớn đều vẽ cấu trúc bên trong của kho báu, ai mà biết được bên ngoài nó ở đâu chứ.

Khi Sở Văn đang phiền lòng rối loạn, Tiểu Ca đột nhiên hét lớn một tiếng: "Tôi biết rồi!

Tôi nhất định đã nhầm hướng." Tiểu Ca lấy bản đồ ra, chỉ vào một chỗ trên đó.

Y vỗ vỗ đầu: "Tôi đã xác định đó là một ngôi mộ dưới đáy biển, tôi đã nhìn nhầm bản đồ rồi." "Xem ra đây không phải là một địa điểm, đây chỉ là cấu trúc bên trong.

Còn về vị trí chính xác ở đâu, cần phải xem xét thêm.

Nhưng tôi đã biết vị trí đại khái rồi, tôi có thể đi tìm." Tiểu Ca lập tức rạng rỡ hẳn lên.

Sở Văn lúc này mới từ dưới đất đứng dậy, không ngờ Tiểu Ca cũng khá có năng lực.

Xem ra y có thể tìm ra được địa điểm này, lại là mộ dưới đáy biển?

Thật sự rất phức tạp.

Không biết là ở chỗ nào dưới đáy biển, nên bắt đầu từ đâu đây?

Trên tấm bản đồ có một dãy số kỳ lạ, đại khái Sở Văn không hiểu.

Nhưng Tiểu Ca đã nghiên cứu mộ dưới đáy biển, y rất thông thạo những thứ này.

Thế là tiếp theo Tiểu Ca một mình lẳng lặng nghiên cứu, Sở Văn ở một bên vô tư chơi đùa với mấy con kiến nhỏ.

Một buổi chiều trôi qua, trời cũng dần tối.

Hai người ngồi ở đầu thôn, một người ôm tấm bản đồ, một người thì vò nát mấy con vật nhỏ trên đất.

Mấy người từ ngoài thôn trở về, tất cả đều nhìn hai người bằng ánh mắt kỳ lạ.

Chắc chắn họ nghĩ hai người bị thần kinh rồi, tối mịt mà lại có hai người ngồi ở đầu thôn, rảnh rỗi không có việc gì làm.

Chương 883

Khi Sở Văn cảm thấy quá nhàm chán, Tiểu Ca đột nhiên vỗ đùi đứng bật dậy.

“Tôi biết rồi, ở vịnh Bích Ngư!

Tôi đã đến đó, cuối cùng tôi đã hiểu ý nghĩa của dãy số đó rồi.

Đó là một vị trí tọa độ đặc biệt, đến đó tôi sẽ biết nó ở đâu.” Tiểu Ca đắc ý nói.

Sở Văn lúc này sắc mặt cũng bắt đầu dịu đi, cẩn thận cất tấm bản đồ vào túi.

Hai người chuẩn bị quay về trước, cần chuẩn bị một số đồ vật, bao gồm cả đồ lặn.

Không thể cứ thế mà liều lĩnh xuống đó được, nếu không chuẩn bị gì cả, có lẽ sẽ chỉ là công cốc.

Thế là Sở Văn nhanh chóng chuẩn bị một số đồ vật, mang đầy đủ những thứ cần thiết.

Hôm đó thời tiết trong xanh, cũng là một ngày đẹp trời.

Sở Văn mặc một bộ quần áo khá thoải mái, trông dễ vận động hơn và cũng giống như đi du lịch.

Túi của hắn đầy ắp, khi đứng trước cửa nhà, vừa hay nhìn thấy Tiểu Ca.

“Được rồi, tôi bây giờ xuất phát đây.” Hắn cười tủm tỉm nói với Tiểu Ca.

Hắn vẫn luôn đặc biệt thích thám hiểm, đặc biệt là có kho báu.

Kho báu dưới đáy biển đều là đồ tốt, vì cơ bản là chưa từng có ai

xuống đó.

Hoặc có một số đã được phát hiện nhưng không ai có thể xuống được.

Dưới đáy biển có nhiều ẩn số hơn, ở đó cũng dễ mất mạng hơn.

Không có cách nào để khai thác vàng quy mô lớn, một số người chỉ đánh bắt nhỏ lẻ bên ngoài, tìm ra một vài thứ.

Nhưng đó đều là những món đồ không đáng tiền, những thứ thực sự đáng giá đều ở sâu nhất.

Một số ngôi mộ dưới đáy biển không có kỹ thuật để khảo sát, vì vậy hôm nay đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, nhưng cũng không quá tự tin.

Vịnh Bích Ngư… ở đó người đông như mắc cửi, cũng có khá nhiều người đến du lịch.

Sở Văn mang theo đồ đạc, ở đó cũng có một số người tự mang lều trại, có một số mang ô che nắng.

Mọi người đều mang khá nhiều đồ đạc, nên không ai chú ý đến Sở Văn.

Sở Văn không biết, lúc này ở một góc khuất đang có một người nhìn chằm chằm vào hắn.

Người đó nhìn Sở Văn rời đi, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị.

"Đậu má, nhớ theo dõi kỹ đấy.

Tôi đi chuẩn bị đồ, đừng để lạc người nhé." Hắn vẫy một người từ bên cạnh.

Người được gọi nhìn có vẻ hơi béo, cả người trông chất phác thật thà.

Nghe lệnh xong, lập tức đổi chỗ, cẩn thận bắt đầu quan sát hai người Sở Văn.

Thời tiết trong xanh, mặt trời đỏ ửng chiếu xuống thật dễ chịu.

Sở Văn ngồi phịch xuống bãi cát, cuộc sống thật là nhàn nhã.

Chơi một lúc, hắn chán rồi.

Tiểu Ca kéo Sở Văn dậy khỏi bãi cát: "Tôi đã tìm thấy vị trí đại khái rồi, mau đừng chơi nữa, làm việc chính sự mới là quan trọng." Sở Văn gật đầu, sau đó sắc mặt trở lại nghiêm túc.

Hắn phân biệt rõ ràng mọi việc, lúc nào nên nghiêm túc thì phải nghiêm túc.

Chuyến đi này nhất định sẽ nguy hiểm, nhưng mỗi lần xuống đấu không có lúc nào không nguy hiểm.

Đã quen rồi, chỉ cần cẩn thận hơn một chút, sẽ không có chuyện gì lớn.

Những năm này, không ít người cùng hành nghề đã bỏ mạng trong chuyến đi.

Có những người sau khi kiếm được món tiền lớn, không kiềm chế được lại ngứa tay đi xuống đấu, cuối cùng… Sở Văn lắc đầu.

Chương 884

Theo Tiểu Ca, hắn tìm thấy một chiếc thuyền máy nhỏ, trên đó có đủ đồ lặn, bao gồm cả một số thứ hắn tự mang theo.

Sau khi trả tiền, họ lái thuyền đi, lúc đi có nói với ông chủ rằng sẽ mượn tạm, khi về sẽ thanh toán tất cả.

Ước tính sẽ dùng lâu, để không ai nghi ngờ, chỉ có thể làm như vậy.

Thế là hai người trực tiếp lái thuyền máy bắt đầu đi trên mặt nước, Tiểu Ca học một số thứ.

Y dường như khá thạo những việc này, khả năng bơi lội đương nhiên cũng tốt hơn.

Không biết đã đi bao lâu, Tiểu Ca dừng thuyền máy ở giữa.

Y chỉ xuống dưới: "Ở dưới này rồi, nhìn định vị bây giờ chắc là không sai đâu." Sở Văn tin tưởng, thế là hai người trực tiếp thay đồ lặn.

Xuống nước, một tiếng "phì" vang lên, một trận bọt nước bắn lên mặt nước.

Lúc này, ở cách đó không xa luôn có một chiếc ống nhòm theo dõi, sẵn sàng mọi lúc.

Không biết điều đó, Sở Văn có chút không quen với thiết bị của mình.

Tiểu Ca trong nước lại như cá gặp nước, ở đó dường như đã trở thành nhà của y.

Y bơi lội vô cùng tự tại, đôi khi còn chạm vào những con cá bên

cạnh.

Sau đó tầm nhìn càng ngày càng thấp, và họ cũng lặn càng ngày càng sâu hơn.

Bên trong không quá sâu, dù sao trước đó cũng đã lấp một phần.

Nếu theo ý muốn, nơi đó không biết sâu đến mức nào.

Sau một hồi lâu, Sở Văn bật đèn tham chiếu trên bộ đồ lặn của mình.

Bên trong có không ít đàn cá đang hoạt động, nhưng những thứ này không gây ra mối đe dọa nào cho họ.

Cuối cùng cũng xuống đến đáy, xuống thì dễ thôi, ngoại trừ việc thấy một số thứ linh tinh lộn xộn dưới đáy trầm tích, không phát hiện ra bất kỳ thứ gì khác nữa.

Dưới đáy biển có chút khó khăn, khó tìm được vị trí chính xác.

Hiện tại dưỡng khí có hạn, cũng không biết dưới đó có oxy tự nhiên để dùng hay không.

"Cẩn thận một chút nhé." Sở Văn nói với y.

Hôm nay chỉ tìm vị trí, cần nhiều người giúp đỡ hơn.

Chỉ dựa vào hai người thì không thể trực tiếp xuống được, nhất định phải tìm những người giúp sức thích hợp.

Cuối cùng sau một buổi chiều bận rộn, Tiểu Ca cuối cùng cũng xác định được vị trí.

Trong suốt thời gian đó, y đã phải thay bình dưỡng khí mấy lần, mệt đến mức không còn ra hình người nữa.

Về đến nhà, Sở Văn trực tiếp nằm vật ra giường.

Kết quả vừa nằm xuống thì một cuộc điện thoại gọi đến, không

cần nói cũng biết, là Tiểu Ca, làm việc rất cẩn thận.

"Tìm người xong rồi hãy nghỉ ngơi, mấy ngày nữa tôi muốn hành động rồi." Tiểu Ca nói xong liền cúp điện thoại.

Đúng là làm theo ý mình, Sở Văn cười khổ lắc đầu.

Lần này độ khó cực lớn, chỉ dựa vào hai người là không thể.

Nhưng Tiểu Ca bên đó cũng có người đáng tin cậy, gọi thêm một người nữa sẽ tốt hơn.

Sở Văn suy nghĩ, cuối cùng gọi một cuộc điện thoại.

Đó là một người bạn cũ, Trương Ma Dương, nhắc đến cái tên này, có lẽ hơi xa lạ.

Nhưng y là một chuyên gia, kỹ thuật của y cũng rất tốt.

Nếu mang y theo, đơn giản là thêm gấm thêu hoa.

"Alo?" Câu đầu tiên Sở Văn nói ra chỉ là một từ.

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng ngáp lười biếng, dường như luôn trong trạng thái chưa tỉnh ngủ.

Chương 885

“Ai đấy?” Giọng nói của y có vẻ rề rà, xem ra cả ngày đều ngủ.

Sở Văn có chút bất đắc dĩ, ông bạn già bây giờ luôn rảnh rỗi không có việc gì làm.

Sở Văn suy nghĩ, sau đó cẩn thận nói ra mục đích của mình.

Kể cả việc có được tấm bản đồ kho báu đó khó khăn đến mức nào, hắn cũng nói ra một ít.

Ai ngờ đầu dây bên kia im lặng như tờ.

“Anh ơi, xem ra được không?” Sở Văn lại bổ sung một câu.

Đầu dây bên kia im lặng như tờ, khi Sở Văn gần như mất kiên nhẫn, đối phương mới từ từ thốt ra mấy chữ: “Tôi không làm nghề đó lâu rồi.” Sở Văn đương nhiên biết, từ sau khi xuống một ngôi mộ cực kỳ nguy hiểm, y đã thay đổi hoàn toàn, rửa tay gác kiếm.

Nhưng Sở Văn lần này đã tốn nhiều công sức như vậy, để thuyết phục y đi cùng.

Hắn sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy, thế là tiếp tục cười tủm tỉm nói: “Cái mộ liên hoàn, không có chút hứng thú nào sao?” Sở Văn biết một câu nói này nhất định sẽ gây sóng gió ngàn lớp, quả nhiên người bên kia do dự rồi.

“Không được, tuyệt đối không được.

Tôi đã rửa tay gác kiếm rồi!” Dường như cảm xúc của y có chút kích động.

Sở Văn không bỏ cuộc, thế là kể thêm nhiều điều khiến y ngứa ngáy trong lòng.

Nhưng người bên kia lại từ chối hết lần này đến lần khác, Sở Văn bất đắc dĩ cười.

Xem ra đã thất bại rồi, y sẽ không đi cùng.

Sau khi nói thêm một câu xã giao nữa, chuẩn bị cúp điện thoại, đối phương lại hỏi một câu: "Mộ liên hoàn dưới đáy biển… tấm bản đồ đó tìm thấy trong một ngôi đấu khác phải không?" Sở Văn biết y đã xuống nước rồi, dường như rất hứng thú với chuyện này.

Thế là hắn lại nhanh chóng thêm dầu vào lửa, cười tủm tỉm nói: "Đúng đúng đúng, có hứng thú không?

Tôi đã chuẩn bị đầy đủ rồi, chỉ thiếu người thôi." Đối phương đang do dự, Sở Văn lại không cho y cơ hội thở.

Hắn liên tục nói, cố ý dụ dỗ.

Cuối cùng, Trương Ma Dương đã đồng ý yêu cầu của hắn.

Thế là quyết định hai ngày sau sẽ đi tìm kho báu, lúc đó cũng sẽ đưa thêm một số người đi.

Bao gồm cả Tiểu Ca cũng sẽ dẫn bạn bè của y đi, lần này mọi việc rất phức tạp.

Dù sao không thể so với trên cạn, nguy hiểm dưới đáy biển là điều không thể lường trước.

Đương nhiên cảm giác khám phá dưới đáy biển lại là kích thích nhất, ai cũng muốn thử một chút.

Cuối cùng mấy người đã đưa ra quyết định, kể cả việc xem xét thời tiết của ngày đó.

Họ chọn một ngày có thời tiết đẹp, và chuẩn bị xuống biển vào ngày đó.

Kế hoạch cụ thể sẽ gặp mặt rồi bàn bạc, Sở Văn cười tủm tỉm

đung đưa chân.

Nằm thư thái trên giường, có chút căng thẳng, cũng có chút mong đợi.

Ngày thứ hai, tất cả trực tiếp tập hợp ở vịnh Bích Ngư vào buổi tối, ngoài Sở Văn và Tiểu Ca ra, còn có mấy người bạn khác.

Trương Ma Dương vác một cái túi rất lớn đến, che kín cả lưng y.

Trông y có vẻ hơi khó nhọc, nhưng trên mặt lại nở nụ cười lớn, cả người trông rất tươi tỉnh.

"Huynh đệ, tôi đến rồi.

Lần này tôi thực sự rất hứng thú với nơi này…" Y đi về phía Sở Văn, nhưng đi được nửa đường thì dừng lại.

Lúc này, ba bốn người xung quanh đều nhìn y.

Tất cả đều không quen biết nhau, có mấy người là bạn của Tiểu Ca dẫn đến.

"Bạn bè của tôi còn ở phía sau, phải đợi một lát, đông người thì sức mạnh lớn." Trương Ma Dương cười, hơi nhấc cái túi lên cao một chút.

Cái túi trông thực sự lớn đến mức đáng sợ, cũng không biết y vác gì bên trong, trông rất nặng.

Sở Văn gật đầu, không nói gì nhiều.

Chương 886

Xem ra lần này có hơi nhiều người, nhưng đông người thì sức mạnh lớn.

Sở dĩ không cho Trần Nhị Thúc biết chuyện này, là vì hắn cảm thấy Trần Nhị Thúc tuyệt đối có gian trá.

Hắn không tin tưởng bất kỳ ai một cách mù quáng, còn những người khác đều là mời đến giúp đỡ.

Lúc đó, tất cả mọi người đều có thể chia sẻ một phần.

Họ lại đợi ở chỗ đó nửa tiếng nữa, dần dần mọi người đều đến đủ.

Bây giờ tổng cộng có mười hai người, nhưng tất cả đều đứng rải rác.

Dù sao nhiều người tụ tập một chỗ sẽ tạo cảm giác kỳ lạ.

Vạn nhất bị người khác phát hiện ra, sẽ khó lòng xuống nước.

Họ lại dùng cách tương tự lần trước, đưa cho người kia một ít tiền, mang tất cả đồ đạc lớn nhỏ lên thuyền.

Lúc rời đi, người kia không quên đòi thêm một khoản tiền kha khá, cơ bản là lương một tháng của một người.

Sở Văn cảm thấy người kia thật tham lam, nhưng cũng không có cách nào khác.

Bây giờ làm việc không thể để người khác biết, bỏ tiền ra để tránh rắc rối, đương nhiên là tốt nhất.

Thế là mười mấy người lần lượt thuê mấy chiếc thuyền máy, nhanh chóng đến địa điểm.

Tiểu Ca biết vị trí này, cũng đã nói cho những người khác biết.

Đây là lần đầu tiên, nên không khó để tìm địa điểm.

Họ đã chuẩn bị đầy đủ, thay đồ lặn.

Khi sắp xuống, Sở Văn khởi động làm nóng người.

Từng người "phì phì" nhảy vào làn nước biển lạnh buốt, ban đầu có chút không quen, nhưng nhanh chóng thích nghi.

Dưới biển khó nói chuyện, tất cả đều đã lặn xuống.

Bây giờ có một vấn đề nghiêm trọng, là không biết lối vào ở đâu.

Ở dưới nhìn đâu cũng giống nhau, muốn tìm vị trí chính xác không hề dễ dàng.

Nhưng việc này phải giao cho Tiểu Ca, y là người tài giỏi trong việc tầm long điểm huyệt, hẳn phải biết vào từ đâu.

Thế là mất khoảng nửa ngày, họ liên tục lên xuống mấy lần.

Cuối cùng Tiểu Ca cũng tìm ra vị trí cụ thể, từ đó xuống sẽ dễ dàng đi vào bên trong.

Thế là mấy người bắt đầu thay phiên nhau đào bới, việc này cần một khoảng thời gian, may mà đã chuẩn bị đầy đủ.

Đồ ăn khô cũng đủ, thế là họ toàn tâm toàn ý dốc sức vào công việc.

Ở dưới nước lâu, Sở Văn cảm thấy hơi lạnh.

Dù sao bên dưới vừa sâu vừa ngột ngạt, nước lạnh buốt.

Sức khỏe của Sở Văn có chút kém, khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Cuối cùng Tiểu Ca bảo Sở Văn lên trước, phần còn lại y sẽ làm.

Sau mấy tiếng nữa, Tiểu Ca cuối cùng cũng nhô đầu lên khỏi mặt nước.

Y vẫy tay ra hiệu OK cho những người trên thuyền nhỏ, thế là Sở Văn phấn khích lập tức chuẩn bị nhảy xuống.

Mấy người vừa xuống, tâm trạng đều rất kích động.

Mười mấy người bên trong Sở Văn vẫn chưa nhận ra rõ, nhưng vì đều là những người đáng tin cậy, nên hắn không nói nhiều.

Cuối cùng xuống đến đáy, mấy người chui vào cái hang mà Tiểu Ca đã tạo ra.

Vừa xuống, Sở Văn phát hiện phía trước có một cái cửa động, cao khoảng hơn một người.

"Cũng là đào ra sao?" Sở Văn có chút tò mò.

Chương 887

Tiểu Ca gật đầu trong nước, không nói nhiều, dù sao cũng hơi bất tiện.

Thế là mấy người đi vào, khi đang tò mò tiếp tục đi về phía trước, cánh cửa phía sau đột nhiên đóng lại.

Bên trong rất kỳ lạ, vừa vào Sở Văn đã phát hiện không khác gì trên đất liền, thậm chí bên trong còn có không khí.

Tất cả nước biển bên ngoài đều bị cách ly, rốt cuộc được làm bằng cách nào vậy?

Sở Văn không hiểu, càng ngày càng cảm thấy thần kỳ.

Cánh cửa phía sau bị đóng chặt, tất cả mọi người đều đứng trên mặt đất.

Bên trong không có nước, có không khí.

Sở Văn hoàn toàn không hiểu nguyên lý, chỉ cảm thấy thần kỳ, không nói gì nhiều.

Bên trong rất lớn, nhìn lướt qua có những thứ hình thù kỳ quái.

Bên trong tuy giống như đất liền, nhưng lại có chút khác biệt, xem ra nhiều chỗ vì ẩm ướt mà mọc đầy rêu xanh.

Phía trước có một đài đá lớn, trên đó không có gì, nhưng lại có sinh vật bám vào.

Sở Văn đi tới, cúi người xuống cẩn thận quan sát.

Nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường, chỉ là một cái bệ, trên đó không có gì cả.

Nhưng trước mắt là một bức tường bị bịt kín, nằm trong một

không gian, ngoài bức tường phía trước và cái đài tròn lớn đó ra, không còn gì khác.

"Làm sao đây?

Đào ra sao?" Sở Văn tò mò hỏi.

Một người phía sau Tiểu Ca lại bước tới, đứng trước bức tường đánh giá một lúc.

Y trầm tư nói: "Không thể tùy tiện đào, xem ra phải có một cơ quan nào đó để mở cánh cửa này." Sở Văn có chút tò mò, người này để râu dài, có một cái bụng lớn.

Trông y là một người đàn ông rất khỏe mạnh, nhìn từ vẻ ngoài thì không nhận ra, thậm chí cảm thấy bình thường không thể bình thường hơn.

Nhưng lúc này người đàn ông bụng lớn đó đang đứng trước bức tường liên tục nghiên cứu, trông rất chuyên nghiệp.

Y đi đến trước đài tròn lớn, hình như đã xem qua rồi, liền vẫy gọi mọi người đến.

Sở Văn cũng đi tới, đứng trước đài tròn lớn, nhìn thấy trên đó có chữ viết.

Nhưng những chữ đó hắn thực sự không nhận ra, cũng không giống văn tự cổ thông thường, cũng không giống bất kỳ văn tự nào hắn từng thấy.

Những chữ này thực ra giống như tranh vẽ hơn, giống như đang biểu đạt điều gì đó, chỉ là không biết là gì.

Đài tròn này chỉ cao bằng nửa người, làm bằng đá.

Chia làm hai tầng trên dưới, có hai đài tròn.

Tầng dưới cũng có kích thước giống như tầng trên, bên dưới

không có gì cả.

Trên đài tròn tích đầy bụi bẩn, Sở Văn không nhịn được dùng tay lau sạch chữ trên đó.

Khi lau, bụi bẩn trên đó bay đi.

Sở Văn lại nhìn thấy những chữ bị bụi bẩn che lấp, cảm thấy có điều gì đó khác lạ.

Thế là hắn lấy một mảnh vải từ trong túi ra, sau đó dùng sức lau chùi những chữ trên đó.

Điều không ngờ tới là, những nét chữ ban đầu được khắc bằng dao từ từ hiện ra nhiều hơn.

Mấy chữ rồng bay phượng múa, trông rất thanh nhã.

Người viết những chữ này công phu cũng không tệ, tuy Sở Văn không nhận ra viết gì, nhưng trông rất đẹp.

Sở Văn dùng sức lau chùi, muốn xem thêm nhiều thứ nữa.

Kết quả phát hiện chỉ cần lau như vậy, đã lộ ra hình dáng ban đầu, một số văn tự cổ.

"Nhìn kìa!" Sở Văn mừng rỡ.

Chương 888

Thì ra huyền ảo, dùng một mảnh vải lau một cái, đã lộ ra nguyên bản.

Lúc này mới hiện ra trạng thái ban đầu, xem ra là cố ý che đậy.

Thế là hắn cẩn thận nhìn, trên đó dường như viết là xoay cái đài tròn này.

Chỉ mấy chữ đơn giản như vậy thôi sao, Sở Văn đột nhiên hiểu ra.

Thế là hắn vẫy gọi mấy người cùng ôm cái đài tròn này, hợp sức xoay về một hướng.

Thực ra lúc đó phía sau có mấy chữ, Sở Văn đại khái nhìn thấy một chữ 'tử' (chết), nhưng lại không thể xác định.

Bây giờ bức tường vẫn bị bịt kín hoàn toàn, chỉ có cách này mới có thể mở ra.

Lúc này cẩn thận một chút sẽ không sao, nhất định phải cẩn thận một chút.

Ngay lúc đó, bức tường trước mặt đột nhiên biến đổi, xem ra hắn đã làm đúng rồi.

Xoay đài tròn, phía trước bắt đầu phát ra tiếng động lớn, sau đó bức tường đó biến đổi.

Một trận bụi bẩn rơi xuống, Sở Văn không nhịn được nhắm mắt lại.

Bên trong đã có niên đại rồi, có nhiều bụi bẩn cũng là điều đương nhiên.

Đợi bụi bẩn tan hết, phía trước lại xuất hiện ba cái cửa động.

Mười mấy người đều biến sắc, ba cánh cửa có thể là cửa sinh tử.

Vạn nhất đi nhầm, có thể bên trong đều là cơ quan.

Vậy bây giờ nên chọn cái nào, trách không được cái đài tròn đó lại có gợi ý.

Chắc là những kẻ trộm mộ chọn đường, chọn sai, thì chết thôi.

Sở Văn đứng trước ba cánh cửa đó cẩn thận đánh giá, trên cánh cửa thứ nhất vẽ một con hổ sống động như thật, trên cánh cửa thứ hai lại vẽ một con rắn độc, cuộn chặt trên cửa.

Còn về cánh cửa thứ ba thì… hắn cảm thấy hình vẽ đó kỳ lạ, hơi giống phượng hoàng nhưng lại không giống lắm.

Ba hình vẽ đó rốt cuộc đại biểu cho ý nghĩa gì?

Vạn nhất đi nhầm có thể chết.

Thế là trong khoảng thời gian tiếp theo, mấy người bắt đầu nhìn nhau, không biết nên làm thế nào.

"Hay là chúng ta chia ra hành động đi?" Người đàn ông bụng lớn lúc trước nói.

Sở Văn liếc nhìn y, không nói gì.

Chia ra hành động, vạn nhất có một cánh cửa xảy ra vấn đề, thì một phần ba số người có thể sẽ chết bên trong.

Tiểu Ca vẫn luôn không nói gì, sau đó, y suy nghĩ rất lâu mới mở miệng.

"Bạn của tôi, tên là Hoàng Hạo, cách làm của cậu ấy cũng không phải là không khả thi.

Chỉ là sợ rằng bên trong một trong ba cánh cửa có cơ quan khiến những người đi vào không sống sót được…" Y nói ngập ngừng.

Ba cánh cửa không có gì đặc biệt, ngoài việc hình vẽ trên đó khác nhau ra, ngay cả kích thước cũng giống hệt nhau.

Sở Văn cắn răng, tiếp tục như vậy cũng không có cách nào.

Nhưng bên trong không còn thông tin nào khác, ngoài cái đài tròn ra chỉ có ba cánh cửa.

Sở Văn suy nghĩ, quay người nói với tất cả mọi người: "Quyết định đi!" Thế là một mình hắn dẫn đầu đi vào cánh cửa thứ ba, vạn nhất trước mặt là một phép đánh lừa thì sao.

Có thể cuối cùng đều sẽ tập trung ở một nơi, hoặc cũng có thể mỗi cánh cửa bên trong đều có cơ quan, nhưng không giống nhau mà thôi.

Lúc này Tiểu Ca cũng đi theo phía sau hắn, Hoàng Hạo cũng đi theo.

Nhưng chín người dường như vẫn chưa suy nghĩ kỹ, khi Sở Văn tưởng chỉ có ba người đi vào cánh cửa này, lại có thêm một người nữa.

Đó là ai, Trương Ma Dương cũng đi theo sát phía sau.

Sở Văn nhìn cái túi sau lưng y, cũng không biết y mang theo nhiều đồ như vậy, có đi nổi không.

Chương 889

Cái túi nặng trĩu bên trong rốt cuộc có gì, không hổ danh là chuyên gia lão làng, chuẩn bị thật chu đáo.

Trước đây y vẫn luôn nổi tiếng trong giới, vẫn luôn có chút danh tiếng.

Đáng tiếc từ khoảng thời gian đó trở đi, y đã không tiếp tục làm nghề nữa.

Lần này nếu không phải Sở Văn làm y ngứa ngáy trong lòng, chắc y sẽ không đi.

Thế là bốn người ở trong cửa động đó, cũng không còn ai tiếp tục đi theo nữa.

Hoàng Hạo nhìn Trương Ma Dương một cái: "Chào, tôi tên là Hoàng Hạo, rất vui được làm quen.

Tất cả chúng ta đều là người một nhà rồi, phải hợp tác tốt." Y cười hi hi nói, những ngấn mỡ trên mặt y rung lên bần bật.

Sở Văn có chút buồn cười, sao lại khách sáo thế.

Thế là bốn người đều lần lượt tự giới thiệu, còn về những người khác đi đâu, hắn không quản được nữa rồi.

Thực ra cũng có một số người chuyên đi theo, vì kho báu.

Cuối cùng ai lấy được, ai lấy được nhiều nhất thì tùy vào vận may thôi, Sở Văn lắc đầu.

Thực ra hắn cũng không biết có chọn đúng đường hay không, nhưng nếu cứ do dự mãi cũng không có cách nào.

Lựa chọn nhất định phải dứt khoát, đã chọn rồi, cứ thế mà đi thôi.

Mấy người bàn bạc xong tiếp tục đi về phía trước, trong đó Tiểu Ca đi ở phía trước nhất.

Trương Ma Dương thì ở phía sau cùng, Sở Văn đi theo phía trước y.

Bốn người đi thành một hàng, từng chút từng chút chậm rãi tiến lên.

Trên đường khó tránh khỏi có cơ quan, vì vậy nhất định phải cẩn thận.

Cứ đi mãi, giống như đi vào một đường hầm dài.

Bốn người trên tay đều cầm đèn pin, Sở Văn cầm đèn pin chiếu sang hai bên trái phải.

Đi được một đoạn đường, hắn phát hiện, xung quanh dường như có không ít thứ giống như tủ trưng bày.

Hắn chiếu đèn pin vào những thứ trông giống tủ trưng bày đó, kết quả phát hiện bên trong có vũ khí.

Sở Văn lần lượt nhìn, kết quả phát hiện bên trong đều là những thứ đó, thế là có chút tò mò.

Vũ khí bên trong đều thuộc các thời kỳ khác nhau, có một số đoản đao, có loại trường chùy.

Cảm thấy rất thú vị… không nhịn được quan sát thêm, ngay lúc đó, hắn đột nhiên xuyên qua thứ đó nhìn thấy một khuôn mặt bên trong.

Đi lâu như vậy, xung quanh toàn là những tủ trưng bày.

Nhưng lúc này, Sở Văn lại nhìn thấy phía sau cái vũ khí đó lại có một khuôn mặt.

Nhất thời không phản ứng kịp, sợ đến mức lùi lại một bước.

Nhưng hắn không phát ra bất kỳ âm thanh nào, lúc này lại có người không quen biết, không thể quá mất mặt.

Ba người kia cũng nhìn thấy khuôn mặt đó, đều kinh ngạc.

Khuôn mặt trước mặt trắng bệch, Sở Văn cẩn thận đánh giá, phát hiện ra đó là một cái đầu lâu.

Nhưng kỳ lạ là cái đầu đó vẫn bảo quản tốt như vậy, không phải là một bộ xương.

"Ối mẹ ơi, giật mình hết hồn." Hoàng Hạo chửi thề, trừng mắt nhìn cái đầu đó.

Y vỗ vỗ ngực sau đó tiếp tục chuẩn bị đi về phía trước.

Sở Văn nhìn thêm hai lần, nhưng cũng không chú ý nhiều nữa, chắc là một trong những vật tùy táng thôi.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước, đường hầm này rất dài.

Cứ đi mãi không thấy điểm dừng, trên đường nhìn thấy đủ loại thứ kỳ lạ.

Nhưng phía sau đều là những bộ xương khô, hình như không có mấy cái đầu được bảo quản nguyên vẹn như cái trước.

Chương 890

Cái mộ này sao mà kỳ lạ vậy?

Bốn người không ai nói gì, cứ đi mãi về phía trước, thậm chí càng đi về phía sau càng cảm thấy kinh khủng.

Phía sau xuất hiện không ít công cụ hình phạt, trong đó có một số xương vỡ vụn kẹt trên đó.

Xem ra chủ nhân của những bộ xương này đều bị những thứ này hành hạ, rốt cuộc ai lại biến thái đến mức dùng những vật tùy táng này khi chết.

Sở Văn tiếc nuối là trên đường không thấy bảo bối nào, toàn là vũ khí, và xương cốt.

Đi chưa được một lúc, Sở Văn thấy phía trước lại có một cái cửa động khác.

Tiểu Ca đang đi ở phía trước nhất dừng lại, quay lại nói: "Tôi cảm thấy bên trong có chút không ổn, cẩn thận hành sự." Thế là tất cả đều nhìn nhau, đều dừng bước.

Sở Văn nghiêng người nhìn về phía trước, lúc này mới phát hiện trước cái cửa động đó có hai vật làm bằng đá đứng sừng sững.

Hai vật này không thể bỏ qua, vạn nhất khi đi qua cửa động có cơ quan thì chắc chắn sẽ chết.

Thế là Tiểu Ca lấy một thứ từ trong túi ra, không chút do dự, trực tiếp ném vào trong cửa động đó.

Sau đó tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng "xoẹt xoẹt xoẹt" truyền đến, rồi tiếng vũ khí lạnh đâm vào tường.

Tiếng "choang" mạnh mẽ, nghe rất rõ ràng.

Sở Văn thầm thở phào nhẹ nhõm, may mà Tiểu Ca lợi hại, nếu không vừa rồi trực tiếp xông vào, chắc bây giờ đều đã nằm trên đất trở thành một cái xác lạnh ngắt rồi.

"Cẩn thận một chút, tôi thử xem còn có thứ gì khác không." Thế là Tiểu Ca lại ném một thứ khác vào.

Một vật hình tròn, trực tiếp lăn qua cửa động từ trên đất.

Ngay lúc đó, bên trong cửa động đột nhiên bắt đầu rung chuyển.

Sở Văn suýt chút nữa không đứng vững, cảm thấy cả người đều đang lung lay.

Xem ra bên trong thực sự không đơn giản, không ngờ lại có thể thiết kế một ngôi mộ dưới đáy biển lợi hại đến vậy.

Thử thăm dò mấy lần, không phát hiện ra bất kỳ tiếng động nào nữa, lúc này mới từ từ đi vào.

Trước đó đã dùng đèn pin chiếu đi chiếu lại mấy lần, xác định không có gì sau đó mới đi vào.

Bốn người lần lượt đi vào, vừa vào lại phát hiện có những bình bình lọ lọ.

Hoàng Hạo lập tức mừng rỡ: "Bên trong có lẽ toàn là bảo bối!" Y còn một mình trực tiếp chạy đến trước một cái lọ, miệng cái lọ này cũng rất lớn, trông còn lớn hơn cả đầu một người.

Nhưng hình dáng cái lọ lại có chút kỳ lạ, cấu trúc này không biết dùng để đựng gì.

Bên dưới nhỏ, giữa to, trên hẹp, miệng rộng.

Cũng khá thú vị, Sở Văn cẩn thận đánh giá.

Khi Hoàng Hạo phấn khích định thò tay vào trong lọ để vớt bảo bối, chỉ vừa nhìn một cái sắc mặt y đã trắng bệch cả.

"Toàn là mấy thứ này!" Sợ đến mức cả người y lùi lại mấy bước, trên mặt không còn chút biểu cảm tốt nào.

Môi y cũng khẽ run rẩy, cả sắc mặt đều cứng đờ.

Sở Văn có chút kỳ lạ, lần đầu tiên xuống đấu sao?

Thế là hắn lắc đầu, cũng đi tới, đứng trước cái lọ gần nhất.

Vừa mới thò đầu vào, liền cũng giật mình một cái.

Bên trong dường như nằm một người, mặt ngửa lên, trắng bệch trắng bệch, trên mặt có vết thương.

Có thể thấy trên mặt y dường như bị thứ gì đó khoét mà rụng không ít thịt.

Nhãn cầu cả cái lồi hẳn ra ngoài, nhưng lại dính trên mặt.

Sở Văn nuốt nước bọt, có thể cảm nhận thi thể này trước khi chết đã bị hành hạ đến mức không còn hình dạng.

Nhưng không phải toàn bộ, người này cuộn tròn như hài nhi trong cái lọ đó.

Sở Văn có thể nhìn thấy hai chân lộ ra, trên đầu gối đều lộ cả xương.

Chương 891

Bên trong không biết ngâm thứ dịch thể gì, thi thể vẫn giữ nguyên hình dáng ban đầu.

Trên mặt không có một mảnh thịt lành lặn, ngay cả tóc cũng như được xử lý đặc biệt, dính chặt trên da đầu.

"Thật khiến người ta sởn gai ốc, chủ nhân ngôi mộ này khẩu vị thật nặng.

Bên trong có nhiều lọ như vậy, lẽ nào đều đựng những thứ này sao…" Sở Văn đi một vòng quanh.

Kết quả phát hiện mình đoán đúng rồi, bên trong có mấy chục cái lọ lớn nhỏ.

Hầu như mỗi cái đều nhét một thi thể, cũng giống như vật tùy táng.

Hắn đã thấy quá nhiều vật tùy táng, chỉ là chưa thấy loại nào ghê tởm như vậy.

Dịch thể màu xanh lá cây bên trong lọ cơ bản phủ kín cơ thể, vừa hay che phủ đầu.

Khuôn mặt của y lộ ra ngoài như vậy, dịch thể đó trong suốt, vừa đủ để nhìn rõ trạng thái bên trong lọ.

Sở Văn hít một hơi khí lạnh, nào có bảo bối, toàn là thi thể.

Hố vạn người chôn cũng từng thấy, chỉ là chưa từng thấy những thi thể bị hành hạ tàn nhẫn đến vậy.

Chắc là trước khi chết đã trải qua một phen hành hạ, khi còn sống đã bị ném vào đống dịch thể đó.

Biểu cảm của Tiểu Ca cũng không tốt hơn, chỉ là không nói gì, chắc là vẫn luôn nhịn thôi.

"Những thứ này… tất cả đều do chủ nhân ngôi mộ sắp đặt.

Xem ra chủ nhân bên trong tính tình hung bạo, thích hành hạ người khác." Tiểu Ca từ từ phân tích.

Sở Văn gật đầu, thực ra Tiểu Ca không cần nói hắn cũng biết, bên trong đường hầm mà họ vừa vào đều có công cụ hành hạ người.

Có lẽ bây giờ nhìn thấy chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm, không biết phía sau có cái gì lợi hại hơn không.

Thật là biến thái!

Trương Ma Dương suốt quá trình không nói gì, Sở Văn tưởng y bị dọa cho ngớ người rồi.

Vừa định an ủi y, kết quả Sở Văn phát hiện y đột nhiên lộ ra một biểu cảm cực kỳ phấn khích.

"Tốt quá rồi, những thứ này rốt cuộc được bảo quản như thế nào?

Đã được đặt bao nhiêu năm rồi?

Chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc là ai, thật sự muốn biết những thứ này do ai làm." Cả người y phấn khích nhìn chằm chằm vào cái lọ đó.

Sở Văn giật mình, nhất thời á khẩu không nói nên lời.

Hắn tưởng Trương Ma Dương bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, không ngờ y lại càng ngày càng hứng thú.

Trách không được trước đây y luôn nổi tiếng trong giới, chắc là vì có sự nhiệt tình kiên trì như vậy.

Tên này hình như luôn lấy việc thám hiểm làm mục tiêu, thực ra những bảo bối mà y đào được, đều chỉ để cất giữ ở nhà.

“Đi đi đi, tôi nhanh chóng đi tìm quan tài chính.” Y cười hi hi nói muốn tiếp tục đi.

Sở Văn lại cảm thấy bây giờ y đã đạt đến một cấp độ điên cuồng, đơn giản là biến thái.

Bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra nguyên nhân chính khiến tên này phục tùng là vì y thích kích thích.

Những bình bình lọ lọ ghê tởm này chỉ càng khiến y phấn khích hơn mà thôi, bây giờ chắc y rất muốn biết thông tin bên trong.

Sở Văn điều cảm thấy hứng thú nhất không phải chủ nhân ngôi mộ là ai, mà là thân phận của chủ nhân ngôi mộ này.

Sở Văn phát hiện trong cửa động này không có thứ gì có giá trị, thế là định tiếp tục đi về phía trước.

Nơi này giống như một phòng chứa đồ, chứa những thứ mà chủ nhân ngôi mộ muốn đặt.

Hoặc giống như đang trưng bày tác phẩm vậy, trong lòng Sở Văn chỉ có mấy chữ, thật là biến thái.

Lại tiếp tục đi về phía trước, mỗi người trong tay đều có một cây đèn pin, thế là trong ngôi mộ vốn tối đen có bốn luồng sáng.

Nhưng Sở Văn đột nhiên nhìn thấy bên trong dường như có năm luồng sáng, một luồng sáng nữa từ đâu ra?

Chương 892

Sở Văn đột nhiên cảm thấy bên trong dường như có thêm một cái bóng, vốn dĩ bốn người, trên đất lại có năm cái bóng sao?

Hắn giật mình, cũng không biết có nên nói ra hay không.

Hoàng Hạo đang đi phía trước, không nhịn được dùng tay chọc vào.

Kết quả người phía trước không nói chuyện với y, cũng không quay đầu lại.

Sở Văn có thể cảm thấy như vậy có chút không lịch sự, thế là nhỏ tiếng mở miệng: "Có cảm thấy có chỗ nào không ổn không?" Hắn nhẹ nhàng vỗ vai Hoàng Hạo, nhưng đối phương không có phản ứng, thậm chí không có một tiếng động nào.

Sở Văn có thể nhìn thấy, luồng sáng thừa ra đó cũng đang chiếu lung tung.

Trong nháy mắt khiến hắn sởn gai ốc, trong đội ngũ có thêm một người, nhưng cũng không có ai phản ứng.

Bóng lưng của Hoàng Hạo phía trước trông rất kỳ lạ, Sở Văn chỉ cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Dường như cái bóng lưng đó có chút không giống với trước đây, một cảm giác cứng đờ.

Rốt cuộc là tình huống gì?

Sở Văn chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không dám phát ra một tiếng động nào.

Người phía trước không phản ứng, quay đầu lại lại cảm thấy sau

lưng có luồng khí lạnh.

Bây giờ là tình huống tiến thoái lưỡng nan, không dám tiếp tục gọi người phía trước, cũng không dám quay đầu lại.

Xung quanh chìm vào một khoảng lặng, không biết nên làm thế nào.

Hắn vẫn nhìn thấy bên trong có năm cái bóng, vậy người thừa ra đó là ai?

Ở đó, Sở Văn không dám thở mạnh một hơi.

Ngay lúc đó, đột nhiên có người vỗ vai hắn từ phía sau.

Sở Văn giật mình, cứng đờ quay người lại.

Kết quả phát hiện phía sau Trương Ma Dương đang gọi, Sở Văn phát hiện trên mặt y không có biểu cảm dị thường.

Cả người y rất tự nhiên, chỉ là có chút… "Sao vậy?" Sở Văn suy nghĩ, lúc này mới thốt ra ba chữ từ miệng.

Trương Ma Dương nghiêm túc nhìn Sở Văn một cái: "Đang làm gì vậy?

Ngớ người ra đó không đi về phía trước, họ đi xa rồi." Sở Văn nghe câu nói đó, giật mình một cái.

Rõ ràng vừa nãy vẫn còn ở phía trước, có thể là đã đi xa rồi.

Sở Văn vội vàng quay người lại, kết quả phát hiện họ đã đi cách xa mười mét rồi.

Không thể nào, nhất định là xuất hiện ảo giác rồi.

"Vừa rồi có xảy ra chuyện gì kỳ lạ không?

Có cảm thấy bóng lưng của Hoàng Hạo kỳ lạ không?" Sở Văn nghiêm túc nhìn Trương Ma Dương.

Trương Ma Dương lắc đầu, ngược lại dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn Sở Văn: "Sao vậy, vừa nãy tôi thấy cậu cứ đứng yên đó ngẩn người." Sở Văn nghe xong càng cảm thấy sởn gai ốc, lại nhìn hai người phía trước đã đi xa, bên trong căn bản không có cái bóng thứ ba.

Vừa nãy trong nháy mắt đều là ảo giác của hắn sao?

Nhưng chỉ trong thời gian quay đầu lại, Tiểu Ca và Hoàng Hạo không thể đi nhanh đến vậy.

"Sao vậy?

Có chuyện gì à?" Hoàng Hạo quay đầu lại gọi Sở Văn một tiếng.

Sở Văn lúc này mới hoàn hồn, vội vàng lắc đầu, quên đi chuyện vừa rồi.

Có lẽ vừa rồi thực sự xuất hiện ảo giác rồi, đừng nghĩ nhiều nữa.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước, Sở Văn trên đường trong lòng đều có chút bất an, luôn nhìn chằm chằm vào ánh đèn pin.

May mà lần này không có thêm một luồng sáng nào nữa, nếu không chắc phải dọa hắn sợ chết khiếp.

Hắn vẫn luôn không tin có quỷ quái tồn tại, nhiều lắm cũng chỉ là tống tử.

Chương 893

Dù sao làm nghề này lâu như vậy, chưa thấy chuyện gì lạ.

Bây giờ phải cố gắng giữ bình tĩnh một chút, nếu không sẽ mất mặt lắm.

Theo kịp sau đó tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau lại phát hiện phía trước lại xuất hiện một cái cửa động khác.

Xem ra ngôi mộ dưới này thực sự lớn, đi rất lâu, cũng chỉ là một đường hầm dài, cách bố trí cũng đặc biệt kỳ lạ.

Sở Văn đi sát phía sau, không nói một lời nào.

Mấy người chuẩn bị đi qua cửa động, trước khi vào không quên thăm dò cơ quan.

Bây giờ làm việc gì cũng phải cẩn thận, vạn nhất bên trong có cơ quan, sẽ trực tiếp lấy mạng của họ.

Bây giờ cũng không biết những người khác thế nào rồi, dù sao trên đường cũng không gặp ai khác, cũng chỉ có bốn người họ.

Đồ đạc mang theo cũng có hạn, Trương Ma Dương là người mang nhiều đồ nhất.

Cái túi đó trên đường chưa từng thấy y kêu nặng, thậm chí còn không thở hổn hển.

Sở Văn vẫn luôn tò mò bên trong y vác những thứ gì, nhưng vì lịch sự, không hỏi nhiều.

Không có cơ quan, từng người lần lượt đi vào cửa động.

Vừa vào đã giật mình một cái, bên trong không có gì khác, nhưng lại là những quan tài lớn nhỏ.

Ở chỗ trước là một đống những cái lọ lớn kỳ lạ, ở đây lại là những cái quan tài.

Những cái quan tài bên trong hình dáng lớn nhỏ không đều, cũng có những cái nhỏ trông như chôn trẻ con.

Nhưng theo phong tục của hắn, những đứa trẻ chết đều bị vứt lung tung, hoặc tùy tiện chôn.

Dùng để tùy táng, cũng không chuyên môn chuẩn bị quan tài riêng sao.

Những cái quan tài nhỏ đó rốt cuộc là làm gì… Sở Văn suy nghĩ rất lâu, trăm mối vẫn không có lời giải.

Những quan tài phía trước dường như có đủ loại chất liệu, có mấy cái quan tài thủy tinh.

Loại quan tài này trong suốt, có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Sở Văn đại khái cũng có thể nhìn thấy xương cốt bên trong, không biết thân phận.

Nhìn bộ quần áo đó thì có vẻ quen mắt, nhưng nhất thời cũng không thể đoán ra, phải mở quan tài mới được.

Mấy người nhìn nhau một cái, dường như đang do dự có nên mở quan tài hay không.

Không biết vì sao Sở Văn luôn cảm thấy nơi này có điều gì đó tà môn, nơi này dường như không giống với những ngôi mộ khác.

"Mở không?" Hắn hỏi một câu.

Tiểu Ca lại không nói gì, y là người khá cẩn thận, lúc này đang đánh giá.

Sơ bộ đếm thử, bên trong lớn nhỏ cũng có mấy chục cái quan tài.

Đột nhiên Sở Văn dường như nhận ra, liệu giữa chúng có liên hệ gì không?

Cảm giác thứ tự đặt quan tài bên trong giống với thứ tự đặt lọ ở chỗ trước.

Nghĩ như vậy, thế là hắn không nhịn được nói ra.

Hoàng Hạo đột nhiên vỗ đùi: "Đúng rồi, tôi cũng cảm thấy có chút giống nhau.

Những quan tài bên trong dường như được đặt giống với những cái lọ trước đây, nhưng giữa chúng có liên hệ gì không?" Ba người đều nhìn về phía Tiểu Ca, Tiểu Ca cũng nhìn thấy mọi người đều đang nhìn mình.

"Có mang giấy bút không?

Vẽ cái bố cục này xuống, ghi lại vị trí đặt của từng cái quan tài." Y chậm rãi nói.

Trương Ma Dương là người phản ứng nhanh nhất, trực tiếp bỏ cái túi sau lưng xuống, đặt trên đất.

Cái túi này rất nặng, từ tiếng nó chạm đất làm bụi bẩn bốc lên, có thể cảm nhận được cái túi nặng đến mức nào.

Sở Văn cảm thấy mình không mời nhầm người, gã này chắc chắn có chuẩn bị, đã làm đủ mọi sự chuẩn bị.

Chương 894

Trương Ma Dương lấy giấy và bút từ trong túi ra, sau đó bắt đầu đi vòng quanh các quan tài.

Y chỉ lướt qua một vòng, sau đó trải tờ giấy phẳng ra trên một cái quan tài.

Không hề kiêng kỵ bắt đầu vẽ sơ đồ trên đó, ghi lại vị trí của từng cái quan tài.

"Tôi nghĩ phải quay lại xem vị trí đặt của những cái lọ đó…" Y vừa ghi chép vừa lẩm bẩm một mình.

Sở Văn nghe xong giật mình, lại phải quay lại một lần nữa sao?

Nhưng như vậy, có khiến người ta phân tán không?

Lúc đó sẽ không dễ dàng xử lý, nhưng tổng không thể bốn người cùng quay lại nơi lúc nãy rồi lại đi một lần nữa chứ.

Hắn có chút do dự, nhất thời không thể quyết định được.

Không lâu sau Trương Ma Dương trải tờ giấy ra trước mặt mọi người, chỉ vào mấy cái quan tài thủy tinh trong đó.

"Có cảm thấy vị trí của chúng được đặt không giống nhau không?" Y hỏi Tiểu Ca.

Sở Văn lại cảm thấy ánh mắt của Trương Ma Dương thật tốt, biết ngay lập tức hỏi Tiểu Ca.

Tiểu Ca vuốt cằm, cẩn thận nhìn tấm bản đồ đó.

Bố cục trên tấm bản đồ không có gì khác biệt, nhưng duy nhất mấy cái quan tài thủy tinh lại tạo cảm giác có chút không đúng.

Vị trí đặt của quan tài thủy tinh giống như một nét chấm phá,

khiến cả sơ đồ đều trở nên khác biệt.

Y không nói nhiều, trực tiếp chạy đến trước mấy cái quan tài thủy tinh quan sát một lúc.

Bên trong đều đựng những người khác nhau, có nam có nữ.

"Mở quan tài." Tiểu Ca thản nhiên nói một câu.

Trương Ma Dương mừng rỡ, bây giờ giống như vừa phát hiện ra tân lục địa vậy.

Cả người y đặc biệt phấn khích, chắc là vì lâu rồi không làm nghề này.

Bây giờ trở lại, chắc chắn đặc biệt phấn khích.

Việc y vẫn luôn đặc biệt mong chờ, chắc không phải vì bảo bối, mà vì cảm giác mới lạ này.

Thế là mấy người không hẹn mà cùng chuẩn bị ra tay, lấy dụng cụ ra.

Những cái quan tài thủy tinh này khá dễ mở, thế là không tốn nhiều sức lực, ba người mỗi người mở một cái.

Tiểu Ca ở một bên từ từ chờ đợi, không ra tay.

Đợi sau khi ba cái quan tài đều được mở ra, họ mới lần lượt nhìn vào bên trong.

Bên trong không có gì khác biệt, cũng nằm ba cái xác khô.

Bên cạnh thi thể cũng không có vật tùy táng nào tốt, chỉ một ít đồ chơi nhỏ.

Những thứ này căn bản không đáng để mắt, cầm theo chỉ làm tăng gánh nặng.

"Không có bảo bối nào tốt, vậy vị trí đặt của ba cái quan tài đó rốt

cuộc có gì đặc biệt?" Hoàng Hạo không mấy hài lòng, cả người y nhăn nhó.

Cũng không trách được, khó khăn lắm mới mở được quan tài mà bên trong không có một món bảo bối nào.

Những người này dù sao cũng có một ít vật tùy táng, kết quả những thứ tùy thân lại không có một món nào.

Có thì cũng chỉ là một số đồ trang sức nhỏ mà người bình thường đeo trên người, những thứ này căn bản không đáng tiền.

Đột nhiên Sở Văn tinh mắt phát hiện ra một cái quan tài không giống nhau, cái quan tài này trông vẻ ngoài rất hoa lệ.

Thế là nhân lúc mấy người đang nói chuyện, một mình hắn đi tới, đứng trước quan tài cẩn thận đánh giá.

Cái quan tài này dùng loại gỗ đặc biệt tốt, loại gỗ này khá hiếm.

Nhưng kỳ lạ là, tại sao cái quan tài này lại duy nhất có chút khác biệt?

Bên trong chất đống lộn xộn mấy chục cái quan tài, còn một cái ở đâu?

Chương 895

Chắc là một người quan trọng đối với chủ nhân ngôi mộ nên được làm đặc biệt hơn một chút.

Sở Văn không thể biết được, nhưng nhìn kỹ lại, phát hiện đó là một cái quan tài chỉ có thể mở từ bên trong.

Nhất định phải có người thò tay vào, mở quan tài từ bên trong, loại quan tài này thường đặc biệt nguy hiểm.

Hắn quay người vẫy gọi một tiếng, kêu mấy người kia đều đến.

Không lâu sau, Hoàng Hạo và Tiểu Ca đều đến rồi.

Nhìn cái quan tài trước mặt Sở Văn, họ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Tôi nghĩ bên trong sẽ có thứ tốt!" Hoàng Hạo phấn khích nói.

Sở Văn có thể nhìn ra, Hoàng Hạo là người khá thích bảo bối, chắc là chuyên đi đào vàng.

Khác với Trương Ma Dương, y thực sự vì hứng thú.

Mỗi khi gặp chuyện kỳ lạ, trong mắt y đều sẽ lóe lên ánh sáng rực rỡ, dường như đặc biệt phấn khích và kích động.

Giống như một nhà thám hiểm vậy, phơi bày những bí ẩn đó ra rồi, dường như những bảo bối đó đối với y không là gì cả.

Cũng không biết bên trong cái túi nặng trĩu đó rốt cuộc đựng gì, Sở Văn vẫn luôn tò mò.

Anh chàng đó vẫn luôn là một truyền thuyết trong giới, Sở Văn cũng tình cờ quen biết y.

Hắn biết y lợi hại, hai người khá thân thiết.

“Cái quan tài này rất nguy hiểm, phải mở từ bên trong.

Vạn nhất bên trong có ám khí thì tay cũng có thể mất.

Đừng nói là cụt tay, không khéo cả người cũng sẽ mất mạng.” Sở Văn nghiêm túc nói.

Trương Ma Dương lại tỏ ra vẻ phấn khích, cười nói: “Loại chuyện này tôi làm nhiều rồi, giao cho tôi đi.” Mở loại quan tài này cần một lòng dũng cảm nhất định, đôi khi gặp nguy hiểm, nhất định phải chặt tay mới có thể thoát thân.

Họ nhìn nhau một cái, Trương Ma Dương lại đầy tự tin.

Sở Văn không hề nghi ngờ khả năng của y, dù sao cũng đã từng chứng kiến.

Một cái quan tài cực kỳ nguy hiểm mà mọi người đều định bỏ cuộc, không dám mở.

Trương Ma Dương lại dựa vào lòng dũng cảm của mình, có kỹ thuật độc đáo, một mình đích thân mở cái quan tài đó.

Sau đó bên trong có không ít kỳ trân dị bảo, nhưng y chỉ lấy một món đồ khá đặc biệt rồi rời đi.

Những thứ còn lại y vứt hết ở đó, để mọi người phân chia.

Y hoàn toàn tỏ ra vẻ không hứng thú với những bảo vật này, Sở Văn lại cảm thấy y là một cao nhân.

Lần này mời y đi cũng chính là vì lý do đó, cảm thấy y rất lợi hại, nhất định có cách.

Xem ra cái quan tài này y sẽ mở, thực ra để Sở Văn ra tay cũng không sao, nhưng có rủi ro nhất định.

Hoặc là ai ra tay cũng có rủi ro nhất định, đôi khi là một cánh tay, đôi khi là cả người.

“Lát nữa cầm một con dao, nếu tôi biểu hiện ra bất kỳ điều gì bất thường, giúp tôi chặt đứt một cánh tay.” Trương Ma Dương nghiêm túc nói.

Sau đó không hề sợ hãi đứng trước cái quan tài đó, trước tiên mở cái lỗ trên quan tài.

Đó là một cái lỗ nhỏ, sau khi mở ra, phía trên xuất hiện một không gian tròn, xuyên qua cái lỗ đó có thể thò tay vào.

Nhưng cái lỗ đó cũng vừa đủ kích thước một bàn tay, xuyên qua lỗ chỉ có thể nhìn thấy một số thứ đen kịt.

Trương Ma Dương không chút chậm trễ, đeo một chiếc găng tay.

Y nhìn mọi người một cái, sau đó ánh mắt trở nên kiên định.

Tiếp đó y hít một hơi, trực tiếp thò tay vào.

Thời gian trôi đi rất chậm, như đã mấy thế kỷ rồi.

Sở Văn là người cầm dao, rất căng thẳng.

Chương 896

Hắn cũng sợ lát nữa sẽ mềm lòng, không ra tay được.

Nhưng loại thời điểm này nếu thực sự xảy ra sự cố, thì không thể mềm lòng, ra tay cũng coi như là cứu được một mạng.

Sở Văn chăm chú nhìn sự biến đổi biểu cảm của y, gần như có thể nắm bắt từng biểu cảm một.

Nhưng hắn cảm thấy Trương Ma Dương vẫn giữ vẻ bình thản, cả người rất điềm tĩnh, không có chút căng thẳng nào.

Đột nhiên y dường như dùng sức kéo tay ra ngoài, Sở Văn lập tức căng thẳng, cầm dao chuẩn bị chém vào tay y.

Trương Ma Dương đột nhiên phản ứng, trong nháy mắt cười hì hì bắt đầu xin tha: "Đừng đừng, tôi không sao." Ngay khoảnh khắc Sở Văn suýt chút nữa chém con dao xuống, hắn đột nhiên thu lại một lực kéo con dao về.

Con dao không thuận lợi quay về như vậy, mà cứng ngắc chém vào thành quan tài bên cạnh.

Lún vào quan tài, xem ra Sở Văn thực sự đã dốc hết sức rồi, sức lực rất lớn.

Chỉ nghe thấy một tiếng giòn tan, dường như quan tài sắp mở ra rồi.

Trương Ma Dương thò tay ra, đắc ý nhìn mọi người: "Xong rồi, mở ra rồi, tôi mở quan tài đây." "Vừa rồi tôi cũng chỉ trêu đùa các cậu thôi, xem cái vẻ mặt khoa trương của các cậu kìa.

Mấy nhóc suýt chút nữa đã ra tay rồi, lần sau tôi sẽ không đùa nữa đâu." Trương Ma Dương cười hắc hắc, biểu cảm trên mặt y vẫn rất

thoải mái.

Sở Văn lại không cho y sắc mặt tốt, loại tình huống này mà lại lấy ra đùa giỡn.

Vạn nhất vừa rồi hắn thực sự chém đứt cánh tay của y thì sao?

"Nếu vừa rồi tôi thực sự chém đứt cánh tay của anh thì sao?" Hắn cũng hỏi câu đó, lúc đó tình huống sẽ thế nào?

Trương Ma Dương cười hì hì, quay người lại đi giúp khiêng quan tài: "Thì cùng lắm là đứt một cánh tay thôi, có gì to tát đâu." Giọng điệu của y nhẹ nhàng như mây gió, dường như y đặt bản thân ra ngoài mọi chuyện.

Sở Văn không khỏi có chút ngưỡng mộ, y thật lợi hại, thì ra y không sợ chết.

Chắc là mỗi lần mở những cơ quan đó hay mở những quan tài đó đều không có một trăm phần trăm tự tin.

Có kỹ xảo cũng là một chuyện, chắc là có một phần vì y gan lớn lại không sợ chết.

Sở Văn đang cảm khái, mọi người lại hợp sức, cùng nhau mở quan tài ra.

Quan tài vừa mở, mọi người đều vây lại.

Một mùi tử thi xông thẳng vào mũi, Sở Văn lại vội vàng lùi lại hai bước.

Hắn không nhịn được bịt mũi miệng lại, mùi vị thực sự quá nồng.

Tuy rằng mọi người đều đã quen với những thứ này rồi, nhưng Sở Văn có chút không chịu nổi.

Nhớ lần đầu tiên làm việc này, chắc đã nôn mấy lần rồi.

Kết quả quan tài vừa mở, Sở Văn đột nhiên nhìn thấy một thứ sáng chói.

Hắn đưa tay trực tiếp lấy thứ đó ra, cầm trên tay nhìn, món đồ này cũng khá đáng tiền.

Hắn chợt tinh mắt phát hiện bên trong có một chiếc quạt xếp, chiếc quạt đó rất độc đáo.

Cũng không biết làm bằng chất liệu gì, đặt lâu như vậy rồi, lại không hề bị hỏng.

Sở Văn định đưa tay ra lấy, nhưng bị Tiểu Ca ngăn lại. "Đừng động, đụng vào sẽ tan nát ngay." Tiểu Ca cẩn thận đánh giá chiếc quạt đó.

Mọi người đều cho rằng đây là một món đồ tốt, ở cuối quạt có treo một mảnh ngọc nhỏ.

Tiểu Ca đeo găng tay, cúi xuống sờ vào mảnh ngọc nhỏ đó.

Y nhẹ nhàng mở ra, kết quả phát hiện công chế tác vô cùng tinh xảo.

Sau khi mở chiếc quạt nhỏ ra, mỗi một nan quạt đều rất tinh tế, nhìn kỹ thì thấy công phu chế tác tỉ mỉ, người bình thường không thể làm ra được.

Để cảm nhận được một món tinh phẩm như vậy phải tốn rất nhiều công sức, người bình thường sẽ không làm.

Chiếc quạt này là bảo vật, chỉ là không biết phải cất giữ thế nào.

Người làm ra món đồ này chắc chắn là một thợ thủ công nổi tiếng thời bấy giờ, thật đáng tiếc.

Chương 897

Vào thời điểm xa xưa như vậy, căn bản không có những dụng cụ tinh xảo, vậy mà vẫn có thể chạm khắc một chiếc quạt ngọc nhỏ tinh xảo đến thế hoàn toàn bằng thủ công.

Sở Văn có thể nhìn rõ từng đường vân trên đó, thậm chí trên chiếc quạt ngọc nhỏ bé đó dường như còn có chữ.

Chỉ là chữ viết quá nhỏ, lại ở khá xa, căn bản không thể nhìn rõ trên đó viết gì.

Chữ viết không quan trọng, điều chủ yếu là người chế tác chiếc quạt này phải lợi hại đến mức nào. "Vậy phải làm sao đây?

Làm thế nào mới có thể bảo quản nó nguyên vẹn?" Sở Văn rất muốn có thứ đó, mắt hắn chăm chú nhìn Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhất định có cách, vừa rồi hắn quả thực đã quá sơ suất, nếu không sẽ làm hỏng món đồ này.

Nếu không, vừa rồi vươn tay chạm vào, có thể nó đã lập tức biến thành bột mịn và tan biến.

Món đồ đã có niên đại lâu đời, chiếc quạt lớn đó được làm từ một loại giấy đặc biệt, sau bao nhiêu năm đã gần như phong hóa hết rồi.

Tiểu Ca dường như đang do dự, y cau chặt mày.

Thấy sự việc quả thực không đơn giản, mọi người đều biết chiếc quạt này là bảo vật, nhưng không biết phải làm sao để xử lý.

Trương Ma Dương lại cười cười, trực tiếp đi đến vị trí đầu tiên.

Trong tay hắn hình như đang cầm một cái túi lớn khác lạ, Sở Văn chưa từng thấy thứ này, trông rất hiếm.

Kết quả là hắn thấy Trương Ma Dương dùng tốc độ cực nhanh đưa tay vào, trực tiếp đẩy chiếc quạt vào trong túi lớn, rồi sau đó bịt kín miệng túi.

Tốc độ này nhanh đến mức Sở Văn suýt chút nữa không nhìn rõ, hoặc cảm thấy động tác như vậy căn bản không thể hoàn thành nhanh đến thế.

Hắn có chút ngạc nhiên, Trương Ma Dương làm sao lại có tốc độ phi nhân như vậy? "Anh chắc chắn thứ này vào trong túi sẽ không vỡ nát chứ?" Sở Văn tò mò hỏi.

Trong lòng hắn cũng rất phấn khởi, vừa nãy hắn là người đầu tiên nhìn thấy chiếc quạt, luôn cảm thấy đây là một bảo vật, muốn cất giữ.

Trương Ma Dương cười cười, nhưng không nói gì.

Sở Văn cúi đầu, trong lòng thực sự thầm nghĩ Trương Ma Dương lợi hại như vậy.

Hắn cũng đã làm bao nhiêu năm rồi, nhưng thủ pháp vừa rồi, Sở Văn căn bản không nhìn rõ.

Trương Ma Dương dường như cảm thấy Sở Văn có thể không vui, liền lập tức giải thích: "Tôi không có hứng thú với chiếc quạt này." "Điều duy nhất tôi có hứng thú là thử thách làm thế nào để nó được trưng bày nguyên vẹn trước mặt mọi người, khi nào tôi làm xong, tôi sẽ đưa chiếc quạt này cho cậu." Trương Ma Dương luống cuống giải thích.

Sở Văn nghe xong lại cười, hóa ra anh ta đang lo lắng điều này. "Cũng không thuộc về tôi, cho hay không cho thì sao?" Sở Văn không nói gì, nhưng trong mắt lại lộ ý cười.

Hắn không nhìn ra Trương Ma Dương lại là một người nhạy cảm như vậy, không nhìn ra anh ta không phải người xấu.

So với Trần Nhị Thúc trước đây, quả thực dễ nói chuyện hơn nhiều.

Không biết từ lúc nào Sở Văn lại kính nể anh ta mấy phần, không ngờ Trương Ma Dương lại lợi hại như vậy, còn rất thấu hiểu lòng người, hắn cảm thấy người này có thể tin tưởng được.

Thực ra Sở Văn cũng không quá hứng thú với những thứ này, chỉ là thỉnh thoảng gặp được bảo vật kỳ lạ thì cũng khá thích.

Chiếc quạt vừa rồi quả thực là một món đồ tốt, hẳn là một cổ vật.

Chế tác tinh xảo đến vậy, không có mấy người có thể làm được.

Mọi người đều nhìn nhau cười, không nói thêm gì, mấy người trong này phối hợp rất ăn ý.

Bốn người quả nhiên không sai, mặc dù không biết những người khác thế nào, nhưng những người trong này lại hòa hợp rất tốt.

Quan tài hiện ra trước mắt mọi người, bên trong không có một xác chết khô nào.

Sở Văn cẩn thận đánh giá, phát hiện người này mặc trang phục quý tộc.

Y phục hẳn là dùng loại vải thượng hạng, ngay cả viền áo cũng đặc biệt tinh xảo, nhất định là một người có thân phận khá cao.

Nhìn kỹ thì thấy công phu chế tác bộ y phục này cũng không đơn giản, người này còn đeo không ít trang sức giá trị trên người.

Sở Văn không chút do dự lấy hết những thứ này xuống, chia cho mấy người.

Chương 898

Ai cũng không bình thường như vậy, xem ra thân phận của chủ mộ càng hiển hách hơn.

Chỉ có kẻ dưới mới có thể đặt mộ dưới biển, mà chưa từng thấy mộ dưới biển, không giống quy mô này, cũng khá hiếm.

Tấm bản đồ kia cho thấy mộ này lớn đến mức không tưởng tượng được, tấm bản đồ trước đây chỉ là một hình ảnh phác thảo sơ lược.

Trên đó không ghi rõ mộ lớn đến mức nào, cũng không ghi chú bất kỳ kích thước nào.

Chỉ có một đường nét vội vàng, có thông tin vị trí.

Thấy bên trong cũng không còn đồ tốt nữa, những thứ trước đây đều đã bị lấy đi, vậy nên Sở Văn từ bỏ ý định tìm kiếm thêm.

Bên trong còn không ít quan tài khác, nhưng ước chừng cũng không có gì đáng giá.

Khi Sở Văn định rời đi, Tiểu Ca lại đột nhiên đưa bàn tay đeo găng về phía thi thể đó.

Sở Văn có chút ngạc nhiên, y định làm gì?

Y cũng không nói gì.

Tiểu Ca làm như vậy, nhất định có lý do của y, không chừng có thứ gì đó bị bỏ sót.

Hắn biết Tiểu Ca đặc biệt tỉ mỉ, có thể phát hiện những thứ mà người khác không nhìn thấy.

Tiểu Ca đưa tay cởi quần áo của người đó, Sở Văn có chút không dám nhìn.

Mùi thối có chút nồng, khoảnh khắc quần áo được cởi ra, một mùi thối nồng nặc hơn xông thẳng vào mặt.

Sở Văn nhất thời không chịu nổi, vội vàng xoay người, tuyệt đối không được để mình nôn ra.

Hoàng Hạo cũng có chút khó chịu, không biết bên trong quần áo rốt cuộc có gì, mà lại có mùi khó ngửi đến vậy.

Mùi thối này còn nồng nặc hơn mùi thi thối rất nhiều, Hoàng Hạo trực tiếp không nhịn được mà chạy sang một bên nôn tháo.

Theo lẽ thường thì Sở Văn nhất định sẽ trêu chọc, nhưng lúc này hắn cũng không cười nổi.

Quần áo đã được cởi ra, Tiểu Ca trong tích tắc đột nhiên cau mày: "Mau lùi lại." Trương Ma Dương vốn đang hứng thú bừng bừng theo dõi, nghe lời Tiểu Ca liền vội vàng lùi lại, không chút chậm trễ.

Hắn đương nhiên cũng biết Tiểu Ca lợi hại, đã nói thì cứ thế mà làm, không chút do dự.

Tiểu Ca bịt chặt mũi và miệng, phát ra một chút âm thanh từ cổ họng.

Mặc dù có chút mơ hồ, nhưng Sở Văn đã nghe rõ y nói gì. "Tôi luôn cảm thấy bên trong quần áo có giấu đồ nên mới mở ra, không ngờ bên trong lại giấu côn trùng.

Cẩn thận một chút..." Tiểu Ca nói.

Sở Văn lại cảm thấy giọng nói của Tiểu Ca dường như càng lúc càng nhỏ, càng mơ hồ hơn, không còn nghe thấy gì nữa.

Đột nhiên một cảm giác quen thuộc ập đến, đầu óc càng lúc càng choáng váng.

Không tốt rồi, hình như bị thứ gì đó mê hoặc rồi.

Rõ ràng biết mình đang bị thứ gì đó mê hoặc, nhưng bây giờ hắn không thể làm bất kỳ động tác nào.

Thậm chí hoảng loạn muốn mở miệng, nhưng không thể phát ra một chút âm thanh nào.

Cả đầu óc mơ màng, dường như hắn đang ở trong một không gian riêng biệt.

Những người xung quanh đều không còn động tĩnh, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Không tốt rồi, trong quan tài quả nhiên có thứ gì đó.

Quá sơ suất và chủ quan, bị những thứ đó che mắt.

Tiểu Ca cẩn thận hơn, chỉ là không ngờ bên trong lại có một số côn trùng.

Những côn trùng này bao gồm một số loại cổ, theo lý mà nói thì cũng không có gì lạ.

Trong mộ tàng trữ những thứ như vậy, chủ mộ dùng để bảo vệ mộ.

Một số côn trùng thậm chí có thể sống vô số năm, có thể tồn tại lâu hơn cả thời gian mà con người có thể sống.

Chương 899

Chủ mộ muốn tìm những thứ này để bảo vệ mộ, theo lý mà nói phải nuôi côn trùng.

Thậm chí trong một quá trình dài đằng đẵng, những côn trùng này đều sẽ xảy ra đột biến.

Có thể những sinh vật sống khác đã chết hết, nhưng những thứ này thì sẽ không chết.

Sở Văn chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, trán nóng ran.

Nhưng trên người lại lạnh buốt, cả người đặc biệt khó chịu.

Hắn cố gắng phát ra âm thanh, nhưng không thể.

Dần dần cả người bắt đầu run rẩy, thậm chí cảm thấy sắp không chịu nổi nữa.

Những thứ đó trong tích tắc khiến hắn khó chịu đến vậy, cũng không biết những người khác bây giờ thế nào, hẳn cũng giống hắn.

Không kịp suy nghĩ, cả người bắt đầu từ từ ngồi sụp xuống, co ro lại một chỗ.

Trên cơ thể như đang chịu đựng sự giằng co giữa băng và lửa, một bên cảm thấy lạnh, một bên cảm thấy nóng, một cảm giác dị thường không thể nào tả xiết.

Không biết là cảm giác gì, không nói ra được, trong lòng nôn nóng.

Nhưng đỉnh đầu lại lạnh buốt, trong khoảnh khắc, cả người như lạc vào một môi trường khác.

Sở Văn khó chịu bắt đầu lăn lộn trên mặt đất, ôm đầu dùng sức đập vào.

Lúc đó có một cảm giác mơ hồ, dường như có người đang cản trở hành động của hắn.

Hình như có người cố ý kéo tay hắn, vỗ vào mặt hắn, nhưng không có một chút phản ứng nào, cả người vô cùng chậm chạp.

Cũng không biết trạng thái này kéo dài bao lâu, Sở Văn cảm giác mình đã đi một vòng quanh Quỷ Môn Quan rồi. "Tỉnh lại mau, tỉnh lại mau!" Dường như hắn nghe thấy mấy người đang không ngừng gọi bên tai.

Một lúc sau, hắn cảm nhận một loại chất lỏng lạnh buốt từ đầu đến chân đổ xuống.

Mới khiến đầu óc tỉnh táo hơn một chút, từ từ mở mắt ra.

Tiểu Ca lo lắng nhìn hắn, trong mắt y đầy vẻ lo âu.

Trương Ma Dương cũng đứng trước mặt hắn, Sở Văn có thể thấy anh ta vẫn đang đeo chiếc túi lớn đó. "Sao vậy?

Có chuyện gì xảy ra?" Sở Văn không hiểu gãi đầu.

Hắn cảm thấy vừa rồi tất cả đều như một giấc mơ, hắn sờ một cái vào chất lỏng trên người.

Hình như là nước...

Lúc này hắn bị đổ một thân nước, toàn thân ướt sũng.

Trong thời tiết này, hoặc ở dưới đất, trời vẫn khá lạnh.

Từ từ ngồi dậy từ trên mặt đất, hắn nhìn ba người trước mặt.

Trương Ma Dương nhìn hắn một cái rồi nói: "Suýt chút nữa bị cái quan tài này lừa một vố, bên trong nuôi những thứ đó." Chưa dứt lời, Hoàng Hạo tiếp lời: "May mà tôi phản ứng nhanh hơn một chút, dù đã tránh được, nhưng những thứ đó vẫn lao vào người tôi." "Tôi dùng đuốc đốt cháy chúng rồi, nước trên người cậu cũng là tôi đổ." Hắn

nhìn Sở Văn một cái.

Sở Văn lúc này mới nhận ra, trên người hắn quả thực có không ít nước, còn có một mùi khét lẹt.

Hóa ra là để đối phó với những côn trùng này, anh ta đã dùng lửa, ra là vậy.

Hắn có chút chật vật bò dậy từ mặt đất: "Xin lỗi, tôi sơ suất chủ quan, không ngờ đồ chơi đó lại lợi hại đến vậy." Vừa rồi giống như vừa đi một chuyến Quỷ Môn Quan, loại cảm giác vừa rồi, cả đời hắn cũng không muốn trải qua nữa. "Vừa rồi tôi đã kiểm tra một lượt, bên trong không có ám khí khác.

Đây cũng là một quán tiểu tử, xem ra đã chuẩn bị đủ." Tiểu Ca sờ cằm.

Sở Văn lúc này đột nhiên hắt hơi một tiếng rõ to, hắn thực sự rất lạnh, không kìm được vòng tay ôm lấy mình.

Vậy nên Trương Ma Dương bắt đầu lấy một số dụng cụ nhóm lửa trong túi ra, quyết định nhóm một đống lửa nhỏ ở đây để mọi người sưởi ấm.

Bây giờ thời gian cũng không còn sớm nữa, ước chừng phải nghỉ ngơi một lúc.

Chương 900

Vậy là mấy người bắt đầu mỗi người một việc, không lâu sau, một đống lửa nhỏ từ từ hình thành trước mặt.

Sở Văn không nhìn ra Trương Ma Dương quả nhiên đã mang đầy đủ mọi thứ, không chỉ có lều bạt, mà còn có túi ngủ.

Bao gồm cả lửa, và những vật liệu dễ cháy, đều được mang theo.

Sở Văn đột nhiên cảm thấy đây không phải là đạo mộ, mà đơn giản là đi nghỉ dưỡng, còn chuẩn bị đầy đủ hơn cả những người đi du lịch.

Ước chừng trong túi còn có đủ loại dụng cụ, đều được mang đầy đủ, hắn không khỏi có chút bội phục. "Mọi người nghỉ ngơi một lát đi, à mà, Sở Văn, những thứ trong quan tài tôi đã lấy hết ra, bây giờ đang ở trong túi của tôi." Trương Ma Dương vừa thu dọn đồ đạc lộn xộn trên mặt đất, vừa cười nói.

Sở Văn không nói gì, chỉ gật đầu.

Từ sau khi trải qua chuyện vừa rồi, hắn vẫn luôn trầm mặc, chưa hoàn hồn sau chuyện vừa nãy.

Hắn có chút mệt mỏi, mí mắt bắt đầu díp lại. "Tôi nghỉ ngơi một lát, những chuyện còn lại giao cho mấy anh.

Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục hành động, mọi người đều mệt rồi." Sở Văn nói xong, một mình chui vào trong lều.

Bên trong đặt không ít túi ngủ, hắn chui vào, quấn mình thật chặt.

Vừa nằm xuống đã cảm thấy cả người thoải mái hơn nhiều.

Hắn cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp chuẩn bị đi ngủ, đã sớm mí

mắt trên díp mí mắt dưới rồi.

Hắn ngủ rất say, ngủ một giấc chỉ cảm thấy đặc biệt thoải mái.

Nhưng trong đêm hắn cảm thấy có người đang đẩy mình, trong mơ hồ, hắn nghe thấy có người nói: "Mau tỉnh lại, xảy ra chuyện rồi." Sở Văn đã nghỉ ngơi đủ lâu, bây giờ tinh thần đặc biệt tốt, nghe có người gọi thì từ từ mở mắt ra.

Hắn bật dậy, mới nhìn rõ, trước mặt là Hoàng Hạo. "Sao vậy?

Mọi người đều đã nghỉ ngơi rồi sao?" Sở Văn nhìn anh ta hỏi.

Nhưng lại thấy vẻ mặt anh ta căng thẳng, trong tay cầm đèn pin, lại có thể thấy trán anh ta đầy mồ hôi.

Không biết đã trải qua chuyện gì, cảm thấy bây giờ anh ta cực kỳ căng thẳng.

Hắn cũng kiên nhẫn chờ đợi những lời tiếp theo, nhất định đã xảy ra chuyện lớn, nếu không anh ta sẽ không vội vàng như vậy.

Lẽ nào Tiểu Ca hoặc Trương Ma Dương xảy ra chuyện?

Lúc này hắn quả thực không nhìn thấy hai người kia. "Buổi tối tôi nghe động tĩnh đi kiểm tra, thấy cậu ngủ khá say, nên không gọi." Hoàng Hạo ngừng lại, rồi tiếp tục nói: "Kết quả là tôi đuổi theo, lại phát hiện mấy cái xác." Sở Văn nghe xong sững sờ, sẽ không phải có người khác đi vào chứ?

Tại sao lại xuất hiện xác chết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắn vội vàng túm lấy Hoàng Hạo: "Ở đâu?

Đưa tôi đi xem." Hoàng Hạo cũng không chần chừ, vội vàng dẫn Sở Văn đi kiểm tra.

Trên đường đi, anh ta mới từ từ nói: "Người chết không phải người khác, chính là người đi cùng tôi." Sở Văn nghe xong cả người

đều kinh ngạc, đột nhiên dừng lại.

Hoàng Hạo nghiêm túc nhìn hắn: "Cách chết của họ đều đặc biệt kỳ dị, tôi không thể nói ra được, cậu tự đi xem đi." Nghe xong Sở Văn chỉ cảm thấy trong lòng lạnh toát, rốt cuộc đã chết thế nào?

Đi theo Hoàng Hạo đến nơi không tốn nhiều thời gian, nơi này không xa nơi cắm trại. "Ở đây rồi." Hoàng Hạo chỉ chỉ phía trước không xa.

Sở Văn mới thấy Trương Ma Dương và Tiểu Ca đều đang đứng ở đó, chỉ để lại một bóng lưng.

Vậy là hắn nhanh chóng đi tới, vừa định nói chuyện với hai người, lại thấy một cảnh tượng khiến hắn kinh ngạc trước mắt.

Hóa ra trước mặt có bốn năm cái xác, chính xác hơn là có một cái xác chỉ còn lại một nửa.

Điều kỳ lạ là, cách chết của bốn cái xác đều rất đặc biệt, nhìn những cái xác đó đều cảm thấy cực kỳ thảm khốc.

Một người trong số đó bị treo lên trên, nhìn là biết đã chết từ lâu.

Chương 901

Sở Văn đột nhiên cảnh giác, nhưng thấy Tiểu Ca không có động tĩnh gì, hắn mới yên tâm.

Cũng đúng, nếu đã có chuyện từ sớm, Tiểu Ca bây giờ chắc cũng đã gặp chuyện không may rồi.

Thật kỳ lạ...

Lúc đầu có ba cánh cửa, không biết tám người còn lại rốt cuộc đã đi vào cánh cửa nào.

Lẽ nào năm người đều đi vào cùng một cánh cửa?

Vậy rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?

Bây giờ chỉ có mấy cái xác, đều không thể biết được.

Nhìn những xác chết với nhiều cách chết khác nhau đều vô cùng thảm khốc, thi thể hoàn toàn ở trạng thái vặn vẹo.

Mức độ vặn vẹo như vậy không phải người sống có thể tạo ra tư thế đó, vô cùng kỳ lạ và bất thường, càng giống như có người cố ý làm vậy.

Hắn do dự một lúc, rồi tiến lên, ngồi xổm trước một cái xác.

Đeo găng tay vào, từ từ lật thi thể.

Kết quả cái thi thể này mềm nhũn không ra hình thù gì, dường như không có xương.

Trong lòng hắn đột nhiên có một ý nghĩ, hy vọng ý nghĩ này nhanh chóng được chứng thực.

Cả người này xương đều bị vỡ vụn, hoặc gãy không ra hình thù gì, cả người biến thành một động vật không xương.

Sở Văn trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thứ gì như vậy mới có thể khiến người ta chết thảm đến thế.

Xương trên người hắn là đã gãy hoàn toàn, lúc này được đặt thành một tư thế kỳ lạ, cảm giác đó thật khiến người ta rợn tóc gáy.

Hắn nhìn Tiểu Ca một cái, nhưng thấy y không có bất kỳ biểu cảm nào.

Những thi thể đó đều nằm la liệt trên mặt đất, ngoài ra, trên người còn có những vết thương lớn nhỏ khác nhau. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Sở Văn không kìm được hỏi.

Không khí trong này nhất thời bắt đầu căng thẳng, có người cũng lo lắng, nhưng phần lớn lại lo lắng cho sự an toàn tính mạng.

Trong số những người này có một số là bạn của Tiểu Ca, cũng có một số là người do bạn của Tiểu Ca dẫn đến.

Không nói đến ba người kia nữa, bây giờ cũng không biết sống chết ra sao.

Tiểu Ca vẫn luôn không nói gì, dường như đang quan sát những thi thể đó. "Trần Thuật, huynh đệ của tôi.

Haiz... không ngờ lại bị cơ quan làm bị thương." Tiểu Ca nói rất lâu mới cất lời.

Sở Văn cẩn thận đánh giá biểu cảm của y, phát hiện lúc này y đang có một tâm trạng ngũ vị tạp trần.

Trên mặt có chút u sầu nhàn nhạt, có chút mơ hồ, một biểu cảm khác nữa cũng không thể nói rõ.

Không ngờ lại là huynh đệ của y, ít nhiều gì cũng có chút khó khăn, Sở Văn không biết phải an ủi thế nào.

May mắn thay, con đường họ đi hiện tại chắc hẳn là đúng, mặc dù

trên đường cũng gặp không ít chuyện kỳ lạ, bao gồm cả cơ quan.

May mà họ có thể sống sót đến bây giờ, cái động này chắc cũng không phải là một động cơ quan nữa. "Tại sao vậy?

Xương trên người đều gãy hết rồi, như thể bị người ta đánh." Sở Văn cũng thắc mắc một điểm này.

Nếu là cơ quan, thì loại cơ quan nào có thể làm được như vậy?

Tiểu Ca ngồi xổm xuống cũng lật thi thể: "Xem ra là bị thứ gì đó nghiền nát." Sở Văn cũng nhìn qua, quả nhiên cũng chứng thực lời Tiểu Ca nói.

Trên lưng anh ta lại có dấu bánh xe, trước đây Sở Văn vẫn không nhìn thấy.

Còn về cái xác chỉ còn lại một nửa, hẳn là bị cơ quan cắt đôi.

Chương 902

Sở Văn có thể thấy vết cắt trên thi thể, rất gọn gàng.

Vậy bây giờ phải làm sao, những thi thể này cũng không thể mang ra ngoài được.

Chỉ có thể như vậy thôi, những kẻ trộm mộ đều là những kẻ liều mạng.

Trương Ma Dương lắc đầu: "Đi thôi, đi dọn dẹp lều bạt, chúng ta tiếp tục..." Lời anh ta nói được một nửa thì dừng lại, dường như cũng không nỡ nói tiếp, dù sao cũng đã có nhiều người chết ở đây rồi.

Mọi người cuối cùng đành bỏ lại những thi thể đó, đều quay về lều.

Nhìn đồng hồ, bây giờ là bốn giờ sáng.

Tâm trạng Sở Văn cũng không tốt lắm, không ngờ lại có nhiều người chết như vậy nữa.

Bây giờ hắn cũng không biết cụ thể những người này chết như thế nào, cơ quan ở đâu, vạn nhất lúc sau đi lại đụng phải những cơ quan đó thì sao.

Sở Văn giúp Trương Ma Dương thu dọn đồ đạc, cuối cùng mới biết cái túi của anh ta vừa to vừa nặng.

Sau khi thu dọn mọi thứ xong, dập tắt lửa.

Sở Văn trước đó bị tạt một thân nước, cũng may có lửa, nếu không vào thời điểm này, có lẽ hắn đã không chịu nổi một đêm rồi.

Họ lại tiếp tục đi về phía trước, không chọn con đường mà mấy người kia đã đi.

Chắc chắn là đã đi nhầm cửa động, từ phía đó đều là cơ quan.

May mà Sở Văn gặp may, tìm đúng chỗ.

Trên đường mọi người đều im lặng, không ai nói thêm một lời nào.

Có lẽ tất cả sức lực đều dồn vào việc quan sát cơ quan, trong lòng mỗi người đều có những cảm xúc khó tả.

Lại đi đến một nhĩ thất, trên mặt đất rải rác không ít đồ vật.

Chắc chắn tấm bản đồ này là nơi cất giấu kho báu, ở đây nhất định có một kho báu, không chỉ đơn giản là những quan tài này.

Chỉ là tấm bản đồ không vẽ ra vị trí cụ thể của kho báu, chỉ vẽ ra vị trí của cả ngôi mộ.

Tất cả mọi người đều không nhắc đến từ này, bây giờ họ cứ đi từng bước một.

Vạn nhất may mắn, có thể ở đó sẽ phát hiện ra kho báu.

Sở Văn mới phát hiện trong nhĩ thất này dường như có đủ loại bích họa, nhưng những bích họa này nhìn rất tàn nhẫn và đẫm máu.

Đa số đều là cảnh người cầm đủ loại vũ khí giết người, lộn xộn đến mức Sở Văn có chút không hiểu. "Những thứ này đều là..." Sở Văn cuối cùng không kìm được hỏi.

Tiểu Ca cũng chỉ nhìn mấy cái rồi từ từ nói: "Ghi lại sở thích sinh thời của chủ mộ, chủ nhân này chắc chắn là một chủ nhân có tính cách tàn bạo." Giọng y bình thản, như thể không phải phát ra từ miệng y.

Sở Văn vừa nhìn những bích họa đó, vừa cảm thấy rợn tóc gáy.

Chủ mộ này nhất định là một kẻ biến thái đến cực điểm, dường như đặc biệt thích ngược đãi người khác.

Từ khi vừa bước vào đã thấy những hình cụ kỳ quái, cho đến những bích họa này cũng đều là những cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

Những người trên bích họa dường như sống động như thật, người khắc những bích họa này cũng có chút công phu.

Nhìn cứ như những bích họa muốn sống dậy, ngoài việc có thể nhìn thấy những người trên đó, biểu cảm còn rất đau khổ.

Mọi người đều đang chịu đủ loại hình phạt khác nhau, trong khi những kẻ thi bạo đó, đều mặc đồng phục màu đỏ.

Sở Văn lắc đầu, xem ra chủ mộ này thật sự rất độc ác.

Tiếp theo nhất định phải cẩn thận, chủ mộ đã tàn nhẫn như vậy, lại xây một ngôi mộ quy mô lớn như vậy, chắc chắn cũng có không ít cơ quan.

Sở Văn nhìn từng chút một, không kìm được đưa tay chạm vào.

Tay vừa đặt lên, cảm thấy một luồng lạnh buốt.

Cảm giác đó như một sự công kích linh hồn, dường như khiến người ta lạc vào chính sự kiện đó.

Càng nhìn càng cảm thấy rợn tóc gáy, sắc mặt Sở Văn có chút không tốt, vội vàng rụt tay về.

Chương 903

Trương Ma Dương cũng thấy Sở Văn không ổn, liền quan tâm hỏi: "Cậu sao vậy?

Có ổn không?" Sở Văn lắc đầu, đưa tay lau một vệt mồ hôi trên trán.

Vừa lau mới phát hiện mình lại toát không ít mồ hôi lạnh, chỉ một bức bích họa thôi mà có thể làm được như vậy, thật không đơn giản. "Tôi không sao, bích họa này thật sự..." Hắn thở dài một hơi.

Hắn đã thấy đủ loại mộ, nhưng chưa từng thấy loại nào như vậy.

Ngay cả bích họa, cũng vẽ những thứ tàn nhẫn đến thế.

Có những chủ mộ đều vẽ sinh bình trên bích họa, phần lớn là những chuyện họ đã làm, đã đóng góp bao nhiêu.

Hoặc là những cảnh họ hưởng thụ cuộc sống hàng ngày, hoặc một số kỳ trân dị thú.

Nhưng chủ mộ này lại trưng bày những cảnh tượng tàn bạo như vậy trong mộ.

Nhĩ thất này cũng vậy, cũng đặt không ít đồ tế phẩm.

Lúc đó, hắn nhìn thấy ở góc tường dường như có một chiếc hộp nhỏ không bắt mắt đang đặt ở đó.

Đồ vật trong nhĩ thất này không nhiều, đều là một số vật sống dùng để tế.

Dưới đất có không ít xương cốt, loáng thoáng có thể thấy một số dây thừng.

Ngoại trừ việc có thể đoán được, những thứ đặt trong nhĩ thất này

đều là người sống, ít nhất là những người còn sống.

Ước chừng những vật phẩm chôn cất sống bị bỏ đói đến chết trong mộ, luôn bầu bạn với chủ mộ.

Những thi thể trên mặt đất, Sở Văn không đếm xuể.

Đơn giản có thể dùng một từ "ngổn ngang" để hình dung những thi thể này.

Sở Văn nói một câu đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, đều nhìn về phía đó.

Quả nhiên ở một góc không bắt mắt đó đích thực có đặt một chiếc hộp nhỏ, hộp không lớn, ước chừng khoảng ba mươi centimet.

Tiểu Ca là người đầu tiên đi tới, nhưng y không động vào chiếc hộp đó.

Thứ này ai cũng không biết, bên trong liệu có những thứ kỳ lạ, hoặc cơ quan không.

Sở Văn cũng đi tới, chỉ thấy bên trong có một chiếc hộp, nhưng không biết rốt cuộc là thứ gì.

Hẳn là vật phẩm chôn cất, nhĩ thất này có nhiều vật phẩm chôn cất nhất.

Chiếc hộp này nhìn cũng khá tinh xảo, trên đó có không ít bụi bẩn.

Sở Văn đưa tay định lau đi những bụi bẩn đó, nhưng lại bị một bàn tay ngăn lại.

Hắn nhìn người đưa tay ra, từ từ di chuyển tầm mắt lên, nhìn về phía chủ nhân của bàn tay đó.

Trương Ma Dương không nói gì lắc đầu với hắn, vậy nên Sở Văn từ bỏ ý định đó.

Những thứ không quen thuộc bên trong, tốt nhất đừng động vào lung tung, chủ mộ này chắc chắn là một người có tính tình bạo ngược.

Sở Văn không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu đụng vào những thứ đó, vậy nên tốt nhất là không nên động vào lung tung.

Nhưng nếu bên trong chứa bảo vật quý hiếm thì sao?

Mặc dù bảo vật quý hiếm cũng sẽ không đặt ở góc này.

Nhưng rõ ràng thứ này dường như đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, ai cũng chăm chú nhìn chiếc hộp đó, nhưng không ai dám động tay.

Hoàng Hạo dường như hít một hơi: "Để tôi thử." Sở Văn chỉ nhìn, từ biểu cảm của anh ta, chỉ có ba mươi phần trăm nắm chắc.

Chiếc hộp đã bày ra trước mặt mọi người, nếu không mở ra, có lẽ ai trong lòng cũng sẽ không thoải mái.

Giống như ăn đồ ăn bị mắc kẹt ở giữa mà không thể nuốt xuống hay nôn ra được.

Suy đi nghĩ lại, quyết định mở chiếc hộp này ra thì tốt hơn, vậy nên mọi người đều ngầm đồng ý với cách làm của anh ta.

Hoàng Hạo đeo găng tay vào, cẩn thận tiếp cận chiếc hộp.

Chương 904

Cơ thể anh ta giữ khoảng cách khá xa, chỉ dùng tay nhẹ nhàng lau đi lớp bụi bẩn trên đó.

Bây giờ cả người anh ta đều đang ở trong tư thế sẵn sàng bỏ chạy đối với chiếc hộp này, nếu một khi gặp bất ngờ, anh ta có thể lập tức xoay người né tránh.

Tiếp đó lấy ra một dụng cụ, chiếc hộp này có một cái móc khóa, ấn cái móc khóa đó, rồi trực tiếp mở ra, chắc là sẽ không sao.

Anh ta bảo mọi người lùi ra xa một chút, vậy nên Sở Văn cũng theo lời anh ta lùi ra xa.

Cũng là vì mọi người, vạn nhất xảy ra chuyện thì ở xa có thể ứng phó, không đến mức tất cả đều ngã xuống đất.

Anh ta dùng một vật gì đó từ từ móc vào cái móc khóa đó, móc mở cái móc khóa, rồi sau đó dùng vật đó để cạy mở chiếc hộp.

Hoàng Hạo đứng khá xa, cả người anh ta thần thái đều vô cùng căng thẳng, cứ như đang gỡ bom tại hiện trường vậy.

Nhưng đôi khi trong những tình huống không chắc chắn như vậy, thường thì sẽ tiến hành phá hủy.

Nhưng ở đây thì không thể, vốn là đi tìm kho báu, vạn nhất bên trong có đồ tốt mà bị phá hủy mất, thì thật là không hay.

Bây giờ ai cũng không thể xác định được bên trong rốt cuộc có thứ gì, tốt hay xấu, bảo vật hay cơ quan?

Sở Văn có chút căng thẳng, mắt hắn vẫn luôn không rời Hoàng Hạo.

Hoàng Hạo cẩn thận tháo chiếc hộp đó, trước tiên dùng vật đó để cạy mở cái khóa.

Tiếp đó từ từ dùng cái móc trên tay cạy mạnh chiếc hộp ra, chỉ nghe thấy một tiếng tách giòn.

Tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng, vô cùng căng thẳng nhìn chằm chằm vào động tĩnh của chiếc hộp.

Chiếc hộp bật mở, nhưng không có bất kỳ dị thường nào.

Vậy nên Hoàng Hạo thở phào nhẹ nhõm, đi lên trước.

Ngồi xổm xuống, dùng bàn tay đeo găng từ từ sờ vào chiếc hộp.

Nhưng ngay khoảnh khắc tay vừa chạm vào chiếc hộp, đột nhiên nghe thấy một tiếng động trầm khác.

Dường như có một âm thanh của vật thể bay xé gió truyền đến, Sở Văn giật mình, vội vàng hét lớn: "Không ổn, mau tránh ra, có ám khí." Sở Văn rất chuẩn xác về âm thanh này, có thể phân biệt được là thứ gì, nghe tiếng giống như phi tiêu nhỏ.

Dù sao cũng là một vũ khí cỡ nhỏ, tuyệt đối là ám khí.

Nhưng âm thanh tuy nhanh, tốc độ của con người lại không phản ứng nhanh nhạy đến thế.

Khi hắn nói thì đã muộn rồi, một chiếc phi tiêu nhỏ đã bắn trúng Hoàng Hạo.

Hoàng Hạo sợ hãi hét lớn: "Xong rồi, xong rồi, chết mất!" Tay anh ta bịt chặt chỗ bị phi tiêu trúng, thậm chí tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nhưng một lúc sau không thấy bất kỳ dị thường nào, anh ta vẫn đứng yên ổn ở đó.

Không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào, chỉ cảm thấy chỗ bị bắn trúng có chút đau nhói, nhưng đó cũng là hiện tượng bình thường.

Không giống như cơn đau dữ dội trong tưởng tượng, cũng không nôn ra bọt trắng mà ngã xuống đất ngay lập tức.

Hoàng Hạo có chút ngạc nhiên: "Hóa ra chỉ là phi tiêu nhỏ bình thường thôi à." Tiếp đó mắt anh ta liếc thấy bên trong chiếc hộp dường như có một vật gì đó, trông rất giống bảo thạch.

Anh ta lấy ra cái vật trơn bóng đó, đại khái là một món đồ nhỏ trong suốt.

Chỉ có một thứ này trong chiếc hộp, những thứ khác thì không còn.

Thứ này trông đặc biệt đẹp, óng ánh. "Đây là thứ gì?

Tôi chưa từng thấy bao giờ?" Hoàng Hạo ôm thứ này có chút phấn khích.

Hoàn toàn bỏ qua vết thương trên người, dường như hoàn toàn không quan tâm.

Sau khi cẩn thận ôm chặt thứ đó vào lòng, anh ta mới để ý đến vết thương trên người.

Không nói hai lời, anh ta trực tiếp rút chiếc phi tiêu đó ra khỏi thịt, Sở Văn thậm chí có thể nghe thấy âm thanh đó.

Tiếp đó anh ta trực tiếp từ trong túi lấy ra một cuộn băng trắng, bắt đầu băng bó qua loa.

Sở Văn định nói gì đó, nhưng lại thôi, nhìn anh ta đã băng bó xong rồi.

Chương 905

Dường như nhận thấy phản ứng của Sở Văn, Hoàng Hạo mới quay sang cười cười: "Đều là vết thương nhỏ, không sao đâu.

Cậu đây lăn lộn Nam Bắc bao nhiêu năm, đâu có để ý vết thương nhỏ nhặt." Câu nói đó nghe quả thực rất khí phách, nhưng Sở Văn luôn cảm thấy trong lòng có chút bất an.

Một chủ mộ có tính cách bạo ngược như vậy lại làm một cơ quan đơn giản đến thế sao?

Thứ anh ta đang cầm trên tay dường như quả thực là một bảo vật.

Một món đồ đẹp như vậy, lại chỉ có một cơ quan nhỏ, chẳng phải quá trẻ con sao.

Hắn đang nhìn Tiểu Ca, đột nhiên sắc mặt Tiểu Ca đại biến: "Mau vứt thứ đó đi, đừng đụng vào." Vừa nói, y đưa tay định hất bay thứ đó, nhưng Hoàng Hạo lại vội vàng ôm chặt vào lòng. "Gì chứ, tôi mạo hiểm mới lấy được.

Không phải ghen tị thì cũng phải để tôi chứ?" Anh ta vừa nói vừa bĩu môi nhìn Tiểu Ca một cái.

Cảm giác như một cô vợ nhỏ đang làm nũng vậy, nhìn Sở Văn cảm thấy không thoải mái.

Hoàng Hạo có chút như biến thành người khác, có lẽ chỉ là anh ta quá yêu quý món bảo bối này mà thôi.

Sở Văn cũng khuyên can, hắn cảm thấy thứ này không có gì dị thường, chắc hẳn không đến mức nguy hiểm như vậy.

Sắc mặt Tiểu Ca lại đặc biệt khó coi, đầy vẻ cảnh giác nhìn thứ trong tay Hoàng Hạo.

Vừa nãy Sở Văn cũng không nhìn rõ trong tay anh ta đang cầm thứ gì, vậy nên hắn quyết định quan sát kỹ một lượt.

Hắn cảm thấy thứ trong tay đó tròn trịa, nhưng không thể nói rõ, luôn cảm thấy bên trong có thứ gì đó.

Món đồ đó bị bao bọc, giống như bọc một con nhộng tằm vậy.

Trông giống một khối ngọc thạch, Sở Văn cũng không biết chất liệu.

Hắn chưa chạm vào, đương nhiên không biết rồi.

Thứ này dường như ai cũng chưa từng thấy, toàn thân màu trắng sữa, trông sáng bóng và trơn nhẵn.

Sở Văn không nghĩ đây là vật phẩm nguy hiểm, cũng không biết một thứ nhỏ như vậy có thể gây ra chuyện gì.

Nếu thực sự nguy hiểm, vậy chẳng phải lúc mở hộp đã lâm vào nguy hiểm rồi sao.

Hoàng Hạo dường như coi thứ này như bảo bối, ôm chặt vào lòng. "Gì vậy?

Đưa cho tôi đi, lát nữa chúng ta sẽ phát hiện thêm bảo bối khác mà." Hoàng Hạo ôm chặt lấy.

Sở Văn cũng nghĩ vậy, vì đã thích, lại còn tốn bao công sức để lấy được, hắn không có bất kỳ ý kiến trái chiều nào. "Không được, mau vứt đi.

Thứ này cho tôi một dự cảm bất tường, mau ném nó đi." Tiểu Ca vẫn luôn nghiến chặt răng.

Hoàng Hạo lại đột nhiên nổi giận: "Ý anh là sao?

Không muốn thấy tôi lấy được thứ này đúng không?" Cả khuôn mặt anh ta đỏ bừng, trên mặt bắt đầu xuất hiện một màu đỏ bất

thường.

Sở Văn cảm thấy có chút không ổn, sao vậy?

Tiểu Ca không nói hai lời trực tiếp động thủ, dường như trực tiếp đi cướp thứ đó.

Hai người trực tiếp bắt đầu đánh nhau ở đó, Tiểu Ca đang tranh giành thứ đó, Hoàng Hạo dường như đang ra tay tàn nhẫn.

Sở Văn bây giờ cũng không biết phải làm sao, đi khuyên can hay giúp đỡ?

Nhưng vấn đề là giúp ai.

Trương Ma Dương nhìn Sở Văn một cái: "Đợi đã, bây giờ không vội." Sở Văn cũng nghĩ vậy, bây giờ căn bản không biết nên giúp ai, ai cũng có vẻ hơi không ổn.

Cứ nhìn hai người họ, lát nữa sẽ tùy cơ ứng biến.

Nói thật, Hoàng Hạo có vẻ như tính tình đột nhiên bùng lên, cả người vô cùng bạo lực.

Tiểu Ca bay người lên phía trước trực tiếp lao vào cướp thứ trong tay anh ta, ai ngờ Hoàng Hạo bảo vệ thứ đó rất tốt, vừa có thể né tránh vừa có thể tấn công.

Chương 906

Thuận tay một cái tát vào người Tiểu Ca, Tiểu Ca vốn dĩ rất giỏi đánh đấm, không ngờ bị một cái tát như vậy đẩy lùi mấy bước.

Sở Văn đột nhiên có chút lo lắng, cảm thấy Tiểu Ca vẫn luôn ở trong thế yếu.

Nhìn hai người họ tấn công, ngay cả Sở Văn là người ngoại đạo cũng biết, cả hai đều rất lợi hại.

Nhưng Hoàng Hạo lại lợi hại đến vậy, trước đây hắn chưa từng thấy người này, cũng không biết rốt cuộc anh ta lợi hại đến mức nào. "Đồ của tôi, đừng cướp." Hoàng Hạo gầm lên một tiếng, ôm chặt thứ đó vào lòng.

Tiếp đó bàn tay còn lại không ngừng phát động tấn công về phía Tiểu Ca, Tiểu Ca thậm chí không kịp thở.

Vậy rốt cuộc phải làm sao?

Có nên lên giúp đỡ không? "Có cần không?

Có cần tôi giúp không?" Sở Văn có chút hoảng loạn, vội vàng hỏi Tiểu Ca.

Tiểu Ca lại lắc đầu, mặc dù trán y đầy mồ hôi, nhưng không có ý muốn Sở Văn giúp đỡ.

Sở Văn đành bình tĩnh lại, cũng không lên gây rối nữa, nếu Tiểu Ca thực sự cần giúp đỡ y sẽ nói.

Có lẽ y có cách, Tiểu Ca thường không thích nói nhiều, trực tiếp làm.

Vậy nên hắn cứ đứng yên quan sát.

Hai người họ đánh nhau không thể tách rời, mỗi người một đòn.

Ngay cả tay cũng không ngừng nghỉ, có lẽ vì Hoàng Hạo đang ôm một vật gì đó trong tay, nên hai người mới hòa nhau.

Nếu Hoàng Hạo không bảo vệ thứ trong lòng, ước chừng Tiểu Ca căn bản không thể đánh thắng.

Sở Văn cũng không biết phải làm sao, cứ yên lặng nhìn hai người đánh nhau.

Không lâu sau, hai người đánh nhau sứt sẹo, cơ bản đều bị thương.

Mũi Tiểu Ca bắt đầu chảy máu mũi, mắt cũng bị thâm tím một mảng.

Đương nhiên Hoàng Hạo cũng không khá hơn là bao, trên người có mấy vết bầm tím.

Hai người ra tay thật tàn nhẫn, hoàn toàn không nghỉ ngơi.

Nhìn tư thế đánh nhau của hai người họ, ước chừng phải đánh thắng mới chịu, nếu không sẽ không bỏ qua.

Khoảng 10 phút sau, rõ ràng thấy thể lực không còn nữa.

Hai người đều mệt đến thở hổn hển, Hoàng Hạo chỉ vào mũi Tiểu Ca mắng: "Cái đồ không biết xấu hổ, thứ này đừng động vào." Lúc này lời nói ra, lại giống như một người đàn bà oán trách.

Sở Văn chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ, Hoàng Hạo như biến thành người khác.

Theo lý mà nói, anh ta không phải loại người thấy bảo bối là không buông tay.

Hoặc không thể vì một bảo bối mà đánh nhau với Tiểu Ca.

Từ mối quan hệ của họ mà nói, hai người họ hẳn là vẫn luôn khá tốt.

Sở Văn không hiểu nổi, rốt cuộc là chuyện gì?

Lúc đó, hắn thấy vật trong tay Hoàng Hạo dường như bắt đầu có biến hóa.

Chỉ thấy vật đó thực sự giống một cái kén tằm bắt đầu có vết nứt, động tĩnh vô cùng nhỏ, nhưng lại bị Sở Văn phát giác. "Đừng đánh nữa, mau nhìn thứ trong tay kìa." Sở Văn hét lớn một tiếng.

Lúc này không đánh nhau nữa, thứ đó rốt cuộc là gì?

Lại có vết nứt, bên trong sẽ không chui ra thứ gì chứ?

Sở Văn vẫn luôn là một cái mồm quạ đen, rất linh nghiệm, không biết lần này có linh nghiệm nữa không.

Tiểu Ca nghe xong thì dừng lại, mắt y trực tiếp nhìn chằm chằm vào thứ đó.

Chương 907

Nhìn một lúc, sắc mặt y trong tích tắc tái mét, còn tệ hơn lúc nãy. "Không có cách nào nữa rồi, xong rồi.

Mau giúp tôi mang thứ đó đi phá hủy, thứ này không thể đụng vào." Sắc mặt Tiểu Ca càng lúc càng khó coi.

Sở Văn cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, vừa rồi Tiểu Ca có lẽ cho rằng một mình y có thể giải quyết được.

Rốt cuộc thứ đó là gì?

Sở Văn định lên giúp đỡ, nhưng lại cảm thấy Hoàng Hạo trong tích tắc cả người bắt đầu điên cuồng. "Làm gì!

Đừng đụng." Hoàng Hạo đầy vẻ cảnh giác nhìn ba người.

Trong mắt anh ta có sát ý, khiến người ta nhìn một cái là không khỏi rợn người.

Dường như anh ta không chịu buông tay chút nào, cứ nhất quyết muốn Hoàng Hạo vứt bỏ thứ đó.

Sở Văn không thể chen vào lời, Hoàng Hạo dường như cũng là bạn của Tiểu Ca dẫn đến, hẳn là đã quen biết từ sớm.

Hắn không nói gì, chỉ yên lặng nhìn hai người.

Cũng không biết tại sao, Tiểu Ca dường như luôn thù địch thứ đó.

Nhưng đó không phải là thứ lấy ra từ một cái hộp sao?

Có thể có điều gì đặc biệt.

Ngay sau đó, Sở Văn đột nhiên thấy vết nứt của vật đó dường như càng lúc càng lớn, bên trong dường như có thứ gì đó muốn chui ra.

Hắn có chút căng thẳng, vốn dĩ tưởng là một bảo vật, không ngờ bên trong dường như lại nuôi một thứ gì đó.

Vậy nên hắn không nói hai lời vội vàng lên giúp đỡ, ba người cùng lên thì không tin không làm được.

Nhưng không thể không nói hiện tại Hoàng Hạo như bị thứ đó mê hoặc, cả người trở nên không giống bình thường.

Ngay cả ánh mắt cũng bắt đầu trở nên sắc bén, Sở Văn bắt đầu căng thẳng.

Hắn đưa tay chuẩn bị lên giúp đỡ, kết quả Hoàng Hạo một cú đá trực tiếp vào hắn.

Sở Văn không có nền tảng võ lực bị một cú đá đó đá cho đau điếng, lùi lại mấy bước.

Tiểu Ca lắc đầu, ước chừng y đã sớm biết sẽ có cảnh tượng như vậy, nên mới không gọi hai người kia giúp đỡ.

Sở Văn không cần nói, Trương Ma Dương cũng không có sức chiến đấu.

Anh ta tương đương với một nhà thám hiểm điên cuồng, thường thì sẽ đi theo người khác hành động.

Đang định nói vậy thì thấy Trương Ma Dương nhanh chóng lao lên, một tay giữ chặt Hoàng Hạo.

Tiểu Ca một bên tấn công Hoàng Hạo, Hoàng Hạo bàn tay còn lại lại bảo vệ thứ trong lòng, cho nên lúc này căn bản không thể rảnh tay.

Không ngờ Trương Ma Dương lại có sức lực, xem ra sức lực cũng không nhỏ.

Hoàng Hạo thấy tình hình như vậy, lập tức nổi giận.

Lúc sắp bùng phát, vật trong tay anh ta lại bắt đầu từ từ như phá

kén vậy.

Cả vật đó đột nhiên nứt ra, bên trong chảy ra chất lỏng màu vàng, Sở Văn nhìn thấy cũng cảm thấy ghê tởm.

Mau nhìn bên trong lại bò ra chi chít côn trùng, loại côn trùng này toàn thân màu xám. "Quái vật!" Sở Văn kinh hãi kêu lên một tiếng.

Tiểu Ca lại vô cùng bình tĩnh, trong mắt y chỉ lóe lên một tia kinh ngạc, xem ra y đã sớm biết rồi.

Trương Ma Dương lại chưa từng thấy món đồ chơi này, mắt anh ta trừng to, miệng anh ta suýt nữa có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Ai cũng không ngờ, bên trong lại có một đống côn trùng.

Hoàng Hạo lại lộ ra vẻ mặt phấn khích, không ngờ sau khi nhìn thấy thứ đó, cả người anh ta càng thêm hưng phấn.

Chương 908

"Mau kéo anh ta đi, thứ này để tôi đối phó." Tiểu Ca trong mắt lộ ra vẻ kiên nghị.

Lợi dụng lúc Hoàng Hạo đang phấn khích, y một tay hất bay thứ trong tay anh ta, nhân tiện một cái tát đẩy Hoàng Hạo về phía Sở Văn.

Sở Văn không kịp phản ứng, nhưng cảm giác một vật nặng đè lên người.

Sau đó nghe rõ những lời nói đó, tiếp đó Trương Ma Dương cũng giữ chặt Hoàng Hạo.

Hắn thấy Tiểu Ca đang đối phó với thứ trên mặt đất, vô số côn trùng chi chít đang không ngừng chui ra.

Hóa ra thứ đó không phải bảo vật, mà là để bảo vệ ngôi mộ này.

Xem ra chủ mộ đã có tiên kiến, chuẩn bị nhiều thứ như vậy để đối phó với những kẻ đến sau. "Cẩn thận một chút!" Sở Văn nói một câu rồi cùng Trương Ma Dương kéo Hoàng Hạo ra ngoài.

Hắn biết Hoàng Hạo có thể bị mê hoặc tâm trí, nên mới trở nên như vậy.

Chẳng trách hóa ra là những thứ đó, thảo nào Hoàng Hạo vẫn luôn kỳ lạ.

Sở Văn dường như thấy Tiểu Ca đang cầm đuốc đốt cháy thứ đó, nhưng vô số côn trùng lại từ từ bò đến chân y.

Sở Văn cau mày, chỉ cảm thấy để Tiểu Ca một mình ở đó không tốt.

Vậy nên hắn nhìn Trương Ma Dương một cái: "Giao cho anh đó,

anh hẳn là có cách đưa anh ta đi.

Thật sự không được thì ra tay mạnh, trực tiếp cho anh ta một gậy, đánh anh ta bất tỉnh." Trương Ma Dương vừa định hỏi Sở Văn đi làm gì, kết quả thấy Sở Văn lao về phía Tiểu Ca.

Anh ta lắc đầu, cảm thấy ở đây cũng vô dụng.

Vậy là cười nhìn Hoàng Hạo một cái: "Vừa rồi tôi không động thủ, nếu anh còn dám gây rối thì cẩn thận tôi sẽ xử lý anh." Hoàng Hạo lúc này cả người mắt xuất hiện một màu đỏ rực, bị thứ đó che mắt.

Trương Ma Dương cũng không sợ, trực tiếp dùng sức giữ chặt Hoàng Hạo.

Sức lực của anh ta khá lớn, nhất thời Hoàng Hạo căn bản không thể vùng thoát, vậy nên anh ta liền tàn nhẫn tát vào sau gáy Hoàng Hạo một cái.

Dường như đã thấy cái thứ quái dị vừa rồi, nhưng cái thứ đó dường như phải có vật chủ mới có thể từ từ sinh ra.

Ngôi mộ dưới biển này lâu ngày không có nhiệt độ, chỉ cần có nhiệt độ của con người mới có thể từ từ ấp nở nó.

Cho nên vừa rồi Hoàng Hạo mới lợi hại như vậy, nhưng bây giờ thứ đó đã sinh ra, Hoàng Hạo không còn tác dụng lớn nữa.

Cho nên bây giờ anh ta đã khôi phục lại trạng thái trước đó, căn bản không có quá nhiều lực tấn công.

Nhìn sang phía Sở Văn, côn trùng bắt đầu bò lên chân Tiểu Ca.

Sở Văn chỉ cảm thấy cá cảnh tượng này dường như quen thuộc, hoặc là hai người họ đã cùng sinh cùng tử mấy lần rồi.

Vừa rồi hắn không giúp đỡ, quyết định ra tay, nếu để Tiểu Ca một

mình ở đó, thật sự quá vô lý.

Vậy nên Sở Văn cũng mở bật lửa, trực tiếp đốt cháy đuốc.

Hắn biết những thứ dưới mộ đều sợ lửa, mặc dù tác dụng không lớn, nhưng có thể cầm cự một lúc.

Ít nhất những thứ đó không dám ngang nhiên hung hăng như vậy, có thể kiềm chế một lúc. "Làm gì vậy?

Tôi không phải đã bảo cậu đi rồi sao." Tiểu Ca lạnh lùng nhìn những côn trùng trên mặt đất, và cái vật hình tròn đang nhúc nhích kia.

Đúng vậy, nên gọi thứ này là cái ổ.

Giống như một cái kén tằm, ấp nở côn trùng, côn trùng đang không ngừng bò ra từ bên trong.

Sở Văn đột nhiên nghĩ ra rằng nếu phá hủy thứ đó, những côn trùng này sẽ không còn bò ra liên tục nữa.

Vậy nên hắn chuẩn bị tấn công thứ đó, kết quả phát hiện một khi đến gần thứ đó, côn trùng sẽ hung hãn hơn.

Thậm chí chúng còn không sợ đuốc trong tay, thấy sự việc có chút khó xử. "Bây giờ phải làm sao..." Sở Văn tuy giúp Tiểu Ca, nhưng trong lòng cũng không có chủ ý.

Những thứ đó không ngừng bò ra từ bên trong, chi chít.

Chương 909

Tiểu Ca dùng đuốc không ngừng quét trên mặt đất, nhưng thấy tác dụng không lớn, nhất định phải phá hủy nguồn gốc mới được.

Nhưng bây giờ căn bản không dám đến gần thứ đó, một khi đến gần thì những côn trùng đó như phát điên, ra sức bò lên người.

Nếu không có gì bất ngờ, những côn trùng này hẳn đều có độc.

Nhất định không được để những thứ này bò lên người, nếu không trên người có thể sẽ đầy vết thương.

Nhất thời có chút tiến thoái lưỡng nan, Sở Văn cầm đuốc không ngừng vung vẩy.

Tiểu Ca cũng phát động tấn công, đánh về phía thứ đó, nhưng như vậy cũng không dễ đến gần.

May mà Trương Ma Dương bây giờ chắc hẳn không sao, ít nhất đã giảm bớt gánh nặng.

Tiếp theo phải tìm cách phá hủy thứ đó, thứ đó để lại cũng chỉ hại người.

Bây giờ chỉ còn lại hai người, càng dễ ra tay hơn.

Nếu vừa rồi hai người kia còn ở đây, thì sẽ có chút phiền phức, dù sao cũng không thể lo liệu được nhiều như vậy.

Nhìn thấy côn trùng chui ra từ thứ đó càng lúc càng nhiều, Sở Văn cũng có chút lo lắng.

Bây giờ khó có thể trực tiếp làm hỏng thứ đó, côn trùng không ngừng sinh ra, không biết khi nào mới kết thúc. "Bây giờ phải làm sao..." Sở Văn có chút không hiểu, hoàn toàn không có cách nào với

thứ đó.

Trong mắt Tiểu Ca lại không có cảm xúc thừa thãi, mắt y trực tiếp nhìn chằm chằm vào thứ đó, không có một chút lơ là.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cứ như vậy lựa chọn cũng không phải là cách.

Đuốc tạm thời giúp họ không bị tấn công, nhưng loại này không phải là phương pháp cuối cùng.

Đuốc rồi cũng sẽ có ngày cạn dầu, nhất định phải tìm cách phá hủy thứ đó. "Tôi sẽ dẫn dụ những thứ đó đi, anh lên phá hủy thứ đó, cứ thế này không phải là cách." Tiểu Ca vô cùng bình tĩnh.

Vậy nên Sở Văn nhìn cái ổ trên mặt đất một cái, Tiểu Ca không nói hai lời đẩy hắn ra.

Tiếp đó cầm đuốc đi xa hơn một chút, cố ý thu hút những thứ đó.

Quả nhiên, phần lớn côn trùng thấy bên cạnh không còn trở ngại, đều bắt đầu tấn công.

Lúc này Sở Văn phải nắm bắt cơ hội, trên mặt đất có một ít bùn đất, cát.

Hắn không nói hai lời trực tiếp hất số bùn đất đó lên, bùn đất bị một cú đá trực tiếp phủ lên trên vật đó.

Dường như cảm nhận được mối đe dọa từ bên ngoài, nó không còn hung hăng như vừa rồi nữa.

Sở Văn tranh thủ thời gian đó vội vàng chạy đi, lúc này phần lớn côn trùng đều vây quanh Tiểu Ca, nhất định phải nắm bắt cơ hội.

Tuyệt đối không thể trì hoãn thời gian nữa, nếu không Tiểu Ca sẽ gặp nguy hiểm.

Vậy là hắn dùng tốc độ nhanh nhất chạy lên phía trước, dùng sức

nhét cây đuốc vào trong cái ổ đó.

Nhất thời trong không khí tràn ngập một mùi khó ngửi, mùi côn trùng cháy khét.

Sở Văn vội vàng bịt mũi, có chút buồn nôn.

Tiểu Ca cũng không dừng lại, cầm đuốc bắt đầu đốt những côn trùng đó.

Nhưng thứ trên mặt đất đã bị Sở Văn phá hủy không còn hình dạng gì nữa, không thể sản sinh ra côn trùng mới.

Nguồn gốc đã bị cắt đứt, những thứ còn lại dễ giải quyết hơn. "Gần xong rồi, tôi giúp anh." Vậy là Sở Văn cẩn thận xông lên.

Có rất nhiều côn trùng đã bò lên người Tiểu Ca, cắn y.

Sở Văn không biết những côn trùng này có độc hay không, vạn nhất có độc thì Tiểu Ca phải làm sao?

Hắn có chút căng thẳng, lúc này lao tới.

Thứ trên mặt đất không cần quan tâm nữa, không có côn trùng mới chui ra, xem ra đã "chết" rồi.

Chương 910

Trong mộ quả nhiên có đủ thứ, Sở Văn cũng đã được chứng kiến.

Hắn cầm đuốc điên cuồng vung vẩy quanh người Tiểu Ca, có một số con bay lơ lửng giữa không trung cũng bị đốt chết.

Đương nhiên dưới chân cũng có, nhưng vừa rồi Tiểu Ca đã giúp hắn thu hút nhiều côn trùng như vậy, nhất định phải giúp Tiểu Ca trước.

Đợi giải quyết xong mọi thứ, trên mặt đất chỉ còn lại một đống những thứ đen thui cháy khét.

Sở Văn thở phào nhẹ nhõm, dứt khoát tìm một chỗ sạch sẽ, ngồi phịch xuống đất. "Mệt chết tôi rồi, đều tại cái Hoàng Hạo đó, đã bảo đừng lấy, cứ nhất quyết muốn lấy." Sở Văn nằm trên đất xoa xoa cánh tay và chân.

Vừa rồi giống như trải qua một trận chiến đấu vậy, bây giờ cả người hắn đều đầy mồ hôi.

Hắn tức đến mức suýt không thở nổi, may mà có Tiểu Ca.

Không biết tại sao, Tiểu Ca luôn cho hắn một cảm giác an toàn.

Ở vị trí của y, Sở Văn bình tĩnh hơn nhiều.

Hai người họ nghỉ ngơi khoảng mười phút, rồi phải đi tìm hai người kia.

Bây giờ mới chỉ là khởi đầu, Sở Văn cảm thấy phía sau còn nhiều chuyện hơn đang chờ đợi.

Người đông sức mạnh lớn, phải tập trung lại một chỗ.

Sở Văn chạy đi tìm Trương Ma Dương, vừa tới đã thấy hai người

họ đang ăn gì đó.

Hoàng Hạo cười đưa cho Sở Văn một cái bánh, Sở Văn có chút tức giận, căn bản không thèm trả lời, chỉ tìm một chỗ ngồi xuống cạnh Trương Ma Dương.

Hoàng Hạo cười ngượng ngùng, nhưng không nói thêm gì.

Mãi đến khi Tiểu Ca đi tới, anh ta mới vội vàng đứng dậy.

Đưa đồ ăn trong tay cho Tiểu Ca: "Xin lỗi, đều là lỗi của tôi." Tiểu Ca lắc đầu, rõ ràng không để bụng: "Không trách cậu, lúc đó chắc chắn cũng bị mê hoặc, tôi biết mà." "Lần sau phải cẩn thận hơn, những thứ này đừng động vào lung tung, trong mộ có nhiều cơ quan." Y nhắc nhở Hoàng Hạo.

Hoàng Hạo gật đầu, nhưng Sở Văn có thể thấy trong mắt anh ta đầy lo lắng và tự trách.

Sở Văn lúc này mới không chấp nhặt gì nữa, thấy anh ta cũng rất lo lắng cho Tiểu Ca.

Hoặc có lẽ vừa rồi anh ta thực sự bị thứ đó mê hoặc, nên mới có hành động như vậy.

Sở Văn không nói nhiều, cũng ăn một ít đồ, ực ực mấy ngụm nước, bây giờ đầu óc hắn tỉnh táo hơn rồi. "Tiếp theo chúng ta có tiếp tục đi tìm mộ không?

Tôi không biết đã đi bao lâu rồi, cái mộ này lớn thật." Sở Văn có chút không hiểu, dựa lưng vào vách đá.

Lúc đó, hắn cảm thấy Hoàng Hạo có chút dị thường.

Lúc này đã cách khoảng thời gian trước đó mười mấy phút, mấy người đều đã nghỉ ngơi xong, chuẩn bị tiếp tục đi đường.

Sở Văn trực giác cảm thấy luôn có điều gì đó bất thường, Hoàng

Hạo cúi đầu, không biết đang làm gì.

Đối với Hoàng Hạo hắn cũng không còn nhiều địch ý nữa, nên mới lại gần, quan tâm hỏi. "Cậu sao vậy?" Sở Văn nhìn anh ta hỏi.

Cả người anh ta dường như đang run rẩy, có chút co giật nhẹ.

Sở Văn không biết anh ta bị sao, nhưng trong lòng cũng có chút cảnh giác.

Dù sao vừa rồi đã xảy ra chuyện như vậy, bảo không chừng bây giờ vẫn còn bị ảnh hưởng.

Bây giờ thần kinh anh ta có chút kỳ lạ, cả người trên dưới đều có chút không ổn, cả người anh ta đều đang run rẩy trên mặt đất.

Những người khác đều không chú ý, đều đang bận việc của mình.

Sở Văn lại thấy Hoàng Hạo bất thường, hỏi nửa ngày, Hoàng Hạo cũng không trả lời.

Vậy nên hắn dứt khoát đi gọi Tiểu Ca, Tiểu Ca đang thu dọn hành lý ở đó, không thấy Hoàng Hạo bất thường. "Mau nhìn anh ta đi, có chút không ổn." Sở Văn sốt ruột nói.

Chương 911

Y mới nhìn Hoàng Hạo lúc này, cả khuôn mặt anh ta vặn vẹo.

Mặc dù anh ta cúi đầu, nhưng Sở Văn cũng có thể nhìn thấy biểu cảm của anh ta từ bên cạnh.

Đột nhiên anh ta ngẩng đầu lên, Sở Văn có thể nhìn thấy sát ý trong mắt anh ta.

Tiểu Ca lúc này mới phản ứng, cũng nhìn anh ta một cái.

Ngay lập tức sắc mặt y đại biến, vội vàng đi tới.

Mắt y thực sự nhìn chằm chằm vào vị trí ngực anh ta, Sở Văn cũng theo tầm mắt của y mà nhìn về phía đó.

Mới phát hiện, miếng vải trắng trên ngực Hoàng Hạo đã bị nhuộm thành màu đen đỏ.

Trước mặt nguyên bản vốn là một mảnh vải trắng, đa phần chỉ nên thấm chút máu, nhưng lúc này lại rỉ ra thứ chất lỏng màu đen.

Tiểu Ca nhận thấy có gì đó không ổn, dường như muốn quay lại tìm thuốc, không chút do dự nữa.

"Người này có khả năng đã trúng độc, nhưng tôi không biết là loại độc gì." Tiểu Ca vẫn luôn đắn đo.

Đúng lúc này, Hoàng Hạo đột nhiên như phát điên, khuôn mặt gã càng lúc càng vặn vẹo, dữ tợn.

Sở Văn không nhịn được mà lùi lại nửa bước, sợ lát nữa gã sẽ phát cuồng rồi lao tới.

Cảm giác tình cảnh này có chút quen thuộc, Sở Văn thấy hơi sợ nên vội vàng lùi lại mấy bước.

“Giờ phải làm sao?

Chẳng biết là trúng độc gì, cũng không biết trúng độc từ bao giờ.” Sở Văn hơi bình tĩnh lại, phân tích không sai chút nào.

Hiện tại Hoàng Hạo trông chưa phát tác hoàn toàn, chỉ có chút dị thường, sợ rằng loại độc kia có thể mê hoặc tâm trí.

“Điều tôi sợ nhất không phải cái đó, mà là ngũ tạng lục phủ của gã sẽ thối rữa.” Tiểu Ca nhíu chặt mày.

Mỗi khi gặp khó khăn y đều có cùng một động tác, hễ y nhíu mày là minh chứng cho việc sự tình có phần nghiêm trọng.

Đúng lúc đó, Hoàng Hạo đột nhiên lao về phía Sở Văn đang ở gần nhất.

Gã cư nhiên há to miệng, định trực tiếp cắn một phát.

“Mẹ nó, biến thành cương thi rồi à, còn dám cắn tôi?” Sở Văn thấy như gặp quỷ, bắt đầu cắm đầu chạy.

Kết quả là gã kia cứ bám riết không buông, chỉ đuổi theo một mình hắn, những người khác gã hoàn toàn không thèm quan tâm.

Sở Văn đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng người gọi, dường như là giọng của Trương Ma Dương, nhưng không chắc chắn lắm.

Khả năng hiện tại Hoàng Hạo vẫn đuổi sát nút, hắn không dám khinh suất quay đầu lại.

Lúc đó, hắn đột nhiên liếc ra phía sau một cái.

Kết quả phát hiện Tiểu Ca đã biến đâu mất tiêu, chỉ còn lại mỗi Hoàng Hạo đang đuổi theo.

Nhưng giờ Sở Văn cũng không thể quay đầu lại, không còn cách nào, hắn đành chạy vòng về vị trí cũ.

Kỳ lạ thật, tiếng hầm hét vừa rồi biến đâu mất rồi?

Lúc này chỉ còn Sở Văn và Hoàng Hạo chạy như điên, Sở Văn không dám dừng lại lấy một giây, sinh sợ sẽ bị đuổi kịp.

Gương mặt Hoàng Hạo hiện giờ trông cực kỳ dữ tợn, chắc chắn là do trúng độc, Sở Văn căn bản đánh không lại.

Hiện tại cách duy nhất là chạy, chạy càng nhanh càng tốt.

Phía trước là một đoạn dũng đạo rất dài.

Hắn cứ thế chạy thục mạng, đúng nghĩa là chạy bán sống bán chết.

Cái thứ phía sau vẫn đuổi theo không ngừng, Sở Văn tức đến phát chửi.

Điều khiến hắn thắc mắc hơn là đã bao lâu rồi mà Tiểu Ca vẫn chưa xuất hiện, ngay cả cậu bạn Trương Ma Dương cũng không thấy tăm hơi.

Sở Văn cầm đèn pin, cứ thế chạy như điên.

Đang chạy, hắn đột nhiên dừng lại, nhất thời cảm thấy nổi da gà.

Chương 912

Bởi vì phía sau không còn tiếng bước chân nữa, trước đó hắn vẫn luôn nghe thấy tiếng bước chân truy đuổi.

Bây giờ âm thanh đó đột ngột biến mất, tim Sở Văn như hẫng một nhịp.

Quay đầu lại, hắn phát hiện phía sau chẳng có ai cả, lúc này mới nhận ra chỉ còn một mình mình đứng trong dũng đạo dài dằng dặc.

Sở Văn nghiến răng, một mình thì một mình, đàn ông đại trượng phu sợ cái quái gì.

Hắn chuẩn bị quay lại, không biết Hoàng Hạo đột nhiên biến đi đâu mất.

Nhưng vừa đi được mấy bước, hắn cảm thấy có gì đó bất thường, sau lưng lạnh toát, dường như có một luồng gió thổi qua.

Tiếp đó hắn đột nhiên quay đầu lại, lại phát hiện phía sau đã bị một bức tường chặn đứng.

Luồng gió vừa rồi... chẳng lẽ là tiếng gió khi vách đá rơi xuống?

Sở Văn ngẩn người, đường lui đã bị chặn đứng rồi.

Nhưng con đường phía trước vẫn là dũng đạo dài dằng dặc, hắn đành tiếp tục đi tới để quay lại chỗ Tiểu Ca.

Chắc chắn trên đường đã đụng phải cơ quan, nếu không sao lại thế này.

Sở Văn có chút hối hận, vừa rồi không nên chạy thục mạng như vậy, đúng là ngu ngốc.

Nếu Tiểu Ca ở bên cạnh thì tốt biết mấy, giờ ngay cả Hoàng Hạo

cũng mất tích, chỉ còn lại một mình hắn.

Bức tường phía sau đột nhiên sập xuống, thật là kỳ quái.

Trong lúc lẩm bẩm, hắn tự mình đi về phía trước.

Kết quả chuyện xảy ra tiếp theo khiến hắn hoàn toàn ngây người, tận mắt nhìn thấy trước mặt lại có một bức tường khác từ trên cao rơi xuống.

Sở Văn định dùng tốc độ nhanh nhất chui qua, thì bức tường kia đã rơi sầm xuống.

Tình cảnh hiện tại tương đương với việc hắn bị kẹt giữa hai bức tường, một dự cảm không lành dấy lên trong lòng Sở Văn.

Nhưng giây tiếp theo, một cánh cửa ở mặt bên đột nhiên mở ra.

Trước đó quan sát, hai bên dũng đạo đều là tường.

Cũng không thấy có cơ quan nào có thể mở ra, sao lại xuất hiện tình huống này?

Sở Văn có chút mê mang.

Hiện tại không còn lựa chọn nào khác, dường như trái phải đều không còn cơ quan nào khác, hắn cẩn thận quan sát một vòng.

Chắc chắn cơ quan đã khởi động, vừa vặn chặn đứng đường trước lối sau.

Bây giờ lại mở ra một bức tường ở bên cạnh, ý gì đây?

Chẳng lẽ ép mình vào trong?

Trong lòng Sở Văn cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc là chuyện gì?

Mộ chủ nhân chẳng lẽ đặc ý thiết kế cái này để người ta vào tìm cái chết sao, đúng là kiểu thao tác quái đản.

Nhưng hiện tại đang ở vào thế bị động, chỉ có thể làm theo mà đi

vào.

Nếu không chẳng lẽ cứ ở đây chờ chết đói, hai bức tường trước sau đều đã đóng kín mít.

Hiện tại lối vào ở mặt bên kia là con đường duy nhất có thể ra ngoài, Sở Văn cũng chỉ đành bước vào.

Hắn đi thẳng vào trong cánh cửa đó, nhưng vừa mới bước vào đã nghe thấy phía sau một tiếng động lớn, tiếp đó một luồng khí lạnh phả tới.

Cánh cửa kia lại đóng sầm lại, rốt cuộc là thế nào?

Hình như có ai đó cố ý chỉ dẫn mình tới nơi này.

Sở Văn sau khi vào trong thì kinh ngạc, mặt đất bên trong đầy những vết máu sẫm màu.

Trên đất là một mớ hỗn độn, phủ một lớp bụi dày.

Chương 913

Nhìn qua là biết niên đại đã khá lâu rồi, tuy lâu nhưng Sở Văn vẫn có thể cảm nhận được cái mùi hăng hắc đó.

Bên trong chẳng khác gì một hiện trường hành hình, giống hệt những gì hắn từng thấy trên phim, bên trong có đủ loại khí cụ.

Ngẩng đầu nhìn lên, hắn thấy phía trước dường như có một tấm ván gỗ lớn, dày khoảng hai mươi centimet, bên cạnh có một cái giá cao bằng người.

Trên giá buộc những sợi xích sắt thô kệch, tấm ván gỗ phía dưới cũng loang lổ vết ố.

Có thể nhận ra đó là những vết máu đỏ sẫm, chắc chắn đều là máu.

Sở Văn vừa vào đã cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, đây là một hiện trường tra khảo quy mô lớn.

Xem ra mộ chủ nhân này đúng là một kẻ biến thái không tầm thường, lại có thể thiết kế mộ thành ra thế này.

Sở Văn có chút rùng mình, nhưng những thứ trước mắt khiến hắn nhận rõ thực tế.

Tiếp theo nhất định phải cẩn thận, nhìn thiết kế từ trước, có ý dẫn mình tới nơi này.

Nơi này không lẽ có cơ quan?

Sở Văn lúc này chậm rãi đi vào trong, từng bước đều vô cùng cẩn thận, sinh sợ không cẩn thận đụng phải cơ quan nào đó.

Bên trong có những hình cụ khác, Sở Văn căn bản không dám nhìn

lấy một cái, chỉ đưa mắt nhìn thẳng mà đi qua.

Bởi vì đối diện có một lối cửa, cũng không biết cứ đi tiếp thì sẽ dẫn tới đâu.

Nhưng trước mặt chỉ có một con đường, đường phía sau đã bị phong tử.

Trong lòng lộp bộp, nhưng hắn vẫn nghĩa vô phản cố mà tiến về phía trước.

Đi qua những hình cụ lạnh lẽo kia, lòng hắn mới dễ chịu hơn một chút, tự nhủ không được nghĩ nhiều.

Kết quả sau khi đi qua cửa, hắn lại phát hiện nơi này càng khác biệt, giống như một gian nhĩ thất.

Kỳ lạ thật, nhĩ thất thông thường chỉ có hai cái, một bên trái một bên phải.

Phương hướng hiện tại không giống lắm, nhưng nhìn kích cỡ thì đúng là vậy.

Bên trong cư nhiên đặt hai ba chiếc quan tài, vừa vặn xếp thành hình tam giác ngay trước mặt hắn.

Sở Văn không dám khinh cử vọng động, hiện tại trên người cũng không mang theo nhiều đồ, Tiểu Ca lại không ở bên cạnh.

Lúc đó, hắn đột nhiên nhìn thấy giữa ba chiếc quan tài có một cái bệ, trên bệ dường như đặt một thứ gì đó.

Thứ đó là gì?

Sở Văn có chút hiếu kỳ, nhưng đứng đó không dám loạn động.

Hắn cẩn thận quan sát con đường phía trước, nhưng không thấy cơ quan nào.

Thế là hắn từ trong túi lôi ra một vật, trực tiếp lăn trên mặt đất, tiếp đó không thấy có gì dị dạng.

Xem ra trên đất không có cơ quan, hiện tại làm gì cũng phải thận trọng, sợ rằng sẽ kích hoạt cơ quan.

Sở Văn chậm rãi đi về phía cái bệ đó, đợi đến khi nhìn rõ thứ đặt trên bệ, mắt hắn lập tức sáng rực.

Đó chắc chắn là một món đồ tốt, Sở Văn từng thấy thứ này trong một cuốn sách, niên đại lâu đời và cực kỳ giá trị, thậm chí vượt qua cả niên đại của ngôi mộ này.

Món đồ này đối với người ở thời đại của mộ chủ nhân mà nói, cũng là đồ cổ.

Thứ này tất nhiên có niên đại rồi, hắn cũng đã thấy trong một cuốn sách.

Nhìn hình dạng đó chắc chắn không sai, trước đây hắn từng đặc biệt lưu ý vì thứ này đáng tiền, lịch sử lâu đời, nên mới quan sát kỹ lưỡng.

Chính giữa cái bệ đặt thứ mà hắn đã thấy trước đó, không sai, là một loại khí cụ.

Đồ ở đây chắc chắn không phải giả, Sở Văn khom lưng mò tới.

Lúc này chẳng còn gì khác nữa, đã đến đây rồi thì sao không tiện tay mang thứ này đi luôn.

Hiện tại trong não hắn chỉ toàn là món đồ trên bệ kia, hoàn toàn không chú ý tại sao thứ này lại đặt ở đây.

Nơi này rõ ràng là được chỉ dẫn tới, phải biết là tường trước sau đều đã đóng, có người dẫn tới nơi này chắc chắn là có ý đồ.

Chương 914

Lúc này não bộ Sở Văn hoàn toàn trống rỗng, ánh sáng trong mắt đều bị món đồ kia thu hút.

Hắn chậm rãi từng bước từng bước đi về phía món đồ đó, ánh mắt dần trở nên mê ly.

Đột nhiên khi còn cách món đồ đó khoảng năm bước chân, hắn đột ngột dừng lại, mạnh mẽ lắc đầu.

"Chuyện gì thế này..." Sở Văn cư nhiên kinh giác, vừa rồi dường như toàn bộ sự chú ý của hắn đã bị thứ kia hút mất.

Nếu phản ứng chậm một chút nữa, chắc chắn đã bị mê hoặc rồi, rốt cuộc là sao?

Sở Văn không dám bước tới nửa bước nữa.

Nhưng vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt của hắn lại bị hút vào.

Sở Văn lúc này đang chống lại một sức cám dỗ cực lớn, hắn mạnh tay ngắt vào đùi mình.

Khi ngắt không quên xoay một vòng, đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Nhưng may mà thần trí đã thanh tỉnh, không bị thứ kia mê hoặc lần nữa.

Không biết trên cái bệ tròn kia có cơ quan hay không, càng không biết nguyên nhân mộ chủ nhân làm vậy là gì.

Sở Văn đã ở khá gần, lại phát hiện trên bệ tròn dường như có một hàng chữ.

"Hai chữ, vĩnh sinh?" Sở Văn khi nhìn thấy hai chữ đó thì giật

mình kinh hãi.

Chẳng lẽ mộ chủ nhân muốn được trường sinh, vậy chuyện này có liên quan gì đến món đồ kia?

Tại sao món đồ này lại được cung phụng ở đây.

Sở Văn chỉ dám cúi đầu nhìn cái bệ, không dám nhìn thẳng vào bảo vật kia nữa.

Thứ đó dường như có thể mê hoặc người ta, không thể tiếp tục nhìn nữa, chỉ đành cố gắng không để mắt chú ý vào nó.

Sợ rằng nhìn thêm mấy cái nữa sẽ bị thứ đó hút mất.

Chuyện xảy ra sau đó, hắn không dám chắc chắn nữa.

Đồ trên bệ được chế tác tinh xảo, được một thứ gì đó ôm chặt lấy.

Sở Văn không biết trên đó có cơ quan hay không, cũng không dám khinh cử vọng động.

Hiện tại hắn đứng rất gần bệ tròn, trong đầu lặp lại hai chữ "vĩnh sinh" đó.

Tại sao mộ chủ nhân lại có tính tình bạo lực, giết chết nhiều người như vậy, đều là hình sát biến thái.

Chẳng lẽ trong đó có nguyên nhân khác, hoặc giả là đang làm thí nghiệm?

Lúc này, hắn ngẩng đầu nhìn ba chiếc quan tài xung quanh.

Ba chiếc quan tài xếp thành hình tam giác, tâm điểm chính là cái bệ tròn.

Lúc này chưa có tình huống dị thường nào xảy ra, nhưng Sở Văn lại đặc biệt căng thẳng.

Trong này không còn lối thoát nào khác, ít nhất là tạm thời chưa

thấy, hoặc hứa có cơ quan nào đó có thể ra ngoài.

Hắn lấy ra một mảnh vải trắng, dứt khoát dùng vải trắng che mắt mình lại.

Tiếp đó không nói hai lời, lao thẳng tới, vươn tay giật phắt món đồ đó xuống.

Hắn nhanh chóng nhét món đồ vào túi, sau đó giật mảnh vải trên mắt xuống.

Sở Văn hít một hơi thật sâu, hành động vừa rồi thực sự là mạo hiểm.

Nhưng chỉ có dùng cách này mới có thể trực tiếp lấy được món đồ, hắn sờ vào túi, mặt đầy thỏa mãn.

Đang lúc chuẩn bị tìm cách thoát ra bằng lối khác, thì ba chiếc quan tài đột nhiên bắt đầu chấn động.

Nắp quan tài không ngừng rung lắc, như thể giây tiếp theo sẽ bật tung ra.

Sở Văn sợ đến mức vội vàng lùi lại một bước, không cẩn thận ngã ngồi bệt xuống đất.

Hắn xoa xoa cái mông đau điếng, nhưng cũng không màng tới nhiều như vậy.

Chương 915

Mấy chiếc quan tài đó đều đang chấn động kịch liệt, cảm giác ván quan tài có thể bị hất tung bất cứ lúc nào.

Sở Văn hoảng rồi, kể từ khi hắn lấy món đồ kia đi, những thứ này bắt đầu không yên phận.

Nhưng giờ không thể đem đồ trong túi đặt lại chỗ cũ, có tác dụng hay không chưa nói, nhưng hắn có chút không nỡ.

Sở Văn mắng to một tiếng: "Mẹ nó, chẳng phải chỉ lấy một món đồ thôi sao, có đến mức đó không?" Lời vừa dứt, như thể bị nghe thấy, ván quan tài càng xao động kịch liệt hơn.

Sở Văn nhất thời thấy sợ, không dám húng hắng tiếng nào, nhưng bảo bối đã vào túi rồi thì chắc chắn sẽ không trả lại.

Những ván quan tài đó dường như sắp bị hất tung, thứ bên trong sắp sửa lộ diện.

Nhưng Sở Văn không bận tâm đến mấy thứ đó, cứ tùy cơ ứng biến, dù sao hiện tại cũng chẳng có nơi nào để chạy.

Những quan tài này khác hẳn với những cái từng thấy trước đây, cảm giác đều là loại cao cấp.

Không biết người được tùy táng bên trong là ai, thân phận thế nào.

Sở Văn chỉ thấy đầu óc choáng váng, những thứ bên trong như sắp sống lại vậy.

Lúc này ván quan tài không ngừng lật lên lật xuống, Sở Văn thấy kinh tâm động phách, trong lòng không một khắc nào yên ổn.

Đúng lúc đó, đột nhiên thấy một chiếc quan tài phát ra tiếng "oanh"

rồi mở toang, những cái khác trong nháy mắt lại im bặt.

Hai chiếc quan tài còn lại như đã chết hẳn, hoàn toàn không còn chút động tĩnh nào.

Ngược lại, cái vừa mở ra bắt đầu bốc khói đen nghi ngút, Sở Văn sợ có độc, vội vàng lấy mặt nạ phòng độc từ trong túi ra đeo lên mặt.

Đề phòng vạn nhất vẫn tốt hơn, rốt cuộc thì chiếc quan tài đó đã mở rồi?

Sở Văn chỉ thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mồ hôi từ trán chậm rãi nhỏ xuống mặt, cuối cùng rơi xuống đất.

Cỗ quan tài đó vẫn không ngừng bốc khói đen, Sở Văn đột nhiên nhìn thấy một cái móng vuốt đen đầy lông lá thò ra từ bên trong.

Phản ứng đầu tiên của Sở Văn là đã bao nhiêu năm rồi, bên trong cư nhiên vẫn còn động vật sống.

Hai chân hắn bắt đầu run lẩy bẩy, tổng cảm thấy sự việc sẽ không đơn giản như thế, giây tiếp theo thấy thứ kia dường như sắp bò ra.

Sở Văn ngẩn người, bên trong quan tài cư nhiên thực sự bò ra một thứ hình người, chỉ có điều thứ đó trông rất kỳ quái, khắp người đầy lông đen.

Đây là quái vật gì?

Trong quan tài lại chui ra thứ này.

Trông giống hình người, giống động vật mà cũng giống người, thứ này Sở Văn chưa từng thấy bao giờ.

Hắn cảm giác đôi chân không còn là của mình nữa, lúc này cứ run bần bật, thực sự là rất sợ.

Thiên biết được thứ đó là gì, chỉ thấy nó thân thủ mẫn tiệp, trực tiếp từ trong quan tài nhảy vọt ra.

Lúc này trong đầu Sở Văn chỉ có một từ: quái vật lông đen.

Khắp người toàn lông đen, toàn bộ bị bao phủ bởi lớp lông đen đó, ngay cả miệng, mũi, mắt cũng đầy lông đen, căn bản không nhìn rõ diện mạo.

Sở Văn lúc này chỉ muốn chạy, chưa từng thấy loại quái vật nào đáng sợ như vậy.

Chẳng lẽ loại động vật kiểu mới này vẫn luôn sống trong quan tài sao?

Chẳng lẽ ăn tử thi mới sống được to lớn thế này?

Trong lòng Sở Văn chỉ lóe lên một ý nghĩ: vạn lần đừng ăn thịt người, thịt tôi chẳng ngon tí nào đâu.

Sở Văn nhìn thứ đó có kích cỡ tương đương với một người, trừ việc đầy lông đen ra thì không có gì khác biệt, lòng hắn ít nhiều cũng thấy bất an.

Thứ đó thân thủ mẫn tiệp, cư nhiên trực tiếp lao về phía hắn.

May mà Sở Văn phản ứng nhanh, lách người né được đòn tấn công.

Thứ đó dường như thân thủ rất nhanh nhẹn, xoay người lại phi tốc lao về phía Sở Văn.

Một thân lông đen khiến Sở Văn sởn gai ốc.

Có loại quái vật này sao?

Chương 916

Rốt cuộc nó là cái gì, trông còn lực lưỡng hơn cả hắn.

Rõ ràng thứ đó vừa giống dã thú vừa giống người, căn bản đánh không lại, hắn dần rơi vào thế hạ phong.

Mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu, Sở Văn vốn đã có chút sợ hãi, có chút chột dạ, giờ càng đánh không lại.

Khi Sở Văn chạy, hắn thậm chí còn nép bên cạnh những chiếc quan tài khác.

Kết quả là con quái vật lông đen to lớn kia vung một trảo trực tiếp đập nát nắp quan tài.

Có thể thấy sau khi quan tài vỡ ra, bên trong không có thứ gì cả.

Kỳ lạ thật, hai cỗ quan tài này dường như đều không có thi thể, vậy vừa rồi tại sao ván quan tài lại động đậy?

Nhưng lúc này không kịp nghĩ nhiều, hắn lại chậm rãi di chuyển tới trước một chiếc quan tài khác.

Thứ này tuy thân thủ mẫn tiệp nhưng có thể thấy đầu óc hơi kém.

Sở Văn tận lực luồn lách qua lại, né tránh các đòn tấn công.

Đôi khi hắn cũng thử phản công, nhưng không có hiệu quả, ngược lại giống như gãi ngứa cho đối phương.

Cả hai chiếc quan tài đều bị con quái vật lông đen đập nát, hiện trường là một đống hỗn độn.

Trên đất đầy những mảnh vỡ, có lúc không cẩn thận hắn vấp phải mấy mảnh gỗ đó, chân bị đâm đến chảy máu.

Nhưng hắn căn bản không màng đến vết thương trên chân, chỉ dốc

sức né tránh các đòn tấn công, lúc này mạng sống quan trọng hơn cái chân nhiều.

Chẳng bao lâu sau, cả người hắn trở nên thảm hại vô cùng.

Khắp người đầy bụi bặm, cũng lộ ra không ít vết máu.

Nhiều chỗ da thịt bị mảnh gỗ trên đất quẹt rách, đều là do lúc né tránh bị ngã hoặc va chạm mà thành.

Con quái vật lông đen đó trông cực kỳ hung tợn, chắc chắn là không biết nói chuyện rồi.

Sở Văn không biết đối phó thế nào, tầm vóc của nó có thể đè chết hắn.

Sao mà đối phó nổi?

Hiện tại hắn không ngừng né tránh, chỉ có thể thông qua cách này để tránh đòn tấn công của nó.

Động tác chậm một chút thôi là có thể bị nó tát chết.

Đừng nhìn gã đầy lông đen này thể hình to lớn mà lầm, thực tế tốc độ di chuyển của nó không hề chậm.

Thế nên Sở Văn cơ bản là đã dốc hết sức bình sinh để né tránh đòn tấn công.

Ngoài việc tiếp tục thế này hắn cũng không còn cách nào, nhất định phải nghĩ cách đối phó.

Hiện tại Tiểu Ca cũng không biết đang ở đâu, lúc này chỉ có thể dựa vào bản thân, căn bản không thể trông chờ người khác đến cứu.

Con quái vật lông đen thấy Sở Văn né tránh nhanh quá, dường như có chút thẹn quá hóa giận, phát động tấn công càng thêm mãnh liệt.

"Đậu má nó, có thể đừng đuổi theo tôi nữa không." Sở Văn chạy

đến hụt hơi, mồ hôi chảy ròng ròng theo sống lưng.

Nhưng thứ đó chắc chắn không hiểu lời hắn nói, cứ bám sát không rời.

Nghĩ rồi, trong túi hắn chắc hẳn có cồn hoặc thứ gì đó tương tự.

Thế là vừa né tránh, hắn vừa tranh thủ lấy mấy thứ đó ra khỏi túi.

Không nói hai lời, hắn trực tiếp hắt mấy thứ đó lên người quái vật lông đen, rồi vội vàng tìm hỏa chiết tử (dụng cụ đánh lửa).

Không tin là thứ này không sợ lửa.

Nhưng khi cồn vừa tưới lên người quái vật lông đen, nó đã nổi giận, trực tiếp lao về phía Sở Văn, hắn căn bản không kịp né tránh, mắt thấy sắp bị một trảo tóm gọn.

Sở Văn vội vàng lách người sang bên, nhưng cái móng vuốt đó đã cào trúng bả vai hắn.

Nghe thấy tiếng da thịt bị rách ra, lòng Sở Văn lạnh toát.

Chỉ thấy sau lưng đau điếng, cảm giác da thịt bị rạch từ giữa ra.

Chương 917

Cũng không biết là nát một mảng lớn cỡ nào, hắn run rẩy đưa tay sờ vào vết thương.

Khi rút tay về, phát hiện cả bàn tay toàn là vết máu.

Sắc mặt Sở Văn dần trở nên tái nhợt, mất máu nhiều có thể lấy mạng hắn.

Sở Văn không hề do dự, lúc này phải hành động ngay.

Hắn trực tiếp ném hỏa chiết tử đi, toàn bộ lớp lông trên người quái vật lông đen khi tiếp xúc với lửa bắt đầu bùng cháy dữ dội.

Toàn bộ tỏa ra một mùi hôi khó ngửi, kèm theo tiếng xèo xèo của thịt nướng.

Sở Văn thấy khắp người khó chịu vô cùng, không muốn ở lại đây thêm một giây nào, cái mùi này thật khó ngửi, khiến hắn chịu không nổi.

Khi hắn rời đi để chuẩn bị chạy trốn, lại phát hiện con quái vật lông đen lúc này đã biến thành một quả cầu lửa nhưng vẫn không quên truy đuổi.

Sở Văn không nói hai lời, quay đầu chạy.

Chỗ này cũng không biết thoát ra từ đâu, toàn bộ nơi này như bị phong kín.

Con quái vật lông đen tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, lúc này đã hóa thành một quả cầu lửa khổng lồ.

Sở Văn có thể cảm nhận được nhiệt độ đang tăng lên, cái thứ nóng hổi đó áp sát bên người khiến hắn thấy khó chịu.

Nhiệt độ càng lúc càng cao làm mồ hôi chảy ròng ròng, một mặt hắn phải né tránh đòn tấn công.

Cái thứ đó bị lửa thiêu lại càng thêm hung hãn, dường như đã bạo nộ hoàn toàn.

Sở Văn lúc này chỉ hận mẹ không sinh thêm cho hai cái chân, chạy đã đủ nhanh rồi nhưng vẫn suýt bị thứ đó tóm được.

Sở Văn đang chạy bỗng thấy có gì đó sai sai, nhìn cái thứ kia sau khi cháy hết lớp lông đen lộ ra màu xanh lục.

Lục Tống Tử?

Trong nháy mắt hắn trợn tròn mắt, vận khí sao mà kém thế này, lại đụng phải cái thứ quỷ quái này.

Thể chất kiểu gì mà không cần chạm vào quan tài cũng gặp phải trá thi?

Xem ra bị mộ chủ nhân chơi một vố rồi.

Mộ chủ nhân đặt thứ này ở đây là để hộ mộ.

Thông thường các cơ quan đối với kẻ đạo mộ không là gì, chỉ cần tỉ mỉ một chút là phần lớn đều né được.

Nhưng đụng phải cái thứ to xác này, đa phần là khó lòng giữ mạng mà ra ngoài.

Xem ra hôm nay định sẵn là phải bỏ mạng ở đây rồi, nhưng hắn không cam tâm.

Các loại mùi trộn lẫn trong không khí, Sở Văn thấy vô cùng khó chịu, liều mạng chạy.

Thứ đó lao thẳng tới, đột nhiên vồ lấy hắn, vừa vặn đè hắn xuống đất.

Hai bên hiện tại ở vào tư thế một trên một dưới, con quái vật lông đen to lớn đè trên người hắn, toàn thân đầy lửa.

Sở Văn sợ bị lửa bén vào người, vội vàng lách người chui ra từ phía dưới.

Kết quả là trên người thứ đó dường như văng ra một vật, nhìn giống như một con trùng.

Sở Văn không kịp phòng bị, con trùng đó nhảy tót lên cổ hắn.

Đừng nghĩ là loài trùng thì kích cỡ đều nhỏ, con trùng này to bằng cả bàn tay, không biết từ đâu trên người quái vật lại chui ra một con trùng lớn như vậy.

Chẳng lẽ ký sinh trùng cũng có thể mọc trên người quái vật sao?

Không kịp suy nghĩ, Sở Văn hiện tại không còn khả năng tiếp tục né tránh.

Con trùng trực tiếp cắn một phát vào cổ, cảm giác như có một trận đau đớn nóng rát.

Có chút tê ngứa, nhưng đau đớn nhiều hơn.

Ý thức của hắn dần trở nên mê ly, ánh mắt cũng từ từ rệu rã.

Sở Văn chắc là nằm mơ cũng không ngờ tới, cuối cùng lại thua không phải bởi con quái vật lông đen kia, mà là một con trùng to bằng bàn tay.

Chương 918

Giống như đi vào mộng cảnh, cả người lơ mơ phiêu phiêu dục tiên.

Cũng không biết hiện tại còn sống hay không, có lẽ đã lên thiên đường rồi, Sở Văn cũng không biết nữa.

Cảm thấy hoàn toàn mất đi trực giác, không thể cảm nhận được sự tồn tại của cơ thể nữa.

Không biết đã mơ bao lâu, đột nhiên cảm thấy có thể cảm nhận được tứ chi.

Hắn thử cử động, dường như tay đã có thể động đậy.

Xung quanh dường như có người đang gọi, nghe thấy âm thanh mơ hồ.

Sở Văn muốn lên tiếng đáp lại nhưng lại không có chút sức lực nào.

Không lâu sau hắn thấy vô cùng mệt mỏi, vô cùng buồn ngủ, thế là nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Một giấc này không biết đã ngủ bao lâu, khi tỉnh lại lần nữa cư nhiên phát hiện mình chưa chết.

Chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy cách đó không xa có một đống lửa, trên đó lửa đang cháy hừng hực.

Sở Văn nhìn thấy ngọn lửa đó thì có chút sợ hãi, quả cầu lửa từ quái vật lông đen trước đó khiến hắn càng thêm e sợ ngọn lửa trước mắt.

Theo phản xạ tự nhiên hắn lùi lại phía sau, kết quả có người đột

nhiên vỗ vào vai hắn.

"Tỉnh rồi à, ngủ đủ lâu đấy, có biết đã ngủ bao lâu rồi không?" Giọng nói này cực kỳ quen thuộc, nhưng Sở Văn nhất thời chưa phản ứng kịp.

Sau khi thích ứng một lúc lâu, hắn mới chậm rãi mở mắt ra.

Đập vào mắt là gương mặt đầy ý cười của Trương Ma Dương: "Cậu khá thật đấy, nếu không có tôi thì đã sớm mất mạng rồi." Sở Văn có chút ngây ra, cuối cùng xác định được đây là bạn mình.

Toàn thân như sắp rã rời đến nơi, Sở Văn chỉ thấy đau nhức khắp người, hơi khó cử động.

Hắn muốn ngồi dậy, nhưng vật lộn nửa ngày trời cả người vẫn nhũn ra, căn bản không cách nào cử động.

"Tôi..." Khi Sở Văn thốt ra tiếng, giọng nói khàn đặc, cơ bản là nhỏ đến mức không nghe thấy.

Hắn không dám tin đây là giọng mình, giọng của hắn sao lại thành ra thế này.

Hắn muốn phát ra nhiều âm thanh hơn, nhưng phát hiện đó đã là giới hạn rồi.

"Được rồi, đừng cử động lung tung, nghỉ ngơi thêm lát nữa đi." Trương Ma Dương lại ấn Sở Văn nằm xuống.

Sở Văn ngẩng đầu mới phát hiện hoàn cảnh này dường như có chút không đúng, trần nhà bằng gỗ.

Trong này chắc chắn không phải trong ngôi mộ dưới đáy biển kia, vậy đây là đâu?

Ngủ một giấc tỉnh lại đã ở đây rồi, Sở Văn có chút khó hiểu.

Lúc này thấy Tiểu Ca đi tới, y nhìn hắn một cái, ngón tay khẽ đặt

lên cổ tay hắn.

“Không sao rồi, chỉ là hơi suy yếu.” Nói xong câu đó y liền quay người đi.

Tôi không biết y đi làm gì, nhưng thấp thoáng ngửi thấy một mùi thuốc đông y, cái mùi này rất nồng, khiến người ta hơi khó chịu.

Một lát sau, Tiểu Ca bưng một bát thuốc đi tới.

“Mau uống cái này đi, để giải độc.” Tiểu Ca chậm rãi bưng thuốc tới trước mặt hắn.

Sở Văn cũng không làm bộ làm tịch, tuy hiện tại khá suy yếu, thể lực cũng hơi không theo kịp, nhưng uống thuốc thì vẫn làm được.

Thế là hắn nhận bát, tự mình bắt đầu uống thuốc, hiện tại cần thời gian để thích ứng với tình hình.

Thuốc có hơi đắng, chậm rãi trôi xuống cổ họng, hơi ấm của nó dường như khiến hắn khá hơn nhiều.

Dịch thuốc khiến cơ thể dễ chịu, tổng cảm thấy thuốc này có chút cảm giác thanh mát.

“Thuốc gì vậy?

Tôi cảm thấy sau khi uống xong dễ chịu hơn nhiều.” Sở Văn chậm rãi mở lời, giọng nói cũng khỏe hơn trước nhiều, ít nhất không còn suy yếu như trước.

Hiện tại hắn cần một người giải thích cho mình biết tại sao lại xuất hiện ở đây, cảnh tượng cuối cùng là hắn đang chiến đấu với một con quái vật ở nơi kia mà.

Đúng lúc đó, Hoàng Hạo đi vào.

Chương 919

"Có một người đã cứu tôi, đưa tôi ra khỏi mộ, cứu chữa cho cả tôi và cậu.

Đương nhiên để báo đáp, tôi đã tặng ông ta một món đồ tốt..." Giọng Hoàng Hạo có chút trầm xuống, trông có vẻ không được vui cho lắm.

Sở Văn đối với gã vẫn có chút giới bị, những chuyện xảy ra trong mộ trước đó ít nhiều khiến hắn phải phòng bị gã.

Đúng lúc đó nghe thấy tiếng cửa gỗ mở ra, sau tiếng "chi nha" một tiếng, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi bước vào.

Hắn vuốt vuốt cái cằm không có râu một cách giả tạo: "Mấy cái cậu thanh niên này thật là!" Lời nói hoàn toàn coi mình như một bậc trưởng bối, Sở Văn không biết người này là ai, nhưng cảm thấy người này có chút lợi hại.

"Ai vậy?" Sở Văn không nhịn được hỏi thành tiếng.

Rốt cuộc làm sao mình lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ người này đã cứu mình?

Nghe lời Hoàng Hạo vừa nói thì chính người này đã cứu họ.

Cuối cùng Tiểu Ca kể lại chi tiết quá trình cho hắn nghe, nếu không có người này thì mấy người họ đều đã mất mạng.

Có thể nói lúc đó 12 người đi vào, chỉ có bốn người là miễn cưỡng sống sót.

Sở Văn bị thương nặng nhất, Hoàng Hạo cũng bị trúng độc.

Một mảng ở ngực gã cơ bản là đã thối rữa, một vết sẹo kéo dài từ

ngực xuống bụng.

Hiện tại nhờ được người này cứu chữa mới khá hơn một chút, đây là một ngôi làng gần Bích Ngư Loan.

Nơi này tuy không phát đạt nhưng đồ đạc rất đầy đủ.

Sau lưng Sở Văn có một vết rách dài, thương thế khá nghiêm trọng, may mà gần đây luôn được điều trị nên mới khỏe lên nhiều, đã ở đây được hai ngày rồi.

Còn về ngôi mộ dưới đáy biển kia, chỉ đành tạm thời từ bỏ.

Đợi khi nào khỏe hơn sẽ tiếp tục vào trong thám thính, bảo tàng có thể ở trong đó, sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy.

Người đàn ông đó chỉ nhìn Sở Văn một cái rồi mỉm cười, nụ cười rất từ bi hỉ xả.

"Tôi tên Sở Tiêu, người trong thôn này đều gọi tôi là Sở lão đầu." Ông ta cười giới thiệu.

Sở Văn nghe vậy không khỏi thấy hơi kỳ quái, nhìn tướng mạo chỉ mới ngoài ba mươi, đâu có chút dáng vẻ già nua nào.

Tại sao mọi người đều gọi là Sở lão đầu, xưng hô này chẳng lẽ không phải dùng để tôn trọng người già sao.

Đột nhiên hắn thấy hơi khó hiểu, chỉ nhìn sâu một cái rồi không nói gì thêm, quay mặt vào phía trong giường.

Trước đó không biết, khi nghe nhắc đến, Sở Văn mới cảm thấy sau lưng mình đau thế nào.

Hơi cử động một chút là cảm giác sau lưng đau như bị xé rách.

"Không sao chứ?" Trương Ma Dương thấy sắc mặt Sở Văn lại có chút không đúng, bắt đầu trở nên trắng bệch nên vội hỏi.

Sở Văn lắc đầu, hiện tại căn bản không thể có động tác lớn, chỉ cần hơi nhúc nhích là vết thương lại bị kéo đau điếng.

Tiểu Ca nhìn sang Hoàng Hạo, lại nhìn sang Sở Văn, cuối cùng quyết định ở lại đây nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa.

Trên người họ hiện giờ đều mặc quần áo vải rách, là do Sở Tiêu chuẩn bị cho.

Tuy cũng rất cảm ơn nhưng ông ta đã lấy đi một món bảo vật, thứ mà họ đã vất vả lắm mới tìm thấy trong mộ.

Nhưng vì Hoàng Hạo và Sở Văn, họ cũng không thấy tiếc khi tặng thứ đó cho Sở Tiêu.

Tổng cảm thấy người này không đơn giản, dường như có bối cảnh khác, nhưng họ cũng không hỏi nhiều.

Quả thực ông ta có năng lực chữa khỏi cho Hoàng Hạo, lúc đó người này đã hút hết độc tố trong cơ thể Hoàng Hạo ra.

Khi áo của gã vừa được mở ra, Tiểu Ca nhìn thấy cũng phải giật mình.

Lúc đó trước mặt gã toàn là những vết thối rữa, mùi cực kỳ khó ngửi, giống hệt những xác chết đã phân hủy, tỏa ra từng trận mùi hôi thối.

Mấy ngày nay cần nghỉ ngơi thật tốt, Sở Văn đã khôi phục rồi, nhưng vết sẹo sau lưng thì vĩnh viễn không biến mất được.

Vết thương quá nặng, sẹo không cách nào mất hẳn.

Nhưng nhặt lại được một cái mạng là tốt rồi, cũng đa tạ người này.

Chương 920

Sở Văn tuy cảm thấy người này có chút kỳ quái, nhìn qua không được thoải mái cho lắm, nhưng vẫn tiến tới cảm ơn.

Người này cứ luôn ra vẻ ông cụ non, suốt ngày vùi đầu vào sắc thuốc.

Thấy đối phương có nghiên cứu về y thuật, Sở Văn đột nhiên nảy ra một ý định khác.

Đem lão đầu này, không đúng, đem Sở Tiêu này lôi kéo về phía mình, sau này đi theo mình.

Bảo ông ta mang thêm nhiều thuốc, sau này có nguy hiểm cũng dễ bề ứng phó.

Nhìn người này thấy y thuật không tồi, nếu sau này có thể dùng được thì tốt biết mấy.

Buổi tối, Sở Văn cũng nói chuyện này với Tiểu Ca.

Nhưng Tiểu Ca thần sắc ngưng trọng lắc đầu, dường như cảm thấy chuyện này không dễ dàn xếp như vậy.

Nhưng Sở Văn không hề từ bỏ ý định, đã chữa trị cho nhiều người như vậy lại muốn lấy đồ, chắc chắn là có mưu đồ gì đó.

Chỉ cần tìm đúng thứ ông ta muốn, rồi mua chuộc ông ta là xong.

Gã này đã cứu họ ra khỏi mộ, chắc chắn cũng hiểu biết ít nhiều, không phải là một tay mơ.

Đã hạ quyết tâm, lúc ăn cơm tiếp theo, Sở Văn cứ nhìn chằm chằm vào ông ta.

Họ đã ở lại đây được một thời gian rồi, chắc cũng phải một tuần.

Ngôi mộ kia, ừm, họ đều chưa từ bỏ, trong lòng vẫn thấy rạo rực.

Đi bao lâu rồi, trong lòng vẫn luôn nhớ về ngôi mộ dưới đáy biển đó.

Bản đồ vẫn luôn ở chỗ Tiểu Ca, chắc chắn y cũng không cam tâm.

Ngay cả mộ thất chính cũng chưa thấy, sao có thể dễ dàng từ bỏ được, nhưng ngôi mộ đó quả thực có chút khó nhằn.

Có lẽ Sở Tiêu này biết điều gì đó, nếu không cũng chẳng vào cứu họ làm gì.

"Ông vẫn luôn sống ở đây sao?

Không đúng, ngôi mộ đó ông đã biết từ trước, nên mới một mình xuống đó sao?" Sở Văn vẫn luôn tò mò về vấn đề này, sao có thể trùng hợp xuất hiện ở đó cứu họ như vậy.

Sở Tiêu đang ăn cơm, râu vểnh cả lên.

Ông ta cứ để một chòm râu chữ bát nhỏ, tạo cảm giác hơi giống một ông cụ già, hèn chi người ta toàn gọi là Sở lão đầu.

"Thật là mất lịch sự." Nói xong ông ta lại tiếp tục cúi đầu ăn cơm, chẳng thèm nhìn Sở Văn lấy một cái.

Sở Văn ngẩn người, không ngờ gã này tỳ khí cổ quái vậy, thật khó đối phó.

Suy đi tính lại, hắn gọi một tiếng "Sở lão đầu", thế mà gã kia lại chịu đáp lời.

Quả nhiên lời Sở Văn vừa nói ra, Sở Tiêu có vẻ dễ chịu hơn nhiều.

Nhìn biểu tình thấy vui vẻ hẳn, ăn cơm cũng thấy ngon miệng hơn.

Sở Văn lắc đầu, thật không hiểu nổi.

Người khác đều hy vọng được gọi trẻ đi một chút, đằng này lại

cứ thích được coi là người già.

Thật lòng mà nói, Sở Văn quả thực có cảm giác người này là một ông già, dù nhìn mặt chỉ mới ngoài ba mươi.

“Ngay từ đầu tôi đã biết mấy cậu sắp xuống nước rồi, canh thời gian cũng hòm hòm thì vào đó vớt mấy cái mạng ra thôi.” Ông ta cười nói một cách dửng dưng.

Rõ ràng là vấn đề sinh tử, vậy mà qua miệng ông ta lại nhẹ tựa lông hồng như một câu nói đùa.

Câu nói “canh thời gian, tùy tiện vớt mấy cái mạng” nghe càng giống đùa hơn.

Sở Văn có chút khó hiểu, cứu người chỉ là tiện tay thôi sao?

Nghe ngữ khí cứ như ra phố mua mớ rau vậy, thật đơn giản.

Hắn càng lúc càng thấy người này cổ quái, chắc chắn là một cao thủ, Sở Văn nhất định phải giữ ông ta lại bên mình.

“Sở lão đầu, xem ra ông biết không ít.

Chương 921

Có hứng thú đi làm với tôi không, tuyệt đối không để ông thiệt đâu.” Sở Văn hưng phấn nhìn ông ta.

Kết quả là Sở Tiêu bật cười một tiếng, cười cực kỳ trương dương.

Dường như vừa nghe thấy một câu chuyện cười lớn nhất thiên hạ, tiếng cười khiến mặt Sở Văn đỏ bừng vì ngượng.

Sở Văn cảm thấy bị sỉ nhục một vố, nhưng lại không tiện phát hỏa.

Tiểu Ca dường như cũng thấy không khí gượng gạo, vội vàng hòa giải.

“Bỏ đi.” Vừa thốt ra hai chữ, lại thấy Sở Tiêu cười thêm một tiếng.

Ông ta nhìn về phía Sở Văn: “Tính cách tôi như vậy đó, đừng bận tâm.

Đừng nhìn tôi già cả thế này, sao mà đi đào mấy cái thứ đó được.” Sở Văn nghe xong thì ngây người, cũng tự nhận là già cả, vậy là sao.

Không tránh khỏi cảm giác như mình đang bị trêu đùa, hỏa khí trong lòng đùng đùng bốc lên.

Nếu không phải có mọi người ở đây, Sở Văn chắc đã nổi đóa mà lao vào đánh một trận rồi.

“Có thể không tin, vậy cho cậu xem cái này.” Sở Tiêu đã ăn xong bát cơm, nói xong câu đó, ông ta nhìn Sở Văn với ánh mắt quái dị.

Tiếp đó đặt bát cơm xuống, đưa tay ra sau tai và gò má, rồi “xoẹt”

một tiếng xé ra một thứ.

Sở Văn kinh ngạc đến mức miếng rau đang gắp trong miệng cũng chưa kịp nhai.

Chỉ thấy sau khi Sở Tiêu lột một thứ trông như mặt nạ ra, lộ ra những nếp nhăn trên mặt, Sở Văn mới phát hiện cư nhiên đầy những nếp nhăn.

Ông ta xé một cách chậm rãi, dường như có chút khó khăn, miệng nhe ra đầy đau đớn.

"Đau đau đau, để cho cậu mở mang tầm mắt, phải bù đắp cho tôi đấy." Sở Tiêu nhe răng trợn mắt tiếp tục xé lớp da trên mặt.

Trông vô cùng đau đớn, không biết thứ này đã dính trên mặt bao lâu rồi.

Nếu không xé ra, Sở Văn hoàn toàn không dám tin, hiện tại cư nhiên có loại dịch dung thuật này.

Những người có mặt đều buông đũa, mắt không rời chăm chú nhìn.

Sở Văn không cần soi gương cũng biết, biểu cảm của mình chắc chắn cũng y hệt mọi người.

Gã này sau khi xé mặt nạ ra, toàn bộ nếp nhăn trên mặt bắt đầu tăng lên.

Rõ ràng là làn da của một người già, nhưng chòm râu ở đó lại khớp một cách hoàn hảo.

Chòm râu đó hình như... nhưng râu lại có màu đen, Sở Văn cũng không hiểu nổi.

Đã lớn tuổi rồi thì râu phải có màu trắng chứ.

"Thật sự là một ông già sao?!" Sở Văn kinh ngạc há to miệng,

miếng rau trong miệng suýt chút nữa rơi xuống.

Đến khi phản ứng lại mới vội nhai rồi nuốt xuống.

Dù sao thì chuyện kỳ quái hắn thấy cũng nhiều rồi, đi đổ đấu gặp đủ thứ kỳ lạ.

Sau khi xé lớp da mặt lộ ra gương mặt một ông lão, nhìn qua lại thấy có chút tiên phong đạo cốt.

"Sở...

Sở..." Sở Văn nhất thời không biết xưng hô thế nào cho phải, gọi là ông cụ non thì thấy không lễ mạo.

Dẫu sao cũng cùng họ, nếu thân thiết thì gọi như vậy, ví như người trong thôn gọi là Sở lão đầu cũng bình thường thôi.

"Cứ gọi tôi là Sở lão đầu đi." Gương mặt đầy nếp nhăn của ông ta lại nhăn thành một nhúm.

Khi cười tạo cho người ta một cảm giác vui vẻ, khiến người ta thấy thoải mái.

Những ngày tiếp theo, Sở Văn cứ bám lấy Sở lão đầu, dùng đủ mọi cách năn nỉ.

Vết thương của hắn cơ bản đã lành hẳn rồi, thỉnh thoảng Sở lão đầu lại đắp cho một ít thảo dược.

Những thảo dược này có thể làm mờ vết sẹo, tuy sẹo đã hình thành nhưng lại có thể làm nó nhạt đi.

Chương 922

Sở lão đầu lại đang bốc thuốc, Sở Văn lẽo đẽo đi theo, chẳng làm gì khác, chỉ xoay quanh ông ta.

Cuối cùng hai ngày sau Sở lão đầu phát phiền: "Có gì thì nói thẳng ra đi." Từng chữ từng câu đầy nội lực, mục quang quýnh quýnh nhìn thẳng vào Sở Văn.

Nghe xong, Sở Văn lập tức nở nụ cười.

Hắn luôn đi quanh quẩn bên lão Sở đầu vì có việc muốn cầu cạnh.

Hắn thấy lão già này bản lĩnh lớn, tốt nhất là nên thuyết phục tham gia vào nhóm của mình.

Hoặc giả là bảo ông ta truyền dạy cho ít nghề, Sở Văn rất thích những sư phụ già thế này, bởi vì trong họ luôn có những kỹ xảo không ngờ tới.

"Được rồi, tôi đi thẳng vào vấn đề.

Tôi thấy ông có nghiên cứu về ngôi mộ đó, nhưng hiện tại tôi vẫn chưa tìm thấy mộ thất chính..." Lời của Sở Văn chưa dứt đã bị một giọng nói cắt ngang.

Sở lão đầu vừa sắc thuốc vừa bất tiết nói: "Đừng có mà đánh chủ ý lên tôi, muốn đi thì tự đi, tôi sẽ không quay lại lần thứ hai đâu." Sở Văn thấy ông ta không vui vẻ gì, lập tức có chút thất lạc.

Nhưng hắn phản ứng cực nhanh, Sở lão đầu không đồng ý đi cùng thì mình có thể bái sư, học hỏi mấy thứ.

"Sở lão đầu, tôi thấy ông lợi hại quá.

Tôi muốn bái ông làm sư phụ, theo ông học nghề." Ánh mắt Sở

Văn chân chí, nhìn chằm chằm vào Sở lão đầu.

Sở lão đầu dường như bị nhìn đến mức da đầu tê dại, tay bốc thuốc cũng có chút không vững.

"Không làm, không làm, nghỉ ngơi đủ rồi thì mau biến khỏi đây đi, chỗ tôi không phải nơi ăn không ngồi rồi." Sở lão đầu bĩu môi muốn đuổi người.

Ăn không ngồi rồi?

Sở Văn nghe bốn chữ đó thì lòng đầy phức tạp.

Lúc Tiểu Ca ra ngoài đã tặng lão đầu này món đồ trị giá hàng triệu tệ.

Mới ở có mấy ngày, lấy đâu ra mà tốn nhiều tiền thế, coi như là báo đáp ơn cứu mạng cho Sở Văn và Hoàng Hạo thôi.

Nhưng số tiền đó chắc đủ cho ông ta sống cả đời, ở đây Sở Văn lại nghĩ sang một hướng khác.

Sở lão đầu mặc quần áo rất giản tiện, ngay cả nơi ở cũng thấy bình thường.

Nhưng lại có thể dễ dàng cứu họ ra khỏi mộ...

Sở Văn định nói thêm nhưng thấy Sở lão đầu hạ quyết tâm rồi, chẳng thèm liếc hắn lấy một cái.

Hắn không nói tiếp nữa, quay người đi vào trong nhà.

Hắn không biết ngay khoảnh khắc mình quay đi, Sở lão đầu đã quay đầu lại, nhìn theo cười một cách quỷ dị.

Quay về phòng thấy Tiểu Ca đang ngồi trên ghế vô cùng nhàn rỗi, không biết đang làm gì.

"Chúng ta đi thôi." Sở Văn sau một hồi suy nghĩ mới nói ra câu đó.

Tiểu Ca lập tức đứng bật dậy khỏi ghế: "Xuống nước?" Sở Văn gật đầu cái rụp.

Tốn bao tâm tư mới có được tấm bản đồ, giờ ngay cả quan tài chính còn chưa thấy mà đã thảm hại từ bỏ thì đúng là không ra sao.

Cuối cùng mấy người họ quyết định lại xuống nước thử xem sao, cũng không biết bên kia thế nào, dẫu sao lúc đó thuê tàu cao tốc rồi.

Đừng để ông chủ kia tưởng họ đã tử ẹo cả rồi, nhưng Sở Văn cũng không quản nhiều như vậy nữa.

Thu thập hành trang, lại chuẩn bị lặn xuống.

Lối vào tự nhiên vẫn là chỗ cũ, lần này đã biết vị trí cạm bẫy rồi, đương nhiên sẽ không vướng vào lần thứ hai.

Lần này vào có sự chuẩn bị kỹ hơn, bốn người.

Trước khi vào Sở Văn nhìn mọi người một cái, nắm tay lại đưa ra phía trước.

Mấy người không hẹn mà cùng chạm nắm đấm vào nhau.

"Lần này đi cũng nguy hiểm như vậy, trong lòng mọi người chắc cũng tự hiểu." Hắn cười cười rồi quay người đi.

Mọi người đều đã có ý định của mình, nơi này vô cùng nguy hiểm, nhưng muốn tìm bảo vật thì chỉ có thể liều mạng mà lên thôi.

Chương 923

Một nhóm người lại lần nữa tới nơi đó, chọn đúng cái lối cửa cũ.

Dẫu sao hai cái lối cửa kia người ta đã hy sinh hết rồi, không biết bên trong thế nào.

Đã từng đi qua con đường này rồi, đương nhiên là quen thuộc hơn.

Hà tất phải mạo hiểm đi lối khác để tìm cái chết.

Sở Văn không biết hai lối kia có nguy hiểm hay không, nhưng thực tế là lối này cũng chẳng tốt lành gì cho cam.

Nếu không có lão đầu kia cứu mạng, chắc họ cũng chẳng sống nổi.

Cầm đèn pin từng bước đi tới, né tránh những vị trí cạm bẫy trước đó.

Mấy bức tường ở đây đều đã nâng lên cả rồi, không biết cơ quan rốt cuộc nằm ở đâu.

Thế là mấy người dừng lại, hiện tại mọi người đi sát sạt nhau, sinh sợ lại xảy ra tình huống như lần trước.

Ở đây bất cứ lúc nào cũng có thể có một bức tường sập xuống, chặn đường đi hoặc chia cắt mọi người.

Sở Văn không biết mộ chủ nhân tại sao lại thích làm trò này, dường như bị cách ly mấy lần rồi.

Làm nghề này bao lâu rồi, chưa bị tường cách ly bao giờ, toàn là từ dưới đất rớt xuống hố thôi.

Cũng may là mạng lớn, bao lâu rồi mà vẫn giữ được cái mạng già.

Trương Ma Dương vừa đi vừa quan sát xung quanh, không hề có

chút dáng vẻ sợ hãi, trái lại càng đánh càng hăng.

Bắt đầu cảm thấy hứng thú với mọi thứ trong này, trong lúc đó còn bắt Sở Văn kể lại mấy lần về chuyện gặp quái vật lông đen.

Sở Văn đương nhiên cũng có chút khoa đại, kể lại cảnh tượng đấu trí đấu dũng với quái vật lông đen lúc đó.

Dù có thất bại thì cũng không thể thất bại một cách mất mặt được, Sở Văn lẩm bẩm trong lòng.

Nhưng đang đi thì phát hiện con đường lần này dường như có chút khác biệt, so với vị trí lần trước dường như đã có sự thay đổi.

"Rốt cuộc là thế nào?" Sở Văn không nhịn được hỏi.

Những thứ khác đại trí đều giống nhau, những nơi từng đi qua cũng y hệt.

Đi loanh quanh một hồi lâu mà vẫn không phát hiện mộ thất chính nằm ở đâu.

Rõ ràng trên bản đồ đã vẽ ra rồi, mà đi đâu cũng thấy ngõ cụt.

Tên mộ chủ nhân này rốt cuộc giấu mộ ở chỗ nào?

Tiểu Ca tìm một chỗ ngồi xuống, dứt khoát lấy bản đồ ra tỉ mỉ nghiên cứu.

Mấy phút trôi qua mà vẫn không thấy có biến động gì.

Nghỉ ngơi mấy ngày rồi đột nhiên xuống đây thấy hơi lạnh.

Đồ lặn mua bên ngoài mặc vào có chút mỏng manh.

Con đường này nhìn kiểu gì cũng không thông, như đang đi trong một cái ngõ cụt vậy.

Càng đi Sở Văn càng thấy không đúng, phát hiện đường trong này hoàn toàn thay đổi, khác xa so với lần trước.

Đang đi bỗng cảm thấy quen thuộc, lại là một cái mộ mê cung.

Ngoài việc thấy khó hiểu, dọc đường hắn vẫn luôn cẩn thận tìm kiếm cơ quan.

Bởi vì từ khi phát hiện vách tường có thể tự động hạ xuống, ai nấy đều cẩn thận hơn.

Mấy người cơ bản là dính chặt vào nhau, sinh sợ không cẩn thận lại bỏ rơi ai đó.

Mấy người như đang tản bộ trong mê cung vậy, hoàn toàn không có đầu manh mối nào.

Sở Văn tức đến nghiến răng, tấm bản đồ này chắc không sai đâu, tại sao trong này lại bị tường chặn đứng thế này?

"Để tôi đập nát nó ra." Sở Văn đứng trước bức tường kia thốt lên một câu.

Tiểu Ca nhược hữu sở tư nhìn bức tường nhưng không đáp lời Sở Văn, dường như đang suy nghĩ.

Chương 924

Sở Văn vừa rồi nói ra chỉ vì nhất thời bốc đồng, nhưng một lúc sau Tiểu Ca cư nhiên gật đầu, dường như đã mặc nhận.

Khi Sở Văn lấy dụng cụ trong túi ra chuẩn bị cùng Trương Ma Dương làm một trận ra trò, thì Tiểu Ca lại ngăn phía trước.

"Đợi đã, bức tường này không thể đập loạn.

Có khả năng bên trong ẩn chứa nguy hiểm chưa biết, quan sát một lát rồi hãy ra tay, đừng có đập vỡ nó." Tiểu Ca lãnh tĩnh phân tích.

So với Tiểu Ca, Sở Văn cảm thấy mình kém một bậc.

Hắn thuộc kiểu mãng xà, còn Tiểu Ca lại có thể nhạy bén phân tích sự việc thấu triệt.

Suy tính một hồi, Tiểu Ca không tìm thấy bất kỳ cơ quan nào trên tường, thế là đành phải ra tay từ đây.

Hoàng Hạo cũng tập trung tinh thần theo sát, cũng muốn giúp một tay.

Đợi đến khi ba người mỗi người một cuốc bổ xuống, mới phát hiện bức tường này cứng hơn nhiều so với tường gạch thông thường.

Cái cuốc đầu tiên đã dùng không ít sức, kết quả phát hiện tường chỉ nứt ra một cái lỗ nhỏ xíu.

Cái lỗ nhỏ đó nhỏ đến mức không đáng kể, tương đương với việc bức tường bị trầy da một miếng vậy.

"Vãi chưởng, tường cư nhiên cứng thế này, biết khi nào mới đập tan được bức tường này đây." Hoàng Hạo không nhịn được chửi thề thành tiếng.

Kiểm tra một vòng, xung quanh không có bất kỳ cơ quan nào, cũng không có thứ gì có thể mở được bức tường này.

Tường cứng như vậy, cứ thế này thì biết đến năm nào tháng nào mới xong.

Trong này có dụng cụ nổ, nhưng trong tình huống thông thường sẽ không dùng bừa bãi.

Sở Văn nhíu mày nhìn bức tường một cái, sau đó lại dùng sức đập lên.

Lần này cũng y hệt không có động tĩnh gì, mặt tường chỉ để lại một cái hố nông choèn.

"Giờ làm sao đây, mộ chủ nhân đúng là thâm thật.

Để phòng tránh kẻ ngoài vào, cư nhiên phong tử mộ thất ở bên trong." Sở Văn nhìn bức tường, nhược hữu sở tư.

Nhưng cũng không ngăn cản được họ, tuy nhất thời chưa thể phá được, nhưng bỏ ra một khoảng thời gian chắc chắn có thể cậy được nó ra.

Thế là mấy người áp dụng một phương pháp khác: nổ tung nó.

Trong túi Trương Ma Dương có đồ tốt, thế là Sở Văn không nói hai lời lấy mấy thứ trong túi ra.

Tiếp đó đặt thứ đó vào góc tường, chuẩn bị dẫn nổ để trực tiếp phá tường.

Sau khi mọi chuyện chuẩn bị xong, mọi người đều lùi ra xa.

Thứ này có hiệu quả hẹn giờ đơn giản, thời gian không dài, chỉ một phút.

Lùi ra xa, đứng từ xa quan sát.

Về uy lực thì ai nấy đều rõ.

Chỉ nghe thấy tiếng "oanh" một cái, bụi bay mù mịt.

Sở Văn đã có chuẩn bị, vội vàng bịt mũi miệng, một tay phẩy phẩy.

Những người khác cũng vậy, một tay bịt mũi, tay kia phẩy bụi để xua bớt đi.

Mất một hồi lâu, đám bụi mới từ từ tan hết.

Sở Văn bỏ tay xuống, ho sặc sụa mấy cái.

Đám bụi này đúng là sặc người, nhưng cũng không còn cách nào khác, trước tiên cứ qua xem tường đã mở chưa.

Nhưng khi mọi người nhìn bức tường kia, không khỏi bắt đầu cảm thán.

Bởi vì tất cả mọi người tụ tập lại một chỗ, phát hiện bức tường chỉ mở ra một cái lỗ không lớn lắm.

Nhưng ước tính sơ bộ thì vẫn có thể chui qua được, mấy người họ không phải kiểu thân hình quá khổ nên có thể trực tiếp chui vào.

Sở Văn thở dài một tiếng, lắc đầu.

Chương 925

Cuối cùng quyết định thử lại lần nữa, cái lỗ này tuy chui qua được, nhưng lỡ lúc gặp chuyện muốn thoát ra thì khó lắm, chẳng lẽ từng người từng người xếp hàng chui ra sao?

Thế là lại làm theo quy trình vừa rồi dẫn nổ thêm một lần nữa, lần này quay lại xem thì thấy xuất hiện một lỗ hổng khá lớn.

Thế là mọi người đeo hành trang, trực tiếp đi vào trong.

Sau khi vào trong, đập vào mắt là một chiếc quan tài lớn ở chính giữa.

Chiếc quan tài này nhìn từ xa có thể thấy sự hoa lệ, thứ này có mấy lớp, có thể gọi là một bộ đại quan quách.

Chỉ riêng việc mở quan tài thôi cũng tốn không ít sức lực, phải mất khá nhiều thời gian.

Nhưng nó không giống với những ngôi mộ khác, phóng mắt nhìn qua cũng chỉ có một chiếc quan tài đặt ở trung tâm.

Bên cạnh cư nhiên không có đồ tùy táng nào khác, mọi người cũng không dám lơ là cảnh giác.

Bốn người nhìn nhau một cái, rồi lại đứng sát vào nhau.

Sở Văn đột nhiên thấy trên đất dường như có đồ án, mặt đất vốn có từng ô vuông một, những ô vuông đó trông như những kẽ hở để lại.

Những ô vuông này kéo dài tới chỗ ngôi mộ, cũng không biết dẫn tới đâu.

Tiểu Ca lấy bản đồ ra, tấm bản đồ này thực chất cũng chỉ là một

cái phác thảo bên ngoài, bao gồm cả vị trí tổng thể.

Tiểu Ca luôn có một chỗ không hiểu nổi, đó là bên cạnh dấu hiệu chỉ vị trí mộ thất chính có viết nguệch ngoạc mấy chữ.

Một chuỗi chữ số viết bằng thể phồn thể, nhưng hoàn toàn không biết có hàm nghĩa gì.

Trước đó khi Tiểu Ca ở trong thôn đã bắt đầu nghiên cứu phiên dịch dãy số, nhưng không có kết quả.

Phóng mắt nhìn qua, trong mộ này chẳng có gì cả, chỉ có một chiếc quan tài, vậy những ô vuông trên đất để làm gì?

Có liên hệ gì với dãy số kia không...

Không dám bước thêm bước nào nữa, vì họ đang đứng trên hai ô vuông gần nhất.

"Để tôi thử là biết liền." Hoàng Hạo chuẩn bị lấy một thứ gì đó, theo cách cũ định lăn trên mặt đất.

Sở Văn phát hiện ra động cơ của gã, vội vàng ngăn lại.

Suýt chút nữa là không ngăn kịp, trong tình thế cấp bách Sở Văn đẩy mạnh một cái.

Hắn đẩy hướng ra phía ngoài, vì sợ Hoàng Hạo ngã vào những ô vuông khác sẽ khiến gã rơi vào nguy hiểm.

Hoàng Hạo bị Sở Văn đẩy một phát như vậy, cả người đập sầm vào bức tường kiên cố kia, trong nháy mắt chỉ thấy hoa mắt chóng mặt.

Gã lẩm bẩm quay lại: "Sao đẩy tôi?" Nhìn vẻ mặt thì không giống như thực sự tức giận.

Sở Văn cười cười: "Lỡ cái thứ đó lăn đi, trong này xảy ra sập đổ quy mô lớn thì chúng ta đều bị chôn sống ở đây mất." Trong sách có

nhắc tới những tình huống tương tự, mộ chủ nhân thiết lập trùng trùng cơ quan, đi sai một bước là có thể rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Sợ là những ô vuông này liên kết với nhau, có khi đi sai một bước là tiêu đời.

Hoàng Hạo nghe vậy mới thấy phân tích đúng, thế là không nói gì nữa, im lặng đứng sang một bên.

Tiểu Ca mỉm cười tán thưởng, Sở Văn cũng nhìn lại cười theo.

Hai người khá là tâm đầu ý hợp, đôi khi nhắc nhở lẫn nhau.

Còn Trương Ma Dương là một kẻ cuồng thám hiểm, Hoàng Hạo cũng là gã mãng phu.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, không ai dám khinh cử vọng động.

Tiểu Ca vẫn luôn cầm tấm bản đồ kia, siết chặt trong tay.

Dãy số đó y đã thuộc lòng, trong lòng vừa nghĩ vừa chậm rãi đọc ra: "Bảy chín năm ba sáu tám." Sáu con số, tất cả những người có mặt đều nghe thấy.

Nhưng vẫn không tìm ra quy luật, các ô vuông trên đất lại khá nhiều.

Căn bản không biết mấy con số kia có liên hệ gì với các ô vuông trên đất không, lỡ như đoán sai thì chẳng phải sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng sao.

Sở Văn nghiến răng, vẫn luôn suy ngẫm về sáu con số kia, nếu dãy số này đặc biệt xuất hiện trong bản đồ thì chắc chắn phải có nguyên nhân của nó.

"Tiếp theo phải làm sao?

Chương 926

Phát hiện ra gì chưa?" Trương Ma Dương ló đầu ra hỏi.

Tiếp đó bắt đầu đếm từng ô vuông một, Sở Văn không hiểu gã đang làm gì, chỉ tưởng là gã đang buồn chán.

Bốn người đứng trên hai ô vuông, căn bản không dám loạn động, bị hai ô vuông dưới chân hạn chế hoàn toàn.

Đang lúc trăm mối không lời giải, Trương Ma Dương đột nhiên hắt hơi một cái rõ to.

Sau cái hắt hơi đó quán tính hơi lớn, khiến gã không đứng vững, đầu lao về phía trước.

Thế nhưng giây tiếp theo lại chẳng có bất cứ chuyện gì xảy ra, tôi đứng trên ô gạch đó, mở to hai mắt.

Xung quanh không hề có bất cứ thay đổi nào, ngay cả âm thanh cũng không.

Một mảnh tĩnh mịch, yên tĩnh như chết chóc.

Sở Văn vẫn luôn quan sát, sợ rằng sẽ có chuyện gì đó xảy ra, nhưng dù thế nào thì cũng chẳng có ảnh hưởng gì.

Y thở phào nhẹ nhõm, lòng mới thả lỏng.

"Cứ cẩn thận một chút là được, không sao cả." Sở Văn trách móc nói.

Nếu vừa nãy sơ ý chạm vào cơ quan, thì bốn người họ có lẽ đều sẽ bỏ mạng.

"Mọi người đều cẩn thận một chút, xem tiếp theo có cơ quan không, đừng tùy tiện di chuyển." Tiểu Ca vẫn luôn giữ vẻ mặt trầm

tĩnh, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm xuống đất, chốc chốc lại nhìn tấm bản đồ trong tay.

Những con số trên tấm bản đồ này không biết rốt cuộc có ý nghĩa gì, Sở Văn nhìn nửa ngày nhưng không thể tìm kiếm được một thông tin hữu ích nào trong đầu.

Có lẽ những con số này chỉ là một trò lừa bịp thôi.

Hoặc có lẽ những ô gạch dưới đất chỉ để trang trí cho đẹp, chứ không phải cơ quan.

Nhưng không ai dám manh động, sợ rằng chỉ cần bất cẩn một chút, tất cả sẽ sụp đổ.

Trước đây Sở Văn cũng từng đọc trong một cuốn sách rằng những kẻ đào vàng kia, vì đi sai một bước mà tất cả đều bị chôn vùi tại chỗ.

Phải biết rằng vốn là đi đào vàng, kết quả lại trở thành vật bồi táng trong đó, đó là một chuyện bi thảm đến nhường nào.

Tiểu Ca nhìn chuỗi số kia, đột nhiên ánh mắt sáng lên.

Sở Văn biết y dường như đã hiểu ra, có thể đã tìm ra quy luật từ đó.

Sở Văn vội vàng ghé lại gần, tò mò hỏi: "Nhìn ra rồi à?" Tiểu Ca lắc đầu, không khỏi khiến mọi người có chút thất vọng, nhưng giây tiếp theo lại tiếp lời: "Tôi không chắc lắm, nhìn đối diện bức tường cũng có một chuỗi số.

Tôi đoán hai chuỗi số nối liền nhau cũng vừa đúng mười chữ số, có thể có liên hệ với những ô gạch trên mặt đất." Trên mặt đất toàn những khe nứt từng đường từng đường, Sở Văn trước đây không để ý, hóa ra thật sự có mười tầng.

Nếu không nhìn theo chiều ngang thì có lẽ là vậy.

Nhưng hiện tại không ai có thể đảm bảo, cái nào là chính xác.

Hoàng Hạo thấy mọi người đều đang do dự, bèn chủ động đứng ra.

Hai tay hắn nắm chặt lại, ánh mắt lóe lên một tia kiên nghị.

"Để tôi thử trước vậy, không thể cứ ngồi chờ chết ở đây, cứ mãi như vậy thì chẳng làm được gì cả." Y đứng trước mặt mọi người.

Hiện tại, bốn người đang cố gắng chen chúc trong hai ô gạch lớn, phía trước một chút cũng nằm trong hai ô gạch đó.

Ánh mắt y kiên định, chưa từng có chút do dự.

Sở Văn đột nhiên cảm thấy Hoàng Hạo đã thay đổi, tuy rằng y không tiếp xúc nhiều với gã.

Nhưng ban đầu nhìn gã cũng không tốt đến vậy, giờ lại dám chủ động đứng ra.

Tiểu Ca dường như đang suy nghĩ điều gì đó, cứ lắc đầu liên tục, thỉnh thoảng lại sờ cằm.

Sở Văn biết động tác đó là y chuẩn bị tự mình thử rồi.

Vừa định ngăn, lại thấy Hoàng Hạo đã trực tiếp giẫm lên ô gạch tiếp theo theo chuỗi số đó.

Sở Văn giật mình, vội vàng xem có biến hóa gì không.

Chỗ tôi đang đứng và Trương Ma Dương đang đứng cách nhau một ô, nhưng lại trùng hợp cũng phù hợp với quy luật chuỗi số.

Chương 927

Chuỗi số này được sắp xếp theo một định lý đặc biệt, vài người đều nhìn ra được, vì trước đây đều đã thấy trong sách cổ.

Hiện tại hai người đều bình an vô sự, Sở Văn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng vừa mới thả lỏng, lại nghe thấy tiếng "ầm ầm", tiếp đó cả người bắt đầu rung chuyển, dưới chân như xảy ra động đất vậy.

Sự rung lắc dữ dội khiến tôi đứng không vững.

Sở Văn suýt nữa thì ngã sấp mặt, nhưng Tiểu Ca mắt nhanh tay lẹ đã kịp thời tóm lấy tôi.

Sở Văn dựa vào Tiểu Ca, giờ mới đứng vững hơn nhiều, nhưng dưới chân vẫn rung lắc dữ dội.

Vội vàng nhìn xuống dưới chân, một tầng ô gạch đang rung lắc kịch liệt.

Khi tôi nghĩ sắp có chuyện lớn xảy ra, lại bất ngờ thấy vị trí của Trương Ma Dương và Hoàng Hạo không có chuyện gì.

Họ đứng đặc biệt vững vàng, dưới chân không hề có chút rung lắc nào.

Ngược lại, họ lại có chút lo lắng nhìn Tiểu Ca và tôi, điều này khiến tôi có chút kỳ lạ.

Vì sao chỉ có một tầng bị rung lắc?

Trong khi Sở Văn đang suy tư, cả người Tiểu Ca đều ở trong trạng thái cảnh giác.

Tôi mới ý thức được có chuyện không ổn, phía dưới dường như sắp sụp đổ rồi.

Rung lắc càng lúc càng dữ dội, Sở Văn mấy lần đều đứng không vững, may mà một tay tôi vịn vào Tiểu Ca.

Cảm giác như rất lâu, nhưng cũng chỉ trong chốc lát.

Tiếp đó, những ô gạch dưới chân bắt đầu xuất hiện vết nứt, một đường, hai đường, ba đường bắt đầu chậm rãi phân nhánh.

"Không hay rồi, những thứ dưới kia sắp sụp đổ hết rồi." Tiểu Ca hô lớn một tiếng.

Tiếp đó, không nói hai lời, y trực tiếp kéo Sở Văn nhảy về phía trước, miệng hô lên một tiếng: "Nhảy!" Sở Văn còn chưa hoàn hồn, nhưng đã đứng cạnh Hoàng Hạo.

Ba người họ dựa sát vào nhau trên một không gian nhỏ, ô gạch đó lớn như vừa nãy.

Chỉ là vừa nãy bốn người giẫm trên hai ô gạch, giờ lại ba người đứng trên một ô gạch.

Chân chạm chân, hầu như không ai có thể nhúc nhích.

Cũng không biết trong khoảnh khắc vừa rồi, Tiểu Ca đã có nghị lực lớn đến mức nào để kéo tôi đi, hai người họ không hề chạm vào ô gạch khác.

Sở Văn có chút kinh hồn chưa định, lúc này lại nghe thấy một tiếng nổ lớn "ầm", phía sau một dãy ô gạch bắt đầu sụp đổ.

Ban đầu tôi nghĩ mặt đất sẽ sụt xuống một mảng, rồi để lộ ra bẫy rập hay gì đó.

Hoặc là bên dưới có gai nhọn, rơi xuống đó sẽ bị gai đâm chết.

Kết quả một cảnh tượng đáng ngạc nhiên lại tiếp diễn, sau một

tiếng nổ lớn.

Phía sau một hàng ô gạch, cũng chính là vị trí vừa nãy tôi đứng, bắt đầu không ngừng rơi xuống, thậm chí sâu đến vô tận.

Sở Văn ngu người, lúc này đứng ở mép ô gạch đó.

Chậm rãi cúi đầu nhìn xuống dưới, nhìn một cái thì không sao, nhưng lại khiến trái tim tôi đập mạnh.

Phía dưới căn bản không thấy đường, chỉ là một mảng đen kịt.

Vốn dĩ đây là một ngôi mộ dưới đáy biển, không có vị trí nào sâu hơn được nữa.

Nhưng nhìn một cái thì không sao, rõ ràng sâu không thấy đáy, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

"Hù…" Sở Văn thở ra một hơi khí đục.

Nhìn con đường sâu không thấy đáy kia, suýt nữa thì sợ chết khiếp.

May mà tôi cũng đã chứng kiến nhiều rồi, trong lòng cố gắng nhắc nhở mình không được quá hoảng loạn.

Chứng kiến càng nhiều, càng ít bị dọa, chỉ là những thứ đột ngột xuất hiện khiến tôi có chút không kịp phản ứng.

Giả như vừa nãy Tiểu Ca không kéo tôi một cái, tôi cứ đứng đực ra đó, thì giờ có lẽ đã chìm vào vực sâu rồi.

Chương 928

Lòng tôi thắt lại… Hoàn cảnh hiện tại vô cùng khó khăn, không còn đường lui nữa.

Phía sau là một cái hố sâu vô tận, lùi lại một bước thôi cũng sẽ rơi xuống, ngay cả xương cốt cũng không vớt lên được.

Đã như vậy, chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Thử theo thứ tự vừa nãy, có lẽ mỗi khi tiến một bước, phía sau sẽ lại sụp đổ.

Hiện tại ba người đứng trên cùng một ô gạch, hơi sơ suất một chút có thể sẽ bị đẩy ra ngoài.

Lúc này Trương Ma Dương cũng dễ chịu hơn nhiều, đứng ở một bên nhìn.

"Nhanh xem hai con số tiếp theo phải đi hai ô nào?" Sở Văn cố gắng nói nhỏ một chút.

Hiện tại sợ rằng một tiếng động lớn, vạn nhất chấn động xuống, thì cũng đã quá lo xa rồi.

Tiếp theo Tiểu Ca lại đưa ra hai con số, bốn người đều nhìn về phía trước.

Kết quả phát hiện hai con số cách vị trí của họ hơi xa, một trong số đó hơi gần hơn một chút, còn một vị trí khác lại khiến người ta khó chịu.

Rõ ràng là không thể đến được vị trí đó, có phải cái hố đó được bố trí bẫy rập không?

"Giờ phải làm sao?" Hoàng Hạo với thân hình to lớn cũng bắt đầu

bó tay bó chân.

Không dám cử động loạn xạ nữa, ba người đứng trong một ô gạch không lớn, vốn đã khó chịu rồi.

Cứ nhúc nhích loạn xạ nữa thì e rằng đều bị đẩy ra ngoài, vì vậy hiện tại động tĩnh nhỏ đi rất nhiều.

Trương Ma Dương nghe thấy con số đó, liền nhìn ba người kia một cái.

Một trong các con số gần nhất với họ, nhưng ba người đi cùng nhau thì độ khó sẽ lớn hơn.

Rõ ràng là một ngôi mộ, lại bố trí cơ quan trùng trùng điệp điệp.

Chắc nằm mơ cũng không ngờ sẽ bị chủ mộ chơi khăm như vậy, hiện tại tiến thoái lưỡng nan.

"Đi đi, chỉ có vị trí đó gần nhất." Tiểu Ca không nói hai lời, để Hoàng Hạo đi trước đến ô gạch đó.

Trương Ma Dương cũng không hề chần chừ, một cú bật người đã nhảy qua.

Y ổn định đáp xuống ô gạch đó, cũng không có bất cứ tình huống nào xảy ra, cuối cùng mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ suy đoán của họ là chính xác, chỉ cần đi đúng ô gạch thì sẽ không có chuyện gì.

Cái chủ quan tài kia đã ở sau tám ô gạch phía trước rồi, kiên trì một chút nữa thôi.

Còn lại chỉ có ba người, một ô gạch khác cách họ khá xa.

Ước chừng, khoảng hai mét rưỡi đến ba mét.

Hiện tại không có cách nào để nhảy qua, ngay cả nhảy tại chỗ

cũng không có chỗ để lấy đà.

Giờ độ khó lớn hơn rồi, không nhảy qua thì có lẽ sẽ gặp nguy hiểm.

Về cơ bản là một nhiệm vụ không thể hoàn thành, ba người nhìn nhau.

Cuối cùng Tiểu Ca nói, lấy ra một thứ từ trong túi, quyết định thử xem, vạn nhất chỉ cần tiến một ô, phía sau sẽ sụp xuống thì sao?

Chẳng lẽ những con số kia không có liên quan gì?

Nhưng hiện tại cũng không xác định được, rốt cuộc có bẫy rập không.

Vì an toàn, Tiểu Ca trực tiếp lấy ra một thanh trường kiếm.

Y hít sâu một hơi, dùng trường kiếm chọc chọc vào ô gạch bên cạnh.

Kết quả ô gạch bên cạnh đột nhiên lún xuống, còn những ô khác thì không động tĩnh gì.

Xem ra con số đã được tính toán chính xác, nhưng tiếp theo lại khiến người ta khó xử, rốt cuộc phải làm sao mới có thể nhảy sang ô gạch khác được.

Sở Văn cắn răng, cuối cùng ba người quyết định phải nhảy qua.

Tiểu Ca có thân thủ khá tốt, vì vậy sau khi quyết định kỹ lưỡng, y đi trước.

Chương 929

Y đã chuẩn bị xong, sau đó bật nhảy một cái.

Vừa vặn đáp xuống mép ô gạch đó, đứng vững trên ô gạch đó.

Đợi khi y vừa đáp xuống ô gạch đó, một ô gạch bên cạnh Sở Văn lại bắt đầu rung lắc dữ dội.

Tôi biết tiếp theo sẽ có chuyện xảy ra, vì vậy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Vô ích, những người còn lại hiện tại chỉ có thể tự mình nhảy qua, không nhảy qua thì chỉ có đường chết.

Vì vậy, tôi dùng hết sức lực toàn thân bật nhảy một cái, kết quả lại xảy ra bất ngờ.

Tôi vừa vặn chỉ chạm được mũi chân xuống mặt đất đó, kết quả trượt chân suýt nữa thì rơi xuống.

Tôi lắc lư tứ phía trong không trung, cố gắng giữ thăng bằng.

Tiểu Ca định kéo tôi một cái, nhưng lúc đó tôi vừa vặn tìm được điểm tựa giữ thăng bằng, vì vậy đã ổn định được thân hình.

Sở Văn thở phào nhẹ nhõm, hiện tại tôi cũng an toàn rồi.

Nhưng âm thanh bên kia càng lúc càng lớn, mắt thấy những ô gạch đó lại xuất hiện vết nứt.

Hầu như giây tiếp theo sẽ sụp đổ, Sở Văn hô lớn một tiếng: "Đừng chần chừ, nhảy mau!" Hoàng Hạo có chút sợ hãi, vẫn luôn sợ độ cao.

Vừa nãy sắc mặt tái nhợt, vẫn luôn không biểu lộ ra vẻ sợ hãi.

Nhưng bây giờ khoảng cách xa như vậy, rốt cuộc phải làm sao

mới có thể nhảy qua được, e rằng với sức nhảy của y căn bản không có hy vọng có thể nhảy qua được.

Nhưng mắt thấy những ô gạch phía dưới sắp rơi xuống, không còn cách nào khác, y nhắm mắt bật nhảy về phía trước một cái thật mạnh.

Trong không trung cảm giác như bị hẫng chân, cơ thể đang rơi xuống nhanh chóng.

Khi y nghĩ mình chắc chắn sẽ chết, phía trên lại có một bàn tay nắm chặt lấy y, tiếp đó là bàn tay thứ hai.

Đôi mắt vốn dĩ đang nhắm lại mở ra, y cố gắng ngẩng đầu nhìn lên trên, kết quả phát hiện hai người mỗi người nắm lấy một tay.

Nhưng cũng vì tình thế hiểm nghèo, mặt y dán chặt vào tảng đá.

Cọ xát vài cái, e rằng trên mặt đã bắt đầu rỉ máu.

Chút đau đớn đó không đáng là gì, hiện tại y sợ sẽ kéo hai người kia xuống theo.

Nhưng Sở Văn không hề có dấu hiệu buông tay, cuối cùng hai người họ đã tốn chín trâu hai hổ sức lực, cuối cùng cũng kéo y lên được.

Phía sau còn bảy tầng ô gạch, mỗi bước tiếp theo, đều vô cùng gian nan.

Có vài lần suýt nữa thì rơi thẳng xuống dưới, may mà ý chí kiên định.

Mỗi người đều có mỗi đặc điểm riêng, Tiểu Ca trầm tĩnh.

Sở Văn quả cảm, qua sự phối hợp của vài người, họ đã đứng vững trước quan tài.

Đợi khi thoát khỏi hiểm cảnh, vài người hầu như đồng thời ngồi

phịch xuống.

Nằm vật ra đất, ngẩng đầu nhìn lên vách đá phía trên, tất cả đều mỉm cười.

Đây cũng là lần đầu tiên bốn người cùng nhau trải qua sinh tử, không ai nói gì, nhưng dường như giữa họ đều đã trở thành anh em.

Vốn dĩ bốn người là bạn bè riêng biệt, nhưng hiện tại về cơ bản đã gắn kết bốn người họ lại với nhau một cách chặt chẽ.

Đợi sau khi nghỉ ngơi khoảng mười phút, thể lực cũng đã hồi phục không ít.

Những vết máu trên mặt Hoàng Hạo cũng đã khô lại, lúc này những vết máu đó vương trên mặt y, có chút đáng sợ.

Y không hề để ý, thậm chí hoàn toàn không cảm thấy đau.

So với khoảnh khắc sinh tử vừa rồi, y căn bản không để ý những vết thương nhỏ này.

Thật lòng mà nói, hiện tại trong lòng y có chút cảm động, mấy lần suýt gặp nguy hiểm, đều được ba người kia cứu.

Nhưng sau khi trải qua chuyện vừa rồi, y càng thêm tức giận.

Hoàng Hạo tức tối, trực tiếp một cước đá thẳng vào quan tài.

Chương 930

Chết rồi còn bày trò, đúng là khiến người ta tức điên, nhưng hiện tại gã không phải kẻ xâm nhập.

Chủ mộ một là để sau khi chết được yên ổn, hai là để đồ bồi táng không bị người khác trộm đi.

Thế nhưng một cước đá vào, quan tài lại bắt đầu rung lắc dữ dội, lờ mờ Sở Văn lại có thể nhìn thấy bên trong có khí đen bốc ra.

"Vãi chưởng, một cước đá bay cả hồn người ta luôn à?" Sở Văn sợ hãi mở to hai mắt.

Vừa mới đi ra từ quỷ môn quan, chốc lát nữa lại đụng phải đồ sống.

Tôi thầm đoán, vận khí gì mà đen đủi thế, thứ gì cũng đụng phải.

Nhưng Hoàng Hạo không biết nghĩ gì, đột nhiên "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, cả người thành kính phủ phục trên mặt đất.

Đúng lúc đó, quan tài đột nhiên im lặng lại, không còn rung lắc dữ dội nữa.

Tôi không ngờ chiêu này lại hữu dụng đến vậy, không khỏi có chút kinh ngạc.

Vừa nãy căn bản tôi không nghĩ nhiều đến vậy, chỉ sợ lại xuất hiện một con thây ma to đùng.

Cũng không phải tôi không có cốt khí, quỳ trời quỳ đất quỳ cha mẹ thì được, chứ dù sao cũng chỉ là một xác chết.

Tên này lúc sống chức vị chắc không nhỏ, nếu không cũng sẽ không tạo ra những thứ quy mô lớn như vậy.

Đợi một lúc, nghe không có động tĩnh gì nữa, tôi mới lại đứng dậy.

"Giờ làm sao đây… Bị Hoàng Hạo đá một cước mà đã phản ứng lớn thế, nếu tôi lật nắp quan tài lên, có khi nào thật sự nhảy ra một con thây ma không?" Sở Văn cười ngượng nghịu.

Ai biết được thể chất của tôi luôn đụng phải những thứ đó, có thể vận may thực sự quá tốt, đều để tôi đụng phải, nhưng đó cũng không phải chuyện tốt.

Không phải ai cũng có đãi ngộ như vậy, đụng phải thứ gì cũng không đào được.

Gần đây tôi toàn đụng phải côn trùng, thây ma, một đống thứ kỳ quái lại ghê tởm.

Nghe lời Sở Văn nói, Tiểu Ca lại đặc biệt trầm tĩnh.

"Sẽ không đâu, thông thường không có mấy chủ mộ nguyện ý biến mình thành thứ đó.

Những thứ như thây ma, thông thường đều là những con quan tài canh cửa bên ngoài, để dọa đuổi những kẻ trộm mộ." Y đi đến gần quan tài, nhìn nó với vẻ suy tư.

Sở Văn lại cảm thấy mất mặt quá, vừa nãy tôi đã làm gì thế… Hầu như chốc lát nữa mặt tôi sẽ đỏ bừng, thật sự quá ngượng ngùng, vừa nãy không nói không rằng đã trực tiếp cúi lạy lão gia.

Ngẩng đầu nhìn hai người kia một cái, kết quả phát hiện sự chú ý của họ căn bản không ở đây.

May mà không có ai trêu chọc, nếu không hiện tại tôi có lẽ đã rơi vào một cảnh giới ngượng ngùng rồi.

Nếu những người khác ở đây chắc chắn sẽ cười nhạo, nhưng may

mà hai người kia, vừa nãy bốn người họ đang trải qua sinh tử, chắc sẽ không còn trêu chọc nữa.

Trong lòng tôi thở phào nhẹ nhõm, từ nay về sau phải ghi nhớ, chuyện mất mặt như vậy tuyệt đối không làm nữa.

Đợi một lúc, thấy Tiểu Ca đang nhìn chằm chằm vào quan tài, tôi bèn mở miệng hỏi: "Vậy vừa nãy là chuyện gì vậy?" Tôi cũng không sợ mất mặt, dù sao ở đây cũng không có ai trêu chọc, hiện tại điều quan trọng là phải hỏi ra vấn đề này.

Tiểu Ca mắt vẫn không rời khỏi quan tài, không ngẩng đầu lên mà nói: "Có lẽ vừa nãy một cước đá vào quan tài, không cẩn thận đã kích hoạt một cơ quan nào đó." Sở Văn nghe xong giật mình, quan tài hẳn phải cực kỳ nặng, làm sao có thể cách một cái quan tài mà lại kích hoạt được cơ quan.

Hoặc là những công tượng xưa kia có thủ pháp thành thục, năng lực mạnh.

Hoặc là chỉ khiến những cơ quan đó dễ dàng kích hoạt mà thôi, chắc là vậy đi.

"Vậy giờ phải làm sao, nhìn bên trong có rất nhiều cơ quan, không dễ dàng nhảy qua đâu." Sở Văn có chút hoang mang.

Vừa mới bước vào cảnh giới sinh tử, giờ lại sắp phải mở quan tài.

Đúng lúc đó, Tiểu Ca đột nhiên cúi người xuống.

Y chậm rãi di chuyển về phía sau quan tài, Sở Văn thấy vậy cũng đi theo.

Tôi nghĩ có thứ gì đó không thể chạm vào, vì vậy tôi cũng đi theo Tiểu Ca cúi xuống.

Kết quả Tiểu Ca lại nhìn phía sau quan tài, từ bên trong rút ra một

sợi dây xích sắt lớn.

Sợi dây xích sắt đó to bằng cánh tay nhỏ, nhìn rất chắc chắn, một đầu của nó nối vào quan tài.

Còn đầu kia… Sở Văn lại thấy nó chôn chặt trong bức tường phía sau, còn dài bao nhiêu thì không biết.

Chương 931

Sở Văn đứng thẳng dậy, thấy Tiểu Ca chỉ phát hiện ra một sợi dây xích sắt, không có gì bất thường, cũng không cần phải cúi người nữa.

Sợi dây xích sắt to như vậy có ý nghĩa gì?

Trong đó lại có bí ẩn sao?

Hoặc cũng là một trong những cơ quan.

Sở Văn nhìn sợi dây xích sắt với vẻ suy tư, tuy rằng hiện tại trông như vậy, nhưng cũng có thể thấy sợi dây xích đó chôn sâu trong tường.

"Cái gì vậy?" Hoàng Hạo đi tới, hỏi một cách khó hiểu.

Mọi người đều có thể nhìn thấy sợi dây xích sắt đó, nhưng không biết trong đó có bí mật gì.

Tiểu Ca lại dùng tay nắm lấy sợi dây xích sắt, chậm rãi lần về phía sau dọc theo bức tường như mò dưa vậy.

Đột nhiên sắc mặt y thay đổi: "Phía trên có một cái quan tài giả chôn sâu dưới đất." Câu nói đó không hề vô căn cứ, sau phán đoán của y, y có thể xác định chính xác rằng quan tài thật nằm dưới cái quan tài giả đó.

"Đây cũng là một cái quan tài bên trong chắc chắn có cơ quan, có người đã miễn cưỡng mở nó ra, nhưng bên trong cũng không có gì." Sở Văn tiếp lời.

Tôi cuối cùng cũng hiểu ra, nhìn phía trên là một cái rỗng tuếch.

Tiểu Ca gật đầu: "Đúng.

Không sai, bên trong toàn là cơ quan." Hiện tại lại có một vấn đề

nữa, đã là quan tài giả ở trên, vậy làm thế nào để lấy được quan tài thật ở dưới ra?

Hay là phải đào xuống?

Nhưng nhìn phía trên rất chắc chắn, phía dưới cũng không dễ đào.

Rốt cuộc họ đã bỏ sót chỗ nào, có lẽ ở đó có cơ quan.

Nhưng đối diện toàn bộ đã trở thành một vực sâu, một cái hố khổng lồ sâu không thấy đáy, hiện tại họ bị mắc kẹt ở đây, kết quả quan tài lại ở dưới.

Chủ mộ rốt cuộc có tâm tư sâu kín đến mức nào?

Sở Văn cắn răng, nghiến răng ken két.

Nhưng đã bị chơi khăm như vậy, phía trên là một cái quan tài giả.

Nhìn cái quan tài thật ở dưới có cách nào không, tôi dứt khoát tìm một vị trí khá bằng phẳng ngồi xuống.

Kết quả vừa ngồi xuống đã cảm thấy dưới mông lạnh toát, không giống cảm giác ngồi trước quan tài vừa nãy.

Tôi cảm thấy có chút kỳ lạ, bèn dùng tay chạm vào mặt đất.

Mặt đất khô ráo, nhưng nhiệt độ lại thấp.

Nhiệt độ này không giống nhiệt độ ở những nơi khác, lẽ nào ở đây có trò gì?

Sở Văn hô một tiếng gọi Hoàng Hạo, mọi người đều đi tới.

"Chỗ này có chút khác biệt so với những chỗ khác, có lẽ là một điểm đột phá." Sau khi Sở Văn nói xong, ánh mắt những người khác đều sáng lên.

"Vậy đợi đã, tôi mau chóng đào chỗ này lên." Tiểu Ca lại ngăn lại, ba người Sở Văn nhìn về phía Tiểu Ca.

“Đừng manh động trước, có lẽ bên trong ẩn chứa huyền cơ.” Tiểu Ca lắc đầu, nghe vậy, ba người Sở Văn liền có chút do dự, dù sao họ vừa mới thoát khỏi quỷ môn quan.

“Hiện tại tôi không có cách nào quay lại, lại không có cơ quan nào khác, chỉ có thể thử đào ở đây thôi.” Nói xong, ánh mắt Sở Văn liền kiên định lại.

Ba người kia sững sờ, quả thật là đạo lý này, hiện tại họ không còn lựa chọn nào khác.

Vì vậy ba người liền hăng hái cầm Lạc Dương sạn bắt đầu đào chỗ đó.

Điều mà Sở Văn không ngờ là sau khi đào qua một lớp dày, lại đào được một lớp cứng nhắc.

“Giờ làm sao?” Tiểu Ca mỗi sạn xuống, lại bị lực phản chấn làm cho nửa người tê dại.

Sở Văn đành đau lòng lấy ra từ trong túi chai thuốc mà y đã lấy ra khi cùng Trần Nhị Thúc đi đào mộ.

Mở nắp chai, nhỏ một giọt lên đó, rồi lại dùng sạn xuống, một lớp vật cứng liền được đào ra.

“À?

Chương 932

Lợi hại quá!" Hoàng Hạo và Trương Ma Dương đều kinh ngạc nhìn chai thuốc trong tay Sở Văn, Sở Văn vội vàng cất chai thuốc đó đi.

"Được rồi, mau đào ra đi." Tiểu Ca thấy vậy liền vội vàng chuyển chủ đề, hai người Hoàng Hạo cũng không dám chậm trễ nữa.

Sau khi bốn người cuối cùng cũng đào được lớp vật cứng đó ra, đột nhiên một dòng nước từ cửa động trào ra.

Không có xu thế ngừng lại.

"Chết rồi?

Giờ tôi phải làm sao?

Chẳng lẽ tôi phải quay lại sao?" Sở Văn ngăn hai người Hoàng Hạo đang hoảng loạn lại, chỉ vào cửa động lúc đó nói.

"Đừng hoảng, bên kia có một vực sâu, nước sẽ chảy vào vực sâu đó." Hoàng Hạo và Trương Ma Dương vừa nãy đã vượt qua quỷ môn quan đó quả thật có thể hút được những dòng nước trào ra.

Nước chảy một lúc, liền hạ xuống.

Sở Văn thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy tôi thực sự có chút sợ nước vô tận, dù sao vực sâu kia sâu đến mấy cũng có giới hạn.

"Giờ tôi có nên xuống không?" Hoàng Hạo và Trương Ma Dương đều có chút do dự, giờ mà xuống, ai biết nước có đột nhiên trào ra nữa không, dẫn đến bị chết ngạt ở dưới.

"Xuống!" Sở Văn kiên định nói, ba người kia liền không còn chần chừ nữa, đi theo Sở Văn xuống.

Điều mà tôi không ngờ là không gian hành lang này không cao lắm, chỉ có thể khom lưng mà đi.

“Cảm giác nguy hiểm quá.” Hoàng Hạo thì thầm nhỏ giọng.

Sở Văn và Tiểu Ca vẫn luôn chăm chú nhìn những hoa văn trên vách tường hành lang.

Không hề để ý đến những gì y nói, chỉ có Trương Ma Dương đi phía sau mới nghe được lời y nói.

Trương Ma Dương trong lòng tự nhiên cũng hoảng sợ, nhưng đây là lối thoát duy nhất, vì vậy y kéo kéo vạt áo Hoàng Hạo, bảo đối phương đừng tiếp tục nói nữa.

“Trên tường dường như không có manh mối, những gì được miêu tả trên đó dường như là quá trình các công tượng khai thác ngôi mộ này.” Tiểu Ca có chút thất vọng lắc đầu nói, cũng không biết hiện tại rốt cuộc đang đi về đâu, trên tường không có chút manh mối nào.

“Tôi đi theo một con đường trước, tôi có nghe thấy tiếng nước ở đầu con đường này.

E rằng nước từ đó trào ra.” “Vậy chẳng phải sẽ nguy hiểm sao?” Hoàng Hạo có chút sợ hãi, hiện tại không tiếp tục đi, ra ngoài, nhưng không có đường lui.

“Tiếp tục tiến về phía trước đi, không còn lựa chọn nào khác.” Tiểu Ca nói rất bình tĩnh, đã không có bất cứ manh mối nào, vậy thì chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Vừa nãy tôi nhìn qua bản đồ, phát hiện đây không phải bất cứ con đường nào được ghi lại trên bản đồ, cũng không biết rốt cuộc là đường nào, chỉ có thể đi tiếp thôi.

Không khí trong đội vì cuộc đối thoại đó mà trở nên trầm buồn, niềm vui tìm thấy lối ra ban đầu hiện giờ đã tan biến hết.

Trong bóng tối cũng không biết rốt cuộc đã đi bao lâu, đột nhiên cảm thấy con đường phía trước càng lúc càng sáng.

"Sắp ra khỏi đây rồi sao?" Sở Văn vừa có chút bất an, lại vừa có chút vui mừng, vừa nãy nhìn biểu cảm của Tiểu Ca, tôi liền đoán y đang so sánh với bản đồ, xác nhận con đường này không tồn tại trên bản đồ.

Nếu vừa nãy bình tĩnh hơn một chút, nhìn kỹ bản đồ hơn có lẽ đã tìm ra lối ra chính xác rồi.

"Đừng lo lắng, không phải lỗi của cậu, hơn nữa, lúc đó tôi không hề bảo ai phải xem bản đồ cả." Tiểu Ca tự nhiên cũng nhận ra cảm xúc của Sở Văn, vội vàng an ủi.

"Huống hồ tôi theo bản đồ mà đi, dọc đường cơ quan trùng trùng điệp điệp, có lẽ những con đường trên bản đồ đều là giả, chỉ là để dẫn tôi vào vực sâu chết chóc." Nghe vậy, tâm trạng của Sở Văn cuối cùng cũng tốt hơn một chút.

"Biết rồi, vậy tôi mau chóng đi, đã đi lâu như vậy rồi, tôi cảm thấy cơ thể có chút mệt mỏi, tuyệt đối không thể trì hoãn nữa." Bốn người lập tức tăng tốc bước chân, đi về phía nơi có ánh sáng.

"Sẽ không có nước chứ?" Bước ra khỏi con đường đó, liền bước vào một không gian kín mít, nếu không phải trên sàn nhà và vách tường còn sót lại những vết nước, tôi đã không dám tin trước đây lại có nước từ đó trào ra.

Sở Văn nhíu mày đi dọc theo vách tường, trong không gian này cũng không có gì, chỉ có những hình vẽ trên vách tường khiến người ta không biết phải nhìn từ đâu.

"Nhìn xem, có ai nhận ra những ký tự này không?

Tôi không nhận ra tất cả những ký tự tôi biết, tuy rằng cảm thấy

có chút tương tự.” Tiểu Ca nghe xong, nhíu mày.

“Để tôi xem, tôi cảm thấy có chút giống những ký tự tôi thấy ở cửa động trước đây, nhưng phía trên có hình vẽ giúp tôi hiểu.” Vì vậy bốn người liền bắt đầu tỉ mỉ quan sát những hình vẽ trên vách tường, kết hợp với những hình vẽ trông rất đơn giản đó, miễn cưỡng đã đọc hiểu được tất cả những ký tự trên tường.

“Nhưng trên đó cũng không nói lối ra rốt cuộc ở đâu cả?” Hoàng Hạo có chút uất ức, hiện tại cả người đều uất ức, trước đây suýt nữa thì bỏ mạng trong ngôi mộ này, nếu không phải Sở lão đầu kịp thời cứu y ra, y đã không có cơ hội vào nữa.

Kết quả sau khi xuống dưới, tránh được những cơ quan trùng trùng điệp điệp phía trước, lại vào một con đường không tồn tại trên bản đồ, hiện tại trên tường lại không có bất cứ manh mối nào liên quan đến chủ mộ thất.

“Đừng nản lòng, đã được Sở lão đầu cứu rồi, để tôi có thể vào ngôi mộ này lần nữa, vậy chứng tỏ tôi có duyên với kho báu bên trong.” Sở Văn sợ lòng người đại loạn, đành phải rút hồn từ những hình vẽ đó ra, an ủi Hoàng Hạo.

Chương 933

“Mọi người đã nhìn ra được gì chưa?

Để tôi nói những gì tôi hiểu trước được không?” Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng cắt ngang cuộc đối thoại giữa họ.

“Anh nói trước đi.” Sở Văn thấy ai nói trước cũng không quan trọng, không quan tâm nói.

“Quốc gia này là một tiểu quốc, vì chiến loạn đã chạy trốn lên một hòn đảo nhỏ, sau khi đại quân vương tử vong liền xây ngôi mộ này, hiện tại chúng ta đang ở một ngôi mộ của quân vương, không biết vì sao bản đồ lại lưu lạc đến một ngôi mộ khác.” Tiểu Ca nhíu mày rất chặt, hiện tại y có chút nghi ngờ những gì viết trên vách tường là không chính xác.

Nhưng ngoài quân vương ra, cũng không có thân phận nào có thể xây dựng được một ngôi mộ với thiết kế tinh xảo và cơ quan trùng trùng điệp điệp như vậy.

“Còn về việc vì sao lại chìm xuống đáy biển, hẳn là sau đó đã xảy ra chuyện gì đó, hòn đảo sụt lún chìm xuống.” “Có phải những công tượng xây dựng ngôi mộ này đã rời khỏi hòn đảo đó bằng thuyền khi hòn đảo bắt đầu chìm xuống, vì vậy tấm bản đồ đó mới lưu lạc đến ngôi mộ khác không?” Sở Văn tự nhiên cũng nghe ra nỗi lo của Tiểu Ca, bèn nói ra suy đoán của mình.

Hai người kia nghe xong cũng đều gật đầu, vì sự kết hợp giữa chữ và hình, họ đều đã hiểu tám chín phần những gì trên tường, còn về những nghi vấn mà Tiểu Ca đưa ra, tự nhiên họ cũng có suy đoán của riêng mình.

“Tôi sẽ nghiên cứu kỹ lại bản đồ một chút.” Tiểu Ca lấy bản đồ

ra, trải ra trước mặt mọi người, để họ có thể nhìn rõ.

"Vừa nãy tôi dựa vào chữ và hình đã đại khái hiểu được ý nghĩa của những ký tự trên tường, đã như vậy, không bằng chúng ta xem trên bản đồ rốt cuộc có ghi chép gì." Nghe Tiểu Ca nói xong một hồi, mắt Sở Văn liền sáng lên.

"Đúng là vậy, tôi đã không nghĩ đến!" Bốn người vội vàng tỉ mỉ nghiên cứu tấm bản đồ, Sở Văn lại đột nhiên nghe thấy tiếng động.

Tôi cảm thấy hình như tôi đã nghe thấy tiếng nước khi đi về phía bên, nhưng lại không dám chắc chắn, dù sao khi ở trong không gian đó, tiếng nước liền biến mất.

"Có nghe thấy tiếng động gì không?" Giọng Sở Văn có chút run rẩy, nếu thật sự có nước lớn tràn ngập không gian này, thì tất cả đều sẽ chết ở đây.

"Tiếng nước?!" Ba người kia sau khi Sở Văn nhắc nhở, cũng nghe thấy tiếng nước không ngừng nghỉ, liền kinh hãi đứng thẳng dậy, nhìn xung quanh.

Thế nhưng dù nhìn thế nào, cũng không thể nhìn ra tiếng nước đó rốt cuộc từ đâu truyền đến, vách tường không hề thấm nước, xem ra dường như tạm thời là an toàn.

"Khoan đã, tôi đi tìm xem trong không gian này rốt cuộc có chỗ nào là điểm đột phá." Tiểu Ca vội vàng cất bản đồ đi, có lẽ tấm bản đồ này sau này sẽ có tác dụng, tuyệt đối không được làm mất nó.

Sở Văn vội vàng sờ soạng xung quanh, muốn xem có chỗ nào khác biệt so với những chỗ khác không.

Vì sợ sẽ chạm phải cơ quan làm nước tràn vào, vì vậy khi chạm vào vách tường đều vô cùng cẩn thận, thế nhưng vì đất trơn trượt, Hoàng Hạo không cẩn thận liền ngã về phía bức tường phía trước.

Hoàng Hạo theo bản năng dùng sức ấn vào chỗ mà y có thể chạm tới, để giảm tốc độ rơi xuống của cơ thể.

Thế nhưng lại vừa vặn ấn vào một khối gạch có thể ấn vào được.

Nghe tiếng động đó, sắc mặt Sở Văn đại biến.

Nhưng lúc đó cũng không có cách nào xông ra, bèn đành phải vội vàng đỡ Hoàng Hạo dậy, đứng trước cửa động cảnh giác nhìn về phía vị trí cơ quan đó.

May mắn là, vài giây sau xuất hiện một cánh cửa động đen ngòm, nhưng không trào ra nước lớn.

"Có nên vào không?" Hoàng Hạo có chút hoảng sợ hỏi, một cánh cửa là do y vô tình mở ra, chứ không phải sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng mà mở được cánh cửa đó.

"Nghe này, tiếng nước lại không còn nữa." Sở Văn chú ý sau khi cánh cửa đó mở ra, tiếng nước kỳ lạ đó liền biến mất, khiến tôi sởn gai ốc, như thể người chết đang tính toán trong lòng tôi vậy.

Tiểu Ca nhìn xung quanh, nói: "Không thấy kỳ lạ sao?

Một không gian kín mít, bên trong vô cùng sáng sủa, nhưng tôi lại không tìm thấy bất cứ thứ gì phát sáng." Tiểu Ca vừa nói xong, những người khác mới phát hiện ra điểm kỳ dị của nơi này, trên người Sở Văn lập tức nổi lên một tầng da gà.

"Có phải có sơn dạ quang phủ lên những bức tường này không?" Sở Văn nghĩ đi nghĩ lại chỉ có suy đoán này, tôi đặt túi đồ của mình xuống đất, duỗi tay vào sờ tường.

"Đúng là sơn dạ quang thật!" Ba người kia tuy rằng cũng nhìn thấy động tác của Sở Văn, và nhìn thấy bàn tay của y trong ba lô đã chiếu sáng cả không gian trong ba lô.

“Thứ đó thần kỳ như vậy sao?

Tôi có nên lấy một chút ra không?

Nếu tôi có thể nghiên cứu ra loại sơn dạ quang này được làm từ gì, thì tôi có thể kiếm được một khoản lớn rồi!” Trương Ma Dương lập tức hưng phấn, sau khi rời xa việc trộm mộ lâu ngày, y đã tìm được những cách kiếm sống khác, tự nhiên cũng có chú ý đến những con đường có thể kiếm tiền trong xã hội.

Vừa nói, y vừa lấy ra một cái chai nhựa và một cái cọ nhỏ từ trong ba lô của mình, cạo xuống một ít bột phấn từ trên tường, cho vào cái chai nhựa đó.

Nếu không phải chai thủy tinh dễ vỡ, y chắc chắn sẽ mang chai thủy tinh, ai biết thứ này trong chai nhựa có dần dần mất tác dụng không.

Sở Văn cũng phản ứng lại, làm theo động tác của Trương Ma Dương thu thập một ít bột phấn trên tường.

Sở Văn thở dài một hơi, tôi chỉ mang theo chai thủy tinh, hy vọng lát nữa sẽ không gặp phải chuyện gì làm vỡ chai thủy tinh.

“Vì sao tôi không dùng nó như đèn trong bóng tối nhỉ?” Tiểu Ca sau khi thu thập bột phấn trên tường không giống như ba người kia, y không cất chai vào ba lô của mình, mà cầm trên tay.

Vừa nói, y vừa đi về phía cửa động trông đen kịt không có chút ánh sáng nào đó.

Chương 934

Cái chai trong tay y cố gắng phát ra ánh sáng trong bóng tối, xua tan bóng tối của cửa động đó.

Ba người kia cũng từ tia sáng đó nhìn rõ con đường phía trước là một hành lang cao bằng người.

"Hành lang nhiều quá." Sở Văn thì thầm nhỏ giọng, vừa mới đi hết một hành lang ở không gian kín mít này, kết quả cơ quan mới được kích hoạt lại mở ra một cửa hành lang khác.

"Cũng không biết bên trong có bẫy rập không, ít nhất trên mặt thì không có chỗ nào trông khác biệt." Tiểu Ca đứng trước cửa động tự nhiên nhìn rõ mồn một tình hình bên trong, thế nhưng lại nhíu mày.

Y không tin mình lại dễ dàng tìm được chủ mộ thất như vậy, dù sao trước đây y đã trải qua trùng trùng điệp điệp cơ quan mới đến được đây, những công tượng đó sao có thể nhân từ như vậy.

Sở Văn ghé sát vào Tiểu Ca, đi theo tầm nhìn của đối phương, tự nhiên cũng nhìn rõ tình hình của hành lang đó.

"Đã tiếng nước kỳ lạ đó không còn nữa, vậy tôi lại nghiên cứu bản đồ này được không?" Sở Văn cũng không chắc con đường này có chỗ nào kỳ lạ không, dù sao ở đây, nơi an toàn nhất cũng là nơi không an toàn nhất, không ai có thể dự đoán được giây tiếp theo rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

"Vậy, bên trong rốt cuộc sẽ có gì?" Tiểu Ca đột nhiên chú ý trên tường có một hình vẽ, đúng lúc đó là hình vẽ trên cánh cửa đó khi họ bước vào.

"Nhìn đó không thấy có chỗ nào quen thuộc sao?" Sở Văn cũng

nhíu chặt mày, tự nhiên cũng nhớ hình vẽ đó, sau khi suy nghĩ một hồi, đột nhiên nét mặt y giãn ra.

"Đã như vậy thì tôi sẽ nghiên cứu bản đồ, nếu tôi sai chỗ này, tôi sẽ không còn cách nào để giải mã, rốt cuộc những ký tự trên bản đồ có ý nghĩa gì." Ba người kia đều gật đầu, tán thành lời Sở Văn nói, đã không còn mối đe dọa từ tiếng nước không rõ nguyên nhân, vậy thì nên cân nhắc giải mã kỹ lưỡng bản đồ.

Vì bốn người cùng dịch, họ nhanh chóng đã dịch được đại khái những ký tự trên bản đồ.

"Nếu tôi không dịch sai, vậy hiện tại tôi đang ở trong hành lang công tượng?" Sở Văn có chút kinh ngạc, thực sự không hiểu vì sao hành lang thoát hiểm của công tượng lại nguy hiểm đến vậy.

Y nhìn xung quanh, huống hồ nếu công tượng dùng hành lang để thoát hiểm, vậy vì sao phải thiết lập một không gian kín mít như vậy.

Huống hồ trên vách tường còn có ghi chép về đại khái lịch sử của tiểu quốc đó.

"Ai biết được chứ, huống hồ người ta có thể thiết kế nơi này nguy hiểm đến vậy, có lẽ đối phương thiết kế nơi này thành lối ra từ bên trong thì không sao, nhưng nếu có người từ bên ngoài vào thì sẽ kích hoạt bẫy." Trương Ma Dương nhún vai nói, trước đây y đã chứng kiến đủ loại cơ quan, kiểu thiết kế này cũng có tồn tại, không ai có thể hiểu được tại sao những công tượng đó lại có thể tạo ra những cơ quan như vậy trong thời đại đó.

Nhưng những cơ quan mà họ thiết kế quả thực đã khiến họ chín chết một sống, đã người ta có thể tạo ra những cơ quan tinh xảo như vậy, thì tự nhiên cũng có thể thiết lập thêm vài điều kiện kích hoạt, chỉ khi những điều kiện đó đều đạt được, thì cơ quan mới được kích hoạt.

Tiểu Ca cất tấm bản đồ đầy những nét bút chì đi.

"Đã xác định chỉ có một con đường như vậy, vậy chúng ta đi thôi, tôi đi ở phía trước nhất, Sở Văn đi ở phía cuối cùng." Những người kia tự nhiên cũng không có dị nghị, đi theo sau Tiểu Ca về phía hành lang trông đen kịt đó.

May mắn là, hình vẽ trên hành lang đó chỉ là hư trương thanh thế, mãi cho đến khi sắp rời khỏi hành lang đó, vẫn không có chuyện nguy hiểm nào xảy ra.

Sau khi rời khỏi hành lang đó, Sở Văn thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng tôi đã thở phào quá sớm.

Sở Văn vừa vào đã chú ý đến cái quan tài lớn đặt trên bậc đá, trên quan tài đó khảm rất nhiều bảo thạch phẩm tướng vô cùng đẹp.

Khi Sở Văn đang suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể lấy được những thứ trên quan tài đó đi, Hoàng Hạo lại chú ý đến một chỗ kỳ lạ.

"Nhìn kia?" Hoàng Hạo theo bản năng hạ thấp giọng, không dám kinh động đến thứ đang ở trong cái hồ nước phía trước.

Vì một câu nói của Hoàng Hạo, vài người liền chuyển ánh mắt từ quan tài sang chỗ y chỉ.

Nhìn thấy những thứ đó, Sở Văn và vài người liền bắt đầu tê dại da đầu, khi trong hồ nước đó toàn là những con rắn lục xanh lè đến phát hoảng, màu xanh đó như thể màu xanh bị nhiễm độc vậy.

Màu sắc đó khiến những con rắn độc trông rất khó chọc.

Sở Văn hít ngược một hơi khí lạnh, hiện tại những con rắn độc trong hồ nước dường như đang chìm vào giấc ngủ dài, nhưng cũng không biết rốt cuộc chúng có đột nhiên tỉnh lại không.

Sở Văn nhớ lại cái quan tài quỷ dị trước đây, nhớ lại cuối cùng

cũng không biết sinh vật toàn thân mọc lông đen đó rốt cuộc là cái gì, sau khi chết nhiều năm như vậy, lại còn có thể hoạt động.

Có lẽ rắn cũng giống như con quái vật lông đen kia, có thể tỉnh lại tấn công.

Mượn ánh sáng phát ra từ những viên dạ minh châu khảm trên vách tường, Sở Văn có thể nhìn rõ những con rắn độc trong hồ nước dường như có xu thế muốn tỉnh lại, khi có một con rắn độc bắt đầu uốn éo thân thể, tất cả những con rắn độc khác liền cũng bắt đầu cử động.

Thấy chúng uốn éo nửa ngày vẫn không bò ra khỏi hồ nước, Sở Văn thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng những con rắn độc đó lại trong lúc tôi thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên lao ra khỏi hồ nước.

Tiểu Ca theo bản năng ném cái chai thủy tinh đựng bột phấn trên vách tường mật thất phía trước vào con rắn độc đang lao đến.

Hoàng Hạo nhìn cảnh tượng đó không khỏi có chút đau lòng, thế nhưng nhanh chóng lại bắt đầu may mắn.

Những con rắn độc đó sau khi chạm vào bột phấn trong chai thủy tinh vỡ tan tành, từng con từng con như thể gặp phải axit mạnh vậy bắt đầu tan chảy.

Cảnh tượng đó trông vô cùng ghê tởm, nhưng nếu không phải để ngăn chặn có con cá lọt lưới lao đến, Sở Văn chắc chắn sẽ quay lưng đi không nhìn cảnh tượng đó.

Bột phấn thông qua chất lỏng mà rắn độc tan chảy tạo thành chảy vào trong hồ nước, những con rắn độc khác cũng đều gặp họa, nhanh chóng nước vốn dĩ trong suốt cũng bị chất lỏng do rắn độc tan chảy nhuộm thành màu xanh u u.

Cũng không biết rốt cuộc là nguyên lý gì, sau khi cả hồ nước đều

biến thành màu xanh, chất lỏng màu xanh đó liền theo những đường rãnh trên bậc đá bò lên quan tài.

Chương 935

"Rốt cuộc là làm gì, lát nữa lại sẽ xảy ra chuyện gì?" Trương Ma Dương cố gắng bình tĩnh lại, thế nhưng thân thể y lại không ngừng run rẩy.

Tuy rằng vừa nãy đã giải quyết được những con rắn độc đó bằng lọ bột phấn kia, nhưng dường như lại mang đến nguy hiểm lớn hơn.

Cũng không biết trong quan tài đó rốt cuộc là thứ gì, ai biết sau khi hấp thụ hết chất lỏng màu xanh, quan tài sẽ lại xuất hiện quái vật gì.

Chất lỏng màu xanh trong hồ nước không ngừng giảm đi, những viên bảo thạch phẩm tướng đẹp trên quan tài cũng bắt đầu phát ra ánh sáng rực rỡ.

Sở Văn như thể bị những viên bảo thạch trên quan tài mê hoặc vậy, không ngừng đi về phía quan tài.

Không đúng!

Sở Văn đột nhiên tỉnh táo lại, dùng hết sức tát ba người kia một cái.

"Đừng nhìn cái quan tài đó, tất cả quay lưng lại!" Dưới sức mạnh của một cái tát của Sở Văn, ba người kia cũng đều tỉnh táo lại, nhắm mắt quay lưng đi.

"Giờ chúng ta mau chóng quay lại hành lang đó!" Cái quan tài đó vẫn không ngừng mê hoặc, nhưng tổng không thể cứ mãi quay lưng lại quan tài, vạn nhất trong quan tài xuất hiện một con quái vật khó đối phó, thì sẽ rất phiền phức.

Sở Văn nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ nghĩ ra cách này.

Sau khi Sở Văn nói xong, vài người kia liền đi theo Sở Văn lùi vào

trong hành lang.

Sở Văn đứng ở cửa ra của hành lang, không dám nhìn về phía quan tài, chỉ đành nhìn chằm chằm vào mũi chân mình.

Sau một tiếng "ầm" vang lên, Sở Văn mới ngẩng đầu nhìn thấy cái quan tài đó.

"Chết rồi!" Nhìn thấy làn khói đen quen thuộc đó, Sở Văn liền biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

"Mau lùi lại, mau lùi về phía sau!

Cái thứ đã khiến tôi thảm hại như vậy trước đây chính là cái thứ trong quan tài đó!" Vài người kia cũng biết thực lực của Sở Văn, Hoàng Hạo vốn dĩ đứng ở cuối cùng lập tức chạy về phía mật thất ban đầu.

Sở Văn phía sau cũng không dám chậm trễ, cũng đều dùng hết sức lực để chạy.

Cái quan tài đó cũng như Sở Văn đã dự liệu, một con quái vật lông đen mà Sở Văn đã gặp trước đây nhảy ra từ bên trong.

Nếu không phải Sở Văn đã chạy trốn trước, nếu không với tốc độ của quái vật lông đen đã sớm bị đuổi kịp rồi.

"Tôi chạy đến mật thất đó rồi thì sao?" Hoàng Hạo chạy phía trước hô lên, cảm giác như đã dùng hết sức lực để chạy, cũng không biết lát nữa chạy đến mật thất đó rồi thì có còn sức lực để chiến đấu với con quái vật lông đen đó không.

"Thế thì tự nhiên phải đối phó với con quái vật lông đen đó, tôi không ở trong mật thất đó là vì những châu báu đó quá mê hoặc người rồi, tôi dám đảm bảo khi ở trong mật thất đó và chiến đấu với quái vật lông đen, cậu nhìn những châu báu đó sẽ không bị mê hoặc sao?" Nếu không phải vì lý do đó, Sở Văn có lẽ sẽ không để họ lãng phí thể lực

vô ích.

Cũng không biết cái Sở lão đầu đó rốt cuộc đã cứu tôi khỏi tay con quái vật lông đen nào, sớm biết sẽ lại gặp phải thứ này, lúc đó tôi sẽ không cần mặt mũi, cũng phải cứ quấn lấy đối phương, để biết đối phương rốt cuộc đối phó với con quái vật lông đen này như thế nào.

Sở Văn quay đầu nhìn phía sau một cái, tôi luôn cảm thấy con quái vật lông đen này và con quái vật lông đen trước đây hẳn là có chút khác biệt, dù sao con quái vật lông đen trước đây đâu có dùng quan tài hoa lệ như vậy để chứa đựng.

Sau đó quay đầu nhìn cảnh tượng đó liền khiến tôi mở to hai mắt, con quái vật lông đen mà tôi gặp trước đây, chỉ là thân hình tương tự, hiện tại con quái vật lông đen này lại có thân hình như một vị tiên sinh tập thể hình vậy.

Cũng không biết thực lực của con quái vật lông đen này rốt cuộc như thế nào, chỉ là hiện tại chỉ có thể mau chóng chạy đến mật thất đó thôi.

Con quái vật lông đen phía sau đang không ngừng áp sát, Sở Văn chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất đời mình dốc toàn lực chạy.

Vì tốc độ di chuyển của Sở Văn vô cùng nhanh chóng, vì vậy chưa đầy năm phút, tôi đã quay lại mật thất trước đó.

Nhìn thấy ánh sáng đó, Sở Văn liền thở phào nhẹ nhõm.

“Cẩn thận!” Tiểu Ca đã đến mật thất trước Sở Văn, quay đầu nhìn phía sau Sở Văn, liền kinh hãi mở to hai mắt.

Tiểu Ca theo bản năng duỗi tay ra, kéo Sở Văn đang ở trong hành lang ra, cũng giúp Sở Văn tránh được một đòn của quái vật lông đen.

Vì quán tính quá lớn, Sở Văn và Tiểu Ca đồng thời ngã xuống đất, để có thể chống lại đòn tấn công tiếp theo của quái vật lông đen,

Trương Ma Dương đành phải vung đao xông lên, chặn lại đòn tấn công tiếp theo của quái vật lông đen.

Sở Văn và Tiểu Ca cũng nhanh chóng bò dậy từ mặt đất, rút vũ khí ra liền chiến đấu với đối phương.

"Vãi chưởng, con quái vật lông đen này rốt cuộc là quái vật gì vậy!" Trương Ma Dương vẩy vẩy bàn tay bị chấn động đến tê dại, vừa nãy y lập tức xông lên, tuy rằng đã chặn được đòn tấn công của quái vật lông đen, nhưng cảm giác bàn tay y cũng sắp phế rồi.

Một nhát đao chém vào người quái vật lông đen, như thể chém vào thép, lực đạo phản chấn khiến lòng bàn tay y đau nhức.

Sở Văn tự nhiên cũng nghe thấy tiếng đao đó, sắc mặt tôi liền thay đổi.

Con quái vật lông đen trước đây ít nhất còn có thể để lại vết thương nông trên người đối phương, con quái vật lông đen này phòng ngự lại càng lợi hại hơn.

"Chẳng lẽ bốn người chúng ta không thể đối phó được một con sao?" Thế nhưng lúc này Sở Văn cũng không thể phân biệt được con quái vật lông đen đã gặp trước đây và con quái vật lông đen hiện tại.

Chương 936

Tôi đành phải cổ vũ mọi người, Tiểu Ca lại nhìn sâu Sở Văn một cái.

Tiểu Ca tự nhiên chú ý đến cảm xúc hoảng loạn của Sở Văn, nhưng rất ăn ý y cũng không nói gì, chỉ giơ thanh trường đao trong tay, cũng tham gia vào trận chiến.

Thế nhưng thân hình của con quái vật lông đen đó lại càng lúc càng nhanh nhẹn, phòng ngự trên người cũng càng lúc càng mạnh, lực đạo lại càng lúc càng lớn.

Bốn người trong lòng bắt đầu không nhịn được mà tuyệt vọng, cũng không biết con quái vật lông đen này rốt cuộc được luyện ra như thế nào, lại có thể mạnh mẽ đến vậy.

Sở Văn lúc này đã kiệt sức, nhưng nếu hiện tại từ bỏ, thì chỉ có đường chết, dù sao hiện tại bốn người họ chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ đòn tấn công của đối phương, nếu có người ngã xuống, thì sẽ không thể áp chế được con quái vật lông đen này nữa.

Nhưng Sở Văn không còn sức lực, có lẽ tôi sẽ là đối thủ của đối phương sao?

Sở Văn vung dao chém về phía quái vật lông đen, lại bị quái vật lông đen giơ tay phòng ngự, và ném Sở Văn đi.

Tôi lập tức ngã xuống đất, cũng không biết khuỷu tay tôi rốt cuộc ấn vào chỗ nào, Sở Văn cảm giác rõ ràng đã ấn vào một cơ quan, sắc mặt đại biến.

“Tôi không biết tôi đã chạm vào cơ quan nào, lát nữa tất cả phải cẩn thận!” Ba người kia sau khi nghe lời Sở Văn nói liền có chút phân

tâm, quái vật lông đen lợi dụng lúc đó cũng đánh ngã Hoàng Hạo xuống đất.

Sở Văn lờ mờ nghe thấy tiếng nước từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

"Xong đời rồi." Sở Văn cảm thán một tiếng, nhưng khoanh tay chờ chết không phải tính cách của tôi, tôi cố gắng lấy lại chút sức lực, lại đứng dậy từ mặt đất, loạng choạng đi về phía quái vật lông đen.

Khi quái vật lông đen cũng định đánh ngã Tiểu Ca xuống đất, trên trần nhà lại đột nhiên mở ra một khe hở, dòng nước từ cái khe hở lớn đó ào xuống, vừa vặn đổ trúng con quái vật lông đen đó.

Cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con quái vật lông đen đó sau khi bị dòng nước xông vào, liền đứng đực ra không còn nhúc nhích nữa.

"Mau chạy, lát nữa ở đây sẽ bị nhấn chìm!" Tuy nói vậy, Sở Văn lại không còn sức lực, Tiểu Ca đành phải chạy đến bên cạnh Sở Văn, cõng Sở Văn lên.

"Mau đưa cả Hoàng Hạo đi cùng!" Trương Ma Dương nghe lệnh xong, vội vàng cõng Hoàng Hạo bị đánh ngã xuống đất lên lưng mình, đi theo sau Tiểu Ca về phía mật thất nơi có quan tài hoa lệ.

Sau khi đi một đoạn đường, cánh cửa phía sau lại đóng lại, chặn lại dòng nước phía sau và con quái vật lông đen trong mật thất đó.

"Làm thế nào tôi mới có thể được cứu ở đây?" Sở Văn thở hổn hển hỏi, Tiểu Ca lắc đầu, y cũng không rõ vì sao lại mang tôi đi, nhưng trong minh minh trung có một linh cảm, chỉ ở đây mới có thể thoát khỏi sự tấn công của dòng nước.

Sở Văn thấy vậy cũng không nói gì, đúng lúc đó, đột nhiên nghe thấy trong tiếng nước có xen lẫn những âm thanh kỳ lạ khác.

“Mọi người có nghe thấy không?” Vài người kia sững sờ, không hiểu vì sao Sở Văn lại hỏi như vậy, bèn chăm chú lắng nghe âm thanh đó.

“Dường như… là tiếng gào thét của con quái vật lông đen?” Sở Văn có chút chấn kinh, nhưng nghĩ đi nghĩ lại quả thật chỉ có suy đoán đó.

“Thả tôi xuống đi, tôi cảm thấy tôi hiện tại đã hồi phục được chút sức lực.” Tiểu Ca nghe vậy tự nhiên vội vàng thả Sở Văn xuống, tuy rằng thể trọng Sở Văn khá nhẹ, nhưng dù sao cũng là một người đàn ông to lớn, trọng lượng của y nặng hơn trọng lượng chiếc ba lô của Tiểu Ca.

Vừa được thả xuống đất, Sở Văn cảm thấy vẫn còn hơi yếu tay yếu chân, nhưng lại vui vẻ cười, tuy rằng tôi cũng không biết vì sao, con quái vật lông đen đó sau khi chạm vào nước lại phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng tìm được thứ có thể khắc chế đối phương thì tốt.

Cũng không biết trên người con quái vật lông đen đó rốt cuộc có con côn trùng đáng sợ kia không, chắc là không có đâu.

Sở Văn liền có chút do dự, nếu đối phương trên người thật sự có con côn trùng đáng sợ kia, vậy con côn trùng đó lại ẩn mình ở đâu?

“Hiện tại tôi phải làm sao?

Tôi quay lại thật sự không còn đường lui nữa.” Sở Văn lắc đầu, lúc này cũng có chút hoang mang.

“Mặc kệ thế nào, trước tiên cứ lấy vài thứ đã, cũng không biết sau này tôi rốt cuộc có thể gặp được đồ tốt không, ít nhất viên dạ minh châu này cũng đủ để tôi kiếm được một khoản lớn rồi.” Ba người kia đi theo tầm nhìn của Tiểu Ca, nhìn thấy viên dạ minh châu to lớn đó, mắt họ liền sáng lên, trước đây vì những bảo thạch trên quan tài quá

mê hoặc, họ đều không chú ý đến việc mật thất dùng dạ minh châu để chiếu sáng.

"Mau nhìn!" Tôi vừa nói, liền nhìn về phía chỗ nắp quan tài rơi xuống, phát hiện bất kể là bảo thạch trên thân quan tài hay trên nắp quan tài lúc này đều đang tối đi với tốc độ vô cùng quỷ dị và nhanh chóng.

"Ngôi mộ dưới đáy biển này thật sự tà môn quá!" Trương Ma Dương không khỏi cảm thán một tiếng, tuy ít nói, nhưng gặp phải chuyện tà môn như vậy, y không kìm được nỗi cảm khái trong lòng.

Sở Văn tự nhiên cũng bị hiện tượng kỳ lạ của những châu báu trên quan tài làm cho giật mình.

Sau khi những bảo thạch hoàn toàn tối tăm không còn ánh sáng, biến thành một viên đá bình thường, những khúc gỗ trông rất đáng giá lúc này cũng bắt đầu mục nát.

Mãi cho đến khi cái quan tài đó vì quá mục nát mà vỡ vụn thành nhiều mảnh rơi vào trong hồ nước không hề có chút nước nào, Sở Văn mới giật mình tỉnh lại từ tiếng động đó.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mẹ nó!" Sở Văn đã đào mộ nhiều lần như vậy rồi, nhưng chưa từng thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy.

Thế nhưng ánh mắt tôi lại nhanh chóng bị đống châu báu dưới đáy quan tài mục nát đó thu hút.

"Những châu báu này chia đều nhé?" Trương Ma Dương đề nghị.

Sở Văn lại lắc đầu nói: "Lọ bột phấn của Tiểu Ca đã bị hỏng rồi, nên chia cho y thêm một ít đồ cổ." Vừa nghe Sở Văn nói, tâm trạng của Hoàng Hạo liền bắt đầu phức tạp.

Chương 937

Y cũng không biết rốt cuộc có nên trách móc Tiểu Ca hay không, nếu không phải lọ bột phấn của Tiểu Ca đó, thì họ sẽ phải đối mặt với không biết bao nhiêu con rắn độc.

Nhưng nếu không có bình bột phấn đó, thì cũng sẽ không gặp con quái vật lông đen kia, và đường lui cũng sẽ không bị phong tỏa.

"Không cần chia hết cho tôi, cứ chia đều số cổ vật này theo giá trị là được." Tiểu Ca lắc đầu nói, đương nhiên cũng đã nhận ra tâm tư của Hoàng Hạo và Trương Ma Dương.

"Vậy được thôi." Sở Văn theo ánh mắt của Tiểu Ca nhìn sang, tự nhiên thấy vẻ mặt khó xử của Hoàng Hạo và Trương Ma Dương.

Đạo lý tài vật dễ làm lay động lòng người thì hắn cũng hiểu rõ, chỉ là hiện tại trong lòng có chút khó chịu.

Bốn người cẩn thận đeo găng tay chuyên nghiệp, lấy món cổ vật đó ra khỏi đáy quan tài đã mục ruỗng, may mắn là không có chuyện gì xảy ra.

Dù sao thì bây giờ ai nấy cũng đã kiệt sức, không còn sức để tiếp tục chiến đấu nữa.

Sau khi chia đều số cổ vật, Sở Văn cũng không vội vàng tìm kiếm lối ra mới, mà ở lại mật thất ăn một ít lương khô để hồi phục thể lực.

"Tôi sẽ nghỉ ngơi một chút trong mật thất này, chắc là không còn nguy hiểm nữa đâu." Nghe Sở Văn nói vậy, ba người kia đương nhiên đồng ý gật đầu, sau khi đánh một trận với quái vật lông đen, ai nấy đều cảm thấy toàn thân xương cốt như muốn rã rời.

"Chúng ta thay phiên nhau canh gác, phòng ngừa những tình huống

bất ngờ.” Sở Văn nhanh chóng sắp xếp thứ tự, đáng mừng là sau một lượt nghỉ ngơi luân phiên, không có chuyện gì xảy ra.

“Hình như không có tiếng nước?” Sau khi tỉnh dậy, Sở Văn ghé tai lắng nghe kỹ, nhưng lại không nghe thấy bất kỳ tiếng nước nào, cũng không còn tiếng gầm gừ của con quái vật lông đen kia nữa.

Mấy người kia vốn không để ý chuyện này, nhưng sau khi Sở Văn nói, họ cũng ghé tai lắng nghe kỹ, quả nhiên không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

“Khi tỉnh táo có ai nghe thấy tiếng cửa cơ quan kia mở ra không?” Tiểu Ca lắc đầu, mặc dù sau một lượt nghỉ ngơi luân phiên vẫn còn chút mệt mỏi, chưa kể trước đó khi tỉnh táo thì tinh thần đã không tốt rồi.

Vì vậy, không một ai để ý cánh cửa cơ quan kia rốt cuộc có mở ra lần nữa hay không.

“Hay là tôi đi xem cánh cửa cơ quan kia rốt cuộc có mở lại không?” Ba người kia đương nhiên không có dị nghị gì, nếu cánh cửa cơ quan kia thật sự mở lại, đối với họ chẳng khác nào có thêm một con đường thoát.

Đương nhiên họ đều sẵn lòng đi kiểm tra xem cánh cửa cơ quan kia rốt cuộc có mở lại không.

Sở Văn cẩn thận từng li từng tí đi tới, sợ con quái vật lông đen kia chưa chết hẳn, nhưng khi gần đến chỗ cánh cửa cơ quan, vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Càng gần mật thất đó, ánh sáng phía trước càng lúc càng rõ.

Xem ra cánh cửa cơ quan kia quả nhiên đã mở lại.

Sở Văn thầm đoán trong lòng, mấy người kia đương nhiên cũng có suy nghĩ tương tự.

Ra khỏi lối đi, Sở Văn bị cảnh tượng trước mắt dọa nhảy dựng, con quái vật lông đen kia nằm chềnh ềnh trên đất, dường như có thể bò dậy bất cứ lúc nào.

"Chẳng lẽ những âm thanh tôi nghe thấy trước đó đều là giả sao?" Trương Ma Dương vô thức khẽ nói.

Sở Văn lắc đầu, những âm thanh trước đó tuyệt đối không phải là ảo giác.

Hắn rón rén đi tới, sợ động tác quá lớn làm con quái vật lông đen dưới đất phát hiện, rồi nhảy bổ vào tấn công.

Tuy nhiên, cho đến khi Sở Văn đi sát bên cạnh con quái vật lông đen, đối phương vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, thậm chí khi lại gần, Sở Văn phát hiện cơ thể nó không hề có dấu hiệu hồi phục.

Ngay khi Sở Văn định cúi xuống kiểm tra tình hình thực tế của con quái vật lông đen, con côn trùng khiến hắn tránh không kịp kia liền bật nhảy ra từ trên người nó.

Với khoảng cách đó, Sở Văn hoàn toàn không có cách nào dùng đao đỡ được đòn tấn công của con côn trùng đen.

May mắn là Tiểu Ca phản ứng cực nhanh, lập tức rút trường đao ra, một nhát chém lên người con côn trùng đen, thật may mắn là con côn trùng đen đó không giống như quái vật lông đen, vỏ ngoài cực kỳ cứng rắn.

Tiểu Ca một đao chém xuống, liền trực tiếp chém chết con côn trùng đen đó.

Sở Văn mới vỗ vỗ ngực, có chút kinh hồn chưa định mà nói: "May mà có Tiểu Ca, nếu không, tôi e là sẽ lại ngất xỉu mất." "Con côn trùng này rốt cuộc là cái gì?

Sao lại to đến thế?" Tiểu Ca nhíu mày, nhìn con côn trùng lớn

bằng một bàn tay rưỡi mà hỏi.

Sở Văn lại lắc đầu trong ánh mắt của y, chỉ là trước đó hắn cũng từng gặp con côn trùng này, nhưng trên thực tế cũng không hiểu rõ về nó.

"Con côn trùng này chắc chắn là nhảy ra từ người con quái vật lông đen kia, chỉ là tôi cũng không biết nguyên lý của nó là gì, chỉ cần bị cắn một miếng, tôi liền sẽ ngất đi." Sở Văn dùng trường đao chọc chọc con côn trùng đang nằm dưới đất, bị chém thành hai nửa mà nói.

Điều rất kỳ lạ là máu của con côn trùng này có màu xanh lá cây, nhìn qua đã thấy vô cùng bất tường.

"Cũng không biết lão Sở kia rốt cuộc đã cứu tôi về bằng cách nào, chắc là khiến tôi ngất đi, chính là độc dịch trong cơ thể con côn trùng này." Nghe Sở Văn nói vậy, Tiểu Ca liền nhíu mày, nếu là như thế, vậy sau này phải cẩn thận với quái vật lông đen rồi.

Không chỉ phải đề phòng con quái vật lông đen tưởng chừng vô địch, mà còn phải đề phòng một con côn trùng đen đột nhiên nhảy ra từ trên người nó.

"Rầm!" "Gì cơ?!" Hoàng Hạo nhìn cảnh Sở Văn cầm trường đao chém về phía con quái vật lông đen mà lòng có chút kinh hãi, ai mà biết con quái vật lông đen đó có thật sự gục ngã không.

Chương 938

Nếu Sở Văn một kích này lại khiến con quái vật lông đen bò dậy lần nữa, vậy thì thảm rồi.

Sở Văn cười gượng gạo, ban đầu cứ nghĩ sau khi chết hẳn thì phòng ngự của quái vật lông đen sẽ giảm xuống, nhưng không ngờ cơ thể đối phương vẫn cứng rắn như vậy.

"Tuy rằng nó có vẻ đã chết hẳn rồi, nhưng chưa chém đầu nó xuống, tôi không yên tâm." Ba người kia im lặng, họ cũng không yên tâm về con quái vật lông đen đó, nhưng lão Sở kia lại không tiết lộ, cũng không có cách nào biết con quái vật lông đen đó rốt cuộc đã chết hẳn hay chưa.

"Vậy tôi mau chóng rời khỏi đây đi tìm mật thất của vị vua Mytàng kia." Sở Văn nhận thấy sau lời nói đó, không khí trong cả đội đều không ổn, liền vội vàng chuyển chủ đề.

May mắn là ba người kia cũng không vì lời của Sở Văn mà sinh ra ý định rút lui nhiều, chỉ là nghĩ đến những hiểm cảnh sau này, nên tâm trạng có phần nặng nề mà thôi.

Họ im lặng rời khỏi mật thất này, đi về phía mật thất chứa kho báu vừa mới được chia.

"Bây giờ tôi phải tìm lối ra mới ở đây đúng không, cũng không biết những người thợ thủ công đó rốt cuộc là loại người gì, lại đặt những thứ nguy hiểm như vậy vào lối thoát hiểm." Mấy người kia lại không hưởng ứng lời Sở Văn, mà bắt đầu cẩn thận đánh giá xung quanh.

Sở Văn đành lúng túng xoa xoa chóp mũi, cũng bắt đầu nghiên cứu xem rốt cuộc cơ quan của lối ra mới nằm ở đâu.

Không khí giữa tiểu đội càng lúc càng im lặng, Sở Văn lại không có cách nào khác, chỉ có thể mặc kệ không khí giữa họ trở nên càng thêm nặng nề.

Tuy nhiên, sau khi nhìn vào bức tường một lúc, họ đều ngây người ra.

"Lại mấy bức bích họa cổ quái này nữa à?" Hoàng Hạo không nhịn được mà châm chọc.

Mấy người kia đương nhiên cũng không hiểu, tại sao ở đây lại có những bức bích họa phổ biến này, tự nhiên cũng không có cách nào trả lời câu hỏi của Hoàng Hạo.

"Hóa ra bên trong giam giữ một vị tướng quân, thảo nào con quái vật lông đen kia lại có thể trạng khôi ngô đến vậy!

Cái quan tài kia lại hoa lệ đến thế!" Xem xét một lúc, Sở Văn cũng nhanh chóng hiểu được ý nghĩa trên bức tường, dù sao trước đó hắn cũng đã từng nghiên cứu kỹ các văn tự trên tường.

"Cũng không biết vị tướng quân của quốc gia này rốt cuộc thảm đến mức nào, sau khi chết lại bị luyện chế thành loại quái vật như vậy." Sở Văn lắc đầu cảm thán, nếu vị tướng quân này biết số phận sau khi chết lại như vậy, cũng không biết đối phương có hối hận vì đã đi theo vị vua này lên hòn đảo nhỏ đó không.

Nhưng con quái vật lông đen do vị tướng quân này luyện chế thành quả thực cao cấp hơn rất nhiều so với con quái vật lông đen Sở Văn từng gặp trước đó.

Vì nó còn có thể phát ra âm thanh.

"Chờ đã, nhìn kìa, hình như ở đây có giới thiệu về con quái vật lông đen kia, rốt cuộc là được luyện chế thành như thế nào!" Trương Ma Dương kinh ngạc chỉ vào một mảng tường đối diện, Sở Văn

nhanh chóng đến bên cạnh Trương Ma Dương cẩn thận nghiên cứu mảng tường trước mắt.

Nhưng điều khiến hắn thất vọng là, trên mảng tường này tồn tại rất nhiều văn tự mà trước đây chưa từng thấy, nên không có cách nào biết được phương pháp luyện chế cụ thể rốt cuộc là như thế nào.

Sở Văn chỉ có thể đoán từ bức họa rằng thi thể sẽ biến thành như vậy, là do con côn trùng màu đen kia.

Con côn trùng màu đen đó chính là não của quái vật lông đen, chỉ khi nào ép con côn trùng màu đen đó ra khỏi cơ thể quái vật lông đen, và giết chết nó, thì quái vật lông đen mới chết hoàn toàn.

Đọc đến đây, Sở Văn không khỏi sờ sờ gáy mình, nơi trước đó từng bị con côn trùng đen đó cắn.

Những người khác lúc này đang chìm đắm trong sự kinh ngạc, không hề chú ý đến động tác của Sở Văn.

Nếu không, sau khi thấy hành động của Sở Văn, họ nhất định sẽ tránh xa hắn, tuyệt đối không để hắn chạm vào.

Tiểu Ca là người đầu tiên tỉnh táo lại từ thông tin này, mắt y sáng lên nói: "Nếu là như vậy, vậy sau này nếu tôi gặp lại con quái vật lông đen đó, thì tôi sẽ ép con côn trùng trong cơ thể nó ra.

Con côn trùng đó quả thực yếu ớt không chịu nổi một đòn." "Bất kể là dùng lửa đốt hay nước dội, tôi đều có thể ép con côn trùng đó ra khỏi cơ thể quái vật lông đen." Hắn còn nói thêm về cách làm sao để ép con côn trùng đó ra khỏi cơ thể quái vật lông đen, hai người kia nghe Sở Văn nói xong, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng cũng không biết loại nước mà con quái vật lông đen đó gặp phải có điểm đặc biệt gì, nhưng phương pháp dùng lửa thì lại dễ làm được.

Sau khi có được một thông tin quan trọng như vậy, mấy người đàn ông lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái, không còn cảm thấy cơ thể mệt mỏi nữa.

Nhưng vì đã biết cách giải quyết quái vật lông đen, hiện tại điều quan trọng là tìm lối ra mới.

Sở Văn và mấy người kia không nói gì, bắt đầu ngầm hiểu ý nhau mà rà soát xem trong mật thất này có cơ quan nào không.

Tuy nhiên, sau khi sờ khắp cả mật thất, trừ trần nhà ra, họ vẫn không tìm thấy công tắc cơ quan nằm ở đâu.

"Có khi nào ở dưới đáy quan tài không?" Sở Văn sờ cằm đoán, hiện tại chỉ còn khả năng này, dù sao vừa nãy đã tìm khắp mọi nơi, trừ dưới đáy quan tài.

Tiểu Ca cũng thấy lời Sở Văn có lý, liền tiến lên đẩy khối gỗ đó ra.

Tuy nhiên, điều mà không ai ngờ tới, là khi khối gỗ đó được lật ra, bên dưới lại xuất hiện mấy cái nút.

"Những người thợ thủ công đó chắc điên rồi chứ gì?" Sở Văn nhìn ba cái công tắc đó, không nhịn được kinh ngạc nói.

Ba người kia đương nhiên cũng nhíu mày, nhìn cái công tắc đó, không biết nên làm gì.

Khó khăn lắm mới tìm thấy công tắc, kết quả lại ra tình huống thế này, khiến trong lòng họ ít nhiều có chút khó chịu.

Chương 939

“Mau tìm xem phía trên có đồ án nào không, ví dụ như đồ án trên cánh cửa khi chúng ta vào ấy.” Hoàng Hạo đột nhiên nghĩ đến những đồ án mà họ đã thấy trên đường đi, liền vỗ vỗ trán nói.

“Cậu nhóc này cũng có lúc sáng dạ đấy chứ, không có não cũng có lúc thông minh thế này!” Sở Văn bá vai đối phương, trêu chọc nói.

Hoàng Hạo cười cười, cũng không để ý ý tứ trong lời Sở Văn.

Sở Văn cũng không thư giãn bao lâu, cẩn thận nghiên cứu xem phía trên có đồ án mà hắn mong đợi hay không, nhưng ngay cả khi đã lấy kính lúp ra, vẫn không tìm thấy đồ án cần tìm.

Ài, mọi người nhìn nhau, lúc này đều không biết nên làm thế nào, nếu không có đồ án chẳng lẽ cứ chọn đại một cái sao, đến lúc phải thử vận may rồi sao?

“Vì tôi không thể không chọn một nút, vậy ai sẽ đưa ra lựa chọn này?” Sở Văn đảo mắt nhìn Tiểu Ca, Tiểu Ca và ba người kia đều lắc đầu, Sở Văn không khỏi thở dài một hơi.

“Không thể nào là tôi đưa ra quyết định được, dạo này vận may của tôi cực kỳ tệ, toàn gặp những thứ kỳ quái.” Nếu có thể, đương nhiên hắn cũng muốn đưa ra quyết định, dù sao tự mình quyết định thì sẽ không hối hận, nhưng hiện tại vận may thực sự không thích hợp để đưa ra quyết định này.

Tiểu Ca im lặng một lúc, rồi nói: “Nếu đã như vậy, vậy cứ để tôi quyết định đi.” Nói xong câu đó, Tiểu Ca trực tiếp đặt tay mình lên cái nút ở giữa nhất, ba người kia muốn ngăn cản Tiểu Ca nhưng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái nút đó chìm xuống.

Ngay sau đó, họ cảm thấy mật thất bắt đầu rung lắc, cũng không biết tiếp theo rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

“Tôi phải nắm chặt đối phương, vạn nhất sàn nhà của mật thất này đột nhiên mở ra, chúng ta có thể sẽ bị tách rời.” Nghe lời Sở Văn nói, mọi người vội vàng nắm chặt tay nhau, chờ đợi chuyện sắp xảy ra.

Nhưng chấn động này dường như chỉ là để dọa họ một phen, sau khi nắm tay chưa đầy một phút, sự rung lắc đã dừng lại.

“Lại dừng rồi à?” Dường như để đáp lại lời của Sở Văn, toàn bộ không gian lại bắt đầu tiếp tục rung lắc.

Ngay sau đó, toàn bộ sàn nhà đều mở ra, từ giữa chia thành hai nửa và mở xuống dưới, Sở Văn cùng mấy người kia liền rơi xuống.

Chỉ có nơi có cái hồ nước vẫn cố định ở đó, không hề nhúc nhích.

Vì Sở Văn đứng trên cái hồ nước đó, nên không bị rơi xuống do sàn nhà đột ngột mở ra, chỉ là nhìn xuống phía dưới một mảng đen kịt, bốn người không khỏi nuốt nước bọt.

“Dưới đó trông có vẻ sâu, bây giờ tôi phải làm sao?

Có nên đi xuống không?

Hay thử các nút khác nữa?” Tiểu Ca im lặng, dứt khoát lấy bản đồ từ trong ba lô ra, đối chiếu xem tình hình này rốt cuộc là chuyện gì.

“Trên đó có ghi là tôi phải đi xuống từ đây!” Sở Văn liếc mắt đã chú ý đến chỗ được khoanh đỏ, vị trí được khoanh đỏ đó tương ứng với vị trí trên bản đồ mà họ đã đi qua.

“Nhưng nơi tôi phải xuống và nơi này rốt cuộc có phải cùng một chỗ không?

Trên đó đâu có nói sẽ tạo ra trận địa lớn như vậy.” “Cứ xuống

trước đã, nếu tình hình không ổn, tôi sẽ quay lại." Tiểu Ca trực tiếp đưa ra quyết định, vì đã định là phải xuống từ không gian này, vậy đương nhiên không thể tiếp tục do dự nữa.

Sở Văn có chút đau lòng lấy ra những bình bột phấn đựng trong chai thủy tinh từ trong ba lô của mình.

Mặc dù dùng đèn pin có thể chiếu sáng tiện lợi hơn, nhưng ai mà biết sẽ phải ở lại cái nơi quỷ quái này bao lâu.

Huống hồ, thứ bột phấn đó dường như có công dụng lớn, nếu gặp tình huống đột xuất, ném bột phấn vào yêu ma quỷ quái gặp phải, không chừng sẽ có hiệu quả kỳ diệu.

Mượn ánh sáng phát ra từ đó, cuối cùng họ cũng nhìn rõ được tình hình phía dưới rốt cuộc là như thế nào.

Cũng không biết dưới đó đã xảy ra chuyện gì, trông rất ẩm ướt, trên tường toàn rêu xanh, có một cái thang để đi xuống, nhưng cái thang sắt đó trông cũng rất ghê tởm.

Vì không khí ẩm ướt, những cái thang đó đều đã bị rỉ sét, cũng không biết có thể tiếp tục sử dụng được nữa hay không.

Điều này lại khiến Sở Văn bắt đầu do dự.

Tiểu Ca lại dẫn đầu bắt đầu trèo xuống, ba người Sở Văn không dám làm tăng thêm trọng lượng cho cái thang đó, vì vậy Sở Văn đành đưa bình thủy tinh trong tay cho Tiểu Ca.

Không nằm ngoài dự đoán, từ đây xuống dưới dường như không cao lắm, chỉ bằng độ cao của một tầng lầu bình thường.

"Nếu là vậy thì sao lại phải dùng thang?" Sở Văn lẩm bẩm vài câu rồi cũng theo cái thang đó trèo xuống.

Hoàng Hạo và Trương Ma Dương cũng không chần chừ nữa, theo

bước chân của Sở Văn đi xuống phía dưới.

Nơi này đen kịt, lại khiến họ nhớ đến hai lối đi an toàn kia.

Nhưng ở đây rõ ràng có sự khác biệt lớn so với lối đi đó.

Mặc dù không có cách nào nhìn rõ hoàn toàn cảnh vật xung quanh, nhưng qua ánh sáng, cũng có thể đoán đây lại là một không gian rất rộng rãi.

"Hay là tôi xem lại bản đồ một chút?" Sở Văn luôn cảm thấy có gì đó không ổn ở đây, vì vậy kéo kéo vạt áo của Tiểu Ca đang định tiếp tục đi tới, ý bảo đừng vội vàng như vậy.

Tiểu Ca hoàn hồn, thực ra lúc vừa xuống y có nhìn thấy một vệt sáng lóe lên phía trước, nhưng khi định đi xem vệt sáng đó có còn không, thì nó lại biến mất rồi.

Chương 940

"Vừa nãy mọi người có nhìn thấy không?" Tiểu Ca suy nghĩ một lúc, rồi hỏi ra điều nghi vấn trong lòng.

Sở Văn lắc đầu, không biết Tiểu Ca đã nhìn thấy gì, hắn cũng không nhìn thấy gì lúc xuống.

"Chắc là tôi nhìn nhầm rồi." Tiểu Ca đành phải nén nghi ngờ trở lại trong lòng, Sở Văn cùng mấy người khác nhìn nhau.

"Tạm thời đừng xem bản đồ nữa, tôi đã đưa ra lựa chọn rồi, tổng không thể quay lại nhấn lại những công tắc đó chứ, ai mà biết nếu nhấn thêm vài nút nữa thì tôi có bị rơi vào cơ quan nào không." Sở Văn gật đầu, vừa nói vừa lấy đèn pin trong ba lô ra: "Nếu đã như vậy thì chúng ta tiến lên thôi, tôi đã lấy đèn pin ra rồi." Mấy người kia cũng lần lượt lấy đèn pin của mình ra chiếu sáng, nhất thời toàn bộ không gian đều sáng bừng.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lòng Sở Văn bắt đầu chùng xuống, dù trên bản đồ không ghi rõ, nhưng từ bức họa cũng có thể đoán được đây không nên là một nơi giống như cống thoát nước.

Trừ việc không có nước ra, ở đây thực ra không khác gì cống thoát nước.

Nhưng nhìn vệt nước trên mặt đất, ở đây không thể nào không có nước chảy qua, thời gian nước chảy qua chắc là vừa mới đây!

"Toi rồi, tôi phải quay lại ngay, ở đây không ổn!" Vừa nói xong câu đó, Sở Văn lại cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, cố gắng tranh giành quyền kiểm soát cơ thể với một ý thức khác trong đầu, nhưng nhanh chóng bị áp chế, thậm chí mất đi ý thức.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Sở Văn xoa xoa đầu, bò dậy từ dưới đất, vừa động đậy, chiếc áo khoác của Tiểu Ca đắp trên người hắn liền rơi xuống, phát ra tiếng động.

Tiểu Ca vốn đang ngủ nông, nghe thấy tiếng áo khoác rơi xuống đất, liền bật mở mắt ra.

Khi phát hiện Sở Văn không có động tác nào khác, Tiểu Ca rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi sao rồi?

Tôi cảm thấy có người đang tranh giành ý thức của tôi, sau đó thì tôi ngất đi." Tiểu Ca lắc đầu, khẽ nói: "Cái ý thức kia chiếm giữ cơ thể cậu, cứ thế lao vào trong cống thoát nước, tôi cản cũng không cản được." "Tôi chỉ có thể đi theo chỗ này, cũng không biết bây giờ rốt cuộc đang ở đâu, cơ thể cậu dường như rất quen thuộc với nơi đây, đi loanh quanh lắt léo, suýt nữa làm tôi văng ra." Mặc dù Tiểu Ca vô thức hạ thấp giọng, nhưng động tĩnh đó cũng hơi làm Hoàng Hạo tỉnh giấc.

Hoàng Hạo cười khổ một tiếng rồi tiếp tục nói: "Nếu không phải tôi đánh ngất cậu, cũng không biết cậu sẽ dẫn tôi đi dạo bao lâu nữa." Sở Văn nghe vậy lòng chùng xuống, trước khi hôn mê hắn đã nghi ngờ đó là ý thức của con côn trùng đen đã cắn hắn, bây giờ cơ bản có thể khẳng định.

Cũng không biết đó rốt cuộc là thứ quái quỷ gì, lại có thể cướp đoạt ý thức của người khác.

Nghĩ đến đây, Sở Văn lập tức nổi hết da gà, nếu đối phương quả thực là côn trùng đen, vậy rốt cuộc hắn ta muốn đi đâu chứ?

"Tỉnh rồi thì ăn chút gì đi, chạy lâu như vậy, cơ thể chắc cũng mệt rồi." Sở Văn gật đầu, sau khi hoàn hồn quả thực cảm thấy cơ thể vô cùng mệt mỏi.

“À phải rồi, mấy cậu có nghiên cứu xung quanh đây không?” Sở Văn trong khoảng thời gian đó không có ý thức, chỉ đành hỏi đồng đội xem có manh mối nào để thoát ra không.

Tiểu Ca lại lắc đầu, vừa nãy y toàn bộ sự chú ý đều đặt vào Sở Văn, có lẽ không có thời gian để quan tâm đến những thứ khác, thậm chí còn chưa kịp làm ký hiệu.

Sở Văn đành vội vàng nuốt miếng lương khô trong miệng xuống.

“Vậy bây giờ bắt đầu thôi, không thể cứ đi lung tung nữa.” Tiểu Ca cũng đứng dậy theo Sở Văn, khi Sở Văn suýt ngã vì chân mềm nhũn, Tiểu Ca đã đỡ lấy hắn một tay.

“Cậu chắc chắn tình hình hiện tại ổn chứ?” Thấy Tiểu Ca nhíu mày nghiêm túc hỏi, Sở Văn cười gượng gạo, thực ra bây giờ trong cơ thể hắn không còn chút sức lực nào, nhưng dù sao cũng vì mình mà mọi người mới ở đây, đương nhiên không tiện kéo dài thêm nữa.

“Tôi không sao, mau bắt đầu đi.” Hoàng Hạo và Trương Ma Dương không nghi ngờ gì, đều gật đầu, quay người xem xét xung quanh có manh mối nào không.

Chỉ có một mình Tiểu Ca vẫn nhìn Sở Văn với vẻ mặt lo lắng.

“Y nhìn tôi làm gì?

Trên mặt tôi có gì sao?

Mau đi tìm xem xung quanh có chỗ nào không ổn đi.” Sở Văn ngượng nghịu xoa xoa chóp mũi, để che giấu sự chột dạ của mình, chỉ có thể thúc giục Tiểu Ca mau đi tìm manh mối.

Đương sự nhân còn không để ý, Tiểu Ca cũng không tiện nói gì thêm, chỉ có thể nhìn Sở Văn một cái thật sâu rồi chuyển sự chú ý sang những nơi khác.

Sở Văn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cũng chuyên tâm tìm kiếm manh mối.

"Nhanh lên!" Trương Ma Dương vừa lên tiếng, ba người kia liền nhanh chóng vây lại.

"Đây chẳng phải là bức bích họa mà tôi quen thuộc sao." Sở Văn gật đầu, phong cách của những bức họa trên đó đều quen thuộc, nhưng những văn tự trên đó lại không phải là thứ mà hắn từng thấy trước đây.

Sắc mặt hắn không khỏi trở nên nặng nề.

"Trước đó trên bức bích họa kia hình như có một quốc gia có tộc quốc sư?

Liệu đây có phải là những văn tự do đám quốc sư đó tự tạo ra không?" Tiểu Ca lắc đầu, hiện tại y chỉ có thể nhớ đại khái những thứ trên bức bích họa đó, vì vậy Sở Văn cũng có chút ấn tượng, nhưng lại chết sống không nhớ ra.

"Tôi nhớ rồi, tôi nhớ rồi!

Lúc đó trên bức bích họa kia, quốc sư hình như có cưỡi một thứ gì đó, thứ đó chính là thứ trên bức bích họa này." Sắc mặt Sở Văn càng thêm nặng nề, nếu không đoán sai thì thứ mà quốc sư cưỡi chính là con côn trùng đen đó, cũng có nghĩa là, vị quốc sư này có thể ngự côn trùng.

Sở Văn kể suy đoán của mình cho Tiểu Ca và những người khác nghe xong, ai nấy đều tỏ ra khó tin.

Chương 941

“Nếu là vậy, vậy vừa nãy con côn trùng đó đã dẫn tôi đi đến căn cứ của tôi sao?

Tôi nhớ khi tôi vừa xuống đoạn đường đó không có bất kỳ bích họa nào.” Hoàng Hạo lập tức nghĩ đến cảnh tượng khi vừa xuống, trên tường toàn là rêu xanh, hoàn toàn không có bích họa.

Nghe suy đoán này, những người kia lập tức cảm thấy rợn người.

Họ không sợ con côn trùng đen này, nhưng nếu ở đây không biết còn tồn tại những con côn trùng đen nào, và những thi thể bị côn trùng đen ký sinh nữa thì khó đối phó rồi.

“Bây giờ chúng ta có hai lựa chọn, một là mò mẫm quay lại, hai là đi theo hướng con côn trùng đen kia, xem rốt cuộc sẽ gặp phải cái gì.” Tất cả mọi người đều có chút do dự, không hiểu rốt cuộc nên mạo hiểm tìm phú quý hay quay đầu lại.

Vì quốc sư này có thể thao túng chim thú rắn côn trùng, vậy đối phương nhất định đã luyện chế rất nhiều thứ tương tự như quái vật lông đen trước đó đặt trong mộ huyệt.

Dù sao đối với vị quốc sư chưa từng gặp mặt kia, làm điều này đâu tốn chút sức lực nào.

“Hay là chúng ta quay lại đi?” Hoàng Hạo lập tức tỏ vẻ chùn bước, nếu thật sự như vậy, hoàn toàn không có cách nào đối phó với những thứ bên trong.

“Tôi sẽ đi xem.” Khi nói, ánh mắt Sở Văn vô cùng kiên định, ba người kia kinh ngạc nhìn Sở Văn một cái, không hiểu tại sao Sở Văn lại cứ nhất quyết muốn mạo hiểm như vậy.

“Vậy đi thôi.” Tiểu Ca cũng nhanh chóng hiểu ra ý của Sở Văn, và cũng ủng hộ cách làm của Sở Văn.

Trương Ma Dương và Hoàng Hạo thì bối rối, không hiểu hai người kia rốt cuộc đang nói gì.

“Nếu bây giờ tôi không đi kiểm tra xem suy đoán của mình có đúng không, vậy ai có thể dự đoán được sau này tôi sẽ gặp phải cái gì?

Xác định tình hình hiện tại, tôi cũng dễ chuẩn bị một phương án đối phó.” Sở Văn nhìn hai ánh mắt ngơ ngác đó, vô cùng bất đắc dĩ, đành phải nói thẳng ra.

Hai người kia cũng nhanh chóng phản ứng lại, vẻ mặt trông có vẻ xấu hổ.

“Chúng ta mau đi thôi.” Sở Văn đi bên cạnh Tiểu Ca, bốn phía đều nhìn quanh.

Trước đó đã phát hiện bức bích họa đó liên tục, nhưng cũng không có thời gian để kiên nhẫn giải mã, chỉ đành nhìn lướt qua, hiểu đại khái.

Càng đi, sắc mặt hắn càng nặng nề, bởi vì vị quốc sư đó trông có vẻ ngoài con côn trùng đen kia ra, còn có thể nghiên cứu chế tạo ra những quái vật khác do cổ trùng điều khiển.

Con côn trùng đen đó dường như là loại cấp thấp hơn.

“Này.” Câu nói của Tiểu Ca trực tiếp cắt ngang suy nghĩ của Sở Văn.

Hắn liền đặt lại sự chú ý vào đoạn đường phía trước, phát hiện quả nhiên đã đến một nơi khác, cảnh tượng trước mắt khiến hắn không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Cái hồ nước này có chút tương tự với hồ nước của quan tài quái

vật lông đen trước đó, trong hồ nước này cũng có một cái quan tài vô cùng xa hoa, còn hoa lệ hơn cái quan tài của tướng quân mà họ đã thấy trước đó.

Nhưng cũng không biết tại sao lại đặt quan tài của một người có thân phận như vậy ở đây, lẽ nào ở đây có chỗ đặc biệt sao?

Trong hồ nước đó, dày đặc đủ loại côn trùng với đủ màu sắc, côn trùng đen mà họ đã thấy trước đó, nếu cẩn thận tìm kiếm cũng có thể phát hiện loại côn trùng đen đó ở đây.

"Đừng động." Sở Văn vừa định bước tới xem xét, thì bị Tiểu Ca chặn lại, Tiểu Ca chỉ vào đạo phù văn màu đỏ sẫm dưới chân Sở Văn.

"Ai mà biết đạo phù văn này rốt cuộc là gì, dường như là một trận pháp, có thể là để trấn áp những thứ bên trong, chúng ta tuyệt đối không thể phá hỏng nó." Sở Văn gật đầu, trước đây khi đào mộ cũng từng gặp tình huống tương tự, nếu phá hỏng đạo phù văn này, những thứ bên trong sẽ chạy ra ngoài.

"Vậy bây giờ tôi phải làm sao?

Cứ để mặc nó ở đây sao?

Tôi phải có cách nào đó để tiêu diệt những con côn trùng đó chứ." Cũng không biết câu nói đó rốt cuộc đã kích hoạt cái công tắc nào, Sở Văn lập tức lại cảm thấy có người đang tranh giành ý thức với hắn, không khỏi vịn chặt lấy Tiểu Ca.

Sắc mặt ba người kia đại biến, vừa nãy Sở Văn bị đoạt ý thức trước đó cũng là tình huống như vậy, chẳng lẽ bây giờ lại phải lặp lại lần nữa sao?

Tiểu Ca trực tiếp dùng một nhát chém bằng tay vào gáy Sở Văn, để ngăn cản ý thức kia trong cơ thể hắn phát điên.

"Bây giờ tôi phải làm sao?" Tiểu Ca lắc đầu, không nên đối phó

với cái quan tài đó, và những con côn trùng bị trấn áp bởi thứ nước kỳ lạ trong hồ nước kia, bây giờ điều có thể làm là rời khỏi đây.

"Chỉ cần tôi không phá hủy những phù văn này, chắc sẽ không có chuyện gì đâu, bây giờ chúng ta rời khỏi đây đi." Tiểu Ca vừa nói, vừa vác Sở Văn lên vai.

Trương Ma Dương và Hoàng Hạo đều gật đầu, đi theo sau Tiểu Ca rời đi.

Không lâu sau khi họ rời đi, đạo phù văn màu đỏ sẫm ban đầu đột nhiên lóe lên, cái quan tài rung động hai cái rồi lại yên tĩnh trở lại.

Trong lòng Tiểu Ca lờ mờ hiện lên một dự cảm không lành, y vội vàng tăng nhanh bước chân, may mắn là y có chút ấn tượng về con đường ban đầu, loăng quăng lượn lờ cuối cùng cũng đưa Sở Văn quay trở lại nơi họ bắt đầu xuống.

Sau khi theo Tiểu Ca trèo lên, Trương Ma Dương và Hoàng Hạo đều thở phào nhẹ nhõm, thấy Tiểu Ca lúc đó đang đặt Sở Văn xuống, liền vội vàng chạy lên giúp một tay.

"Đợi cậu ấy tỉnh lại rồi chúng ta hãy quyết định." Trương Ma Dương đương nhiên không có ý kiến gì, lặng lẽ ngồi xuống, chờ đợi Sở Văn tỉnh lại.

Chương 942

May mắn là vì lần này đã có dự liệu trước, nên Tiểu Ca ra tay không nặng, Sở Văn nhanh chóng tỉnh lại từ trạng thái hôn mê.

"Tôi không làm chuyện gì chứ?" Sau khi tỉnh dậy, hắn lập tức hỏi, dù sao trước khi ngất đi, hắn đang ở một nơi vô cùng nguy hiểm.

"Kịp thời đánh ngất cậu rồi, nên không có chuyện gì cả." Sở Văn lập tức thở phào nhẹ nhõm, "Vậy bây giờ chúng ta đang chờ đợi gì?" "Chúng ta nhấn những nút khác đi, con đường đó không thông, dễ bị lật xe lắm." Sở Văn ngẩn người, nhanh chóng phản ứng lại ý của Tiểu Ca, có chút do dự, dù sao đã thăm dò rõ ràng tình huống nguy hiểm, nếu bây giờ từ bỏ, chẳng phải mọi nỗ lực vừa rồi đều uổng phí sao?

"Nhất định phải đổi đường." Ánh mắt Tiểu Ca nhìn Sở Văn lại vô cùng kiên định, không hề lùi bước, y nói: "Đào mộ là để cầu tài, nhưng nếu ngay cả mạng cũng không còn, thì tiền tài có ích gì chứ?" Sở Văn đành im lặng gật đầu, đồng ý yêu cầu của Tiểu Ca.

Trương Ma Dương thở phào nhẹ nhõm, sợ Sở Văn tiếp tục ngang bướng, lúc đó cảnh tượng sẽ không hay ho gì.

"Lần này để tôi đi vậy, xem ra vận may của tôi cũng không tốt lắm." Để làm cho không khí hoạt bát hơn, Tiểu Ca vô thức nói một câu đùa, nhưng những người khác lại không cảm thấy câu đùa đó buồn cười lắm, chỉ im lặng nhìn chằm chằm vào hai cái nút còn lại.

"Tôi đây." Trương Ma Dương nhận thấy những người khác đều không động, đành tiến lên tùy tiện chọn một cái nút bên phải, rồi nhấn xuống.

Tiếp đó lại cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, may mắn là

mọi người đều kịp thời ngồi xuống, không bị văng đi.

Cánh cửa sàn nhà đang mở ra, trong ánh mắt kinh ngạc của họ, lại từ từ khép lại.

"Dù nhìn bao nhiêu lần đi nữa, tôi vẫn luôn cảm thấy cảnh tượng này vô cùng chấn động." Nếu không phải tình cảnh không được thuận lợi cho lắm, Sở Văn đã muốn lấy điện thoại ra quay một đoạn video đăng lên vòng bạn bè rồi.

Tuy nhiên, sau khi ổn định lại trong không gian này không lâu, tiếp đó một cánh cửa đá đã mở ra.

"Đây là một cầu thang dẫn xuống!" Hoàng Hạo vội vàng chạy tới, nhờ ánh đèn pin chiếu sáng, nhìn rõ cảnh tượng bên trong, lập tức kinh hô.

"Giống hệt trên bản đồ!" Nghe lời Hoàng Hạo nói, Sở Văn liền thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù bản đồ chỉ ra rằng con đường này cũng sẽ gặp cơ quan, nhưng dù sao cũng tốt hơn là liều mạng ở một nơi nguy hiểm như vừa rồi.

"Tôi cẩn thận một chút rồi xuống." Sở Văn vẫn không yên tâm lắm, dường như chuyện này xảy ra quá thuận lợi.

Dạo này hắn liên tục gặp vận rủi, bây giờ không có chuyện gì xảy ra, hắn luôn cảm thấy có gì đó không ổn, không chừng những thứ trong mộ huyệt đang ủ chiêu lớn để đối phó với họ.

Tiểu Ca vỗ vỗ vai Sở Văn, ý bảo hắn thư giãn một chút, tuy y cũng có dự cảm không lành, nhưng nói chung đào mộ đều là cửu tử nhất sinh, gặp nguy hiểm là chuyện cơm bữa.

Sở Văn sau khi được Tiểu Ca nhắc nhở, mới nhận ra mình đã mắc phải sai lầm của người mới.

Nếu đã nhát gan như vậy, thì đừng đào mộ, dù sao nghề này cũng có câu: "Đánh bạo thì sống, nhát gan thì chết đói." "Đi thôi." Sở Văn cười với Tiểu Ca, rồi dẫn đầu đi trước.

Tiểu Ca cũng ngoan ngoãn đi theo sau Sở Văn, không tranh giành vị trí đầu tiên.

Tuy nhiên, đi trong bóng tối rất lâu, vẫn không đi hết cái cầu thang đó.

"Toi rồi, gặp quỷ che mắt rồi." Mặc dù nói vậy, Sở Văn lại không quá hoảng sợ, dù sao cái thiết lập quỷ che mắt này rất được ưa chuộng trong mộ huyệt.

Sau khi nhận ra điều đó, Sở Văn nhanh chóng dựa vào kinh nghiệm, phá giải cái quỷ che mắt này, rồi dẫn Tiểu Ca đi ra.

Vừa rời khỏi cầu thang, liền là một nơi trông rất sáng sủa.

Cách bố trí ở đây có chút tương tự với nơi gặp quái vật lông đen, chỉ là lần này không có hồ nước, quan tài cũng không hoa lệ như của vị tướng quân kia mà thôi.

"Trong này có bẫy không?" Trương Ma Dương vô cùng cẩn thận, thử đặt chân ra phía trước, nhẹ nhàng giẫm lên, không chạm phải bất kỳ cơ quan nào.

Nhưng hắn nhanh chóng rụt chân đang thò ra thăm dò về, chờ đợi Sở Văn lên tiếng.

"Tôi xem bản đồ một chút." Tiểu Ca lấy bản đồ từ trong ba lô ra, cẩn thận đối chiếu với nơi họ đang ở, phát hiện dường như đây là nơi chôn cất một phi tần.

"Thật là kỳ lạ, lẽ nào người của quốc gia này đều như vậy sao?

Tại sao lại có nhiều người được chôn cất như thế?" Hoàng Hạo

nhìn lướt qua bản đồ, liền bị những ký hiệu dày đặc trên đó làm cho hoa mắt.

Nhưng ngay cả khi chỉ lướt qua, cũng có thể phát hiện rất nhiều mật thất trên đó đều là nơi chôn cất.

Người làm ra tấm bản đồ này vô cùng xảo quyệt, không đánh dấu vị trí chủ thất, chỉ có thể dựa vào bản đồ để đoán đại khái chủ thất nằm ở đâu.

Tiểu Ca lại thu bản đồ về, lắc đầu nói: "Có lẽ đúng lúc đó rất nhiều người đã chết trong trận loạn lạc kia chăng, đừng bàn tán về những chuyện này nữa, ai biết được liệu có ai nghe thấy không." Hoàng Hạo lập tức im bặt, không dám tiếp tục nói, sau khi nghe Tiểu Ca nói vậy, lập tức cảm thấy trong mật thất này gió lạnh thổi từng đợt.

Sở Văn lại không để ý đến những lời tranh cãi giữa họ, cẩn thận quan sát mật thất này.

Mật thất này trông không có gì đặc biệt, nhưng thường những thứ không bắt mắt lại luôn có thể gây ra đòn chí mạng.

Đột nhiên Sở Văn dường như phát hiện ra điều gì đó, định bước ra ngoài, nhưng lại bị Tiểu Ca chú ý đến động tác và kéo lại.

"Gì vậy?" "Ở đó có họa." Sở Văn chỉ vào bức tường phía sau quan tài, vì bức bích họa đó phần lớn bị che khuất bởi quan tài, nên ban đầu không phát hiện ra.

Chương 943

Chỉ sau khi Sở Văn quan sát kỹ, nó mới được phát hiện.

"Tôi cẩn thận một chút, ai biết bên trong rốt cuộc có gì." Tiểu Ca nhíu nhíu mày, cũng bước chân mình, đi về phía cái quan tài đó.

Sở Văn rón rén đi, dường như sợ tiếng bước chân hơi lớn một chút sẽ làm thức tỉnh thứ bên trong đó.

Tuy nhiên, chưa đợi đến gần cái quan tài đó, cái quan tài đó đã bắt đầu rung chuyển dữ dội, Sở Văn vội vàng dừng bước, rút trường đao ra, cảnh giác nhìn về phía cái quan tài.

"Tiên hạ thủ vi cường?" Sở Văn đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Ca, Tiểu Ca lập tức hiểu ý Sở Văn, nhưng không muốn mạo hiểm, vì vậy lắc đầu, Sở Văn đành thất vọng thu ánh mắt về.

Cái quan tài sau một trận rung động dữ dội thì yên tĩnh trở lại trong chốc lát, ngay sau đó, cái quan tài đó đã bị phá vỡ.

Sở Văn sau khi thấy con quái vật phá quan tài chui ra, lập tức cảnh giác.

Hắn cũng không nhận ra bất kỳ loài vật bình thường nào sẽ gặp phải trong trận đấu dưới đây, nhìn xem lại là một thứ do vị quốc sư kia tạo ra.

Không lãng phí bật lửa trên người, Sở Văn trực tiếp giương đao xông lên, điều đáng mừng là, con quái vật này không khó đối phó như quái vật lông đen.

Chỉ là nó ăn mặc như một phi tần, trông rất giống những con quỷ trong phim ma.

Một mái tóc dài rối bù, cùng với móng tay không biết vì sao lại dài

và nhọn hoắt, và chiếc váy lụa rách bươm trên người.

Vài nhát đao xuống, Sở Văn liền chém bay đầu đối phương.

Tiểu Ca còn không ra tay, có thể thấy Sở Văn thực ra cũng đang trút giận trong lòng.

Khác với ba người kia, Sở Văn đã từng bị ý thức của con côn trùng đen đó nhập vào người.

Bây giờ gặp phải loại quái vật kỳ lạ do quốc sư đó tạo ra, đương nhiên phải tiêu diệt đối phương.

Thấy con quái vật nữ này rất dễ đối phó, trái tim vốn đang treo ngược của họ liền buông xuống.

May mắn là không phải mỗi loại đều khó đối phó như quái vật lông đen, nếu không ở đây cũng không thể ở lại được nữa, nhất định phải quay về.

Ngay cả bây giờ, Sở Văn cũng chưa hoàn toàn hồi phục thể lực, vì vậy sau khi đối phó xong con quái vật nữ kia, hắn liền có chút phát sốt.

Sở Văn vừa định trực tiếp dùng ống tay áo lau mồ hôi trên mặt, thì Tiểu Ca liền đưa một tờ khăn giấy.

"Ống tay áo của cậu dính máu của con quái vật nữ kia rồi." "Cảm ơn." Sở Văn không khách khí chút nào nhận lấy tờ giấy đó, lau sạch mồ hôi trên mặt.

"Không lạ gì con quái vật nữ này lại có máu tươi đỏ như vậy, thủ đoạn của vị quốc sư kia thật là..." Sở Văn nhíu mày, nhìn vết máu trên ống tay áo, mặc dù vết máu đó sau khi chạm không khí thì nhanh chóng biến đen, khô lại, nhưng không thể phủ nhận, máu khi còn trong cơ thể con quái vật nữ đó quả thực có màu đỏ.

“Chẳng lẽ nó chưa được luyện hóa hoàn chỉnh, nên mới dễ đối phó như vậy sao?” Sở Văn nói xong không khỏi tự giễu cười cười, đã lâu như vậy rồi, không thể nào chưa luyện hóa hoàn thành chứ?

“Cẩn thận!” Tiểu Ca một đao chém về phía con côn trùng nhỏ màu xanh đang lao về phía Sở Văn.

Sở Văn bị dọa giật mình, sau khi con côn trùng nhỏ đó chết, hắn vẫn còn có chút kinh hồn chưa định.

“Lần thứ hai rồi đấy.” Sở Văn cười gượng gạo, ngượng nghịu nói: “Được rồi, lần sau tôi nhất định sẽ chú ý.” “Sau này nếu gặp loại quái vật như vậy nữa, nhớ nhất định phải đề phòng những con côn trùng bắn ra từ trong cơ thể nó.” Trương Ma Dương và Hoàng Hạo vô cùng nghiêm túc gật đầu, biểu thị đã nhớ.

Dường như vì đã tìm đúng đường, nên trong hành trình tiếp theo, họ cảm thấy như đang vượt ải vậy.

Càng đi sâu vào trong, những con quái vật chui ra từ quan tài càng lúc càng lợi hại, nhưng đều không lợi hại bằng những thi thể bị con côn trùng đen đó lây nhiễm.

“Tôi cảm thấy những con quái vật mà tôi đang gặp bây giờ sắp có thể sánh ngang với con quái vật lông đen kia rồi, lát nữa có khi lại gặp quái vật lông đen thì sao?” Trương Ma Dương một bàn tay vỗ lên đầu Hoàng Hạo.

“Cậu nhóc này đừng có cái miệng quạ đen, nếu lát nữa mà thật sự gặp phải, đợi giải quyết xong con quái vật lông đen đó, thì đợi mà bị tôi đánh đi!” Mặc dù nói vậy, nhưng mọi người đều hiểu, trong mật thất tiếp theo, cái quan tài giữa đó có thể chính là quái vật lông đen.

“Tôi nghỉ một lát.” Sở Văn tùy tiện lau mồ hôi trên mặt, một đường không ngừng nghỉ, đánh quái lâu như vậy, bốn người đều đã

mệt mỏi.

Ba người kia đều lên tiếng đáp, cũng không chê sàn nhà bẩn, trực tiếp ngồi phịch xuống.

Nếu không phải trước đó Sở Văn đã phát hiện ra có thể dùng phương pháp đốt lửa để đối phó với những con quái vật này, thì đấu với quái vật trong mật thất này, có lẽ sẽ phải tốn thêm rất nhiều công sức.

"Vị quốc sư kia không phải người bên Miêu Cương đấy chứ, dù sao những con quái vật này đều là sau khi bị những con côn trùng kia lây nhiễm mới biến thành bộ dạng hiện tại." Sở Văn lắc đầu, hắn chưa từng tiếp xúc với người bên Miêu Cương, chỉ nghe loáng thoáng danh tiếng cổ thuật bên đó.

Tiểu Ca lại trực tiếp vô cùng khẳng định mở miệng nói: "Đúng là người bên Miêu Cương, chắc chắn cũng là tà giáo." "Ối, Tiểu Ca, y đã tiếp xúc với cổ thuật Miêu Cương rồi sao?" Sở Văn lập tức hứng thú, uống một ngụm nước, vô cùng tinh thần hỏi.

"Quả thực có tiếp xúc một ít, nhưng đều không tà môn như vị quốc sư này, tôi nghi ngờ một trận chiến loạn có khả năng là do năng lực của vị quốc sư này gây ra." Tiểu Ca nhíu mày nói, dù sao năng lực như vậy sẽ khiến những người khác vô cùng sợ hãi, chỉ cần có năng lực của vị quốc sư kia, có rất nhiều binh sĩ không sợ chết, có thể liên tục tạo ra đại quân tử thi.

"Từ khi chúng ta vào đến bây giờ đã bao lâu rồi?" Tiểu Ca không tiếp tục nói về chủ đề đó nữa, vội vàng chuyển chủ đề.

"Sắp gần một ngày rồi." Nói xong, Sở Văn có chút mệt mỏi dựa vào bức tường phía sau.

Chương 944

Có lẽ vì trước đó đã ngủ mê một lúc, nên trạng thái tinh thần bây giờ không tệ, nhưng cơ thể hắn thì thực sự rất mệt mỏi rồi.

Hoàng Hạo nghe Sở Văn nói vậy, cũng không khỏi ngáp một cái.

Nếu không phải chạy theo kho báu trong chủ thất, thì đã sớm rời khỏi cái nơi quỷ quái này rồi.

Dọc đường đi vào, thu hoạch của họ khá phong phú, nếu không phải không gian ba lô có hạn, tuyệt đối sẽ cướp sạch tất cả mọi thứ.

"Nếu đã một ngày rồi, vậy chúng ta thay phiên nhau nghỉ ngơi đi." Tiểu Ca biết nghỉ ngơi trong mộ thất quá mạo hiểm, nhưng trạng thái hiện tại của họ không thích hợp để tiếp tục xông vào.

Sở Văn đương nhiên không có dị nghị gì, nếu có thể, bây giờ hắn đã về nằm trên chiếc giường lớn thoải mái ở nhà mình, chứ không ở lại đây.

Sau khi luân phiên canh gác nghỉ ngơi lần nữa, Sở Văn và ba người kia mới tiếp tục tìm kiếm công tắc của mật thất này.

Sau khi trải qua nhiều mật thất như vậy, họ đã sớm quen thuộc với thủ đoạn của đối phương, nhanh chóng tìm thấy công tắc bị những người thợ thủ công giấu.

"Không biết đổi thủ đoạn sao?

Không sợ có người xông vào, rồi nắm rõ tất cả thủ đoạn sao?" Hoàng Hạo có chút bực mình, trừ những con quái vật kỳ quái ra, thì cơ quan ở đây và cơ quan ở mộ huyệt kia không có gì khác biệt.

Thủ đoạn của họ càng đơn điệu, không khỏi khiến hắn nghi ngờ liệu những người thợ thủ công đó có đào hố bẫy không.

“Ai biết chứ, mau đi thôi.” Sở Văn nói xong liền dẫn đầu đi về phía lối đi đen kịt đó.

Nhưng sau khi đi đến mật thất đó, Sở Văn có chút kinh ngạc, con quái vật ở đây dường như không phải là quái vật lông đen như hắn dự liệu.

Bởi vì ở đây không có hồ nước của quái vật lông đen, nhìn bức bích họa trên tường, dường như lại là một phi tần của đế vương.

“Chẳng lẽ chúng ta lại đi vòng về rồi sao?” Trương Ma Dương có chút bối rối, rõ ràng đều đi theo bản đồ, sao có thể đi sai được chứ?

Sắc mặt Sở Văn và Tiểu Ca cũng trở nên nặng nề, qua bích họa có thể biết, trong quan tài quả thực chứa một phi tần của đế vương.

“Lại là tôi lại đến khu vực ngoại vi rồi, cái nơi quỷ quái này sao lại chôn cất nhiều người đến vậy.” Sở Văn không khỏi than phiền một tiếng, nếu không phải đối phương đã chôn cất nhiều người như vậy để bảo vệ mộ huyệt, thì đã sớm lấy hết đồ trong chủ thất rồi.

Xây mộ huyệt thành mê cung thế này, cũng không biết rốt cuộc là kẻ nào đã nghĩ ra chủ ý này, cái nơi quỷ quái này quả thực đã làm hắn choáng váng, dù có bản đồ.

“Suỵt.” Sở Văn lập tức im lặng, khẽ hỏi: “Có nghe thấy không?” Tiểu Ca lắc đầu, ra hiệu đặt ánh mắt lên cái quan tài đó.

Sở Văn ngẩng mắt nhìn, phát hiện cái quan tài bắt đầu rung động, đành phải dừng tâm tư tò mò lại, rút trường đao ra, chuẩn bị nghênh chiến.

“Là quái vật lông đen sao?!” Sau khi con quái vật đó phá quan chui ra, mắt Sở Văn trợn tròn, những người khác cũng phản ứng tương tự.

Ban đầu cứ nghĩ không có hồ nước đó thì thứ chui ra từ quan tài sẽ không phải là quái vật lông đen, nhưng số phận luôn trêu đùa con

người.

“Chuẩn bị bật lửa đi, châm lửa vào nó.” Tiểu Ca nhìn con quái vật lông đen đang lao tới, nhắc nhở.

Trương Ma Dương vội vàng luống cuống lấy bật lửa từ trong ba lô ra.

Không biết có phải vì lần này là thi thể nữ bị lây nhiễm hay không, Sở Văn cảm thấy con quái vật lông đen này yếu hơn rất nhiều so với con quái vật lông đen hắn gặp lúc đầu.

“Bật lửa đâu?

Mau dùng hỏa công.” “Đây rồi.” Bật lửa vừa ném lên người đối phương, lửa liền bùng cháy, đòn tấn công của đối phương cũng càng lúc càng dữ dội.

Sở Văn không khỏi chửi thề một tiếng.

Xem ra con côn trùng trong con quái vật lông đen này cũng bị ép ra rồi, không biết khi nào đối phương mới xuất hiện.

Sở Văn và Tiểu Ca vẫn luôn đối kháng với quái vật lông đen đều vô cùng cẩn thận, không dám để lửa trên người đối phương lan sang người mình.

Sau khi kiên trì mười phút, con côn trùng đen đó cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, chui ra từ trong cơ thể quái vật lông đen.

Sở Văn vội vàng một đao chém về phía con côn trùng đen đó.

Theo sự tử vong của con côn trùng đen, quái vật lông đen cũng gục ngã.

Nhìn con quái vật lông đen không ngừng cháy rồi biến thành tro bụi, trong lòng Sở Văn nhất thời cảm khái vạn phần.

“Có ai nghe thấy tiếng gì không?” Sở Văn luôn cảm thấy trong

tiếng lửa cháy lách tách đó, xen lẫn tiếng côn trùng bò.

Nếu không nghe nhầm, côn trùng chắc có hàng vạn con.

Ba người kia tai không nhạy bén như vậy, chỉ ngơ ngác nhìn Sở Văn.

Chương 945

“Mau đi thôi!

Tôi nghe thấy có thứ gì đó đang bò lên từ dưới!” Sắc mặt ba người kia biến đổi, có thứ gì đó bò lên từ dưới, e rằng chỉ có thể là côn trùng trong cái cống thoát nước kia.

“Tiểu Ca!

Mau xem bản đồ, có lối ra nào khác không!” Sở Văn sốt ruột thúc giục.

Tiểu Ca lúc này cũng bắt đầu lật xem bản đồ, may mắn là có một lối ra khác có thể giúp họ thoát ra.

Chỉ cần không ngừng đi về phía trước, là có thể tìm thấy một lối ra khác, chỉ là không biết tiếp theo đang chờ đợi họ là loại quái vật mạnh đến mức nào.

Sở Văn nghe tiếng côn trùng bò càng lúc càng lớn, không khỏi có chút phiền não, cũng không biết trong mật thất này có cơ quan nào để đóng cửa không.

Phía trước thì có quái vật chui ra từ quan tài, phía sau thì có đại quân côn trùng không ngừng áp sát.

Sở Văn cảm thấy sắp phát điên rồi.

Tiểu Ca đành vỗ vỗ vai Sở Văn, ý bảo hắn bình tĩnh lại.

“Đừng hoảng, tôi sẽ chia hai người đi cản quái vật trong quan tài, hai người còn lại thì đi tìm cơ quan mở cửa.

Tôi và Sở Văn cản quái vật, không có ý kiến gì chứ?” Trương Ma Dương và Hoàng Hạo lắc đầu, hai người chủ động giao nhiệm vụ

tương đối nhẹ nhàng cho họ, sao có thể có oán trách gì được chứ?

Họ vội vàng theo thủ đoạn trước đó, mở cánh cửa mộ thất này ra.

Điều khiến Sở Văn may mắn là, những con quái vật họ gặp sau đó dường như đều cùng một cấp độ, không còn quái vật lông đen có thực lực mạnh hơn nữa.

Con quái vật lông đen gặp lần thứ hai, dường như chính là sức chiến đấu mạnh nhất trong mộ thất này.

Nhưng tốc độ của họ có nhanh đến đâu, cũng không thể so được với tốc độ hành quân của đại quân côn trùng.

Sở Văn luôn cảm thấy có thứ gì đó đang tấn công đại não của mình, càng đi về phía trước, hắn càng cảm thấy tinh thần không tập trung, mấy lần suýt bị quái vật lông đen đánh trúng.

Nếu không phải Tiểu Ca ở đó, e rằng hắn đã bị quái vật lông đen một quyền đập nát sọ rồi.

"Nghỉ ngơi trước đã, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Sau khi xông vào một mật thất nữa, Tiểu Ca không thể không ra lệnh dừng hành động của họ.

Y nhận thấy tình hình của Sở Văn không ổn lắm, nếu tiếp tục nữa, e rằng hai người họ không thể cản được đòn tấn công của quái vật lông đen.

"Đổi người đi, Trương Ma Dương và tôi cản đòn tấn công của quái vật lông đen, Sở Văn và Hoàng Hạo tìm cơ quan mở cửa." Sở Văn đau khổ gật đầu.

Tiểu Ca thở dài một hơi, vỗ vỗ vai Sở Văn nói: "Vấn đề bên dưới, không phải là bị những con côn trùng đó ảnh hưởng sao?" Thực ra y cũng luôn cảm thấy có thứ gì đó không ngừng tấn công đại não của mình, chỉ là tình hình không nghiêm trọng như Sở Văn.

Trương Ma Dương và Hoàng Hạo nhìn nhau, hai người họ cũng có cảm giác có thứ gì đó giống như sóng âm đang tấn công, cứ ngỡ là ảo giác.

Nhưng nhìn triệu chứng của Sở Văn, dường như không phải không có tấn công, chỉ là đối với họ, tác động của cuộc tấn công này nhỏ.

"Đúng rồi, côn trùng!

Tôi phải đi mau, tôi không dám chắc, lát nữa tôi sẽ làm ra chuyện gì đó!" Tiểu Ca nghe lời Sở Văn nói, nhíu mày.

"Đi!" Cả nhóm không chần chừ nữa, vội vàng tiếp tục xông vào mật thất tiếp theo.

Mặc dù hành động vô cùng nhanh chóng, nhưng đại quân côn trùng không ngừng áp sát.

Căn cứ vào tình hình của Sở Văn thì có thể đoán đại quân côn trùng đã không còn xa nữa.

"Sở Văn!" Hoàng Hạo vội vàng đỡ lấy Sở Văn đang ngã trên đất, cẩn thận kiểm tra tình hình của hắn.

"Làm sao đây!

Sở Văn ngất rồi!" "Mở cửa, đây là mật thất cuối cùng rồi!" Hoàng Hạo thở hổn hển, nhấn cái công tắc bên tay mình xuống, nhưng lối đi xuất hiện trước mắt lại khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

"Lại đi xuống à?!" "Cứ xuống trước đã!" Tiểu Ca quả quyết đưa ra quyết định, mặc dù không biết tiếp theo sẽ gặp phải cái gì ở dưới, nhưng dù sao cũng tốt hơn là ở trên chờ chết.

Hoàng Hạo cõng Sở Văn, dẫn đầu đi về phía lối đi đó.

Trương Ma Dương đi ở giữa, Tiểu Ca thì đi ở cuối cùng.

Ngay cả khi tai không nhạy bén đến vậy, lúc này cũng có thể nghe rõ ràng tiếng đại quân côn trùng đang ùn ùn kéo đến.

"Liệu bản đồ có thứ gì đó ẩn giấu không?

Chương 946

Ví dụ như gặp nước mới hiển thị ra?" Tiểu Ca lắc đầu, y không rõ, nhưng đã lấy bản đồ từ trong ba lô ra.

Lúc này, trên tay y toàn là máu tươi của côn trùng đen.

Tiểu Ca cẩn thận nhìn, vẫn không phát hiện ra tuyến đường ẩn giấu nào trên đó, vừa định cất bản đồ đi cẩn thận, thì lại phát hiện mặt sau dường như có thêm một vài thứ.

Những chỗ bị máu côn trùng đen nhuộm, đã hiện ra một vài đường nét.

Tiểu Ca vội vàng thoa đầy máu trên tay mình lên toàn bộ tấm bản đồ.

Những chỗ bị máu nhuộm lại nhanh chóng biến về màu sắc ban đầu của bản đồ, nhưng sau khi biến đổi, trên đó lại xuất hiện thêm một tấm bản đồ nữa.

"Tôi có phát hiện mới, cứ tiếp tục đi về phía trước!

Đừng nản lòng!" Hoàng Hạo và Trương Ma Dương đang đi phía trước Tiểu Ca, nghe lời nói đó xong, vốn đang có chút uể oải, giờ phút chốc tinh thần bách bội.

Tiểu Ca cẩn thận đối chiếu bản đồ phía sau với bản đồ phía trước, phát hiện mật thất lớn nhất trong bản đồ phía sau, dường như chính là nơi có cái quan tài trong cống thoát nước mà họ đã đi qua trước đó.

"Mọi người có thấy cảnh vật ở đây có chút quen thuộc không?" Tiểu Ca lấy đèn pin ra, chiếu sáng xung quanh.

Hoàng Hạo và Trương Ma Dương nghe lời Tiểu Ca nói, theo ánh sáng đèn pin chiếu ra mà nhìn.

“Đây chẳng phải là cái cống thoát nước trước đó sao?!

Tôi đã vào hang ổ rồi!” Hoàng Hạo lập tức phản ứng lại, lòng Tiểu Ca và Trương Ma Dương lập tức chùng xuống.

“Đừng hoảng, tôi nhất định có thể thoát ra được, mặt sau tấm bản đồ này xuất hiện thêm một tấm bản đồ nữa, trên đó có đánh dấu lối ra của mộ huyệt này.” “Lối ra lần này có thật không?” Trương Ma Dương sau khi bị lừa một lần, không dám tin rằng lối ra trên tấm bản đồ này là có thật nữa.

“Chắc là thật đấy, tấm bản đồ gốc đã dẫn tôi đi về phía cống thoát nước, chứng tỏ cống thoát nước mới là con đường thực sự thông ra lối thoát.” Lúc này, Sở Văn tỉnh lại, Hoàng Hạo cảm thấy hắn đang giãy giụa trên lưng mình, liền vội vàng kêu lên: “Lại phát điên rồi!

Mau đánh ngất cậu ấy đi!” Trương Ma Dương đang đi phía sau Hoàng Hạo liền vội vàng tiến lên, một nhát chém bằng tay vào gáy Sở Văn, khiến hắn lại hôn mê.

“Tiếp tục đi thôi.” Y nhìn Sở Văn trên lưng Hoàng Hạo, thở dài nói.

“Nếu cảm thấy không đủ sức, để tôi cõng.” Hoàng Hạo gật đầu, tiếp tục nghe Tiểu Ca chỉ huy, cắm cúi chạy.

Nhưng trước đó đã phí mất một ít thời gian ở trên đó, dù nhanh đến mấy cũng không thể nhanh bằng lũ côn trùng phía sau.

Tiểu Ca vô thức quay đầu nhìn một cái, phát hiện những con côn trùng đó đều đã đuổi kịp.

“Đừng đi bộ nữa, chạy đi!” Hoàng Hạo và Trương Ma Dương đương nhiên cũng nghe thấy tiếng động phía sau, liền cố gắng chạy nhanh nhất có thể.

Tiểu Ca dừng lại, lấy ra bật lửa từ trong ba lô, châm lửa rồi ném

thẳng bật lửa vào đám côn trùng.

Sau khi xác định lửa lớn thực sự có thể thiêu cháy những con côn trùng đó, Tiểu Ca vội vàng quay người đuổi kịp Hoàng Hạo.

Hoàng Hạo lúc này đã chạy mệt, đành phải dừng lại, thở hổn hển chờ Tiểu Ca đuổi kịp.

“Sao rồi?

Không sao chứ?” Trương Ma Dương đánh giá Tiểu Ca từ trên xuống dưới, thấy y không có thêm vết thương nào thì thở phào nhẹ nhõm.

“Xong rồi sao?

Tôi hình như nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của lũ côn trùng?” “Chỉ là phóng một mồi lửa thôi, đừng dừng lại, tiếp tục đi.” Tiểu Ca kéo cả hai người đứng dậy, đồng thời cõng Sở Văn lên lưng y.

Thấy Tiểu Ca đã gánh vác trọng lượng của Sở Văn, Trương Ma Dương và Hoàng Hạo cũng ngại không dám tiếp tục chần chừ, huống hồ ai biết được lũ côn trùng kia có thể phá vỡ bức tường lửa hay không.

Sau khi tiếng kêu thảm thiết của lũ côn trùng ngày càng xa, Hoàng Hạo vô thức quay đầu nhìn ánh lửa lấp lánh phía sau một cái.

“Toi rồi!

Có côn trùng xông ra!” “Mạng sống quan trọng hơn, nhanh lên!” Nhưng thể lực con người có hạn, sau khi chạy liên tục nửa tiếng, tốc độ của Trương Ma Dương và Hoàng Hạo chậm đến mức đáng sợ.

Dù Tiểu Ca có thúc giục thế nào, họ cũng không thể tăng tốc được nữa, trong khi lũ côn trùng phía sau lại cứ như không biết mệt mỏi mà đuổi theo sát nút.

“Tôi hình như thấy bích họa?

Có khi nào mình đi nhầm không?” Hoàng Hạo phát hiện hình như đã đi đến chỗ tương tự nơi trấn áp quốc sư trước đó, không kìm được hỏi.

“Chúng ta phải ra ngoài.” Tiểu Ca sắc mặt ngưng trọng, cho đến giờ chỉ nghe tiếng côn trùng di chuyển, cũng không biết thứ bị trấn áp trong quan tài kia đã thoát ra chưa.

“Cái phù văn kia thì sao?

Chương 947

Tôi có nên dẫm lên không?" Sau khi nhìn bích họa, liền không còn xa chỗ trấn áp quốc sư nữa, vì vậy dù tốc độ có chậm thế nào thì cũng nhanh chóng đến được chỗ trấn áp quan tài.

"Dẫm lên!

Phải qua đó!" Tiểu Ca rời xa cái phù văn kia mà không để ý rằng sau khi y rời đi, phù văn phía sau chợt sáng rực, quan tài không ngừng rung động.

Trong đường cống yên tĩnh vang lên một âm thanh.

"Ta lại ra rồi." Ở một bên khác, Tiểu Ca thấy Hoàng Hạo và Trương Ma Dương thực sự không trụ nổi nữa, lại thêm không nghe thấy tiếng côn trùng, liền ra lệnh: "Nghỉ ngơi trước đi." Hoàng Hạo và Trương Ma Dương lập tức ngồi bệt xuống đất.

"Sớm biết sau khi lấy đủ đồ nên ra ngoài, không hi vọng tìm thấy chủ mộ thất." "Có khi nào chỗ trấn áp quốc sư kia chính là chủ mộ thất không?" Trong lòng Hoàng Hạo vô cớ nảy sinh một suy đoán như vậy, loanh quanh bấy lâu mà không tìm thấy quan tài của đế vương, cái quan tài hoa lệ nhất mà họ gặp được chính là quan tài của quốc sư kia.

"Có lẽ vậy." Tiểu Ca cho Hoàng Hạo uống một ngụm nước xong, dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mặt Sở Văn.

Đã lâu như vậy rồi, Trương Ma Dương có ra tay mạnh hơn nữa thì Sở Văn cũng nên tỉnh rồi.

Cảm nhận được những cái vỗ từ bên ngoài, mắt Sở Văn chớp chớp, dường như muốn tỉnh dậy, nhưng rồi lại nhắm chặt lại.

“Thế nào?

Không thể nào không tỉnh được chứ, tôi ra tay đâu có mạnh đến thế, chỉ khiến cậu ta hôn mê chưa đến nửa tiếng thôi.” Trương Ma Dương vẻ mặt đau khổ nhìn chằm chằm Sở Văn, chặng đường tiếp theo, tổng không thể cứ mãi cõng Sở Văn được.

Dù sao không biết phải chạy bao lâu mới tìm được lối ra, nếu Sở Văn không thể tự đi, e rằng đến lúc đó sẽ toàn quân bị diệt mất.

Tiểu Ca trầm mặc đổ thẳng cả chai nước lên mặt Sở Văn, Sở Văn lập tức giật mình, tỉnh lại từ trạng thái hôn mê.

“Tôi lại ngất đi à?” Sở Văn ôm cái đầu vẫn còn ù ù hỏi, Tiểu Ca chỉ im lặng.

“Không phải lại vì lũ côn trùng đó chứ?

Tôi nhớ lúc tôi ngất đi, tôi cảm giác tiếng bước chân của chúng ngay bên tai.” “Chắc vậy rồi, tranh thủ bây giờ tỉnh rồi, chúng ta tiếp tục đi, tiếng lũ côn trùng đã biến mất, có điều bất thường ắt có quỷ.” Trương Ma Dương và Hoàng Hạo dìu đỡ nhau đứng dậy, Sở Văn cũng chỉ đành ôm đầu, loạng choạng bước về phía trước.

Tiểu Ca thấy bộ dạng của hắn, đành phải ra tay đỡ lấy Sở Văn, dẫn hắn ổn định bước đi.

Ba người đang vội vã chạy đi mà không để ý phía sau vang lên một tiếng bước chân không thuộc về họ.

“Đã đến rồi, hà tất phải đi nhanh thế?

Huống hồ lại lấy đi đồ không thuộc về mình, có vẻ hơi bất lịch sự thì phải.” Nghe thấy giọng nói khàn khàn, Sở Văn vội vàng quay đầu lại, nhưng phát hiện người nói là một kẻ mặc cổ trang với phong cách không thuộc bất kỳ nhận thức nào của hắn.

“Ai?” Sở Văn dừng bước, cảnh giác nhìn về phía người đó, kẻ đó lại thong thả nói: “Đương nhiên là chủ nhân mộ thất.” Vừa dứt lời, kẻ đó dường như không hài lòng với giọng mình, nhíu mày.

“Đừng đùa nữa, mộ thất đã được xây từ bao giờ rồi, làm gì có ai sống sót được!” Sở Văn phản bác, lời nói mang theo chút mùi vị ngoài mạnh trong yếu.

Vừa dứt lời, hắn lại cảm thấy đầu càng đau hơn, không kìm được cúi xuống ôm đầu.

“Không thể nào?” Kẻ đó dường như bị chọc giận, lời nói mang theo sự tức tối: “Đừng nói nhảm, trong cơ thể ngươi còn có ý thức hắc trùng, không sợ đầu ngươi nổ tung à, đợi khỏi rồi hãy nói.” “Quốc sư kia?” “Quốc sư cái chó gì, ta chỉ lợi dụng y thôi.” Kẻ đó trợn mắt, ánh mắt sắc bén chuyển sang Tiểu Ca.

“Xem ra đúng là quốc sư kia.” Tiểu Ca đặt tay ra sau lưng làm một ký hiệu, Hoàng Hạo vẫn luôn trốn sau Tiểu Ca nhanh chóng hiểu ý, ý bảo cậu ta lấy đồ tốt ra.

Đối mặt với cảnh tượng quỷ dị như vậy, Hoàng Hạo cũng không dám tiếp tục giấu giếm, rón rén, định lén quốc sư mở ba lô, nhưng nơi này quá yên tĩnh, kẻ đó nhanh chóng nhận ra hành động của Hoàng Hạo.

“Đừng làm mấy trò vặt vãnh dưới mắt ta.” Tiểu Ca vung một đao chém về phía con côn trùng đang lao tới Hoàng Hạo.

“Quốc sư đích thực sẽ không mở miệng ngậm miệng nói lời thô tục.” Sở Văn toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn giãy dụa đứng dậy.

“Đầu ngươi không đau nữa sao?” Quốc sư vô cùng ngạc nhiên nhìn Sở Văn, biểu hiện hiện tại của Sở Văn thực sự vượt xa dự liệu

của y.

“Một thủ đoạn như vậy dùng nhiều lần rồi, tôi tự nhiên sẽ có chút miễn dịch với nó.” Sở Văn lạnh lùng nhìn quốc sư, “Huống hồ có người ở phía sau giúp tôi, tôi mà cứ tiếp tục dính chiêu này nữa, đợi tôi ra ngoài, tôi tuyệt đối sẽ bị cười chết mất.” Tiểu Ca ngạc nhiên nhìn Sở Văn, không hiểu người mà Sở Văn nói rốt cuộc là ai, chẳng lẽ là cái lão già xấu xí kia sao?

Nhưng đối phương có thể dự liệu mọi chuyện gặp phải trong mộ huyệt này sao?

“Sức sống của lũ côn trùng đó đều bị hút khô rồi đúng không?

Đồ quái vật không ra người không ra quỷ.” “Câm miệng!

Ta không phải quái vật!

Ngươi hiểu không!” Sở Văn khinh thường cười, lấy ra chiếc lọ thủy tinh đựng thứ ban đầu được bỏ vào ba lô.

Quốc sư không hiểu Sở Văn đang làm gì, nhưng trong lòng ẩn hiện một dự cảm không lành, muốn ngăn cản hành động của đối phương.

Nhưng Tiểu Ca lại vung một đao chém vào con hắc trùng bắn ra.

Chương 948

“Ngươi chắc là sợ thứ này nhỉ.” Khi cảm thấy cơ thể khó chịu, quốc sư cuối cùng cũng hiểu Sở Văn đã lấy ra thứ gì.

“Không thể nào?

Ta đã đạt được sự vĩnh sinh, lại sợ một lọ bột nhỏ bé sao?” Quốc sư giả vờ bình tĩnh nhìn Sở Văn, hy vọng có thể lừa đối phương, khiến y từ bỏ việc sử dụng thứ bột đó.

“Nếu biến thành cái dạng không ra người không ra quỷ này, vậy cho dù có đạt được vĩnh sinh thì còn ý nghĩa gì?” Sở Văn cảm thấy đầu óc mình hiện tại vô cùng tỉnh táo, trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn đã hiểu rõ mọi chuyện.

Nhưng bây giờ không phải lúc Tiểu Ca ra tay, Sở Văn đành phải đứng ra đối mặt với quốc sư kia.

“Nếu không sợ thứ này, vậy tại sao ngươi phải lùi lại chứ?

Có gan thì đừng lùi nữa xem nào?” Sở Văn từng bước ép sát quốc sư, quốc sư dù bề ngoài vô cùng bình tĩnh, nhưng bước chân lại không ngừng lùi lại.

Sở Văn giả vờ ném lọ thủy tinh trong tay về phía quốc sư, quốc sư lập tức sợ hãi lùi lại liên tục.

“Đưa hết bột cho tôi.” Hoàng Hạo và Trương Ma Dương vội vàng lục lọi ba lô, đưa hết số bột đã thu thập trước đó cho Sở Văn.

Quốc sư có chút không cam lòng nhìn Sở Văn, khó khăn lắm mới có người ngoài tiến vào mộ thất này, khiến phong ấn của y lỏng lẻo.

Nếu bỏ lỡ cơ hội này, không bắt thêm vài sinh nhân để bổ sung huyết khí trong cơ thể, e rằng y sẽ chìm vào giấc ngủ dài.

Quốc sư muốn xông lên, nhưng lọ thủy tinh trong tay Sở Văn vẫn không ngừng cảnh báo sự hiện diện của nó.

Điều đó khiến y không dám lại gần Sở Văn, chỉ đành đứng từ xa quan sát hành động của hắn.

"Theo bản đồ đi mở lối ra, tôi và Tiểu Ca sẽ đối phó với quái vật này." Trương Ma Dương cầm lấy bản đồ Tiểu Ca đưa, kiên định gật đầu, quay người dẫn Hoàng Hạo rời khỏi nơi thị phi này.

"Tôi đi phong ấn chỗ quốc sư." Quốc sư phát hiện bốn người vẫn luôn phớt lờ y, không khỏi có chút tức giận, nhìn hai người đang bỏ chạy, trong lòng thầm hận, cuối cùng không kìm nén được suy nghĩ, liền xông về phía Sở Văn.

Sở Văn lúc này đang định cất số bột Trương Ma Dương đưa vào ba lô.

Tiểu Ca rút đao chặn đòn tấn công của quốc sư, sau khi giao thủ với đối phương, Tiểu Ca phát hiện cơ thể quốc sư như quái vật lông đen, đao của y không thể làm y bị thương chút nào.

Sở Văn vô thức ném lọ thủy tinh đựng bột trong tay về phía quốc sư.

Chỉ nghe một tiếng "Bành", lọ thủy tinh liền vỡ tan trên đầu đối phương.

Chạm vào loại bột đó, da y "xì xì" bốc khói, như thể gặp phải thứ có tính ăn mòn mạnh.

"Đi thôi!" Sở Văn kéo Tiểu Ca, bảo y dẫn đường đến con đường dẫn đến phong ấn.

Quốc sư cũng bị hai người chọc giận, không đuổi theo Trương Ma Dương nữa, quay đầu theo sát phía sau Sở Văn và Tiểu Ca.

Cảm thấy quốc sư vẫn không ngừng áp sát, Sở Văn quay đầu nhìn một cái, phát hiện đối phương dường như bị hủy dung, cả khuôn mặt đều không thể nhìn rõ.

Quốc sư bị ánh mắt của hắn kích thích, tốc độ lại tăng nhanh, Sở Văn đành cùng Tiểu Ca cũng tăng tốc, tuy có thể dùng bột tấn công quốc sư, nhưng số lượng bột có hạn, muốn giải quyết quốc sư thì phải phong ấn y trở lại.

"Đứng lại cho ta!" "Thằng ngu mới đứng lại!" Sau một hồi truy đuổi, Sở Văn và Tiểu Ca cuối cùng cũng đến được nơi phong ấn quốc sư ban đầu.

Quốc sư vô cùng cảnh giác nhìn họ, lý trí của y cũng dần quay trở lại, không chỉ còn là cơn thịnh nộ vô cớ.

Y muốn rời khỏi đây, nhưng Sở Văn và Tiểu Ca sẽ không đồng ý, một người bên trái, một người bên phải xông lên, chặn đường đối phương.

Từng bước ép sát, quốc sư đành không ngừng lùi lại, khi quốc sư sắp dẫm lên phù văn phong ấn, y đột nhiên lao tới, Sở Văn và Tiểu Ca vội vàng chặn y lại.

"Đã quay lại rồi thì đừng đi nữa." Tranh thủ lúc Tiểu Ca chặn đối phương lại, Sở Văn phết bột trong lọ lên thanh trường đao, một đao chém vào cánh tay quốc sư.

Đúng như Sở Văn dự liệu, trường đao nhờ có bột, quả nhiên chém thủng da đối phương, thậm chí suýt nữa chém đứt cánh tay đối phương.

Nhưng đao của Sở Văn cũng kẹt lại trong cánh tay đối phương.

Tiểu Ca đành tiến lên tấn công đối phương, thu hút sự chú ý của quốc sư.

Sở Văn nhân cơ hội dùng sức rút trường đao của mình về.

Mặc dù đối phương suýt bị chém đứt một cánh tay, nhưng nhìn qua thực sự không có ảnh hưởng gì lớn, thậm chí có thể quan sát thấy vết thương của y đang chậm rãi lành lại, trong cơ thể đối phương dường như không có bất kỳ máu nào, chỉ một màu đen kịt.

Sở Văn kinh hãi, đành phải nhanh chóng lần nữa phết bột lên trường đao, triệt để chém đứt cánh tay đó của đối phương.

Sau khi quốc sư mất một cánh tay, áp lực của Sở Văn và Tiểu Ca lập tức nhẹ đi rất nhiều.

Hai người luân phiên dùng trường đao đã phết bột tấn công đối phương, quốc sư bị ép phải liên tục lùi bước.

Chương 949

Sau một hồi giao đấu, đối phương cuối cùng cũng bị dồn vào trong phù văn.

Mặc dù phù văn không có tác dụng lớn đến vậy, nhưng đã áp chế năng lực của quốc sư mấy phần.

"Mau cút về quan tài của ngươi đi, tiếp tục làm người chết đi!" "Không!" Sở Văn một đao đánh bật nắp quan tài ra, lại một đao đánh quốc sư vào trong quan tài.

Tiểu Ca phối hợp nhanh chóng đậy nắp quan tài lại.

"Xem ra không có tôi, hai cậu vẫn có thể thoát hiểm." "Quả nhiên là vậy." Tiểu Ca ngạc nhiên nhìn Sở Văn, không hiểu đối phương lại có thể đoán được Sở lão đầu sẽ đến.

"Nếu đã giải quyết xong rắc rối, vậy chúng ta đi thôi." "Khoan đã." Sở Văn thấy tất cả bột trong ba lô đã được lấy ra, liền đổ lên phù văn phong ấn.

Phù văn dường như hấp thụ năng lượng, phát ra ánh sáng đỏ, sau khi ánh sáng đỏ chói mắt đi qua, phù văn ban đầu vốn màu đỏ sẫm đều biến thành màu đỏ tươi.

Nắp quan tài vốn không ngừng rung động cũng hoàn toàn yên tĩnh.

Dù đã sớm liệu được tình huống này, Sở Văn vẫn âm thầm thán phục trong lòng.

"Không làm vậy, y cũng không thể ra khỏi mộ huyệt này, thêm hai ba năm nữa, y sẽ hoàn toàn tiêu tan khỏi thế gian này." "Sở lão đầu, trên người ông ta bí mật thật nhiều." Sở Văn không để tâm cười toe toét, ai biết giữa chừng có biến cố gì không, tốt nhất là phong ấn quốc

sư thật kỹ.

Sở lão đầu nhìn ra sự không tín nhiệm trong mắt Sở Văn, cũng không nói gì, chỉ dẫn Sở Văn và Tiểu Ca đi về phía lối ra của mộ huyệt.

"Tiểu Ca, cuối cùng cũng ra rồi." Trương Ma Dương và Hoàng Hạo ban đầu nghe tiếng bước chân, tưởng Sở Văn và Tiểu Ca đã ra, nhưng không ngờ lại thấy Sở lão đầu đi phía trước hai người, đều kinh ngạc nhìn về phía ông ta, thậm chí không phát hiện Sở Văn và Tiểu Ca đang ở phía sau Sở lão đầu.

"Các cậu đang làm gì thế?" Sở lão đầu cố ý cười bí ẩn, Sở Văn sau khi hiểu rõ mọi chuyện, không chịu được bộ dạng làm màu của ông ta, liền trực tiếp bước ra từ phía sau Sở lão đầu.

"Tôi về đây." Trương Ma Dương và Hoàng Hạo ngây ngốc gật đầu, Sở lão đầu cũng không nói gì, đi theo phía sau ra khỏi mộ huyệt.

Cũng không biết mộ huyệt này là chuyện gì, vừa ra khỏi lối thoát của đường cống ngầm liền có thể thấy nhà Sở lão đầu.

"Rốt cuộc ông ta là ai?" Tiểu Ca cảnh giác nhìn về phía Sở lão đầu, đại khái đoán rằng đối phương chắc chắn có mối quan hệ mật thiết với mộ huyệt này, lại thêm việc Sở lão đầu chỉ xuất hiện sau khi quốc sư bị xử lý, khiến y có cảm giác bị lừa.

"Người trẻ tuổi đừng nóng nảy thế, nghe xong câu chuyện đầy đủ rồi đến nhà tôi nghỉ ngơi chút đi." Sở lão đầu vuốt chòm râu dài cười tủm tỉm nói.

"Được." Tiểu Ca gật đầu đồng ý lời mời của đối phương, Hoàng Hạo cũng không có ý kiến.

Sở Văn đương nhiên muốn xác minh, tuy hắn đã đại khái đoán ra đầu đuôi câu chuyện, nhưng chỉ khi người trong cuộc kể lại toàn bộ

sự việc thì mới biết được phán đoán của mình có đúng hay không.

Hắn có chút ngứa ngáy trong lòng, kéo Tiểu Ca vội vàng đi về phía nhà Sở lão đầu, Tiểu Ca đành bất đắc dĩ theo kịp bước chân của hắn.

"Để tôi đi pha một ly trà mát." Bốn người Sở Văn nhìn nhau, khi nào Sở lão đầu lại dễ tính đến vậy?

"Nếu đã có trà rồi, vậy nghe cho kỹ, đừng ngắt lời." Mãi đến khi ly trà mát được đặt trước mặt, Sở Văn mới hoàn hồn từ dòng suy nghĩ của mình.

"Vậy tôi hỏi một câu trước, Sở lão đầu, trước đó ông cho tôi uống thuốc, e rằng cũng là thứ giống như côn trùng bị quốc sư thao túng đúng không, nếu không làm sao có thể phát huy tác dụng vào lúc đó." Sở lão đầu không chút né tránh gật đầu, "Nếu tôi không cho cậu uống thuốc đó, e rằng não cậu đã bị con hắc trùng kinh tởm kia ăn mòn sạch rồi." Để Sở Văn yên tâm, Sở lão đầu vội vàng nói tiếp: "Yên tâm, thứ đó sau khi phát huy hết tác dụng sẽ chết đi, đến lúc đó thải ra ngoài là được." Sở Văn thở phào nhẹ nhõm, sợ rằng thứ Sở lão đầu cho hắn uống còn lợi hại hơn con hắc trùng kia.

"Có vấn đề gì không?" Sở Văn lắc đầu, Sở lão đầu thấy vậy liền bắt đầu kể câu chuyện.

Câu chuyện Sở lão đầu kể gần giống với suy đoán của Sở Văn.

Vị quốc sư kia ban đầu cũng là một quốc sư bình thường, sau đó không rõ từ đâu tìm được một quyển bí tịch trường sinh, liền trở nên tà khí.

Ban đầu chỉ tìm người chết để làm thí nghiệm, sau này lớn gan hơn, liền tìm người sống để làm thí nghiệm.

Khi động tĩnh của y quá lớn, đế vương cuối cùng cũng nhận ra sự đáng sợ của quốc sư, muốn giết y, nhưng lại bị quốc sư bắt giữ, bị

quốc sư luyện hóa khi còn sống.

"Cổ vật 'vĩnh sinh' mà y tìm được ban đầu là thứ quốc sư dùng, còn người thủ hộ, thì là vị đế vương kia." Sở Văn trong lòng giật mình, thảo nào cổ vật kia có ma lực đáng sợ đến vậy, nhìn một cái sẽ bị mê hoặc.

"Thứ đó rất tà ác, lấy đi có thể được, nhưng tuyệt đối đừng để nó lưu lạc ra thị trường." Sở Văn gật đầu, tỏ ý đã hiểu, Sở lão đầu thấy ánh mắt hắn trong veo, tự nhiên tin rằng Sở Văn sẽ giữ lời.

"Sau đó, y đã vận dụng tà thuật trên chiến trường, một đường nam chinh bắc chiến, cuối cùng bị tổ tiên của tôi phá giải tà thuật, đành phải dẫn theo người dân đã chết của quốc gia đó mà bỏ trốn." Sở lão đầu dừng lại, uống một ngụm trà mát, nhuận họng rồi mới nói tiếp: "Tổ tiên tôi liền đuổi theo, khi tổ tiên đến kịp, kế hoạch vĩnh sinh đã sắp hoàn thành, vì vậy tổ tiên tôi chỉ có thể trấn áp đối phương, chứ không giết chết." "Tôi đen đủi thật." Hoàng Hạo lẩm bẩm trong lòng, cứ tưởng là một ngôi mộ đế vương, vội vàng chạy đến không ngờ ngôi mộ đó lại hung hiểm đến vậy, phía sau lại có nhiều chuyện như thế.

Sở lão đầu liếc xéo Hoàng Hạo một cái, Hoàng Hạo cười gượng, làm động tác khóa miệng, biểu thị sẽ không nói nữa.

"Để ngăn chặn hung vật này xuất thế, tổ tiên mấy đời của tôi đều canh giữ ở đó, còn về bản đồ mà các cậu lấy được, chắc là do một người thợ thủ công đã trốn thoát khi tổ tiên tôi và quốc sư đại chiến vẽ ra." "Vậy tại sao đảo đó lại chìm xuống, mà nơi này lại không chìm xuống?" Sở lão đầu ngạc nhiên nhìn Sở Văn một cái, Sở Văn có chút kỳ lạ, không hiểu tại sao ánh mắt đối phương nhìn hắn cứ như đang nhìn một con lợn ngu ngốc.

"Chẳng lẽ cậu không thấy cái cầu thang kia vừa vặn sao?

Ngôi mộ này đương nhiên được xây thẳng dưới biển.” Ngay cả Tiểu Ca cũng có chút kinh ngạc, không hiểu đối phương nói gì.

Sở lão đầu phát hiện bốn người chẳng ai chịu động não, không khỏi trợn mắt.

“Ngu ngốc quá!

Chương 950

Đối phương không thể thao túng quái vật đã được luyện hóa sao?

Quái vật có cần hô hấp đâu?" Sở Văn lúc này mới phản ứng lại.

Nhưng Sở Văn vẫn cảm thấy có chỗ kỳ lạ, tò mò nhìn về phía Sở lão đầu, hỏi: "Vậy tại sao vừa nãy ông ta không thao túng những con quái vật đó tấn công tôi?" "Ngu thật là ngu, đối phương bị phong ấn lâu như vậy, thực lực bản thân chắc chắn bị suy yếu, nếu không vừa mới gặp mặt, các cậu đã bị diệt cả lũ rồi." Nói xong, Sở lão đầu trợn mắt, rồi đi ra ngoài.

Bốn người trong phòng nhìn nhau, nhưng lời Sở lão đầu nói lại không thể phản bác.

Mấy ngày tiếp theo, Sở Văn và Tiểu Ca đều ở lại nhà Sở lão đầu.

Sở Văn vẫn không từ bỏ ý đồ, chạy đi lấy lòng Sở lão đầu, muốn đối phương truyền thụ cho mình thủ đoạn ngụy trang kia.

Sau khi đeo bám Sở lão đầu mấy ngày, điều khiến Sở Văn kinh ngạc là Sở lão đầu đã đồng ý.

Nhưng Sở lão đầu lại yêu cầu giữ bí mật chuyện này, ông ta không muốn bị ba người kia quấn lấy.

Mà đã muốn giữ bí mật, đương nhiên phải đuổi những người khác đi, thế là vào ngày thứ hai sau khi Sở lão đầu đồng ý với Sở Văn, ông ta đã tống cổ tất cả mọi người ra ngoài.

Sở Văn chỉ giả vờ quay về nhà mình, Tiểu Ca cũng đã từ biệt Sở Văn ở bến xe.

"Làm xong chuyến này tôi thật sự sẽ rửa tay gác kiếm." Ba người Sở Văn đều tỏ ra rất hiểu lời Trương Ma Dương, chuyện trộm mộ là

cửu tử nhất sinh, đặc biệt lần này, nếu không phải quốc sư kia đã bị phong ấn hàng ngàn năm, thực lực suy yếu rất nhiều, e rằng tất cả đều đã chôn thây trong mộ thất đó rồi.

"Được rồi, chúc cậu sau này vạn sự thuận lợi, đợi tôi cũng rửa tay gác kiếm rồi, không chừng trong cuộc sống bình thường lại phải nhờ cậy cậu đấy." Sở Văn có chút ngây người, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, dù sao lần này để Trương Ma Dương tái xuất, hắn đã phải cầu xin đủ kiểu, cuối cùng dùng "Liên hoàn mộ" mới hấp dẫn được đối phương.

Tiểu Ca và Hoàng Hạo thì có chút ngạc nhiên, có thể từ một hành động biết Trương Ma Dương là cao thủ trong nghề, có chút không hiểu tại sao đối phương đột nhiên rút lui.

Người làm trong nghề, đột nhiên rửa tay gác kiếm quả là hiếm có.

"Chúc cậu cuộc sống thuận lợi." "Sau này nếu có ra tay nữa, nhớ liên hệ tôi nhé!" Trương Ma Dương cười gật đầu, lần này thu hoạch đủ để tiêu xài gần hết nửa đời người.

"Tôi đi đây, hữu duyên gặp lại." Tiếng loa phát thanh của nhà ga vang lên, nhắc nhở hành khách lên tàu, Trương Ma Dương thấy chuyến tàu đó đã đến, liền đứng dậy, nói lời tạm biệt với Sở Văn.

"Haiz." Sở Văn thở dài một tiếng, nếu có thể, hắn muốn giữ đối phương lại, dù sao trong lần hợp tác này, biểu hiện của đối phương vô cùng xuất sắc.

Nếu có thể lập thành một đội cố định, sau này trộm mộ liền có thể yên tâm hơn nhiều.

Sở Văn đột nhiên nhớ đến Trần nhị thúc, không khỏi có chút đau đầu.

Ngay lúc đó, thông báo chuyến tàu của Tiểu Ca và Trương Ma

Dương cũng vang lên.

"Tạm biệt, lần sau lại hợp tác." Sở Văn đành nở nụ cười, tiễn Tiểu Ca và Trương Ma Dương đi.

Khi đi, Tiểu Ca luôn cảm thấy Sở Văn hôm nay có chút kỳ lạ, dường như có điều gì giấu giếm.

"Tiểu Ca, tỉnh lại đi." Hoàng Hạo vỗ vai Tiểu Ca, Tiểu Ca mới thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của mình.

"Có chuyện gì sao?" Hoàng Hạo dưới ánh mắt chết chóc của Tiểu Ca lắc đầu, có chút lo lắng nói: "Hôm nay anh sao vậy?

Hình như từ lúc ở bến xe đã bất an, chẳng lẽ cũng bị con hắc trùng kia cắn một cái?" Tiểu Ca không nói gì nhìn Hoàng Hạo một cái, "Cậu bị sao vậy?" Hoàng Hạo cố sức lắc đầu, biểu thị tin rằng Tiểu Ca không bị cắn.

Sở Văn nhìn Tiểu Ca và Hoàng Hạo qua cửa sổ, nhất thời có chút chùn bước.

Cũng không biết lần gặp mặt tiếp theo rốt cuộc là khi nào, nhưng nhất định phải học cái thuật ngụy trang "ngầu lòi" kia với Sở lão đầu, tâm trạng hắn lại tốt hơn.

"Bây giờ mới về à?" Sở Văn vừa đến cổng sân nhà Sở lão đầu, liền thấy đối phương đang ngồi trước cửa phòng đọc một cuốn cổ tịch.

Cũng không biết đối phương có phải cố ý đợi không, dù sao bình thường giờ này ông ta đâu thấy bóng người.

"Không phải ông bảo tôi phải giữ bí mật sao?

Vậy tôi nhất định phải làm cho trọn vẹn chứ." Sở Văn nhảy nhót đến bên cạnh Sở lão đầu, thò đầu ra xem ông ta đang đọc gì, nhưng Sở

lão đầu lại che đi, không cho hắn xem nội dung trong cuốn cổ tịch.

"Đi đi đi, cái tên phiền phức này, về phòng của cậu đi, ngày mai tôi sẽ dạy cậu mấy thứ đó." Sở Văn không nghe lời, Sở lão đầu chỉ đành khó chịu quay về phòng mình.

Nhưng Sở lão đầu nói là làm, ngày hôm sau liền dẫn Sở Văn vừa ăn sáng xong ra sân, bắt đầu tận tay dạy hắn thuật ngụy trang kia.

Trong mấy ngày đó, ngoài việc đóng cửa học thuật ngụy trang với Sở lão đầu, Sở Văn còn tranh thủ tặng một món cổ vật khá quý giá cho gia đình Trần nhị thúc.

Sở Văn viết rõ ràng giá trị của món cổ vật đó cũng như chuyện đã xảy ra với Trần nhị thúc trong thư, giấu đi thông tin của mình, gửi món đồ đó qua một kênh cho đối phương.

Còn về phản ứng của gia đình Trần nhị thúc sẽ ra sao, điều đó không nằm trong dự liệu của Sở Văn, sau khi làm xong chuyện này, hắn liền dồn hết tâm trí vào việc học thuật ngụy trang.

Điều khiến Sở lão đầu vô cùng ngạc nhiên là Sở Văn có thiên phú rất tốt về một phương diện, chỉ trong vài ngày đã nắm vững tinh túy của thuật ngụy trang, và có thể thành công dùng da động vật để làm mặt nạ.

Chương 951

Vào cái đêm Sở Văn hoàn toàn nắm vững kỹ thuật đó, Sở lão đầu trằn trọc không ngủ được, cuối cùng khi trăng đã lên cao, ông ta mới hạ quyết tâm đưa ra một quyết định.

"Cái gì?!

Ông muốn dạy tôi những kỹ thuật khác sao?" Sở Văn hoàn toàn không ngờ, có một bất ngờ như vậy đang chờ đợi hắn, suýt chút nữa bị tin tức này làm choáng váng.

Sở lão đầu lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Không muốn à?" Sở Văn đương nhiên là muốn, dù sao Sở lão đầu là truyền nhân Thiên Sư phụ trách trấn áp đại ma đầu trong mộ thất kia, đối phương chắc chắn có bản lĩnh thật sự.

Hắn cũng không tham nhiều, chỉ cần có thể học được vài kỹ thuật từ đối phương, dám đảm bảo sau này khi đi trộm mộ, gặp phải zombie, cũng sẽ không còn lo lắng nữa.

"Chỉ là như vậy cần phải chính thức bái sư." Mặt Sở lão đầu nghiêm lại, trông vô cùng trang trọng.

"Cậu có bằng lòng trở thành đệ tử của ta không?" Sở Văn vội vàng gật đầu, mừng như điên nói: "Đồ nhi đương nhiên bằng lòng!

Đồ nhi bái kiến sư phụ!" "Sớm quá rồi, nghi thức bái sư còn chưa làm, đã gọi sư phụ rồi, thôi thôi, hôm nay không cần học nữa, cút về nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ làm nghi thức bái sư." Sau khi Sở Văn nhanh chóng đồng ý, Sở lão đầu lại trở về trạng thái bình thường, thổi râu trừng mắt trêu chọc Sở Văn.

Sở Văn lúc này đang ở trong trạng thái vô cùng vui vẻ, vì vậy cũng

không cãi cọ với Sở lão đầu như thường lệ, ngoan ngoãn gật đầu, quay về phòng mình.

Ngày hôm sau, Sở lão đầu và Sở Văn đi chợ mua một số thứ, rồi về làm một nghi thức bái sư khá sơ sài, nhưng cả hai người đều không bận tâm đến điều đó.

Sau nghi thức bái sư, Sở lão đầu chính thức công nhận Sở Văn là đệ tử của mình, Sở Văn cũng phát hiện những thứ Sở lão đầu học được đặc biệt hỗn tạp.

Xem ra Sở lão đầu đã trải qua không ít gian khổ.

Nhưng Sở Văn không vui vẻ được mấy ngày, sau đó liền kêu khổ không ngừng.

"Cái gì?!

Tôi phải học thuộc hết những thứ này sao, phải hoàn thành trong ba ngày á?" Sở Văn phát hiện thái độ của Sở lão đầu dường như không đúng, đột nhiên cưỡng chế yêu cầu hắn học thuộc hết những thứ này.

"Đây đều là nội dung cơ bản, nếu cậu học từ nhỏ, thì giờ này đã thuộc làu những cổ tịch này rồi!" Sở lão đầu vẻ mặt tỏ ra vô cùng "hận rèn sắt không thành thép", Sở Văn cũng chỉ đành im lặng.

Thấy thái độ của đối phương, phản bác cũng vô dụng.

Sở Văn thở dài một tiếng, đem tất cả những cuốn cổ tịch đó về phòng mình, bắt đầu thắp đèn đọc sách thâu đêm.

Sở lão đầu nhìn bóng lưng hắn rời đi, thở dài một hơi, nếu có thời gian, ông ta cũng không muốn áp bức đối phương.

Ho khan vài tiếng, ông ta theo thói quen lấy khăn tay từ trong túi ra, lau đi vết máu bên khóe miệng.

Vì nhiệm vụ quá nặng, Sở Văn đành phải dồn hết thời gian vào việc học cổ tịch.

Hắn miễn cưỡng lắm mới có thể học thuộc hết những thứ đó trong vòng ba ngày.

Sở lão đầu hài lòng gật đầu, xem ra ông ta không chọn nhầm đệ tử này.

Sau khi Sở Văn học thuộc hết những thứ đó trước mặt ông, tiếp theo hắn lại chìm vào việc học tập điên cuồng hơn.

Cũng không biết lão già này rốt cuộc có vấn đề gì, hắn vừa miễn cưỡng học thuộc nội dung trong các cuốn cổ tịch, lại phải đi thực hành những thứ trong đó.

Chìm đắm trong học tập, Sở Văn đã không phát hiện tình hình của Sở lão đầu ngày càng không ổn, cơ thể ngày càng suy yếu.

"Mấy thứ này cậu đã luyện tập xong đại khái rồi chứ?" Hai tháng sau, Sở lão đầu gọi Sở Văn vẫn luôn chúi đầu học tập hỏi.

Sở Văn ngẩn người, gật đầu, tự tin nói: "Mấy thứ này tôi đều đã nắm được rồi, tuy chưa có thứ nào tinh thông cả." Trong hai tháng đó, vẫn luôn có người liên hệ, muốn đi trộm mộ, nhưng vì muốn sau này có thể thoải mái hơn một chút, Sở Văn không hề đồng ý, tiếp tục ở lại bên cạnh Sở lão đầu.

"Vậy được, cái này cho cậu, bảo bối truyền thừa từ đời này sang đời khác của sư môn ta, cậu phải giữ gìn cẩn thận đấy." Sở Văn cẩn thận nhận lấy chiếc chuông linh mà đối phương đưa, lúc này mới phát hiện thái độ của Sở lão đầu đối với hắn vô cùng bất thường.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, tôi mới học tập bên cạnh ông mấy tháng, ông đã muốn truyền bảo bối của sư môn cho tôi, không sợ tôi phẩm hạnh không đoan chính mà đem đi làm chuyện xấu sao?" Sở

Văn giả vờ nói đùa để thăm dò đối phương, Sở lão đầu thấy hắn đã nhận ra liền không giấu giếm nữa, chậm rãi mở miệng nói: "Ta sắp không xong rồi, đương nhiên phải phù trợ truyền nhân tiếp theo của sư môn ta." Sở Văn lập tức kinh ngạc trừng lớn mắt, rõ ràng trước đó khi cứu ông ta, tình trạng sức khỏe của Sở lão đầu dường như không tệ, sao đột nhiên lại phát triển đến mức này?

"Hay là để tôi đưa ông đi bệnh viện xem sao?" Sở lão đầu không còn như trước, sau khi Sở Văn đưa ra đề nghị ngu xuẩn thì trợn mắt nữa, ông ta lắc đầu, ôn hòa nói: "Ta tin vào nhân phẩm của cậu, càng tin vào ánh mắt của ta." Sở lão đầu dừng lại, Sở Văn thì rất muốn lườm đối phương một cái, ngay cả lúc này, lão già này vẫn tự luyến đến vậy.

"Cậu nghĩ tôi không phải trả giá sao?

Để trấn áp con ma đầu trong đó, truyền nhân đời đời của tôi đều không sống quá năm mươi, nếu không phải khi còn trẻ tôi có một vài kỳ ngộ, e rằng tôi còn chưa gặp được cậu, đã hóa thành xương khô rồi." Sở Văn nghe xong chỉ đành im lặng, xem ra cách đưa đến bệnh viện không khả thi, ban đầu hắn cứ nghĩ đối phương mắc bệnh, chỉ là một nguyên nhân nhỏ.

Sở lão đầu nhìn vẻ mặt của Sở Văn, sắc mặt ông ta càng trở nên nhu hòa, chỉ là lời nói ra từ miệng vẫn cứ chọc vào tim Sở Văn.

"Năm xưa ta đã nhanh chóng tinh thông rất nhiều kỹ thuật, kết quả cậu mất hai tháng trời, mà chỉ học được đại khái mấy thứ này, thực sự khiến vi sư thất vọng tột cùng." Nghe vậy Sở Văn không khỏi phun ra một búng máu cũ trong lòng, lúc đó cứ tưởng hắn cũng thiên phú dị bẩm như Sở lão đầu sao?

Hắn dám khẳng định ngoài hắn ra, Sở lão đầu bây giờ tuyệt đối không tìm được đệ tử nào có khả năng học tập mạnh mẽ như vậy

nữa.

"Nhưng cậu cũng may mắn, bây giờ con ma đầu trong cổ mộ kia sắp hoàn toàn diệt vong, cậu cũng không cần phải bị giam cầm ở đó nữa, những thứ cậu học được tuyệt đối đừng mang đi làm điều ác." Sở Văn kiên định gật đầu, hắn thích nghề trộm mộ, sau này chỉ sẽ vận dụng những thứ đã học được vào việc trộm mộ.

Chương 952

"Sư phụ cứ yên tâm đi, sau này nếu đồ nhi dám mang những thứ học được từ người đi làm điều xấu, thì trời đánh năm sấm sét, khiến đồ nhi không được chết tử tế." Sở Văn vô cùng nghiêm túc thề, Sở lão đầu thì gật đầu.

"Ta mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi đi." Sở Văn có chút không hiểu đầu đuôi, lại đột nhiên bảo hắn về phòng, nhưng hắn nghe lời quay người về phòng mình, nhưng sau khi về phòng cũng không nhàn rỗi, tiếp tục nghiên cứu những thứ trong cổ tịch.

Chỉ có học tập tinh thông hết những thứ này, mới không phụ lòng kỳ vọng của Sở lão đầu.

Sở Văn thở dài một tiếng, nếu có thể đương nhiên hắn muốn đối phương có thể sống lâu hơn, tuy vì trộm mộ mà hắn đã quen với sinh tử, nhưng những ngày này, Sở lão đầu vẫn luôn chăm sóc hắn sắp ra đi, lòng hắn không khỏi co thắt lại.

Ở một phía khác, Sở lão đầu sau khi Sở Văn rời đi, liền thay một bộ quần áo tiện lợi để hành động, lén lút đi đến ngôi mộ dưới biển kia.

"Ngươi sắp diệt vong rồi, ta cũng sắp chết rồi, nhưng hình như ta đáng thương hơn một chút." Sở lão đầu nhìn con ma đầu trong trận pháp, khẽ cười một tiếng rồi nói.

Một đời ông ta đã dành phần lớn thời gian cho con ma đầu này, nếu không có con ma đầu này, ông ta vốn có thể oai phong lẫm liệt dựa vào bản lĩnh của mình mà xông pha thiên hạ.

Nhưng để đảm bảo con ma đầu không gây họa, ông ta đành phải sống dở chết dở ở ven biển này gần như cả đời.

Quốc sư bị phong ấn trong quan tài đương nhiên nghe thấy lời Sở lão đầu, phẫn nộ tấn công chiếc quan tài bị phong ấn, nhưng dù có cố gắng thế nào cũng không thể phá vỡ phong ấn đã được gia cố.

Sở lão đầu nhìn quan tài không ngừng rung động, liền lại vui vẻ cười, người khó chịu không chỉ có một mình, thế là đủ rồi.

Ông ta thu lại vẻ mặt, lạnh lùng bước ra khỏi mộ dưới biển.

Dù thế nào đi nữa, cuối cùng ông ta cũng đã truyền lại những thứ trong sư môn, không như quốc sư kia, dù sắp tiêu vong cũng không có bất kỳ ai kế thừa y bát của y.

Sở Văn phát hiện sau ngày hôm đó, tâm trạng của Sở lão đầu vô cùng tốt, dù hắn có phạm vài sai lầm, đối phương cũng không phạt, chỉ cười tủm tỉm nói cho hắn biết, rốt cuộc phải làm thế nào mới hoàn hảo, khiến hắn có chút không hiểu đầu đuôi.

Hắn không nói nhiều, chỉ dưới sự chỉ dẫn của đối phương mà từng bước học hết những thứ trong tay.

Thêm một tháng rưỡi sau, Sở Văn cuối cùng cũng đã học gần hết mọi thứ, tuy trình độ không phải quá tốt, nhưng cũng đã ở mức trung bình khá.

Để đạt được yêu cầu của Sở lão đầu, những ngày này hắn hoàn toàn sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Vào một buổi trưa nọ khi Sở Văn đang học tập bình thường, Sở lão đầu đột nhiên gọi hắn đến bên giường mình.

Trong lòng Sở Văn có một dự cảm không lành, nhưng lại không dám tin vào suy đoán của mình, đành phải nắm chặt điện thoại, nhanh chóng chạy vào phòng Sở lão đầu.

“Rốt cuộc đã làm sao rồi?

Ông… ông sắp đi rồi sao?" Khi nói ra, giọng Sở Văn có chút nghẹn ngào, nhưng hắn nhanh chóng điều chỉnh lại, giả vờ như không có chuyện gì mà nhìn Sở lão đầu đang nằm trên giường.

Sở lão đầu cười lắc đầu, chòm râu đen rậm trước đây, hôm nay không biết vì sao lại biến thành màu xám trắng.

Thấy biểu hiện và trạng thái đó của đối phương, lòng Sở Văn chùng xuống.

Dù không muốn tin nữa, hắn cũng đành phải thừa nhận, Sở lão đầu đã bầu bạn với hắn gần nửa năm sắp ra đi rồi.

"Sau khi ta nhắm mắt, hãy chôn ta ở cái mộ dưới biển kia đi, nhớ chôn kỹ một chút, tuyệt đối đừng để đám Mạc Kim giáo úy phát hiện ra mộ dưới biển đó." Sở Văn gật đầu, đương nhiên sẽ không để đối phương bị những người đó quấy rầy.

"Thấy đầu giường ta có một cuốn cổ tịch không?

Lấy nó đi, về đọc kỹ một phen, tà thuật của con ma đầu trên đó, tuyệt đối đừng bị mê hoặc." Trong lòng, Sở lão đầu có chút lo lắng nhìn Sở Văn một cái, sự cám dỗ của vĩnh sinh quá lớn, sợ rằng đệ tử thiên tài khó khăn lắm mới tìm được lại lạc lối.

Nhưng ông ta biết phải truyền cuốn sách này cho đối phương, dù sao ông ta cũng rõ ràng, ngoài con ma đầu bị nhốt trong mộ huyệt, còn có những kẻ khác cũng đã học được tà thuật này.

Chỉ khi Sở Văn triệt để hiểu rõ đối phương, mới có thể khi lần nữa gặp phải loại tà thuật này, nhẹ nhàng trấn áp đối phương.

Lần này vận khí cũng tốt, gặp phải con ma đầu đã bị sư môn phong ấn nhiều năm, nhưng nếu gặp phải những con ma đầu khác, e rằng với thực lực hiện tại của đối phương sẽ bị những con ma đầu đó giết chết.

Sở Văn trầm mặc cầm lấy cuốn cổ tịch đó, cẩn thận ôm vào lòng, đương nhiên hắn cũng nhận ra, đó chính là cuốn cổ tịch mà hắn đã xem khi tiễn Tiểu Ca về.

Nếu là vậy, e rằng lão già xấu tính này đã sớm muốn truyền thụ những thứ của sư môn cho hắn rồi.

"Kế thừa ta." "Kế thừa nghe khó nghe quá, từ tôi học được nhiều thứ như vậy, không cảm ơn tôi thì thôi, bây giờ lại nói tôi kế thừa, người khác có cầu cũng không được chuyện tốt như vậy đâu." Sở Văn trầm mặc nhìn Sở lão đầu đang trêu chọc, trạng thái của đối phương dường như tốt hơn một chút, e rằng đó là hồi quang phản chiếu, cũng không biết hồi quang phản chiếu có thể kéo dài bao lâu.

"Ngoài chiếc chuông linh ta đã cho cậu trước đó, còn có không ít đồ tốt, đều ở dưới gầm giường của ta, khi rời đi nhớ mang hết chúng theo." Sở lão đầu vẫn lảm nhảm nói, Sở Văn ghi nhớ từng lời của đối phương.

"Lần này ta thật sự phải đi rồi…" Sau khi Sở lão đầu nói xong câu đó, trong phòng liền chìm vào một khoảng im lặng rất dài.

Đến khi trời đã tối đen, trong phòng tối om không thấy rõ, Sở Văn mới phản ứng lại, hẳn là phải thu thi thể cho Sở lão đầu rồi.

Sở Văn làm theo dặn dò của Sở lão đầu, đưa ông ta đến lò hỏa táng, sau đó tìm một cái hộp vô cùng đẹp, đặt tro cốt vào trong.

"Đi đường bình an." Sở Văn trầm mặc đối mặt với chiếc hộp đựng tro cốt của Sở lão đầu.

Chương 953

Cũng không biết có thể gặp được Sở lão đầu chuyển thế không, nếu có thể gặp đối phương chuyển thế, nhất định phải nhận Sở lão đầu làm đệ tử, sau đó lại để ông ta trải qua mấy tháng huấn luyện ma quỷ.

Sau khi an táng Sở lão đầu xong, Sở Văn liền tìm ra tất cả bảo bối mà Sở lão đầu đã nói trước khi mất.

Điều khiến hắn ngạc nhiên là, bảo bối mà Sở lão đầu nói ngoài một thanh đào mộc kiếm trông rất "ngầu lòi" và ngũ đế tiền mà đạo sĩ mơ ước ra, còn có rất nhiều cổ vật quý giá.

Sở Văn thở dài một tiếng, lau đi lớp bụi bẩn trên những cổ vật đó, sau khi bị chôn vùi lâu như vậy, những cổ vật này cuối cùng cũng tỏa sáng trong tay Sở Văn.

Nhưng Sở Văn không hề có ý định bán hết những cổ vật này, hắn trân trọng thu hết những thứ đó lại, vác từng bọc lớn nhỏ về nhà mình.

Ngoài những thứ Sở lão đầu nói muốn cho hắn, Sở Văn còn mang một số đồ thuộc về Sở lão đầu đi chôn cất cùng ông ta.

"Cuối cùng cũng về rồi." Sở Văn ném mình lên giường, muốn nghỉ ngơi thật tốt một chút, nhưng chưa kịp ngủ nửa tiếng đã có một cuộc điện thoại gọi đến.

Mơ mơ màng màng nhấc điện thoại, sau khi nghe đối phương nói chuyện, Sở Văn mới phát hiện là Tiểu Ca gọi.

Điều này khiến hắn có chút kinh ngạc, dù sao Tiểu Ca bình thường vô sự bất đăng tam bảo điện, sao lần này đối phương lại chủ động

liên hệ?

"Phía tôi phát hiện một ngôi mộ, cậu có muốn đi không?" Sở Văn im lặng rất lâu, nếu có thể, đương nhiên hắn muốn ở trong phòng này hấp thu hết những thứ Sở lão đầu đã truyền thụ cho mình.

Nhưng dù sao cũng là lời mời của Tiểu Ca, Sở Văn do dự một lát rồi đồng ý.

"Được, mấy ngày nữa tôi sẽ cung cấp thông tin cụ thể." Sở Văn gật đầu xong mới nhớ ra người đối diện không nhìn thấy hành động của mình, đành bất đắc dĩ nói qua điện thoại: "Được, vậy tôi chờ tin tức của cậu." Nói xong Sở Văn liền cúp điện thoại, cũng không biết rốt cuộc là mục đích gì, lại khiến Tiểu Ca chủ động tìm đến hắn.

Chẳng lẽ… mục tiêu lần này cũng hung hiểm như cái mộ dưới biển kia sao?

Sở Văn lắc đầu, ném hết mọi thứ ra sau đầu, tiếp tục ngủ, ngủ bù lại.

Sau cuộc điện thoại đó, mấy ngày liền Tiểu Ca không liên hệ, khiến Sở Văn không khỏi nghi ngờ trước đó mình đã ngủ mê màng, cho nên mới tưởng Tiểu Ca gọi điện thoại, và mời hắn đi trộm mộ.

Nhưng nhật ký cuộc gọi trong điện thoại không thể giả được, Sở Văn cũng chỉ đành kiên nhẫn vừa đợi tin tức của Tiểu Ca, vừa củng cố kỹ năng.

Khi Sở Văn vừa vẽ xong một lá bùa bình an, điện thoại của hắn reo lên.

Sở Văn cầm lên xem, phát hiện là Tiểu Ca gọi, lập tức nghe máy.

"Thông tin về ngôi mộ đã dò la đại khái rõ ràng rồi, nhưng… có chút nguy hiểm." Sở Văn nghe Tiểu Ca ở đầu dây bên kia thở hổn hển, ngẩn người một lát mới hỏi: "Anh bị làm sao vậy?" "Ừ." Sở Văn lập

tức cảm thấy dở khóc dở cười, cũng không biết nên nói gì, đành tiếp tục hỏi: "Vậy đã gặp phải gì rồi?" "Huyết thi." "Cái gì?!" Tiểu Ca nghe động tĩnh từ phía Sở Văn, mím môi, y và những người khác vừa xuống, cửa ải đầu tiên đã gặp huyết thi, nếu không phải huyết thi kia dường như bị hạn chế, chỉ cần xuống dò thám độ khó, e rằng đã chết ở trong đó rồi.

"Lối vào tôi tìm được là chính xác, vừa mới vào, tôi đã gặp huyết thi, bên trong e rằng sẽ càng nguy hiểm hơn, chuẩn bị xong rồi thì cho tôi biết." Sở Văn nhíu mày, sau đó sảng khoái cười lớn nói: "Nếu lần này khó khăn đến vậy, vậy tôi đương nhiên phải đồng ý rồi." Tiểu Ca khẽ cười một tiếng, biết Sở Văn nhất định sẽ đồng ý, nhưng lần này độ khó lớn đến vậy, phải chuẩn bị thật tốt mới được.

"Vậy chuẩn bị thêm nhiều đồ một chút, tôi sợ vào càng sâu càng tốn nhiều đồ." Sở Văn nhìn lá phù trước mặt, đáp một tiếng, biểu thị đã biết.

Vì lần này độ khó quá lớn, Tiểu Ca không kìm được dặn dò thêm vài câu mới cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Sở Văn vươn vai, hai tay chống hông.

Đương nhiên phải chuẩn bị thật tốt, gần nửa năm học tập, cũng không biết rốt cuộc đã học được gì, bây giờ chính là thời điểm tốt nhất để kiểm nghiệm thành quả học tập.

Sở lão đầu, trên trời hãy nhìn xem, con nhất định sẽ không để những thứ sư môn truyền lại bị mai một đâu.

Trong mấy ngày chuẩn bị đồ đạc, ý chí chiến đấu của Sở Văn vô cùng hăng hái, chờ đợi chuyến tàu đã định.

Thời gian từng chút một trôi qua trong sự mong đợi của Sở Văn, cũng không biết có phải vì trong lòng có mục tiêu kỳ vọng hay không,

Sở Văn cảm thấy mấy ngày này đơn giản là dài như năm, dù có thể thông qua việc thu thập đồ đạc để giết thời gian.

Sở Văn mân mê chiếc chuông linh từ sư môn trong tay, kéo hành lý lớn lên tàu.

Chiếc chuông linh này có chút tương tự với chuông triệu hồn trong những cuốn cổ tịch mà lão đầu đã để lại, không biết có phải bảo vật trong truyền thuyết không.

Sở Văn thở dài một tiếng, cất kỹ thứ đó, bất kể thứ này có phải bảo vật đó hay không, nhưng uy lực phi phàm, đúng rồi, không biết có hữu ích với zombie không, dù sao zombie cũng là cương thi không có linh hồn.

Sau một ngày một đêm nhanh chóng, chuyến tàu của Sở Văn cuối cùng cũng đến nơi Tiểu Ca đang ở.

"Đến rồi?

Không phải bảo không cần đón tôi sao?" Sở Văn vừa ra khỏi cửa, liền thấy Tiểu Ca đang cầm tấm bảng đứng đợi, cười đi đến nói.

Tiểu Ca lắc đầu nói: "Nơi đó quỷ dị lắm, từ khi ngôi mộ kia được phát hiện, người ngoài muốn vào, bắt buộc phải có người bên trong ra dẫn vào." Sở Văn ngớ người, không ngờ Tiểu Ca cố chấp muốn đón hắn lại có một nguyên do khác.

Hắn vỗ vai Tiểu Ca, ra vẻ anh em tốt nói: "Vậy cảm ơn cậu nhé, vậy thì tôi không nhanh chóng quay về, tôi còn tò mò ngôi mộ đó rốt cuộc sẽ hung hiểm đến mức nào nữa." Sở Văn hiện tại có chút tự mãn, dù sao hắn tự cảm thấy đã nắm vững những thứ Sở lão đầu dạy cho mình, cho dù ngôi mộ có hung hiểm đến đâu, hắn cũng có thể bình an vô sự đi ra từ trong đó.

Tiểu Ca thở dài một tiếng, thực sự không ngờ Sở Văn lại có thái

độ không hề sợ hãi như vậy.

Đối phương dường như coi thường mức độ hung hiểm của ngôi mộ đó, cũng không biết rốt cuộc là hắn tự tin vào điều gì.

Chương 954

Nhưng đây không phải là lúc thích hợp để nói chuyện chi tiết, Tiểu Ca đành nhận lấy ba lô trong tay Sở Văn, dẫn hắn trở về xe của mình.

"Xe mới mua à?" Nhìn thấy chiếc xe đó, mắt Sở Văn sáng lên, từ khi ra khỏi mộ dưới biển, hắn liền luôn theo Sở lão đầu học tập, không mấy quan tâm đến chuyện bên ngoài.

Vì vậy hắn cũng không bán những cổ vật có được trong tay đi, mà thành thật học tập kiến thức Sở lão đầu truyền thụ.

Giữa chừng bất kể ai muốn ra ngoài, hắn đều tìm cớ từ chối, đã lâu cũng không liên hệ với Tiểu Ca, cũng không biết Tiểu Ca đã dùng tiền mua một chiếc xe.

"Không còn cách nào khác, bây giờ nhiều nơi đều hình như rất xa, không bằng lái xe đi thì thoải mái hơn." Tiểu Ca chăm chú nhìn con đường phía trước, nếu không phải bây giờ những nơi phát hiện mộ có giá trị đều nằm trong rừng sâu núi thẳm, y cũng sẽ không mua một chiếc xe địa hình.

Sở Văn có chút dở khóc dở cười, hợp tác với Tiểu Ca lâu như vậy, đương nhiên hắn cũng rõ Tiểu Ca có tật keo kiệt, xem ra trong nửa năm này quả thực đã xảy ra một số chuyện.

"Tôi tiếp tục hỏi thêm chút, lần này chúng ta sẽ đi đến mộ huyệt nào?

Dù sao cậu cũng chỉ nói với tôi là nó vô cùng hung hiểm thôi." Tiểu Ca trầm mặc một lát rồi nói: "Tôi nói ra cậu đừng sợ, sau khi nói chuyện điện thoại với cậu, mấy ngày nay tôi lại thử xuống một lần, kết quả phát hiện, xông vào mật thất thứ hai cũng có huyết thi canh gác." Sở Văn có chút ngạc nhiên, không hiểu rốt cuộc là mộ huyệt của

đại lão nào, có hai con huyết thi canh gác cửa, nếu có thể ra được, tuyệt đối sẽ kiếm bộn tiền.

"Ngoài những thứ đó ra, còn có gì khác không?" Tiểu Ca lắc đầu, y cũng không dò la thêm được gì nữa, nó được phát hiện trong một khu rừng cách thôn không xa.

Y cũng đã thử hỏi thăm người trong thôn về chủ nhân của mộ huyệt đó, nhưng những người dân làng đó đều không biết lịch sử của mộ huyệt.

Vì muốn đi trộm mộ, cho nên khi hỏi thăm cần phải che che giấu giấu, vì vậy những người dân làng kia càng không hiểu rốt cuộc nên cung cấp thông tin gì cho Tiểu Ca.

"Bây giờ mọi thứ đều mơ hồ, vậy tôi rốt cuộc phải làm sao?" Sở Văn thở dài lắc đầu, nếu có thể biết lịch sử của chủ nhân ngôi mộ, có thể dựa vào kinh nghiệm của đối phương mà chuẩn bị một số đồ vật.

Nhưng rõ ràng hắn không rõ lịch sử của đối phương, nhưng cũng chỉ có thể mang theo hầu hết mọi thứ vào.

Sở Văn có chút mệt mỏi tựa vào ghế, Tiểu Ca chú ý đến trạng thái của Sở Văn xong, liền điều chỉnh nhiệt độ cao hơn một chút.

Bây giờ là mùa thu, tuy mùa hè đã qua, nhưng dưới sự tấn công của "hổ thu", thời tiết vẫn nóng bức khó chịu.

Vì khoảng cách khá xa, Sở Văn không kìm được ngủ gật trên xe, dù sao trên tàu hỏa, tinh thần lúc nào cũng căng thẳng, sợ người khác phát hiện mình mang theo những thứ kỳ quái.

"Trời đã tối rồi sao?" Sở Văn cũng không biết đã mơ thấy gì, một cái giật mình lập tức tỉnh dậy.

Nhìn sắc trời tối đen bên ngoài cửa sổ xe, hắn có chút không dám tin, không hiểu rõ ràng hôm nay đến bến xe gần giữa trưa, mà trời đã

tối sầm.

Trước đó hắn đã thử định vị, xem cái thôn nhỏ này cách bến xe kia rốt cuộc bao xa, kết quả phát hiện chỉ mất ba tiếng đi xe, liền chọn bến xe đó.

“Tôi thấy cậu mệt, nên không gọi.” Tiểu Ca thành thật nói, cũng không tiện đánh thức Sở Văn, đành để Sở Văn tiếp tục ngủ trên xe, không gọi hắn dậy.

“Sở ca, tỉnh rồi!” Từ sau vụ mộ dưới biển, Sở Văn phát hiện Hoàng Hạo dường như có thái độ tốt hơn với hắn, ẩn ý có chút đặt hắn ngang hàng với Tiểu Ca.

“Cậu cũng ở đây sao?” Sở Văn có chút kinh ngạc, ban đầu hắn cứ nghĩ sau vụ mộ dưới biển, Tiểu Ca sẽ chia tay Hoàng Hạo mỗi người một ngả, không ngờ lại thấy Hoàng Hạo ở đây.

“Đương nhiên là vì bảo vật chứ.” Hoàng Hạo cười hì hì nói.

Sở Văn cũng không tiếp tục truy vấn nữa, rõ ràng trước đó khi ở mộ dưới biển, thấy đối phương có vẻ sợ hãi mấy thứ kia, không ngờ trải nghiệm lần đó không khiến cậu ta sợ hãi mà lại đi theo lần nữa.

“Tỉnh đúng lúc lắm, tôi vừa nấu cơm xong, cậu và Tiểu Ca mau vào đi.” Sở Văn gật đầu, nghe Hoàng Hạo nói vậy, Sở Văn cũng đoán ra, tại sao vừa tỉnh dậy lại thấy Tiểu Ca đứng trước cửa sổ, dường như đang do dự có nên gọi hắn dậy không.

Trước khi ăn cơm, Tiểu Ca giới thiệu Sở Văn cho những người khác có mặt.

Ngoài Tiểu Ca và Hoàng Hạo ra, còn có sáu người khác, đều là do Tiểu Ca tìm đến.

Sở Văn cười tủm tỉm chào hỏi xong liền chuyên tâm vào bát cơm, gần như cả ngày trời hắn không ăn gì, cảm giác bây giờ đói đến mức

có thể ăn một con trâu, hoàn toàn lười biếng không để ý đến những người khác.

Đợi đến khi ăn uống no say, Sở Văn mới chính thức nhìn những người khác trong phòng, quan sát xem rốt cuộc họ có tính cách như thế nào.

Cũng không biết có phải vì Tiểu Ca đáng tin cậy, cho nên sáu người tìm đến kia nhìn qua cũng không phải loại người sẽ gây chuyện.

"Đây là Tiền Ngũ Thúc." "Đây là Trần Tuyệt." "Đây là Lương Sơn." "Đây là Lâm Viễn, có em trai là Lâm Ninh." "Đây là Cảnh Chỉ Hành." Dưới sự giới thiệu của Tiểu Ca, Sở Văn lần lượt chào hỏi từng người, và âm thầm ghi nhớ kỹ khuôn mặt và cách xưng hô của họ trong lòng, để tránh gọi nhầm khi gọi người.

"Chào mọi người, tôi là Sở Văn." Sáu người còn lại trong phòng mỗi người một suy nghĩ, trước đó đương nhiên họ đã nghe nói Sở Văn và Tiểu Ca có hợp tác lâu dài, giữa hai người có sự ăn ý tuyệt vời, vì vậy khi nhìn về phía Sở Văn, trong mắt họ không khỏi mang theo ánh mắt đánh giá.

Sở Văn ngồi đó, mặc kệ họ đánh giá, dù sao nhìn bao nhiêu lần cũng không rụng một sợi lông nào.

"Sở Văn hay là cậu đi nghỉ trước đi, dù sao cũng đã ngồi tàu hỏa một ngày một đêm rồi, bây giờ chắc mệt lắm, vừa nãy còn ngủ trên xe lâu như vậy." Sở Văn cũng không từ chối, hắn có đủ thời gian để tiếp xúc với những người này, bây giờ đương nhiên việc giữ gìn tinh thần tốt quan trọng hơn.

Sau khi Sở Văn đi lên, sáu người còn lại trong phòng liền lén Tiểu Ca kéo Hoàng Hạo lại, hỏi thăm thông tin về Sở Văn.

Nhóm người Tiền Ngũ Thúc trước đó chỉ nghe Tiểu Ca kể sơ qua về chiến tích của Sở Văn, chưa thực sự hiểu rõ về hắn, nên ai nấy đều vô cùng tò mò về Sở Văn.

Hạo Thiên Chân biết một số chuyện trong mộ dưới đáy biển lần đó không tiện tiết lộ ra ngoài, nên đã sửa đổi phần lớn nội dung, úp úp mở mở khi kể về Sở Văn.

Chương 955

Những người kia cũng bị Hạo Thiên Chân lừa gạt đến ngớ người, đều tin vào những lời hoang đường của hắn.

Tiểu Ca đương nhiên cảm nhận được những hành động nhỏ của đồng đội, nhưng cũng không để ý, dù sao thì anh cũng đã quen thuộc với sáu người kia.

Nhưng Sở Văn thì lại xa lạ với sáu người họ, giữa bọn họ cần phải có sự phối hợp ăn ý mới có thể đảm bảo khi vào mộ sẽ không vì thiếu ăn ý mà chôn thây trong đó.

Sáng sớm hôm sau, Sở Văn đã đi dạo quanh làng, quan sát môi trường xung quanh.

Người trong làng không biết Sở Văn làm gì, nhưng thu nhập của cả làng không cao, nên đối với Sở Văn là vị khách có thể cung cấp tiền bạc, họ rất hoan nghênh.

"Cậu thấy sao?" Sở Văn bị Tiểu Ca thoắt ẩn thoắt hiện hù giật mình, cũng không biết đối phương đã theo dõi bao lâu, đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình.

"Có muốn theo tôi lên núi sau xem cái mộ huyệt kia không?

Tôi nghi ngờ cả ngọn núi này không phải chỉ có một cái mộ." Sở Văn im lặng một lát, có lẽ thật sự có khả năng đó, dù sao đối phương cũng xa xỉ đặt hai con huyết thi ở ngay cửa mộ.

Hắn lắc đầu, từ chối lời mời của Tiểu Ca.

Bây giờ hắn không muốn đi xem cái mộ huyệt đó trông như thế nào, cứ thư giãn thêm vài ngày đã.

Dù vài ngày tới cũng không thể hoàn toàn thư giãn, hắn còn phải

rèn luyện sự ăn ý giữa mình và mấy người kia.

Tiểu Ca đành tiếc nuối dẫn Sở Văn đi dạo quanh làng vài vòng, rồi lại đưa Sở Văn quay về.

"Về rồi sao?" Hạo Thiên Chân hơi ngạc nhiên, cứ nghĩ Tiểu Ca sẽ dẫn Sở Văn đi dạo trên núi sau, tiện thể vào hai ngôi mộ phía trước xem có phát hiện mới nào không.

"Không, chỉ là tôi lười đi thôi, dù sao thì rồi cũng sẽ thấy thôi." Sở Văn thầm tính toán bố cục phong thủy ở đây, sở dĩ hắn đi dạo quanh làng vài vòng là để biết phong thủy ở đây ra sao.

Dù sao thì những quan chức quyền quý kia đều thích những nơi có phong thủy tốt, nếu phong thủy ở đây không tốt, thì chỉ có thể quy nguyên nhân hai con huyết thi xuất hiện ở cửa mộ là do thiên thời địa lợi nhân hòa mà thôi.

Điều đáng mừng là, phong thủy của khu vực này không tệ, xem ra người được chôn cất trong đó đích xác là một quyền quý thời cổ đại.

Không phải do nguyên nhân địa lý mà những thây ma bình thường đó tiến hóa thành huyết thi.

Nếu thật sự do phong thủy không tốt, vậy thì tốt nhất đừng nên đi vào cái mộ đó, dù sao nghe Tiểu Ca nói, hai con huyết thi đó đều bị nhốt trong mật thất rồi.

"Có phát hiện gì không?" Hạo Thiên Chân thấy sắc mặt Sở Văn dường như không đúng lắm, vội vàng hỏi dồn.

Sở Văn lắc đầu, bất kể có phát hiện gì, hắn chắc chắn không thể nói những điều đó cho đối phương biết, dù sao lão đầu đã bảo hắn phải giữ bí mật về những gì đã học từ truyền thừa của sư môn đối phương.

"Tôi không nhìn ra được gì cả, nhưng dù không được chăm sóc kỹ

lưỡng, cảnh sắc ở đây nhìn cũng không tệ, chắc phong thủy cũng không tệ đâu nhỉ?" Hạo Thiên Chân hơi câm nín, không hiểu Sở Văn lại kéo sang chuyện phong thủy.

"Tiểu huynh đệ nói không tệ, phong thủy ở đây quả thật rất tốt." "Tiền Ngũ Thúc biết phong thủy sao?" Sở Văn kinh ngạc nhìn về phía Tiền Ngũ Thúc đang ở cầu thang.

Tiền Ngũ Thúc cười tủm tỉm nói: "Đương nhiên rồi, thật ra tôi là một đứa trẻ mồ côi, sau đó được sư phụ nhặt về." Sở Văn gật đầu, không nói tiếp nữa, tránh làm đối phương đau lòng, liền quay sang nói chuyện khác.

Gần đến giờ ăn trưa, những người còn lại lục tục tỉnh dậy.

Điều khiến Sở Văn không ngờ là, đã đến giờ ăn trưa rồi mà vẫn có người chưa xuống.

"Hai người Lâm Viễn và Lâm Ninh đâu?" Sở Văn hỏi Tiểu Ca, Tiểu Ca lắc đầu, cũng không biết hai người họ đi đâu.

"A, tôi biết, hôm nay hai cậu ấy lại đi xem cái mộ đó rồi, mấy ngày nay chạy đi chạy lại nhanh nhất, ngày nào cũng đi." Tiền Ngũ Thúc nghe Sở Văn hỏi, đặt bát đũa xuống nói.

Sở Văn gật đầu, không có chuyện gì là tốt rồi, hắn sợ hai người họ gặp chuyện.

Đợi ăn trưa xong, đang lơ mơ buồn ngủ thì Lâm Viễn và Lâm Ninh mới từ cái mộ đó đi ra.

"Hôm nay sao về muộn vậy?" Lâm Viễn và Lâm Ninh im lặng hồi lâu mới nói: "Hôm nay chúng tôi đi đã phát hiện ra dấu chân của người lạ." "Cái gì?!

Sao có thể?

Nếu không phải tôi ngẫu nhiên phát hiện ra chỗ đó không đúng lắm, thì tôi cũng không biết chỗ đó chôn giấu thứ tốt như vậy." Lương Sơn vô cùng chấn động, mấy ngày trước hắn có việc phải đi nơi khác, tình cờ đi qua ngọn núi thấp đó, mới phát hiện ra nơi này, cũng không biết người khác đã phát hiện từ lúc nào.

"Vậy có thấy người không?" Sở Văn nhanh chóng thoát khỏi sự kinh ngạc, cau mày hỏi.

Nếu thật sự có người khác cũng đã phát hiện ra nơi đó, thì hẳn là sẽ không hành động nhanh như vậy, dù sao đối phương cũng cần phải chuẩn bị đồ đạc cẩn thận.

Lâm Viễn đúng như Sở Văn dự đoán, lắc đầu, ngập ngừng nói: "Không có, cũng không có dấu vết người xuống, nhưng cửa huyệt bị người ta đánh dấu rồi, chắc là họ đã chuẩn bị đồ đạc và đi rồi." Sở Văn thở dài một hơi, nếu đã như vậy, thì phải nhanh chóng vào trong thôi, nếu không đi theo sau một nhóm người khác thì e rằng ngay cả một giọt canh cũng không húp được, chứ đừng nói là thịt.

Cũng không biết Tiểu Ca nghĩ sao, Sở Văn quay đầu nhìn Tiểu Ca, phát hiện y cũng đang cau mày, Sở Văn lập tức thở phào nhẹ nhõm, xem ra không chỉ mình hắn cảm thấy khó xử.

"Mọi người đã chuẩn bị xong chưa?

Chương 956

Chuẩn bị xong rồi thì tôi vào trước.” Sở Văn hơi sốt ruột, dù sao đã chuẩn bị mấy ngày rồi, chờ đợi lâu như vậy mà chưa vào, nhưng hắn lại không có quyền lên tiếng, đành cố gắng ra hiệu cho Tiểu Ca.

May mắn thay, Tiểu Ca hiểu được ánh mắt của hắn, trực tiếp hỏi mọi người đã chuẩn bị xong chưa.

Trừ Sở Văn ra, những người khác nghe Tiểu Ca hỏi vấn đề này đều ngây ra, không kịp phản ứng.

Đã đi nhiều ngày như vậy rồi, chắc chắn đều đã chuẩn bị xong hết, đang chờ đợi gặp mặt Sở Văn.

Ban đầu định xem có thể bồi dưỡng sự ăn ý với Sở Văn không, nhưng bây giờ thời gian không chờ đợi ai, đành phải vào trước.

Mấy người nhanh chóng lấy những thứ đã chuẩn bị trong ba lô, lén lút đi theo đường nhỏ ra đi, không để bất kỳ ai trong làng chú ý.

“Trần Tuyệt kỹ thuật phá hoại tốt, Cảnh Chỉ Hành thì thiện về y tế, Lương Sơn đã đấu mộ mười mấy năm, kinh nghiệm vô cùng phong phú, trước đó cũng biết phát hiện ra cái mộ này.” Tiểu Ca đi bên cạnh Sở Văn, vừa chú ý đường đi vừa giới thiệu chức năng cụ thể của sáu người kia cho Sở Văn.

“Còn hai anh em Lâm Viễn và Lâm Ninh, về lịch sử cổ đại thì giỏi hơn tất cả những người có mặt ở đây nhiều.

Nghe nói, cha mẹ của hai cậu ấy là giáo sư lịch sử, cũng không biết sao lại lăn lộn vào giới này, mà không bị đánh gãy chân nữa.” Sở Văn ngây người, đảo mắt, những người học lịch sử đó không phải nên căm ghét cái giới này sao?

Lâm Viễn và Lâm Ninh đương nhiên nhìn ra được sự nghi hoặc của Sở Văn, nhưng cũng không giải thích, dù sao Sở Văn và Tiểu Ca đã quen biết lâu như vậy, hẳn là có sự tin tưởng nhất định đối với Tiểu Ca.

Ngay cả không giải thích, đối phương cũng sẽ vì tin tưởng Tiểu Ca mà không nghi ngờ việc họ sẽ tố cáo.

"Tiền Ngũ Thúc giỏi về những phần thần thần thao thao, vừa rồi cậu cũng thấy rồi đó." Tiểu Ca ghé sát vào Sở Văn thì thầm, thật ra y không quá tin những gì Tiền Ngũ Thúc học, nhưng những kinh nghiệm lâu năm trong mộ đã khiến y không thể không tin rằng trên đời thật sự có những thứ mà lão mã cũng không giải thích được.

Ví dụ như Quốc sư lần trước, y cũng không biết đối phương rốt cuộc làm gì.

"Đến rồi, đến rồi." Tiền Ngũ Thúc không nghe thấy lời của Tiểu Ca, nhưng nhìn thái độ của Tiểu Ca cũng có thể đoán Tiểu Ca đại khái đã nói gì đó với Sở Văn.

Vừa lúc đến nơi, Tiền Ngũ Thúc liền lên tiếng nhắc nhở mọi người đừng nói chuyện nữa.

Nhìn cái nơi đó, Sở Văn sững sờ.

Cách Tiểu Ca che giấu lối vào thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn, quá thô sơ, cũng khó trách sẽ có người tìm thấy cái mộ huyệt này.

Hạo Thiên Chân nhìn ra được cách nghĩ của Sở Văn, khóe miệng giật giật nói: "Thật ra tôi không làm những thứ này, chắc là do những người đến sau làm đó." Sở Văn nghe lời hắn, cau mày, tỉ mỉ quan sát dấu vết trên mặt đất bùn ẩm.

Sương mù trong rừng cây này hẳn là khá dày đặc, nên mặt đất hơi ẩm ướt, những dấu chân trên đó nhìn không giống dấu vết của họ,

hẳn là dấu vết của nhóm người kia để lại khi thăm dò.

"Không biết bọn họ có quay lại không, nhưng nhìn đối phương đã tốn công sức che giấu lối vào như vậy, hẳn là sẽ quay lại, chúng ta mau vào thôi." Lúc này mặt trời bắt đầu chuyển từ chính giữa sang phía Tây, thời gian không thể chậm trễ, nếu không xuống nữa, ai biết đối phương có dưỡng sức xong một buổi trưa rồi sẽ xuống luôn không.

Sau khi nghe Sở Văn nói xong, Tiểu Ca thuận theo đi xuống, dù sao ở trong làng này không có gì làm được, bây giờ Sở Văn bảo xuống thì y đương nhiên sẽ đi xuống trước.

Sở Văn liền nhìn thấy cái mật thất trước mắt đã bị vét sạch, cũng không để ý, theo bản năng bật đèn pin soi xét, xem trên đó có bích họa nào không.

"Đó là cái mộ nào vậy, mới vào đã có thể có bích họa?" Hạo Thiên Chân thấy phản ứng của Sở Văn, đương nhiên có thể đoán được Sở Văn sẽ làm gì, cười thầm một tiếng nói.

Sở Văn quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân một cái, trong ánh mắt hắn mang theo chút sát khí, hắn lại nhắc đến chuyện không nên nhắc, cứ thích vạch trần chuyện xấu hổ của người khác.

"Lần trước đi cái mộ kia có bích họa sao?" "Cũng không có bao nhiêu bích họa, chỉ là trên bích họa có thông tin quan trọng, nên tôi ở chỗ đó luôn theo bản năng tìm xem có bích họa mới nào không." Nghe Sở Văn giải thích như vậy, sáu người Tiền Ngũ Thúc như có điều suy nghĩ gật đầu.

"Nơi này thật sự hơi giống cái mộ mà tôi đã đi, đều là một mật thất nối tiếp một mật thất." Sở Văn đặt tay lên bức tường của mật thất, nhiệt độ âm lãnh đó khiến hắn không khỏi rùng mình.

Ngưng thần nhìn một bức tường, cũng không biết đằng sau đó có gì, rõ ràng cách mặt đất cũng không xa lắm, mà bức tường lại âm hàn đến vậy?

“Có phát hiện gì không?” Tiểu Ca sau khi kiểm tra xong khu vực mình phụ trách, ngẩng đầu hỏi.

Sở Văn nghe hỏi, vội vàng lắc đầu nói: “Không có nơi nào bất thường, cũng không đụng phải cơ quan nào.” “Phía tôi cũng không có.” Những người khác trả lời cũng giống như Sở Văn.

“Chẳng lẽ có điều kiện đặc biệt sao?” Sở Văn cau mày nhìn về phía chính giữa mật thất.

Theo dáng vẻ của hai mật thất trước đó, chính giữa đây hẳn phải có một cỗ quan tài, nhưng bây giờ chính giữa mật thất này lại không có gì, trong đó hẳn phải có điều gì đó kỳ lạ.

Tiểu Ca đương nhiên phát hiện ánh mắt tập trung của Sở Văn, thuận theo tầm nhìn của Sở Văn nhìn qua, cũng cảm thấy có chút không đúng.

“Nơi này có gì không đúng sao?

Vừa rồi tôi không đi qua đó, nhưng cũng không kích hoạt cơ quan nào.” Lâm Ninh khó hiểu nhìn Sở Văn và Tiểu Ca, không hiểu sao cả hai đều nhìn về phía khu vực đó.

“Không cảm thấy ở đây thiếu một thứ gì đó sao?” Sau khi được Sở Văn nhắc nhở như vậy, mọi người đều phát hiện thiếu một cỗ quan tài.

Sở Văn nghĩ xong liền đi qua đó, dùng sức đạp một cái lên trên, nhưng cơ quan mật thất lại không xuất hiện.

“Chẳng lẽ ở trên đỉnh sao?” Sở Văn ngẩng mắt nhìn lên, phát hiện trên trần nhà dường như cũng có chỗ nào đó không đúng.

Chương 957

Trần nhà đầy những hoa văn phức tạp, nhìn tựa như một đạo phù văn, cũng không biết rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Sở Văn nhíu mày, hắn đã học thuộc lòng tất cả những cổ tịch mà lão đầu để lại, nhưng lại không nhận ra thứ này, xem ra cái mộ huyệt này lại giống như cái mộ dưới đáy biển trước đó, không theo lối cũ rồi.

"...!" "Tiền Ngũ Thúc nhận ra ý nghĩa của phù văn này sao?" Sở Văn tuy đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nhưng sự sợ hãi tột độ trong giọng nói của Tiền Ngũ Thúc khiến hắn lập tức tỉnh táo.

Tiền Ngũ Thúc chỉ vào phù văn trên trần nhà, nửa ngày không nói nên lời, Tiểu Ca đành bước tới bảo Tiền Ngũ Thúc cúi đầu, nhắm mắt lại.

Sau khi bình tĩnh lại một lúc lâu, Tiền Ngũ Thúc mới ngập ngừng nói: "Tôi từng thấy phù văn này trong cổ tịch mà sư phụ để lại, là một lời nguyền." Sở Văn nghe lời Tiền Ngũ Thúc nói không khỏi trợn tròn mắt, nếu phù văn này thật sự có hiệu lực, vậy thì vì bảo vật trong mộ huyệt mà chịu lời nguyền, dường như có chút được không bù mất.

Ai biết uy lực của lời nguyền này rốt cuộc ra sao?

"Vậy điều kiện để nó có hiệu lực rốt cuộc là gì?" Sở Văn lập tức bình tĩnh lại, mặc dù hắn chưa từng thấy phù văn này, nhưng trên cổ tịch mà lão đầu để lại có ghi rõ, những lời nguyền này bắt buộc phải có điều kiện đặc biệt mới có hiệu lực.

"Tôi không biết, phải xem tâm lý của người đã vẽ phù văn này rốt cuộc là gì." "Vậy bây giờ tôi đi ra ngoài nhé?

Tôi vào mật thất này mà không làm lời nguyền đó thì chắc sẽ không ứng nghiệm lên người tôi." Sở Văn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, chặn Lâm Ninh đang định đi ra ngoài.

"Cậu có thể chắc chắn điều kiện kích hoạt không phải là cái mật thất này không?" Lâm Ninh lập tức cứng đờ người, thật ra hắn cũng không chắc chắn, hoặc là không dám nghĩ đến hướng đó.

Tất cả mọi người đều im lặng một lát.

"Trước tiên cứ tiếp tục đi xuống, xem có tìm được manh mối liên quan đến lời nguyền này không." Sở Văn quả quyết đưa ra quyết định, vì không biết lời nguyền này rốt cuộc sẽ được kích hoạt như thế nào, muốn hóa giải lời nguyền cũng chỉ có thể tiếp tục đi xuống.

"Được, vậy tôi tìm cơ quan trước, xem nó ở đâu." Tiền Ngũ Thúc nghiến răng nói, ông mơ hồ nhớ rằng trên cổ tịch có ghi chép về một loại phù văn lời nguyền có điều kiện kích hoạt, cũng có điều kiện hóa giải.

Chỉ cần tìm được điều kiện hóa giải lời nguyền, thì có thể thoát khỏi lời nguyền đang đeo bám trên người.

"Một người ôm tôi, để tôi sờ lên trên, xem cơ quan có thật sự ở trên đỉnh không." Tiểu Ca nghe lời Sở Văn nói, không nói hai lời trực tiếp lên thỏa mãn yêu cầu của Sở Văn, ôm Sở Văn lên, để Sở Văn có thể chạm tới đỉnh.

Sở Văn không ngờ Tiểu Ca hành động nhanh đến vậy, ngây người một giây sau mới phản ứng lại.

Sở Văn đưa tay về phía phù văn trên mặt đất, nhưng cảm giác đó khiến hắn không khỏi cau mày.

Cũng không biết vật liệu vẽ phù văn này rốt cuộc là gì, lâu như vậy rồi sờ vào vẫn không khô héo.

Cảm giác cứ như máu tươi chảy ra từ cơ thể người.

Lúc này không phải là lúc để để ý đến chuyện đó, Sở Văn sờ soạng khắp nơi, cuối cùng sờ được một chỗ nhô ra.

Sở Văn đưa ánh mắt cho Tiểu Ca đang ở dưới mình, Tiểu Ca lập tức phản ứng, ra hiệu cho những người khác tập trung lại, tránh khi cơ quan này mở ra thì mấy người sẽ bị thất tán.

Đợi những người khác đã tập trung lại rồi, Sở Văn mới dùng sức ấn vào chỗ nhô ra đó.

Ngay sau đó mọi người liền nghe thấy tiếng "ầm ầm", mật thất này cũng xuất hiện ba cánh cửa.

Sau khi phát hiện tạm thời không có nguy hiểm, Tiểu Ca liền đặt Sở Văn xuống đất.

Sở Văn lấy giấy lau ra từ ba lô để lau sạch tay.

"Chọn cái nào?" Sở Văn trước đó đã sờ vào bức tường âm hàn đó, không khỏi nhìn về phía bức tường đó.

Chưa đợi mọi người trả lời câu hỏi của Sở Văn, Sở Văn đã cảm thấy dưới chân bắt đầu rung chuyển, đặc biệt là ở chỗ mình đang đứng, cảm giác rung động mạnh nhất.

Sở Văn vội vàng lùi ra khỏi chỗ đó.

Vừa mới rời khỏi chỗ đó, nơi hắn đứng trước đó liền xuất hiện một tấm bia đá.

"Trên đó hình như có chữ, tôi hình như nhận ra!" Tiền Ngũ Thúc vội vàng tiến lại gần, sau khi phát hiện chữ trên đó mình nhận ra liền thở phào nhẹ nhõm.

"Trên đó viết gì vậy?" Tiền Ngũ Thúc sờ vào những chỗ nhô ra trên bia đá, từng chữ từng chữ một nhận ra.

Mặc dù ông nhận ra chữ trên đó, nhưng không thường xuyên nhìn thấy, nên việc đọc hiểu hơi khó khăn.

May mắn thay, ông vẫn có thể lờ mờ nhận ra chữ trên đó.

"Cực hàn chi địa, ác quỷ xuất một." Tiền Ngũ Thúc nghiêm trọng nhìn tấm bia đá trước mắt.

Sở Văn hơi khác lạ nhìn về phía Tiền Ngũ Thúc.

"Chỉ có vậy thôi sao?

Tôi thấy trên đó hình như còn nữa." Tiền Ngũ Thúc rụt tay lại khỏi trên đó, nghiêm trọng nói: "Trên đó đích xác còn nữa, nhưng kết hợp lại cũng chỉ có một manh mối như vậy." Sở Văn thở dài một hơi, manh mối này cũng chỉ loại trừ được một cánh cửa.

Chương 958

“Bức tường kia, bức tường đó sờ vào vô cùng âm hàn.” Mọi người thuận theo hướng Sở Văn chỉ nhìn qua, nhưng tỉ mỉ nhìn nửa ngày, cũng không nhìn ra được rốt cuộc có gì khác biệt.

“Dùng tay chạm vào là có thể cảm nhận được sự khác biệt về nhiệt độ trên đó rồi.” Nghe xong, Tiền Ngũ Thúc tò mò đặt tay lên đó.

“Sờ, bức tường này thật lạnh buốt.” Hạo Thiên Chân rụt tay lại, Sở Văn thì hơi khó hiểu, trước đó hình như không có hiệu quả lớn đến vậy, chỉ là khiến hắn rùng mình mà thôi.

Nhưng nhìn tay Hạo Thiên Chân, cứ như thật sự sờ vào một tảng băng vậy, tay hắn đã bị đông cứng đến đỏ bừng rồi.

“Mặt khác cũng có chữ, Tiền Ngũ Thúc mau xem trên đó rốt cuộc viết gì!” Ban đầu đối mặt với bức tường nhiệt độ cực thấp đó, đang chờ đợi Tiền Ngũ Thúc giải thích ý nghĩa trên bia đá thì nghe vậy liền vội vàng quay lại phía bia đá.

Mặt khác lại có rất nhiều hình vẽ, không chỉ có chữ.

Nên những người khác cũng đều tiến lại gần, xem trên đó rốt cuộc đã vẽ gì.

“Vãng Sinh Môn.” Sở Văn phát hiện mình cũng nhận ra chữ trên đó, nên trực tiếp dịch ba chữ lớn nhất đó.

“Nhưng trên hai cánh cửa còn lại không có bất kỳ ký hiệu nào, tôi phải làm sao mới có thể phân biệt được Vãng Sinh Môn đây?” Những người có mặt ở đây đều không phải kẻ ngốc, chỉ nhìn hình vẽ trên bia đá cũng có thể đoán được đi vào Vãng Sinh Môn có thể hóa giải lời nguyền trên người.

Nhưng trên bia đá lại không có bất kỳ gợi ý nào về Vãng Sinh Môn.

"Vậy để tôi xem hai cánh cửa đó rốt cuộc có gì khác nhau." Sở Văn bật đèn pin lên, đi đến trước hai cánh cửa đó, tỉ mỉ quan sát.

Hắn phát hiện cánh cửa ở chính giữa thì đi lên, cánh cửa bên phải thì lại đi xuống.

Những người khác cũng đều chú ý đến sự khác biệt này, nhưng không hiểu rõ, trong đó rốt cuộc có gì ẩn chứa.

"Có phải là phải đi lên cánh cửa Vãng Sinh Môn đó không?" Tiểu Ca hơi nghi hoặc nói, y cũng không dám khẳng định suy đoán của mình có chính xác hay không.

Dù sao cũng không hiểu rõ định nghĩa của Vãng Sinh Môn rốt cuộc là địa ngục hay là thế giới Cực Lạc Tây Thiên.

"Đi lên." Sở Văn tỉ mỉ quan sát hình vẽ trên bia đá, cuối cùng đưa ra quyết định.

"Nhìn kỹ bức hình vẽ đó, người trong đó không phải đang bay sao?" Sau khi được nhắc nhở như vậy, những người khác mới phát hiện ra điểm mù mà trước đó họ không chú ý.

Lập tức bừng tỉnh, đi theo bước chân của Sở Văn vào cánh cửa giữa.

Sở Văn dẫn đầu, Tiểu Ca thì đi cuối cùng giữ hậu.

Cũng không biết trong cửa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Sở Văn phát hiện những tấm đá dưới chân nhìn có vẻ ẩm ướt, thậm chí còn mọc một ít rêu xanh.

Nhưng những bức tường bên cạnh lại vô cùng khô ráo.

"A!" Lâm Viễn không cẩn thận trượt chân, lập tức ngã về phía

sau.

May mắn thay phía sau hắn có Tiểu Ca, Tiểu Ca thấy hắn có xu hướng trượt ngã liền giúp hắn giữ vững cơ thể.

"Mọi người cẩn thận một chút, mọi người cũng nhìn thấy rêu xanh trên bậc thang rồi đó." Mấy người phía sau Sở Văn gật đầu, ra hiệu đã biết.

Sau khi Lâm Viễn xảy ra chuyện như vậy, không ai còn dám nhìn trái nhìn phải, xem trên tường có manh mối nào không nữa.

May mắn thay, đoạn đường này ngắn, Sở Văn nhanh chóng đến một không gian kín rộng lớn.

Sở Văn cẩn thận từng bước đi lên, may mắn là ở vị trí đó không có cơ quan nào.

Sở Văn vừa quay người đã nhìn thấy cỗ quan tài cực kỳ xa hoa đó.

Mí mắt trái của hắn theo bản năng giật giật.

Ngoài cỗ quan tài cực kỳ xa hoa đó ra, ở đây còn có rất nhiều bục trưng bày giống như trong bảo tàng.

Trên những bục trưng bày này đều đặt những món đồ cổ nhìn rất có giá trị.

Sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên nghiêm trọng, không ai tin rằng sẽ có một cái bẫy lớn như vậy từ trên trời rơi xuống, để họ nhận.

"Làm sao bây giờ?" Hạo Thiên Chân hơi không chịu nổi không khí im lặng này.

Những người khác nghe câu hỏi của Hạo Thiên Chân, nhưng đều không trả lời, nhìn nhau, trong lòng không biết rốt cuộc đang nghĩ gì.

Trong số những thứ này, thứ hấp dẫn ánh mắt nhất chính là bộ

chén rượu bằng lưu ly đó.

Sở Văn cẩn thận từng bước đi đến bục trưng bày đặt bộ chén rượu đó.

Tiểu Ca chăm chú nhìn Sở Văn, sợ Sở Văn sẽ chạm vào cơ quan khi đi qua.

Chương 959

Nhưng cho đến khi Sở Văn đi đến bên cạnh bục trưng bày đó, đều không kích hoạt bất kỳ cơ quan nào, điều này khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên.

Mộ huyệt có thể nào đơn giản như vậy để họ lấy những bảo vật chôn cùng chủ nhân dưới lòng đất sao?

Sở Văn đương nhiên cũng biết đạo lý này, cẩn thận thò một ngón tay ra, chạm vào bộ chén đó.

Nhưng Sở Văn trước tiên đang chờ đợi, không phải cơ quan trong mật thất, mà là con quái vật trong quan tài.

Khi sự chú ý của mọi người đều tập trung vào bộ chén đó, cỗ quan tài đó hơi rung lên, nhưng không ai phát hiện, tất cả đều căng thẳng nhìn Sở Văn tiếp tục hành động.

Cùng với biên độ rung động của cỗ quan tài ngày càng lớn, những người khác đương nhiên cũng đều bị hấp dẫn sự chú ý, lập tức rút vũ khí của mình ra, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài đó.

Cỗ quan tài đó lại rung lên một lát, vật bên trong mới từ trong quan tài chạy ra.

"Lại một con huyết thi nữa." Hạo Thiên Chân khi nói chuyện cũng không biết nên mừng rỡ hay không, trước đó đã xử lý xong hai mật thất phía trước, huyết thi đương nhiên cũng không thành vấn đề.

Lần trước ở mộ dưới đáy biển đã khiến hắn không còn sợ những thây ma bình thường đó nữa mà ngược lại vô cùng sợ những quái vật kỳ quái, không biết rốt cuộc được tạo ra từ đâu.

Mặc dù hắn không sợ những quái vật kỳ quái đó, nhưng dù sao

huyết thi là loại thây ma lợi hại nhất trong tất cả các loại thây ma.

Dù người có đông đến mấy cũng không thể coi thường con huyết thi này.

Sau khi con huyết thi đó xuất hiện, cơ thể nhìn có vẻ cứng ngắc, khi di chuyển thậm chí còn xuất hiện hiện tượng tay chân không phối hợp.

Sở Văn thấy vậy hít sâu một hơi, cầm trường đao xông lên.

Bây giờ con huyết thi này hành động chậm chạp như vậy, là một thời cơ vô cùng tốt.

Nhưng một con thây ma dù sao cũng là huyết thi, mặc dù đối phương bây giờ hành động chậm chạp, nhưng nhìn có vẻ vô cùng dễ dàng đỡ được đòn tấn công của Sở Văn.

Những người khác cũng không còn ngây ra nữa, lần lượt vây lên.

Mặc dù con huyết thi đó trong lúc giao chiến với mọi người ngày càng linh hoạt hơn, nhưng dù sao tất cả những người có mặt ở đây đều có thân thủ khá tốt, nên chưa đến hai mươi phút, đã giải quyết xong một con huyết thi.

"Con thứ ba, cái mộ này có bí mật." Hạo Thiên Chân thu trường đao của mình lại, thở phì phò nói.

Trước đó ở mộ dưới đáy biển gặp nhiều quái vật lông đen như vậy là do Quốc sư cố ý làm.

Nhưng bây giờ lại tình huống như thế này?

Ở nhiều mộ huyệt không nhất định có thể gặp được huyết thi, nhưng lại xuất hiện từng đàn, lẽ nào là chuyên môn chế tạo huyết thi sao?

Sở Văn im lặng lắc đầu, ban đầu hắn cứ nghĩ huyết thi mà Tiểu

Ca nói là đùa.

Nhưng khi gặp huyết thi ở chỗ này, Sở Văn mới hoàn toàn tin rằng những lời Tiểu Ca nói với hắn trước đó đều là thật.

"Mau xem những món đồ cổ đó có cái nào vừa mắt thì nhét vào ba lô đi." Sở Văn nhớ có người khác cũng đã phát hiện ra cái mộ huyệt này, vội vàng thúc giục.

Dù sao những cơ quan phía trước đều đã được giải quyết, nhóm người kia trực tiếp vào là có thể gặp mặt.

Đến lúc đó chắc chắn không tránh khỏi một trận ác chiến.

Những người vốn đang ở trong thành phố vội vàng đi đến bên cạnh những món đồ cổ mà họ đã nhìn trúng từ sớm.

Vừa định đưa tay lấy món đồ cổ mà mình đã nhìn trúng bỏ vào ba lô, Sở Văn giơ tay ngăn lại.

Hạo Thiên Chân hơi ngạc nhiên, không hiểu Sở Văn vì sao lại ngăn lại, Tiểu Ca thì ghé tai lắng nghe.

"Có người đến rồi." Nghe lời đó, mấy người vốn định ra tay đều rụt tay lại.

Dù sao cũng không biết sau khi lấy đi những món đồ cổ trên bục trưng bày có kích hoạt cơ quan không, nếu kích hoạt cơ quan thì sẽ tiện lợi cho những người phía sau.

Cùng với nhóm người kia càng đi càng gần, ngoài Sở Văn và Tiểu Ca, những người khác cũng đều nghe thấy tiếng nói chuyện của nhóm người kia.

"Có ba cánh cửa, tôi nên đi cánh nào?" "Hay là chúng ta chia ra đi?" Sở Văn nghe vậy cau mày, xem ra nhóm người kia giữa họ cũng không quá thân quen.

“Muốn chết sao?

Có thể chia ra đi sao?

Không nhìn thấy con huyết thi bị giết ở bên ngoài sao?” Nghe lời đó, người vốn đề xuất chia ra đi lập tức im miệng, không dám nói thêm một câu nào.

“Tôi đi bên phải vậy.” Người dẫn đầu nhìn sâu vào cánh cửa chính giữa một cái.

Chương 960

Hắn đương nhiên nhìn ra được Sở Văn đã đi cánh cửa này, nhưng nhìn từ hai con huyết thi đó, người dẫn đầu đã cảm nhận sâu sắc thực lực phi thường của Sở Văn.

Nên hắn liền chọn một con đường khác.

Cùng với tiếng bước chân dần dần xa, Sở Văn thở phào nhẹ nhõm.

Không đối mặt trực tiếp là tốt rồi, nếu đối mặt trực tiếp, nhìn những món đồ cổ trên đó chắc chắn sẽ đánh nhau.

"Chẳng lẽ bọn họ không nhìn thấy tấm bia đá đó sao?" Hạo Thiên Chân không nghe nhóm người kia thảo luận về tấm bia đá đó, không khỏi hơi ngạc nhiên.

"Tôi xuống xem sao." Sở Văn nói xong liền đi xuống, những người ở trên nhìn nhau vài cái rồi cũng đi theo sau Sở Văn, quay lại chỗ đó.

Tấm bia đá đó cũng đúng như hắn dự đoán, đã quay trở lại dưới lòng đất.

Sở Văn chăm chú nhìn vào khu vực chính giữa đó, cũng không biết vì sao khi tấm bia đá đó quay trở lại lại không phát ra một chút tiếng động nào.

Tiểu Ca vỗ vỗ vai Sở Văn, đương nhiên nhìn ra được sự nghi ngờ của Sở Văn.

"Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi lên, không thể dừng lại ở đây, tôi vẫn chưa tìm được điều kiện hóa giải lời nguyền." Sở Văn do dự một lát sau mới gật đầu, đi theo sau những người khác, cùng nhau quay trở lại trên.

Sau khi quay trở lại tầng một, tất cả mọi người đều bỏ những món đồ cổ mà mình đã nhìn trúng vào ba lô, nhưng chờ mãi chờ mãi đều không nghe thấy tiếng cơ quan khởi động.

"Chẳng lẽ cơ quan không nằm ở những món đồ cổ mà chúng ta đã lấy đi sao?" Mặc dù Sở Văn đã lấy đi những món đồ cổ mà mình ưng ý, nhưng trên bục trưng bày vẫn còn rất nhiều đồ cổ.

"Vậy thì tôi sẽ chuyển tất cả những món đồ cổ trên bục trưng bày xuống." Tiền Ngũ Thúc trực tiếp đưa ra quyết định, những người khác cũng không có ý kiến.

Nên sau khi Tiền Ngũ Thúc nói xong, mọi người liền bắt đầu hành động.

Sở Văn vừa lấy xuống miếng ngọc bội nhìn như không có gì đặc biệt đó, liền cảm thấy cả tầng bắt đầu rung chuyển long trời lở đất.

Hắn nắm chặt miếng ngọc bội trong tay và những người khác bám chặt vào nhau, yên lặng chờ đợi cơ quan xuất hiện.

Những bục trưng bày xung quanh đều lún xuống, khi những bục trưng bày và những món đồ cổ đó đều biến mất, trước mặt xuất hiện một cánh cửa.

Nhưng cánh cửa này lại không mở ra, trên đó có một khung rỗng.

Sở Văn tỉ mỉ nhìn miếng ngọc bội vừa nắm chặt đó, phát hiện miếng ngọc bội đó vừa vặn có thể khảm vào trên đó.

Hoặc là cánh cửa này vốn được thiết kế như vậy.

Sở Văn đi đến đặt miếng ngọc bội trong tay vào cái rãnh đó.

Cũng không biết rốt cuộc là nguyên lý gì, miếng ngọc bội đó lập tức bị cánh cửa hút chặt.

Ngay sau đó cánh cửa liền mở ra từ chính giữa, Sở Văn căng thẳng

nhìn vào bên trong.

May mắn thay, sau khi cánh cửa mở hoàn toàn, không có thứ gì từ bên trong tràn ra.

Những người khác cũng đã đứng sau lưng Sở Văn khi cánh cửa mở ra.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, không có thứ gì kỳ quái xuất hiện là tốt rồi.

Không nói đến thứ khác, chỉ sợ từ bên trong xuất hiện một đội quân thây ma, mà tất cả những thây ma đó đều là huyết thi.

"Có muốn vào không?" Sở Văn theo bản năng hỏi ra, sau khi hỏi xong, hắn mới phản ứng lại mình đã hỏi một câu hỏi ngu ngốc.

Mím môi xong liền bật đèn pin, bước chân trước đi vào.

Những người khác đương nhiên im lặng đi theo sau Sở Văn, đi vào cái thông đạo đó.

Vừa đi được một đoạn đường ngắn, Sở Văn liền cảm thấy dường như mình đã giẫm phải cơ quan nhô ra.

"Tôi hình như đã giẫm phải rồi." Nếu là những người khác đang thắc mắc vì sao Sở Văn lại dừng lại, thì sau khi nghe Sở Văn nói như vậy, mọi người lập tức cảnh giác nhìn xung quanh.

"Mọi người lùi lại một chút." Đợi những người phía sau đều lùi lại vài bước rồi, Sở Văn mới nhanh chóng nhấc chân ra, vừa chạy vừa nhảy về phía chỗ mọi người đang tụ tập.

Sở Văn vừa đứng vững, liền phát hiện những mũi tên mà cơ quan bắn ra đều đã bắn hết rồi.

Hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, may mắn thay cơ quan này không quá hung hiểm, nếu không thì cái mạng nhỏ của hắn đã phải bỏ

lại đây rồi.

Tiểu Ca cẩn thận từng bước đi đến, tỉ mỉ quan sát chỗ nhô ra đó.

Cũng không biết rốt cuộc có phải vì bị Sở Văn giẫm phải, nên không nhìn ra được chỗ đó ban đầu đã nhô ra.

Chương 961

“Lát nữa nếu có người khác cũng giẫm phải, thì cứ xử lý như bây giờ.” Không ai phản bác lời Tiểu Ca nói, sau khi một sự cố nhỏ như vậy trôi qua, người dẫn đầu đã từ Sở Văn biến thành Tiểu Ca.

Trên đường đi vô cùng khó khăn, người thợ thủ công đó cứ như thể đã bổ sung tất cả những cơ quan chưa từng xuất hiện trước đó vào một con đường thông đạo.

Thỉnh thoảng lại giẫm phải một tấm đá nhô ra, thậm chí có khi giẫm liên tiếp vài cái.

Nếu những người có mặt ở đây đều không có thân thủ tốt, thì khi đi đến giữa con đường thông đạo, tất cả mọi người đã bị tiêu diệt rồi.

Người thợ thủ công đó cứ như thể đã mất trí, tất cả những chỗ ở giữa con đường này đều là cơ quan.

Chỉ cần giẫm xuống, hai bên tường của con đường thông đạo liền sẽ xuất hiện lửa phun hoặc những thứ khác tấn công.

“Nếu đây không phải là phiên bản thật, mà là một trò chơi nhỏ trên máy tính, tôi đoán tôi sẽ chơi rất thích thú.” Lâm Ninh lau một vệt mồ hôi trên trán, vừa rồi khi chiến đấu với huyết thi còn không căng thẳng như vậy.

Ngược lại con đường thông đạo này lại khiến thân tâm rã rời.

Hạo Thiên Chân vô cùng đồng tình gật đầu.

Sở Văn hơi câm nín, mặc dù chiến thắng đang ở phía trước, nhưng hắn cũng lười đi.

Cũng không biết có phải là không còn chỗ nào để đặt cơ quan nữa không, khi đi đến cuối cùng, trên đường đi đều không giẫm phải bất

kỳ cơ quan nào.

"Khoan đã, không phải tôi hình như đã bỏ qua một số thứ sao?

Trên tường có bích họa!" Hạo Thiên Chân theo bản năng nhìn về phía con đường phía sau mình, nhưng ngay lập tức khiến hắn phát hiện ra, bức tường đó dường như có chút khác thường.

Nghe lời đó, Sở Văn và Tiểu Ca vội vàng quay đầu nhìn lại.

Khi đi qua con đường này, luôn không ngừng xuất hiện các loại cơ quan khác nhau, đến mức sau đó đều trở nên tê dại, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi con đường này, hoàn toàn không tỉ mỉ quan sát môi trường xung quanh con đường.

May mắn thay, nơi bích họa xuất hiện là ở đoạn đường phía sau không có cơ quan, nên mọi người liền quay lại tỉ mỉ xem trên bích họa rốt cuộc đã kể chuyện gì.

Nếu bích họa ở đoạn đường có nhiều cơ quan nhất, họ tuyệt đối sẽ không quay lại nhìn một cái.

"Cảm giác hơi giống một tôn giáo?

Nhưng tôn giáo có xây mộ huyệt xa hoa như vậy sao?" Sở Văn hơi bối rối, trong nhận thức của hắn, không có bất kỳ tôn giáo nào lại huy động nhân lực lớn như vậy đào rỗng cả ngọn núi để làm một mộ huyệt.

Lương Sơn ban đầu định nói gì đó, nhưng lại im lặng một lát, hắn là người đầu tiên phát hiện ra cái mộ huyệt này, nên cũng đã tìm Tiểu Ca.

Để tránh bị người khác cướp công, Lương Sơn đã ở trong làng này lâu hơn những người khác vài ngày.

Thời gian chờ đợi luôn nhàm chán, nên Lương Sơn từng tò mò đi

hỏi thăm tin tức từ những người dân làng đó.

"Không biết tin tức tôi sắp nói có hữu ích không." Lương Sơn khàn giọng nói.

Những người khác nghe Lương Sơn nói vậy liền đồng loạt nhìn về phía Lương Sơn.

"Những người dân làng đó nói, khi tổ tiên của họ chuyển đến, nơi này vốn là một ngôi làng bỏ hoang." Nghe lời đó, mọi người đều khó xử, đều im lặng một lát, suy nghĩ giữa họ rốt cuộc có liên hệ gì, chẳng lẽ tất cả những người trong ngôi làng trước đó đều được chôn cất ở đây sao?

Nhưng một ngôi làng nhỏ như vậy, làm sao có thể có nhiều người đến vậy để xây dựng một mộ huyệt đồ sộ như vậy?

Huống hồ phải trong thời đại công cụ thô sơ như vậy mà đào rỗng cả ngọn núi, và giữ cho ngọn núi không bị sập, tuyệt đối là một công trình vĩ đại.

Nhưng đi tiếp, không có bất kỳ ai có ý nghĩ riêng, đành phải thu dọn tâm trạng của mình, đi ra khỏi con đường thông đạo này.

Sau khi nhìn rõ những thứ được bày biện trong không gian này, Sở Văn không khỏi hít một hơi lạnh.

Cũng không biết bên trong có quan tài giả không, nếu không thì...

Nhìn khắp nơi, cả một không gian rộng lớn đều bị quan tài lấp đầy.

Mặc dù nhìn rất ngăn nắp, nhưng khiến Sở Văn không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Nếu chỉ là vài con huyết thi lẻ tẻ thì một nhóm người có thể đối phó, nhưng nếu xuất hiện mười mấy con, e rằng tất cả đều sẽ chôn

thây ở đây.

"Có lùi lại không?" Tiểu Ca dựa vào đặc tính của những con huyết thi mà y đã gặp trước đó, vô cùng bình tĩnh đưa ra một đề nghị.

Những con huyết thi đó đều bị cố định trong một khu vực, chỉ cần rời khỏi khu vực đó, những thây ma đó sẽ không đuổi theo, và chỉ cần rời đi, quay trở lại chỗ cũ, là an toàn rồi.

Ánh mắt Sở Văn sáng lên, hắn cũng đã nhớ ra, Tiểu Ca trước đó đã nói về đặc tính của những con huyết thi này.

Nếu thật sự như vậy, thì có thể lợi dụng một chút để từng con từng con một giải quyết những thứ bị giam giữ trong quan tài.

Chương 962

"Tôi sẽ từng con từng con một phá hủy chúng, bây giờ trước tiên lùi lại, tôi đi xem có thể chỉ đánh thức một con thôi không." Nghe Sở Văn nói vậy, tất cả mọi người đều lùi lại vào con đường thông đạo.

Sở Văn cẩn thận từng bước đi đến trước cỗ quan tài gần nhất.

Để đảm bảo có đủ khoảng cách để chạy trốn khỏi thứ từ trong quan tài chui ra, Sở Văn rút trường đao ra.

Tay cầm trường đao, chọc chọc vào cỗ quan tài đó.

Cỗ quan tài đó cứ như bị chạm phải công tắc vậy, bắt đầu không ngừng rung động, hai cỗ quan tài bên cạnh cũng rung động theo cỗ quan tài mà Sở Văn đã chọc.

Sở Văn sợ hãi liên tục lùi lại, dùng tốc độ nhanh nhất trong đời mình quay trở lại bên cạnh mọi người, yên lặng chờ đợi, thứ đó từ trong quan tài đi ra.

Sự rung động dữ dội kéo dài đại khái không đến nửa phút, cỗ quan tài đó liền bị thứ bên trong phá vỡ.

Nhưng không phải tất cả đều có thứ đi ra, chỉ có cỗ quan tài mà Sở Văn đã chọc, hai cỗ quan tài còn lại mặc dù cũng bị phá vỡ, nhưng lại không có thứ gì xuất hiện.

Sở Văn hơi ngạc nhiên, khiến hắn lập tức nhớ lại khi ở mộ dưới đáy biển, sau khi chia tách khỏi Tiểu Ca thì đã gặp ba cỗ quan tài đó.

Hắn nắm chặt trường đao trong tay, cảnh giác nhìn về phía con huyết thi đang đi về phía họ.

Con thây ma vừa từ trong quan tài ra, đúng như dự đoán, là huyết thi.

Điều khiến hắn thở phào nhẹ nhõm là, có thể từng con từng con một tiêu diệt những con huyết thi bị giam cầm trong quan tài, không cần phải đối mặt trực tiếp với tất cả huyết thi.

Con huyết thi đó hành động vô cùng nhanh nhẹn, không giống như con huyết thi mà hắn đã gặp trước đó, cần một chút thời gian để thích nghi.

Đúng như dự liệu, con huyết thi đó sau khi đi đến lối ra của con đường thông đạo, liền không thể tiếp tục tiến thêm một bước nào nữa.

Nói chính xác hơn, con huyết thi đó sau khi đi đến lối ra của con đường thông đạo, liền dừng lại, nhìn chằm chằm vào Sở Văn, nhưng lại không tiếp tục đi về phía Sở Văn.

Vì con huyết thi đó sau khi đi đến chỗ đó không còn động đậy nữa, Sở Văn nhanh chóng giải quyết nó.

"Xem ra kế hoạch của tôi có thể thực hiện được." Định tiếp tục theo phương pháp của Sở Văn, nhưng đột nhiên nghe thấy, phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Mọi người lập tức cảnh giác, mỗi người đều rút vũ khí của mình ra nhìn về phía sau, chờ đợi thứ gì đó từ phía sau.

"Có phải là nhóm người kia trước đó không?

Nhưng sao lại quay lại, và đi lên cùng một con đường?" Sở Văn lắc đầu, cũng không rõ đối phương rốt cuộc nghĩ gì.

Vì trong con đường này đều là cơ quan, nên sau khi chờ đợi rất lâu, đối phương vẫn chậm chạp không xuất hiện.

Sở Văn ngược lại có nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của nhóm người kia, đoán chừng có người không cẩn thận trúng chiêu rồi.

Sau khi nghe tiếng kêu thảm thiết, Sở Văn lập tức yên tâm, xem ra thực lực của nhóm người kia cũng không đến nỗi nào.

Nếu có thể hợp tác thì là tốt nhất, dù sao ở chỗ này có rất nhiều thây ma cần phải xử lý, hy vọng đối phương không phải là người đại gian đại ác, sau khi đạt được hợp tác, sẽ không đâm lén sau lưng.

Sở Văn ước tính với thực lực của nhóm người kia, có thể cần mười mấy phút, liền từ ba lô lấy ra một miếng lương khô nén, vừa uống nước vừa ăn lương khô nén.

Hạo Thiên Chân cũng hơi câm nín nhìn Sở Văn, Tiểu Ca lại cũng học Sở Văn, lấy lương khô ra bổ sung thể lực.

Những người khác thì không gan dạ đến vậy, vẫn cảnh giác nhìn về phía sau, phòng khi đối phương đến, không thể kịp thời áp chế.

Cho đến khi Sở Văn và Tiểu Ca ăn hết lương khô nén trong tay vài phút sau, đối phương mới xuất hiện trước mặt Sở Văn.

Sau khi nhìn thấy vết thương trên người nhóm người kia, Sở Văn không khỏi cau mày.

Không giống vết thương do những cơ quan trong thông đạo gây ra, hẳn là vết thương do những thứ gặp phải khi đi con đường khác tấn công để lại.

"Tuyệt vời quá!" Người dẫn đầu sau khi nói xong câu đó liền ngất đi, Sở Văn và những người khác nhìn nhau, hơi ngạc nhiên khi người dẫn đầu vừa mới gặp mặt lại xảy ra chuyện như vậy.

"Xin hỏi có thuốc cầm máu nào tốt không?

Nếu không cầm máu kịp thời thì đội trưởng của chúng tôi có lẽ sẽ chết vì mất máu." Sở Văn cảnh giác nhìn, trong ba lô hắn cũng có điều chế thuốc cầm máu, nhưng hắn sẽ không trắng trợn đưa thuốc cầm máu cho đối phương.

“Tôi sẽ đổi bằng thứ mà tôi đã gặp trong mật thất này.” Nói xong, cô gái nói chuyện đó liền từ ba lô lấy ra một thứ giống như ấm trà đặt xuống đất, và dẫn những người đồng đội khác lùi lại vài bước.

“Cứu hay không cứu?” Sở Văn đưa ánh mắt cho Tiểu Ca, Tiểu Ca gật đầu.

Nhìn đối phương dường như không có ý đồ xấu, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Sở Văn đeo găng tay chuyên nghiệp, nhặt cái ấm trà đó lên, và đặt thuốc đặc hiệu trong ba lô xuống đất, sau đó quay lại phía Tiểu Ca.

Chương 963

Nhóm người kia vô cùng biết ơn nhìn Sở Văn một cái liền tại chỗ bắt đầu xử lý vết thương của người đội trưởng đó.

Sở Văn mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn sợ trước có sói sau có hổ không có cách nào thoát khỏi, vì đối phương nhìn có vẻ không có ý đồ xấu, vậy thì yên tâm rồi.

Sở Văn dựa vào tường ngồi xuống, bây giờ nhóm người kia chưa đi, hắn cũng không tiện hành động.

Ai biết đối phương có đâm lén dao không, mặc dù nhóm người kia nhìn có vẻ không có ý đồ xấu với hắn.

Sau khi băng bó xong vết thương của đội trưởng, cô gái đó lại đi đến.

Sở Văn lập tức cảnh giác đứng dậy, cô gái đó mới phát hiện mình dường như đã phạm phải điều cấm kỵ.

Ngượng ngùng nói: "Chào anh, tôi tên Ngọc Đình, đợi sau khi vết thương của đội trưởng tôi có chút chuyển biến tốt hơn, tôi sẽ rời khỏi mật thất này." Sở Văn gật đầu, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cô gái đó, không hiểu sau khi đã nói như vậy rồi, đối phương vì sao lại không rời đi.

Ngọc Đình đành bất đắc dĩ mở miệng nói: "Tôi sẽ lấy một số thông tin để đổi lại món đồ cổ vừa rồi." Sở Văn vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không từ chối, dù sao loại thuốc đặc hiệu như vậy, hắn đã chuẩn bị rồi.

Nếu có thể dùng một liều thuốc đặc hiệu nhỏ như vậy để đổi lấy thông tin quan trọng, đương nhiên hắn vô cùng vui lòng.

“Được, tôi sẽ đặt món đồ cổ này ở giữa hai chúng ta, nếu thông tin của cô khiến tôi hài lòng, tôi sẽ cho cô lấy món đồ cổ này đi.” Ngọc Đình gật đầu, cũng không để ý cách trao đổi này của Sở Văn.

Dù sao cô ấy vẫn luôn có chuyện cần nhờ Sở Văn, nhìn trạng thái tinh thần và độ sạch sẽ của quần áo của đội ngũ đối phương, thực lực nhất định vô cùng mạnh mẽ.

“Khi tiếp tục đi xuống nhất định phải cẩn thận, nhất định phải đeo găng tay rồi mới sờ vào những món đồ cổ đó, một số món đồ cổ trên đó có độc.” Khi nói đến đây, biểu cảm trên khuôn mặt Ngọc Đình trở nên vô cùng vặn vẹo.

Vừa rồi khi chọn con đường đó đã mất hai người đồng đội, vì hoàn toàn không ý thức được những món đồ cổ đó cũng sẽ dính chất độc.

Ngoài ra, còn gặp phải những cơ quan phòng không kịp trở tay khác.

Sở Văn sau khi nghe đối phương kể xong, im lặng một lát.

Xem ra hắn may mắn, ít nhất khi ở trong mật thất vừa rồi, không bị thuốc độc độc chết.

Sở Văn sau khi xoa dịu cảm xúc của mình, mới chỉ vào món đồ cổ đặt ở giữa hai người nói: “Cầm lấy đi, cảm ơn vì đã cung cấp thông tin cho tôi.” Ngọc Đình gật đầu, trực tiếp lấy món đồ cổ đó đi.

Việc cô ấy muốn giao dịch với Sở Văn, dùng thông tin đổi lấy đồ cổ, là vì món đồ cổ đó là món đồ cổ duy nhất thu hoạch được trong con đường thông đạo đó, nếu mất đi món đồ cổ này, thì không có cách nào an ủi người nhà của hai người đồng đội đã chết.

Thuốc đặc hiệu mà Sở Văn đã điều chế theo cổ tịch phát huy hiệu quả vô cùng nhanh chóng, chưa đầy mười mấy phút, vết thương của

người đội trưởng đó liền ngừng chảy máu.

Sau khi vết thương của người đội trưởng đó ổn định, nhóm người kia cúi chào Sở Văn một cái thật sâu, rồi liền rút khỏi mật thất này.

Cùng với nhóm người kia rời đi, Sở Văn mới phát hiện cơ quan trong con đường thông đạo này dường như chỉ có tác dụng đối với người mới vào, khi đi ngược lại, cơ quan sẽ không được kích hoạt.

Hầu hết mọi người đều đã tranh thủ lúc Sở Văn và nhóm người kia giao lưu mà chợp mắt một lát.

Nhưng sau khi nghe cuộc trò chuyện giữa Sở Văn và cô gái đó, nên sau khi tỉnh dậy, cũng không cần Sở Văn nhắc nhở mà lần lượt đeo găng tay vào, và bọc kỹ những chỗ khác lại.

Mặc dù thông tin mà nhóm người kia cung cấp là đồ cổ trên đó sẽ có độc dược, có thể khiến người ta tử vong, nhưng ai biết ở những nơi gần chủ thất có phải tất cả các nơi đều được bôi chất độc, để ngăn cản người ngoài vận chuyển tất cả bảo vật trong mộ thất ra ngoài bán đi hay không.

Xem ra chủ nhân của câu chuyện này hẳn cũng không phải là thân phận chính trực.

Sở Văn sờ cằm đoán, hắn đã từng đi những ngôi mộ có thân phận chủ nhân cao nhất, cũng không giống như cái mộ này, đâu đâu cũng là huyết thi.

"Tiếp theo để tôi đi!" Hạo Thiên Chân hưng phấn nói.

Lần trước ở mộ dưới đáy biển, hắn và Trương Ma Dương gần như luôn trốn sau lưng Sở Văn và Tiểu Ca.

Bây giờ có thể làm được việc gì đó, đương nhiên hắn muốn đi làm.

Sở Văn cũng không có ý kiến gì, những người có mặt ở đây đều có thân thủ khá tốt, việc đi dẫn thây ma là một nhiệm vụ vô cùng đơn giản, ai đi cũng được.

Sau khi được mọi người đồng ý, Hạo Thiên Chân hí hửng đi vào mật thất đó.

Hắn tùy tiện tìm một cỗ quan tài đạp một cái rồi liền trốn về thông đạo.

Sau khi Hạo Thiên Chân đi ra, những người khác cũng lần lượt đi dẫn thây ma một lượt.

Vì số lượng huyết thi trong mật thất này nhiều, sau khi tiêu diệt con huyết thi thứ chín, Sở Văn đã thở hổn hển, không nhúc nhích.

"Tôi mới vừa tiêu diệt một nửa, còn một nửa nữa đang ở trong quan tài, cũng không biết rốt cuộc bao giờ mới có thể giải quyết xong hết những thây ma này." Cảnh Chỉ Hành cảm thán một tiếng.

Trần Tuyệt nhíu mày, đương nhiên cũng có thể cảm nhận được sự mệt mỏi của cơ thể.

Chương 964

Ban đầu hắn không định lấy những thứ trong ba lô ra, nhưng nếu không sớm giải quyết những thứ đang nằm trong quan tài đó, đợi khi ra khỏi cái mộ này, e rằng đã phải mất ít nhất một tuần rồi.

"Bây giờ chắc là buổi tối rồi nhỉ, hay là chúng ta quay về nghỉ ngơi một đêm rồi đi tiếp?

Dù sao con đường thông đạo này vẫn luôn ở đây." Tiền Ngũ Thúc lau một vệt mồ hôi trên trán, ông là người lớn tuổi nhất trong đội.

Mặc dù khi giao chiến với thây ma, những người khác đều cố ý vô ý để ông không ra tay, nhưng những người khác cũng sẽ có lúc mệt mỏi, luôn phải lên bổ sung.

Nên sau khi kết thúc một vòng chiến đấu, ông liền cảm thấy thể lực không đủ, nảy sinh ý muốn rút lui.

"Hay là tôi trực tiếp nổ tung hết những thứ đó đi." Nghe đề nghị này của Trần Tuyệt, ánh mắt Sở Văn sáng lên, hắn và những người này không quá thân quen.

Khi Tiểu Ca giới thiệu, hắn có cố gắng ghi nhớ đặc điểm của từng người trong đội, nhưng sau khi chiến đấu lâu như vậy, hắn cũng đã quên gần hết rồi.

"Thử một chút đi, nhưng đừng lấy những thứ có uy lực quá lớn ra, vạn nhất làm sập cả bên trong, thì chúng ta toi đời rồi." Lâm Ninh khi phát biểu ý kiến, tiện thể trêu chọc đối phương một câu.

Trần Tuyệt nghiến răng trừng hắn, mặc dù đây là một câu nói đùa, nhưng hắn hơi để ý, dù sao thì ở phương diện này hắn là người quen tay.

Lâm Ninh đành sờ sờ mũi, giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt của Trần Tuyệt, nhìn về phía Tiểu Ca.

"Tiểu Ca, cậu thấy sao?" Tiểu Ca nhíu mày cũng không biết rốt cuộc đang suy nghĩ gì, Sở Văn hơi tò mò ý kiến của y rốt cuộc là gì.

Đương nhiên hắn cũng muốn để Trần Tuyệt thử xem có thể nổ chết huyết thi trong mộ thất không.

Sau khi dẫn ra chín con thây ma, hắn phát hiện thật ra trong mật thất này cũng không phải tất cả đều là huyết thi, còn có những thây ma cấp bậc khác.

Nhưng những thây ma đó cũng chỉ là một phần nhỏ, trong chín con chỉ có một con.

"Có thể đảm bảo tiếng nổ của thứ đó sẽ không đánh thức những thứ khác trong mộ thất này không?" Trần Tuyệt nghe vậy ngượng ngùng cúi đầu, vì muốn tiết kiệm sức lực, hắn lập tức đã quên khả năng của mình, quả thật không xem xét điểm này.

"Nghỉ ngơi xong chưa?

Nếu đã nghỉ ngơi đủ rồi, vậy tôi tiếp tục, tôi không thể quay ra rồi lại vào, mọi người cũng biết cơ quan của con đường thông đạo này phiền phức đến mức nào." Sở Văn đã hồi phục thể lực cũng chỉ có thể đứng dậy, chuẩn bị bắt đầu vòng tấn công tiếp theo.

Sau một vòng đến lượt Sở Văn, Sở Văn cẩn thận đi ra.

Hắn tùy tiện tìm một cỗ quan tài chưa hỏng, chọc vào, thứ trong cỗ quan tài này đi ra vô cùng nhanh chóng.

Sở Văn vốn đi thong dong, quay về thấy tình huống này, Sở Văn không thể không chạy vội về thông đạo.

"Trời đất ơi, rốt cuộc là cái gì vậy?

Nhìn có vẻ kinh khủng hơn huyết thi vài phần?" Sắc mặt của tất cả mọi người lập tức trở nên nghiêm trọng.

Ban đầu cứ nghĩ phần lớn thây ma trong mộ thất này đều là huyết thi đã đủ đau đầu, nhưng không ngờ lại có thây ma lợi hại hơn huyết thi.

May mắn thay, nó không thể rời khỏi mộ thất này.

Khi Sở Văn nói như vậy, con thây ma đó nhanh nhẹn xông đến trước mặt Sở Văn.

Vừa lên đã lao vào mặt, Sở Văn hơi không kịp phản ứng, may mắn thay bên cạnh có Tiểu Ca, Tiểu Ca trực tiếp rút trường đao của mình ra, đỡ được đòn tấn công của con thây ma đó.

"Có thể ở trong con đường thông đạo này sao?!" Hạo Thiên Chân một câu nói trực tiếp hét lên tiếng lòng của hắn.

Lời hắn vừa dứt, Hạo Thiên Chân phát hiện những cỗ quan tài khác trong mật thất đó cũng bắt đầu rung động dữ dội, cứ như thứ bên trong đều muốn từ trong quan tài nhảy ra.

"Sở ca, cậu mở ra một món quà lớn rồi đó!" Hạo Thiên Chân khi đỡ được đòn tấn công của con thây ma đó, không quên trêu chọc Sở Văn một câu.

Sở Văn thì hận không thể đạp cho hắn một cái, đến lúc này rồi mà còn có tâm trạng nói đùa, cũng không biết rốt cuộc điều gì đã khiến hắn có lá gan lớn đến vậy.

"Tôi và Tiểu Ca đối phó một con thây ma, mấy người khác đi đối phó những con thây ma xuất hiện phía sau." Thân thủ của Sở Văn và Tiểu Ca ai cũng thấy rõ, những người khác cũng không tranh giành với hai người Sở Văn xem ai đối phó một con thây ma.

Dù sao bây giờ không ai biết, nếu bị con thây ma này làm bị

thương thì sẽ xảy ra chuyện phiền phức gì.

Hơn nữa họ không có thân thủ tốt như Sở Văn và Tiểu Ca, ngoan ngoãn đi đối phó những con thây ma khác thì tốt hơn.

May mắn thay, mặc dù huyết thi trong mật thất này nhiều, nhưng dường như vì luyện chế quá nhiều, khả năng của những con huyết thi này đều yếu hơn một hai phần so với những con đã gặp trước đó.

Sau khi giao chiến với một con thây ma rất lâu, Sở Văn phát hiện sức lực của đối phương dường như còn mạnh hơn một tầng nữa.

Nếu đối phương cứ tiếp tục tiến hóa, đến lúc đó ngay cả hắn và Tiểu Ca cũng không có cách nào chống đỡ được đòn tấn công của đối phương.

"Chúng ta mau giải quyết con thây ma này đi, nó đang không ngừng tiến hóa." Tiểu Ca gật đầu, đương nhiên cũng cảm nhận được, sức lực của con thây ma này đã tăng lên.

Chương 965

Sau khi đạt được sự đồng thuận với Sở Văn, y cũng không nói nhảm, chỉ tăng nhanh động tác trong tay, buộc con thây ma đó không ngừng lùi lại.

Sở Văn cũng không chịu kém cạnh, liên tục tấn công vào cùng một chỗ, cũng không biết rốt cuộc đã chém bao nhiêu nhát, cuối cùng cũng chém đứt một cánh tay của đối phương.

Lập tức thở phào nhẹ nhõm, con thây ma này mất một cánh tay, thì sẽ dễ đối phó hơn nhiều.

Những người khác cũng không phụ sự kỳ vọng của Sở Văn và Tiểu Ca, thành công chặn lại tám con xác ướp.

Sau khi chém đứt một cánh tay của con xác ướp kia, Sở Văn vô thức liếc nhìn tình hình những người khác, thấy ổn thỏa liền dồn tâm trí lại vào con xác ướp mà mình và Tiểu Ca đang đối phó.

Kế hoạch thành công, Sở Văn liền muốn như trước, chém đứt luôn cánh tay còn lại của con xác ướp.

Nhưng dường như sau khi bị chém mất một cánh tay, con xác ướp trở nên thông minh hơn nhiều, không còn dùng cùng một vị trí để chống đỡ đòn tấn công của Sở Văn và Tiểu Ca nữa, mà tránh né được thì tránh.

Sở Văn vô cùng kinh ngạc, chưa từng thấy con xác ướp nào thông minh đến vậy, xem ra chủ nhân mộ thất này quả nhiên không tầm thường.

Sau khi trao đổi ánh mắt với Tiểu Ca, cả hai liền ăn ý đổi sang một phương án tác chiến khác.

Dù sao đối phương vẫn chỉ là một con xác ướp không có linh hồn, mặc dù hiện tại dường như có thể suy nghĩ một chút, nhưng vẫn không đấu lại Sở Văn và Tiểu Ca.

Chẳng mấy chốc, nó lại bị chém đứt thêm một cánh tay nữa.

Sau khi mất hoàn toàn cả hai cánh tay, con xác ướp trở nên vô cùng cuồng bạo.

Nhưng Sở Văn và Tiểu Ca cũng không sợ, một con xác ướp không có tay thì chẳng khác nào thứ mặc cho người ta xẻ thịt.

Hiện tại chỉ cần chém nốt cái đầu của con xác ướp này, trận chiến sẽ kết thúc.

Đúng lúc định lấy đầu con xác ướp đó thì đột nhiên nghe thấy có người vội vàng hét lên: "Cẩn thận!

Tránh ra mau!" Sở Văn và Tiểu Ca lập tức tránh sang một bên.

Một con xác ướp định đánh lén Sở Văn và Tiểu Ca đã tấn công trượt.

Sở Văn thực sự không hiểu vì sao xác ướp trong mộ thất này lại quỷ dị đến thế, không ngờ còn có xác ướp biết đánh lén người.

Nhưng giờ không phải lúc suy nghĩ vì sao đối phương lại biết đánh lén, Sở Văn và Tiểu Ca sau khi xác định tình hình hiện tại liền cầm trường đao xông lên một lần nữa.

Hiện tại hoàn toàn rơi vào đại loạn đấu, dường như sau khi con xác ướp mạnh nhất mất đi hai cánh tay, tám con xác ướp còn lại cũng trở nên cuồng bạo.

Tám con xác ướp đó trực tiếp đột phá phòng tuyến của Hoàng Hạo và mấy người kia, lao về phía Sở Văn, dường như muốn ngăn cản Sở Văn và Tiểu Ca chém đầu con xác ướp mạnh nhất.

Mặc dù thể lực của Sở Văn và Tiểu Ca đã suy giảm, nhưng đối phó với những con xác ướp tấn công này vẫn dư sức.

Huống hồ còn có đồng đội khác giúp yểm hộ.

Cũng không biết Sở Văn và đám xác ướp quần chiến bao lâu, cuối cùng cũng tiêu diệt được tất cả.

"Giờ mình phải làm sao đây?

Xông thẳng đến mộ thất tiếp theo ư?" Sở Văn thở hổn hển lắc đầu, hiện tại thể lực tiêu hao nghiêm trọng thế này, sao mà đi nổi?

Ai mà biết chủ nhân mộ thất đó đã thiết kế những cửa ải biến thái gì phía sau chứ.

Hơn nữa, nhìn từ đầu đến cuối, mộ thất này đều có những chỗ quái dị, dường như đang dồn người ta vào tuyệt cảnh, nhưng lại cho chút hy vọng sống, như thể đang đùa giỡn với con người vậy.

"Trước cứ nghỉ ngơi một lát đã, chắc bên ngoài cũng đã khuya lắm rồi.

Đêm nay ai gác nửa đầu, ai gác nửa sau, mau quyết định đi." Tiểu Ca uống một ngụm nước trong chai, nói.

May mắn là đã sớm dự liệu chắc chắn sẽ ở trong mộ thất này rất lâu, nên đã mang theo đủ tài nguyên.

Nếu không thì bây giờ cũng chỉ có thể đi ra ngoài, trở về thôn làng kia nghỉ ngơi thôi.

Không biết những thôn dân mất tích kia có phái người đi tìm không, chắc là không đâu nhỉ, dù sao lúc ra ngoài cũng đã để lại một tờ giấy rồi, Sở Văn thầm nhủ.

"Để tôi gác trước đi, tôi cảm thấy tinh thần hiện tại vẫn ổn." Cảnh Chỉ Hành cũng không từ chối, sau khi Tiểu Ca quyết định ở lại mộ

huyệt nghỉ ngơi, y chủ động yêu cầu gác nửa đầu đêm.

"Vậy tôi gác nửa sau vậy, nhớ nhất định phải gọi tôi dậy đó." Trần Tuyệt đương nhiên cũng không chịu thua kém, dù sao trước đó y đã đưa ra một đề nghị ngu xuẩn, khiến đồng đội đều coi y là một thằng ngốc.

Mặc dù chuyện này không liên quan đến việc gác đêm.

"Được rồi, hai người đêm nay gác, nếu có tình huống đột xuất, nhớ phải nhanh chóng thông báo cho mọi người." Cảnh Chỉ Hành và Trần Tuyệt gật đầu, Sở Văn cũng không tiếp tục chú ý đến tình hình bên ngoài nữa, trực tiếp nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi.

Chương 966

Nhưng sau khi Sở Văn nhắm mắt, Cảnh Chỉ Hành lại không khỏi bắt đầu sợ hãi, y cứ cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm, nhưng nhìn khắp nơi lại không phát hiện ra chỗ nào đáng ngờ.

Cảnh Chỉ Hành chỉ đành nơm nớp lo sợ quan sát tình hình xung quanh, nhưng dù y có cẩn thận tỉ mỉ quan sát đến mấy cũng không phát hiện ra thứ gì.

Mặc dù vậy, lúc đổi ca, y vẫn kể lại cảm giác của mình cho Trần Tuyệt nghe.

Trần Tuyệt ban đầu nửa tin nửa ngờ, nhưng sau khi Cảnh Chỉ Hành cũng ngủ say, y cuối cùng cũng cảm nhận được cái cảm giác có người đang nhìn chằm chằm trong bóng tối mà đối phương đã nói.

Y cau mày, so với Cảnh Chỉ Hành, Trần Tuyệt gan lớn hơn một chút nhưng cũng không dám đi lại lung tung ở nơi này lúc này.

Nếu có thể tìm được thứ đang nhìn chằm chằm thì tốt, vạn nhất không tìm được, trái lại để đối phương nhân lúc mình rời đi mà tấn công đồng đội.

Vậy thì lúc quay về, e rằng y phải lấy cái chết tạ tội mới được.

Trần Tuyệt chỉ đành cảnh giác nhìn quanh, chờ đợi đồng đội tỉnh dậy.

Sau một giấc ngủ sâu, Sở Văn cảm thấy thể lực của mình đã hồi phục phần lớn.

Y vươn vai, trực tiếp cởi chiếc áo khoác đắp trên người ra, rồi đứng dậy.

“Trong mắt anh có nhiều tia máu đáng sợ thế kia, có muốn nghỉ

ngơi thêm không?" Lúc cúi đầu, Sở Văn bị Trần Tuyệt làm cho giật mình.

Rõ ràng đối phương đã ngủ nửa đầu đêm, y cũng không biết vì sao, trong mắt lại có nhiều tia máu đến thế.

Nghe Sở Văn nói vậy, Trần Tuyệt vô thức chớp chớp mắt.

Vì cái cảm giác bị nhìn trộm đó, y nửa đêm không dám nhắm mắt, cơ bản đều đợi đến khi mắt cảm thấy rất khô rát mới dám nhắm lại, chợp mắt một lát.

"Không sao, cứ yên tâm đi." Khi hai người đang nói chuyện, những người khác cũng lần lượt tỉnh dậy.

Sau khi nhìn tình hình của Trần Tuyệt, Cảnh Chỉ Hành đồng tình vỗ vỗ vai y.

Mặc dù y cũng gác đêm, nhưng dù sao y gác nửa đầu đêm, sau khi gác xong nửa đầu đêm có thể an tâm đi ngủ, nhưng đối phương nơm nớp lo sợ gác cả một đêm như vậy, trạng thái tinh thần chắc chắn rất tệ.

Sau khi tất cả mọi người đều tỉnh táo hoàn toàn, Trần Tuyệt mới kể về cái cảm giác bị nhìn trộm tối hôm qua, Cảnh Chỉ Hành cũng làm chứng cho y.

Ban đầu những người còn lại nửa tin nửa ngờ, nhưng sau khi Cảnh Chỉ Hành cũng làm chứng, ai nấy đều không khỏi nổi da gà.

Mặc dù không nên mê tín, nhưng làm nghề này thì luôn gặp vô số chuyện kỳ quái, những chuyện này không thể hoàn toàn dùng khoa học để giải thích, cũng chỉ có thể quy kết cho quỷ thần.

"Nhưng bên trong có chỗ nào giấu người được chứ?" "Chính vì thế nên mới đáng sợ chứ!" Sở Văn không để ý đến tiếng kêu gào của những người khác, bắt đầu suy tính xem khả năng chủ nhân mộ thất

này cũng giống như quốc sư kia, tìm được tà thuật có thể đạt được sự trường sinh là bao nhiêu.

Chỉ có suy đoán như vậy mới phù hợp với tình hình hiện tại.

Cái lời nguyền trên đỉnh đầu của mật thất thứ ba, chứng tỏ chủ nhân mộ thất này có khả năng tiếp xúc với những thứ huyền học.

Xem ra, khả năng chủ nhân mộ thất này cũng có những thứ quái dị là rất lớn.

"Đi thôi, tôi tiếp tục đi xuống, kẻ ẩn nấp trong bóng tối rồi cũng sẽ lộ chân tướng.

Đối phương nhìn chằm chằm tôi cả đêm mà không ra tay, chứng tỏ có điều kiêng kỵ, đã vậy thì tôi vì sao phải sợ hãi chứ?" "Thật có lý!

Phát hiện ra điểm mấu chốt rồi!" Hoàng Hạo ôm vai Sở Văn một cái, sau khi nghe Sở Văn nói vậy, những người khác lập tức cảm thấy cũng không còn đáng sợ đến thế.

Đối phương cứ chần chừ không ra tay, chắc chắn là đang e dè, hoàn toàn có thể tiếp tục mạnh dạn đi xuống.

"Tôi mau chóng đi tìm cơ quan ở đâu đi, tôi không muốn ở trong mộ thất này ba ngày ba đêm đâu, một ngày không tắm đã đủ khó chịu rồi." Lâm Nịnh cười hì hì nói, nhưng nhìn kỹ trong mắt cô ấy vẫn có một tia sợ hãi.

"Đi thôi, đi thôi, mau chóng đi tìm xem cơ quan rốt cuộc ở đâu." Sau khi đạp lên những mảnh quan tài vỡ vụn kia, Sở Văn mới phát hiện có một cỗ quan tài còn nguyên vẹn bị những mảnh vỡ quan tài che khuất.

"Trời ơi!

Còn có một cỗ quan tài sao?!" "Không lẽ cảm giác bị nhìn trộm tối qua tôi cảm nhận được là từ cỗ quan tài này?" Sở Văn và Tiểu Ca không để ý đến tiếng bàn tán của những người khác, sau khi trao đổi ánh mắt, cả hai liền ăn ý bắt đầu đếm số lượng quan tài.

Những người khác ban đầu không hiểu Tiểu Ca và Sở Văn rốt cuộc đang làm gì, nhưng nghe thấy tiếng lẩm nhẩm những con số trong miệng họ thì liền hiểu là họ đang đếm số lượng quan tài.

"Không đúng, số lượng không đúng, trong mộ thất này có thêm một cỗ quan tài!" Sở Văn và Tiểu Ca sau khi đối chiếu số lượng của mình và đối phương thì kinh hãi kêu lên.

Thứ bên trong cỗ quan tài đó dường như có khả năng tư duy, sau khi Sở Văn nói xong, cỗ quan tài liền bắt đầu rung động kịch liệt.

"Thứ bên trong có thể nghe hiểu tôi nói gì sao?

Đáng sợ quá vậy?" Hoàng Hạo cảm thấy chân mình hơi nhũn ra, y không sợ xác ướp, nhưng từ nhỏ đã hơi sợ những thứ thần thần quỷ quái.

Chương 967

"Chưa chắc đâu, có thể chỉ là trùng hợp thôi, sợ hãi làm gì chứ?" Sở Văn liếc xéo Hoàng Hạo một cái, mặc dù nói vậy, nhưng Sở Văn vẫn cảnh giác rút trường đao ra, và lấy ra một số đạo bùa vàng được vẽ theo các hoa văn trên cổ tịch từ trong ba lô.

Tiền Ngũ Thúc nhìn Sở Văn lấy ra những đạo bùa vàng đó, cũng không nói nhiều, cứ nghĩ Sở Văn mua chúng từ mấy đạo quán.

"Đợi một chút đi, đối phương dường như bị phong ấn, không thể nhanh chóng thoát ra khỏi cỗ quan tài này." "Mau nhìn bức tường trong mộ thất, dường như cũng đã có sự thay đổi!" Sở Văn thuận theo tầm mắt của Lương Sơn nhìn sang, phát hiện mộ thất này chỉ sau một đêm không chỉ xuất hiện thêm một cỗ quan tài, thậm chí trên tường còn xuất hiện những bức bích họa trông giống như thuộc về một tôn giáo nào đó.

"Xin đừng bận tâm đến chuyện đó, tôi cứ diệt cái thứ sắp chui ra từ quan tài này đã." Những người khác vội vàng dồn sự chú ý trở lại cỗ quan tài kia, hiện tại mối đe dọa lớn nhất đối với họ chính là cỗ quan tài trước mắt.

Thông thường xuất hiện muộn như vậy, chắc chắn là đại boss, phải nghiêm túc đối phó mới được.

"Không ra sao?

Nếu không ra nữa thì tôi sẽ xông lên đập vỡ cỗ quan tài này ra, buộc nó phải xuất hiện." Hoàng Hạo có chút sốt ruột nói, y từ nhỏ đã sợ những thứ đó, nên hiện tại vô cùng muốn xác định rốt cuộc trong quan tài đó chứa thứ quái dị gì.

Trước đây những thứ dưới đáy biển y không sợ lắm, dù sao

những quái vật và xác ướp đó cũng có vài phần tương tự.

Nhưng thứ này lại xuất hiện vô cùng yên ắng, thậm chí còn khiến đồng đội cảm thấy bị nhìn trộm.

Điều này không khỏi khiến y nhớ đến những cảnh trong mấy bộ phim ma mà bạn học vô lương đã lôi kéo y đi xem trước đây.

"Không sợ thì anh lên đi, dù sao tôi cũng không làm đâu." Lâm Nịnh bĩu môi, cô ấy đã hợp tác với Hoàng Hạo vài lần, tự nhiên biết tính cách anh ta thế nào.

Hoàng Hạo chỉ đành hung hăng trừng mắt một cái, vừa rồi y chỉ nói đùa thôi, ai lại thật sự liều mình xông lên mở cỗ quan tài đó ra chứ.

Sở Văn lúc này cũng có chút sốt ruột, mặc dù ai cũng biết thứ bên trong cỗ quan tài có thể rất đáng sợ, nhưng đã trì hoãn lâu như vậy mà đối phương vẫn chưa xuất hiện, không khỏi khiến Sở Văn cảm thấy hơi bực bội.

Lại không biết bên trong rốt cuộc là thứ gì, chỉ có thể sốt ruột ở đây.

Cảm giác này vô cùng dày vò người.

May mắn thay, khi Sở Văn chờ đợi đến mức sắp sụp đổ, cỗ quan tài cuối cùng cũng nổ tung.

Sở Văn trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Ra rồi, tất cả mọi người chú ý." Sau khi nhìn thấy thứ thoát ra từ quan tài, Sở Văn hít vào một hơi khí lạnh.

Trên người đối phương đều là những phù văn dày đặc, trông có vẻ cùng chất liệu với lời nguyền kia.

Sở Văn cẩn thận nhận diện những phù văn trên người đối

phương, phát hiện dường như không khớp với bất kỳ thứ gì trên bất kỳ cuốn cổ tịch nào mà y đã xem.

"Giờ tôi phải làm sao đây?

Thứ đó trông thật quỷ dị và đáng ghê tởm." Tiền Ngũ Thúc nghe xong, mặt nặng trịch lắc đầu, y đã từng thấy loại thủ pháp luyện thi này trong cổ tịch mà sư phụ để lại.

Nghe nói xác ướp được luyện ra theo thủ pháp này đều vô cùng đáng sợ, nhưng đối phương dường như cũng không thể xếp vào loại xác ướp.

Sở Văn lúc này có chút đau đầu, y cứ cảm thấy tiếp theo lại phải đối mặt với tình huống tương tự như ở mộ dưới đáy biển lúc đó.

Thứ thoát ra từ quan tài đó không trực tiếp tấn công Sở Văn, nó nhìn quanh bốn phía, dường như đang xác định điều gì đó.

"Mau nhìn mu bàn tay trái kìa!" Hoàng Hạo ban đầu định lau mồ hôi trên cán đao, nhưng không ngờ vừa cúi đầu đã phát hiện trên mu bàn tay trái của mình xuất hiện một phù văn trông vô cùng quỷ dị, nhìn qua đã thấy rất Bất Tường.

Sở Văn đương nhiên cũng cúi đầu xem thử trên tay mình có xuất hiện phù văn y hệt Hoàng Hạo không.

Ngay khoảnh khắc Sở Văn cúi đầu, cái thứ bị y bỏ qua kia lại đột nhiên bắt đầu tấn công Sở Văn.

Sở Văn cảm thấy có thứ gì đó lao về phía mình, vội vàng giơ trường đao lên chống đỡ đòn tấn công của đối phương.

"Thứ này sức lực lớn lắm, tuyệt đối phải cẩn thận!" Sở Văn gầm lên một tiếng, đánh bay thứ đó.

Tiền Ngũ Thúc sau khi nhìn thấy phù văn trên mu bàn tay, vẫn luôn

cúi đầu nghiên cứu xem rốt cuộc đó là thứ gì, rồi càng nhìn càng cảm thấy phù văn đó rất quen mắt.

"Có ai thấy phù văn này dường như giống với phù văn lời nguyền mà tôi đã chạm vào trước đó không?" Nghe y nói, Sở Văn liền hít một hơi khí lạnh.

Trong lúc lơ đễnh, tôi suýt chút nữa bị thứ quái dị kia tấn công, may mà Tiểu Ca kịp thời giúp tôi chặn đứng đòn tấn công của nó.

"Trước đó khi tôi tìm cơ quan, tôi đã chạm vào phù văn đó, cảm giác mà phù văn đó mang lại cho tôi giống như chạm vào máu tươi dính nhớp, chỉ là lúc đó tôi sợ hãi nên không nói ra." Hoàng Hạo ban đầu đang xông lên giúp Sở Văn đẩy lùi thứ đó, nghe xong liền phanh gấp lại.

Y không khỏi liên tưởng đến những điều không hay, và rùng mình một cái.

"Còn không mau giúp đỡ!" Tiểu Ca gầm lên một tiếng, Hoàng Hạo mới từ trong cảm xúc sợ hãi hoàn hồn lại, giơ trường đao lên xông tới.

Thứ này khó đối phó hơn Sở Văn tưởng tượng rất nhiều.

Chương 968

“Thử xem lấy những đạo bùa vàng kia có thể gây sát thương cho đối phương không.” Tiền Ngũ Thúc phát hiện Sở Văn đã chém mấy nhát nhưng mãi không để lại một vết hằn nào trên người đối phương, chỉ làm rách quần áo của nó, không khỏi nhắc nhở.

“Biết rồi!” Sở Văn lấy ra mấy lá bùa vàng vốn nhét trong túi.

Tiền Ngũ Thúc chú ý thấy sau khi Sở Văn lấy ra bùa vàng, thứ quỷ dị kia dường như động tác có chút chần chừ, không khỏi có chút kinh hỉ.

Nếu đối phương thật sự sợ bùa vàng, vậy có thể dựa vào điểm yếu này mà giải quyết thứ đó.

Sở Văn dán bùa vàng lên trường đao, chém về phía thứ quỷ dị kia.

Nhưng điều khiến Sở Văn thất vọng là, mấy lá bùa vàng cũng chỉ ăn mòn được một mảng da nhỏ của đối phương.

Thậm chí sau khi bùa vàng phát huy hết tác dụng, mảng da ban đầu bị ăn mòn của đối phương nhanh chóng khôi phục lại như cũ.

“Bùa vàng cũng không có hiệu quả, vậy tôi rốt cuộc nên làm sao đây?

Chết tiệt!

Đối phương dường như không biết mệt là gì, nhưng thể lực của tôi thì không thể chiến đấu lâu như vậy được.” Tiểu Ca nghe xong, nhận ra không khí giữa bọn họ không ổn, vội vàng nói: “Thứ đó chắc chắn có điểm yếu, chỉ cần chúng ta thử thêm nữa là được, sao lại nói mấy lời chán nản vậy chứ?” Hoàng Hạo thất vọng cúi đầu, lúc này y cũng biết mình đã phạm một sai lầm không đáng có, chỉ đành ngậm

miệng, giơ đao lên, liều mạng chặn đứng thứ quái quỷ kia.

Sở Văn thực sự không hiểu vì sao thứ đó lại không ngừng tấn công mình, rõ ràng tất cả mọi người có mặt ở đây đều có phù văn trên mu bàn tay.

Chẳng lẽ là vì tôi đã chạm vào phù văn lời nguyền đó sao?

Nghĩ vậy, Sở Văn không khỏi có chút hối hận, nếu lúc trước y cẩn thận tìm xem cơ quan ở đâu rồi trực tiếp nhấn xuống, thì đã không bị thứ này nhắm vào.

"Cẩn thận!" Mặc dù sau lời cảnh báo của Sở Văn, những người khác đều đã đề cao tinh thần, nhưng vẫn còn chán nản.

Do đó không thể ngăn cản được thứ đó, nó càng lúc càng mạnh, càng lúc càng nhanh nhẹn, thứ đó chỉ đành lao về phía Sở Văn.

Sở Văn giơ trường đao lên định chống đỡ đòn tấn công của đối phương, nhưng Sở Văn bị sức mạnh của đối phương chấn đến mức tay đau nhức, ngay cả đao cũng không cầm chắc được.

Sau khi nghe thấy tiếng trường đao rơi xuống đất, Tiểu Ca kinh hoàng nhìn về phía Sở Văn, định chạy đến bên cạnh Sở Văn.

Nhưng thứ đó sẽ không đợi Tiểu Ca đến bên cạnh Sở Văn rồi mới tiếp tục tấn công.

Sở Văn đối mặt với đòn tấn công của thứ đó, chỉ đành giơ tay lên chống đỡ.

Cảnh tượng tiếp theo lại khiến mọi người vô cùng chấn kinh.

Thứ đó sau khi cào bị thương cánh tay Sở Văn, lại bắt đầu nhanh chóng lùi lại, dường như trên người Sở Văn có thứ gì đó khiến nó vô cùng sợ hãi.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Những người ban đầu định

chạy đến bên cạnh Sở Văn đều dừng lại, không hiểu vì sao sau khi Sở Văn bị thương, thứ quái dị kia lại tránh xa Sở Văn.

Trong lúc ngỡ ngàng, thứ quái dị kia hét lên một tiếng chói tai, âm thanh đó làm màng nhĩ Sở Văn đau nhức vô cùng.

Trong lúc mọi người hoảng hốt, thứ đó trực tiếp tấn công Lương Sơn, người cách Sở Văn xa nhất.

May mắn Tiểu Ca ở bên cạnh Lương Sơn, phản ứng nhanh chóng, đỡ cho Lương Sơn một đòn tấn công.

Sở Văn lúc này cũng từ trong chấn kinh hoàn hồn lại, nhặt trường đao rơi trên đất lên rồi xông tới.

Nhưng chưa đợi Sở Văn đi được vài bước, thứ đó liền nhảy ra xa, tránh khỏi Sở Văn.

"Tất cả mau đứng sau lưng tôi, nó dường như rất sợ tôi!" Lời nói của Sở Văn giống như một công tắc, nhanh chóng đánh thức những người đang chìm trong cảm xúc chấn kinh, họ liền vội vàng chạy đến sau lưng Sở Văn.

Thứ quỷ dị kia cũng không đuổi theo, nó dán chặt vào bức tường đối diện với Sở Văn, trông vô cùng cảnh giác nhìn Sở Văn.

"Nhìn ngón tay kìa!" Tiền Ngũ Thúc kinh ngạc kêu lên.

Mọi người nhìn sang, phát hiện hai ngón tay của thứ đó đã cào bị thương Sở Văn dường như đang bị thứ gì đó ăn mòn, không còn nhanh chóng hồi phục như trước nữa.

"Chẳng lẽ máu của tôi có công hiệu như vậy sao?" Tiểu Ca không khỏi nhớ đến lần trước cùng Sở Văn đi mộ huyệt kia, lúc đó cũng là vì máu của Sở Văn mà cả hai thoát khỏi nguy hiểm.

"Bây giờ tôi phải làm sao?

Tiếp tục dây dưa với con quái vật đó sao?

Hay tấn công nó?" Cảnh Chỉ Hành vừa băng bó vết thương cho Sở Văn, vừa hỏi.

Mặc dù thứ đó không biết vì sao lại bị máu của Sở Văn ăn mòn, nhưng cũng không thể nào đổ hết máu của Sở Văn ra để giải quyết một thứ như vậy được.

Vì vậy hiện tại họ đang phải đối mặt với một lựa chọn vô cùng đau đầu, rốt cuộc là tiếp tục chiến đấu với thứ đó, hay nhân lúc đối phương e ngại Sở Văn mà rời khỏi mộ thất này.

Chương 969

"Đừng băng bó nữa." Cảnh Chỉ Hành vô cùng khó hiểu nhìn về phía Tiền Ngũ Thúc, không hiểu vì sao Tiền Ngũ Thúc lại bảo y dừng động tác trong tay lại.

"Nhìn thứ đó kìa, chẳng phải sắp xông tới rồi sao?" Cảnh Chỉ Hành ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện thứ đó quả nhiên như Tiền Ngũ Thúc nói, khi y sắp băng bó xong vết thương cho Sở Văn, thứ đó đã rục rịch, như thể sắp xông tới bất cứ lúc nào.

"Vậy bây giờ tôi phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ để vết thương này chảy máu mãi sao?" Sở Văn trầm mặc, nếu muốn giải quyết thứ đó, vậy thì chỉ có thể dùng máu tươi của mình để đối phó.

Y cắn răng một cái, trực tiếp xé băng gạc đang quấn trên tay ra, và cố ý làm vết thương lớn hơn.

"Chết tiệt!" Tiểu Ca định bịt vết thương của Sở Văn lại, nhưng tay vừa đặt lên đã chạm phải một bàn tay đầy máu tươi của Sở Văn.

"Cảnh Chỉ Hành, mau cầm máu đi, giao thông ở đây không thuận tiện, vạn nhất vết thương bị nhiễm trùng, tôi không thể kịp thời đưa cậu đến bệnh viện đâu." "Nhưng anh nghĩ tôi có thể ra ngoài được sao?

Nếu không dùng máu của tôi để đối phó với tên đó thì sao?" Sở Văn lộ vẻ hung dữ nhìn con quái vật, y nghi ngờ việc mộ huyệt này xuất hiện cũng giống như quốc sư dưới đáy biển kia, đều ẩn chứa âm mưu.

Ban đầu y đã cảm thấy sương mù dày đặc ở thôn làng kia rất kỳ

lạ, hiện tại sau khi trải qua một loạt chuyện như vậy, lại càng cảm thấy quái dị hơn.

Cái suy đoán trong lòng không khỏi khiến y rùng mình.

"Đừng lãng phí máu trong tay nữa, mau bôi lên đao đi." Tiểu Ca lập tức hiểu ý đồ của Sở Văn, liền trầm mặc, không một ai động đậy.

Họ biết chỉ có máu tươi của Sở Văn mới có thể hoàn toàn áp chế thứ đó.

Nhưng không ai muốn Sở Văn vì đối phó thứ đó mà chảy nhiều máu như vậy.

"Đến nước này rồi còn do dự gì nữa?

Chẳng lẽ muốn máu của tôi chảy uổng sao, nhanh lên đi." Những người khác không còn do dự nữa, lần lượt bôi máu của Sở Văn lên đao.

"Cẩn thận đừng để bị móng vuốt của nó cào trúng, nếu tôi không nhầm, hậu quả của lời nguyền đó chính là thứ quỷ quái trước mắt này." Sở Văn cau mày nói, y cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy, có lẽ lời nguyền đó sẽ phát huy tác dụng khác phía sau, nhưng hiện tại y chỉ có thể nhìn ra một điểm này.

Hy vọng trước khi ra ngoài sẽ không gặp phải thứ như vậy nữa.

Nói xong, Sở Văn từ trong ba lô lại lấy ra một xấp bùa vàng, phân phát cho mọi người.

"Nếu máu trên đao bị tiêu hao hết, thì cứ lấy bùa vàng ra dùng tạm." "Biết rồi, mau băng bó vết thương cho anh đi." Cảnh Chỉ Hành lúc này mới phản ứng, lấy băng gạc và thuốc cầm máu vốn đã nhét lại vào ba lô ra, băng bó vết thương cho Sở Văn.

Mấy người còn lại thì nắm chặt trường đao trong tay, chờ đợi con

quái vật xông tới.

Cũng không biết có phải vì trên đao đã bôi máu của Sở Văn, hay là cho đến khi Cảnh Chỉ Hành băng bó vết thương cho Sở Văn xong hoàn toàn, đối phương mới không đi thêm một bước nào nữa.

"Không, tôi đi, ba, hai, một, xông!" Tiểu Ca dẫn đầu xông lên.

"Tôi tấn công cùng một chỗ, nếu có thể thì tấn công thẳng vào đầu nó, nếu không thì tấn công tay phải." "Hiểu rồi." Sau khi chiến đấu với thứ đó một thời gian, Tiểu Ca phát hiện đối phương rõ ràng đang né tránh, không cho đánh vào đầu, ước chừng điểm yếu của thứ này nằm ở đầu.

Tiểu Ca đã tìm ra điểm yếu của đối phương, nhưng thứ đó bảo vệ rất nghiêm ngặt, không ai có thể tấn công vào đầu nó.

Chỉ đành đổi chiến thuật, lùi lại một bước tấn công tay phải của đối phương.

Vì trên mỗi cây đao đều bôi máu của Sở Văn, mỗi nhát chém vào người thứ đó đều có hiệu quả.

"Chết tiệt!

Không có hiệu quả!" "Mau dùng bùa vàng!" Sở Văn không khỏi liếc xéo một cái, trước đó y đã dặn dò, nếu máu của mình bị tiêu hao hết thì mau dùng bùa vàng.

"Tiểu Ca cứu tôi!" "Biết rồi, lùi lại, mau dùng bùa vàng đỡ lấy." Tiểu Ca dùng sức chém một nhát, trực tiếp chém đứt cánh tay phải của tên đó.

Nếu không chém đứt cánh tay đó, trường đao trong tay sẽ không có hiệu quả nữa, e rằng phải tiếp tục.

"Trước cứ đỡ lấy đã." Tiểu Ca nhường vị trí chủ lực cho những

đồng đội khác chưa ra sức.

Hiện tại y cũng giống như Hoàng Hạo, cần phải dán bùa lên trường đao.

"Hay là bôi máu của tôi lên đao đi, hiệu quả của bùa vàng không tốt bằng đâu." Sở Văn ban đầu định tiếp tục khuyên Tiểu Ca và Hoàng Hạo, nhưng lại bị ánh mắt nghiêm túc của Tiểu Ca nhìn đến mức trong lòng hoảng hốt.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Thực sự không thể hiểu nổi, vì sao Tiểu Ca lại nhìn tôi như vậy, nhưng y thấy Tiểu Ca vỗ vỗ vai mình nói: "Hiện tại đã tạo ra một khe hở, chỉ cần chúng ta kiên trì là có thể giải quyết được thứ đó, không cần phải cung cấp máu tươi nữa." Sở Văn ngượng ngùng gật đầu, chỉ đành nhìn họ dùng bùa và con quái vật kia chiến đấu.

Nếu không phải vì muốn có thêm máu tươi, cố ý làm vết thương trên tay lại rách ra, thì hiện tại y đã không chỉ có thể đứng một bên nhìn rồi.

Sở Văn u u thở dài một hơi, máu trên người y đâu phải vô tận, nếu tiếp theo lại gặp phải thứ tương tự, thực sự không biết nên làm thế nào cho phải.

Dù sao hiệu quả của bùa vàng cũng không lớn đến vậy.

Chương 970

Khi Sở Văn đang suy nghĩ sau này gặp phải quái vật tương tự nên làm thế nào, Tiểu Ca đã giải quyết xong thứ đó.

"Sở ca, trong ba lô của anh có bao nhiêu bùa vàng như vậy?" Hoàng Hạo thở hổn hển hỏi Sở Văn, Sở Văn lắc đầu, y cứ tiện tay nhét một đống bùa vàng như vậy vào ba lô, nhưng cụ thể là bao nhiêu thì không rõ.

"Tôi bây giờ đếm thử xem." Sở Văn đương nhiên biết Hoàng Hạo đang lo lắng, y không nói toẹt ra suy nghĩ của đối phương, chỉ thuận theo lời đối phương mà nói tiếp.

Hoàng Hạo nghe Sở Văn nói vậy, lập tức nhiệt tình giúp Sở Văn mở ba lô.

"Đã chủ động như vậy rồi, vậy thì để anh đếm số lượng bùa vàng còn lại đi." Sở Văn cười xấu xa một tiếng nói.

Vẻ mặt ban đầu hưng phấn của Hoàng Hạo lập tức sụp đổ.

Thật ra, cả đời y sợ nhất hai thứ, một là những thứ thần thần quỷ quái, hai là môn toán học đòi mạng.

"Được rồi được rồi, Sở ca tay đang bị thương, đương nhiên nên nghỉ ngơi thêm một chút." Hoàng Hạo không dám nhìn ngang ngó dọc, trực tiếp từ trong ba lô của Sở Văn lấy ra xấp bùa vàng vô cùng nổi bật kia.

"Oa!

Nhiều thế này sao!" Hoàng Hạo ban đầu tưởng bùa vàng trong ba lô của Sở Văn đã không còn mấy, không ngờ một tay y còn không thể đo lường được độ dày của xấp bùa vàng đó.

“Bùa này từ đâu ra vậy?

Có thể giới thiệu không?” Tiền Ngũ Thúc vẻ mặt hiếu kỳ nhìn Sở Văn, Sở Văn biết đối phương có chút am hiểu về phương diện này, sau khi trải qua chuyện này, việc y hiếu kỳ về bùa vàng là chuyện rất bình thường.

Sở Văn nghe tiếng Hoàng Hạo đếm bùa, có chút do dự, không biết rốt cuộc có nên nói sự thật cho Tiền Ngũ Thúc biết không.

“Tôi đang...” “Hoàng Hạo, đưa cho tôi một xấp bùa.” Hoàng Hạo nhìn Sở Văn một cái, không biết rốt cuộc có nên nghe Tiểu Ca không.

Sở Văn không rõ Tiểu Ca rốt cuộc muốn cầm bùa để làm gì, nhưng vì tin tưởng nên đã gật đầu.

Tiểu Ca nhận xấp bùa mà Hoàng Hạo đưa, tất cả đều rải lên thi thể của thứ đó.

Cũng không biết rốt cuộc là nguyên lý gì, khi thứ đó còn sống, không đúng, phải là khi nó còn có thể cử động, bùa chú không thể gây thương hại cho nó.

Nhưng sau khi đầu nó bị chém đứt, thân thể nó chạm vào bùa vàng liền bắt đầu tan chảy, nhanh chóng hóa thành một vũng dịch thể màu đen.

“Uy lực của bùa vàng của tôi không thể lớn đến vậy, vậy vấn đề nằm ở thứ đó.” Sở Văn xoa xoa chóp mũi nói.

“Thứ này không rõ ràng, tôi bây giờ mau chóng đi tìm xem cơ quan rốt cuộc ở đâu.” Nghe Tiểu Ca nói vậy, những người khác đều gật đầu, họ không muốn cứ đứng yên một chỗ.

Ngay cả Sở Văn tay bị thương cũng bắt đầu hành động, tích cực tìm kiếm trong mộ thất.

“Đúng rồi, quên mất sao?

Tôi phải nghiên cứu những bức bích họa trên tường, xem rốt cuộc chúng kể về điều gì.” Sở Văn ban đầu vẫn luôn nhìn chằm chằm mặt đất, sau khi nghe Hoàng Hạo nói vậy, y mới phát hiện trên tường có bích họa trước khi thứ đó xuất hiện.

“Vậy tôi mau xem đi.” Sở Văn cũng không chần chừ, trực tiếp bắt đầu tìm bích họa, rốt cuộc bắt đầu từ đâu, sau khi tìm được khởi đầu liền suy nghĩ xem trên đó rốt cuộc kể về điều gì.

Càng nhìn về sau, sắc mặt Sở Văn càng lúc càng khó coi.

Cũng không biết vận may gần đây của y đã chạm đáy rồi, trước đó xuống mộ luôn gặp phải những thứ kỳ quái.

Hiện tại ngay cả mộ huyệt này cũng trở nên kỳ quái.

“Lại một giáo phái tà ác nữa, haizz.” Hoàng Hạo thở dài một hơi, những bức bích họa này không khỏi khiến y nhớ đến mộ dưới đáy biển kia.

Lúc đó nếu không có ông Sở dẫn ra, e rằng tất cả đều sẽ chôn thân trong mộ đó.

Không biết tình hình hiện tại của ông Sở, ân nhân cứu mạng kia, rốt cuộc thế nào rồi, chắc là không được tốt đâu nhỉ.

Hoàng Hạo đột nhiên có chút cảm thương.

Sở Văn phát hiện cảm xúc của y, vỗ vỗ vai y ra hiệu an ủi, sau đó liền nghiêm túc nhìn mọi người nói: “Chúng ta có nên tiếp tục không?

Nhìn từ những bức bích họa này, tôi tiếp theo có thể sẽ gặp phải những thứ nguy hiểm hơn.” Tất cả mọi người bao gồm cả Tiểu Ca đều có chút trầm mặc, không biết rốt cuộc nên đáp lại thế nào, lời nói của Sở Văn muốn họ dừng lại ở đây, đương nhiên bọn họ không cam

lòng.

Nếu tiếp tục tiến về phía trước có khả năng lại phải dùng máu của Sở Văn một lần nữa để áp chế những quái vật kia.

Máu của Sở Văn cũng không nhất định có hiệu quả 100%, có lẽ đối với con quái vật mạnh nhất kia, máu của Sở Văn sẽ không có bất kỳ hiệu quả nào.

"Tôi không thể không tiếp tục đi xuống, xem xem dấu ấn trên mu bàn tay tôi đã biến mất chưa." Sở Văn nhìn nhìn tay mình, phát hiện tay y đang bị băng gạc quấn chặt, hoàn toàn không nhìn thấy mu bàn tay, đành bỏ qua mà nhìn sang mu bàn tay của những người khác.

Nhìn thấy trên mu bàn tay trái của Tiểu Ca vẫn còn dấu ấn từ trước, Sở Văn không khỏi cau chặt mày.

Chương 971

Dấu ấn đó vẫn chưa biến mất, chứng tỏ mộ thất này vẫn còn lời nguyền.

Trong mộ thất này có những quái vật kỳ lạ tương tự như thứ quái dị kia.

"Vậy thì tôi tiếp tục đi xuống vậy." Lâm Nịnh cắn răng một cái, đưa ra quyết định.

Hiện tại nếu không tiêu trừ lời nguyền trên người mà rời khỏi mộ huyệt, ai mà biết sẽ gặp phải những chuyện gì.

Những lời đồn đại lưu truyền trong giới này đâu phải chỉ để dọa người, phần lớn những chuyện kinh khủng đó đều tồn tại thật.

"Tôi mau chóng đi tìm cơ quan thôi." Mọi người gật đầu, lại tản ra, tiếp tục tìm cơ quan.

"Mau nhìn xem, đây chẳng phải là Tây Quan sao?" Lương Sơn nhìn họa tiết kỳ quái trước mắt, có chút kinh hỉ, lại mang theo vài phần hoảng sợ nói.

Ban đầu họ định dựa theo quy luật của những mộ huyệt bình thường để tìm cơ quan, nhưng tất cả mọi người đều không tìm thấy cơ quan, không khỏi dồn sự chú ý vào những bức bích họa cổ quái trên tường.

Càng quan sát kỹ như vậy, họ càng nhanh chóng phát hiện ra một mảng bích họa khác biệt với những chỗ khác.

Thứ được điêu khắc trên mảng tường này giống như một đồ đằng, khác với những chỗ khác đều là những câu chuyện liền mạch và hoàn chỉnh.

“Tôi thử xem, mọi người đừng động.” Sở Văn vô cùng cẩn thận nói, những người khác gật đầu, không ai tranh giành nhiệm vụ này với Sở Văn.

Chuyện vừa rồi đã khiến họ rất rõ ràng trên người Sở Văn có những điều bất thường.

Huống hồ trong số họ, người bị lời nguyền nghiêm trọng nhất cũng là Sở Văn, hiện tại đương nhiên để Sở Văn ra tay là lựa chọn tốt nhất.

Sở Văn cẩn thận từng li từng tí đi tới, đặt tay lên, dùng sức ấn xuống, nhưng bức tường lại không có phản ứng.

Nhưng y cảm thấy chỗ dưới tay mình hơi rung động, y nghĩ ra một lối tư duy, liền đặt cả hai tay lên, thử vặn đồ đằng đó sang phải một chút.

Chỉ nghe thấy tiếng ma sát rất lớn giữa các khớp khi mảng tường đó nâng lên, không cần quay đầu lại, Sở Văn liền biết đã thành công.

“Xong rồi, chúng ta mau đi thôi.” Tiểu Ca nhìn đường hầm tối tăm, lạnh lùng nói.

Vì Sở Văn bị thương, nên lần này Sở Văn không đi cuối cùng, mà đi sau Tiểu Ca.

“Tiếp theo chúng ta sẽ gặp phải thứ gì đây?

Quái vật giống như vừa nãy, hay là huyết thi phiên bản yếu hơn trước đây?” Hoàng Hạo chọc chọc Lâm Nịnh có tính cách tương tự mình, hỏi.

Đường hầm này không giống những đường hầm trước, tối đen như mực, khiến người ta không khỏi bắt đầu lo lắng liệu có thứ gì đó sẽ nhảy ra từ trong bóng tối không.

Đường hầm này vô cùng rộng rãi, tất cả mọi người phải bật hết đèn pin mới miễn cưỡng chiếu sáng được một khu vực.

Lâm Nịnh thờ ơ liếc nhìn Hoàng Hạo một cái, hiện tại tất cả sự chú ý của cô ấy đều dồn vào cảnh tượng trước mắt.

"Tôi cũng không rõ, tất cả đều có khả năng, hoặc là một loại quái vật mới chăng?

Dù sao nơi này vô cùng kỳ lạ, mọi thứ đều có thể xảy ra." Hoàng Hạo phát hiện cô ấy không có tâm trạng tán gẫu nữa, liền ngậm miệng không nói chuyện với cô ấy nữa.

"Sắp ra ngoài rồi." Sở Văn thực sự không ngờ lần này lại thuận lợi như vậy, mới đi chưa đầy năm phút đã nhìn thấy ánh sáng.

"Tất cả chuẩn bị phòng bị, đề phòng có thứ gì đó đột nhiên xông tới." "Rõ!" Tất cả mọi người lập tức cầm vũ khí trong tay, cảnh giác nhìn về phía trước.

"Cái gì?" Sở Văn có chút chấn kinh nhìn con đường xuất hiện trước mắt.

Từ đầu này sang đầu kia, ngoài con đường ra thì những chỗ khác đều lơ lửng, nhìn không thấy đáy, nếu rơi xuống chắc chắn sẽ nát xương tan thịt.

Không chỉ vậy, không gian con đường vô cùng chật hẹp, mỗi lần chỉ cho phép một người đi qua, nếu giữa chừng có ai đó xảy ra chuyện, hoàn toàn không thể kịp thời cứu viện.

"May mà tôi mang theo dây thừng." Hoàng Hạo đầu tiên từ trong ba lô của mình lấy ra dây thừng, đưa cho Sở Văn.

Sở Văn nhanh chóng hiểu ý y, giấu dây thừng vào thắt lưng.

Những người khác cũng làm theo.

Lần này vẫn là Tiểu Ca đi đầu.

“Nếu phía sau xảy ra chuyện gì, nhất định phải nói kịp thời, tôi ở phía trước phải chú ý tình hình phía trước, không thể lúc nào cũng quay đầu lại được.” Sở Văn và những người khác đều gật đầu, biểu thị đã rõ, Tiểu Ca cũng không nói nhiều nữa, một chân đạp lên cây cầu lơ lửng kia.

Dễ dàng có thể thấy cây cầu này được làm bằng ván gỗ, Tiểu Ca một chân giẫm lên, bên cạnh cầu liền bắt đầu phát ra tiếng kẽo kẹt.

Tiểu Ca không khỏi cau chặt mày, cây cầu này đã tồn tại lâu như vậy, cũng không biết chất lượng thế nào, liệu có bị hư hại khi đi được nửa đường không.

Chương 972

Tất cả mọi người đều cẩn thận từng li từng tí bước đi trên đó.

Vì sợ cây cầu đột nhiên sập xuống, động tác của mỗi người đều trông rất nhẹ nhàng, nếu không phải đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, Sở Văn cảm thấy y có thể bật cười.

"Ba tap, ba tap." Sở Văn lập tức cảnh giác quay đầu lại, nhưng phía sau y không có gì cả.

"Có ai nghe thấy tiếng gì giống như tiếng nước nhỏ xuống ván gỗ không?" Những người phía sau Sở Văn đều lắc đầu, biểu thị không nghe thấy âm thanh như vậy, Sở Văn cảm thấy có chút kỳ lạ, rõ ràng y đã nghe thấy nhưng lại không phát hiện ra.

Chẳng lẽ thứ đó không ở phía sau sao?

Nhưng thứ đó thì có thể ở đâu được chứ?

"Trên đỉnh đầu!" Sở Văn nhanh chóng nghĩ ra một khả năng, do quá kích động, y trực tiếp hét lên.

Những người khác nghe Sở Văn nói vậy, lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Ban đầu đỉnh đầu tối đen như mực hiện tại lại xuất hiện hai "cái đèn pha lớn".

"Chết tiệt, chúng ta mau đi thôi, tôi cũng không biết thứ trên đỉnh đầu mình rốt cuộc là cái gì." Sở Văn thúc giục Tiểu Ca đang đi ở phía trước, vì y muốn nhanh chóng rời đi.

Tiểu Ca cũng không dám chậm trễ, lập tức tăng nhanh tốc độ di chuyển.

Sở Văn nghe những âm thanh truyền đến từ đỉnh đầu, cảm thấy tim mình gần như muốn ngừng đập.

Khác hẳn với tiếng nước nhỏ rất nhỏ vừa rồi chỉ có y nghe thấy, hiện tại tất cả mọi người đều có thể nghe thấy tiếng vảy khổng lồ ma sát vào vách tường.

"Mau nhanh lên một chút!

Trên đỉnh đầu là một con mãng xà khổng lồ!

Hiện tại nó đang thò đầu xuống!" Tiền Ngũ Thúc ôm mu bàn tay trái của mình, y cũng không biết vì sao, cảm thấy dấu ấn trên mu bàn tay trái mình càng lúc càng nóng.

Y vô thức ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện cái đầu của con quái vật đang ở không xa trên đỉnh đầu, sợ hãi đến mức y lại vội vàng bước thêm hai bước về phía trước.

"Biết rồi." Tiểu Ca dứt khoát bỏ đi, trực tiếp bắt đầu chạy.

Ở phía cuối, Tiền Ngũ Thúc cảm thấy mình thậm chí có thể ngửi thấy mùi tanh tưởi từ miệng con quái vật trên đỉnh đầu.

Nhưng đội ngũ này không thể tiếp tục tăng tốc nữa.

Sở Văn cảm thấy tấm ván gỗ dưới chân vô cùng giòn yếu, sắp không chịu nổi sự giẫm đạp nữa.

"Có thể nhanh hơn một chút nữa không?

Tôi cảm giác, tôi cảm giác hiện tại trên đỉnh đầu tôi, nó chỉ còn thiếu một ngụm là nuốt chửng tôi rồi." Tiền Ngũ Thúc không dám ngẩng đầu nhìn xem con quái vật cách mình rốt cuộc bao xa, chỉ đành lớn tiếng hỏi.

Tiểu Ca cũng không có cách nào tăng tốc độ nữa, nhỡ đâu cây cầu lại sập xuống.

May mắn thay, lúc này họ sắp đến đầu bên kia rồi.

Thẳng đến khi đến được đầu bên kia, Tiền Ngũ Thúc cảm thấy có chút không tin nổi, không hiểu vì sao khi tất cả đã qua rồi, con quái vật trên đỉnh đầu vẫn không ra tay.

Tiền Ngũ Thúc ngẩng mắt nhìn lên, cảnh tượng trước mắt lại khiến y ngây người.

"Vừa rồi tôi nhìn thấy hai cái đèn pha lớn đó là ảo giác sao?

Hiện tại trên đỉnh đầu tôi lại biến thành một màu đen kịt?" Những người ban đầu đang thở dốc nghỉ ngơi cũng đều thuận theo tầm mắt của y nhìn lên.

"Có lẽ con quái vật đó không đói sao?" Hoàng Hạo thực sự không nghĩ ra lý do nào khác, liền nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Những người khác nghe vậy, không khỏi liếc xéo y một cái.

Mộ huyệt này tồn tại lâu như vậy, hoàn toàn bị phong kín, nếu không phải Trần Tuyệt ra tay, dùng thuốc nổ phá cửa, thì họ đã không thể vào được, chứ đừng nói đến việc thứ bên trong có thể đi ra ngoài.

Trong tình huống như vậy, thứ bị nhốt bên trong, có thể sẽ không cảm thấy đói sao?

"Thôi đừng cười nữa, mau nghỉ ngơi đi." Hoàng Hạo ngượng ngùng ngậm miệng lại, không phản bác Lâm Nịnh bảo y ngậm miệng, vì y cũng rõ tình huống đó căn bản không thể tồn tại.

Sau khi mọi người đều nghỉ ngơi gần xong, Sở Văn dẫn đầu đứng dậy.

"Chúng ta mau đi thôi, hiện tại con quái vật trên đỉnh đầu không cần chúng ta, nhưng ai mà biết tôi tiếp tục ở lại đây dụ dỗ, nhỡ đâu nó lại mở mắt ra, mau chóng đi xuống sẽ an toàn hơn." Sở Văn nhìn cánh

cửa trước mắt chỉ có thể cho phép hai người đi vào, thở phào nhẹ nhõm.

Mặc kệ con quái vật đó rốt cuộc vì sao lại chìm vào giấc ngủ một lần nữa, ít nhất sau khi đi vào cánh cửa này, họ có thể ngăn chặn được con quái vật đó.

Chương 973

"Được." Những người khác theo sau Sở Văn, đi vào mộ thất đó.

Tiểu Ca đi cuối cùng, trước khi đi vào, y vô thức lại liếc nhìn lên đỉnh đầu, lại phát hiện con quái vật vừa mới nhắm mắt lại không biết từ lúc nào đã mở mắt ra.

Sắc mặt Tiểu Ca trầm xuống, y không định nói chuyện này cho những người khác biết, nếu họ biết chuyện này, với những người nhát gan như Hoàng Hạo, e rằng tiếp theo sẽ rụt rè sợ hãi.

"Sao vậy?" Dừng lại sau đó, Sở Văn nhanh chóng phát hiện sắc mặt Tiểu Ca lại âm trầm hơn vài phần so với vừa nãy.

Tiểu Ca lắc đầu, nói: "Tôi không nghĩ sẽ xuất hiện ở phần này, quá trống trải, không bình thường." Những người khác cũng gật đầu, biểu thị đồng tình với lời của Tiểu Ca, những mộ thất trước đây họ gặp đều có thứ bên trong, những thứ bên trong rất khó đối phó, hiện tại nơi này trống trải như vậy, chắc chắn có điều bất thường.

"Không lẽ tiếp theo chúng ta sẽ gặp phải một con quái vật khổng lồ sao?" Hoàng Hạo nghĩ vậy không khỏi rùng mình một cái, nếu gặp phải thứ giống như cái tên to lớn vừa nhìn thấy, vậy thì tất cả đều sẽ chôn thân tại đây, cũng không cần phải nói đến việc giải trừ lời nguyền nữa.

"Đừng tháo dây thừng ra." "Rõ." Không ai nghi ngờ vì sao Sở Văn lại bảo không tháo dây thừng ra, tất cả đều ngoan ngoãn làm theo.

"Ai đi trước?" Tiểu Ca trầm tư một lát rồi nói: "Tôi đi." Sở Văn gật đầu, nhường vị trí cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca cẩn thận từng li từng tí bước một bước về phía trước,

phát hiện không có bẫy rập nào sau đó, lại mạnh dạn bước thêm bước thứ hai.

Cho đến khi tất cả mọi người đều đi đến trung tâm mộ thất, vẫn không có thứ gì kỳ quái xuất hiện.

"Suỵt, không nghe thấy tiếng gì sao?" Tiểu Ca tiếp tục đi về phía trước, lại bị Sở Văn một tay kéo lại.

Những người khác nghe vậy, vội vàng vểnh tai nghe ngóng.

"Chẳng lẽ tiếp theo sẽ xuất hiện rắn hoang sao?" Nghe tiếng ma sát, Tiền Ngũ Thúc đoán.

Hoàng Hạo lại có cái nhìn khác, y cảm thấy âm thanh này vô cùng quen thuộc, giống như tiếng côn trùng bò lổm ngổm mà y đã nghe thấy ở mộ dưới đáy biển.

Không giống tiếng vảy rắn ma sát mặt đất.

"Mặc kệ đi, cứ chuẩn bị chiến đấu là được." Sở Văn cảnh giác nói, ngoài cánh cửa vừa vào ra, ba mặt còn lại đều là tường, nếu những thứ đó muốn vào mật thất này, mật thất này chắc chắn sẽ có một bức tường bị mở ra.

"Chúng ta vây thành một vòng tròn, để tránh sau khi gặp phải những thứ quỷ quái đó, những người khác không kịp phản ứng." Ngay khi họ vừa vây thành một vòng tròn, một trong các bức tường đã mở ra.

Thứ bước ra từ bên trong, suýt chút nữa khiến Sở Văn kinh hãi rớt cả mắt.

"Có con rắn bốn chân, là rắn sao?" Tiền Ngũ Thúc nhìn con rắn trước mặt, vô cùng kinh ngạc.

Ngoài việc trông có vẻ chết chóc, con rắn này về hình thái giống

như giao long trong truyền thuyết, nếu thêm một cặp sừng nữa thì thật sự sẽ thành hình rồng.

"Mặc kệ hình dạng thế nào, chỉ cần nhớ nó là quái vật do con người tạo ra là được." Sau khi phát hiện không có nguy hiểm gì khác, mọi người lần lượt tháo dây thừng trên thắt lưng ra, tránh ảnh hưởng đến việc phát huy sau này.

Hoàng Hạo sau khi thu dây thừng, không kìm được lẩm bẩm một câu.

Hiện tại y hoàn toàn tin rằng chủ nhân mộ huyệt này cũng giống như quốc sư bị phong ấn trong mộ dưới đáy biển, đều đang làm những thí nghiệm kỳ quái.

Chưa chắc những người vào đây mấy ngàn năm sau cũng không phải là đối tượng thí nghiệm của đối phương.

Hoàng Hạo bị suy đoán của mình dọa sợ, rùng mình một cái sau đó, không tiếp tục nghĩ về phương diện đó nữa, nắm chặt vũ khí của mình, mắt lộ hung quang nhìn con rắn trước mặt.

"Sở ca, anh nghĩ tôi một mình có thể đối phó được không?" Sở Văn kinh ngạc nhìn về phía Hoàng Hạo, y không ngờ anh ta lại có gan như vậy.

"Lại không phải là yêu ma quỷ quái gì, tôi đương nhiên không sợ." Hoàng Hạo nói trong lòng là như vậy, y cười hì hì, lên tiếng giải thích.

Sở Văn gật đầu, đã Hoàng Hạo muốn ra mặt, vậy y cũng không làm phiền đối phương.

Những người khác cũng lùi lại vài bước, chỉ còn lại Hoàng Hạo một mình đứng phía trước.

Cảnh Chỉ Hành thì cau mày, y sợ con rắn kỳ quái trước mắt này mang theo độc tố quỷ dị.

Nhìn dáng vẻ của con rắn, nó không phải là một con rắn độc bình thường, mà là một con rắn hổ mang mang kịch độc.

Còn về việc vì sao nó lại biến thành hình dáng khổng lồ như hiện tại, thực sự không thể dùng cách nào để rắn hổ mang biến thành bộ dạng như bây giờ được.

"Cẩn thận một chút, con rắn này có kịch độc, tuyệt đối đừng để bị nó tấn công trúng." Hoàng Hạo gật đầu, biểu thị đã hiểu sau đó liền chủ động xông lên.

Sở Văn có chút căng thẳng nhìn Hoàng Hạo và con rắn kia giao chiến, y hy vọng Hoàng Hạo có thể một mình giải quyết con rắn đó, vậy thì chứng tỏ những thứ gặp phải tiếp theo cũng sẽ không có thực lực quá đáng sợ.

Nhưng điều khiến Sở Văn thất vọng là, Hoàng Hạo chém mấy nhát xuống, lại không thể chém vỡ vảy của đối phương.

Trái lại, y còn thấy tay Hoàng Hạo bị sức mạnh phản chấn làm cho đau.

"Không lẽ thứ này lại giống như con quái vật trước đó, cần phải dùng máu của tôi hoặc bùa vàng mới được?" Sở Văn quay đầu nhìn Tiểu Ca, Tiểu Ca khẽ lắc đầu, bảo Sở Văn tiếp tục quan sát Hoàng Hạo và con rắn kia chiến đấu.

Chương 974

Tiểu Ca không hề cảm thấy dấu ấn lời nguyền trên mu bàn tay mình phát nóng hay gì đó, thứ trước mắt này thật sự chưa chắc cần máu của Sở Văn hoặc bùa vàng.

Khi Sở Văn đang hoàn toàn tập trung, hai bức tường còn lại cũng yên ắng mở ra.

"Cẩn thận phía sau!" Sở Văn vừa định quay người nói với Tiểu Ca điều gì đó, lại phát hiện phía sau Tiểu Ca xuất hiện một con rắn gần như y hệt con trước đó.

Tiểu Ca nghe Sở Văn nói lập tức quay người lại, may mắn là những con rắn này trông ngốc nghếch, trên thực tế cũng rất chậm chạp.

Trừ khi người khác tấn công, nếu không chúng sẽ không chủ động xuất kích.

"Chúng ta cứ đợi Hoàng Hạo bên kia giải quyết xong con rắn đó rồi hãy hành động." Tiểu Ca và những người khác đều gật đầu đồng tình với đề nghị của Sở Văn.

Dù sao hiện tại họ vẫn chưa quan sát ra điểm yếu của con rắn đó rốt cuộc ở đâu, nếu mạo hiểm ra tay, làm tức giận hai con rắn khổng lồ còn lại, vậy thì sẽ rơi vào một cục diện vô cùng bị động.

"Sở ca, mau giúp tôi với, tôi thực sự hết hơi rồi." Nghe Hoàng Hạo cầu cứu, Sở Văn không khỏi dở khóc dở cười.

Vừa rồi Hoàng Hạo còn rất nhiệt huyết, muốn một mình tiêu diệt con mãng xà khổng lồ kia, kết quả hiện tại chưa đầy nửa tiếng đã không chịu nổi nữa rồi.

“Biết rồi, mau xuống đi.” Hoàng Hạo định rời đi, nhưng con mãng xà khổng lồ kia lại không cho Hoàng Hạo quay về, Tiểu Ca đành giơ đao lên, chặn đứng đòn tấn công của con mãng xà khổng lồ đó.

Hoàng Hạo sau khi quay về bên cạnh Sở Văn, cúi đầu ủ rũ trông vô cùng đáng thương.

“Hay là thử dán bùa vàng lên đao xem sao?” Sở Văn phát hiện ngay cả Tiểu Ca cũng không có cách nào làm bị thương con mãng xà khổng lồ đó dù chỉ một chút, liền đưa ra một đề nghị cho Hoàng Hạo.

“Thứ quỷ dị trước đó chẳng phải cũng vì những thứ này mà bị tôi giải quyết sao?” Hoàng Hạo gật đầu, mượn lý do này tự an ủi một hồi, lại tràn đầy sức lực dán bùa vàng lên trường đao, xông lên.

Vì Tiểu Ca đã thu hút sự chú ý của con mãng xà khổng lồ đó, Hoàng Hạo trực tiếp tấn công vào mắt con mãng xà khổng lồ đó.

Trường đao như dự liệu của Hoàng Hạo, cắm vào mắt con mãng xà khổng lồ đó.

Vừa rồi y cũng đã thử tấn công mắt con mãng xà khổng lồ đó, nhưng dù tấn công thế nào, ngay cả bộ phận yếu ớt nhất của đối phương là mắt, y cũng không có cách nào khiến trường đao của mình tạo ra vết thương trên đó.

Sở Văn thì lại không cảm thấy kinh hỉ, dù sao y cũng không rõ rốt cuộc còn phải đi bao lâu nữa mới đến mộ thất chính.

Nếu trên đường gặp phải những thứ đều cần bùa vàng hoặc máu của y mới có thể giải quyết được, vậy thì e rằng phải bỏ cuộc quay về rồi.

Ngay khoảnh khắc Hoàng Hạo dùng trường đao cắm vào mắt con mãng xà khổng lồ đó, hai con rắn còn lại đột nhiên trở nên cuồng bạo, tấn công Sở Văn.

Sở Văn có chút ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng sắp xếp nhân lực chặn đứng hai con mãng xà khổng lồ đó.

Sở Văn phân phát bùa vàng trong ba lô cho bốn người còn lại chưa lên chặn hai con mãng xà khổng lồ đó.

Khi bốn người đó vừa dán bùa vàng lên đao xong, liền nghe thấy một tiếng va chạm lớn vào vách tường.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện con mãng xà khổng lồ kia không biết đã học được một chiêu mới, cuộn người lại, quật người vào tường.

May mắn là con rắn đó cũng khá ngu ngốc, khi quật vào tường, phần bị quật nhiều hơn là cái đuôi rắn chứ không phải hai người kia.

Sở Văn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã nghe thấy Tiểu Ca bên kia nói: "Cẩn thận một chút, chặt đầu rắn xuống rồi nó vẫn còn động đậy." Sở Văn quay đầu nhìn sang phát hiện Tiểu Ca và Hoàng Hạo hai người đang cố gắng bổ đôi thân thể con mãng xà khổng lồ kia.

Y lập tức hít một hơi khí lạnh, nắm chặt trường đao trong tay.

Xem ra y cũng không thể không lên rồi, Sở Văn không khỏi cau mày.

Chỉ là nắm chặt trường đao trong tay thôi đã cảm thấy từng trận đau nhức truyền đến cánh tay, nếu phải tham gia chiến đấu thì không biết có bị đau đến mức không thể cầm trường đao được không.

Trong lúc Sở Văn đang do dự, bốn người còn lại cũng xông lên, cứu Lương Sơn và Lâm Viễn, những người được phái đi chặn hai con mãng xà khổng lồ kia, khỏi tay chúng.

"Cảm thấy thế nào?

Không sao chứ?" Vì trường đao trong tay họ có dán bùa vàng, nên ba người đối mặt với hai con mãng xà khổng lồ vẫn dư sức.

Cảnh Chỉ Hành liền lùi lại, chăm sóc Lương Sơn và Lâm Viễn được cứu ra.

Lương Sơn và Lâm Viễn đều lắc đầu, không có vết thương ngoài nào, dù sao phần bị quật vào vách tường là cái đuôi của con mãng xà khổng lồ, chứ không phải thân thể của họ.

Nhưng con mãng xà khổng lồ đó dùng sức rất lớn, cách cái đuôi siêu dày của nó, họ vẫn có thể cảm thấy ngũ tạng lục phủ bị chấn động đến khó chịu.

"Nếu có chuyện gì xảy ra, tuyệt đối đừng cố gắng chịu đựng." Con mãng xà khổng lồ đã mất đầu, rất dễ đối phó, ngay cả khi trên trường đao không dán bùa chú, họ cũng có thể dễ dàng bổ đôi thân thể nó.

Chỉ là sau khi hoàn toàn chết, đối phương liền như thứ trong mộ thất trước đó, hóa thành một vũng dịch thể màu đen.

Điểm khác biệt duy nhất là lần này không kịp dán bùa vàng lên thân thể đối phương, con mãng xà khổng lồ đó trực tiếp hóa thành một vũng dịch thể.

Chương 975

Do đó Tiểu Ca nhanh chóng kết thúc phần còn lại của trận chiến, đi đến bên cạnh Cảnh Chỉ Hành.

"Không sao, nghỉ ngơi chút là ổn rồi." Lương Sơn với vẻ mặt tái nhợt lắc đầu nói.

Mặc dù hiện tại khó chịu, nhưng dù sao cũng không bị thương hại thật sự, nhẹ hơn nhiều so với những vết thương gặp phải khi xuống mộ.

"Vậy được rồi." Tiểu Ca sau khi hiểu rõ tình hình, liền lại giơ trường đao lên, hiện tại vẫn còn đang trong trận chiến.

Mặc dù ba người kia có thể chống đỡ được đòn tấn công của hai con mãng xà khổng lồ đó, nhưng với sự hợp tác của họ thì hoàn toàn không có cách nào giải quyết được hai con mãng xà khổng lồ đó, chỉ đành Tiểu Ca ra trận.

Với kinh nghiệm chiến đấu với con mãng xà khổng lồ vừa rồi, Tiểu Ca nhanh chóng phối hợp với ba người còn lại giải quyết nốt hai con mãng xà khổng lồ đó.

"Tôi nghỉ ngơi một lát đi, chắc là mọi người cũng mệt bã người rồi." Sở Văn do dự, tuyên bố nghỉ ngơi.

Dù muốn tiếp tục đi xuống, nhưng rõ ràng trạng thái hiện tại của mọi người không thể đi tiếp được.

Hiện tại, ai bị thương thì bị thương, ai mệt thì mệt, nếu cố gắng, e rằng cửa ải tiếp theo sẽ là nơi chôn thân.

Tiểu Ca cũng không phản đối, trực tiếp ngồi phịch xuống.

Khoảng nửa tiếng sau, Sở Văn quan sát sắc mặt mọi người, thấy

đa số đều đã hồi phục trạng thái bình thường thì thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi mau chọn một cánh cửa, chúng ta tiếp tục đi xuống thôi." Trong lúc nghỉ ngơi, Sở Văn đã cẩn thận quan sát mật thất, phát hiện mật thất không hề có gợi ý hay cơ quan ẩn giấu, vì vậy tiếp theo buộc phải tùy cơ chọn một cánh cửa để đi xuống.

Y nói: "Cứ chọn cái ở giữa đi." Từ đầu, y vẫn luôn chọn cửa ở giữa, bây giờ tiếp tục chọn cửa đó sẽ tốt hơn.

Huống chi, mọi người vẫn không ngừng đi thẳng và đi lên, hình như sắp đi hết một đầu của ngọn núi lùn rồi.

Sau khi Tiểu Ca đưa ra suy đoán của mình, những người khác cũng không có ý kiến gì, gật đầu bày tỏ đồng ý với lựa chọn của y.

Sở Văn liền cầm đèn pin, cẩn thận đi vòng qua hai vũng chất lỏng màu đen kia, tiến vào cái động lớn nằm chính giữa.

"Trông chỉ là một cầu thang bình thường, hơi giống cái cầu thang tôi đã đi lên, cái này cũng đi lên." Sở Văn không khỏi nhíu mày, không hiểu rốt cuộc con rắn khổng lồ kia làm sao có thể xuất hiện bên cạnh mình mà không một tiếng động.

Lẽ nào cái cầu thang này chỉ xuất hiện sau khi ba con rắn khổng lồ kia chết sao?

"Đi thôi." Tiểu Ca vỗ vai Sở Văn thúc giục.

Sở Văn cũng không xoắn xuýt nữa, đi theo Tiểu Ca lên cầu thang.

Những người khác cũng theo sau lưng Sở Văn.

"Cầu thang này sao mà dài thế?

Cứ cảm giác mình cứ mãi đi lên không ngừng, lẽ nào xã hội loài người ở tận trên đỉnh sao?" Sau khi Sở Văn đi được một đoạn, trong mộ thất của ba con rắn khổng lồ kia vừa rồi xuất hiện mấy bóng

người.

Nếu Sở Văn có mặt ở đó, chắc chắn y sẽ nhận ra mấy người đó chính là những người trong đội ngũ lúc trước.

Bây giờ, họ đang quan sát cầu thang dường như không có điểm cuối, xem rốt cuộc có phải là gặp phải "tường ma" hay không.

Tiền Ngũ Thúc quan sát một lúc rồi lắc đầu, quả quyết nói: "Chúng tôi không gặp tường ma đâu, chỗ này được thiết kế như vậy, chúng ta mau tiếp tục đi lên đi." Sở Văn không hề nghi ngờ quan điểm của Tiền Ngũ Thúc.

Y không tiếp xúc nhiều với lĩnh vực này, mặc dù trước đây xuống đấu cũng gặp tường ma, nhưng kinh nghiệm đối phó loại chuyện này thực ra không hề phong phú.

Ngay cả khi đã học được một số điều về tường ma với ông Sở, nhưng thời gian ngắn ngủi, vẫn chưa hiểu thấu triệt.

Nếu để y, e rằng phải quan sát thêm một lúc nữa mới có thể xác định được có thật sự gặp tường ma hay không.

"Xông, xông, xông!

Tôi cuối cùng cũng sắp ra khỏi cái nơi quỷ quái này rồi, không biết trong chủ mộ thất, tôi có thể xóa bỏ lời nguyền trên người mình được không." Hoàng Hạo vốn có chút vui mừng, nhưng đột nhiên nhìn thấy lời nguyền trên mu bàn tay vẫn chưa biến mất, lại nhíu mày lo lắng nói.

Sở Văn lại nhìn bức tường âm hàn kia, "cực hàn chi địa" được nói đến trên bia đá có phải nằm sau bức tường đó không?

Chủ mộ cố ý thiết lập "chướng nhãn pháp" để dẫn những kẻ đạo mộ trước đây vào đường lạc?

Chủ mộ thật sự có phải ở phía sau cánh cửa đá kia không?

Sở Văn suy xét rồi quyết định nói phát hiện này cho mọi người biết.

Quả nhiên, Lâm Ninh là người đầu tiên bày tỏ muốn đi vào từ hai cánh cửa đá trông không quá tà môn kia.

"Tôi cho rằng chúng ta nên chọn một trong hai cánh cửa phía trước, nếu không phải chủ mộ, ít nhất cũng sẽ không quá nguy hiểm." Anh Lâm Viễn, anh trai của Lâm Ninh, nói: "Tôi nghĩ mình vẫn còn đủ sức để quay ra chỉnh đốn." Nhưng Tiền Ngũ Thúc lại đưa ra ý kiến khác: "Tôi cảm thấy nếu muốn giải trừ lời nguyền, thì không nên có tâm lý sợ hãi.

Chương 976

Mật thất này trước tiên đã giáng một lời nguyền lên tôi, rồi lại dọa dẫm tôi không thể vào cánh cửa đó, không phải rõ ràng đang gài bẫy tôi sao?" Tiền Ngũ Thúc vỗ ngực nói: "Ngoài ra, tôi cũng có chút hiểu biết về những thứ thần thần quỷ quỷ này.

Ác quỷ đều do oán linh khi chết hóa thành, mộ càng lâu đời, năng lực của ác quỷ càng mạnh.

Vì vậy, nếu cái bẫy của chủ mộ không đủ tuổi, thì chưa chắc đã hữu dụng hơn cung tên hay địa thứ thông thường." Đến lúc đưa ra lựa chọn then chốt này, Tiểu Ca cũng không khỏi rơi vào trầm tư.

Mấy người nói đều có lý, nhưng mạo hiểm hay cầu an lúc này đều không còn là trọng điểm, điều y lo lắng nhất là đội đạo mộ sẽ vì vậy mà sinh ra hiềm khích.

Y và Tiền Ngũ Thúc cũng không phải lần đầu hợp tác, nhưng lần này y cũng là lần đầu thấy ông ấy biểu lộ sự thận trọng đến vậy với cái lời nguyền kia.

Nếu đội sau đó không đủ đoàn kết, y lo không biết có thể bình an thoát khỏi ngôi mộ này hay không.

Lúc này, y nhất thời cũng không thể quyết định, ánh mắt y không khỏi nhìn về phía Sở Văn.

Dường như ý thức được, Sở Văn, người nãy giờ vẫn luôn quan sát biểu hiện của các thành viên mới, lúc này quay đầu lại, đối mặt với ánh mắt của Tiểu Ca.

Sở Văn lúc này đứng ra, phân tích: "Tôi thấy anh Lâm Viễn nói cũng có lý, nhưng thực ra không phải vậy.

Nếu chủ mộ là một người có địa vị cao, quyền thế lớn, thì tại sao lại thiết kế như vậy?" Tiếp đó, Sở Văn đi đến bên bia đá, chỉ vào những chữ trên đó nói với hai anh em nhà họ Lâm: "Những người chuyên nghiệp khảo cổ như các cậu chắc hẳn hiểu rõ tính cách của các nhân vật lịch sử hơn.

Theo tôi thấy, chủ mộ đã dùng một dương mưu đường đường chính chính!

Trước tiên dùng lời nguyền để chiếm thế thượng phong, sau đó lại hiện ra một tấm bia đá, tôi dám khẳng định, 'cực hàn chi địa' trên bia đá tuyệt đối chính là vị trí của chủ mộ.

Để dẫn chúng ta vào cục, cái lời nguyền này, nếu tôi không nhầm, đã bắt đầu từ khi chúng ta bước vào mật thất này rồi." Hoàn thành một màn suy luận mang phong cách thám tử lừng danh Conan, Sở Văn không khỏi có chút cảm khái.

Đương nhiên, y không phải nói không căn cứ, trên cuốn tà thư ở bàn cạnh giường của ông Sở, có ghi chép một thủ đoạn dùng "cực hàn chi địa" để nuôi dưỡng ác quỷ.

Lấy người làm nhiều việc ác làm chủ hồn, giày vò sinh hồn của y 49 ngày, trong khoảng thời gian đó dùng huyết nhục của 49 người có sát khí ngút trời để tưới tẩm.

Đến khi 50 ác linh hòa vào làm một, rồi cùng chủ mộ trấn giữ ở một nơi cực hàn chi địa, có thể bảo đảm cho ác quỷ đó âm hồn không tan, không được siêu thoát.

Lúc đó, bản miêu tả này khiến Sở Văn da đầu tê dại.

Y đã nghĩ rằng loại mộ cường độ này tuyệt đối không được đụng vào, kết quả vừa xuyên không đã trực tiếp "trúng tuyển".

Nhưng Sở Văn cũng có chỗ dựa, y sờ vào chiếc chuông trấn hồn

ấm áp trong tay, y không biết cái này có thể đối phó với con ác quỷ đó được không.

Nghe Sở Văn nói xong, Tiểu Ca nhân cơ hội tổng kết với mọi người: "Tôi thấy Sở Văn nói có lý, dù sao chủ mộ này tôi nhất định phải đi.

Thay vì cứ xông lung tung xuống dưới lãng phí tinh lực vô ích, chi bằng trực tiếp đối đầu với chủ mộ, thắng thua một ván." Mặc dù hai anh em họ Lâm không tình nguyện, nhưng nghe Sở Văn nói một hồi, khí phách cũng được kích thích, ánh mắt nhìn mấy cánh cửa rõ ràng không còn vẻ sợ hãi như vừa rồi, họ âm thầm lấy ra một số trang bị đạo mộ, đứng sau Tiểu Ca.

Tiền Ngũ Thúc nhìn Sở Văn bằng ánh mắt có chút tán thưởng, nhưng ngay sau đó lại bắt đầu lo lắng.

Sau khi quyết định xong, cả đoàn người nhanh chóng lấy trang bị, chuẩn bị cảnh giác, tiến về phía cánh cửa đá âm hàn mà Sở Văn đã chỉ.

Lần này Tiểu Ca dẫn đầu, Tiền Ngũ Thúc, người có chút nghiên cứu về những chuyện linh dị, đi theo phía sau, còn Sở Văn thì phụ trách đoạn hậu.

Đoàn người đi trong hành lang hẹp, cầm que đóm cẩn thận kiểm tra các bức tường xung quanh.

Đây chính thức là khu vực bên trong mộ huyệt, cộng thêm sự "hạ mã uy" của nội thất, không ai dám lơ là bất kỳ mối nguy hiểm tiềm tàng nào.

Cả đoàn người im lặng, tiếp tục tiến về phía trước.

Sau một lúc lâu, Sở Văn rõ ràng cảm thấy nhiệt độ đã thay đổi.

Quả nhiên, giống như nhân vật chính đã nói ở bên ngoài, nhiệt độ

bên trong càng đi vào càng giảm rõ rệt.

Cùng với không khí ngột ngạt từ trước.

Lúc này, Sở Văn bỗng dưng có chút nhớ Bàn Tử rồi.

Nếu có gã ở đây, lúc này sẽ luôn cười hì hì xen vào mấy câu nói đầu đuôi không rõ.

Ngay sau đó, những hình ảnh tương tự không ngừng hiện lên trong đầu, Sở Văn đột nhiên nhìn thấy những người như A Ninh, Hạo Thiên Chân, Hoắc Tú Nhi, ông Sở.

Cứ thế, mắt Sở Văn tự nhiên híp lại, trông như sắp ngủ gật bất cứ lúc nào.

Đúng lúc Sở Văn đang chìm đắm trong ảo cảnh thì chiếc chuông ấm áp trong tay bỗng trở nên nóng bỏng.

Sở Văn bị bỏng giật mình, lập tức tỉnh lại.

Sau khi khôi phục thần trí, Sở Văn vội vàng đi kiểm tra trạng thái của những người khác.

Chương 977

Phát hiện từng người một đều nhắm chặt mắt, trông như mộng du, y vội vàng lắc chiếc chuông trấn hồn trong tay.

Tiếng chuông "leng keng leng keng" vang vọng trong hành lang trống rỗng.

Sau khi nghe tiếng chuông, cả đoàn người đột nhiên dừng bước.

Lâm Ninh ngơ ngác hỏi: "Không đi nữa sao?" "Tôi trúng chiêu rồi!" Sở Văn nói với vẻ mặt ngưng trọng: "Mộ huyệt quả nhiên là bước nào cũng có sát cơ, chúng ta nhất định phải cẩn thận.

Mối đe dọa chính của mộ huyệt này là con ác quỷ đó, vì vậy bây giờ chúng ta tốt nhất nên mỗi người nói một câu nối tiếp nhau, tránh xảy ra chuyện trong cái động đen kịt này." "Sở Văn nói đúng, trong mộ rất quái dị, mỗi người chúng ta nói một câu cũng tiện có người ứng phó." Ngay sau đó, Tiểu Ca không biết nghĩ gì, khẽ cười mấy tiếng rồi nói: "Chờ tôi ra ngoài, 'được mùa đông không đội mũ, đầu óng (đóng) não cân'." Nếu lời này do Bàn Tử nói ra, chắc chắn sẽ khiến người khác bật cười.

Nhưng Tiểu Ca vừa nói, người khác chỉ cảm thấy trong lời nói tràn đầy sự nghiêm túc, khiến người ta nghẹn tiếng cười trong cổ họng, không thể cười nổi.

Nhất thời cũng không ai nói gì, Tiểu Ca cũng thấy hơi ngại.

May mà Tiền Ngũ Thúc tiếp lời: "Vừa rồi may mà có Sở Văn huynh đệ kịp thời rung chuông, sau khi nghe tiếng chuông, trong đầu tôi lại có một cảm giác thanh tịnh mát mẻ, tự nhiên thoát khỏi mộng cảnh.

Loại bảo vật này tôi chỉ nghe nói trong truyền thuyết, anh Sở Văn quả nhiên không tầm thường." Tiền Ngũ Thúc nói: "Thằng nhóc này tuyệt đối không tầm thường, chuông này không chừng có thể đối kháng một hai với quỷ vương kia, ít nhất cũng có thể một mình mà chạy thoát.

Tôi bây giờ chỉ ra để tránh đến lúc đó gã không chịu ra sức, lúc đó mà chạy một mình, thì lần đó chỉ dựa vào tôi sẽ không thắng nổi!" Hóa ra Tiền Ngũ Thúc cũng biết trong mộ có quỷ vật gì.

Sở dĩ ông ấy không nói ra là vì sợ đến lúc đó lòng người hoảng loạn, đội ngũ tan rã, lúc đó ít người đi, một số cửa ải phía sau sẽ càng không thể vượt qua.

Sở Văn ý thức được dụng tâm của Tiền Ngũ Thúc, nhưng cũng cảm thấy không sao cả.

Y vốn không thể bỏ rơi Tiểu Ca.

Ngoại trừ thân phận thật sự của Tiểu Ca y không biết, còn thực lực hiện tại của Tiểu Ca thì Sở Văn biết rõ như lòng bàn tay.

Y không thể đánh thắng con quỷ vương đó được.

Mọi người nói chuyện một cách qua loa, quả thực đã giảm bớt không ít sự căng thẳng.

Không lâu sau, phía trước hành lang đột nhiên xuất hiện một vệt sáng, Sở Văn biết, cuộc khảo nghiệm thật sự đã đến rồi.

Tiểu Ca dẫn đường phía trước, cẩn thận dò dẫm.

Khi đến gần lối ra, mọi người đều ngửi thấy một mùi đất nồng nặc.

Đồng thời, nhiệt độ bên trong dần ấm lên, không khí trong đội đột nhiên lại căng thẳng.

Tiến vào nội thất, Tiểu Ca dẫn đường một cách cẩn trọng.

Y nhìn thấy lại một nội thất khác, không có quan tài, bốn phía đều là binh dũng chôn theo.

Những binh dũng này đều mặc áo giáp, tay cầm binh khí, đứng trên đài đá.

Mắt giận dữ như kim cương, đầu hướng về phía cửa, tạo thành một vòng tròn trong nội thất.

Chính giữa là một bãi cát trống trải, như thể giây tiếp theo sẽ có thứ gì đó nhảy ra để chiến đấu.

Phía sau có một con đường đá, nối liền đám binh dũng này với bức tường.

Mọi người đều kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Ninh càng hoảng loạn tinh thần, suýt nữa không nhịn được mà kêu lên.

Hoàng Hạo đột nhiên lên tiếng: "Xem ra là một mộ tướng quân rồi, thảo nào con nào con nấy đều tỏ vẻ muốn chiến đấu với chúng ta.

Nhìn quy mô này, không phải tướng quân bình thường nào cũng có được, không biết đám binh dũng này có sống lại không." Trần Tuyệt vội vàng theo sau Tiền Ngũ Thúc nói: "Hoàng Hạo đừng nói bừa, nếu đám binh dũng này thật sự sống lại, bom của chúng ta cũng chẳng ăn thua gì.

Nhiều binh dũng như vậy, thu thập mấy người chúng ta chẳng khác nào đùa giỡn." Sau khi Sở Văn vào nội thất, Tiểu Ca đột nhiên giẫm lên một viên gạch.

Viên gạch này lõm xuống một viên, đột nhiên một cánh cửa đá lớn từ lối vào lao xuống, mọi người phản ứng không kịp, cánh cửa đã đóng lại.

Một đội người căng thẳng nhìn chằm chằm vào đám binh dũng đó, sợ bùng phát tai họa, lúc này không ai dám hành động khinh suất.

Một lúc lâu sau, thấy không có động tĩnh, Tiểu Ca nói: "Tôi chia ra tìm cơ quan ra ngoài, anh Lâm Ninh đi cùng tôi tìm phía tây, Tiền Ngũ Thúc, Trần Tuyệt tìm phía đông." Hoàng Hạo đột nhiên nói: "Tôi đi với Sở Văn tìm phía bắc." "Vậy được, Cảnh Chỉ Hành và Lương Sơn tìm gần cửa ra vào, nhớ kỹ, cẩn thận cơ quan." Tiểu Ca nói xong liền đi về phía tây bắt đầu dò dẫm.

Trần Tuyệt kinh hãi kêu lên: "Có mấy cỗ thi thể!" Mọi người không kịp tìm kiếm, vội chen lấn đến bên Trần Tuyệt để kiểm tra.

Hoàng Hạo nói: "Xem hành đầu thì là người cùng nghề rồi, có thể là mấy con huyết thi phía trước và trong hành lang, xem ra cũng phải có hai cây chổi chứ." "Xem loại vết thương!" Sở Văn đột nhiên nói.

Mọi người kiểm tra một lượt, không khỏi kinh hãi, mấy cỗ thi thể có nhiều chỗ bị vũ khí cùn làm thương.

Nhưng vũ khí cùn tìm khắp trong phòng, cũng chỉ có đao cùn trên người binh dũng!

Chương 978

Lúc này Hoàng Hạo hoảng loạn không thôi, thậm chí lúc đó còn tự vả hai cái: "Cho mày cái mồm quạ đen, cho mày cái mồm quạ đen." Tiểu Ca vội vàng an ủi: "Mọi người đừng hoảng, đám binh dũng này hiện tại đều chưa được kích hoạt, rõ ràng hành động của chúng cũng cần kích hoạt một cơ quan nào đó." "Vậy Tiểu Ca, không phải đại ca, bây giờ tôi đi tìm cơ quan kiểu gì đây, một hai con thì được, bên đó có bốn năm chục binh dũng.

Bình thường một người đánh sáu con, chỉ có anh và Sở Văn mới đỡ nổi, tôi lúc đó sẽ thành cái thây này rồi!" Hoàng Hạo khóc lóc nói.

"Tìm chứ, sao lại không tìm." Tiếng Sở Văn truyền đến.

"Tôi đã có phát hiện rồi, bức tường phía bắc là tường rỗng.

Điểm quan trọng nhất là, nhiệt độ của bức tường này, thấp hơn nhiệt độ xung quanh tôi quá nhiều.

Giống như một cây cột điện vào mùa đông vậy." Phát hiện này khiến mọi người có chút phấn chấn, Tiền Ngũ Thúc thì nhìn về hướng Sở Văn như có điều suy nghĩ.

Sở Văn nói: "Vậy phương thức tìm kiếm phải thay đổi, không thể phân tán như vậy, Hoàng Hạo, Lương Sơn, Tiền Ngũ Thúc đi cùng tôi, bốn người còn lại theo Tiểu Ca." "Được, làm theo cách của Sở Văn, việc không nên chậm trễ, tôi mau đi tìm đây!" Vì đã quyết định ra ngoài, Trần Tuyệt liền theo Tiểu Ca đi tìm.

Trần Tuyệt cố gắng không nhìn đám binh dũng phía sau, nói với hai anh em nhà họ Lâm: "Hai anh hiểu biết nhiều về lịch sử hơn, giải thích cho tôi nghe với, không chừng có thể tìm ra cơ quan lối ra đấy!" Hai anh em họ Lâm đi đến trước bức bích họa, cẩn thận nhận diện

thông tin trên bích họa, rồi nói với Trần Tuyệt: "Đây chắc là bản bình sinh chinh chiến của vị tướng quân này.

Một bức là y dẫn quân đánh trận, trên đó vẽ cảnh một ngọn núi bị quân địch bao vây, sau đó y dụ địch quân chia làm hai đường, rồi y dẫn một đội kỵ binh đánh chặn lương thảo địch, sau đó dùng số quân bằng một phần ba địch để chia cắt tiêu diệt địch quân.

Tiếp đó thì thế lực ngày càng lớn mạnh, nhưng khi bắc phạt thì gặp một địch tướng tàn bạo.

Quân đội hai bên có thắng có thua, nhưng địch quân không ngừng dùng các phương pháp tàn bạo để làm nhục tù binh, đánh vào sĩ khí của ta.

Cộng thêm địch tướng bản thân dũng mãnh khác thường, lần đầu tiên chạm trán đã khiến lương thảo vật tư tiêu hao hết và sĩ khí đôi bên đều bị đối phương đánh tan, nên đành lui về thành trì.

Phía sau là kể về việc y làm thế nào để chỉnh đốn lại quân đội, dùng các loại chiến thuật phân tán, làm suy yếu, ly gián địch quân, cuối cùng giành chiến thắng và được phong hầu." Trần Tuyệt nói: "Vậy bên tôi cũng không có manh mối gì cả, uổng công lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Để tôi xem bên Sở Văn có thu hoạch gì không!" Sở Văn cũng có bích họa bên mình, nhưng vì Tiền Ngũ Thúc dù sao cũng không phải là nhà khảo cổ chuyên nghiệp, nên giải thích không nhanh bằng anh em nhà họ Lâm.

Bích họa bên y thì thiên về phương diện chiến đấu hơn.

Có thể thấy một đội kỵ binh đặc biệt được thành lập.

Đội kỵ binh này luôn theo sát từ một bách phu trưởng dần dần phát tích, rồi bản thân quân đội cũng ngày càng lớn mạnh.

Chủ mộ nhiều lần dẫn đội quân này thân chinh các nơi, và lập được nhiều kỳ công.

Hoàng Hạo kinh hô: "Tướng quân này mạnh thật đó, dẫn một đội kỵ binh mỗi lần xuất kích đều đánh úp, không một lần thất thủ!

Thảo nào lại phải vẽ riêng một đội quân như vậy trên bích họa.

Nhìn kìa, lần duy nhất đội quân này bị tổn thất thảm trọng là khi đối đầu với một tướng quân ngoại tộc, tướng quân đó cũng có một đội kỵ binh tương tự!" Hoàng Hạo như thể phát hiện ra chuyện gì kinh khủng lắm.

Tiểu Ca nghe vậy, ghé mắt nhìn, quả thực sau trận chiến đó, vị tướng lĩnh ngoại tộc kia đã giết thịt những kỵ binh tù binh, sau đó quân đội của chủ mộ liền sĩ khí suy sụp, không gượng dậy nổi.

"Đợi đã!" Tiểu Ca đột nhiên kinh hô.

"Nhìn cuối bích họa hai bên, đều có một cái hổ phù hình dáng giống nhau.

Rõ ràng vị trí nổi bật này so với các chỗ khác trên bích họa còn nhiều hơn, không chừng đây là một cơ quan." Tiền Ngũ Thúc tiếp lời: "Không biết là cơ quan lối ra hay cơ quan của binh dũng." Cơ quan này rốt cuộc có nên thử hay không?

Lần này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Sở Văn.

"Nhìn tôi làm gì, tôi cũng đang xoắn đây," "Đừng nói với tôi, đám binh dũng đó bày ra nửa ngày ở đây, tuyệt đối không phải chỉ để dọa tôi đâu.

Theo tính khí của chủ mộ này, tôi cảm giác cơ quan của đám binh dũng nhất định sẽ được kích hoạt trước khi cánh cửa mộ thất này mở ra.

Lại là một dương mưu, có thể hai cơ quan cùng ở một chỗ.

Cũng có nghĩa là phải kích hoạt đám binh dũng trước, mới có thể thoát khỏi mộ huyệt." Sở Văn nói xong, mọi người đều trầm mặc trước suy luận của y.

"Tôi cũng tuyệt vọng mà, tìm nửa ngày mới ra một cơ quan, rõ ràng đám binh dũng đó nhất định sẽ động!" "Thôi đành liều vậy!" Sở Văn nói.

Lúc đó, Tiểu Ca hỏi bằng ánh mắt dò hỏi, Sở Văn không nói gì, chỉ nhe răng về phía hổ phù.

Tiểu Ca lúc này sắc mặt trịnh trọng mấy phần, không kịp suy nghĩ quá lâu, lập tức tập hợp mọi người lại.

"Tôi quyết định cái cơ quan này nhất định phải thử, tiếp theo hai nhóm người chúng ta sẽ đứng ở vị trí hổ phù, do tôi và Sở Văn đồng thời nhấn nút cơ quan.

Nếu có biến cố, mọi người tập hợp bên cạnh hai chúng tôi, do tôi phân biệt chỉ huy.

Có ai có ý kiến khác không?" Hoàng Hạo là người đầu tiên đứng ra đồng ý: "Thật xui xẻo!

Đi nửa ngày, một cái hũ sành cũng không tìm thấy, lại còn phải đụng phải cái loại cơ quan động một cái là mất mạng này.

Chương 979

Lời Tiểu Ca nói tôi không có ý kiến, chờ tôi sẽ đi theo anh Sở." Lương Sơn, người vẫn luôn im lặng, lên tiếng: "Tôi đồng ý đề nghị của Tiểu Ca, nhưng tôi sẽ làm người chỉ huy." "Loại binh dũng như vậy tôi cũng từng gặp một số rồi.

Điểm yếu của chúng là khá nặng nề, có một số chốt cửa cơ quan khá yếu ớt.

Nhưng từng con đều lực đại vô cùng, bình thường bên trong cơ quan trùng trùng, khi giao chiến mỗi lần vung đánh đều có thể phóng ra một phát ám khí." Nếu Lương Sơn đề nghị làm chỉ huy, mọi người cũng có chút nghi ngờ.

Nhưng lúc này, sau khi Lương Sơn nói ra những chỗ lợi hại của đám binh dũng đó, mỗi người đều cảm thấy hợp lý.

Lương Sơn cẩn thận nhìn về phía Sở Văn.

Mặc dù Sở Văn tinh thông cơ quan, nhưng trên đường đi y cũng đã nhìn rõ năng lực của Sở Văn.

Mặc dù đây là lần đầu tiên hợp tác với mọi người, nhưng biểu hiện của Sở Văn có thể coi là trụ cột tinh thần thứ hai của đội.

Trần Tuyệt lúc này đột nhiên gật đầu.

"Những thi thể vừa kiểm tra tuy nhìn có vẻ mới chết chưa lâu, nhưng mỗi cỗ đều có vài vết thương nhỏ.

Sở Văn lúc đó chắc chắn cũng đã phát hiện ra, nhưng lại là Lương Sơn dẫn đầu chỉ ra.

Tốt, vậy giao lại cho chỉ huy, lần này tôi giao lưng cho cậu, hãy chỉ ra điểm yếu của chúng." Sở Văn khuyến khích nhìn về phía Lương

Sơn.

Sau khi bàn bạc đối sách đơn giản, mọi người vào vị trí, căng thẳng nhìn hai người nhấn hổ phù.

Vào khoảnh khắc hai nút nhấn lõm xuống.

Cả nội thất đột nhiên xảy ra dị biến.

Hốc mắt vốn lõm sâu của binh dũng lúc này từng con một phát ra ánh sáng như đá hồng ngọc.

Đồng thời, cả bãi cát đột nhiên từ trung tâm mọc lên một hàng cọc tre nhọn cao bằng người, vừa vặn chia hai nhóm người ra.

Giữa những cọc tre nhọn mọc lên một thứ giống như bàn cờ. ...

"Lâm Ninh, Trần Tuyệt, đi xem cái bàn cờ kia trước, những người khác giữ chân đám binh dũng này." Vào thời khắc mấu chốt, Tiểu Ca bình tĩnh ra lệnh, mọi người nghe lời, nhanh chóng chỉnh đốn.

Lương Sơn lúc này nói: "Ám khí của đám binh dũng này đa phần bắn ra từ miệng và lòng bàn tay, mọi người cẩn thận." Lúc này, trong đại điện rộng lớn, binh dũng đều đã tỉnh lại.

Quả nhiên đúng như Lương Sơn nói, đám binh dũng này hành động không mấy nhanh nhẹn, nhưng khi vung kiếm sắt trong tay thì tốc độ cực nhanh.

Lúc này, một mình Sở Văn đi trước đối đầu với một đám binh dũng, đám binh dũng này quả nhiên lực đại vô cùng, binh khí nặng ít nhất trăm cân trong tay bị chúng vung xuống, vậy mà phát ra tiếng xé gió!

Lúc này, bên trái bên phải lại có mấy con binh dũng giơ lòng bàn tay trái về phía Sở Văn, tiếng xé gió "vù vù" vang lên bên tai.

Sở Văn vừa né tránh công kích của mấy con binh dũng, vừa luống

cuống tay chân, nhất thời có chút bị động.

Bên Tiểu Ca cũng đối đầu với đám binh dũng, y rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vừa đỡ đòn của đám binh dũng, vừa mượn lực để né tránh ám khí.

Mấy người còn lại mỗi người đối đầu với hai con binh dũng, cho dù từng người đều là cao thủ đạo mộ, thân thủ phi phàm so với người bình thường, nhưng nhất thời đều rơi vào thế bị động.

Ngược lại, biểu hiện của Tiền Ngũ Thúc lại khiến người ta có chút ngạc nhiên.

Bên Hoàng Hạo đối đầu với hai con binh dũng, không lâu sau đã kiệt sức, chạy đông chạy tây lùi lại rất xa.

Còn Tiền Ngũ Thúc, bất ngờ thay lại gánh vác ba con binh dũng, dựa vào thân thủ linh hoạt, y còn tìm cơ hội dẫn dắt chúng tự tấn công lẫn nhau.

Nhưng không lâu sau, tất cả binh dũng đều tìm thấy mục tiêu của riêng mình, Sở Văn và Tiểu Ca lại càng phải chịu áp lực cực lớn, hai người đứng ở giữa chiến trường, mỗi lúc mỗi khắc đều phải chịu công kích từ hơn mười con binh dũng.

Mặc dù đôi khi có thể mượn lực để hai con binh dũng tự tấn công lẫn nhau, nhưng những tên cao hơn hai mét này thân thể lại cứng cáp đến lạ thường, một đao nặng nề như vậy cũng chỉ để lại trên người chúng một vết xước sâu khoảng một tấc.

"Nách, chốt cửa của loại binh dũng này nằm ở nách." Lương Sơn đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Trong lúc chiến đấu với đám binh dũng này, Lương Sơn đã quan sát rất lâu, mỗi lần vung kiếm nếu bị Sở Văn gạt ra, nách của chúng đều sẽ rung ra một đám bụi bẩn, chắc chắn kết cấu ở vị trí đó không

kiên cố.

Hoàng Hạo vừa nghe tìm thấy chốt cửa, lập tức mừng rỡ, né tránh hai đường kiếm ảnh xong liền giơ đao nhảy lên, chém vào nách binh dũng.

Quả nhiên, cánh tay của con binh dũng đó đã bị chặt đứt.

"Ha ha, sướng quá, bị đánh ép nãy giờ, cuối cùng cũng đến lượt ông đây ra tay!" Lời Hoàng Hạo vừa dứt, một mũi ám khí bay thẳng về phía Hoàng Hạo.

Hoàng Hạo né tránh không kịp, bị ám khí bay tốc độ cao bắn trúng vai, lập tức một trận đau đớn thấu tim truyền từ vai lên, ám khí đó lại là một chiếc đinh sắt dài khoảng một tấc, lúc này gần như đã cắm hết vào vai trái của Hoàng Hạo.

Chương 980

Hoàng Hạo lập tức đau đớn toát mồ hôi toàn thân, tay phải chống xuống đất, hét lớn: "Cứu mạng!" Nhưng trong thời gian ngắn ngủi như vậy, những người khác đều bị binh dũng quấn lấy, nhìn thấy đợt công kích thứ hai sắp tới, Hoàng Hạo cắn răng, nhắm mắt lại.

Lúc này, Hoàng Hạo không nhận phải đòn nặng như dự đoán, chỉ nghe thấy hai tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Hóa ra Sở Văn và Tiểu Ca sau khi nghe tiếng kêu cứu, đã ném binh khí trong tay về phía hai con binh dũng, cánh tay của hai con binh dũng đó lập tức bật ra.

Nhưng mất vũ khí, hai người họ không còn chuẩn bị phản công nữa, ngay cả chống cự một chút cũng không làm được.

Dù sao thì, dù mạnh, nhưng bị binh dũng thân thể cứng như đá vây công, dưới thân thể phàm trần thì chỉ có thể né tránh kinh người mà thôi.

Lúc này, Lâm Ninh đang nghiên cứu bàn cờ ở trung tâm lên tiếng: "Tôi đã hiểu những chữ trên đó rồi, đây là một bàn cờ, cũng là cơ quan mở cửa, chỉ cần giải ván cờ này, cơ quan sẽ được mở." "Vậy thì giải đi!" Cảnh Chỉ Hành bên kia thúc giục, "Bên tôi sắp không trụ nổi rồi, mấy thứ này lát nữa sẽ xông qua đó!" Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng: "Lâm Ninh, tiếp tục đi." Lâm Ninh tiếp lời: "Được, ở trên đó cần di chuyển 7 quân cờ, trên bàn cờ hình tròn, chia cắt và bao vây 9 quân cờ, tôi đang ở đây." "Được, tôi sẽ chống đỡ thêm.

Hoàng Hạo, ném cái đó cho tôi!" Sở Văn hét về phía Hoàng Hạo.

Hoàng Hạo nghe xong, khó khăn đứng dậy, đám binh dũng xung quanh đã được Tiền Ngũ Thúc tiếp ứng, nhưng y cũng đã liều mạng

lăn lộn rút lui sau khi được Sở Văn cứu.

Đùi y ngay sau đó lại bị một cái đinh đâm trúng, áo và quần đều bị máu và mồ hôi thấm ướt.

Lúc này nghe Sở Văn hô hoán, Hoàng Hạo gần như ngất lịm cố sức từ góc đứng dậy, nhặt Hắc Kim Bảo Đao trước mặt, ném về phía Sở Văn, rồi tiến thêm mấy bước, ném Hắc Ngọc Đao về phía Tiểu Ca.

Sở Văn nhận lấy Hắc Kim Bảo Đao, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng lúc này không quản được nhiều như vậy nữa, y nắm chặt chuôi đao, cảm nhận trọng lượng phi thường của thanh đao.

"Hắc kim rốt cuộc là chất liệu gì mà lại nặng hơn kim loại thông thường nhiều vậy?" Nhưng cùng với huyết dịch ở hổ khẩu của Sở Văn thấm vào chuôi đao, thanh đao lại kỳ lạ trở nên nhẹ bẫng.

"Thì ra thanh đao này nhận máu chủ, thảo nào Tiểu Ca dùng uy lực lớn vậy.

Thật tốt số!" Bên Tiểu Ca nhận lấy Hắc Ngọc Đao cũng một trận ngạc nhiên, nhưng không kịp nói nhiều, y cầm binh khí xông lên ngăn chặn binh dũng.

"Thanh đao nhẹ thật, chất liệu cứng đến phi lý, đao bình thường đã sớm cuộn lưỡi, lại còn có thể khắc chế yêu tà.

Thật tốt số!" Có vũ khí, Sở Văn cũng lao vào chiến đấu, sức mạnh huyết mạch đã ban cho y thể lực phi nhân.

Sở Văn điên cuồng lao về phía binh dũng bên cạnh Lương Sơn, chặt đứt hai cánh tay của binh dũng, giải phóng Lương Sơn.

"Lương Sơn, ở phía sau giúp tôi và Tiểu Ca chỉ huy, tôi không thể chiến đấu lâu được." Sở Văn hét về phía Lương Sơn bên cạnh.

Lương Sơn cũng không khách sáo, bản thân thể lực cũng không

còn nhiều, nếu không có Sở Văn, e rằng cậu ta cũng không trụ được bao lâu nữa.

Lập tức lùi về phía sau, cẩn thận quan sát tình hình chiến trường hai bên.

Bên Lâm Viễn và Cảnh Chỉ Hành đã đến lúc kiệt sức, khi Tiểu Ca ném binh khí ra, áp lực của họ lập tức tăng lên.

Mấy lần đều hiểm nguy tránh được những chiếc đinh sắt đang bay, mấy người trên người ít nhiều đều có vết thương, vận khí tốt vô cùng.

Sau khi Tiểu Ca không còn vũ khí, mặc dù đang cố sức liều mạng chiến đấu, nhưng biểu hiện rõ ràng không bằng Sở Văn, Lương Sơn ở bên cạnh chỉ huy cũng đang sốt ruột!

Nhưng may mà có người cảnh báo trước, trận chiến bên Tiểu Ca sau đó mặc dù rõ ràng nghiêng về phía binh dũng, nhưng may mà không ai trúng phải những ám khí phòng không kịp nữa.

Thế trận chiến đấu bên Sở Văn cũng rất tốt.

Cuối cùng, sau khi tất cả cánh tay của binh dũng bên Sở Văn đều bị chặt đứt, đám binh dũng thiếu phương tiện tấn công rõ rệt đột nhiên dừng lại.

Sở Văn và Tiền Ngũ Thúc vội vàng chạy sang chiến trường khác, chặt đứt cọc tre nhọn chắn đường, thay thế Cảnh Chỉ Hành và Lâm Viễn.

Bên Cảnh Chỉ Hành cũng vội vàng nhặt túi đồ trên đất, dùng thuốc mang theo đơn giản băng bó vết thương cho mấy người bị thương.

Nhanh chóng tiếp quản chiến trường, không lâu sau, tất cả binh dũng đều tạm thời ngừng hành động.

Trên đất la liệt những cánh tay binh dũng bị chặt đứt một cách ngay ngắn.

Nhưng muốn hủy diệt hoàn toàn nhiều binh dũng như vậy là không thực tế, ngay cả một đòn toàn lực của Sở Văn cũng chỉ có thể để lại một vết xước nông trên cơ thể chúng.

Sau khi tạm thời chỉnh đốn, mọi người tụ tập quanh bàn cờ, nghiên cứu câu đố quái gở.

Hoàng Hạo vừa rút đinh ra liền ghé vào, sau khi nghe quy tắc này thì cam đoan: "Đơn giản thế này, xem ông vua giải đố Hoàng Hạo đây giải cho mà xem, phút mốt là xong ngay!" Y vội vàng chen lên xoa nắn nửa ngày: "Không thể nào, rõ ràng thiếu một quân cờ mà, chủ mộ đang đùa tôi à!" Trần Tuyệt bên cạnh trêu chọc: "Hoàng Hạo ca, giải được chưa?" Hoàng Hạo: "Cút cút cút, cậu cũng có giải được đâu.

Tôi đang bị thương mà." Ý thức được mình lỡ lời, Hoàng Hạo vội vàng ngậm miệng lại: "Đâu phải bị thương não đâu." Mọi người bật cười, cũng không trêu chọc nữa, từng người một chuyên tâm vẽ trên cát.

Nhưng, giống như Hoàng Hạo nói, rõ ràng thiếu một quân cờ.

Hoàng Hạo lại không nhịn được nói nhảm: "Nếu chỉ bao vây thì được, lại còn đòi bao vây rồi chia cắt, không phải đang làm khó ông Hổ này sao?" Lúc đó, Sở Văn đột nhiên linh cơ chợt lóe: "Còn nhớ nội dung bích họa lúc nãy không, vị tướng quân kia dùng binh giỏi dùng kỳ binh.

Có lẽ, chia cắt binh lực địch không cần hai quân, mà chỉ cần một quân kỳ binh là được rồi chăng?" Mọi người nghe xong, cảm thấy có lý, cơ quan cũng tương tự mật mã, chỉ cần sắp đúng vị trí là được, mặc kệ có bị cà khịa hay không.

Chương 981

Thế là mọi người vội vàng thử.

Hoàng Hạo lúc đó như cảm giác được gì đó, nhìn về phía đám binh dũng phía sau: "Không động tĩnh gì cả, ha!

Hả, lẽ nào binh dũng bị đứt tay có thể mọc lại?" Hoàng Hạo vừa nói, đột nhiên nhìn thấy một con binh dũng quỳ một gối xuống đất, trên đất đột nhiên "mọc" ra một cánh tay kết bằng cát vàng.

Không lâu sau, binh dũng đã nối lại cánh tay đó.

"Vãi chưởng, gặp quỷ rồi, thứ quỷ quái mọc ra tay rồi!" Hoàng Hạo hét lớn.

Lúc này, mọi người quay đầu lại nhìn, quả nhiên, tất cả binh dũng đều đồng loạt quỳ xuống đất, bắt chước con binh dũng đầu tiên mà động đậy.

Không biết từ khi nào, những cánh tay bị mọi người chặt đứt đều hóa thành cát vàng, binh dũng một lần nữa nhặt lấy binh khí của mình.

"Mau giải cái cơ quan này đi!" Trần Tuyệt sốt ruột, thúc giục Lâm Ninh.

Bên kia, Sở Văn không nhịn được cà khịa: "Tôi thật sự bái phục rồi, thứ này sao mà mãnh liệt thế, đứt tay còn tái sinh à!" Tiểu Ca liếc Sở Văn một cái: "Lên thôi!" Lần này mọi người rõ ràng mệt mỏi hơn rất nhiều, nhưng may mà nghỉ ngơi được một lát, hồi phục được một ít thể lực, nếu không còn không biết có dũng khí để chiến đấu nữa hay không.

Lần này ở giữa không còn cọc tre nhọn nữa, mọi người có vị trí rộng rãi hơn để tung hoành, Lương Sơn vẫn tiếp tục chỉ huy.

Lúc đó, Sở Văn nhìn tay phải của Tiểu Ca: "Bị thương rồi!" Tiểu Ca cũng không nói gì, tiếp tục xông lên liều mạng chiến đấu, nhưng tay phải nắm chặt đang khẽ run rẩy, Hắc Kim Đao cũng được đổi sang tay trái để dùng.

Sở Văn cũng không nói thêm, lại gần bên Tiểu Ca, đồng dạng gia nhập chiến trường.

Lúc này, bức tường phía bắc ầm ầm rung chuyển, lộ ra một cánh cửa đá chỉ cao bằng một người.

Lâm Ninh hét lớn: "Tôi giải xong rồi, mọi người mau rút về bên đó!" Tiếp đó vội vàng chạy về phía cánh cửa đá đó, sau khi chạm vào bức tường đá, hai tay Lâm Ninh lập tức đông cứng đến đỏ ửng, nhưng cô ấy cắn răng đẩy cánh cửa đá ra.

Phía sau cánh cửa đá có một lối đi nhỏ, người bình thường muốn qua phải cúi thấp người.

Lâm Ninh không chút do dự né vào phía sau cánh cửa đá, sau đó Sở Văn và những người khác không hề luyến chiến, từng người một chui vào trong lối đi.

Sở Văn ở cửa chặn lại mấy chiếc đinh sắt xong, cũng co người chui vào, đóng cánh cửa đá lại.

Lương Sơn thở hổn hển nói: "Đây chắc là lối thoát hiểm của thợ thủ công, dù sao cũng chỉ có một lối ra như vậy." Sở Văn nói: "Vậy tôi dừng lại xử lý vết thương trước, Cảnh Chỉ Hành, đi xem giúp Tiểu Ca và Hoàng Hạo." Sau khi binh dũng sống lại, Hoàng Hạo lại đỡ một đao của binh dũng, trên đùi được băng bó đơn giản lập tức lại rỉ máu.

Cảnh Chỉ Hành bật đèn pin soi bên cạnh Tiểu Ca, kiểm tra tay phải của y, lấy ra một cái đinh từ cánh tay.

Trần Tuyệt lúc đó nhìn Hoàng Hạo: "Nhìn Tiểu Ca kìa, bị một cái

đinh đâm vào mà không kêu một tiếng, vẫn tiếp tục đánh đám binh dũng đó tan tác, còn cậu thì bị đâm một cái đã ngồi bệt xuống đất khóc lóc đòi mẹ rồi, học tập người ta một chút đi chứ." Hoàng Hạo không phục: "Tôi bị thương cũng bị thương một cách quang vinh, đâu như cậu, đứng đó nửa ngày mà đến cái bàn cờ rách nát cũng không giải được." Sở Văn vô cớ thấy hơi bực bội: "Yên tĩnh một chút, ăn gì đó rồi ngậm miệng lại, món chính thực sự còn ở phía dưới kìa." Hoàng Hạo và Trần Tuyệt lập tức im bặt.

Một lúc sau, khi Cảnh Chỉ Hành băng bó, bôi thuốc cho Hoàng Hạo, Hoàng Hạo lại không nhịn được nói: "Tôi đoán hôm nay cái miệng tôi bị lũ quỷ kia khai quang rồi, luyện nửa ngày không kiếm được bảo bối nào, binh dũng tôi niệm một lần nó sống lại một lần." Hoàng Hạo nhe răng nhếch mép nói: "Ai!

Đau đau, anh Cảnh ơi, anh nhẹ tay thôi, chân tôi sắp phế rồi." Tiền Ngũ Thúc cười mắng: "Đáng đời, xem ra đến Cảnh Chỉ Hành cũng không nhịn được ra tay với cậu rồi, ai bảo lắm mồm." Nhất thời, không khí của đội đạo mộ cuối cùng cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hướng về con đường tiếp theo cũng có thêm chút chí khí. …….

Sở Văn đột nhiên đứng dậy: "Mọi người nghỉ ngơi đủ rồi chứ, vậy chúng ta đi tiếp thôi." Lương Sơn, người đã nói chuyện nhiều hơn trong hoạn nạn ở nội thất trước đó, nói: "Được, vậy đi thôi." Mọi người tiếp tục đi dọc hành lang u ám, cả đoàn người cảm giác nhiệt độ ngày càng thấp.

Không lâu sau, Tiền Ngũ Thúc dò đường phía trước nói: "Phía trước có lối ra rồi, mọi người chuẩn bị sẵn sàng." Ông ấy vừa nói vừa cầm đèn pin, cẩn thận soi sáng phía trước.

Đợi mọi người ra khỏi động, liền nhìn quanh quang cảnh của không gian này.

Một mộ thất, bốn phía quan tài dựng lên bốn trụ đèn dầu bằng mỡ giao nhân, chiếu sáng cả mộ thất.

Cũng khiến quan tài ở giữa được chiếu rọi vô cùng quỷ dị.

Nhưng mọi người đều là cao thủ đạo mộ lâu năm, cảnh tượng như vậy không thể dọa được họ.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bị sự xa hoa và đủ loại vật phẩm tùy táng phong phú của mộ thất này thu hút.

Sở Văn không vội nói, mọi người cũng không dám hành động khinh suất.

Lúc đó, Sở Văn cẩn thận tiến đến gần một trong những vật phẩm trưng bày.

Đó là một chiếc đai lưng, trên đó nạm đầy các loại đá quý, ngọc thạch, chính giữa có một văn điêu khắc hình sói bằng vàng.

Hoàng Hạo không nhịn được hỏi: "Đây là mộ tướng quân sao?" Suốt dọc đường đi, Sở Văn cẩn thận quan sát xung quanh, nhưng khi đi đến bên chiếc đai lưng này, không hề kích hoạt bất kỳ cơ quan nào.

Ngay cả Sở Văn cũng cảm thấy thuận lợi đến mức khó tin.

Ngay khi Sở Văn vừa cầm lấy chiếc đai lưng đó, quan tài ở trung tâm mộ phát sinh dị biến, nắp quan tài rung lắc dữ dội, dường như có thứ gì đó sắp phá quan mà ra.

"Mau lùi lại!" Sở Văn không còn màng đến chiếc đai lưng đó nữa.

Chương 982

Trực giác mách bảo y, quái vật sắp xuất hiện từ mộ huyệt này sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Mọi người nghe thấy Sở Văn hét lên, vội vàng lùi về lối ra.

Lúc đó, tấm ván quan tài đã bị hất tung, từ bên trong trực tiếp nhảy ra một con huyết tống tử.

Con huyết tống tử này rõ ràng khác với hai con ở bên ngoài, trên người mặc một bộ áo giáp tướng quân, thân hình vạm vỡ khác thường, chiều cao gần như đuổi kịp đám binh dũng ở bên ngoài.

Hoàng Hạo nói: "Đúng là đụng phải tướng quân rồi, nhưng sao tướng quân lại biến thành huyết tống tử vậy?" Lâm Ninh giải thích: "Chắc chỉ là phó tướng thôi, nhìn chiếc đai lưng kia kìa, hoa văn điêu khắc không phải hổ mà là sói." Con huyết tống tử vừa đứng vững, lập tức lao về phía Sở Văn.

Sở Văn vừa giao thủ với nó, đã cảm thấy con tống tử này không tầm thường, khác với những con tống tử trước đây, con tống tử này sát khí ngút trời, Tử Ngọc Đao của y chém lên người nó cũng không thể gây ra một vết thương nhỏ nào.

Tiền Ngũ Thúc giải thích: "Hiếm thấy quá, một con huyết tống tử được ngưng tụ từ sát khí.

Tử Ngọc Đao của Sở Văn tuy có tác dụng khắc chế yêu tà, nhưng con tống tử này lại có sát khí hộ thể, Tử Ngọc Đao đối với nó cũng không khác gì binh khí thông thường." Con tống tử vừa ra khỏi quan tài, tay chân không linh hoạt như vậy, Tiểu Ca nhân cơ hội cũng gia nhập chiến đoàn.

Hai người dốc hết sức chém bổ lên người con tống tử nửa ngày, đến khi con tống tử thích nghi với việc di chuyển, có thể áp đảo đánh lại, thì hai người vẫn không để lại một vết thương nhỏ nào trên người nó.

Hoàng Hạo há miệng lại không nhịn được bắt đầu nói: "Chuyện gì thế này, con tống tử này trâu bò thái quá rồi, ngay cả một vết thương cũng không có thì tôi chơi cái gì!" Dần dần, hai người Sở Văn cũng không trụ nổi nữa, Sở Văn cũng sốt ruột, sát khí trên người huyết tống tử không chỉ có thể miễn dịch sự khắc chế của Hắc Ngọc Đao, mà còn ảnh hưởng đến tâm trí của người giao chiến.

Y có chút lòng phiền ý loạn rồi, cách chiến đấu của Tiểu Ca cũng thay đổi bất thường, trở nên hung hăng, dẫn đến việc hai người thường xuyên dùng sức mạnh đối chọi sức mạnh với huyết tống tử.

Mặc dù thiên phú huyết mạch của hai người khác thường, nhưng lúc này chiến đấu cũng có chút không trụ nổi.

Sở Văn cuối cùng không nhịn được nữa, hét về phía Tiền Ngũ Thúc: "Có thủ đoạn thì dùng ra đi, đừng có giấu giếm nữa, nếu không tôi cũng toi mạng rồi!" Câu nói vừa dứt, Sở Văn cũng kinh ngạc, mặc dù y nhìn ra Tiền Ngũ Thúc có một số thủ đoạn giấu trong bóng tối, nhưng y không nghĩ lúc này lấy ra có thể đối phó với con tống tử cực kỳ mạnh mẽ khác thường này.

Y nhìn sát khí đã bắt đầu ảnh hưởng đến tâm trí của mình, khiến y không tự chủ được mà nói ra suy nghĩ trong lòng.

Tiền Ngũ Thúc nghe Sở Văn nói xong, có chút bực bội trong lòng, y biết mình có cách đối phó với con tống tử này.

Lúc này y cứ ngỡ bị Sở Văn vạch trần giữa đám đông, pháp môn giữ mạng vốn định giữ lại lúc này không thể không giao ra.

Chỉ thấy Tiền Ngũ Thúc tại chỗ lấy ra từ trong túi đồ một cây kiếm gỗ đào, một lọ chất lỏng không rõ là gì, và một lá bùa vàng vẽ đầy phù hiệu bằng máu.

Nhìn thấy Tiền Ngũ Thúc thật sự lấy ra đồ, Sở Văn có chút cạn lời.

Ngay sau đó Tiền Ngũ Thúc hét lớn: "Sở Văn, dán lá bùa này lên trán con tống tử, tôi sẽ phá sát khí của nó." Không lâu sau Tiền Ngũ Thúc cũng gia nhập chiến đoàn, sau khi Sở Văn thành công dán lá bùa vàng lên giữa trán con tống tử, tốc độ hành động của con tống tử chậm lại giống như lúc vừa ra khỏi quan tài.

Tiền Ngũ Thúc nhân cơ hội dùng kiếm gỗ đào đã được bôi đầy chất lỏng màu vàng trong lọ đâm vào giữa trán tống tử.

Con huyết tống tử mà trước đó Sở Văn và Tiểu Ca chém bổ trăm phương nghìn cách cũng không thể làm nó bị thương một chút nào, vậy mà đã bị đâm xuyên qua.

Quả nhiên, cổ sát khí trước đó ảnh hưởng đến Sở Văn và Tiểu Ca đã biến mất, nhưng lúc này huyết tống tử phát điên.

Như thể cảm nhận được đau đớn, huyết tống tử một tay nắm lấy kiếm gỗ đào, đẩy mạnh về phía trước, Tiền Ngũ Thúc lập tức bay lùi mấy mét.

Không kịp lo cho Tiền Ngũ Thúc, Sở Văn và Tiểu Ca vội vàng quấn lấy con huyết tống tử.

Nhưng huyết tống tử lúc này không thể so sánh với con quái vật vừa rồi được.

Mặc dù vẫn lực đại vô cùng, nhưng không còn đao thương bất nhập nữa.

Nó chính là một huyết thi bản tăng cường.

Dưới sự liên thủ của Sở Văn và Tiểu Ca, con tống tử lập tức bị chém đứt đầu, đổ vật xuống đất tắt thở.

Sau một trận kịch chiến, mọi người mới bắt đầu dò dẫm trong mộ thất.

Sau một hồi kiểm tra, mọi người không phát hiện cơ quan nào, mới yên tâm ngắm nhìn các bảo vật trong mộ huyệt.

Cỗ thi thể này tuy là phó tướng, nhưng địa vị chắc chắn không thấp, riêng chủng loại vật phẩm tùy táng đã muôn hình vạn trạng.

Thậm chí phong cách còn khác nhau, vừa nhìn đã biết có rất nhiều đồ cổ là chiến lợi phẩm cướp được từ các quốc gia khác.

Lâm Ninh và Lâm Viễn nhìn chiếc đai lưng mà Sở Văn vừa cầm.

Vì là người trong gia đình khảo cổ, nên họ khá hứng thú với những đồ cổ có thể thể hiện thông tin lịch sử.

Hoàng Hạo và Trần Tuyệt thì lần lượt âm thầm nhét một bộ ly rượu lưu ly và một khối ngọc bội vào túi đồ.

Sở Văn vội vàng hét lên với mọi người: "Mọi người đừng chỉ lo thu thập đồ cổ, xem xem có thông tin nào để ra ngoài không." Anh em nhà họ Lâm nghe xong liền quan sát bích họa bên trong; Lương Sơn thì kiểm tra xem có cơ quan nào không; Hoàng Hạo, Trần Tuyệt và những người khác lấy cớ là muốn tiếp tục kiểm tra xem xung quanh các đài trưng bày có cơ quan ẩn giấu nào không, một mặt thì nhét đồ cổ trên đài trưng bày vào túi đồ.

Sở Văn cũng đành chịu, chỉ đành nói: "Đợi lát nữa ra ngoài mọi người kiểm kê túi đồ trước, làm rõ đã thu được bao nhiêu đồ cổ, rồi sau đó sẽ 'chia' ra." Hoàng Hạo nghe xong, chỉ đành ngoan ngoãn thu tay, thành thật đi cùng mọi người tìm cơ quan.

Chương 983

Lúc này, một nhóm người khác cũng đã tiến vào nội thất, phát hiện Sở Văn và những người khác đã vào một trong các cánh cửa.

Nhưng lúc này họ không hề phát hiện ra bia đá.

Hóa ra, bia đá đã chìm xuống cùng với cánh cửa mật thất khi Sở Văn bước vào nội thất tầng hai.

Lúc này, trong đám người đạo mộ thứ hai, có một người đứng sau lão đại: "Lão đại, xem ra có một nhóm người vừa mới vào trước chúng ta không lâu, tôi có nên đi theo phía sau không?" Hắn còn làm một cử chỉ cắt cổ.

"Đồ ngu, lên đó tìm chết à!

Đội người đó thực lực mạnh mẽ như vậy, hai con huyết thi ở cửa đều không hề có mấy dấu vết giao chiến đã bị giải quyết rồi.

Đó là huyết thi đó!

Còn nhớ lần trước chúng ta xuống đấu đụng phải huyết thi đã kết cục thế nào không?" Lão đại cầm đèn pin trong tay gõ vào đầu tên đội viên đó, mắng.

Gã Sấu Hầu bị mắng liền nhớ lại cảnh tượng lần đó, trong số mười hai người vào trong chỉ có hai người thoát ra, vì may mắn, họ đã trốn vào một con sông ngầm trong núi và được dòng nước cuốn ra ngoài.

Gã Sấu Hầu lại nói: "Vậy lão đại, bên này có hai đường, chúng ta chia nhau đi thử xem?" Lão đại nghe xong lời gã thì hoàn toàn thất vọng.

"Ban đầu đi theo tôi vào sinh ra tử nhiều lần như vậy, ít nhiều gì

cũng phải có chút kiến thức chứ, không ngờ lại liên tục phạm nhiều lỗi sơ cấp như vậy.

Lần này vào mộ dẫn đường, nếu may mắn sống sót, số lớn thì tôi sẽ thả về, số không tốt thì đừng trách tôi." Gã Sấu Hầu hoàn toàn không ý thức được mình đã bị lão đại bỏ rơi, nhìn cánh cửa mà lão đại chỉ vào, tự nguyện hăng hái là người đầu tiên xông lên dò đường.

Bên Sở Văn, mọi người vẫn tiếp tục dò dẫm, Hoàng Hạo bắt đầu không nhịn được nữa, càu nhàu: "Bao giờ tôi mới ra khỏi cái nơi quỷ quái này đây, quái vật trong mộ con nào cũng đáng sợ hơn con nào, mau tìm chủ mộ rồi thả tôi đi đi!" Sở Văn tiếp lời: "Hoàng Hạo, cậu nói không sai một chút nào, lần tới là chủ mộ đấy.

Cậu phải chuẩn bị tinh thần đi, lần này gặp phải yêu vật sẽ còn mạnh hơn trước rất nhiều." "Đừng mà, Sở ca, anh Sở!

Bảo bối trong tay tôi còn chưa kịp ấm chỗ nữa là, tôi không muốn gặp con ác quỷ đó đâu." Hoàng Hạo lập tức lộ ra vẻ mặt khổ sở.

Sở Văn vừa vuốt ve bích họa trên tường vừa nói: "Tôi không nói bừa đâu, các mộ thất trước đây đều giống như đang chém tướng vậy.

Huyết thi ở cửa là lính gác thông thường, cửa ải thứ hai là binh dũng được bố trí sẵn, cửa ải trước lại xuất hiện phó tướng bên cạnh, vậy cánh cửa tiếp theo sẽ xuất hiện gì đây?

Lúc đó thủ đoạn của ác quỷ tất nhiên sẽ không thể tưởng tượng nổi, cách đối phó tống tử, cương thi thông thường có lẽ sẽ không có tác dụng, cái phó tướng phía trước cũng đã cho thấy rồi." Sở Văn cũng không dọa dẫm mọi người nữa, thấy ai nấy sắc mặt nghiêm nghị, như gặp phải đại địch, y tiếp tục nói: "Nhưng lần này tôi cũng không phải không có chuẩn bị gì, lần này vào mộ, tôi vừa hay mang theo một số bảo vật chuyên khắc chế linh hồn, đối phó con ác quỷ này có bảy phần chắc chắn." Sở Văn thực ra nói quá rồi, những bảo vật y

mang theo lần này chỉ có chuông trấn hồn, kiếm gỗ đào, Ngũ Đế Tiền và một số bảo vật khác do sư phụ của y để lại.

Đánh bại con ác quỷ này, ước chừng chỉ có năm phần chắc chắn.

Nhưng nếu muốn đánh cho hồn bay phách tán, thì gần như không thể.

Mọi người đối với thực lực của con ác quỷ đầu sỏ lần này có một nhận thức mới.

Nghe nói Sở Văn có bảy phần chắc chắn, tuy không hài lòng lắm, nhưng dù sao cũng có hy vọng.

Lúc này, bên Lâm Ninh như có phát hiện, kinh hô: "...Hội mộ!" Sở Văn cũng không xác định trong mộ huyệt rốt cuộc có hay không có thứ có thể giải trừ lời nguyền, cũng không tiện trực tiếp cho đối phương một câu trả lời chắc chắn.

Y chỉ đành lắc đầu nói: "Có thể có, cũng có thể không có thứ giải quyết lời nguyền này, nhưng nếu tôi không tiếp tục đi xuống, không chừng tôi sẽ chết vì lời nguyền đó ở bên ngoài." Sở Văn dừng lại, Tiền Ngũ Thúc liền tiếp lời y chưa nói hết.

"Vì vậy, dù cho tôi không rõ lời nguyền này rốt cuộc có thể giải trừ trong mộ huyệt hay không, thì chúng ta cũng phải tiếp tục đi xuống." Hoàng Hạo gật đầu, thần sắc lại trở nên kiên định.

Sau khi trải qua chuyện mộ dưới biển lần trước, y đã nảy sinh chút tình cảm ỷ lại với Sở Văn, dù sao lúc đó cũng nhờ có Sở Văn mà cơ bản y mới có thể thoát khỏi hiểm cảnh.

"Thôi được rồi, đừng lải nhải nữa, chúng ta mau đi tiếp đi." Trong lòng Sở Văn luôn có một dự cảm không lành, y cũng không đợi Hoàng Hạo nói tiếp, trực tiếp bảo y ngậm miệng lại.

Hoàng Hạo cũng không nói nữa, im lặng đi theo đội ngũ không

ngừng đi lên.

Sau khi lại đi được mấy phút, Sở Văn mới lên đến đỉnh.

Sau khi lên đến đỉnh, y phát hiện nơi này dường như không giống với những mộ thất mà y đã gặp ở phía dưới.

Mộ thất này trông không có gì, ở giữa chỉ có một quan tài khổng lồ.

Quan tài này tuy dùng vật liệu cực tốt, nhưng trên đó không có trang trí gì, sau khi nhìn quen những quan tài cực kỳ xa hoa kia, quan tài này trông có vẻ trần trụi.

Sở Văn sau khi thấy cảnh này lại cảnh giác, đột nhiên xuất hiện một thứ bất thường, không chừng thứ này là lợi hại nhất, mặc dù quan tài này trông không khác gì những quan tài thông thường.

Mấy người thấy quan tài tạm thời không có động tĩnh, liền chuyển sự chú ý sang những chỗ khác trong mộ thất.

Sau khi chuyển tầm nhìn sang những chỗ đó, họ phát hiện trang trí ở những chỗ khác cũng đơn giản đến đáng sợ, dường như trong mộ thất này, chỉ có chiếc quan tài là đáng giá nhất.

Lương Sơn đoán táo bạo: "Có phải tất cả những thứ quý giá đều nằm trong quan tài không, chỉ là để chúng ta rời đi, nên mới làm cho quan tài thành ra cái vẻ quỷ quái như bây giờ?

Một số quan tài chúng ta gặp trước đây cũng giống vậy, chỉ là vật liệu không tốt bằng quan tài này." Hoàng Hạo nói: "Ai biết được, tôi thử xem có biết được những châu báu đó có ở trong đó không?" Hoàng Hạo mạnh dạn cẩn thận đi lên phía trước, những người khác thì toàn thân căng thẳng nhìn chằm chằm, nếu y có vấn đề gì, mọi người sẽ không chút do dự mà kéo y lại.

Chương 984

Nhưng khi y đi thẳng đến trước quan tài, tất cả mọi thứ đều không có bất kỳ phản ứng nào, không có cơ quan xuất hiện, không có cạm bẫy xuất hiện, trong quan tài cũng không có quái vật nào nhảy ra.

Hoàng Hạo nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi nghi ngờ đoán, không hiểu tại sao mình lại đến nước này, cả mộ thất đều không có phản ứng, lẽ nào, nhầm chỗ rồi, đây không phải chủ mộ thất sao?

Sở Văn cũng vuốt cằm cẩn thận suy tư, nhưng không nói ra điều gì.

Nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đó, từng tiếng từng tiếng như giẫm lên tim y, khiến tim y không khỏi co thắt lại.

Sở Văn hạ thấp giọng, khẽ nhắc nhở đồng đội: "Có người đến rồi, mọi người cẩn thận một chút." Sau khi nghe Sở Văn nói xong, mọi người đều phản ứng, thấy Hoàng Hạo không sao, liền cẩn thận nép vào hai bên cạnh cửa lớn.

Hoàng Hạo không nghe lời Sở Văn, nhưng cũng vội vàng quay lại, ghé vào bên cạnh Sở Văn.

"Sở ca, cậu đoán những người đó rốt cuộc là ai?" Vì Sở Văn thính tai, nên sau khi chờ thêm một hai phút nữa, đối phương vẫn không đến trước mặt Sở Văn, Hoàng Hạo liền mạnh dạn hỏi Sở Văn.

Sở Văn lắc đầu, thực ra trong lòng y có một suy đoán, chính là đám người trước đó đã đòi y, nhưng y thực sự không muốn tin đám người trước đó rất thân thiện lại đi theo sau lưng mình.

Hoàng Hạo thấy Sở Văn không nói, bĩu môi, nhưng cũng không nói gì nữa.

Lại qua một hai phút, Sở Văn lại cảm thấy như đã qua nửa ngày.

Đám người đi theo sau lưng Sở Văn cũng lộ diện, Sở Văn nhìn dáng vẻ của đám người đó mà trợn tròn mắt.

Nhưng bây giờ không phải lúc kinh hãi, Tiểu Ca trực tiếp nhảy ra, khống chế một người trong số đó.

Những người khác cũng làm theo, ai bắt được người thì bắt, rồi đặt đao vào cổ đối phương.

Sở Văn vì quá kinh ngạc, nên không có bất kỳ phản ứng nào, vì vậy khi đồng đội đã bắt được người xong, y mới từ chỗ nấp đi ra.

Hai bên cảnh giác nhìn nhau, cuối cùng Sở Văn lên tiếng hỏi trước: "Không phải các người đã rời đi rồi sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?" Mấy người đó lại không nói một lời, chỉ trợn tròn mắt nhìn Sở Văn và túi đồ phồng to sau lưng Sở Văn, trông có vẻ rất thèm thuồng.

Sở Văn chú ý đến hướng nhìn của họ xong, ánh mắt y liền trở nên lạnh băng, vốn rất thưởng thức đám người này, bây giờ đối phương đã trở nên như vậy, thì đừng trách y mất kiên nhẫn.

Nhưng Sở Văn thực sự không thông, y cũng sẽ có lúc nhìn nhầm người, đám người này e rằng xuất thân từ khoa biểu diễn rồi.

Một người trong số đó nói: "Tôi chỉ cần lấy những châu báu đó thôi, dù sao những thứ tôi vừa lấy ra không đủ chi tiêu trong một thời gian ngắn." Sở Văn nghe xong không khỏi nhíu mày, đối phương dường như rất căng thẳng, giọng nói nghe có vẻ khô khốc.

Hoàng Hạo không nhịn được ngắt lời hỏi: "Các người lẽ ra cũng biết trong đây không có thứ gì để mang đi rồi chứ, sao lại còn tiếp tục theo lên đây?" Trước đó y cũng vì hành động của họ mà nảy sinh thiện cảm với đám người đó, mặc dù biết trong ngành này là chuyện thường

thấy, nhưng y không nhịn được cảm thấy lạnh lòng.

Rõ ràng đám người đó cũng biết thực lực của y mà vẫn theo sau, thật không thể không nói một câu rằng tiền bạc làm lòng người đổi thay.

Sở Văn không muốn xung đột với đối phương vào thời điểm quan trọng này, liền lên tiếng thương lượng: "Nếu bây giờ tôi thả các người đi, các người có rời đi không?" Đối phương lại không nể mặt Sở Văn chút nào, trực tiếp thẳng thừng lắc đầu, vẫn rất kiên trì: "Không lấy đủ vàng bạc châu báu, tôi sẽ không rời đi đâu, đừng hòng mơ mộng." Sở Văn nói: "Ai có thể lấy được đồ trong chủ mộ thất này thì cứ tùy tài mà lấy, huống chi người ta còn có câu 'người thấy có phần', tôi tin các người cũng đã nghe rồi." Sắc mặt Sở Văn lập tức trở nên khó coi, y hung tợn trừng mắt nhìn đám người đó, đối phương lại trừng mắt lại.

Sở Văn thực sự không hiểu, tại sao trong thời gian ngắn như vậy, đối phương lại có thể xảy ra thay đổi lớn đến thế, nhưng dù sao đi nữa, hắn quyết định phải ở lại và tranh giành mọi thứ.

"Nếu đã vậy, thì đừng trách tôi không khách khí!" Sau khi Sở Văn nói xong, Tiểu Ca lập tức hành động, dùng một nhát thủ đao chặt vào gáy mấy người đang bị ôm trong lòng, làm họ bất tỉnh.

Y thường làm việc này, nên đã kiểm soát lực đạo, sẽ không để những người đó chết vì thế.

"Vậy tôi sẽ đánh một trận trước nhé, hy vọng lát nữa đừng bị tôi đánh cho lăn lộn khắp đất." Nghe đối phương nói lời ngông cuồng, Sở Văn không khỏi hoang mang tột độ, rốt cuộc là ai sẽ bị đánh cho tè ra quần chứ, mấy người này trong lòng không có chút tự biết mình sao?

Tuy nhiên, sau khi thực sự giao thủ, Sở Văn phát hiện tình trạng của đối phương có vẻ không đúng, cảm giác họ cứ như một cỗ máy

chiến đấu, chỉ biết chống đỡ mà không biết mệt mỏi.

Điều này khiến Sở Văn, vốn đã hơi mệt mỏi sau mấy trận chiến, có chút chống đỡ không nổi.

Đối phương dường như "gặp mạnh thì mạnh", chỉ cần hắn tăng tốc độ và sức mạnh, đối phương cũng sẽ tự động điều chỉnh tương ứng.

Sở Văn một tay điều khiển trường đao chống đỡ đòn tấn công của đối phương, một mặt trong lòng thầm mắng: Mấy người này rõ ràng nhìn không có tí cơ bắp nào, sao lại trâu bò thế không biết?

Sau mấy phút đối đầu với đối phương, Tiền Ngũ Thúc sắc mặt bắt đầu ngưng trọng, cẩn thận để ý đến những họa tiết trên mu bàn tay của những người đó, nhưng họa tiết có vẻ hơi khác.

Họa tiết của Sở Văn ở tay trái, còn của mấy người kia lại ở tay phải, họa tiết trông như biểu tượng của sự thề nguyện bảo vệ, chứ không phải là một loại phù văn nguyền rủa.

Trong lòng Tiền Ngũ Thúc nảy ra một phỏng đoán, nhưng lại không dám nói ra, sợ đối tác nghe xong phỏng đoán của mình sẽ nổi da gà.

Sở Văn thì cũng chú ý đến tình hình trên mu bàn tay, sau khi có phỏng đoán trong lòng liền không chút do dự nói ra.

Dù sao nếu không sớm để Tiểu Ca hiểu rõ chuyện này, thì sẽ không thể tìm được cách giải quyết triệt để những người này.

Khi Sở Văn đang nói chuyện trong lúc chiến đấu, mấy người bị Tiểu Ca đánh ngất lại bò dậy từ dưới đất, trông cũng không có vẻ có ý thức tự chủ, sau khi cầm vũ khí liền xông về phía Sở Văn.

Tuy nhiên, vì Sở Văn tập trung chú ý vào đám người phía trước, nên không để ý đến mấy người phía sau, mãi đến khi vũ khí sắp sửa

chém vào sau lưng, Sở Văn mới phản ứng lại.

Chương 985

“Mẹ nó, đánh lén à, mấy người này đúng là không có chút tín dụng nào!” May mắn thay, Sở Văn phản ứng cực nhanh, lập tức chặn đứng được đòn tấn công của đám người kia.

“Cũng đâu có bảo là sẽ đối đầu chính diện với anh đâu.” A Ninh không kìm được mà liếc mắt một cái, đã đến lúc này rồi mà Hoàng Hạo còn để ý đến mấy chi tiết vặt vãnh đó.

Vả lại Sở Văn vừa mới nói rồi, một đám người giống như bị quỷ nhập đang đánh nhau với anh ấy, họ không có ý thức tự chủ như những cỗ máy, làm sao có thể đánh một chọi một được chứ.

“Biết rồi biết rồi!

A Ninh, cẩn thận bên phải!” Hoàng Hạo nghe tiếng liền theo bản năng nhìn sang, nhưng lại bị dọa đến mức mắt trợn tròn, như thể muốn lòi cả tròng ra ngoài.

A Ninh vội vàng quay đầu lại, nhưng người phía trước cũng đã tấn công cô ấy, vì vậy cô đành chịu một nhát chém vào tay trái để tránh đòn chí mạng từ bên phải.

May mắn thay, Tiểu Ca thấy tình cảnh đó liền giúp một tay, nhát chém vào tay trái thực ra cũng không đáng ngại.

A Ninh nhanh chóng lấy từ ba lô ra một cuộn băng gạc, sơ sài băng bó xong rồi lại quay vào chiến đấu.

Sở Văn cảm thấy dường như càng lúc càng vô lực.

Không thể tiếp tục thế này được nữa, nếu cứ tiếp diễn, mình nhất định sẽ bị đối phương làm cho kiệt sức mà chết.

Nghĩ vậy, hắn liền mò từ ba lô ra một lá Hoàng phù.

Trước đây, khi gặp những quái vật kia, những lá Hoàng phù này có tác dụng với chúng, nhưng hắn không biết liệu chúng có tác dụng với những người bị "quỷ nhập" này hay không.

"Tiểu Ca, phối hợp với tôi, tôi muốn thử xem lá Hoàng phù này có tác dụng với mấy quái vật này không." Tiểu Ca nghe xong liền khẽ "ừ" một tiếng, rồi bắt đầu yểm hộ cho Sở Văn.

Sở Văn nhân lúc sơ hở, dán một lá Hoàng phù lên trán đối phương.

Hoàng phù nhanh chóng phát huy hiệu quả, động tác của đối phương rõ ràng chậm lại, càng lúc càng cứng nhắc, cuối cùng dừng lại với một tư thế kỳ quặc rồi đổ vật ra đất.

"Nhanh!

Nhanh dán hết Hoàng phù lên trán những người này!" Những người còn lại liền lần lượt rút khỏi chiến đấu, cầm lấy loại Hoàng phù mà Sở Văn vừa dùng.

Khi Sở Văn thở phào nhẹ nhõm, hắn nghe thấy tiếng rung động phát ra từ cỗ quan tài cực kỳ sơ sài phía sau.

Sở Văn lập tức quay lại, những người khác thì không chú ý đến chi tiết này, nhưng vẫn đang tìm sơ hở để dán Hoàng phù lên những người bị mê hoặc kia.

May mắn là đối phương chỉ rung động một hồi, đồ vật bên trong không xuất hiện.

Sở Văn thở phào một hơi, rồi kéo Tiểu Ca đang rút lui khỏi chiến đấu, ghé vào tai y thì thầm: "Hiện tại quan tài đang rung động, không biết lúc nào thứ bên trong sẽ xuất hiện, cậu và tôi đều phải chú ý, kẻo bị nó đánh lén." Tiểu Ca với vẻ mặt nghiêm nghị gật đầu, y vốn nghĩ trận chiến này sẽ kết thúc tại đây, không ngờ lại có một trận ác chiến khác đang chờ.

Y liếc nhìn những đồng đội đang vui vẻ không biết mệt mỏi dán Hoàng phù lên mấy kẻ quái dị kia, nhức đầu xoa xoa thái dương.

Không biết có phải thứ quỷ quái trong quan tài đã sắp đặt sẵn, trước tiên để bọn họ tiêu hao thể lực, rồi mới từ quan tài xuất hiện để tiến hành trận quyết chiến cuối cùng hay không.

Điều khiến Sở Văn và Tiểu Ca không thể may mắn hơn, đó là mãi đến khi Tiền Ngũ Thúc ngừng chiến đấu, thứ bên trong quan tài vẫn không xuất hiện.

Sở Văn mạnh dạn tiến lên, muốn xem kỹ xem rốt cuộc quan tài có chuyện gì, những người khác muốn kéo hắn lại, nhưng Sở Văn đi quá nhanh, ngoài dự liệu, hắn liền đột phá phòng tuyến của họ, đứng trước quan tài.

Trong lúc Tiểu Ca đang lo lắng cho Sở Văn, hắn lại không nhanh không chậm lấy ra một cái kính lúp từ ba lô.

Tiểu Ca nhất thời cảm thấy cạn lời, không hiểu sao Sở Văn lại có hành động như vậy vào thời khắc căng thẳng này.

Sở Văn cũng không phải hành động theo cảm tính, chỉ là hắn chợt nhớ trong một cuốn cổ tịch dường như có miêu tả một trường hợp tương tự, vì vậy hắn mới dám mạnh dạn đến gần như vậy.

Khi Sở Văn định xem xét kỹ hơn, sự rung động của quan tài đột nhiên càng trở nên kịch liệt, hắn không khỏi giật mình vì động tĩnh bất ngờ.

Tiểu Ca nhìn dáng vẻ Sở Văn bị dọa ngây người, không khỏi mỉm cười, rồi nhanh chóng phản ứng kéo Sở Văn về, cảnh giác nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài đang không ngừng rung lắc đó.

Trong lúc đang cực kỳ cảnh giác với thứ sắp xuất hiện, Sở Văn lại mở ba lô của mình ra, lấy hết tất cả đồ dự trữ.

“Được rồi, giờ tôi phải nhanh chóng phong ấn thứ này lại.” Những người khác kinh ngạc nhìn Sở Văn, không hiểu sao hắn đột nhiên lại có suy nghĩ trẻ con như vậy.

Mặc dù trước đó những lá phù của Sở Văn đã giúp tiêu diệt những thứ kia, nhưng bên trong quan tài rốt cuộc là kẻ phản diện lớn nhất, không chừng phù chú đối với kẻ phản diện đó sẽ có hiệu quả rất yếu.

Nếu những thứ này không có tác dụng nhiều, bây giờ đi tiếp xúc với quan tài chẳng khác nào tự tìm đường chết, hơn nữa trên người còn mang theo lời nguyền, ai biết được nếu phong ấn thứ đó không cho nó ra ngoài thì dấu ấn nguyền rủa trên tay có thể tiêu trừ được không.

Sở Văn nhìn vẻ mặt ngập ngừng muốn nói lại thôi của mọi người, bĩu môi, dứt khoát cầm lấy những thứ này đi lên, muốn dán Hoàng phù lên hết tất cả.

Những người khác nhìn nhau, cuối cùng Tiểu Ca là người đầu tiên đứng ra, đi đến bên cạnh Sở Văn, nhận lấy một đống Hoàng phù từ tay hắn, rồi dán Hoàng phù lên quan tài.

Thật kỳ diệu, sau khi Sở Văn và Tiểu Ca dán mười mấy tấm, họ phát hiện sự rung động của quan tài dường như không còn kịch liệt nữa, và cùng với việc Hoàng phù trên quan tài tăng lên, sự rung động của quan tài càng lúc càng nhỏ đi.

Chương 986

Những người khác thấy cảnh tượng trước mắt cũng không chần chừ nữa, đều tiến lên bắt đầu "trang trí" cỗ quan tài trống rỗng.

Sau khi Sở Văn dán hết tất cả Hoàng phù, cỗ quan tài hoàn toàn ngừng rung động.

Sở Văn rất hài lòng nhìn cảnh tượng trước mắt, vỗ tay cảm khái nói: "Tôi biết là những thứ này sợ mấy cái này, chỉ là có chút tiếc nuối, không thể nhìn thấy thứ bên trong quan tài một lần." Sau khi Sở Văn nói xong, quan tài đột nhiên nảy lên, chặn lại, hắn lập tức giật mình, cảnh giác nhìn quan tài vài giây, nhưng sự rung động vừa rồi dường như chỉ là sự giãy giụa cuối cùng của đối phương.

Sau lần rung động đó, quan tài liền không động đậy nữa.

"Đã bị phong ấn hết rồi mà còn muốn hù tôi, đúng là không biết hối cải.

Nếu không phải tôi học nghệ chưa tinh, tôi đã diệt sạch lũ mày rồi." Những người khác nhìn vẻ trẻ con của Sở Văn, không khỏi nhìn nhau.

"Thôi được rồi, chúng ta nhanh chóng đi thôi, tuy không biết lời nguyền rốt cuộc sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của tôi như thế nào, nhưng ai mà biết được con quái vật lớn đó rốt cuộc là loại gì, vạn nhất tôi không đánh lại nó thì sao." Sở Văn có một dự cảm không lành trong lòng, liền trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

Những người khác có chút do dự, nhưng rất hiểu lo lắng của Sở Văn.

"Nhìn nhanh!

Dấu ấn nguyền rủa trên mu bàn tay tôi không phải đang từ từ biến mất sao?" Sở Văn lập tức cúi đầu nhìn mu bàn tay trái của mình, nhưng lại thấy băng gạc trắng trên mu bàn tay đã nhuốm đỏ, hóa ra vừa rồi trong lúc chiến đấu hắn dùng sức quá mạnh, vết thương lại bị nứt ra.

Lúc này, những người khác lại không có tâm sức để ý đến vết thương của Sở Văn, tất cả đều dồn chú ý vào mu bàn tay trái của mình.

Dưới sự theo dõi của họ, dấu ấn nguyền rủa trên tay trái quả thật đang từ từ tiêu tán, cho đến khi không còn một dấu vết nhỏ nào.

"Xem ra lời nguyền rủa vận khí này quả thật là do thứ quái dị bên trong gây ra." Tiền Ngũ Thúc không kìm được mà nói muộn một câu.

Những người khác thì không hề châm chọc, dù sao trước đó họ cũng không dám phỏng đoán, không biết dấu ấn nguyền rủa là chuyện gì, bây giờ mới dám xác định, dấu ấn nguyền rủa quả thật là do chủ nhân mộ thất gây ra.

"Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa, tôi phải kéo mấy người đang nằm trên đất ra ngoài." Sở Văn vỗ tay cái bốp, những người khác lập tức dồn chú ý vào mấy người đang nằm bất tỉnh trên đất.

Để đề phòng mấy người hôn mê đột nhiên tỉnh dậy, họ cẩn thận kiểm tra mu bàn tay phải của những người này, sau khi xác định không có bất kỳ dấu ấn nào mới yên tâm bắt đầu kéo lê.

"Tay cậu có cần băng bó lại không?

Bây giờ vết thương lại bị nứt ra rồi." Sở Văn ngạc nhiên nhìn Tiểu Ca một cái, y cứ nghĩ tất cả sự chú ý của Tiểu Ca đều dồn vào đám người kia.

Nhưng có vẻ cũng không có gì đáng ngạc nhiên lắm, dù sao mối

quan hệ giữa họ còn bền chặt hơn nhiều so với mối quan hệ giữa mấy người kia.

Tiểu Ca quan tâm là điều đương nhiên.

"Đợi ra ngoài rồi tính, tôi sợ ở đây có biến số." "Không được, bây giờ, tôi cũng cần làm mấy người đó tỉnh lại." Sở Văn dưới sự nhắc nhở của Tiểu Ca, cũng nhìn cây cầu gỗ trông rất đổ nát kia.

Nếu muốn đưa mấy người đó ra ngoài, mỗi người cõng một người, nếu cây cầu đó thực sự sập ở giữa, thì hoàn toàn không có khả năng nào để thoát ra được.

Tiểu Ca thấy vẻ mặt Sở Văn có vẻ hơi lung lay, liền nhanh chóng gọi A Ninh đến băng bó lại vết thương cho Sở Văn.

Sở Văn nhìn cuộn băng bị vứt ở chân, không khỏi nảy ra một ý tưởng.

Dưới ánh mắt khó hiểu của những người khác, hắn nhặt cuộn băng dính máu dưới đất lên, quấn quanh quan tài, buộc chặt nó lại.

"Mọi người nhìn tôi làm gì?

Không phải tôi nói máu của tôi có tác dụng với mấy thứ quái dị trong mộ thất đó sao, nên tôi mới quấn băng gạc quanh quan tài để ngăn thứ bên trong chạy ra ngoài chứ." Sở Văn quay người lại, thấy ánh mắt mọi người đang nhìn mình, không khỏi ngượng ngùng xoa xoa chóp mũi.

Dù sao trước đó Hoàng phù cũng có tác dụng với mấy thứ quái dị kia, vậy máu có uy lực mạnh hơn thì có lẽ nào lại không có tác dụng với thứ quỷ quái trong quan tài chứ?

Những người khác thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Sở Văn, không khỏi bật cười nhẹ, rồi lại bắt đầu "dịch vụ đánh thức bạo lực".

Ban đầu không khí rất nặng nề, nhưng ngay khi dấu ấn trên tay biến mất, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Dưới "dịch vụ đánh thức bạo lực", mấy người nằm trên đất cũng sưng mũi sưng mặt, lảo đảo đứng dậy, không hiểu sao lại xuất hiện trước mặt Sở Văn.

"Tỉnh rồi à?

Tỉnh rồi thì tốt, có nhớ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không?" Tuy nhiên, đám người đó lại không hề phản ứng với câu hỏi của Sở Văn, vẻ mặt ngơ ngác tột độ trên mặt họ dường như đang chế giễu Sở Văn vì ngay cả bệnh nhân hắn cũng không buông tha.

"Thôi được rồi, tôi biết kết quả rồi, thôi, tôi đợi mấy người này tỉnh táo hoàn toàn đã, rồi sẽ kể lại chuyện vừa xảy ra." Sở Văn bất đắc dĩ nhún vai, đã vậy thì không còn cách nào khác.

Mấy người đó sau khoảng mười phút mới hoàn toàn tỉnh táo lại, kinh ngạc nhìn Sở Văn, như thể không biết tại sao lại ở đây.

Sở Văn nhìn vẻ mặt thay đổi của họ, vì vừa rồi họ chưa hoàn toàn tỉnh táo, nên hắn đã khiến mấy người đó trải qua một phen kinh hoàng, khiến họ bị mọi người trêu chọc.

Sở Văn không đi lên, tự nhiên sẽ có người khác lên giải đáp, sau đó họ nhanh chóng bừng tỉnh hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì.

Chương 987

Tất cả mọi người sau khi biết được chân tướng sự việc đều không khỏi rùng mình, nếu không phải Sở Văn đã giải quyết thứ kia, e rằng họ sẽ phải bị nhốt trong mộ huyệt này suốt đời trong tình trạng thần trí không rõ ràng.

"Cảm ơn, cảm ơn rất nhiều, thực sự rất cảm ơn!" Sở Văn thấy họ nói vậy, liền có chút không nhịn được, chớp chớp mắt, tò mò nhìn về phía họ.

"Vậy có nhớ ký ức trước khi mất ý thức không?

À phải rồi, đội trưởng bị thương đâu rồi?" Lúc này mọi người mới phát hiện đội trưởng bị thương đã biến mất, chỉ còn lại mấy người họ.

Nhưng họ nhanh chóng trấn tĩnh lại, vì lúc này họ đã hiểu rõ cảnh tượng khi mất ý thức.

"Khi đó, lúc đi qua mộ thất có hoa văn đặc biệt trên đỉnh đầu, tôi đều bất tỉnh, nhưng tôi nhớ trước khi ngất đi, đội trưởng của tôi vẫn còn bất tỉnh, có lẽ là do không trúng chiêu chăng." Sở Văn nghe phỏng đoán này liền gật đầu, quả thật mấy người gặp phải không có vết thương trên người, sức chiến đấu vẫn được bảo toàn, xem ra phù văn nguyền rủa đó cũng đã được lựa chọn kỹ lưỡng, rồi mới đưa mấy người đó đến trước mặt hắn.

"Có thể nói khoảng thời gian cụ thể không?" Trong lòng Sở Văn đột nhiên hiện lên một phỏng đoán, nhưng phỏng đoán này cần được kiểm chứng.

"Khoảng mấy chục phút sau đó, vì phải chăm sóc vết thương cho đội trưởng, sợ đối phương khó chịu, nên cứ đi rồi dừng, dừng rồi lại

đi.” Ban đầu những đồng đội khác của Sở Văn không nhận ra, nhưng sau khi Sở Văn nói, họ lập tức hiểu ra điểm mấu chốt.

“Xem ra chủ nhân mộ huyệt này, sau khi cảm thấy sinh mệnh bị đe dọa, nên mới đưa mấy người đó đến trước mặt chúng ta.” Hoàng Hạo nói đầy kích động, còn đám người kia thì không hiểu rốt cuộc hắn đang nói gì.

“Là thế này, tôi ở mật thất tiếp theo đã gặp một con quái vật cực kỳ mạnh mẽ, sau khi giải quyết con quái vật đó, vừa lúc đến mật thất có phù văn nguyền rủa kia.” Đám người kia liền bừng tỉnh, nhưng lại càng thêm sợ hãi, nghe cứ như một câu chuyện ma.

“Sợ gì?

Dù sao thứ đó cũng đã bị tôi giải quyết rồi.

À phải rồi, bây giờ mọi người có cảm thấy tay chân mềm nhũn không?

Nếu không có những triệu chứng đó, thì chúng ta nhanh chóng quay về thôi.” Sở Văn nhìn vẻ nhát gan sắp tè ra quần của họ, không khỏi liếc mắt một cái.

Những người khác nghe lời Sở Văn xong cũng phản ứng lại, xoa xoa chỗ da gà trên cánh tay, rồi bắt đầu cảm nhận thể lực của mình bây giờ rốt cuộc thế nào.

Sở Văn thì kiên nhẫn đứng một bên chờ đợi.

“Tôi cảm thấy thể lực của mình dường như không tiêu hao bao nhiêu cả.” “Tôi cũng vậy.” “Tôi cảm thấy thể lực của mình dường như không tiêu hao bao nhiêu cả.” “Tôi cũng vậy.”…..

“Tôi cũng vậy.” Sở Văn phát hiện tất cả mọi người đều như vậy, sau khi hồi phục, hắn không khỏi nhíu mày, sao có thể chứ, đám người này vừa mới đánh nhau với hắn lâu như vậy, lại không tiêu hao

chút thể lực nào?

Nhưng hiện tại rời khỏi đây mới là mục tiêu hàng đầu, khó xử là hắn cũng không nói ra nghi vấn của mình, đành nén xuống đáy lòng.

"Nếu đã vậy, thì chúng ta bắt đầu quay về thôi." Lời Sở Văn vừa dứt, tất cả mọi người liền hành động, không muốn tiếp tục ở lại cái nơi quỷ quái này nữa.

Suốt đường đi, họ cẩn thận bước xuống, sau khi phát hiện dường như không có cơ quan quay trở lại thì liền bắt đầu mạnh dạn hơn, khi đi qua mộ thất nơi ba con rắn xuất hiện, thậm chí còn nhảy nhót mà đi ra lối thoát hiểm.

Nhưng đến lúc đó, đám người vừa rồi rõ ràng còn sung mãn thể lực, lúc này lại đột nhiên ngã vật xuống đất.

Sở Văn nghe tiếng động liền quay đầu lại nhìn, sau khi phát hiện tình huống liền lập tức đến bên cạnh, đỡ họ dậy, nhỏ giọng hỏi: "Bây giờ rốt cuộc là chuyện gì?

Vừa rồi không phải thể lực còn sung mãn sao?

Sao giờ lại ngã vật ra đất rồi?" Người bị Sở Văn hỏi mặt đỏ bừng, xoa xoa chóp mũi, ngượng ngùng nói: "Tôi cũng không rõ nữa, dường như sau khi ra khỏi cái cửa đó, thể lực của tôi liền biến mất hết, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì." Sở Văn khẽ thở dài, đã vậy thì chỉ có thể dừng lại, đợi họ hồi phục một chút thể lực rồi mới rời đi.

Ở lại thêm nữa thực sự quá nguy hiểm, hơn nữa trên đầu cây cầu gỗ họ phải đi qua còn có một con mãng xà khổng lồ!

Một con mãng xà khổng lồ nuốt mười người cùng lúc cũng không thành vấn đề!

Trước đó con mãng xà khổng lồ kia cho phép họ đi qua, không

chừng là do chủ nhân mộ thất cho phép họ đi vào, nhưng bây giờ muốn đi ra, ai biết con mãng xà có tấn công không?

Sở Văn không khỏi có chút phiền não, trực tiếp đặt người đang trong tay xuống đất, để họ bình tĩnh lại, còn hắn thì đi đến lối ra, ngẩng đầu nhìn lên chỗ phía trên đỉnh đầu dường như có thứ gì đó tồn tại.

Nhưng Sở Văn không hề nhìn đối phương, dường như lại chìm vào giấc ngủ, không còn mở mắt nữa.

"Thôi được rồi, nghỉ một lát đi." Sở Văn vỗ vỗ ngực, nếu có thể thì hắn không muốn tiếp tục ở lại, nhưng thực sự không còn cách nào khác.

Hơn nữa Sở Văn sau khi trải qua trận chiến đó cũng mệt mỏi rồi, khi đám người kia nghỉ ngơi, Sở Văn cũng nhắm mắt chợp mắt một lát.

Không biết rốt cuộc đã bao lâu, khi Sở Văn mơ màng nghe thấy tiếng la hét của những người đó truyền đến tai, hắn cuối cùng cũng tỉnh lại.

"Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Dường như đã mơ thấy những điều không hay, tôi gọi mãi mà không được, trên người cứ liên tục đổ mồ hôi lạnh." Sở Văn lắc lắc đầu, lau một vệt mồ hôi lạnh trên trán, không nói gì, trực tiếp đứng dậy.

"Chúng ta bây giờ nhanh chóng đi thôi." Sở Văn vội vã bước đi, trông như thể phía sau có dã thú đang đuổi theo vậy.

Tiểu Ca và Hoàng Hạo nhìn nhau, nhưng rồi cũng đuổi theo.

Chương 988

Đến đầu cầu gỗ, Sở Văn liền như trước, cầm lấy sợi dây thừng do Hoàng Hạo cung cấp, buộc vào eo mỗi người, nối liền lại.

Suốt đường đi, Sở Văn vô cùng trầm mặc, không nói một lời nào.

Mãi đến khi rời khỏi mộ thất, Sở Văn tháo sợi dây thừng ở eo ra, vẫn không nói một lời nào.

Tiểu Ca cảm thấy có chút kỳ lạ, rõ ràng Sở Văn trước đây là một người bình thường, tuy không nói nhiều nhưng ít nhất cũng nói vài câu, không hiểu sao bây giờ lại đột nhiên câm như hến.

Thấy Sở Văn như vậy, những người khác cũng không tiện nói thêm gì, trong lòng họ có một phỏng đoán khiến họ vô cùng sợ hãi.

Dù sao, thứ đáng sợ nhất trong mộ thất này có lẽ giống như những thứ trong truyện quỷ thần.

Sở Văn dường như bị yểm bùa, sau khi tỉnh lại liền không nói một lời, chỉ muốn rời đi.

Trước đây chỉ có thể dùng Hoàng phù và máu của Sở Văn để đối phó với những thứ bên trong, không khỏi khiến họ nghi ngờ Sở Văn đã mơ thấy thứ quỷ quái gì đó.

Đám người kia thấy Sở Văn đều im lặng, cũng không dám nhỏ tiếng bàn luận nữa, tất cả đều trầm mặc đi về, ngay cả khi nhìn thấy những cảnh tượng cực kỳ hung tàn và ghê tởm, cũng không một ai dám lên tiếng, bởi vì đội ngũ dường như trầm mặc đến đáng sợ.

“Cuối cùng cũng về rồi!” Tiếng reo hò đầy phấn khích cuối cùng cũng phá vỡ bầu không khí trầm mặc trong đội, những người được Sở Văn cứu đều lao về phía trước.

Mãi đến khi sắp đến trước mặt người vừa la hét, họ mới phản ứng lại rằng cơ thể đối phương không thể chịu nổi cú va chạm, liền lại đồng loạt dừng lại ngay trước mặt.

Sở Văn lúc này mới ngẩng mắt nhìn, thấy cảnh tượng vui vẻ đó, ánh mắt hắn thay đổi.

"Chúng ta bây giờ nhanh chóng rời đi, đừng dừng lại." Đám người kia nhất thời ngây người, nhưng cũng không tiện nói gì, trầm mặc đi theo sau Sở Văn, lại bắt đầu tiếp tục đi về phía lối ra.

Mãi đến khi đi ra khỏi mộ huyệt, Sở Văn mới thở phào nhẹ nhõm.

Thấy vẻ mặt rõ ràng thả lỏng của Sở Văn, Tiểu Ca cũng không tự chủ được mà thả lỏng theo.

Vì đám người kia đang ở đó, nên dù có tò mò đến mấy, rốt cuộc Sở Văn đã mơ thấy gì, Tiểu Ca cũng không bày tỏ sự bối rối của mình.

"Lần này thực sự cảm ơn anh nhiều lắm, nếu không có anh, cả đám chúng tôi đều sẽ chôn thân ở đó rồi!" Sở Văn tự nhiên lắc đầu, cũng không cảm thấy mình đã cứu ai, chỉ là không muốn cứu một mạng mà thôi.

Ban đầu đám người kia muốn báo đáp Sở Văn, thậm chí còn lấy ra món cổ vật mà trước đó đã đổi về, nhưng lần này Sở Văn đã thu hoạch được nhiều thứ nên cũng không định lấy đi món cổ vật đó.

Đám người kia thấy Sở Văn kiên trì như vậy liền không tiếp tục giằng co với hắn nữa, dù sao họ cũng rõ, với năng lực của Sở Văn thì chắc chắn trong lần xuống mộ này đã thu được rất nhiều thứ rồi.

Nhưng nhìn cái ba lô căng phồng kia, họ cũng đoán được phần nào.

Sau khi đám người kia rời đi, sắc mặt Sở Văn thay đổi, trông vô

cùng căng thẳng mà lấp kín cái động khẩu.

Những người khác bị hành động đột ngột của hắn dọa cho giật mình, nhưng không hỏi gì, cũng bắt đầu học theo Sở Văn mà làm việc, cho đến khi bịt kín hoàn toàn cái động khẩu một cách chắc chắn mới dừng lại.

"Tôi về trước đây, những chuyện còn lại đợi tôi bình tâm lại rồi sẽ nói với mọi người." Mấy người kia tự nhiên không có ý kiến gì, trầm mặc đi theo sau Sở Văn, trở về căn nhà thuê trước đó.

Khi gần đến thôn, họ phát hiện sương trắng vốn bao phủ ngoại vi thôn dường như đã biến mất, không biết đã đi đâu.

"Chắc đây là chuyện tốt nhỉ, dù sao tôi cũng đã tiêu trừ dấu ấn nguyền rủa trên mu bàn tay rồi, đợi tôi tiêu diệt luôn thứ đó, sương trắng biến mất, chứng tỏ sương trắng chắc chắn cũng có liên quan đến mộ huyệt kia." Hoàng Hạo lẩm bẩm suy đoán với những người khác, tuy họ cũng có suy đoán như vậy, nhưng không mạnh dạn nói ra như hắn, sợ rằng suy đoán đó sẽ kích thích Sở Văn, trông tình trạng tâm lý của đối phương bây giờ có vẻ không được tốt lắm.

Sau khi trở về căn nhà thuê, toàn thân tâm mọi người đều bắt đầu thả lỏng, vẻ mặt Sở Văn cũng giãn ra, không còn căng thẳng như lúc đi đường nữa.

Khi xuống núi trời đã sáng rõ, Sở Văn liền hẹn mọi người ngồi cạnh bàn ăn vào bữa tối, rồi sẽ kể những gì hắn đã mơ thấy.

Vì vô cùng tò mò rốt cuộc Sở Văn đã mơ thấy gì, Tiểu Ca nhanh chóng giải quyết vấn đề của bản thân, ngủ một giấc ngon lành rồi từ phòng đi xuống.

Lúc đó y mới chú ý đến tờ giấy dán mà họ để lại trên bàn trước khi lên núi.

“Chuyện gì thế này?

Rõ ràng vẫn luôn có người mang cơm cho chúng ta, sao mấy ngày nay lại không có, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?” Hoàng Hạo nhíu mày xé tờ giấy dán trên bàn xuống, lật kỹ lại, phát hiện trên đó quả thật không có dấu vết ai khác từng động vào.

“Ai mà biết được chứ, đợi mai tôi đến thôn hỏi thăm không phải sẽ rõ sao?

Hơn nữa mai tôi phải đi rồi, đương nhiên phải đi trả phòng, trực tiếp hỏi dân làng đã cho chúng ta thuê phòng không phải là được sao?” A Ninh tặng cho Hoàng Hạo một cú cốc đầu, Hoàng Hạo ôm đầu, bĩu môi, làm ra vẻ đáng yêu ủy khuất nhìn A Ninh.

A Ninh lập tức bị hắn làm cho ghê tởm, đành phải giơ tay xoa xoa chỗ vừa đánh.

“Thôi được rồi, đừng giả vờ đáng thương nữa, không biết cái dáng vẻ đại lão gia của anh, sức sát thương khi giả vờ đáng thương rốt cuộc lớn đến mức nào sao?” Hoàng Hạo liếc mắt một cái: “Nếu không phải cứ động một chút là anh lại ra vẻ nghĩa khí với tôi như vậy, tôi chắc chắn sẽ không làm thế.

Sau này mà còn đánh tôi nữa, tôi sẽ ghê tởm đến mức ăn không ngon ngủ không yên mất.” Trong lúc mọi người đang trò chuyện phiếm, Sở Văn mới từ phòng mình đi xuống, trông vẫn có vẻ tinh thần không tốt.

“Sở ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với anh vậy?

Chương 989

Kể cho tôi nghe đi, không chừng tôi có thể giúp anh giải tỏa nỗi lo.” Sở Văn gật đầu, ra hiệu mọi người ngồi quanh bàn ăn, rồi mới mở lời nói: “Tôi đã mơ thấy chủ nhân mộ huyệt đó bảo tôi hãy đợi, và nói rằng sau khi đột phá ra ngoài nhất định sẽ tìm tôi, vì vậy tôi mới bảo mọi người nhanh chóng rời đi, và lại lấp kín cái động huyệt đó lại.” Tiểu Ca nghe lời Sở Văn nói xong, lập tức nhíu mày.

“Khi tôi đi trên cây cầu gỗ đó, dường như có nghe thấy một tiếng thở dài từ phía trên đỉnh đầu truyền xuống, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.” Đến lúc này, Tiểu Ca mới phát hiện ra điểm đáng sợ trong chuyện này.

Lúc đó trên đỉnh đầu, chỉ có con mãng xà khổng lồ không thể nói tiếng người kia.

Huống chi ngay cả cỗ quan tài cũng chưa hề mở miệng, vậy lúc đó sao có thể khẳng định được thứ mơ thấy trong mơ là chủ nhân mộ huyệt kia chứ?

Thật sự rất đáng sợ, nhưng lại thực sự không có cách nào giúp đỡ.

“Vậy Sở ca sau này tính sao?

Chẳng lẽ phải đi ở ẩn trong chùa chiền sao?

Chắc chỉ có cách đó mới có thể phòng được đối phương.” Sở Văn lắc đầu, tự nhiên không sợ chủ nhân mộ huyệt kia, hơn nữa khi quan sát, hắn đã thêm vào vài tầng phong ấn.

Vả lại đối phương thể hiện trong mơ, nhìn cũng không phải là loại có sức mạnh cường đại.

“Tôi có cách đối phó, không cần lo lắng đâu, tôi gọi mọi người ra

vì tôi không dám chắc ở bên trong có gặp nguy hiểm hay không." Tiểu Ca gật đầu biểu thị đã hiểu, nhưng vẫn hơi lo lắng nhìn Sở Văn.

"Đợi đến mai chúng ta chia ra hành động nhé, tôi muốn về nhà nghiên cứu xem rốt cuộc là chuyện gì." Sở Văn nói ra một câu khiến mọi người đều có chút kinh ngạc, rõ ràng vừa rồi không khí còn khá ấm cúng, bây giờ lại đột nhiên nói chia tay.

Chẳng lẽ trong chuyện này có ẩn tình gì khác sao?

Hay là những lời vừa rồi chỉ là đối phương nói ra để an ủi?

Sở Văn tự nhiên nhìn ra được nỗi lo của Tiểu Ca.

"Yên tâm đi, tôi tuyệt đối không sao, thôi được rồi, bây giờ tôi tiếp tục về nghỉ ngơi đây." Khi Sở Văn định rời đi, đột nhiên nghe thấy tiếng cổng sân bên ngoài căn nhà gỗ mở ra.

"Mọi người về rồi à?" "Dì Lý à?

Cháu vừa hay muốn trả lại căn phòng này." Sở Văn nhìn người phụ nữ được gọi là dì Lý kia, nhíu mày.

Đối phương rõ ràng trông rất sợ hãi.

"Ồ ồ, thì ra là vậy, mai mọi người đi sao?" Tiểu Ca trầm mặc gật đầu, "Phiền dì mấy ngày qua, tổng cộng tiền thuê nhà hết bao nhiêu ạ?" "Không có gì, không có gì, chẳng phải mấy ngày trước, bên ngoài bị một lớp sương trắng bao phủ sao?

Gọi cũng không ai trả lời." Mọi người liền nhìn nhau, vốn tưởng dì Lý không đến là vì đột nhiên có việc phải đi làm, nhưng không ngờ là vì nơi đây bị sương trắng bao vây, nên đối phương không thể vào được.

Nhưng khi họ trở về, sương trắng lại không còn, lẽ nào dì Lý nói dối sao?

“Khi tôi về thì không có sương trắng đó mà, rốt cuộc là chuyện gì?” Dì Lý ngơ ngác lắc đầu, không hiểu tại sao đám người trước mắt lại đột nhiên trở nên cảnh giác như đối mặt với kẻ địch lớn.

“Tôi làm sao biết rốt cuộc là chuyện gì, trước đó khi tôi muốn mang thức ăn đến thì phát hiện bên ngoài bị một lớp sương trắng bao phủ, tôi không thể vào được, chỉ có thể đi ra từ bên trong sương trắng.” Tiểu Ca cũng không tiếp tục hỏi nữa, có một số chuyện không nên để người ngoài biết thì tốt hơn.

“Tôi cũng không rõ nữa, dì Lý nhanh chóng tính xem mấy ngày qua chúng tôi đã tốn bao nhiêu tiền đi.” Dì Lý vội vàng gật đầu, nghe họ nói vậy, luôn cảm thấy như mình đã lạc vào một bộ phim ma, không dám ở lâu nữa, sau khi tính toán chi phí, liền báo số tiền rồi rời đi.

“Thôi được rồi, tôi về thu dọn đồ đạc rồi đi ngủ đây, dù sao ngày mai cũng phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này.” Không ai có ý kiến gì, tất cả đều trầm mặc trở về lầu trên.

Sở Văn vừa định về phòng mình, thấy Tiểu Ca đi về phía hắn, liền dừng động tác trong tay lại nhìn Tiểu Ca, không hiểu y tìm mình làm gì.

“Không phải trong lòng cậu đã có vài suy đoán sao?” Sở Văn lắc đầu, quả thật hắn lờ mờ đoán được một số điều, nhưng không tiện nói với Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhìn Sở Văn thật sâu một cái, rồi liền quay người rời đi.

Sở Văn bị Tiểu Ca nhìn đến da đầu tê dại, như thể đối phương đã nhìn thấu suy nghĩ của hắn vậy.

Hắn không nói thêm gì nữa, sợ sẽ bị dọa, trở về phòng xong, hắn không thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, mà lấy hết những tờ giấy vàng vốn đặt trong vali ra, muốn làm thêm vài lá Hoàng phù nữa.

Ngày thứ hai, tất cả mọi người đều dậy rất sớm, từng người trông như thể muốn quay về ngay lập tức.

Sở Văn cũng cầm vali của mình hòa vào dòng người, không bày tỏ ý định muốn quay lại mộ huyệt kia để thám hiểm thêm một lần nữa.

Cả nhóm gom phần tiền còn lại rồi đi tìm dì Lý, đưa phần tiền đó cho dì, sau đó tất cả đều đi đến ga tàu hỏa.

Tại ga tàu hỏa, Sở Văn đặc biệt chọn vé tàu chuyến muộn nhất.

Sau khi tiễn tất cả mọi người đi, hắn định lấy vé tàu đi trả, nhưng quay người lại thì phát hiện Tiểu Ca vẫn chưa rời đi.

Sở Văn vô cùng kinh ngạc nhìn Tiểu Ca, rõ ràng hắn nhớ đã tận mắt nhìn thấy Tiểu Ca lên chuyến tàu đó, sao y lại xuất hiện ở ga tàu hỏa này?

“Anh ở đây làm gì?” “Không phải anh muốn quay lại đó một chuyến, xem rốt cuộc là chuyện gì sao?” Sở Văn chần chừ gật đầu, dù sao bây giờ có biện giải cũng không có cách nào giải thích hành động của mình rốt cuộc là chuyện gì, chi bằng đường hoàng thừa nhận, hắn quả thật muốn quay lại đó mạo hiểm thêm một lần nữa.

Chương 990

"Tôi đi cùng anh nhé, một mình anh đi không an toàn đâu, tay anh không phải bị thương rồi sao?" Sở Văn theo bản năng giơ tay lên, quả thật, lúc đó máu của hắn đã làm bị thương con quái vật kia, nhưng dường như trên móng vuốt của con quái vật đó cũng có chất liệu kỳ lạ, khiến vết thương của hắn sau khi lành lại lại nứt ra, đau đớn đến sống dở chết dở.

Hắn chỉ phát hiện ra điều này sau khi trở về căn nhà thuê, vì vậy cuối cùng dứt khoát dùng máu của mình để vẽ thêm một phần Hoàng phù.

Nhưng hắn thực sự không hiểu, "Cậu biết chuyện này sao?" Tiểu Ca quả thật không nói lời nào, chỉ ra hiệu hắn nhanh chóng theo kịp.

Đến trước một chiếc taxi, Sở Văn mới phát hiện ngoài Tiểu Ca ra, Hoàng Hạo cũng ở lại.

"Hai cậu chậm chạp thế này, lề mề quá, nếu ở trong đó cũng thế này thì chắc sẽ bị thứ bên trong xử lý mất." Sở Văn cười khổ lắc đầu, tự nhiên nhìn ra được sự lo lắng và căng thẳng trong ánh mắt đối phương.

"Biết rồi, vậy bây giờ chúng ta nhanh chóng bắt taxi quay về thôi, nhưng tôi rốt cuộc nên nói gì với dì Lý đây?" Sở Văn sáng nay vừa mới trả phòng, kết quả mới chưa đến giữa trưa, lại muốn quay lại thuê căn phòng đó một lần nữa, e rằng ánh mắt của dì Lý sẽ rất kỳ quái.

"Sáng nay tôi đã nhắn tin với dì ấy rồi, đã nói rõ mọi chuyện." "Vậy thì tốt, không phải đoán xem tôi muốn quay lại sao?" "Nhìn cái vẻ kỳ quái của Sở ca, ai mà không đoán được rốt cuộc anh ấy muốn

làm gì chứ.” Sở Văn tự nhiên nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Hoàng Hạo, lườm đối phương một cái, có cảm giác tức giận vì bị vạch trần tâm sự.

Tiếp theo, suốt đường đi trầm mặc, nhìn căn nhà vừa mới rời đi sáng nay, trong lòng Sở Văn có chút cảm khái muôn vàn.

“Chúng ta mai hãy đi tiếp nhé, đã ngồi xe nửa ngày rồi, tôi cảm thấy xương cốt mình đều muốn rã rời ra rồi.” Sở Văn không có ý kiến gì, vốn dĩ hắn cũng định ngày thứ hai mới vào, dù sao đồ đạc của hắn cũng chưa chuẩn bị xong.

Hoàng Hạo thấy Sở Văn không có ý kiến gì, liền vừa ngân nga vừa kéo vali về phòng cũ.

Tiểu Ca bất đắc dĩ lắc đầu, rõ ràng đối phương rất tin tưởng hai người họ, nên cũng không sợ ba người đi xuống sẽ gặp phải những thứ nguy hiểm, mặc dù những thứ nguy hiểm đó về cơ bản đã bị hắn và những người rời đi kia dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Một đêm không mộng mị, Sở Văn sáng sớm đã bò dậy khỏi giường, thu dọn những bản vẽ đã vẽ tối qua.

Khi hắn đi xuống lầu, lại phát hiện Tiểu Ca và Hoàng Hạo dường như đã dậy sớm, ăn sáng xong đang chờ đợi.

“Hai người dậy sớm thế?” Sở Văn có chút kinh ngạc nhìn hai người, tinh thần của Tiểu Ca rất tốt, nhưng quầng thâm dưới mắt Hoàng Hạo lại rất rõ ràng, cũng không biết tối qua rốt cuộc hắn đã gặp phải chuyện gì.

“Sao thế?

Chẳng lẽ cả đêm không ngủ được sao?” Hoàng Hạo uể oải lắc đầu, cố gắng lấy lại tinh thần trả lời câu hỏi của Sở Văn: “Tối qua tôi dường như đã mơ thấy chủ nhân mộ huyệt mà Sở ca đã nói trước đó.”

Sở Văn lập tức nhìn sang Tiểu Ca, nhưng Tiểu Ca lại lắc đầu trong tầm mắt hắn.

"Tôi không mơ thấy cái gọi là chủ nhân mộ thất đó, nhưng tên nhóc này lại bị đối phương dọa cho bò sang phòng tôi, khăng khăng đòi ngủ chung phòng với tôi." Lúc này, Tiểu Ca trông có vẻ hơi tức giận, ghét bỏ đối phương đã làm phiền giấc ngủ ngon của mình.

Sở Văn nhất thời cười khổ không được, vỗ vỗ vai Hoàng Hạo: "Đối phương đã không thực sự chạy ra ngoài, thì chứng tỏ không có thực lực đó.

Sợ hãi làm gì, chọc tức Tiểu Ca, cẩn thận lúc gặp chuyện, y không giúp đâu đấy." Hoàng Hạo nghe lời Sở Văn nói, lập tức rụt vai, cúi đầu ủ rũ.

Có lẽ hắn không hiểu đạo lý đó, nhưng hắn sợ hãi.

Sở Văn cũng không nói thêm gì nữa, dù sao mỗi người đều có thứ mình sợ, cũng không thể ép đối phương lập tức trở nên gan dạ được.

"Tôi đi nhé." Tiểu Ca gật đầu, Sở Văn cũng không đáp lời Hoàng Hạo đang im lặng bên cạnh, trực tiếp quyết định thời gian xuất phát.

Khi ra đến cửa thôn giả vờ đi ra ngoài thôn, Sở Văn nghe thấy những người dân thôn dường như đang bàn tán.

"Mấy người kỳ lạ đó rốt cuộc làm gì vậy?

Cứ đi rồi lại về, cũng không biết rốt cuộc có mục đích gì, trước đó lại biến mất lâu như vậy." "Mặc kệ họ đi, dù sao cũng mang lại lợi ích cho chúng ta là được, tôi thấy họ ghen tị với nhà dì Lý đó." "Nói bậy, con cái tôi đều có tiền đồ cả, tôi mới không..." Sở Văn bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn những hành vi kỳ quặc của họ quả thật đã thu hút sự chú ý của người dân trong thôn.

Lần này e rằng phải tốc chiến tốc thắng rồi, nếu lại biến mất mấy

ngày như trước, có khả năng những người này sẽ nghi ngờ họ đang làm chuyện xấu, lúc đó mà dẫn đến chính quyền thì không hay chút nào.

"Lần này chúng ta phải nhanh chóng ra tay, giải quyết sớm thì sớm về nhà thôi, những người dân thôn kia đều bắt đầu nghi ngờ mục đích của chúng ta rồi." Tiểu Ca và Hoàng Hạo trầm mặc gật đầu, lúc này họ đi vòng đường xa, lại trở về nơi mộ huyệt ban đầu.

Đến nơi đó, nhìn cái động khẩu không hề có bất kỳ trở ngại nào, họ có chút trầm mặc.

"Một ngày qua, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hoàng Hạo có chút sợ hãi nhìn cái động khẩu, trước đó đám người bị chủ nhân mộ huyệt mê hoặc đều đã về nhà rồi.

Nơi này vô cùng hẻo lánh, không thể nào nhanh như vậy, lại có một đội ngũ khác tìm đến nơi này được.

"Ai mà biết được chứ, không chừng là chủ nhân mộ huyệt đó làm đó?

Cứ xuống trước đã rồi tính." "Sở ca, đừng dọa tôi chứ, nếu thực sự muốn tôi xuống thì hà cớ gì phải nói mấy lời đó chứ." Hoàng Hạo xoa xoa cánh tay, nhất thời cảm thấy vị trí mình đang đứng trở nên vô cùng âm u, vừa lúc đó một trận gió thổi qua, hắn không kìm được mà xích lại gần Sở Văn.

Sở Văn bị phản ứng của hắn chọc cười, đương nhiên hắn cũng không chắc ai đã mở ra, chỉ là muốn dọa Hoàng Hạo thôi, ai ngờ hắn lại sợ chủ nhân mộ huyệt đến vậy.

"Dù sao cũng không có cách nào từ trong quan tài đó ra ngoài được, huống chi nơi này đã bị đào mở ra rồi, chắc chắn là do người khác làm.

Không biết có bao nhiêu người đã đi vào đó.” Hoàng Hạo không sợ hãi nữa, nhất thời vô cùng tức giận nhìn Sở Văn.

“Vậy là Sở ca vừa rồi muốn xem trò cười của tôi đúng không?” Sở Văn nhìn vẻ mặt hậm hực của hắn, lập tức ôm bụng cười lớn.

Tiểu Ca cũng không khỏi khóe miệng cong lên một nụ cười mỉm.

Chương 991

"Thôi được rồi, không cười nữa, chúng ta nhanh chóng đi xuống thôi, nhớ phải cẩn thận một chút, ai biết được tính cách của đám người đã đi vào đó thế nào, nếu giống như những người chúng ta gặp trước đây thì tốt, nhưng nếu..." Mặc dù Sở Văn không nói hết, nhưng hai người kia cũng rõ ý tứ chưa nói hết là gì.

Vì tài vật mà người ta chết, chim vì thức ăn mà vong, nếu có thể thông qua cạm bẫy hãm hại đối thủ để giành được một khoản tài sản lớn, đám người đó tự nhiên rất vui lòng.

Sở Văn cúi xuống sờ vào lớp đất bị đào bới, trông có vẻ như đã bị đào từ hôm qua.

Nếu vậy, đối phương hẳn đã sớm đến được mộ thất cuối cùng, hoặc cũng có thể đi nhầm chỗ.

Sở Văn lau sạch bùn đất trên tay, không tiếp tục suy nghĩ về tình hình của những người kia nữa, trực tiếp từ cái động khẩu đi xuống.

Tiểu Ca và Hoàng Hạo cũng đi theo sau Sở Văn.

Sở Văn lờ mờ nghe thấy tiếng thở dốc, nghe có vẻ như những người đó đang vận động kịch liệt.

Sở Văn nhíu mày, lẽ nào thứ bên trong quan tài đã được thả ra sao?

Nhưng rõ ràng là nó có thể chạy ra ngoài, nhưng lại không thấy bóng dáng đối phương đâu cả.

Hắn tăng nhanh bước chân, đi vào trong.

Khi đi qua mộ thất có ngã ba đường trước đó, sắc mặt Sở Văn đột nhiên trở nên vô cùng khó coi.

“Sở ca, bây giờ anh có nghe thấy không?

Bây giờ tôi cũng chỉ có thể nghe thấy một số tiếng la hét của con người, nhưng không nghe rõ rốt cuộc họ đang nói gì.” Hiện tại cách vị trí đó rất gần, tự nhiên có thể nghe thấy tiếng của đối phương, nhưng vì có một bức tường đá dày chắn ngang, nên Tiểu Ca không nghe rõ đối phương đang nói gì.

“Tiểu Ca, đỡ tôi, tôi sẽ điều khiển cái công tắc đó một lần nữa.” Sở Văn không giải thích gì, chỉ quay đầu nhìn Tiểu Ca nói.

Bây giờ cứu người là quan trọng, còn về giải thích thì để sau.

Tiểu Ca tự nhiên cũng không do dự, nhanh chóng đi đến bên cạnh Sở Văn, đỡ hắn.

Khi chạm vào cái công tắc đó, Sở Văn liền nhận ra cái công tắc đó quả thật đã trở lại trạng thái ban đầu.

Hắn không khỏi có chút may mắn, may mà có thể mở ra được, nếu không thì chỉ có thể dùng thuốc nổ để phá cái cửa đá đó.

“Hoàng Hạo, chuẩn bị đi, lát nữa có khả năng sẽ xuất hiện một số thứ kỳ quái.” Hoàng Hạo ngây người vài giây mới phản ứng lại, khi hắn rút trường đao ra, Sở Văn cũng dùng sức nhấn xuống.

Nhanh chóng liền nghe thấy tiếng ba cánh cửa đá của mộ thất mở ra.

Tiểu Ca nhanh chóng thả Sở Văn xuống, cả hai cũng cầm chặt vũ khí, cảnh giác nhìn bức tường nơi vừa phát ra âm thanh.

Tuy nhiên, kỳ lạ là sau khi cánh cửa đó mở ra, những tiếng cầu cứu trước đó lại đều biến mất.

Sở Văn cảm thấy càng thêm bất an, chẳng lẽ không thể nào những người đó đã chết rồi biến mất mà không kịp phát ra tiếng kêu thảm

thiết nào sao.

Hoàng Hạo nhìn về phía Sở Văn, Sở Văn nhận ra ánh mắt của hắn, quay đầu lại.

"Vừa rồi tôi nghe có người cầu cứu." Hoàng Hạo chợt phản ứng lại, không khỏi rùng mình một cái.

Nếu Sở ca không nghe lầm, vậy thì cảnh tượng trước mắt này quá mức quỷ dị rồi.

"...Chúng ta có nên đi xem cánh cửa đó không?" Tuy nhiên, họ vẫn giữ tư thế phòng thủ, đợi rất lâu cũng không phát hiện có thứ gì kỳ lạ từ cánh cửa vừa rồi xuất hiện.

Hoàng Hạo có chút bồn chồn hỏi, mặc dù Sở Văn không trực tiếp nói ra mục đích quay trở lại của mình, nhưng hắn lờ mờ đoán được Sở Văn quay lại là để hủy diệt thứ bị phong ấn kia.

"Không được, tôi xuống đó không chừng sẽ trúng bẫy của đối phương, mục đích của tôi không phải là để đối đầu trực diện với quái vật trong mộ thất." Hoàng Hạo có chút căng thẳng gật đầu biểu thị đã hiểu, nhưng vừa định thu lại trường đao trong tay thì Sở Văn lại ngăn lại.

Hắn khó hiểu nhìn Sở Văn, rõ ràng họ đều phải tiếp tục đi về phía trước rồi, sao lại không thu vũ khí?

"Cậu có thể đảm bảo lát nữa sẽ không có thứ gì kỳ quái từ bên trong lao ra tấn công không?" Hoàng Hạo vội vàng lắc đầu, hắn không thể đưa ra lời đảm bảo đó, cũng bị lời nói của Sở Văn dọa cho sợ hãi, không kiên trì đòi thu lại cây trường đao có chút vướng víu khi di chuyển nữa.

Tuy nhiên, khi Sở Văn vừa đặt chân lên bậc cầu thang ở cánh cửa giữa, hắn lại nghe thấy tiếng cầu cứu đã biến mất trước đó.

Lần này những lời mà những người kia nói, Hoàng Hạo và Tiểu Ca cũng đều có thể nghe rõ, không biết có phải vì cánh cửa đó đã được thu lại, nên đối phương mới muốn dẫn dụ ba người xuống dưới hay không.

Hoàng Hạo lập tức sợ hãi đến mức đánh rơi trường đao trong tay, ôm chặt lấy Sở Văn.

“Nhanh buông tôi ra, nếu có thứ gì chạy ra ngoài, lúc đó sao tôi phản kích được?” Hoàng Hạo lập tức sợ hãi đến mức đánh rơi trường đao trong tay, ôm chặt lấy Sở Văn.

“Nhanh buông tôi ra, nếu có thứ gì chạy ra ngoài, lúc đó sao tôi phản kích được?” Hoàng Hạo bị sắc mặt của Sở Văn dọa cho sợ hãi, không dám tiếp tục ôm chặt Sở Văn để tìm kiếm sự an ủi về mặt tâm lý, đành im lặng nhặt lại trường đao bị vứt trên đất.

“Để ý mấy thứ này làm gì?

Chương 992

Nhanh chóng tiếp tục đi lên đi, đi lên mới là mục đích của tôi." Hoàng Hạo đành với vẻ mặt vô cảm đi phía trước, Sở Văn và Tiểu Ca thì đi phía sau, tuy không cảm thấy cánh cửa đó sẽ có thứ gì xuất hiện, nhưng dù sao cũng cần phải đề phòng.

Cùng với việc khoảng cách đến mộ thất kia càng lúc càng xa, những tiếng cầu cứu mà Sở Văn nghe thấy càng lúc càng oán hờn, khiến hắn như thể đang ở trong một bộ phim ma.

"Anh có thấy cái mộ mà chúng ta tìm được càng lúc càng tà môn không?

Trước đây thì tốt, ít nhất cũng chỉ là những quái vật kỳ quái bị côn trùng ký sinh, nhưng bây giờ lại như thể dính dáng đến phim ma, nào là Hoàng phù nào là tiếng cầu cứu kỳ lạ đó." Sở Văn không ngăn cản Hoàng Hạo lẩm bẩm, lúc này chắc chắn không có thời gian đi an ủi đối phương, nếu có thể mang lại cho hắn một chút cảm giác an toàn thì cứ để hắn lẩm bẩm nhỏ giọng đi.

Tiểu Ca thì không "Phật hệ" như Sở Văn, y cảm thấy tiếng động do Hoàng Hạo phát ra rất phiền toái.

"Nói thêm một câu nữa, tôi sẽ ném cậu vào cánh cửa đó ngay lập tức." Hoàng Hạo lập tức im miệng, hắn tin Tiểu Ca tuyệt đối sẽ làm thật.

Suốt đường đi, ngoài con đường đầy cơ quan ra, Sở Văn cũng không gặp phải bất kỳ thứ quái vật mới nào xuất hiện.

Điều này không khỏi khiến Sở Văn thở phào nhẹ nhõm, xem ra quái vật trong mộ thất này không thể phục sinh vô hạn.

Khi đi qua cây cầu gỗ đó, Sở Văn theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện con mãng xà khổng lồ trên đỉnh đầu đang nhắm mắt, không biết nó có luôn như vậy kể từ khi họ rời đi hay không, hay chỉ đến khi họ vào lại mới như thế.

"Sở ca, chúng ta nhanh chóng đi thôi, đừng nhìn đông nhìn tây nữa, vạn nhất chọc giận thứ trên đỉnh đầu thì sao?" Hoàng Hạo cẩn thận kéo vạt áo của Sở Văn.

Hắn vốn dĩ nhát gan, sau sự kiện cầu cứu quỷ dị vừa rồi, luôn cảm thấy nơi mình đang ở bất cứ đâu cũng không đúng, vì vậy không dám tiếp tục ở lại.

Sở Văn có chút buồn cười nhìn hắn một cái, nhưng cũng không tiếp tục quan sát con mãng xà khổng lồ trên đỉnh đầu nữa.

"Biết cậu nhát gan rồi, thôi được, tôi không quan sát nữa, bây giờ chúng ta nhanh chóng đi vào đi, vào sớm thì giải quyết sớm." Hoàng Hạo gật đầu như bổ củi, rồi đi tiên phong ở phía trước.

Tiểu Ca đành nhíu mày kéo hắn lại.

"Chưa buộc dây thừng." "Chắc không sao đâu, tôi đã đi nhiều lần rồi mà..." Dưới ánh mắt sắc lạnh của Tiểu Ca, giọng Hoàng Hạo càng lúc càng nhỏ đi, cuối cùng hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt Tiểu Ca, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào mũi giày, lẩm bẩm.

"An toàn là trên hết, ai biết có chuyện gì đột nhiên xảy ra không?" Sở Văn vội vàng lấy sợi dây thừng trong ba lô ra hòa giải, sau khi buộc cả ba người lại với nhau mới cẩn thận đi qua cây cầu gỗ đó.

"Cuối cùng cũng xong rồi, mỗi lần đi qua cây cầu gỗ này, tôi luôn sợ thứ trên đỉnh đầu sẽ mở mắt tấn công tôi." "Nên mới bảo cậu buộc dây thừng đó." Hoàng Hạo không dám nói thêm một lời nào, chỉ có thể cẩn thận nhìn Tiểu Ca một cái rồi tháo nút thắt dây thừng trên eo ra.

“Đừng, chúng ta nhanh chóng tiếp tục đi thôi.” Trong lòng Sở Văn luôn có một cảm giác bất an, càng đi sâu vào trong, cảm giác bất an trong lòng càng mạnh mẽ, cũng không biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng hắn không thể bỏ mặc nó, nhất định phải tiêu diệt thứ bên trong quan tài đó.

Điều mà Sở Văn cảm thấy càng quỷ dị hơn, là ngay cả khi đi sâu vào trong, hắn vẫn có thể nghe thấy tiếng cầu cứu đó, dường như càng lúc càng lớn, cuối cùng thậm chí còn như tiếng thì thầm bên tai.

“Mấy người thật sự không nghe thấy tiếng cầu cứu đó sao?” Sở Văn gãi gãi đầu, cũng không biết rốt cuộc chủ nhân mộ huyệt chỉ nhằm vào một mình hắn, hay hai người kia cũng vậy, chỉ là không biểu hiện ra mà thôi.

“Không có mà, có lẽ là do tai anh bị ù rồi, tôi có nghe thấy tiếng cầu cứu nào đâu?” Hoàng Hạo phản ứng lại, Sở Văn đã nghe thấy tiếng cầu cứu đó trước đây, nhưng hắn thực sự không nghe thấy nữa.

Nếu có thể nghe thấy, e rằng hắn đã bị mộ huyệt dọa cho không đi nổi rồi, chứ đừng nói là như bây giờ bình thường leo lên cầu thang.

Tiểu Ca quay đầu nhìn Sở Văn, y tin rằng Sở Văn hỏi vậy tuyệt đối không phải đột nhiên có suy nghĩ đó.

“Không phải anh lại nghe thấy rồi sao, nhưng khoảng cách đã xa như vậy, tai có thính đến mấy cũng không nên nghe thấy chứ.” Sở Văn tự nhiên cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng không muốn dọa Hoàng Hạo, đành lắc đầu với Sở Văn, ý bảo không có chuyện gì.

Tiểu Ca hơi lo lắng nhìn Sở Văn một cái, rồi lại thu hồi ánh mắt, đối phương không nói ra, vậy thì chuyện đó chắc không quá nghiêm trọng.

Tuy nhiên, khi đi đến nửa chặng đường dẫn đến mộ thất tầng trên cùng, Sở Văn lại cảm thấy càng lúc càng khó chịu.

Trước đó chỉ là tiếng cầu cứu bên tai, bây giờ lại như thể những âm thanh đó phát ra từ trong não, vô cùng ảnh hưởng đến tư duy hiện tại của hắn.

Sở Văn đột nhiên linh quang lóe lên, vội vàng từ trong ba lô lấy ra cái linh đang mà Sở lão đầu đã để lại cho hắn lúc trước.

Tiểu Ca và Hoàng Hạo tự nhiên chú ý đến hành động của Sở Văn, đều tò mò nhìn cái linh đang hắn lấy ra trong tay.

"Cái linh đang này trông rất cổ xưa, không biết rốt cuộc sẽ đáng giá bao nhiêu tiền." "Thôi đi, đây là bảo vật truyền gia, không bán đâu." Hoàng Hạo vội vàng xin lỗi, biểu thị hắn không rõ đó là đồ vật truyền lại từ gia đình Sở Văn.

Sở Văn không để ý khoát khoát tay, hắn và Hoàng Hạo bây giờ cũng không quá thân thiết, lịch sử của cái linh đang này ngay cả Tiểu Ca còn không biết, huống chi là Hoàng Hạo?

Sau khi lấy cái linh đang ra, Sở Văn cảm thấy thế giới lập tức trở nên thân thuộc hơn, trong đầu hắn không còn tiếng cầu cứu khiến hắn nhức đầu nữa.

"Được rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi." Tiểu Ca có chút kỳ lạ nhìn Sở Văn một cái, y nhận thấy, sau khi lấy cái linh đang ra, trạng thái của Sở Văn trông tốt hơn lúc nãy, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Đi nhanh lên, đi nhanh lên, nếu tôi còn tiếp tục ngây người ở đây không chừng sẽ xảy ra chuyện bất ngờ đó." Tiểu Ca gật đầu, không tiếp tục chú ý đến động tĩnh của Sở Văn nữa, thu hồi ánh mắt, cúi đầu đi lên.

Sở Văn thở phào nhẹ nhõm, sợ Tiểu Ca lúc đó sẽ hỏi, cái linh đang này rốt cuộc từ đâu mà có.

Dù sao trước đây họ đã hợp tác lâu như vậy rồi, nếu không nói rõ lịch sử của cái linh đang này thì có chút áy náy, nhưng nếu nói ra lại vi phạm lời hứa với Sở lão đầu trước đó.

Chương 993

Trong lúc Sở Văn đang suy nghĩ, nếu Tiểu Ca thực sự hỏi về lịch sử của cái linh đang này, rốt cuộc nên bịa ra một cái cớ thế nào thì hắn nghe thấy Tiểu Ca nhắc nhở.

"Đến nơi rồi." Sở Văn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện quả thật đã đến mộ thất tầng trên cùng.

Hắn lập tức siết chặt cái linh đang trong tay, kể từ khi đến mộ thất tầng trên cùng, hắn liền cảm thấy cái linh đang trong tay không ngừng rung động.

Tiểu Ca và Hoàng Hạo cũng đều bị tiếng chuông phát ra từ linh đang thu hút sự chú ý, đều tò mò nhìn cái linh đang trong tay Sở Văn.

"Sở ca, lắc cái linh đang đó nhanh thế để chiêu hồn à?" Sở Văn lắc đầu, lúc Sở lão đầu đưa thứ này cho hắn, cũng không giới thiệu tác dụng cũng như đặc điểm của cái linh đang này, bây giờ hắn đối với cái linh đang này mù tịt, chỉ biết đó là một thứ vô cùng lợi hại.

"Đừng quan tâm nhiều thế, chú ý đến cái quan tài kia đi." Sở Văn cảm thấy sự bất thường của cái linh đang này đều là do con quái vật bị phong ấn kia gây ra, nếu không thì cái linh đang này lúc vừa đi lên không hề rung động, bây giờ lại đang điên cuồng rung lắc, chẳng phải chứng minh quả thật là do thứ đó gây ra sao?

"Biết rồi biết rồi." Hoàng Hạo không tiếp tục nhìn Sở Văn nữa, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào cái quan tài.

Tiểu Ca thì không dễ dỗ như vậy, y vẫn đang nhìn cái linh đang đang rung động kịch liệt trong tay Sở Văn.

"Anh có thể khống chế nó, đừng để nó tiếp tục rung động được

không?

Tiếng linh đang phát ra có chút chói tai.” Sở Văn với vẻ mặt ngượng ngùng nhìn Tiểu Ca, nếu có thể khống chế được cái linh đang này, thì hắn đã khống chế từ sớm rồi, làm sao có thể đợi Tiểu Ca nhắc nhở chứ?

Tiểu Ca nhìn vẻ mặt Sở Văn liền hiểu ra, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Tuy nhiên, ba người nhìn chằm chằm rất lâu, nhưng cỗ quan tài vẫn không động đậy.

Trong mộ thất tầng trên cùng chỉ có tiếng “đinh đang đinh đang” do cái linh đang không ngừng rung lắc phát ra.

“Bây giờ tôi không cảm thấy thứ trong quan tài đáng sợ nữa, ngược lại còn thấy tiếng linh đang trong tay Sở ca nghe rất quỷ dị.” Sở Văn không còn cách nào, đành nhún vai, biểu thị mình không thể khống chế được.

“Có phải vì phong ấn trên đó quá nhiều, nên thứ trong quan tài không có động tĩnh gì không?” Tiểu Ca nhìn lớp phù chú dày đặc và những dải băng gạc dính máu của Sở Văn vẫn chưa khô trên quan tài, suy đoán.

Sở Văn lúc này mới nhớ ra, khi rời đi, để ngăn thứ bên trong chạy ra ngoài, hắn đã cố ý gia cố phong ấn.

Điều này khiến Sở Văn có chút phân vân, nếu bây giờ gỡ bỏ phong ấn, thì mọi nỗ lực trước đó sẽ đổ sông đổ biển, nhưng nếu không gỡ bỏ phong ấn thì hắn cũng không dám ngủ một giấc ngon lành ở bên ngoài.

“Tôi sẽ gỡ bỏ Hoàng phù và băng gạc trên đó, tôi sẽ giải quyết thứ này, không thể cứ nhìn chằm chằm nửa ngày được.” Sở Văn cảm

thấy tần suất rung động của cái linh đang trong tay đang không ngừng giảm bớt, liền thở phào nhẹ nhõm.

Nếu cái linh đang trong tay còn rung động kịch liệt nữa, thì hắn sẽ không thể tham gia vào trận chiến được.

Trước khi đẩy cánh cửa đá ra, Sở Văn không định đưa Tần Phong và Hoàng Hạo vào trong, để Cảnh Chỉ Hành và một người ở lại bên ngoài tiện chăm sóc.

Mọi người tay cầm vũ khí, tiếng Lâm Nịnh nuốt nước bọt trong động thất nghe rõ mồn một.

Sở Văn vỗ vai hắn: "Tay chân không nhanh bằng tôi thì lát nữa cứ ở phía sau cùng, thấy tình hình không ổn thì lập tức cõng một người bên ngoài mà chạy.

Đừng quá lo lắng, tôi cũng đã xông qua không ít đại mộ rồi, lúc này nên tin tưởng tôi đây chứ." Nói xong, hắn vẫn đứng ở phía trước nhất, đẩy cánh cửa ra trước.

Bên trong cánh cửa không hề có cảnh quần ma loạn vũ như tưởng tượng, ngược lại còn khá yên tĩnh.

Thứ duy nhất khiến mọi người cảm thấy rùng mình là nhiệt độ bên trong đã xuống dưới âm mười mấy độ.

Hoàng Phàm khoác một chiếc áo khoác mỏng, với thân hình gầy gò, rụt rè bước lên phía trước dò đường.

Lúc này, toàn bộ cảnh tượng bên trong đã hiện ra trước mắt mọi người.

Đầu tiên đập vào mắt là một cỗ quan tài đen kịt, trên vòm trần bảy viên dạ minh châu được bày trí theo hình Bắc Đẩu Thất Tinh, chiếu sáng toàn bộ chủ thất.

Quan tài hơi lún xuống một cái rãnh đá, các khe hở xung quanh đáy đóng thành một lớp băng màu đỏ sẫm, trông như máu tươi bị phong kín trong băng.

Phía trên có hai đầu thú đồng, treo từ đỉnh mộ xuống, há miệng hướng về phía trên quan tài, như thể sẽ phun ra thứ gì đó từ bên trong.

Hai bên vách tường trái phải đều có nhiều viên gạch đá nhô ra.

Những viên gạch này đã lâu năm, các góc cạnh đã bạc màu và nứt nẻ.

Mộ huyệt này tuy không lớn bằng cái vừa nãy, nhưng cách bố trí thì không hề kém cạnh chút nào.

Chỉ riêng bảy viên dạ minh châu trên đỉnh đã là vô giá rồi, chưa kể đến những vật bồi táng khác trong mộ.

Nhưng sau mấy trận phong ba vừa rồi, không một ai còn cảm thấy những thứ này dễ lấy được.

Bên trong càng yên tĩnh, lòng người càng sợ hãi.

Hoàng Phàm vốn dĩ nhìn thấy những bảo vật phía trước cũng khá động lòng.

Chương 994

Chân trước vừa bước một bước, nhưng người phía sau lại không có động tĩnh gì.

Điều này khiến hắn không hiểu rõ nguyên do, nhưng cũng không dám hành động tiếp.

Sở Văn bình tĩnh lại, nhìn cảnh tượng này luôn cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng trong đầu lại đang vận chuyển cực nhanh.

Cuốn tà thuật mà sư phụ truyền lại chỉ nói về phương pháp luyện chế ác quỷ, nhưng cách bố trí ở đây lại giống như một đạo trường trấn áp tà vật.

Nhìn cỗ quan tài kia quả nhiên không phải tầm thường.

Tiếp đó, Sở Văn chỉ huy hai người cẩn thận bước tới hai bước.

Hai người không phát hiện ra điều gì bất thường, liền không nhịn được đi đến bên cạnh bệ trưng bày, nhìn chằm chằm vào mấy món cổ vật được đặt trên đó.

Sở Văn nhìn thấu tâm tư của họ, mặc dù tiềm thức mách bảo rằng những thứ này có thể có bẫy, nhưng hai người vốn dĩ là người dò đường, để họ lên trước loại bỏ rủi ro cũng không sao.

Dù sao thì túi của cả đoàn cũng đã đầy ắp trong mộ thất trước rồi, điều quan trọng nhất lúc này là phải sống sót.

Hoàng Phàm thực ra là một người cực kỳ nhát gan, nhưng nhìn những món cổ vật được bày biện trên đó, mỗi món đều có kiểu dáng phi phàm.

Hắn cũng đã trộm mộ bao lâu rồi, nhưng tất cả những thứ từng thấy trong mộ có lẽ còn không bằng một nửa giá trị của những thứ ở

đây.

Hắn đưa tay về phía cái ấm tử sa kiểu Tống Đại, chộp lấy nó, sau đó căng thẳng quan sát động tĩnh của cỗ quan tài phía trước.

Những người khác cũng đứng phía sau nghiêm chỉnh chờ đợi.

Lý Nam cũng không dám liều lĩnh như vậy.

Sau khi quan sát một lúc, xác nhận không có gì bất thường, hắn cũng không nhịn được cầm lấy một cái bình sứ Thanh Hoa bỏ vào ba lô.

Sở Văn nhìn hai người, cũng không ngăn cản.

Thông thường, những món đồ thật sự tốt chủ mộ sẽ đặt cùng trong quan quách.

Hai người này chắc cũng không có kiến thức, những món đồ trong mộ thất vừa rồi đã khiến họ không còn hứng thú với những thứ bề ngoài này.

Vài món có thể mang đi, thì cứ lấy vậy.

Trần Tuyệt thì tiếc nuối nhìn cái ấm tử sa kia một cái.

Mặc dù đã thu được rất nhiều đồ tốt rồi, nhưng ai lại chê bảo bối nhiều chứ.

Sau khi mấy món đồ nhỏ trên bệ trưng bày đều bị lấy đi, hắn mới hoàn hồn, nhìn sắc mặt có chút bất mãn của mấy người phía sau, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

Mặc dù hai người đi trước không gặp bất trắc gì, nhưng ai cũng nhận ra trận pháp quanh cỗ quan tài này không hề tầm thường.

Phía trên thì thất tinh, phía dưới thì bát quái, nếu không phải trấn áp yêu tà thì đến bà nội cả đời không đọc sách của Hoàng Hạo cũng không tin.

Mặc dù Sở Văn không để ý mấy món cổ vật nhỏ nhặt, nhưng hắn cần phải răn đe những người này: "Tôi bảo mấy người đi đầu trận, là để dùng mạng thử cơ quan đấy, chứ không phải mở cửa cho mấy người vào cướp cổ vật đâu.

Vừa vào đã nhét đầy đồ vào người, không sợ tôi giết người diệt khẩu à?" Hoàng Phàm và Lý Nam nghe xong, thân thể có chút cứng đờ, nhưng cũng biết hiện tại đang bị người khác khống chế, không nên đắc tội Sở Văn.

Bất đắc dĩ, Hoàng Phàm cầm túi xám xịt đi về.

Sở Văn lấy túi của Hoàng Phàm, còn túi của Lý Nam thì ném trả lại.

Sở Văn cũng biết bây giờ cần dùng đến họ, chỉ bắt họ liều mạng thì chắc chắn không được.

Đến cả bà thím Vương ở đầu làng cũng biết, nuôi chó thì không thể chỉ đánh gậy, phải cho vài khúc xương để gặm chứ.

Hoàng Phàm nhận lấy cái túi, có chút ngạc nhiên.

Khi làm việc, hắn cũng đụng không ít đồng nghiệp, nhưng nào có ai không nhìn những tài bảo này mà mắt đỏ ngầu, sáu thân không nhận.

Đây là lần đầu tiên được cho đồ.

Hơn nữa, vừa rồi Sở Văn còn cứu sư phụ hắn.

Khóe mắt gã đàn ông gầy gò không kìm được đỏ hoe.

"Nhìn tổn thất của mấy cậu cũng thảm đấy.

Để mấy cậu liều mạng, thì tôi sẽ trả lương.

Chương 995

Nói trước nhé, cái mộ này không an toàn như vẻ ngoài đâu, có mang được bảo vật ra ngoài sống sót hay không thì còn tùy vào số mấy cậu." Sở Văn nói xong, trái tim đang treo lơ lửng của gã đàn ông trong đội cũng được buông xuống.

Hắn biết, tạm thời sẽ không bị giết người diệt khẩu, điều duy nhất cần lo lắng là làm sao ra khỏi cái mộ chết tiệt này.

Sở Văn tiếp tục sắp xếp mọi người thám hiểm mộ thất.

Mặc dù nhất thời không dám mở quan tài, nhưng ở những nơi khác thì có thể thoải mái động tay động chân dò xét.

Anh em nhà họ Lâm sờ soạng những viên gạch nhô ra trên hai bên tường, nhưng không hề chạm phải cơ quan nào, cũng không tìm thấy chỗ nào có thể ấn xuống.

Dường như những viên gạch này chỉ được xếp trên tường để trang trí.

Những người còn lại thì kiểm tra các cột đá dựng đứng trong mộ thất, gạch lát sàn và những thứ khác, chỉ có Sở Văn và Tiểu Ca dám dò xét gần cỗ quan tài.

Sở Văn như chợt nhớ ra điều gì đó, ngẩng đầu nhìn lên vòm trần nơi bảy viên dạ minh châu đang toả sáng.

Trước đó, hắn chỉ mãi nhìn ánh sáng và vị trí bày trí của bảy viên dạ minh châu, mà không chú ý đến những hoa văn ẩn giấu giữa chúng.

Tiểu Ca theo ánh mắt Sở Văn nhìn tới, cũng nhìn thấy những hoa văn đó, nhất thời cũng khó che giấu sự kinh ngạc.

Đó là những hoa văn rất giống với phù văn chú ngữ giáng lâm mà

hệ thống đã nhắc nhở khi tiến vào nội thất trước đó.

Thậm chí bên cạnh còn có một hàng chữ viết nguệch ngoạc, tuy không thể dịch ra nhưng chắc chắn có liên quan đến chú ngữ.

Nhất thời, trong lòng hai người dâng trào cảm xúc, vội vàng gọi Tiền Ngũ Thúc đến.

Để cẩn thận, Tiền Ngũ Thúc không giẫm lên quan tài.

Lần này, Sở Văn và Tiểu Ca cùng làm thang người, đỡ Tiền Ngũ Thúc lên trên.

Tiểu Ca lộ vẻ lo lắng, dù sao lần trước khi Tiền Ngũ Thúc xem phù văn trong nội thất, ông ấy đã trông như nhìn thấy thứ đáng sợ nhất, thậm chí còn chìm đắm trong nỗi sợ hãi không thể thoát ra.

Tiền Ngũ Thúc nhìn phù văn đó.

Lần này, ông ấy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn sững sờ một lúc sau khi nhìn chằm chằm vào phù văn.

Một lát sau, Tiền Ngũ Thúc vẫy tay, ra hiệu có thể hạ ông ấy xuống.

Tiền Ngũ Thúc đứng vững, miệng há hốc, mặt đầy vẻ sợ hãi.

Ông ấy uống một ngụm nước để trấn tĩnh, thở dài rồi nói: “Loại chú ngữ này nhắm vào linh hồn con người.

Kẻ trúng chú sẽ bị quỷ hồn gần đó chiếm giữ thân thể khi cảm xúc suy sụp nhất và không còn khả năng kháng cự, bị đưa vào trong mộ huyệt, trở thành một phần của nó.

Những xác chết bên ngoài sẽ tiến hóa thành huyết thi.” “Thế thì không có cách giải quyết sao!” Sở Văn cũng từng gặp chú ngữ, nhưng nếu không phát tác thì chết ngay tại chỗ, hoặc vĩnh viễn chìm đắm trong ảo giác.

Tuy nhiên, tỷ lệ kích hoạt cũng không cao, và thường có cách hóa giải.

Nhưng loại chú ngữ như dấu ấn này, hầu như đều do quỷ hồn ra tay sau đó, căn bản không có cách nào giải được.

Giống như chữa bệnh vậy, bản thân không có triệu chứng, một khi phát bệnh là chết, bác sĩ cũng không cứu được.

Lúc này, Hoàng Phàm đang sờ soạng trên các cột đá, tượng đồng xung quanh, chạm phải một khối nhô ra lạnh buốt.

Hắn giật mình sợ hãi, không cẩn thận ấn nó xuống.

Đột nhiên, trong mộ huyệt vang lên tiếng cơ quan hoạt động kẽo kẹt, hai cái miệng thú hướng về phía quan tài đột nhiên phun ra sương khí.

Sở Văn phản ứng nhanh, hét lớn: "Mau bịt mũi miệng lại, đeo mặt nạ vào!" Không lâu sau, sương mù ngừng lại, làn khói trắng chỉ chìm xuống dưới đầu gối.

Mộ thất vốn dĩ lạnh đến mức mọi người không chịu nổi, cũng đột nhiên ấm trở lại.

Nhưng lúc này, biến cố kinh hoàng đột nhiên xảy ra.

Dường như nhiệt độ tăng vọt đã đánh thức thứ đang ngủ say trong quan quách, cỗ quan tài vốn yên tĩnh bỗng chấn động hai cái, ngay sau đó nắp quan tài trượt xuống.

Biến cố bất ngờ khiến mọi người đều kinh hãi thất sắc, Sở Văn và những người khác vội vàng lùi lại hai bước, siết chặt trường đao trong tay, trừng mắt nhìn về phía quan quách.

Nắp quan tài vừa rơi xuống đất, một xác chết toàn thân bị huyết nhục thối rữa bao phủ nhảy ra ngoài.

Cái xác đó có đầu mà không có mặt, bề mặt cơ thể bị huyết nhục đỏ sẫm bao bọc, miệng nứt đến tận tai, trên người tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc, khi di chuyển còn có thịt nát rơi xuống.

Có lẽ cái xác vừa mới rã đông, những mảnh băng vụn trên người vẫn còn lờ mờ nhìn thấy được, rõ ràng động tác không được linh hoạt lắm, chưa lập tức lao vào đám đông.

Chương 996

Sở Văn và Tiểu Ca nhìn nhau, quyết định không để ý thứ này, nhanh chóng ra tay trước khi nó hoàn toàn hồi phục.

Hơn nữa, họ còn chưa xác định được thứ này có phải là ác quỷ từ Cực Hàn Chi Địa được nhắc đến trên bia đá hay không.

Khi hai người rút đao xông lên, cái xác đó mở mắt.

Không sai, là nhãn cầu.

Hai khối thịt cầu hơi lớn hơn mặt người được khảm vào hai hốc mắt, co rút phình to như hai trái tim có sự sống.

Mặc dù đã có nhiều năm kinh nghiệm xuống mộ, nhìn thấy vô số thi thể, Tiểu Ca vẫn sững sờ một lúc sau khi nhìn rõ cái xác đó.

Khi Tiểu Ca quay đầu lại, cái xác đó đột nhiên xuất hiện ở vị trí của Sở Văn.

Năm ngón tay thon dài màu đỏ máu đâm vào bụng Sở Văn, sau đó lại với tốc độ sấm sét vỗ tới.

Tiểu Ca vội vàng rút đao chống đỡ, sau đó kinh hãi phát hiện thân thể Sở Văn bên cạnh đã xảy ra biến hóa.

Thân thể hắn nhanh chóng teo lại, toàn thân dần nhuộm một màu tím bầm, vết thương ở bụng bị đâm vào lập tức lành lại, rồi đứng dậy!

Tiểu Ca kinh hãi thất sắc: "Ác quỷ này lại mạnh đến vậy sao, chỉ một chớp mắt đã biến Sở Văn thành huyết thi rồi!" Trong chốc lát, Tiểu Ca dâng lên một cảm giác vô lực.

Đối mặt với Sở Văn vừa đứng dậy, y tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Mộ huyệt này lại hung hiểm đến vậy, lần này mình phải bỏ mạng ở đây rồi.

Mà thôi, chết trong tay Sở Văn cũng không tệ.” Tiểu Ca tuyệt vọng nghĩ thầm trong lòng.

Lúc này, tiếng chuông “linh linh linh” đột nhiên vang lên bên tai Tiểu Ca.

Cơn đau dữ dội như dự đoán không hề xuất hiện, cảm giác khi xông lên Sở Văn cũng không giống như chạm vào cương thi.

Đầu Tiểu Ca bỗng nhói lên một trận, mắt hoa lên, rồi khi mở mắt ra nhìn lại, Sở Văn cũng không phải là Sở Văn huyết thi nữa.

“Trúng ảo giác rồi, không chỉ có một xác chết đâu.” Tiếng Sở Văn vang lên bên tai.

Những người khác trong mộ nghe thấy tiếng chuông, từng người một tỉnh lại trong sự mơ màng.

Trần Tuyệt phát hiện mình và Lương Sơn đang cầm một thanh trường đao chém về phía Tiền Ngũ Thúc.

Lâm Viễn cầm đao ngồi bệt một bên, còn một người khác trong tiểu đội đạo mộ vì bị Sở Văn trách mắng nên đang đánh nhau tay không.

Lúc này, cái xác đang đứng ở vị trí mà Tiểu Ca vừa đứng, tiếng Trấn Hồn Linh dường như khiến nó hơi sững sờ.

“Bây giờ không kịp giải thích nữa rồi, Hoàng Phàm và ba người kia lùi ra ngoài cửa, trong này không cần nữa.

Hiện tại, những người còn lại giúp tôi tạm thời cầm chân con ác quỷ này, tôi sẽ chuẩn bị đồ nghề.” Sở Văn ra lệnh.

Sở Văn quay người nhét Trấn Hồn Linh vào tay Tiểu Ca.

Cái chuông này dùng đơn giản, dường như có thể tạm thời làm chậm động tác của con ác quỷ.

Lúc này đưa cho Tiểu Ca là tốt nhất, dù sao một khi cầm vũ khí, giao chiến toàn diện với ác quỷ thì chưa chắc đã có thời gian dùng đến nó.

Sở Văn nhanh chóng lấy từ trong bọc ra Đào Mộc Kiếm, Ngũ Đế Tiền và một hộp bột phấn, rồi mặc lên người một bộ áo bào đen.

Sau khi rắc bột phấn lên Đào Mộc Kiếm, hắn lập tức lao về phía cái xác.

Tiểu Ca vừa đánh với cái xác rất chật vật, một mặt vừa phải đề phòng nó gây ảo giác, một mặt lại phải đối phó với công thế ngày càng mãnh liệt của nó.

Sau khi ra ngoài, khí lực và độ linh hoạt của cái xác đều tăng lên đáng kể, hơn nữa những mảnh thịt rơi ra từ người nó còn có kịch độc.

Thịt thối trên người theo động tác văng xuống đất, lập tức làm tan một vùng sương khí, và sau khi rơi xuống đất còn bốc lên một trận khói đặc.

Thứ này còn đáng sợ hơn cả cơ quan trên bậc đá, bất luận là ai cũng không dám dính một chút nào vào người.

Lúc này, những người đang đối phó với con xác chết kia chỉ còn ba người: Sở Văn, Tiểu Ca và Tiền Ngũ Thúc.

Cũng trong lúc quan quách xảy ra dị biến, Tiền Ngũ Thúc đã dán những lá bùa đã chuẩn bị sẵn lên người.

Thế nên, khi những người khác đều trúng ảo ảnh, ông ấy đã kịp thời ngăn cản Lương Sơn, Trần Tuyệt và Lâm Viễn.

Lúc này, Tiền Ngũ Thúc cũng cầm một thanh Đào Mộc Kiếm, cùng

với Sở Văn cầm Đào Mộc Kiếm và Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao, vây đánh con ác quỷ.

Chương 997

Mặc dù thịt thối trên người xác chết có kịch độc, nhưng bộ áo bào đen của Sở Văn không biết được chế bằng pháp môn gì, thịt thối bắn vào hoàn toàn không hề hấn gì.

Tiền Ngũ Thúc thầm nghĩ: "Sở Văn quả nhiên không đơn giản.

Hắn ắt hẳn là người của ẩn cư thế gia nào đó.

Những bảo vật kỳ lạ này thường là truyền thừa cốt lõi của các thế gia bí ẩn, vậy mà lại có thể mang vào mộ huyệt." Nếu Sở Văn biết Tiền Ngũ Thúc chỉ bằng vài vật ngoài thân mà có thể suy đoán ra nhiều thông tin đến vậy, chắc chắn hắn sẽ vô cùng kinh ngạc.

Dù sao nếu không phải lúc đó Sở lão đầu đích thân nói ra, hắn căn bản không hề biết trên thế giới này còn có ẩn tàng thế gia.

Khi chiến đấu bắt đầu, Sở Văn ở phía trước, ngăn chặn "ám khí" từ thân thể xác chết, Tiểu Ca và Tiền Ngũ Thúc tấn công từ hai bên.

Lúc mới bắt đầu, mỗi lần Đào Mộc Kiếm của Sở Văn chém vào người xác chết đều bốc lên một làn khói xanh, kèm theo tiếng thịt nướng xì xèo.

Nhưng khi thịt thối trên người xác chết dần dần bị chém rụng, hình dáng của cả cái xác cũng cuối cùng lộ ra gần hết.

Cái xác đó có hai khuôn mặt, ở vị trí đáng lẽ là gáy, lại mọc thêm hai con mắt và một cái miệng lớn nứt ra hình bán nguyệt.

Tiền Ngũ Thúc nhìn thấy bộ dạng của xác chết, có chút hoảng sợ: "Ác quỷ sinh ra hai tướng, e rằng đã có ngàn năm tu vi rồi nha!" Ác quỷ có ngàn năm tu vi, điểm đáng sợ nhất là những thủ đoạn phàm tục thông thường đều vô hiệu với nó.

Trừ phi là Thiên Sư tu luyện được Dẫn Lôi Thuật trong truyền thuyết mới có khả năng gây sát thương cho nó.

"Ngàn năm!

Sao có thể, đây không phải mộ thời Nguyên sao?" Lâm Viễn kinh hãi nói.

Nhưng trước đó đã nghe Tiền Ngũ Thúc nói rồi, ác quỷ ngàn năm hầu như là bất khả chiến bại.

Vậy bây giờ chẳng phải chết chắc rồi sao?

Ba người Sở Văn hiện tại tuy có thể giao chiến với cái xác, nhưng mỗi đòn tấn công của nó đều vô cùng mạnh mẽ.

Đào Mộc Kiếm đã phủ đầy bột phấn cũng không thể gây sát thương hiệu quả cho nó.

Chỉ nhờ tiếng Trấn Hồn Linh thỉnh thoảng vang lên mới khiến họ miễn cưỡng chống lại con ác quỷ bốn mắt hoàn toàn mở đó.

Trong trận chiến gian nan, Tiền Ngũ Thúc là người đầu tiên kiệt sức.

Mỗi đòn tấn công của ác quỷ đều tạo ra lực phản chấn kinh người.

Mặc dù ác quỷ tạm thời bị cầm chân, nhưng mọi người cũng chỉ có thể dựa vào số đông để quấy rối nó.

Cuối cùng, sau vài lần mượn lực, Tiền Ngũ Thúc cũng bị một chưởng đánh văng ra.

Xác chết kia lại càng đánh càng hăng, Sở Văn trong tình huống thiếu đi một người, tốc độ cũng không còn ưu thế nữa.

Lúc này, tính ra từ khi nó vừa tỉnh lại chưa đầy mười phút.

Mặc dù thời cơ không tốt, nhưng Sở Văn buộc phải tế ra Ngũ Đế Tiền.

May mắn là lúc này trong mộ huyệt vừa vặn có một trận Bát Quái.

Sở Văn liều mạng chịu một chưởng của xác chết, mới đẩy lùi nó về phía quan tài hai bước.

Phong ấn nó trở lại quan quách là cơ hội duy nhất để mọi người được cứu!

Lúc này Hoàng Phàm không biết từ lúc nào đã lẻn vào, vậy mà trong tình huống không ai phát hiện, hắn đã đeo găng tay, cầm Lạc Dương sạn múc đồ trong quan tài!

Sở Văn thật sự hết kiên nhẫn với hắn rồi, trực tiếp gào lên: "Cút ngay!" Ai ngờ Hoàng Phàm thật sự đào được một thứ giống như loan đao từ trong quan tài.

Con ác quỷ nhìn thấy Hoàng Phàm bằng cặp mắt phía sau, lập tức trừng một cái, Hoàng Phàm ngay lập tức hai mắt thất thần, thứ trên cái xẻng loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất.

Con ác quỷ thấy có người dám đào đồ trong quan quách, tức giận lập tức vồ lấy Hoàng Phàm.

Sở Văn thấy vậy, đây là cơ hội.

Hắn nắm đúng thời cơ kéo con ác quỷ từ trên không xuống.

Ác quỷ lập tức rơi trở lại quan quách, Sở Văn vội vàng tế ra Ngũ Đế Tiền, trấn vào trong quan quách, rồi đậy nắp quan tài lại.

Lúc đó, Tiền Ngũ Thúc từ bên cạnh vọt ra, trong tay cầm một lá bùa, vỗ mạnh xuống quan quách.

Sở Văn cũng đổ hết số bột phấn còn lại lên lá bùa, cuối cùng, quan quách không còn động đậy nữa.

Chương 998

Sở Văn và Tiền Ngũ Thúc nhìn nhau thật sâu, đều nhìn thấy sự tò mò nồng đậm trong mắt đối phương.

Trong lần xuống mộ này, hai người cơ bản đã phải lôi hết mọi thủ đoạn cuối cùng ra.

Sở Văn thậm chí còn dùng sạch những thứ sư phụ để lại.

Ngũ Đế Tiền đã hết, bộ áo bào bí ẩn đỡ một chưởng của con ác quỷ đã bị rách, một lọ bột phấn đã đổ hết vào trong.

Đào Mộc Kiếm đâm vào thịt thối nhiều lần cũng mất hết linh tính, chỉ còn lại một cái Trấn Hồn Linh vẫn còn nguyên vẹn.

Sở Văn quay người kiểm tra mọi người, may mắn là đều không có gì đáng ngại, chỉ có Hoàng Phàm vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Hắn gọi mọi người ra ngoài cửa, trong mộ thất, một vùng đất rộng lớn đã bị thịt thối ăn mòn bốc khói, thực sự không thể ở lâu.

Ai nấy đều mang tâm tư riêng, mọi người nghỉ ngơi bên ngoài.

Trước đó, Hoàng Phàm vốn đã lui ra ngoài chăm sóc đại ca Tần Phong.

Sau khi thấy Tần Phong không sao, hắn yên tâm.

Ở bên ngoài, thấy quan quách trong mộ thất đã mở, Hoàng Phàm không thể ngồi yên, lén lút lẻn vào mộ thất, lợi dụng sương mù che chắn mà vòng ra phía sau quan quách.

Tần Phong vừa tỉnh lại, sắc mặt phức tạp nhìn những gì xảy ra phía sau.

Tần Phong đã sống nửa đời người, đây là lần đầu tiên gặp người

như vậy.

Làm nghề này không chỉ dựa vào bản lĩnh, có lúc còn phải dựa vào vận may.

Hắn quyết định lần này ra ngoài sẽ rửa tay gác kiếm, dẫn Hoàng Phàm về quê kiếm sống bằng nghề thủ công.

Sở Văn dựa vào tường động thất, không nói một lời, bận rộn vì cái chú ngữ này nửa ngày trời, cuối cùng kết quả lại là chú ngữ vô phương cứu chữa.

Dù hắn đã trải qua trăm trận chiến, thần kinh kiên cường, lúc này cũng không khỏi có chút nản lòng, thậm chí bắt đầu oán hận chủ nhân ngôi mộ này.

"Sở ca, lần này lại đào được bảo bối gì tốt rồi à, cho tiểu đệ xem với?" Hoàng Hạo thấy Sở Văn không vui, bèn chuyển hướng chú ý.

"Này!" Tiểu Ca ném thanh loan đao trong tay qua.

Hoàng Hạo nhận lấy loan đao, trực giác nhiều năm trộm mộ mách bảo thứ này không đơn giản.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy thứ đó, Lâm Nịnh bên cạnh lập tức phấn khích sờ lên: "Đồ tốt đấy nha, thanh loan đao này, trông giống đồ của quý tộc Kim Quốc ấy nhỉ." "Múc từ đâu ra vậy?" Hoàng Hạo nghiêm túc lại.

Những vật phẩm biểu tượng cho thân phận vốn dĩ đã có giá trị, mà vũ khí thì giá trị sưu tầm còn phải tăng lên nữa, lại còn là của Kim Quốc nơi mà văn vật xuất thổ rất ít.

Sở Văn cũng mất hứng: "Hoàng Phàm vừa múc nó ra từ trong quan quách đấy." "Trong quan quách!

Chẳng lẽ… đây không phải chủ mộ?" Lâm Nịnh vốn định nói 'đây

là mộ người Kim', lại nhớ đến bích họa đã thấy phía trước, vội vàng đổi ý.

"Đúng vậy!

Trong chủ mộ hẳn là sẽ có cách giải chú ngữ.

Tôi xem xem đường nào có thể đến chủ mộ!" Chuyện đã đến nước này, tất cả át chủ bài đều đã lật, vậy thì chủ mộ kia cũng nhất định phải xông vào một lần.

Sở Văn bật dậy, phủi phủi bụi bám trên người, lấy trong túi ra bánh quy nén và nước uống vài ngụm.

Trong lúc nghỉ ngơi trước đó, Sở Văn đã kể chuyện bia đá và chú ngữ cho Tần Phong nghe.

Sở Văn cũng nhận ra, trong số mấy người này thì chỉ có Tần Phong là có chút bản lĩnh, những người còn lại thì căn bản chỉ là đủ số thôi.

Nếu thực sự gặp chuyện, ngay cả việc có đánh được một cái xác bình thường hay không cũng khó, nói khó nghe thì Sở Văn cũng không biết họ sống được đến giờ là vì sao.

Cũng vì nể mặt Hoàng Phàm vừa rồi đã dẫn xác chết đi, nếu không Sở Văn đã cho hắn đi rồi, có gánh được chú ngữ hay không thì còn tùy vào số phận hắn.

Bây giờ ai muốn đi hay ở cũng không liên quan đến Sở Văn nữa, nói trắng ra, cầm số tiền này về có khi còn sống sung sướng được vài năm.

Sương mù tan nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng.

Khi quay lại mộ thất, nhiệt độ lại hạ xuống âm mười mấy độ.

Lúc này, phía sau mộ huyệt vậy mà lại xuất hiện một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá này xuất hiện sau khi Hoàng Phàm chạm phải cơ quan.

Chương 999

Khi đó, sương mù tràn ra, ác quỷ chui ra khỏi quan tài, nên không ai chú ý đến nó.

Mọi người đến trước cửa đá, mấy chữ trên cửa khiến lòng họ giật mình: "Vãng Sinh Môn!" Mấy chữ đó là chữ Tống thể chuẩn mực, mọi người đều nhận ra ngay.

"Chẳng phải, sau cánh cửa này có cách giải trừ chú ngữ rồi sao?" Lâm Nịnh có chút kích động.

Mặc dù đi một đường, dũng khí của hắn đã tăng lên không ít, ngôi mộ này cũng mang lại cho hắn nhiều thu hoạch, nhưng điều hắn muốn là rời khỏi ngôi mộ này sớm nhất có thể.

"Trên cửa đá có một cái lỗ, dẹt, giống như lỗ khóa." Trần Tuyệt là người đầu tiên xông lên.

Hoàng Hạo bị thương nặng như vậy, hiện tại người năng động nhất trong đội là Trần Tuyệt rồi.

"Lấy cái đó thử xem." Tiểu Ca đưa thanh loan đao, vỏ đao cắm vào vừa vặn, hình dạng cũng gần giống.

"Mở được rồi, thật sự mở được!" Trần Tuyệt có chút phấn khích.

Sở Văn trực tiếp lấy thanh đao đi, cũng không giải thích gì với Hoàng Phàm.

Nhưng sau khi tỉnh lại, Hoàng Phàm lại cho rằng việc hắn đào cái quan quách là để kiếm đồ cho Sở Văn, và Sở Văn đã cứu sư phụ hắn, đó là ân tình lớn.

Bây giờ xem ra Hoàng Phàm lấy đúng thanh đao rồi!

Sau khi mở cửa đá, lại hiện ra một hàng bậc thang đá đi lên.

Mọi người nghĩ thầm, mộ thất vẫn chưa hết.

Vừa xuống lại phải đi lên.

Nhưng ai cũng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi ma quái lạnh lẽo này, nên không chút do dự, nối đuôi nhau bước lên.

Lần này vẫn là Sở Văn đi trước, vì có thêm bốn người nữa nên đội ngũ đã dài ra không ít.

Cả đám người trước đó lạnh đến nỗi hơi thở bốc ra đều đóng băng, bây giờ càng đi lên càng không cảm thấy lạnh đến thế, nếu không Hoàng Hạo đã nghi ngờ mộ còn chưa thấy mà người đã chết cóng rồi.

Trong cả đội, Sở Văn không bị ảnh hưởng nhiều.

Âm mười mấy độ tuy lạnh, nhưng không đến mức không chịu nổi, đại khái giống cảm giác của người thường ở 0~5 độ C.

Điều này khiến Hoàng Hạo và mấy người kia ghen tị không thôi.

Sở Văn một mình đi trước, bật đèn pin chiếu sáng xung quanh.

Đi một đoạn đường, vậy mà trên bậc thang đá lần này không hề có một cái bẫy nào, đến cả Hoàng Hạo không còn sức nói chuyện cũng không nhịn được lẩm bẩm: "Cảm giác như sắp có chiêu lớn vậy." Mọi người đều ngạc nhiên.

Lần này tiến vào chủ mộ thuận lợi một cách bất thường.

Sau khi đi hết khoảng hai tầng lầu bậc thang đá, một cánh cửa đá lại hiện ra trước mắt.

Đoàn người thuận lợi đến mức không thể nào yên tâm được.

Mọi người mơ hồ cảm thấy chủ mộ cuối cùng tuyệt đối sẽ không

đơn giản như vậy.

Giả sử Quách Khảm bảy trăm năm trước không chết, thì ước chừng không một ai trong số những người có mặt ở đây có thể tạo ra sóng gió lớn.

Sở Văn đứng trước cửa đá quét mắt nhìn từ trên xuống dưới: "Vãng Sinh Môn này có quan hệ gì với cái chú ngữ của tôi chứ, chẳng lẽ muốn tiễn tôi siêu thoát thì mới giải được à?" Tiểu Ca không nhịn được liếc hắn một cái.

Sở Văn cũng nhận ra mình lỡ lời, cười gượng gạo.

Cánh cửa đá này lớn hơn cửa đá ở mộ thất bên dưới một chút, không có sư tử đá trấn giữ cửa, nhưng trên đó lại có nhiều họa tiết trang trí phức tạp, đều là những điêu khắc về chim lạ thú linh.

Sở Văn quay đầu ra hiệu về phía sau, mọi người nín thở tập trung, nhìn cánh cửa đá dần dần được đẩy ra.

Phía sau cửa đá là một mảng tối đen.

Sở Văn bật đèn pin chiếu vào mộ thất, mấy người khác cũng cẩn thận bật đèn, soi theo phía sau.

Ánh sáng đèn pin chiếu sáng toàn bộ mộ thất, mọi người mới có được một chút an ủi.

Bố cục của mộ thất này tương đối bình thường hơn so với những cái trước, vật phẩm bồi táng đều là đao kiếm, kích lớn, tượng gốm, ngựa lớn, trông không khác gì một ngôi mộ tướng quân bình thường.

"Đờ mờ, mấy cái mộ này gặp quỷ đều quỷ dị như vậy, cái mộ này lại bình thường quá rồi." Trần Tuyệt quét mắt nhìn mộ huyệt, thở phào nhẹ nhõm: "Không ngờ vị tướng quân này cũng thật giàu có, một loạt bút pháp hào phóng như vậy, không phú khả địch quốc thì cũng chẳng kém bao nhiêu nhỉ." "Quách Khảm cả đời phá thành vô số,

trong quá trình chinh chiến đã diệt hơn mười quốc gia.

Mặc dù sau đó trên đường về từ Tây Âu xa xôi, phần lớn tài bảo đều được ban thưởng cho tướng sĩ, nhưng có thể xây dựng một ngôi mộ như vậy cũng là điều bình thường." Lâm Nịnh đứng ra giải thích.

Chương 1000

Hoàng Phàm lúc này lại sờ đến một thanh bội đao ở góc, nhưng lần này lại bị Sở Văn nhìn thấy.

Tuy nhiên, hắn chưa kịp tiến lên ngăn cản, thì đột nhiên, ở hướng đó, phía sau một con ngựa gốm lóe lên một bóng đen, khiến Hoàng Phàm kinh hãi kêu lên một tiếng, rụt chân chạy ngược trở lại.

Sở Văn cũng có chút giật mình, sẽ không phải vừa mới nói quỷ đã thấy quỷ thật rồi chứ!

Hắn không lớn gan mà hét lên: "Đừng có lén lút nữa, mau ra đây cho tôi, không thì tôi sẽ phá tung cái mộ này lên đấy!" Sau khi nói xong, trong lòng hắn cũng có chút đánh trống.

Mặc dù con ác quỷ ngàn năm trước đó đã được giải quyết, nhưng dù sao cũng đánh rất khó khăn.

Hắn mơ hồ đoán rằng thân phận của bóng đen này không hề tầm thường, thậm chí có khả năng là chính chủ mộ.

Dù sao ngay cả Quốc Sư sống hơn ngàn năm trước đó cũng đã gặp rồi, thì những chuyện phi lý hơn cũng sẽ không còn cảm thấy bất khả thi nữa.

Không chỉ là phỏng đoán vô căn cứ, vừa vào mộ thất, cái chuông trong tay hắn đã âm ỉ phát ra năng lượng sau khi bóng đen kia xuất hiện, cho thấy bóng đen đó tuyệt đối không phải là người!

Sở Văn vừa hét lên, tất cả mọi người đều căng thẳng, từng người một run rẩy cầm đèn pin chiếu vào những góc khuất không nhìn thấy.

"Đừng chiếu nữa!

Thật là bá đạo, đến mộ của ta rồi lại còn không chịu đi, ta đã cho

các ngươi cơ hội đi rồi, muốn hủy mộ của ta, các ngươi không nghĩ là có thể ra ngoài được sao?" Một giọng nói của người đàn ông trung niên mang theo sự tức giận truyền đến từ trên quan tài.

Mọi người giật mình, vội vàng nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một người đàn ông áo đen không biết từ lúc nào đã đứng trên quan tài.

Áo bào đen trùm kín toàn thân hắn, ngay cả mặt cũng một màu đen kịt.

Bất kể bên ngoài có bao nhiêu ánh sáng, dường như cũng không thể chiếu vào được.

"Cẩn thận, hắn không có bóng!" Tiền Ngũ Thúc nhắc nhở.

Mà, mọi người cũng nhận ra sự quái dị khi hắn có thể thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở các góc trong mộ, tự xưng là chủ mộ, thì cũng có thể hiểu được mọi thứ rồi.

"Tôi có ra ngoài hay không thì không do ông quyết định, chết bao nhiêu năm rồi, ông không làm gì được tôi đâu.

Căn bản ông cũng không hề muốn tôi sống sót ra ngoài, nếu không thì sao lại hạ cái chú ngữ kia chứ." Sở Văn siết chặt Đào Mộc Kiếm, chân trái bước lên, chuẩn bị tìm thời cơ ra tay.

Ác quỷ ở mộ thất trước đó còn có thể đấu một trận, trừ phi trong này lại có thêm một con nữa.

Sở Văn thật sự không tin có người có thể luyện được thứ như vậy.

"Ta biết ngươi ở đây, ngươi nghĩ đánh bại cái thứ ngu ngốc bên dưới là có thể thắng chắc ta sao?

Không tin ta bây giờ phát động chú ngữ, triệu hồi trăm quỷ?"

Quách Khảm dừng lại một chút: “Mà không phải, ngay cả con bên dưới ta cũng có thể gọi ra, các ngươi chắc không giết chết nó đâu nhỉ?” Sau khi hắn nói xong, Tiểu Ca cũng có chút hoảng loạn.

Thật sự nếu có thêm một lần nữa, những người có mặt ở đây đều không chịu nổi.

Lúc này, y chỉ có thể nhìn về phía Sở Văn.

Trong lòng Sở Văn cũng thắt lại.

E rằng hắn đã dồn đối phương vào đường cùng, nếu muốn ngọc đá cùng tan thì hắn ta thật sự sẽ làm vậy.

Lúc này, Lâm Nịnh nghe không lọt tai, bước lên hai bước nói với Quách Khảm: “Đừng có khoa trương nữa, con ác quỷ bên dưới, chắc là dùng kẻ thù của ông luyện thành phải không?

Trên những bích họa kia tôi có thể nhìn ra rồi, cái tên tướng địch bại trận đó, vị tướng quân Kim Quốc kia, chắc không chỉ đơn giản là giết kỵ binh của ông ta thôi đâu nhỉ, biến ông ta thành bộ dạng đó, ông ta sẽ buông tha sao?” Quách Khảm tuy tây chinh chưa từng bại trận, kỵ binh và hỏa pháo cũng khiến đối thủ nghe tiếng đã kinh hồn bạt vía, nhưng trước khi cải tiến hỏa pháo, người Kim du mục không hề dễ đối phó.

Quách Khảm thật sự không ngờ sau bảy trăm năm, lại có người hiểu rõ hắn đến vậy.

Sau khi bị vạch trần, hắn đột nhiên bình tĩnh lại: “Ta xác thực không thể trực tiếp giết các ngươi, nhưng cái chú ngữ này, trừ phi thật sự đi đầu thai, nếu không thì ngoài ta ra, không ai có thể giải được.

Cho nên ta muốn hợp tác với các ngươi.” Sở Văn đối với lời hắn ta nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng không thể trực tiếp từ chối.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ nên mở lời thế nào, dị biến bất ngờ xảy ra.

Bóng đen áo bào trực tiếp lao về phía Lâm Nịnh, trong lúc mọi người không kịp phòng bị, đã nhập vào người Lâm Nịnh.

Biến cố bất ngờ khiến mọi người đều không kịp trở tay, Sở Văn tay cầm Đào Mộc Kiếm nhưng cũng không dám manh động.

Lúc này, Lâm Nịnh đột nhiên quay người lại, nói với mọi người: "Đừng kích động, ta trước tiên sẽ thể hiện thành ý." Nghe nói việc đột nhiên tấn công là có thành ý, Sở Văn suýt chút nữa đã đưa Đào Mộc Kiếm về phía trước, nhưng nghĩ đến việc hắn ta đang chiếm giữ thân thể Lâm Nịnh, hắn đã nhịn lại.

Sở Văn quyết định nghe xem lời tiếp theo của hắn ta.

Lúc này "Lâm Nịnh" mở miệng nói: "Đừng hiểu lầm, chú ngữ này cần thân thể của ta nhập vào, mới có thể hoàn toàn thanh trừ nó đi." Thấy Sở Văn dừng động tác, "Lâm Nịnh" tiếp lời: "Thứ nhất, ta lại rơi vào tay các ngươi, lại có người trong tay ta, như vậy ta mới có thể nói chuyện được." Sở Văn như ngầm chấp nhận cách làm của hắn ta, nói: "Có điều kiện." "Lâm Nịnh" thấy Sở Văn đã mở miệng đồng ý rồi, cũng không vội vàng ra điều kiện, nói với Sở Văn: "Ta đã bị nhốt trong mộ thất này bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có người có thể thông qua cơ quan trong mộ của ta.

Chương 1001

Nguyện vọng cuối cùng của ta khi còn sống là có thể một lần nữa dẫn binh đi đánh một trận.

Mặc dù bị triều đình vứt bỏ làm Tri Ninh Hải Châu, nhưng ngôi mộ này là đội quân cuối cùng của ta.

Các ngươi có thể tiến vào nội thất, xem bia đá, chứng tỏ có tư cách làm đối thủ của ta.

Ta cũng không phải kẻ đại gian đại ác, vì đã có thể vào đây, đánh bại ta, thì chú ngữ ta tự nhiên sẽ giúp các ngươi giải." Quách Khảm bị giam cầm ở đây hơn bảy trăm năm, cứ như muốn một lần nói hết tất cả những lời đã kìm nén bấy lâu vậy, nói không ngừng nghỉ.

Mọi người cũng hiểu ra, ngôi mộ này là do vợ hắn giúp xây dựng.

Con trai hắn bị người Kim trong mộ phía dưới giết chết, nên từ sớm đã luyện thành quỷ vật.

Trực tiếp là Quách Khảm đã chết, chỉ có quỷ vật được giữ lại trấn thủ chủ mộ.

Vì sao quỷ hồn lại không bị tiêu diệt cho đến bây giờ, thì lại không rõ.

Lúc này, Tiền Ngũ Thúc đột nhiên phản ứng, hét lên: "Không tốt rồi, hắn ta đang trì hoãn thời gian để hoàn toàn chiếm giữ thân thể Lâm Nịnh!" "Điều kiện của ta, là để lại một thân thể cho ta, ta có thể giúp các ngươi giải trừ chú ngữ, thế nào?" "Lâm Nịnh" thấy bị vạch trần, cũng không vội vàng: "Thân thể này đối với ta vô dụng, chỉ là bây giờ không thể chống cự được nữa thôi.

Ta cần người sinh vào Âm Niên Âm Nguyệt Âm Thời." Lời vừa

dứt, hắn ta đưa tay chỉ thẳng vào Hoàng Phàm: "Để hắn ta lại cho ta, những người khác ta có thể giúp giải trừ chú ngữ, và tất cả đồ trong mộ các ngươi có thể tùy ý mang đi, thế nào?" "Hắn ta vậy mà lại là người sinh vào Âm Niên Âm Nguyệt Âm Thời, muốn mượn hồn phách thân thể của hắn!" Tiền Ngũ Thúc kinh hãi nói.

Pháp môn này cần hồn phách nguyên thủy để tránh binh lính âm phủ năm trăm năm.

Hồn phách sau năm trăm năm sẽ không bị âm binh bắt đi đầu thai.

Lúc đó, cường độ của hồn phách cũng mạnh như dương hồn, nhưng cần một thân thể như của Hoàng Phàm để che giấu thiên cơ, dù sao âm hồn thuộc âm.

Đây cũng là điều Tiền Ngũ Thúc tìm hiểu được trong các thư tịch cấm kỵ của gia tộc.

"Không sai, đội các ngươi vậy mà lại tàng long ngọa hổ, ngay cả pháp môn này cũng biết." "Lâm Nịnh" có chút bất ngờ nói: "Vậy thì càng nên biết chú ngữ này một khi phát tác sẽ đáng sợ đến mức nào chứ, vạn quỷ quấn thân, chết rồi không nhập luân hồi." Tiểu Ca nhìn về phía Tiền Ngũ Thúc, dùng ánh mắt hỏi, Tiền Ngũ Thúc khẽ gật đầu.

Lòng mọi người đều chùng xuống.

Ở đây đều vì cầu tài, bây giờ bảo vật đã có trong tay, nhưng lại không hiểu sao trúng một chú ngữ đáng sợ như vậy.

Mặc dù trông có vẻ có hy vọng, nhưng nếu thả một vong hồn bảy trăm năm trước ra ngoài, ai mà biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Sở Văn và những người khác đều đang do dự, nhưng Lý Nam và một người đàn ông khác trong đội của Tần Phong đều nhìn Hoàng Phàm với vẻ cầu khẩn.

“Tôi đồng ý, chỉ cần chữa khỏi cho sư phụ tôi, thân thể của tôi sẽ giao cho ông.” Hoàng Phàm lúc này đột nhiên dũng cảm nói, hoàn toàn khác với gã đàn ông gầy gò vừa rồi chạy trối chết khi thấy bóng đen.

Sở Văn cũng im lặng.

Tần Phong nhìn hai người bên cạnh và Hoàng Phàm, có chút phức tạp, nhưng chỉ thở dài một tiếng.

Tiền Ngũ Thúc đứng ra: “Nhập vào người tôi đi, khỏi phải bày trò.” Nói rồi ông ấy lấy ra một lá bùa dán lên người mình: “Lá bùa này có thể đảm bảo sau khi nhập vào, ý thức của tôi sẽ không mất, tốt nhất là nên tuân thủ ước định.” “Chỉ cần có thể phục sinh, những thứ khác đều không quan trọng, ta đã đợi mấy trăm năm rồi.” Nói xong, Quách Khảm không chút do dự, lập tức đổi sang nhập vào thân thể Tiền Ngũ Thúc.

Sau khi giải xong chú ngữ, mỗi người đều phun ra một ngụm máu đen, chỉ có Tiền Ngũ Thúc là không phun ra.

Đến lượt Sở Văn, Sở Văn giao cái chuông cho Tiểu Ca.

Quách Khảm có chút kinh ngạc, thể chất của Sở Văn quá đặc thù, chú ngữ trong cơ thể chỉ có thể nằm im, không những không thể động đậy chút nào, mà còn thỉnh thoảng bị máu huyết thôn phệ một chút.

Thậm chí cái khí tức đó còn khiến hắn ta có chút khó chịu, nên không dám ở lâu, sau khi thanh lý xong chú ngữ liền đi về phía Hoàng Phàm.

Lúc đó, Tiểu Ca lắc Trấn Hồn Linh.

Tiền Ngũ Thúc đang đi về phía Hoàng Phàm đột nhiên dừng lại, sau đó thân thể lăn một vòng ngã xuống đất.

Tiền Ngũ Thúc ôm đầu, quỳ rạp trên đất, tiếp đó một bóng đen từ trong thân thể Tiền Ngũ Thúc bay ra.

“Trấn Hồn Linh!

Thì ra ngay từ đầu đã có kế hoạch rồi.” Quách Khảm kinh ngạc vạn phần.

Sở Văn từ tay Tiểu Ca nhận lấy cái chuông, lắc nó đi về phía Quách Khảm: “Bây giờ, tôi mới thắng.

Tôi không hề định giao Hoàng Phàm cho ông, cũng không định để một người của bảy trăm năm trước phục sinh, và ông cũng không hề có ý định thả tôi đi, phải không?” Sở Văn biết, Quách Khảm không chỉ lợi hại về chiến thuật kỵ binh, mà còn nổi tiếng về hỏa pháo và thuốc nổ.

Năm đó, hắn ta dùng xe ném đá để ném thuốc nổ lên các thành lũy ở Châu Âu, mới có thể trong vòng bảy năm ngắn ngủi đánh Tây Á, càn quét toàn bộ Châu Âu.

Thế nhưng trên bích họa lại hoàn toàn không đề cập đến thuốc nổ, mà lại hết lời ca ngợi kỵ binh.

Nếu không phải trong đội có người chuyên về khảo cổ học, Sở Văn thật khó mà tưởng tượng được đây là mộ của ai.

Chương 1002

Nếu đặt mình vào vị trí khác mà suy nghĩ, nếu có người đào mộ của mình, biết được thân phận hồn phách chuyển thế của mình, liệu có tha cho họ không?

"Có thể phóng ra lượng lớn sương mù, và trong thời gian ngắn khiến nhiệt độ tăng nhanh, trong mộ chắc chắn có không ít thuốc nổ phải không?

Tôi đoán chắc chắn, đợi tôi ra khỏi đây, ông sẽ kích nổ thuốc nổ, giữ tôi lại trong đó.

Kế hoạch như vậy mới vạn vô nhất thất phải không?" Sau lời nói của Sở Văn, mọi người đều có chút kinh sợ.

Nếu không phải Sở Văn phát hiện ra điểm mấu chốt, mọi người thật sự đã nghĩ Quách Khảm không còn uy hiếp gì nữa rồi.

Thì ra, từ khi tiến vào ngôi mộ này, mỗi một khắc đều đang đấu trí với chủ mộ.

Lúc này mọi chuyện vỡ lẽ, quả thực từng bước đều kinh tâm động phách.

Quách Khảm nghe Sở Văn nói xong, vẻ mặt không thể tin nổi, không ngờ mình lại bại thảm hại đến vậy, hắn suy sụp ngồi xuống quan tài, rồi đột nhiên ha ha cười lớn: "Cả đời ta hối tiếc nhất là chinh chiến bảy năm, chưa từng bại trận, nhưng lại chết uất ức ở vị trí Tri Ninh Hải Châu.

Nhưng ta không chết uổng, bảy trăm năm sau có thể gặp được đối thủ, ta cũng đã hoàn thành được tâm nguyện rồi.

Nhưng cái chú ngữ trên người kẻ sinh vào Âm Thời kia, ta sẽ

không giúp các ngươi giải đâu, tự các ngươi tìm cách đi.” Nói xong, áo bào đen đột nhiên bay lên, rồi trong tầm mắt phòng bị của mọi người rơi xuống quan tài, nhưng lúc này lại không còn hình người nữa, chiếc áo bào đen trải trên quan tài không khác gì một bộ quần áo bình thường.

Lâm Nịnh lúc này cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tiền Ngũ Thúc lúc này đứng dậy: “Hắn đã buông bỏ chấp niệm, đi chuyển thế đầu thai rồi.

Chiếc áo bào đen đó là một bảo vật có thể nuôi dưỡng hồn phách, hắn ta đã vứt bỏ nó, xem ra không còn nguy hiểm nữa.” Đột nhiên, Tiền Ngũ Thúc quay đầu chỉ vào Sở Văn và Tiểu Ca: “Hai đứa không biết tôn trọng người già, yêu thương người trẻ sao?

Cứ để tôi ngã như vậy, một bộ xương già này của tôi sắp tan thành từng mảnh rồi.” Sở Văn lần đầu tiên thấy Tiền Ngũ Thúc như vậy, dù sao ông ấy cũng đã ngã lăn lóc thật, hắn xoa xoa mũi, có chút chột dạ.

Mà, chú ngữ trên người Hoàng Phàm, Sở Văn lại lo lắng rồi.

Dù sao tuy quen biết không lâu, phẩm hạnh cũng không thể gọi là đoan chính, nhưng hắn đã cứu mọi người hai lần.

Chỉ riêng điểm này, Sở Văn không thể thấy chết mà không cứu.

Dường như nhìn ra vẻ khó xử trên mặt Sở Văn, Tiền Ngũ Thúc lên tiếng: “Chiếc áo bào đen đó tạm thời có thể cho thằng nhóc Hoàng Phàm mặc, lại thêm bản thân nó là âm hồn, những lệ quỷ tìm đến sẽ coi nó là đồng loại, sẽ không ra tay đâu, đúng không…?” Tiền Ngũ Thúc ra vẻ bí ẩn, dừng lại.

“Đừng dừng mà, tiếp tục đi.” Hoàng Phàm không có động tĩnh, Trần Tuyệt nghe đến nửa chừng, không nhịn được nói.

“Bởi vì, sau này, xung quanh nó sẽ chiêu gọi quỷ vật, có thể không chỉ mất đi vận may hiện tại, mà sau này ngày nào cũng xui xẻo thì cũng là chuyện thường tình.” Tiền Ngũ Thúc nói.

Hoàng Phàm thì lại không thấy sao, hắn vốn không cảm thấy mình có vận khí tốt.

Nghe nói mặc chiếc áo bào đó có thể chống lại chú ngữ, thì lại khá vui vẻ, chỉ có Tần Phong đang trốn trong góc mà nhăn mày nhíu mặt.

Đoàn người tiếp tục thám hiểm một lượt trong chủ mộ.

Vốn dĩ là người cùng nghề, tự nhiên sẽ không có lòng từ bi gì, thậm chí cả quan tài trong chủ mộ cũng bị mở ra một lần.

Không sai, trong quan tài có bất ngờ, chỉ riêng chất gỗ của quan tài cũng dùng gỗ nam mộc quý giá, khiến Trần Tuyệt bám chặt vào đó không chịu buông tay, hận không thể bê cả cái quan tài đi.

Cuối cùng Sở Văn gạt hắn ta ra, nhưng cũng không khách khí, đeo găng tay vào múc đồ trong quan quách.

Cảnh Chỉ Hành cũng nói lời xin lỗi, rồi mò được hai khối ngọc bội bên trong.

Đoàn người Tần Phong không xông lên đào đồ, một mặt là vũ khí của họ đều bị tịch thu, một mặt là họ đã có túi cổ vật trước đó rồi, chuyến đi này cũng thu hoạch khá phong phú.

Cứ như vậy, Hoàng Hạo cứ chằm chằm nhìn, khiến Tần Phong thậm chí còn có ảo giác rằng nếu hắn ta xông lên cướp cổ vật, thì cái người vừa rồi còn nói chuyện khó khăn sẽ không chút do dự mà lao lên vồ hắn ta xuống đất.

Lương Sơn thì ngay từ đầu đã để mắt đến thanh bội kiếm treo trên tường trước đó.

Lúc này, hắn đã lấy xuống, cầm trong tay không nỡ buông ra.

Tiền Ngũ Thúc nhìn bộ dạng như quỷ chết đói đầu thai của họ, lắc đầu: "Nếu Quách Khảm mà thấy các người làm loạn mộ như vậy, e rằng hắn sẽ không sống yên mà liều mạng với các người đấy." Trần Tuyệt chỉ Hoàng Hạo đang dựa vào tường chảy nước dãi: "Nếu có câu đó, tôi tin." Dù sao Sở Văn cuối cùng cũng để lại một ít đồ trong mộ này, đó là cái quan quách thiên giới kia không động đến.

"Được rồi, đừng lải nhải nữa, lấy xong đồ chúng ta mau rời đi thôi." Tiểu Ca không nhịn được nói.

Quả thực, mộ huyệt này có quá nhiều điểm quỷ dị, Lâm Nịnh càng không muốn nán lại thêm một phút nào nữa.

Mọi người nghe lời Tiểu Ca, cũng thu lại tâm tư đùa giỡn, chuyên tâm thu dọn bảo vật chuẩn bị rời đi.

Đoàn người đi xuống cầu thang mà lúc lên đã đi.

Khi gần đến lối ra, đột nhiên họ hoảng hốt, bên dưới kia vẫn còn một con ác quỷ mà!

Chương 1003

Để đề phòng bị Quách Khảm giở trò, Sở Văn quyết định xuống dò xét trước, không có gì xấu, không có vấn đề gì.

Sở Văn tự tin Ngũ Đế Tiền mà sư phụ truyền cho mình không dễ bị phá hủy đến vậy.

Cái mộ thất kia vẫn lạnh như mọi khi.

Sở Văn dẫn mọi người tiếp tục đi lên, lối vào nội thất binh dũng đã mở ra khi Sở Văn tiến vào mộ phó tướng.

Lúc này, mọi người tự nhiên một đường thông suốt không trở ngại ra khỏi mộ.

Lúc này bên ngoài là buổi sáng.

Sở Văn đã vật lộn bên trong gần một ngày trời.

Khi ra ngoài, Hoàng Hạo và đám người kia muốn đi ra tay giải quyết, rồi đến tiệm mát xa ở Đông Quảng để được khao thưởng tử tế.

Kết quả Trần Tuyệt trêu chọc: "Đừng để đến lúc đó mấy cô gái nhìn thấy, lại chảy máu trước thì xấu hổ lắm đấy." Lúc đó, Hoàng Hạo dùng cánh tay duy nhất còn cử động được và một chân, nhổ chiếc giày dưới chân ném về phía hắn ta.

Đội của Tần Phong và Sở Văn chia tay khi ra khỏi mộ.

Tần Phong sau khi làm xong một chuyến này thì rửa tay gác kiếm, dẫn đệ tử đi tìm kế sinh nhai khác.

Khi đi, Hoàng Phàm mặc áo bào đen quay đầu nhìn lại một cái.

Tiền Ngũ Thúc và hắn ta nhìn nhau, Sở Văn cũng vẫy tay về phía hắn.

Sở Văn và mấy người kia sau khi ra khỏi mộ, tìm một ít tiền, rồi tụ tập ở một nhà nông dân trong thôn một lúc.

Người nông dân ở đó cũng khá chất phác, cho tiền thì họ sẽ tiếp đãi chu đáo.

Thấy một đám người lạ xuất hiện, đặc biệt là Sở Văn đã ở lại một ngày rồi lại biến mất, họ không hề ngạc nhiên chút nào.

Một đám người ở đầu thôn cuối ngõ ngày ngày buôn chuyện về nhà vợ kia thế nào, bà quả phụ kia lại làm gì, cũng không bao giờ nói về những chuyện này.

Thực ra Sở Văn cũng không phải là nhóm người ngoài đầu tiên đến đây.

Đa số nông dân trong thôn đều biết họ làm gì, chỉ cần không đào mồ mả của nhà mình là được.

Hơn nữa, mộ của nhà họ cũng không có tư cách để bị đào.

Hoàng Hạo đang nằm bất động trong bệnh viện, nếu không hôm nay chắc chắn cũng sẽ có mặt.

Trần Tuyệt và Lương Sơn thì đang cố sống cố chết chuốc rượu Sở Văn.

Hai người họ muốn nhìn thấy Sở Văn say xỉn, dù sao Sở Văn đã thể hiện quá xuất sắc trong mộ rồi, lần này khó khăn lắm mới có cơ hội để hắn ta làm trò cười.

Tiểu Ca buồn cười nhìn.

Khi Sở Văn uống rượu với Bàn Tử, mấy chục vòng cũng không sao.

Bàn Tử sau đó thật sự không chịu nổi, lấy nước uống cạn với Sở Văn.

Sở Văn cũng không phá, đợi đến khi bụng Bàn Tử đã rõ ràng bị nước làm trương to, Sở Văn cười tủm tỉm nhìn.

Quả nhiên, chưa đấu được hai vòng, Trần Tuyệt và Lương Sơn đã gục xuống bàn.

Anh em nhà họ Lâm, Lâm Viễn thì nhân cơ hội này bày tỏ ý định sau này sẽ rửa tay gác kiếm không làm nữa, vì nhà họ Lâm còn hai người con trai nữa.

Em trai Lâm Nịnh, ban đầu thể hiện sự rụt rè, lại hy vọng có thể tiếp tục theo Sở Văn.

Cậu ta nói với Sở Văn rằng lần sau vào mộ chắc chắn sẽ không nhát gan như vậy, nếu có đi trộm mộ nhất định phải mang theo cậu ta, sau đó cũng gục xuống bàn.

Trong lúc tranh uống rượu, mọi người đã chia xong những thứ lấy được từ mộ thất.

Ai nấy đều tin tưởng Tiểu Ca, quyết định để Tiểu Ca mang đi bán, sau đó Tiểu Ca sẽ chuyển tiền vào thẻ của mọi người.

Chỉ có Lương Sơn bày tỏ ý muốn cất giữ thanh bội đao kia, hắn luôn hứng thú với đao kiếm cổ vật của Thiên Triều, thà chịu ít phần đồ vật hơn.

Thân thể Tiểu Ca bị thương một chút, muốn đi lần nữa thì phải mất vài tháng mới được.

Sở Văn cũng bày tỏ rằng hoạt động gần đây quá thường xuyên, cần nghỉ ngơi, lần sau ước chừng sẽ đi cùng Tiểu Ca.

Thực ra lần trộm mộ này khiến Sở Văn nảy sinh ý muốn nâng cao thực lực cấp bách, phải trong khoảng thời gian hơn một tháng Tiểu Ca dưỡng thương, triệt để nghiên cứu thấu đáo mấy loại pháp môn ghi trong sách của sư phụ.

Chương 1004

Hắn cũng thực sự cần đi thư giãn, nhân tiện khoảng thời gian này dọn dẹp Di Ninh Hiên đã lâu không đến.

Đã đi trộm mộ nhiều lần như vậy, hắn suýt quên mất cửa hàng ở Phan Gia Viên rồi.

Sau bữa rượu, Sở Văn riêng tư gọi điện cho Tiểu Ca: "Cái Tiền Ngũ Thúc này cậu tìm ở đâu ra vậy?" Hắn từ đầu đã có chút tò mò về Tiền Ngũ Thúc này.

Khi phát hiện ra cái mộ này, Tiền Ngũ Thúc lại xem phong thủy, nhưng cái la bàn trên tay ông ấy thực sự có niên đại khá lâu rồi, lúc đó Sở Văn đã có một số phỏng đoán.

"Trước đây ông ấy cũng hợp tác với tôi hai lần, lúc đó là ở Phan Gia Viên được người khác giới thiệu." Tiểu Ca dường như biết hắn muốn hỏi gì.

"Lúc tôi hợp tác với ông ấy thì thân thủ cũng không tệ, trông có vẻ hiểu biết phong thủy, nhưng xa xa cũng không lợi hại như lần này thể hiện.

Mà nếu người ta cố ý che giấu thực lực thì cũng không có gì đáng trách." "Tôi nghi ngờ ông ấy không đơn giản chỉ là cố ý che giấu thực lực, cậu có biết về ẩn tàng thế gia không?" Sở Văn cảm thấy cần phải nhắc nhở Tiểu Ca.

"Cậu cũng biết về ẩn tàng thế gia sao!

Trước đây tôi cũng nghe người khác nói, nhưng cũng chỉ là vài lời lẻ tẻ.

Nếu trí nhớ của tôi có thể hồi phục thì…" Tiểu Ca đột nhiên dừng

lại: “Cậu nghi ngờ ông ấy có bối cảnh gì đó, nghi ngờ mục đích của ông ấy không đơn thuần?” “Một số chuyện bây giờ tôi không tiện nói với cậu, nhưng tôi cơ bản có thể khẳng định, ông ấy là người của ẩn tàng thế gia.” Hiện tại hắn không nói chuyện Sở lão đầu cho bất kỳ ai, mặc dù Tiểu Ca đối với những thủ đoạn hắn thể hiện chắc chắn sẽ có phỏng đoán, nhưng cũng sẽ không chủ động hỏi, dù sao Tiểu Ca là người hắn tin tưởng.

Sở Văn dừng một chút, “Phát hiện ra ngôi mộ này.” “Điểm này tôi thực sự thấy có chút quái lạ.

Ngôi mộ này tuy không phải Tiền Ngũ Thúc phát hiện, nhưng ông ấy đã dẫn cả thôn đến đó.” Tiểu Ca cũng không giấu giếm, cố ý dẫn cả đoàn đi hẳn là có mưu đồ.

“Được rồi, tôi thấy cậu cũng đừng nghĩ linh tinh nữa.

Tôi gọi điện thoại cũng là để nhắc nhở cậu, mau chóng dưỡng sức cho tốt đi.

Ngoài ra, đợt cổ vật còn lại tôi sẽ mang một ít về Phan Gia Viên.” Sở Văn cúp điện thoại xong, dứt khoát không nghĩ nữa.

Mặc kệ là thử dò xét hay có mưu đồ gì, thực lực tăng lên thì vẫn là ưu tiên hàng đầu.

Không còn Ngũ Đế Tiền, Đào Mộc Kiếm cũng không dễ dùng, Trấn Hồn Linh thì có thể khắc chế quỷ vật, nhưng nếu gặp phải hung vật không có hồn, thì lúc đó phải dựa vào cái khác.

Lúc đó mắt Sở Văn sáng lên, nhớ đến mấy thủ phù triện thuật mà Tiền Ngũ Thúc đã dùng.

Phù triện của ông ấy khác với hoàng phù bình thường, nhưng công năng dường như rất đa dạng, đặc biệt là khi gặp phải đối thủ thì rất hiệu quả.

Trong sách của Sở lão đầu cũng có phương pháp chế tác phù triện, tiếc là lúc đó hắn không tinh thông.

Sở Văn quyết định trong thời gian này phải luyện tập thật tốt.

Sở Văn nằm trên giường trằn trọc, có chút không ngủ được, nghĩ đi nghĩ lại rồi lại nghĩ đến Phan Gia Viên.

Bây giờ về xem A Ninh bị thương thế nào rồi.

Cửa hàng dù sao cũng có Bàn Tử trông nom, thỉnh thoảng mang chút cổ vật về là được.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Văn chào tạm biệt gia đình chủ nhà.

Dù sao một người lạ đến ở, người ta cũng không hỏi nhiều, cho tiền thì họ sẽ tiếp đãi.

Trước khi đi, Sở Văn trả thêm hai trăm tệ cho gia đình chủ nhà.

Kết quả là họ nói lời cảm ơn rối rít.

Trước khi đi, Sở Văn liên hệ trước với Bàn Tử, lợi dụng kênh vận chuyển, dùng xe hàng chở số thu hoạch lần này về Phan Gia Viên.

Sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc để đến Bắc Bình.

Hôm qua hắn đã vật lộn suốt cả ngày trong mộ.

Trải qua nhiều trận chiến cường độ cao như vậy, cơ thể hưng phấn đến mức không thể ngủ được.

Kết quả là hôm nay, hai mắt hắn đen như gấu trúc vậy.

Dù sao cũng không vội, Sở Văn không đi máy bay.

Hơn nữa, máy bay phải đến thành phố mới có, mà từ huyện thành đi xe buýt đến đó cũng mất hơn hai tiếng đồng hồ.

Sở Văn tra trên điện thoại, thấy rằng phải đợi máy bay một tiếng đồng hồ, mà ở thành phố không phải lúc nào cũng có chuyến bay đi

Bắc Bình.

Sở Văn đi nhờ xe tải vào huyện thành.

Chương 1005

Trên đường, sau khi tra xong tuyến tàu và giờ khởi hành, hắn mang theo hành lý đi vào ga tàu.

Tàu hỏa thì không cần Sở Văn đợi lâu, sau khi mua vé xong, Sở Văn cầm túi lên tàu.

Sở Văn đặt ghế cứng.

Không phải vì muốn tiết kiệm tiền, mà Sở Văn đã quen ngồi ghế cứng từ thời học sinh.

Sau này tuy cũng từng ngồi ghế mềm, nhưng nằm trên giường mềm, Sở Văn lại cảm thấy không ngủ được.

Vì trước đó đã gửi một số đồ không qua được kiểm tra an ninh lên xe tải, nên suốt chặng đường kiểm tra đều thuận lợi.

Trong túi ngoài một số bùa chú và Đào Mộc Kiếm cùng một số thứ khác... thì đều bình thường.

Vừa lên tàu, Sở Văn ném hành lý lên giá, dựa vào ghế, rồi ngủ thiếp đi.

"Quả nhiên ngồi ngủ ngon hơn." Sở Văn nghĩ thầm câu cuối cùng khi tỉnh táo.

Tàu hỏa một đường ổn định chạy về ga đích, nhưng vì huyện thành lúc lên tàu khá xa, Sở Văn phải chuyển một chuyến xe nữa mới đến được Bắc Bình thị.

Mà chuyến chuyển xe này Sở Văn cũng đã lên kế hoạch kỹ càng, giữa hai chuyến chỉ cách nhau năm phút, cơ bản là nối chuyến liền mạch.

Dưới tiếng nhắc nhở trong trẻo của cô tiếp viên, Sở Văn không tình nguyện đứng dậy, vươn vai một cái, rồi đi đến chuyến tàu tiếp theo.

Vừa lên tàu, Sở Văn tìm chỗ ngồi của mình, vừa hay nhìn thấy phía trước có mấy gã thanh niên tóc nhuộm, trông như đám thiếu niên hư hỏng đang bắt chuyện với một cô gái ngồi ghế đối diện.

"Em gái, nghe giọng thì cũng là người thành phố A phải không?

Thật trùng hợp, dì của anh cũng ở thành phố A, anh thấy chúng ta rất có duyên đó, có thể thêm WeChat nói chuyện không?" Một gã thanh niên tóc vàng trông như thủ lĩnh ở giữa, vừa nhả khói thuốc vừa nói với cô gái có vẻ ngoài học sinh cấp ba.

Trong tình huống bình thường Sở Văn sẽ không đi quản chuyện như vậy, nhưng thật trùng hợp là đám thanh niên tóc vàng đó lại đang chiếm chỗ của hắn.

Cô gái ngồi đối diện rõ ràng có ý thức tự phòng vệ, tìm cớ không dùng WeChat, một mực từ chối.

Gã thanh niên tóc vàng rõ ràng không ý thức được sự ngượng ngùng của mình, ở nơi công cộng hút thuốc cũng không cảm thấy có gì không ổn, tiếp tục tán tỉnh cô gái đối diện: "Không dùng WeChat cũng không sao, cho anh số điện thoại đi, vừa hay anh cũng đi Bắc Bình, lại có duyên rồi đó, lúc đó gọi điện cho anh, anh cũng có thể chăm sóc em được." Rõ ràng cô gái đối diện đã không còn kiên nhẫn, nhưng thấy đông người cũng không tiện phát tác, đành chuẩn bị trực tiếp rời khỏi chỗ ngồi, đi nơi khác tránh mặt.

Nhưng Lục Mao và Hồng Mao bên cạnh thì không muốn như vậy, thấy cô bé rõ ràng có ý định muốn đi, liền vội vàng vươn tay chặn lại.

Sở Văn nghe mà sắp ngại chết đến nơi rồi.

Chuyến tàu này đến Bắc Bình (Bắc Kinh), giữa đường cũng chỉ dừng một trạm.

Cơ bản cả toa người đều đi Bắc Bình.

Sở Văn sải bước tiến tới, gạt tay Lục Mao ra, mặt không cảm xúc nói: "Xin lỗi, chỗ kia là của tôi." Rồi chỉ vào Hoàng Mao.

Hoàng Mao thấy có người chỉ trỏ vào mình, vốn dĩ vừa rồi tán gái không thuận lợi, tâm tình đã không tốt, giờ lại bị châm ngòi.

Nhưng trên tàu hỏa có nhiều người như vậy, gây chuyện có thể sẽ kinh động nhân viên phục vụ, thế là hắn ra hiệu cho hai người bên cạnh, kéo Sở Văn vào toilet.

Sở Văn dù sao cũng có bao nhiêu năm kinh nghiệm xã hội, đoán chắc chắn sẽ không đánh nhau ồn ào trong khoang tàu.

"Bây giờ kịch bản, chẳng lẽ định kéo mình vào toilet?" Sau đó, Sở Văn cũng không phản kháng nữa, thấy chúng động tay, sợ mình không động đậy, thậm chí còn phối hợp, nghiêng người về phía toilet.

Mấy ông lão trên tàu nhìn mấy thiếu niên hư hỏng kéo Sở Văn về phía toilet, thấy vẻ mặt của thanh niên bị kéo kia đầy sợ hãi và hoảng loạn, lộ ra vài phần không đành lòng.

Mấy thiếu niên hư hỏng cũng có chút kinh ngạc, thằng nhóc trông khá cao nhưng không nhẹ lắm, cũng tốt, như vậy nó cũng không có sức phản kháng.

Lúc này Sở Văn thực sự bội phục kỹ năng diễn xuất của mình, cảm thấy sự bực bội chịu đựng trong mộ hai ngày trước đều được giải tỏa, không khỏi có chút cảm kích sự phối hợp của chúng.

Lúc này ba tên côn đồ hoàn toàn không ý thức được chuyện sắp xảy ra, ngông nghênh "rầm" một tiếng đóng sầm cửa toilet lại.

Lúc này trong toilet liên tục truyền ra tiếng kêu thảm thiết, mấy ông lão vừa rồi dường như không chịu đựng nổi, chậm rãi thở dài một tiếng.

Cô bé ở chỗ ngồi cũ cũng đang lo lắng tìm nhân viên phục vụ trong khoang tàu.

Lúc này, Sở Văn dùng giày da cỡ 48 giẫm lên một tên thiếu niên hư hỏng, rồi chậm rãi vươn vai.

Đánh mấy tên côn đồ này thậm chí còn chẳng tính là hoạt động nhỏ, hoàn toàn chỉ là để thư giãn đơn thuần.

Nhưng mấy tên côn đồ thì không muốn như vậy, vừa vào toilet, thấy Sở Văn khóa trái cửa, đại ca Hoàng Mao còn tưởng thằng nhóc này khá biết điều.

Chương 1006

Nhưng chuyện xảy ra sau đó, và những gì Hoàng Mao tưởng tượng lại không giống nhau.

Ngay khi Hoàng Mao vừa rút cây gậy rút ra khỏi túi, tên kia không biết bằng tốc độ nào, chưa kịp phản ứng, cây gậy rút đã bị giật đi.

Tiếp đó, chúng chứng kiến một cảnh tượng khiến chúng vĩnh viễn khó quên.

Tên kia cầm một cây gậy rút, vung tay vài cái, rồi lại lấy thêm hai cây nữa, dùng hai tay nắm cả bó.

Trước mặt chúng, anh ta chậm rãi vặn xoắn cả bó gậy rút lại với nhau, vặn hai vòng.

Lúc này đầu óc ba tên ù đi.

Ba cây gậy rút này trước khi rút ra, thực ra cũng chẳng khác gì gậy sắt đặc.

Ba tên không hiểu sao lại nghĩ đến câu chuyện trong vài cuốn sách ít ỏi mà chúng từng thấy: một chiếc đũa thì dễ bẻ gãy, nhưng một bó đũa thì sao?

Chúng hoàn toàn cảm thấy người đàn ông trước mặt tà môn đến mức không phải người.

Sở Văn cũng không làm khó chúng nhiều, sau khi sảng khoái xong, ra yêu cầu: "Lát nữa khi ra ngoài, mỗi đứa phải mặt mày hung tợn, một tay xách áo trên vai tôi.

Rồi khi nói chuyện với nhân viên phục vụ, phải nói là đã đánh tôi, hiểu không?

Mau lau sạch vết giày trên ngực và mặt đi!" Sở Văn quát.

Sở Văn theo nguyên tắc bớt phiền phức, để mấy tên côn đồ chịu tội thay.

Rồi khách trên tàu nhìn thấy, ba tên côn đồ cúi đầu ủ rũ, xách vai Sở Văn đi ra khỏi toilet, Sở Văn cũng phối hợp làm ra vẻ mặt vừa sợ hãi vừa bất mãn, như vừa bị đánh.

Cô bé bên cạnh đã gọi chú cảnh sát rồi, cảnh sát nhìn thấy cảnh tượng này, với vẻ mặt đầy kinh nghiệm, trực tiếp quát mắng mấy thiếu niên hư hỏng: "Mau thả người ra, trẻ tuổi không học hành tử tế, lát nữa đều theo tôi về đồn cảnh sát điều tra.

Còn tên Hoàng Mao kia, đừng tưởng giấu mặt sau lưng người khác là có tác dụng!" Cảnh sát nhìn thấy mặt Hoàng Mao xong, có chút kinh ngạc.

Mặt Hoàng Mao sưng vù xanh tím một cục, thậm chí có cả dấu giày.

Nhưng khi hỏi tại chỗ, Hoàng Mao lại nói vết thương trên người mình hoàn toàn không liên quan gì đến Sở Văn, hoàn toàn là do trước đó không cẩn thận làm, không đánh nhau, cũng không ra tay.

Thế là, cảnh sát chỉ đưa ba tên Hoàng Mao về đồn điều tra, trước khi đi không quên an ủi Sở Văn.

"Nếu sau này gặp phải tình huống như vậy, phải kịp thời hô cứu đấy nhé, may mắn lần này có một cô gái báo cảnh, cậu phải cảm ơn người ta đấy." Cảnh sát cũng không tiện nói thẳng, nhưng trong lòng không khỏi nghĩ: "Thanh niên bây giờ, đọc sách chết cứng, tuy sách nói gặp phải kẻ xấu thì đừng phản kháng, nhưng ba tên côn đồ nhỏ… tôi thấy cậu nhóc này cũng có chút thân hình đấy chứ..." Sở Văn vừa về chỗ ngồi, nhíu mày.

Thì ra, vừa nãy tên Hoàng Mao nhỏ hút thuốc phì phèo, khiến bên trong toàn mùi khói.

"Đáng lẽ vừa nãy đã biết rồi, hút thuốc ở nơi công cộng là một hành vi không tốt." Sở Văn nghĩ, cũng tò mò liếc nhìn cô gái trước mặt, tất nhiên cũng chỉ là một chút tò mò mà thôi.

Nhưng vừa nãy bị bắt nạt mà còn không dám nói gì!

Vậy mà vì một người xa lạ lại đi gọi cảnh sát, xã hội bây giờ ít người như vậy lắm.

Tất nhiên, Sở Văn không hề muốn cô gọi cảnh sát, vì sợ cảnh sát sẽ đưa anh đi.

Cô gái cấp ba này không biết Sở Văn đang nghĩ gì, tưởng Sở Văn nhìn chằm chằm mình là vì ngại không tiện mở lời cảm ơn.

Thế là cô bé chủ động đứng dậy, hào phóng nói: "Chào anh, em là Tề Lâm, anh không cần cảm ơn em đâu, thực ra là anh đã giúp em thoát khỏi bọn chúng mà." Sở Văn không hề muốn cảm ơn, nếu không gọi cảnh sát, thậm chí anh còn không cần phải diễn (T_T).

Nhưng Sở Văn không muốn chọc giận một cô gái nhiệt tình như vậy, anh ta ngồi yên tại chỗ, khẽ gật đầu: "Chào cô, tôi là Sở Tiểu Bố." Tề Lâm cảm thấy hơi kỳ lạ, sao lại có người tên như vậy.

Nhưng người này đẹp trai quá, lại còn hơi lạnh lùng nữa, có nên thêm phương thức liên lạc không nhỉ?

"À, có thể cho em xin QQ không ạ?" Cô gái hơi đỏ mặt.

"Xin lỗi, tôi không dùng QQ." Sở Văn lạnh nhạt đáp.

Thực ra Sở Văn không cố ý từ chối, tài khoản QQ có độ bảo mật không cao, làm nghề này, thường xuyên nói chuyện về những thứ không tuân thủ pháp luật, vạn nhất tài khoản bị đánh cắp thì thật là

phiền phức.

Vì vậy nếu muốn nhắn tin, anh và Tiểu Ca đều dùng WeChat, nói chuyện về việc ở đâu lại đào được quốc bảo, tiện thể có thể gửi vài trăm đến hàng triệu tệ.

Cô gái hiển nhiên trí thông minh có lẽ đã giảm xuống ngang với tên Hoàng Mao vừa nãy, liền hỏi: "Vậy anh có thể cho em số điện thoại không ạ?" Thực tế là sau này cô bé muốn đưa thuốc bôi vết thương cho Sở Văn, tiện thể thêm một người bạn đặc biệt, tuy giờ nhìn Sở Văn như không có chuyện gì, nhưng cô bé tin rằng anh chắc chắn đang cố gắng chịu đựng, dù sao vừa nãy trong toilet anh ta la hét to như vậy.

Như vậy vừa giữ được thể diện cho soái ca, vừa đạt được mục đích quan tâm, biết đâu sau này có thể công lược thành công luôn.

Nữ sinh cấp 3 của Tấn Giang nào đó.....

Thành A cách Bắc Bình không xa, trong cuộc trò chuyện mười phần một của cô gái và Sở Văn, điểm đến đã đến.

Chương 1007

Nhưng cuối cùng Sở Văn cũng không cho số điện thoại.

Vừa xuống tàu, Tề Lâm hỏi Sở Văn một câu, đến Bắc Bình thì đi đâu.

Sở Văn cũng sợ phiền phức, tiện miệng nói: "Đi du lịch, trước tiên đến Địa Đàn xem sao." Mắt cô gái sáng lên, "Đi du lịch à, vậy thì anh có thể đến Phan Gia Viên đấy, ở đó có rất nhiều tiệm đồ cổ, biết đâu có thể vớ bẫm được món nào đó.

À, em ở gần đó." Sở Văn giật mình, trong lòng nhảy dựng lên, cảm thấy cô bé này có vẻ không chịu bỏ mình.

Thế là anh chỉ có thể đối phó qua loa đã, rồi tính đường chuồn.

Thực ra với ánh mắt của Sở Văn, cô gái trước mắt cũng là cực phẩm rồi, tổng thể có thể sánh ngang với A Ninh, có lẽ vì tuổi tác, một số phương diện sẽ hơi kém một chút.

Nhưng anh ta lại không nghĩ đó chỉ là một học sinh cấp ba, ngay cả A Ninh trước mắt còn chưa "ăn" được, mà có "ăn" được cũng không thể.

Vừa ra khỏi ga tàu, thấy xe của Bàn Tử đang nháy đèn, Sở Văn vội vàng nói với Tề Lâm bên cạnh: "Xin lỗi, bạn tôi đến rồi, vậy tạm biệt nhé." Trong lòng anh ta lại thầm nghĩ: "Gặp nhau tình cờ vậy thôi, đừng gặp lại." Lên xe, quả nhiên Bàn Tử bắt đầu nói: "Sở gia của tôi cũng được đấy chứ, Mỹ quốc có một Hoắc Tú Tú, An Lạc có một A Ninh, giờ lại câu được cả nữ sinh cấp ba?" Bàn Tử càng nói càng hăng, dang hai tay lên vô lăng, nói: "Với điều kiện của Sở gia, nữ sinh cấp ba cũng không phải là không thể, sau này muốn giải quyết cả ba người, Sở gia phải chú ý giữ gìn sức khỏe đấy." "Lái xe hay không lái

đây, sắp chua loét ra chanh đến nơi rồi, không lái xe nữa, tôi có thể đá ông xuống đấy." Sở Văn không vui nói.

"Được được được, đều nghe theo Sở gia của tôi, tôi lái, không phải chúng ta nên đưa Tẩu Tử về tiệm trước sao?" Bàn Tử thực ra cũng nghe Tiểu Ca kể về sự nguy hiểm của chuyến đi vừa rồi, ngay cả người mạnh như Tiểu Ca cũng phải dưỡng sức một tháng, thật sự sợ Sở Văn sẽ gặp chuyện, nên dùng cách này để quan tâm.

Không chua mới là lạ.

"Trước tiên về tiệm đi, bên A Ninh tôi sẽ tặng một bất ngờ vào ngày mai, hôm nay tiện thể chuẩn bị quà." Sở Văn cũng đầy mong đợi.

Không phải A Ninh bây giờ vết thương chưa lành hẳn, nhưng bác sĩ nói ở nhà nhiều nhất nửa tháng là có thể hồi phục rồi.

Hơn nữa đã gần một tháng không gặp A Ninh, nếu không mang theo quà, lúc đó không bị đuổi ra ngoài mới lạ.

Thế là hai người lái xe đến Phan Gia Viên.

Nhưng Sở Văn như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vội vàng chỉ huy Bàn Tử rẽ một vòng, trước tiên đến cửa hàng trang sức Thất Quế Phúc cách đó ba cây số để mua một sợi dây chuyền.

Sở Văn sẽ không đời nào tặng A Ninh những thứ moi được từ xác chết.

"Chẳng phải trên đường về Phan Gia Viên có một cửa hàng sao, tại sao phải đi đường vòng chứ." Bàn Tử hơi khó hiểu.

Sở Văn tất nhiên sẽ không kể chuyện trốn cô gái kia cho Bàn Tử.

"Ông không hiểu rồi phải không, thảo nào giờ vẫn còn độc thân.

Nếu tiện đường mà mua, trang sức tặng cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng nếu phải đi đường vòng cả nửa Bắc Kinh chỉ để mua quà tặng,

thì tính chất lại khác rồi.” Tất nhiên là với điều kiện đó là trang sức.

Sở Văn tất nhiên là nói bừa, nhưng nhìn vẻ mặt Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ, anh ta có chút không đành lòng.

Hy vọng anh ta sẽ không vì thế mà hối hận cả đời.

Sau khi đi dạo gần nửa tiếng, Sở Văn gần như đã mua gần nửa tủ hàng của cửa hàng trang sức, ngoại trừ sợi dây chuyền một trăm năm mươi vạn mà anh ta ưng ý được đựng trong hộp, những thứ khác Sở Văn đều yêu cầu chủ tiệm không cần gói, trực tiếp nhét vào túi.

Khiến các khách hàng và nhân viên khác mắt tròn xoe, miệng há hốc!

Nếu không phải thấy chủ tiệm gật đầu lia lịa phục vụ Sở Văn, đã có người tưởng anh ta là cướp và chuẩn bị báo cảnh sát rồi.

Bàn Tử nhìn hành vi của Sở Văn cũng không nói nên lời, ho nhẹ hai tiếng nhắc nhở Sở Văn, nhưng Sở Văn như không nghe thấy.

Lên xe xong, Bàn Tử lúc đó chẳng nói gì, trực tiếp lên xe đạp ga lái đi.

Cảm giác ở thêm một lát nữa, người ta thật sự sẽ báo cảnh sát mất.

Một lát sau, Sở Văn ngượng ngùng nói với Bàn Tử: “Bệnh nghề nghiệp ấy mà, mấy món đồ nhỏ tôi quen nhét túi rồi, dù sao cũng không chắc có tặng được hay không, gói từng món vào hộp quà to nhỏ thì phiền phức lắm.” “Vậy thì ít nhất cũng đừng nhét vào túi luôn chứ, hoặc là lên xe rồi hẵng nhét vào túi chứ, làm thế người khác nhìn vào, nếu tôi là chủ tiệm, dù đã trả tiền tôi cũng báo cảnh sát đấy.” Kìm nén bấy lâu, Bàn Tử cuối cùng cũng lên tiếng.

“Tại tôi bệnh nghề nghiệp mà, nếu không có nhiều người bên cạnh nhìn, tôi có lẽ đã mua sạch cả tiệm trang sức rồi, dù sao cũng chẳng

tốn bao nhiêu tiền." Sở Văn chuyển giọng nói: "Sau này tôi chắc chắn sẽ không như vậy nữa, sau này đi tặng quà ở chỗ khác, hoặc đi đấu giá." "Người có tiền là xấu tính à?" Bàn Tử nói, lại chua ngoa.

"Bàn Tử hôm nay lại ít nói lạ thường nhỉ?" Về đến Di Ninh Hiên, Sở Văn nghĩ.

Nhưng Sở Văn sẽ không để tâm trạng của Bàn Tử ảnh hưởng đến mình, về đến tiệm, Sở Văn quyết định nghiêm túc trở lại làm ông chủ tiệm.

Mặc dù từ khi mở tiệm đến nay, anh ta mới chỉ xuất hiện hai lần.

Sở Văn cảm thấy, là một ông chủ lớn bí ẩn đứng sau, sao lại có thể lộ mặt ra ngoài, như vậy thật là mất "phong thái".

Thế là, từ trong kho bí mật, anh ta lấy ra một chiếc mặt nạ La Sát bình thường, đeo lên mặt, rồi lại dựng một màn hình LED cạnh cửa, trên đó chạy dòng chữ: "Ông chủ bí ẩn của tiệm cuối cùng đã trở lại", "Hiện tại mỗi ngày chỉ tiếp đón ba khách hàng", "Số lượng có hạn, ai đến trước được trước".

Thế là anh ta bê một chiếc ghế dựa gỗ tử đàn ra, đeo mặt nạ, tay cầm quạt xếp, nằm trên đó xem bí kíp của lão đầu họ Đường.

Từ bốn giờ chiều đến hoàng hôn, tuy lần lượt có không ít người đến, nhưng Sở Văn cũng chỉ tiếp đón hai người.

Chương 1008

Những người đến sau hỏi, Sở Văn nói số lượt tiếp đón trong ngày hôm nay đã hết, cũng không thèm để ý.

Mấy ông lão, Sở Văn không mấy thích trả lời, giao cho nữ nhân viên bên cạnh xử lý.

Thấy trời sắp tối, Sở Văn cũng chuẩn bị thu dọn đồ đạc để đi, lúc này, anh ta nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc – Tề Lâm.

Con bé này thật sự sống gần đây à, chết tiệt, mình chưa thay quần áo, phải chuồn nhanh mới được.

Nhưng Tề Lâm thì không như vậy, thấy Sở Văn nằm trên ghế dựa, mắt sáng lên, chạy thẳng đến.

"Xong rồi, chết tiệt, cô bé sắp nhận ra mình rồi." Sở Văn nghĩ, anh ta cũng không ý thức được tại sao mới gặp nhau một lần mà lại sợ như vậy, có lẽ vì tiếp xúc với phụ nữ đều ít nói?

Không, Sở Văn nghĩ, dù sao cũng đang đeo mặt nạ, hơn nữa cô bé cũng không nhất định nhớ rõ quần áo mình mặc bên trong, chắc là ổn thôi.

"Sở Tiểu Bố!" Tề Lâm nhảy đến bên cạnh Sở Văn, lớn tiếng gọi.

Mặc dù Sở Văn bị tiếng gọi làm cho giật mình, nhưng thần kinh đã tôi luyện qua nhiều năm đạo mộ đã vô cùng mạnh mẽ.

Dù sao biểu cảm dưới mặt nạ cũng không nhìn thấy, cứ mặc kệ cô bé đi.

Lúc này một nữ nhân viên đi đến nói: "Xin lỗi, ông chủ tiệm của chúng tôi không tên là Sở Tiểu Bố, quý khách có cần giúp đỡ gì không ạ?" Sở Văn lúc đó trong lòng giơ ngón cái cho nhân viên, quyết định

sau này sẽ tăng lương cho cô bé.

Tề Lâm nghe nói không phải Sở Tiểu Bố, liền có chút ngượng ngùng, nhưng quần áo và vóc dáng của người này trông thật sự giống người kia.

Quần áo thì hình như không chắc chắn lắm… Nhưng chẳng phải anh ta bị mấy tên côn đồ nhỏ đánh sao, chỉ cần để anh ta đi vài bước là có thể phân biệt được thôi!

Người này hình như là ông chủ tiệm, đúng lúc có cái cớ để thăm dò thực hư.

"Chào ông chủ, tôi cũng là khách của tiệm mình mà, vậy bây giờ anh có thể tiếp đón tôi không?" Tề Lâm nhìn chằm chằm vào mắt Sở Văn nói.

Sở Văn ho khan, dùng giọng trầm hơn bình thường vài lần nói: "Cô gái này xin lỗi, tôi một ngày chỉ tiếp đón ba lượt khách, hôm nay đã tiếp đón đủ rồi." Sở Văn vốn chỉ định dùng một chiêu để thu hút khách hàng, kéo thêm một vài khách cho cửa tiệm, không ngờ lại kéo được cô bé này.

Ai ngờ cô bé dường như đoán được điều gì đó, bí mật ghé sát tai Sở Văn nói: "Vậy đại tiểu thư nhà họ Tề có thể dùng suất tiếp đón của ngày mai không?" Sở Văn nghe câu nói đó hơi ngớ người, tùy tiện ngồi tàu hỏa cũng có thể gặp được đại tiểu thư nhà họ Tề ư?

"Mời!" Sở Văn không hề sợ nhà họ Tề, thực tế ngay cả các gia chủ của Cửu Môn Lão cũng đều khách khí với anh.

Nhưng khách hàng không biết điều đó, nếu ngay cả đại tiểu thư nhà họ Tề cũng không tiếp đón, thì sau này tiệm sẽ ồn ào lắm.

Sở Văn cũng nghĩ thông suốt, ngay cả Tây Vương Mẫu anh còn "chặt", sợ gì chứ.

Thế là Sở Văn dùng giọng trầm khàn đưa cô bé vào tiệm.

Nhưng một số khách hàng lại không vui, một người phụ nữ trung niên ăn mặc vô cùng lộng lẫy và hơi béo mở miệng nói: "Ông chủ, tại sao tôi lại bị giới hạn số lượng, còn một cô bé lại được dẫn vào?" Sở Văn nhíu mày, người phụ nữ này vừa vào tiệm đã nhìn chằm chằm anh, lại còn đi loanh quanh gần một tiếng đồng hồ, vốn đã khiến Sở Văn hơi khó chịu, giờ lại nói ra câu như vậy.

"Khuyên cô nên cẩn trọng lời nói và hành vi, có một số người, không thể tùy tiện gây sự." Sở Văn nói xong, trực tiếp đưa tiểu thư nhà họ Tề vào bên trong giới thiệu tham quan.

Những người chơi đồ cổ ở đây, đa số đều có mắt nhìn nhất định.

Rất nhiều người ban đầu nghe nói thân phận ông chủ đứng sau cửa tiệm này không tầm thường, hôm nay lại nghe nói ông chủ bí ẩn đột nhiên xuất hiện, nên mới đến cửa tiệm để làm quen.

Vì ông chủ còn là một người không tầm thường, vậy hiển nhiên, chắc chắn không phải hạng xoàng, vị quý phu nhân lộng lẫy kia cũng được người khác nhắc nhở, không còn lên tiếng nữa.

Tuy cửa tiệm đồ cổ này có ba thật bảy giả, nhưng thực ra những món trân phẩm ở bên trên, Sở Văn cũng có ở phía sau mật thất, lúc này anh ta chuyên tâm làm tròn thân phận ông chủ.

Cô bé tuy nghe ông chủ giảng giải rất hợp lý, nhưng hình tượng nam chính lạnh lùng bên ngoài, yếu ớt bên trong như trong Tấn Giang lại hoàn toàn khác biệt, cô bé khách sáo vài câu rồi không lâu sau rời đi.

Nếu Sở Văn biết trong mắt cô bé mình đã biến thành hình tượng như vậy, có lẽ lúc đó dù phải bị chú cảnh sát thẩm vấn, anh cũng sẽ một mình xách ba tên côn đồ ra ngoài.

Nhìn thấy cô bé rời đi xong, Sở Văn lập tức giao Di Ninh Hiên cho nhân viên quản lý, rồi chuồn đi nhanh chóng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Văn thay một bộ vest lịch lãm, đặt một bó hoa ở tiệm hoa, rồi lái xe của Bàn Tử thẳng đến nhà A Ninh.

Ở cổng, Sở Văn cố ý gọi điện thoại cho A Ninh: "Em yêu, sáng nay anh về, ước chừng nửa tiếng nữa sẽ đến sân bay XX, em có muốn đón anh không?" Rồi không đợi A Ninh mở miệng, anh ta đã cúp điện thoại.

"Cái tên Sở Văn này, làm cái gì vậy, nói chưa rõ ràng đã cúp máy rồi, nửa tiếng, mình còn không đủ thời gian trang điểm nữa là." A Ninh than vãn.

Nghe thấy tiếng sột soạt truyền ra từ phòng tắm, sau đó, Sở Văn đã đợi ở phía sau cửa nửa tiếng đồng hồ.

Đợi đến mức nụ cười trên mặt Sở Văn sắp không giữ nổi nữa, A Ninh cuối cùng cũng mở cửa.

"Bất ngờ!" Sở Văn miễn cưỡng nặn ra nụ cười, đưa bó hoa tươi trước mặt cho A Ninh.

A Ninh cũng giật mình, nhưng sự thật chứng minh những tình tiết trong phim Hàn Quốc mà nhân vật chính trực tiếp ôm nhau khóc đều là giả.

Chương 1009

“Cảm ơn anh, em thích nó.” A Ninh ôm Sở Văn một cái, Sở Văn tiếp đó đưa tay đeo dây chuyền cho A Ninh, rồi mới cùng cô vào nhà.

Suốt đường đi, A Ninh cứ cười ngây ngô không ngừng, cho đến khi bụng Sở Văn phát ra tiếng “cô cô”.

Sở Văn phấn khích đến mức sáng sớm đã vội vàng đến, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, kết quả là đứng chờ mòn mỏi nửa tiếng đồng hồ ngoài cửa, không đói mới lạ.

“Trên đường chưa ăn sáng à?

Đói rồi phải không?” A Ninh nói xong liền vào bếp bận rộn.

Nhưng vẻ mặt không giấu được nụ cười, đó mới là kịch bản chân thực chứ.

Mãi đến khi A Ninh bưng bữa sáng nóng hổi từ bếp ra, bụng Sở Văn mới ngừng biểu tình.

Tục ngữ có câu “ăn no nghĩ chuyện tào lao”, Sở Văn vừa ăn sáng xong, liền bắt đầu nảy sinh ý đồ, đầu tiên, bàn tay không đàng hoàng đặt lên tay cô, nhìn đôi mắt hơi hoảng loạn, rồi… rồi điện thoại đổ chuông.

Sở Văn lúc đó thật là uất ức, cơ hội tốt đẹp, vừa tặng quà xong, lại vừa ăn sáng xong, giờ chính là lúc “ra tay” với “vợ hiền” của mình.

Nhưng tay anh ta thực sự đã chạm tới, nhưng điện thoại cũng không may đúng lúc đổ chuông.

“Anh cứ nghe điện thoại đi, không chừng là Tiểu Ca gọi.” A Ninh nói.

Vừa nãy cô cũng không biết phải đối mặt với Sở Văn như thế nào, mặc dù lúc đó có thể cô cũng sẽ không từ chối, nhưng dù sao thời gian quen biết cũng chưa đủ dài.

Sở Văn bề ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng chửi rủa, bắt máy một số lạ.

Trên TV người ta còn bị gọi điện trước khi đến bước cuối cùng, sao mình nắm tay cũng không được à?

"Sở ca ca, buổi sáng tốt lành." Sở Văn vừa nghe thấy giọng nói này liền cúp điện thoại, không phải là Tề Lâm sao.

Thế là anh ta cầm điện thoại xuống, chuẩn bị cúp máy.

Mặc dù không bật loa ngoài, nhưng A Ninh từ điện thoại nghe rõ ràng giọng một cô gái.

"Đừng cúp máy mà, nghe xem nào." A Ninh cười như không cười nhìn Sở Văn nói.

Bình thường xem những tình tiết như vậy trên các video ngắn, Sở Văn đều hả hê, nhưng chuyện này lại xảy ra với mình.

Biểu cảm của A Ninh khiến anh ta rợn người, giống như một người vợ đang tìm bằng chứng chồng mình lén lút với hồ ly tinh khi đi công tác qua điện thoại vậy.

Nhưng Sở Văn nghĩ, ngoài chuyện đạo mộ, đâu có chuyện gì khác, dựa vào đâu mà phải sợ chứ.

Thế là anh ta bình tĩnh tiếp tục nghe: "Xin lỗi, tôi còn trẻ, không cần mua bảo hiểm, cảm ơn." "Không sao, không phải bán bảo hiểm, xã hội bây giờ thông tin bị rò rỉ quá nghiêm trọng rồi.

Vô tình lướt một trang web, ngày sinh tháng đẻ của tôi cũng có thể bị tra ra ngay." Sở Văn vẻ mặt kích động nói.

Rồi anh ta ấn điện thoại vào túi, tắt nguồn.

"Ồ, điện thoại bảo hiểm à, đúng là phiền thật." A Ninh có chút nghi ngờ, nhưng cũng không tìm hiểu sâu.

Hai người bắt đầu nói chuyện "ngắn ngủi" sau bao ngày xa cách.

Nhưng sau khi tặng quà, Sở Văn muốn giở trò lưu manh nữa thì không thể rồi.

Tuy nhiên Sở Văn không bỏ cuộc, kể về các loại hiểm nguy gặp phải khi đạo mộ tháng trước, cũng như các loại xác sống, quỷ vật kinh khủng đã gặp.

Mặc dù A Ninh không phải cô gái bình thường, nhưng sự hiểu biết về xác sống càng khiến cô nhận ra sự kinh khủng của chúng, sau khi tự đặt mình vào những cuộc phiêu lưu của Sở Văn, A Ninh phát hiện, dù là hành động nào trong số đó, đi vào cũng thập tử vô sinh.

Sở Văn đối với việc dọa cho A Ninh la hét liên hồi vô cùng hài lòng, cứ tưởng loại con gái như A Ninh vừa giỏi bếp núc, vừa thành thạo đấu cổ, đoán là sẽ không đủ "mãnh" (kiên cường).

Nhưng không ngờ A Ninh lại lo lắng cho Sở Văn, sau khi tự đặt mình vào, cô la hét còn "có hồn" hơn cả những gì Sở Văn kể!

Sở Văn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, nhân tiện xích lại gần A Ninh, tay phải vòng qua vai phải cô, an ủi vài câu.

Rồi anh ta định thừa thắng xông lên, kể về mấy lần gặp xác sống "mãnh" hơn gần đây, kết quả kể một lúc, phát hiện A Ninh đã tựa vào vai anh ngủ rồi… Sở Văn buồn bực rồi, kịch bản không giống vậy, nhưng A Ninh bây giờ vết thương chưa lành hẳn, lúc đó chắc chắn sẽ không đứng vững được, thế là anh cũng thấy thoải mái.

Anh ta nhẹ nhàng bế A Ninh lên giường, rồi có chút kích động cởi áo khoác ngoài của cô, rồi đắp chăn cẩn thận, rời đi… Sở Văn bây giờ

có chút uất ức, nếu biết hút thuốc, giờ anh ta sẽ châm một điếu thuốc ở phòng khách mà hút, tiện thể cảm thán một câu "quân tử không lợi dụng lúc người gặp khó khăn".

A Ninh thực ra khi Sở Văn vòng tay qua người cô rất căng thẳng, sau đó không biết tại sao, tựa vào vai Sở Văn giả vờ ngủ.

Trong lòng cô bé nghĩ, tuy cảm thấy tiến độ hơi nhanh, nhưng mình đã trao cơ hội rồi, xem anh ta xử lý thế nào.

Rồi cô bé cảm thấy Sở Văn bế mình lên giường, bắt đầu cởi quần áo, đợi mãi đến khi sắp ngủ thiếp đi mà không có chuyện gì xảy ra.

Chương 1010

Sở Văn bây giờ cũng vô cùng uất ức, đành phải lái xe về tiệm của mình.

Không còn cách nào khác, hôm qua bảng hiệu đã treo lên rồi, có rất nhiều khách hàng đã cố tình đến để đợi được tiếp đón, tuy công việc của anh ta là đạo mộ, nhưng anh ta lại yêu thích đồ cổ mà.

Khi từng món đồ cổ được những người biết thưởng thức mua đi, nhìn tờ biên lai, không, nhìn đồ cổ trên tay thì anh ta mãn nguyện, vui vẻ.

Khi Sở Văn về đến tiệm, đã gần trưa rồi, đeo mặt nạ La Sát lên, ông chủ nhỏ Di Ninh Hiên lại lên sàn.

Một lát sau mặt nạ, quần áo đều đã thay, điện thoại cũng đã tắt nguồn rồi, cô gái nhà họ Tề kia có đến cũng không hề hoảng sợ chút nào.

Nếu mỗi ngày hôm nay không đến, biết đâu sẽ khiến cô bé có chút nghi ngờ.

Sở Văn vừa ngồi vào tiệm, nhanh chóng bị mấy vị khách nữ tranh giành muốn được tiếp đón, khiến Sở Văn không khỏi cảm thán, đẹp trai quả nhiên ngay cả mặt nạ cũng không che giấu được mà.

Sở Văn nghĩ hôm nay nhanh chóng tiếp đón xong ba người là có thể nghiên cứu bí kíp bùa chú của lão đầu họ Sở rồi, có thể chuồn đi trước khi học sinh cấp ba tan học, chẳng phải rất mỹ mãn sao.

Nếu hỏi Sở Văn làm sao biết học sinh cấp ba tan học, lúc đó nghe điện thoại có tiếng loa phát thanh thể thao, đoán chừng bình thường cũng trốn tập thể dục buổi sáng quen rồi.

Nhưng điều khiến Sở Văn không ngờ, khách nữ quá sức phiền phức, cứ lôi kéo kể lể mất cả buổi về con gái, cháu gái mình tốt đẹp thế nào.

Sở Văn lại không thể đuổi họ đi, dù sao đang ở trong tiệm, đuổi mấy thanh niên trẻ thì có lẽ không sao, nhưng mấy bà thím này sau một trận nhảy quảng trường, ngay cả mấy ngôi sao nghiện ma túy ở nhà nào cũng được sắp xếp rõ ràng rành mạch.

Sau khi ghi lại hơn chục số điện thoại, tiện thể tặng mỗi người một chiếc bình sứ nhái, mới tiễn họ đi.

Thế là Sở Văn hiểu ra, mấy bà thím này đều nghe một học sinh cấp ba trên đường nói, trong tiệm có một thanh niên trẻ tài giỏi, gia sản bạc tỷ đang mở tiệm đồ cổ, nên ai nấy đều đến tham quan.

Sở Văn lập tức hơi ngớ người, trong lòng nghĩ chẳng phải hôm qua mình đã dụ dỗ mua một món đồ nhái sao, đến nỗi phải kích động quần chúng báo thù sao.

Nhưng đối phó với loại "gấu" (trẻ con hư) này, Sở Văn cũng có cách của mình, tìm phụ huynh nói chuyện, nhà họ Tề tuy không thường xuyên qua lại, nhưng giới đồ cổ vẫn luôn có thói quen trao đổi hàng hóa.

Những chủ tiệm có nhiều đồ sứ có thể giới thiệu một số khách mua tranh chữ đến tiệm tranh chữ của người khác, tiệm mình ít đồ ngọc cũng sẽ nhập thêm vài món từ tiệm khác.

Lúc đó mang theo chút đồ đến để giải thích tình hình, có thể nhờ phụ huynh dạy dỗ "gấu", lại có thể kết giao với người nhà họ Tề, chẳng phải một công đôi việc sao.

Sở Văn không khỏi tán thưởng sự thông minh của mình.

Chiều hôm đó, Sở Văn mang theo thanh đoản đao của tướng lĩnh

Kim quốc và một viên dạ minh châu đến nhà họ Tề, vì lo lắng trọng lượng của dạ minh châu không đủ, người nhà họ Tề chỉ tiến hành một phen giáo dục bằng lời nói.

Dù sao Sở Văn tổng không thể mang viên ngọc của Từ Hy ra ngoài, anh ta từ trong mật thất chọn lựa mất nửa buổi, lấy ra một viên vừa không quá lớn, lại vừa có thể đặt lên bàn tiệc.

Thanh đoản đao dùng để mở cơ quan lúc đó, anh em Lâm Ninh giám định đó là thanh bội đao do hoàng đế Kim quốc ban cho Hoàn Nhan Trần, nói nó còn hữu dụng hơn cả hổ phù.

Nhưng để có thể làm ăn tốt, có thời gian luyện tập bùa chú, Sở Văn đành nuốt đắng.

Dù sao sau này đạo mộ chẳng phải cũng phải có lễ vật đáp lại sao.

Sau khi quyết định xong, Sở Văn mang theo đồ đạc lên đường.

Địa chỉ thì hỏi nhà họ Ngô là được rồi, cùng là Cửu Môn Lão, tuy hai nhà ít qua lại, nhưng vẫn có cơ hội gặp mặt.

Có địa chỉ xong, Sở Văn lái xe đi, nhìn địa chỉ đó, chắc là một tứ hợp viện trong vành đai ba.

Thực ra Sở Văn cũng có một bộ tứ hợp viện ở Bắc Bình, nhưng đồ đạc quá chói mắt, cũng không phải loại gia tộc lớn như nhà họ Tề mà không cần lo lắng.

Vừa vào tứ hợp viện, từ bên ngoài nhìn vào cảm thấy cổ kính và mang đậm kiến trúc lịch sử lâu đời, nhưng vừa bước vào, sự khác biệt khá lớn.

Sau khi Sở Văn báo xong thân phận, bà lão nhà họ Tề đón anh.

Vị này là mẹ ruột của gia chủ đương nhiệm, cũng là bà nội của Tề Lâm.

Bà không phải là một bà lão, nhưng trông chừng ngoài năm mươi tuổi, không thể không nói người có tiền bảo dưỡng tốt.

Vừa vào tứ hợp viện, ngoại trừ cổng lớn và tường viện còn giữ được nét cổ kính, bên trong trang trí, bố cục, hoàn toàn mang phong cách hiện đại.

Thậm chí trên sàn nhà là robot hút bụi, tường dùng kính điều chỉnh ánh sáng, cửa sổ có rèm lá sách, trên mái nhà có cột thu lôi.

Bà nội nhà họ Tề muốn đưa Sở Văn đi tham quan tùy ý một chút, nhưng Sở Văn cảm thấy nên giải quyết xong chuyện trước đã.

Thế là Sở Văn lấy ra viên dạ minh châu trong túi và thanh đoản đao cài ở thắt lưng, bắt Sở Văn dùng hộp quà gói kỹ càng thì khá khó khăn, dù sao đã quen với việc đạo mộ, nhất thời cũng khó mà thay đổi.

Bà nội nhà họ Tề nhận lễ vật của Sở Văn xong, sai người hầu lấy hai hộp quà đựng vào, rồi thì thầm với người hầu một hồi, nhanh chóng, người hầu cũng bưng ra hai hộp quà.

Khi bà nội nhà họ Tề mở hộp ra, Sở Văn cũng kinh ngạc, không ngờ người nhà họ Tề lại hào phóng như vậy.

Chương 1011

Hộp bên trái là một cặp ngọc bích chạm rồng và ngọc bích chạm phượng thời Tây Chu có đường kính gần chín ly, hộp bên phải là một khối ngọc bội chạm rồng phượng tinh xảo.

Nhìn từ niên đại, chúng đều là sản vật thời Tây Chu, cùng thời với cặp ngọc bích vừa rồi.

Sau khi Sở Văn nhận hai món đồ đó, hiếm khi không trực tiếp nhét vào túi, mà cẩn thận đặt lại vào hộp quà như cũ.

Bà nội nhà họ Tề nói: "Sở công tử quả nhiên là thanh niên tuấn tài hiếm có trên đời, hai khối ngọc đẹp đã bị chôn vùi trên người bà lão này bao nhiêu năm, giờ cũng đã gặp được chủ nhân tốt." Sở Văn bị lời nói đó khen đến mức hơi bay bổng, "Quả nhiên mị lực của mình mạnh đến mức ăn cả già lẫn trẻ sao, đẹp trai cũng là một tội ác mà." Sở Văn cũng vội vàng tâng bốc Tề nãi nãi trẻ mãi không già.

Sau khi màn nịnh bợ kết thúc, Sở Văn cuối cùng cũng đi vào chủ đề chính của ngày hôm nay: "Tề nãi nãi, chuyện của cháu gái bà…" Sở Văn chưa nói xong, Tề nãi nãi đã nói chen vào: "Tôi biết, tôi biết, Tề Lâm tối qua về nhà đã kể với tôi, cậu là người đã giúp cháu gái tôi giải vây trên tàu hỏa." Sở Văn nghe xong giật mình, lúc đó bị lộ ra rồi, có thể khẳng định, tối qua mình diễn rất hoàn hảo mà.

Sở Văn rất tự tin vào kỹ năng diễn xuất của mình, luôn nghĩ tối qua, trước khi lái xe của Bàn Tử rời đi, đều không hề bị lộ ra.

Chẳng lẽ là xe của Bàn Tử?

Đúng rồi, lúc đó cô bé nhìn thấy mình lên xe ở ga tàu, không chừng dù mình không ở Phan Gia Viên, cô bé cũng có thể dò theo biển số xe mà tìm đến.

“Cháu gái tôi tôi biết mà, tuy bình thường có hơi ương bướng một chút, nhưng thực ra tâm địa lương thiện.

Nếu có chỗ nào chọc giận cậu, cứ việc dạy dỗ, tôi không có ý kiến gì hết.” Tề nãi nãi tiếp lời.

Sở Văn có chút khó hiểu, đã biết cô bé ương bướng, dạy dỗ một chút là không được sao, sao lại muốn mình dạy dỗ, mình đến đây làm gì chứ.

“Ngoài ra cháu gái tôi cũng xinh đẹp, so với mấy ngôi sao hạng A cũng không thua kém, một chút là được di truyền từ tôi, tôi nghĩ cậu cũng có thể tìm hiểu kỹ càng.” Sở Văn có chút không hiểu Tề nãi nãi đang nói gì, nhưng cứ cảm thấy lời này buổi sáng đã nghe ở đâu đó rồi.

Nhưng Sở Văn nhìn hai hộp quà trên tay, cảm thấy chuyến này đáng giá, không còn đề xuất yêu cầu gì nữa.

Dù sao bà nội nhà người ta đã nói rồi, cháu gái mình cứ việc dạy dỗ, biết đâu sau này đưa cô bé xuống mộ lần tới để lưu lại vài kỷ niệm đẹp.

Nhưng Sở Văn lập tức phủ quyết, ít ra người ta cũng đã đáp lễ một món quà quý giá như vậy, dạy dỗ thích đáng là được rồi, đạo mộ quá kích thích.

Sau khi từ chối lời mời dùng bữa tối của Tề nãi nãi, Sở Văn chuẩn bị cáo từ, ở nhà họ Tề cũng đã nán lại hai tiếng đồng hồ.

Sau khi trao đổi một số kiến thức về giới đồ cổ, lại bị Tề nãi nãi kéo lại nói chuyện gia đình, Sở Văn lên xe rời đi.

Ấn tượng về Tề nãi nãi rất tốt, là một trưởng bối khá từ bi.

Thấy anh sắp đi liền kéo lại, nói sau này đến đây đừng câu nệ, coi nơi này như nhà của mình.

Tề nãi nãi nhìn Sở Văn lên xe, trong lòng nghĩ, cuối cùng một tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống.

Bà lo lắng Tề Lâm sẽ ế không gả đi được, không ngờ mới đi chơi hai ngày đã vớ được một người bạn trai lợi hại như vậy.

Hoàn toàn không giống cách nghĩ của học sinh cấp ba bây giờ.

Sau khi Tề Lâm về, Tề nãi nãi lại kéo Tề Lâm lại: "Cậu bạn trai mà con quen thật sự rất tốt, chiều nay người ta còn mang theo lễ vật, đặc biệt là vì con đấy." Sở Văn lúc này hoàn toàn không biết gì về những chuyện đang xảy ra, cũng không biết thực ra bà nội họ Tề và bà thím bị gọi đến buổi sáng không có gì khác biệt, hoàn toàn chìm đắm trong cuộc sống hạnh phúc của một ông chủ cá muối (lười biếng) không bị ai làm phiền.

Thời gian nghiên cứu bùa chú luôn trôi qua nhanh chóng và khô khan, quả nhiên, từ sau khi đến thăm nhà họ Tề, không còn bà thím nào làm phiền nữa.

Tề Lâm cũng mỗi ngày tan học xong mới đến tiệm đi dạo một vòng, hoàn toàn là dáng vẻ một học sinh cấp ba bình thường.

Cô bé sẽ giúp trông nom công việc của tiệm, giới thiệu văn vật cho khách hàng, khiến Sở Văn vừa mới "dạy dỗ" xong cảm thấy hơi ngại.

Sở Văn bây giờ sáng sớm chạy một vòng đến nhà A Ninh, ăn ké hai bữa cơm xong thì bị A Ninh đuổi về tiệm.

Sau đó cầm cuốn sách bùa chú của lão đầu họ Sở nằm ườn ở cửa tiệm cả buổi chiều, tiện thể tiếp đón hai ba khách hàng.

Đợi Tề Lâm tan học về, giúp trông tiệm, thì anh ta lại tiếp tục đọc sách.

Khoảng bảy, tám giờ tối lại về nhà vẽ bùa.

Không biết tại sao, Tề Lâm luôn coi anh là một người ngoài lạnh trong yếu ớt.

Mỗi lần mấy phú ông mới nổi khoe mẽ, mấy đồng nghiệp gây sự muốn Sở Văn ra tay dạy dỗ, anh ta đều trực tiếp công khai thân phận, rồi nói mình chỉ là nhân viên thực tập.

Khiến khách trong tiệm đều sợ sệt với nhân viên chính thức, mỗi lần nhân viên nói "Chào quý khách, hoan nghênh ghé thăm", khách đều cúi người, thậm chí không dám nhận.

Thời gian làm ông chủ cá muối như vậy luôn trôi qua nhanh chóng, vết thương trên người A Ninh đã hoàn toàn bình phục, Sở Văn quyết định đưa cô đi tái khám ở bệnh viện, rồi nhờ nhân viên thông báo cho Tề Lâm, hôm nay anh không ở tiệm.

Sở Văn phấn khích đến mức sáng sớm đã lái xe đi đón A Ninh, đợi lâu như vậy, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội rồi, phấn khích đến nỗi Sở Văn liên tục vượt đèn đỏ hai ba cái.

Xe lái vào bệnh viện xong, Sở Văn và A Ninh khoác tay nhau suốt đường đi, vô tình làm trầm trọng thêm vết thương lòng của vô số "cẩu độc thân" ven đường.

Sau khi làm X-quang và xét nghiệm máu định kỳ, cuối cùng cũng nhận được báo cáo bình phục của bác sĩ, Sở Văn cũng lo lắng, nếu chưa bình phục hoàn toàn, sau khi "quỳ" (chuyện giường chiếu), vết thương cũ tái phát thì sao.

Chương 1012

Hai tuần nay, A Ninh mỗi ngày đều bị Sở Văn các loại chiếm tiện nghi, nhưng Sở Văn vẫn luôn không dám có hành động lớn, bây giờ cô đã hoàn toàn bình phục rồi, nhìn ánh mắt Sở Văn, sao A Ninh lại không biết Sở Văn đang nghĩ gì chứ.

Lần này đưa A Ninh về nhà xong, Sở Văn thông minh điều điện thoại sang chế độ máy bay, chủ yếu cũng là vì chột dạ, lái xe của Bàn Tử vượt đèn đỏ liên tục, cảnh sát giao thông chắc chắn đã ghi lại rồi.

Tuy biết quan hệ của Bàn Tử rộng, bằng lái không đến nỗi bị treo, nhưng xe chắc chắn sẽ bị tịch thu.

Nhưng tâm trạng của Bàn Tử bé tẹo kia căn bản không thể ảnh hưởng đến Sở Văn, sau đó, Sở Văn ở nhà A Ninh một đêm.....

Sáng sớm ngày thứ hai tỉnh dậy, Sở Văn ngửi thấy một mùi bít tết, rồi bị mùi hương đó hấp dẫn đến bếp.

A Ninh như bình thường mặc tạp dề chuẩn bị bữa sáng, rồi bị Sở Văn ôm từ phía sau, Sở Văn lặng lẽ nhìn A Ninh chuẩn bị bữa sáng cho mình.

Sở Văn nghĩ, nửa năm ở thế giới đạo mộ, lần đầu tiên thực sự được thư giãn.

Trước đó vẫn luôn trên con đường tìm kiếm thân phận, trải qua nguy hiểm, cũng quen biết nhiều người, chỉ ở đây mới khiến anh cảm thấy an toàn.

Ăn sáng xong, gỡ phong ấn điện thoại ra, một loạt tin nhắn và các cuộc gọi nhỡ màu đỏ hiện ra.

Bàn Tử gọi hơn trăm cuộc điện thoại, gửi hơn hai mươi tin nhắn,

còn lại là của Tiểu Ca, Tú Tú, và ba cuộc gọi của Tề Lâm.

Thì ra thế giới này có nhiều người quan tâm mình như vậy, chút cảm khái về sự cô độc vừa rồi cũng biến mất.

Tất nhiên, Sở Văn sẽ không nghĩ đến Tề Lâm.

A Ninh thấy Sở Văn có nhiều cuộc gọi nhỡ như vậy, không để anh ta nán lại đến trưa, mà bảo anh ta trước tiên giải quyết xong chuyện của mình rồi hẵng nói.

Thế là Sở Văn gọi điện thoại lại cho Bàn Tử, Bàn Tử vừa bắt máy, gào lên: "Sở gia không phải bị đối thủ bắt cóc hay bị ai truy sát à, gọi nhiều điện thoại như vậy mà không bắt máy, A Ninh cũng thế." "Chẳng lẽ A Ninh bị bắt cóc, vậy đã cứu về chưa?" "Bàn Tử, đừng có gào nữa, tôi thì có chuyện gì được chứ, điện thoại của A Ninh và tôi đều không liên lạc được thì chẳng phải rõ ràng rồi sao, người lớn làm việc…" Sở Văn hơi chột dạ nói: "Ngoài ra về chiếc xe thì xin lỗi nhé, hôm qua hơi phấn khích, vượt vài cái đèn đỏ." "Sở Văn, cậu không có lương tâm à, tôi lo lắng như vậy, kết quả cậu lại dùng xe tôi mà chơi bời, chơi đến mức vào đồn cảnh sát luôn!" Bàn Tử gào to hơn.

Nhưng Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, người không sao là được, cứ để anh ta chua ngoa một chút.

Sở Văn ngãi đầu ngượng ngùng: "Vậy được, tôi đền ông một chiếc xe, tùy ý chọn, tiện thể tôi cũng phải mua một chiếc.

À, đừng có la làng như thể tôi đã làm gì trong xe, tôi trên đường về có chút vội, chạy nhanh hơn một chút." Rồi anh ta lần lượt gọi lại vài cuộc điện thoại khác, giải thích.

Tất nhiên, vì một số lý do, những người khác được anh ta lược bỏ phần trải nghiệm với A Ninh, Hoắc Tú Tú cũng vậy.

Sau khi hội hợp với Bàn Tử, Sở Văn lên đường đi mua xe, tất

nhiên, suốt đường đi không quên nói rõ lý do đừng để quan hệ với A Ninh bị lung tung.

Lại khiến anh ta chua ngoa một trận, khoảng thời gian này Bàn Tử cảm thấy khả năng tiêu hóa quá tốt, có lẽ lại phải tăng vài cân.

Vì xe của Bàn Tử bây giờ đang ở đội cảnh sát giao thông, nên Sở Văn và Bàn Tử đều đi taxi đến cửa hàng 4S.

Vừa vào tiệm, Bàn Tử bắt đầu lựa chọn kỹ càng, lần này Sở Văn đã nói rồi, vậy thì phải "làm thịt" anh ta một lần.

Sở Văn trước khi xuyên không tuy khá quan tâm đến ô tô, nhưng phần lớn thời gian đều xem thông số hay tính năng, ít quan tâm đến giá cả, tuy bây giờ cũng không quan tâm.

Thấy Bàn Tử có hứng thú như vậy đang chọn xe, Sở Văn cũng lại gần.

Giám đốc tiệm nhìn thấy, hai người cứ loanh quanh bên chiếc siêu xe, đoán chừng đã gặp được khách lớn rồi, liền sai một nhân viên bán hàng đi pha cà phê cho một khách khác, còn tự mình tiếp đón.

Sở Văn nghe giám đốc giới thiệu, cảm thấy nhìn mấy chiếc xe đó hình như đều không hề rẻ, nhưng để chiều Bàn Tử, sợ anh ta không dám ra tay chọn, liền trực tiếp nói với giám đốc: "Chiếc xe đắt nhất ở đây là chiếc nào." Rõ ràng là câu nói của một kẻ giàu xổi, nhưng khi giám đốc nghe anh nói ra lại giống như một tỷ phú thế giới đứng đầu danh sách nhiều năm, không tự chủ được mà cung kính đưa Sở Văn đến bên chiếc Bugatti đó.

Không đợi giám đốc mở miệng giới thiệu, Sở Văn nói: "Lấy chiếc Bugatti này đi." Rồi quay sang Bàn Tử: "Bàn Tử, lát nữa ông chọn xong giúp tôi "báo giá" chiếc của tôi nhé." "À, giám đốc, chiếc xe này bao nhiêu tiền." Giám đốc bị hạnh phúc bất ngờ ập đến làm cho hơi

choáng váng, ở công ty này năm năm rồi mà chưa bán được một chiếc xe đẳng cấp như vậy, liền vội vàng nói: "Thưa ngài thật có mắt nhìn, hôm kia vừa mới triển lãm xe xong, chiếc xe này là chiếc siêu xe trấn tiệm của công ty tôi, giá 32 triệu.

Tất nhiên ngài cũng có thể trả góp, nhưng lần đầu phải trả đủ 20 triệu." Bên kia Bàn Tử lập tức kinh ngạc, Sở gia không hổ là Sở gia, ra tay thật độc ác, mình chỉ định "làm thịt" anh ta một hai triệu thôi.

Bàn Tử vội vàng khuyên nhủ: "Sở gia, tiêu dùng lý trí đi, tôi làm người quan trọng nhất là phải khiêm tốn, xe phải đi khảo sát thực tế, những nơi bình thường cũng không lái vào được đâu." Sở Văn nghe xong, cảm thấy có lý, anh ta còn chê xe đắt: "Vậy ông chọn trước đi, tôi sẽ mua một chiếc đắt hơn ông." "Vậy tôi không khách khí nữa." Bàn Tử nghe Sở Văn để mình chọn trước, liền gọi giám đốc đến chiếc Bentley mà anh ta ưng ý, cuối cùng mặc cả giá, chiếc xe 540 vạn thành 500 vạn.

Cuối cùng Sở Văn lái chiếc Bugatti đó đi, Bàn Tử mè nheo mặc cả 30 triệu, lúc đi, giám đốc giống như tiễn người thân vậy tiễn Sở Văn rời đi.

Giọng điệu Tề Lâm đột nhiên biến thành như một tiểu thư nhà giàu nào đó, không phải, vốn dĩ là vậy.

Bà nội gọi mình đến làm gì, chẳng lẽ muốn mình dạy đạo mộ?

Nhưng anh ta cũng biết, nữ sinh ở tuổi này thường rất cứng đầu, trước tiên cứ dùng kế sách hạ sách đã.

"Vậy được rồi, hôm nay trước tiên cứ học tập ở tiệm của tôi đi, đúng lúc tôi cảm thấy đã đến lúc dạy cô bé một số kiến thức không có trong sách vở rồi." Sở Văn chỉ cảm thấy cô bé này quá đơn thuần, dễ lừa.

Ví dụ như cô bé đã làm việc không công nửa tháng ở tiệm, cũng chưa nhận được một đồng nào, khiến các nhân viên khác đều tràn đầy sự không tin tưởng vào ông chủ này.

Tất nhiên, mục đích của Sở Văn tuyệt đối thuần khiết, nhưng không biết tại sao mặt cô bé lại hơi đỏ, khiến Sở Văn tưởng cô bé bị sốt, liền chạm vào.

Tiếp đó kéo Tề Lâm vào văn phòng ông chủ.

Chương 1013

Tất nhiên, suốt một ngày sau đó Sở Văn đều dạy những kiến thức chính thống và thực tế, hoặc kể về lịch sử của những người nổi tiếng.

Dù sao với kinh nghiệm đại học kiếp trước của Sở Văn, anh ta có cái nhìn riêng về nền giáo dục hiện đại ngày nay, học hành chết cứng không có tác dụng, phải có một hướng đi để học, nói trắng ra là mơ mộng.

Thuở nhỏ, anh ta cũng là một thiếu niên có chí làm nhà khoa học.

Đến bữa tối, Sở Văn đưa cô bé về, dù sao để một cô gái ở lại ăn trưa và ăn tối có tính chất hoàn toàn khác nhau.

Hôm nay Sở Văn cũng như thường lệ sau khi luyện tập bùa chú thì đi vào giấc mộng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Văn chưa kịp đi tìm A Ninh thì nhân viên phục vụ của tiệm gọi điện, nói trong tiệm hiện có một người đàn ông, là người nhà họ Tề, đặc biệt chỉ đích danh muốn tìm anh.

Sở Văn giật mình, nhà họ Tề?

Là đàn ông!

Chẳng lẽ cô bé hôm qua nói dối, thực chất là trốn học?

Sở Văn định gọi điện cho bà nội, vốn đã chuẩn bị "binh hậu" để gọi điện cho phụ huynh rồi, bây giờ thì hay rồi, người ta lại tưởng mình là kẻ có ý đồ bất chính, đến gây phiền phức rồi.

Cứ tưởng hôm qua lại dạy dỗ một bông hoa của tổ quốc đi đúng đường, có hy vọng trở thành một nữ khoa học gia.

Sở Văn cảm thấy chuyện này phải làm rõ, rõ ràng là vấn đề của

cháu gái nhà người ta, không thể để mình gánh tội.

Khi lái xe đến tiệm, quả nhiên thấy một người đàn ông vẻ mặt không mấy thiện cảm đang ngồi ở cửa tiệm, trên tay cầm một chiếc quạt, trông trắng trẻo sạch sẽ, loại người mà các bà phú bà nhìn thấy sẽ nảy sinh ý nghĩ bao nuôi.

Sở Văn nghĩ, quả nhiên phụ huynh đến đòi công bằng rồi, nhưng người nhà cũng non nớt quá đáng, trông như chủ nhà sao?

Nhưng Sở Văn đã lầm, người đang ngồi trong tiệm tên là Tề Chỉ, anh trai của Tề Lâm, cũng là trưởng tôn của nhà họ Tề.

Sở Văn xuống xe, người đàn ông đó liền đón anh.

"Tôi là anh trai của Tề Lâm, có thể vào trong nói chuyện không?" Tối qua Tề Lâm vừa về nhà, đã nói với bà nội rằng Sở Văn kéo cô bé vào văn phòng, kể cho cô bé những thứ không được dạy trong sách vở, khiến bà ấy sáng sớm đã vội vã chạy đến.

Sở Văn chợt hiểu ra, thì ra là anh trai, vừa nãy mình đã nhìn nhầm rồi.

Vào văn phòng, Sở Văn cũng khách sáo trước, nhìn ra người anh trai này cũng khá phong độ.

Nhưng sau đó, sau khi tìm hiểu xong về người nhà họ Tề, Sở Văn hoàn toàn không muốn rồi.

"Chào Sở tiên sinh, tôi tên là Tề Chỉ." "Tề Tử, bố cậu không phải tên Tề Phú chứ!" Sở Văn lỡ miệng nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Hả?

Ngài nhận ra bố tôi sao?" Tề Chỉ trước mặt có chút bất ngờ, bố anh ta quả thật tên là Tề Phú.

Sở Văn không thèm than vãn, người nhà này đặt tên thật là kỳ lạ.

“Không nói chuyện phiếm nữa, Sở tiên sinh, việc anh đưa em gái tôi đi làm những chuyện như vậy hôm qua có phải hơi quá đáng rồi không?” Tề Chỉ tuy bề ngoài bình tĩnh, nhưng ngữ khí câu nói đó lại có chút bất mãn rồi.

Sở Văn nghe xong, vậy Tề Lâm chắc chắn đã trốn học mà không nói rồi, không, không phải lỗi của mình, mình phải giải thích rõ ràng.

“Thực ra, Tề Lâm trước tiên đã trốn học, tôi cứ tưởng đã xin nghỉ phép cho cô bé rồi chứ.” “Tôi không làm gì cả, tôi tối qua chỉ dạy những thứ không có trong sách vở.” Tề Chỉ hiển nhiên hiểu lầm, tối qua Tề Lâm sau khi nói câu đó thì mặt đỏ bừng, rồi chạy về phòng.

Rồi bà nội bổ sung thêm một câu tuy là bạn trai bạn gái, nhưng quá sớm rồi.

Rồi anh ta đầu óc ù đi mà chạy mất.

“Tôi dạy một số kiến thức thường thức về cuộc sống, con đường học vấn của những người nổi tiếng, có vấn đề gì à?” “Cái gì?” Tề Chỉ có chút không hiểu, “Không có chuyện gì khác xảy ra sao?” “Có chứ.” Quả nhiên, trông đường đường là thế mà có thể làm ra chuyện cầm thú như vậy, em gái mới học cấp ba thôi mà.

Biết là đánh không lại, Tề Chỉ đã chuẩn bị ra tay rồi.

“Tôi xem một tập ‘Truyện các vĩ nhân thế kỷ 20’, để cô bé hiểu được tinh thần của các nhân vật vĩ đại trong mọi ngành nghề.” “Rồi hết rồi, bộ phim tài liệu đó thời lượng dài.” Sở Văn vẫn cảm thấy hiểu lầm này nên được giải thích rõ ràng.

Tề Chỉ nghe xong, những thứ này đều bình thường, vậy tại sao bà nội và Tề Lâm lại phản ứng như vậy chứ.

Tề Chỉ lại trò chuyện với Sở Văn, rồi nhận ra một vấn đề nghiêm trọng, có lẽ lại bị bà nội lừa rồi.

Tại sao lại như vậy, thực ra bà nội nhà họ Tề bề ngoài rất hiền lành, nhưng người ta tuy già mà lòng không già đâu.

Khi còn trẻ sinh ra Tề Phú, cái tên đó cũng do bà ấy đặt.

Lúc đó vì chồng thường xuyên đi công tác, lúc sinh con chồng không có ở bên, khi đặt tên thì gọi điện cho chồng, nói "Con trai một tên là Phú, được không?" Chồng lúc đó thấy chữ này khá hay, kết quả sau khi quyết định thì mặt xanh lè.

Chương 1014

Khi đến lượt cháu trai, Tề Phú hỏi ý kiến đặt tên, lúc đó bà mắt sáng lên, và quyết định đặt tên là Tề Chỉ.

Cả hai ông cháu đều bị lừa từ nhỏ đến lớn như vậy.

Sau khi hỏi rõ mọi chuyện, Tề Chỉ cũng không còn cách nào khác, nhưng thực ra Tề Chỉ đối với Sở Văn rất tò mò, gia đình tuy đã "tẩy trắng" khỏi giới đạo mộ, nhưng dù sao gia học vẫn uyên thâm, có đôi khi cũng sẽ nghe trưởng bối kể một số chuyện về lịch sử làm giàu của mình năm xưa.

Nhưng vì là trưởng tôn trong nhà, bề ngoài phải kế thừa gia nghiệp, nên vẫn luôn không dám bày tỏ yêu cầu về hứng thú của mình.

Nhưng điều đó không có nghĩa là anh ta không quan tâm.

Ngược lại, cái gì càng bị kìm nén thì càng bùng nổ.

Chuyên ngành anh ta đăng ký vào đại học tuy là tài chính, nhưng điểm các môn chính đều sáu bảy mươi, ngược lại, môn lịch sử tự chọn lại học giỏi đến mức ngay cả sinh viên chuyên ngành chính thức cũng không sánh bằng.

Bây giờ thậm chí còn đang học tiến sĩ khảo cổ học.

Nhưng không phải vì khảo cổ học mới đăng ký học, nói ra có lẽ sẽ khiến một đám nhà khảo cổ học tức chết, hoàn toàn chỉ vì đạo mộ mà theo người hướng dẫn đó học, thậm chí đã được giáo dục lâu như vậy, Tề Chỉ có thể tự hào nói "không quên ý nguyện ban đầu".

Nhìn Tề Chỉ đột nhiên vẻ mặt đầy tò mò nhìn chằm chằm mình, Sở Văn đột nhiên cũng có chút sợ hãi.

Khi Tề Lâm nhìn thấy mình bị bọn hư hỏng kéo ra cũng là ánh mắt như vậy.

"Hai anh em này đều tà tính như vậy sao." Sở Văn nghĩ, "Chẳng lẽ tên này cũng sẽ bám theo mình sao." "Mẹ nó!" Sở Văn không biết tại sao mình lại nói ra câu đó.

"Tôi muốn bái anh làm sư phụ." Không chút do dự, Tề Chỉ nói ra ước mơ ấp ủ bấy lâu.

Một câu nói khiến Sở Văn mắt tròn xoe, miệng há hốc, người nhà họ Tề đặt tên kỳ lạ, người cũng kỳ quặc.

Có học vị thì có học vị, có dung mạo thì có dung mạo (tuy khuôn mặt đường hàn không thể so với kiểu Bành Vu Yến), thậm chí là người thừa kế gia tộc nghìn tỷ danh tiếng lẫy lừng.

Vậy mà lại mơ ước đi đạo mộ?

Cách nghĩ của người có tiền thật sự khác người.

Hiển nhiên Sở Văn đã bỏ qua điều đó.

"Nếu tôi không đồng ý thì sao?" Sở Văn hiển nhiên khi đạo mộ không dẫn theo một cái "bình dầu kéo" (ý nói người chậm chạp, vướng víu).

Sau này gia tộc mà biết Sở Văn rủ trưởng tôn đi đạo mộ, báo cảnh sát cũng có khả năng.

"Tôi biết bí kíp đạo mộ của nhà họ Tề năm xưa giấu ở đâu, nếu anh đồng ý, tôi có thể lập tức mang nó đến làm lễ bái sư." Thực ra Tề Chỉ cũng nói bừa, tuy nhà họ Tề có một nhóm người có võ nghệ cao cường, phù hợp với điều kiện đạo mộ.

Nhưng bí kíp thì có, cũng được gia chủ giữ, không có lý do gì lại để tai họa đó cho người thừa kế.

Về bí kíp đạo mộ, anh ta cũng chỉ nhìn thấy trên giá sách của bà nội, hồi nhỏ từng lén lút xem một lần, là giả, vì không có chữ nào.

Nhưng anh ta biết gia chủ có chìa khóa của một mật thất trong nhà, nếu trong nhà không tìm thấy bí kíp, lúc đó sẽ lén lút lấy chìa khóa ra.

Trong nội thất thì chắc chắn có, nếu không thì mấy gia gia số 2,3,4,5 sao lại có công phu giỏi như vậy.

Sở Văn không biết những suy nghĩ ngớ ngẩn đó trong đầu anh ta, nhưng nghe có bí kíp, cảm thấy có thể xem xét.

Còn về việc trộm bí kíp từ nhà mà bị truy sát, Sở Văn tỏ ra không hề lo lắng.

Đã bái sư rồi, sư phụ xem bí kíp của đồ đệ thì gọi là trộm sao.

Thế là một cuộc giao dịch vui vẻ được đồng ý.

Ngay trong ngày, vị bác sĩ Tề của tôi đã lén lút lấy chìa khóa mật thất của nhà mình, tối đến lén lút lẻn vào.

Nhưng, không có gì cả, tất cả những gì anh ta làm lúc này đều bị bà nội nhà họ Tề trong bóng tối nhìn thấy.

Rồi ngay tối đó, nhìn thấy Tề Chỉ lấy ra bí kíp đạo mộ được cất trong mật thất, Tề nãi nãi mãn nguyện đi vào giấc mộng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tề Chỉ cầm bí kíp đạo mộ đã trộm được mà hớn hở đi bái sư, tuy hôm qua có chút tò mò, vốn dĩ cuốn sách nhìn có chút quen mắt.

Nhưng Tề Chỉ đang phấn khích đến mức cười "cô dì" trong lòng đã không để một chút nghi ngờ nào trong lòng.

Thế là, cảnh tượng hiện tại đã xuất hiện.

Sở Văn phấn khích mở một cuốn bí kíp đạo mộ cổ xưa, đây là lễ

bái sư do đệ tử đầu tiên của kiếp này tặng, rồi, nụ cười của anh ta đông cứng lại vào khoảnh khắc đó.

Bí kíp sao lại không có chữ nào chứ?

Chương 1015

Sở Văn lúc này trong lòng có vạn con thần thú gào thét.

Khuôn mặt trắng bệch của Tề Chỉ lúc này cũng trở nên trắng xanh tái mét.

Nhìn cuốn bí kíp có chút quen thuộc, lễ bái sư đã hoàn thành, cũng đã quỳ rồi, đoán chừng mình sắp phải nuốt lời rồi.

"Rõ ràng là tôi trộm từ mật thất ra mà, sao lại không có chữ nào chứ?" Tề Chỉ lẩm bẩm.

Sở Văn nghe anh ta lẩm bẩm, khóe miệng giật giật.

Nhưng Sở Văn không nuốt lời, dù sao cũng là đệ tử đầu tiên mà, hôm nay Sở Văn chuẩn bị dạy bài học nhập môn đầu tiên.

"Tề Chỉ à, cuốn bí kíp con mang đến sư phụ thích lắm, hôm nay sư phụ dạy con bài học nhập môn đầu tiên." Tề Chỉ nghe xong, Sở Văn không hề nuốt lời.

Nhưng lạ là tại sao lại thích, trên giấy làm gì có chữ nào đâu.

"Bài học đầu tiên của hôm nay, ta sẽ bắt đầu từ tư thế trung bình tấn, ta sẽ ra ngoài đi dạo một vòng, sẽ về nhanh thôi, nhìn vào camera của máy tính, không được lười biếng đâu nhé." Nói đùa, sáng sớm bắt tôi xem cái đó, tôi sao có thể vui vẻ được, hôm nay tôi sẽ không về, đến chỗ A Ninh ngủ một đêm, an ủi tâm hồn bị tổn thương của tôi.

Nhưng Tề Chỉ không biết suy nghĩ của Sở Văn, anh ta thật sự bái sư thành công rồi, tư thế trung bình tấn đó, phải kiên trì.

Còn về giảng viên hướng dẫn, gửi tin nhắn là được rồi, ở đâu lại không học được đạo mộ.

Lúc này, giảng viên hướng dẫn tiến sĩ của tôi nhìn thấy một học sinh giỏi bình thường trong lớp gửi tin nhắn xin nghỉ, có chút bất ngờ.

Nhưng với gia thế của anh ta, cũng cảm thấy không sao cả, sau khi triệu tập các học sinh lớp tiến sĩ, hoạt động khen ngợi bạn học Tề Chỉ lại bắt đầu hàng ngày.

Học sinh trong lớp sớm đã quen rồi, hôm nay Tề Chỉ không có mặt, đối với không khí khen ngợi lần này, học sinh cũng không hề bất ngờ.

Sở Văn ở chỗ A Ninh không đến trưa thì bị A Ninh đuổi ra ngoài.

Khiến kế hoạch hành hạ Tề Chỉ của Sở Văn thất bại, trong lòng nghĩ, "Thằng nhóc này phải cảm ơn sư mẫu, nếu không hôm nay chân nó đã phế rồi." Đợi Sở Văn về đến tiệm, Tề Chỉ thật sự cảm thấy chân mình đã phế rồi, với cơ thể của một tiến sĩ và ý chí của một người trưởng thành, đã chống chịu được ba tiếng đồng hồ. (thể chất học sinh cấp ba, ý chí nghiên cứu sinh đại học).

Khi Sở Văn về, nhìn thấy Tề Chỉ mồ hôi nhễ nhại, hai chân run rẩy trong văn phòng, sự uất ức bị đuổi ra ngoài lập tức tiêu tan hơn nửa.

Thấy thằng nhóc này không đùa giỡn, thật sự có ý muốn học đạo mộ, Sở Văn quyết định trước tiên từ từ dạy vài chiêu.

"Thật sự muốn học với tôi sao?" Sở Văn trước tiên bảo anh ta ngồi xuống, rồi gọi nhân viên lau mồ hôi trên sàn.

Nhân viên nhìn vệt mồ hôi trên sàn, trong lòng nghĩ "ông chủ thật là ghê gớm, vừa vào chưa được bao lâu đã khiến một người đàn ông hai chân run rẩy, ra nhiều mồ hôi đến vậy." Sở Văn không hiểu cách nghĩ của các nữ sinh hiện đại, nhưng Tề Chỉ cảm thấy ánh mắt này hơi quen thuộc, dường như cũng từng thấy ở em gái mình.

“Học, tôi, đó là ước mơ của tôi.” Tề Chỉ tỏ ra có chút kích động, đôi chân đang giãy giụa một nửa lại ngồi phịch xuống.

Nhân viên nhìn cảnh tượng này lại không khỏi cảm thán, “Thảo nào ông chủ luôn lạnh nhạt với cô bé kia.” Nhân viên nhanh chóng lùi ra ngoài, Sở Văn lúc đó ném một cuốn “Phong Thủy Dị Văn Lục” cho Tề Chỉ.

“Bây giờ cũng không tiện động đậy, mấy ngày này có thể xem cuốn này trước.” Cuốn “Phong Thủy Dị Văn Lục” này hoàn toàn không giống những cuốn sách giảng về phong thủy được ghi chép trên thị trường, nó được tìm thấy từ tủ quần áo khi dọn dẹp di vật của lão đầu họ Sở.

Trong đó không chỉ giảng về tầm long điểm huyệt, mà còn thu thập thông tin ngoại hình và đặc điểm của các loại xác sống, độc vật, quỷ vật, v.v.

Tề Chỉ lật vài trang xong, cảm thấy như vớ được báu vật, lập tức say mê đọc.

Mấy ngày sau đó, Sở Văn chỉ dẫn Tề Chỉ vài điểm cốt yếu trong việc rèn luyện cơ thể, thời gian còn lại mặc kệ anh ta ở trong đó đọc sách.

Đương nhiên, huấn luyện viên cũng chẳng buồn để ý đến những lý do lý trấu của Tề Chỉ, vẫn theo lệ thường mỗi ngày khen ngợi vị học viên ưu tú này vài câu.

Rèn luyện thân thể đối với người bình thường là một quá trình dài đằng đẵng mới thấy hiệu quả.

Nhưng Tề Chỉ từ nhỏ đã được bà nội bắt ngâm mình trong nước thuốc, thể chất vốn dĩ cường tráng hơn hẳn đám trẻ con cùng trang lứa, tuy lên đại học thì hoàn toàn bỏ bê, nhưng căn cốt tư chất vẫn còn

đó.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến Sở Văn giữ cậu ta lại.

Chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, cường độ thân thể của Tề Chỉ từ đẳng cấp người bình thường đã nhảy vọt lên trình độ đặc chủng binh.

Còn hiệu quả hơn cả uống bột tăng cơ protein.

Tuy nhiên, cái giá phải trả là sau giờ học, Tề Chỉ phải làm trâu làm ngựa ở tiệm để tiếp khách.

Sở Văn cũng đã tháo mặt nạ xuống, vì hắn phát hiện để mặt mộc còn hút khách nữ hơn.

Mặt nạ đeo cả tháng trời, sự mới mẻ ban đầu cũng đã bay biến.

Hiện tại Sở Văn đã chuyển qua ngủ nhà A Ninh luôn rồi.

Chương 1016

Sau khi xác định quan hệ, Sở Văn mặt dày mày dạn mè nheo cả tuần lễ mới chiếm được một vị trí trên giường của A Ninh.

Trải qua một tháng huấn luyện vẽ bùa, Sở Văn cuối cùng cũng nắm được bí quyết của vài loại phù chú.

Ví dụ như Thanh Tâm Phù lần trước Tiền ngũ thúc dùng để đề phòng ảo cảnh, Tịch Tà Phù dán trên mộc kiếm, hay Trấn Quỷ Phù để gây nhiễu loạn sát khí huyết thi.

Còn loại Phong Quan Trấn Hồn Phù ghi chép trong sách thì quá phức tạp, những đường nét loằng ngoằng chi chít như giun dế khiến người ta nhìn mà tê cả da đầu, chứ đừng nói là vẽ lại y hệt.

Bàn Tử sau khi trả xe xong thì cũng mất cái cớ để chiếm dụng con xe sang của Sở Văn.

Mỗi ngày Sở Văn lái xe dạo phố hoặc về tiệm đều thu hút ánh nhìn của bao người.

Làm cho A Ninh cũng thấy hơi ngại, gần đây hay nghe mấy bà thím cắn hạt dưa dưới lầu bàn tán: "Người ta đại gia đổi phụ nữ để bao nuôi, còn cô nương phòng 305 thì đổi đại gia để cặp kè.

Hai tuần trước đỗ dưới lầu là chiếc Bentley, hai tuần sau đã đổi thành Bugatti rồi.

Con gái nhà người ta ở khu Triều Dương tìm minh tinh tìm quan chức làm tiểu tam cũng phải cố gắng lắm, mình cũng không thể lạc hậu được." Báo hại A Ninh bắt Sở Văn phải đích thân xuống giải thích rõ ràng với mấy bà thím dưới lầu mới yên chuyện.

Vốn dĩ Bàn Tử lái con xe đó đi xem mắt thì tuyệt đối không thành

vấn đề, nhưng ngặt nỗi cái miệng của hắn quá bậy bạ.

Bình thường nhìn thấy gái là mất hết cả sự lanh lợi.

Người ta hỏi ăn chay hay ăn mặn, hắn thuận miệng đáp luôn là "thủ linh" (giữ linh hồn).

Nhưng nể tình con xe xịn ở đó, người ta tưởng hắn có tâm sự gì, muốn nghe tiếp.

Hắn bèn kể chuyện ma cho người ta nghe, kể sinh động như thật.

Cô nương kia tưởng hắn giở bài, thẹn thùng ngả vào lòng hắn kêu sợ quá.

Kết quả tên này lại chê người ta gan bé: "Công việc của tôi là canh giữ lăng mộ, sau này phải đưa em đến mấy chỗ đó để luyện gan mới được." Kết quả là dọa cô nương nhà người ta chạy mất dép.

Một cái kèo không thể nào thua được thế mà lại bị lật ngược.

Giờ về hắn lại bị người ta chê là làm cái nghề không thực tế. "Sở gia, tôi thấy đoạn này tôi phải tìm cái mộ nào đó để quẩy mới được, chỉ có đồ cổ mới an ủi được trái tim tổn thương của tôi." Nghe Bàn Tử kể xong vụ xem mắt, Sở Văn cũng cảm thấy may cho cô gái kia không đồng ý, không thì chắc chắn bị Bàn Tử làm cho tức chết.

Đúng lúc này, Tiểu Ca gọi điện thoại tới: "Bên tôi mới phát hiện một cái cổ mộ.

Địa chỉ lát nữa tôi gửi cho cậu, chuẩn bị trước đi, hai ngày sau gặp tại đó nói chuyện chi tiết." Bàn Tử lập tức đổi sang bộ mặt nịnh nọt: "Sở gia, tôi vừa nghe thấy hết rồi, điện thoại của Tiểu Ca đúng không?

Lần này xuống mộ cho tôi đi ké với." Sở Văn do dự, không đồng ý ngay. "Cái mộ này độ khó tôi tạm thời chưa khảo sát rõ, anh có thể đi

theo, nhưng nếu quá nguy hiểm thì không được xuống." Sở Văn cũng lo cho sự an toàn của hắn, dù sao lần trước đến cả Tiểu Ca cũng không dám đảm bảo toàn thân trở ra.

Bàn Tử nghe được đi theo thì tự nhiên đồng ý lia lịa, trong lòng tính toán, đến lúc đó có xuống hay không thì không đến lượt ông đây quyết định à.

Kinh qua nửa tháng bị "khai phá", Tề Chỉ từ một thiếu niên thư sinh trói gà không chặt đã biến thành một mãnh nam đam mê tập gym.

Tề Lâm cũng ngày càng hứng thú với việc Sở Văn và Tề Chỉ mỗi ngày đóng cửa ở riêng trong phòng, não bổ ra đủ loại tình cảnh Tề Chỉ với cơ bắp ngày càng nở nang đè Sở Văn xuống.

Sở Văn cũng cảm thán tố chất thân thể của Tề Chỉ tiến bộ thần tốc, không hổ là con cháu đại gia tộc họ Tề, từ nhỏ đã được ngâm đủ loại linh dược.

Hơi khai phá một chút là thằng nhóc này lập tức chuyển hóa từ Lộc Hàm sang Ngô Ngạn Tổ ngay.

Đã nhận làm đệ tử rồi, lần này xuống mộ, vừa khéo có thể trải nghiệm cảm giác sai bảo thái tử gia nhà họ Tề, dù sao ở trong tiệm sai bảo một mình hắn cũng biết ngại.

Một buổi trưa nọ, kết thúc một ngày rèn luyện, Tề Chỉ bị Sở Văn gọi vào văn phòng nói chuyện.

Tề Chỉ từ chỗ kêu ca oán thán việc tập luyện, cắn răng kiên trì, giờ đã chuyển sang trạng thái cam chịu như lẽ thường, thậm chí không tập còn thấy khó chịu.

Cậu ta cũng khá mong chờ cuộc nói chuyện lệ thường mỗi ngày với Sở Văn.

Kết quả vừa vào cửa đã nghe được một tin tốt. "Tôi có một tin

xấu muốn báo cho cậu, mấy ngày nữa tôi phải xuất phát đi trộm mộ.

Cậu cũng biết đấy, nghề của tôi hễ có phát hiện là phải lập tức đi khảo sát hiện trường, cho nên việc rèn luyện và học tập mấy ngày tới cậu chỉ có thể tự túc thôi." Sở Văn tỏ vẻ đầy tiếc nuối nói với Tề Chỉ. "Không tiếc nuối đâu ạ, Sư phụ, anh có thể đưa em đi cùng mà!

Đây cũng là ước mơ bao năm qua của em, em thi bác sĩ khảo cổ chẳng phải cũng vì cái này sao?" Tề Chỉ vội vàng nói.

Chương 1017

"Sao mà được, cậu là cháu đích tôn nhà họ Tề, gia chủ cũng chỉ có mỗi mình cậu là con trai, lỡ xảy ra chuyện gì, thì kẻ tiểu dân như tôi đây chẳng phải tiêu đời sao." Sở Văn ngữ trọng tâm trường nói: "Cậu tưởng kiến thức dự bị phong phú là có thể đi được sao?

Tôi đi trộm mộ, lần nào mà chẳng là chơi đùa với tử thần, có lẽ hôm nay tôi vận khí tốt nên về được, nhưng lần sau thì chưa chắc đâu." Tề Chỉ trầm mặc một lúc, rồi như thông suốt điều gì đó: "Sư phụ, em không sợ chết, chỉ cần vào đó em nhất định sẽ không lùi bước, chuyện gia đình em cũng sẽ dàn xếp ổn thỏa, ngầy hoàn toàn không cần lo lắng." Sở Văn rất hài lòng với câu trả lời này, không hổ là con em đại gia tộc, năng lực hiểu ý người khác rất tốt.

Người bình thường đều bị diễn xuất của hắn lừa cho ngớ người, thế mà cậu ta lại phiên dịch ra được ý trong lời nói của Sở Văn là: "Tôi có một tin tốt muốn báo cho cậu, tôi muốn đưa cậu đi khảo sát thực địa, có tôi dẫn thì sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, nhưng cậu phải nói rõ ràng với gia đình." Đương nhiên, Tề Chỉ về nhà cũng không dám nói rõ sự thật, mấu chốt là lão ba mà nghe được thì tuyệt đối sẽ đánh gãy chân cậu, chỉ có thể nói với bà nội là người dễ tính nhất. "Nội ơi, giáo sư chuyên ngành sắp xếp cho con đi khảo sát thực địa tại hiện trường khảo cổ, con về chào nội một tiếng." Tề Chỉ mặt không đỏ tim không đập nói dối bà nội. "Đi trộm mộ hả?

Ừ, chú ý an toàn nhé." Bà nội Tề mặt tỉnh bơ, như thể câu nói đó không phải từ miệng bà thốt ra.

Câu nói làm Tề Chỉ giật thót mình, quả nhiên chuyện gì cũng không qua mắt được bà nội.

Cậu bèn thú nhận ngay tại chỗ. "Nội ơi, chuyện này ngàn vạn lần đừng nói với ba con nhé, không thì chuyện con nằm xe lăn là nhỏ, đi không được trong lòng con sẽ u uất lắm." "Bà quen thói với ông nội con rồi, thuận miệng thôi, không có ý gì đâu." Bà nội lộ ra vẻ mặt kinh ngạc giả trân. "Nếu con đi thật, trong phòng bà có cái bùa bình an muốn đưa cho con, cầm lấy, nhớ kỹ đừng cho người khác xem, giấu kỹ trong ngực áo." Nói xong bà nội Tề quay vào phòng lấy ra một cái túi vải đỏ, bên trong là một chuỗi dây đỏ quấn kim tuyến, đuôi dây treo năm đồng tiền được gói trong một lá bùa vàng. "Ngũ Đế Tị Quỷ Phù, ông nội con để lại đấy.

Đeo vào thì mấy thứ tà vật thông thường đều không dám lại gần." Thần tình bà nội hiếm khi thận trọng như vậy.

Tề Chỉ chỉ biết ông nội mình cũng từng đi đổ đấu, còn lợi hại đến đâu thì không rõ lắm, chỉ nhớ lần cuối cùng ông về nhà thì toàn thân tím tái, quỷ dị dọa người, giao đại vài câu hậu sự xong thì đuổi hết mọi người ra ngoài, chỉ giữ bà nội lại trong phòng.

Không lâu sau, căn phòng đó bốc cháy dữ dội, nhưng kỳ lạ là ngôi nhà lại không bị cháy lan.

Một lát sau chỉ thấy bà nội bưng một cái chậu đi ra, nói đó là ông nội. "Bà chỉ là phận đàn bà, lúc đó cũng chẳng hiểu mô tê gì, chỉ cảm thấy ông nội con trúng tà.

Ai ngờ ổng cứ nằng nặc đòi đổ mấy thứ bột phấn lên người, rồi tự thiêu.

Đây là thứ duy nhất trên người ông ấy không bị thiêu cháy, người ta đi trộm mộ về cứ hỏi mãi, bà cũng không đưa, con đừng có làm mất đấy." Lần đầu tiên Tề Chỉ biết được chuyện năm xưa, kể từ sau cái chết ngoài ý muốn của ông nội, trong nhà không còn ai làm nghề này nữa.

Tề Chỉ trịnh trọng đeo dây chuyền lên, áp sát vào lồng ngực.

Bên phía Sở Văn cũng đang thận trọng chuẩn bị.

Ngoài bùa chú, các loại điểm yếu của bánh chưng (cương thi), đặc điểm bố trí cơ quan...

Sở Văn lại xem kỹ lại một lượt.

Xem lại cũng không thừa, mấy cái cơ quan cạm bẫy trước kia, Sở Văn đa phần đều có thể dựa vào thực lực để húc bừa qua, cũng không cần biết chi tiết đến thế.

Nhưng lần này phải dẫn theo đồ đệ, hắn không khỏi có chút hối hận.

Hai ngày thời gian, trừ ngày cuối cùng ra, hắn cơ bản là không ăn không ngủ để vẽ bùa.

Trước kia tối đa mỗi ngày vẽ một lá, hiện tại một ngày rưỡi vẽ được mười một lá, giờ Sở Văn nhìn chữ cứ như nhìn thấy giun dế đang bò vậy.

Cứ đà này, Sở Văn cảm thấy bệnh loạn thị chỉ là chuyện sớm muộn.

Phân phó nhân viên trông coi cửa hàng xong xuôi, Sở Văn chào hỏi trước với Tề Lâm.

Nói là đi theo đoàn khảo cổ làm phỏng vấn đặc biệt, đã đút tiền để được vào.

Cô nàng hiển nhiên có chút không vui, nghe nói hôm sau còn liên hợp với bà nội chỉnh ông anh trai một trận ra trò.

Kết quả hôm sau gặp lại, Sở Văn thấy Tề Chỉ cầm cái quạt che trán, làm mọi người không hiểu ra sao, trời này quạt cũng đâu che được nắng.

Sau đó Sở Văn mới thấy đường chân tóc khác thường của Tề Chỉ, cùng với việc một gã tráng hán cơ bắp ngồi trong tiệm khóc lóc kể lể chuyện bị em gái bôi kem tẩy lông lên đầu.

Nhìn mà Sở Văn cũng thót tim.

Bình thường hắn còn tưởng nha đầu đó ngây thơ vô tà cơ đấy!

Nhưng chuyện Sở Văn đi trộm mộ thì không nói với A Ninh, chủ yếu hắn nghĩ, đằng nào địa chỉ cũng ở Hà Bắc, đi một vòng cũng chỉ mất hai ngày.

Trên người cô ấy thương tích vừa mới khỏi, lỡ nghe xong lại đòi đi theo thì phiền.

Ngoài ra, tranh thủ đi Hà Bắc, hắn cũng không lái con xe quá bắt mắt kia, mà cùng Bàn Tử ngồi lên chiếc xe tải Dongfeng "Đại Lực Thần", ném hết đồ đạc lên thùng xe rồi xuất phát.

Chương 1018

Quả nhiên Tiểu Ca đến trước một bước.

Cái mộ huyệt này là do Lương Sơn, một người dân ở làng khác chủ động tìm được, đồng thời cung cấp một bản địa hình đồ đại khái của ngôi mộ.

Người dân này tưởng đó là bản đồ kho báu, nhưng tìm mãi không ra địa điểm, bèn ôm thái độ cầu may bán lại cho Lương Sơn.

Bản địa hình đồ không chỉ có địa hình gần mộ huyệt, mà mặt sau còn có sơ đồ chủ mộ thất cùng đường ám đạo của thợ thủ công.

Cho nên chỉ cần dựa theo bản đồ tìm được vị trí khu mộ, rồi tiến vào chủ mộ là vạn vô nhất thất.

Bản đồ này Lương Sơn thu được nửa năm rồi, ước chừng là của một người thợ xây mộ không muốn bị tuẫn táng, sau khi đào xong đường hầm thoát thân thì bỏ trốn, sau đó đặc biệt dùng chu sa vẽ lại bản đồ.

Sở Văn cảm thấy cái mộ lần này rất thú vị, chắc sẽ không có rủi ro quá lớn, vừa khéo kiếm chác một mẻ, lại dẫn đồ đệ đi luyện tay nghề.

Bản đồ Tiền ngũ thúc nhận ra địa điểm, dẫn theo Lương Sơn tìm suốt ba tuần lễ mới tìm ra mộ huyệt lần này.

Rút kinh nghiệm lần trước, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đặc biệt chờ Tiểu Ca một tuần, mấy ngày nay cũng thuận tiện làm quen với dân làng gần đó, tìm hiểu tình hình.

Dân làng kể, ở đó có một rừng trúc, không biết vì sao lại hay có ma, người lớn đi vào xong đều mê mê hồ hồ chuyển loạn nửa ngày

trong đó, nhưng ngược lại chưa nghe nói có ai bị hại.

Nghe nói mảnh đất này vốn có tà quỷ tác oai tác quái, địa chủ địa phương vì muốn cải thiện phong thủy nên đã mời một vị cao tăng về.

Cao tăng bèn ở lại đó, hàng năm trồng xuống Tử Trúc (trúc tím) để trấn áp tà vật bên dưới.

Thầy phong thủy cũng xem qua, đều nói rừng trúc này phong thủy cực tốt, thích hợp dưỡng linh khí, đa phần trúc đã thành tinh.

Dù sao xã hội hiện đại phải phá trừ mê tín, có mấy thanh niên không tin lời người già trong thôn, kết quả khi về đều như bị dính lời nguyền, nôn mửa tiêu chảy, không uống thuốc cũng tự khỏi, rồi cũng chẳng sao nữa.

Nghe Lương Sơn thuật lại lời dân làng, Sở Văn đều cảm thấy, cái mộ ở đây có khả năng nằm dưới rừng trúc.

Còn về việc trúng tà, chắc là do một loại ảo thuật hoặc độc tố nào đó.

Lần này so với lần trước thiếu mất một người, anh em nhà họ Lâm và Hoàng Hạo không tham gia, Hoàng Hạo vì thương tích chưa lành, anh em họ Lâm vì vấn đề gia tộc nên không tới.

Sở Văn trực tiếp dẫn theo hai người Bàn Tử cùng Tiểu Ca hội họp tại rừng trúc tím đó.

Tiền ngũ thúc thông qua quan sát phong thủy, thấy ba ngọn long mạch ở đây giống như chiếc ghế thái sư, bao vây lấy rừng trúc tím, khiến cho lăng mộ này khá có khí thế.

Tiểu Ca cũng dùng pháp môn Tầm long điểm huyệt xác định vị trí lăng mộ, đúng là nằm dưới rừng trúc.

Dựa theo quy cách và chế thức xây dựng, rất có khả năng đây là

Đế lăng. "Đế lăng!

Tiểu Ca, tôi không nghe nhầm chứ, to bằng cả cái rừng trúc này đều là Đế lăng, thế thì chúng ta phát tài rồi!" Bàn Tử vừa nghe tin tốt, hưng phấn xoa tay liên tục. "Nếu nơi này là Đế lăng thì đúng là lớn thật!

Một cái mộ to thế này, rõ ràng không phải quần thể lăng, vậy là của hoàng đế nào nhỉ?" Tề Chỉ, với tư cách là nghiên cứu sinh tiến sĩ khảo cổ, cố gắng kìm nén giọng điệu hưng phấn nói. "Tôi giới thiệu với mọi người, vị này là đồ đệ tôi mới nhận, cũng là cháu đích tôn của Cửu Môn Tề gia, Tề Chỉ.

Còn người kia cứ gọi là Bàn Tử là được, lăn lộn trong nghề cũng nhiều năm rồi, khá có kinh nghiệm." Sở Văn giới thiệu với mọi người.

Vì nhóm lần này đều khá quen thuộc, mọi người cũng không khách sáo nhiều, chỉ có Lương Sơn ánh mắt hơi thất vọng.

Từ sau lần trước, gã vô cùng ngưỡng mộ bản lĩnh của Sở Văn.

Lần này đặc biệt muốn thông báo cho Sở Văn đi cùng, tồn tại ý đồ tìm cơ hội bái sư, không ngờ lần này lại chậm một bước.

Mọi người thảo luận một hồi, trao đổi ý kiến, Sở Văn cảm thấy nhận tên đệ tử khảo cổ này cũng không phải vô dụng, cậu ta phân tích một lượt về niên đại, quy mô ngôi mộ và nhân tuyển mộ chủ.

Lúc này giọng điệu cậu ta hơi văn vở, nếu không có mái tóc lởm chởm và đống cơ bắp trên người thì trông có vẻ hài hòa hơn chút.

Tiền ngũ thúc lúc này kiến nghị mọi người về chuẩn bị trước, sáng mai sẽ đi thăm dò lối vào.

Vì vội vàng hội họp, trang bị thám hiểm mọi người cũng không mang theo bên người, cho nên Sở Văn đi theo nhóm Tiểu Ca về thôn trang gần đó.

Lương Sơn đã ở thôn trang này mấy tuần, đều lấy cớ thu mua trúc tím.

Kết quả dân làng bảo rừng trúc có linh tính, không dám bán, Lương Sơn lại bịa lý do thích nghe kể chuyện để ở lại.

Dân làng tưởng gã chưa từ bỏ ý định, cũng chẳng để ý, dù sao ở lại thì dân làng cũng kiếm được chút tiền cơm nước trọ lại.

Chương 1019

Tuy nói là có ma, nhưng trộm mộ tặc lại cực ít, một rừng trúc lớn như vậy, biết tìm lỗ đạo ở đâu.

Rừng trúc rất tà tính, nghe kể có mấy tay nghe tin đồn, định vào thám thính, loanh quanh trong đó mấy vòng thì váng đầu hoa mắt, về bắt đầu sinh bệnh.

Cho nên lâu dần, cũng chẳng ai tìm ra manh mối gì, nơi này cũng bị người ta quên lãng.

Sau khi trao đổi tạm thời, Trần Tuyệt kiến nghị mọi người về chuẩn bị công cụ, thuận tiện chỉnh lý vật tư.

Mọi người lái xe đi đường vòng vèo bảy tám dặm, từ rừng trúc tím về cái thôn nhỏ Lương Sơn thuê trọ.

Sở Văn và nhóm người đến sau, Lương Sơn bèn dẫn sang chỗ ở của một hộ dân khác, dù sao cũng chỉ thêm ba người, dân làng cũng không để ý.

Nhóm Sở Văn sau khi về thì tụ tập tại một căn phòng để thương lượng, nói với chủ nhà là đánh bài.

Người nhà quê cũng không có thói quen nghe lén chuyện thiên hạ, đám người này lại không phải dân bản địa.

Lúc này mới giữa trưa, dân làng ăn cơm xong đều ra ngoài làm việc, cả nhóm đang bàn xem ngày mai tìm cái lỗ nào, mang bao nhiêu công cụ đi đâu.

Trần Tuyệt theo lệ cũ mang theo thuốc nổ đủ để phá tan hai cánh cửa đá, Cảnh Chỉ Hành phát cho mỗi người một ít thuốc men và băng gạc, Tiền ngũ thúc thì bày biện đống bùa vàng.

Sau hành động lần trước, bài tẩy của Tiền ngũ thúc cũng lộ gần hết trước mặt mọi người, lúc này lôi đồ nghề ra cũng chẳng kiêng kỵ gì.

Tề Chỉ thì đi một mạch đều tò mò quan sát tất cả, nhìn thấy bội đao của Tiểu Ca và bùa vàng của Tiền ngũ thúc thì càng kích động không thôi, bộ dạng phấn khích đến mức Sở Văn cũng không ấn xuống được.

Sở Văn cảm thấy chút thể diện vừa kiếm được ban nãy lập tức bay sạch.

Bàn Tử nhìn Sở Văn, mấy lần muốn nói lại thôi, không biết có phải bị đả kích hay không.

Sở Văn mới nhận đồ đệ nửa tháng, biểu hiện cái gì cũng tốt hơn hắn, lại thêm đống cơ bắp dưới lớp áo kia nói cho hắn biết, thằng nhóc này tuyệt đối đánh đấm giỏi hơn hắn.

Ngoại trừ đường chân tóc ra thì hắn chẳng có gì để kiêu ngạo hơn cả.

Sau khi thương định đại khái xong xuôi, nhóm Sở Văn ai về chỗ nấy chỉnh lý đồ đạc.

Trần Tuyệt cẩn thận chụp lén một tấm ảnh trong góc tối. "Không biết tấm ảnh này, sau này có thể uy hiếp gia chủ họ Tề tài trợ cho mình khoảng hai ba trăm vạn không nhỉ." Trần Tuyệt cười thầm đầy âm ám.

Mọi người tản đi, Sở Văn cũng theo nhóm Bàn Tử ba người về chỗ ở.

Tiểu Ca và Trần Tuyệt ở một nhà, Tiền ngũ thúc và Lương Sơn ở một nhà, cuối cùng là ba người nhóm Sở Văn.

Tối hôm đó, Sở Văn ở trong phòng giao đại với hai người, Sở Văn

hiểu Bàn Tử, chặn không bằng khơi, thà rằng để hắn lén lút xuống mộ một mình, chi bằng cho đi theo.

Ít nhất còn có thể chiếu ứng, dù sao loại mộ cấp bậc Đế lăng này, phải mang theo Bàn Tử mới thông quan được.

Cuối cùng, Sở Văn lấy ra số bùa thành phẩm vẽ mấy ngày nay, chia cho mỗi người hai lá Thanh Tâm Phù, hai lá Tịch Tà Phù.

Trên tay hắn giữ lại sáu lá Thanh Tâm Phù, chín lá Tịch Tà Phù, ba lá Trấn Quỷ Phù.

Đây là thành quả dùng chu sa vẽ suốt một tháng trời.

Ngày rưỡi cuối cùng vì cân nhắc có Trấn Hồn Linh, những thứ như Thanh Tâm Phù không cần nhiều lắm, Trấn Quỷ Phù cũng phải lấy máu tại hiện trường mới có tác dụng, cho nên vẽ đều là Tịch Tà Phù, chứ Trấn Quỷ Phù cũng thật sự khó vẽ.

Sáng sớm hôm sau, Sở Văn tập kết xong xuôi, tổng cộng bảy người.

Lương Sơn và dân làng đã hòa đồng, dân làng vui vẻ tặng bữa sáng, nhóm Sở Văn ăn xong, ngồi tán gẫu với người trong thôn.

Nhóm Sở Văn tò mò nhất về vị tăng nhân trồng rừng trúc tím trong truyền thuyết kia, bởi vì hắn đoán, vị tăng nhân này không đơn giản chỉ là trồng rừng trúc.

Có khả năng biết bên dưới có mộ huyệt, nên đã trồng một loại thực vật dùng để xua đuổi trộm mộ giả, dùng để thủ vệ mộ huyệt.

Nhưng dân làng chỉ biết có truyền thuyết như vậy, còn chi tiết cụ thể đã sớm thất truyền từ lâu.

Nhưng căn cứ theo tình hình dân làng kể, triệu chứng của người vào đó sau khi ra không chỉ là trúng độc, dường như bên trong có thứ

gì đó gây ảo giác.

Thực vật có độc thì có, nhưng không qua đường ăn uống mà vẫn sinh ra hiệu quả trừ một vài loại thực vật biến dị ra thì Sở Văn cũng chưa nghe thấy bao giờ.

Phát hiện khó thu hoạch được tin tức quan trọng từ dân làng, nhóm Sở Văn lái xe đến rừng trúc tím hôm qua.

Hôm nay trời âm u, rừng trúc tím so với hôm qua cũng không có gì khác biệt, dân làng gần đó cũng chỉ chặt trúc ở bên ngoài.

Mọi người có thể thấy, ở bìa rừng trúc, có những gốc trúc trơ lại sau khi bị chặt.

Chương 1020

"Tôi thấy trước khi thăm dò vị trí cửa hang, chúng ta nên vào rừng trúc khảo sát thực địa một phen." Sở Văn kiến nghị.

Thực ra mọi người đều có chút lo lắng, cửa hang mộ huyệt này còn chưa tìm thấy đã gặp ngay cửa ải đầu tiên, nếu không thăm dò rõ ngọn ngành bên trong, tìm được cửa mộ huyệt rồi cũng không biết có xuống được hay không. "Vậy nếu không có ý kiến gì khác, mọi người đeo mặt nạ phòng độc vào, chúng ta vào hội ngộ rừng trúc này xem sao." Sở Văn nói xong, đi đầu tiên vào trong.

Trong rừng trúc, dưới chân đâu đâu cũng là măng trúc nhọn hoắt, nhóm Sở Văn đều đi giày da quân dụng để tiến lên.

Điều làm người ta kinh ngạc là, rừng trúc tím này bảo tồn sinh thái nguyên sinh cực kỳ tốt, đi sâu vào trong khoảng một hai trăm mét, cơ bản không phát hiện dấu vết chặt phá của con người nữa.

Phải biết rằng, một rừng trúc tím lớn thế này, tuyệt đối đủ để cả thôn phát gia chi phú (làm giàu).

Cả nhóm găng tay, giày da, mặt nạ phòng độc, dao găm, vũ trang tận răng, thông thường, mối đe dọa lớn nhất trong rừng trúc chỉ có đám trúc dưới chân tự mình gây ra.

Bởi vì trong rừng trúc, rễ trúc cực kỳ phát triển, thông thường có thể lan rộng ra phạm vi hơn ba mươi mét xung quanh, lá của nó rụng xuống sẽ che lấp ánh nắng cần thiết cho các hạt giống khác, nhưng măng trúc lại có thể mọc lên từ rễ.

Thông thường, các loài thực vật khác rất khó sống sót. "Chẳng lẽ đám trúc này có độc?" Cảnh Chỉ Hành có chút nghi ngờ.

Chưa đợi hắn nói xong, Tề Chỉ kinh kêu lên: "Rừng trúc này có thực vật lạ?" "Thực vật lạ thì có gì mà không thể, rừng cây to thế kia mà." Bàn Tử thích thời bĩu môi khinh bỉ Tề Chỉ. "Xác thực là có vấn đề.

Các anh có phát hiện ra không, nếu bên dưới thực sự có một cái mộ lớn như vậy, theo năng lực rễ trúc, nơi này sớm đã phải xuất hiện sụt lún rồi." "...Thám tử lừng danh Sở Văn lại lên tuyến à?" Trần Tuyệt và Bàn Tử đồng thanh nói.

Sở Văn không thèm để ý màn đồng bộ thần thánh đó, tiếp tục giảng giải: "Chúng ta đi vào được hơn 200 mét rồi, nếu đúng là rừng trúc cổ bảo lưu từ xưa đến nay, càng đi vào giữa, thân trúc cũng phải càng cao mới đúng." "Sở gia hiểu biết nhiều thật." Lại đồng thời vang lên giọng hai người.

Bàn Tử cảm giác địa vị của mình bị uy hiếp nghiêm trọng. "Nói như vậy, quả nhiên là thế, đám trúc này không chỉ mọc thấp, phân bố tản mác, mà còn thấp rất đều, cứ như mức độ sinh trưởng bị thứ gì đó hạn chế vậy." Tiểu Ca cũng phân tích: "Tôi cảm thấy, tay tăng nhân kia tất nhiên có quan hệ rất lớn với mộ chủ, dù sao chuyện hắn làm theo tôi thấy là quá rõ ràng." "Cao thấp như nhau, thích hợp bày mê trận." Càng đi vào trong, mọi người phát hiện một loại thực vật xuất hiện ngày càng thường xuyên, ban đầu không để ý, sau khi được Sở Văn nhắc nhở, Cảnh Chỉ Hành mới kinh giác: "Cẩn thận, loại thực vật này là Trúc Đào, quả thực có tác dụng gây nôn mửa tiêu chảy cho người, có khả năng, triệu chứng của dân làng là do trúng độc của thứ này." Sở Văn thầm nghĩ: "Một đội ngũ, quả nhiên cái gì cũng phải biết một chút, nếu không sơ sẩy là sẽ bất tri bất giác trúng chiêu." Sau đó Cảnh Chỉ Hành lại nhận ra tên vài loại thực vật, trong đó có một loại có thể gây ảo giác là hoa Mạn Đà La, chỉ là mọi người không khỏi kỳ quái, sao nó lại sinh trưởng được trong môi trường này nhỉ?

Những loài thực vật thưa thớt này có khi mọc thành bụi, có khi thành mảng, đi mãi đi mãi, cả nhóm cuối cùng cũng ý thức được có gì đó không đúng, lạc đường rồi!

Xung quanh rừng trúc bắt đầu lặp lại, liên tục đi năm mươi phút cũng không có khúc quanh, theo lý thuyết cũng phải có chút biến hóa rồi mới đúng chứ.

Cánh rừng này Tiểu Ca cũng đã thám thính trước, tình huống bình thường, một tiếng đồng hồ là có thể đi thẳng từ đầu này sang đầu kia.

Đường kính cũng chỉ cỡ sáu cây số thôi.

Hiện tại hơn nửa tiếng trôi qua rồi, tuy đã dự liệu trung tâm rừng trúc tất nhiên sẽ phát sinh biến hóa, nhưng biến hóa khiến người ta có chút không kịp đề phòng. "Ở đây có từ trường gây nhiễu!" Cầm la bàn chỉ nam châm, Tiền ngũ thúc trầm trọng nói.

Tin tức này đối với mọi người không tốt lắm.

Mọi người nhao nhao lôi điện thoại ra, nhưng không ngoài dự đoán.

Từ trường gây nhiễu quá nghiêm trọng, không điện thoại của ai có tín hiệu. "Vậy chúng ta không có phương hướng, chẳng phải không đi ra được cái mê trận này sao?" Bàn Tử kêu gào. "Sẽ không đâu, chỉ cần đợi sáng mai mặt trời mọc là được, hôm nay trời âm u, sao cũng có thể không có." Sở Văn không biết nói sao, thậm chí còn có tâm trạng trêu chọc Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn biểu cảm của Sở Văn, cũng thôi gào, cười hì hì sán lại: "Sở gia.

Anh có phát hiện gì không?" "Không sai, tôi có một vài phát hiện, cái mê trận này tồn tại lâu như vậy, các anh không thấy có gì kỳ lạ sao?" Sở Văn nói. "Đừng úp mở nữa, Sở gia, mau nói ra cho đám dân

đen vô tri chúng tôi mở rộng tầm mắt đi!" Trần Tuyệt cũng thúc giục.

Sở Văn phát hiện hai người này càng ngày càng giống nhau, hai cái miệng đều có chút thần tựa, nhất là Trần Tuyệt sau khi thân quen rồi, ở trước mặt hắn cứ như thả bay bản ngã. "Vấn đề nằm ở dưới chân." "Tôi đương nhiên biết ở dưới chân rồi, trúc không mọc dưới chân tôi chẳng lẽ mọc trên trời à, a, đúng rồi!" Bàn Tử đột nhiên làm ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ: "Tôi biết rồi, ở đây bùn đất có vấn đề, Sở gia quả nhiên cao tay." "Đương nhiên không chỉ có vậy, trúc không chịu được gió rét, nhưng lại có thể sinh trưởng ở phương Bắc, ngoại trừ có đất chua thích hợp ra, ba ngọn núi lớn bên cạnh cũng có công không nhỏ." Nghe Sở Văn nói thế, tất cả mọi người tại hiện trường đều có cảm giác rộng mở trong sáng. "Không ngờ Sở gia hiểu biết nhiều thế!" Trần Tuyệt lần nữa chớp đúng thời cơ nịnh nọt. "Tôi thấy chuyện trộm mộ này không làm được, không có nhiều học vấn thế này, Sở gia, tôi không xứng đi trộm mộ a." "Không, không chỉ có cái này đâu." Tiểu Ca nói. "Tiểu Ca hiểu tôi.

Chúng ta bị từ trường gây nhiễu nghiêm trọng như vậy, không phải nguồn gây nhiễu đang ở đây sao?" "Ở dưới chân." Bàn Tử lúc này lại kích động nhảy dựng lên. "Phần còn lại để tôi tiếp." Bàn Tử lúc này biểu hiện ra ham muốn suy luận mãnh liệt.

Chương 1021

"Tôi cảm thấy, hội chúng ta tuyệt đối phát tài rồi, ở đây là đâu?

Trung tâm rừng cây a." "Cái mộ này tuyệt đối lớn hơn tôi tưởng tượng lúc đầu, từ trường bên dưới có thể bức xạ chúng ta tối thiểu mười lăm phút đi bộ, tức ba dặm, nói cách khác, cái mộ này tối thiểu cũng có hai trăm héc-ta." Khái niệm hai trăm héc-ta là thế nào?

Đại khái bằng năm cái quảng trường Thiên An Môn. "Ngoan xinh yêu ơi, văn vật xuất thổ bên trong sợ là ngay cả con xe Đại Lực Thần tôi lái cũng chở không hết." Bàn Tử có chút khô cả cổ họng.

Nghe Bàn Tử phân tích một hồi, Sở Văn cũng có xung động muốn nuốt nước miếng.

Nhưng Sở Văn nhớ được mấu chốt ở đây. "Các vị, hiện tại tôi có một vài cách có thể giúp chúng ta đi ra khỏi cái mê trận này." Nghe Sở Văn phát thoại, mọi người đành phải ngừng tưởng tượng về xe Đại Lực Thần, à không, một xe Đại Lực Thần chở đầy đồ cổ chứ.

Tiền ngũ thúc nghe nói có thể đi ra khỏi đây, cũng mắt sáng lên. "Sở gia, không phải là mấy cái ký hiệu anh vẽ trên cây trúc đấy chứ, tôi thấy lúc đó anh vẽ tự tin lắm, nhưng về sau tôi nhớ cùng một ký hiệu tôi nhìn thấy hai lần." Bàn Tử nhịn không được vạch trần. "Nhị sư đệ, đừng nói bậy." Sở Văn xấu hổ ra hiệu ngậm miệng. "Cho dù hiện tại trời âm u, nhưng phương pháp phân biệt phương hướng rất đơn giản, tuy con người chúng ta sẽ chịu ảnh hưởng của trời âm u, thiết bị sẽ chịu ảnh hưởng của từ trường, nhưng thực vật thì không a." Nói rồi chỉ vào một cây trúc bên cạnh: "Mặt phía Bắc của cây trúc dễ mọc rêu xanh hơn, còn mặt phía Nam thì vân trúc sẽ xanh hơn." Sở Văn nói xong, cả nhóm lập tức chằm chằm nhìn vào. "Tôi không phải

quá đẹp trai quá chói mắt chứ." Sở Văn sờ sờ đầu có chút ngượng ngùng. "Biết rồi thì không nói sớm." Sở Văn đối mặt với sự chất vấn vô tình của mọi người. "Đừng vội a, tôi chưa nói xong mà, chúng ta không phải chưa tìm thấy lối vào mộ thất sao, hiện tại đi ra chẳng phải uổng công vô ích?" Sở Văn lại tung ra một tin tức trọng đại. "Anh có thể xác định lối vào ở đâu?" Mọi người đều hồ nghi.

Tìm kiếm lối vào địa cung chưa bao giờ là chuyện đơn giản, trên thực tế, đây là vấn đề nan giải của cả giới học thuật khảo cổ.

Người ta là nhà khảo cổ học vì không tìm thấy lối vào địa cung, lại sợ thủ đoạn khác sẽ phá hoại tính toàn vẹn của lăng mộ, nên canh giữ một ngôi mộ mười mấy năm không dám khai quật cũng có, người ta là nhà khảo cổ học chẳng lẽ thủ đoạn tiên tiến hiện đại lại không dùng được?

Nhưng nhìn bộ dạng tự tin này của Sở Văn, mọi người cũng nhịn không được mà kỳ vọng.

Dù sao mộ lớn a, ngôi mộ này sau khi xuất thổ, có khả năng làm chao đảo giá cả toàn bộ giới văn vật cũng nên.

Giống như loại đại mộ này, bình thường đều nằm trong tay quan phương, loại mà người ta không dám tùy tiện khai quật.

Mọi người lại không kìm được sinh ra ảo tưởng với con xe tải Dongfeng Đại Lực Thần. "Sư phụ, dùng phương pháp gì để phán đoán vậy ạ?" Với tư cách là nhà đạo mộ học tương lai...

à không, nhà khảo cổ học, Tề Chỉ phát vấn. "Chỉ là một phương pháp đơn giản, quan sát kỹ một chút là cũng có thể phát hiện." Sở Văn ấp ủ một chút. "Câu nói này của Sở gia quá trang bức (làm màu) rồi, tôi phải học tập mới được." Trần Tuyệt bắt đầu thả bay bản ngã. "Trúc sinh sống trong đất tơi xốp có tính axit, đại bộ phận khu vực Hà Bắc đều là đất kiềm bị nén chặt, dùng đất để trồng trúc tất nhiên phải

vận chuyển từ nơi khác đến, để điền lấp địa cung, chắc chắn phải lấy đất kiềm từ khu vực lân cận." Sở Văn quét mắt nhìn ánh mắt sùng bái của mọi người một lượt, tiếp tục nói: "Cho nên chúng ta chỉ cần đào dọc theo biên giới của lớp đất axit tơi xốp, là có thể đào ra lối vào địa cung." "Vậy chúng ta bây giờ làm gì, Sở gia, chúng tôi đều nghe anh." Trần Tuyệt hiện tại phục Sở Văn sát đất, lúc hắn còn đang ở tầng một, thì người ta trong đầu đã xây xong tòa nhà chọc trời rồi. "Sở gia, tôi chỉ thấy vũ lực của anh ngầu lòi, hiện tại càng phát hiện anh quả thực là trí dũng song toàn a." Bàn gia nói xong, không quên liếc Trần Tuyệt một cái, như muốn nói: "Trong việc nịnh hót này, chú chỉ có thể làm đàn em của anh thôi." "Nhưng hiện tại có một vấn đề, cái biên giới này lớn như vậy, chúng ta nên đào ở đâu?" Nghe Sở Văn giải thích, lông mày Tiểu Ca lúc thì nhướng lên lúc thì nhíu lại, làm Lương Sơn cũng kinh ngạc không thôi, trong lòng thầm nghĩ, cũng chỉ có Sở gia mới có thể điều giáo Tiểu Ca mặt than thành cái meme biểu cảm được. "Câu hỏi của Tiểu Ca lại đi vào trọng tâm rồi, cần tôi hiện tại quay về lấy máy móc." Sở Văn ung dung nói. "Chúng ta đều là người hiện đại, phải học cách sử dụng sức mạnh của khoa học, về lấy cái máy dò radar, nếu không có gì bất ngờ, ngày mai bắt đầu đào, ngày kia chui vào hang." Sở Văn tự tin đứng ở trung tâm mọi người, nói xong câu đó, cảm giác toàn thân đều đang phát sáng. "Sở gia, anh thực sự đang phát sáng a, chói quá đi." Trần Tuyệt lúc này coi Sở Văn như thần thánh, hiện tại bảo hắn xuyên không hắn cũng tin. "Đầu heo, mặt trời ra rồi, chúng ta mau đi thôi, xuống dưới có phương hướng rồi." Sở Văn nhịn không được gõ đầu Trần Tuyệt một cái.

Không biết vì sao, Bàn Tử nhìn cảnh này, cảm giác lại thấy chua chua.

Chúng nhân đi được hai mươi phút, Sở Văn phát hiện cuối cùng cũng có tín hiệu, bèn dẫn cả nhóm đi vòng ra bìa rừng thêm nửa tiếng

nữa, tìm thấy xe.

Bàn Tử lúc này thật sự vô cùng nhớ nhung con xe Đại Lực Thần, bị bịt trong mặt nạ phơi nắng thành một tên Bàn Tử khô, người bình thường không thể nào hiểu được cảm giác đó.

Cảm giác như mỡ lợn... phi!

Mỡ thừa đều bị ép ra hết rồi.

Chương 1022

Cả nhóm lái xe về thôn nhỏ, vừa về tới nơi, chủ nhà Lương Sơn thuê trọ đã ra đón: "Đi rừng trúc tím rồi hả.

Haizz, mấy ngày nay cứ ở nhà tôi nghỉ ngơi cho khỏe đi, trong thôn tôi có bài thuốc dân gian trị buồn nôn tiêu chảy đấy." Sở Văn cười không đáp, chỉ có Lương Sơn tiến lên, nói với chủ nhà: "Không sao đâu, bọn tôi chỉ ngắm cảnh ở bên ngoài, chưa đi vào sâu bên trong." "Nhưng tôi thấy hơi lạ, rốt cuộc trong rừng có thứ gì mà làm mất hết sóng điện thoại nhỉ?" Lương Sơn tò mò hỏi.

Bên cạnh Trần Tuyệt vội vàng bổ sung: "Tôi có thằng bạn, hơi béo, cứ đòi chui vào trong, kết quả mất sóng nên hoảng loạn, gào thét nửa ngày, may mà nó cũng chưa chạy xa, tôi bảo nó cứ lần theo tiếng của tôi mà mò ra." "Trong rừng có gì tôi cũng không rõ, dù sao tôi cũng ít học, không hiểu được thì chỉ có thể đi hỏi quỷ thần thôi, nhưng hai năm trước có đứa sinh viên đại học về chơi, bảo bên dưới chôn khối nam châm lớn lắm." Điều này lại gợi cho Sở Văn một hướng suy nghĩ, không chừng mộ chủ thực sự dùng nam châm thiên nhiên để tạo ra từ trường.

Dù sao cổ đại cũng có kim chỉ nam, tương truyền Bát Trận Đồ trong Kỳ Môn Độn Giáp của Gia Cát Lượng cũng dùng nam châm thiên nhiên.

Lại ở trong rừng trúc lăn lộn lâu như vậy, sắp đến chập choạng tối rồi.

Người dân trong thôn nông nghiệp đều đi sớm về muộn, bữa sáng thì ăn sớm, nhưng bữa tối, chưa đến chập tối, cũng chẳng có mấy nhà thấy khói bếp.

Bữa tối lúc này cũng làm cho Bàn Tử vừa lượn một vòng trong rừng cảm thấy đặc biệt thơm ngon.

Cơm nước xong xuôi, cũng học theo dân làng, bưng cái ghế đẩu, cầm cái quạt nan, ngồi trên ghế nằm chờ mặt trời xuống núi.

Giải quyết được vấn đề nan giải xong, tảng đá trong lòng mọi người cuối cùng cũng hạ xuống, từng người từng người trầm tâm hưởng thụ sự nhàn nhã của cuộc sống thôn quê.

Nhưng Tề Chỉ lại không bình tĩnh được, cậu dùng mạng lưới nội bộ của nhà họ Tề thu thập một số tư liệu cá nhân của Sở Văn, nếu không cũng sẽ không quả đoán bái sư như vậy, vốn tưởng rằng hắn chỉ có năng lực trộm mộ cao siêu, thân thủ cũng siêu nhất lưu, nhưng những gì nhìn thấy hôm nay về Sở Văn lại khiến cậu kinh ngạc không thôi.

Tề Chỉ hiện tại cảm giác sự mạnh mẽ của Sở Văn mà cậu thấy tối đa chỉ là một góc băng sơn mà thôi, không đúng, phải là trong mắt tất cả mọi người, Sở Văn bây giờ mới chỉ lộ ra một góc băng sơn.

Nghĩ vậy, Tề Chỉ cảm thấy em gái mình phải tăng tốc độ lên thôi, rõ ràng lần trước có cơ hội dạy học tốt như vậy sao lại không để hắn dạy thêm một số kiến thức ngoài sách giáo khoa chứ.

Tối hôm đó, ngoại trừ Tề Chỉ hưng phấn trằn trọc không ngủ được ra, thì trong giấc mơ của tất cả mọi người đều xuất hiện chiếc xe tải Dongfeng Đại Lực Thần kia.

Sáng sớm hôm sau, Bàn Tử lái xe vận chuyển máy dò radar từ thành phố về, nhà họ Tề làm việc nhanh thật, dù sao hiện tại thái tử gia đang ở trong tay mình, mình bây giờ muốn gì mà chẳng được?

Bàn Tử trong lòng nghĩ thầm đầy vẻ tự mãn.

Nói thật, người nhà họ Tề sáng sớm nay gọi điện thoại mà không

phải Sở Văn nghe, vốn dĩ Sở Văn đánh tiếng lấy danh nghĩa thái tử gia nhà họ Tề, chiều nay vận chuyển đến, tối lại lén lút đi thăm dò, nhưng ban ngày vận chuyển cũng tốt, tối không về sợ dân làng cũng sẽ sinh nghi.

Trước đây không phát hiện Tề Chỉ lại dùng tốt thế này, xem ra sau này phải "khai phá" chuyên sâu hơn nữa.

Tề Chỉ sáng sớm hắt xì hơi liên tục hai cái: "Tối qua chắc chắn hưng phấn quá, ngủ muộn nên bị lạnh rồi." Tề Chỉ sau khi chuyển biến thành trai cơ bắp tịnh không biết rằng có một người là sư phụ và một người là sư thúc, hai người vai vế lớn đều đang nhớ thương mình.

Sáng sớm việc thăm dò quả nhiên thuận lợi, tuy tốn không ít thời gian, nhưng Sở Văn dò ra được bốn lối vào địa cung khả thi.

Chỉ cần làm ký hiệu đặc biệt ở những chỗ này, sau đó chiều nay bắt đầu khai quật là được. "Quả nhiên trộm mộ là một công việc kỹ thuật thuần túy, không có chút trình độ kiến thức khoa học tiên tiến, thì đều không theo kịp thời đại trộm mộ rồi." Tiền ngũ thúc không khỏi cảm thán trong lòng.

Nhưng quả nhiên Tề Chỉ không hổ là nghiên cứu sinh tiến sĩ khảo cổ học, mấy món đồ chơi radar này vừa cầm tay là biết dùng, thảo nào bên nhà họ Tề ngay cả một người điều chỉnh máy móc cũng không phái tới.

Tề Chỉ cũng hứng thú kể lại nguyên do học mấy thứ này: Lúc đó một lòng mơ tưởng đi trộm mộ, nhưng thân ở đại gia tộc, luôn có chút thân bất do kỷ, sau khi nghiên cứu khảo cổ học (thực ra là đạo mộ học), nghĩ là lợi dụng thiết bị hiện đại để trộm mộ, thủ pháp hẳn sẽ tiên tiến hơn.

Thế là cậu ta làm thật, hiện tại cơ bản đã tinh thông việc điều

chỉnh các loại thiết bị thăm dò địa chất. "Quả nhiên hiện tại là xã hội của nhân tài bằng cấp cao, sau này nhóm chúng ta phải dựa vào người trẻ tuổi rồi, lại có Sở gia chỉ điểm, sau này chắc chắn có thể làm cho nhóm chúng ta phát dương quang đại." Lương Sơn như người từng trải, vỗ vỗ vai Tề Chỉ, ngữ trọng tâm trường nói.

Giờ khắc này, Tề Chỉ cũng cảm giác có một loại trách nhiệm cảm mạc danh lưu chuyển trên vai, thần sắc cũng trở nên trịnh trọng.

Nhóm Sở Văn nhìn thấy cảnh này, có chút cạn lời.

Cả nhóm về thôn trang ăn cơm xong, lại đạp lên hành trình tìm kiếm lỗ đạo, lần này Sở Văn kiến nghị trực tiếp khai quật, hai người một tổ, Sở Văn đơn độc một tổ khai quật bốn lối vào địa cung đã đánh dấu.

Nếu có người đào được thứ gì, bất kể là không phải địa động, đều phải kịp thời thông tin báo cáo.

Lần khai quật này không kéo dài quá lâu, một tiếng sau, tổ hai người Tiểu Ca và Lương Sơn dẫn đầu đào được đồ. "Đại khái ở chỗ sâu ba mét dưới lòng đất, tôi đào được một viên gạch xanh, sau đó hiện tại đang lần theo nó, chờ khai quật." Tiểu Ca nói. "Sở gia, bên tôi cũng đào được đồ, cũng là gạch xanh." Giọng Trần Tuyệt truyền đến từ trong nhóm chat. "Vậy cứ làm giống Tiểu Ca, đào ra trước, thám thính sau." Sở Văn nói.

Được một lúc, bên phía Sở Văn cũng đào được đồ, nhưng không phải gạch xanh, là bùn đất. "Sở gia, bên tôi cũng đào được đồ, đào được bùn cứng." Giọng Bàn Tử cũng truyền đến. "Đào không nổi nữa thì nói thẳng đi, tìm cớ làm gì." Trần Tuyệt cũng trêu chọc Bàn Tử. "Không phải bùn bình thường, là đất sét nện thành tường đất." Tề Chỉ bên cạnh Bàn Tử cũng mở miệng.

Chương 1023

"Bên tôi cũng đào tới rồi." Sở Văn tiếp lời, "Xem ra là tường địa cung rồi." "Chúng ta tập hợp ở chỗ Tiểu Ca đi." Sau khi thương nghị xong, đám người Sở Văn lấp đất che lại tường vách, lái xe tới chỗ Tiểu Ca tập kết.

Sở Văn lái xe chở Bàn Tử và Tề Chỉ hội họp với Tiểu Ca xong, không nói nhiều, cả nhóm bắt đầu khai quật.

Dù sao còn hai điểm chưa phát quật xong, thời gian đã là ba giờ chiều. "Đào thêm mấy tiếng nữa, đống măng trúc này cũng bán được mấy trăm tệ rồi." Bàn Tử nóng đến mức hơi khó chịu.

Dưới mấy điểm đánh dấu này đều là rễ trúc đan xen, muốn đào được cái hố sâu ba mét, ít nhất phải đào ra hơn hai mươi khối đất.

Ngay cả cao thủ có sức chịu đựng phi phàm như Tiểu Ca, hiện tại cũng thở hồng hộc.

Hết cách, nơi nhiều rễ trúc thì những người khác mệt đến mức đào không nổi nữa, chủ lực cũng chỉ có ba bốn người.

Sở Văn chỉ cảm giác mình không phải dùng cuốc để cuốc đất, mà là dùng cuốc để chặt cây.

Chỉ có một mình Tề Chỉ là tinh thần phấn chấn, dường như đã thức tỉnh một sở thích kỳ quái nào đó, toàn thân cơ bắp càng đau nhức, phảng phất như càng hưởng thụ.

Hướng ra phía ngoài rừng trúc đào, Sở Văn sắp đào tới biên giới gạch xanh, thổ chất bên dưới điển hình là đất kiềm bị nén chặt.

Không ngoài dự đoán, đây là lối vào địa cung.

Đợi khi hoàn toàn đào được lối vào địa cung đủ để một người

trưởng thành dễ dàng xuống rồi lại lên, thì một cánh cửa sắt đã chặn đứng lối vào.

Không chỉ có thế, cánh cửa sắt này hoàn toàn bị nước thép nung chảy phong kín mít.

Phong kín lối vào địa cung, là một biện pháp thường thấy nhất mà người xây mộ dùng để phòng trộm.

Bàn Tử tiến lên gõ gõ cửa sắt: "Làm sao bây giờ, Sở gia.

Với độ dày của cánh cửa này, muốn phá ra ít nhất phải mất hơn hai tiếng, động tĩnh lớn thế này chắc chắn sẽ bị người ta phát hiện." "Dùng thuốc nổ càng không được, gần đây có hai ba cái thôn, động tĩnh lớn như vậy sẽ bị phát hiện." Trần Tuyệt cũng tiếp lời. "Kết cấu tường gạch ở đây cũng kiên cố, chủ yếu sợ chúng ta vào xong có cơ quan, lại phải tốn không ít sức lực mới trèo ra được từ trong tường gạch." Tiểu Ca cũng có chút khó xử, thực ra đục một cái lỗ trên tường so với mở cánh cửa sắt này cũng chẳng khác nhau là mấy. "Vậy quay về lấy đồ đi, lấp đất che cái lỗ này lại." Lúc này Sở Văn cũng có chút đau đầu. "Chúng ta giấu kỹ chỗ này rồi đi sang cái lỗ của Tiền ngũ thúc xem sao." Sở Văn cảm thấy cần thiết phải điều tra thêm tình hình.

Mọi người đều gật gật đầu.

Bàn Tử lại bắt đầu kêu gào.

Một nhóm bảy người đi tới địa điểm Tiền ngũ thúc đánh dấu, thành thạo khai quật, hai tiếng sau... "Đáng ghét, lối vào chỗ này cũng bị cửa sắt phong kín rồi." Trần Tuyệt có chút không cam lòng.

Nhưng Sở Văn đã sớm liệu được tình huống này. "Cửa ra này bị phong kín cũng nằm trong dự liệu, chúng ta tìm thêm một cửa địa cung nữa, biết đâu đến lúc đó có thể từ đây đào thoát ra ngoài thì sao?" Sở Văn tìm thêm cửa ra, nếu như đến lúc đó trúng phải cạm bẫy, không

chừng có thể từ đây mở lỗ đào thoát ra ngoài.

Mọi người cũng lĩnh hội ý tứ của Sở Văn, dù sao buổi sáng dùng radar tìm được hai cái lỗ, cũng không thể tìm uổng công được.

Ở bên trên mọi người đều có khả năng bị lạc đường, càng đừng nói là ở trong địa cung không có bất cứ thứ gì có thể để phân biệt phương hướng.

Cái lỗ này cũng được cả nhóm dùng đất lấp kỹ, trời đã tối rồi.

Lúc này ngay cả Bàn Tử cũng không nói gì, thực sự mệt đến mức chẳng còn sức lực.

Lần này mọi người vẫn vẽ ký hiệu ngay phía trên cửa hang.

Lần thứ hai lấp đất không chỉ tơi xốp hơn, đào ra cũng sẽ không tốn sức lực quá lớn.

Lái xe Đại Lực Thần về thôn nhỏ, lần này mọi người lại phải hỏi xin nhà họ Tề một thiết bị cắt tấm thép.

Sau bữa cơm tối, cả nhóm tán gẫu với dân làng, về muộn thế này, cũng không có dân làng nào hỏi hành tung.

Điều này làm cho Sở Văn nảy sinh một chút thiện cảm.

Sau bữa tối, lần này mọi người hơi khó ngủ, câu được câu chăng chat trong nhóm.

Bàn Tử: "Hôm nay đúng là làm Bàn gia tôi mệt chết rồi, người có thân thủ như tôi, cũng thuộc hàng trung thượng du của nhân loại, thế mà, lại bắt tôi cầm cái cuốc đi chặt cây, đây không phải là làm khó tôi sao." Sở Văn: "Thôi đi, mới đào được chưa đến hai nhát cuốc đã đứng bên cạnh hô mệt, nghỉ nửa ngày kết quả xuống cào được tí đất." Tiểu Ca: "Tề Chỉ hôm nay xác thực biểu hiện không tồi, đo radar, đào hố đều là chủ lực." "Bàn Tử kém người ta một bậc rồi." Tiểu Ca cũng

bắt đầu trêu chọc Bàn Tử.

Chat chưa được bao lâu, mọi người đều buồn ngủ, làm cho Tề Chỉ chưa kịp chen lời vào có chút thất vọng.

Chương 1024

Biểu hiện hôm nay, Tề Chỉ khá hài lòng, nhưng rốt cuộc tính cách vẫn chưa có được sự sảng khoái của những người quanh năm lăn lộn trong mộ.

Mọi người đều ngủ say, Tề Chỉ mở mắt, hai tay gối sau gáy, nằm trên giường gỗ chiếu trúc ở nông thôn.

Việc dò hang hôm nay cũng làm Tề Chỉ mệt bở hơi tai, dù vẫn hưng phấn không thôi, nhưng cũng không chống lại được cơn buồn ngủ ập tới từng đợt.

Sáng hôm sau, Sở Văn gọi gọi Bàn Tử đang ngủ như heo chết, nhưng không nhận được hồi đáp.

Bàn Tử trở mình vẫn cứ ngáy như thường.

Một lát sau, phòng Bàn Tử truyền ra tiếng kêu như chọc tiết heo. "Á!

Á!

Á!

Sở gia nhẹ tay chút, tôi không giả vờ nữa, giữ lại tai cho tôi còn dùng!" Sau đó, Bàn Tử mới đi lên thành phố vận chuyển máy cắt Acetylene về.

Trên đường miệng hắn cứ lẩm bẩm mãi: "Đều tại cái giường chết tiệt, cầm cố nhục thể của tôi, thèm khát thân xác tôi." Hôm nay thời tiết khá tốt, trời nắng chang chang.

Khi Sở Văn lái xe đến rừng trúc, cư nhiên phát hiện ở đây có bóng người khác.

Nhìn cách ăn mặc, giống nông dân địa phương, trên tay mỗi người cầm một con dao rựa, hiển nhiên là đi chặt trúc.

Cái hố hôm qua tuy đã dùng bùn đất lấp lại, nhưng chỉ cần đi gần đó, là có thể phát hiện một số chỗ khác biệt.

Dù sao trong một rừng trúc rậm rạp đột nhiên xuất hiện một khoảng đất trống, ai cũng sẽ thấy kỳ quái.

Đất lấp bên trên, làm cho người ta liếc mắt một cái là nhận ra mới đào cách đây không lâu.

Cũng may bọn họ không tiếp cận chỗ đó, trúc ở bên ngoài cũng đủ dùng rồi, đi sâu vào trong nữa cũng sẽ không dài hơn.

Cho nên bọn họ chọn trúng một chỗ ở đó xong, bắt đầu chặt.

Sở Văn ra hiệu mọi người không được làm phiền, đợi bọn họ chặt xong rồi hãy động thủ.

Đợi bọn họ rời đi, Lương Sơn hơi lo lắng: "Tuy hiện tại tôi có thiết bị, người ở xa không phát hiện ra chúng ta, nhưng nếu giống như vừa rồi dân làng trùng hợp đến đây chặt trúc thì sao?" Sở Văn hiểu nỗi lo của Lương Sơn, nông dân sống ở đây đa phần đều chất phác, nhưng nếu đến lúc đó cả nhóm đang làm việc mà bị người qua đường phát hiện thì sao?

Nhưng cái mộ huyệt này không ai muốn từ bỏ cả. "Chúng ta mở cái mộ huyệt chỗ Tiểu Ca trước đi, hôm qua tôi cũng quan sát rồi, bên đó chắc sẽ không có người đi qua đâu." Sở Văn nói. "Tôi mở lỗ xong sẽ canh chừng ở bên cạnh, nếu có dân làng tiếp cận, tôi sẽ tìm cách đuổi khéo đi, ban ngày chúng ta luân phiên nghỉ ngơi ở đây, tối đến chúng ta hãy hành động, thế nào?" Sở Văn nói xong, mọi người đều không có ý kiến, cũng không muốn đụng độ dân làng ở đây.

Thế là nhóm Sở Văn lái xe chạy tới cửa hang Tiểu Ca đánh dấu

trước đó. "Sở gia quả nhiên quan sát tỉ mỉ, chỗ này hôm qua trừ chúng ta ra, xác thực không có người nào khác." Bàn Tử ở trên xe bắt đầu nịnh hót.

Mọi người quả nhiên cũng phát hiện, suốt dọc đường đều không thấy dấu chân cũng như trúc bị chặt hạ. "Bởi vì chỗ này nằm sát chân núi, rừng trúc ở phía trước núi, phía sau là trúc, bên cạnh lại không có thôn xóm, ai lại đi đường vòng tới đây chứ." Bàn Tử tưởng Trần Tuyệt đang châm chọc mình, định đốp chát lại, quay người nhìn lại, hóa ra là Tiểu Ca, thế là im re. "Bàn Tử!

Nhìn đường đi." Sở Văn lần đầu tiên thấy có người lái xe mà quay cả người lại.

Bàn Tử vội vàng quay đầu, hoảng loạn đánh tay lái, làm cả xe toát mồ hôi lạnh.

Đường quê chật hẹp, sơ sẩy một chút là lao xuống ruộng nhà người ta ngay.

Suốt dọc đường không ai dám trêu chọc Bàn Tử nữa, nhưng Bàn Tử cứ lẩm bẩm một mình mãi.

Sở Văn cũng không khỏi bội phục thần kinh của hắn.

Cũng may đoạn đường không dài, mọi người xuống xe đặt chân lên đất bằng mới thở phào nhẹ nhõm.

Sở Văn cố nhịn xúc động muốn đánh cho hắn một trận, túm tai hắn lôi đi khiêng công cụ xuống xe.

Lần này vì đất tơi, bảy người mất nửa tiếng là đào xong cái hố.

Sau đó cả nhóm khiêng máy cắt hỏa diễm, bình ắc quy lớn, máy biến áp từ trên xe xuống.

Chương 1025

Mấy thứ này thao tác đơn giản, cũng giống như vòi rửa xe, nối xong nguồn điện cứ nhắm vào bên trên mà phun là được.

Chưa đến mười mấy phút, cánh cửa sắt đã bị nung chảy.

Bàn Tử đạp một cước, "rầm" một tiếng, cửa sắt đổ ập vào bên trong mộ huyệt.

Lúc này chưa đến giữa trưa, mọi người cảm thấy có thể vào xem thử ngôi mộ này trước, cũng không cần đi sâu.

Nếu phát hiện không ổn, lập tức rút lui, đả thông thêm lối đi ở bên kia mới có thêm vài phần bảo đảm.

Cửa động mọi người mở ra chỉ cao tầm một mét sáu, nhưng đỉnh gạch xanh bên trong cách mặt đất chừng hai mét rưỡi.

Sở Văn phân phó Bàn Tử ở lại bên ngoài chiếu ứng, dù sao chuyến này cũng không phải xuống tìm kho báu.

Bàn Tử ngược lại không có ý kiến, thực tế hắn chỉ hứng thú với mộ huyệt có bảo bối, nếu không có đồ cổ thì hắn cũng vui vẻ ở ngoài cho rảnh nợ.

Nhưng Tề Chỉ là lần đầu tiên xuống mộ.

Vừa mới vào mộ, cậu ta đã nắm chặt đèn pin, trừng to mắt, tay trái hưng phấn đến mức hơi run rẩy.

Lần này xuống mộ hoàn toàn khác với những lần đi phỏng vấn những ngôi mộ đã khai quật xong, đi theo đông người vào một cái mộ đã được khai quật hoàn toàn, tự nhiên không có cảm giác kinh hiểm kích thích như lúc này đi theo một đội trộm mộ lén lút chui vào.

Sở Văn đi đầu tiên vào hang, bật đèn pin, vịn vào vách tường bên trong, trên tay xuất hiện một chút ẩm ướt. "Ở đây ẩm ấp, cẩn thận rêu xanh dưới đất." Sở Văn lên tiếng.

Thực ra là nói cho Tề Chỉ đang bám sát phía sau nghe, chứ những người khác tại hiện trường đều là cao thủ trộm mộ đầy kinh nghiệm.

Cả nhóm cẩn thận giẫm lên những phiến đá ẩm ướt dưới đất, vì có cửa sắt niêm phong, phiến đá bên trong phi thường sạch sẽ.

Ngoại trừ việc mọc rêu do ẩm ướt ra, không có chút bùn đất nào.

Vách tường ngôi mộ cũng khá bằng phẳng, giống như nhìn từ bên ngoài, đều được xây bằng gạch đá.

Mọi người rọi đèn pin, lại lần mò về phía trước vài bước. "Trên vách tường phía trước có một mặt phiến đá, bên trên hình như là một bức bích họa." Sở Văn đi đầu nói.

Bích họa đối với những người có mặt ở đây đều không xa lạ, Tề Chỉ càng dược dược dục thí (nóng lòng muốn thử), nhưng Sở Văn lại ngăn lại trước. "Để tôi qua xem trước, thân thủ tôi tốt hơn." Sở Văn tự nhiên đảm đương trọng trách dò mộ.

Sở Văn rọi đèn pin tiến lên vài bước, tay trái đặt lên bức bích họa trên phiến đá, sờ soạng một hồi.

Đột nhiên, tay trái của hắn ấn phải một khối đá lồi lên.

Sở Văn trong lòng kinh hãi, thầm kêu không ổn. "Có cơ quan." Sở Văn nhắc nhở mọi người.

Sở Văn vội vàng rút Tử Ngọc Đao ra, hai tai khẽ động, chém rơi một mũi tên bắn lén từ phía trước.

Chưa đợi Sở Văn nhấc tay lên, phía trước lại vù vù truyền đến mười mấy tiếng xé gió, làm Sở Văn toát mồ hôi lạnh.

Chỗ kiếm này phải đỡ hết sao!

Không kịp suy nghĩ, Sở Văn bước lên một bước, chuẩn bị tiếp hết chỗ tên này.

Lúc này, Tiểu Ca mấy bước nhảy đến trước mặt Tề Chỉ: "Đỡ không hết thì tránh ra, để tôi đỡ." Sở Văn nghe xong thở phào nhẹ nhõm, gạt phăng bảy tám mũi tên.

Những mũi tên Sở Văn tránh đi cũng được Tiểu Ca đỡ hết.

Tề Chỉ lần đầu tiên nhìn thấy Sở Văn rút Tử Ngọc Đao, chỉ thấy Sở Văn múa kiếm một hồi phía trước, vang lên bảy tám tiếng dao tên va chạm, trước mặt rơi xuống một mảng mũi tên.

Nhìn đến mức Tề Chỉ một trận tâm trì thần vãng (mê mẩn tâm thần).

Sở Văn nghĩ thầm, phải chi đưa A Ninh theo, để cô ấy nhìn thấy tư thế oai hùng này, không chừng thu hoạch được một màn ôm ấp yêu thương.

Tiểu Ca cắt ngang màn "tự sướng" của hai người, chỉ vào bức bích họa: "Tề Chỉ, xem nội dung vẽ trên đó một chút." Bức bích họa tuy màu sắc tươi đẹp, nhưng phiến đá không thể tránh khỏi bị năm tháng xâm thực, vật chất có tính axit trong nước đã ăn mòn phiến đá tạo thành những cái hố nông nhỏ. "Tuy trên bức bích họa có khá nhiều hố nông, nhưng nội dung đại khái vẫn có thể phân biệt được." Tề Chỉ ghé sát vào xem chừng hai phút sau, nói: "Căn cứ vào mức độ tươi sáng của màu sắc và trang phục nhân vật bên trong, bức bích họa này hẳn là tác phẩm thời Ngũ Đại Thập Quốc niên gian nhà Đường." "Mộ hoàng đế nhà Đường, vậy bên trong nhất định có bảo bối tương đương phong phú a, nhà Đường từ xưa là triều đại giàu mạnh nhất mà." Trần Tuyệt nói đến mức nước miếng sắp chảy ra. "Đừng đánh trống lảng, theo tôi được biết, hoàng đế nhà Đường cơ bản đều ở

Thiểm Tây, đều bị quốc gia bảo hộ rồi, đừng có mơ nữa." Sở Văn dội ngay cho gáo nước lạnh.

Chương 1026

Chỉ vừa mới bắt đầu một đoạn dũng đạo ngắn, đã bắt đầu có cơ quan chí mạng như vậy rồi sao?

Sở Văn cũng không biết chuyến đi này mang theo Tề Chỉ là đúng hay sai. "Nhưng nếu không phải nhà Đường, trong Ngũ Đại Thập Quốc, quốc gia nào có năng lực tu kiến một ngôi mộ địa cung quy mô hoành tráng thế này chứ?" Tề Chỉ nói. "Hiện tại thông tin chưa đủ, muốn biết mộ của ai, có khi nhà khảo cổ học đào hết lên rồi cũng không xác định được ấy chứ, chúng ta tiếp tục tiến lên đi." Tiểu Ca thúc giục.

Cả nhóm lại tiếp tục đi thêm mấy chục bước, phát hiện phía trước có một khúc ngoặt, trên vách tường ngay phía trước có lỗ cơ quan giống như cái vừa bắn tên. "Xem ra mũi tên vừa rồi bắn ra từ cái cơ quan này." Lương Sơn cũng nhìn lỗ hổng trên tường. "Mọi người cẩn thận vách tường cũng như dưới chân, nếu cảm giác kích hoạt cơ quan thì hét lớn lên." Sở Văn chỉ huy.

Nếu một người trong đó kích hoạt cơ quan mà những người khác không biết, thì những người còn lại sẽ tương đương nguy hiểm.

Tề Chỉ đối với mọi thứ ở đây tự nhiên vô cùng tân kỳ, nhưng cũng nghe lọt lời Sở Văn.

Lương Sơn kiểm tra một lượt, xác nhận cơ quan này là loại dùng một lần, mọi người mới đi qua khúc ngoặt.

Sở Văn đi phía trước thám thính, ánh đèn pin chiếu thẳng về phía trước.

Từ hướng này nhìn lại, cách đó không xa là một bức tường, có vẻ là đường cụt.

Bức tường cách mọi người khoảng hơn ba mươi bước, trông không khác gì tường gạch xanh của dũng đạo xung quanh.

Nếu đi được một nửa quãng đường mà lại có mưa tên thì Sở Văn e rằng khó lòng đỡ hết được.

Thật may là cho đến khi mọi người đi tới trước tường, vẫn không có cơ quan nào kích hoạt.

Tường vách tứ phía như muốn thông báo với mọi người rằng đây là một con đường chết.

"Lương Sơn, xem thử khả năng có cơ quan ở đây lớn không." Sở Văn tiếp tục quan sát xung quanh rồi hỏi: "Có thể xuất phát từ hướng nào?" Lương Sơn nghe xong liền tiến lên gõ gõ vào tường, rồi quan sát hai bên một hồi.

"Phía trên đều là rễ trúc, tôi đoán chắc là không có cơ quan đâu." "Gõ thử tường xung quanh xem bên ngoài có gì không." Sở Văn nói.

Mọi người hiểu ý, chia nhau ra tìm xem có cửa không.

Dù sao mục đích lần này chỉ là thám thính mộ huyệt chứ không phải đi tìm bảo vật, đích đến cuối cùng chỉ là vào được nội thất bên trong.

Thế là cả nhóm dọc theo dũng đạo vừa đi vừa gõ, gõ mãi cho đến khi gặp một cánh cửa đá.

"Tiếng bên tôi nghe khá đục, rõ ràng bên ngoài tường gạch là đất nê." Trần Tuyệt gõ vào tường bên phải nói.

Tiểu Ca gõ tường bên trái, âm thanh có lúc trong trẻo có lúc lại trầm đục.

Tiền Ngũ Thúc đi theo sau Tiểu Ca, dùng sổ ghi chép lại bản đồ nghe được.

Lương Sơn gõ đoạn tường cuối cùng, cố gắng tìm kiếm cơ quan trên đó.

Đột nhiên, Lương Sơn xoay người sang trái, lùi lại một bước rồi nhìn chằm chằm bức tường gạch xanh trước mặt.

Như thể phát hiện ra điều gì, gã rướn người tới trước, hai tay vỗ mạnh lên tường rồi dùng sức đẩy, phát ra tiếng ma sát của gạch đá.

"Mau, mau giúp tôi một tay, mình tôi đẩy không nổi!" Lương Sơn hào hứng reo lên.

Sở Văn thấy vậy liền bước tới, chân đứng vững, hai tay cũng áp lên tường dùng sức đẩy mạnh.

"Cạch cạch cạch..." Theo lực đẩy của hai người, cánh cửa đá dần dần được mở ra.

Khi cửa mở, cảnh tượng phía sau cũng hiện ra rõ rệt: Đó là một dũng đạo, chỉ khác là trên đỉnh có nhiều bích họa hơn dũng đạo gạch xanh ban nãy.

Sở Văn dùng đèn pin chiếu về phía trước, cuối con đường lại thấy một cánh cửa đá khác.

Phần bích họa nằm trên đỉnh dũng đạo hình bán trụ, được phủ một lớp vôi trắng đều đặn, sau đó người ta vẽ lên lớp vôi đó.

Màu sắc của họa phúc vẫn còn rất tươi mới, trên tường lấy năm màu xanh, đỏ, vàng, đen, trắng làm chủ đạo, khắc họa cảnh sinh hoạt của tầng lớp thượng lưu thời bấy giờ.

"Mấy bức bích họa này có giá trị đấy." Tề Chỉ lên tiếng, "Tiếc là không mang đi được." Sở Văn thầm nghĩ: Giờ mấy ông tiến sĩ khảo cổ đều thích kiểu này à...

Hắn vừa nghĩ xấu vừa tiếp tục dò đường.

“Theo cậu dũng đạo này chỗ nào dễ có cơ quan nhất?” Sở Văn hỏi Lương Sơn.

Chương 1027

Dù sao vừa vào hầm đã ăn ngay một đợt mưa tên, hắn thấy cần phải hỏi cho chắc.

“Tôi thấy hai bên tường đều có khả năng, nhưng bẫy dưới chân là dễ xảy ra nhất.” Lương Sơn trả lời.

Sở Văn cảm thấy mình hỏi hơi thừa, nhưng vẫn thầm cảnh giác với mấy viên gạch dưới chân.

“Cạch!” Quả nhiên đi được mười mấy bước, Sở Văn cảm thấy mình vừa dẫm lún một viên gạch.

“Có cơ quan!” Ngay sau lời cảnh báo của Sở Văn, bên trong tường vách phát ra tiếng như có hộp gỗ mở ra.

“Xào xạc...” Một trận tiếng côn trùng bò lổm ngổm truyền vào tai mọi người.

Từng con, từng con côn trùng từ kẽ gạch chui ra khiến ai nấy đều da gà nổi đầy mình.

Khi nhìn rõ con sâu đầu tiên, sắc mặt Sở Văn trở nên nghiêm trọng.

“Thi miết!

Tuy không mạnh nhưng trong cái lối đi hẹp này thì chúng ta hết đường né.” Sở Văn ra lệnh: “Tiền Ngũ Thúc, Tiểu Ca, hai người hộ vệ Lương Sơn và Cảnh Chỉ Hành.

Tề Chỉ yếu nhất, đi theo tôi.” Sở Văn bắt đầu hành động.

Hắn lấy từ trong túi ra một bao bột màu vàng, rắc thành một vòng tròn quanh mọi người.

Sau đó hắn lấy hỏa chiết tử châm vào lưu hoàng.

"Bùng", một vòng lửa xanh nhạt bốc lên.

"Lưu hoàng tôi không mang nhiều, lượng dưới đất chỉ cháy được nửa phút thôi, mọi người cố gắng giết bớt thi miết đi." Nếu đổ quá nhiều lưu hoàng, cháy xong bọn họ chưa bị thi miết cắn chết thì đã bị ngộ độc khí SO2 mà chết trước rồi.

Xong việc, Sở Văn rút Tử Ngọc Đao bên hông ra.

Đám thi miết có vẻ sợ lửa lưu hoàng nên nóng nảy tụ tập bên ngoài vòng lửa.

Sở Văn cầm đao quẹt ngang lòng bàn tay, để máu mình dính lên lưỡi đao.

Hắn vung đao một cái, lớp vỏ thi miết vốn cứng như đá dễ dàng bị xẻ ra, một đám lớn thi miết phát ra tiếng xèo xèo như bị nướng chín.

Chỉ một đao, mười mấy con thi miết đã bị tiêu diệt.

Số lượng thi miết lần này tuy không nhiều nhưng Sở Văn nghe tiếng động cũng phải có hơn hai trăm con.

Hắn thì không sao, nhưng khả năng phòng ngự của những người khác không mạnh như vậy.

May mà lưu hoàng đã cầm chân chúng được nửa phút, mọi người đều dốc sức vung đao chém giết.

Tiền Ngũ Thúc và Tiểu Ca chẳng mấy chốc đã dọn sạch thi miết quanh mình.

Dọn xong đám thi miết, Trần Tuyệt thở hổn hển, quay sang dặn dò Tề Chỉ: "Đừng thấy sư phụ chém tụi nó như chém sâu bọ bình thường, đó là vì máu của anh ấy biến thái thôi.

Lực cắn của thi miết kinh khủng lắm, chiếc ủng quân dụng dưới

chân mà vứt vào đó thì chưa đầy hai mươi giây là nát bét.

Bị nó cắn trúng là trúng thi độc, thi độc cậu biết rồi đấy...” “Đừng có khoe khoang nữa, cái gì cần dạy tôi dạy cả rồi.

Làm sao mà thể lực ông còn không bằng một cậu thư sinh thế?” Sở Văn ngắt lời.

Đoạn hắn quay sang mọi người, nghiêm nghị nói: “Mộ này đã có thi miết thì chắc chắn sẽ có Tông tử, không loại trừ khả năng có cả Huyết thi, mọi người chuẩn bị tâm lý đi.” Thấy mọi người gật đầu, Sở Văn tiếp tục: “Cánh cửa đá phía trước tôi nhất định phải mở, nhưng cũng chỉ đến đó thôi.

Tôi có dự cảm qua cánh cửa đó, tôi sẽ biết được lối vào chính xác của địa cung.” Nói xong, hắn không phí lời nữa, đi tiên phong, vừa quan sát tường vách vừa tiến tới.

Cho đến khi đi hết đoạn đường vòm, không còn cơ quan nào xuất hiện nữa.

Tới trước cửa đá, Sở Văn không vội mở cửa.

Cánh cửa này khác hẳn với cửa gạch lúc trước, nó được đục từ hai khối đá lớn.

Hai cánh cửa khắc họa tiết thêu nổi, phía trên và dưới lấy vân mây làm ranh giới, ở giữa khắc hai con rồng sống động như thật.

“Đúng là mộ hoàng đế thật rồi.” Sở Văn lẩm bẩm.

Thời cổ đại ngoài mộ vua chúa ra thì ai dám dùng hoa văn rồng lên cửa mộ?

“Sư phụ, theo tôi thám thính thì quy cách ngôi mộ này vượt xa mộ hoàng đế thông thường nhiều.” Tề Chỉ thắc mắc.

Chương 1028

“Thú vui của dân đổ đấu là lần theo manh mối để tìm ra chủ nhân ngôi mộ mà.

Những suy luận đó cứ để tôi càn quét vào trong rồi đoán sau.” Sau khi xác định đây là một lăng mộ hoàng đế cực kỳ hoành tráng, Lương Sơn cũng hiếm khi đùa giỡn với Tề Chỉ một câu.

Trần Tuyệt thì cuống quýt lắm rồi, chẳng quan tâm hoàng đế hay không, mộ lớn thế này thì đồ tốt phải nhiều, mang đi được mới là đạo lý cứng.

“Anh Sở, có thể mở cửa trước cho tôi xem đồ bên trong cho đỡ thèm không, nghe nói mà nước miếng tôi sắp chảy ra rồi này.” Nói xong, Trần Tuyệt nôn nóng áp sát vào.

Gã xoa xoa tay, đẩy vào hai cánh cửa đá, chân đạp mạnh xuống đất cố sức đẩy, mặt mũi đỏ bừng vì dùng hết sức bình sinh.

Thế nhưng cánh cửa đá vẫn trơ trơ không hề nhúc nhích.

Trần Tuyệt lập tức cảm thấy mất mặt: “Anh Sở, đừng đứng đó xem tôi làm trò cười nữa, giúp một tay đi!

Sau cửa như có cái gì đó chặn lại ấy.” Sở Văn đứng bên cạnh cười trên nỗi đau của người khác một hồi mới tiến lên đẩy cửa.

Vừa đẩy một cái, hắn cũng phát hiện ra sự kỳ quái.

Cánh cửa này Sở Văn phải dùng đến bảy phần sức mới khiến nó xê dịch được một chút!

Sở Văn lập tức nhíu mày, quay đầu bảo mọi người: “Cẩn thận, sau cửa có biến, giống như có cơ quan.

Đợi lát nữa cửa mở, mọi người tản ra hai bên.” dặn xong, hắn ra hiệu cho Tiểu Ca cùng hỗ trợ, lúc này mới dùng mười phần sức đẩy cửa.

Nếu lúc này sau cửa có cơ quan bắn ra thì sẽ rơi vào tình thế lúng túng khi lực cũ đã hết mà lực mới chưa kịp sinh ra.

Mọi người lúc này thần sắc cũng trở nên nghiêm trọng, không rời mắt khỏi Sở Văn và hai cánh cửa đá.

Sở Văn, Tiểu Ca và Trần Tuyệt ba người hợp lực đẩy tung cánh cửa đá.

Cùng lúc đó, mọi người nghe thấy hai tiếng “thình thình”, giống như cơ quan hạng nặng bị kích hoạt.

Cảnh tượng tiếp theo khiến Trần Tuyệt sợ mất mật: Một cỗ quan tài không nắp từ phía sau cửa đá “ầm” một tiếng rơi xuống, chặn đứng ngay lối vào.

Khi quan tài rơi xuống, bên trong có một xác chết màu tím đỏ — Huyết thi — đứng thẳng đâm đâm đối diện với Trần Tuyệt.

Không đợi Huyết thi kịp hành động, Sở Văn đã nhanh tay kéo Trần Tuyệt đang sợ đến cứng đờ người ra chỗ khác.

Nhóm Sở Văn vừa lùi lại, Huyết thi liền mở đôi mắt khô khốc, nhe hàm răng sắc nhọn trong cái miệng thối rữa.

Đồng thời từ trên người nó chui ra hơn ba mươi con thi miết lớn nhỏ.

Sở Văn và Tiểu Ca lập tức lao vào chiến đấu với Huyết thi.

Y phục bằng lụa trên người Huyết thi đã mục nát, treo lủng lẳng như mạng nhện.

Trong lúc chiến đấu, thi miết liên tục từ trong người nó nhảy ra

quấy rối hai người.

Nhưng thực lực của Sở Văn và Tiểu Ca đâu phải hạng xoàng?

Tuy Huyết thi này đã nhiều năm tuổi, sức mạnh lớn hơn nhiều so với loại thường, nhưng đấu với Sở Văn được mười mấy hiệp đã bị hắn trảm bay đầu, giải quyết tại chỗ.

Sau khi giết được Huyết thi, mọi người gom xác thi miết lại rồi phóng hỏa đốt sạch.

Tuy nhiên, cỗ quan tài của Huyết thi khiến mọi người hơi thất vọng.

Bên trong không chỉ trống không mà ngay cả gỗ quan tài cũng chỉ là gỗ sam ghép lại bình thường.

Sau khi dời quan tài chặn cửa ra, họ mới quan sát kỹ cảnh tượng phía sau cửa đá.

Sau cửa đá là một gian nội thất, chỉ rộng khoảng ba mươi mét vuông.

Bức tường đối diện có hai cánh cửa đá, quy cách nhỏ hơn cửa ban nãy một chút nhưng đều được tạc từ đá nguyên khối.

Hai bên tường vôi trắng ngoài bích họa ra thì không còn gì khác.

Khi Sở Văn quay lại quan sát bức tường phía cửa đá, hắn phát hiện trên đó có một nắp quan tài bằng gỗ sam.

"Xem ra tôi vừa kích hoạt cơ quan khiến cái quan tài treo này rơi xuống.

Chủ nhân của Huyết thi này chắc cũng chẳng phải nhân vật hiển hách gì, thuần túy chỉ dùng xác chết để làm công cụ trấn mộ thôi." Sở Văn vỗ vỗ Trần Tuyệt, người vẫn còn bộ dạng hồn siêu phách lạc.

Nhận thức được tình hình, Trần Tuyệt mới hoàn hồn: "Trần Tuyệt

tôi sóng to gió lớn gì mà chưa thấy, vừa nãy chẳng qua là tôi bị cái con Tông tử đó làm cho buồn nôn thôi.

Chương 1029

Nó vừa rớt xuống, mùi thối trên người phả ra thì ai mà chịu nổi." Nói xong mặt gã lại trắng bệch, vô tình liếc thấy xác Huyết thi dưới đất liền ôm ngực nôn thốc nôn tháo.

Sở Văn cảm thấy có lẽ gã bị con Tông tử đó kích thích thật, vì lúc quan tài rơi ngay trước mặt, chính hắn còn thấy rợn tóc gáy, huống chi là Trần Tuyệt mặt đối mặt với nó.

Ngay cả Tiền Ngũ Thúc cũng thấy tội nghiệp cho gã.

Lương Sơn và Tề Chỉ thăm dò tường vách xung quanh, không vội mở hai cánh cửa đá kia.

Vì Sở Văn đã dặn trước, phải đợi phía cửa sắt bên kia nung xong mới được mở.

Sau khi thăm dò sơ bộ không thấy món đồ cổ nào, Sở Văn sợ ở lại lâu Trần Tuyệt sẽ bị ám ảnh tâm lý nên bảo mọi người quay về đường cũ.

Cả nhóm đi vào đi ra mất khoảng một tiếng rưỡi.

Bàn tử ở trên chờ không nổi, mãi đến khi thấy Sở Văn và mọi người lần lượt ló đầu ra khỏi hầm, gã mới yên tâm.

Tiểu Ca đi đầu, vừa chui ra được nửa người, Bàn Tử đã hỏi ngay: "Tiểu Ca, dưới đó có vơ vét được bảo vật gì không?" "Không có." Tiểu Ca vừa ra đã nghe hỏi chuyện bảo vật, gắt gỏng đáp.

Bàn Tử hơi nghi ngờ, theo lý mà nói một tiếng rưỡi là không ngắn, chẳng lẽ ngôi mộ lớn đến mức đi nửa ngày không thấy nổi cái mộ thất nào?

Nhưng lời Tiểu Ca nói thì gã không dám nghi ngờ.

Đợi mọi người lên hết, Bàn Tử không nhịn được túm lấy Sở Văn hỏi: "Anh Sở, đi một chuyến cực khổ thế, nghe Tiểu Ca nói đi lâu vậy mà không kiếm được món đồ cổ nào à?" Sở Văn xấu xa chỉ tay về phía Trần Tuyệt: "Cái đó phải hỏi gã kia kìa." Bàn Tử quả nhiên hớt hải chạy đi tìm Trần Tuyệt.

Dưới gốc cây cách đó không xa, gã thấy Trần Tuyệt đang vịn thân cây, mặt mày xanh xao, liền vội hỏi có chuyện gì.

Kết quả Sở Văn thấy Trần Tuyệt múa tay múa chân kể cho Bàn Tử nghe một hồi.

Bàn Tử nghe xong cười rú lên như lợn chọc tiết, khiến Trần Tuyệt tức giận nắm đấm, đuổi đánh Bàn Tử một trận.

Sau khi mọi người luân phiên nghỉ ngơi, trời cũng không còn sớm.

Sở Văn đoán dân làng giờ này chắc không đi chặt trúc nữa nên gọi mọi người lên xe, chuẩn bị đi tới cánh cửa sắt tiếp theo.

Trời đã sập tối.

Khi nhóm Sở Văn tới địa điểm đánh dấu tiếp theo, cả bầu trời phía tây bị nhuộm đỏ bởi ánh hoàng hôn.

Giờ này quả nhiên dân làng đa số đã về nhà, nơi này cũng cách làng khá xa.

Nếu giờ không đi, ước chừng lát nữa chỉ có thể mò mẫm trong bóng tối.

Lương Sơn gọi điện cho dân làng, nói cả nhóm đi đón khách ở huyện thành, đêm nay ngủ khách sạn bên ngoài không cần chờ cửa.

Quan sát xung quanh một lúc, mọi người bắt đầu đào bới tại điểm đánh dấu.

Trần Tuyệt sau khi ăn ké một nửa đồ ăn của Bàn Tử thì tinh thần

khá hơn nhiều.

Lúc nãy chắc gã hít phải khí độc từ xác thối phát tán nên mới thấy khó chịu.

Chưa đầy nửa tiếng, cánh cửa sắt bên này cũng được đào ra.

Trời vừa vào đêm, mọi người nung mở cánh cửa sắt.

Tiếp đó dùng cọc trúc dựng thành khung hình chữ 'Tỉnh', phủ màng mỏng, lấp đất lên, rồi rắc thêm một lớp lá trúc khô để ngụy trang, thế là xong việc.

Không trì hoãn thêm, mọi người lái xe quay lại cửa hầm địa cung trước đó.

Sở Văn cùng mọi người bàn bạc phương án đối phó khi xuống mộ tiếp theo.

Cuối cùng, Sở Văn không giấu diếm nữa, lấy ra mấy tấm phù triện luyện chế tháng trước.

Sau khi dạy cách dùng, mỗi người được phát một tấm Thanh Tâm Phù và Tịch Tà Phù.

Đương nhiên, Sở Văn không đưa cho Tiền Ngũ Thúc, lão già đó có sẵn rồi.

Tiền Ngũ Thúc thấy Sở Văn một hơi lấy ra nhiều phù triện như vậy thì vô cùng kinh ngạc.

Lúc này lão càng khẳng định Sở Văn là người của gia tộc ẩn thế, bảo vật và đạo cụ đều mang theo từng đống.

Nếu Tiền Ngũ Thúc biết mấy tấm phù này chỉ được luyện trong một tháng, e là lão sẽ nhảy dựng lên vì sợ.

Lão nghiên cứu phù đạo ba mươi năm mới học được bốn loại họa pháp hoàng phù, thiên phú chênh lệch này còn khủng khiếp hơn cả

việc học đàn piano.

Chương 1030

Mọi người kiểm kê lại trang bị.

Để không bị mất phương hướng, Sở Văn sắp xếp Tiền Ngũ Thúc cầm một tờ giấy da trâu lớn, yêu cầu mỗi khi chuyển hướng phải ghi lại lộ trình, tránh bị lạc trong địa cung.

Bàn Tử lúc này đương nhiên không quên nịnh nọt Sở Văn vài câu.

Để đề phòng vạn nhất, mọi người lại dùng trúc và màng mỏng làm một cái nắp đậy cửa hầm, sau đó lần lượt xuống hang.

Lần này vẫn là Sở Văn đi đầu, theo sau là Tề Chỉ và Tiểu Ca, Tiền Ngũ Thúc đi cuối đậy nắp hầm.

Dọc đường các cơ quan đã được dọn sạch nên mọi người thuận lợi đi qua đoạn dũng đạo.

Nhưng khi vào đến nội thất, ai nấy đều rùng mình ớn lạnh trước cảnh tượng bên trong.

Xác Huyết thi bị họ vứt ở góc phòng đã biến mất, thay vào đó là những mẩu xương vụn thối rữa dưới đất.

Trần Tuyệt thấy cảnh đó theo phản xạ bịt miệng, ôm ngực.

"Có thai thì ở nhà dưỡng thai đi, theo mấy lão đại như tụi tôi xuống mộ làm gì." Bàn Tử lại chớp thời cơ nói giọng mỉa mai.

Lúc nãy Trần Tuyệt trạng thái không tốt, Sở Văn thấy túi đồ ăn của Bàn Tử nhiều nhất nên bắt gã chia ra một ít, chắc gã đang thù dai.

Nhưng khả năng chịu đựng của Bàn Tử đúng là mạnh hơn nhiều, trong tình cảnh quỷ dị này mà vẫn đùa được thì chỉ có gã.

"Cậu thấy xác Huyết thi bị sinh vật nào đó ăn mất rồi à?" Sở Văn

không thèm để ý đến hai kẻ đang đấu mồm.

"Nhìn vết khuyết trên xương, miệng hoặc cơ quan của sinh vật này khá nhỏ, tôi nghĩ có khả năng là thi miết." Tiểu Ca nghiêm túc trả lời.

"Không thể nào, thi miết cấp thấp mà ăn được cả Huyết thi sao?

Vậy chẳng lẽ sinh vật đó còn cao cấp hơn Huyết thi một bậc?" Lương Sơn có chút không tin nổi.

Tiền Ngũ Thúc đột nhiên biến sắc, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ, chẳng lẽ là thứ đó!" Sở Văn như nhận ra điều gì nhìn về phía Tiền Ngũ Thúc, cảm thấy lão có lẽ biết chút gì đó.

Nhưng Sở Văn không định dây dưa ở vấn đề này, quái vật trong đây có đáng sợ đến đâu hắn vẫn tự tin vào thực lực của mình.

Hắn nhìn mọi người rồi quay lại hai cánh cửa đá.

"Để tôi xem hai cánh cửa này trước." Sở Văn nói rồi tiến lên đẩy một cánh cửa, dùng đèn pin chiếu vào trong.

"Sau cánh cửa này có vẻ là một dũng đạo." Nói rồi hắn lại đẩy cánh cửa kia, "Bên này cũng là dũng đạo.

Hai cánh cửa, chúng ta có tám người, đi thế nào?" Thực ra Sở Văn định chia ra đi, hắn tự tin vào thực lực của mình, nếu dẫn theo hai người có thể đảm bảo an toàn cho họ, còn bên kia có Tiểu Ca và Tiền Ngũ Thúc.

Trừ khi gặp cả đàn Huyết thi tấn công, còn không chỉ cần cẩn thận một chút thì mộ tặc thông thường không làm khó được họ.

"Bốn người một tổ thấy không an toàn lắm, hay là anh Sở, tôi chọn một hướng đi theo anh nhé." Trần Tuyệt lên tiếng.

Nếu không có Sở Văn và Tiểu Ca, e là gã chưa kịp chống cự đã bị

con Huyết thi kia dọa chết rồi.

Tiểu Ca dường như nhìn thấu tâm tư của Sở Văn.

Trong hai lần gặp bẫy trước, vì quân số quá đông nên mọi người bị dồn vào một chỗ, không thi triển được tay chân.

“Hay là Sở Văn dẫn theo Tiền Ngũ Thúc và Bàn Tử, bốn người còn lại đi theo tôi.” Tiểu Ca đề nghị, “Chúng ta tạm thời chia ra, một tiếng sau tập trung tại đây, hoặc đội nào tìm thấy mộ thất trước thì quay lại đây báo tin.” Sở Văn cảm thấy sự ăn ý giữa mình và Tiểu Ca ngày càng cao, đến cả suy nghĩ cũng đoán được.

“Những người khác thì sao cũng được, nhưng Tiền Ngũ Thúc đi với cậu đi, mình tôi có thể bảo vệ được hai người.

Bàn Tử và Tề Chỉ theo tôi, Tề Chỉ cầm lấy tờ giấy, chép lại bản đồ của Tiền Ngũ Thúc.” Tiểu Ca biết phân chia như vậy là tốt nhất nên không khách sáo, dẫn đầu tiến vào cửa đá bên trái.

Sở Văn đi vào cửa đá bên phải.

Cảm giác đầu tiên khi Sở Văn vào dũng đạo này là sự ẩm ướt.

Dũng đạo này thấp hơn dũng đạo trước khá nhiều, nhưng cũng đủ cao hai mét.

Tuy nhiên nó không rộng rãi cho hai người đi song song như trước mà tỏ ra khá chật hẹp.

Chỉ rộng khoảng một mét rưỡi, nhỏ hẹp như cửa hầm bếp trong làng vậy.

Sở Văn tay trái vịn vào bức tường đầy rêu xanh, tay phải cầm đèn pin, cẩn thận bước đi trên những viên gạch trơn trượt.

Sở Văn cảm giác cái bẫy lớn nhất ở đây chính là rêu xanh, mặt đất và tường đều trơn như mỡ.

Chương 1031

Sở Văn chưa kịp nhắc nhở, Bàn Tử đã ngã một cú oạch trong hầm, kéo theo cả Tề Chỉ cũng suýt ngã nhào.

Khi Tề Chỉ lao tới va vào Sở Văn, hắn liền đưa tay trái chụp lấy một viên gạch nhô ra trên tường.

"Răng rắc" vài tiếng, viên gạch đó bị Sở Văn bóp nát, nhưng may là hắn không bị ngã theo.

"Anh Sở, không phải đụng trúng cơ quan chứ?" Bàn Tử nằm bò dưới đất không nhìn rõ tình hình, nghe tiếng răng rắc thì bỗng nhiên hoảng hốt.

"Không có gì, tại tường này lâu năm quá nên bị tôi bóp nát thôi, đừng có miệng quạ đen." Nhưng Sở Văn biết con đường này có lẽ không đơn giản như thế.

Một con đường thế này, ngay cả bích họa cũng không có, chắc chắn là để phục kích kẻ trộm mộ.

Sở Văn bị lời của Bàn Tử làm cho hơi rối, định bảo hai người kia ra ngoài trước, nhưng nghĩ lại, đã vào tới đây rồi, nếu có mình bảo vệ thì Tề Chỉ cũng cần thực chiến để rèn luyện.

Tuy nhiên hắn vẫn ra hiệu cho Bàn Tử giữ khoảng cách nhất định, vì trong cái hang hẹp thế này, thân pháp có tốt đến đâu cũng khó lòng triển khai.

Thấy thủ thế của Sở Văn, Bàn Tử tự nhiên cũng thấy hơi ngại, vì suýt chút nữa một mình gã làm cả ba người ngã nhào.

Sở Văn vừa đi vừa gõ, cẩn thận dò xét rủi ro.

Đèn pin cũng không chiếu rõ được đường phía trước.

“Môi trường ẩm ướt thế này, cơ quan bằng sắt sẽ bị gỉ sét, bẫy cát lún thì có khả năng, nhưng ẩm ướt thế này cát sẽ bị rò rỉ nước xuống dưới, khiến gạch phía trên khô hơn, bẫy sập thường không dùng gạch nhỏ để ngụy trang...” Sở Văn vừa đi vừa phân tích các loại bẫy có thể xuất hiện.

Lương Sơn bình thường cũng hay lảm nhảm như thế, nghe mãi Sở Văn cũng thuộc lòng.

“Hình như đều không có khả năng.” Hai người kia đi trong dũng đạo nghe Sở Văn lẩm bẩm về bẫy rập mà toát mồ hôi lạnh.

“Tôi bảo này anh Sở, xuống mộ thì cứ bình thường mà xuống, anh làm tôi sợ quá đấy.” Bàn Tử không nhịn được lên tiếng.

Đi được mười mấy bước, Sở Văn đột nhiên quát lớn: “Cẩn thận!” Tay phải vội vàng cản hai người lại.

Tề Chỉ dừng lại đột ngột làm cái bụng tròn vo của Bàn Tử thúc vào lưng, gã lảo đảo, may mà được Sở Văn đưa tay giữ lại lần nữa, nếu không lại là một vụ tông xe liên hoàn.

Sau đó, Bàn Tử nhìn thấy một loài thực vật mà cả đời gã không quên được.

“Thôi xong rồi anh Sở, đúng là anh tính không bằng trời tính.

Mấy cái bẫy thông thường không dính, nhưng cái bụi cây leo nhẫn thín đằng trước kia... nó đang cử động kìa.” Bàn Tử lại than thở.

Rõ ràng đây là sân nhà của loài thực vật này, với nhiều rêu xanh thế này chỉ cần nó dùng chút sức là có thể kéo ngã con mồi.

Dây leo đối phó với con mồi đã ngã chỉ cần một sợi là đủ trói chặt.

Ở những nơi cực âm như mộ huyệt, thực vật ăn thịt không hề hiếm gặp.

Không thèm để ý đến cái miệng tục mạch của Bàn Tử, Sở Văn rút Tử Ngọc Đao ra chuẩn bị nghênh chiến.

Nhìn qua thì loài thực vật này có địa hình hỗ trợ nên có lẽ khó nhằn hơn con Huyết thi lúc nãy một chút, nhưng Sở Văn không nghĩ nó làm khó được mình.

Loại thực vật canh giữ chỗ này giỏi nhất là độ lì lợm thôi.

Mà độ lì lợm thì hắn đã thể hiện qua mấy lần xuống mộ rồi, chỉ là Bàn Tử chưa thấy thôi.

"Vậy để tôi lộ một chiêu nhé." Nói đoạn, Sở Văn kéo đao tiến về phía bụi dây leo.

Đến gần, hắn mới nhìn rõ toàn bộ hình dáng của nó.

Bụi cây cao khoảng một mét rưỡi, nhưng thân chính đầy những sợi dây leo mềm mại như hành tây bọc lấy, để lộ những cái mũi nhọn hoắt như kim thép ở đầu sợi, trông cả bụi cây như một quả cầu len xanh khổng lồ.

Ngoài ra còn có hai sợi dây leo đặc biệt dài như hai cánh tay mọc ra từ hai bên.

Khi Sở Văn tiếp cận, dây leo như có cảm ứng, hai cái "tay" bắt chéo che chắn trước thân.

Sở Văn chém một đao xéo vào giữa, lưỡi đao đen ngập sâu vào trong.

Sở Văn không những không vui mà sắc mặt còn nghiêm trọng hơn.

Cảm giác trên đao hoàn toàn khác với thực vật bình thường, hắn thấy như chém vào một tổ chức thịt có sức cản lớn, tiến không được lùi không xong, đành giật đao lại.

Sở Văn không ngờ tính dẻo dai của dây leo lại mạnh thế, lần thử

đầu tiên đã khiến hắn rơi vào thế bị động.

Chương 1032

Trong lúc hắn đang lúng túng, bụi cây lại vươn thêm bốn sợi dây leo từ dưới gốc lên, nếu bị quấn trúng thì chắc phải bỏ đao mất.

Sở Văn băn khoăn không hiểu, theo lý thì loại cây trong mộ phải bị Tử Ngọc Đao khắc chế chứ, chẳng lẽ nó không phải tà vật?

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Sở Văn buông một tay đang nắm đao, lấy từ túi lưới bên hông ba lô ra một túi bột trắng.

Lão già họ Sở từng bảo: Lưu hoàng và vôi sống, phòng quỷ hay phòng người đều tốt, bảo mỗi lần vào mộ cứ mang theo một ít.

Tới nước này, Sở Văn chỉ đành liều một phen.

Hắn đổ cả túi vôi sống vào vết thương do đao chém trên dây leo.

Chẳng mấy chốc, chỗ vết thương bốc lên nhựa cây xanh sủi bọt, đám dây leo đang quấn lấy Tử Ngọc Đao cũng co rụt lại, Sở Văn thuận thế rút đao ra.

Khi đã cầm chắc đao trong tay, hắn xoay người chém một đường vòng dưới chân, chặt đứt bốn sợi dây đang quấn cổ chân mình.

Tề Chỉ và Bàn Tử đứng sau xem màn kịch đầy kịch tính mà không dám thở mạnh.

Họ biết sức lực của Sở Văn lớn cỡ nào, Bàn Tử còn không chịu nổi một cái bóp tay của hắn, vậy mà Tử Ngọc Đao lại kẹt ở đó, cả hai tay hắn cũng không rút ra nổi, gã mà vào chắc chỉ có nộp mạng!

May mà Sở Văn có chiêu sau, cái bao bột thần kỳ đó khiến cái cây đao thương bất nhập cũng phải xì khói.

Bàn Tử ngứa ngáy chân tay.

“Anh Sở, cái bột đó tốt quá, chia cho tôi ít đi.” Giọng Bàn Tử lại vang lên.

“Vôi bột thôi, một tệ bốn túi.” Giọng Sở Văn cũng nhẹ nhõm hẳn.

Bụi cây leo này không giống thực vật thông thường, thực tế nó có lẽ đã thoát ly phạm trù thực vật, giống một loại sinh vật huyết nhục hơn.

Một lát sau, nó chủ động làm rụng phần tổ chức dính vôi sống, nhựa xanh rỉ ra từ bên trong và hai cái “tay” lại lành lặn như cũ.

Sở Văn thấy cảnh này thì nhíu mày, quả nhiên là muốn đọ sức bền à?

Nhưng cái thằng này nhầm rồi, đọ sức bền thì anh đây chưa ngán ai, hắn bỗng nhớ tới ngày đón A Ninh từ bệnh viện về...

Khụ khụ, lạc đề rồi.

Sở Văn nhìn chằm chằm bụi cây leo trước mặt, sau khi bị chém vài đoạn dây, nó như thể sinh ra linh trí, thu hết dây leo về sát thân, ra vẻ phòng thủ tuyệt đối.

Nhưng nó chắn hết đường rồi!

Cái thứ to xác này không tấn công nhưng cũng không cho qua, nhét không vừa chỗ nào.

Thấy nó bày ra tư thế đó, Sở Văn lần đầu thấy đau đầu.

Không được, cứ trì hoãn thế này khéo Tiểu Ca lại quay lại tìm mất.

Sở Văn cầm đao tấn công lần nữa, nhưng lần này hễ dây leo vung “tay” ra đỡ là hắn không chém sâu, chỉ nhắm vào những cành lẻ loi mà hạ thủ.

Sau hai mươi phút, cành lá đã bị trảm rụng thất thất bát bát.

Khi Sở Văn định thừa thắng xông lên chém sạch thì dây leo lại kéo dài xuống dưới.

Sau đó, nó tiết ra nhựa xanh dính vào những đoạn đứt để nối lại.

Đậu má, còn nối lại được à, nhựa xanh đó là Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao chắc!

Sở Văn thấy hơi ghen tị, huyết mạch của hắn còn chẳng có năng lực nghịch thiên thế này, cái hệ thống rách nát kia sau khi thông quan Tây Vương Mẫu Mẫu Cung thì không thấy xuất hiện nữa.

Vừa nghĩ xong, trong đầu Sở Văn vang lên tiếng máy móc của hệ thống. [Ting!

Hệ thống chủ tuyến đang trong quá trình nâng cấp bảo trì.

Để phục vụ nhu cầu ký chủ, hệ thống chính thức mở nhiệm vụ chi tuyến.

Có mở không?] "Mở, tất nhiên là mở rồi, có mà không mở thì là đồ lợn!" Sở Văn phấn khích, sau một tháng tự lực cánh sinh, hệ thống đã trở lại!

Tuy chỉ là nhiệm vụ chi tuyến nhưng chắc chắn phải có thưởng rồi! ["Có mà không mở thì là đồ lợn", mật mã bằng giọng nói khớp thành công.] [Mở nhiệm vụ chi tuyến: Thu hồi sinh vật ngoài hành tinh.

Chương 1033

Tiến độ: 0/3.] [Phát hiện ký chủ đang chiến đấu với sinh vật ngoài hành tinh Quái Đằng Mạn, hệ thống tặng miễn phí năm viên nang thu hồi.] [Tiện thể hệ thống nhắc nhở ký chủ: Quái Đằng Mạn có lực tấn công yếu, mỗi lần dùng năng lực tái sinh bằng máu, thể hình sẽ giảm đi một vòng.

Khi không thể tái sinh nữa, thân chính sẽ rụng ra, bản thể thu nhỏ lại bằng lòng bàn tay, lúc đó ký chủ có thể tiến hành bắt giữ.] Sở Văn đại khái đã hiểu ý hệ thống: Cho tôi viên nang để tôi đi làm công cho ông chứ gì.

Cái mật mã giọng nói kỳ quặc kia hắn cũng lười châm chọc.

Giờ việc cấp bách là giải quyết nó cái đã, dù sao hệ thống cũng chẳng giúp gì ngoài việc làm tốn của hắn một giây suy nghĩ.

Nhưng đúng như hệ thống nói, con Quái Đằng Mạn này giờ đã nhỏ đi một vòng lớn so với lúc nãy.

Tiếp theo là màn đọ sức bền mà cánh đàn ông thích nhất.

Sở Văn tiếp tục lao lên, cứ thế chém rụng các cành xung quanh.

Lần này hắn thông minh hơn, vừa chém vừa dùng chân đá cành đứt ra phía sau.

Như vậy trong tình trạng cành lá ngày càng ít, con quái muốn vươn dây đi thật xa để nối lại rõ ràng là không kinh tế.

Chẳng lẽ lại đưa "tay" vào dưới đao cho người ta chém?

Chém thêm hơn năm trăm đao nữa, dây leo không thèm nối lại nữa.

Quả nhiên nó cuộn tròn lại thành một quả cầu len xanh biếc, y hệt

phiên bản thu nhỏ lúc nãy.

Tuy nhìn khá dễ thương nhưng Sở Văn mặc kệ.

Sau một trận chiến, hắn mồ hôi nhễ nhại, lưng đau gối mỏi.

Thử hỏi mười phút vung đao toàn lực gần ngàn cái, đến chị Thạch Lựu còn chịu không thấu chứ nói gì người thường, qua đó thấy được độ lì của bụi dây leo này.

Khi Sở Văn lấy viên nang hệ thống cho ra, quả cầu len xanh kia như một luồng sáng xanh vọt thẳng vào trong. [Ting: Thu phục Quái Đằng Mạn, có muốn đặt tên mới không?] "Chưa nghĩ ra, tôi muốn phần thưởng." Sở Văn cảm thấy sợ hệ thống này quỵt lương. [Dược liệu: Đằng Mạn Cốt, dược liệu luyện kiếm, thuộc tính trưởng thành thượng đẳng.] "Hóa ra sinh vật ngoài hành tinh này sẽ rơi ra dược liệu à, vậy thân cây Quái Đằng Mạn đâu rồi?" [Tiến độ nhiệm vụ: 1/3.

Phần thưởng nhiệm vụ: Độ hòa hợp cơ thể tối đa với sinh vật ngoài hành tinh.] [Chú thích: Độ hòa hợp tối đa giúp Quái Đằng Mạn có thể mặc lên người để chống lại tấn công.] Nhận được phần thưởng, Sở Văn bỗng thấy con quái vừa bị mình băm vằm mấy trăm nhát kia cư nhiên truyền đến một cảm giác thân thiết.

Làm hắn cũng hơi ngại.

Nhìn phần thưởng này, Sở Văn thấy cũng an ủi được phần nào, thứ này vừa có thể làm đồ chơi dụ dỗ con gái, vừa có thể mặc ra chiến trường.

Có điều màu xanh lá làm hắn hơi khó chấp nhận.

Mà thôi, người kiên cường như mình đâu cần bảo vệ làm gì?

Lần tới gặp A Ninh tặng cho cô ấy vậy, dễ thương thế này chắc chắn cô ấy sẽ thích.

Sau khi giải quyết xong con Quái Đằng Mạn, một đống dây leo đứt dưới đất đều khô héo.

Bàn Tử thấy vậy, hậm hực móc một đoạn dây khô từ trước ngực áo vứt xuống đất, rồi nhìn về phía trước như không có chuyện gì xảy ra.

Tiếp đó là màn nịnh nọt quen thuộc mà Sở Văn nghe chỉ thấy miễn cưỡng lọt tai.

"Anh Sở, lúc nãy anh vung đao tư thế thật là phong độ ngời ngời, ngọc thụ lâm phong, bộ đao pháp đó đúng là thần sầu..." "Thôi đi, thần sầu cái gì, nhìn chỗ này này." Tại nơi Quái Đằng Mạn từng mọc, Sở Văn quan sát thấy vốn có một cánh cửa sắt, giờ như bị thứ gì đó ăn mòn, chỉ còn trơ lại cái khung cửa.

"Hóa ra lúc nãy con Quái Đằng Mạn đó lấy sắt ở đây làm thức ăn, hèn gì tôi dùng dao găm đâm không sâu nổi." Bàn Tử vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

"Thì chả thế, tôi thấy Tề Chỉ dốc toàn lực cũng chỉ chém rụng được một mẩu." Sở Văn không nể tình vạch trần.

Xem ra con Quái Đằng Mạn này cũng giúp được việc lớn, ăn thông được một mật đạo vốn bị cửa sắt phong chết.

Sinh vật ngoài hành tinh quả nhiên có chỗ hơn người.

Nhóm Sở Văn nhẹ nhàng vượt qua cửa sắt.

Nhưng Sở Văn thấy hơi lạ, dũng đạo này vốn để đối phó kẻ trộm mộ, sao lại không có cơ quan?

Chẳng lẽ bị con quái kia phá sạch rồi?

Hắn nghĩ chỉ có khả năng đó, chứ chẳng lẽ chủ mộ hết tiền làm bẫy.

Đường đã mở, Sở Văn cũng thuận thế đi vào, không biết bên Tiểu Ca có gặp vấn đề gì không.

Chương 1034

Phía Tiểu Ca...

Hang động Tiểu Ca vào cũng âm u ẩm ướt, nhưng cả nhóm đều rất cẩn thận nên không ai bị trượt ngã vì rêu.

Nhưng họ cũng không dám lơ là, vì trong một nội thất mà dũng đạo lại sơ sài thế này thì chắc chắn không phải xây cho chủ mộ sau khi chết, mà đa phần là để "nghênh tiếp" kẻ trộm.

Tiểu Ca đi thẳng hơn nhiều, vào dũng đạo được ba bốn phút gã đã kích hoạt cơ quan.

Trong dũng đạo ẩm ướt vang lên tiếng xào xạc.

"Lại là thi miết!" Giọng Tiểu Ca trầm xuống.

Lần này thi miết nhiều hơn lần trước, phòng không xuể, tiếng xào xạc truyền ra từ mọi kẽ đá dày đặc gấp đôi lần trước, bao gồm cả trên đỉnh đầu.

Tiểu Ca ước lượng số lượng thi miết, mặt hơi tái đi, vội quát lớn: "Rút lui!" Nhưng trong dũng đạo hẹp này, tốc độ của mọi người khó lòng triển khai.

May mà trước khi chia tay, Sở Văn có đưa cho Tiểu Ca nửa bao lưu hoàng.

Tiểu Ca chỉ kịp rắc lưu hoàng xuống đất phía trước rồi châm lửa.

Nhưng dũng đạo lần này bốn phía đều là gạch xanh, thi miết tràn vào từ mọi hướng, thậm chí có hai con nhảy thẳng từ trên xuống vào người Lương Sơn và áo Tiểu Ca.

Tiểu Ca lúc này đi đoạn hậu, vội xé toạc áo sau lưng Lương Sơn,

bấm luôn cả mẩu thịt lôi con thi miết ra.

Rồi gã thuận thế lấy cái áo đó bọc lưu hoàng vào châm lửa làm đuốc xua đuổi thi miết xung quanh.

Mấy con thi miết nhảy lên người Tiểu Ca vừa mới cắn một phát đã bị máu gã làm cho "ngộ độc" mà ngất xỉu.

Tiểu Ca cũng chẳng thèm quản.

Cả nhóm vắt chân lên cổ mà chạy, may mà ủng quân dụng có độ bám tốt.

Tiểu Ca chạy cuối, cố tình chạy chậm một chút, một tay giữ thăng bằng một tay vung đuốc xua đuổi thi miết trên đỉnh đầu.

Chạy một hồi đám thi miết cuối cùng cũng không đuổi theo nữa, nhưng tay phải Tiểu Ca đã bị cắn đến máu thịt be bét.

Khi gã vung đuốc đuổi thi miết trên đỉnh, lũ sâu bị đốt sẽ bị cứng đờ chốc lát rồi rơi xuống, thường rơi trúng tay gã.

Chúng cắn gã một phát rồi lịm đi vì dính máu Kỳ Lân.

Cũng nhờ vậy, ngoài Lương Sơn bị cắn một miếng, những người khác đều bình an vô sự.

Cắt đuôi được đám thi miết, mọi người tạm nghỉ trong dũng đạo.

Cảnh Chỉ Hành lấy vài giọt máu của Tiểu Ca giải độc cho Lương Sơn, rồi lấy túi y tế ra băng bó sơ cứu cho Tiểu Ca.

Trần Tuyệt tuy đi cuối nhưng chạy nhanh nhất, cũng biết lượng sức mình, trong cái hang hẹp này không chạy nhanh thì chỉ làm vướng chân mọi người.

Lúc này gã đứng bần thần, đi tới đi lui một hồi rồi không nhịn được: "Chẳng lẽ không có cách nào đánh ngược lại sao?

Nếu cứ thế này mà quay về không phải để Sở Văn cười cho thối mũi à." Thực ra gã cũng chẳng sợ Sở Văn cười, nhưng nghĩ đến việc tên Bàn Tử chẳng làm nên trò trống gì cũng được dịp cười nhạo thì gã thấy bất bình.

Nhưng những người có mặt đều im lặng.

Tiền Ngũ Thúc vẻ mặt hổ thẹn, số phù triện đó quá ít, dùng đối phó Tông tử thì được chứ dùng với thi miết thì đúng là dùng dao mổ trâu giết gà, quan trọng là giết không xuể.

Lương Sơn hơi ủ rũ, cũng chẳng nghĩ ra chiêu gì.

Trần Tuyệt không dám nhìn thẳng Tiểu Ca, vì để giúp mọi người thoát ra, Tiểu Ca đã chịu phần lớn sự tấn công của thi miết.

Ngoài bàn tay kia ra, ai biết gã còn bị cắn bao nhiêu chỗ khác.

Tiểu Ca chỉ mân mê thanh Hắc Kim Cổ Đao.

Lúc nãy cơ quan kích hoạt gã còn chẳng có cơ hội rút đao.

Lúc này gã ngồi ở phía sau hang đá, như dùng lưng để canh chừng thi miết.

Sau khi nhìn thanh Hắc Kim Cổ Đao, Tiểu Ca như đã hạ quyết tâm.

"Đợi tôi ở đây, đừng đi đâu cả." Tiểu Ca vừa dứt lời đã đi sâu vào dũng đạo.

Nhóm Trần Tuyệt chỉ thấy Tiểu Ca trong bóng tối từ từ tháo băng gạc ở tay phải ra, quấn quanh chuôi đao, rồi buộc đầu kia vào tay mình, biến mất trong dũng đạo tối thâm thẳm...

Chương 1035

Lương Sơn và Trần Tuyệt đều lộ vẻ lo lắng, cảnh tượng thi miết dày đặc lúc nãy vẫn còn mồn một trước mắt.

Thi độc đối với người thường quá chí mạng, họ đi theo chỉ tổ vướng chân!

Ba người chỉ đành lo lắng chờ đợi.

Năm phút trôi qua, mười phút, rồi mười lăm phút...

Cuối cùng, Lương Sơn không nhịn được nữa, nắm chặt dao găm định đi cứu Tiểu Ca.

Lương Sơn cầm đèn pin đi tới vài bước.

"Tiểu Ca!" Đèn pin của gã chiếu trúng một bóng người, mọi người vội nhìn theo.

Tiểu Ca trong bóng tối tay trái vịn tường, tay phải chống Hắc Kim Cổ Đao xuống đất, cúi đầu đối diện mọi người.

Lương Sơn không nghĩ nhiều, chạy vài bước trên nền dũng đạo trơn trượt tới đỡ lấy gã.

Ngay khi tay gã vừa chạm vào, sức nặng của Tiểu Ca đổ ập lên người gã, cả nhóm vội vàng đỡ Tiểu Ca dậy.

Sau mười mấy phút đại chiến, lúc này Tiểu Ca khắp người đầy máu, vết thương ở vai và lưng là nhiều và sâu nhất, ngược lại chân không bị thương mấy.

"Tiểu Ca đã tử chiến, hoàn toàn không để ý đến vết thương phần trên." Nhìn vết thương của Tiểu Ca, Cảnh Chỉ Hành làm pháp y liền nhận định ngay.

Cô cố trấn tĩnh nhưng đôi tay băng bó cho Tiểu Ca vẫn không ngừng run rẩy.

Sau khi tiêu độc và băng bó sơ xong, thân trên Tiểu Ca được quấn đầy băng gạc.

Lúc này, gã nhíu mày mở mắt: "Thi miết bị tôi giết sạch rồi." Dù suy yếu nhưng giọng gã vẫn bình thản như không.

"Vậy Cảnh Chỉ Hành ở đây chăm sóc Tiểu Ca, ba người chúng tôi lên phía trước thám thính." Lương Sơn không chịu nổi nữa, vì một câu "không để Sở Văn xem thường" mà Tiểu Ca bị thương nặng thế này, nếu giờ bỏ cuộc thì không phải phong cách của gã.

Lương Sơn kéo Trần Tuyệt đi đầu, đi không bao xa đã thấy rải rác xác thi miết.

Xác chúng đa phần bị chẻ làm đôi, trên đó dính máu của Tiểu Ca, đồng thời trong không khí thoang thoảng mùi lưu hoàng cháy nồng nặc.

Cho đến khi ba người tới chỗ bẫy cũ, không hề thấy một con thi miết nào còn sống.

"Tiểu Ca đúng là đã dọn sạch thi miết ở đây rồi." Giọng Lương Sơn thoáng chút xót xa.

Lương Sơn dẫn đầu tiếp tục mò mẫm dọc theo dũng đạo ẩm ướt.

Suốt dọc đường, Trần Tuyệt hiếm khi im lặng một lời.

Cho đến khi đèn pin của Lương Sơn chiếu trúng một cánh cửa sắt gỉ sét phía trước.

Ba người Sở Văn men theo cái lỗ do Quái Đằng Mạn ăn mòn để chui vào, rồi... trước mặt hiện ra hai dũng đạo trái và trước.

May mà Sở Văn đã dặn Tề Chỉ chép lại bản đồ lộ trình của Tiền

Ngũ Thúc, nếu không lối rẽ này đúng là làm khó họ.

"Tề Chỉ, lấy bản đồ ra xem." Sau khi quan sát bản đồ một hồi, Sở Văn chỉ về hướng con đường phía trước: "Hướng này đi sâu hơn vào trung tâm rừng trúc, tôi đi đường này." Bàn Tử và Tề Chỉ không có ý kiến, cảm giác thời gian đã trễ khá nhiều, một tiếng đã trôi qua, không khéo Tiểu Ca đang đợi ở nội thất.

Vào trong cửa sắt, bốn phía đều là đất nê nện chặt, trần vòm của dũng đạo trước cũng biến thành trần phẳng.

Bích họa bên trong cũng có màu sắc tươi tắn, trông được bảo quản tốt hơn nhiều.

"Bích họa trên tường có cả cảnh sinh hoạt thường nhật lẫn thần thoại phi tiên, tôi cảm giác chỗ này còn cách mộ chính một đoạn." Tề Chỉ đưa ra nhận xét.

"Không sao, có khi đây là mộ phi tần, cũng có thể thông tới thiên điện.

Chắc bên Tiểu Ca bị cửa sắt chặn rồi, tôi không muốn để gã đợi lâu quá." Sở Văn nói, có chút đắc ý.

Hắn tin Tiểu Ca bên kia sẽ không vấn đề gì, vì ngoài Trần Tuyệt chỉ biết nổ mìn ra thì những người khác đều là tay nghề đổ đấu có hạng.

Huống hồ gã còn dẫn theo hai cái 'đuôi' mà vẫn xử đẹp được con quái khó nhằn kia.

Bàn Tử sau khi thoát khỏi cái dũng đạo chật hẹp ẩm ướt kia thì thấy người nhẹ nhõm hẳn.

Cái lối đi bằng đất nện này mới giống hành lang đàng hoàng chứ.

Chiều rộng hành lang đủ cho ba người đi hàng ngang, nhưng để né

bẫy tốt hơn, ba người vẫn đi thành hàng dọc.

Chương 1036

Đi thêm vài phút, đèn pin của Sở Văn đã thấy đoạn cuối đường, phát hiện một khúc quanh có thể rẽ trái.

Suốt dọc đường họ không thấy cơ quan nào, lúc qua khúc quanh Bàn Tử cứ ngỡ sẽ có bẫy nhưng đi qua rồi vẫn không thấy phản ứng gì.

Khi ba người vừa rẽ qua khúc quanh, phía trước là đường cụt, nhưng bên tay phải lại xuất hiện một cánh cửa.

Một cánh cửa đá chạm khắc chim Loan, phía dưới là họa tiết tường vân kinh điển.

Điêu khắc khiến lông chim Loan nổi bật hẳn lên, phối hợp với trang trí vân mây làm bức họa chim Loan trên cửa đá sống động như thật.

"Chim Loan à, hiểu rồi, vị bên trong chắc là phi tần nào đó rồi." Bàn Tử hiếm khi tự tin một lần.

"Nhìn xem, trên cửa đá này đặc biệt để lại một lỗ nhỏ, mở loại cửa này thì Bàn gia tôi là giỏi nhất." Nói đoạn gã lấy từ ba lô ra một chiếc chìa khóa móc.

"Khoan đã, mộ thất đã tìm thấy, dọc đường cũng không có cơ quan, chúng ta quay lại hội hợp với Tiểu Ca đi." Sở Văn thấy vẻ mặt luyến tiếc của Bàn Tử, biết gã đang tương tư bảo bối bên trong, liền bồi thêm một câu: "Lát nữa có thể biểu diễn kỹ thuật trước mặt mọi người, cho bọn họ tăng thêm ý thức phòng trộm." "Biểu diễn thì được, nhưng Bàn Tử tôi là loại người đó sao?

Mà phải đề phòng tôi." Bàn Tử cũng đồng ý quay lại hội hợp.

Sở Văn hiện tại đang thắc mắc về các cơ quan trong hang con Quái Đằng Mạn, tại sao không thấy dấu vết kích hoạt?

Theo lý thì nếu không có con quái đó, chỗ đó bị cửa sắt phong chết, không có lý nào lại không đặt cơ quan trong dũng đạo.

Nhưng không hiểu thì thôi, hắn cũng không nghĩ nữa, "Chắc dấu vết cơ quan nhỏ quá thôi, giống cơ quan thi miết ấy." Ba người nhanh chóng quay lại dũng đạo ẩm ướt.

"Lúc tôi tìm thấy cái mộ thất quan treo kia chỉ mất tối đa bốn mươi phút, chắc lúc đó mọi người vẫn đang tìm trong này." Bàn Tử có chút đắc ý.

Khi Sở Văn ra khỏi cửa hang, nhóm năm người Tiểu Ca đang ngồi nghỉ ngơi trong mộ thất.

Bàn Tử định khoe khoang một chút liền chui ra trước, rồi ngạc nhiên thấy mọi người đã đợi sẵn ở đó.

Sở Văn thấy thân trên Tiểu Ca quấn đầy băng gạc, mày nhíu lại: "Gặp chuyện à?" Sở Văn đại khái đoán được Tiểu Ca vì bảo vệ mọi người nên mới bị thương nặng thế, nhưng thứ có thể làm Tiểu Ca bị thương thế này thì hắn tự nhận mình vào cũng chẳng khá hơn bao nhiêu.

"Một đàn thi miết." Trần Tuyệt đỏ mặt, lí nhí thốt ra vài chữ.

Bàn Tử thấy vẻ mặt Trần Tuyệt định giễu cợt nhưng nhìn Tiểu Ca lại thôi.

Sở Văn nhíu mày, một đàn thi miết mà làm Tiểu Ca bị thương thế này?

Hắn quay sang hỏi Tiền Ngũ Thúc: "Loại thi miết ăn xác Huyết thi à?" "Không, thi miết thường thôi, nhưng môi trường đó quá hẹp, số lượng lại quá đông, không có chỗ né." Tiền Ngũ Thúc cung cấp thông

tin chính xác hơn cho Sở Văn: "Tôi ước tính có hơn sáu trăm con." "Hơn sáu trăm con!" Đồng tử Sở Văn co rụt lại, số đó chắc phải cần đến sáu con Huyết thi mới nuôi nổi.

Mà người ta cũng không rảnh mà dồn hết đầu tư vào một dũng đạo như vậy.

"Có khi nào thi miết bên hang kia bị con Quái Đẳng Mạn đuổi đi nên mới dồn hết sang hang này không?" Sở Văn càng nghĩ càng thấy khả năng này cao, cảm thấy vô hình trung mình đã hố Tiểu Ca một vố.

Sáu trăm con thi miết, Sở Văn nghĩ mình mà đơn độc đối mặt chắc cũng bị cắn vài phát, huống chi là địa hình bất lợi trong dũng đạo kia.

Tiểu Ca là một đại chiến lực, nếu gãy ở đây thì xác suất thông quan ngôi mộ này sẽ giảm mạnh.

"Vậy tìm được mộ thất chưa?" Sở Văn thấy có lẽ phải lập kế hoạch lại.

"Chưa, đường bên tôi bị cửa sắt chặn rồi, không mở được." Lương Sơn nói.

"Vậy đi bên phải đi, tôi phát hiện một mộ thất có khả năng là của tần phi ở đó." Tiếp đó Sở Văn hỏi câu hắn lo nhất: "Tiểu Ca bị thương thế nào?" "Ổn, chỉ là vết thương ngoài da, nghỉ thêm mười phút nữa là phục hồi được tám phần chiến lực." Tiểu Ca bình thản nói.

Nhìn đống băng gạc khoa trương kia mà bảo tám phần chiến lực, chắc gã định liều mạng đây.

Sở Văn nhìn con Quái Đẳng Mạn trong tay, không biết ép lấy nước có giúp Tiểu Ca phục hồi nhanh hơn không.

Như cảm ứng được suy nghĩ của Sở Văn, con quái truyền một trận kháng nghị vào đầu hắn, bảo là nó đang đói, ăn no rồi có thể biến

thành áo giáp có khả năng trị thương siêu cường.

“Đúng rồi, biến nó thành áo giáp tặng cho Tiểu Ca cũng được, còn chuyện hơi xanh một chút thì chắc gã không để ý đâu.” Ngoài ra con quái còn báo cho Sở Văn biết trong cửa đá bên trái có 'thức ăn'.

Thế là Sở Văn lén ném con Quái Đẳng Mạn vào cánh cửa đá Tiểu Ca vừa ra.

“Tiểu Ca hiện tại không khỏe lắm, chúng ta nghỉ ở đây mười phút đi.” Mọi người nhìn khuôn mặt hơi tái của Tiểu Ca rồi gật đầu.

Thực ra Sở Văn cũng mệt bở hơi tai, sau khi xử con quái kia hắn cũng chưa được nghỉ ngơi bao nhiêu, nhân danh Tiểu Ca mà hồi sức luôn.

Hắn vừa nói vừa thuần thục mở túi của Bàn Tử, lôi ra một gói bánh quy nén và một cái chân giò lớn... rồi lấy nước ra bắt đầu gặm.

Mọi người nhìn mà ngơ ngác, Bàn Tử mang theo cả thứ này à?

Chương 1037

Trần Tuyệt không có hứng ăn, gặm hai miếng bánh quy nén là nuốt không trôi.

"Trần Tuyệt phải tập cho quen đi, Huyết thi thì Huyết thi, vẫn phải ăn cơm chứ, nhìn anh Sở gặm ngon chưa kìa." Bàn Tử lại tranh thủ khịa Trần Tuyệt, rồi bị Sở Văn dùng khúc xương chân giò vừa gặm xong gõ vào đầu.

"Có sức khịa người ta thì để dành mà đánh Tông tử đi." Rồi hắn nói với mọi người: "Không sao đâu, tin tôi đi, với bá khí của Sở gia này thì Tông tử cả ngôi mộ này gặp tôi đều phải quỳ xuống, lúc đó mọi người cứ đứng sau cổ vũ là được." "Được, vậy tôi đợi xem anh Sở càn quét đại mộ." Trần Tuyệt lại được tiếp thêm nhuệ khí.

Thấy mọi người nghỉ ngơi cũng hòm hòm, Sở Văn thừa dịp không ai chú ý, hướng về phía cửa đá bên trái mở viên nang, một luồng sáng xanh chui tọt vào trong.

Sau khi chuẩn bị xong, cả nhóm xuất phát về phía cửa đá bên phải.

Đi ngang qua Tiểu Ca, Sở Văn lén nhét con Quái Đẳng Mạn và một tờ giấy nhỏ cho gã.

Tiểu Ca liếc nhìn tờ giấy, im lặng nhét quả cầu xanh vào trong lớp băng gạc trước ngực.

Tức thì, dây leo như đâm rễ vào người Tiểu Ca, làm lớp băng gạc phồng lên một cục.

Tiểu Ca giật mình nhưng cố nhịn không lên tiếng, tin rằng Sở Văn sẽ không hại mình.

Một lát sau, trước ngực truyền đến cảm giác mát lạnh như được

ngâm trong nhựa cây, vết thương cũng bắt đầu ngứa ngáy.

"Bắt đầu trị thương rồi sao?" Tiểu Ca hơi kinh ngạc vì sự thần kỳ của thứ này, nhưng Sở Văn có viết trong giấy là nó còn có thể chống đỡ tấn công?

Cái này chả khác gì trang bị trong game cả.

Sở Văn không muốn làm chuyện quá kinh thế hãi tục, dù sao sinh vật ngoài hành tinh này, màu sắc của nó — à không, công dụng của nó quá hấp dẫn, Tiền Ngũ Thúc lại biết quá nhiều, không khéo lão lại nhìn ra.

Sở Văn tiếp tục dẫn đường, vào dũng đạo rồi Trần Tuyệt tò mò hỏi: "Anh Sở, làm sao mở được cái cửa sắt kia thế?" Chưa đợi Sở Văn lên tiếng, Bàn Tử đã bắt đầu: "Anh Sở nhà tôi như Khổng Minh mượn gió đông, có thần trợ giúp, hạng phàm phu tục tử như các người sao hiểu được." Thế là Trần Tuyệt im luôn, thần trợ giúp?

Không phải dùng thuốc nổ à?

Bàn Tử thì chẳng quan tâm, dù sao ngàn xuyên vạn xuyên, nịnh nọt là không bao giờ xuyên.

Khi mọi người ra khỏi cửa sắt cũng cảm nhận được sự rộng rãi của con đường này.

Đợi Sở Văn dẫn mọi người tới trước cửa đá, hắn ra hiệu cho Bàn Tử chuẩn bị mở cửa.

Bàn Tử chắc vì quá khát khao bảo bối, câu nói phòng trộm của Sở Văn lúc nãy đã có tác dụng, gã hiếm khi không khoe khoang.

Trần Tuyệt cũng không để ý Bàn Tử có chiêu gì, mà quan tâm hơn đến các cơ quan dọc đường của Sở Văn.

"Anh Sở, kể về mấy cái cơ quan dọc đường đi." Nghe Trần Tuyệt

nói vậy, Sở Văn cảm thấy hơi ngại: "Suốt dọc đường không gặp cơ quan nào, chỉ có một cái cây chắn lối." Trần Tuyệt lập tức ghen tị ra mặt, đi cái dũng đạo dài ngoẵng cộng thêm hành lang mà chẳng có lấy một cái bẫy, chỉ có mỗi cái cây cản đường?

Chắc chém một đao là đứt đôi rồi còn gì.

So sánh với tình cảnh của bọn họ lúc nãy, Lương Sơn cũng thấy cạn lời, gã còn bị thi miết cắn cho một phát đây này.

Ngược lại, Tiểu Ca lại cảm thấy cái cây kia không đơn giản, bởi vì anh nghe thấy nhịp tim của Sở Văn lúc nghỉ ngơi vẫn luôn đập hơn một trăm bốn mươi nhịp mỗi phút.

Cảm giác như cái cây của Sở Văn đang ở ngay trong lồng ngực cậu ta vậy.

Lúc này, Bàn Tử dùng xà beng nạy cửa mộ ra.

Mộ thất này cũng không lớn, quy cách chẳng hề tương xứng với cái hành lang dài dằng dặc kia.

Ở giữa mộ thất rộng chừng sáu bảy mươi mét vuông đặt ba cỗ quan tài.

Chất liệu gỗ cũng chẳng cầu kỳ, hai cỗ nhỏ hai bên dùng gỗ sam thường thấy ở nhà dân, cỗ ở giữa dùng gỗ nam mộc nhưng nhìn kiểu dáng cũng chẳng phải hàng thượng phẩm.

Phía sau ba cỗ quan tài có hai chân đèn đã tắt ngấm, hai bên tường mộ thất vẽ một số bích họa.

Trong đó có một bức vẽ cảnh cung nữ múa, người ngồi giữa chắc là mộ chủ.

Lại có một bức vẽ cảnh một đám nữ tử hầu hạ một nam tử sinh hoạt thường ngày, nhưng nhìn kỹ thì mộ chủ chỉ là một người trong

số đó.

"Nhìn hiểu rồi, chắc là nơi chôn cất mấy tần phi hỗn tạp, địa vị cũng chẳng ra sao, phỏng chừng cũng chẳng có bao nhiêu đồ tốt." Bàn Tử có chút thất vọng.

Sở Văn không để ý, phất tay ra hiệu cho mọi người, chuẩn bị mở quan tài.

Bàn Tử cũng thu lại vẻ cợt nhả, nghiêm trận chờ đợi.

Thấy mộ thất chen chúc tám người có vẻ hơi chật, đám Bàn Tử, Trần Tuyệt bốn người bèn lùi ra phía cửa.

Sở Văn đặt tay lên cỗ quan tài nhỏ đầu tiên, không chút do dự, hai tay nhấc mạnh, nắp quan tài bật mở.

Chương 1038

Từ bên trong, một con cương thi đội mũ cung nữ nhảy bổ ra, quần áo lụa trên người đã mục nát, nó há miệng nhe răng, móng tay dài cả tấc đâm thẳng về phía Sở Văn.

Sở Văn nhíu mày, nín thở, vung một đao đẩy lùi con cương thi trước mặt.

Cùng lúc đó, cỗ quan tài nhỏ thứ ba rung lên bần bật rồi cũng bật mở, con cương thi bên trong dĩ nhiên đã tiến hóa thành Huyết thi.

Sở Văn nhường con cương thi vừa rồi cho người khác, một mình nghênh chiến Huyết thi.

Lương Sơn và Tiền Ngũ Thúc lập tức thế chỗ xông lên.

Không lâu sau, Sở Văn và Tiền Ngũ Thúc đã chém bay đầu hai con cương thi, những người còn lại cũng giải quyết xong đám thi miết bò ra từ trong quan tài.

Trong cỗ quan tài chứa Huyết thi chỉ có hơn hai mươi con thi miết, mọi người vừa thấy nhẹ nhõm lại vừa thấy kỳ quái.

Bởi vì con Huyết thi này nhìn qua còn mạnh hơn con ở huyền quan, theo lý thuyết phải có sáu bảy mươi con thi miết ký sinh mới đúng.

Lúc Tiền Ngũ Thúc chém chết con cương thi phổ thông còn lại, Trần Tuyệt tinh mắt phát hiện từ đầu gối trở xuống của nó đều đã chuyển sang màu tím sẫm, rõ ràng là đang trong quá trình chuyển hóa thành Huyết thi.

Sở Văn cũng có chút ngưng trọng, muốn chuyển hóa thành Huyết thi trong điều kiện tự nhiên là cực kỳ khó, nơi này rõ ràng không đủ

điều kiện đó.

Nhưng mặc kệ, đã có Huyết thi thì Sở Văn cứ "ôm cây đợi thỏ", xem xem rốt cuộc là loại quái trùng nào gặm nhấm xác chết tạo ra thứ này.

Nhưng cứ chờ mãi cũng không ổn, Tiểu Ca đang bị thương, việc thám hiểm tiếp theo cần người dẫn đầu.

Lương Sơn mở nốt nắp quan tài còn lại, một thi thể nữ nằm bên trong.

Nhờ được bảo quản trong gỗ nam mộc nên mức độ thối rữa không quá nghiêm trọng.

Bên trên có bồi táng hai cây trâm phượng bằng kim loại, một đôi bông tai phỉ thúy chạm hình phượng, hai vòng tay phỉ thúy, cùng một số chén ngọc đũa bạc.

Vì kích thước nhỏ gọn nên Lương Sơn gom hết vào ba lô.

Bàn Tử lần này lại không tranh giành, với cái quy mô mộ thất này mà ra được mấy món đó thì Bàn Tử tỏ vẻ không hứng thú.

Thực tế thì mộ tần phi này cách dũng đạo không xa, mọi người nhanh chóng lui về cửa sắt dũng đạo, tiếp tục tiến về phía thông đạo bên trái.

Lần này đi chưa được mấy bước, Bàn Tử lại đạp trúng một cái bẫy, tên độc bay vù vù về phía chân mọi người.

May mắn là Sở Văn thính giác siêu phàm, kịp thời nhắc nhở.

"Cũng đen đủi quá thể, đi bao nhiêu bước đều không dẫm trúng viên gạch đó, sao cứ phải là tôi dẫm trúng chứ?" Đi cuối hàng, Bàn Tử có chút bất mãn.

Đoạn đường tiếp theo liên tục có người dính bẫy, lúc thì khí độc,

lúc thì lật sàn, có lần còn xuất hiện cả thi miết.

Tuy nhiên lần này thi miết không gây uy hiếp quá lớn, trong hành lang rộng rãi, ngay cả Bàn Tử cũng chém chết được hơn hai mươi con.

Sở Văn cũng cố ý đứng ngoài quan sát, đặc biệt là để rèn luyện kinh nghiệm thực chiến cho Tề Chỉ.

Sau một hồi giao thủ, Sở Văn nhận thấy phản ứng của Tề Chỉ chưa đủ nhanh, vài lần cậu phải ra tay giúp gạt thi miết nhảy vào người anh ta.

Xong trận chiến, Tề Chỉ mệt vã mồ hôi, còn Bàn Tử thì mặt vẫn tỉnh bơ.

Trải qua mấy cái bẫy, mọi người cũng có thêm tự tin, lúc này đi tiếp cũng bắt đầu có chuyện để nói.

"Bàn Tử, lần này giết thi miết không nhiều bằng tôi đâu, đừng có kéo chân Sở gia nhiều quá đấy nhé." Trần Tuyệt nhớ tới chuyện trong mộ thất, quay sang khịa Bàn Tử.

Thi miết vừa ra, Trần Tuyệt cứ như lên cơn điên.

Đồ trong tay sắc bén, Bàn Tử còn phải vừa đánh vừa lùi, còn Trần Tuyệt không lùi mà tiến, chỗ nào nhiều thi miết là lao vào, chém một đao toàn lực cũng đi đứt hai ba con.

Bàn Tử nhìn bộ dạng đó cũng hơi rén, không dám cãi lại.

Đi thêm một lúc, lại gặp một ngã ba, Sở Văn tiếp tục chọn con đường dẫn vào trung tâm mộ huyệt.

"Nhìn mấy cái hành lang địa cung rộng lớn này, quan sát thân phận nhân vật trên bích họa là biết chúng ta đang đi đâu." Sở Văn lên tiếng.

"Mộ chủ trước tuy là tần phi nhưng có vẻ địa vị không cao, táng ở

khu bình dân trong bích họa, có khả năng là xuất thân bình dân.” Xã hội cổ đại là vậy, nếu không có thân phận thì dù nhất thời đắc sủng cũng sẽ bị bài xích.

“Sở gia quả nhiên minh sát thu hào, chỉ mấy bức bích họa mà nhìn ra được manh mối, đúng là thánh soi, cao tay thật!” Bàn Tử bị khịa xong cũng không cam chịu cô đơn, lúc này tìm cơ hội nịnh bợ Sở Văn một câu.

Không làm mọi người thất vọng, đi vòng vèo nửa ngày, bích họa trên tường bắt đầu miêu tả cảnh sinh hoạt của bình dân.

Căn cứ theo bản đồ Tiền Ngũ Thúc đánh dấu, họ đã đi được một phần ba quãng đường vào trung tâm.

Chương 1039

"Không hổ là địa cung đời Đường, quốc lực và tài phú hùng mạnh khiến cho trình độ kiến trúc và quy mô lăng mộ cũng hoành tráng hơn hẳn các triều đại khác." Tề Chỉ đột nhiên cảm thán.

Đi thêm hai phút nữa, đèn pin của Sở Văn chiếu thấy một cánh cửa đá phía trước.

Cách đó không xa ở hai bên lại xuất hiện hai lối đi.

"Xem ra cuối cùng cũng đi hết khu bình dân, qua cánh cửa đá này chắc là đến bích họa của quan lại hào môn rồi." Tiền Ngũ Thúc suy đoán.

"Trong này hai bên có hai lối rẽ, không nhỏ hơn con đường chính này là bao, đi xem thử xem." Sở Văn nói.

Giống như gian mộ tần phi kia, chắc cũng được bố trí ở mấy ngã rẽ kiểu này.

"Được, tôi vào xem thử, chỗ đó có thể có một gian mộ thất đấy." Tiểu Ca cũng biểu thị ủng hộ.

Nhóm người tiến vào ngã rẽ, soi đèn đi về phía bên trái trước.

Quả nhiên, một cánh cửa đá xuất hiện trên tường bên trái, phía trước cửa đá có đặt một con thạch hổ (hổ đá).

"Bên này có hai lối rẽ, cũng có khả năng là hai ngôi mộ, cộng thêm cánh cửa đá này chỉ có bên trái trấn thạch tượng, không chừng bên kia có trấn thạch tượng bên phải, hai ngôi mộ này có khả năng táng hai vị tướng quân." Bàn Tử nói xong liền ghé sát vào cửa đá quan sát kỹ lưỡng, như muốn tìm cái gì đó.

Sở Văn thử đặt tay lên cửa, đẩy nhẹ một cái, cửa mở ra.

“Không cần tìm lỗ đâu, gian mộ này không dùng đá chèn cửa.” Sở Văn nhắc nhở Bàn Tử.

Bàn Tử gãi đầu, có chút xấu hổ: “Tôi thấy hoa văn trên cửa tinh xảo, nhịn không được thưởng thức chút thôi.” Mọi người cạn lời, ai không hiểu bản sắc tham tài của gã béo này thì chắc mới tin nổi.

Sở Văn vừa bước vào đã ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc và mùi sắt gỉ bốc ra từ mộ thất.

Cậu chú ý thấy trong mộ có hai cỗ quan tài, và hai ngọn đèn phía sau quan tài vẫn chưa tắt, tỏa ra mùi mỡ người cá cháy khét.

“Hai ngọn đèn trường minh chưa tắt!

Đúng là mộ đời Đường, làm tốt thật.” Tề Chỉ thất thanh kêu lên.

Sở Văn nhịn không được liếc mắt một cái.

Cương thi gặp mấy con rồi, có ngọn đèn mà cũng đại kinh tiểu quái, Sở Văn thấy cần thiết phải bổ túc thêm chút kiến thức cho bọn họ.

Có nguồn sáng trong mộ, Sở Văn dứt khoát tắt đèn pin để tiết kiệm điện cho hành động tiếp theo.

Gian mộ thất này cũng không lớn, chừng năm sáu mươi mét vuông đặt hai cỗ quan tài, treo ngang một cây kích sắt và một cây thương sắt, phía sau là hai đài đèn.

Nhưng với cảm tri mẫn cảm của mình, Sở Văn thấy khí tức trong hai cỗ quan tài này không giống cương thi, tuy nhiên lại có chút quen thuộc.

Thấy mọi người đều mong chờ Sở Văn mở quan tài, bên cạnh chỉ có một cây thương, một cây kích làm đồ bồi táng, thực sự chẳng có gì đáng giá.

Lần này mọi người không lùi lại quá xa, chỉ cách hai cỗ quan tài chưa đến hai mét.

Thấy ai nấy đều chuẩn bị xong xuôi, vẻ mặt đầy mong đợi, Sở Văn đành phải đi trước mở quan.

Ngay khi Sở Văn đặt tay lên nắp quan tài hất mạnh ra, nhìn rõ hình dạng mộ chủ, cậu mới nhận ra đó là cái gì.

"Ác quỷ!

Mọi người mau lui lại!" Nhưng mà, con ác quỷ trong quan tài bên trái đã gầm lên một tiếng, ngay sau đó quan tài bên cạnh cũng bắt đầu rung động rầm rầm.

Rõ ràng thanh quản và dây thanh âm đều đã thối rữa, nhưng tiếng gầm thét lại chấn động thẳng vào tâm linh khiến Sở Văn cũng phải sững sờ trong giây lát.

Trong lúc mọi người đang ngẩn ra, con ác quỷ đã vung cây đại kích bên trái lên, vun vút chém tới.

Sở Văn vội vàng vung đao đỡ, nhưng cây kích sắt rỉ sét chém vào trường đao của cậu mạnh đến mức làm hai tay Sở Văn tê rần, đao suýt tuột khỏi tay.

Từ quan tài bên kia cũng nhảy ra một con ác quỷ cao chín thước, cũng cầm cây thương sắt dài bằng một người, lao vào đánh nhau với Tiểu Ca.

Tiểu Ca nghe Sở Văn quát to một tiếng, nhớ tới mấy lá bùa Sở Văn phát cho mọi người, vội vàng lôi ra.

Dán Tịch Tà Phù lên thân Hắc Kim Cổ Đao, dán Thanh Tâm Phù lên cánh tay trái.

Sau đó, trong lúc giao chiến với ác quỷ, Tiểu Ca cảm giác con quái

dây leo (đằng mạn quái) mà Sở Văn đưa cho đang bám vào người mình, giống như một lớp da mới trên vết thương vậy.

Giao chiến với ác quỷ không những không làm rách vết thương cũ, mà lực xé rách còn được dây leo phân tán bớt.

Dây leo bám trên tay phải giống như dây thần kinh chỉ huy, hiện tại tốc độ và sức mạnh tay phải của Tiểu Ca so với lúc trước khi bị thương còn tăng lên một thành.

Chương 1040

Trần Tuyệt thấy Tiểu Ca dũng mãnh khác thường áp đảo ác quỷ, đánh cho nó liên tục bại lui, nhất thời nóng ruột: "Tiểu Ca, thương thế chưa lành đừng có liều mạng, đợi Sở gia giải quyết xong con kia rồi cùng nhau xử lý!" Tiểu Ca nghe Trần Tuyệt nói vậy, sợ đánh hăng quá sẽ lộ bảo vật của Sở Văn, đành "bị ép" đánh ngang tay với con ác quỷ.

Bên này, Sở Văn sau khi dùng bùa chú, quả nhiên những đòn đánh trước đó không đau không ngứa lên người ác quỷ giờ đã có thể rạch ra vết thương sâu.

Sau khi áp chế được con ác quỷ cầm kích, Sở Văn lợi dụng ưu thế tốc độ, một đao chém bay đầu nó.

Con ác quỷ chết xong, thân thể nhanh chóng thối rữa, chưa đầy hai giây đã biến thành một vũng đất vàng.

Sở Văn diệt xong con này liền lập tức sang giúp Tiểu Ca chiến con cầm thương.

Sở Văn vừa gia nhập, chưa kịp ra chiêu nào đã thấy chiêu thức của Tiểu Ca đột nhiên trở nên dũng mãnh vô cùng, khiến cậu cũng phải ngạc nhiên.

Sau đó Sở Văn đỡ hai đòn công kích của ác quỷ, để Tiểu Ca một đao chém bay đầu nó.

Tiếp đó Tiểu Ca thần bí ghé vào tai cậu: "Bảo bối của cậu dùng tốt thật." Làm Sở Văn đen cả mặt.

Nhưng cậu cũng hiểu ra vấn đề, chắc là công lao của cục len kia.

Thậm chí còn giúp Tiểu Ca phát huy siêu thường.

Giải quyết xong hai con ác quỷ, Bàn Tử là người đầu tiên từ phía

sau sấn tới.

“Hình như hai người đều hiểu rõ về thứ này nhỉ, tôi chưa gặp bao giờ.” Bàn Tử tò mò.

“Là ác linh bị giam cầm trong xác cương thi, thứ này không có người luyện chế nên không lợi hại lắm.

Nhưng ở sâu trong mộ huyệt, liệu có quái vật cấp bậc như lần trước không nhỉ?” Câu sau của Sở Văn như là nói cho chính mình nghe.

Nhưng Tiểu Ca nghe xong thì trong lòng chấn động, quái vật cấp bậc như lần trước bọn họ hợp lực cũng chỉ miễn cưỡng phong ấn được nhờ vào đại trận trong mộ.

Nếu phải gặp lại lần nữa...

Trần Tuyệt thì mặc kệ mấy chuyện đó, lúc Bàn Tử và Sở Văn nói chuyện, gã đã lén mò vào trong quan tài đào bảo bối.

Nhưng Trần Tuyệt tính sai rồi, đồ bồi táng của tướng quân khu bần dân này nhìn ít đến thảm thương.

Tuy rằng chén đồng, bát đồng, áo giáp đồng không thiếu cái nào, nhưng toàn là đồ đồng thô kệch, không qua gia công nghệ thuật, phỏng chừng đồ trong cả hai quan tài cộng lại cũng không đáng giá bằng một nửa của tần phi kia.

“Hai vị tướng quân à, chút nước béo cũng không vớt được sao?” Trần Tuyệt kêu lên ai oán.

Cứ tưởng cái mộ tần phi trước đó là nghèo lắm rồi, không ngờ hai ông tướng này còn nghèo hơn.

Bàn Tử cũng thấy may mắn vì không lao lên động thủ, mộ to thế này, cơ hội phía sau còn nhiều.

“Cái ông hoàng đế này cũng kiệt sỉ thật, rõ ràng xây mộ to thế mà cho người ta ít đồ như vậy, chắc giấu hết ở chỗ mình rồi.” Bàn Tử vỗ vai Trần Tuyệt: “Đừng nản, đồ đạc phía sau tôi tuyệt đối không để lại một món nào, báo thù!” Trần Tuyệt biết Bàn Tử cố ý, hiện tại cậu ta đã đào một mộ rồi, đồ đạc phía sau còn lấy được sao?

Chắc chỉ có thể trơ mắt nhìn Bàn Tử thèm thuồng thôi!

Trần Tuyệt tức anh ách, nhìn cây thương sắt và kích sắt trên mặt đất, nếu không sợ bị Bàn Tử chê cười thì gã đã vác một cây về rồi, tốt xấu gì cũng là đồ cổ.

Sở Văn thấy Trần Tuyệt đã lục lọi xong quan tài thì cũng không trễ nải nữa.

Nhưng hiện tại có tin tốt là sức chiến đấu của Tiểu Ca đã hồi phục, đi được một phần ba đường, một bên có chủ mộ, một bên là đường công nhân.

Thế là Sở Văn gọi mọi người, chuẩn bị đi sang ngôi mộ tiếp theo.

Trần Tuyệt tiếc nuối nhìn hai món binh khí lần nữa.

Tề Chỉ cũng đơn giản ghi chép lại nội dung bích họa rồi đi theo ra ngoài.

Mọi người rẽ sang phải, đi vào ngã rẽ bên kia.

Quả nhiên không lâu sau lại thấy một con sư tử đá nằm ngay bên phải cửa đá.

Sở Văn ra hiệu cho mọi người, rồi từ từ đẩy cửa đá ra.

Bố cục y hệt gian mộ thất vừa rồi, hai cỗ quan tài, một đao, một kiếm, hai chân đèn, còn lại trống không.

“Hoàng đế này không phải sư phụ của Chu Nguyên Chương chứ, làm kiểu này dễ xảy ra chuyện lắm, binh mà nghèo thì dễ biến thành

cướp a.” Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng Trần Tuyệt vẫn nhịn không được mà phàn nàn.

Nhưng muỗi đốt cũng là thịt, chỉ có chút đồ như vừa nãy thì cái gì vơ được cứ vơ.

Thế là Sở Văn lại ra hiệu, chuẩn bị mở quan.

Chương 1041

Sở Văn và Tiểu Ca đều chuẩn bị sẵn bùa chú, sau đó mở cỗ quan tài đầu tiên.

Phốc...

Cỗ quan tài Sở Văn mở đột nhiên phun ra một lượng lớn vôi bột, may mà Sở Văn thính lực siêu quần, lập tức lấy tay che mắt lùi lại.

Bàn Tử cũng giật mình, ở phía sau toát mồ hôi hột thay cho Sở Văn.

"Vôi bột à, ám khí này mấy ông bạn cùng nghề hay dùng lắm, cực kỳ hiệu quả." Bàn Tử cảm giác ánh mắt mọi người nhìn mình có chút không đúng, vội vàng đổi giọng: "Nhưng giờ tôi không mang theo đâu, chúng ta đều là huynh đệ mà, tôi đang nghĩ cách giúp Sở gia đây." Mọi người lúc này mới lại nhìn về phía chiến trường của Sở Văn.

Bên cạnh quan tài Sở Văn vừa phun vôi, Tiểu Ca cũng cảnh giác lùi lại một bước.

Một lát sau, cả hai nắp quan tài đều mở ra.

Nhất thời trong đó vôi bột mịt mù, đến con ma cũng chẳng nhìn rõ.

Sau đó có quỷ nhảy ra từ đám vôi thật.

Sở Văn và Tiểu Ca tạm thời lùi ra khỏi đám bụi vôi.

Lúc này đột nhiên thấy hai con cương thi khô đét dính đầy vôi bột, một con cầm đao, một con cầm kiếm nhảy bổ ra.

Không gian trong mộ thất trở nên chật chội, đặc biệt là đối với Bàn Tử.

"Mẹ nó, Trần Tuyệt, đừng có chen tôi, lùi ra ngoài đi!" Bàn Tử bất

mãn.

“Tôi chen đâu mà chen, tôi mới đi hai bước thôi, ông đứng chắn ở đó cứ như Đổng Trác ấy.” Trần Tuyệt cũng cứng giọng bật lại.

Thực ra Bàn Tử lùi lại chủ yếu là để nhường không gian chiến đấu cho Sở Văn.

Gã rất có niềm tin vào Sở Văn, dù sao vừa rồi không chỉ chém một đầu mà còn giúp Tiểu Ca chém thêm một đầu nữa.

Bên này, Sở Văn và Tiểu Ca lại chiến đấu với ác quỷ nhảy ra, Tiểu Ca vừa vào trận đã long tinh hổ mãnh, áp đảo ác quỷ không ngóc đầu lên được.

“Tiểu Ca hình như hồi phục rồi hay sao ấy, nếu không sao lại hăng thế, cũng không thể lần nào cũng là hồi quang phản chiếu được.” Bàn Tử có chút nghi ngờ.

Trần Tuyệt lúc này không thèm để ý đến Bàn Tử, tụ tinh hội thần quan sát chi tiết trận chiến, dường như muốn tìm ra bằng chứng Tiểu Ca bị thương.

Hai con ác quỷ dùng đao và kiếm càng đánh càng linh hoạt, dường như cơ thể đang hồi phục từ trạng thái cứng ngắc khi ngủ say.

Nhưng vẫn bị Sở Văn và Tiểu Ca đè ra đánh.

Sở Văn lợi dụng kinh nghiệm chiến đấu, mỗi lần đỡ đòn đều trả lễ lại một vết chém trên người đối phương; Tiểu Ca thì được dây leo gia trì, bắt đầu dùng sức mạnh áp chế, đánh cứng đối cứng khiến ác quỷ không thể phản kích.

Không lâu sau, Sở Văn và Tiểu Ca đều nắm bắt cơ hội chém chết ác quỷ trước mặt.

Nhưng đấu pháp của Tiểu Ca làm Sở Văn cũng thấy hơi ghen tị,

đó là dây leo của mình mà.

“Chắc không mạnh bằng cục len kia đâu, chút chút thôi, đợi Tiểu Ca khỏe lại mình sẽ đòi về.” Sở Văn nghĩ thế cũng thấy cân bằng hơn chút, dù sao đồ cũng là của mình.

Dứt khoát không nói gì nữa, cậu lại lục lọi tìm bảo bối trong quan tài.

Hai cỗ quan tài này cũng nghèo kiết xác y hệt, Sở Văn lục nửa ngày cuối cùng cũng thấu hiểu tâm trạng của Trần Tuyệt.

Nhưng vận khí của Sở Văn tốt hơn chút, cậu tìm thấy một tấm lệnh bài.

“Liệt Dũng Quân.” Sở Văn đọc chữ trên lệnh bài.

Nghe Sở Văn đọc tên quân đội, Tề Chỉ vội vàng sấn tới.

“Tôi vừa quan sát bích họa hai bên, lại có phát hiện mới.” Tề Chỉ sau khi xem lệnh bài liền xác thực suy đoán của mình.

“Bích họa hai bên đều vẽ một đội nhân mã dẫn đầu xung kích, mục tiêu và trang phục giống hệt những người này.

Đội nhân mã này không được miêu tả là 'sở hướng phi mĩ' như các tướng sĩ trong mộ tướng quân khác, mà lại giống kiểu hãn bất úy tử (không sợ chết) hơn.” Tề Chỉ đưa ra nhận định: “Cho nên tôi cho rằng, bốn người này thân phận chắc là kiểu Bách phu trưởng của đội cảm tử.” “Hèn gì nghèo thế, chỉ là Bách phu trưởng mà được hậu táng thế này à.” Trần Tuyệt bĩu môi.

Nhưng tay chân thì không ngừng nghỉ, đến cả mấy miếng giáp trên áo giáp đồng cũng nhét hết vào ba lô.

“Mà khoan, vôi bột có thể giúp bảo quản thi thể à?

Sao nhìn hai cái xác này lúc nhảy ra lại thối rữa nát bét thế?” Thấy

mọi người cứ nhìn chằm chằm, Trần Tuyệt vội chuyển chủ đề.

“Vôi bột làm sao chống được ngàn năm, được năm mười năm là kịch kim rồi.” Sở Văn vừa nhét đồ vừa giảng giải.

Chương 1042

"Vậy niên đại cụ thể của ngôi mộ này chắc là có manh mối rồi chứ?" Sở Văn biết Tề Chỉ không chỉ nhìn ra có bấy nhiêu đó.

"Tôi thấy ngôi mộ này khả năng cao thuộc về một vị hoàng đế nào đó trong khoảng từ loạn An Sử đến khởi nghĩa Hoàng Sào nhà Đường.

Thời Ngũ Đại Thập Quốc chắc chắn không có quốc gia nào đủ điều kiện và năng lực xây dựng ngôi mộ biệt lập thế này." Nói đến loạn An Sử, nhóm Sở Văn liền hiểu ra, thảo nào bích họa trong hai gian mộ thất cứ xuất hiện cảnh nội chiến.

"An Sử chi loạn mà còn tốn tiền xây cái mộ to thế này, bảo sao nhà Đường không vong." Lương Sơn cũng cảm thán.

Đợi vơ vét xong xuôi, bích họa cũng xem rồi, Sở Văn dẫn mọi người đi về phía cánh cửa đá ở giữa.

"Nếu vừa rồi là khu bình dân, vậy mở cánh cửa này ra chắc là khu quý tộc rồi nhỉ." Bàn Tử có chút nôn nóng.

Nhưng cánh cửa đá này đẩy không ra, giống như bị khóa cứng từ bên trong, ngay cả Sở Văn và Tiểu Ca hợp sức đẩy cũng không nhúc nhích.

Bàn Tử sờ soạng trên cửa nửa ngày cũng không tìm thấy lỗ khóa nào.

Bất đắc dĩ, mọi người đành phải thành thật quan sát cánh cửa đá trước mặt.

Trên cửa vẽ cảnh phi thăng, thiên cung, tiên nữ, lại thêm mấy vân văn trang trí tinh xảo.

Sợ là cho mấy người nông dân chất phác trong thôn xem, họ lại tưởng sau cánh cửa là tiên cảnh thật.

"Trên tường trước cửa đá hình như có cơ quan, cái thứ giống khe nhét tiền xu xe buýt kia có khi là lỗ khóa." Lương Sơn ghé mắt vào cái lỗ đó, hình như đã phát hiện ra gì đó.

Nhưng lời nói của gã làm đám người đang đắm chìm trong nghệ thuật cổ đại có chút tụt mood.

"Giống khe nhét tiền thật, nhưng dài hơn chút." Bàn Tử nói rồi móc túi lấy ra hai đồng xu định nhét vào.

"Đừng đừng đừng, chúng ta đường đường là dân có xe, thấy cái lỗ là đòi nhét tiền mua vé xe buýt à!" Sở Văn vội vàng ngăn Bàn Tử lại, sợ gã ném đồ linh tinh vào làm hỏng cơ quan.

Tiếp đó Sở Văn nghĩ ngợi, lấy từ trong túi ra tấm lệnh bài Liệt Dũng Quân ướm thử.

"Bàn Tử, nhìn tôi đút tiền xu này." Nói xong, Sở Văn cắm lệnh bài vào lỗ, dùng lực đẩy mạnh.

Ngay lập tức, trong tường vang lên tiếng cơ quan lách cách, cánh cửa đá từ từ tách ra từ giữa, thụt vào trong vách tường.

Sở Văn lúc này cũng hơi quê.

Cùng Tiểu Ca đẩy nửa ngày, kết quả phát hiện cửa này không phải đẩy vào mà là kéo sang hai bên.

Đợi cửa mở hoàn toàn, tình cảnh bên trong cuối cùng cũng thu vào tầm mắt mọi người.

Một nội thất lớn, ở giữa dựng một đài trụ bằng bạch ngọc, trên đài có một đôi Thổ khuê (đồng hồ đo bóng nắng) và Thủy nghiệt (đồng hồ nước) bằng ngọc.

Vừa thấy hai món đồ này, mắt Bàn Tử sáng rực như đèn pha, bộ dạng như muốn lao vào cướp đồ chạy trốn bất cứ lúc nào.

Gian nội thất hình trụ tròn mái bằng, ước chừng rộng hơn hai trăm mét vuông.

Trên tường không chỉ có bích họa mà còn vẽ cả xà nhà, mái hiên, đấu củng các loại kết cấu nhà cửa.

Cộng thêm bốn pho tượng thú bằng đá: Rùa, Dê, Tê giác, Sư tử nằm chầu quanh đài trụ bạch ngọc ở giữa.

Khiến nơi này trông như một nơi tế tự thần linh, vừa thần thánh vừa hùng vĩ.

Nhìn bộ dạng thèm thuồng của Bàn Tử, Sở Văn đành phải giữ chặt gã lại.

"Mọi người cẩn thận cạm bẫy." Sở Văn nhắc nhở.

Nghe Sở Văn nói thế, mọi người mới bắt đầu cẩn thận quan sát bốn phía bức tường.

Hóa ra không chỉ có cánh cửa đá lúc đi vào, mà bảy phương hướng còn lại đều có một cánh cửa đá.

Nơi này giống như đại sảnh hội tụ từ tám hướng vậy.

Tề Chỉ tỉ mỉ phát hiện sự thay đổi của bích họa trong đại sảnh này.

Những bích họa trước chỉ có năm màu đen, đỏ, xanh, lam, trắng, nhưng đến đại sảnh này thì màu sắc đủ loại không thiếu thứ gì.

Có mấy bức bích họa nhân vật còn được dát viền vàng.

Sau một hồi dò xét không phát hiện cạm bẫy nào, Sở Văn mới ra hiệu cho Bàn Tử có thể đi thu hai món đồ kia.

Chỉ thấy Bàn Tử lục lọi một hồi, lôi từ ba lô ra hai hộp quà màu

đỏ, rõ ràng là có chuẩn bị trước.

Chương 1043

Giá trị của hai món đồ này không dưới một ngàn vạn, Bàn Tử tự nhiên là hí hửng thu vào.

Gian đại sảnh này tuy khí phái nhưng đồ mang đi được cũng chỉ có hai món đó, mấy thứ khác quá cồng kềnh, chỉ đành nhìn cho đã mắt.

Thế là mọi người lại nhìn về phía mấy cánh cửa đá.

"Mấy cánh cửa này không cần cơ quan, tôi mở được một cái rồi." Lương Sơn nói với mọi người.

Vừa nãy Lương Sơn kiểm tra cạm bẫy ở tượng thú, tiện tay tìm luôn cơ quan mở cửa, kết quả chẳng có cơ quan nào.

Gã ôm tâm lý thử vận may đẩy nhẹ cái cửa đá, ai ngờ nó mở thật.

Nhóm người nhìn về phía Lương Sơn, cánh cửa đá này khác với cửa hai cánh tách ra lúc nãy, nó chỉ có một cánh.

Nếu lấy cửa Sở Văn đi vào là hướng Nam, thì bốn cửa hướng chính Đông, Tây, Nam, Bắc đều là hai cánh, còn bốn cửa ở các hướng phụ (Đông Bắc, Tây Bắc...) đều là cửa nhỏ một cánh.

Sở Văn cũng đi thử đẩy đẩy, kết quả cửa lớn đẩy không động, cửa nhỏ đẩy cái là ra.

"Tiền Ngũ Thúc, xem bản đồ xem, chúng ta nên đi cửa hướng nào để đến gần trung tâm nhất?" Sở Văn hỏi.

"Hướng Chính Bắc." Tiền Ngũ Thúc nâng tấm bản đồ da dê, chỉ về phía cánh cửa đó.

Sở Văn nhíu mày, vừa rồi cậu đã đẩy thử cánh cửa đó, nhưng nó giống như có cơ quan, không chút nhúc nhích.

“Lương Sơn, xem thử cánh cửa đó có cơ quan không.” Lương Sơn lại gần quan sát một lát: “Cửa này xác thực có cơ quan, cùng loại với cửa trước, xem ra lại phải đi tìm chìa khóa rồi.” Sở Văn nhíu mày, cậu ghét cái kiểu bị động này, đáng tiếc con quái dây leo chỉ ăn sắt, nếu không Sở Văn tuyệt đối lười đi tìm chìa khóa.

“Vậy tôi chọn một trong hai cửa Đông Bắc hoặc Tây Bắc đi vào nhé.” Tiểu Ca thấy sao cũng được, dù sao nếu bên này là khu quý tộc thì chắc chắn phải đi thám thính hết một lượt.

“Vậy đi cửa Đông Bắc trước đi, hướng đó khá gần trung tâm.” Sở Văn chọn xong lộ trình.

Mọi người đương nhiên không có ý kiến, đi theo Sở Văn vào trong cửa đá.

Đường hầm sau cánh cửa này không rộng rãi như lúc mới vào, nhưng bích họa bên trong lại không kém phần hoành tráng.

Chiến chinh săn bắn, ca múa thái bình, mỗi bức đều sống động như thật, cách dùng màu sắc càng khiến người ta kinh thán.

Nhóm người đi trong đường hầm cao hai mét rưỡi, rộng hai mét, vừa thưởng thức bích họa vừa phòng bị cơ quan.

Sở Văn vẫn cầm đèn pin đi trước dò đường, đi được khoảng bốn năm mươi bước thì xuất hiện một khúc ngoặt.

Mọi người đều cảnh giác vì ở khúc ngoặt đầu tiên lúc mới vào mộ đã có bẫy tên bắn.

Lối đi này hơi rộng hơn chút, nhưng đối mặt với mưa tên thì chiều rộng hai mét cũng chưa đủ để mọi người thi triển tay chân tránh né.

Cẩn thận từng bước nhìn tường nhìn đất, dù vậy, sau khi đi được hơn ba mươi bước nữa, Bàn Tử lại “trúng thưởng”.

Đôi giày cỡ 48 cùng lúc dẫm lên hai viên gạch.

"Có cơ quan!" Bàn Tử vừa dứt lời, tường phía trước vang lên tiếng xé gió, tiếng sột soạt quen thuộc cũng từ dưới đất vang lên.

Gay go rồi, ám khí và thi miết!

Tên béo này dẫm một lúc hai cái bẫy.

Đi đầu tiên, Sở Văn nghe rõ hai loại âm thanh dị thường, không kịp suy nghĩ, cậu rút đao chặn ám khí phía trước.

Theo động tác đỡ gạt và né tránh của Sở Văn, một tràng tiếng kim loại va chạm vang lên.

"Phi tiêu, có đến năm sáu mươi cái phi tiêu." Trong lòng Sở Văn có chút sốt ruột, mấy thứ này có thể tẩm kịch độc, đỡ phi tiêu khó hơn đỡ tên nhiều.

Tuy cơ thể hiện tại miễn dịch với đa số kịch độc nhưng cũng không hoàn toàn vô hiệu, một số loại độc tố thần kinh sẽ làm cơ thể tê cứng tạm thời.

Nếu chỉ có một loại bẫy thì Sở Văn còn ráng đỡ được, nhưng nghe tiếng bò của đám thi miết trong bóng tối, Sở Văn phán đoán bọn này không đơn giản như lũ thi miết thường.

Không chừng là loại thi miết thần bí xuất hiện trước đó.

Sở Văn lờ mờ có một suy đoán, có thể từ trên người lũ thi miết này sẽ tìm ra đáp án về sự dị biến của đám cương thi.

Thế là Sở Văn né người, để lọt bảy phần phi tiêu ra phía sau.

Tiểu Ca tự tin đứng sau lưng, nhưng nghe số lượng phi tiêu thì sắc mặt cũng hơi biến đổi, cắn răng ngạnh kháng đỡ được bốn phần, sau đó trên người cắm ba bốn cái phi tiêu, may mà có dây leo đỡ đùm, không bị đâm vào thịt.

Tiếp đó hai phần phi tiêu do định luật Newton mà cắm vào tường, Tiền Ngũ Thúc lại cản được năm cái, cuối cùng Lương Sơn, Trần Tuyệt, Tề Chỉ mỗi người chia nhau hai cái.

Chương 1044

Bên này vừa dứt đợt phi tiêu, thi miết dưới đất lại chui lên, lần này Sở Văn nhìn rõ diện mạo của chúng.

To hơn thi miết thường một vòng, toàn thân đỏ như máu, trên đỉnh đầu mọc ra xúc tu.

"Ba người trúng độc lui ra sau xử lý trước, tôi cầm chân lũ thi miết này." Sở Văn vội vàng sắp xếp.

Tiếp đó, cậu lấy lưu huỳnh ra đốt để đuổi thi miết, ai ngờ lũ này không chịu phép, thậm chí còn lao vào cắn cả lưu hoàng, một miếng cắn mất một mảng lớn.

Hỏa chiết tử của Sở Văn bị chúng nó gặm sạch.

Mắt thấy một đàn lớn thi miết sắp đuổi kịp Bàn Tử, Sở Văn cắn răng, từ trong ngực lấy ra mười tấm Tịch Tà Phù, dán thành một hàng ngang trên mặt đất.

Lũ thi miết đỏ vừa chạm vào bùa liền cháy xèo xèo, sau khi thiêu chết mười mấy con thì mới chặn được chúng lại.

Đống bùa chú đó Sở Văn dùng máu của mình trộn với chu sa để vẽ, hôm chế tác chục tấm bùa này, Sở Văn đã lén đến bệnh viện rút một ống máu chân không.

Bệnh viện đời nào cho, cậu phải tự lấy, còn bị mấy bà thím khu lấy máu mắng cho vuốt mặt không kịp.

Tiểu Ca cũng bị sự "tài đại khí thô" của Sở Văn trấn trụ, có ai dùng bùa mà dán một lúc mười mấy tấm xuống đất thế không?

Tiền Ngũ Thúc dùng một tấm còn xót hết cả ruột, không đến lúc nguy hiểm tính mạng thì không lôi ra.

Thực ra Sở Văn cũng xót lắm chứ, chỗ này là toàn bộ gia tài Tịch Tà Phù của cậu, mười tấm tốn mất hai trăm ml máu đấy.

Sau khi hạn chế được đám thi miết, Sở Văn không nói nhiều, chuẩn bị giải quyết dứt điểm.

Tiểu Ca ra tay trước, dùng Hắc Kim Cổ Đao cứa vào lòng bàn tay, bắt đầu lao vào chém giết.

Hiện tại không còn thi miết chui lên từ khe đất nữa, Sở Văn ước tính chỗ trên mặt đất có khoảng bốn trăm con, nếu cậu và Tiểu Ca liên thủ thì có thể giết hết.

Lần này đám thi miết huyết sắc không chỉ có răng sắc nhọn, tốc độ leo trèo cực nhanh mà còn biết bay ngắn.

Từ trong giáp xác vươn ra đôi cánh mỏng màu đỏ thịt, có thể giúp chúng bay được mười mấy giây.

Điều này cực kỳ bất lợi cho Sở Văn, nghĩa là cậu phải đối mặt với công kích từ mọi hướng, đồng thời tác dụng của máu Kỳ Lân của Tiểu Ca đối với lũ này cũng giảm đi.

Quả nhiên là sinh vật cao hơn Huyết thi một bậc!

Sở Văn cũng bôi máu mình lên Tử Ngọc Đao.

Huyết thi tuy có kháng tính với máu của cậu, nhưng so với máu Tiểu Ca thì rõ ràng khác biệt.

Máu của Sở Văn không chỉ tăng độ sắc bén cho đao khi chém thi miết mà còn ăn mòn giáp xác của chúng, khiến hiệu suất giết quái của cậu vượt xa Tiểu Ca.

Điều này làm Sở Văn trong mắt Tiểu Ca càng thêm thần bí.

Vốn dĩ Tiểu Ca tưởng Sở Văn cũng mang huyết mạch thần thú nào đó, không ngờ huyết thống của Sở Văn còn có thể vượt qua Kỳ Lân.

Kỳ Lân là một trong ba đại thần thú thượng cổ, ngang hàng với Long Phượng đấy!

Nhưng muốn giết hết bốn trăm con thi miết không hề đơn giản, nếu chúng không biết bay, nằm dồn đống dưới đất thì Sở Văn một đao chém chết ba bốn con là thường.

Nhưng chúng nó biết bay!

Sở Văn đành phải giải quyết đám thi miết trên không uy hiếp lớn nhất trước.

Sau khi cắn Sở Văn vài cái, máu trên người cậu dường như tỏa ra uy áp thiên nhiên khiến lũ thi miết nhao nhao bỏ chạy khỏi người cậu, chuyển sang tấn công Tiểu Ca.

Nhưng Tiểu Ca có dây leo bảo hộ, đám dây leo này đến thi miết thường còn dọa cho không dám lại gần, Sở Văn chém toàn lực còn không phá được phòng thủ thì thi miết đương nhiên cũng bó tay.

Có điều thi miết bò lổm ngổm cắn nát hết quần áo của Tiểu Ca, để lộ ra một thanh niên xanh lè dây leo quấn quanh người, nhìn cảnh này Sở Văn lập tức thấy cân bằng hẳn.

Cục diện nhanh chóng nghiêng về một phía, Sở Văn điên cuồng tàn sát thi miết, Tiểu Ca cũng không chịu kém cạnh.

Rất nhanh, ba phần tư số thi miết đã bị hai người liên thủ tiêu diệt.

Ngay khi Sở Văn thầm thở phào nhẹ nhõm, một tiếng hét nữ nhân thê lương vang lên trong đầu như tiếng sấm nổ, tiếng thảm thiết như từ địa ngục vọng về làm não bộ hai người như bị búa tạ giáng mạnh.

Lúc này, như nhận được chỉ lệnh, đám thi miết đang tấn công Tiểu Ca đột nhiên dừng lại, đồng loạt chui xuống khe đất.

Sở Văn và Tiểu Ca vừa định thần lại thì lũ thi miết đã rút lui sạch

sẽ.

Hai người nhìn nhau, tiếng hét vừa rồi dường như vang lên từ sâu trong não hải, cả hai đều thấy được sự sợ hãi trong mắt đối phương.

Chương 1045

Thật khó tưởng tượng sinh vật nào có thể phát ra âm thanh khủng khiếp như vậy, trực tiếp chấn nhiếp tâm linh.

Chủ nhân của âm thanh đó dường như có thể chỉ huy đàn trùng?

Sở Văn và Tiểu Ca đều mang theo nỗi lo lắng quay trở lại.

Không biết âm thanh vang lên trong lòng đó có ảnh hưởng đến đám Bàn Tử hay không.

Trên đường đi, Tiểu Ca chủ động yêu cầu Sở Văn thu hồi quái dây leo, dù sao Sở Văn cũng không có ý định lộ hàng, mà Tiểu Ca cũng không thể chấp nhận việc xuất hiện trước mặt mọi người với bộ dạng xanh lè.

Sau khi Sở Văn thu hồi dây leo, Tiểu Ca phát hiện các vết thương trên người đều đã kết vảy, xem ra quái dây leo đã để lại một lớp dịch màu xanh lục trên người anh...

Lúc Tiểu Ca định lau sạch lớp dịch đó đi, Sở Văn ngăn lại.

Vì quái dây leo bảo với cậu rằng chính lớp dịch này có hiệu quả trị liệu cho Tiểu Ca.

Khi Sở Văn và Tiểu Ca đi ra, Bàn Tử đã đợi sẵn ở sảnh.

Mọi người chỉ thấy Tiểu Ca đi ra từ sau lưng Sở Văn với thân hình dính đầy dịch xanh, trong thời gian ngắn ngủi mà vết thương đã đóng vảy, khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Ngay cả Bàn Tử đang trúng độc cũng không nhịn được mà cà khịa: "Sở gia vừa 'tẩm quất' cho Tiểu Ca đấy à, Tiểu Ca giờ người xanh bóng lưỡng luôn.

Đàn ông nhà họ Sở đều có thể tiếp nhận mấy cái này sao?" Thực ra bình thường Bàn Tử không dám cà khịa Sở Văn đâu, nhưng mà đang trúng độc mà.

Lần trước mông trúng tên còn dám trêu Sở Văn, nên giờ Bàn Tử có sợ gì bố con thằng nào.

"Cảnh Chỉ Hành, tình hình ba người kia sao rồi?" Sở Văn vừa ra liền hỏi Cảnh Chỉ Hành.

"Tình hình vẫn ổn, độc trên phi tiêu đều là độc thực vật, qua bao nhiêu năm sinh vật phân giải nên độc tính không còn bao nhiêu, tối đa chỉ đau đầu tiêu chảy vài ngày, không xảy ra chuyện lớn đâu." Cảnh Chỉ Hành đáp.

Cảnh Chỉ Hành là bác sĩ của đội, mấy lần đóng góp cho đoàn đội đều rất lớn.

Mục đích đạo mộ của anh ta khác Sở Văn, anh ta nỗ lực chỉ để kiếm tiền duy trì sự sống cho con gái bị ung thư tuyến tụy, chuyện này chỉ có Tiểu Ca biết.

Những người khác chỉ biết anh ta cần tiền.

"Không sao á?

Sao khác với tôi thế?" Bàn Tử hơi hoảng, sướng miệng nhất thời, giờ mới thấy hậu quả...

"Ái da, không được, tôi đau đầu quá, tôi không nhớ gì hết, tôi không trúng độc đâu nha Sở gia." Sở Văn nghe xong, lập tức sút vào mông Bàn Tử một cái.

"Diễn, mất trí nhớ hả, dám đùa trên đầu Sở gia." Sở Văn cười mắng.

Nghe thấy không sao, Trần Tuyệt cũng hóng hớt.

Nhưng gã học khôn rồi, không dám chọc Sở Văn, cười hi hi sấn lại gần Tiểu Ca.

"Tiểu Ca, bộ 'quần áo' xanh lè trên người lấy ở đâu thế, không phải đi theo Sở gia..." Trần Tuyệt cố ý kéo dài âm cuối.

"Sở Văn gia truyền thương dược, đừng có nói lung tung." Tiểu Ca nghiêm túc đáp.

Trần Tuyệt nghe xong càng tò mò, thậm chí nhịn không được chấm một tí nếm thử.

Sau đó, mặt gã cũng xanh lét như cái thứ dịch kia.

Chỉ thấy gã vội vàng tụt quần, chạy vội ra sau tượng con dê đá.

Một tràng tiếng "phốc phốc" kèm theo mùi hôi thối bốc lên từ sau tượng đá...

Trong mộ thất dưới lòng đất lại không thông gió, mọi người đâu chịu nổi, vội vàng chạy vào cửa hang hướng Đông Bắc tị nạn.

Sở Văn xách theo túi của Trần Tuyệt, thậm chí còn ném cho gã một cái pháo (cuộn giấy vệ sinh?) từ trong túi.

Cuối cùng, Sở Văn đặt cái túi ở cửa hang, ra hiệu cho cả nhóm đi vào.

Bên trong cửa hang, Sở Văn mở miệng hỏi: "Có ai nghe thấy một tiếng nữ quỷ thét thê lương không, lúc tôi đang chiến đấu trong động ấy." "À, hóa ra Sở gia không phải giúp Tiểu Ca mát-xa, thì ra là có nữ quỷ à, thét thảm thiết thế cơ, chậc chậc, Tiểu Ca lợi hại thật." Sở Văn nhịn không được lại đá Bàn Tử một cước: "Bàn Tử đừng có đánh trống lảng." "Không có." Lương Sơn đáp.

Tiếp đó mọi người nhao nhao biểu thị không nghe thấy tiếng nữ quỷ hét.

Thảo nào cảm giác âm thanh truyền ra từ trong não, xem ra là loại quỷ có liên quan đến linh hồn, Sở Văn thầm nghĩ.

Cả nhóm chỉnh đốn trong hang một lúc, Trần Tuyệt cuối cùng cũng đuổi kịp.

Chương 1046

Gã vừa đến, cái mồm đã không ngậm lại được: "Sở gia không phải bỏ thuốc xổ vào cái dịch xanh đó chứ, xem nó hành tôi này, toàn thân chẳng còn chút sức lực nào." "Tiểu Ca phải cẩn thận đấy, đừng có trúng chiêu của thứ đó, nếu không khó bảo toàn chuyện gì sẽ xảy ra phía sau đâu." Nhìn sắc mặt càng ngày càng âm trầm của Tiểu Ca, giọng Trần Tuyệt càng ngày càng nhỏ lại.

Gã tưởng lần này chọc giận Tiểu Ca thật rồi, chỉ có Sở Văn biết, Tiểu Ca đang lo lắng vì tiếng thét nữ nhân kia.

Chủ nhân của âm thanh đó tuyệt đối không yếu hơn bất kỳ con quái vật nào từng gặp, thậm chí vì nó đã sinh ra thần trí nên độ khó của các ải tiếp theo có thể sẽ tăng gấp bội.

Hiện tại đội ngũ đã có năm thương bệnh binh.

Nhưng Sở Văn chưa bao giờ lùi bước, một con nữ quỷ có linh trí ư?

Nhịn đến bây giờ, nhịn cả ngàn năm, Sở Văn đối đầu cũng không phải hoàn toàn không nắm chắc.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Văn, cả nhóm lại tiến về phía khúc quanh vừa rồi, khúc quanh này dẫn thẳng ra lối thoát.

Lối ra dường như là một gian mộ thất, nhóm Sở Văn từ xa đã nhìn thấy ánh sáng yếu ớt hắt ra.

Nhanh chóng đi qua dũng đạo, phía sau cũng không kích hoạt thêm cơ quan nào nữa.

Mọi người vào đến mộ thất, nơi này chỉ có một cỗ quan tài, diện tích cũng không lớn, chỉ tầm hơn bốn mươi mét vuông.

Ánh sáng vừa rồi là do đèn trường minh phía sau quan tài phát ra.

Tề Chỉ nhìn ngọn đèn trường minh đang cháy cũng không còn kinh ngạc nữa, thành thật quan sát ngôi mộ.

Khác với mấy ngôi mộ trước, bích họa trang trí ở đây rõ ràng hào hoa hơn một chút, bốn phía quan tài đặt bốn đài đá, trên mỗi đài có một con trấn mộ thú mặt người.

Quan tài bằng gỗ nam mộc, nhưng trải qua thời gian quá lâu đã bắt đầu mục nát.

Hoa văn trên nắp quan tài không chỉ tinh xảo mà còn được nạm tơ vàng, trong góc còn có một chậu san hô đỏ cao hai thước.

"Một cái mộ mà có nhiều đồ cổ thế này ư, tôi nhịn không được muốn bê cả cái quan tài đi luôn." Mắt Bàn Tử sắp hiện ra hình ngôi sao rồi.

Lần này Tiểu Ca gọi Cảnh Chỉ Hành, bảo anh ta lấy hết đồ bên trên đi, mọi người hiếm thấy không ai lên tiếng phản đối.

Bàn Tử nhìn bộ dạng của những người khác cũng đành nhịn.

Sau khi thu dọn đồ đạc xong xuôi, Sở Văn ra hiệu mọi người chuẩn bị mở quan tài.

Nắp quan tài mở ra, bên trong là một bộ thi cốt nam giới, điều bất ngờ là thi cốt này không bị thi biến.

Nhờ bảo quản trong gỗ nam mộc nên mức độ phân hủy khá nhẹ, có thể do mộ chủ đã dùng một số thủ đoạn phòng hộ kỳ lạ.

Sau khi mở quan, nhóm Bàn Tử mặc kệ có đắc tội hay không, lôi hết đồ đáng giá bên trong ra, Bàn Tử tìm thấy một con dấu họ Trương.

"Xem ra chủ nhân cái xác này họ Trương, Bàn Tử tôi lần này coi

như cống hiến cho khảo cổ học rồi." Chuyện không lấy được mấy món bảo vật bên ngoài dường như đã bị quên sạch, giờ gã lại bắt đầu đắc ý.

"Họ Trương thời đó cũng là một đại tộc, chỉ không biết địa vị trong Trương gia thế nào, nhưng có thể nắm giữ ấn chương tư nhân một phương thế này thì địa vị sẽ không thấp." Tiền Ngũ Thúc dường như có chút hiểu biết về Trương gia.

Sở Văn lưu tâm câu nói này, Trương Linh cũng họ Trương, liệu Tiền Ngũ Thúc có quan hệ gì với Trương gia này không?

Nhưng tiếp đó cả nhóm cũng tìm được không ít đồ tốt trong mộ huyệt như ngọc như ý, nhẫn ngọc, đồ điêu khắc gỗ rỗng.

Trong đó phần lớn đồ Tiểu Ca lấy được đều đưa cho Cảnh Chỉ Hành.

Cộng thêm cây san hô đỏ hai thước kia, giá trị đồ cổ Cảnh Chỉ Hành thu hoạch lần này ít nhất cũng gần hai ngàn vạn, mọi người không khỏi liếc nhìn, chuyện gì mà khiến anh ta thiếu tiền đến mức này.

Mọi người đi qua dũng đạo, một mùi lạ thôi thúc họ tiếp tục tiến về cánh cửa đá tiếp theo.

Thực sự cái sảnh hán bạch ngọc kia không tiện ở lâu.

Lần này Sở Văn tiến vào cửa đá hướng Tây Bắc, nhóm Bàn Tử tỏ ra khá thoải mái, nhưng Tiểu Ca và Sở Văn thì thần sắc ngưng trọng hơn.

Nếu lần này có cạm bẫy, không chừng là do nữ quỷ kia đích thân điều khiển, nhân cơ hội này Sở Văn muốn thăm dò xem khả năng kiểm soát của nữ quỷ đối với toàn bộ mộ thất đến đâu.

Nhưng từ hành động nữ quỷ ra mặt cứu đám thi miết đỏ lần

trước, có thể thấy lũ thi miết là thủ đoạn khá quan trọng của ả.

Đối với Sở Văn, đây có thể là một tin tốt.

Con dũng đạo này có vẻ hơi khác với cái vừa rồi, Sở Văn soi đèn pin vào mà không thấy đáy.

Đi được một lúc, nhóm Sở Văn đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai, đèn pin vẫn không soi thấy cuối đường hầm.

Lúc quay đầu lại thì phía sau không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bức tường.

Chương 1047

"Mau nhìn, phía trước hình như là lối ra." Tề Chỉ chiếu đèn pin về phía trước.

Sở Văn cảm thấy kỳ quái, rõ ràng vừa rồi soi mãi không thấy cuối, sao giờ lại có lối ra, lúc mình đi vào phía sau cũng đâu có tường, chẳng lẽ trong này có cổ quái?

Sở Văn không yên tâm quay lại nhìn một cái, phía sau đúng là một bức tường.

Tiếp đó cậu thử lùi lại một bước, chỉ một bước thôi mà cậu đã bị đẩy thẳng xuống cuối hàng.

Sở Văn lập tức dựng tóc gáy, vội vàng quay đầu nhìn mọi người trong đội.

Bên phía bức tường kia đúng là lối ra, bức tường phía sau hóa ra là tường ở khúc ngoặt, cả đội nhân mã cứ thế rẽ một cái mà không hề hay biết!

Sở Văn nhận ra họ đã trúng ảo thuật, là loại "Quỷ đả tường" kinh điển trong ảo thuật.

Điều khiến Sở Văn kinh hãi nhất là ở lối ra có ba con Huyết thi đang đứng chen chúc!

Nếu cứ thế đi ra, phỏng chừng sẽ thành thức ăn cho chúng nó.

Không kịp nghĩ nhiều, Sở Văn vội lấy Trấn Hồn Linh trong ngực ra lắc mạnh.

Mọi người nghe thấy tiếng chuông, thân thể đều khựng lại, sau đó mất thăng bằng ngã nhào về phía trước.

Mắt thấy Trần Tuyệt đi đầu sắp ngã vào lòng ba con Huyết thi ở cửa, Tiền Ngũ Thúc phía sau vội vàng túm lấy gã kéo giật lại, làm ba con Huyết thi vồ hụt.

Trần Tuyệt vừa hoàn hồn, mặt gã cách móng vuốt Huyết thi chỉ có ba centimet, thậm chí còn nhìn rõ cả xương tay lộ ra trong lớp da tím sẫm thối rữa của chúng.

Gã cảm kích quay đầu nhìn Tiền Ngũ Thúc một cái.

Nhưng ba con Huyết thi dường như có chút bất an, không dám tiến vào trong động, ngay sau đó, một tiếng thét thê lương lại vang lên bên tai mọi người.

Sở Văn vội vàng lắc Trấn Hồn Linh lần nữa để đối kháng với âm thanh kia, tiếng thét trong tai mọi người nhỏ dần đi.

Sau giây phút trấn tĩnh, mọi người vội vàng bò dậy, nhưng lúc này ba con Huyết thi bị nữ quỷ kích thích đã phát điên, bất chấp tất cả lao vào trong động, trong nháy mắt đã đến trước mặt Trần Tuyệt, làm gã sợ vỡ mật.

May mà lúc này Tiểu Ca kịp thời ứng cứu, đối chọi một cú với con Huyết thi.

Trần Tuyệt cũng vội vàng bò dậy, hoảng loạn lùi lại phía sau.

Nhưng hai con Huyết thi còn lại cũng lập tức bao vây, trong hang động chật hẹp, Tiểu Ca phải chịu đựng ba con Huyết thi luân phiên công kích, có chút mệt mỏi chống đỡ.

Mỗi lần va chạm với Huyết thi đều mang lại lực phản chấn cực lớn, vảy kết trên tay và ngực Tiểu Ca bắt đầu nứt ra chảy máu.

Trong thạch đạo hẹp, mỗi đòn tấn công của Huyết thi Tiểu Ca đều buộc phải đỡ cứng.

Tiểu Ca vừa đánh vừa lùi, máu tươi từ vết thương liên tục nhỏ xuống đất, ba con Huyết thi vừa chạm phải máu Kỳ Lân của anh liền trở nên điên cuồng hơn.

Khi bị Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca chặn lại thế công, lưỡi đao chém vào da thịt Huyết thi, nhưng chúng không lùi mà tiến, hung tính đại phát, hai chân đạp mạnh xuống đất nhảy vọt lên, ép Tiểu Ca phải lùn người xuống, sau đó lăn lộn ra sau mới miễn cưỡng tránh được một đợt tấn công.

Chưa đợi Tiểu Ca đứng vững, con Huyết thi thứ hai đã lao tới.

Tiểu Ca vội vàng vung đao đỡ bằng hai tay, nhưng chỉ chặn được một cánh tay, cánh tay còn lại với móng vuốt dài cả tấc quào thẳng vào mặt anh.

May sao lúc này Sở Văn kịp thời chạy tới, Tử Ngọc Đao một kích kiến công, trực tiếp chém đứt cánh tay đang quào tới mặt Tiểu Ca.

Chưa đợi Sở Văn triệt để kết liễu con này thì lại có một con khác tập kích từ bên cạnh.

Thông đạo rộng hai mét, hai người đi song song có thể hơi chật, nhưng hai con Huyết thi gầy guộc không những đi lại thông suốt mà còn có thể lợi dụng kẽ hở để phối hợp với nhau.

Sở Văn đành phải chuyển công thành thủ, không gian chật hẹp không hạn chế được Huyết thi nhưng lại làm nhóm Sở Văn không thi triển được tay chân.

Đánh cứng đối cứng với Huyết thi, Sở Văn chẳng thấy có chút mỹ cảm nào, trừ khi có thể hoàn toàn nghiền ép.

Đúng rồi, không phải có quái dây leo sao, không phải sợ xanh lè sao, chuyện này... giao cho Tiểu Ca là được mà.

Sở Văn nghĩ thế liền ném cho Tiểu Ca một cái áo, đây là áo khoác

dự phòng trong túi của cậu, lúc này vừa vặn có thể che chắn cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhận lấy áo của Sở Văn, lập tức hiểu ý, mặc vào rồi kéo khóa lên, sau đó dây leo bắt đầu lan ra khắp nửa thân trên của anh.

Sở Văn thì tạm thời chống đỡ ba con Huyết thi phía trước, chờ đợi mỹ thiếu niên dây leo thay đồ biến hình.

Nhưng đám Bàn Tử thì nhìn với vẻ mặt ngơ ngác, Sở gia cứu Tiểu Ca xong không nói hai lời lại mặc áo cho cậu ta, cũng quá...

Chương 1048

tình cảm rồi chứ.

Nhưng họ phát hiện, Tiểu Ca mặc áo của Sở Văn vào lập tức trở nên dũng mãnh vô cùng, thay đổi hẳn thế yếu vừa rồi.

Hai người trong không gian chật hẹp đè ba con Huyết thi ra đánh tơi bời.

Sắc mặt Trần Tuyệt cũng hồng hào trở lại, thấy Sở Văn giúp mình báo thù, trong lòng phấn chấn hẳn lên.

Chỉ có Tiền Ngũ Thúc ở phía sau nhìn Trần Tuyệt với ánh mắt ái ngại, hôm nay xuống mộ, chuyện xui xẻo gì cũng rơi vào đầu tên này.

Thám hiểm mộ thì mặt đối mặt với Huyết thi, đi cuối hàng thì trúng hai cái tiêu độc, ở đại sảnh thì tụt quần tiêu chảy trước mặt mọi người, giờ lại suýt bị Huyết thi cào nát mặt.

Nghĩ đến vụ tiêu chảy của Trần Tuyệt, mặt Tiền Ngũ Thúc hơi biến đổi, có chút e dè nhìn đôi tay vừa nãy kéo quần lôi Trần Tuyệt vào...

Hy vọng là lúc đó gã tụt quần đủ nhanh.

Bên này Sở Văn và Tiểu Ca đã áp chế Huyết thi đến mức chúng mệt mỏi chống đỡ, nhưng lũ Huyết thi lúc này không biết vì sao lại trở nên hung bạo vô cùng.

Một con bị Sở Văn chém đứt nửa bàn tay nhưng vẫn không lùi nửa bước.

Bản thân Huyết thi đã không sợ chết, thương tổn bình thường không có tác dụng với chúng, chỉ cần chúng không ra khỏi dũng đạo thì có thể lấy sức chọi sức với Sở Văn.

Tuy rằng cục diện chắc chắn sẽ nghiêng về phía Sở Văn, nhưng kiểu cận chiến gần như vật lộn với ba con Huyết thi này sẽ tiêu hao thể lực rất lớn.

Hiện tại đành phải dùng một tấm Trấn Quỷ Phù thôi, Sở Văn bất đắc dĩ nghĩ.

Giờ mới vào mộ, bảo toàn chiến đấu lực là quan trọng nhất.

Đối thủ chính của cả nhóm cũng từ cương thi, cơ quan trong mộ chuyển thành nữ quỷ trong bóng tối, ai biết trong mộ huyệt phía sau còn có thứ gì.

Nghĩ vậy, Sở Văn gạt con Huyết thi trước mặt ra, lùi lại một bước, từ trong ngực móc ra một tấm Trấn Quỷ Phù, vỗ thẳng lên trán con Huyết thi bị đứt nửa bàn tay.

Con Huyết thi lập tức khựng lại tại chỗ.

Tiểu Ca thấy cơ hội liền bồi thêm một kiếm, trực tiếp chém bay đầu nó.

Trận chiến sau đó giải quyết rất nhanh, Sở Văn và Tiểu Ca mỗi người chém một con Huyết thi, ném xác ra khỏi dũng đạo.

Nhóm Sở Văn đi theo vào trong mộ, không ngoài dự đoán nhìn thấy ba cỗ quan tài đã mở nắp, trên đất có ba nắp quan tài, còn có hai món ngọc khí bị đập vỡ đè lên trên.

Trong đó, cỗ quan tài ở giữa cao hơn hai bên nửa thước, rõ ràng là người có địa vị cao nhất trong mộ thất này.

Ở giữa nắp quan tài có một con lợn ngọc bị đập vỡ, thời xưa thường dùng lợn ngọc nắm trong tay để thể hiện sự phú quý của chủ mộ, hiển nhiên, con lợn ngọc này đã bị rơi xuống và vỡ tan tành khi đám huyết thi phá quan tài chui ra.

Bàn Tử nhìn những mảnh ngọc vỡ vụn trên nắp quan tài, vẻ mặt đau đớn như bị ai cắt mất một miếng thịt, cứ như thể một triệu trong túi hắn vừa bị người ta cuỗm mất vậy.

Sở Văn thử thu lấy trấn mộ thú hình mặt người sừng hươu trên bệ đá, phát hiện không có cơ quan, bèn yên tâm dời mắt vào bên trong quan quách. "Trong mộ thất chắc không còn cơ quan nào đâu, tôi bắt đầu khui quan tài đây." Sở Văn cũng có chút sốt ruột, ba con huyết thi kia đã đập nát mất bốn năm món ngọc khí, hiện tại hắn và Tiểu Ca vẫn đang tay trắng.

Đương nhiên, mấy món đồ đồng không đáng tiền trước đó đều đã quẳng cho Bàn Tử và Trần Tuyệt rồi.

Khi đi đến gần quan tài, mọi người vẫn giữ một chút cảnh giác, nhưng đến khi không đợi được nữa, Bàn Tử lôi từ bên trong ra hai cái bầu rượu bằng ngọc, đám người liền không bình tĩnh nổi nữa.

Sau khi xác định đúng là không có cơ quan, cả đám chen chúc lên đào cổ vật, trừ Tiền Ngũ Thúc và Cảnh Chỉ Hành ra, bên cạnh một cái quan quách mà chen chúc đến hai người.

Thu hoạch lần này khá phong phú, một gian mộ thất có bồi táng phẩm trị giá hơn năm ngàn vạn, đây mới chỉ là mộ thất của hào thân thế gia thôi đấy.

Mộ thất đế vương tiếp theo càng khiến người ta thèm thuồng hơn, nhìn biểu cảm của Bàn Tử, giống như hận không thể lái xe tải vào trong mộ thất, cướp sạch sành sanh cả mộ đế vương lẫn hoàng hậu vậy.

Đồ bồi táng trong ba cỗ quan tài nhanh chóng bị nhóm sáu người của Sở Văn dọn sạch, ba lô của Bàn Tử và Trần Tuyệt đều nhét căng phồng.

Còn Sở Văn, hắn chỉ lấy vài món ngọc khí và kim khí chế tác tinh xảo, giá trị liên thành rồi dừng tay.

Hắn không quên lấy một đôi găng tay từ trong túi ra, lau sạch vết bẩn và táng khí bám trên đó rồi mới cất vào túi.

Sau khi nhóm Sở Văn vơ vét sạch sẽ mộ thất, sự hưng phấn của mọi người cũng dần nguội lại.

Tiếng hét chói tai của nữ quỷ vừa rồi, mỗi người đều nghe rõ mồn một.

Lúc này, Sở Văn cũng nói ra suy đoán của mình với mọi người. "Ý cậu là!

Chương 1049

Cơ quan và tống tử trong mộ Sở gia đều do một nữ quỷ khống chế?" Trần Tuyệt có chút hoảng thần.

Tuy hắn xuống đấu (vào hầm mộ) đặc biệt đen đủi, nhưng hắn biết rõ thực lực của Sở Văn, lại cộng thêm Tiểu Ca, về cơ bản không có bất kỳ tống tử nào có thể gây uy hiếp cho bọn họ.

Nhưng hiện tại đột nhiên lòi ra một nữ quỷ thông linh, có thể thao túng mộ huyệt, lần này khả năng là đen thật rồi.

Mọi người lúc này sắc mặt cũng ngưng trọng, chỉ có Tề Chỉ - một nhà đạo mộ học không có kinh nghiệm thực chiến là vẫn vô tâm vô phế, hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm của cục diện hiện tại.

Thậm chí hắn còn học theo giọng điệu của Bàn Tử, vỗ mông ngựa sư phụ mình.

Sở Văn nhìn biểu cảm của mọi người, trong lòng cân nhắc.

Các thành viên đã hiểu rõ nguy cơ chính của hành động lần này, nhưng lòng tin dường như không đủ.

Lòng tin trước đây đều xây dựng trên thực lực cường đại của hắn và Tiểu Ca, nhưng lần này, Sở Văn cũng không chắc thực lực của mình và Tiểu Ca có đủ để ứng phó rủi ro trong mộ huyệt hay không.

Sở Văn quyết định, lát nữa phải tìm cơ hội để bọn họ tự xây dựng sự tự tin, đặc biệt là Tề Chỉ.

Ai cũng nhìn ra được người trong đội ngũ này đều có sự chấp trứ thật lòng với nghề đạo mộ, có lẽ cũng chịu chút ảnh hưởng từ ông nội.

Sở Văn liếc nhìn Tề Chỉ một cái, tiếp theo, hắn có một ý tưởng,

nếu phát hiện một ngôi mộ không quá nguy hiểm, hắn và Tiểu Ca hoàn toàn có thể chia làm hai ngả, sau đó hội hợp tại sảnh trong.

Sở Văn gọi Tiểu Ca lại, lặng lẽ nói về ý định của mình. "Tôi thấy không vấn đề gì, Bàn Tử, tôi cảm giác một tháng sống an nhàn ở thành phố làm gan của hắn bé lại rồi, Trần Tuyệt lần này cũng bị dọa không nhẹ, kỳ thực lúc tôi mới quen hắn, thực lực không kém Tiền Ngũ Thúc đâu." Tiểu Ca cũng cảm thấy cách của Sở Văn không tồi, người trong đội ngũ xác thực cần ma luyện, nếu cứ ỷ lại mãi, sau này có khi ngay cả dũng khí chiến đấu với tống tử cũng không còn. "Đã vơ vét hết cổ vật ở đây rồi, vậy chúng ta xuất phát tới cửa đá tiếp theo đi." Sở Văn cảm giác độ khó của mộ huyệt hiện tại có lẽ không quá cao, dù sao trước đó có mấy thi thể cũng không biến thành tống tử.

Nếu đi sâu hơn nữa, quái vật gặp phải lúc đó có khả năng hoàn toàn không phải thứ mà nhóm Lương Sơn có thể chống đỡ.

Nói xong, Sở Văn cũng không trì hoãn nữa, hiện tại đã là đêm khuya, nếu không thường xuyên duy trì trạng thái hưng phấn cao độ, con người rất dễ rơi vào trạng thái mệt mỏi, Trấn Hồn Linh đối với người đang ngủ thì không có tác dụng gì đâu.

Sở Văn dừng lại trước lựa chọn giữa vị trí Đông Nam và Tây Nam, vốn dĩ hắn định chọn hướng Tây Nam, bởi vì xem trên bản đồ Tiền Ngũ Thúc đánh dấu trước đây, hướng Đông Nam dường như chính là hướng đi ra.

Sở Văn cũng không muốn đi về khu bình dân.

Nhưng khi đi đến giữa ngã rẽ để lựa chọn, không biết vì sao, cửa đường hướng Đông Nam dường như ẩn ẩn phát ra một loại cảm giác khiến hắn thấy quen thuộc.

Tiểu Ca lúc này cũng nhìn về phía cửa hướng Đông Nam, sau đó đối mắt với Sở Văn đang quay đầu lại, dường như đang nói: Đi bên

này. "Đằng mạn." Sở Văn hiểu ra loại cảm giác quen thuộc này đến từ đâu, Tiểu Ca cũng có cảm giác chắc là do trên người đang mặc áo giáp đằng mạn (dây leo). "Tôi đi cửa phụ hướng Đông Nam nhé, hiện tại mấy cửa hướng lớn đều có cơ quan, không biết có cần chìa khóa không." Sở Văn tùy tiện tìm một cái cớ. "Chìa khóa có khả năng ở trong cửa đá hướng Đông Nam, giống như khối lệnh bài tôi tìm được?" Tiền Ngũ Thúc phỏng đoán.

Thực ra mọi người có một nghi vấn, chủ nhân ngôi mộ rõ ràng muốn ẩn giấu ngôi mộ, tại sao ngay từ đầu lại để lại một chiếc chìa khóa chứ?

Nhưng mọi người nhanh chóng quẳng chuyện này ra sau đầu, bởi vì Tiểu Ca đã tiến vào trong dũng đạo (đường hầm) rồi.

Lần này Sở Văn đi ở cuối hàng, bởi vì hắn hiện tại rất muốn biết cảm giác truyền đến từ bên trong rốt cuộc có liên quan đến đằng mạn hay không.

Nếu có thể kiếm thêm được một thứ giống như vậy nữa, đối với chiến lực của hắn nghiễm nhiên là sự thăng tiến cực lớn.

Sở Văn vừa cảm ứng phương hướng của thứ đó, vừa thầm hỏi hệ thống trong lòng. "Loại cảm ứng này là sao, phía trước chẳng lẽ có một con sinh vật ngoài hành tinh nữa!" "Tích, hệ thống hiện tại mô phỏng năng lực cảm ứng sinh vật ngoài hành tinh từ quái đằng mạn, trước khi ký chủ hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh, bản hệ thống sẽ tiến vào trạng thái ngủ say." Cũng coi như cho không một cái máy dò quái đi, Sở Văn cũng chẳng để ý hệ thống ngủ hay không, đằng nào nó cũng ngủ hơn một tháng rồi.

Cả nhóm tiến về phía trước, Lương Sơn tiếp tục cảnh báo mọi người chỗ nào hoặc loại địa hình nào có khả năng xuất hiện cạm bẫy nhất.

Đi được chừng bốn năm mươi bước, đèn pin của Tiểu Ca đột nhiên chiếu ra một gương mặt nữ quỷ, đang lơ lửng ngay đơ cách mọi người chưa đến hai mươi mét.

Ngay lập tức, gạch đá phía trước đột nhiên sụp xuống, lộ ra một cái hố đen sâu không thấy đáy.

Cái hố đen ngòm hun hút, Tề Chỉ đi ở phía trước nhìn vào trong hố một cái, tức thì linh hồn như rơi xuống u minh, cả người cứ thế ngã thẳng vào cái động phía trước.

Từ góc độ của Trần Tuyệt ở phía sau nhìn lại, Tề Chỉ như bị hố đen hút thẳng vào.

May mắn thay, đồng tiền Ngũ Đế trước ngực Tề Chỉ nóng ran lên, kích cho Tề Chỉ rùng mình một cái, trong nháy mắt hồi hồn.

Tiểu Ca một tay túm lấy Tề Chỉ, đồng thời rút một con dao găm từ bắp chân ra, quệt một cái lên vết thương cũ, mạnh mẽ phóng về phía nữ quỷ.

Ngay cả Sở Văn cũng không nhịn được phải khen ngợi phản ứng của Tiểu Ca.

Chương 1050

Nhưng nữ quỷ kia giống như không có hình thể, khi dao găm của Tiểu Ca tiếp xúc với nữ quỷ, ngũ quan trên mặt nó đột nhiên vặn vẹo tạo thành lỗ hổng, chỉ nghe một tiếng kim loại va chạm vang lên, dao găm của Tiểu Ca cắm phập vào vách đá phía sau.

Sau khi tránh được đòn này, nữ quỷ lại biến về gương mặt quỷ dữ tợn lơ lửng giữa không trung như trước.

Bàn Tử cũng là người kinh qua không ít sóng to gió lớn, lúc này cũng bị nữ quỷ đột ngột xuất hiện dọa cho chết khiếp.

Sau khi hoàn hồn, hắn không khỏi cảm thấy có chút mất mặt, đành phải tìm lại chút thể diện trên miệng lưỡi. "Biết Bàn gia đây là ai không mà dám dọa ông?

Lão tử độc thân lâu năm, hiện tại tao ngay cả quỷ cũng không tha đâu biết chưa?

Nếu để tao bắt được thì cái mộ của mày tao phá nát!" Phát ngôn của gã trai tân khiến mọi người tạm thời thoát khỏi nỗi sợ hãi, Cảnh Chỉ Hành cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên, Trần Tuyệt càng trực tiếp bắt đầu hùa theo bên cạnh. "Thêm tôi một vé, thêm một vé!" "Được thôi, nếu muốn bồi tiếp ta, ta cũng sẽ đợi trong mộ, chìa khóa nằm ở thông đạo phía sau ta, ta chờ các người đến giày vò ta đấy nhé." Nữ quỷ dùng giọng nói âm sâm trống rỗng thốt ra câu nói đó, Bàn Tử cảm giác khi thanh âm truyền vào tai thậm chí còn kèm theo một trận gió âm, giống như đang thổi bên tai vậy.

Nữ quỷ nói xong thì cười lớn ha hả, tiếng cười sắc nhọn vang vọng trong dũng đạo.

Sở Văn vội vàng lấy Trấn Hồn Linh từ trong ngực ra, nhưng lúc

này tất cả dị thường đều biến mất, bao gồm cả hố đen trên mặt đất và nữ quỷ phía trước.

Bàn Tử cảm giác một trận gió âm phả vào má, sợ đến mức cả người nhảy dựng lên trong dũng đạo, có màn tiếp xúc thân mật với trần tường phía trên. "Bàn Tử, đúng là nhảy ba tấc cao nha, tiềm năng này mà không đi NBA thì phí tài quá." Trần Tuyệt lại nhịn không được bắt đầu châm chọc.

Bàn Tử vặn vẹo khuôn mặt tái nhợt, ngay tại chỗ định lao vào khô máu với Trần Tuyệt, cuối cùng được Sở Văn ngăn lại, nhưng lời nói phía sau của nữ quỷ cũng khiến hắn kinh hãi không nhẹ.

Con nữ quỷ này rõ ràng là một oán hồn, điều này có thể nhìn ra từ diện tướng của nó.

Nhưng kỳ lạ là nó lại sở hữu thần trí cao như vậy, gần như chẳng khác gì người bình thường ba hồn bảy vía đầy đủ.

Bàn Tử đè lên người Trần Tuyệt, quay đầu nói với Sở Văn: "Sở gia, không phải chúng ta thật sự muốn thám hiểm mộ quỷ chứ, theo tôi thấy, hay là chúng ta cầm đồ rồi chạy đi, mộ chủ nghe giọng giống một mụ đàn bà, không phải Võ Tắc Thiên đấy chứ!" "Ông có thể cứng rắn lên một chút được không, một con nữ quỷ đã dọa ông thành dạng này, thế lời vừa nãy đều là nói phét à?" Sở Văn vừa nói vừa chỉ chỉ Bàn Tử, lại chỉ chỉ bản thân: "Gan bé đi nhiều thế à?

Được rồi, nó có tác dụng đấy, nhưng tôi sẽ lùi bước sao?

Ông cảm thấy tôi đánh không lại một con nữ quỷ cỏn con?" Sở Văn hiếm khi lộ ra biểu tình thất vọng.

Bàn Tử nghe xong, vẻ úy kỵ thoái lui trên mặt biến thành tự tin và kiên định: "Sở gia, loại bùa trên người cậu còn không, cho tôi vài tấm, lát nữa tôi xung phong đi đầu cho." Bàn Tử và Sở Văn ở chung đã lâu,

liếc mắt cái là biết hắn đang diễn, nhưng cũng ý thức được, hiện tại bên cạnh Sở Văn tàng long ngọa hổ, không chừng ngày nào đó Trần Tuyệt nhất phi thiên, hắn sẽ thành kẻ lót đáy.

Không nâng cao chút thực lực thì sắp không lăn lộn nổi bên cạnh Sở Văn nữa rồi. "Được, trong này tôi còn tấm Tịch Tà Phù cuối cùng, hai tấm Trấn Quỷ Phù, đều cho ông đấy." Sở Văn nhìn thấy biểu tình kiên định của Bàn Tử, không khỏi bội phục, diễn xuất quá đạt rồi.

Sau khi nữ quỷ biến mất, trước mặt mọi người xuất hiện một ngã rẽ.

Tại vị trí nữ quỷ vừa đứng, bên phải xuất hiện một con đường khác, Sở Văn ẩn ẩn cảm giác, trong con đường đó có sinh vật ngoài hành tinh hắn muốn tìm. "Bàn Tử, tiếp theo là lúc chứng minh năng lực, tôi có một nhiệm vụ muốn giao cho ông." Sở Văn đột nhiên gọi Bàn Tử lại, vẻ mặt nghiêm túc nói. "Không vấn đề, chuyện Sở gia giao cho tôi, bảo đảm hoàn thành." Bàn Tử bị cảm giác hạnh phúc do mấy lá bùa mang lại làm mụ mẫm đầu óc, cũng không nghĩ ngợi gì đã đáp ứng. "Tốt, ở đây có hai con đường, nhưng tôi cảm giác con đường bên phải có khí tức của nữ quỷ kia, cho nên tôi cần ông..." "Sở gia, không thể như thế được, tôi không rời cậu đâu." Sở Văn chưa nói xong đã bị Bàn Tử cắt ngang. "Nghe tôi nói, con đường kia quá nguy hiểm, tôi và Tiểu Ca sẽ đi thám thính, ông chỉ cần giúp tôi lấy chìa khóa ở con đường phía trước là được." Sở Văn hiện trường biểu diễn nói hươu nói vượn.

Tiếp đó, Sở Văn lại nói rõ kế hoạch cho những người khác, "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta xuất phát ngay bây giờ." Nói xong, Sở Văn và Tiểu Ca chui vào dũng đạo bên phải.

Con đường Sở Văn đi cũng có hai ba cái ám khí cơ quan, nhưng với thân thủ của Tiểu Ca và Sở Văn, mấy thứ này thậm chí chẳng làm

họ rụng một cọng lông.

Theo hai người tiến sâu vào, cảm giác của Sở Văn cũng càng lúc càng mãnh liệt, đằng mạn trước ngực càng thêm xao động bất an.

Đợi đến khi Sở Văn đi tới trước một cánh cửa đá, hắn cơ bản khẳng định, thứ muốn tìm đang ở phía sau.

Sở Văn ôm sự chờ mong, cẩn thận từng li từng tí đẩy cánh cửa đá ra, lại dùng đèn pin chiếu vào trong. "Bảo bối!

Quan quách!

Chúc đài!

Hố... hố to?" Sinh vật ngoài hành tinh đâu rồi?

Chương 1051

Sở Văn có chút sờ không được đầu óc.

Nếu vừa mở cửa mà cho tôi một người ngoài hành tinh đầu bọ ngựa, da trắng, mắt to như trứng gà thì tôi cũng nhận, dù sao không chừng còn đáng giá hơn cả đống bồi táng phẩm của ngôi mộ này.

Nhưng một cái hố to thì không thể chấp nhận được a.

Trong hố to toàn là cát, không phải định bắt tôi nhảy xa đấy chứ!

Sở Văn nhịn không được thầm oán tháo trong lòng. "Sở Văn, cái thứ đó liệu có sống trong cát không?" Tiểu Ca đoán. "Hết cách rồi, vậy thì đào thôi." Sở Văn vừa nói vừa lấy xẻng Lạc Dương mang theo bên người ra.

Thế là Sở Văn và Tiểu Ca cầm xẻng đào khí thế ngất trời trong hố cát.

Sở Văn cũng mặc kệ nhiều như vậy, để tiết kiệm thời gian, đào xong cát thì hất thẳng ra phía sau, cũng chẳng thèm nhìn.

Sở Văn vừa đào chưa được hai phút, Tiểu Ca mở miệng: "Có nghe thấy tiếng bước chân không?" "Đừng nháo, tôi đều đang đào cát, một bước cũng không động, đâu ra tiếng bước chân." Sở Văn tưởng y đang kể chuyện kinh dị.

Từ từ, Sở Văn cũng nghe thấy, cát Sở Văn hất ra sau dường như đập vào một bức tường, không hề phát ra tiếng rơi xuống đất.

Sở Văn quay đầu nhìn lại, phía sau không biết từ lúc nào đã lòi ra một con tống tử. "Tiểu Ca, tống tử, quản hay không quản?" Sở Văn trêu chọc Tiểu Ca.

Thân thủ hai người bọn họ, đối phó ba con huyết thi còn dư dả,

tiền đề là đừng bị chặn đường, giống như trước đó bị chặn trong dũng đạo, thân thủ tốt đến mấy cũng thành công cốc.

Nhưng chỉ một con tống tử bình thường, Sở Văn không những không quản, còn định bắt làm cu li.

Tiểu Ca cũng xoay người, nhìn thấy trên quan tài gỗ có một đống cát. "Không phải cát làm nó thức giấc đấy chứ?

Chắc người ta cũng không muốn ra đâu, đây là 'gài bẫy bắt người' à?" Tiểu Ca chỉ có ở trước mặt Sở Văn mới có thể không chuyện gì không nói, ngay cả "gài bẫy bắt người" cũng thốt ra được.

Tiếp đó Tiểu Ca phát hiện, con tống tử kia hình như đều không hướng về phía bọn họ, mà liều mạng rũ cát trên người xuống. "Đường đường là một con tống tử mà lại sợ cát sao, chẳng lẽ mắc bệnh sạch sẽ?" Tiểu Ca lại trêu chọc.

Đột nhiên, Sở Văn ném cái xẻng sang bên cạnh, vội vàng bò ra khỏi hố cát. "Không phải cát bình thường, là sinh vật!" "Sinh vật!" Tiểu Ca cũng mau chóng vứt xẻng, nhảy ra khỏi hố cát, "Thảo nào trong một ngôi mộ lại vô duyên vô cớ xuất hiện một đống cát." Tiếp đó sự chú ý của họ bị buộc chuyển hướng sang con tống tử kia.

Cát trên người con tống tử đột nhiên rào rào chuyển động, như một cái xẻng cát, lôi con tống tử vào trong hố cát.

Sau đó hố cát dần dần nhô lên, chẳng mấy chốc đã thôn phệ con tống tử.

Từ đầu đến cuối, con tống tử kia đều không hề phản kháng!

Tiếp đó, đống cát nhô lên chiếu theo dáng dấp của con tống tử vừa rồi, dũng động một hồi, chẳng mấy chốc, một con tống tử cát đã đứng dậy.

Một màn này khiến Sở Văn và Tiểu Ca tê cả da đầu.

Không phải Sở Văn cảm thấy con tống tử này lợi hại bao nhiêu, nhưng ngặt nỗi con tống tử này làm bằng cát a.

Vốn dĩ tống tử chỉ có một yếu hại là đầu, bây giờ thì hay rồi, không có yếu hại, có thể trọng tổ, thế chẳng phải vô địch sao. "Tiểu Ca, tống tử cát này vô địch rồi, mộ này 'tiện' thật." Tiểu Ca nuốt nước miếng biểu thị đồng ý, "Tôi thử xem có đánh được không đã." Lúc này, Sở Văn điên cuồng hô hoán hệ thống trong đầu, nhưng hệ thống tịnh không có bất kỳ hồi ứng nào. "Trọng tổ, chẳng lẽ phải giống như đánh đằng mạn, làm suy yếu trước?" Sở Văn nói, "Đúng rồi, bản vá vũ khí tối thượng mà." "Tìm xem thứ này có điểm yếu gì không." Sở Văn nhắc nhở. "Cát thì có điểm yếu gì, Sở gia, cậu đang trêu tôi à." Tiểu Ca có chút sờ không được đầu óc. "Vậy đừng quản nữa, đánh trước đã." Xem ra độ ăn ý giữa Tiểu Ca và hắn vẫn chưa đủ a, Sở Văn nghĩ.

Nếu để Bàn Tử biết ý nghĩ này, chắc chắn sẽ phun tào: "Muốn ăn ý hơn thì đừng có kết hôn!" Sở Văn và Tiểu Ca nhanh chóng giao chiến với tống tử cát, phát hiện con tống tử cát phục khắc này chiến lực cũng không chênh lệch tống tử thường là bao, bởi vì chưa được hai hiệp, Sở Văn đã canh chuẩn thời cơ, chém xuống đầu con tống tử cát.

Nhưng mà chiến đấu vẫn tiếp tục, bởi vì tay và chân của nó vẫn còn.

Cát trên người nó vẫn luôn lưu động, chẳng mấy chốc đã bổ sung lại cái đầu bị mất.

Sau đó tay và chân đều bị chém, rồi bị chém nát vụn...

Chương 1052

Nhưng cát có thể trọng tổ, không phải tổ lại từng cái một, mà là tổ lại từng đợt một.

Chẳng mấy chốc, từ trong hố cát nhảy ra mười con tống tử cát y hệt nhau.

Sở Văn lúc ấy bắt đầu đau đầu rồi, đánh nát một con tống tử cát thì đơn giản, nhưng đánh nát mười con, tay mỏi lắm a.

Có biện pháp nào có thể tiêu hao không, Sở Văn cảm thấy mình sẽ bị mệt chết trước. "Tiểu Ca, có phát hiện đống cát này có điểm yếu gì không?" Sở Văn cảm thấy cần phải nghĩ cách.

Nhớ lại cách đấu với đằng mạn lúc trước, Sở Văn linh quang nhất thiểm, "Tiểu Ca, hoặc là cậu xem xem có những hạt cát nào sau khi bị chúng ta đánh tan thì không quay về được nữa không?" "???

Tối om thế này cậu bảo tôi đi soi cát á?" Tiểu Ca cảm thấy lời nói của Sở Văn càng lúc càng không bình thường.

Nhưng đó cũng là một tư duy, nếu đánh nhiều lần, chẳng phải có thể phát hiện ra sao? "Cứ chém nhiều lần trước đã, rồi tính." Tiểu Ca vẫn xông lên, tiếp tục giao chiến với đám tống tử vừa thành hình.

Đã Tiểu Ca hiểu ý mình, Sở Văn cũng không nói nhảm nữa, xách đao chém tới.

Khi chiến đấu được hơn sáu mươi hiệp, mười con tống tử cát toàn bộ bị Sở Văn và Tiểu Ca đánh nát, trên mặt đất cũng theo đó phủ lên một lớp cát mịn. "Có hiệu quả." Tiểu Ca nói. "Hơi ít." Sở Văn thầm kêu, thế này mà cũng gọi là hiệu quả?

Cả cái đáy hố to còn chưa thấy đâu, trong đó trời mới biết có bao

nhiêu cát.

Xem ra một lát nữa mình phải thi xem ai "lâu" hơn với Tiểu Ca rồi, đây có khả năng là chuyện áp đảo đối phương cả đời đấy.

Sở Văn dùng phần thưởng dụ người như vậy để tự khích lệ.

Sau đó Sở Văn cũng không nói một lời, dùng phương thức tiết kiệm thể lực nhất đối phó với tống tử cát. ...

Bàn Tử sau khi thực sự ý thức được Sở Văn và Tiểu Ca đều không có ở đây, cảm giác có chút hoảng thần.

Hắn cứ cảm giác ánh mắt Trần Tuyệt nhìn mình có vấn đề, giống như tín hiệu "có giỏi thì ra về đừng chạy" vậy.

Trần Tuyệt đi theo sau Bàn Tử, cũng thầm thắc thỏm, cứ cảm thấy Bàn Tử đi trước không có ý tốt.

Cứ thỉnh thoảng lại liếc nhìn một cái, giống như đang nói: Hiện tại Sở Văn và Tiểu Ca đều không có ở đây, tao ngả bài rồi...

Tề Chỉ đi cuối cùng đội ngũ, nhìn cái dáng vẻ ba bước lại ngoảnh đầu một lần của hai người kia, có chút giống nam chính và nam chính trong tệp tài liệu máy tính của em gái hắn.

Sáu người nhóm Lương Sơn nhanh chóng đi hết một con dũng đạo, trên đường đi cũng không chạm phải bất kỳ cơ quan nào.

Cuối con dũng đạo này lại xuất hiện một ngã rẽ, Lương Sơn dùng đèn pin chiếu tới, cuối dũng đạo là một cánh cửa đá. "Trong khoảng cách ba mươi bước tới cửa đá, có khả năng trên đường sẽ ám tàng một số cơ quan." Lương Sơn nhắc nhở.

Trong vòng ba mươi bước thì tên bắn, ám khí là dễ trúng mục tiêu nhất, hiện tại trong đội ngũ lại không có sự tồn tại thính lực siêu quần như Sở Văn.

Nhưng sáu người vừa nghe Lương Sơn phân tích vừa đi, đi thẳng đến hết đường cũng không kích hoạt một cái cạm bẫy nào.

Thậm chí một mạch đi qua khiến mọi người cảm giác đây là một mộ thất đúng quy củ.

Nhưng sau khi vào trong, mọi người không còn thấy thế nữa.

Lương Sơn đi tới trước cửa đá, chậm rãi đẩy cánh cửa ra.

Nhìn thoáng qua, gian mộ thất này và mộ thất trước đó tịnh không có gì khác biệt, vẫn là hai cỗ quan tài, hai ngọn nến, có bốn con trấn mộ thú bày biện chỉnh tề.

Đèn nến đã sớm tắt ngấm, bích họa bốn phía đều ghi chép một số cảnh sinh hoạt tửu quán chợ búa của bình dân. "Chỉ có hai cỗ quan tài, xem ra Bàn gia ta không hoạt động được chân tay rồi." Bàn Tử chú ý tới số lượng quan tài trong đó, thở phào nhẹ nhõm.

Những người khác đều bĩu môi khinh bỉ một cái, tiếp đó, cả bọn tiến vào mộ thất.

Vừa mới vào mộ thất, Lương Sơn cẩn thận theo quán tính đánh giá dưới đất và tường vách bốn phía, ví dụ như ám khí cơ quan, lỗ hổng, cạm bẫy khe gạch các loại. "Tôi nói này Lương Sơn, chúng ta mau chóng tìm chìa khóa rồi mau chóng hội hợp với Sở Văn đi, chỗ này sao có cơ quan được, rõ ràng là con nữ quỷ kia sợ Bàn Tử rồi mới vội vàng dỡ bỏ cơ quan nhường đường cho chúng ta đi đấy." Cái miệng của Trần Tuyệt lại không thành thật.

Chương 1053

Bàn Tử vừa nghe, không vui, Trần Tuyệt dọc đường cứ dìm hàng hắn, không khéo sẽ uy hiếp đến địa vị của hắn trong lòng Sở Văn.

Thế là Bàn Tử mang theo một bụng lời lẽ định đốp chát lại Trần Tuyệt quay đầu lại. "A!" Bàn Tử bỗng nhiên hét lớn một tiếng, hai tay mạnh mẽ túm lấy cổ áo Trần Tuyệt, ngay sau đó một tiếng vật nặng rơi xuống đất trầm đục vang lên từ cửa vào.

Chính là loại cạm bẫy huyền quan (quan tài treo) xuất hiện khi nhóm Sở Văn lần đầu thám hiểm nội thất, nhưng lần này không chỉ có một cỗ huyền quan.

Nhóm Lương Sơn nghe thấy tiếng hét lớn của Bàn Tử xong nhanh chóng xoay người, sau đó bá sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Ba cỗ huyền quan từ trên đỉnh mộ thất rơi xuống ngay cửa ra vào, trực tiếp bịt kín lối ra của mộ thất, tất cả chỉ xảy ra trong chưa đầy hai mươi giây từ khi đẩy cửa đá.

Tuy Tề Chỉ đi ở cuối đội ngũ, nhưng cũng theo Bàn Tử vào trong.

Bởi vì sau khi nhìn thấy những bích họa và văn vật kia, nhà đạo mộ học này đã không kịp chờ đợi muốn thám hiểm câu chuyện bên trong rồi.

Bàn Tử mắt thấy một nhóm sáu người bị nhốt trong cái mộ thất này, Sở Văn thì không thể nào kịp thời quay lại chi viện. "Mọi người lấy hết bùa Sở Văn phát ra, ba người phòng thủ phía sau, ba người phòng thủ phía trước." Bàn Tử lần này thật sự nghiêm túc rồi, bình thường toàn gọi Sở gia Sở gia, lần này Bàn Tử lại gọi thẳng tên Sở Văn.

Khi mấy người đều tự lưng vào lưng làm tốt chuẩn bị chiến đấu, đều không phát hiện thì ra bọn họ có thể phối hợp nhanh đến thế.

Ngay sau đó, năm cỗ quan tài toàn bộ mở ra, năm con huyết thi cũng từ trong quan quách của mình bò ra ngoài.

Rất nhanh, sáu người nhóm Bàn Tử bị bao vây.

Tiền Ngũ Thúc và Tề Chỉ đối mặt với hai con từ trong huyền quan, Trần Tuyệt, Lương Sơn đối mặt với một con, Bàn Tử và Cảnh Chỉ Hành hai người cũng đối mặt với một con.

Năm con huyết thi nhanh chóng kịch chiến với mọi người, bất quá, sự mẫn tiệp và khí lực của huyết thi đều không phải thứ tống tử bình thường có thể so sánh.

Nhóm người vốn trường kỳ ỷ lại vào Sở Văn đối mặt với huyết thi không có bao nhiêu kinh nghiệm, mỗi lần đỡ đòn công kích của huyết thi, mọi người đều khổ không tả xiết.

Lúc này mọi người mới ý thức được bình thường Sở Văn và Tiểu Ca động một chút là đè huyết thi ra mà "ngược" biến thái đến mức nào. "Không thể đỡ đòn công thế của huyết thi, phải coi tay của nó như đao, công kích của nó tuy rằng tấn mãnh, nhưng trong lúc công kích khớp xương sẽ không biến thông đâu," Trần Tuyệt trước đó biểu hiện không quá chói sáng lúc này đối đầu với huyết thi lại bất ngờ càng thêm thuận buồm xuôi gió, lên tiếng nhắc nhở mọi người kỹ xảo chiến đấu.

Nhưng bên phía Bàn Tử và Cảnh Chỉ Hành, hai người đối đầu với một con huyết thi, đều hiểm tượng hoàn sinh.

Vốn dĩ Cảnh Chỉ Hành không am hiểu chiến đấu, lúc đầu đã ăn một thiệt thòi từ huyết thi, chấn đến mức trường đao trong tay suýt tuột ra, Bàn Tử lúc đầu không đánh ở phía trước đỡ đòn, nhưng không

ngờ Cảnh Chỉ Hành bại lui nhanh như vậy, đành phải cứng rắn đón đỡ.

Ngay từ đầu đã không phối hợp tốt, dẫn đến hai người bị một con huyết thi áp chế.

Trần Tuyệt nếu không phải đang lưng tựa lưng với Bàn Tử, phỏng chừng sẽ phun tào: "Hai người đánh một mà bị ép đường, có biết chơi không vậy." Trần Tuyệt không chỉ đang dạy Tề Chỉ, cả gian mộ thất đều nghe thấy thanh âm của hắn, Bàn Tử và Tề Chỉ cũng nắm bắt chiến cơ càng lúc càng tốt, thực lực của nhóm sáu người đều đang dần tăng lên trong thực chiến.

Lần này mọi người đánh giằng co khoảng mười phút, rốt cuộc bên phía Tiền Ngũ Thúc dẫn đầu lấy được ưu thế, chém đứt một cánh tay phải của huyết thi, ngay sau đó giải quyết luôn con huyết thi này.

Kết quả phía sau hiển nhiên dễ thấy, bên phía Trần Tuyệt vừa dạy vừa đánh, càng đánh càng hăng.

Tuy rằng không có thành quả thực tế, nhưng hai người đều chưa thấy nét mệt mỏi, thế là mọi người yên tâm đi giúp Lương Sơn đang dần lực bất tòng tâm trước.

Sau khi giải quyết xong năm con huyết thi, Trần Tuyệt cuối cùng cũng không banh được nữa, trực tiếp dựa vào tường mộ thất đặt mông ngồi xuống.

Bàn Tử cũng mệt thấu, ngồi xuống bên cạnh Trần Tuyệt.

Hai người hiếm khi không nói chuyện, cũng không đi theo Lương Sơn và Tiền Ngũ Thúc lật xem cổ vật, chỉ dựa vào tường thở hổn hển.

Chủ yếu là lần này cũng thật sự không có đồ gì đáng giá, ba cỗ huyền quan, dứt khoát ngay cả bồi táng phẩm cũng không có, chỉ một

tấm vải liệm đã hủ lạn triệt để.

Trong hai cỗ quan quách bên trong, mọi người cũng chỉ tìm ra một lượng nhỏ ngọc khí, đại đa số đều là đồ đồng xanh, điêu khắc gỗ các loại.

Lương Sơn lại tìm ra một tấm lệnh bài bằng đồng thau từ bên trong, bên trên dùng chữ triện viết: Thượng Phủ Quả Nghị Đô Úy, mặt sau thì đơn độc một chữ to: LỆNH. "Thượng Phủ Quả Nghị Đô Úy ở thời cổ đại là một quan chức tòng ngũ phẩm, cũng là quan có thể tham dự quyết sách quân sự." Tề Chỉ nói ra thông tin mình biết. "Xem ra đây là chìa khóa mở mấy cánh cửa đá còn lại rồi, chúng ta mau chóng đi hội hợp với Sở Văn thôi." Lương Sơn đề nghị.

Mọi người không lập tức động thân, tu chỉnh tại chỗ khoảng năm phút, Lương Sơn cũng không ý kiến.

Lúc này cách lúc tám người chia tay đã được hơn ba mươi phút, có năm phút thời gian nghỉ ngơi, trạng thái của mọi người cũng coi như không quá tệ.

Sau khi dời quan tài chặn ở cửa ra, mọi người bắt đầu quay lại theo đường cũ, tịnh không dừng ở ngã ba kia, mà chờ đợi trong sảnh tượng đá đã hẹn trước khi chia tay.

Nhóm sáu người đeo mặt nạ phòng độc trong sảnh, chống lại mùi khó ngửi, Lương Sơn thì nghiêm túc nghiên cứu tấm lệnh bài kia.

Chương 1054

Bởi vì cũng không biết tấm lệnh bài này mở cánh cửa nào.

Tuy rằng lỗ cơ quan trên ba mặt cửa đá có lớn có nhỏ, nhưng tấm lệnh bài này còn nhỏ hơn, cửa nào cũng có thể nhét vào được, cho nên Lương Sơn cũng không thể không đối chiếu nghiên cứu từng lỗ hổng một. ...

Sở Văn và Tiểu Ca đánh nhau trong mộ thất hơn nửa giờ, cả mộ thất đều phủ một lớp cát dày.

Sở Văn cũng không nhớ đã đánh nát bao nhiêu con tống tử cát như vậy, chỉ cảm thấy mấy thứ này phảng phất như vô cùng vô tận.

Khi Sở Văn một lần nữa đánh tới miệng hố cát, hắn phát hiện con tống tử bị hố cát nuốt chửng đã lộ ra, bề mặt bao phủ một lớp cát mịn.

Chẳng mấy chốc, những hạt cát đó từ trên người tống tử dời sang khoảng đất trống bên cạnh, một cái khuôn mẫu tống tử rỗng ruột hiện ra, sau đó lập tức có cát từ dưới trào lên, lấp đầy thân thể "khuôn mẫu" này, không lâu sau, một con tống tử cát đã chế tác hoàn thành.

Sau đó lớp cát bề mặt lại từ trên tống tử cát bong ra, tiếp tục sao chép tống tử.

Sở Văn biểu tình phức tạp nhìn tất cả, cảm giác vừa rồi thi sức bền với Tiểu Ca thật xuẩn bạo rồi.

Bản thể sinh vật ngoài hành tinh này cư nhiên chỉ có chút xíu cát đó, uổng công Sở Văn cứ tưởng cả cái hố cát mới là bản thể của nó, hòng đánh tiêu hao với nó.

Nếu không phải Sở Văn tò mò, chạy tới bên miệng hố nhìn xem,

phỏng chừng tiếp theo sẽ bị mệt chết mà không biết tình hình.

Sở Văn theo đó cũng không do dự, trực tiếp chém một đao vào con tống tử kia trước, thuận thế giải quyết luôn con tống tử trong hố cát.

Tiếp đó Sở Văn có chút hối hận rồi, khối cát kia thấy không có thứ để sao chép nữa, trực tiếp đuổi theo Sở Văn.

Sở Văn cũng hoảng a, hắn không muốn bị cát trùm lên toàn thân rồi mang đi đâu, bèn vội vàng lùi lại, nhưng dù sao cát cũng dùng bay nha, Sở Văn chưa chạy được hai bước đã bị cát tóm được, tiếp đó toàn thân Sở Văn bị cát bao phủ, cả người thành một cái tượng cát.

Tiểu Ca cũng vội vàng chạy tới, nhưng lại không có năng lực ngăn cản, đằng mạn trên người cảm ứng được Sở Văn gặp nguy cơ, chủ động quấn lên thân thể Sở Văn, xua đuổi cát trên người hắn.

Nhưng cát dường như cũng đã hoàn thành sao chép, một cái mô hình Sở Văn bay lên phía trên hố cát, phần rỗng ruột dần dần được cát lấp đầy, một tượng cát Sở Văn xuất hiện.

Nhưng lần này cát tịnh không tách khỏi tượng cát, mà tụ thành một khối cầu, khảm vào ngực tượng cát.

Dường như biết không còn thứ gì để sao chép nữa, nó quyết định tọa trấn tượng cát, tăng cường năng lực của bản thân. "Tượng cát Sở Văn!" Tiểu Ca không nhịn được, chỉ vào tượng cát "Sở Văn" phía trước nói một câu. (Chú thích: "Sa điêu" vừa là tượng cát vừa là tiếng lóng chỉ kẻ ngốc).

Sở Văn sắc mặt bất thiện quay đầu nhìn Tiểu Ca một cái, lại quay đầu trừng mắt nhìn tượng cát kia, rõ ràng là tạo hình siêu nhân, sao lại bảo là tượng cát (kẻ ngốc), bất quá Sở Văn hiện tại trong lòng cũng có một đống thần thú chạy qua.

Đánh hay không đánh lại tượng cát này, không đơn giản là vấn đề

chiến lực nữa, mà còn thiệp cập đến danh dự của hắn.

Hắn không kịp chờ đợi muốn đánh nát thứ này.

Đợi đằng mạn hoàn toàn bám vào thân thể, Sở Văn cũng lập tức lao về phía tượng cát. "Tiểu Ca đừng nhúng tay, hôm nay tôi phải làm thịt đống cát vụn này, cho nó biết, tự tiện dùng chân dung người khác là phạm pháp đấy." Thực ra trong lòng hắn nghĩ là, đợi thu phục được đống cát này, người đầu tiên hắn biến thành tượng cát chính là Tiểu Ca.

Theo việc không ngừng giao thủ với tượng cát, Sở Văn cảm giác càng lúc càng phiền toái, tượng cát trước mặt không chỉ sao chép thân hình Sở Văn, thậm chí sức mạnh và sự mẫn tiệp đều không kém Sở Văn bao nhiêu.

Sở Văn xách Hắc Ngọc Đao chém về phía tượng cát, đối phương cũng có một thanh ngọc đao làm bằng cát, độ cứng không nhỏ hơn Sở Văn bao nhiêu.

Sở Văn giá khai công kích của đối phương chém xuống hạ bàn, tượng cát ăn một đòn xong cũng bắt chước làm theo.

Sở Văn trước đó chém mấy đao lên người tượng cát, nhưng thân thể làm bằng cát, rất nhanh đã dũ hợp, đồng thời trong lúc Sở Văn đút chiêu, nó cũng học được luôn.

Chẳng mấy chốc, tượng cát Sở Văn đã có thể đánh ngang tay với Sở Văn.

Tiểu Ca đứng bên cạnh nhìn, thậm chí ẩn ẩn... thậm chí nhìn Sở Văn bị ép phải mặc vào đằng mạn màu xanh lục, trong lòng có loại khoái cảm báo thù.

Kỳ thực Tiểu Ca cũng nhìn ra ưu nhược của hai bên: Sở Văn trừ phần đầu, nửa thân trên có đằng mạn bao phủ, cơ bản là vô địch,

tượng cát căn bản không có cách đánh chuyên vào yếu hại.

Tượng cát thì vô hạn tái sinh, thể lực vô hạn, cho nên so về sức bền thì chiếm ưu.

Sở Văn lúc này hoàn toàn cảm giác như đang đánh nhau với một bản thân khác, một bản thân khác đang bật hack bất tử khóa máu!

Sở Văn hiện tại mới cảm giác mình cường đại đến mức nào, trận chiến này chưa đánh được mấy phút, Sở Văn đã thấy mệt như hồi nãy đánh nát hơn một trăm con tống tử cát. "Bình thường cậy vào võ lực cường hãn, chiêu thức nào cũng có thể phá phòng, dẫn đến năng lực phòng thủ tương đối yếu, mấy lần đều bị tượng cát chém trúng người rồi, nếu không phải mặc một thân xanh lè này, hai đao kia cũng đủ nếm mùi rồi." Trong lòng, Sở Văn cảm giác lần này thu hoạch lớn.

Chương 1055

Tuy rằng Sở Văn không ngừng có thể phá phòng, không ngừng tiến hành mãnh công, nhưng mấy lần công kích đều không mảy may có hiệu quả.

Đặc biệt là viên cầu bản thể bằng cát kia, tuy làm bằng cát, nhưng tử ngọc đao của Sở Văn chém lên đó, không những nó hào phát vô thương, còn chấn cho hổ khẩu hắn tê rần.

Tiếp đó Sở Văn lại tóm được cơ hội chém bay đầu nó một lần, nhưng không lâu sau lại mọc ra, không có đầu đối với nó dường như ảnh hưởng không lớn, vẫn cứ vung đao tấn công Sở Văn như thường.

Cảm giác quái dị khi tự tay chém đầu mình cũng khiến Sở Văn thấy rờn rợn, những trận chiến tiếp theo, Sở Văn đều cố gắng chém vào tay phải cầm đao.

Sau một hồi quần thảo, Sở Văn lại chém rụng tay phải của tượng cát, bất quá một kích này y nguyên không hiệu quả, tay phải bị chém rơi rất nhanh khắc phục trọng lực trái đất mà nối lại.

Sở Văn cảm giác bị làm cho có chút sụp đổ. "Chẳng lẽ không có điểm yếu sao?" Sở Văn biết lúc này cần phải bình tĩnh lại, hồi ức lại quá trình thu phục quái đẳng mạn.

Hệ thống nói muốn thu phục sinh vật ngoài hành tinh cần phải làm suy yếu nó thành một khối cầu, sau đó có thể trực tiếp dùng bình nang (capsule) đóng gói lại.

Thế là Sở Văn lấy ra một cái bình nang, thử xem có thể trực tiếp lôi nó từ ngực tượng cát vào không.

Sở Văn vừa lấy bình nang ra, tượng cát liền biểu hiện ra động tác

thoái lui, lúc Sở Văn tới gần, thậm chí nó còn nhảy vào trong hố cát.

Muốn chạy, Sở Văn sao có thể đáp ứng, đang nghĩ thứ này có thể giúp mình tăng cường thực lực đây.

Hiện tại xem ra năng lực của thứ này đích xác biến thái, chỉ cần có cát, ai cũng có thể sao chép, chiến lực có thể năm ăn năm thua.

Thế là Sở Văn nghĩ vậy, lập tức đuổi theo, tay phải xách đao chém về phía tượng cát, tượng cát đầu cũng không ngoảnh lại, trực tiếp bị Sở Văn chém một đao ngang lưng, đánh nát bấy.

Khối cầu cát bản thể cũng rơi xuống.

Lúc này tượng cát dường như hoàn toàn hoảng thần, cũng không biết chống đỡ.

Nhưng mắt thấy khối cầu cát sắp rơi lại vào trong hố, Sở Văn cũng bắt đầu cuống lên, chỉ cần để nó tản ra trong cát, vậy thì muốn tìm ra nó chẳng khác nào mò nước ngọt trong biển, khó vô cùng.

Sở Văn trong lúc tình thế cấp bách, trực tiếp mở nang ra, ném thẳng vào khối cầu cát... "Tích, bắt giữ Tinh Sa thành công, tiến độ nhiệm vụ 2/3, tự động thưởng mãn độ thân mật, lần này bắt giữ thành công thưởng cho ký chủ bản đồ di tích ngoài hành tinh, bên trong có manh mối về sinh vật ngoài hành tinh cuối cùng." "Bản đồ di tích ngoài hành tinh, không phải là ở ngoài vũ trụ đấy chứ." Sở Văn ý niệm vừa động, trong đầu theo đó hiện ra một tấm bản đồ. "Tam giác quỷ Bermuda!" Sở Văn liếc mắt một cái đã nhận ra tên địa phương này.

Hết cách rồi, địa phương này thực sự quá nổi tiếng, phàm là nhà thám hiểm có chút mộng mơ nào cũng muốn tới đó đi một vòng.

Thì ra nơi đó có một cái di tích ngoài hành tinh, thảo nào có nhiều máy bay, tàu thuyền mất tích ở gần đó như vậy.

Nhưng trước mắt phải xử lý tốt sự tình ở đây đã, một ngôi mộ

thời Đường lớn như vậy, đối với một ông chủ tiệm đồ cổ, dụ hoặc cũng là trí mạng.

Thu lại tâm tư, Sở Văn chuyển ánh mắt sang Tinh Sa vừa mới thu phục.

Cũng giống như quái đẳng mạn, Tinh Sa cũng truyền đối tín hiệu thân cận với hắn, đồng thời dường như có thể đối với nó tiến hành càng nhiều mệnh lệnh, thế là Sở Văn tâm niệm vừa động, nhặt nang từ bên hố cát về, không đợi Tiểu Ca đầy mặt hiếu kỳ mở miệng đặt câu hỏi, hưng phấn chạy tới chỗ Tiểu Ca: "Tiểu Ca, lần này tôi vô địch rồi, thứ lợi hại như vậy đã bị tôi thu phục, đến lúc đó một người tôi cũng có thể có một phân thân, tòa mộ này không phải mặc tôi hoành thôi (càn quét) sao." Nói rồi mở nang ra, khống chế nó bay về phía Tiểu Ca. "Đừng sợ mà Tiểu Ca, đều là vì nâng cao thực lực a, lần đầu tiên có thể sẽ hơi đau, nhưng phải nhịn nhé." Sở Văn phát ra tiếng cười khoái trá vì báo thù thành công.

Tiểu Ca lúc đầu kháng cự, nhưng bất đắc dĩ đành ngoan ngoãn tiếp nhận, tiếp đó, bên cạnh Tiểu Ca điền đầy một tượng cát Tiểu Ca y hệt, ngay cả Hắc Kim Cổ Đao cũng sao chép xong. "Ngại quá, bởi vì tôi hiện tại là chủ nhân Tinh Sa, cho nên tượng cát Tiểu Ca này chỉ có thể do tôi thao túng thôi." Sở Văn cố ý nhấn mạnh chữ "tượng cát Tiểu Ca".

Thấy Tiểu Ca đã rút Hắc Kim Cổ Đao ra, tiếng cười trương cuồng của Sở Văn lập tức im bặt.

Sau đó Tiểu Ca hoành đao chặn ở cửa, chỉ vào cái tượng cát kia, ý tứ là, nếu không đánh tan cái tượng cát Tiểu Ca này thì đừng hòng Sở Văn đi.

Thấy Tiểu Ca có vẻ giận thật, Sở Văn có chút phạm nan, nếu không sao chép Tiểu Ca, vậy thì chỉ có thể sao chép chính mình.

"Được rồi, chúng ta công bằng chút, tôi cũng sao chép một cái, hạ hỏa đi, giờ chắc không còn ý kiến gì nữa chứ." Sở Văn vẻ mặt bất lực để Tinh Sa bò đầy toàn thân, sau đó một tượng cát Sở Văn y hệt xuất hiện.

Bất quá năng lực sao chép của Tinh Sa cũng có hạn chế, ví dụ như loại tống tử bình thường của mộ chủ có thể một lần mười cái, nhưng Sở Văn và Tiểu Ca tối đa mỗi người một cái là cực hạn rồi.

Cũng chủ yếu là do quan hệ thực lực, chứng minh cường độ thân thể hiện tại của Sở Văn và Tiểu Ca tương đương với năm con tống tử.

Sau khi thu phục Tinh Sa, Sở Văn và Tiểu Ca đơn giản đánh giá mộ thất.

Tuy rằng mộ thất chủ nhân là con tống tử mất mặt nhất mà Sở Văn từng gặp - bị một đống cát dọa cho chạy khắp nơi, nhưng bồi táng phẩm thì có một số.

Một bộ trà cụ lưu ly Tây Vực hoàn chỉnh, một cái đai lưng ngọc v.v..., ngọc bội, điêu khắc đá các loại nghệ thuật phẩm cũng không phải số ít.

Sau khi thu xong táng khí, hai người cũng chuẩn bị đi tới sảnh thạch thú tập hợp.

Chương 1056

Tuy rằng Sở Văn có chút lo lắng cho Bàn Tử, nhưng dù sao cũng cho ba tấm Trấn Quỷ Phù lợi hại như vậy, một tấm đủ trấn trụ một con huyết thi, dùng để đỡ móng vuốt huyết thi đều có thể đỡ được.

Có ba tấm bùa, chỉ cần có tay, giải quyết một con huyết thi không phải vấn đề.

Sở Văn hiện tại cũng tâm tình rất tốt, vừa mới thu được một con Tinh Sa, nếu bọn họ biểu hiện không tốt, đến lúc đó có thể dùng để dọa Bàn Tử.

Nói xong, Sở Văn và Tiểu Ca mang theo hai tượng cát đi ra khỏi dũng đạo, tiến vào nội sảnh.

Lúc này trong nội sảnh, Lương Sơn và Trần Tuyệt đang chuẩn bị đánh cược một phen, Lương Sơn quan sát một hồi lâu, đều không thể hoàn toàn xác định cánh cửa nào dùng chìa khóa này, cuối cùng chỉ có thể nói ba cánh cửa đều có xác suất, nhưng có một cánh cửa có năm thành xác suất chính xác.

Nhưng cũng mặc kệ nhiều như vậy, thời gian đã là mười hai giờ đêm, nếu trước khi trời sáng không đảo xong cái mộ này, thôn dân nhìn thấy lối vào mộ không chừng sẽ báo cảnh sát.

Bất kể chìa khóa có đúng hay không, mọi người cũng quyết định muốn thử một lần.

Sau đó, "rắc" một tiếng, lệnh bài kẹt ở bên trong, theo cơ quan vận chuyển một hồi, lệnh bài kẹt cong veo, cơ quan kẹt hỏng luôn.

Sau đó Sở Văn vừa đứng ở phía sau nhìn một lúc không thể bình tĩnh nổi nữa. "Nháo cái gì đấy, hiện tại làm hỏng cửa rồi thì rửa tay

gác kiếm về quê làm ruộng à?" Bàn Tử nghe thấy phía sau truyền đến giọng Sở Văn, lập tức kích động: "Sở gia, cậu về rồi, không biết trong cái mộ thất kia khủng bố đến mức nào đâu, vừa vào thì ba cỗ huyền quan từ cửa đập xuống, đường lui cũng không cho a, trực tiếp bịt kín cửa luôn.

Bên trong lại có hai cỗ quan tài, cái nào cũng là huyết thi, nếu không phải Bàn Tử tôi lực chiến hai con huyết thi, cứu Trần Tuyệt, thì cậu khả năng không gặp được chúng tôi nữa đâu." Vừa nghe lời này, mọi người đều nhịn không được trợn trắng mắt, nhưng Sở Văn lại hiểu ngay, "Trần Tuyệt, một người đỉnh trụ hai con huyết thi à, thân thủ không tệ nha." Sở Văn khen ngợi Trần Tuyệt một phen trước, sau đó quay đầu hỏi Bàn Tử: "Bàn Tử, bùa tôi cho ông dùng mấy tấm rồi." "Ba tấm, không hổ là bùa Sở gia cho tôi, tôi dùng ba tấm phù triện lực tỏa hai con huyết thi, áp chế đến mức gần như không động đậy được, Tiền Ngũ Thúc mới đem chém giết đấy." Bàn Tử thề thốt.

Sở Văn có chút hồ nghi, thăm dò mọi người: "Không phải là dùng ba tấm bùa đỡ mấy đòn công kích của huyết thi rồi hết đấy chứ?" Sở Văn vừa dứt lời, Bàn Tử cao giọng hô: "Sở gia quả nhiên thần cơ diệu toán, tính không bỏ sót, ngay cả loại chuyện nhỏ này cũng không thoát khỏi pháp nhãn của ngài, Bàn Tử tôi thật bội phục a." Được rồi, vẽ bùa mất ba ngày coi như phí công.

Càng nói, Sở Văn càng giận không chỗ phát tiết, sau đó, hai tượng cát đang chờ lệnh trong dũng đạo bị Sở Văn thả ra.

Mọi người vừa nhìn thấy hai tượng cát y hệt Tiểu Ca và Sở Văn, có chút hoảng trương. "Sở gia, phía sau có cái tượng cát, giống cậu y hệt." Nhìn thấy Sở Văn hình như không có vẻ gì là sát giác, Bàn Tử có chút khẩn trương, tưởng là nữ quỷ lại biến ra, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Bàn Tử vừa thốt ra lời này, tất cả mọi người tại trường đều bật cười thành tiếng, không khí hiện trường trở nên nhẹ nhõm.

Bàn Tử nhanh chóng nhận ra mình nói sai, nhưng đã muộn, Sở Văn dứt khoát cũng không giả vờ nữa, cùng tượng cát lao lên tiến hành ẩu đả giáo dục Bàn Tử.

Những người có mặt đều hiểu ra là chuyện gì, là quân mình.

Mấy người đều hiếu kỳ nhìn chằm chằm hai cái tượng cát, Sở Văn hết cách, chỉ có thể để chúng đi vào dũng đạo trước.

Mọi người cũng thức thời, nhìn vết xe đổ của Bàn Tử, cũng không có ai đề cập đến mấy vấn đề kỳ quái nữa.

Sở Văn sau đó tìm hiểu tường tận tình huống chiến đấu vừa rồi, biểu hiện của Trần Tuyệt xác thực có chút khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Nhưng vấn đề của Bàn Tử và Tề Chỉ vẫn chưa được giải quyết căn bản, Sở Văn cảm thấy có cần thiết phải để bọn họ đi lịch luyện thêm một lần nữa. "Kỳ thực hai người bọn tôi quyết định chia ra đi cũng là đã bàn trước rồi, chủ yếu muốn xem các người có thể làm đến mức nào, hiện tại xem ra, cũng chỉ có Tề Chỉ và Bàn Tử thực lực không đủ, đến lúc đó chiến đấu tuyến một với tống tử, tôi sẽ cố gắng để các người tham gia." Sở Văn cũng biểu minh thái độ của mình, Tề Chỉ một bộ nóng lòng muốn thử, Bàn Tử thì có chút không tình nguyện.

Nhưng lúc này Sở Văn cũng không quản ý kiến của Bàn Tử nữa, trực tiếp gọi hai cỗ tượng cát lại.

Hai cỗ tượng cát đi thẳng tới cửa Đông và cửa Tây, rót cát vào trong lỗ chìa khóa, giống như dùng nước thép rót đầy khuôn đúc vậy, những hạt cát kia nhanh chóng biến thành một thứ hình dạng lệnh bài,

ngay sau đó, hai cánh cửa bị cơ quan mở ra, nhưng cơ quan cửa Bắc đã bị kẹt cứng, cho nên Sở Văn không để tượng cát đi mở cửa bên đó. "Hiện tại, cửa hai bên, tùy tiện chọn." Sở Văn cũng hiếm khi nhìn hai cái tượng cát thuận mắt hơn một chút, thậm chí có chút kiêu ngạo nho nhỏ. "Sở gia, cái... cái tượng cát này có chút nghịch thiên a, cậu kiếm ở đâu thế?" Trần Tuyệt suýt chút nữa buột miệng nói ra từ "sa điêu". "Nữ quỷ cảm thấy tôi quá đẹp trai, chủ động yêu cầu làm riêng cho tôi đấy." Sở Văn tổng không thể nói là sinh vật ngoài hành tinh, nói ra cũng chưa chắc có người tin.

Trần Tuyệt không tin, nhưng cũng hiểu Sở Văn lúc này không muốn nói, cũng không truy vấn. "Vậy tôi đi cửa Tây trước nhé, thời cổ đại Tây có địa vị thấp hơn Đông, tống tử xuất hiện bên trong chắc tôi ứng phó được." Mọi người đều biết ý của Sở Văn, hắn không thể phát huy tác dụng trong đội ngũ, mọi người cũng vui vẻ.

Thế là một nhóm người đi vào cửa đá bên trái, lần này Tề Chỉ đi tuốt đằng trước.

Sở Văn vốn có ý định để bọn họ luân phiên ở vị trí thứ nhất "chịu đòn", nhưng Bàn Tử sống chết không chịu.

Đùa gì chứ, muốn hắn trốn tống tử thì được, bắt hắn đi dũng đạo hứng tên, sợ là không còn mạng để thấy Sở Văn ăn xiên nướng trong mộ thất đâu.

Sở Văn cũng không miễn cưỡng, dù sao trong lòng hắn cũng có một cuốn sổ nhỏ ghi điểm khảo hạch, ai không đạt đủ điểm, đến lúc đó gặp nữ quỷ đều phải để người đó lên trước va chạm một phen.

Bên trong cửa đá phía Tây là loại hành lang trần phẳng khoan khoát, giống như Sở Văn dự đoán, quy cách tương tự với lang đạo đi vào từ phía Nam.

Tề Chỉ vừa nhìn thấy bích họa bốn vách tường thì ở đó ồ lên

không ngớt, cứ như Lý Mỗ Mỗ vào đại quan viên vậy, lại khen cái này, lại khen cái kia.

Chương 1057

Bất quá các loại văn vật trong ngôi mộ này xác thực bảo tồn thập phần hoàn hảo, làm được điểm này, Sở Văn cũng vô cùng bội phục trí tuệ của người xưa.

Bích họa ở đây thậm chí tại những nhân vật chủ yếu đều dùng viền vàng miêu tả, họa công cũng cực kỳ tinh xảo, trình độ xa hoa ngay cả khách sạn năm sao ngày nay cũng khó mà so bì.

Nội dung bích họa lần này từ hoạt động bình dân tấn thăng lên các loại thi hội (hội thơ) quy mô lớn, trò chơi quý tộc như khúc thủy lưu thương, trang phục nữ tính cũng càng thêm to gan diễm lệ. "Trong thi hội bên này có một nam tử bội kiếm làm thơ, trong đó có mấy hàng chữ nhỏ." Tề Chỉ trong nháy mắt giống như phát hiện ra tân đại lục chỉ vào người kia kích động nói. "Người này là Lý Bạch, câu thơ là Tương Tiến Tửu, đây không phải thật sự là mộ thời Đường chứ." Mọi người vội vàng nhìn về phía Tề Chỉ chỉ, chỉ thấy một nam tử áo trắng đeo trường kiếm, tay phải nâng chén, ở bên cạnh quả nhiên có một câu thơ: Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tận hoàn phục lai. "Lý Bạch quả nhiên có bài diện (mặt mũi/đẳng cấp) a, minh tinh của một triều đại quả nhiên không giống bình thường." Sở Văn cảm thán.

Bất kể là ở thời Đường hay ở hậu thế, Lý Bạch đều có thể xưng là nhân vật trong truyền kỳ, trong bích họa đế lăng có hắn cũng là hợp lý, dù sao đó là tài hoa từng khiến Quý Phi mài mực, Lực Sĩ cởi giày, một nửa văn đàn thời Đường đều khuynh mộ.

Bàn Tử lúc ấy lấy điện thoại ra: "Sở gia, cơ hội khó được như thế này, tôi chụp cái ảnh nhé." Sở Văn cũng đồng ý, hắn cũng là fan cứng

của Lý Bạch thời thơ ấu, hiện tại có cơ hội chụp chung với Lý Bạch, tự nhiên là muốn chụp.

Trong mộ thời Đường này độ hoàn nguyên của Lý Bạch không chừng rất cao, có lẽ giống tướng mạo người thật, so với đi quê hương Lý Bạch chụp chung với tượng điêu khắc hiện đại thì tốt hơn nhiều.

Mọi người đam các ở đây khoảng năm phút, sau đó lại tiếp tục tiến lên, bích họa sau đó đều là một số loại trà hội, tửu hội của văn nhân tao khách, Sở Văn phán đoán, nơi này có khả năng là khu vực mộ địa của văn quan.

Bất quá thả Tề Chỉ đi trước dò đường, Sở Văn có chút không yên lòng, cảm giác hắn cứ như đi tham quan vậy, sờ lên vách tường bên này, chạm vào bích họa bên kia, ngay cả phía trước có gì cũng không chiếu kỹ một chút.

Nếu có tên thợ thủ công nào chỉ cần gắn một cái cơ quan trên vách tường, Tề Chỉ sẽ trúng chiêu không trượt phát nào.

Sở Văn nghĩ, cũng nên để hắn nếm thử cảm giác thường xuyên bị ám khí uy hiếp, để hắn nâng cao cảnh giác.

Kết quả, Tề Chỉ dọc đường đi nhảy nhót tưng bừng, cái cơ quan nào cũng không có, ngược lại làm một đám người nơm nớp lo sợ, Sở Văn đều gồng mình nửa ngày chuẩn bị tùy thời thay Tề Chỉ đỡ tên.

Lát sau nhóm Sở Văn đến một cái ngã tư, nhưng cũng chỉ có một con đường thẳng ở giữa giữ được quy mô lúc đầu, hai con đường nhỏ bên cạnh giống như cành cây, mỗi bên diên thân đến một cánh cửa đá. "Sư phụ, hai con đường nhỏ bên này, chúng ta đi bên nào?" Lần này Tề Chỉ phát vấn.

Chỉ cần nhìn thấy mộ thất, nhóm người này nhất định sẽ quang

lâm, cho nên Tề Chỉ trực tiếp hỏi luôn. "Tiên đi mộ thất bên trái xem sao, lần này Bàn Tử dẫn đầu." Sở Văn cảm thấy, đến lúc cho Bàn Tử một cơ hội cộng điểm khảo hạch rồi.

Bàn Tử thì mếu máo.

Hắn còn nhớ, nhóm người gặp con huyết thi đầu tiên là do Trần Tuyệt mở cửa, kết quả trực tiếp một cỗ huyền quan đập xuống, Trần Tuyệt lúc ấy bị dọa nôn luôn.

Nhưng Sở Văn đều đã đích thân phát thoại muốn khảo sát Bàn Tử rồi, tổng không thể ngay cả một thằng nhóc đạo mộ lần đầu cũng không bằng chứ.

Bàn Tử lấy can đảm, đi tới trước cửa đá gõ gõ, cảm giác không có dị thường, mới yên tâm mở cửa.

Bàn Tử mở cửa xong, cũng không trực tiếp đi vào, thò đầu vào trong thăm dò, nhìn qua một lượt bố trí mộ thất.

Gian mộ thất này và mấy mộ thất từng gặp trước đó không giống lắm, trên vách tường treo đều là cuộn tranh chữ mặc bảo, giữa mộ có một cái rương gỗ đàn hương.

Bàn Tử thu cổ vật, đổ đấu, nhãn lực không tồi, nhưng chủ nhân ngôi mộ này ngay cả quan quách cũng chỉ dùng gỗ nam, vì sao lại chuyên môn đặt một cái rương gỗ đàn hương ở giữa mộ thất chứ.

Hiển nhiên theo cách nghĩ của Bàn Tử, trong rương này khẳng định chứa bộ sưu tập quan trọng của chủ mộ.

Nghĩ tới đây, Bàn Tử không nhịn được nữa, vội vàng cất bước đi vào mộ thất.

Đi vào mộ thất bước đầu tiên, Bàn Tử lập tức xoay người quay đầu lại, nhìn về phía trên cửa đá, mọi người tưởng rằng sẽ có phát hiện, cư nhiên nhất thời không dám khinh cử vọng động.

Kỳ thực Bàn Tử chỉ sợ ngôi mộ này giống như vừa rồi, vừa vào liền đập xuống một hàng quan tài lớn, phát hiện không có dị thường xong, bản tính của Bàn Tử bộc lộ ra.

Bàn Tử vừa rồi còn rụt rè sợ sệt lúc này mẫn tiệp như một con mèo nhỏ, canh chuẩn vị trí rương gỗ đàn, ba bước thành hai bước lao lên, sau đó gắt gao ôm chặt lấy cái rương đó.

Mọi người nhìn mà cũng một trận cạn lời, đều đã rõ ràng như vậy, cái rương này còn có thể có người tranh với ông sao?

Phải biết rằng, các loại tranh chữ cô bản (bản độc nhất) thường thường đều bị xào lên giá trên trời, tuy có thể không so được với một số trân bảo hiếm thấy trực tiếp phá giá trăm triệu, nhưng mức giá trung bình thậm chí xa xa vượt qua ngọc thạch châu báu thông thường.

Cho đến lúc này, cũng không có cơ quan nào trong mộ thất bị kích hoạt.

Trước đó những ngôi mộ bọn họ gặp, không phải huyết thi thì là cơ quan, mỗi gian mộ thất đều có biện pháp bảo hộ tương ứng, gian mộ thất này đã không có cơ quan, cũng chỉ có một cái quan quách, dường như không phù hợp với giá trị bồi táng phẩm của mộ thất.

Người có thể táng ở đây, cơ bản đều là đại nhân vật có máu mặt, không thể nào ngay cả một biện pháp phòng trộm cũng không có.

Thế là Sở Văn lo lắng, chẳng lẽ trong cỗ quan quách kia có đại tống tử ghê gớm lắm?

Bất quá, động tác tiến mộ của mọi người vẫn không ngừng, Bàn Tử gắt gao ôm lấy cái rương gỗ đàn kia, mọi người tuy rằng thèm thuồng, nhưng cũng không có cách nào, cũng may mắn là tranh chữ treo trên tường cũng không ít.

Chương 1058

Nhóm người thu tranh chữ tốc độ cực nhanh, hết cách, người vào sau là Sở Văn cũng chỉ có thể đi mở quan tài.

Cỗ quan tài gỗ nam này chất liệu cũng thuộc loại thượng đẳng rồi, tuy rằng có thể không so được với cái rương gỗ đàn Bàn Tử đang ôm.

Nhưng bên trên cũng có một số hoa văn phồn lệ, lấy tiêu chuẩn hiện đại mà xem, đều phải cao hơn những cái gọi là nhà thiết kế kia mấy tầng lầu.

Sở Văn đi tới trước quan mộc, hiển nhiên là muốn mở quan tài, mọi người vội vàng lùi lại một bước, nhường ra một chút khoảng cách cho Sở Văn.

Không có gì ngoài ý muốn, Sở Văn trực tiếp nhấc nắp quan tài lên, bên trong là một thi thể nam giới, nhưng đã hủ hóa đến mức không còn hình người, hiển nhiên không cụ bị điều kiện trở thành tống tử.

Tại lúc Sở Văn chuẩn bị bắt đầu sờ soạng văn vật bên người thi thể, hắn mẫn cảm ý thức được một tia nguy hiểm, bản năng nghiêng người né tránh, một con dao găm hàn quang lẫm liệt xẹt qua gò má hắn.

Sở Văn nhíu mày, phản bội?

Hắn ghét cảm giác này.

Trong mắt Sở Văn lóe lên một tia lệ khí, chân phải tung một cú quét trụ, chân roi quét tới, thuận thế xoay người, Sở Văn cũng nhìn rõ người tập kích: Tiểu Ca!

Cú quét chân lập tức thu lại vài phần lực đạo, nhưng tức tiện như thế, Tiểu Ca y nguyên bị trực tiếp quật ngã.

Không thể nào, Tiểu Ca sao lại yếu như vậy, chẳng lẽ là ảo giác?

Sở Văn lập tức phản ứng, trực tiếp rung lên Trấn Hồn Linh, đột nhiên, Sở Văn cảm giác đại não một mảnh thanh tích, hình ảnh trước mắt cũng trục tiệm biến hóa.

Chỉ thấy vị trí của mọi người đều không giống như nhìn thấy trước đó, người bị một cước quật ngã là Lương Sơn, những người khác đều đã lấy ra vũ khí bắt đầu hỗ bác (đánh nhau loạn xạ).

Lần này, Trấn Hồn Linh dường như tịnh không có hiệu quả ngay lập tức.

Sở Văn lập tức lao về phía Tiểu Ca, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao định giáng xuống cổ đối phương, nhưng bất ngờ Tiểu Ca khựng lại, đột nhiên ôm đầu quỳ một chân xuống đất, miệng lẩm bẩm cái gì mà "Uông Tàng Hải".

Sở Văn không dám chậm trễ, nếu để hắn đánh nhau với Tiểu Ca, hắn tuyệt đối có cách tất thắng, nhưng nếu muốn cứu người từ tay Tiểu Ca thì Sở Văn tự nhận mình làm không được.

Sau khi kéo Tiểu Ca đi, Sở Văn đoạt lấy Hắc Kim Cổ Đao từ tay y, chém một chưởng vào gáy.

Xử lý xong một người, Sở Văn vội vàng chạy về phía Bàn Tử và Trần Tuyệt.

Trần Tuyệt và Bàn Tử không biết từ lúc nào đều đã rút dao găm, rạch lên người đối phương hai nhát.

Sở Văn thầm thấy may mắn là Bàn Tử khá yếu, nếu không quay lưng lại với Trần Tuyệt thì có khả năng đã bị trọng thương rồi.

Sở Văn nhảy vọt vào giữa, nhẹ nhàng quật ngã cả hai người.

Cuối cùng là Tiền Ngũ Thúc và Tề Chỉ, nhưng Sở Văn không lo

lắng lắm, bởi vì vừa rồi liếc mắt đã thấy Tề Chỉ vẫn tỉnh táo.

Lúc nãy khi vừa thanh tỉnh, hắn thấy Tề Chỉ một tay ôm đầu, một tay móc ra một tấm bùa hộ thân đang phát sáng.

Tề gia cấp đồ hộ thân, Sở Văn cũng không lạ gì, nhưng Tề gia lại ủng hộ Tề Chỉ đi trộm mộ thì Sở Văn có chút không thông, gia tộc đều đã có tiền như vậy rồi, không thể nào còn ham hố chút đồ này được.

Nhưng Tề Chỉ nhìn cảnh tượng tàn sát lẫn nhau trước mắt, hiển nhiên cũng có chút ngơ ngác, thậm chí bị Tiền Ngũ Thúc đang trúng ảo giác đè ra đánh.

Sở Văn có chút nhìn không nổi nữa, Tề Chỉ tuy rằng thân thể cường độ theo kịp, nhưng kinh nghiệm chiến đấu quá ít, hiện tại trông vô cùng yếu ớt.

Cũng không tốn bao nhiêu công sức, Tiền Ngũ Thúc cũng bị Sở Văn đánh ngất, có khả năng đốt sống cổ của ông ta không được tốt lắm, lúc đánh vào gáy phát ra một tiếng vang giòn tan.

Tiếng vang này nghe khiến mí mắt Tề Chỉ giật liên hồi, may mà ông ấy tỉnh rồi, nếu không ông già trước mặt này có khả năng sẽ đi theo vết xe đổ mất.

Tất cả mọi người đều đã bị Sở Văn giải quyết, Sở Văn cảm giác ánh mắt Tề Chỉ nhìn mình không đúng lắm, không tránh khỏi có chút xấu hổ, nhưng Tiền Ngũ Thúc khẳng định không sao đâu, tỉnh lại chắc chỉ bị vẹo cổ thôi.

Thế là Sở Văn trước tiên an đốn mọi người ở một góc mộ thất, rồi bắt đầu tìm kiếm nguyên nhân gây ra ảo thuật trong phòng.

Sở Văn có sự tự tin tuyệt đối với Chuông Trấn Hồn mà ông già để lại, dù sao thì năm đó nữ quỷ cũng không làm gì được hắn, một cái đại mộ lẽ ra không có ảo thuật nào có thể chống lại Chuông Trấn Hồn,

trừ khi đây không phải là ảo thuật?

Sở Văn cảm thấy đây có khả năng là chân tướng.

Thông suốt điểm này, Sở Văn bắt đầu tìm kiếm nguyên nhân trong mộ.

"Tề Chỉ, cậu có nhớ đã xảy ra chuyện gì mới khiến bọn họ rơi vào ảo giác không?" Chỉ có mình Tề Chỉ tỉnh táo, hiện tại Sở Văn cũng chỉ có thể hỏi cậu ta.

"Tôi không nhớ nữa, tôi vừa mới thấy anh mở quan tài ra, sau đó liền rơi vào ảo giác, tôi tỉnh lại chưa được một lúc thì thấy Tiền Ngũ Thúc dùng dao định chém tôi." Sở Văn biết là hỏi không ra chuyện gì, nhưng trước khi Tề Chỉ thanh tỉnh thì nhìn thấy cảnh mở quan tài cuối cùng, vậy có phải cỗ quan tài kia có vấn đề hay không?

Sở Văn vội vàng nín thở, nắm chặt Chuông Trấn Hồn, đi về phía quan tài.

Nhưng nhìn bề ngoài quan tài cũng không có gì dị thường, liệu có phải nguyên nhân do vật phẩm bồi táng bên trong không nhỉ?

Chương 1059

Sở Văn bèn lục lọi một hồi trong quan tài, cũng không nhìn kỹ, đem ấn chương, hương liệu, nghiên mực nhét hết vào ba lô, sau đó... nhét xong rồi.

"Sư phụ, cái rương gỗ đàn hương kia có vấn đề." Tề Chỉ cầm dao găm, đứng bên cạnh đám người đang hôn mê.

"Tôi vừa rồi lại trúng ảo giác, lúc tỉnh lại thì dao đều đã rút ra rồi." Sở Văn nhìn Tề Chỉ, mặt mũi xấu hổ, vừa rồi thu đồ cổ quá chăm chú, quên mất còn một người sống, suýt chút nữa là bị chém rồi.

Sở Văn vội vàng kêu cậu ta thu dao lại, hỏi thăm chuyện vừa trải qua.

"Mới đầu tôi thấy sư phụ đang đảo đồ cổ hăng say quá, không dám làm phiền, nhưng lại có chút ngứa ngáy trong lòng, mấy bức bích họa tôi cũng xem xong rồi, bèn nhìn trúng cái rương gỗ đàn hương đang mở kia, kết quả lại trúng ảo giác." Nghe xong, Sở Văn mới hiểu ra, vừa rồi chỉ có một mình Bàn Tử ở bên cạnh rương gỗ đàn hương, khẳng định là nhân lúc mở quan tài, gã cũng lén lút mở rương gỗ ra.

Ước chừng bên trong có độc tố dạng phấn mạt gây ảo giác, dẫn đến mọi người tập thể trúng chiêu, đây cũng là một loại thủ đoạn mộ chủ thường dùng.

Nhưng loại độc tố này cũng vị miễn quá bá đạo rồi, có thể bao phủ nửa cái mộ thất.

Sở Văn đeo mặt nạ phòng độc lên, đi tới gần cái rương.

Quả nhiên, bên trong rương chứa đầy sách họa, có vài bức Sở Văn thậm chí nghe cũng chưa từng nghe, có khả năng là sách cô bản.

Nhưng bên trên sách họa cũng phủ đầy một lớp bột phấn màu trắng xám, nhìn qua không khác gì bụi bặm thông thường, xem dáng vẻ là bị Bàn Tử thổi bay ra ngoài một phần, duy chỉ có một khoảng lớn ở giữa là không có phấn.

Sở Văn thầm mắng Bàn Tử một câu trong lòng, ước chừng nếu không phải gã thổi một cái thì cũng không đến mức toàn đội trúng chiêu.

Nhưng Sở Văn cũng âm thầm kinh hãi, chỉ một chút phấn mạt như vậy mà có thể tạo thành ảnh hưởng lớn thế này, bên trong rương ít nhất còn lượng gấp mười lần vừa rồi, nếu Bàn Tử lục lọi đồ tàng trữ bên trong, hậu quả phỏng chừng không dám tưởng tượng.

Đống phấn mạt này xử lý thế nào cũng làm cho Sở Văn thập phần đau đầu, dù sao loại đồ vật này rất dễ phiêu tán trong không khí, đến lúc đó không thể tránh khỏi việc dính lên người một chút, nhưng lại không thể không lấy văn vật, muốn xử lý sạch sẽ trừ phi đem đống phấn độc này ăn hết!

Sở Văn bất đắc dĩ.

Đúng lúc này, quả cầu dây leo lục sắc trên người Sở Văn truyền đến tín hiệu cấp bách: Đói rồi.

Tên này ăn độc được ư?

Không sợ tiêu chảy à... không, không sợ độc tính quá mạnh độc chết thực vật sao?

Nhưng Sở Văn nghĩ lại, dây leo này lúc đầu hiển lộ ra đặc tính sinh mệnh lực cực mạnh, băm vặn đoạn vẫn sống tốt, năng lực giải độc hẳn là cũng sẽ không kém.

Một rương gỗ đàn hương toàn cô bản trân tàng này Sở Văn thật không nỡ bỏ, có khả năng đám phấn mạt này dùng để chống mục

chống côn trùng, dù sao bảo tồn cũng quá hoàn hảo.

Nhưng Sở Văn tạm thời không muốn bại lộ sự tồn tại của dây leo, may mắn là mọi người đều đã bị đánh ngất.

"Tề Chỉ, giúp tôi khiêng Tiểu Ca ra khỏi mộ thất, sau đó ở lại bên ngoài, tôi có cách để không trúng độc trong rương, đợi lát nữa tôi đóng cửa lại, dọn dẹp sạch đám phấn mạt này, rồi sẽ ra ngoài hội hợp với các cậu, cậu ở bên ngoài chiếu cố họ chút." Tề Chỉ đáp ứng xong, nhìn mặt nạ phòng độc của Sở Văn: "Phòng độc?

Tôi lên thì tôi cũng làm được a." Tề Chỉ thầm thốt ra một câu.

Sở Văn thả quái vật dây leo ra, cơ thể hình cầu nhanh chóng phân xuất ra từng sợi xúc tu dây leo nhỏ, giống như rễ cây cắm vào trong rương, chui xuống dưới.

Một lát sau, dây leo xanh biếc bao phủ toàn bộ cái rương, sau khi tán ra, quả cầu dây leo cũng giống như một con bạch tuộc lớn bám trên rương.

Sở Văn túc tắc đợi mười phút, trong lúc đó Tề Chỉ thậm chí còn gọi với vào một lần, Sở Văn đương nhiên trả lời là không có việc gì.

Tề Chỉ cũng không dám vào, dù sao trong tưởng tượng của cậu ta, cả gian mộ thất đều bố trí đầy phấn độc, đi vào sẽ bất tri bất giác rút dao ra, cậu ta vẫn nhớ rõ trảng diện Tiền Ngũ Thúc bị một cú chặt tay vào cổ kêu răng rắc.

Mười phút sau, dây leo hấp thu xong xuôi.

Sở Văn thu nó vào trong túi giao nang, tiếp đó nhìn về phía rương gỗ đàn hương, quả nhiên thư họa bên trong vẫn bảo tồn hoàn hảo, phấn mạt cũng đã biến mất.

Lúc này, hệ thống trong đầu đột nhiên phát ra một tin tức nhắc nhở: [Quái vật dây leo: Đã hấp thu mê hương nồng độ cao, đạt được

đặc tính 'Thôi Miên Đằng Mạn'].

Hóa ra điểm trưởng thành cao của hệ thống là cái này, tương tự như thực vật tiến hóa?

Nhưng thôi miên thì có tác dụng gì?

Dùng dây leo làm chăn, sau này đổi nghề bán chăn bông à?

Thứ này hoàn toàn là một trạng thái phụ diện (debuff), đối với bánh tông thì không có tác dụng, nhưng đối với đồng đội thì lại đang ngủ thật đấy.

Đến lúc gọi mọi người dậy rồi, Sở Văn đẩy cửa đá ra, sau đó phát hiện trên mặt đất so với vừa rồi nhiều hơn một người.

Tề Chỉ!

Chương 1060

Tâm cũng lớn thật, ngay dưới mí mắt nữ quỷ mà toàn viên ngủ gật, từng người một đầu lắc lư, giống như đang học thuộc lòng văn ngôn văn vậy.

Được rồi, gặp ác mộng rồi, quả nhiên nữ quỷ không có buông tha cơ hội này.

Sở Văn mỗi người cho một cái tát, tuy rằng cảm giác không tồi, nhưng mọi người đều không phản ứng.

Sở Văn lập tức lấy Chuông Trấn Hồn ra, nhưng quái vật dây leo truyền tin tức nói: Để nó làm.

Thật ra Sở Văn cũng không biết Chuông Trấn Hồn đối với người gặp ác mộng có tác dụng hay không, dù sao ông già từng nói, Chuông Trấn Hồn gọi không tỉnh người đang ngủ, đã vậy dây leo làm được thì lên đi.

Nhận được sự cho phép, dây leo phân ra từng nhánh xanh lục, trực tiếp cắm vào da mọi người, chưa đầy nửa phút, tiếng lãng tụng văn ngôn văn đình chỉ, nhưng người cũng chưa tỉnh.

Rốt cuộc thì đây cũng chỉ là cái máy thôi miên, gọi dậy không phải sở trường.

Không bao lâu sau, mọi người từ từ chuyển tỉnh, phát hiện trên người mỗi người đều có dấu tay đỏ ửng.

"Đừng nhìn nữa, ở trong mộ thất trúng mê hương, sinh ra ảo giác, sau đó tát nhau bôm bốp, tôi mới tách mọi người ra được đấy." Sở Văn nghiêm trang bịa chuyện.

"Vậy cổ tôi là chuyện gì, cứ như sắp gãy rồi ấy." Tiền Ngũ Thúc

lúc này cũng mơ mơ màng màng.

“Thoát ly ảo giác xong không phải lăn ra ngủ sao, thuộc về vẹo cổ (lạc chẩm) thôi.” “Vậy tôi ngủ bao lâu rồi?” Lương Sơn lúc này có chút sốt ruột.

“Ngủ hơn hai mươi phút.” Tiền Ngũ Thúc đột nhiên có chút hồ nghi, hai mươi phút hẳn là không đến mức cổ sắp gãy chứ hả?

Nhưng lúc này ngủ một giấc, tinh thần mọi người đều tốt lên, Sở Văn cảm thấy có chút lỗ vốn, chỉ có thể ôm một rương cô bản trân tàng nghèo nàn để an ủi bản thân.

Hiện tại thời gian bị chậm trễ quá nhiều, mọi người rảo bước xuất phát đi tới mộ thất bên ngã rẽ bên phải.

Sở Văn thì cảnh cáo Bàn Tử một phen, rồi tiếp tục để gã làm tiên phong.

Bàn Tử lần này xác thực cẩn thận hơn, đi đường đều sẽ coi chừng bốn phía, loại trừ cạm bẫy.

Trước cửa đá, Bàn Tử lanh lẹ đẩy cửa ra, sau đó chuẩn bị thăm dò bài trí trong mộ thất.

Bỗng nhiên, một tiếng xé gió vang lên, giữa mộ thất đối diện cửa ra vào, một chiếc nỏ giường (sàng nỗ) đột nhiên bắn ra, một mũi tên dài hơn ba thước, to bằng hai ngón tay “tranh” một tiếng bắn về phía Bàn Tử.

Ngay trước khi Bàn Tử trúng tên ngã xuống đất, một bóng người loé lên trước mặt, giúp Bàn Tử đỡ tên.

“Sở Văn!” Bàn Tử nhìn bóng người kia mà khóe mắt muốn nứt ra, nhưng không kịp phản ứng, bóng người trước mặt mang theo cự lực đâm sầm vào Bàn Tử, húc cho bụng Bàn Tử một trận đảo lộn.

Bị húc một cái, Bàn Tử cũng nhìn rõ người trước mặt, chính xác là Sa Dũng của Sở Văn.

Sở Văn cũng không ngờ mộ thất này lại nguy hiểm như vậy, một mũi tên vừa rồi, uy lực ít nhất có thể trực tiếp bắn xuyên hai người.

Nhưng bởi vì là Sa Dũng, tinh sa trước ngực thập phần cứng rắn, dẫn đến một kiếm của nỏ giường kia cũng không có cách nào phá phòng thủ.

Lần này Sở Văn cũng nhíu chặt mày, mới mở cửa đã có cơ quan hung hiểm như vậy, có khả năng phải cân nhắc độ khó của thử luyện rồi.

Để tránh ngoài ý muốn, mộ thất này Sở Văn chuẩn bị trực tiếp dùng Sa Dũng xông vào.

Theo ý niệm của Sở Văn khẽ động, hai cỗ Sa Dũng giống như hai cỗ máy chiến tranh ngang nhiên xông vào mộ thất.

Bởi vì nguyên nhân mật độ dày đặc, Sở Văn có thể chia sẻ tầm nhìn của Sa Dũng trong một con mắt, chỉ thấy nơi Sa Dũng đi qua, giẫm phải đầy cơ quan, chưa đi được hai bước thì cửa ra vào bị song sắt phong tỏa, tiếp đó một cái mộ thất nho nhỏ bao hàm mũi tên, khí độc, sàn lật, đá rơi, phun lửa các loại cạm bẫy, nhìn đến mức Sở Văn cũng toát mồ hôi lạnh.

Sa Dũng không bao lâu đã bị tháo thành tám khối, nhưng cũng là do Sở Văn chuyên tâm kích hoạt cạm bẫy.

Những Sa Dũng bị phá hoại rất nhanh có thể đem "cơ thể" lắp ráp lại, tựa hồ bất tử bất diệt, một màn này khiến mọi người tắc lưỡi xưng kỳ.

Sau khi hai con Sa Dũng đều thảm tao vài lần phân thây, Sở Văn và Tiểu Ca hợp lực bẻ xong sắt ở cửa ra, một đoàn người mới cẩn thận

đi vào.

Bố cục gian mộ thất này thì kỳ quái, bốn phía mỗi bên có một tôn tượng đá, cửa ra vào đặt một chiếc nỏ giường cỡ nhỏ, trên tường mở đầy lỗ ám khí, bẫy phun lửa vừa rồi là do bốn cụ tượng đá phát ra.

Bàn Tử vẻ mặt vẫn còn sợ hãi, sau khi Sa Dũng xông pha xong, cũng phá lệ là người đầu tiên đi vào mộ thất, lúc này cả gian mộ thất chỉ có một cỗ quan tài đá ở giữa là hoàn hảo.

“Sở gia, vừa rồi tôi thật sự tưởng là cậu chạy lên trước đỡ thay tôi mũi tên đó, lúc đấy làm tôi cảm động muốn chết.

Nhưng có sao nói vậy, lần sau nếu thật sự có chuyện này thì phải lấy đại cục làm trọng, tôi đổ đấu tôi cũng biết, cơ bản là một cái 'bình dầu', nhưng Sở gia cậu mà tổn thất thì không được a.” Bàn Tử lúc nói chuyện, trong mắt cư nhiên hiếm thấy có chút nghiêm túc, lần này ngược lại làm cho Sở Văn không biết làm sao.

Nhưng Sở Văn cam kết nói: “Nếu đã coi trọng tôi như vậy, thì tôi cũng nói cho anh biết, chỉ cần tôi có thể đi ra khỏi cái mộ này, thì cũng nhất định sẽ mang anh ra ngoài.” “Không hổ là Sở gia, tôi chờ câu nói này đấy.” Nói xong Bàn Tử trực tiếp chạy một mạch tới bên quan tài đá, một bộ dạng muốn mở quan tài lấy bảo vật.

Sở Văn thật vất vả mới đáp lại một câu như vậy, kết quả Bàn Tử cư nhiên đáp lại kiểu đó, nhất thời hận đến mức Sở Văn có chút nghiến răng.

Nhưng Sở Văn cũng không vội, ra hiệu mọi người đừng lên trước, quan tài đá này Sở Văn đã dùng Sa Dũng thử rồi, hai con Sa Dũng đều khiêng không nổi.

Chương 1061

Quả nhiên, Bàn Tử nhìn nắp quan tài trông có vẻ không nặng lắm, trướng đỏ mặt cũng không lay chuyển được tí nào.

"Sở gia, tôi sai rồi, tôi không diễn nữa, ngài giơ cao đánh khẽ giúp đỡ chút đi." Bàn Tử lúc này cũng xấu hổ, sớm biết đồ vật nặng như vậy thì đã chờ thêm chút nữa.

Thật ra Sở Văn biết, đồ vật này không nặng, là do có cơ quan, nếu không thì sức lực của hai cái Sa Dũng, ngay cả cỗ quan tài đá cấp cũng khiêng nhẹ nhàng, chẳng lẽ lại khiêng không nổi một cái nắp quan tài?

Sở Văn tâm niệm vừa động, hai con Sa Dũng đi về phía Bàn Tử.

"Đừng mà Sở gia, tôi sai rồi không được sao, muốn đánh thì nhẹ chút." Bàn Tử nhớ lại cảnh tượng bị Sa Dũng và Sở Văn luân phiên ẩu đả ở nội sảnh.

"Ra hay không ra?

Trong mộ thất không có cạm bẫy nữa không đại biểu trong nắp quan tài không có, đến lúc đó vừa mở quan tài lại thêm một cái nỏ giường nữa, thì ai cứu được anh?" Bàn Tử vừa nghe Sở Văn nói không phải đánh mình, lập tức đổi một bộ biểu tình, cười hì hì chạy về thấu bên cạnh Sở Văn.

"Sở gia chu đáo, Sở gia một tay thật cao, đứng trên đỉnh núi thắp đèn cao minh." Mọi người đều cảm thấy Bàn Tử hiện tại nịnh hót thật sự càng ngày càng vụng về, hoàn toàn là sau khi tìm đường chết thì vì cưỡng ép giữ mạng sống thôi.

"Được rồi, đừng nịnh nọt nữa, chuẩn bị chạy trốn trước đi, chủ

nhân gian mộ này sợ không phải là tang tâm bệnh cuồng rồi, đợi lát nữa mở quan tài không chừng sẽ nhảy ra thứ gì đó." Nói xong Sở Văn làm bộ muốn mở quan tài, làm một đám người kinh hãi vội lùi về sau.

"Mở cái quan tài này phải phá cơ quan mở khóa, không nhanh như vậy đâu." Sở Văn nói với mọi người: "Nhưng xác thực là phải lùi về sau chút." Vừa nói vừa chỉ ra cửa.

Cỗ quan tài đá này tu sửa có thể nói là thần tác, nếu không phải nằm ngang có một đường rãnh đá chỉnh tề, thì cùng một khối đá nguyên khối cũng không có khác biệt quá lớn.

Cỗ quan tài đá này, hai cỗ Sa Dũng toàn lực banh nắp quan tài phía trên, cũng tối đa chỉ có thể hé ra khe hở bằng hạt cát, về phần khóa, bề mặt quan tài đá ngay cả một chút vết tích lỗ khóa cũng không nhìn thấy.

Nhân gian hầu như không có biện pháp mở ra cỗ quan tài đá này một cách hoàn chỉnh, cho nên Sở Văn dùng tới sinh vật ngoài hành tinh.

Theo từng hạt cát xâm nhập vào, thời gian cũng trôi qua năm phút đồng hồ, mọi người đều có chút không kiên nhẫn, nếu không phải vừa rồi mọi người đã ngủ hai mươi phút, thì ngáp một cái là bắt đầu, không chừng hiện tại đều có người ngủ gật rồi.

Cuối cùng, mọi người nghe thấy trong quan tài đá truyền đến một tiếng "ca", nắp quan tài di chuyển một tia.

Sa Dũng nhẹ nhàng đẩy một cái, quan tài đá bị mở ra.

Không có loạn tiễn bay ngang như trong tưởng tượng của mọi người, cũng không có quái vật kinh khủng bay ra, từ góc nhìn của Sở Văn, chỉ thấy một cái xác khô, hai tay đặt tại vị trí bụng dưới, trên tay nắm chặt một cái hộp gỗ đàn hương.

Sở Văn khống chế Sa Dũng thử lấy cái hộp kia đi, nhưng xác khô dù sao năm tháng đã lâu, thế nhưng lại bị giật xuống ba ngón tay.

Sở Văn vội vàng bẻ ba ngón tay xuống, lại tiếp tục lục soát trong quan quách, nhưng trừ cái hộp ra, trong quan tài hình như chỉ có cái gối gỗ của người chết.

Sở Văn lấy gối gỗ xuống, thấy rất nặng, Sở Văn ý thức được, bên trong khẳng định có đồ vật.

Nhưng Sở Văn cũng không vội mở ra xem, phản chính gian mộ thất này chỉ có hai món đồ như vậy, Sở Văn bèn khống chế Sa Dũng cầm cái hộp, đi về phía bản thân.

Bàn Tử nhìn thấy Sở Văn từ trong quan quách lấy ra hai món đồ, có chút ngồi không yên.

"Sở gia, bên trong là cái gì thế, mở ra cho tôi mở mang tầm mắt đi." "Cầm lấy, tôi cũng chưa xem là gì đâu." Tiếp đó, Sở Văn từ trên tay Sa Dũng nhận lấy hộp gỗ đàn hương, quyết định mở cái nhỏ ra xem trước.

Mọi người thấy đồ vật cư nhiên cũng dùng hộp gỗ đàn hương để đựng, lập tức đều có chút ánh mắt hỏa nhiệt, Trần Tuyệt thò đầu vào, mọi người một câu tôi một câu đoán đồ vật bên trong.

Tuy rằng cả gian mộ chỉ có hai món đồ, nhưng mã ngoài của cái hộp dát vàng đàn hương này làm cho Sở Văn thập phần hài lòng, càng đừng nói bên trong có khả năng sẽ có hi thế trân bảo.

"Nói trước nhé, tôi ở trong mộ thất này nhìn thấy hai món đồ, cái hộp này mộ chủ chết cũng nắm chặt trong tay, cho nên đồ vật bên trong khẳng định quy về tôi." Thật ra Sở Văn không nói thì bất luận đồ vật bên trong cái hộp này là gì, cũng không có ai sẽ tranh với Sở Văn.

Nhưng Sở Văn cứ muốn nói, nếu không thì thèm chết bọn họ.

Nhìn thấy mọi người quả nhiên đều một bộ dáng thèm thuồng, Sở Văn trong nháy mắt thỏa mãn.

Thế là, Sở Văn nhét cái hộp vào trong cơ thể Sa Dũng.

Là một cái hộp cơ quan, bên cạnh có lỗ kim, Sở Văn lại không muốn phá hoại cái hộp, bèn giao cho Sa Dũng mở.

Chưa đến nửa phút, Sa Dũng đã mở cái hộp cơ quan ra, dù sao chỉ cần mở hộp là được, ở trong cát, kích hoạt cạm bẫy cũng không làm thương tổn được ai.

Khi Sở Văn lần nữa lấy cái hộp ra, cuối cùng dưới ánh mắt mong chờ của mọi người mà mở nó ra.

Sau đó, bên trong hộp chỉ có một xấp sách.

Sở Văn không cam lòng, lấy sách ra, cạy cạy cái hộp, nhưng tịnh không phát hiện đồ vật gì khác, khi Sở Văn thật sự xác định chỉ có bộ sách này thì tâm thái hắn băng rồi.

Mọi người ghé vào xem, bộ sách này gọi là 《Công Xảo Toàn Lục》, tổng cộng có ba quyển, quyển thứ nhất ghi chép đều là một ít cơ quan xảo cụ kỳ lạ, còn có một con robot bằng gỗ, nhưng chủ yếu dùng để đi ăn xin.

Mọi người thô sơ giản lược lật xem, tự thể thời Đường ngẫu nhiên mới có vài người xem hiểu.

"Quyển sách này cũng là một cuốn kỳ thư không thể bỏ qua, cơ quan, kiến trúc, mộc công đều có thiệp cập, giá trị rất cao, ai muốn thì cầm đi." Sở Văn nói câu này là cho Lương Sơn nghe, từ khoảnh khắc Sở Văn lấy sách từ trong hộp ra, y đã gắt gao nhìn chằm chằm bốn chữ trên bìa, mấy lần muốn nói lại thôi.

Chương 1062

"Chi bằng quyển sách này đưa cho Lương Sơn đi, đúng lúc phương diện này cậu ta cũng dùng được." Tiểu Ca nghe hiểu ý tứ của Sở Văn, thuận nước đẩy thuyền một cái.

Lương Sơn nhận lấy sách, Sở Văn cũng nhét luôn cái hộp vào tay y.

"Lấy bộ sách này rồi thì coi như mộ chủ nhân cũng là nửa người thầy của cậu, đi giúp ông ta thu thập quan quách đi." Lương Sơn gật gật đầu, vái Sở Văn một cái, đi về phía quan tài đá.

Lương Sơn chuyến này đi chủ yếu là muốn bái Sở Văn làm thầy, hiện tại đạt được bộ 《Công Xảo Toàn Lục》, cũng coi như hoàn thành một nửa tâm nguyện rồi.

Lương Sơn đơn giản dùng quần áo của mình bọc lấy cỗ thây khô trong quan tài đá, sau đó vái ba cái, làm một cái lễ bái sư, lại đóng nắp quan quách gỗ, hợp lại nắp ngoài quan tài đá, quan tài đá vang lên một tiếng cơ quan khấu chặt, cả cỗ quan tài đá lại hồn nhiên nhất thể.

"Lương Sơn, đã bái sư rồi, vậy cái gối kia cậu thử xem có dễ mang không, không dễ mang thì tôi giúp cậu cầm trước." Sở Văn chỉ vào cái gối gỗ trên tay Sa Dũng.

"Sở gia sẽ không độc chiếm chứ, tôi nói này, thế thì không hậu đạo a." Trần Tuyệt trêu chọc nói.

"Vậy cậu thử xem, cậu muốn một tay cầm được, đồ vật quy cậu." Sở Văn giơ giơ chìa khóa xe trên tay.

"Không thì phải dùng hai tay thử trọng lượng trước đã, nếu không đến lúc đó phải đi tìm bác sĩ." "Đừng mà, Sở gia, việc này tôi nhận a."

Bàn Tử nhìn chìa khóa xe hình siêu xe trên tay Sở Văn, tròng mắt đều muốn lồi ra.

"Thôi đi Sở gia, tôi chỉ đùa chút thôi, nhân phẩm Sở gia tôi còn không tin sao." Nhìn Sở Văn lấy ra chìa khóa xe có hình 3B (có thể là Bentley/Bugatti?), Trần Tuyệt trong nháy mắt hiểu ra, nguyên lai người ta là một ức vạn phú ông, không chừng trộm mộ cũng chỉ là sở thích.

"Nói chứ người hiện tại sở thích sao lại quỷ dị thế này, huynh đệ thế gia khảo cổ, người thừa kế tập đoàn thế gia, ức vạn phú ông ẩn tàng, tôi không xứng đi trộm mộ a." Trần Tuyệt cảm giác sự tồn tại của mình kéo thấp tiêu chuẩn của cả ngành trộm mộ.

Sở Văn cũng biết Trần Tuyệt đang nói đùa, cũng không có thật sự để hắn thử.

Nhưng nhìn Bàn Tử đặt hai tay dưới tay Sa Dũng, một bộ dáng muốn đỡ lấy cái gối gỗ, Sở Văn nhất thời dở khóc dở cười.

"Bàn Tử, đỡ cho kỹ." Sở Văn hô một câu.

Bàn Tử trong lòng kinh hãi, cảm thấy có chút đột nhiên a.

Một giây sau, gối gỗ thẳng tắp rơi xuống tay Bàn Tử, mọi người chỉ thấy cả người Bàn Tử lùn xuống một khúc, hai cánh tay còn ở dưới gối gỗ, tiếp đó đặt mông ngồi phịch xuống đất.

"Sở gia, mau lấy đồ vật đi, cũng quá nặng rồi, cái eo của Bàn Tử tôi a." Sở Văn lập tức nhấc gối gỗ lên, đưa cho Sa Dũng bên cạnh.

"Ở đây đam ngộ đã lâu, chúng ta phải đi thôi." Sau khúc nhạc đệm nhỏ, Sở Văn cũng thúc giục mọi người khẩn trương xuất phát.

Căn cứ biểu hiện vừa rồi của Bàn Tử, mọi người đối với đồ vật trong cái gối gỗ kia ẩn ẩn có chút suy đoán, nhưng nếu Sở Văn đều để lại cho Lương Sơn (ý là sách), mọi người cũng không tiện nói nhiều.

Sở Văn vừa rồi lúc cầm cái gối vuông, cũng bị trọng lượng của nó làm giật mình.

Sa Dũng năm ngón tay chộp lên trên, thế mà không nhấc lên nổi.

Phải biết rằng, Sở Văn qua huyết mạch cường hóa, hiện tại một cánh tay sức lực năm trăm cân, về sau Sở Văn cầm trên tay thô sơ cảm nhận, cái gối vuông này đại khái nặng khoảng hai trăm cân.

Cho nên Sở Văn cũng không muốn để đồ vật bên trong bại lộ, dứt khoát cầm trước.

Mọi người tiếp tục đi về phía hành lang đằng trước, đi khoảng hai trăm bước, đèn pin của Bàn Tử cuối cùng cũng chiếu đến tận cùng hành lang.

Cuối hành lang là một cái cửa hang, bên trong có một gian nội thất.

Nội thất nhìn qua rất lớn, có dạng khoảng tám mươi mét vuông.

Mọi người đi thẳng đến trước cửa hang, bên trong nội thất có một cánh cửa đá, quy mô hoành tráng, hai cánh cửa đá mỗi một khối đều do tảng đá cao ba mét rộng hai mét tạo thành.

Hai bên cửa đá mỗi bên có một con sư tử đá trấn môn, một đực một cái.

Hai bên nội thất thì bày hai hàng binh dũng (tượng lính) bằng gỗ, tay cầm các loại vũ khí, trợn mắt nhìn thẳng, từng cái cơ bắp cuồn cuộn.

"Sở gia, binh dũng sao lại dùng gỗ làm nhỉ, dùng đất nung không phải đỡ việc hơn sao?" Bàn Tử gãi gãi đầu, tựa hồ có chút không hiểu.

"Dùng gỗ làm, thuận tiện an bài cơ quan." Lương Sơn ở phía sau Bàn Tử lạnh lùng nói.

Bàn Tử duỗi nửa cái chân về phía trước, sợ tới mức vội vàng rụt về.

“Một hàng bảy cái, là thất âm chi số, đám binh dũng này có khả năng an bài thủ linh.” Tiền Ngũ Thúc mở miệng nhắc nhở.

“Vậy tôi cho binh dũng (Sa Dũng) đi vào dò đường trước.” Sở Văn lập tức đưa ra quyết định.

Sở Văn tiên phong phái hai cỗ Sa Dũng đi trước dò đường, đặt gối gỗ ở cửa hang hành lang.

Nội thất đều là sàn lát gạch xanh, hai cỗ Sa Dũng chưa đi được hai bước, giẫm xuống vài khối gạch.

Ầm ầm thanh âm vang lên, hai bên cửa hang vốn dĩ trống không xuất hiện cửa đá, theo tiếng cơ quan vận hành, cửa đá từ hai bên chậm rãi khép lại.

Chương 1063

Lần này, đến phiên mọi người ngây ra như phỗng.

Cửa đều đóng lại rồi, nội thất cũng vào không được, mọi người chỉ có thể đứng trơ mắt ở bên ngoài.

Nhưng cũng đã tận mắt kiến thức thực lực của Sa Dũng, không chỉ bề ngoài giống bản nhân, chiêu thức động tác đều giống hệt Sở Văn và Tiểu Ca, lại có thể gãy chi trọng sinh, quả thực còn trâu bò hơn bản gốc, không ai hoài nghi chúng có thể ra ngoài hay không.

Những người ở đây chỉ có Sở Văn biết tình huống bên trong.

Sở Văn chia sẻ tầm nhìn có thể rõ ràng nhìn thấy từng chi tiết trong nội thất, bao gồm tất cả những gì Sa Dũng gặp phải.

Hai cỗ Sa Dũng kích hoạt cơ quan xong, binh dũng bằng gỗ ở hai bên lần lượt tỉnh lại, chỉ thấy đôi mắt gỗ màu nâu vàng vốn dĩ biến thành màu xanh lam u ám, đôi môi vốn mím chặt hoặc hé mở hoàn toàn há ra, trong miệng giống như đang cháy một ngọn lửa xanh.

Hoàn cảnh nội thất tịnh không vì ngọn lửa xanh lam trong miệng chúng mà trở nên sáng sủa hơn bao nhiêu, ngược lại càng thêm âm sâm.

Đợi đến khi tất cả mộc dũng toàn bộ tỉnh lại, chúng chỉnh tề đập vũ khí trên tay xuống đất một cái, mười bốn cái miệng chứa lửa xanh đồng thời phát ra tiếng gào thét.

Tiếng gào thét phẫng phất nổ vang tại sâu trong linh hồn mọi người, bọn Bàn Tử thậm chí đều thống khổ ôm lấy đầu.

Sở Văn vội vàng lắc Chuông Trấn Hồn, bọn Bàn Tử mới hồi thần, nhưng đại não vẫn một trận choáng váng.

Chỉ mới ở bên ngoài, tiếng gào thét đã chấn động tâm thần như thế, bọn Bàn Tử đều không dám tưởng tượng, thứ bên trong rốt cuộc sẽ cường đại đến mức nào.

".....

Sống lại rồi?" Bàn Tử lúc này có chút môi khô khốc, thứ duy nhất có thể phát ra loại gào thét này chính là mười bốn cụ mộc dũng bên trong.

"Đúng, nhưng chúng ta không phải đang ở bên ngoài sao, mấy con quái nhỏ này còn không làm gì được Sở gia đâu." Sở Văn ngược lại rất nhẹ nhàng, bởi vì Sa Dũng ở trước mặt đám mộc dũng này, không có nhược điểm.

Xác thực là không có nhược điểm, bởi vì cho đến hiện tại, với tư cách là chủ nhân, Sở Văn cũng không có phương pháp nào có thể tiêu diệt đám tinh sa này.

Hiện tại điều duy nhất cần Sở Văn lo lắng, là thời gian, hiện tại đã là một giờ sáng, mọi người mới kham kham đi được một phần ba lộ trình của trung tâm mộ.

Bọn Sở Văn tốt nhất là sáu giờ sáng phải ra khỏi động, nếu không có khả năng bị thôn dân phát hiện.

Trong tầm nhìn của Sa Dũng, mười bốn con mộc dũng vừa mới xuống đất, bước khỏi bệ đá.

Vì thời gian, hiện tại Sở Văn muốn khiêu chiến việc một người đồng thời thao tác hai con Sa Dũng tiến hành chiến đấu, Sở Văn gọi Tiểu Ca, len lén bảo y canh chừng bên cạnh, vừa không để người khác phát hiện dị thường, cũng không thể để ai quấy rầy.

Lúc này, mắt trái phải của Sở Văn lần lượt là tầm nhìn của Sa Dũng Sở Văn và Sa Dũng Tiểu Ca.

Hai bên khai chiến.

Bên phía binh dũng tay cầm mười bốn loại trong thập bát ban vũ khí: đao, thương, kiếm, kích, phủ (búa), việt (búa lớn), câu (móc), xoa (đinh ba), tiên (roi), giản, chùy, qua, côn, mâu.

Hai hàng mười bốn cái binh dũng, mỗi bên phân biệt sử dụng ba dài bốn ngắn.

"Sở Văn" và "Tiểu Ca" bị buộc phải tách ra, một người phân biệt đối mặt với bảy con binh dũng. (Ở đây vì để thuận tiện phân biệt, tạm thời dùng dấu ngoặc kép cho tên nhân vật để thay thế hình nhân, thuận tiện, xin cho phép tôi 'sa điêu' một chút - *ND: chơi chữ Sa điêu vừa là tượng cát vừa là ngốc nghếch*).

Sở Văn bản thể ở ngoài cửa đá, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chờ mong.

"Nói đi cũng phải nói lại, đây mới là trận chiến chân chính đầu tiên sử dụng sinh vật ngoài hành tinh a." Nếu để tinh sa tự chủ ý thức thao tác thì căn bản không biết làm thế nào lợi dụng biến hình để chiến đấu.

Bên phía hình nhân "Sở Văn".

Binh dũng sử dụng vũ khí dài rõ ràng vóc dáng cao lớn hơn binh dũng sử dụng binh khí ngắn.

Bảy cái binh dũng giống như bày ra trận hình, bốn cái đoản binh ở trước, ba cái trường binh thì đứng sau đoản binh một thân vị, trình bài bố hình chữ M.

Tuy rằng trước khi khai tràng "Sở Văn" lòng tin tràn đầy, nhưng nhìn thấy đối phương bày ra trận hình, không khỏi có chút hoảng.

Nhưng các loại đều có binh khí trong tay, thật sự đánh nhau, nên biến hóa thế nào đây.

Không kịp nghĩ nhiều, đợt công kích đầu tiên đã hướng về phía "Sở Văn".

Đám binh dũng với cái đầu phiếm u sắc lam quang này động tác cực kỳ linh hoạt, cơ thể bằng gỗ nhẹ chất lượng cũng nâng cao trình độ nhanh nhẹn của chúng.

Tuy rằng song tuyến tác chiến, nhưng động tác của "Sở Văn" và "Tiểu Ca" không hề tỏ ra trúc trắc.

Đã phát huy thực lực giống hệt bản thể, năng lực né tránh cũng cực kỳ xuất sắc.

Thậm chí bởi vì lợi dụng năng lực biến hình của Sa Dũng, khi bảy binh dũng hàng trước dùng binh khí chém ngang lưng về phía "Sở Văn", "Sở Văn" người thấp xuống, cả người sụp lại thành một nửa chiều cao vốn có, tránh được bảy thanh binh khí đang gào thét.

Chương 1064

Tiếp đó từ trên người một chỗ sinh ra một cánh tay cầm đao, Tử Ngọc Đao hung hăng chém về phía chân của binh dũng dùng kiếm.

Một kích này làm Sở Văn vô cùng kinh ngạc: "Đây rốt cuộc là gỗ gì, cứng như sắt vậy, chỉ tróc được một chút vỏ gỗ!" Sở Văn một tay năm trăm cân, Sa Dũng đương nhiên cũng kế thừa thuộc tính này, cộng thêm Tử Ngọc Đao lưỡi dao mỏng như sợi tóc, áp cường lớn như vậy mà vẻn vẹn chỉ phá da!

"Xem ra dùng đao không được, vậy tôi đổi sang dùng búa đi." Ngay sau đó cát vàng trên người Tử Ngọc Đao và Hắc Kim Cổ Đao một trận dũng động, giống như nước thép đúc lại, Tử Ngọc Phủ và Hắc Kim Cổ Phủ được rèn đúc ra.

Bộ dáng trực tiếp tham chiếu một trong số binh dũng dùng búa.

"Sở Văn" và "Tiểu Ca" lập tức hóa thân thành tiều phu, đồng thời, "Sở Văn" quyết định giải quyết tên binh dũng dùng chùy trước, bởi vì chùy đối với hình thể bằng cát của hai tên "sa điêu" này khá khắc chế.

"Sở Văn" hai lần bị chùy đánh trúng, lực đạo chấn động cự đại đều trực tiếp đánh tan nửa bên vai của "Sở Văn".

Nhưng trận hình này của binh dũng tuy rằng lúc đẩy tới giống như xe tăng, nhưng nếu muốn bảo trì trận hình này, thế tất phải hy sinh tính linh hoạt.

Thậm chí có thể lợi dụng vấn đề này, làm cho một cái nào đó bị tụt lại.

Đánh định chủ ý xong, "Sở Văn" bắt đầu cố ý tránh né binh dũng cầm chùy bên phải, vòng qua bên cạnh kiếm binh dũng ở phía trái

ngoài cùng.

Chỗ khó nhất của thao tác này là "Sở Văn" cần né tránh hai đợt công kích của binh trận trước, lại lợi dụng khe hở thời gian lúc công kích, nhanh chóng di chuyển sang bên trái binh trận.

May mắn thay, điểm này đối với "Sở Văn" khá là sở trường, sau khi liên tục hạ eo né tránh đồng thời hai chân di chuyển vài lần, "Sở Văn" thuận lợi di chuyển sang bên trái binh trận.

Với sự điều khiển linh hoạt của "Sở Văn", lúc này "Sở Văn" chỉ cần đồng thời thừa thụ công kích của ba binh dũng bên trái ngoài cùng.

Lúc này, bảy binh dũng vì để công kích "Sở Văn", không thể không biến trận, kiếm dũng bên trái ngoài cùng biến thành binh dũng đi đầu, chùy dũng bên phải ngoài cùng ngược lại bị rớt lại phía sau cùng.

Nếu cứ như vậy dây dưa tiếp, lấy tiết tấu tiêu hao từ từ này, "Sở Văn" tự tin có thể đem mười bốn cụ binh dũng toàn bộ mài chết.

Nhưng "Sở Văn" muốn nhanh hơn!

Bên phải "Tiểu Ca" đột nhiên cấp tốc lui về phía sau, một cái xoay người lớn cầm búa bổ ngược về phía sau.

Một tiếng "đang" trầm muộn từ nơi va chạm phát ra.

Hắc Kim Phủ từ trên xuống dưới, mang theo thế xoay người của "Tiểu Ca" tà tà bổ vào trên vai chùy dũng, lưỡi búa trong nháy mắt nhập gỗ ba tấc.

Nhưng cũng chỉ vẻn vẹn ba tấc.

"Đúng là sắt thật." "Sở Văn" thầm mắng.

Nhưng một búa này giống như đã đánh ra hung tính của chùy dũng, ngay sau đó đại hống một tiếng, ngọn lửa xanh trong miệng như

cháy càng thêm rực rỡ.

Chịu công kích từ phía sau, chùy dũng chân trái lùi về sau nửa bước, chân phải đạp mạnh, vung tròn thiết chuỳ đập về phía sau.

"Sở Văn" một kích không thành, chuẩn bị trước né tránh, thân thể lấy một độ cong không thể tin nổi ngửa ra sau, kham kham tránh được một kích gào thét.

"Hô, thật nguy hiểm.

Nếu không phải bản năng túng trước, thì cái eo này đều sẽ bị đập gãy." Không kịp nghĩ nhiều, bảy cái binh dũng bên phía "Tiểu Ca" lại công tới, khả năng chiêu giá của búa không mạnh, nhưng "Tiểu Ca" công kích đều không đánh cứng đối kháng, các loại tư thế không thể tin nổi xuất hiện trên người "Tiểu Ca".

"Sở Văn" thì bởi vì thiếu đi một con chùy dũng công kích, chiến đấu trong nháy mắt nhẹ nhàng hơn.

Với thể chất Sa Dũng, binh khí bình thường tối đa chém vào lưu lại một vết thương, đấu pháp của "Sở Văn" cũng trở nên càng thêm kịch liệt.

Kiếm dũng phối hợp thương dũng đâm tới phía trước, "Sở Văn" ngạnh kháng, canh chuẩn cơ hội một búa bổ xuống tay cầm kiếm của kiếm dũng.

"Sở Văn" một kích kiến công, cánh tay kiếm dũng ứng thanh đứt đoạn, thiết kiếm loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất, con kiếm dũng này uy hiếp không lớn nữa.

Đạt được kết quả này "Sở Văn" có chút phấn chấn, mới hai phút đã có chiến tích, dựa theo tốc độ này, thời gian vào mộ có thể chấp nhận.

Bên "Sở Văn" thiếu đi một cái rưỡi binh dũng, trong nháy mắt áp

lực giảm mạnh, một đợt đi vòng đơn giản lúc trước làm cho trận thế của binh trận đại phá.

Nhưng lúc này "Sở Văn" cũng không có mạo nhiên tiến công, đám binh dũng này nếu không có tạo thành phá hoại thực chất đối với chúng, thì cơ bản tương đương với vô dụng công, phải tích lũy ưu thế, tìm kiếm cơ hội.

Chiến đoàn bên "Tiểu Ca" thì áp lực tăng gấp bội.

Dưới tình huống thọ địch hai mặt, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ không đến mức lạc bại.

Nhưng, "Sở Văn" vẫn quyết định từ bên này mở ra cục diện trước.

Binh dũng hàng trước bên "Sở Văn" chỉ còn lại một đao một búa, khi thân tiến lên tuy rằng có thể tránh né vũ khí dài công kích, nhưng lúc này búa chém không ra lực đạo nữa.

"Trước tiên giải quyết đao dũng.

Chương 1065

Mình có thể để nó chém sâu một chút khiến nó không rút được đao, mình sẽ cố kỹ trọng thi." "Sở Văn" đánh định chủ ý xong, cố ý tránh né trước mặt đao dũng.

Đao dũng vừa thấy, nắm lấy cơ hội, nộ hống một tiếng, đại đao thẳng tắp bổ về phía đầu "Sở Văn".

"Sở Văn" bản năng nghiêng một cái, đại đao lún vào trên vai "Sở Văn", cát vàng hai bên vai dũng động, lập tức kẹp chặt đại đao của đao dũng, đao dũng chỉ còn biết gào thét vô năng.

"Sở Văn" mượn cơ hội chém lại, cánh tay nắm đao cũng theo đó ứng thanh rơi xuống.

Tiếp đó "Sở Văn" một mạch, đem đầu nó chém xuống, chém giết con binh dũng đầu tiên lần này.

Nhưng lúc này, ngọn lửa xanh trong miệng và mắt nó tụ lại một đoàn, bay về phía kích dũng.

Kích dũng thế mà há miệng hút một cái, ngọn lửa trong mắt và trong miệng trở nên càng phát ra rực rỡ.

"Biến cường?" "Sở Văn" rõ ràng cảm giác sức mạnh và tốc độ của kích dũng có sở đề thăng, đối với "Sở Văn" đây cũng không phải là một tin tốt.

"Đám lửa này có điểm giống quỷ hỏa ghi chép trong quyển tà thuật của ông già, nhưng bộ phận nội dung đó ngữ yên bất tường, cũng không nói là có thể cắn nuốt lẫn nhau nha." "Sở Văn" có chút đau đầu, xem ra không thể tùy ý đánh giết những binh dũng mất đi chiến đấu lực kia.

Dù sao cát làm Tử Ngọc Đao cũng không có hiệu quả tịch tà.

Nếu đã từ bỏ phương pháp đánh giết kiếm dũng trước, chiến trường bên phía "Tiểu Ca" đã trở thành địa phương trọng điểm quan chú rồi.

Cái chùy dũng kia hiện tại là binh dũng có uy hiếp nhất, "Tiểu Ca" vài lần bị thương, đều là vì không có tránh né được đại chùy.

Chùy dũng chuyên công eo thân, cũng khiến cho "Tiểu Ca" khó mà tránh né, cho nên con binh dũng này nhất định phải thủ tiêu đầu tiên.

Bên phía "Sở Văn" là trường binh thương, kích, câu.

Trừ bỏ kích dũng cường hóa sảo hữu uy hiếp, các binh dũng khác không phá được phòng ngự của "Sở Văn".

Hiện tại phải tìm cơ hội để ngăn cản công kích đồng thời thiết nhập vào chiến trường của "Tiểu Ca".

Phủ dũng (búa) duy nhất còn lại áp sát "Sở Văn", hai tay cầm búa chém xuống một đao, kích dũng cũng từ bên cạnh đưa tới một cây trường kích, mũi kích tản ra hàn mang, đâm về phía "Sở Văn".

"Sở Văn" chờ đúng thời cơ này, gạt lưỡi búa ra, dùng lồng ngực ngạnh tiếp mũi kích, mượn phản lực thuận thế lăn về phía sau, lập tức kéo giãn khoảng cách với bốn con binh dũng.

"Sở Văn" tay phải cầm búa, một gối quỳ xuống đất, giữ vững thân hình, đồng thời "Tiểu Ca" cũng sau khi trọng tổ xong xuôi thân hình lùn xuống, tránh công kích đồng thời bổ nhào về phía trước, húc vào hai chân chùy dũng.

Đây cũng là một nhược điểm mà "Sở Văn" phát hiện, những mộc chế binh dũng này, tuy rằng tài chất cứng rắn, tốc độ, sức mạnh siêu quần, nhưng lại nhẹ.

Quả nhiên, dưới một cú húc của "Tiểu Ca", chùy dũng quả nhiên mất đi thăng bằng, bổ nhào về phía "Tiểu Ca", ngã lên trên người "Tiểu Ca".

"Sở Văn" tự nhiên nắm lấy cơ hội này, hai tay cầm búa, lấy thế lôi đình nhảy lên, bổ xuống đầu.

Chùy dũng lúc này hai chân lại bị "Tiểu Ca" trói buộc, động đậy không được, binh dũng hai bên cũng cứu viện không kịp, cái đầu cứ thế bị "Sở Văn" dứt khoát trảm xuống.

Lần này, người hấp thu hồn hỏa là côn dũng đứng gần nhất.

Sau khi trảm hạ chùy dũng, "Sở Văn" tạm thời tiếp thế "Tiểu Ca" ngăn lại công kích của bảy binh dũng, "Tiểu Ca" cũng bò dậy nghênh hướng bốn binh dũng bên trái.

Lúc này thời gian mới vừa trôi qua năm phút đồng hồ.

Tuy rằng đối với kết quả khá hài lòng, nhưng "Sở Văn" muốn nhanh hơn.

Bởi vì lúc trước cũng không liệu đến hồn hỏa sẽ bị hấp thu lẫn nhau, chuyện ngoài ý muốn này, có khả năng sẽ đại đại trì hoãn thời gian "Sở Văn" phá giải cơ quan.

Vẻn vẹn lại qua hai phút, "Sở Văn" và "Tiểu Ca" phân biệt chém giết câu dũng và việt dũng, nhưng lúc này, áp lực của "Tiểu Ca" ngược lại biến lớn hơn.

Hồn hỏa của câu dũng bị kích dũng lân cận hấp thu, ba đóa hồn hỏa kết thành đồ án đại biểu tam hồn, xoay chuyển trong não kích dũng.

Lúc này kích dũng giống như có ý thức, bắt đầu chỉ huy hai cỗ binh dũng còn lại tiến lui công kích.

Hồn hỏa của việt dũng bên "Sở Văn" thì bị qua binh (giáo mác) phía sau một thân vị hấp thu.

Hiện tại áp lực của "Tiểu Ca" và lúc vừa vào nội thất một chọi bảy tương đương nhau.

Tin tức xấu là, hấp thu hồn hỏa tịnh không làm cho binh dũng trở nên đao thương bất nhập, trình độ tam hồn cũng chỉ làm cho con kích dũng này có chút năng lực chỉ huy, kém rất xa so với linh trí chân chính.

Lần này lại chỉ có thể từ bên "Sở Văn" mở ra cục diện, dù sao sáu cụ binh dũng bên "Sở Văn" không có linh trí.

"Sở Văn" kháng xuống vài luân công kích, lần lượt tháo xuống cánh tay của giản dũng và côn dũng.

Chỉ cần "Tiểu Ca" kéo lại ba con binh dũng thương, kiếm, kích bên trái là đủ rồi.

Chương 1066

Sở Văn biết, tình thế hiện tại cần phải ổn trát ổn đả, một khi để một cỗ binh dũng nào hấp thu hai đạo quỷ hỏa, chiến lực sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Thời gian cách lúc cửa đá đóng lại đã trôi qua hai mươi phút, trừ bỏ kích dũng ra, tất cả các binh dũng khác đều đã bị đoạn đi hai tay.

Khi Sở Văn cảm thấy cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, kinh biến tại lúc này phát sinh.

Kích dũng đột nhiên bạo phát, một kích quét về phía các binh dũng đã mất đi chiến lực xung quanh, mộc dũng rõ ràng vai cứng hơn sắt thép bị toàn bộ chém đầu, mười mấy đạo quỷ hỏa lam u u hướng về phía kích dũng tụ tập, kích dũng vốn chỉ có tam hồn cũng bổ toàn nốt bảy phách còn lại, toàn thân da dẻ màu gỗ nâu vàng bỗng nhiên biến thành đen kịt, quỷ hỏa còn dư lại thì quấn quanh đại kích trong tay.

Kích dũng sau khi hợp nhất các quỷ hỏa còn lại lúc này như cùng Ma Thần.

Hồn thân đen kịt, đại kích phun ra ma diễm, giống như chủ nhân của ngục sâu.

"Bọn ngươi lũ chuột nhắt, dám dùng cơ quan xâm phạm tướng quân mộ, tội chết!" Kích dũng lúc này thế mà miệng thốt tiếng người, kích chỉ vào "Sở Văn".

"Không phải là hợp thể sao, ra vẻ cái gì mà nhị ngũ bát vạn chứ, ai mà không biết làm." Sở Văn một người phân khống hai cỗ Sa Dũng, tuy rằng tinh thần có chút mệt mỏi, nhưng lúc này chiến ý cũng bị kích lên.

Đúng lúc thao tác song tuyến sẽ bị bắt buộc phân tán thực lực Sở gia, vậy thì ông đây đổi sang đơn tuyến.

Theo tâm ý của Sở Văn vừa động, "Sở Văn" và "Tiểu Ca" chậm rãi dung hợp, thân cao bạo trướng ba thước, tinh sa thì lần nữa biến thành một hình cầu, khảm vào ngực.

Hiện tại "Sở Văn" nghiễm nhiên là một người khổng lồ, đối mặt với đại kích binh dũng như Ma Thần kia, cũng chút nào không có sụt giảm uy phong.

Cự nhân "Sở Văn" đối trận Ma Thần binh dũng, chiến đấu động một cái liền bùng nổ.

Ma Thần binh dũng có toàn bộ tam hồn thất phách, rõ ràng đã cụ bị linh trí hoàn chỉnh.

Tại lúc cự nhân "Sở Văn" vừa mới dung hợp hoàn thành, Ma Thần đơn thủ vung kích, hãn nhiên ra tay, hiển nhiên đoạt được tiên cơ.

Trước người "Sở Văn" vang lên một trận tiếng đại kích xé gió, lưỡi kích như sao băng vạch qua trước ngực "Sở Văn", kéo theo một đạo diễm vĩ màu lam.

Biến thành cự nhân "Sở Văn" cũng không đánh mất độ linh hoạt trước đó, ngực hóp lại, thân thể ngửa ra sau, nửa bước không dời mà tránh thoát công kích này.

Tàn khu mộc dũng bị quét trúng lập tức biến thành một đống tro tàn, biểu thị một kích này cũng không phải là hoa mà không thực.

Ma diễm trên đại kích, ít nhất cũng có hai ngàn độ, một khi bị cắt vào thân thể, cát đều sẽ bị nung chảy.

Phối hợp với diện tích tám mươi mét vuông của mộ thất, làm cho trường binh như đại kích vừa có thể thi triển ra, lại có thể làm cho người ta không chỗ có thể trốn.

Uy lực mà đại kích thể hiện ra quả thực vô địch.

“Sở Văn” nhìn một màn trước mắt, sắc mặt hào vô ba động.

Công kích tịnh không phải định hướng như vậy đối với hắn hào vô uy hiếp, hắn tự tin vào tốc độ của mình.

Sau khi dung hợp hoàn chỉnh lõi tinh sa, mang lại cho “Sở Văn” lực khống chế đối với từng hạt cát toàn thân.

Giống như đại kích loại binh khí này phi chỉ hướng tính, không thể nhanh chóng hàm tiếp chiêu thức, tuy rằng cự ly công kích xa, nhưng “Sở Văn” khẳng định không túng.

Chỉ cần tránh được một lần, “Sở Văn” có cực đại xác suất đánh gãy tiết tấu công kích của hắn, cho dù ngạnh kháng hai cái, cũng không sợ.

Cát một lần lại có thể nung chảy được bao nhiêu chứ.

Nhưng biết người biết ta, Sở Văn cũng không rõ ràng sau khi thôn phệ tất cả quỷ hỏa, Ma Thần sẽ so với trước đó tăng thêm mấy phần lực phòng ngự, nhưng có thể khẳng định là, đây không còn là một đối thủ có thể để hắn 'cố kỹ trọng thi' nữa.

Cho nên việc đầu tiên “Sở Văn” muốn làm là thăm dò.

Trước mắt, là cơ hội đầu tiên.

Ma Thần lúc này đang ở vào tình huống vừa vung ra một lần công kích, lực cũ đã hết, chiêu tiếp theo còn chưa dùng ra.

Binh dũng lúc trước bởi vì đầu gỗ ở cánh tay khá nhỏ, cho nên “Sở Văn” có thể trực tiếp cắt đứt chúng, mục tiêu lần này, vẫn là cánh tay Ma Thần, cánh tay vung hạ đại kích.

Bởi vì “Sở Văn” lúc né tránh một kích của Ma Thần thì thốn bộ chưa lui, cho nên lúc này Ma Thần ở trước mặt hắn không môn đại

khai.

Lúc này "Sở Văn" nếm được ngon ngọt của việc dùng búa, vũ khí sau khi dung hợp bảo lưu y nguyên vẫn là chiến phủ.

"Phá!" "Sở Văn" một kích này có thể hào vô bảo lưu, bởi vì một khi kiến công, chém xuống cánh tay này, trận chiến đấu này liền kết thúc.

"Đinh!" Một búa dứt khoát dự liệu tịnh không có chém xuống, phản lại giống như dao phay chém vào cửa sắt, lưỡi búa bị cán kích sắt thu hồi kịp thời ngăn trở.

Chuẩn xác mà nói, là thiết kích tự động.

Kiện binh khí này sau khi hấp thu bốn đoàn quỷ hỏa, ẩn ẩn có xu thế thông linh.

Chương 1067

Ngay vừa rồi, tại lúc Ma Thần không lo liệu được, nó tự động chắn ngang trước người, chặn lại một lần công kích.

"Nguy!" Bởi vì búa và kích giống nhau, công kích vung ra không thể liên quán, tức sử không rơi vào khoảng không, bị Ma Thần chặn lại, thì công kích tiếp theo Ma Thần sẽ chiếm cứ tiên thủ.

Lúc này thiết kích tại trên tay Ma Thần, biến thành đoản binh khí.

Ma Thần cường hóa trực tiếp dùng man lực gạt búa của "Sở Văn" ra, thuận thế giơ lên, bổ xuống.

Thiết kích lúc này giống như một cây búa hai lưỡi, mang theo thế đi khủng bố cùng ngọn lửa u lãnh, ở trên đầu "Sở Văn" vạch ra một đạo sao băng.

Đoản binh tương tiếp, cộng thêm thế tới hung hăng, "Sở Văn" căn bản tránh không kịp.

Đầu vai ngay lập tức bị gọt đi hơn một nửa.

Điều khiến Sở Văn cảm thấy kinh sạ nhất là, khối đầu vai kia không thể lại dung hợp trở về, hắn đối với nó không có bất cứ cảm ứng nào nữa.

Điều này cũng có nghĩa là, hiện tại, hắn tịnh phi bất bại.

Tin tức này đối với "Sở Văn" thập phần trầm trọng, nhưng "Sở Văn" tịnh không tin tưởng sử dụng xong chiêu thức này hoàn toàn không có tác dụng phụ.

Nếu không thì, với trạng thái đã mở linh trí hiện tại, sao không trực tiếp ngự kích phi hành mà nghiền áp hắn.

Nhưng thất vọng là, "Sở Văn" tịnh không có nhìn thấy phản ứng rõ ràng trên người Ma Thần.

Ngược lại tay phải vì nắm chặt đoạn trước thiết kích, ngọn lửa màu xanh lam lan tràn lên cánh tay, càng hiển lộ vẻ uy lẫm.

"Cũng đúng, tốt xấu gì cũng là một con boss, nào có yếu như vậy?" "Sở Văn" tự giễu cười cười.

Trong nháy mắt, vết thương trên vai "Sở Văn" bị cát chảy lấp đầy, "Sở Văn" tại một sát na này, hình như cũng biến thành thấp hơn một chút xíu.

Tuy rằng hiệp đầu tiên tiểu liệt, nhưng "Sở Văn", chiến ý ngang dương!

Hiển nhiên, "Sở Văn" lúc này tuyệt đối không có khả năng nhanh chóng bắt được Ma Thần trước mặt, ngay lập tức, cái búa trên tay "Sở Văn" lại biến trở về Tử Ngọc Đao.

Dùng lại đao cụ thuận tay, "Sở Văn" lần nữa đối trận Ma Thần.

Tử Ngọc Đao lúc này liên tục nhiều lần đỡ công kích của đối phương, mỗi một lần phần lưỡi đao đều sẽ bị nung chảy một ít, nhiên mỗi khi lưỡi dao bị nung chảy nhỏ giọt xuống, lại có cát mới dũng động bổ sung vào.

Nhưng thiêu đốt là thứ có tay mà Sở Văn không có.

Mỗi khi "Sở Văn" muốn dùng cận chiến suy yếu uy lực của đại kích, Ma Thần lập tức đổi dùng tay trái cầm kích, tay phải xuất quyền.

Uy lực thế mà chút nào không thua thiết kích!

Kịch chiến gần hai trăm hiệp, thân thể "Sở Văn" trực tiếp rút nhỏ, trở nên cùng kích cỡ với lúc vừa vào.

Nhưng đáng mừng là, thân thể Ma Thần cũng đã xảy ra biến hóa

rõ ràng, ngọn lửa u lam trên thiết kích trở nên ảm đạm, không giống bá áp tứ phương như khi vừa xuất tràng, hiện tại khí thế càng thiên về sính cường hơn.

Hơn nữa, tay phải chịu thiêu đốt tuy rằng khiến hắn chiếm tiện nghi trong chiến đấu, nhưng chủ nhân cánh tay tựa hồ khó mà nhẫn thụ loại thống khổ này.

Tay phải nắm chặt đại kích bắt đầu không ngừng run rẩy.

Ma Thần tiếp liên công kích không còn loại thế đầu đốt đốt bức nhân vừa rồi nữa.

Tuy rằng động tác không thấy đình trệ, nhưng rõ ràng thiếu đi lực đạo áp bách.

"Là một cơ hội tốt." "Sở Văn" quyết định nếm thử phản kích.

Trước tiên cố ý yếu thế, không xuất toàn lực đề kháng công kích của Ma Thần, âm thầm vì phản kích mà tích súc sức mạnh.

Sau khi gạt đi một lần công kích, "Sở Văn" đột nhiên gia đại lực đạo, chém về phía đầu hắn, bởi vì trên đầu có tam hồn thất phách.

Tử Ngọc Đao thành công mệnh trung đầu Ma Thần, nhưng "Sở Văn" tối đa lún vào trên đầu hai ba tấc, đối với ba đoàn quỷ hỏa trong lò không có bất cứ uy hiếp gì.

Thủ đoạn vật lý cơ bản đối với hắn vô dụng!

Lúc này hầu bộ của Ma Thần nặn ra một tiếng cười lạnh, đại kích tự động thu về, nhẹ nhàng trảm xuống thân thể từ ngực trở xuống của "Sở Văn".

Tùy theo đó là ngọn lửa trên tay bộ Ma Thần và đại kích tắt ngấm, Ma Thần tuy rằng lần nữa ngự kích, nhưng hiển nhiên hiện tại đã là nỏ mạnh hết đà.

Tại ngoài cửa đá Sở Văn đột nhiên hồi thần.

"Trần Tuyệt, phá cửa ra!" Mọi người đều bị một câu bạo quát của Sở Văn đang "phát ngốc" dọa cho giật mình.

Chương 1068

Tiểu Ca đã sớm nói rõ với mọi người tình huống hiện tại của Sở Văn, nghe nói đang thao túng Sa Dũng chiến đấu, mới đầu trên mặt ai nấy đều là kinh dị và hâm mộ.

Nhưng đợi một hồi, từng người một nhàm chán đi ngủ, dù sao hiện tại cũng là đêm khuya một hai giờ, trước đó lại trải qua nhiều lần chiến đấu cường độ cao như vậy, vừa nghỉ xuống, tự nhiên người nào cũng buồn ngủ.

Nhưng ai cũng không dám thật sự ngủ, dù sao bên trong đang bùng nổ chiến đấu, binh dũng và Ma Thần thỉnh thoảng truyền ra từng tiếng gào thét.

Lúc này Trần Tuyệt bị Sở Văn hô một tiếng như vậy, một thân buồn ngủ lập tức kinh tỉnh, cũng không dám chậm trễ, phản xạ có điều kiện mở ba lô ra, thông thạo gắn thuốc nổ.

Không thể không nói Trần Tuyệt tiểu tử này có trình độ gắn thuốc nổ một tay, tuy rằng chỉ giới hạn ở mở cửa đá.

Bàn Tử tại sau khi Trần Tuyệt gắn xong thuốc nổ, trong miệng vẫn luôn lải nhải: "Mộ đừng sập, mộ đừng sập." Làm cho mọi người tặng cho một trận xem thường.

Kết quả sau khi thuốc nổ nổ, cửa hai bên vừa vặn đổ xuống, chỉ vỡ hai nửa nhỏ chỗ gắn cơ quan.

"Được đấy, lần này lại tiến bộ hơn lần bạo phá trước rồi, Bàn Tử, có thể hay không học hỏi người ta Trần Tuyệt, có chút sở trường." Sở Văn cảm thấy Trần Tuyệt càng ngày càng dùng tốt, trách không được năm đó lúc trộm mộ Từ Hi, Tôn Điện Anh trực tiếp lấy đại bác oanh tạc, đồ vật hỏa dược này thật cấp lực.

Cửa đá vừa sập, tình hình bên trong toàn bộ hiện ra.

Một con binh dũng toàn thân đen kịt, đầy đất là khối thủy tinh trong suốt, một đống gỗ vụn tứ phân ngũ liệt.

Binh dũng giờ phút này tay cầm đại kích, lạnh lùng nhìn mọi người phía trước.

"Sở gia, vừa rồi ở trong mộ thất cậu đánh nhau với thứ này sao, quá đáng sợ rồi, sa... sa dũng của cậu đều bị phân thây." Giờ khắc này Ma Thần y nguyên uy phong lẫm lẫm, áp bách cảm mười phần, Bàn Tử nhất thời đều bị chấn nhiếp.

"Không sao, không cần lo lắng, hắn hiện tại tối đa chỉ là nỏ mạnh hết đà, chỉ cần có hai tấm bùa là có thể chế phục." Giao thủ tới nay Sở Văn tự nhiên vô cùng rõ ràng trạng thái hiện tại của hắn.

"Hiện tại ai trên người có bùa, mau lấy ra, tôi một lát nữa sẽ giải quyết hắn." Sở Văn hiện tại trên người chỉ có một tấm Thanh Tâm Phù không có công kích lực, các loại bùa chú khác lần trước đều bị Bàn Tử đòi đi dùng sạch rồi.

Hiện tại tình huống khẩn cấp, con Ma Thần này hoàn toàn do tà vật phú linh, nếu có phù chú, có thể chống lại lam diễm, đối phó hắn cũng sẽ thập phần nhẹ nhàng.

Nhưng sau khi Sở Văn hỏi xong, nhất thời chi gian thế mà không ai lên tiếng, Sở Văn cũng vẻ mặt đầy vạch đen, đành phải nhìn về phía Tiền Ngũ Thúc.

Tiền Ngũ Thúc lúc này mới bất tình bất nguyện móc ra một tấm Tịch Tà Phù.

"Hai tấm!" Sở Văn thúc giục, bởi vì Ma Thần đã ra khỏi cửa đá, truy về phía bên này.

Tiền Ngũ Thúc không biết lại từ nơi nào móc ra một tấm nữa, giao

cho Sở Văn.

Sở Văn đem hai tấm bùa một tấm dán tại lòng bàn tay trái, một tấm dán lên trên Tử Ngọc Đao, đi lên trước mọi người, đao chỉ Ma Thần.

"Khu khu trộm mộ tặc cũng vọng đồ quấy nhiễu chủ nhân an ninh, nếu lúc này không quay đầu, đến lúc đó đốt trụi hành lang, tất sẽ chết không toàn thây." Ma Thần đôi mắt u u thiêu đốt, toàn thân cơ bắp màu đen phiếm quang trạch của gỗ, đỉnh đầu bị Sở Văn bổ ra mạo xuất một chùm lửa xanh tạo hình như tóc dài rối tung.

"Thiêu hủy hành lang!

Không đúng, biết nói chuyện!" Lúc này mọi người trong lòng đều kinh hãi, ở trong mộ thấy loại đồ vật biết chạy biết nhảy biết nói chuyện này là lần đầu tiên.

"Nếu đốt được, cậu dùng ở đây nói nhảm với tôi nhiều thế làm gì, đánh trước một trận đã!" Sở Văn lập tức cắt ngang lời hắn.

Tuy rằng hắn cũng không nắm chắc, nhưng, bên cạnh lại không có vật dễ cháy, dựa vào chút lân phấn trên gạch lát nền kia cũng có thể đốt sao?

"Hừ!" Ma Thần cười lạnh một tiếng, một bộ dáng đang định mở miệng nói chuyện, ai ngờ một giây sau nhấc kích đâm tới, mũi kích trong nháy mắt đã đạt tới mặt Sở Văn.

Mọi người đều chưa phản ứng kịp, trong lòng thầm mắng vô sỉ, nhưng Sở Văn giao chiến với hắn đã lâu, tự nhiên biết hắn là một dạng đối thủ gì.

Đối với một chiêu đánh lén này, hắn cũng sớm có phòng bị, đối với trạng thái gần như kiệt lực của hắn, Sở Văn cũng càng hiểu rõ.

Nhưng Sở Văn tịnh không có đánh ngạnh tiếp, đao của Sở Văn

không thể hoàn toàn ngăn trở đại kích.

Sở Văn người thấp xuống, tay trái chộp lấy cán kích, không lùi mà tiến tới.

Lúc này, đầu mũi kích đột nhiên phun ra ngọn lửa màu lam, nếu Sở Văn đương thời không tránh, thì hậu quả có thể biết.

Mọi người cũng không cấm đại mắng binh dũng vô sỉ.

Lúc này Sở Văn khi thân tiến lên, Ma Thần cũng không cam lòng yếu thế, dứt khoát buông lỏng đại kích, tay phải bùng lên ngọn lửa màu lam, một quyền oanh hướng lồng ngực Sở Văn.

Sở Văn vội vàng hoành đao đỡ, nắm đấm như sao băng của Ma Thần nện ở trên thân đao, nhưng, nhiệt độ khủng bố tịnh không có truyền đến tay cầm đao của Sở Văn, ẩn ẩn bị linh tính của Tử Ngọc Đao và phù triện khắc chế, sau khi thu hồi nắm đấm, ngược lại tay của Ma Thần lại bị cháy đen một mảng. "Đồ của đạo sĩ sao?" Ma thần đau đớn gầm lên một tiếng.

Đường triều tôn sùng Phật giáo, nhưng đạo sĩ cũng có không ít, việc biết trừ yêu cũng là bình thường.

Chương 1069

Ngọn lửa trong hốc mắt Ma thần trở nên rực rỡ hơn, gã cừu hận quét mắt nhìn đám người trước mặt.

Tiếp đó, một chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Toàn thân gã bị ngọn lửa màu lam bao phủ, lao nhanh vài bước, định vượt qua Sở Văn để tấn công thẳng vào những người phía sau.

Nhưng Sở Văn không hề hoảng hốt, cây đại kích trong tay trái quay ngược lại đâm một nhát, mũi kích chặn đứng Ma thần đang bốc lửa ngùn ngụt, xuyên sâu vào cơ thể gã.

Ma thần từ đó không thể tiến thêm nửa bước, dùng ánh mắt hận thù trừng trừng nhìn Sở Văn.

Gã gầm lớn một tiếng, quỷ hỏa từ cái miệng đang há to bay về phía Sở Văn.

Một tiếng chuông lảnh lót vang lên, quỷ hỏa như chịu đòn nghiêm trọng, dừng lại tại chỗ không thể cử động, chưa đầy nửa phút, mười đóa quỷ hỏa lần lượt tắt ngấm.

Sở Văn lúc này mới miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm, như sực nhớ ra điều gì, vội vàng ném cây thiết kích trong tay sang một bên. "Mém nữa thì hại chết ông đây, tôi quên mất Tử Ngọc Đao." Sở Văn xòe tay trái ra xem, năm bó hoàng phù Tiền ngũ thúc đưa đều đã cháy đen, linh tính của phù chú bên trong cũng đã cạn sạch.

Hiển nhiên nếu Sở Văn không dán thêm lá bùa thứ hai, khả năng cánh tay này sẽ còn thê thảm hơn. "Sở gia quả nhiên lợi hại, thực lực này đúng là giống như con rận trên đầu hòa thượng, giấu cũng không giấu được nha." Bàn Tử đã lại sức, vừa rồi còn bày ra vẻ mặt "hay là

tôi rút lui nhé", giờ lại bắt đầu vỗ mông ngựa Sở Văn. "Vậy Sở gia, giải quyết xong rồi thì tôi có thể vào trong được chưa?" Bàn Tử rốt cuộc cũng lộ ra ý đồ thật sự. "Bên trong hết nguy hiểm rồi, vào đi." Sở Văn cũng không để ý, dù sao hiện tại cũng cần đẩy nhanh tốc độ. "Ái chà!

Dưới đất toàn là thủy tinh à!" Bàn Tử bị thứ gì đó do cát nung chảy dưới đất đâm vào chân một cái.

May mà hắn đi giày da quân dụng, nếu không chắc Bàn Tử khỏi đi lại luôn.

Tề Chỉ nhặt một mảnh thủy tinh lên xem, bên ngoài mảnh thủy tinh đều dính những hạt cát nhỏ đã tan chảy một nửa. "Sư phụ, không phải vừa rồi đám binh dũng đã khiến cát... tượng cát tan chảy đấy chứ?" Ánh mắt sắc bén của Sở Văn khiến Tề Chỉ lập tức sửa miệng. "Đúng vậy, lửa trên người đám binh dũng vừa khéo khắc chế Sa dũng của tôi, nhiệt độ đủ cao để nung chảy Sa dũng." Sở Văn nói, nhân lúc không ai chú ý liền thu hồi Tinh sa vào trong bình giao nang. "Không thuộc về tà vật thì phù chú của tôi vừa khéo khắc chế." Sở Văn lảng tránh kể chi tiết quá trình chiến đấu bên trong.

Bàn Tử lục soát một hồi trong gian thất, chẳng tìm được món nào ra hồn, binh khí dưới đất đều tàn khuyết không trọn vẹn, động một cái là gãy làm đôi.

Mọi người không khỏi nhìn về phía cánh cửa đá ở trung tâm, hai con sư tử đá hai bên lúc này càng trở nên sống động như thật. "Lương Sơn, mấy con sư tử đá này chắc không có gì đặc biệt đâu nhỉ?" Bàn Tử nhìn hai tôn môn thần trước cửa đá, dường như có chút chột dạ. "Sư tử đá trấn môn khá phổ biến, thông thường là để trấn áp yêu tà bên ngoài, không cho làm phiền mộ chủ nhân bên trong." Lương Sơn nhìn chằm chằm cửa đá phía trước, tỏ ra hưng phấn rõ rệt.

Nhưng lúc này Sở Văn chưa lên tiếng, tại hiện trường cũng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sau khi giao tiếp với Tinh sa và xác nhận không bị tổn hại, Sở Văn mới yên tâm.

Thấy mọi người đều đang chờ đợi mình, Sở Văn cũng cảm thấy khá hưởng thụ.

Trước đây những người này đều theo Tiểu Ca đổ đấu, lần trước cơ bản đều là Tiểu Ca chỉ huy.

Nhưng lần này, mọi người rõ ràng đã trực tiếp coi hắn là trụ cột.

Cũng phải thôi, dựa vào biểu hiện trước sau hai lần hành động, địa vị của hắn bất tri bất giác đã vượt qua Tiểu Ca.

Cảm giác áp đảo Tiểu Ca một đầu khiến tâm tình Sở Văn thư thái, hắn bước nhanh hai bước đẩy cửa đá ra.

Cửa đá từ từ mở, Bàn Tử ở phía sau Sở Văn kiễng chân lên, khổ nỗi Sở Văn cao hơn hắn quá nhiều, Bàn Tử ở phía sau căn bản không nhìn thấy gì.

Cảnh tượng trong mộ thất khiến mọi người trong nháy mắt sáng mắt lên, gọi là mộ thất, chi bằng gọi là hào trạch thì đúng hơn. "Hào trạch thời cổ đại có thể xa hoa đến mức này sao?

Tôi thèm nhỏ dãi rồi đấy." Trần Tuyệt cao hơn Bàn Tử một chút, cảnh tượng trong mộ thất cũng khiến gã kinh thán không thôi.

Cửa đá mở toang, mọi người rốt cuộc cũng thấy rõ toàn bộ mộ thất.

Chương 1070

Trần Tuyệt nói là hào trạch cũng không hề khoa trương.

Những thứ hào trạch cổ đại có, ở đây đại khái đều có; những thứ hào trạch không có, ở đây cũng có rất nhiều.

Trên vách tường khắp nơi đều là chân dung các loại nhân vật, chương hiển quan hệ của mộ chủ nhân cũng như sự cao quý của người đó.

Bốn phía có các cấu kiện kiến trúc như đấu củng, phi diêm, vọng bản...

được thợ thủ công vẽ sống động như thật, các loại bích họa màu sắc rực rỡ, phù điêu có thể thấy ở khắp nơi.

Đèn trường minh trên bốn cây cột đá quanh quan quách ở trung tâm chiếu rọi cảnh tượng xung quanh lấp lánh sinh huy.

Tuy nhiên đám người Bàn Tử hoàn toàn không bị kiến trúc hoa lệ thu hút, mà bị những đồ bồi táng cũng hoa lệ không kém hấp dẫn.

Một bộ đầy đủ đồ dùng sinh hoạt, trà cụ, tửu cụ, ngọc khí, thậm chí ngay cả cái bô tiểu đêm khảm viền vàng men lục kia cũng bị Bàn Tử nhìn chằm chằm.

Nếu là đội ngũ đạo mộ khác thì đã lao lên vơ vét rồi, nhưng mọi người thấy Sở Văn chưa lên tiếng nên cũng không ai tự tiện động thủ. "Mỗi người chọn một chỗ, lấy đồ bên ngoài trước đã, tôi sẽ mở quan tài sau.

Lương Sơn xem xung quanh có cơ quan không." Giọng Sở Văn nghe có chút mệt mỏi, chủ yếu là việc thao tác song tuyến tiêu hao tâm thần quá lớn, sau đó lại bị Ma thần uy hiếp, dây thần kinh trong não

vẫn luôn căng thẳng.

Lúc này khó khăn lắm mới được thả lỏng, hắn cũng không có tâm trí tranh giành đồ cổ bên ngoài với bọn họ. "Tranh thủ nghỉ ngơi bây giờ đi, giữ sức tí nữa mở quan tài." Gian mộ thất này mộ chủ thực sự quá ác, đặt thứ ghê gớm như vậy ở bên ngoài, không giữ chút sức lực thì ai biết có xảy ra chuyện gì không.

Đến lúc đó thu bảo vật trong quan quách, chẳng phải thơm hơn bên ngoài sao?

Sở Văn tính toán đâu ra đấy, tựa vào tường nghỉ ngơi.

Lúc này hắn không khỏi suy tư, những ngọn quỷ hỏa kia vẫn có đặc điểm linh hồn, vậy chắc chắn do tam hồn thất phách của con người luyện thành.

Hồn phách muốn trường tồn bất diệt lâu như vậy thì nhất định phải có vật chứa, thông thường vật chứa tốt nhất cho hồn phách chính là máu thịt.

Cái "máu thịt" đó đang ở đâu?

Sở Văn thực ra cũng không quá quan tâm, dù sao đã giải quyết được con quái mạnh như vậy, thông thường mạnh cũng phải có giới hạn.

Chính gọi là một núi không thể chứa hai hổ, nếu thật sự còn một thứ nữa thì tuyệt đối sẽ không mạnh hơn con vừa rồi.

Tuy Sở Văn đang nghỉ ngơi, nhưng thói quen tư duy theo bản năng vẫn hoạt động, trong lúc Bàn Tử tiếp tục thu gom đồ đạc, Sở Văn vẫn không ngừng suy nghĩ.

Đột nhiên, mũi hắn khịt khịt, có một mùi thịt nướng nhàn nhạt. "Bàn Tử, có ngửi thấy mùi thịt nướng không?" Sở Văn lúc này ẩn ẩn có cảm giác bất an. "Sở gia, đừng làm tôi thèm, lúc vừa mở cửa đá tôi

đã ngửi thấy mùi thịt nướng rồi, xem xem có phải tay tôi chín rồi không?" Bàn Tử lúc này hiển nhiên đã vớ bẫm, giọng điệu cũng phiêu diêu hẳn lên.

Sở Văn xòe tay trái ra, đen thui một mảng, ghé sát vào ngửi một cái.

Thật sự có mùi thịt nướng, khá thơm.

Sở Văn nhịn không được tự giễu: người đẹp trai thì đến thịt cũng thơm, xem ra mình có tư chất rồi. "Khịt..." Sở Văn lại hít sâu một hơi, lần này sắc mặt hắn có chút khó coi.

Mùi thịt này đúng là thịt nướng, nhưng mùi vừa ngửi thấy lại mang theo một mùi hôi thối rữa nát.

Sở Văn cảnh giác nhìn bố cục trong mộ thất, cuối cùng ánh mắt hắn khóa chặt vào bốn cây cột đá đèn trường minh quanh quan quách. "Đừng lấy đồ nữa, tránh xa bốn cái cột đèn kia ra!" Sở Văn đột nhiên hét lớn với mọi người.

Tiếng hét này làm đám người đang kích động nhặt bảo bối ngẩn tò te, nhưng vẫn ngoan ngoãn lùi lại phía sau.

Lúc này, chuyện ngoài ý muốn rốt cuộc cũng xảy ra, chưa đợi những người khác đi xa, bốn cây cột đá giống như bể cá bằng kính, "rầm" một tiếng vỡ tan tành.

Bên trong mỗi cây cột đá cư nhiên đều có ba bốn con cương thi, mấy ngọn đèn kia chính là dùng dầu xác chết của chúng để thắp sáng.

Lúc này đám cương thi toàn bộ được giải phóng, dầu xác chết trong cột đá cũng bắn đầy lên người mọi người. "Quả nhiên, trong này vừa khéo có mười bốn con cương thi." Sở Văn nhíu mày suy tư.

Nhưng đám cương thi này chỉ là cương thi bình thường, nếu nói có đặc điểm gì thì chính là oán khí đặc biệt nồng hậu, nồng hậu đến

mức sắp xâm thực tâm trí con người.

Chương 1071

Nếu mọi người không phải là những tay đổ đấu lão luyện từng trải, e rằng đã trực tiếp rơi vào ảo giác không thể tự thoát ra được.

Có điều vẻ mặt hưng phấn của Tề Chỉ khiến Sở Văn hơi bất ngờ.

Giống như chơi game xong phát hiện còn có màn phụ vậy...

Nhà có bảo vật cũng không cần phải thế chứ!

Không thấy Bàn Tử đều sợ đến mức trốn sau lưng Sở Văn rồi sao. "Đừng có sán lại gần, mùi dầu xác chết trên người ông thối chết đi được." Sở Văn ghét bỏ nhìn Bàn Tử.

Mấy con cương thi này tuy mạnh hơn loại bình thường một chút, nhưng trước mặt Sở Văn đang khoác "bộ quân phục" này thì chẳng có chút mặt mũi nào.

Hắn trở tay cầm Tử Ngọc Đao, lao vào giữa bầy xác sống chém mỗi con một nhát, mười bốn con cương thi bị Sở Văn và Tiểu Ca giải quyết sạch sẽ chỉ trong chốc lát.

Ngay cả món khai vị cũng không tính là lên sàn, Sở Văn không cấm cảm khái đám cương thi này thật sự một đời không bằng một đời. "Sở gia, không ổn rồi." Trần Tuyệt như gặp ma nhìn về phía cửa đá.

Hai con sư tử đá vốn canh giữ hai bên cửa đá không biết đã đi tới cửa từ lúc nào, nhìn tư thế giống như sắp bước vào trong. "Lương Sơn, không phải cậu nói sư tử đá chỉ trấn tà túy sao, cái này..." Trong đó một con sư tử đá đôi mắt lóe kim quang, nhìn chằm chằm Bàn Tử, bộ dạng như muốn nuốt chửng hắn. "Ngửi thấy mùi hôi thối trên người cậu, sư tử kia có thể không coi cậu là tà túy sao?

Có điều tôi đoán là do oán khí đám cương thi kia giải phóng đã kích thích chúng tô tỉnh." Tiểu Ca hiếm khi nói nhiều như vậy.

Nhưng vì là nói với Bàn Tử nên Sở Văn cũng hiểu.

Con sư tử kia cứ nhìn chằm chằm, xem ra là đã nhắm vào Bàn Tử, đừng nói Tiểu Ca, ngay cả Sở Văn cũng có chút căng thẳng. "Cạm bẫy này cũng quá âm hiểm rồi." Sở Văn thầm mắng một tiếng.

Nhưng cũng không thể không thừa nhận, người thiết kế gian mộ thất này đúng là quỷ tài.

Vừa phải hiểu thuật luyện thi tỏa hồn, vừa phải biết phù trận chính thống.

Nếu không thì làm sao hai con sư tử đá biết cử động được. "Không chỉ nhắm vào Bàn Tử đâu, tất cả chúng ta trên người hoặc nhiều hoặc ít đều dính chút dầu xác chết, xem ra trận chiến với thạch sư là không tránh khỏi rồi." Sở Văn nhắc nhở mọi người.

Thực ra đánh với loại đồ vật này ai cũng là lần đầu, chỉ biết thứ này là tay thiện nghệ trong việc trừ tà trấn yêu, mấy thứ như huyết thi đều bị nó trấn áp nhẹ nhàng.

Hiện tại đến lượt mình, tâm trạng mọi người có chút vi diệu. "Tiền ngũ thúc, thứ này có điểm yếu không?" Tại hiện trường, cũng chỉ có Tiền ngũ thúc nhìn chằm chằm hai con sư tử, bộ dạng như đã nhập thần.

Khoảnh khắc hai con sư tử xuất hiện cũng đồng thời gợi lại hồi ức của Tiền ngũ thúc.

Nhưng không kịp để ông ta nói nhiều, Sở Văn một câu liền cắt ngang dòng suy nghĩ. "À, tôi từng thấy loại thủ pháp này trong một cuốn cổ tịch, dùng phù trận để khu động, chỉ cần phá hỏng hoa văn phù trận của nó là được." Sở Văn thầm nghĩ: Tôi biết phù trận ở đâu

rồi, có thứ gì khắc chế được không thôi.

Nhưng nói gì cũng không kịp nữa, bởi vì sư tử đã trực tiếp vồ tới.

Cũng may trận chiến lần này mọi người có thể cùng lên, dù sao thứ này cũng không như quỷ hỏa hay huyết thi, chạm vào là chết hoặc có độc.

Lần này có thể bốn người đối phó một con, chỉ cần không đối đầu trực diện với thạch sư thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Đương nhiên nhiệm vụ chặn đầu giao cho Sở Văn và Tiểu Ca.

Nhưng hai con sư tử cũng không khó chơi như mọi người tưởng tượng, chỉ là toàn thân tỏa ra kim quang uy nghiêm, mạo tựa như có thể khu ma trừ tà, nhưng cũng chỉ làm cho dầu xác chết trên người mọi người sôi lên sùng sục. "Mấy con sư tử này cũng không lợi hại như ông nói nhỉ, giúp tôi làm sạch mấy cái dầu mỡ ghê tởm này đi." Bàn Tử đứng ở phía sau hoàn toàn đứng nói chuyện không đau lưng.

Dầu xác chết bốc hơi nhiệt độ tuy không thấp, nhưng trên người mọi người chỉ có một lớp mỏng, nhiệt lượng chỉ làm da dẻ mọi người ửng đỏ.

Sở Văn và Tiểu Ca giao thủ với chúng vài hiệp, lớp da bằng đá cứng rắn phi thường.

Lúc này một cú đạp xuống, bàn chân sư tử cấp tốc biến lớn, bên dưới ẩn ẩn xuất hiện mấy đạo hoành văn bát quái.

Mọi người ở dưới chân nó, thế mà sinh ra một loại cảm giác tránh cũng không thể tránh.

Chương 1072

Sở Văn vội vàng lấy ra Trấn Hồn Linh, nhưng sau khi lắc, cảm giác đó vẫn chưa biến mất.

Mọi người vội vàng giơ đao lên đỡ, ngạnh kháng một đòn. "Không phải ảo thuật, là phù trận." Tiền ngũ thúc rốt cuộc cũng mở miệng. "Cái phù trận ở dưới chân nó, chỉ khi phát động mới hiện ra." Lúc này Sở Văn có chút đau đầu, cái trận pháp mạnh mẽ thế này, lúc nó phát động tôi chẳng phải đều đang bận chống đỡ sao, đâu ra tâm trí mà phản kháng.

Nhưng may mắn bên cạnh Sở Văn có ba người giúp đỡ, lúc này hắn mới rảnh tay.

Mượn sự kiên nhận của Tử Ngọc Đao, hắn ngạnh sinh chém vào phù văn trên phù trận.

Áp lực trong nháy mắt chuyển sang ba người bên cạnh, ba người chống đỡ mồ hôi ướt đẫm lưng, thân hình lùn xuống vài phần.

Lúc này công kích của Sở Văn cũng thấy hiệu quả, phù văn trên phù trận bị Sở Văn gọt đi mấy đường, bàn chân con sư tử không còn to như vừa rồi nữa. "Chỉ cần phế bỏ chân của nó là được, cũng không cần ép nó phát động." Tiền ngũ thúc lại thốt ra một câu. .....

Tịch tĩnh, bốn người bên phía Sở Văn nhìn chằm chằm, nhưng không một ai lên tiếng, nhìn đến mức Tiền ngũ thúc phát hoảng.

Có điều không biết có phải do phù văn bị suy yếu hay không, con sư tử bên phía Sở Văn nhanh chóng thu hồi phù trận, bàn chân trái phía trước cũng khôi phục kích thước bình thường.

Sở Văn cảm giác có chút bốc hỏa, vừa rồi chém nhiều đao như

vậy, mệt đến thở hồng hộc, hiện tại đột nhiên bảo không có tác dụng gì, Sở Văn cũng chỉ có thể trút giận lên đầu con sư tử.

Sau đó một nhóm bảy người trơ mắt nhìn Sở Văn lao về phía thạch sư tử, xách đao nhắm vào chân trái nó mà chém.

Người phía sau chỉ thấy Sở Văn thủ đao lạc (tay chém đao rơi), thỉnh thoảng lại rơi xuống những mảnh đá lớn, giống như một cái máy đốn cây vô tình.

Một lát sau, cái chân kia bị chém khuyết một mảng lớn, đợi đến khi con sư tử đá bên phía Tiểu Ca rốt cuộc cũng thu trận, Sở Văn đã trực tiếp chặt đứt luôn cái chân trái của con bên này.

Quả nhiên, giống như Tiền ngũ thúc nói, phá được phù trận thì có thể giải quyết được nó. "Sở gia, đừng điên nữa, chạy mau!

Chém chết con sư tử cái của người ta rồi, con đực chạy sang báo thù kìa." Bàn Tử ở bên phía Tiểu Ca lo lắng hét lên.

Sở Văn quay đầu lại nhìn, quả nhiên con sư tử đá kia không nhắm vào Bàn Tử nữa, nhìn chuẩn phương hướng lao về phía hắn.

Sở Văn cảm giác có chút ngẩn ngơ, sau khi chém một trận vừa rồi, không có cái nào phát điên, nhưng hiện tại hắn chả còn bao nhiêu sức lực, lại bị con sư tử cái vừa rồi đá cho một cước, tuy có dây leo hộ thể không bị thương nặng nhưng cũng hết sức phản kháng. "Tiểu Ca, nghĩ cách giúp tôi chặn nó." Không đợi Sở Văn phát thoại, Tiểu Ca đã động thủ, chạy nhanh đến vị trí ngang hàng với thạch sư tử, một tay ôm lấy chân trước bên trái, một tay cắm Hắc Kim Cổ Đao xuống đất.

Thân đao trong nháy mắt ngập sâu vào đất nửa thước, làm cho thạch sư tử ngã nhào một cái.

Nhưng Tiểu Ca lúc này cũng không dễ chịu, tay phải bị kéo mạnh, cảm giác cánh tay như muốn trật khớp, cổ tay trái nắm chuôi kiếm

cũng truyền đến tiếng "rắc" giòn tan.

Sư tử bị ngã một cú như vậy, trạng thái bạo nộ vốn có trực tiếp bị châm ngòi, chân trái trong nháy mắt trướng to, bàn chân hướng về phía một mình Tiểu Ca ấn xuống.

Lúc này Tiền ngũ thúc và ba người sau lưng Sở Văn cũng đã theo kịp, một kích này bị sáu người hợp lực đỡ được.

Có điều, đỡ xong đòn này, sáu người cũng tinh bì lực tẫn (kiệt sức), dù sao so với vừa rồi thì thiếu mất một chủ lực, gánh nặng đỡ một cước này quả thực có chút lớn.

Sở Văn cũng tranh thủ được hai phút nghỉ ngơi, trên người có dây leo nên thương thế và tinh thần đều khôi phục khá nhanh, chẳng mấy chốc lại khiến sư tử chuyển hận thù sang người mình.

Nhìn con sư tử trước mặt dùng đôi mắt vàng rực nhìn chằm chằm mình, Sở Văn cũng có chút buồn bực.

Nhưng sư tử điên thì điên, cũng không trực tiếp lao lên liều mạng với Sở Văn.

Chân trái trước của nó chỉ còn lại một nửa, đang run rẩy nhè nhẹ, đây chắc là di chứng sau khi liên tiếp sử dụng phù trận.

Giằng co khoảng hai giây, con sư tử đực đột nhiên lao lên, cái đuôi giống như roi thép quất về phía Sở Văn, mang theo tiếng xé gió.

Nếu là đuôi sư tử thật, Sở Văn căn bản sẽ không thèm nhìn một cái, nhưng đây là đuôi thạch sư, nếu quất trúng người thì dù có mặc giáp gì cũng là chuyện nhỏ, nát xương mới là chuyện lớn. "Súc sinh này chắc nhìn ra tôi hiện tại thể lực không đủ, dùng một chiêu này ra tay trước để thăm dò." Sở Văn cũng nảy sinh hứng thú với sự xảo quyệt của nó, tuy đòn tấn công lần này không đủ gây thương hại cho hắn, nhưng cũng làm Sở Văn phải tạm dừng nghỉ ngơi.

Sư tử chắc cũng đang câu giờ, đợi chân trái hồi phục để có cơ hội kích hoạt phù trận một lần nữa.

Sở Văn tuy lúc này thể lực không ở trạng thái tốt nhất, nhưng chút xảo quyệt của con sư tử này trong mắt hắn vẫn còn quá non nớt. "Trạng thái chân trái của mày kém như vậy, còn dám hư trương thanh thế làm cái trò thăm dò vô dụng này, vậy có chuẩn bị tốt để đỡ đòn của tao không?" Sở Văn không có ý định thăm dò, sau khi nghiêng người né tránh liền lập tức đứng vững.

Chương 1073

Thừa dịp nó cũng đang điều chỉnh thân hình liền khi thân bức tới, xách Tử Ngọc Đao nhắm vào nửa cái chân trái mà chém.

Sở Văn không thèm thăm dò, vừa ra tay đã là chiêu thật.

Sư tử chân trái đi lại bất tiện, tự nhiên né tránh không kịp, đành phải miễn cưỡng nhấc chân trái lên nghênh đón Tử Ngọc Đao của Sở Văn.

Sở Văn chém trúng một đao, tự nhiên đắc thế không tha người, nhắm vào cái chân trái đó mà tấn công điên cuồng.

Hung tính của sư tử cũng bị kích phát, không màng hồi phục phù trận, trực tiếp dùng chân trái nghênh địch, đồng thời thân thể chồm lên vồ lấy Sở Văn.

Cú vồ lần này Sở Văn không dám đỡ cứng, nhưng né đi như vậy làm con sư tử trong nháy mắt loạn phương hướng.

Dựa vào tốc độ, Sở Văn lập tức tìm được mấy cơ hội để lại dấu ấn trên chân trái nó.

Sư tử càng đánh càng cuồng bạo, Sở Văn lại càng đánh càng dũng mãnh, không đợi thạch sư tử điều chỉnh tốt trạng thái để liều mạng, Sở Văn dứt khoát chặt đứt luôn chân trái của nó.

Giải quyết xong hai con sư tử, Bàn Tử vừa rồi còn ngồi bệt dưới đất trọng thương kiệt sức liền lập tức nhảy dựng lên. "Sở gia, đã giải quyết xong mấy thứ này rồi, mau mở quan tài thôi!" Làm Sở Văn cũng dở khóc dở cười, vừa rồi lúc sáu người chống đỡ sư tử, hắn ở bên cạnh rõ ràng trông như đã dốc hết mười hai phần sức lực, cả khuôn mặt đều đỏ bừng lên.

Sở Văn còn tưởng hắn đổi tính thật rồi, giờ nhìn lại...

Phản đảo là Trần Tuyệt, vừa rồi chống đỡ đến mức đứng dậy còn khó khăn, nhìn Bàn Tử chạy một mạch, cái miệng há to nhét vừa cả quả cam.

Sở Văn sắp xếp mọi người tu chỉnh tại chỗ năm phút, khôi phục trạng thái rồi mới mở quan tài.

Cảnh Chỉ Hành lúc này lại bắt đầu bận rộn, tuy trong trận chiến vừa rồi cũng mệt không nhẹ, nhưng năm phút này cũng không nghỉ ngơi.

Hai tiếng "rắc" vang lên từ trên người Tiểu Ca. "Cổ tay trái trật khớp cộng thêm cánh tay phải trật khớp, trong hành động tiếp theo tôi không kiến nghị vận động kịch liệt." Mỗi lần Sở Văn chiến đấu, Cảnh Chỉ Hành đều quan sát thương thế có thể xảy ra với mỗi người, sau chiến đấu đều sẽ kiểm tra cho từng người, cho nên mỗi lần chiến đấu kết thúc, hắn luôn bận rộn không ngừng.

Nhìn cảnh này, Sở Văn lại nhịn không được giáo dục Bàn Tử: "Học tập người ta đi, bác sĩ vị trí quan trọng như vậy mà vừa rồi còn bán mạng như thế, ông đừng có làm bộ yếu hơn người ta chứ?" Còn dùng cái xương đùi gà trên tay gõ gõ vào cái tay đang ôm trong lòng của hắn.

Bàn Tử đành phải trơ mắt nhìn Sở Văn ăn, kiên nhẫn đợi hết năm phút.

Thấy mọi người đều đã khôi phục chút tinh thần, Sở Văn lại lặng lẽ nhét dây leo cho Tiểu Ca.

Không có giao lưu dư thừa, thấy mọi người đứng dậy, Sở Văn đi thẳng đến trước quan quách, hai tay đặt lên nắp quan tài đá, mở nắp quan bên ngoài ra.

Một mùi thơm của gỗ nam mộc bay ra, trong gian mộ thất hôi thối có vẻ hơi đột ngột.

Cỗ quan mộc quy cách phi thường cao, nhìn đồ văn trên đó là dạng tam trảo giao long (rồng ba móng).

Thân phận mộ chủ ít nhất là một dị tính thân vương.

Lúc này mọi người có chút hô hấp dồn dập, đặc biệt là Bàn Tử, mặt sắp dán lên quan tài rồi. "Dị tính thân vương, vậy chẳng phải chúng ta đã tiếp cận trung tâm mộ huyệt rồi sao?" Trần Tuyệt có chút khẩn trương, nhưng nhiều hơn là kích động. "Theo tôi thấy, đây chỉ là một trong những mộ thất chính thôi, lúc tôi ở chỗ bích họa Lý Bạch, Bàn Tử từng lấy điện thoại ra, lúc đó tôi chú ý thấy nơi đó có chút tín hiệu." Nghe Sở Văn nói vậy, mọi người dường như cũng có chút ấn tượng, Bàn Tử càng là ngay lập tức lấy điện thoại ra xem.

Nhưng Sở Văn không định tiếp tục dây dưa, ra hiệu với mọi người, lập tức chuẩn bị mở quan tài.

Lanh lẹ nhổ đinh trên quan mộc, Sở Văn từ từ nhấc nắp quan tài gỗ nam mộc ra.

Nhất thời kim quang lấp lánh, làm mọi người lóa mắt. "Vương gia này thật giàu có, bên trên sợ là phủ kín một lớp vàng khí!" Trần Tuyệt kinh thán nói. "Nhìn ra được, trong cỗ quan mộc này không có bao nhiêu ngọc khí, thanh đồng khí, xem ra mộ chủ nhân có sở thích đặc thù a." Lương Sơn cũng bị lớp vàng lấp lánh hấp dẫn.

Nhưng vàng bên trong Sở Văn không vội, dù sao vừa rồi não nóng lên, hiếm khi hào phóng một lần, Lương Sơn lấy hơi nhiều rồi. "Lương Sơn, ra ngoài trông chừng cái gối gỗ sư phụ để lại, đồ bên trong tôi lấy giúp cho." Sở Văn tìm một cái cớ để cậu ta ra ngoài nhận "kinh hỉ", chuẩn bị đổ quan tài.

Lương Sơn nghe xong cũng không phật ý, biết lúc này bảo mình ra ngoài là có thâm ý.

Rất nhanh, mọi người bắt đầu động thủ thu bảo vật.

Chỉ chốc lát, đủ loại đồ trang sức bằng vàng được lấy ra từ trong quan mộc, bình rượu, lệnh bài, một sợi dây lưng bằng vàng.

Đương nhiên dây lưng vàng bị Sở Văn thu đi, bận rộn lâu như vậy, khẳng định phải có chút thu hoạch.

Chương 1074

Còn bên ngoài...

Nghe tiếng mọi người hoan hô kinh hỉ các kiểu, trên mặt Lương Sơn có chút thất lạc, hắn đi ra cửa, khối gối gỗ (chẩm mộc) kia bị Sở Văn đặt bên cạnh bệ đá sư tử.

Lương Sơn hiện tại mới có cơ hội nhìn kỹ cái gối gỗ này.

Chỉ biết gối gỗ rất nặng, hiện tại nhìn kỹ thì có một cái ám khẩu, giống như một cái hộp. "Hộp?" Lương Sơn cũng không biết vì sao bỗng nhiên có ý nghĩ này, nhưng thử mở ra, người tinh thông cơ quan rất nhanh tìm được khiếu môn. "Cạch", ám khẩu gối gỗ mở ra, kim quang lóe lên bên trong làm Lương Sơn không dám tin, đồng thời cũng hiểu được vì sao Sở Văn vẫn luôn cầm thay hắn thứ này.

Đồng thời, nhóm người Sở Văn cũng đã thu thập xong đồ đạc trong mộ thất này, ba lô của mỗi người đều căng phồng.

Trần Tuyệt ném mấy món đồ thanh đồng nhặt được trước đó lại trong mộ thất, tuy lúc đó cảm thấy có chút không nỡ, nhưng táng khí trong quan quách giúp gã hạ quyết tâm.

Mọi người mới đi ra khỏi mộ thất, chuẩn bị quay về nội sảnh tiếp tục thám thính.

Nhưng khi đi được một nửa đường hầm, Bàn Tử bỗng nhiên đề xuất muốn rút lui một mình. "Sở gia, cậu cũng thấy rồi đấy, thực lực của tôi như này, trùm cuối toạ mộ còn chưa xuất hiện mà tôi đã thành gánh nặng cho cậu rồi.

Ba lô bên người tôi chẳng phải đều chật ních rồi sao, tôi cõng đống này về trước, tí nữa mang mấy cái túi quay lại, để ở cái nội sảnh

kia, như vậy tôi mới có chút tác dụng." Giọng Bàn Tử vang lên đột ngột trong hành lang. "Đừng mà, Bàn Tử, không phải cậu sợ con nữ quỷ kia rồi chứ, bảo cậu ở lại, Sở gia của chúng ta chịu không, cậu hèn hơn tôi à?" Trần Tuyệt tưởng hắn tự ti, sợ làm gánh nặng cho đoàn đội nên cố ý khích tướng. "Để ông ấy về đi, xác thực là ba lô đựng đồ của tôi không đủ rồi, trong này nguy hiểm như vậy, e rằng cần người hộ tống về." Sở Văn ngược lại cảm thấy không vấn đề gì.

Tiểu Ca lúc này đột ngột chen vào một câu: "Vậy thêm cả bác sĩ Cảnh nữa đi, đường tiếp theo xác thực nguy hiểm, tôi tuy có chiến lực, nhưng sợ không lo được cho nhiều người." Quyết định xong xuôi, không khí của tiểu đội nhất thời có chút trầm mặc, nhưng đi chưa được bao xa đã bị Bàn Tử phá vỡ. "Vừa rồi nhịn tôi suốt một đường rồi, từ lúc ra khỏi mộ thất vẫn không có tín hiệu, hiện tại tôi rốt cuộc cũng có thể lưu mấy tấm ảnh Lý Bạch vào ổ cứng mạng rồi, có điều Lý Bạch cũng không anh tuấn như tôi thấy, so với Sở gia chắc chắn càng không bằng rồi." "Bớt mồm mép đi, lát nữa để Trần Tuyệt và cậu cùng ra ngoài, đường hầm bên ngoài có thi miết hay không cũng chưa biết đâu." Sở Văn cười mắng, Trần Tuyệt cũng ngầm đồng ý.

Cứ thế, một đội người đi ra khỏi hành lang, trở lại nội sảnh.

Mùi vị quen thuộc, mọi người vừa vào nội sảnh đã có chút không chịu nổi.

Trần Tuyệt cũng ý thức được không ổn lắm, phải trả giá bằng việc làm hỏng một cái xẻng Lạc Dương để xử lý qua một lượt.

Nhưng Bàn Tử lúc này lại có chút không thuận theo. "Tôi không chơi ở đây đâu, trúng độc cũng không biết chọn chỗ, một cái đại sảnh đang yên đang lành, cứ phải làm cho không ai ở được." Bàn Tử một mình cõng cả trăm cân đồ tùy táng, làu bàu với Trần Tuyệt đi phía sau.

Nhưng nói nửa ngày cũng không thấy Trần Tuyệt phía sau trả lời, Bàn Tử thực sự cảm thấy có chút kỳ quái, nhịn không được quay đầu lại nhìn, thấy đôi mắt xanh lè của Trần Tuyệt đang trừng hắn. "Không sao, tiếp tục đi, tí nữa vào đường hầm, tôi bảo vệ cậu." Bàn Tử lập tức ngoan ngoãn, rảo bước đuổi theo Cảnh Chỉ Hành phía trước, từ hành lang chính nam đi ra đại sảnh.

Thấy Bàn Tử đã đi ra ngoài, gánh nặng trên vai nhẹ đi một chút, vừa rồi trải qua đại chiến, lúc này mọi người cũng cần chỉnh đốn.

Tiểu Ca trên người có dây leo, khôi phục nhanh hơn một chút, cộng thêm chỗ trật khớp đã được nắn lại, hiện tại đang vung vẩy hai cánh tay xử lý vết thương. "Khả năng hồi phục của Tiểu Ca cũng quá mạnh rồi, hai tay trật khớp mà giờ đã vung vẩy được, tôi nhớ hồi nhỏ trèo cây ngã xuống đau mất ba tháng." Lương Sơn nhìn Tiểu Ca đi qua trước mặt, trong lời nói tràn đầy ngưỡng mộ.

Sở Văn cân nhắc: "Nếu bác sĩ không kiến nghị chiến đấu, tôi chỉnh đốn xong sẽ đi dò đường trước, nửa tiếng sau lại tập hợp." Nếu không phải vì có dây leo tồn tại, thiếu đi chiến lực quan trọng là Tiểu Ca, Sở Văn lần này cũng không định tiếp tục. "Không sao đâu, tôi hiện tại có tám thành chiến lực, lúc cần thiết cứ gọi tôi." Tiểu Ca lại tỏ ra nhẹ nhõm.

Lại tám thành chiến lực?

Lúc có dây leo là mười hai thành, hiện tại tám thành không chừng là sáu thành lúc ban đầu, xem ra lại chuẩn bị liều mạng rồi.

Sở Văn vốn vô cùng hiểu Tiểu Ca nên đoán được tám chín phần mười.

Trong lúc đội viên nghỉ ngơi, Sở Văn mượn cớ đi vệ sinh để Tinh sa sao chép lại cửa Đông Nam một lần nữa, sau đó thả nó ra đi tìm cát.

Thời gian nghỉ ngơi dự kiến là mười phút, Sở Văn thấy Tinh sa chưa về, mượn cớ đợi thêm một lát.

Lại qua hai phút, Sở Văn cảm ứng được hai cỗ Sa dũng xuất hiện tại cửa Đông Nam.

Lương Sơn mắt sắc nhìn thấy hai cỗ Sa dũng liền giật mình.

Nhưng sau khi nhìn rõ diện mạo đám Sa dũng thì lập tức hiểu ra. "Tôi, tôi không nhìn nhầm chứ, lại có hai cỗ Sa dũng?

Chương 1075

Sở ca, đây không phải là công binh xẻng của anh chứ." Lương Sơn lúc này cảm thấy vô cùng kinh kỳ, không chỉ hắn, Tiền ngũ thúc lần này cũng động dung, cúi đầu gãi gãi mái tóc lốm đốm vài sợi bạc.

Tại hiện trường chỉ có Tiểu Ca và Tề Chỉ phản ứng không lớn, Tề Chỉ hiện tại bất kể Sở Văn làm gì cũng chỉ tin phục vô điều kiện.

Một ngày hôm nay mang lại cho hắn sự đả kích còn nhiều hơn hai mươi mấy năm trước cộng lại, hắn quyết định vứt bỏ đạo sư ban đầu, triệt để tu hành dưới trướng Sở Văn.

Sở Văn bỗng nhiên biến thành đạo sư nghiên cứu sinh cũng không hay biết gì, chỉ mau chóng thúc giục mấy người vào trong tham mộ, phòng ngừa họ dây dưa quá nhiều về chuyện Sa dũng.

Nhóm người lần này chỉ có Lương Sơn, Tề Chỉ, Tiền ngũ thúc và Sở Văn.

Trước khi xuất phát, Sở Văn dặn dò mọi người: "Lát nữa tôi chủ yếu phá giải cơ quan, tìm lộ tuyến tốt, nếu gặp cửa đá mộ thất thì ngàn vạn lần đừng mở lung tung." Bởi vì Tiểu Ca bị thương, hai cỗ Sa dũng Sở Văn cũng không giấu được bao lâu, chi bằng dứt khoát công khai cho bọn họ biết, cũng tốt để tăng thêm chút tự tin.

Lần này đi đầu, Sở Văn trực tiếp cho hai cỗ Sa dũng lên, mấy việc thử cơ quan giao cho chúng tiện lợi hơn chút.

Dù sao cũng không giả bộ nữa, Sở Văn trực tiếp cho Sa dũng tiến lên mười mấy mét, dọc đường loạn đả vào tường gạch, sàn nhà, trực tiếp dùng bạo lực phá cơ quan.

Dù sao loại việc đơn giản này Sở Văn dứt khoát lười thao khống,

cứ để chúng sờ soạng trong hành lang. "Cơ quan độc khí." "Ám khí tên bắn." "Bàn chông lật." Sở Văn ở phía sau Sa dũng mười mấy mét nhìn chúng đại phá cơ quan, cảm giác thập phần sướng khoái. "Huyết sắc thi miết!" Sở Văn quát lên một tiếng nhắc nhở mọi người.

Lần thứ hai gặp loại thi miết này, ngoại trừ Sở Văn và Tiểu Ca ra, không ai thực sự giao thủ với chúng.

Phù triện trên người Sở Văn cũng dùng hết rồi, nhìn thấy những thứ này, vẻ mặt Sở Văn cũng ngưng trọng không ít. "Cẩn thận đám thi miết này, không những bò nhanh mà còn biết bay." Từ lúc con thi miết đầu tiên chui ra, vách tường phía trước bắt đầu vang lên tiếng xào xạc, Sở Văn nghe khoảng hai ba phút, thi miết mới ngừng chui ra từ khe gạch. "Có hơn sáu trăm con thi miết, mau lui lại." Thực ra hai ba trăm con vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của Sở Văn, tuy hiện tại không có Tiểu Ca cũng không có phù triện, nhưng đám thi miết này sợ huyết mạch của hắn.

Hiện tại hơn sáu trăm con, Lương Sơn cũng không có tác dụng gì.

Nghe thấy con số này, ba người phía sau cũng giật mình, ngoan ngoãn lùi lại hai bước.

Sở Văn chia sẻ tầm nhìn của Sa dũng, đám thi miết này có kích thước lớn hơn lần trước, màng cánh bán thấu minh ẩn dưới lớp vỏ giáp màu đỏ máu, xúc tu trên đầu giống như cương châm chĩa xéo lên trên, tiếp xúc với gạch tường phát ra tiếng gõ thanh thúy, giống như kim loại thực sự.

Nhưng Sở Văn biết, những đốt chi lộ ra bên ngoài của đám thi miết này thuộc về một phần của xương cốt.

Khẩu khí (miệng) lúc bình thường nhìn không khác gì bọ cánh cứng, nhưng khi tấn công Sa dũng có thể mở rộng bằng cả đầu, bên trong miệng đầy những đốt chi như xúc tu, cắn vào Sa dũng xong sẽ

trong nháy mắt xé toạc vết thương, miệng mở to có thể dễ dàng đút lọt hai ngón tay.

Đương nhiên, thi miết cũng sẽ từ đó chui vào trong.

Hơn sáu trăm con thi miết lít nha lít nhít phủ kín một vùng, không ngừng tấn công Sa dũng, cắn xé thân thể nó, chẳng bao lâu sau, chỗ nào trên người Sa dũng cũng có thi miết chui ra chui vào.

Cảnh tượng này làm Sở Văn có chút tê da đầu, hình tượng Sa dũng vốn giống người, Sở Văn hận không thể bóp chết hết bọn chúng.

Thi miết vẫn cứ chui rúc trong thân thể Sa dũng, Sở Văn thậm chí còn lo lắng Sa dũng thủng lỗ chỗ liệu có trực tiếp vỡ vụn thành đống cát hay không.

Nhưng may mắn là Sa dũng có lực chưởng khống đối với từng hạt cát, lỗ thủng do chúng chui ra rất nhanh được cát lấp lại.

Lúc này Sở Văn linh cơ nhất động, dùng cát bịt kín lỗ thủng mà một con huyết thi miết vừa chui vào, kết quả nó lập tức trở nên hoảng loạn, vội vàng cắn mở đường cũ chui ra.

Sở Văn lập tức nghĩ ra cách đối phó, chỉ cần để một cỗ Sa dũng vận chuyển đám thi miết này, rồi lần lượt tiêu diệt từng con, là có cách đánh tiêu hao chiến rồi.

Nếu để một người đối đầu với hơn sáu trăm con thi miết, chỉ riêng độ dày đặc cũng đủ làm người ta ghê tởm chết rồi.

Rất nhanh, một trong hai cỗ Sa dũng mang theo đầy thi miết trong cơ thể đi tới bên cạnh Sở Văn, Sở Văn quệt Tử Ngọc Đao vào lòng bàn tay trái (dù sao vết thương trong đó cũng chưa lành), rồi vỗ lên người Sa dũng.

Đương nhiên, Sở Văn tính toán rất chuẩn, thi miết vừa mới chui đầu ra liền bị Sở Văn chém một đao xuống.

Nhưng một đao này lại làm Sở Văn nhíu mày. "Thi miết biết lợi dụng xúc giác trên đầu để phòng ngự?" Mắt thấy thi miết giơ xúc giác lên đỉnh đầu, che chắn trên lớp vỏ giáp, một đao của Sở Văn chém xuống, chạm vào xúc giác lại phát ra tiếng kim thiết giao kích.

Một đao này chỉ miễn cưỡng chém vào một nửa thân thể nó, phải biết rằng, trên lưỡi đao có bôi máu Sở Văn. "Chút tài mọn." Sở Văn đối với loại thủ đoạn này có chút khinh thường, rút ra một con dao găm từ giáp bảo vệ ống chân, gạt phăng xúc giác của con thi miết, chẻ nó làm đôi.

Nhưng càng nhiều thi miết bay ra, Sở Văn trở thành mục tiêu thứ hai.

Có điều ở trên không trung, bầy thi miết không thể kịp thời điều chỉnh xúc giác bảo vệ cơ thể, Sở Văn dựa vào thị lực mẫn tiệp không ngừng chém rụng thi miết trên không, nhưng cũng không ngừng có thi miết đậu lên người Sở Văn, mỗi một con trùng như vậy đều sẽ để lại trên người Sở Văn một vết thương to bằng ngón tay cái.

Trên vết thương lập tức chảy ra máu, nhưng đám thi miết này lại không giống những cá thể chưa hoàn thiện gặp trước đó là sợ hãi huyết mạch của Sở Văn, tuy vẫn không dám tiếp cận máu của Sở Văn, nhưng đối với những chỗ không dính máu tươi trên người hắn, đám thi miết này hào không lưu tình.

Chương 1076

Không lâu sau, trên người Sở Văn bị thi miết cắn ra một lượng lớn vết thương, hiện tại hắn cũng cảm nhận được tình cảnh của Tiểu Ca lúc đó. "Sư phụ, hay là chúng ta rút lui trước đi, trùng ở đây nhiều quá, tôi về nghĩ đối sách trước đã." Tề Chỉ có chút sốt ruột, hắn cũng biết những con trùng này lợi hại, chỉ nhìn vết thương trên người Sở Văn đã thấy xúc mục kinh tâm rồi.

Nhưng máu của Sở Văn cũng không chảy vô ích, sau khi nửa thân trên nhuộm đầy máu tươi, thi miết ngừng lại gần người Sở Văn.

Sở Văn bắt đầu tả xung hữu đột trong bầy thi miết, rất nhanh, hơn một trăm con do Sa dũng mang tới chỉ còn lại lác đác vài ba con. "Hèn gì lần trước nữ quỷ phải đích thân ra tay triệu hồi đám thi miết kia, hóa ra là mạnh như vậy." Giải quyết xong một nhóm nhỏ thi miết, Sở Văn suy tư.

Tiếp đó, không do dự nhiều, Sở Văn xách đao lao vào đám thi miết lớn phía trước.

Ba người phía sau lại một lần nữa bị sự dũng mãnh của Sở Văn thuyết phục, thấy Sở Văn lại xung kích lần nữa, lần này kỳ lạ là không ai ngăn cản, dường như hắn có một loại ma lực khiến người ta hào không hoài nghi kết quả trận chiến này.

Lần trước Tiểu Ca chỉ cho bọn họ nhìn thấy bóng lưng tiến vào rồi đi ra, lần này Sở Văn thì toàn trình dục huyết phấn chiến, lục tiến lục xuất.

Tề Chỉ cũng bị Sở Văn cảm nhiễm, xông lên biên dừa chiến trường, chọn những con thi miết lạc đàn mà ra tay.

Lương Sơn và Tề Chỉ thấy thế cũng đi theo, chiếu cố bốn phía cho

Tề Chỉ.

Chiến đấu hơn mười phút sau, Sở Văn rốt cuộc cũng giành được chút thắng thế, thi miết trước mặt chỉ còn lại hơn hai trăm con, Tề Chỉ trong chiến đấu cũng trưởng thành cực nhanh, tuy ngẫu nhiên phạm sai lầm nhưng có Tiền ngũ thúc và Lương Sơn chuyên môn chiếu cố.

Sau một trận chiến, thân trên Sở Văn cũng máu me đầm đìa, nhưng ngược lại không nghiêm trọng như Tiểu Ca lần trước, Sa dũng bên cạnh không ngừng giúp Sở Văn chống đỡ công kích của thi miết vào những bộ phận quan trọng, có thể giúp Sở Văn phân tán mấy đợt thi miết lớn, cho nên trận chiến này hiển nhiên thuận lợi hơn.

Chỉ là lần này Sở Văn có chút kỳ quái, vì sao đám thi miết này không nhận được mệnh lệnh rút lui?

Hơn sáu trăm con trực tiếp bị một lần trảm tận giết tuyệt. "Mấy con thi miết này quá mạnh rồi, một con đều có thể địch lại một con cương thi trong mộ vương gia." Đối với độ hung hãn của đám thi miết này, Lương Sơn cũng có chút tặc lưỡi. "Trước đây tôi gặp thi miết ít hơn trong này nhiều, rõ ràng tính uy hiếp cũng kém hơn một bậc, xem ra thi miết vốn dĩ nên trông như thế này, đây mới là bản hoàn chỉnh." Tiền ngũ thúc nhược hữu sở tư. "Đúng, nhìn mức độ trưởng thành của đám thi miết này, xác thực đều là cá thể đã phát dục hoàn toàn." Sở Văn khẳng định lời Tiền ngũ thúc, tiếp đó Sở Văn cũng nói ra nghi hoặc của mình. "Trước đó gặp loại thi miết biến dị này, tôi và Tiểu Ca hợp lực đánh lui, còn lại hơn một trăm con bị nữ quỷ triệu hồi đi, cảm giác nữ quỷ đối với việc tôi giết nhiều thi miết như vậy rất phẫn nộ.

Tại sao lần này nữ quỷ ngược lại không hiện thân?" Tiền ngũ thúc như nghĩ tới chuyện gì khủng bố, ngữ khí đột nhiên có chút run rẩy: "Có khi nào chúng ta đã tiếp cận hang ổ của nữ quỷ, hoặc là nơi ả ta

xuất hiện?" Câu này vừa dứt, thân thể mọi người đều có chút cứng ngắc, Sở Văn cũng không nói gì, Tiền ngũ thúc bình thường nói không nhiều, nhưng mỗi lần mở miệng là y như rằng làm người ta hoảng loạn. "Sư phụ, vậy bây giờ tôi tiếp tục đi về phía trước, hay là quay về?" Tề Chỉ đột nhiên cảm thấy cái mộ này chỗ nào cũng không ổn.

Nhưng đã hẹn với Tiểu Ca nửa tiếng rồi, tâm thái mọi người cũng không thích hợp lưu lại nữa, Sở Văn cũng đồng ý với đề nghị của hắn.

Có điều ngay cả gian mộ thất cũng chưa tìm thấy, làm Sở Văn có cảm giác đi công cốc. "Tiền ngũ thúc nhất định đã nhìn ra điều gì, cho nên không dám ở lại trong này lâu, không chừng những gì ông ấy nói là thật, chứ không phải cố ý hù dọa đâu nhỉ?" Trong nhóm bốn người, Sở Văn đi phía sau cúi đầu suy tư.

Tề Chỉ ở phía trước không ngừng tán gẫu với Lương Sơn bên cạnh, đoán chừng trong lòng cũng hơi sợ hãi, Tiền ngũ thúc bình thường đều không nói chuyện nên cũng không tham gia vào chủ đề của họ.

Nhưng đi mãi, Sở Văn cảm giác có chút không ổn, bởi vì không biết từ lúc nào, Sở Văn không nghe rõ nội dung cuộc nói chuyện của Tề Chỉ và Lương Sơn nữa, chỉ trong tiềm thức cảm thấy họ đang tán gẫu.

Sở Văn đột nhiên dừng bước: "Không đúng, đây không phải Tề Chỉ và Lương Sơn, tôi trúng ảo thuật?" Sở Văn lấy ra Trấn Hồn Linh, sau một hồi chuông vang, sự vật trước mặt không hề phát sinh biến hóa nào. "Sở Văn?

Sao không đi nữa." Tiền ngũ thúc ở phía trước Sở Văn quay đầu lại, vẻ mặt khẩn trương dựa vào gần Sở Văn. "Đứng lại!" Sở Văn cầm Tử Ngọc Đao chỉ vào Tiền ngũ thúc.

Suy tư một lát rồi nói: "Lấy bùa trên người ông ra đây, tôi mới tin ông." Nếu tất cả trước mắt thật sự là do nữ quỷ giở trò, vậy thì linh tính của phù triện nhất định không thể mô phỏng được.

Sở Văn có chút cảnh giác nhìn ba người trước mặt, ngoại trừ Tiền ngũ thúc ra, Tề Chỉ và Lương Sơn không hề quay đầu lại.

Ngay sau đó Tiền ngũ thúc vẻ mặt khó xử lôi từ trong giày ra một lá phù triện. "Trấn quỷ phù, có linh khí khu tà trấn yêu." Sở Văn liếc mắt một cái là nhận ra thật giả của lá bùa.

Nhưng lần này Tiền ngũ thúc lại không tiếp cận Sở Văn nữa, khẩn trương nắm chặt phù triện trên tay.

Sở Văn thấy thế chỉ huy hai cỗ Sa dũng phía sau, dùng cát khắc ra hai chữ "Quách Khản". "Biết Tề Chỉ và Lương Sơn đâu rồi không?" Sở Văn nhìn hai cái bóng lưng vẫn tiếp tục đi về phía trước, sắc mặt ngưng trọng. "Không phải đang ở phía trước sao.

Chương 1077

Chẳng lẽ?" Tiền ngũ thúc sắc mặt biến đổi không tốt lắm. "Tề Chỉ, Lương Sơn!" Tiền ngũ thúc thử gọi hai người phía trước. "Không cần gọi đâu, chắc là không có việc gì, chúng ta trúng chiêu rồi." Sở Văn lúc này sắc mặt âm trầm, Tử Ngọc Đao chắn ngang trước người.

Sở Văn từng thấy hộ thân phù trên người Tề Chỉ, đó không đơn giản chỉ là ngũ đế tiền, bên ngoài lớp vải đỏ chi chít những phù hiệu mà ngay cả hắn cũng không xem hiểu.

Thứ đó tuyệt đối sẽ không kém hơn Trấn Hồn Linh.

Tiền ngũ thúc nghe Sở Văn nói vậy, cũng đưa mắt nhìn về phía hai người đang chậm rãi bước đi phía trước, lúc này họ giống như nghe thấy tiếng gọi của Tiền ngũ thúc, quay đầu lại. "Hữu đầu vô diện! (Có đầu không mặt)" Sau khi hai người quay đầu lại, Tiền ngũ thúc kinh hô, đồng thời bàn tay phải nắm phù triện hơi trắng bệch, hiển nhiên là do dùng sức quá độ.

Ngay sau đó hai kẻ kia đồng thời hai chân rời đất, vươn ra móng tay đen dài cả tấc, thân thể lao về phía trước, đồng thời trên mặt đột nhiên nứt ra một cái khe, miệng rộng đến mang tai, lộ ra hai hàng răng nanh. "Mỗi người một con." Không đợi Tiền ngũ thúc mở miệng, Sở Văn trực tiếp buông một câu rồi lao lên.

Tiền ngũ thúc cắn răng, giơ kiếm gỗ đào lên, cũng nghênh đón một con.

Hai con quỷ vật bay đến nửa đường, hai cánh tay hoàn toàn đen kịt, trong hành lang tối om này hoàn toàn có tác dụng tàng hình.

Răng nanh ngược lại trong hành lang lại có vẻ phá lệ bắt mắt.

Nhưng Sở Văn có khả năng nhìn đêm, chút thủ đoạn này đối với hắn tơ hào không có ảnh hưởng, Tử Ngọc Đao lập tức đối đầu với quỷ vật bên trái.

Đao ngọc đen dài bốn thước chặn lại móng vuốt quỷ vật, va chạm phát ra tiếng kim loại, nhưng chung quy Tử Ngọc Đao vẫn hơn một bậc.

Sở Văn tận lực tống Tử Ngọc Đao về phía trước, ba đoạn móng tay của quỷ vật bị Sở Văn chém rụng.

Con quỷ vật lập tức quái khiếu một tiếng, nếu không phải Sở Văn có Trấn Hồn Linh, bất ngờ dưới tình huống này có khả năng bị chấn thương màng nhĩ.

Quỷ vật đang đánh nhau túi bụi với Tiền ngũ thúc vốn chiếm thế thượng phong, tiếng chuông làm thân hình nó khựng lại, Tiền ngũ thúc nắm lấy một giây thời gian này, dùng kiếm gỗ đào chém đứt tay trái nó.

Sau màn giao thủ ngắn ngủi, hai con quỷ vật trực tiếp rút lui, biến mất vào cánh cửa đá phía trước tầm mắt. "Trong này có một cánh cửa đá?" Tiền ngũ thúc cũng giật mình vì cánh cửa đá đột nhiên xuất hiện. "Trước đây chỗ cánh cửa đá này vốn là một mảng hắc ám, chắc là hai con quỷ vật dùng thủ đoạn che giấu." Sở Văn nhìn cánh cửa đá, luôn cảm thấy có cảm giác bất an. "Tiền ngũ thúc, có cảm thấy phía sau cánh cửa đá này có gì kỳ lạ không?" Sở Văn nhịn không được đặt câu hỏi.

Tiền ngũ thúc không lập tức trả lời, lấy từ trong ba lô ra một cái bát quái bàn, tỉ mỉ gảy gảy. "Kỳ quái a, la bàn của tôi không đo được phong thủy, bên trong cũng không có nam châm thiên nhiên, cảm giác như bị từ trường quấy nhiễu vậy." Tiếp đó lại lẩm bẩm: "Đông phương, phía Đông có tử khí, Đông thuộc Khảm Ly, sao lại dẫn âm

khí nặng như vậy." Sở Văn trong lòng khẽ động: "Nếu gạt sang Tây thì sao?" Tiền ngũ thúc quả nhiên thử gạt, lập tức sắc mặt trắng bệch: "Hung sát hối tụ, vạn linh chi địa, cực âm chi thổ." Sau khi hoàn thành một lần gieo quẻ, tay trái buông thõng, thân hình loạng choạng, như muốn ngất đi bất cứ lúc nào.

Sở Văn vội vàng đỡ lấy ông ta: "Ra kết quả chưa?" Tiền ngũ thúc không nói ngay, sắc mặt thập phần kinh khủng, giống như nhìn thấy thứ gì đó khủng bố không thể diễn tả, Sở Văn vội vàng lấy bình nước quân dụng từ ba lô ra cho ông ta uống vài ngụm.

Một lúc lâu sau, Tiền ngũ thúc mới hồi thần, nhưng vẻ sợ hãi trên mặt vẫn không tiêu đi chút nào. "Con nữ quỷ kia ở sau cánh cửa đá, chúng ta bị nhắm trúng rồi, lần này e rằng ai cũng không có cách nào toàn thân rút lui." "Tiết độc đế mộ, giết nhiều tử tôn hậu đại của ta như vậy còn muốn sống sót đi ra?

Ở lại làm chất dinh dưỡng đi!

Không, ta sẽ làm cho linh hồn các ngươi vĩnh viễn sống ở đây." Như để chứng minh lời Tiền ngũ thúc, giọng nói cuồng loạn của nữ quỷ truyền vào tai bọn họ.

Lần này khác với mấy lần trước, Sở Văn có thể nghe rõ ràng nguồn gốc âm thanh. "Ở trong mộ thất!" Sở Văn và Tiền ngũ thúc nhìn nhau, đều thấy sự bất an nồng đậm trong mắt đối phương.

Biết nữ quỷ ở sau cửa đá, hiện tại cũng không thể tiếp tục chiến đấu nữa.

Sở Văn toàn thân bị thương, thân thể cũng có chút mệt mỏi, Tiền ngũ thúc từ sau khi gieo quẻ xong thì bị dọa đến mặt cắt không còn giọt máu, chẳng những không còn chút đấu chí nào mà toàn thân cũng bắt đầu nhũn ra.

Tình huống hiện tại cũng chỉ có thể đi hội hợp với Tiểu Ca trước.

Đánh định chủ ý xong, họ quyết định quay lại theo đường cũ, nhưng hiện tại lại có một vấn đề bày ra trước mắt. "Đường cũ là đường nào!" Sở Văn nhìn Tiền ngũ thúc đang lấy bản đồ từ trong túi ra.

Từ lúc đại chiến thi miết ở hành lang đến tận đây, dọc đường đều bị hai con quỷ vật phía trước dẫn dụ sai đường, Sở Văn cứ tưởng là đường thẳng, thực ra sớm đã không biết lệch đi bao xa.

Chương 1078

Dọc đường cứ tưởng đi về phía sau nên Tiền ngũ thúc không vẽ thêm bản đồ, xuất hiện đoạn đứt gãy lớn so với nơi mới bắt đầu vào.

Nói cách khác, lạc đường rồi.

Tiền ngũ thúc cầm bản đồ cũng có chút bó tay, hiện tại chỉ có thể liều mạng quay lại.

Sở Văn soi đèn pin chiếu về phía sau, vừa rồi đều không quan sát kỹ bốn phía, phong cách bích họa ở đây và lúc trước rõ ràng không giống nhau, đều thiên về loại bích họa hoạt động tế tự triều bái cỡ lớn. "Nhìn xem, trong này hình như đang tế bái thần, người chủ trì tế tự cư nhiên là một phụ nữ mang thai!" Sở Văn gọi Tiền ngũ thúc lại xem, nhưng đáng tiếc Tiền ngũ thúc không có phản ứng gì với cái này, lắc đầu tiếp tục bổ sung bản đồ.

Hai người tiếp tục tìm kiếm lối ra, đi ngược lại khoảng hơn năm mươi bước, cuối đường xuất hiện một ngã ba hình chữ Đinh (T).

Khi đến ngã ba này, một sự lựa chọn xuất hiện trước mắt. "Đi bên nào?" Tiền ngũ thúc hỏi một vấn đề thực tế. "Tôi xem xung quanh có thể cho tôi chút tin tức gì không đã." Sở Văn cảm giác không nên đi mù quáng, ít nhất phải tìm chút manh mối.

Tiền ngũ thúc nhược hữu sở tư, nhìn Sở Văn một cái rồi nói: "Cậu bị thương nặng như vậy, trên đường chúng ta đi có khả năng sẽ dính máu của cậu." Sở Văn trong nháy mắt được câu nói này nhắc nhở, dùng mũi ngửi ngửi. "Bên trái, bên trái có mùi máu, khẳng định là chúng ta." Sở Văn có chút an ủi, xem ra máu chảy lần này không uổng phí.

Thế là hai người rẽ sang hành lang bên trái, quả nhiên con đường

này đi mỗi một đoạn đều sẽ có vết máu của Sở Văn.

Có điều con đường này dài hơn tưởng tượng rất nhiều, trên đường nhìn thấy mấy ngã rẽ, nhưng Sở Văn không có ý định đi thám thính, cứ lần theo vết máu tiếp tục đi ngược lại.

Sau khi đi khoảng mười phút, Sở Văn về tới chỗ đại chiến thi miết trước đó.

Tiểu Ca và Tề Chỉ cũng đã đến đây, chạm mặt với Sở Văn. "Khoan đã!" Lúc Tề Chỉ định chạy tới bên cạnh Sở Văn, Tiểu Ca kéo hắn lại.

Không còn cách nào khác, bộ dạng Sở Văn xác thực có chút dọa người, một bên Tiền ngũ thúc thì bộ dạng như người mất hồn.

Sở Văn lập tức hiểu bọn họ đang lo lắng, hiện tại hắn nửa người đầy máu, bất đắc dĩ xòe tay, sau đó khống chế dây leo viết chữ lên người Tiểu Ca.

Mọi người chỉ thấy Tiểu Ca toàn thân chấn động, ngay sau đó mặt đỏ bừng, nắm chặt đao nhìn chằm chằm Sở Văn.

Nhưng thực ra Sở Văn chỉ báo cho Tiểu Ca tin tức về nữ quỷ. "Nữ quỷ!

Phát hiện vị trí của ả?" Tiểu Ca không khỏi kinh hô thành tiếng.

Nhắc tới nữ quỷ, mọi người cũng bị dọa nhảy dựng, biểu tình của Tiền ngũ thúc cũng chậm rãi trở nên kinh khủng. "Tiền ngũ thúc?" Lương Sơn nhìn bộ dạng của Tiền ngũ thúc, không khỏi lo lắng. "Gieo một quẻ, có khả năng tinh thần trạng thái không tốt lắm đi." Sở Văn nghĩ một quẻ này ảnh hưởng tới Tiền ngũ thúc lớn như vậy, vừa rồi mới nghe hai chữ nữ quỷ, trạng thái lại không đúng rồi. "Vậy nữ quỷ đang ở đâu?" Tề Chỉ nhịn không được tò mò hỏi.

Tại hiện trường hắn cứ như người không liên quan, đối với

chuyện nữ quỷ thậm chí còn tò mò. "Ở cách đây không xa, lúc tôi về Tiền ngũ thúc đã vẽ xong lộ tuyến đồ." Sở Văn nhận lộ tuyến đồ từ tay Tiền ngũ thúc, đưa cho Tiểu Ca. "Lộ tuyến bên trong khúc chiết thật đấy." Lương Sơn nhìn những ngã rẽ loanh quanh trên bản đồ. "Nói đi, sao cậu đột nhiên rời đi tìm nữ quỷ vậy." Lương Sơn rốt cuộc cũng hỏi ra vấn đề vẫn thắc mắc nãy giờ. "Tôi ở phía sau bị quỷ vật mê hoặc, đi ngược phương hướng, mơ mơ hồ hồ bị dẫn đến trước cửa đá của nữ quỷ, nhưng may mắn tôi kịp thời phát hiện dị thường nên không theo vào trong mộ." Sở Văn nói rõ tình huống. "Cũng may tôi lần theo vết máu rơi trên đất tìm đường, nếu không lộ tuyến vòng vèo như vậy, tôi nhất thời nửa hội cũng không về được." Mọi người tiếp đó giao lưu một phen, cơ bản đã hiểu rõ tình huống con đường này, nhưng hiện tại trạng thái mọi người trong đội đều không tốt, Sở Văn cũng không có ý định tiếp tục xuất phát, cho nên kiến nghị mọi người về nội sảnh trước, đợi Trần Tuyệt.

Sau khi về nội sảnh, Sở Văn tự nhiên bắt đầu tu chỉnh trước.

Trạng thái Tiểu Ca trông cũng tạm, sắc mặt Tiền ngũ thúc cũng dần dần bình thường trở lại, khi người khác bàn luận về nữ quỷ cũng không còn biểu hiện ra vấn đề gì.

Loanh quanh đã đi mất một tiếng, mọi người đều có chút kỳ quái vì sao Trần Tuyệt chưa về.

Đang nói chuyện, thân ảnh Trần Tuyệt xuất hiện, nhưng lần này không chỉ có một mình Trần Tuyệt, trên lưng còn cõng một Bàn Tử béo ú.

Mọi người lập tức chạy ra cửa Nam đón lấy.

Chương 1079

"Trần Tuyệt, trên lưng cậu cõng Bàn Tử à." Tiểu Ca cảm giác có chút không ổn, không phải trên đường bị thứ gì tập kích chứ. "Sở gia, mau xem Bàn Tử, khả năng sắp không xong rồi." Trần Tuyệt vẻ mặt lo lắng.

Tuy rằng ngoài mặt luôn đối đầu với Bàn Tử, nhưng dù sao Bàn Tử mấy tiếng trước cũng từng ra tay cứu hắn một lần. "Ai nói không xong rồi, thân thể Bàn gia tôi tráng thực lắm, chỉ hơi buồn ngủ thôi." Giọng Bàn Tử lúc này nghe có chút suy yếu.

Trần Tuyệt đột nhiên đặt Bàn Tử xuống, xắn tay áo dài của hắn lên. "Này, tay hắn biến đen rồi." Tiểu Ca cũng giật mình, sau đó đầy mặt lo âu. "Là thi độc!" Tiền ngũ thúc lúc này cũng hồi thần, vừa nhìn thấy triệu chứng của Bàn Tử lập tức thất thanh thét chói tai.

Thi độc?

Sở Văn cũng từng gặp thi độc, nhưng so với triệu chứng hiện tại của Bàn Tử rõ ràng không giống nhau. "Chuyện gì xảy ra vậy, lúc về bị cương thi tập kích sao?" Sở Văn lộ rõ vẻ sốt ruột, hỏi Trần Tuyệt.

“Không sao cả, tôi vừa để đồ cổ lên xe thì Bàn Tử lăn ra bất tỉnh.

Đưa tới bệnh viện họ cũng xem rồi, bảo là không chữa được, vì căn bản không phải là bệnh.” “Rồi tôi phải cõng anh ấy về.” Trần Tuyệt nói một hơi, thở không ra hơi.

“Chắc là… thi dầu.” Bàn Tử gắng gượng mở mắt nói một câu, rồi như thể dùng hết sức lực, lại nhắm nghiền mắt lại.

“Lúc mấy con sư tử đá kia bốc hơi thi dầu, độc tính đã ngấm vào người chúng ta rồi.

Có điều độc tính hấp thụ qua da không mạnh nên phát tác không nhanh bằng.” Nghe Tiền Ngũ Thúc nói vậy, mọi người vội vàng kiểm tra lại những chỗ bị thi dầu bắn vào.

Bắp chân của Lương Sơn hơi ngứa, vừa vạch ống quần lên xem thì quả nhiên có một mảng da đã thâm đen.

Trên vai Trần Tuyệt cũng có một mảng.

Những người còn lại thì may mắn không trúng chiêu.

Sở Văn cũng không chần chừ, nặn vài giọt máu từ trên người, lần lượt nhỏ lên vết thương của họ.

Máu của hắn có tác dụng với Lương Sơn và Trần Tuyệt, nhưng Bàn Tử thì khác.

Da trên nửa thân trên của anh ta gần như đã đen sạm hoàn toàn, máu của Sở Văn nhỏ vào không có phản ứng gì.

“Chết tiệt, Bàn Tử trúng độc quá sâu rồi, máu của tôi không có tác dụng.” Cộng với trận chiến trước đó mất quá nhiều máu, sắc mặt Sở Văn cũng có chút tái nhợt.

“Để tôi thử xem.” Tiểu Ca cũng bước tới, nhỏ một ít máu lên người Bàn Tử.

“Có chút tác dụng!

Chỗ máu của Tiểu Ca và Sở Văn hòa vào nhau có hiệu quả, màu đen đang nhạt đi!” Trần Tuyệt đang đỡ Bàn Tử có chút phấn chấn, nhưng Tiền Ngũ Thúc nhanh chóng dội một gáo nước lạnh.

“Huyết mạch Thần thú dù sao cũng không chuyên dùng để trị bệnh cứu người.

Với người trúng độc sâu vào tủy như Bàn Tử, phương pháp này chỉ trị ngọn chứ không trị được gốc.” Sở Văn hiểu ý trong lời nói, vội

hỏi: “Tiền Ngũ Thúc, chắc ông có cách chứ?” Sắc mặt Tiền Ngũ Thúc có chút khó xử, ông thở dài rồi nói: “Tình huống này chỉ có thể dùng hoàng ngọc được nuôi dưỡng ở Vạn Linh Chi Địa.

Chưa đầy một tuần, thi độc có thể giải được.” Vạn Linh Chi Địa?

Sở Văn không khỏi suy tư, hắn nhớ đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó.

“Lẽ nào Vạn Linh Chi Địa ở trong mộ thất của nữ quỷ?” Sở Văn nhớ ra rồi.

“Gặp nữ quỷ đó, tôi e là phải bỏ chạy.” Chưa đợi mọi người thương lượng, Tiểu Ca đã vội chen vào.

Thực ra trước đó, Sở Văn cũng muốn tránh mặt nữ quỷ.

Nhưng bây giờ Bàn Tử đã trúng thi độc, không cần Tiểu Ca nói, hắn cũng nhất quyết phải đi.

“Mọi người đừng vội, tôi thấy nên hồi phục sức lực đã.” Tiền Ngũ Thúc khuyên nhủ.

Khi đã quyết định đi, Tiền Ngũ Thúc ngược lại không còn sợ hãi như ban nãy, giọng điệu cũng trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

“Xem ra Bàn Tử vẫn cầm cự được một lúc, lại có máu của chúng ta để làm chậm độc tính, chúng ta cứ nghỉ ngơi cho khỏe rồi hẵng đi.

Chỉ cần lấy được hoàng ngọc trong vòng hai tiếng nữa là có thể chữa khỏi cho anh ta.

Chương 1080

Tốt nhất là nghỉ ngơi nửa tiếng trước đã." Sở Văn suy nghĩ kỹ đề nghị của Tiền Ngũ Thúc.

Cả nhóm quả thực đã kiệt sức, nếu đi ngay với trạng thái tinh thần không tốt, rất có thể sẽ bị nữ quỷ thừa cơ lợi dụng.

Khi tiếng chuông trong tay ngày càng dồn dập, tiết tấu của nó đột nhiên bị phá vỡ, một bầu không khí quỷ dị bao trùm lấy ba người.

Một luồng khí lạnh đột ngột chạy dọc sống lưng Hoàng Hạo, khiến gã nổi hết cả da gà.

Gã hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy tần suất rung của chiếc chuông trong tay ngày càng nhỏ nhưng lại càng nhanh hơn.

Vẻ mặt Tiểu Ca cũng trở nên nghiêm trọng, còn Sở Văn thì bắt đầu cảm thấy bực bội một cách khó hiểu.

Hoàng Hạo thực sự có chút sợ hãi, dù sao dưới lòng đất âm khí cũng nặng nề, lại thêm tình huống quỷ dị này.

Nếu là một kẻ nhát gan hơn, có lẽ đã sợ đến ngất xỉu.

Đương nhiên, làm cái nghề này, ai mà chẳng có chút kiến thức.

Gã chỉ cố gắng giữ bình tĩnh, biết rằng con đường phía trước sẽ ngày càng khó đi.

"Vãi chưởng, sao đột nhiên lạnh thế này!" Hoàng Hạo bắt đầu chửi bới.

Gã không hiểu tại sao càng lúc càng lạnh, cứ như đang là mùa đông vậy, trong khi bên ngoài trời nắng chang chang.

Dưới lòng đất có chút âm khí là chuyện bình thường, nhưng lạnh đến mức có thể đóng băng người sống thế này thì chắc chắn là có điều bất thường.

Thêm vào đó, chiếc chuông trong tay dường như đang cảnh báo cả ba người.

Cùng lúc đó, Sở Văn không hiểu vì sao vết thương trên cánh tay lại đau nhói một cách lạ thường, khiến hắn phải nhíu mày chịu đựng.

Tiểu Ca cũng phát hiện ra sự bất thường này.

Bất chợt, tiếng chuông trong tay im bặt!

Suốt dọc đường, cả hai vẫn nghe Hoàng Hạo lải nhải chửi bậy phía sau, những lời đó vốn là để cho "thứ không nên nghe" nghe thấy.

Bởi vì nếu tỏ ra sợ sệt, thứ bên trong đó có thể sẽ ra tay, Hoàng Hạo luôn hiểu rõ điều này.

Vì vậy, không ai nói gì, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Đi được khoảng trăm mét nữa, họ đột nhiên cảm thấy có gì đó khác lạ.

"Đừng ồn!" Tiểu Ca ra hiệu, đồng thời áp tai vào vách tường để lắng nghe.

Trước đó, y vẫn nghe thấy tiếng cầu cứu, nhưng từ khi bước vào đây, âm thanh đó đã hoàn toàn biến mất.

Không chỉ vậy, nơi này còn yên tĩnh đến đáng sợ, một điều không thể tưởng tượng nổi.

Y biết chắc chắn bên trong có thứ gì đó bị nhốt.

Chuẩn bị đã làm đủ cả, nhưng bây giờ ngay cả tiếng chuông cũng tắt ngóm!

Điều này chứng tỏ bên trong có nguy hiểm cực lớn!

Vết thương của Sở Văn ngày càng đau, dường như có phản ứng mãnh liệt khi đến gần thứ bên trong.

Trước đây chưa bao giờ hắn để tâm đến chuyện này, dù biết máu của mình rất đặc biệt, có thể đối phó với những thứ bẩn thỉu đó.

"Vết thương..." Vết thương trên tay Sở Văn dường như đã nứt ra.

Lần này máu chảy không nhiều như trước.

Mọi người đều ngầm hiểu, thứ bẩn thỉu bên trong này đạo hạnh chắc chắn rất sâu, rất lợi hại.

"Anh có sao không?" Tiểu Ca nhìn Sở Văn, hỏi.

"Không sao, chỉ là vết thương ngày càng đau, không giống như trước đây.

Nó chưa bao giờ tự nứt ra sau khi đã lành lại.

Bây giờ tôi còn cảm thấy xương cốt lạnh buốt!" Sở Văn cũng thấy kỳ lạ.

Trước đó hắn vẫn nghe thấy tiếng cầu cứu bên tai, nhưng từ khi vào ngôi mộ này, âm thanh đó đã biến mất, thay vào đó là cảm giác lạnh lẽo như đi vào hầm băng.

Chương 1081

Tiểu Ca liếc nhìn vết thương của Sở Văn, thấy có vẻ nghiêm trọng.

Chuông đã hỏng, mà phong ấn tạm thời vẫn chưa gỡ bỏ được, y quyết định tạm thời rút lui để bàn bạc kỹ hơn.

"Về trước đã, nơi này không nên ở lâu." Điều kỳ lạ là, khi ba người quay trở lại theo đường cũ, cảm giác lạnh lẽo buốt xương đã biến mất, mọi thứ trở lại bình thường.

Khi về đến nơi ở, vết thương của Sở Văn lại bắt đầu lành lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Đúng là kỳ lạ, trước đây dù biết máu của mình đặc biệt, nhưng tình huống này là sao chứ?" Sở Văn ngẩn người nhìn chiếc chuông trong tay.

Theo lẽ thường, chuông sẽ không thể hỏng, vậy thứ bên trong rốt cuộc là gì?

Tiểu Ca từ lúc ra ngoài đến giờ không nói một lời nào.

Sở Văn thì chẳng thèm quan tâm đến vết thương nữa, hắn chỉ muốn quay lại đó tìm hiểu cho ra nhẽ, vạch trần bí mật của mọi chuyện.

Một khi sự tò mò của con người đã bị khơi dậy thì khó mà dập tắt được, trừ khi biết được sự thật.

"Tôi cũng không biết.

Chỉ là càng đến gần thứ đó, vết thương càng đau.

Rời xa một chút thì nó lại tự động lành lại.

Lẽ nào tôi không vào được ngôi mộ đó nữa?" Sở Văn cảm thấy nếu đúng như vậy thì thật quá thảm rồi.

Tiểu Ca vẫn im lặng.

Y biết máu của Sở Văn rất đặc biệt, có thể khắc chế những thứ tà ma, nhưng chưa bao giờ thấy trường hợp nào mà chỉ cần đến gần một ngôi mộ, vết thương lại đột nhiên tái phát, đau đến không chịu nổi, rồi lại tự lành khi rời đi.

Chuyện này quả thực quá kỳ lạ.

"Có khi nào bị thứ không sạch sẽ bám theo rồi không?

Tôi nghe mấy người già nói, nếu bị thứ bẩn thỉu bám vào người sẽ xảy ra những chuyện kỳ quái.

Chúng ta làm nghề này, anh cũng biết mà.

Vết thương này đúng là kỳ lạ, đến bệnh viện cũng chỉ băng bó qua loa, cùng lắm là khâu vài mũi.

Nhưng tôi thấy chuyện này không đơn giản như vậy." Hoàng Hạo nói.

Sở Văn nghe vậy sao lại không biết, nhưng nhìn vào vết thương thực sự không thấy có gì kỳ lạ.

Thế nhưng cứ đến gần ngôi mộ đó là cả cánh tay lại đau đến không chịu nổi, cái cảm giác đau thấu xương tủy đó khiến hắn có lúc chỉ muốn chặt phăng cánh tay đi.

Một thằng đàn ông sức dài vai rộng lẽ nào lại không chịu nổi một vết thương ngoài da sao?

Nói ra thật mất mặt.

"Anh nói như không nói ấy, tôi lại không biết chắc?

Chuyện này xảy ra dưới đất, tôi sao có thể coi thường được.

Anh cũng biết máu của tôi đặc biệt thế nào, mấy thứ tà ma đó đều sợ.

Nhưng tôi không biết thứ trong mộ đó là gì, phong ấn của Tiểu Ca vẫn còn đó.

Vậy mà mỗi lần đến gần nơi đó, tôi lại cảm thấy như có thứ gì đó sắp phá kén chui ra từ cánh tay mình.

Cảm giác đau đớn đó thật sự khó mà chịu đựng nổi, nếu không thì tôi đã không...” Nghe Sở Văn nói đến “có thứ gì đó sắp phá kén chui ra”, trong đầu Tiểu Ca bỗng lóe lên một ý nghĩ.

Lẽ nào không phải là tà ma, cũng không phải âm khí, mà là... côn trùng?

Tiểu Ca quay người nói với Hoàng Hạo: “Ra ngoài mua một miếng thịt sống, nhớ phải là loại còn tươi, tốt nhất là thịt vừa mới mổ, mùi máu tanh nồng một chút!

Mua thêm ít giấy vàng và chu sa nữa!” Hoàng Hạo nghe vậy thì ngớ người ra, mua mấy thứ đó để làm gì?

Mua giấy vàng chu sa thì còn hiểu được, nhưng thịt sống thì có tác dụng gì?

Chẳng phải bình thường chỉ cần mang theo máu chó mực là được rồi sao?

Chương 1082

Nhưng Sở Văn thấy Hoàng Hạo còn chần chừ thì đạp cho gã một phát.

"Hỏi nhiều làm gì?

Tiểu Ca bảo cậu đi mua thì mau đi đi, lẽ nào cậu muốn tôi cưa thật cái tay này à?" Sở Văn nghe vậy cũng lờ mờ đoán ra được, nhưng không dám chắc.

Bởi vì người như Tiểu Ca, nếu không có bằng chứng xác thực sẽ không dễ dàng nói ra.

Lẽ nào gã thực sự bị dính phải thứ đó?

Lúc đầu, hắn cũng chỉ nghĩ là bị tà ma ám nên vết thương không lành.

Nhưng máu của hắn thế nào, mọi người đều rõ.

Vết thương mãi không lành, lại còn trở nặng mỗi khi xuống dưới đó, thực sự khiến người ta lo lắng.

Hắn đâu có muốn làm Dương Quá phiên bản đạo mộ.

"Tiểu Ca, anh biết gì rồi phải không?" Sở Văn nhìn cánh tay mình, bây giờ nó đã trơn láng như mới, không để lại một vết sẹo nào.

Tiểu Ca không trả lời, chỉ gạt tay hắn ra rồi đi chuẩn bị những thứ cần thiết.

"Tiểu Ca, nói cho tôi biết đi chứ, tay của tôi mà, sao tôi không lo được?

Bác sĩ khám bệnh cho bệnh nhân cũng phải thông báo tình hình chứ?" Sở Văn biết lúc này Tiểu Ca không thích nói chuyện, nhưng nếu

bảo hắn không lo lắng chút nào thì là nói dối.

Hơn nữa, thấy Tiểu Ca dường như đã hiểu ra vấn đề, lòng hiếu kỳ của hắn càng trỗi dậy.

"Lúc nãy cậu nói 'phá kén chui ra', tôi chợt nghĩ đến một thứ.

Thứ này rất ít người dùng, nhưng chúng ta đều biết nơi chúng ta đến không hề sạch sẽ.

Dưới lòng đất có những chuyện kỳ lạ cũng là bình thường.

Ban đầu tôi cũng nghĩ là cậu bị tà ma ám, nhưng dù sao đó cũng chỉ là linh thể.

Thứ này thì khác, nó là thực thể, sẽ tấn công thân thể cậu.

Bây giờ tôi chưa dám chắc, đợi Hoàng Hạo mua đồ về sẽ biết rõ." Nói xong, Tiểu Ca lấy ra bình rượu Thiêu Đao Tử mua lúc trước.

Nồng độ cồn của loại rượu này cao đến mức chỉ ngửi thôi cũng đã thấy choáng váng.

Lẽ nào lúc này còn định uống rượu?

"Tiểu Ca ơi, lúc nào rồi mà anh còn định uống rượu.

Đợi xử lý xong chuyện trên tay tôi đã, lúc đó anh em mình uống ba ngày ba đêm không say không về.

Rượu Thiêu Đao Tử này cay quá, tôi nuốt không trôi đâu." Sở Văn nhíu mày.

Tiểu Ca nghe vậy chỉ cười cười, không nói gì, mà rút con dao găm mang theo bên người ra.

Ánh đèn chiếu vào lưỡi dao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, khiến Sở Văn giật nảy mình.

"Bây giờ cậu còn tỉnh táo, lát nữa có khi đến ý thức cũng không

còn.

Loại rượu này, tôi nghĩ đàn ông ai cũng uống được.” Tiểu Ca cầm một chiếc bi đông quân dụng đưa cho hắn.

Nhưng bảo hắn uống thứ rượu mạnh như vậy, Sở Văn thực sự thấy khó nuốt.

Tuy nhiên, Tiểu Ca đã nói vậy, hắn cũng không nói thêm gì.

Vừa định đưa lên miệng uống thì bị Tiểu Ca cản lại.

“Tôi không bảo cậu uống bây giờ.

Đợi Hoàng Hạo về rồi uống cũng chưa muộn.” Nói xong, cả hai bỗng rơi vào im lặng.

May mà tình huống khó xử này không kéo dài lâu, Hoàng Hạo đã mang về một miếng thịt bò tươi rói, mùi máu tanh nồng khiến Sở Văn ngửi thấy đã buồn nôn.

Tiểu Ca xem xét miếng thịt rồi gật đầu: “Đủ tươi rồi.

Đi tìm một cái chậu lớn.” Hoàng Hạo làm theo yêu cầu.

Chương 1083

Khi quay lại, gã thấy Tiểu Ca đã đứng bên cạnh, bắt đầu dùng tay vẽ vời gì đó lên người Sở Văn.

Dù không biết y đang làm gì, nhưng cả hai đều không dám lên tiếng làm phiền, vì họ biết những thứ này có thể liên quan đến vết thương trên tay Sở Văn.

Nhưng điều kỳ lạ là, Tiểu Ca không dùng chu sa để vẽ mà lại rạch tay mình, dùng máu của chính mình để vẽ những phù chú lên người Sở Văn.

Sở Văn thấy cảnh này thì không khỏi kinh ngạc, nhưng vẫn cố nén lại, không nói gì.

Tiểu Ca trông căng thẳng lạ thường, khiến không khí cũng trở nên ngột ngạt.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, y bảo Sở Văn bắt đầu uống rượu.

Sở Văn uống đến lúc cả người mê man, mơ màng.

Đúng lúc này, Tiểu Ca dùng dao rạch một đường sâu hoắm tại vị trí trên cánh tay hắn, nơi có một đường huyết mạch được vẽ ra, cách hổ khẩu ba tấc.

Vết rạch sâu đến tận xương, khiến Hoàng Hạo đứng bên cạnh nhìn mà không khỏi rùng mình.

Trước đây, gã vẫn nghĩ Sở Văn chỉ bị nhiễm thứ gì đó không sạch sẽ, nhưng khi thấy Tiểu Ca làm những việc thần bí này, rồi nhìn miếng thịt sống sau khi hứng máu của Sở Văn thì nhanh chóng thối rữa, gã lập tức chết lặng.

Tiểu Ca vẫn không lơ là, khoảnh khắc căng thẳng nhất bây giờ

mới thực sự bắt đầu.

Gã thấy dưới da tay Sở Văn có thứ gì đó đang ngọ nguậy, rồi từ từ bò đến gần vết thương.

Khi nó vừa rơi vào miếng thịt sống, Tiểu Ca lập tức đổ nửa bình rượu Thiêu Đao Tử vào chậu rồi châm lửa.

Ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Lúc này, Hoàng Hạo há hốc mồm kinh ngạc.

Gã không thể tin được trong cơ thể người lại có một con trùng to và gớm ghiếc đến vậy.

Cảm giác buồn nôn cuộn lên trong dạ dày gã.

Nhìn miếng thịt thối rữa với những con dòi trắng lúc nhúc, gã cảm thấy ghê tởm tột độ.

Khi mọi thứ đã được xử lý xong, Tiểu Ca thấy máu tươi của Sở Văn đã chuyển lại thành màu đỏ thắm thì mới băng bó vết thương cho hắn.

Y biết thể chất của Sở Văn đặc biệt nên cũng không cần quá lo lắng.

Hoàng Hạo nhìn Sở Văn say khướt, vẫn không hiểu tại sao lúc trước Tiểu Ca lại bắt hắn uống rượu.

"Rượu Thiêu Đao Tử rất mạnh, xem ra thằng nhóc này phải một lúc nữa mới tỉnh.

Nhưng tôi không ngờ trong vết thương lại có một con trùng to và ghê tởm như vậy.

Rốt cuộc là sao chứ?" Tiểu Ca chỉ nhàn nhạt giải thích: "Bảo Sở Văn uống rượu là để gây mê thứ trong cơ thể cậu ta.

Loại cổ trùng này sống bằng cách hấp thụ dinh dưỡng của vật chủ, nếu vật chủ uống rượu, nó sẽ càng hưng phấn hơn." "Hơn nữa, nếu cậu ta tỉnh táo mà thấy một con trùng to như vậy chui ra từ cơ thể mình, cậu không nghĩ cậu ta sẽ thấy buồn nôn sao?" Sau khi trải qua chuyện này, Sở Văn ngủ say như chết.

Khi tỉnh lại, hắn thấy cánh tay đã được băng bó cẩn thận.

Hắn tháo hết băng ra, thử cử động, cánh tay đã hoàn toàn bình thường.

Những ký ức rời rạc trước đó khiến hắn không thể ghép nối lại toàn bộ sự việc.

Hắn chỉ nhớ mình đã uống rượu, hậu vị của nó rất mạnh, đến giờ đầu vẫn còn đau.

Thấy Hoàng Hạo bên cạnh ngủ như heo chết, hắn liền đá một phát cho gã tỉnh.

Hoàng Hạo đang ngủ thì bị dựng dậy, ngơ ngác dụi mắt, thấy Sở Văn đã bình thường, định nằm xuống ngủ tiếp thì bị Sở Văn túm lại.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao cậu vẫn còn tâm trạng ngủ ở đây?" Sở Văn nhìn bộ dạng ngái ngủ của gã, không kìm được sự tò mò.

Hắn chỉ cảm thấy mình vừa ngủ một giấc dậy, cánh tay đã khỏi hẳn, còn Tiểu Ca thì không thấy đâu.

"Tôi tưởng chuyện gì to tát.

Chuyện hôm qua anh không nhớ gì à?

Rượu Thiêu Đao Tử đúng là mạnh thật.

Chương 1084

Chỉ là một con cổ trùng thôi, Tiểu Ca đã dùng thịt sống để dụ nó ra rồi.

Lúc đó nhìn cảnh tượng kia, tôi buồn nôn muốn chết, may mà anh uống say quá rồi.

Tôi nôn một lúc lâu mới ngủ được.

Đừng gọi tôi, tôi chưa ngủ đủ đâu!" Nghe Hoàng Hạo kể lại, Sở Văn cũng lờ mờ nhớ ra một chút.

Nhưng Tiểu Ca đâu rồi, sáng sớm đã chạy đi đâu?

"Tiểu Ca đâu?

Đừng ngủ nữa, có gì mà ngủ!" "Lão tổ tông ơi, sáng sớm tinh mơ, tôi làm sao biết được.

Tôi cũng vừa mới ngủ được một lúc.

Hai chúng tôi đã loay hoay cả nửa đêm mới xong việc cho anh, còn anh thì uống say xong lăn ra ngủ, chẳng biết trời đất gì cả." "Tôi hỏi cậu, Tiểu Ca đi đâu rồi?

Sáng dậy tôi không thấy anh ấy." Sở Văn nhớ lại lúc Tiểu Ca vẽ những phù chú lên người mình thì cảm thấy có chút bất ngờ.

Trước đây hắn chưa từng biết Tiểu Ca lại biết những thứ này.

"Tôi thật sự không biết.

Anh còn lạ gì tính của người đó nữa, thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Nếu muốn cho anh tìm thì tự nhiên sẽ xuất hiện, không muốn cho tìm thì anh có lật tung đất lên cũng không thấy." Hoàng Hạo chỉ muốn

ngủ tiếp một giấc.

Tối qua quả thực quá mệt mỏi.

Sở Văn biết vậy nên cũng không làm phiền gã nữa, để gã ngủ tiếp.

Hắn ra ngoài đi dạo một vòng thì thấy Tiểu Ca đang đứng ở cửa.

“Tôi vừa tìm anh một vòng mà không thấy.

Chuyện hôm qua, thật sự cảm ơn anh.” “Không có gì, tôi cũng vừa ở ngoài về.” Sở Văn thấy Tiểu Ca cũng có vẻ mệt mỏi, trong lòng thầm ghi nhớ.

Dù sao thì, ở một mức độ nào đó, y cũng đã cứu mạng hắn một lần.

Nếu để con trùng đó trong tay thêm một thời gian nữa, hậu quả có thể sẽ nghiêm trọng hơn nhiều.

Nhưng bây giờ, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ là quay lại ngôi mộ đó xem xét.

“Vậy lát nữa chúng ta xuống đó xem tiếp chứ?

Lần thứ hai rồi, nếu lại ra về tay không thì thật quá xui xẻo.

Ngôi mộ này đã kỳ quái như vậy, nếu không xem thứ được phong ấn bên trong là gì, tôi thật sự không cam tâm.” “Nếu cậu cảm thấy không có vấn đề gì nữa, tối nay chúng ta có thể chọn thời điểm thích hợp để xuống xem.

Thứ đó đã được phong ấn lâu như vậy, cũng nên xem rốt cuộc là chuyện gì.” Sở Văn nghe Tiểu Ca nói vậy thì gật đầu.

Dù sao Tiểu Ca cũng đã xuống đó hai lần, hai người xem như tâm đầu ý hợp.

“Hai người các anh, sáng sớm tinh mơ, tối qua lại vật lộn cả đêm,

không thấy mệt à!" Hoàng Hạo nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, liền lên tiếng.

"Vậy thì vào trong ngủ đi, ai gọi cậu đâu!" Sở Văn lườm gã một cái.

"Tôi nghe thấy hết rồi, hai người định hôm nay đi, đã vậy thì phải cho tôi đi cùng chứ.

Dù sao hôm qua tôi cũng chạy đôn chạy đáo cả đêm, chuyện tốt thế này sao lại không gọi tôi?" Nghe Hoàng Hạo nói vậy, Sở Văn chỉ nhếch mép cười.

"Nếu tôi không định cho cậu đi, cậu nghĩ cậu sẽ không bám theo sao?

Nên tôi cũng chẳng định giấu.

Tối nay phải chọn giờ tốt.

Tôi không tin không xử lý được thứ dưới đó.

Nếu hôm nay không dọn dẹp sạch sẽ cái mộ này, tôi thật sự có lỗi với tổ tông." Từ trước đến nay, Sở Văn chưa bao giờ cố chấp với một ngôi mộ nào như lần này.

Hơn nữa lại còn bị thiệt thòi ở đây, trong lòng hắn luôn cảm thấy không cân bằng, chỉ muốn lấy lại chút thể diện đàn ông.

Chương 1085

“Đó là đương nhiên, hai người mà không cho tôi đi, tôi cũng sẽ bám theo.

Dù sao tôi cũng đã lo liệu hậu cần, chạy đôn chạy đáo lâu như vậy, chuyện này sao có thể không có phần của tôi?” Hoàng Hạo biết rõ, có những chuyện không phải do mình quyết định được.

Lần trước, hắn cảm thấy thứ dưới đó thật sự rất tà môn.

Dù không sạch sẽ, nhưng hắn không ngờ Tiểu Ca lại biết cả thuật phá cổ, điều này khiến gã vô cùng ngạc nhiên.

Chẳng phải mấy thứ trùng độc này đều do người chuyên môn nuôi dưỡng sao?

Lẽ nào... có người quen giở trò?

“Mà nói đi cũng phải nói lại, có phải người nào đó bên cạnh chúng ta có vấn đề không?

Nhưng dường như không có ai đáng nghi cả.

Hơn nữa, lần này nếu không phải vì Tiểu Ca, có khi chúng ta đã bị lừa dưới đó rồi.

Trước đây tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ bị người khác hạ cổ.

Chuyện này nghe có vẻ không đơn giản.” Hoàng Hạo nhớ lại cảnh tượng lúc đó, trong lòng vẫn còn thấy buồn nôn.

“Tôi cũng không để ý kỹ.

Trước đó, đồ ăn thức uống của chúng ta đều giống nhau.

Những người tôi tiếp xúc, anh đều biết cả, chúng ta đâu có tách ra bao lâu.

Tôi thật sự không biết mình đã dính phải nó lúc nào.” Sở Văn suy nghĩ kỹ lại từ đầu đến cuối, nhưng vẫn không phát hiện ra vấn đề gì, trong lòng càng thêm hoang mang.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Hắn bị thương ở dưới lòng đất, nhưng tất cả các chi tiết dưới đó đều không cho thấy có ai có thể hạ cổ lên người hắn.

Trừ khi con trùng đó đã nằm sẵn trong cơ thể hắn từ lâu, và những chuyện xảy ra dưới đó chỉ là chất xúc tác.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Tiểu Ca lắc đầu.

Y biết về loại cổ trùng này không nhiều, cách phá giải cũng không rành, phần lớn là do may mắn.

Y đã quay lại đó một mình vào sáng nay, đi lại con đường cũ, nhưng không đến gần nơi có phong ấn.

“Con trùng đó hẳn là từ dưới lòng đất mà ra, có lẽ do vết thương của cậu bị dính phải trứng của nó.

Thể chất đặc biệt của cậu đã vô tình ức chế và đồng thời nuôi dưỡng nó.

Sáng nay tôi quay lại đó thì phát hiện ra một vài trứng còn sót lại, may là không ai khác bị dính phải.

Lần này xem như là may mắn trong rủi ro.

Máu của cậu đặc biệt như vậy mà vẫn bị nó ký sinh lâu thế, chứng tỏ con trùng này cũng không phải dạng tầm thường.” Đêm đen gió lớn, thích hợp để ra tay.

Cả ba lại một lần nữa xuống dưới lòng đất, đi theo con đường cũ.

Lần này, Sở Văn không cảm thấy có gì bất thường, điều này khiến hắn an tâm hơn.

“Mọi người có nghe thấy tiếng gì không?

Tôi cứ có cảm giác như có tiếng trẻ con khóc?” Hoàng Hạo đột nhiên lên tiếng, khiến Sở Văn và Tiểu Ca đều ngẩn ra.

Vì họ hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng ngay sau đó, một bóng đen vụt qua sau lưng họ.

Tiểu Ca như một mũi tên lao tới, đuổi theo bóng đen đó.

Sở Văn thấy vậy lập tức kéo Hoàng Hạo chạy theo sau.

Tiểu Ca đã tóm được một thứ trông giống như con khỉ.

Chương 1086

Nó không phải khỉ, nhưng tiếng kêu lại giống như tiếng trẻ con.

Sinh vật này họ chưa từng thấy bao giờ.

Nó trông không có vẻ nguy hiểm hay có sức tấn công, chỉ có đôi mắt đỏ rực, nhìn vào có chút đáng sợ!

“Mẹ kiếp, thứ này vừa nãy cứ bám theo sau lưng Hoàng Hạo, thảo nào cậu ta cứ nghe thấy tiếng trẻ con.

Đây là Oán Linh Hầu, được nuôi dưỡng trong mộ huyệt, mắt đỏ rực chứng tỏ chủ nhân ngôi mộ có oán khí.

Thực chất nó chỉ là một con vật cưng được chôn sống theo chủ.

Chết trong oán hận, lại bị thi khí xâm nhiễm nên mới biến thành oán linh.

Nó có thực thể, nhưng sức tấn công không cao, chỉ là trông hơi đáng sợ thôi.” Sở Văn giải thích.

Con vật nhỏ này trông không có sức tấn công, nhưng móng vuốt của nó rất sắc bén.

Lông đen kịt, khác hẳn những vật nuôi thông thường.

Thực ra cũng có chút đáng thương.

Lần trước họ không hề thấy sinh vật này, có vẻ như thứ được phong ấn bên trong cũng có lai lịch không nhỏ.

“Một con vật nhỏ như vậy mà lúc nãy bám trên lưng tôi, tôi lại không có chút cảm giác nào?

Chuyện quái gì vậy?

Nếu không phải Tiểu Ca ra tay, có khi nó theo chúng ta vào tận mộ thất mà tôi cũng không biết.

Tôi chỉ nghe thấy tiếng trẻ con khóc bên tai, nó không có trọng lượng sao mà lại có thực thể?" Hoàng Hạo nhìn con vật, cảm thấy một trận ớn lạnh.

Sau lần bị hạ cổ trùng, mọi người đều trở nên cẩn thận hơn, không muốn dính phải những thứ này nữa.

"Nó có ảnh hưởng đến tiến độ của chúng ta không?

Nếu có thì đừng trách tôi ra tay." Sở Văn hỏi Tiểu Ca.

Con Oán Linh Hầu này trông rất nhát gan, chỉ có đôi mắt đỏ ngầu là trông hơi đáng sợ.

Họ xử lý con vật rồi tiếp tục tiến về nơi có phong ấn.

Lần này, dường như không có gì cản đường họ nữa.

Khi mở phong ấn và bước vào mộ thất, bên trong chỉ có một chiếc quan tài trông như làm bằng băng, khiến họ càng thêm kỳ quái.

Quan tài trong mộ thường làm bằng đồng, bằng đá, hoặc tệ nhất là bằng gỗ, nhưng quan tài băng thì lấy từ đâu ra?

Ngay khi họ bước vào mộ thất, tiếng khóc trẻ con lại vang lên, rồi một tiếng nối tiếp một tiếng, khiến người ta nhức đầu.

"Tình hình gì đây?" Hoàng Hạo hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bên trong ngoài chiếc quan tài băng ra, chỉ còn lại những chuyện kỳ quái này.

Dù biết nghề này luôn là cửu tử nhất sinh, nhưng những chuyện kỳ quái liên tiếp xảy ra thế này cũng là hiếm thấy.

Âm thanh inh ỏi khiến đầu óc họ như muốn nổ tung.

Khi tiếng khóc đột ngột ngừng lại trong giây lát, họ dường như nghe thấy tiếng sột soạt trong mộ huyệt.

Sở Văn dùng đèn pin soi lên vách tường, thấy chi chít những cái lỗ nhỏ, không biết để làm gì.

Cả ba người chia nhau ra tìm kiếm nhưng không phát hiện ra gì khác ngoài những cái lỗ đó, cũng không biết âm thanh phát ra từ đâu.

"Mẹ nó chứ, mệt chết bà rồi mà chẳng có gì ngoài cái quan tài quèn này.

Lẽ ra không nên như vậy chứ?" Hoàng Hạo vừa tìm vừa lầm bầm chửi bới.

"Tôi luôn có cảm giác như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Nơi này luôn cho tôi một cảm giác âm u khó tả.

Tôi biết dưới lòng đất không có nhiều chuyện sạch sẽ, nhưng nếu cứ thất bại ở đây thì thật quá mất mặt.

Chương 1087

Không thể để cái xương khó gặm này làm khó chúng ta được!" Khi họ vừa vào mộ thất, trong lòng mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khi Tiểu Ca đang cẩn thận tìm kiếm, một con Oán Linh Hầu khác bất ngờ chui ra từ một khe hở, khiến sắc mặt y biến đổi.

"Tắt hết đèn pin đi!" Ngay khi Tiểu Ca hét lên, Sở Văn lập tức tắt đèn.

Cả mộ thất chìm trong bóng tối.

Lúc này, họ mới thực sự thấy rõ tình hình bên trong.

Hoàng Hạo còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Sở Văn đã ra hiệu cho gã im lặng.

Khi cố gắng nhìn kỹ xung quanh, gã thấy vô số cặp mắt đỏ rực đang nhìn chằm chằm vào họ.

Thảo nào lúc nãy Tiểu Ca lại hét lên bảo tắt đèn.

Hóa ra trong những khe hở đó không có gì khác, mà là cả một bầy Oán Linh Hầu đông nghịt.

Sự xuất hiện đột ngột của cả một bầy khỉ khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Rõ ràng, chẳng ai lường trước được tình huống này.

Trong hoàn cảnh đó, dù trong lòng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng không một ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bởi lẽ không ai biết được, nếu đám Oán Linh Hầu này nổi điên tấn công theo bầy đàn thì sẽ khủng khiếp đến mức nào.

Ba người nhìn đám mắt đỏ lúc nhúc trước mặt, ước chừng cũng phải có đến mấy chục con khỉ nhỏ, nếu bị chúng vây vào thì chỉ có nước bị xé thành từng mảnh vụn.

Bất kể sức tấn công của mỗi con Oán Linh Hầu có yếu đến đâu, nhưng khi số lượng đã chiếm ưu thế tuyệt đối thì cảm giác uy hiếp là vô cùng rõ ràng.

Sở Văn nhìn thấy dáng vẻ không dám manh động của Tiểu Ca, hắn biết ngay tình hình đang rất cấp bách.

Nếu không phải là trường hợp đặc biệt, Tiểu Ca tuyệt đối sẽ không có bộ dạng như vậy.

Nhìn xung quanh toàn là những đôi mắt đỏ rực, số lượng này quả thực quá lớn.

Nghĩ lại mới thấy, việc phong ấn mộ thất này trước đó có vẻ hơi quá hấp tấp.

Vốn dĩ hắn cho rằng trong mộ thất có thể có vài món đồ tốt, nhưng khi thực sự bước vào, ngoài một cỗ quan tài băng huyền ra thì chẳng có món đồ đáng giá nào!

"Lỗ nặng rồi, lỗ nặng rồi, quả này lỗ nặng thật rồi, không khéo lại bỏ mạng ở đây mất thôi…" Hạo Thiên Chân lẩm bẩm không ngừng, thực ra chỉ là để tự trấn an bản thân.

Sở Văn nghe thấy vậy liền đưa tay bịt miệng anh ta lại, vì hắn cảm nhận được đám khỉ kia tạm thời vẫn chưa đến gần.

Nếu cứ tiếp tục gây ra tiếng động ở đây, e rằng chúng sẽ lập tức lao tới tấn công.

Có hơi sức lảm nhảm thì chi bằng giữ lại để lát nữa chạy trốn hoặc chiến đấu còn hơn.

Xa xa còn tốt hơn là nói mấy lời vô dụng lúc này.

Đã vào đây rồi, còn đường lui sao?

"Anh ngậm miệng lại cho tôi, trước mặt nhiều thứ thế này, lỡ có chuyện gì thì đến cơ hội nói chuyện cũng không có đâu.

Nếu anh còn tiếp tục lải nhải, có khi tôi lại tiễn anh đi trước đấy!" Sở Văn nói vậy không phải để dọa Hạo Thiên Chân.

Hắn cảm nhận được mỗi lần có người nói chuyện, âm thanh chỉ cần hơi lớn một chút là đám Oán Linh Hầu lại như đang tiến lại gần hơn.

Vì vậy hắn mới bảo Hạo Thiên Chân im lặng.

Thấy Tiểu Ca vẫn đứng im không nhúc nhích, Sở Văn cũng không dám có động tác lớn, sợ thu hút sự chú ý của chúng.

"Mẹ nó, đông thế này, chẳng lẽ định xé xác ông đây ra à?" Hạo Thiên Chân vừa dứt lời, đám Oán Linh Hầu như thể nghe hiểu được, một con lập tức lao lên tấn công, kéo theo cả bầy xông tới.

Thấy cảnh tượng này, cả ba người đều nổi da gà, vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Nhưng sau khi vào mộ thất này rồi thì chẳng còn đường nào khác, không biết lối ra ở đâu.

Lúc này Tiểu Ca mới hiểu ra, mộ thất này chỉ là một cái bẫy để dụ địch nhân vào.

Chủ nhân ngôi mộ vì sợ mộ bị đào trộm sau trăm năm nên mới thiết kế nhiều mộ thất như vậy.

Trước đó, ai cũng tưởng đây là chủ thất, nhưng bây giờ mới thấy bên trong còn có nhiều bí ẩn khác.

Chương 1088

Ngôi mộ này quả thật khiến người ta phải bất ngờ.

“Cái miệng quạ của mình đúng là linh thật mà!

Sớm biết thế này thì nói mấy lời tốt đẹp không được à?

Việc gì phải chọc tức lũ khỉ này chứ!” Sở Văn nhìn đám đen ngòm đang lao tới, trong lòng không khỏi cảm thấy ghê tởm.

Bị nhiều đôi mắt đỏ rực như vậy nhìn chằm chằm, cảm giác thật sự rất khó chịu.

Một con vừa tấn công, mấy con khác lập tức xông lên cắn xé.

Tuy sức tấn công không quá mạnh, nhưng so với con màu trắng gặp bên ngoài lúc trước, sức mạnh của chúng đã tăng lên không ít.

Móng vuốt của chúng quả thật có độc.

Sở Văn thì miễn nhiễm, nhưng Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân thì không may mắn như vậy.

Thân thủ của Tiểu Ca vốn rất tốt, chỉ vài đường đao đã chém giết không ít, nhưng số lượng của chúng vẫn không hề giảm.

Hạo Thiên Chân có vẻ không may mắn bằng.

“A a…” Hạo Thiên Chân chỉ vừa quay người đã bị một con khỉ tấn công, trên cánh tay bị cào mấy vết sâu hoắm.

Mùi máu tươi lập tức kích thích thú tính của anh ta, anh ta tóm lấy con khỉ đó ném văng ra ngoài.

Giữa tiếng kêu thảm thiết, lúc này chẳng ai còn lòng dạ nào mà thương hại nữa.

Trong tình huống này, nếu không phản kháng thì chẳng phải sẽ bị chúng cào thành một đống thịt nát sao?

Từng miếng thịt trên người sẽ bị chúng lóc ra.

Sở Văn thấy bộ dạng của Hạo Thiên Chân, chỉ lơ là một chút, không ngờ cũng bị một con khỉ cào một đường trên mặt, suýt chút nữa là bị phá tướng!

Trong mắt Sở Văn lóe lên tia hung tàn.

Lúc này, máu của hắn dường như có tác dụng hù dọa đám sinh vật này, chúng có vẻ rất sợ hãi.

Trái lại, vết thương trên người Hạo Thiên Chân cùng mùi máu tanh lại càng khiến đám khỉ thêm điên cuồng.

Lúc đầu hắn cũng không ý thức được chuyện này, nhưng Tiểu Ca đã nhìn ra manh mối.

Y lập tức dùng dao găm trên người rạch tay Sở Văn, rồi dùng con dao dính máu đó để đối phó với đám khỉ, hiệu quả tăng lên gấp bội.

Hạo Thiên Chân ở bên kia đã tự lo không nổi, nên y liền vài bước lao tới, bôi máu của Sở Văn lên người anh ta.

Quả nhiên, máu của Sở Văn có tác dụng đối với những thứ tà vật dưới lòng đất, đúng là một lá bùa hộ mệnh di động.

Trước đây tình huống này chưa từng xuất hiện, có lẽ là do cổ trùng trong cơ thể hắn.

Bây giờ khi không còn những thứ đó, máu của hắn dường như đã khôi phục lại đặc tính này.

Tiểu Ca phát hiện ra điều này giữa lúc trận chiến đang vào hồi gay cấn.

Sở Văn trước đó không đặc biệt chú ý đến môi trường xung

quanh, thêm nữa là vết thương của bản thân cũng đang không ngừng tự lành lại, hắn lại phải dùng dao găm rạch ra.

Dường như đám Oán Linh Hầu cực kỳ sợ hãi thứ vũ khí dính máu này.

Vũ khí vốn đã sắc bén, cộng thêm máu của hắn, một vết thương nhỏ cũng có thể trở thành đòn chí mạng.

Tuy đám Oán Linh Hầu này là sinh vật sinh ra từ âm khí nặng nề, nhưng chúng cũng là thực thể, những đòn tấn công này cũng gây ra sát thương vật lý cho chúng.

Khi biết máu của Sở Văn có thể khắc chế đám sinh vật này, dĩ nhiên là một tin tốt.

Cả ba lập tức mở ra một con đường máu.

Trong lúc nhất thời, đám Oán Linh Hầu điên cuồng tấn công, hai bên rơi vào thế giằng co.

Sở Văn vừa đánh vừa quan sát xung quanh.

Hắn phát hiện con khỉ ở trên cao dường như vẫn luôn kêu gào.

Tiếng kêu của nó không giống với những con khỉ khác.

Chương 1089

Mắt của những con khác màu đỏ, nhưng con khỉ trên cao đó lại có đôi mắt màu xanh lam sâu thẳm, ánh nhìn của nó toát ra một cảm giác hoàn toàn khác.

"Tiểu ca, con khỉ trên cao kia có vẻ không giống với đám đang chiến đấu bên dưới.

Trông nó giống như con đầu đàn, không thể để nó yên ở đó được!" Tôi phát hiện ra điều này liền lập tức báo cho Tiểu Ca.

Y liếc nhìn một cái, quả thật cũng phát hiện ra điểm bất thường.

Nếu cứ dựa vào số lượng, bọn họ có thể bị đám khỉ này vờn đến chết.

Vì vậy chỉ có thể dùng mưu chứ không thể dùng sức.

Đã biết được điểm yếu của chúng, y liền xông lên mở một đường máu.

Tiểu Ca nghe vậy liền tìm cơ hội, chỉ một cú nhảy đã tóm gọn con đầu đàn trong tay, mặc cho cánh tay bị móng vuốt của nó cào bị thương.

Y dường như không hề cảm thấy đau đớn, khiến mọi người đều kinh ngạc.

Mặc dù thân thủ của Tiểu Ca rất giỏi, nhưng so với Sở Văn và Hạo Thiên Chân thì vẫn kém hơn một chút.

Nhưng máu của Sở Văn lại là khắc tinh của đám sinh vật này.

Loại huyết dịch đặc biệt này đúng là bùa hộ mệnh.

Lần này Tiểu Ca lại thuận lợi đến không ngờ.

Y tóm được con khỉ đó, tốc độ của nó rất nhanh, ánh mắt hung tợn cũng khác hẳn những con khác.

Nhưng điều kỳ lạ là lúc nãy nó không hề chủ động tấn công.

Chỉ sau khi nó ra lệnh, đám khỉ mới bắt đầu tấn công.

Như vậy, trong tay họ ít nhất cũng có một con tin.

Khi y tóm được con khỉ này, quả nhiên đám còn lại đều không dám manh động nữa.

Xem ra chúng cũng có chế độ cấp bậc.

Vậy là bây giờ họ có hai lá bùa hộ mệnh, một là máu của Sở Văn, hai là con khỉ đầu đàn này.

Sau khi mọi người rút lui, họ mới phát hiện trong quan tài băng chỉ có một xác nữ thi.

Lúc trước mọi thứ đều ở trong trạng thái phong ấn, họ đã cố gắng tìm kiếm nhưng không phát hiện ra điều gì hữu dụng.

Bây giờ vào được rồi thì lại bị đám sinh vật không rõ nguồn gốc này tấn công, người Hạo Thiên Chân còn bị thương.

Lần này tổn thất có vẻ còn thảm trọng hơn lần trước.

Ít nhất lần trước chỉ có một mình Sở Văn bị thương, trên người Tiểu Ca không có vết thương nào đáng kể, chỉ là vài vết xước nhẹ.

Nhưng lần này, cánh tay y đã bị con khỉ kia cào nát.

Những thứ dưới đất này âm khí đều rất nặng, nếu cả hai lại xảy ra chuyện, Sở Văn cũng cảm thấy lo lắng.

Nhưng Tiểu Ca dường như không hề bận tâm, y chỉ nắm chặt con khỉ trong tay, một động tác của y đã khiến toàn bộ đám khỉ lui về trong bóng tối.

Biết nơi này không thể ở lâu, họ liền định mang con khỉ vương này đi.

Không ngờ, đám khỉ còn lại liền trở nên điên cuồng.

Xem ra, trong bầy này có một con khỉ cái, vừa là khỉ vương, vừa là khỉ mẹ của tất cả những con còn lại.

Nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy rùng mình.

Súc sinh vẫn là súc sinh.

Mối quan hệ huyết thống loạn xạ như vậy tồn tại phổ biến trong chủng tộc này, nếu không thì tại sao khi tóm được con khỉ mẹ, đám còn lại lại sợ hãi đến vậy.

"Chúng ta tạm thời rời khỏi mộ thất này đi.

Xem ra đây không phải chủ thất, nhưng nữ thi trong quan tài băng quả thật có vài phần nhan sắc.

Quan tài băng huyền có thể giữ cho thi thể không bị phân hủy lâu như vậy, đúng là một món đồ tốt.

Chương 1090

Nhưng lại không có đồ bồi táng nào, cũng thật kỳ lạ.” Ngay khi họ chuẩn bị rời đi, quan tài băng đột nhiên phát ra âm thanh khe khẽ.

Con khỉ mẹ trong tay y cũng tỏ ra kinh hãi.

Cả ba còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, nắp quan tài đã bật mở, nữ thi bên trong ngồi bật dậy!

“Chuyện gì thế này!” Hạo Thiên Chân đứng gần nhất, thấy cảnh này liền sợ đến nhảy dựng lên.

Đây là lần đầu tiên anh ta gặp phải tình huống như vậy, làm sao mà không sợ được chứ.

Lúc này, Sở Văn thấy vậy sắc mặt cũng biến đổi, e rằng sắp có chuyện lớn rồi.

Nữ thi ngàn năm không phân hủy, lại không có dấu hiệu mục rữa, ngay khi họ định mang con khỉ mẹ đi thì đột nhiên quật xác, cảnh tượng này thật sự kinh khủng tột độ.

Hắn lập tức chuẩn bị sẵn những thứ đã mang theo, Tiểu Ca cũng lộ vẻ mặt nghiêm túc.

Một khi đã quật xác, con hàng này e rằng đã có đạo hạnh không ít.

Có khi toàn bộ những gì xảy ra trong ngôi mộ này đều do nó một tay sắp đặt.

“Trời đất ơi, nữ thi sắp quật xác rồi à, mau chuẩn bị hết đồ đạc đi!” Sở Văn lúc này cũng không lo được nhiều nữa.

Mấy thứ trừ tà thông thường chắc chắn không có tác dụng với con hàng này, đạo hạnh của nó dường như đang tăng lên.

Nếu để nó thoát ra, ba người họ muốn ra ngoài sẽ càng khó khăn hơn.

Sở Văn không nghĩ ngợi nhiều, rút con dao găm mang theo bên mình, rạch cổ tay, bắt đầu đi vòng quanh quan tài rắc máu!

Hoàng Văn (Hạo Thiên Chân) thấy cảnh này, thái dương giật giật.

Nhìn Sở Văn cứ như thể đang cho máu không cần tiền, anh ta cũng thấy hơi sợ.

Quả nhiên, khi máu của Sở Văn vừa chạm vào quan tài, một phản ứng hóa học kỳ diệu đã xảy ra, nữ thi bên trong cũng yên tĩnh lại.

Nhưng rồi trên mặt nữ thi bắt đầu xuất hiện những thứ trông như mạch máu, ai cũng biết đây là một chuyện phiền phức.

Tiểu Ca từ đầu đến cuối đều đã ở trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Bình thường hiếm khi thấy Tiểu Ca nghiêm túc như vậy, chứng tỏ chuyện này rất khó nhằn.

Đây chỉ là một mộ thất phụ theo sơ đồ bát quái, tại sao lại gặp phải nhiều chuyện kỳ quái như vậy chứ.

Tiểu Ca nhất thời cũng không hiểu nổi.

Nếu nữ thi này đẩy nắp quan tài ra, chẳng phải họ sẽ gặp rắc rối lớn sao?

“Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau chuẩn bị hết những thứ đã chuẩn bị đi, chẳng lẽ để tôi cứ đứng đây chảy máu mãi à?

Coi tôi là cái bịch máu di động chắc!” Mặc dù Sở Văn có khả năng tự chữa lành, nhưng cứ tiêu hao thế này thì thần tiên cũng không chịu nổi.

Máu của hắn có thể khắc chế những thứ không sạch sẽ, nhưng không thể cứ chảy mãi như vậy được.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Ca, hắn mới đi ba vòng quanh quan tài.

Hắn cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi máu của mình dính lên quan tài.

Thay vì cứ thế này, chi bằng bảo họ chuẩn bị hết mọi thứ, đương nhiên hắn cũng sẽ không tiếp tục chảy máu!

Sở Văn dùng ngón tay chấm máu của mình, trực tiếp vẽ lên quan tài một lá bùa.

Tuy chỉ là bùa trừ tà đơn giản, nhưng cũng đủ dùng.

Lúc này, Tiểu Ca đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ.

Quả nhiên, quan tài đã yên tĩnh trở lại, màn quật xác cũng kết thúc.

Nhưng nhìn đám Oán Linh Hầu đầy trong động, hắn lại thấy đau đầu.

Mấy thứ này quả nhiên không thể giữ lại, nếu không có ngày sẽ mất mạng.

Nhưng ngay lúc họ tưởng mọi chuyện đã xong, nữ thi lại phá vỡ phong ấn đơn giản kia, dù chỉ bị nhốt quanh quan tài.

Chương 1091

Thấy cảnh này, Tiểu Ca không nói một lời, lập tức cầm dao găm dính máu của Sở Văn xông lên chiến đấu.

Lúc đầu, nữ thi dường như không hề hấn gì, nhưng dần dần trên người nó cũng xuất hiện nhiều vết thương.

Lúc này, khí tức xung quanh dường như dần thay đổi, con khỉ mẹ bị bắt bắt đầu gào thét thảm thiết, như đang bảo vệ thứ gì đó.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng ai cũng thấy quá kinh hãi.

Vừa rồi Sở Văn đã mất quá nhiều máu, cũng chính vì máu của hắn mà phạm vi hoạt động của nữ thi chỉ giới hạn ở gần quan tài, không thể thoát ra được.

Thấy vậy, mọi người đều đã hiểu rõ tình hình.

Sở Văn vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt đã có chút tái nhợt.

"Cứu ta…" Trong đầu Sở Văn đột nhiên vang lên giọng nói.

Hắn thấy nữ thi lơ lửng giữa không trung, thân thể dần tan rã, mái tóc bay tán loạn, nhưng trong mắt lại lộ ra một vẻ cầu xin.

Hắn biết rằng đây không phải là một chuyện dễ dàng, nhưng không thể thả nó ra.

Nếu thả nó ra lúc này, mấy người họ sẽ mất mạng.

Hắn lắc đầu, động tác trong tay không hề dừng lại.

Nhưng Hạo Thiên Chân ở bên cạnh đột nhiên cứng đờ, ánh mắt trở nên ngây dại.

Tiểu Ca thấy vậy liền biết, Hạo Thiên Chân có lẽ đã bị tấn công.

“Mẹ nó, anh làm cái gì thế?

Nếu anh muốn bỏ mạng ở đây thì tôi không cản, nhưng cũng đừng cản đường tôi muốn sống sót ra ngoài chứ!” Sở Văn thấy hành động của Hạo Thiên Chân liền gầm lên.

Nữ thi này quả thật có vài phần xinh đẹp, dung mạo không bị hủy hoại, chỉ là bây giờ trên mặt đã bò đầy những thứ giống như mạch máu, trông rất ghê tởm.

Cũng may vì thể chất đặc biệt, nên những thứ thông thường khó mà mê hoặc được hắn.

Vừa rồi lại mất nhiều máu, công lực cũng chỉ tăng lên được vài phần chứ không phải thực lực thật sự, vậy mà đã khó đối phó thế này rồi, huống chi là người khác.

Ý chí của Hạo Thiên Chân không đủ kiên định, nên mới bị nó mê hoặc.

“Bây giờ không phải lúc cậu khống chế được đâu.

Đừng quan tâm đến cậu ta, làm xong việc của mình trước, rồi đưa Hạo Thiên Chân rời khỏi đây.

Mộ thất phụ này chỉ là một tử môn thôi, chúng ta đã đi nhầm chỗ rồi!” Nghe có người hét lên, Sở Văn lập tức hiểu ra.

Hạo Thiên Chân bị ảnh hưởng bởi nữ thi nên mới ra nông nỗi này.

Hắn không chần chừ, ba chân bốn cẳng trói Hạo Thiên Chân vào một cây cột, rồi nhanh chóng nhốt nữ thi vào lại trong quan tài, phong ấn một lần nữa.

Thấy Hạo Thiên Chân vẫn đang điên cuồng giãy giụa, hắn liền dùng máu trên vết thương của mình chấm vào giữa trán anh ta.

Hạo Thiên Chân cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung, không chịu

nổi liền ngất đi.

Lúc này, Tiểu Ca và Sở Văn không nói hai lời, lập tức vác Hạo Thiên Chân lên vai rồi bỏ chạy.

Tử môn vốn đã cửu tử nhất sinh, huống chi họ đã đi lạc trong này ba bốn lần, không ngờ lại bị ảnh hưởng bởi trận pháp bát quái, đi vào một tử môn.

May mà mạng lớn, nếu không chưa chắc đã có cơ hội thoát ra.

Khi họ đã đi được một đoạn, rời xa mộ thất kia, nữ thi cũng đã bị giải quyết xong, Hạo Thiên Chân mới dần tỉnh lại.

Thấy Sở Văn và Tiểu Ca đang vác mình đi, anh ta lập tức phản ứng.

"Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tôi chỉ nghe thấy có một người phụ nữ bên tai nói 'cứu tôi, cứu tôi', sau đó cơ thể như không còn do tôi khống chế nữa.

Mãi đến khi thấy hai người vác tôi đi, tôi mới dần tỉnh lại." Nghe Hạo Thiên Chân kể lại, Sở Văn cũng lười nhíu mày giải thích nữa, chỉ kể lại sơ qua chuyện vừa rồi.

Nhìn vào bản đồ lộ trình, trong lòng hắn đã rõ, theo suy đoán trước đó, đây mới là cửa chính, còn vừa rồi là một tử môn.

Theo lẽ thường, tử môn sẽ không được thiết kế ở nơi như vậy.

Chương 1092

Nhưng nữ thi kia lại có thể phản kháng, chứng tỏ năng lực của nó rất mạnh.

Nghĩ lại, hắn không khỏi có chút sợ hãi.

Nếu lúc đó phản ứng không nhanh, thì… Mỗi một lần, nói trắng ra đều là chết đi sống lại.

"Chính vì anh bị mê hoặc, suýt chút nữa đã hại cả ba chúng ta chôn chân ở đó rồi.

Tôi cảm thấy mình giống như một bịch máu di động vậy, chuyện gì cũng phải dùng đến máu của tôi.

Cứ thế này, tôi phải bồi bổ lại cơ thể mới được.

Anh đúng là cái đồ thấy sắc quên bạn, chẳng lẽ thấy con ma nữ đó xinh đẹp nên động lòng, bị nó mê hoặc à?

Xem ra nên để anh ở lại đó với nó luôn cho rồi!" Hạo Thiên Chân nghe Sở Văn nói vậy, cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Nhưng nghĩ lại, thực lực của Tiểu Ca cao như vậy, con ma nữ kia sẽ không đi mê hoặc y.

Còn Sở Văn lại có thể chất đặc biệt, là một bịch máu di động.

Còn mình thì chẳng có gì cả.

So với hai người họ, mình đã phạm phải một sai lầm nhỏ, suýt chút nữa đã làm hỏng hết mọi chuyện.

"Thì thực lực của Tiểu ca mạnh như vậy, con ma nữ kia sao dám mê hoặc chứ.

Còn cậu thì có thể chất đặc biệt, là một bịch máu di động.

Tôi chỉ là định lực kém một chút thôi.

Huống chi đạo hạnh của con ma nữ kia có vẻ rất cao, cậu đã mất ba vòng máu mà nó vẫn còn sức phản kháng, chẳng phải đã đủ chứng tỏ rồi sao?" Hạo Thiên Chân nói vậy, Sở Văn cũng thở dài một hơi.

Dù sao anh ta nói cũng là sự thật, nên hắn cũng không truy cứu trách móc nữa.

Hắn đã quen với những chuyện như thế này rồi.

Hiện tại điều hắn quan tâm hơn là, nếu đó không phải chủ mộ, vậy chủ mộ ở đâu?

"Hai người đừng cãi nữa, đi theo tôi." Tiểu Ca nói xong, liền dẫn đường, men theo đường cũ quay lại.

Quả nhiên, họ nhìn thấy một ngã rẽ.

Trước đó, có lẽ do bị ảnh hưởng bởi con ma nữ kia nên họ đã đi nhầm đường, cứ ngỡ đó là chủ thất.

Nơi đó có nhiều cơ quan nhất, không ngờ lại là kế điệu hổ ly sơn, thanh đông kích tây.

Chủ nhân ngôi mộ này quả nhiên đã đọc không ít Binh pháp Tôn Tử.

Khi đi trên con đường đúng, trong lòng mọi người mới thực sự bắt đầu căng thẳng.

Mộ thất phụ đã khó khăn như vậy, không biết chủ mộ sẽ như thế nào.

Không ai lường được một ngôi mộ lại khiến họ phải xuống ba lần mà vẫn chưa thành công!

"Có hơi sức cãi nhau thì chi bằng để dành mà đi đi.

Tình hình vừa rồi, chỉ cần sơ suất một chút là cả ba chúng ta đã bỏ mạng ở đó rồi.

Bây giờ hoặc là quay ra ngoài chuẩn bị lại, hoặc là tiếp tục đi vào trong khám phá.

Tất cả tùy vào quyết định của mỗi người." Sở Văn thấy bộ dạng của Hạo Thiên Chân, trong lòng cũng tức giận.

Ai mà muốn bỏ mạng ở nơi quỷ quái này chứ.

Nhưng Sở Văn dường như đã quên, cũng là do thể chất của hắn đặc biệt, nếu không có khi hắn cũng giống như Hạo Thiên Chân.

Khi họ tiếp tục đi vào chủ lộ, họ phát hiện dường như có những linh hồn đi theo.

Trước đây, khi chưa gặp phải những chuyện này, họ theo chủ nghĩa vô thần sẽ không tin.

Nhưng những chiêu trò âm độc này, quả thật quá hiểm ác, lúc nào cũng có thể lấy mạng người.

Nhưng nghĩ lại, những việc họ làm cũng chưa chắc đã trong sạch gì.

Chương 1093

Đã làm nghề này, đầu lúc nào cũng treo trên thắt lưng, ai mà quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt đó chứ.

Khi vào chủ mộ thất, họ phát hiện những văn tự mà họ hoàn toàn không hiểu, trông như quỷ vẽ bùa.

Mấy thứ cổ đại làm sao mà đơn giản như vậy được.

Tiểu Ca nhìn một lúc, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng không nói gì.

Sở Văn cảm thấy những ký tự trên đá rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Nhưng Hoàng Hạo lại không biết đã chạm vào đâu, cảm thấy một viên gạch có vẻ hơi lỏng, liền ấn mạnh xuống.

Không ngờ, từ trong bóng tối, ba phi tiêu bay thẳng ra, nhắm vào thiên linh cái của anh ta.

Sở Văn thấy vậy, một cước đá văng anh ta ra.

Cú đá có vẻ hơi mạnh, khiến cả người anh ta đập vào tường.

Ba phi tiêu cắm thẳng vào vị trí cách đầu Hạo Thiên Chân ba tấc.

Nếu vừa rồi Sở Văn phản ứng không nhanh hơn một chút, Hạo Thiên Chân có lẽ đã mất mạng.

“Anh có thể cẩn thận một chút được không?

Nếu vừa rồi tôi không phản ứng kịp, bây giờ ba phi tiêu đó đã cắm vào đầu anh, ghim thẳng anh lên tường rồi!” Sở Văn nói với Hạo Thiên Chân, trong lòng cũng có chút tức giận.

Tại sao mỗi lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn đều là do anh ta chứ.

Lần này, Hoàng Hạo cũng nổi nóng cãi lại.

Tiểu Ca cảm thấy hai người này có gì đó không ổn.

Tuy bình thường họ cũng hay cãi cọ, nhưng không đến mức vì một chuyện nhỏ mà căng thẳng đến mức này.

Y cảm thấy trong không khí có một mùi hương ngọt ngào, nhất thời cũng không biết là gì.

Khi mở được chủ quan, nhìn thấy một nữ thi ngàn năm không phân hủy, xung quanh tỏa ra một mùi hương, y lập tức hiểu ra nguyên nhân.

Xem ra hai người họ lại trúng chiêu rồi, nếu không sao có thể vì một chuyện nhỏ mà to tiếng với nhau.

Tình cảm của hai người họ không chỉ có vậy.

Nếu Sở Văn thật sự oán trách Hoàng Hạo vì một chuyện, thì đã không thể xảy ra chuyện như vậy.

Thay vì nghe hai người cãi nhau, y tìm cách giải quyết.

Bình thường nếu trúng mê hương, chỉ cần dội một chậu nước lạnh là có thể tỉnh lại, nhưng ở nơi này lấy đâu ra nước lạnh!

Nước mang theo không nhiều, nếu cứ ở đây lâu, vật tư sẽ không đủ.

Tiểu Ca thấy hai người họ cứ thế này, có khi không chỉ cãi nhau mà còn đánh nhau.

Không còn cách nào khác, y liền cắn đầu lưỡi, phun một ngụm máu lưỡi vào mặt Sở Văn và Hoàng Hạo.

Máu lưỡi là nơi dương khí tồn tại.

Quả nhiên, sau khi bị phun một ngụm máu, ánh mắt hai người họ

liền trở nên trong sáng hơn nhiều.

Hai người đang bóp cổ nhau, thấy vậy liền buông tay ra.

Trong lúc hai người dần tỉnh táo, Tiểu Ca quan sát xung quanh, thấy ba phi tiêu kia không giống những món đồ cổ trước đây, đã nhiều năm như vậy mà vẫn sắc bén, thật khiến người ta bất ngờ.

"Khi đụng vào những thứ này, hai người cẩn thận một chút.

Đừng để đến lúc mất mạng ở đây.

Khí tức từ ba phi tiêu vừa rồi, cộng với vật chất trong quan tài, hai người suýt chút nữa đã chết ở đây rồi!" Sở Văn nghe Tiểu Ca nói vậy, mới gật đầu.

Trước đó hắn không để ý đến những chuyện này, chỉ nghĩ là mình đã cứu Hoàng Hạo, không ngờ bây giờ lại là Tiểu Ca cứu cả hai người họ.

"Xem ra từ đầu tôi đã trúng chiêu hai lần rồi, nếu không cảm xúc cũng không kích động đến vậy.

Huống chi lúc vừa vào, tôi đã cảm thấy trong không khí có mùi gì đó không đúng, nhưng nhất thời không nói ra được, bây giờ xem ra là do những thứ này.

Chương 1094

Chết đã lâu như vậy rồi mà vẫn còn để lại nhiều hậu chiêu như vậy.

Không biết đã bồi táng những thứ gì mà lại phòng bị người đời sau đến mở mộ như vậy." Hoàng Hạo nói.

Cả ba đều cảm thấy, nếu trong ngôi mộ này không có thứ gì quý giá, thì thật không đáng với công sức của họ.

Ngôi mộ này không hề đơn giản, chắc chắn trong đó có những đồ bồi táng vô cùng quý giá, thậm chí là vô giá.

Sở Văn không nói gì, chỉ đi vòng quanh ngôi mộ ba vòng, dường như phát hiện có gì đó không đúng.

Trước đó hắn không phát hiện ra, nhưng bây giờ nhìn thấy dung mạo nữ thi như thật, tuy có chút khô héo nhưng vẫn giữ được hình dáng.

Trên người mặc kim lũ y, tay nghề và chất liệu đều thuộc hàng cực phẩm.

Trong miệng ngậm một viên dạ minh châu, có thể giữ cho thi thể ngàn năm không phân hủy.

Nếu không, đã sớm thành một đống xương khô.

Xem ra chủ nhân ngôi mộ này là một cô nương cực kỳ yêu cái đẹp.

Tuy biết những chuyện này, nhưng hắn cũng không nói nhiều.

Chỉ nhìn những thứ trong quan tài, nếu lấy ra ngoài bán, có thể mua được mấy căn biệt thự, thậm chí trở thành một phú ông.

Nhưng những thứ này không dám tùy tiện động vào, trong nghề

cũng có quy tắc.

Nếu lấy quần áo từ trên người chết, chắc chắn sẽ gặp báo ứng.

Nhưng đã làm nghề này, họ cũng không sợ.

Nhìn những thứ điêu khắc trên quan tài, chứng tỏ đây là một công trình cực kỳ tỉ mỉ.

Thay vì bia mộ, lại khắc những cổ ngữ này, Tiểu Ca cũng tò mò không biết ý nghĩa là gì.

"Nhìn viên dạ minh châu trong miệng nữ thi kia, đã có thể nói là vô giá rồi.

Một viên châu lớn như vậy có thể giữ cho thi thể sau khi chết nhiều năm không bị mục nát, chỉ là da hơi mất đi vẻ sáng bóng.

E rằng ngàn năm nữa cũng không thành vấn đề.

Rồi những món trang sức kia, chỉ cần chúng ta mang ra ngoài một món, nửa đời sau có thể sống sung túc, thậm chí còn hơn thế nữa!" Hoàng Hạo đối với việc giám định châu báu, có thể nói là cao hơn Sở Văn và Tiểu Ca rất nhiều.

Mỗi người đều có sở trường riêng.

Sở Văn trước đây chuyên về khảo cổ, những văn tự này tuy quen mắt, nhưng nếu muốn dịch ra, chắc chắn cần thêm thời gian.

Nhưng bây giờ lại không có nhiều thời gian như vậy.

Mọi người đều muốn mang nhiều đồ về hơn.

Nhìn sơ qua, dường như không có thứ gì khác, nhưng chỉ cần vài món trang sức trên người nữ thi này, đã đủ để họ sống sung túc cả đời.

Trong lòng ai cũng mong có những thứ còn quý giá hơn nữa.

Vì vậy, tạm thời họ không dám động vào thi thể.

Cách thức của người xưa rất âm độc, thậm chí có những loại độc dược chỉ cần chạm vào là toàn thân tự bốc cháy mà chết.

Cả Tiểu Ca và Sở Văn bắt đầu tìm kiếm xung quanh mộ thất, chắc chắn phải có một mật thất.

Những bức tường tuy khắc đầy bùa chú, nhưng không có gì khác.

Nếu có thể dịch được những thứ này, có lẽ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

"Anh em, chuyện gì thế này?

Theo lẽ thường, cỗ quan tài này là chủ thất rồi, nhưng cái quan tài nữ thi kia chỉ là đồ bồi táng thôi, có lẽ lúc còn sống địa vị khá cao nên được chôn ở mộ thất phụ.

Chúng ta ở đây đã lâu như vậy, ngoài mấy món đồ trên người nó có thể mang đi, thì chẳng còn gì khác.

Cả căn phòng toàn là bùa chú, rốt cuộc có ý nghĩa gì!" Sở Văn nghe Hoàng Hạo hỏi vậy, trước đó hắn cũng đã suy nghĩ về ý nghĩa của những bùa chú này.

Dường như đây là một loại văn tự và ngôn ngữ cổ xưa, có thể truy ngược về thời Chiến Quốc.

Chương 1095

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi thấy đau đầu.

Lịch sử Việt Nam tương đương với năm nghìn năm, hắn dù có là một cuốn sách lịch sử sống cũng không thể biết hết được!

"Nếu muốn truy ngược thời gian, tôi không thể nhìn ra được, nhưng ý nghĩa của bùa chú dường như là mộ chủ nhân đã bắt đầu xây dựng ngôi mộ này từ khi mới sinh ra.

Người này quả thật lợi hại, vừa mới sinh ra đã bắt đầu xây mộ cho mình sau khi chết.

Dường như đây là ghi chép về cuộc đời của bà ấy.

Bia mộ thì không có, nhưng trên quan tài lại khắc những chuyện này.

Tôi chỉ có thể hiểu đại khái là ghi chép về những chuyện lớn nhỏ trong cung điện mà người phụ nữ này đã trải qua, rồi những câu chuyện trong hoàng cung, thậm chí cả chuyện tình yêu cũng có ghi lại một cách rời rạc.

Nhưng mấy chuyện lớn trong đời thì đều được ghi lại hết.

Tôi không thể dịch hoàn toàn, nhưng đại khái là nữ chủ nhân lúc mười mấy tuổi suýt bị gả đi hòa thân, nhưng do bộ lạc kia bị diệt tộc nên được giữ lại trong hoàng cung, nhưng về mặt hình thức thì đã là người của người ta rồi.

Đối với phụ nữ thời xưa, ràng buộc rất nghiêm ngặt, nhưng bà ấy lại không bó chân, chứng tỏ thân phận và địa vị cực kỳ cao.

Nhưng cả đời dường như chỉ có một cuộc hôn nhân trên danh nghĩa đó, từ đó về sau không có người nào khác?" Hoàng Hạo nghe Sở

Văn dịch vậy, liền hét lên: “Vãi chưởng!

Đừng nói với tôi là, từ đầu đến cuối trước khi chết bà ấy vẫn là trinh nữ nhé?” Hoàng Hạo không thể hiểu nổi, những người này đầu óc nghĩ gì vậy.

Cả đời sống trong cảnh góa bụa, đối với anh ta mà nói, thật quá đáng sợ.

“Làm gì có chuyện đó.

Chỉ là một cuộc hôn nhân trên danh nghĩa thôi, sau đó không kết hôn nữa, nhưng không có nghĩa là không sinh con, không có cuộc sống riêng.

Đối với những người phụ nữ có quyền thế như vậy, đại khái trong lòng đều có những chuyện không thể để người ngoài biết.

Chẳng lẽ anh không biết sao?

Chỉ là trên danh nghĩa thôi.

Nhìn thì người phụ nữ này có vẻ cực kỳ có quyền thế và địa vị.

Cụ thể là triều đại nào thì tôi vẫn chưa quan sát ra được, phải nghiên cứu chi tiết từ y phục.

Kỹ thuật thêu thùa này có vẻ rất có niên đại.

Nếu có thể vận chuyển ra ngoài, có lẽ sẽ có đóng góp lớn cho sự nghiệp khảo cổ của nước ta.

Nhưng thôi bỏ đi, tính mạng vẫn quan trọng hơn.

Tôi vừa rồi có thể nhìn ra, nếu tôi tùy tiện động vào, cỗ thi thể này sẽ hóa thành tro bụi.

Trước đó không phải có những linh hồn đi theo chúng ta sao?

Chỉ cần tôi động vào thi thể, quần áo, dạ minh châu trong miệng,

hay những món trang sức quý giá trên người đều không thể mang đi, thậm chí có thể sẽ hóa thành tro bụi.

Điều này thật khiến tôi bất ngờ.

Người bình thường sẽ không dùng cách cực đoan như vậy.

Xem ra mộ chủ nhân này tâm lý chắc chắn có vấn đề, nếu không sao lại có thể ngọc đá cùng tan như vậy.

Chỉ cần có người động vào thi thể một chút, ngôi mộ này sẽ tự động sụp đổ!" Sở Văn vừa nói xong, mặt Hoàng Hạo đã biến sắc.

Cả ngôi mộ chỉ có mấy món đồ này, kết quả bây giờ lại nói không động vào được, đúng là một sự tiếc nuối lớn trong đời.

Cảm giác như đang trừng phạt vậy, đi một vòng mười ba xưởng, suýt chút nữa bỏ mạng ở đây, kết quả lại nói không động vào được bất cứ thứ gì!

"Này Tiểu ca, không phải anh đang đùa tôi đấy chứ?

Tất cả mọi thứ bên trong đều không động vào được, chỉ cần động vào nữ thi này là cả ngôi mộ sẽ sụp đổ?

Không phải anh đang đùa tôi chứ, vậy vừa rồi chúng ta tìm kiếm trong mộ nửa ngày trời làm gì?

Tôi cũng không thấy có gì khác thường cả!" Hoàng Hạo cảm thấy chuyện này giống như trúng số năm trăm vạn rồi lại bị nói là đùa giỡn vậy, một lúc lên mây một lúc lại rơi xuống đất.

Lúc này, Tiểu Ca nghe vậy.

Chương 1096

Hắn cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ là sau khi Sở Văn dịch cẩn thận lại thì đúng là có ý đó thật.

Huống hồ, lúc nãy anh cũng không thể nào dịch sai được, nên chuyện gì đang xảy ra, trong lòng mọi người đều đã hiểu rõ.

Chủ nhân của ngôi mộ này đã lắp đặt cơ quan ở khắp mọi nơi, chỉ cần có ai động vào cái xác đó là sẽ được ngủ lại đây mãi mãi.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi cảm thán người phụ nữ này thật là khổ, chết bao nhiêu năm rồi mà vẫn coi tiền tài kinh doanh quý giá đến thế, bố trí cơ quan dày đặc, ai mà nổi lòng tham chắc chắn sẽ bỏ mạng lại đây.

Nếu người khác không biết chữ, e là đã chết từ lâu rồi.

May mà có Sở Văn dịch ra được, tuy chưa biết đúng sai thế nào nhưng ít nhất cũng rõ ràng một điều là không được động vào cái xác đó.

Còn về những tài vật khác, hiện tại trong mộ vẫn chưa tìm thấy gì.

Chuyện này nghe cứ như một trò đùa vậy.

Cả ngôi mộ trống không, trừ những thứ trong quan tài ra thì chẳng có gì, mà lại còn không được động vào.

Hạo Thiên cảm thấy tim mình như vỡ vụn.

"Trong này không còn thứ gì khác sao?

Tôi không tin một lăng mộ lớn thế này mà giờ chỉ còn lại mỗi mấy món đồ trong quan tài là không được động vào.

Mấy thứ đó đúng là vô giá thật, nhưng so với mạng của cậu gia

này, đương nhiên mạng của tôi quan trọng hơn!" Dù Hạo Thiên có là ai đi nữa thì cũng biết cái gì quan trọng hơn mạng sống.

Câu nói "người chết vì tiền, chim chết vì mồi" tuy đúng trong nhiều trường hợp, nhưng không thể nào ngăn cản được ham muốn sống sót của con người.

Thực ra, bản dịch lúc nãy không hề sai, chỉ là bọn họ chưa tìm thấy không gian nào khác trong căn phòng này.

Ngược lại, Tiểu Ca dường như cảm nhận được có chỗ trống rỗng bên trong bức tường.

Y luôn cảm thấy có gì đó không rõ ràng, nhưng có thể cảm nhận được tiếng gió, chứng tỏ chắc chắn có phòng khác.

Nếu không phải là căn phòng nhìn thấy được, vậy chứng tỏ bên trong có mật thất.

Còn trong mật thất có gì thì không ai biết được.

"Đừng có gào khóc như ma sói nữa, không biết còn tưởng thứ bên trong mộ hiện hồn đấy.

Nghe phiền phức quá," Tiểu Ca lên tiếng.

"Nếu cậu muốn vào xem thử bức tường đó, cũng được thôi.

Nhưng Sở Văn chưa dịch xong tất cả mọi thứ đâu.

Nếu bây giờ đập tường ra mà gặp phải thứ không nên gặp hoặc có nguy hiểm gì, thì cứ phó mặc cho trời.

Mà muốn đợi Sở Văn dịch hết chữ trên tường chắc cũng phải lâu đấy.

Mấy chuyện này, phải xem ý cậu thế nào." Nói xong, y liếc nhìn cổ văn trên tường.

Dù không hiểu ý nghĩa, nhưng trong lòng y hoàn toàn tin tưởng Sở Văn.

“Quay lại mau!

Tuyệt đối không được động vào cái xác nữ đó!” Giọng Sở Văn có chút run rẩy.

Trước đó anh đã biết rõ không được động vào cái xác này, nhưng có vẻ Hạo Thiên vẫn không cam tâm.

Nhìn cái xác cổ được bảo quản hoàn hảo, Hạo Thiên không nghĩ nó lại nguy hiểm đến vậy.

Nhưng khi thấy Sở Văn hét lên khản cả cổ, giọng nói run rẩy, Hạo Thiên thật sự không hiểu tại sao anh lại sợ hãi đến thế.

Hạo Thiên ngẩn người, mồ hôi lạnh lập tức túa ra.

Lúc này, cả người cậu ta đã trèo vào trong quan tài, mu bàn tay trái hơi đỏ lên.

“Tiểu ca, anh lấy đá ném tôi làm gì?” “Vừa nãy xảy ra chuyện gì vậy?

Tôi… tôi làm sao thế này?” “Nói bậy bạ gì đó!

Vừa nãy tôi đã bảo cậu tuyệt đối không được đến gần.

Chương 1097

Ai ngờ chỉ một thoáng lơ đãng, cậu đã nhảy thẳng vào quan tài," Sở Văn mắng.

Làm sao mà không tức giận cho được.

Anh đã dặn đi dặn lại Hạo Thiên không được chạm vào quan tài, không được động đến một li một hào bên trong, kể cả bộ kim y trên người nữ thi, nếu có thể thì cố gắng đừng đụng vào.

Anh cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng tạm thời chưa nói rõ được, vì chưa dịch hết văn tự trong mật thất.

Ai ngờ chỉ trong một cái chớp mắt, Hạo Thiên đã nhảy vào quan tài.

Sao có thể không khiến hai người họ lo lắng được chứ?

Tên này không muốn sống nữa sao?

Chính vì thế, anh mới tức giận đến vậy.

Tên Bàn Tử này sao bây giờ lại không có chút đầu óc nào thế?

Nơi này rõ ràng có chút kỳ quái.

Trước đây cậu ta chưa bao giờ như vậy.

Nhưng lúc này, Hạo Thiên lại như người mất hồn, cực kỳ dễ bị thứ bẩn thỉu mê hoặc.

Điều này khiến anh cảm thấy có chút bất ngờ.

Chưa bao giờ thấy Hạo Thiên thất bại thảm hại như lần này, thậm chí còn có cảm giác cậu ta đang kéo chân mọi người, động một chút là gây phiền phức.

“Rốt cuộc là sao?

Tôi... tôi rõ ràng vừa nghe thấy...” Hạo Thiên gần như mơ hồ, không hiểu sao mình lại đột nhiên trèo vào trong quan tài.

Có khả năng đã kinh động nữ thi ngàn năm, cậu ta không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Nhìn bộ dạng đó của Hạo Thiên, Sở Văn cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Trước đây đi đâu cũng ổn, chưa bao giờ xảy ra tình trạng này.

Sở Văn nhìn những dòng chữ chi chít trên tường trong mộ thất, trong đầu đã lặp lại không biết bao nhiêu lần, cũng đã nắm được đại khái ý nghĩa.

Nếu muốn dịch từng từ từng câu, e là cần rất nhiều thời gian.

Nhưng bọn họ không có nhiều thời gian như vậy.

Ở lại đây càng lâu, nguy hiểm càng nhiều, ai biết được lúc nào sẽ bị thứ bẩn thỉu mê hoặc nữa.

Tiểu Ca cũng biết tâm trạng của hai người không tốt.

Y không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn trán của Hạo Thiên có chút ám đen, biết rằng vận khí của cậu ta gần đây không tốt, nên mới dễ bị tà ma đeo bám.

Thế nhưng Sở Văn thì khác, anh luôn cẩn thận, huống hồ thể chất lại đặc biệt, đây là một lợi thế cực lớn.

Nhưng cũng không thể chịu đựng được hết lần này đến lần khác, nên dù thế nào cũng phải cẩn thận hơn.

Nếu không, lỡ để nữ thi trong quan tài này mà “trá thi” thì thôi rồi.

Cả đám chỉ có nước đi gặp ông bà.

“Có nghe thấy không!

Những thứ tôi thấy lúc nãy, đều là ảo giác sao?” Hạo Thiên hỏi.

“Những thứ trong thiết kế của ngôi mộ này đều đi theo cậu rồi.

Nơi này không sạch sẽ, nên phải cẩn thận một chút.

Cứ trúng chiêu hết lần này đến lần khác, cậu muốn bỏ mạng ở đây à?” Sở Văn gằn giọng.

Anh biết ngôi mộ này tuyệt đối không đơn giản.

Trước đó, họ không tìm thấy bất kỳ cơ quan hay sự tồn tại của mật thất nào khác.

Chương 1098

Chẳng lẽ chỉ vì vài món bảo vật mà người ta lại xây một mật thất lớn thế này sao?

Đúng là chuyện hoang đường.

Cả nhóm chưa bao giờ ra về tay trắng, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ một điều, dù thế nào cũng không thể để cái xác trong quan tài kia "trá thi", nếu không chắc chắn sẽ không chống đỡ nổi.

Tuy đây không phải là mộ bồi táng, nhưng có thể thấy những thứ bên trong đều có giá trị khảo cổ cực lớn.

Mọi người đều nhìn ra điều đó, nhưng đối với họ thì không quan trọng lắm.

Quan trọng là vàng bạc châu báu, mà giờ mới tìm được ba món, lại không thể động vào, nên Hạo Thiên có vẻ ngứa ngáy trong lòng.

Thấy Sở Văn đã nói đến thế, nếu còn không biết điều nữa thì tình nghĩa anh em trước đây coi như chấm dứt.

Ngược lại, Tiểu Ca có vẻ không mấy quan tâm đến những chuyện này.

Y chỉ chăm chú quan sát những bức tường, tìm kiếm thứ gì đó.

Sở Văn trước nay đều không đoán được suy nghĩ của Tiểu Ca, nên cũng không nói chuyện nhiều.

Hai người chỉ cần gọi nhau khi cần là đủ.

"Tôi thấy dạo này mình xui xẻo quá.

Lúc nãy tôi nghe thấy tiếng trống, hai người có nghe thấy không?" Hạo Thiên hỏi.

“Tôi cứ cảm thấy chuyện này không đơn giản, có cảm giác như ai đó đang theo dõi mình, nhưng nhìn nơi này kín như bưng, cũng không thấy có gì bất thường.

Lúc nãy chuyện đã thành ra thế kia, chẳng lẽ có thứ gì đó khác chui vào đây sao?

Theo lẽ thường, đây phải là phòng mộ chính chứ?

Tại sao lại...” Nghe câu hỏi đó, Sở Văn suy nghĩ kỹ lại.

Hình như lúc nãy anh cũng có nghe thấy âm thanh đó, nhưng không để ý lắm.

Chẳng lẽ tiếng trống đó có vấn đề?

“Tôi biết loại trống da người này.

Nguồn gốc của nó không phải ở Tây Kinh, mà liên quan đến một tộc người bí ẩn thời Tây Chu.

Tôi và sư phụ cũng chỉ tình cờ biết được.

Thứ này rất tà ma.

Đứa trẻ trong trống trước khi chết phải chịu đủ mọi loại cực hình, sau đó cả bộ xương bị bọc trong da người.

Sư phụ tôi nói, đứa trẻ bên trong thực ra chưa chết hẳn, mà trở thành một dạng giống như oán linh, có thể gây nhiễu loạn sóng não của con người.

Những gì cậu thấy lúc nãy, có thể là giả trong thật, thật trong giả, nên mới chân thực đến vậy!” Sở Văn giải thích, sắc mặt khó coi.

Hạo Thiên nghĩ lại, đúng là như vậy.

Lúc nãy cái xác rõ ràng đã nói chuyện với cậu, nhưng lại bảo cậu lùi lại, không cần dùng xẻng xúc.

Cuối cùng, khuôn mặt của nữ thi lại biến thành cha cậu.

Đây rõ ràng là một lỗ hổng lớn, nhưng lúc đó cậu đang ở trong cuộc, căn bản không phản ứng kịp.

Nếu không có Sở Văn, e là bây giờ đã gây ra họa lớn.

“Bây giờ tôi đứng gần nữ thi thế này không sao chứ?” Hạo Thiên cẩn thận nhấc một chân ra, khẽ hỏi.

Cậu phát hiện dưới chân mềm mềm, nhìn kỹ lại thì ra là xác con hải hầu tử lúc nãy, giờ đã bị thân hình hơn trăm ký của cậu giẫm nát.

Lòng bàn chân và mắt cá chân cậu cảm thấy một mảng ướt át, dính nhớp, cực kỳ ghê tởm.

“Kim thủy nữ thi này, bề mặt được mạ một lớp vàng lỏng, tất cả huyệt đạo đều bị bịt kín.

Chỉ cần không chạm vào, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Nữ thi này có lẽ đã bị lột da sống, sau đó bị đổ vàng lỏng vào người.

Chương 1099

Lúc chết, e là ý thức vẫn chưa tan biến.

Xác chết được bảo quản tốt như vậy, nếu mà trá thi thành Tống tử thì e là không ai trong chúng ta chạy thoát được!" Sở Văn nói.

"Trước đây tôi cứ nghĩ trên người nó là kim lũ y, nhưng giờ mới biết là kim thủy.

Xác được bảo quản rất tốt, ban đầu tôi không quan sát kỹ, nhưng lúc nãy nhìn thấy trên đầu nó dường như có một lỗ nhỏ.

Bao nhiêu năm trôi qua mà không có biến đổi gì đặc biệt, tôi cảm thấy như thời gian trong cả mộ thất này đã bị ngưng đọng vậy.

Nếu không biết thủ đoạn của người xưa, bây giờ có lẽ sẽ kinh ngạc lắm.

Nhưng cách làm này thật sự quá độc ác.

Người ta còn chưa chết hẳn đã bị lột cả tấm da, rồi bị đổ kim loại vào người, cảm giác như từng thớ thịt đều đau đớn không thôi!

Thật là một sự tra tấn khủng khiếp!" Thực ra, về cách xác chết biến thành Tống tử, vẫn chưa có một kết luận chắc chắn nào.

Giả thuyết được chấp nhận rộng rãi nhất hiện nay là của các Mô kim giáo úy: khi con người còn sống, trên người có điện cảm ứng sinh học, người chết thì không, nhưng cần một quá trình để nó biến mất.

Người vừa mới chết, năng lượng trên người đang dần tan biến, nên điện cảm ứng sinh học cũng từ từ mất đi.

Sau khi mất đi, cơ thể chưa phân hủy, giống như một cục pin không có điện.

Lúc này, nếu tiếp xúc với vật sống có điện cảm ứng, sẽ xảy ra hiện tượng phóng điện.

Đây cũng là một vấn đề xác suất.

Từ tổ tiên truyền lại, những người đổ đấu đều phải đeo găng tay đặc chế.

Nếu không, chẳng lẽ có thể dùng tay không mà lấy đồ trong mộ sao?

Đó là chuyện không thể nào, huống hồ trong lòng ai cũng biết dưới lòng đất có những thứ không sạch sẽ.

Vì vậy, họ luôn hết sức cẩn thận, không dùng da thịt tiếp xúc trực tiếp.

Nhiều người còn dùng các loại thuốc kỳ diệu hoặc độc dược để phòng mộ bị trộm, tránh tài bảo thất thoát ra ngoài.

Xác chết tồn tại càng lâu, phản ứng điện này sẽ càng mạnh.

Đó cũng là lý do tại sao những xác cổ ngàn năm được bảo quản tốt lại càng khiến người ta kiêng dè.

"Cẩn thận, có người!" Đang nói chuyện, một cảm giác cảnh giác không tên đột nhiên ập đến trong lòng Sở Văn.

Mi tâm anh giật mạnh.

Phía sau lưng, lúc này lại xuất hiện một bóng người.

Rõ ràng người này đã nấp ở đó từ trước, nhưng tại sao cả ba người đều không hề phát giác?

Kẻ đó đã theo sau họ suốt, nhưng bước chân lại cực kỳ nhẹ nhàng, đến mức dường như có thể khiến tim người khác ngừng đập.

Mỗi người xuống đất đều có tuyệt kỹ riêng, nếu chỉ xét riêng lẻ thì

có thể không có gì đặc biệt, nhưng khi họ mang trên mình trách nhiệm của gia tộc, lại khiến người ta cảm thấy bất ngờ hơn!

Sở Văn theo phản xạ quay đầu lại, liền thấy một khuôn mặt lạnh lùng đang đối diện với mình.

Trong ánh mắt đó, ngoài sự thờ ơ ra thì vẫn là thờ ơ.

Sở Văn lao lên định đấm một cú, nhưng người đó dường như không có ý định giao đấu.

Hắn ta chỉ lùi lại vài bước, rồi lập tức quay người chạy về một hướng khác.

Khi Tiểu Ca định đuổi theo, thì phát hiện người phụ nữ trong mộ thất lại bắt đầu động đậy.

Một tiếng rên rỉ vang lên, khiến sắc mặt mấy người lập tức biến đổi.

Bọn họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Rõ ràng trước đó đã dặn không ai được động vào, nhưng kẻ vừa rồi lại chạm vào nữ thi.

Dương khí trên người hắn ta có lẽ đã truyền cho cái xác, huống hồ nhìn bộ dạng của nữ thi lúc nãy đã biết nó lợi hại đến mức nào.

Tình hình lúc này sao có thể không khiến họ hoảng loạn được.

Chương 1100

Sở Văn lúc này chỉ muốn chửi mẹ nó, nhưng lại không có cách nào, đến bản thân còn khó giữ, làm sao lo được chuyện khác.

Người kia trang bị rất gọn gàng, một bộ đồ tác chiến màu đen, tay trái cầm một con dao sáng loáng, trông tuổi tác cũng không chênh lệch với anh là bao.

Đặc biệt nhất là đôi mày kiếm, trông giống một người đàn ông.

Nhưng Sở Văn không có tâm trạng để suy nghĩ về lai lịch của kẻ này.

Hắn ta cố tình đi theo sau lưng họ, rõ ràng là muốn để họ đi trước dò đường phá bẫy.

Nghĩ đến đây, anh càng thêm tức giận.

Trước giờ anh toàn tính kế người khác, hôm nay lại bị người ta lợi dụng.

Chuyện này mà để người khác biết được, chắc chắn sẽ tức chết.

Sở Văn còn chưa kịp phản ứng thì kẻ đó đã đi mất.

Lúc nãy, Hạo Thiên và Tiểu Ca tự nhiên cũng chú ý đến tình hình bên này.

"Tốc độ thật nhanh!" Tiểu Ca biến sắc, lộ ra một tia kinh ngạc.

Phải biết rằng, đoạn bậc thang đá ở đây mỗi bậc cao khoảng bốn năm mươi centimet, nhưng người thanh niên kia lại đi trên đó vững như bay.

Ngay cả y cũng không dám có chút sơ suất.

Tuy không biết lai lịch của người đó, nhưng nhìn thân thủ thì rõ

ràng là một tay luyện võ, không khéo lại là đồng nghiệp.

"Người đó đã làm gì?" Sở Văn dường như nhận ra điều gì đó, gầm lên.

"Không biết nữa, lúc nãy hắn dừng lại, hình như đã chạm vào nữ thi.

Tôi đâu biết hắn làm cái quái gì!" Sở Văn lập tức căng thẳng.

Khi tầm mắt anh dừng lại trên người nữ thi, một nỗi sợ hãi không thể kiềm chế dâng lên từ trong lòng.

Ở huyệt nhân trung của kim thủy nữ thi, có một vết thương to bằng đầu ngón tay, rõ ràng là bị người ta dùng ngón tay chọc vào.

Bộ kim y trên người nữ thi bây giờ dường như cũng đã bị hư hại.

Một luồng hơi lạnh từ lòng bàn chân của cả ba người bốc lên.

Trước đó đã biết người phụ nữ này không dễ chọc vào, bây giờ lại thành ra thế này, chỉ sợ cả ba người đều phải bỏ mạng tại đây.

Một tiếng 'tí tách' nhỏ của dòng điện phát ra từ trong xác chết, từng cụm lông trắng dày đặc đột nhiên mọc ra từ cơ thể của kim thủy nữ thi.

Tốc độ mọc của đám lông trắng này cực nhanh, chẳng mấy chốc đã bao phủ toàn bộ cơ thể nó.

"Thứ này trá thi rồi, huyệt nhân trung bị tên kia chọc cho một lỗ máu," Hạo Thiên kinh hãi hét lên.

"Đồ chó đẻ!

Tao phải giết cả nhà mày!" Tiểu Ca như phát điên, lao điên cuồng.

Hai tay y chống lên bậc thang đá, dùng sức nhảy một cái, vậy mà lại nhảy qua liên tiếp ba bậc.

Bệ đá cao bốn năm mét, y chỉ mất chưa đến mười giây đã leo lên, rút con dao găm mang theo bên mình đâm mạnh vào ấn đường của nữ thi.

Tay Tiểu Ca còn chưa kịp rút ra, một bàn tay đầy lông trắng đã nắm chặt lấy cánh tay y.

Cảm giác như bị một thứ gì đó kẹp chặt, hoàn toàn không có sức lực để thoát ra.

Nữ thi đã trá thi, mọi người đều biết chuyện này không dễ giải quyết.

Trước đây không ai rõ ràng, chỉ biết xuống đất làm việc phải hết sức cẩn thận, nhưng không ngờ lại gặp phải tình huống thế này.

Trong ánh mắt kinh hoàng của Hạo Thiên, nữ thi mở đôi mắt không có lòng trắng ra.

Tay nó khẽ động một cái, thân hình một trăm năm sáu mươi cân của Tiểu Ca đã bị ném bay ra ngoài.

Bệ đá đó cao khoảng bốn năm mét, may mà lúc rơi xuống đất y đã lăn vài vòng, giảm bớt được một phần lực đạo, nếu không có khi đã gãy mấy cái xương sườn rồi.

“Mau… mau chạy!” Sở Văn nhìn thấy cảnh đó, lập tức ngẩn người.

Chương 1101

Anh hoàn toàn không ngờ sức lực của nữ thi lại lớn đến vậy, ngay cả Tiểu Ca cũng có thể bị nó dùng một tay dễ dàng ném đi.

Lúc này, Hạo Thiên cũng bị hất văng vào tường.

Sắc mặt Hạo Thiên kinh hãi tột độ.

Dù trọng lượng của Tiểu Ca chỉ hơn một trăm năm mươi cân, nhưng từ nhỏ đã bị sư phụ bắt ép đứng tấn, hạ bàn cực vững, đến con trâu cũng khó mà húc ngã được y.

Vậy mà nữ thi lại dễ dàng ném y bay đi, sức mạnh này cũng quá kinh khủng rồi!

Lúc này, kẻ vừa nãy đã sớm biến mất không còn tăm hơi.

Tình cảnh bây giờ có vẻ không mấy lạc quan.

Nữ thi không hề có phản ứng gì khác, đột nhiên từ bệ đá cao bốn năm mét nhảy xuống.

"Rầm!" Nữ thi nặng nề rơi xuống đất.

Cơ thể nó dường như rất nặng, phiến đá trên mặt đất vậy mà có thể nhìn thấy những vết nứt nhỏ.

Dù sao cũng đã chết, huống hồ theo sinh lý bình thường, có lẽ sẽ không có bộ dạng này.

Nhưng ngàn năm không mục, trong cơ thể lại toàn là kim loại, thêm vào đó âm khí cực nặng, nên mới xuất hiện cảnh tượng này.

Nữ thi gào thét một hồi, rồi từ dưới đất bò dậy, lao về phía mấy người Sở Văn.

Keng!

Một tiếng kim loại vang lên giòn giã.

Sở Văn cầm chiếc xẻng gấp, đập mạnh vào đầu gối của nữ thi.

So với việc ra tay tàn độc như Tiểu Ca, Sở Văn tuy không bằng, nhưng anh tuyệt đối không phải là kẻ yếu đuối.

Huống hồ gặp phải cảnh tượng này, trong lòng anh đương nhiên hiểu rõ, có thể chạy thì cứ chạy, nhưng tình hình bây giờ, sao có thể bỏ lại Hạo Thiên và Tiểu Ca mà chạy một mình được.

Vì vậy, anh không thể làm những việc như vậy.

Huống hồ trong lòng anh cũng rất rõ ràng, nếu muốn rời khỏi đây trong tình huống này, e là cực kỳ không dễ dàng.

Đã vậy thì thà tử chiến đến cùng, anh không tin ba người Tiểu Ca, Hạo Thiên và anh hợp sức lại không đánh lại một con Tống tử.

Một cú xẻng mạnh mẽ dường như khiến nữ thi có chút đau đớn, động tác của nó rõ ràng không còn nhanh nhẹn như trước.

Bộ kim y trên người nó giờ đã có chút hư hại.

Khi nhìn thấy những chỗ hư hại trên bộ kim y, động tác của nữ thi cũng chậm lại một chút.

Nhưng dù vậy, bộ kim y này vẫn cực kỳ khó bị phá hủy.

Thông thường để đối phó với Tống tử, chỉ cần đánh gãy khớp của nó, động tác sẽ chậm lại.

Tim Hạo Thiên đập thình thịch khi nhìn nữ thi giật lấy chiếc xẻng gấp, cắn một miếng vào đầu xẻng, sau đó hai cái móng vuốt nắm chặt lấy cán xẻng, bẻ cong chiếc xẻng bằng thép không gỉ thành hình chữ U.

Cậu ta chết lặng nhìn cảnh đó.

Chứng kiến cảnh tượng này, độ linh hoạt của Hạo Thiên không còn tốt nữa, ngược lại lúc nãy lại bị một phen kinh hãi, thậm chí trong tình huống này, cậu ta phản ứng không nhanh bằng Sở Văn.

Thêm vào đó, nữ thi lại biểu diễn một màn sức mạnh kinh người ngay trước mặt, thực sự khiến cậu ta chấn động.

Nếu là tay cậu ta, e là chỉ cần cào hai cái là có thể cào ra một cái lỗ máu, chẳng phải là toi mạng sao?

"Mẹ kiếp, lúc nãy mà để con nữ thi đó tùy tiện sờ hai cái, bây giờ mình còn đứng đây được không?" Hạo Thiên mặt mày xám xịt.

Con gấu xám tàn bạo nhất trong rừng, e là cũng không có sức mạnh bộc phát kinh khủng như vậy.

"Con Tống tử này có mùi rất nặng, xem ra cũng phải ngàn năm trở lên rồi.

Mấy năm nay đây đúng là một địa điểm tốt.

Để người khác đi trước dọn đường cho chúng ta, chúng ta ngồi ngư ông đắc lợi cũng hay.

Nhưng dù sao đi nữa, tốt nhất là giải quyết cho gọn gàng, nếu không đợi ra ngoài lại là một trận chiến hao tổn.

Chương 1102

Mấy chuyện này không cần tôi dạy các người chứ?" Giọng nói của một lão già vang lên, âm dương quái khí.

Trước đây tuy lão không hiểu rõ mấy chuyện này lắm, nhưng trong giới đạo mộ, lão cũng là một nhân vật có tiếng tăm.

"Sở gia chúng tôi tự xưng một phái, bao nhiêu năm nay chưa bao giờ thất bại.

Chuyện đơn giản thế này tự nhiên không cần ngài phải bận tâm nhiều, người của tôi sẽ làm tốt và gọn gàng.

Huống hồ lần này lại quay về đây, đúng là bọn chúng đã dọn đường cho chúng ta rồi.

Chuyện đã đến nước này sao có thể ngăn cản được chứ.

Ngược lại, muốn để bọn chúng ngủ lại dưới lòng đất này, cách làm thì nhiều vô kể, nên ngài cứ yên tâm!" Tên tay chân bên dưới dường như hiểu ý lão già.

Con Tống tử này, ngoài việc có chút kiêng dè Sở Văn ra, thì đối với các đòn tấn công của Hạo Thiên và Tiểu Ca, nó lại chẳng hề hấn gì.

Lúc này, Sở Văn liền nhân cơ hội dùng dao găm rạch tay mình.

Anh biết máu của mình đặc biệt, đối với những thứ âm u này có thể gây chết người, nhưng đối với Tống tử ngàn năm, trong lòng anh vẫn không có nhiều tự tin.

Dù sao, dù biết huyết mạch của mình đặc biệt, nhưng cũng không thể lúc nào cũng dựa vào máu được.

Cần bao nhiêu máu mới có thể đi hết một vòng đây, chẳng lẽ mình là một kho máu di động sao.

Nhưng có vẻ như con Tống tử này đúng là bị thương thật.

Ngược lại, các đòn tấn công vật lý đối với nó dường như càng đáng sợ hơn.

"Sự đặc biệt trên người thằng nhóc đó thật khiến người ta cảm thấy đúng là được tổ sư gia ưu ái.

Nhưng dù sao đi nữa, lần này e là khó thoát.

Cứ giao chuyện này cho các ngươi, đừng để ta phải nhìn thấy nó còn sống." Người cầm đầu nghe lão già nói vậy, trong lòng cũng hiểu rõ.

Dù sao cũng đã lượn lờ trong mộ huyệt này một thời gian dài rồi.

Con nữ thi kia giống như một con quái vật, sức mạnh vô cùng, đến nỗi những tảng đá cũng bị cơ thể lông lá của nó húc bay tứ tung.

Sở Văn chỉ nghe tiếng gió vù vù cũng có thể cảm nhận được sức mạnh bộc phát khổng lồ bên trong cơ thể nữ thi.

Trong tình huống này, ai dám đối đầu trực diện với nó chứ.

Trong lòng anh đương nhiên cũng hiểu rõ, vốn dĩ đã cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng giờ lại bị người khác lợi dụng.

Vì vậy, trong lòng càng thêm tức giận.

Lúc này, Tiểu Ca đột nhiên từ trong áo lôi ra một con dao găm, đâm thẳng vào cánh tay Sở Văn, khiến anh đau điếng kêu lên một tiếng.

Nhưng chính vì tiếng kêu này đã thu hút được con nữ quỷ!

Sở Văn thì né, lăn, quét, đủ mọi tư thế đều được sử dụng, bị con

nữ thi đuổi cho gà bay chó sủa, mỗi lần đều kinh hiểm né được cú va chạm của nó.

Ngược lại, Tiểu Ca trước đây, dường như không đặc biệt gì, nhưng khi thực sự đối đầu với nó, mới phát hiện những chiêu thức trước đây của mình đều không thể xuyên qua bộ kim y.

Trước đây nhìn có vẻ rất dễ phá, nhưng bây giờ mới thấy bộ quần áo này cứng đến mức nào.

Thực ra, những thứ đó chỉ là âm khí trên người nó, bảo vệ nó mà thôi.

Huống hồ, con nữ thi này dường như cũng không dễ đối phó.

Mọi người trong lòng đều hiểu rõ điều này, nhưng Tiểu Ca vẫn không dễ dàng từ bỏ.

Nhưng sắc mặt của Tiểu Ca có chút tái nhợt, miệng thở hổn hển, dường như đã kiệt sức.

Con nữ thi gầm thét, đột nhiên nhảy một cái, tức thì rút ngắn khoảng cách với y.

Sở Văn nhìn mà có chút hoảng, lúc nãy con nữ thi nhảy một cái còn xa hơn cả chó sói, ai biết được cô cung nữ yếu đuối kia, sau khi thi biến lại trở thành một con quái vật như vậy!

Trong tình huống này, không thể hoàn toàn đối phó được.

Nếu đối đầu trực diện sẽ tổn thất nặng nề.

Huống hồ, có thể thấy cánh tay của Tiểu Ca dường như đang trong tình trạng trật khớp.

Chương 1103

Nếu khẽ động một chút cũng sẽ đau đớn không chịu nổi.

Vì vậy, y cũng không dám tiếp tục đối đầu với con nữ thi này, dù cho con dao găm dính máu tươi của Sở Văn có thể tấn công được thực thể của nó, nhưng cũng không thể một chiêu giết chết.

Con cương thi quét ngang một tay, trúng vào cánh tay trái của Tiểu Ca.

Vị trí khớp tay của Tiểu Ca phát ra một tiếng xương gãy kinh người.

Hạo Thiên đứng gần, nghe mà tim đập thình thịch.

Tiểu Ca kêu lên một tiếng thảm thiết, cánh tay y cong thành một góc độ kỳ quái, mồ hôi to như hạt đậu trên mặt từng giọt rơi xuống, trông đau đớn không nhẹ.

Sở Văn thấy vậy, nhíu mày, bước chân đang tiến về phía trước lập tức dừng lại.

Mẹ kiếp, tình hình gì thế này?

Lúc nãy tuy có thể thấy cánh tay Tiểu Ca dường như bị thương, nhưng tình hình bây giờ là gãy xương sao?

Một tiếng gãy giòn tan khiến anh bây giờ cũng cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Sở Văn thấy con nữ thi lao về phía Tiểu Ca, lập tức lo lắng, vội vàng nhặt chiếc xẻng gấp bị bẻ cong thành hình chữ U dưới đất lên, đập mạnh xuống đất vài cái, thành công thu hút sự chú ý của nữ thi.

Con nữ thi gầm lên một tiếng, lập tức lao về phía anh.

Sở Văn hét lên một tiếng quái dị, ném cái xẻng đi rồi bỏ chạy.

Nữ thi tuy được mạ vàng, nhưng lại rất nhanh nhẹn.

Chưa đầy vài giây, Sở Văn đã ngửi thấy một mùi hôi thối của xác chết, thứ đó đã đuổi kịp.

"Huynh đệ, cho nó ăn một miếng móng lừa đen đi!

Kiếm gỗ đào, bùa chú gì đó lấy ra đối phó đi chứ!" Sở Văn sợ đến mặt trắng bệch, quay đầu lại thấy Hạo Thiên đang chui vào một lối đi trên vách đá, lập tức chết lặng, suýt nữa thì chửi ầm lên.

"Móng lừa đen đó mất từ lâu rồi, không biết vứt đi đâu rồi.

Hơn nữa, với loại xác chết ngàn năm này, cũng phải dùng móng lừa trăm năm mới đối phó được.

Cái móng của tôi mới chặt được nửa tháng, đối phó cái quái gì!

Đối mặt với thứ này, sao có thể chỉ dùng móng lừa đen, máu chó đen hay nước tiểu đồng tử mà đối phó được!" Lời còn chưa dứt, người đã biến mất, tốc độ đó còn nhanh hơn cả lúc dây dưa với Tống tử trước đó.

"Mẹ kiếp, lão tử lúc nãy không nên tự mình đa tình!" Sở Văn chưa kịp nói gì, cương thi lại nhảy một cái, thân hình mấy trăm cân nặng nề ngồi lên bụng anh.

Sở Văn chỉ cảm thấy dạ dày mình một trận cuộn trào.

Phụt một tiếng, anh phun ra một đống bột mì chua loét, dường như là bánh quy nén chưa tiêu hóa hết.

Cảm giác như đầu óc trống rỗng, thậm chí ngũ tạng lục phủ như bị lệch vị trí.

Dù sao, nữ thi này nặng như vậy, lại được mạ vàng trên người, bộ kim y tuy khiến hành động của nó chậm lại một chút, nhưng vẫn cảm

giác đao thương bất nhập.

Sở Văn còn chưa nôn xong, đã thấy một cái miệng hôi thối khổng lồ dí sát vào cổ mình.

Thứ này vậy mà còn chảy nước dãi, nhỏ giọt lên cổ Sở Văn khiến anh nổi hết da gà.

"Xong rồi…" Tay chân Sở Văn lạnh ngắt, suy nghĩ dường như ngừng lại trong giây lát.

Rầm!

Sở Văn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy một lực mạnh va vào, hất văng cả cơ thể kim thủy nữ thi sang một bên.

Sở Văn định thần nhìn lại, thì ra là Tiểu Ca thấy anh bị cương thi đè chặt, liền liều mạng lao tới.

Trong lòng Sở Văn ấm áp, đây mới là người nhà của mình!

Anh dùng cả tay và chân vội vàng đá văng con kim thủy nữ thi ra, sau đó cùng Tiểu Ca bò lê bò càng chui vào vách đá.

Lúc này, còn cần gì mặt mũi nữa.

Huống hồ, trong lòng anh sao lại không rõ ràng chứ.

Có lúc rất coi trọng mặt mũi, nhưng bây giờ mạng sống còn khó giữ, còn nói gì đến mặt mũi.

Chương 1104

“Chết tiệt, sao lúc này mới phát hiện ra cái động đá này, trước đó sao không thấy?” Sở Văn nhìn cánh tay của Tiểu Ca, dường như đã bị gãy xương, bây giờ cũng không có cách nào khác, đành lấy cái xẻng Lạc Dương bị kim thủy nữ thi bẻ cong lúc nãy ra.

Bây giờ không có gì quan trọng hơn việc đánh bại con nữ thi này.

Đối với chuyện lần này, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Hơn nữa, cảm giác bị uy hiếp nghiêm trọng như vậy, sinh mệnh như đang đùa giỡn với họ.

Lúc nãy, thực lực của người kia, nếu nói về khinh công, có lẽ trên thế giới này đã không còn nhiều người bằng.

Động tác của người đó thực sự gọn gàng, dứt khoát, thậm chí khiến người ta cảm thấy có chút bất ngờ.

Rốt cuộc, mấy người họ hoàn toàn không ngờ lại trở thành bộ dạng này.

“Trước đây tôi biết trong này có một mật thất, nhưng vị trí cụ thể thì không rõ.

Chỉ là lúc nãy thấy con nữ thi đang đuổi theo, quay người dựa vào tường mới phát hiện ra chỗ này.

Nhưng tạm thời trong tình huống này, nếu cứ ở mãi trong này, e là chúng ta sẽ chết ngạt mất!” Tiểu Ca nói ra một vấn đề nghiêm trọng.

Trước đó, chỉ cảm thấy tạm thời trốn ở đây là an toàn, nhưng vấn đề này thực sự khiến người ta phát điên.

Cánh cửa đá này không đóng chặt hoàn toàn, mà Tiểu Ca bây giờ

lại thành hiệp sĩ một tay.

Dựa vào sức của Sở Văn và Hạo Thiên, dường như không thể đóng chặt hoàn toàn cánh cửa này được.

Hơn nữa, sức của con nữ thi kia lớn như vậy, nó đang cố gắng thò đầu qua khe hở.

Lúc này, trong lòng mấy người dường như có một vạn con ngựa cỏ bùn chạy qua!

"Mẹ kiếp!" Sở Văn hét lớn một tiếng rồi phi một cước, muốn đá con nữ thi ra ngoài, nhưng chỉ khiến nó lùi lại một bước, không gây ra bất kỳ tổn thương thực chất nào.

Ngược lại, mắt cá chân của anh cảm thấy chấn động mạnh!

"Tình hình gì thế này?

Chẳng lẽ ba chúng ta phải chết trẻ ở đây sao?" Hạo Thiên đột nhiên nói, trong lòng thực sự lo lắng.

Chẳng lẽ dạo này không chỉ sự nghiệp không thuận lợi, mà còn có huyết quang chi tai sao?

Trong lòng cậu ta hung hăng chửi một tiếng, rồi lập tức lao lên giúp đỡ.

Sau nỗ lực của hai người, dường như đã có chút hiệu quả.

Tiểu Ca nhìn một cái rồi cũng không nói gì, chỉ lấy máu tươi của Sở Văn trên cửa đá, vẽ một đạo bùa.

Dường như đối với con nữ thi này có tác dụng trấn định, nó không còn điên cuồng đuổi người như trước nữa.

Nhưng nó cũng không rời đi, chỉ lảng vảng bên ngoài, khiến ba người căng thẳng.

Nếu cánh cửa đá này bị đóng kín hoàn toàn, không có chút không khí nào lưu thông, cả ba sẽ bị chết ngạt trong này.

"Mù à, trước đây không phải luôn muốn chết trong đống đồ cổ sao?

Bây giờ nhìn tường xem, dường như đều được quét bằng bột vàng.

Nếu may mắn có thể mang ra ngoài một hai món, nửa đời sau chẳng phải là cơm ăn áo mặc không lo sao?

Nghĩ thoáng một chút đi được không?

Đã đến lúc này rồi!" Sở Văn bây giờ không có tâm trạng nào để đối mặt với những thứ này nữa.

Huống hồ, bây giờ anh đương nhiên cũng rõ ràng, không có gì quan trọng hơn mạng sống của mình.

Dù máu tươi của anh có tác dụng trấn định đối với nữ thi, nhưng anh vẫn không thể ngờ được, trong này lại có người khác lẻn vào, mà cả ba người ban đầu lại không hề hay biết.

Nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm tức giận, vô cớ trở thành vật tế thần cho kẻ khác, điều này khiến mấy người trong lòng cảm thấy uất ức!

"Mà nói đi cũng phải nói lại, sao lúc đầu chúng ta vào không cảm thấy có hơi thở nào khác nhỉ?

Bây giờ lại thành ra bị người khác dùng để dò đường phá bẫy!" Hạo Thiên nói, trong lòng cũng cảm thấy uất ức.

"Còn có thể là ai được.

Chương 1105

Ngoài mấy đội khảo cổ ra, e là chỉ còn lại đám người của Ngô lão cẩu đối đầu với tôi thôi.

Kết quả lại thành ra thế này.

Trước đây lão ta vẫn luôn không ưa tôi.

Nếu không phải vì những chuyện năm đó, bây giờ có lẽ sẽ khiến người ta cười rụng răng.

Rõ ràng là một bậc trưởng bối, lại không có tư cách của trưởng bối.

Cả đời không con không cái, làm bao nhiêu chuyện âm hiểm độc ác, kiếp sau mà có phúc đức thì đúng là ông trời mù mắt!" Hạo Thiên nghe Sở Văn nói vậy, rất ít khi nghe thấy anh bất mãn với ai, thậm chí còn mắng chửi người ta như vậy.

Trước đây không rõ ràng, nhưng nghe thấy thế, lòng hiếu kỳ của Hạo Thiên cũng nổi lên.

Dù sao trong tình huống này, cũng nên biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

Anh em đã thành ra thế này, tệ nhất cũng chỉ là bỏ mạng ở đây, nhưng chết cũng phải chết cho minh bạch.

"Là kẻ thù riêng à?

Không đến mức truy đuổi đến tận đây chứ.

Xem ra là đồng nghiệp rồi!" "Đúng là đồng nghiệp, nhưng không xứng.

Trong giới, mọi người đều cho rằng người lớn tuổi tự nhiên kinh nghiệm nhiều hơn, chuyện này ai cũng biết.

Nhưng những việc lão ta làm khi còn trẻ đều hung ác tàn bạo, tôi thấy mấy từ đó căn bản không thể hình dung được!" Sở Văn bây giờ cũng không quan tâm đến những thứ này nữa, mệt mỏi dựa vào tường ngồi xuống đất, thở hổn hển.

Huống hồ, trong lòng anh cũng rõ ràng, chuyện Ngô lão cẩu phái người đến ám sát, chắc chắn là đã biết hành tung của anh từ đầu.

Bây giờ, bọn chúng có lẽ cũng đang ở trong ngôi mộ này.

Không vội, đã ở trong mộ thì chắc cũng không ở quá xa.

Người của lão ta có thể tìm thấy nơi này, tuy lúc nãy không đuổi kịp kẻ đó, nhưng ngược lại đã gây ra phiền phức lớn như vậy.

Những phiền phức này tạm thời chưa tìm đến bọn chúng, nhưng những người bên ngoài chắc chắn sẽ gặp tai ương.

Mọi người trong lòng đều rõ ràng, bên ngoài có một con nữ thi đủ khiến người ta đau đầu rồi, nhưng điều quan trọng hơn bây giờ là, chẳng lẽ trong mật thất này không có lối ra nào khác sao?

Đây mới là điều thực sự khiến người ta tuyệt vọng.

Cứ ở mãi trong này không phải là cách, chẳng lẽ phải đợi con nữ thi này chết thêm lần nữa?

Hiển nhiên đó là chuyện không thể nào.

Vì vậy, điều thực sự khiến họ cảm thấy khó khăn vô cùng chính là điểm này.

Nếu mật thất này không có lối ra mới nào, vậy có nghĩa là họ đã đi vào ngõ cụt.

Nhưng dù vậy, Sở Văn vẫn không từ bỏ.

Ngược lại, khả năng hồi phục của Tiểu Ca dường như khiến anh có chút kinh ngạc.

Trước đó, nhìn cánh tay y dường như đã bị gãy, nhưng bị nhốt trong này một thời gian, nó đã dần dần hồi phục và lành lại.

Dù sao, thể chất của Tiểu Ca và Sở Văn đều không giống người thường.

Thể chất của Tiểu Ca, chỉ là thể lực mạnh hơn một chút, tốc độ cũng vậy.

Nhưng khí tức lưu chuyển trong huyết mạch lại khác, đối với những thứ bẩn thỉu đều có chút sợ hãi.

Chỉ là con nữ thi bên ngoài, thực lực dù sao cũng trên ngàn năm, nên nhất thời cũng khó mà ra tay.

Vì vậy, trong ba người, Hạo Thiên trông có vẻ bình thường nhất, tuy dưới lòng đất có một cái mũi rất thính, nhưng dù vậy, vẫn bị mắc kẹt trong mật thất.

"Trời ơi, mệt chết cậu gia này rồi.

Trong tình huống này, chúng ta phải ra ngoài thế nào đây?

Chẳng lẽ lại phải đẩy cửa đá ra, ra ngoài đánh quái sao?" Hạo Thiên vừa nói xong, thuận tay đẩy một cái, không ngờ lại chạm phải cơ quan.

Khi một cánh cửa khác mở ra, họ phát hiện một con đường nhỏ, không giống như cái lối vào lúc nãy.

Chương 1106

Dù vậy, họ cũng không biết con đường này thông đến đâu.

Ngược lại, Tiểu Ca và Sở Văn cũng không ngờ tới.

Lúc nãy, họ đã sờ từng viên gạch trong này một lượt.

Vậy mà Hạo Thiên chỉ thuận tay đẩy một cái đã mở ra một cánh cửa.

Vận may này cũng quá tốt rồi.

Nhưng dù sao, ít nhất dù bên ngoài vẫn còn nguy hiểm, cũng tốt hơn là phải ra ngoài đối phó với con nữ thi kia.

"Trời ạ, thật may mắn.

Chúng ta đừng nói nhiều nữa, dù thế nào cũng là cho chúng ta một con đường sống.

Đã vậy, cũng không thể ở lại đây chờ chết vì con Tống tử kia được, nên mau ra ngoài thôi.

Dù bên ngoài có nguy hiểm thế nào, trong tình huống này chúng ta cũng không còn lựa chọn nào khác!" Sở Văn bây giờ không còn quan tâm đến chuyện khác nữa.

Tiểu Ca bây giờ tuy đang bị thương, nhưng khả năng hồi phục vẫn còn chậm.

Trong tình huống này, không có gì đảm bảo có thể chế ngự được con Tống tử bên ngoài.

Đã vậy, chi bằng cứ ngoan ngoãn đi theo con đường này.

Nếu may mắn thoát ra được thì coi như mạng lớn.

Dù có đi vào một mộ thất khác cũng không sao.

Dù sao cũng là người làm việc dưới lòng đất, sao có thể sợ những thứ này được.

Trong xương cốt dường như đã lưu truyền những chuyện này rồi, luôn có quy tắc "trộm không đi tay không".

Trong tình huống này, dù cuối cùng chỉ cần sống sót ra ngoài, cũng không thể về tay không được.

Nhưng khi ba người đi theo con đường nhỏ, dường như đang đi ra ngoài, mọi người đều cảm thấy có tiếng nước chảy.

Nếu là sông ngầm, chẳng phải có nghĩa là sắp nhìn thấy ánh sáng rồi sao.

Kết quả, họ phát hiện đúng là sông ngầm thật.

Mấy người còn chưa kịp vui mừng, đột nhiên, Hạo Thiên giẫm phải một thứ gì đó dính nhớp, khiến cậu ta cảm thấy vô cùng ghê tởm, thuận miệng chửi một câu bậy.

"Mẹ kiếp, chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ bây giờ những thứ dưới lòng đất con nào con nấy đều to thế này sao?" Cậu ta nhìn thấy một con côn trùng có vẻ khổng lồ, nhưng cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Sở Văn nghe thấy vậy, nhìn lại vị trí Hạo Thiên vừa giẫm, tuy không có gì đặc biệt nhưng khi nghe Hạo Thiên nói câu đó, trong lòng anh lại có một dự cảm không lành.

Chẳng lẽ trong nước có thứ gì đó?

Hạo Thiên vừa định bước xuống, đã bị Tiểu Ca kéo giật lại.

"Trong nước không sạch sẽ, có thứ gì đó…" Sắc mặt Sở Văn lập tức thay đổi khi nghe Tiểu Ca nói vậy, dù sao hy vọng vừa mới nhen

nhóm trong lòng đã bị một câu nói dập tắt hoàn toàn, cảm giác này thực sự khó mà chấp nhận nổi.

Rốt cuộc, chẳng ai ngờ được dưới mặt nước lại có thứ gì đó hoàn toàn không thể lý giải nổi!

"Thôi đi, khó khăn lắm mới thấy một con sông ngầm, giờ anh lại bảo trong nước có thứ gì đó, đúng là tiến thoái lưỡng nan!" Trước khi Tiểu Ca lên tiếng, vì ánh sáng quá yếu nên cũng không ai nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng bây giờ, ngoài tiếng nước chảy, dường như có thể thấy một mảng đen kịt đang di chuyển trong nước.

Trông chúng giống như một loài bọ giáp xác, nhưng kích thước lại lớn hơn rất nhiều.

Chẳng lẽ là Thi miết trong truyền thuyết?

Hoàng Hạo không biết nhiều về những sinh vật dưới lòng đất, nên khi nghe Sở Văn nhận ra chúng, anh ta có chút ngạc nhiên.

Trong mắt anh ta, đó chẳng qua chỉ là một loài côn trùng, có gì đáng sợ chứ?

Nhưng rồi anh ta thấy sắc mặt Tiểu Ca hơi tái đi.

Lúc này, Sở Văn vẫn đang cầm con côn trùng vừa bị giẫm chết, sau khi quan sát kỹ lưỡng, hắn đã có thể xác định chắc chắn.

Chương 1107

“Đây là ấu trùng của một loài động vật giáp xác gọi là Thi miết, một loại côn trùng lai giữa họ bọ rùa và rết nước.

Nhưng khác với bọ rùa, càng trước của Thi miết cực kỳ sắc bén và mạnh mẽ, kích thước cũng lớn hơn, chúng ưa bóng tối, sợ ánh sáng.

Loại bọ này di chuyển cực nhanh, sống được cả trên cạn và dưới nước, thức ăn là xác thối và các sinh vật nhỏ vô tình rơi xuống nước.

Chúng thường tụ tập thành đàn quanh các xác chết nổi, thậm chí còn ăn thịt cả đồng loại...” Sở Văn vừa nói xong, vừa nhìn Hoàng Hạo, không biết nên nói gã này may mắn hay xui xẻo.

May là cơ thể không bị con Thi miết này cắn rách, nhưng nếu lúc nãy không chú ý mà cả ba người cùng xuống nước, gặp phải đám Thi miết này thì chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm.

“Mẹ nó, rắc rối thế, nói trắng ra chẳng phải chỉ là một loại côn trùng thôi sao, lại còn không có độc nữa chứ...” Hoàng Hạo tỏ vẻ không quan tâm.

Hắn không phải loại yếu đuối, chỉ là một đám côn trùng thôi mà, chẳng lẽ lại sợ như mấy cô gái yếu đuối sợ gián sao?

Tuy nhiên, khi hắn cảm thấy có điều gì đó không ổn, một luồng khí lạnh đột nhiên chạy dọc sống lưng...

“Thi miết bình thường đương nhiên không có độc, nhưng cậu đừng quên, chúng ta ở đây có gặp thứ gì bình thường không?

Dưới lòng đất này làm gì có thứ gì bình thường chứ?

Nếu có thể dùng khoa học để giải thích mọi chuyện, thì đã không

có nhiều chuyện kỳ lạ như vậy xảy ra rồi, lẽ nào cậu còn phải chạy tới hỏi tôi à?" Sở Văn liếc mắt xem thường.

Chuyện đơn giản như vậy mà cũng không hiểu, đâu phải lần đầu tiên xuống mộ.

Hoàng Hạo nghe vậy cũng gật gù, nhưng vẫn cảm thấy không có gì đáng sợ, chỉ là một đám côn trùng thôi mà.

Nhưng ngay khi Sở Văn vừa dứt lời, một cái bóng đen khổng lồ đã lao về phía họ.

"Vãi chưởng, cái bóng đen to thế kia, chẳng lẽ là một con bọ khổng lồ à?" Hoàng Hạo kinh hãi nhìn cái bóng đen, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sắc mặt Sở Văn lúc này đã không thể dùng từ "khó coi" để miêu tả được nữa rồi.

Chuyện này chắc chắn không chỉ xảy ra một lần.

Chúng đã ngửi thấy mùi người sống nên mới lao tới tấn công.

Nếu cả bầy Thi miết khổng lồ này lên bờ, e rằng cả ba người sẽ bị chúng gặm đến không còn một mẩu xương.

"Hay thật, tiến thoái lưỡng nan.

Phía trước là một bầy côn trùng lớn, phía sau lại có một cái xác sống..." Giọng nói của Tiểu Ca vẫn bình thản ngay cả trong tình huống nguy cấp thế này, nghe qua thậm chí còn có chút hài hước.

"Đám Thi miết này mà lên bờ thì phiền phức to.

Nhưng bây giờ chúng ta cũng không còn đường lui nữa rồi, bên ngoài có một nữ thi, chẳng lẽ ba người chúng ta lại quay về đó chịu chết..." Tiểu Ca nói chưa dứt lời, ánh mắt đã nhìn về phía trước.

Đây chỉ là một con sông ngầm, không biết chảy về đâu, nhưng nếu

không xuống nước, họ cũng không thể cầm cự được bao lâu.

Bây giờ đã đến nước này, không thể quay đầu lại được nữa.

Con sông ngầm này, dù không biết điểm cuối ở đâu, nhưng ít nhất sẽ không khiến họ đi lòng vòng.

Nếu may mắn, có lẽ sẽ không gặp phải chuyện gì quá kỳ quái.

"Nhanh lên một chút, đến lúc thì cứ..." Tiểu Ca còn chưa nói hết câu đã nhảy ùm xuống nước, khiến Hoàng Hạo đứng nhìn mà hoảng sợ.

Mới nãy không phải nói dưới sông có côn trùng sao, chẳng lẽ Tiểu Ca mình đồng da sắt à?

"Sở Văn, hay là cậu rạch tay lấy chút máu đi?

Dù sao cậu cũng có thể chất đặc biệt, mấy thứ này chắc cũng sẽ sợ thôi!" Nghe Hoàng Hạo nói vậy, Sở Văn cốc cho hắn một cái vào đầu.

Coi hắn là ngân hàng máu di động chắc?

Hở ra là đòi chích máu, lãng phí vào mấy chuyện này, có thời gian đó thà luyện tập thêm còn hơn.

"Chúng ta đi dọc theo bờ sông tìm xem sao..." Hoàng Hạo biết mình nói sai, gãi đầu ngượng ngùng.

"Thôi kệ, dù sao sớm muộn gì cũng chết.

Thà bị côn trùng ăn thịt còn hơn bị con nữ quỷ kia đấm cho thành tương thịt.

Hai người đợi tôi với." Mặt sông màu bạc lấp lánh dưới ánh đèn pin, dòng nước quỷ dị phản chiếu ánh sáng bạc, dù đèn có rọi thế nào cũng không thấy đáy.

Chương 1108

"Á!" Sở Văn đột nhiên hét lên một tiếng.

Tiểu Ca và Hoàng Hạo không hiểu chuyện gì đã xảy ra, họ đều biết Sở Văn biết bơi, nhưng trông hắn lúc này lại giống như đang bị chết đuối.

Sở Văn đột nhiên cảm thấy mắt cá chân bị siết chặt, một bàn tay nhỏ lạnh buốt đã tóm lấy cổ chân hắn, kéo tuột hắn xuống nước.

Nước hồ màu bạc sâu không thấy đáy.

Sở Văn từng có kinh nghiệm sặc nước, nên dù kinh hãi nhưng vẫn vội nín thở, ngăn không cho nước tràn vào miệng.

Khi còn học bơi ở bể bơi, hắn biết rằng người bị đuối nước thường rất hoảng loạn.

Càng hoảng loạn thì càng nguy hiểm.

Hắn cố gắng bình tĩnh, nín thở tập trung, cảm nhận có thứ gì đó đang ra sức kéo hắn chìm sâu xuống, không cho hắn ngoi lên mặt nước.

Hai tay hắn quờ quạng trong nước, dường như tóm được thứ gì đó.

Sở Văn sợ hãi cúi đầu nhìn, bên trái hắn là một sinh vật hình người màu bạc đang tóm chặt cổ chân mình.

Không thể nhìn rõ hình dạng của sinh vật, nhưng sức của nó cực lớn, bóp cổ chân hắn đau điếng.

"Mẹ kiếp!" Sở Văn gầm lên một tiếng giận dữ.

Tiểu Ca quay người lại, một tay tóm lấy cổ áo Sở Văn.

Y không thể trơ mắt nhìn Sở Văn bị kéo xuống nước được.

Y biết chắc chắn Sở Văn đã đụng phải thứ gì đó, nếu không với khả năng của hắn, không thể nào lại chết đuối trong một con sông nhỏ được.

Tiểu Ca và Hoàng Hạo lập tức bơi về phía Sở Văn, quả nhiên phát hiện có điều bất thường.

Sở Văn nhanh chóng hoàn hồn, cảm thấy cổ chân vừa đau vừa ngứa.

Hắn rút phắt con dao găm màu đen bên hông, không thèm suy nghĩ mà đâm mạnh vào người con quái vật.

"Phụt!" Sở Văn cảm thấy con dao găm bị chặn lại, có cảm giác như đã đâm vào cơ thể con quái vật màu bạc.

Con dao găm hắn mang theo không phải là loại tầm thường, mà là vật gia truyền, không thể dễ dàng bị hư hại.

Ở dưới nước, hắn biết rõ tình hình cực kỳ nguy hiểm, nên phải có thứ gì đó để bảo mệnh.

Hắn không thể để thứ này tiếp tục kéo mình xuống sâu hơn được.

Tuy Tiểu Ca và Hoàng Hạo đang cố kéo hắn lên, nhưng trong nước rõ ràng có thứ gì đó không sạch sẽ.

Xem ra con sông ngầm này bao nhiêu năm qua đã thai nghén nên những thứ âm khí cực nặng.

Đối phương giật mình, cuối cùng cũng buông tay.

Một vệt máu đỏ tươi loang ra trên mặt nước màu bạc, trông vô cùng yêu dị.

Sở Văn vội vàng đạp chân mấy cái rồi bơi vào bờ.

Hắn không thể tin được lại có thứ to gan như vậy.

Thường thì trong ba người, Hoàng Hạo với thể chất bình thường mới là người hay chiêu dụ mấy thứ bẩn thỉu, không ngờ hôm nay kẻ có thể chất đặc biệt như hắn lại gặp chuyện.

Hắn căng thẳng nhìn chằm chằm mặt nước.

Thấy Sở Văn không sao, Tiểu Ca và Hoàng Hạo vội vàng chạy tới.

Tiểu Ca hỏi với vẻ mặt nghiêm trọng: "Có thấy rõ nó là thứ gì không?" Sở Văn lắc đầu, vén ống quần lên xem, chỉ thấy bốn dấu tay thâm đen hằn rõ trên cổ chân!

"Con quái vật đó đã nhắm vào tôi rồi, phải giết nó, nếu không sẽ có chuyện không hay xảy ra!" Sở Văn vừa sợ hãi vừa tức giận nói.

"Nếu xuống nước lần nữa, e rằng nó vẫn ở dưới đó.

Chắc là nó đã để ý tôi từ lúc tôi còn trên bờ, hoặc là đã bám theo ngay từ khi tôi xuống nước." "Nó khiến lão tử lạnh cả sống lưng.

Thể chất của tôi vốn đặc biệt, thứ này dám ngang nhiên nhắm vào tôi, e rằng không phải dạng dễ đối phó.

Nếu không giết nó, người bị thương lần sau vẫn sẽ là tôi!" "Mau tìm nó đi, nó bị cậu đâm bị thương chảy máu rồi, chúng ta có thể lần theo vết máu trên mặt nước mà tìm." Hoàng Hạo vừa dùng đèn pin rọi khắp mặt sông màu bạc, vừa đề nghị.

Chương 1109

Họ lần theo những vệt máu đỏ lúc ẩn lúc hiện trên mặt sông.

Cuối cùng, ở một khúc quanh của con sông, nơi vết máu trở nên đậm đặc nhất, mục tiêu đột nhiên biến mất.

Nơi này cách ba cây cầu nhỏ kia chỉ khoảng vài trăm mét.

"Vãi chưởng, chuyện gì thế này?

Chúng ta rõ ràng đi theo vết máu, chẳng lẽ khả năng tự lành của nó cũng mạnh như của cậu với Tiểu Ca sao?

Thể chất đúng là đáng ngưỡng mộ thật!" Hoàng Hạo thấy vết máu đột ngột biến mất thì chửi ầm lên.

Hắn vẫn còn sợ hãi, ngay cả Sở Văn mà còn suýt gặp nguy hiểm, nói gì đến hắn.

Nhất là sau khi nghe những lời Tiểu Ca nói trước đó, hắn càng thêm lo lắng.

Dạo này vận khí của hắn không tốt, nếu ấn đường mà biến đen thì chắc chắn sẽ gặp họa đổ máu.

Hắn không muốn nộp mạng ở đây.

Tuy rằng rất muốn mang vàng bạc châu báu ra ngoài, nhưng trong tình huống này, giữ mạng vẫn quan trọng hơn.

Thứ kia lại có thể chạm vào người Sở Văn, chắc chắn không phải dạng tầm thường.

"Nó đi đâu rồi, biến mất rồi à?" "Kiểm tra ở khúc quanh xem, con sông nhỏ đó hẳn là có một chỗ nước chảy chậm." Nghe Sở Văn nói, cả ba người cầm chắc vũ khí trong tay, chia làm ba hướng bao vây lại!

Lần này, con quái vật đó không trốn đâu được nữa rồi?

Nhưng cả ba tìm kiếm một lúc lâu ở khúc quanh con sông mà vẫn không thấy gì.

Sở Văn nói với vẻ kỳ quái: "Chẳng lẽ con hàng này thành tinh thật rồi à?" Hắn nhìn quanh, rồi đột nhiên mở to mắt: "Nhìn kia!" Theo hướng tay Sở Văn chỉ, đôi tai Tiểu Ca vểnh lên, y quay về một hướng và gầm gừ.

Cách bờ sông khoảng năm, sáu mét, trong bóng tối có một gò đất nhô lên, trông như một ngôi mộ nhỏ.

Cũng chỉ có người có thị lực và khứu giác nhạy bén như Tiểu Ca mới có thể ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng trên mặt đất.

Nếu là người khác, chắc chắn sẽ không để ý.

Hơn nữa, họ đang ở ngoài sáng, còn thứ kia ở trong tối, rất có thể nó đã lên bờ.

Tuy không biết sinh vật dưới nước có lên bờ được không, nhưng chuyện liên quan đến tính mạng, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Sở Văn ra hiệu, tiếp tục chia làm hai hướng từ từ bao vây lại.

Rọi đèn pin lên gò đất, Sở Văn nhìn rõ bộ mặt thật của nó.

Nó to hơn những ngôi mộ bình thường một chút, phía dưới dường như được xếp bằng đá, bên trên phủ một lớp đất mỏng.

Xung quanh gò đất còn có xương của một số loài động vật nhỏ, khiến Sở Văn không khỏi giật mình.

"Chi... chít... chít!" Con chuột vua đi theo sau Tiểu Ca kêu lên mấy tiếng quái dị.

"Là xương nhím ăn thịt!" Sở Văn quay lại nhìn con chuột, nói nhỏ.

“Vãi, con hàng này ăn thịt thật à?” Hoàng Hạo chửi một tiếng.

Sở Văn nắm chặt dao găm và xẻng công binh, từ từ trèo lên gò đất, sau đó ra hiệu cho Hoàng Hạo rọi đèn vào.

Hoàng Hạo điều chỉnh độ sáng của đèn pin trên mũ ở mức cao nhất, dùng xẻng công binh gạt lớp đất mỏng trên gò đất ra, rồi chiếu vào bên trong.

“Vãi chưởng!” Tiểu Ca đột nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng, rồi lộn người nhảy xuống, như thể vừa nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ.

Sở Văn đưa tay đỡ lấy y, thầm nghĩ thứ có thể dọa được cả một cao thủ như vậy chắc chắn không tầm thường.

Tay phải cầm đoản đao, Sở Văn cẩn thận nhìn vào trong gò đất, và cũng bị một phen kinh hãi!

Dưới ánh đèn pin, bên trong gò đất là một hang động ẩm ướt, có khoảng bảy, tám sinh vật hình người lông trắng lớn nhỏ khác nhau.

Những sinh vật này đều hói đầu, trên trán có những sợi lông trắng dài và thưa thớt.

Chương 1110

Trông chúng có nét giống người, nhưng lại giống một phiên bản thoái hóa hơn, tựa như con vượn trong vườn cây mà họ từng gặp.

Nhưng chúng lại có thể sống dưới nước, chứng tỏ chúng không phải cùng một loài.

Hai con mắt trắng dã đến rợn người nằm trên khuôn mặt nhỏ bé, nhăn nheo của chúng.

Trong cái miệng lớn trên cái đầu nhỏ là hai chiếc răng nanh già cỗi!

Một trong số chúng đang dùng một tay xoa lên vết thương trên vai, máu đỏ vẫn đang rỉ ra.

Dưới ánh đèn pin, mắt của những sinh vật này đồng loạt phản chiếu ánh sáng xanh u uất như thú dữ, nhưng kỳ lạ là chúng không hề có động tĩnh gì.

Tiểu Ca vội vàng lùi lại, thở ra một hơi nhẹ.

Hoàng Hạo vội hỏi: "Thứ gì vậy?" "Quái vật màu trắng." "Một đám quái vật chứ không phải ma quỷ." Hoàng Hạo tương đối sợ ma, nên khi biết đó là quái vật, hắn lại cảm thấy an tâm hơn một chút.

Theo hắn, quái vật không giống nữ thi, nữ thi là do con gái sau khi chết biến thành, còn đám quái vật này chỉ là một bầy sinh vật không xác định.

Về khả năng tấn công, nếu chúng đã bị Sở Văn đâm bị thương, chứng tỏ sức mạnh của chúng cũng chỉ ở mức trung bình dưới lòng đất này, không đáng sợ bằng những nữ thi kia.

Cái hang động này đúng là kỳ quái, cái gì cũng có.

Sở Văn gật đầu nói: “Ném một quả lựu đạn vào, giết hết chúng đi!” Hoàng Hạo mang theo hai quả lựu đạn đã được xử lý đặc biệt, không sợ bị nước làm hỏng.

Sở Văn vội vàng giữ tay Hoàng Hạo lại: “Khoan đã, để tôi xem xét lại đã.” “Thứ này có gì đáng xem?

Mới nãy cậu không thấy à?

Nếu là thứ tốt thì đã không biến thành bộ dạng này, chi bằng ném bom cho xong!” “Đã làm thì làm cho trót, cho nổ chết chúng đi!” “Tôi và những sinh vật này không thù không oán, tạm thời đừng ra tay hạ sát!

Cứ xem xét chúng đã.” Hoàng Hạo nghe vậy suýt nữa thì cười sặc sụa, chỉ vào Sở Văn nói: “Lòng nhân từ của đàn bà!

Mới nãy nó suýt lấy mạng cậu đấy, thế mà là vô oán vô cừu à?

Không biết não cậu nghĩ gì nữa, mới nãy chúng nó suýt ăn tươi nuốt sống cậu.

Cậu phải biết dưới lòng đất này làm gì có chuyện nhân từ, không phải kẻ thù thì cũng là người qua đường.

Huống chi chúng ta đã đào cả mộ nhà người ta lên rồi, giờ lại bày đặt lòng từ bi, thế thì làm mấy chuyện này để làm gì!” Sở Văn nhíu mày, xòe hai tay ra nói: “Có nghiêm trọng thế không?

Dù sao đi nữa, bây giờ chúng cũng chưa hại ai, nên tạm thời đừng dùng lựu đạn.

Hơn nữa, cũng cần phải xem xét kỹ chúng là thứ gì.

Dù biết là quái vật, nhưng cũng không thể dễ dàng giết chết chúng như vậy được...

Vả lại, cậu xem thức ăn của chúng kìa, là xương nhím, đâu có

xương người đâu?" Hoàng Hạo nghe vậy thấy cũng có lý, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Dù sao mới nãy cũng phải tốn bao công sức mới kéo được Sở Văn lên bờ, rồi lại lần theo dấu vết cả một quãng đường dài.

Nếu chúng là thứ tốt, sao lại biến thành bộ dạng này được?

Rõ ràng là có hại, không thể không phòng.

"Những con quái vật trắng này, có lẽ là thủy hầu tử trong truyền thuyết dân gian, người dân hay gọi là Hà Bá hoặc thủy quỷ..." Hoàng Hạo đột nhiên chen vào, tò mò hỏi: "Hà Bá?

Cậu đang đùa tôi đấy à?

Mê tín phong kiến thế mà cậu cũng tin?" Hắn trước giờ vốn không tin vào những thứ này, trừ khi nó xảy ra với chính mình hoặc có bằng chứng lịch sử rõ ràng.

Nếu không, hắn đã không cho rằng những thứ này thực sự tồn tại.

Nhưng sau khi chứng kiến cảnh tượng hiện tại và những gì vừa trải qua, hắn cũng không còn lý do gì để không tin nữa, dù trong lòng vẫn cảm thấy những chuyện này có lẽ vốn không có thật.

Huống chi bây giờ là thời đại nào rồi, làm gì có Hà Bá với thủy quỷ chứ?

"Trong một số tài liệu cổ của nước ta, thủy quỷ và Hà Bá từng xuất hiện nhiều lần, nhưng thiếu bằng chứng xác thực, chỉ là ghi chép trong sử sách mà thôi.

Khi tôi còn du học ở nước ngoài, từng xem một đề tài nghiên cứu cho rằng Hà Bá mà người Trung Quốc nói tới có thể là một nhánh của loài người, nhưng không thể xác định chắc chắn..." Sở Văn giải thích tiếp: "Loài người thuộc bộ linh trưởng, nhưng không phải là loài duy

nhất trên Trái Đất.

Tổ tiên của loài người cũng có thể đã tiến hóa thành các loài khác, ví dụ như khỉ, tinh tinh...

Hơn nữa, loài người có thể không phải là nhóm động vật có trí tuệ đầu tiên trên Trái Đất.

Chương 1111

Lịch sử tiến hóa của tổ tiên loài người không dài, trong khi khủng long đã tiến hóa hàng trăm triệu năm.

Có bằng chứng cho thấy một nhánh của khủng long cũng có thể là sinh vật cao cấp có trí tuệ vào thời đó, lịch sử tiến hóa của chúng vượt xa loài người hiện tại.

Vì vậy, Hà Bá có thể là một nhánh của loài người cổ đại...

Đương nhiên, những giả thuyết này hiện tại vẫn chỉ là giả thuyết, cần có bằng chứng xác thực mới có thể chứng minh mối quan hệ của chúng." Hoàng Hạo cười nói: "Chẳng lẽ trên thế giới này, chỉ có nước ta mới có Hà Bá hay thủy quỷ à?" Sở Văn bất lực nói: "Cái đó thì khó nói, có lẽ là do tổ tiên chúng ta bịa ra cũng không chừng, trong sử sách nước ta ghi chép những thứ kỳ quái nhiều không kể xiết..." Lúc này, Tiểu Ca chen vào: "Dù sao, nước ta từ xưa đã có truyền thuyết về Hà Bá, ví dụ như trong 'Sơn Hải Kinh' cũng từng ghi chép về loài này.

Thực ra không chỉ nước ta, mà cả Nhật Bản và các nước Nam Á khác cũng có ghi chép lịch sử về Hà Bá.

Thậm chí ở Nhật Bản còn có cả tiêu bản sinh vật Hà Bá, nhưng thực tế thế nào thì tôi chưa thấy.

Theo người Nhật, loài Hà Bá này ở dưới nước thì sức mạnh vô địch, nhưng sức mạnh đó chỉ có tác dụng dưới nước mà thôi!

Nếu lên bờ, Hà Bá không còn mạnh như vậy nữa.

Đương nhiên đây đều là truyền thuyết.

Mặc dù bây giờ không biết những thứ này rốt cuộc là gì, nhưng có thể tạm quy chúng vào loại thủy quỷ và Hà Bá.

Dù sao dưới nước chúng rất lợi hại, nhưng lên bờ thì sức tấn công lại không còn bao nhiêu, điều này khá giống với những lời đồn đại." Lúc này, Hoàng Hạo lại nghĩ đến chuyện khác!

Ánh mắt hắn lóe lên một tia sáng, nói với vẻ kỳ quái: "Dù sao đi nữa, đám Hà Bá này cũng coi như lập công chuộc tội, ít nhất tôi đã phát hiện ra một chuyện..." "Chuyện gì?" "Từ đây, chúng ta có thể lội qua con sông nhỏ màu bạc này, không cần phải đi qua ba cây cầu Hán Bạch Ngọc kia nữa, đúng không?" Hoàng Hạo vốn dĩ không tin vào chuyện thủy quỷ và Hà Bá, nhưng những ghi chép trong lịch sử của Nhật Bản và Trung Quốc là có thật.

Có lẽ chỉ vì thời gian đã quá xa xưa nên người ta không còn tin nữa.

Hắn là dân đổ đấu, làm cái nghề thất đức này nên có những chuyện tin hay không tin cũng chỉ cách nhau một ý niệm.

Sau khi nghe Sở Văn giải thích một hồi, trong lòng hắn cũng dần chấp nhận.

Một người bình thường, khi thấy trong con sông nhỏ màu bạc xuất hiện những con Hà Bá trắng bệch đáng sợ, chắc chắn sẽ chọn đi qua cầu, chứ không đời nào mạo hiểm lội qua con sông không biết nông sâu ra sao.

Nhưng, mấy người đang đứng đây, có ai là người bình thường đâu?

"Không sai, ý kiến không tồi." Hoàng Hạo cười toe toét: "Sợ gì chứ?

Mấy con Hà Bá không phải đều ở đây rồi sao?

Dưới nước chắc chắn không còn con nào nữa." "Haiz!" Sở Văn thở dài, nhìn Hoàng Hạo như nhìn một tên ngốc, rồi chỉ tay vào bóng

tối xa xa: “Cậu dùng đèn pin rọi xung quanh xem, có bao nhiêu cái gò đất giống thế này.

Cứ cho là mỗi gò đất có ba bốn con Hà Bá, con sông rộng sáu mét, không biết nông sâu này có bao nhiêu con Hà Bá?

Con số có thể lên đến hàng nghìn, thậm chí hàng vạn.

Chúng ta chỉ cần xuống nước là thành cừu non đợi làm thịt...” Nghe Sở Văn nói, Hoàng Hạo cũng giật mình tỉnh ngộ, bật đèn pin trên đầu lên mức sáng nhất, rọi một vòng xung quanh trong phạm vi năm mươi mét.

Quả nhiên, Sở Văn nói không sai, dọc theo bờ sông, cứ cách bảy tám mét hoặc mười mấy mét lại có một gò đất nhô lên, có thể lờ mờ thấy ánh sáng trắng lóe lên.

Số lượng Hà Bá, thủy quỷ hay thủy hầu tử trong con sông này quả thực rất nhiều...

Nếu xuống nước, chỉ cần một chút sơ sẩy, chắc chắn sẽ bị gặm đến không còn một mẩu xương.

“Những pho tượng binh mã trên quảng trường đối diện có phải là vật sống không?

Là tinh nhuệ của Đại Tần bị nhiễm virus sinh học, ngủ đông ngàn năm?

Tôi cảm thấy quá khó tin.” Sở Văn nhìn những pho tượng binh mã màu xanh dày đặc trên quảng trường bên kia sông, hỏi với vẻ nghi hoặc.

“Nếu là tượng binh mã, chẳng lẽ chúng ta đã đến Tây An rồi sao?” Hoàn toàn không khớp, ngôi mộ này dường như không phải của nhà Tần!” “Đúng là kiến thức nông cạn!

Ai nói với cậu chỉ có nhà Tần mới có tượng binh mã?

Cậu phải biết, đến nhà Thanh vẫn có tục lệ này.

Huống chi, triều đại nào mà thiếu đồ bồi táng chứ?

Động não một chút đi, chẳng lẽ cậu nghĩ trong mộ không có đồ quý giá sao?

Chỉ cần quan tâm xem có mang được vàng bạc châu báu ra ngoài hay không là được rồi!" "Dù vậy, cứ liên tục gặp phải những thứ này, e rằng chẳng ai còn thời gian mà nghĩ đến chuyện có mang được vàng bạc châu báu ra ngoài hay không nữa, phải lo giữ mạng trước đã!" Hoàng Hạo nói vậy, thực ra cũng không còn quá quan tâm đến những chuyện đó nữa, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, nếu muốn đi qua, chỉ có thể đi qua cầu...

"Nếu không đi dưới sông, chi bằng xem xét mấy cây cầu kia.

Nếu được, chúng ta có thể đi qua đó.

Chương 1112

Đương nhiên, cũng phải nhớ rằng, dưới nước có Hà Bá, trên cầu chưa chắc đã an toàn, nếu không thì đã có người đi qua rồi...” Sở Văn nói đến đây, trong lòng cũng hiểu rõ.

Những thứ càng phơi bày ra ngoài sáng, trông có vẻ an toàn, thì lại càng không an toàn, vì chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể mất mạng.

Sở Văn và Hoàng Hạo nhìn nhau, đây là một lựa chọn khó khăn.

Tiểu Ca nghe vậy cũng hiểu ý.

Nếu xuống nước chắc chắn sẽ chết không toàn thây, vậy thì không thể tự đẩy mình vào chỗ chết được.

Đi qua cầu, nói trắng ra là một canh bạc may rủi.

Tiểu Ca bèn nhặt một hòn đá lớn, ném lên cầu.

Không có cơ quan nào được kích hoạt.

Nhưng điều này lại khiến mọi người cảm thấy không ổn, vì có những cơ quan chỉ được kích hoạt khi có vật sống chạm vào.

Hoàng Hạo vừa định bước lên, đã bị Sở Văn kéo giật lại.

“Tiểu Ca mà lên đó thì may ra còn sống, cậu mà cứ không biết sống chết thế này xông lên, e rằng sẽ bị ám khí bắn cho thành cái sàng.

Đến lúc đó tôi có muốn cứu cũng không được, chỉ có thể nhặt xác cậu ném xuống sông, sợ rằng tro cốt cũng không tìm thấy.” “Tôi biết rồi, nên tôi mới chưa đi mà!

Huống chi vừa rồi không phải đã gặp đám quái vật kia sao?

Chi bằng dùng chúng nó để dò đường, nếu không thì ném một quả lựu đạn cho nổ chết chúng đi.

Đừng có tỏ ra nhân từ nữa, cậu cũng thấy rồi đó, chúng nó là loài ăn thịt!" Sở Văn nghe vậy liền sững sờ.

Đúng vậy, thay vì để Tiểu Ca lấy thân thử hiểm, chi bằng dùng mấy con quái vật kia để dò đường.

"Ý kiến này quả là có tác dụng.

Cơ thể Tiểu Ca dường như đang trong giai đoạn hồi phục, tay vừa rồi cũng không ổn.

Sớm biết vậy thì tôi đã đi tìm mấy con nữa..." Nghĩ vậy, cả ba người liền quay lại bắt mấy con Hà Bá.

Mặc dù ở dưới nước chúng rất mạnh, nhưng trên cạn, tuy tốc độ có nhanh hơn một chút, sức tấn công lại không mạnh.

Cả ba đành nhẫn tâm, đánh ngất mấy con Hà Bá.

Tuy trong lòng Sở Văn có chút không nỡ, nhưng mạng sống của mình vẫn quan trọng hơn.

Nhưng khi họ ném từng con Hà Bá lên cầu, chúng nó lại bỗng dưng bốc cháy thành tro bụi.

Cảnh tượng này khiến họ càng thêm sợ hãi.

Nếu những sinh vật này có thể chạm vào được, tại sao lại không thể lên cầu?

Sở Văn vô cùng kinh ngạc, trước giờ hắn chưa từng biết đến chuyện như thế này.

Dường như đám Hà Bá này không thể lên được cây cầu đó, chúng không thể giúp họ dọn dẹp chướng ngại vật phía trước.

Chẳng lẽ cây cầu này có phân biệt đẳng cấp?

Mặc dù không biết rõ, nhưng nếu Sở Văn biết rõ trên cầu có nguy

hiểm mà vẫn tiếp tục đi vào, e rằng sẽ gặp nguy hiểm lớn hơn.

Nhưng nếu chọn đường thủy, nguy hiểm chẳng phải còn lớn hơn sao?

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao chúng không lên được?

Đám Hà Bá này dường như chỉ có thể sống dưới nước và ở nơi chúng ta vừa tìm thấy." Ngay cả Tiểu Ca cũng cảm nhận được, trên cầu có gì đó không ổn.

Âm khí ở đây rất nặng, nhưng họ đã không còn đường sống nào khác.

Nếu không đi qua cầu, chẳng lẽ phải lội qua sông sao?

Dưới sông còn nguy hiểm hơn trên cầu.

Nhưng nhìn tình hình này, họ cũng không còn lựa chọn nào khác.

Chương 1113

Đúng lúc này, từ phía đối diện cây cầu bỗng vọng lại tiếng đàn cầm.

“Tình hình gì thế này?

Tôi nghe thấy có tiếng ai đang đánh đàn.

Ở nơi quỷ quái này mà còn có người đánh đàn sao...” Sở Văn nghe Hoàng Hạo nói vậy cũng nhíu mày.

Trong hoàn cảnh này, khả năng có người sống là quá nhỏ, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng đó.

Dù sao thì, nhóm của Ngô Lão Cẩu cũng đã vào đây, chỉ là đi con đường khác, không biết có thể gặp lại hay không.

“Đừng ồn, tôi cảm thấy có gì đó không ổn.” Sở Văn là người có kiến thức uyên bác nhất trong ba người.

Hiện tại, đồ đạc mang theo đã không còn nhiều, nếu cứ tiếp tục tiêu hao ở đây, e rằng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Dưới nước không chỉ có Thi miết, mà còn có Hà Bá, thủy quỷ, thực sự khiến người ta đau đầu.

Trên cầu lại có tiếng đàn cầm, càng khiến mọi chuyện thêm kỳ lạ.

Việc đám Hà Bá không thể lên cầu đã khiến mọi người kinh ngạc.

Mặc dù chúng có chết cũng không ai tiếc, nhưng nếu để họ xông lên cây cầu đó thì sẽ cực kỳ nguy hiểm, ngay cả một người có thân thủ như Tiểu Ca cũng có thể không giải quyết được.

Nơi này có quá nhiều thứ cổ quái.

Khi Sở Văn quyết định tự mình lên cầu thử một lần, hắn đột nhiên

phát hiện ra, trước mặt vốn dĩ không có cây cầu nào cả, chỉ là một vách đá!

Tiếng đàn cầm vừa rồi đã khiến hắn tỉnh táo lại.

Hắn đang đứng ngay mép vực, chỉ cần bước thêm một bước nhỏ nữa thôi là sẽ rơi xuống, cả ba người thậm chí còn không có thời gian để phản ứng.

"Vãi, vãi chưởng!

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Mới nãy rõ ràng là..." Hoàng Hạo thấy bộ dạng của Sở Văn liền vội vàng kéo hắn lại.

Hắn không biết chuyện gì đang xảy ra nữa.

Mới nãy họ còn bắt Hà Bá, may mà không vội vàng ném lên cầu, nếu không thì… Hiện tượng này giống hệt như "quỷ đả tường", nhưng tình huống hiện tại thật khó giải thích.

Những thứ dưới lòng đất đôi khi không thể dễ dàng giải thích được.

"May mà lúc nãy cậu đi hơi chậm một chút, nếu không một bước bước ra, đó chính là ranh giới sinh tử.

Anh em ạ, lần sau gặp lại không biết là năm nào tháng nào nữa!" Hoàng Hạo nhìn Sở Văn, thấy hắn không bị thương gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước giờ, chỉ có Hoàng Hạo với thể chất bình thường là dễ bị mấy thứ bẩn thỉu quấn lấy.

Nhưng lần này cả ba người đều trúng phải thuật che mắt này, thậm chí không biết từ lúc nào, thực sự khiến người ta cảm thấy kinh khủng.

Thậm chí có thể cảm nhận được cơn gió thổi từ dưới đáy vực lên.

Từ lúc nào họ đã gặp phải "quỷ đả tường" mà không hề hay biết?

Ngay cả Tiểu Ca cũng không có chút cảm giác nào.

Lúc này, y cảm thấy xung quanh dường như có người lạ xâm nhập.

Cho dù có chuyện gì xảy ra, người ta đã ra tay cứu giúp.

Sở Văn hắng giọng, nói lớn: "Không biết cao nhân nào đã ra tay cứu mạng tiểu nhân một phen, có thể hiện thân được không?" Bây giờ họ đang ở trên một vách đá, nếu lúc nãy người kia không cứu mà muốn hại họ, e rằng cả ba người đã bỏ mạng tại đây.

Sở Văn không phải là người có ơn không biết báo đáp.

Hoàng Hạo dường như đã quen với những chuyện thế này.

Hắn nghĩ, nếu là nhóm của Ngô Lão Cẩu, họ chắc chắn sẽ muốn một lưới bắt hết, làm sao có thể ra tay cứu giúp được?

"Tỷ tỷ, không ngờ tâm tính của tỷ bây giờ lại tốt như vậy, thậm chí còn ra tay cứu người." Một giọng nói trong trẻo như tiếng chuông bạc vang lên.

Trong không gian trống trải, giọng nói đó nghe như tiếng chuông ngân, khiến mọi người đều kinh ngạc.

Chương 1114

Người làm nghề này thường sẽ không mang chuông theo người, vì nó có thể chiêu dụ những thứ không sạch sẽ.

Một cô gái mặc y phục màu đỏ xuất hiện trước mặt họ, trên mắt cá chân có đeo chuông.

Sở Văn nghe vậy liền đoán có hai người, quả nhiên, sau lưng cô gái áo đỏ là một người mặc y phục màu đen, trông giống như một nam tử.

Hắn không ngờ người cứu mình lại là hai cô gái trẻ.

Họ gọi nhau là tỷ tỷ, muội muội, nhưng hắn không cảm nhận được điều gì bất thường, cũng không biết họ đã theo dõi mình bao lâu.

"Sao, phiền phức lắm à?

Huống chi vừa rồi ta cũng đâu có ra tay.

Vị tiểu ca kia, nếu đã đến đây rồi, sao còn phải trốn trong bóng tối không gặp mặt?" Cô gái áo đỏ nói với giọng điệu già dặn.

Hai cô gái này là ai?

"Không biết hai vị cô nương đã đi theo chúng tôi bao lâu rồi?

Tình cờ gặp mặt, tiện tay cứu mạng tiểu nhân một phen sao?" Sở Văn hỏi rõ ràng mọi chuyện, nhưng thấy Tiểu Ca dường như không quan tâm, chỉ im lặng mím môi.

Ngược lại, Hoàng Hạo nhìn hai cô gái, cảm thấy có chút quen mặt nhưng không nhớ ra là ai.

Hắn không thể không thừa nhận, hai cô gái này quả thực rất xinh đẹp.

“Hai người chúng tôi cũng chỉ tình cờ ở đây thôi.

Vừa rồi thấy các vị dường như sắp nhảy vực, chắc là gặp phải 'quỷ đả tường', nên mới ra tay tương trợ, cũng không phải chuyện gì to tát, đừng để trong lòng.” “Chúng tôi cũng không cố ý đi theo các vị, chỉ là trước đó đi vào đây cũng bị lạc đường.

Đều là người cùng hội cùng thuyền, nên cũng không cần giấu giếm làm gì.

Nếu hai người chúng tôi gặp khó khăn, ba vị chắc cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu nhỉ?

Cứ coi như chúng ta là bạn đi.” Sở Văn nghe cô gái áo đỏ nói vậy, cũng gật đầu.

Hai chị em này trông có vẻ không đơn giản.

Nhưng lòng người khó đoán, dù sao cũng là ân nhân cứu mạng, hắn vẫn ghi nhớ trong lòng.

“Sở Văn, Hoàng Hạo, còn người kia gọi là Tiểu Ca là được.” Sở Văn giới thiệu qua loa.

Hai cô gái cũng chỉ nói tên mình, một người tên A Phúc, người còn lại tên Hồng Tụ.

Tuy không biết hai chị em này từ đâu đến, nhưng trông có vẻ rất lợi hại.

Nếu không, sao có thể chỉ có hai cô gái ở nơi quỷ quái này được.

Chắc chắn là người luyện võ, Sở Văn không dám coi thường.

“Con sông này mười năm trước đã có rồi.

Nhiều năm như vậy mà không cạn, chắc hẳn có một nguồn nước sống, và nguồn nước đó không hề nhỏ.” Hồng Tụ nói.

“Sương mù này đến cũng thật không đúng lúc.

Này anh chàng to con, mau thắp hai cây nến lên!” Hồng Tụ không còn vẻ mặt tươi cười, sốt ruột nói với Hoàng Hạo.

“Hả, ban ngày ban mặt thắp nến làm gì?” Hoàng Hạo nghe mà ngơ ngác, không hiểu gì cả.

Nghe nói, nơi này có một ngôi mộ lớn của đế vương, vì vậy đã thu hút không ít dân trộm mộ.

Hai người họ đến đây cũng vì chuyện này.

Thấy mấy người Sở Văn dường như không biết chuyện, họ cũng có chút ngạc nhiên.

Trước đó, họ còn tưởng nhóm Sở Văn đã tìm hiểu kỹ về ngôi mộ này nên mới gặp nhau ở đây.

Địa lý nhân văn quanh ngọn núi này sớm đã bị dân trộm mộ nắm rõ như lòng bàn tay, trên chợ đen cũng có bán thông tin.

Chỉ là lần này đi quá vội, mấy người họ chưa chuẩn bị kỹ càng.

“Không có, phiền hai vị cô nương chỉ giáo...” Sở Văn thành thật nói.

Chương 1115

Cả nhóm hắn thực sự không hiểu gì về nơi này.

Sau mấy lần chịu thiệt, thay vì cứ thế này, chi bằng nói thẳng ra.

Huống chi, hắn biết rõ, hai cô gái này nhất định biết không ít chuyện.

Thay vì tự mình mò mẫm, chi bằng hợp tác đôi bên.

Dù sao thì gặp mặt chia đôi vẫn hơn là không biết gì, cứ liên tục đâm đầu vào tường.

Đồ trong này nếu mang ra ngoài được, đều là những thứ vô giá.

“Hì hì, mấy người chắc chắn không phải là đội khảo sát của nhà nước, cũng là dân 'phiên thổ' giống bọn họ.

Tôi nói không sai chứ!” A Phúc đắc ý nói, dường như rất tự hào vì đã phát hiện ra thân phận của mọi người.

Thấy trên mặt Sở Văn không có vẻ gì khó chịu, A Phúc cũng yên tâm.

“Ấy dà, đều là kiếm cơm cả thôi, cuộc sống khó khăn mà, ra ngoài kiếm chút tiền không dễ dàng gì!” Hoàng Hạo cười toe toét, bắt chuyện thân mật với A Phúc.

Nhìn cô gái này xinh xắn, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

“Đúng vậy đó, ra ngoài kiếm tiền, mấy người đi cùng chúng tôi trước kia cũng đi rồi, bây giờ không có tin tức gì, không biết sống chết ra sao!” A Phúc đồng cảm.

Nguy hiểm dưới lòng đất này quả thực khó lường, một chút sơ

sẩy là có thể mất mạng.

Trong những thử thách sinh tử thế này, càng có thể nhìn ra ai là bạn thật sự.

Trong lúc nói chuyện, con thuyền đã thuận theo dòng nước, trôi vào trong đường hầm của ngọn núi ma quỷ.

Vừa vào trong, Sở Văn đã cảm thấy lồng ngực như bị một tảng đá đè lên, vô cùng khó chịu.

Đường hầm quá thấp, Sở Văn đứng thẳng người cũng cảm thấy tóc mình quẹt vào lớp rêu xanh trên vách đá.

Đường hầm được đục đẽo rất kỳ quái, có những chỗ nhô ra hai tảng đá lớn, để lộ một khe hở nhỏ.

Nhìn vào trong khe hở, chỉ thấy một màu đen kịt, khiến người ta rợn tóc gáy, không biết bên trong có cất giấu thứ gì.

Hoàng Hạo bị A Phúc thu hút, quên cả chuyện thắp nến.

Tiểu Ca từ đầu đến cuối không nói một lời, chỉ nhìn chằm chằm vào A Phúc.

Y cảm thấy hai chị em này có gì đó rất lạ, dường như họ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ với nơi này.

"A Phúc, chuyện thắp nến…" Hoàng Hạo cảm thấy hơi sợ, vội vàng tìm A Phúc bắt chuyện.

"Mau thắp nến lên, đồ đầu gỗ ngu ngốc này!

Còn chậm nữa, lát nữa thuyền lật xem tôi có cho cậu ăn đòn không!" A Phúc thấy Hoàng Hạo đang ngơ ngác chèo thuyền thì tức giận hét lên mấy câu, đợi mấy người kia thắp nến sáp ở hai đầu thuyền xong xuôi mới bắt đầu giải thích.

"Núi của tôi thì có thể không ai nghe nói, nhưng núi Quỷ thì chắc

mọi người đã nghe qua rồi chứ?

Nơi này có vô số ngọn núi nối liền nhau, cả một vùng đều là núi Quỷ.

Có núi, có sông, núi sông nương tựa, long mạch uốn lượn, phong thủy tốt đến mức chôn con lợn ở đây cũng phát." Sở Văn nghe đến đây, nhờ kiến thức phong thủy học được nên cũng hiểu ra vấn đề.

Hắn thấy cô gái nhỏ này biết khá nhiều chuyện.

A Phúc cố gắng lục lại những gì mình biết, dù ký ức không còn rõ ràng lắm.

Đối với người ngoài, nếu muốn vào đây mà không biết lên chợ đen mua tin tức thì đúng là phải dựa hoàn toàn vào vận may.

Nơi đó được gọi là chợ quỷ, người vào quỷ không hay, chỉ khi ra ngoài mọi người mới tản đi làm việc của mình.

Những thông tin đó đa phần đều nửa thật nửa giả, nhưng rõ ràng A Phúc biết không ít chuyện, nên Sở Văn cũng chú ý lắng nghe.

Hắn khẽ gật đầu, ra hiệu cho A Phúc nói tiếp.

"Không cần tìm hang động gì cả, chắc chắn phải ở khu vực trung tâm.

Năm xưa có một vị tướng quân phụng mệnh hoàng đế, cho người đục xuyên một đường hầm trong núi Quỷ này.

Nhưng số người chết khi đào đường hầm đó quá nhiều, oán khí ngút trời, nên tổ tiên tôi mới đặt tên cho nó là 'Quỷ Đạo'.

Chương 1116

Thắp đèn trong Quỷ Đạo có hai nguyên nhân: một là để soi sáng xung quanh, tránh va phải đá ngầm.

Hai là, nếu gặp 'Quỷ Xuy Đăng', chúng ta phải lập tức quay về đường cũ." A Phúc nói với vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu vô cùng quả quyết.

Nghe đến đây, Sở Văn và hai người kia đều ngẩn ra.

Vốn tưởng A Phúc là người của môn phái trộm mộ nào đó, gặp chuyện này ắt sẽ có cách giải quyết, ai ngờ cô lại nói cứ gặp Quỷ Xuy Đăng là phải quay về.

Nhưng dù sao cũng đã đến đây rồi, nếu quay về thì thật quá uổng công.

Dù kho báu quan trọng, nhưng mạng sống đương nhiên quan trọng hơn, không ai lại đi đổi mạng mình lấy tiền.

Núi xanh còn đó, lo gì không có củi đốt, đạo lý này ai cũng hiểu.

"Có phải mê tín quá không vậy, biết đâu chỉ là gió thổi tắt nến thì sao?" Hoàng Hạo thấy A Phúc rất kiên quyết nên hỏi.

"Ở đây không có gió.

Nếu nến thật sự tắt, tôi chỉ có thể lập tức quay về.

Đó là Hà Thần đang cảnh báo chúng ta phía trước có nguy hiểm.

Trong làng tôi, những người gặp nến tắt mà không chịu rời đi, không một ai có kết cục tốt đẹp!" A Phúc lắc đầu, kiên định nói.

"Người thắp nến, quỷ thổi đèn.

Cô là người của phái Mạc Kim à?" Sở Văn hỏi.

Giới trộm mộ ở Thiên Triều chủ yếu có bốn môn phái lớn: Mạc Kim, Tá Lĩnh, Phát Khâu, Bàn Sơn.

Trong đó, Mạc Kim Giáo Úy có một quy tắc bất thành văn: vào mộ phải thắp một ngọn nến ở góc đông nam, nếu nến tắt thì phải rút lui ngay, không được lấy đi bất cứ thứ gì.

Đây là khế ước giữa người sống và người chết do tổ sư gia phái Mạc Kim đặt ra, truyền thừa ngàn năm, không ai được phá lệ.

Tuy nhiên, đến thế hệ bây giờ, kỹ thuật trộm mộ đã dung hợp và phát triển lên một tầm cao mới, những truyền thừa này dần ít người biết tới, nhiều nhất cũng chỉ phân chia thành 'Nam phái' và 'Bắc phái', không còn nhiều môn phái như xưa.

Đương nhiên vẫn có những truyền nhân trộm mộ chân chính, những người này nắm giữ thuật pháp đạo mộ thực thụ, thân phận cũng không hề đơn giản.

Sở Văn đang suy nghĩ, đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Ánh nến màu vàng nhạt bỗng chốc chuyển thành màu xanh lục, khiến khung cảnh xung quanh trở nên âm u, quỷ dị!

Hoàng Hạo hét lên một tiếng thất thanh, chiếc thuyền phía trước đột ngột dừng lại.

Nếu không phải Tiểu Ca phản ứng nhanh, dùng sào tre chống mạnh vào một tảng đá thì hai chiếc thuyền đã đâm sầm vào nhau.

"Quỷ gọi đèn!" "Địa thế này, là đại hung chi địa trong binh pháp thời cổ đại!" Sở Văn khá rành rẽ lịch sử thời Chiến Quốc và nhà Hán, biết rằng địa thế này chính là "Hồ Lô Cốc" mà các nhà binh pháp thường nhắc tới.

Vào đầu thời Hán, địa hình này được coi là nơi hung hiểm và xui xẻo nhất.

Xây dựng một công trình như vậy ở nơi sơn thủy hữu tình này, e rằng bên trong cực kỳ nguy hiểm.

Thấy tình hình này, dù không muốn nhúng tay cũng không được.

Sở Văn quyết định xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

A Phúc trông có vẻ là một cô gái yếu đuối, nhưng miệng lại lẩm bẩm chửi thề.

Những lời cô nói ra khiến cả Sở Văn cũng phải nhíu mày, nhưng Tiểu Ca lại không ngăn cản, chỉ im lặng quan sát.

Hồng Tụ đứng bên cạnh thấy A Phúc tức giận như vậy cũng không hề khuyên can.

Sở Văn khẽ gật đầu, vẻ mặt cũng trở nên nặng nề.

Hoàng Hạo tuy bình thường hay tấu hài, nhưng mắt lại rất tinh.

"Dưới đó có một xác nữ!" Hồng Tụ lên tiếng.

Tiểu Ca nhìn Hồng Tụ, luôn cảm thấy có gì đó không đúng, một ý nghĩ lóe lên trong đầu nhưng y không dám chắc chắn.

Y chỉ im lặng quan sát, trong khi A Phúc và Hồng Tụ lại tỏ ra khá bất ngờ.

Vừa rồi nếu không có Hồng Tụ lên tiếng, có lẽ Sở Văn đã rơi xuống vách núi rồi.

Chương 1117

Sở Văn mặt mày nghiêm trọng, giật mạnh sợi dây thừng, kéo hai chiếc thuyền sát lại gần nhau rồi bước sang.

Hoàng Hạo thấy vậy cũng đi theo.

Con thuyền chịu thêm sức nặng của hai người, mớn nước lún sâu xuống.

Hoàng Hạo ghé đầu nhìn xuống, không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Dưới làn nước, quả thật có một xác nữ.

Anh ta cúi người nhìn kỹ hơn, thấy xác nữ đó bị khảm thẳng vào vách đá, khóe miệng như đang nở một nụ cười quỷ dị.

Dưới ánh nến xanh lè, trông càng thêm ghê rợn.

Cảnh tượng này lập tức dọa Hoàng Hạo hét toáng lên.

Sở Văn thấy vậy liền đá cho anh ta một cái.

Hắn biết người bình thường gặp chuyện này đều sẽ sợ hãi, nhưng la hét om sòm như Bàn Tử thì thật không ổn.

Hơn nữa, trong tình huống này, lỡ như chọc phải thứ gì không sạch sẽ thì phiền to.

A Phúc trông thì nhỏ nhắn nhưng nếu không có bản lĩnh, chắc chắn cô sẽ không dám đến nơi thế này.

Vừa rồi Hồng Tụ cứ liên tục lắc chuông, còn A Phúc thì lẩm bẩm, có lẽ là đang xua đuổi những thứ không mời mà tới.

“Mẹ nó, nửa cái đầu lòi ra ngoài.

Vừa rồi thuyền mà ép vào thì nát bét nửa cái sọ còn lại, nghĩ thôi đã thấy buồn nôn!" Hoàng Hạo quan sát kỹ hơn.

Dù sợ hãi nhưng đã làm nghề này thì phải tập quen dần.

Nếu cứ mãi sợ hãi không thích nghi được, con đường sau này sẽ rất khó đi.

Sở Văn cũng giật mình, dù đã có chuẩn bị tâm lý nhưng tim vẫn đập thình thịch.

Nửa đầu của nữ thi nổi trên mặt nước.

"Thôi xong, trừ khi có một xe máu lừa đen, không thì hôm nay đừng hòng ai thoát được!" Sở Văn vừa nhìn nữ thi đã toát mồ hôi lạnh.

Cả đời người khó gặp được một con cương thi lông trắng, vậy mà lại đụng phải một con ở đây, đúng là không biết nên nói là may mắn hay xui xẻo.

Hắn luôn cảm thấy mình là một kẻ may mắn, trên đường đi cũng nhặt được không ít vàng bạc châu báu, nhưng nếu vận khí không tốt thì trời cũng chỉ có thể cho hắn giữ lại cái mạng nhỏ này thôi.

Những thứ hắn gặp phải đều có đạo hạnh ngàn năm trở lên, người thường mà gặp phải không biết sẽ thành ra thế nào.

Nghe Sở Văn nói, A Phúc nhìn kỹ lại, quả nhiên phát hiện trên cổ nữ thi có một lớp lông trắng mịn.

"Chà, trước kia cũng từng gặp nữ thi ngàn năm, xem ra các anh cũng may mắn đấy.

Nhưng cả ba người đều thoát ra được, thật khiến tôi bất ngờ." A Phúc nghe vậy thì ngẩn người.

Cô không ngờ ba người trông có vẻ bình thường này lại có thể

sống sót sau khi gặp nữ thi ngàn năm, có lẽ là do số mệnh ưu ái.

Lẽ nào họ đến từ trong mộ thất đó?

Trong lúc mấy người đang nói chuyện, cổ họng nữ thi đột nhiên phát ra tiếng "ùng ục ùng ục", từ lỗ mũi tuôn ra vô số bọt khí.

Da mặt nó đột nhiên co rúm lại, trở nên vô cùng dữ tợn, một lớp lông trắng mịn và dài từ từ mọc ra trên mặt.

"Có nên ra tay trước không?

Mặc kệ là cương thi lông trắng hay lông xanh, cứ bắn nát đầu nó trước đã!" Hồng Tụ rút súng lửa ra, nhắm thẳng vào nữ thi.

Dĩ nhiên Hồng Tụ không dám tự ý hành động, cô quay sang hỏi ý A Phúc.

Nhiệm vụ của cô chỉ là bảo vệ an toàn cho A Phúc, những chuyện khác đều phải nghe theo ý cô ấy.

Nếu A Phúc không đồng ý, cô tuyệt đối sẽ không nổ súng.

Nhưng đối mặt với nữ thi ngàn năm trong hoàn cảnh bốn bề vách đá thế này, nếu nó thật sự biến đổi thì họ không có đường thoát.

Quả là một cô gái nóng tính!

Chương 1118

Thảo nào lại mặc một bộ đồ đỏ rực rỡ như vậy.

Trước đó trên đường đi, cô ta không hề nói chuyện, chỉ có A Phúc là nói nhiều hơn, trông có vẻ rất am hiểu về chuyện trộm mộ, chắc cũng là nghề gia truyền.

Lúc này A Phúc cũng hoảng sợ không biết làm thế nào, mặt cô đanh lại, định gật đầu đồng ý.

Nhưng có một người đã nhanh hơn tất cả, nhảy ùm xuống nước.

Ngay cả Tiểu Ca cũng giật mình, còn tưởng có thứ gì khác sắp biến dị.

Nhìn kỹ lại, y mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Tiểu Ca như biến thành một người khác.

Y nhảy xuống nước, cẩn thận sờ soạng trên vách đá nơi nữ thi bị kẹt lại, vẻ mặt vô cùng tập trung và nghiêm túc.

Mọi người đều không hiểu y định làm gì, chỉ thấy động tác dưới nước của y vô cùng điêu luyện, dứt khoát.

A Phúc nhìn sang Sở Văn nhưng thấy hắn cũng không có phản ứng gì.

"Cạch!" Tiểu Ca không biết đã chạm vào cơ quan nào, khe nứt trên vách đá không thay đổi, nhưng toàn bộ nữ thi lại rơi vào tay y.

Y lấy từ trong túi quần ra một vật đen sì, đóng vào giữa ấn đường của nữ thi.

Sự biến đổi trên cơ thể nữ thi cuối cùng cũng dừng lại, da mặt dần giãn ra, trở lại như cũ.

Thủ đoạn của Tiểu Ca khiến A Phúc kinh ngạc.

Lẽ nào người đàn ông này cũng là dân trong nghề?

Suốt đường đi y không hề nói chuyện, chỉ có người đeo kính kia nói nhiều.

Mặc dù cô không rành lắm, nhưng nhìn cách hành sự thì biết họ không cùng một phái Mạc Kim với mình.

Tiểu Ca ôm nữ thi bơi trở lại thuyền, thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch, dường như đã tiêu hao rất nhiều sức lực.

Sở Văn biết thực lực của Tiểu Ca, thấy y cũng phải tốn sức như vậy thì hiểu chuyện không đơn giản, nên không hỏi gì thêm.

Hắn tin Tiểu Ca sẽ không làm chuyện vô ích.

"Mẹ kiếp, Đinh Thi Táo Hạch, gã này chắc chắn là Mạc Kim Giáo Úy!" A Phúc và Hồng Tụ đều biến sắc.

Không ngờ lại là một Mạc Kim Giáo Úy, A Phúc thầm than mình đã nhìn lầm người.

Biểu hiện ban đầu của Tiểu Ca quá thật, nếu không gặp cổ thi ngàn năm, không biết y còn định giấu tới bao giờ.

"Gã này có mục đích gì?" Trong đoàn có một nhân vật nguy hiểm như vậy, ánh mắt Hồng Tụ lập tức trở nên sắc bén, tay cô lặng lẽ đặt lên khẩu súng lửa.

"Đừng, cùng lắm thì chúng ta đường ai nấy đi, anh ta cũng chưa làm gì hại mình..." A Phúc vừa mở lời, Hồng Tụ đã nhíu mày.

Cô trước nay chưa bao giờ khuyến khích A Phúc mềm lòng.

Lần này gặp phải những chuyện này, cô cảm thấy không phải là điềm tốt.

Dù trong lòng có dự cảm không lành, nhưng chuyện chưa xảy ra, mà A Phúc lại không muốn làm hại người khác, nên Hồng Tụ đành thu súng lại.

"Mới vào nghề chưa lâu phải không?

Tâm địa thế này là không được đâu, sẽ gặp rắc rối lớn đấy." Tiểu Ca hoàn toàn không để tâm, ngược lại còn quay sang dạy dỗ A Phúc.

Đối với y, chuyện giết chóc đã quá quen thuộc.

Nếu ai cũng để trong lòng thì không biết phải nhớ bao nhiêu cái tên cho đủ.

Hơn nữa, y cũng cảm nhận được sát khí của Hồng Tụ, cô ta cũng là một Mạc Kim Giáo Úy, có lẽ cũng nhận ra y từ trước nên mới nhân cơ hội này định ra tay, không ngờ lại bị A Phúc ngăn cản.

Trong khi họ nói chuyện, Hoàng Hạo đã chèo thuyền vào bờ, Tiểu Ca trực tiếp kéo xác nữ thi lên.

Sở Văn thấy vậy cũng không nói gì.

Hắn hiểu nếu hai cô gái kia định ra tay với Tiểu Ca, hắn và Hoàng Hạo chắc chắn sẽ không đứng yên.

Dù không rành quy củ giang hồ, nhưng họ là anh em cùng xuống đây, đương nhiên phải cùng nhau trở ra.

Chương 1119

“Trước hết cứ chôn cất nữ thi này đã.

Tôi đoán đây là một trong những thê thiếp quan trọng của Quảng Xuyên Vương năm đó, được đặt ở đây để trấn giữ.

Anh bạn to con, qua đây giúp một tay, mượn tạm cái xẻng gấp của anh dùng một chút.” Sở Văn nói, nhìn sang Tiểu Ca và đoán ý y cũng là vậy, nếu không y đã chẳng kéo xác nữ thi lên bờ.

Vốn tưởng hai cô gái sẽ không động tay, ai ngờ Hồng Tụ lại tỏ ra không hề kiêng kỵ, sức lực cũng rất lớn, nhanh chóng đào xong một cái hố vừa vặn.

A Phúc nhẹ nhàng đặt nữ thi vào trong, miệng lẩm bẩm khấn vái gì đó rồi mới lấp đất lên.

“Cô đang niệm gì vậy?” Sở Văn càng lúc càng tò mò về cô gái này.

“Niệm 《Siêu Độ Kinh》, để cô ấy mau đi đầu thai, nếu không sống thêm vài ngàn năm nữa biến thành ‘Bạt’ thì đúng là đại họa cho nhân gian!” A Phúc nói với vẻ thành kính.

Sở Văn nghe vậy liền ngẩn ra, một cô gái trẻ lại đi học mấy thứ của hòa thượng.

Siêu độ cho người chết không phải là việc của hòa thượng và đạo sĩ sao?

“Đó không phải là chuyện trong thần thoại à, có thật sao?” Hoàng Hạo kinh ngạc hỏi.

“Đi mau!” A Phúc lúc này vẻ mặt có chút lo lắng, như thể sắp có chuyện gì xảy ra.

Thấy cô căng thẳng như vậy, mọi người cũng khẩn trương theo.

Cả nhóm nhanh chóng lên thuyền.

Bầu không khí trở nên căng thẳng hơn nhiều, nhưng thấy Tiểu Ca vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, Sở Văn cũng thả lỏng đôi chút.

Hắn thầm nghĩ: "Mấy cô nhóc này thật không dễ chọc, xem ra phải làm rõ mọi chuyện mới được." Cửa hang hình hồ lô vô cùng chật hẹp, chiều rộng chỉ vừa đủ cho một chiếc thuyền lách qua.

Hoàng Hạo không giỏi mấy việc tỉ mỉ này, loay hoay mãi mà mũi thuyền cứ va vào vách đá, không sao vào được.

"Mau giúp một tay, thuyền không vào được, không biết bị làm sao nữa!" Hoàng Hạo tức giận nói.

Cuối cùng Sở Văn phải ra tay, chèo thuyền vào trong.

"Vừa rồi sao lại vội đi như vậy?" A Phúc nhìn Sở Văn, có chút thắc mắc.

Đã chôn cất nữ thi, còn niệm cả kinh siêu độ, sao bây giờ lại vội vã hơn?

Chẳng lẽ hôm nay không vào được, phải quay về đường cũ sao?

"Chẳng lẽ anh không biết sao?

Đừng nói với tôi ngay cả đạo lý này anh cũng không biết nhé, vậy thì thật khiến tôi kinh ngạc đấy.

Loại thạch táng này là phương thức bảo vệ lăng mộ phổ biến nhất vào cuối thời Chiến Quốc.

Tôi đoán chỉ vài phút nữa, tảng đá trên cửa hồ lô sẽ sập xuống chặn kín lối ra.

Tôi vừa sờ thử, ở đó có một cơ quan nối với tảng đá bên trên, nếu

không tôi cũng chẳng vội vàng như vậy.” Lời giải thích của A Phúc khiến cả ba người đàn ông đều xấu hổ không nói nên lời.

“Thế chuyện trên người tôi thì sao?

Tại sao tôi chạm vào nữ thi đó lại không có việc gì?” Sở Văn vẫn còn thắc mắc.

“Thứ đó được làm từ lõi cây đào ngàn năm, có thể khắc chế cương thi.

Nhưng nếu lúc rút ra mà để nữ thi dính phải hơi người, e là nó sẽ lập tức sống lại.” Mẹ kiếp, hóa ra vừa rồi mình đã làm một việc nguy hiểm như vậy!

Sở Văn lập tức toát mồ hôi lạnh.

Nếu vừa rồi nữ thi biến thành cương thi, chẳng phải đã hại chết tất cả mọi người rồi sao?

Nhưng mà không đúng, tại sao mình chạm vào lại không sao?

Tiểu Ca thấy Sở Văn có vẻ vẫn chưa hiểu, lần này lại hiếm hoi kiên nhẫn giải thích: “Cơ thể cậu không hề có hơi người toát ra, hoặc là trên người cậu có thứ gì đó đã che đi hơi người, hoặc cũng có thể là do lời nguyền, tôi cũng không rõ.

Người không có hơi người mà tôi từng gặp chỉ có hai loại: một là từ nhỏ ăn thịt người chết mà lớn, hai là trên người có mang bảo bối.” Sở Văn lắc đầu, tỏ ý không biết.

Nhưng A Phúc nghe vậy thì tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, chẳng lẽ trên người hắn có bảo vật sao?

Dù không có ý định cướp đoạt, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn dấy lên trong cô.

Chương 1120

Trong lúc họ nói chuyện, một lớp sương mù dày đặc bắt đầu lan tỏa xung quanh.

Mọi người đều lấy khăn ướt ra, miệng ngậm kẹo gừng nên cũng không sợ bị choáng.

Nhưng không ai ngờ lớp sương mù chỉ trong chốc lát đã dày đặc đến mức không nhìn thấy gì cách một mét.

"Mẹ ơi, chuyện quái gì thế này?" Hoàng Hạo ngơ ngác hỏi.

Vừa rồi còn đang nói chuyện, chỉ trong nháy mắt sương mù đã dày đặc không thấy đường đi.

"Không thể đi đường núi được sao?" Tiểu Ca bình thản hỏi.

"Chúng ta đang ở sâu trong dãy núi Quỷ.

Nơi này còn có một cái tên thú vị, gọi là 'Quỷ Đả Chuyển' (Quỷ Dẫn Lối).

Năm xưa quân đội đã dùng nơi này để đánh du kích, khiến cho đội quân địch đông gấp mười lần phải quay mòng mòng.

Nếu mấy anh có hứng thú, cứ đi dạo thử xem!" A Phúc nghe Tiểu Ca hỏi vậy thì ngẩn người.

Chẳng lẽ anh ta không biết gì về nơi này sao?

Một Mạc Kim Giáo Úy mà lại không biết những quy tắc cơ bản này, thật kỳ lạ.

Nhưng cô cũng không hỏi, vì trong giới này, ai cũng có bí mật của riêng mình.

Tiểu Ca lắc đầu, vẻ mặt không vui.

Chuyến đi lần này xem ra không thuận lợi rồi.

“A Manh, nhìn xem kia là cái gì?” Sở Văn chỉ vào một bức tượng đá bên cạnh, kỳ quái hỏi.

Bức tượng đá cao khoảng ba mét, nhô lên khỏi bụi cỏ rậm rạp, nếu không nhìn kỹ còn tưởng là một người sống.

“Trong lịch sử, rất ít triều đại có nghệ thuật điêu khắc phát triển rực rỡ, chỉ có một triều đại là ngoại lệ...” Sở Văn khá rành về những thứ này, liền mở miệng nói.

“Không tệ nha cậu nhóc, biết cũng không ít.

Triều đại đó là nhà Hán, phải không?” A Phúc có chút ngạc nhiên nhìn Sở Văn.

Cô không ngờ ba người này lại biết nhiều đến vậy.

“Gặp chuyện lớn rồi!” Tiểu Ca gần như không cần suy nghĩ, vơ lấy bọc hành lý, ngay khi thuyền sắp cập bờ liền ném mạnh lên.

Y tóm lấy Sở Văn đang còn ngơ ngác, ra lệnh cho mọi người mau nhảy lên bờ.

Hoàng Hạo và A Phúc cũng như gặp ma, vội vàng nhảy lên, mặt mày đầy kinh hãi!

Tiểu Ca từ trước đến nay luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, lần này lại thất sắc đến vậy, chứng tỏ đã có chuyện cực kỳ nghiêm trọng xảy ra.

“Sao vậy, Tiểu Ca?” Sở Văn lúc này cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng nữa.

Lên bờ rồi, nhìn đám cỏ lau mọc cao gần bằng nhau, hắn chỉ muốn khóc.

Không có thuyền, đoạn đường tiếp theo sẽ vô cùng gian nan.

Hoàng Hạo tuy không nói gì nhưng vẻ mặt cũng đầy lo lắng.

“Nhìn chiếc thuyền kia thì biết.” Sở Văn nhìn chằm chằm vào con thuyền của họ.

Khoảng mười giây sau, con thuyền đột nhiên biến mất ngay trước mắt mọi người!

Một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, chuyện gì thế này?

Ban ngày ban mặt mà gặp ma sao?

Tất cả mọi người đều không ngờ chuyện này lại xảy ra.

Chỉ trong 10 giây, con thuyền đã biến mất trước mắt bao nhiêu người.

Nếu lúc nãy họ không kịp nhảy lên, e là bây giờ cả người lẫn thuyền đều đã biến mất rồi!

“Cạm bẫy kinh khủng thật, thằng cha thiết kế cái bẫy này chắc chắn là đồ tuyệt tự!” Hoàng Hạo mồ hôi đầm đìa, mặc kệ đám cỏ dại, cứ thế ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt như vừa thoát chết trở về.

Chương 1121

“Thuyền biến mất thế nào vậy?” Sở Văn lo lắng hỏi.

“Ở đó có một cái bẫy.

Giữa dòng sông này bị người ta đào một cái hố lớn.

Nếu không phát hiện kịp, e là bây giờ chúng ta đã nằm trong cái hố đó rồi.” Hồng Tụ hiếm khi mở miệng, nhưng lần này đã giải thích rõ ràng.

Nghe xong, mặt Sở Văn đen như đít nồi.

Ai mà ngờ giữa dòng sông lại bị người ta đào một cái hố to như vậy.

Mọi người như vừa đi một vòng qua Quỷ Môn Quan, Hoàng Hạo chỉ muốn ôm lấy Tiểu Ca mà hôn mấy cái.

“May mà nghe lời Tiểu Ca, không thì giờ này tôi đã thành ma chết đuối rồi.” Sở Văn cũng một phen hú vía.

“Cẩn thận!” A Phúc đột nhiên hét lên, tay phải nhanh như chớp vồ lấy một con rắn hoa văn màu vàng nhạt.

Đầu rắn bị Hồng Tụ bóp chặt, đuôi nó quẫy điên cuồng hòng thoát ra.

Thấy thủ pháp bắt rắn của Hồng Tụ vô cùng điêu luyện, Sở Văn cũng không còn nghi ngờ gì.

Xem ra xung quanh bụi cỏ rậm rạp này còn có cả rắn độc.

Hồng Tụ vung tay, ném con rắn đi thật xa.

“Thứ này còn độc hơn cả rắn hổ mang, vừa rồi mà bị nó cắn trúng, e là tôi phải chặt đi một cánh tay.” Hồng Tụ nói.

Hoàng Hạo vừa ngồi xuống đã nhảy dựng lên như bị lửa đốt vào mông.

Đúng là không cho người ta sống yên mà!

"Bây giờ làm sao?" A Phúc từ đầu đến cuối không có ý kiến gì, lúc này chỉ đành tạm thời đi cùng mọi người.

Tình hình vật tư không mấy lạc quan, nhưng cũng có thể cầm cự được một thời gian nữa.

Sở Văn thực sự đau đầu.

Hắn nhìn quanh, chỉ thấy toàn những cây cổ thụ to đến hai người ôm không xuể.

Muốn chặt những cây này đã mất mấy ngày, nói gì đến việc làm thuyền, e là chờ đến lúc họ chết đói thuyền cũng chưa làm xong.

"Trước tiên cứ nhóm lửa đã, rồi tính tiếp!" A Phúc cũng không có cách nào hay hơn.

Thấy trời đã nhá nhem tối, họ quyết định nghỉ lại đây một đêm.

Chẳng mấy chốc, một đống lửa đã được nhóm lên, nhưng không khí vẫn nặng nề.

Mọi người đều đang cố nghĩ cách.

Bây giờ bị kẹt giữa sông, chẳng lẽ đoạn đường tiếp theo phải đi bộ sao?

Chuyện này gần như là không thể.

"Tiểu Ca, có thể cho tôi xem tấm bản đồ đó được không?" A Phúc rảnh rỗi không có việc gì làm, không nén được sự tò mò, liền quay sang hỏi Sở Văn.

"Bản đồ?" Trong mắt Sở Văn lóe lên một tia cảnh giác, nhưng rồi

lại ỉu xìu.

Bây giờ đến việc rời khỏi đây còn khó, giữ bí mật làm gì nữa.

Thấy Tiểu Ca cũng không phản đối, Sở Văn liền đưa tờ giấy ghi lại bản đồ cho A Phúc.

Trong giới này, tài liệu có được đều nên chia sẻ cho nhau, nhưng ai cũng sẽ giữ lại một phần cho riêng mình.

Tuy nhiên trong tình huống này, nếu không biết rõ về tấm bản đồ, con đường phía trước sẽ vô cùng nguy hiểm, nên A Phúc mới phải mở lời.

Dưới ánh lửa, A Phúc chăm chú nhìn tấm bản đồ, dùng một cành cây khô liên tục vạch vẽ lên trên.

Vẻ mặt chuyên nghiệp của cô khiến những người khác không dám làm phiền.

Hoàng Hạo ăn một miếng bánh quy nén, nhai được vài cái lại nhổ ra vì không hợp khẩu vị.

Anh ta định lấy túi ngủ ra đi ngủ, vừa quay đầu định chào Sở Văn thì thấy sắc mặt A Phúc đột nhiên biến đổi, trông có vẻ rất sợ hãi.

Chương 1122

“Tấm bản đồ này các người lấy ở đâu ra?” A Phúc gần như túm lấy cổ áo Sở Văn mà gầm lên.

Tiểu Ca biến sắc, tay đã định vươn tới bên hông.

“Xong rồi, xong hết rồi!” A Phúc tuyệt vọng ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt âm u, lúc thì nghiến răng nghiến lợi, lúc lại cúi đầu chán nản, khiến Sở Văn vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

“Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, mọi người cùng nhau bàn bạc.” Sở Văn thấy tâm trạng A Phúc có vẻ không ổn, liền lạnh lùng hỏi.

“Mọi người đã xem kỹ tấm bản đồ này chưa?” A Phúc im lặng một lúc lâu, cuối cùng cũng lên tiếng.

“Đương nhiên là xem rồi, nghiên cứu không dưới một trăm lần!” Hoàng Hạo kỳ quái đáp, chẳng lẽ trong bản đồ có bí mật gì sao?

A Phúc lắc đầu, nói xem bản đồ không phải xem như vậy.

Cô lấy một cành cây nhỏ đã cháy đen, nối các điểm trên tờ giấy lại, sau đó bảo Sở Văn nhìn kỹ lại lần nữa.

Sở Văn vừa nhìn, một hình ảnh được tạo thành từ các đường thẳng hiện ra rõ mồn một trước mắt.

Hắn cảm thấy cơ mặt mình co giật không kiểm soát.

Nhìn sang Hoàng Hạo và Tiểu Ca, sắc mặt họ cũng chẳng khá hơn là bao.

Trên hình vẽ, rõ ràng là một tấm bia mộ.

Tấm bản đồ này có hình dạng của một ngôi mộ!

“Mẹ kiếp, không thể nào?

Quái thật.” Hoàng Hạo lắp bắp.

“Tử Táng!” “Tử Táng?” Sở Văn hình như chưa bao giờ nghe đến cái tên này.

“Tôi cũng chỉ nghe sư phụ tôi nói qua.

Loại mộ táng này bây giờ rất hiếm gặp.

Bên trong ngôi mộ này, sát cơ trùng trùng, trừ khi dùng mạng người để lấp, nếu không thì đừng hòng lấy ra được bất cứ thứ gì.” “Chẳng lẽ ngôi mộ này là một ‘Tử Táng’?” Sở Văn căng thẳng hỏi.

Mọi người đều không ngờ lại rơi vào tình cảnh này.

A Phúc thở dài một tiếng.

Cô không ngờ lại dính vào chuyện này cùng với họ.

“Phải!

Trong ‘Tử Táng’ này, đâu đâu cũng là cạm bẫy chết người.

Nhưng vì loại mộ táng này quá thất đức, sẽ khiến con cháu đời sau gặp tai ương, nên rất hiếm khi xuất hiện.” Sở Văn và Tiểu Ca nghe mà như lọt vào sương mù, cảm giác như đang nghe tiểu thuyết huyền huyễn.

“Trước đó, tuy tôi có tò mò nhưng cũng biết quy củ trong nghề nên không hỏi.

Nhưng càng đi sâu, tôi càng thấy có gì đó không ổn.

Vốn tưởng các anh đều là dân chuyên nghiệp, nhưng xem ra không phải vậy.

Nếu không, chẳng lẽ ngay cả nơi này là đâu các người cũng không biết sao?

Thật không hiểu các người làm sao mà sống được đến giờ này!”

Giọng A Phúc run lên vì tức giận.

Cô không thể tin được những người này lại không hề có chút kiến thức cơ bản nào.

“Phải, tôi đã xem qua một số ghi chép về dãy núi Quỷ.

Người ta từng khai quật được vài hố chôn người tập thể ở đây, nhưng trong lịch sử không hề có ghi chép về chiến tranh.

Cho nên, những hài cốt đó chắc chắn là do người xưa để lại, rất có thể là những người xây dựng ngôi mộ này đã bị chôn sống toàn bộ sau khi hoàn thành.” A Phúc biết kiến thức của Sở Văn về phương diện này còn non, nên kiên nhẫn giải thích.

“Ừ ừ, rồi sao nữa.” “Sau đó, những người thợ xây lăng mộ biết mình khó thoát khỏi cái chết, nên trong lúc làm việc đã bí mật đào một đường hầm để trốn thoát.

Đến khi sắp hoàn công, họ sẽ lặng lẽ rời khỏi lăng mộ.

Chủ nhân ngôi mộ sợ bí mật bị tiết lộ, nên đã cho đặt vô số cơ quan trong phạm vi vài km xung quanh, thậm chí còn đầu độc cả dòng sông, mục đích là để giết sạch những người thợ đó!” A Phúc nói xong liền thở dài.

Chương 1123

Thảo nào suốt đường đi họ gặp phải toàn những thứ khó nhằn như vậy.

Bây giờ Sở Văn mới hiểu ra, sắc mặt hắn trắng bệch.

"Vậy, chúng ta đang ở trong phạm vi của 'Tử Táng'?" "Cứ nhìn những cơ quan đã cũ nát này thì biết!" A Phúc lạnh lùng nói.

Nghe đến đây, mọi người mới thực sự hiểu tại sao lúc nãy A Phúc lại suy sụp đến vậy.

Rơi vào một 'Tử Táng' thì chẳng khác nào đã chuẩn bị sẵn hậu sự.

"Thì ra là vậy, cho nên lúc nãy cô mới tức giận đến thế!" Sở Văn chợt hiểu ra.

"Nếu ngôi mộ này thật sự là của Quảng Xuyên Vương, vậy thì nó thuộc về thời Chiến Quốc.

Mộ cổ thời Chiến Quốc thường có đường đi lắt léo, mai phục tứ phía.

Rất nhiều thiết kế trong binh pháp đều được áp dụng vào bên trong lăng mộ, đặc biệt là mộ của vương tôn quý tộc." A Phúc nói.

Mọi người đều im lặng, chăm chú nghe A Phúc phân tích.

Mấy người họ đều là dân nghiệp dư, tốt nhất là cứ giao việc này cho A Phúc.

Tiểu Ca từ đầu đến cuối cũng không để tâm lắm, mục đích của y chỉ là vào đây xem xét.

Nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, giờ dù có oán trách nhau

cũng vô ích.

“Nhưng vạn biến không rời gốc rễ.

Nhìn long mạch này, nó cuốn trọn cả ngọn núi Ma Quỷ.

Binh pháp thời Chiến Quốc có nói đến ‘trung xu trận’, tức là nơi chủ soái chỉ huy chiến trường.

Nguyên lý cũng tương tự, nếu toàn bộ dãy núi Ma Quỷ đều là phạm vi lăng mộ, tôi sẽ chọn một điểm trung tâm để mở lối vào!” A Phúc chỉ vào con sông trên bản đồ, cũng chính là con sông mà họ đã đi thuyền qua, cẩn thận xem xét rồi nói tiếp.

“Nếu tôi đào ở điểm này, có khả năng sẽ đi thẳng vào mộ đạo.

Vào được chủ mộ thì chắc là không thể rồi, chủ mộ của Quảng Xuyên Vương không dễ tìm đâu.” Chủ nhân nghe xong một tràng phân tích như vậy cũng không hề ngắt lời.

Trước đây, ông ta hoàn toàn không biết A Phúc lại có bản lĩnh thế này, vẫn luôn cho rằng cô chỉ là một cô gái, có lẽ biết chút kiến thức về đạo mộ nhưng không thể nào hiểu rõ tường tận đến vậy.

Có những lúc, ngay cả bản thân ông ta cũng không hiểu rõ một số chuyện.

Mặc dù có thể hiểu A Phúc đang nói gì, nhưng về những vấn đề này, có lẽ những người khác thật sự không biết nhiều bằng cô.

Sở Văn lúc này cũng không thể không chen vào một câu.

Phân tích địa bàn và định vị của cô ấy, lúc trước khi tấm bản đồ còn ở trong tay hắn, hắn cũng không thể phân tích cặn kẽ các phương vị địa lý, nhìn ra được nhiều mánh khóe như vậy.

Dù trong lòng lúc đầu có chút không phục, dù sao cũng nghĩ cô ấy chỉ là một cô gái, nhưng xem ra bây giờ hắn đã sai thật rồi.

Vốn dĩ hắn cho rằng những thứ này cô không nên biết, nhưng giờ xem ra, những điều hắn biết mới thực sự quá ít.

"Tuy kiến thức về những thứ này của cậu không sâu, nhưng năm đó cậu cũng từng làm việc với đám trộm mộ lâu dài." Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng khiến Sở Văn và những người khác đều sững sờ.

Hơn nữa, trước nay y chưa từng phán xét bất kỳ ai, mà từ đầu đến cuối cũng chỉ nhìn chằm chằm vào Hồng Tụ.

Sở Văn vốn nghĩ Tiểu Ca sẽ không giống hắn, không xem thường hai cô gái nhỏ.

Khi y mở miệng nói những lời này, sắc mặt Sở Văn đột nhiên biến đổi, vì bất kể thế nào, những lời Tiểu Ca vừa nói ra nghe có vẻ rất miệt thị, thật sự có chút khó nghe.

Hắn cũng có chút lo lắng, dù sao thì A Phúc vừa mới thể hiện tài năng của mình.

Thực ra, cô không hề khiến người khác coi thường, thậm chí trước đó hắn cũng chưa từng cảm thấy nơi này có gì bất ổn.

Chỉ đến khi nhìn vào bản đồ địa hình, hắn mới biết rốt cuộc là chuyện gì, vì vậy mới giải thích với cô như vậy, ai ngờ Tiểu Ca lại nói thế.

"Đào mộ tổ tiên người ta, bảo vệ di vật của tiền nhân, giữ lại những thứ quý giá cho đất nước, không để cho bọn ngoại quốc hưởng lợi!" Sở Văn men theo xương đùi xuống đến xương bàn chân, gõ cẩn thận một lượt, mắt hơi nheo lại, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Mặc dù những người khác cũng đang quan sát, nhưng đối với việc trực tiếp ra tay như thế này, người bình thường sẽ không dễ dàng làm, trừ phi nắm chắc đến 80%.

Trong tình huống này, sự hiểu biết về những thứ này phải đủ cẩn

thận mới dám ra tay.

Sở Văn có thể xem là một người chuyên nghiệp trong lĩnh vực này, nên mỗi khi gặp loại quan tài gỗ này, hắn đều xem xét rất kỹ lưỡng.

Chương 1124

Chuyện như thế này hắn đã làm không phải lần đầu, nên cũng không đặc biệt sợ hãi.

Còn những việc khác thì tạm thời giao cho A Phúc xử lý.

Hoàng Hạo và Tiểu Ca dường như có vẻ mệt mỏi sau chặng đường dài, điều này cũng có thể hiểu được.

So với việc kéo dài thời gian mà không biết chuyện gì đang xảy ra, thực ra ai cũng đã mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần, chỉ là không nói ra mà thôi.

Nhưng A Phúc vẫn luôn đi theo bên cạnh Sở Văn.

Dù không động vào quan tài, nhưng nhìn phương pháp đặt đồ tùy táng bên trong có vẻ cũng có chút đặc biệt.

Sở Văn cũng tò mò nhìn A Phúc, thủ pháp này chính là "Thính tự quyết" thường thấy nhất trong giới đạo mộ.

Một số quan lại quyền quý thích đặt những món đồ quý giá vào trong cơ thể mình.

Trong giới vương tôn quý tộc thậm chí còn lưu truyền rằng sau khi chết, người ta đặt hàn ngọc vào trong đầu, sau đó dùng nước sắt nóng chảy bịt kín lại, thi thể có thể vĩnh viễn không mục nát.

Thủ pháp gõ này chính là do dân đạo mộ phát minh ra để phân biệt xem trong xương cốt thi thể có cất giấu thứ gì không.

Vì vậy, trước đây Sở Văn đã khá quen thuộc với những thứ này.

Nhưng những kỹ năng mà A Phúc thể hiện thực sự khiến mọi người có chút bất ngờ.

Hồng Tụ đi bên cạnh trông có vẻ lợi hại nhưng lại không dễ dàng ra tay, thậm chí có thể nói là rất ít ăn uống, chẳng khác gì tiểu tiên nữ sống bằng không khí.

Hắn không tin điều đó, chỉ cảm thấy trong lòng có chút kỳ quặc, nhưng không nói ra.

"Hửm?" A Phúc khẽ kêu lên một tiếng kinh ngạc, cô lật bộ xương qua lại, sau khi xác nhận bên trong không có cơ quan cạm bẫy, tay chân cũng không còn cẩn trọng như trước.

"Thấy gì không?" Vẻ mặt Sở Văn có chút kích động, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Sắc mặt A Phúc lộ ra vẻ vô cùng kỳ quái, bộ xương không biết từ lúc nào đã bị lật ngửa, lúc này cô đang chỉ vào vị trí xương chậu.

A Phúc khi nhìn những thứ này thì không hề né tránh, thậm chí cô còn có nghiên cứu về những thi thể này.

Hơn nữa, bản thân cô cũng hiểu rõ, ở nơi này, bất kể là nam hay nữ, làm gì có nhiều cơ hội để e dè.

Nếu thật sự có, chẳng lẽ lại không đặt công việc lên hàng đầu sao?

Thực ra trong lòng cô đã có tính toán từ lâu, chỉ là chưa nói ra mà thôi.

Khi A Phúc phát hiện ra điểm bất thường này, cả hai người đều có vẻ mặt hơi kỳ quặc.

Hoàng Hạo cẩn thận hỏi: "Chỗ đó không phải là… hậu môn sao?

Chẳng lẽ cậu có hứng thú với cái này à?" Sở Văn ho khan vài tiếng, dường như bị câu nói của Hoàng Hạo làm cho sặc.

"Cút, đang hỏi chuyện nghiêm túc đây!" Sở Văn lập tức đỏ mặt, nhưng nhìn bộ dạng của A Phúc, dường như cô không hề xấu hổ hay

nghĩ bậy, trong lòng hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, thầm mắng gã bạn thân đầu óc đen tối này.

Chẳng trách bình thường hắn trông có vẻ bỉ ổi, nhưng cũng là chuyện bình thường thôi, vì vừa rồi hắn thấy chỗ đó quả thực có điểm khác lạ nên mới hỏi A Phúc, chứ không phải cố ý trêu chọc người ta.

Hơn nữa, người ta là một cô gái ngoan hiền, đi trêu chọc người ta chẳng phải là bị bệnh sao?

"Hửm?

Một miếng sắt, sao trong xương cốt lại có miếng sắt nhỉ?" A Phúc kinh ngạc nói.

Miếng sắt và xương chậu khớp với nhau không một kẽ hở, phẳng phất như bị người ta đổ nước sắt nóng chảy vào.

"Xem lại tai, mắt, mũi, bảy huyệt khiếu đi," Sở Văn nhẹ nhàng nói, nhưng trong giọng nói có một niềm vui khó kìm nén.

Trước đó, hắn thực ra không dám chắc chắn, nhưng khi thấy A Phúc cũng có vẻ kinh ngạc, hắn mới dám từ từ hướng đến phương diện đó.

Trước đây, do hắn cũng đã đưa ra một số quyết định sai lầm, nhưng ngược lại, những người này cũng không đặc biệt quan tâm.

Tuy nhiên, hắn không dám để Hoàng Hạo tham gia vào nữa.

Thế nên hắn trực tiếp hỏi A Phúc, dù sao cô cũng là dân chuyên trong giới đạo mộ.

Nếu ngay cả cô cũng thấy có gì đó không ổn, vậy chắc chắn là hắn đã nhìn nhầm.

Nhưng khi thấy vẻ mặt của cả hai người dường như thống nhất,

chẳng lẽ hai người họ đã thông đồng với nhau?

Chương 1125

"Mấy chỗ này đều có những miếng sắt đó, chẳng lẽ bộ xương này là Thiết thi?" Giọng A Phúc cũng bắt đầu có chút run rẩy.

Ghi chép về Thiết thi bắt đầu từ sau Lãng triều.

Các đạo sĩ thời đó cho rằng, chỉ cần bịt kín bảy huyệt khiếu của con người, linh hồn của người đó sẽ không thể đầu thai chuyển thế, phải phục dịch cho đế hoàng cả đời.

Cách làm này sau đó được lưu truyền rộng rãi, một số người bị chôn theo vương tôn quý tộc đều bị các thợ thủ công dùng nước sắt nóng đỏ đổ vào huyệt khiếu trước khi chết, khiến họ chết một cách đau đớn, sau đó phải phục dịch chủ nhân đời đời kiếp kiếp trong lăng mộ.

Thực ra, đây đều là những ràng buộc dưới chế độ phong kiến.

Hơn nữa, những chuyện này tuy ở thời cổ đại là bình thường, nhưng ở thời hiện đại, không ai có thể chấp nhận được cách làm tàn nhẫn như vậy.

So sánh ra, tâm địa của những người cổ đại quả thật quá độc ác.

"Dùng nước sắt bịt kín thất khiếu của một người, chẳng khác nào làm người ta chết một cách từ từ, lại còn lập ra lời nguyền độc ác như vậy, thật khiến người ta khó mà chấp nhận.

Xem ra người cổ đại đúng là chẳng có ai tốt đẹp gì, đặc biệt là đám quan lại quý tộc, chết rồi cũng không để người khác được sống, phải bắt đi chôn cùng!" Hoàng Hạo nói rồi nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

Mặc dù hắn không có hứng thú lắm với thi thể này, nhưng nhìn

tình hình thì chắc hẳn bên trong có không ít đồ tốt.

Tuy nhiên, bây giờ hắn không còn tham tiền như trước nữa, chỉ là vẫn có thể khống chế được bản tính của mình.

Vừa nghe thấy cách chết tàn khốc như vậy, trong lòng hắn cũng không thể chấp nhận được.

"Nơi này quả nhiên là một khu mộ táng, một ngôi mộ Hán!

Hắn là nơi được chỉ rồi," Sở Văn có chút kích động nói.

Lúc này, cuối cùng cũng xác nhận được vị trí lăng mộ, cả mấy người đều lộ vẻ phấn khởi.

"Sao vậy?

Chẳng có chút biểu cảm kinh ngạc nào cả," Sở Văn hỏi, tâm trạng của Tiểu Ca hôm nay có chút kỳ lạ, so với thường ngày yên tĩnh hơn rất nhiều.

Có lẽ đã mệt mỏi cả ngày, bây giờ ngay cả tâm trạng đấu võ mồm với hắn cũng không có.

"Không có gì, tôi đang suy nghĩ một số chuyện, lối vào của khu mộ này rốt cuộc ở đâu," Tiểu Ca đáp.

Suốt chặng đường y không hề nói gì, nhưng ngược lại, đối với những chuyện như thế này, dường như từ đầu y đã biết rõ.

Nhưng trong tình huống này, ai cũng hiểu rõ một điều, đó là họ đã tìm được vị trí huyệt mộ, chỉ là lối vào vẫn chưa rõ.

Nhưng điều đó cũng đủ để chứng minh rằng lối đi mà A Phúc chỉ trước đó, tuy có thể có chút sai lệch, nhưng ít ra họ cũng đã tìm đúng đường.

"Ừm, quả là một công trình lớn, bên trong cái hang chuột sát thủ này lại giấu một thứ như vậy.

Nơi này, dù có một đội quân vài nghìn người cũng không dám tùy tiện tiến vào.

Đám chuột kia, không biết có phải được nuôi dưỡng từ thời đó không nữa." Sở Văn nhìn bầy chuột sát thủ đen kịt như thủy triều, da đầu không khỏi tê dại.

"Rất có khả năng.

Nếu vận may của chúng ta kém một chút nữa, e rằng không một ai chạy thoát được.

Một người khỏe mạnh mà rơi vào ổ chuột đó, trong nháy mắt là biến mất!" Hoàng Hạo gật đầu đồng tình sâu sắc.

Lúc này, mọi người đều cảm thấy may mắn vì còn sống.

Hơn nữa, ai mà ngờ được đào một cái hang lại đào trúng ổ chuột chứ.

Đám chuột đó có lẽ đã lớn lên bằng cách ăn xác người.

Một khi ngửi thấy mùi máu tanh, chúng sẽ trở nên cực kỳ hung hãn.

Trước đây họ không để ý, nhưng bây giờ không thể không để ý được nữa.

Nhìn đám chuột sát thủ ra vào trong những bộ xương, họ không khỏi lau mồ hôi vì sợ hãi.

"Đừng vội, dù sao ở đây cũng chỉ có một con đường.

Chúng ta cứ men theo đường này quay lại, chú ý xem xung quanh có ký hiệu nào không," Tiểu Ca nói.

Tuy Tiểu Ca không có ý kiến gì đặc biệt về những thi thể này, nhưng y lại cực kỳ am hiểu về bát quái trong mộ huyệt.

Chương 1126

Vì vậy, mỗi lần tiến vào, y đều quan sát tình hình xung quanh trước.

Cả nhóm cũng thường chia nhau hành động, chỉ khi có phát hiện mới lạ mới gọi mọi người tập trung lại.

Dù sao trong mộ huyệt cũng không có thời gian để họ nghiên cứu kỹ lưỡng, nên chỉ có thể dựa vào trí nhớ và khả năng lưu trữ của bộ não để ghi nhớ nhiều thứ nhất có thể.

"Ừm, tôi cuối cùng cũng hiểu tại sao bao nhiêu năm qua không ai tìm ra nơi này.

Quỷ mới biết bên dưới hang chuột sát thủ lại giấu một ngôi mộ lớn!" Sở Văn vừa đi vừa nói.

Nghĩ lại hành trình vừa rồi, hắn không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Nếu phải làm lại một lần nữa, e rằng hắn cũng không thể tìm ra nơi này.

Không chỉ không tìm ra, mà có lẽ còn không vào nổi cửa hang.

Nếu chỉ dựa vào sức một người, đừng nói là hang chuột, chỉ cần nhìn thấy đám chuột đó, chạy chậm một chút thôi là sẽ bị chúng ăn sống nuốt tươi, trở thành một phần của đống xương cốt kia.

Thực ra, có lẽ bao nhiêu năm qua không phải không ai tìm thấy hang động, mà là họ không thể vượt qua được cửa ải đầu tiên.

Hơn nữa, không ai biết đám chuột đó bình thường ăn gì, chỉ nhớ rằng trong mộ huyệt đó có những thi thể và xương cốt.

Thậm chí còn có xương của lợn, bò, cừu, dê, có vẻ như từng có người nuôi dưỡng chúng, nhưng bây giờ chúng đã thành cái dạng gì thì không ai rõ.

"Tách!" Đúng lúc này, trước mắt đột nhiên tối sầm, chiếc đèn pin siêu sáng trong tay hắn đã hết pin.

Lòng Sở Văn chùng xuống, vào hang động mà lại quên mất chuyện này.

Chiếc đèn pin dùng được bốn, năm ngày, tổng cộng khoảng mười lăm tiếng.

Ở trong núi, không có chỗ sạc điện, nó có thể trụ được đến bây giờ đã là một kỳ tích rồi.

Thực ra, họ đã vào đây một thời gian dài, lại mấy lần đổi chỗ, trải qua bao nhiêu chuyện, không có thời gian ra ngoài để sắp xếp lại trang bị.

Họ có thể trụ được đến bây giờ là nhờ vào một số trang bị tinh vi mà A Phúc và Hồng Tụ mang theo.

Nhưng chiếc đèn pin siêu sáng này đột nhiên hết pin cũng gây ra sự bất tiện cực kỳ lớn.

"Cái này có pin dự phòng không?" Sở Văn hỏi.

"Không có.

Vốn tưởng một hai ngày là xong việc.

Lúc đó tôi hỏi, cậu còn nhấn mạnh với tôi là không cần mang theo," Hoàng Hạo bực bội đáp.

Vốn dĩ, họ chỉ định vào ngôi mộ đó xem có thứ gì, không ngờ lại gặp phải tình hình này.

Đối với hắn, mọi chuyện giống như một giấc mơ, một giấc mơ

quá kích thích.

Những gì họ trải qua trên đường đi, e rằng người khác cả đời cũng không gặp được.

Nhưng với những người làm công việc này, dường như đã thành quen, chỉ là dạo gần đây vận may không được tốt cho lắm.

Nhưng ở trong những ngôi mộ lớn thì đây là chuyện bình thường, không giống như những ngôi mộ nhỏ lẻ không có đồ tùy táng.

Chỉ có những ngôi mộ lớn như thế này, khi lấy đồ ra mới có giá trị khảo cổ.

Nhưng những thứ này đối với họ, dường như chỉ là chút rau dắt kẽ răng, không đủ nhét kẽ răng.

Loay hoay một hồi, Sở Văn cuối cùng cũng mò ra được một chiếc đèn pin cầm tay, ánh sáng yếu ớt chỉ soi sáng được một chút xung quanh.

Lúc này mới bớt căng thẳng, trong cái hang động quỷ dị này, không có một chút ánh sáng nào là điều đáng sợ nhất.

Dù sao, thứ khiến con người hoảng sợ nhất không phải là khó khăn đối mặt, mà là sự không biết trong bóng tối.

Không biết phía trước sẽ phải đối mặt với điều gì, cảm giác sợ hãi từ sự vô tri này, cộng thêm cảm giác không nhìn thấy ánh sáng, thực sự khiến người ta vô cùng khó chịu.

May mà nhanh chóng bật được đèn pin, tuy có chút âm u lạnh lẽo, nhưng vẫn tốt hơn là một mảnh tối đen.

“Pin của đèn pin cũng phải tiết kiệm, không khí ở đây không hề vẩn đục, không khí ở đây rất tốt!” Sở Văn nghe thấy sau lưng dường như có người đang thì thầm, lẩm bẩm một mình, vội vàng quay đầu

lại thì giật mình một cái.

Sắc mặt Hoàng Hạo lúc này có chút tái nhợt, dường như muốn nói gì đó rồi lại nghẹn lại.

Chương 1127

Sở Văn cảm thấy tò mò, thuận theo hướng Hoàng Hạo chỉ quay đầu lại, lúc này một bức tường đá màu xám trắng đang tĩnh lặng đứng sừng sững ở đó, còn lối đi họ vừa vào đã sớm biến mất không thấy tăm hơi!

"Vãi, tình hình gì thế này?

Nhìn kìa, cái lối đi chúng ta vừa vào hình như biến mất rồi.

Hơn nữa, trong tình huống này, tôi cứ có cảm giác bức tường đá đó đang đẩy về phía trước.

Không biết có phải do mắt tôi có vấn đề hay đã kích hoạt cơ quan nào rồi không!" Trên bức tường đá đó khắc đầy những hoa văn phức tạp, những hình khắc ăn thịt người trước đó lại càng hiện rõ hơn.

Loại điêu khắc này khiến người ta nhìn vào cảm thấy vô cùng ghê tởm, thậm chí bây giờ còn cảm thấy có gì đó kỳ quái, nhưng nhất thời lại không nói ra được, cảm giác rất khó chịu, không biết nên làm gì.

"Ở đây quả nhiên có cơ quan, mọi người cẩn thận, đừng động đậy lung tung!" A Phúc bình tĩnh nói.

"Bức tường đó hình như đang di chuyển!" Hoàng Hạo kinh hãi hét lên.

Mấy người ban đầu đều đang chăm chú nhìn những hình khắc trên tường đá, đến khi hoàn hồn lại thì phát hiện bức tường dường như đã đến gần hơn rất nhiều.

Lúc đầu nghe Sở Văn nói vậy, họ đều không để tâm, làm gì có chuyện tường di chuyển được chứ.

Vừa rồi họ cũng rất cẩn thận, không hề chạm vào cơ quan nào!

Nhưng bây giờ xem ra sự thật không phải vậy.

Nếu không nhìn lầm, bức tường đó đang đẩy về phía trước, càng lúc càng gần, tốc độ dường như… Sắc mặt Tiểu Ca lập tức đại biến, hang đá này hoàn toàn bị bịt kín.

Nếu bức tường đá ép tới, vậy thì họ chỉ có một kết cục là bị ép thành bánh thịt.

Tiểu Ca dùng sức đẩy thử bức tường đá, nhưng phát hiện nó không hề nhúc nhích.

Y dùng xẻng công binh gập lại chém mấy nhát, cũng đành thất vọng phát hiện, bức tường đá dường như đã được tưới nước sắt, cứng rắn vô cùng.

"Mẹ nó, hóa ra bức tường đá này đã được người ta tưới nước sắt lên.

Lẽ ra ngay từ đầu tôi đã phải đoán ra, có lẽ nếu có người dọn dẹp đám chuột đó, có khả năng sẽ tìm đến đây.

Nhưng nếu bức tường này cứ tiếp tục đẩy tới với tốc độ này, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bị nghiền thành tương thịt!" Sở Văn nghe Tiểu Ca nói vậy, trong lòng đột nhiên chùng xuống.

Dù sao trước đây hắn chưa bao giờ nghe Tiểu Ca có vẻ quan tâm đến chuyện gì, nhưng trong tình huống này, làm sao có thể hoàn toàn không quan tâm được chứ?

Nếu có đủ thời gian thì có thể đào ra được.

"Ôi trời, tảng đá này cứng quá đi mất, mau lên!

Tam Nhi, xem có giúp một tay phá nó ra được không!" Hoàng Hạo lúc này cũng sốt ruột, nhìn tảng đá khổng lồ đang từ từ ép về phía mình, nỗi sợ hãi này không thể diễn tả bằng lời.

Bọn họ không thể nào giống như một khối được, nếu cứ ép tới, chẳng lẽ mọi người đều muốn bị ép thành bánh thịt sao?

Ai mà rảnh rỗi đi làm chuyện đó.

Nhưng trong tình huống này, dường như không còn cách nào khác.

Nếu muốn đào ra ngoài, rõ ràng không đủ thời gian, mà bức tường lại được tưới nước sắt, quả thực là tường đồng vách sắt.

"Không kịp đâu, vách đá này là đá đặc, dày ít nhất cũng phải bốn năm mét, muốn đào ra cũng phải mất một ngày," Hoàng Hạo có chút chán nản lắc đầu, dường như có chút tuyệt vọng.

Tốc độ của vách đá rất nhanh, chỉ một hai phút đã tiến được một đoạn dài.

Cứ theo tốc độ này, không đến năm phút, vách đá sẽ ép nát mọi thứ trong hang đá.

Sở Văn nhìn một tảng đá to bằng quả bóng đá bị khảm sâu dưới đất bị vách đá nghiền nát trực tiếp, lực lượng khổng lồ đó khiến Sở Văn có chút rùng mình.

Nhưng dù thế nào cũng không thể trơ mắt nhìn bức tường này ép chết mình được.

Vì vậy, lúc này hắn chỉ có thể chạy đi tìm cách.

Tự nhiên là không thể chống lại bức tường đá này, thay vì thế, không bằng tìm cách nhanh chóng đào một cái hố, như vậy cũng có thể tạm thời né tránh một chút, nếu không e rằng chỉ có thể đối đầu trực diện với bức tường này, đơn giản là lấy trứng chọi đá.

"Mau giúp một tay, tôi đào trước một chỗ để trốn đã, né được cái thứ này cũng tốt, tôi không muốn bị ép thành bánh thịt đâu!" Sở Văn gấp đến sắp khóc.

“Vô dụng thôi, trốn được nhất thời, lúc đó không khí bên trong chỉ đủ thở vài hơi, cuối cùng không phải cũng chết ngạt sao…” A Phúc dường như có chút không cam lòng, cô nhìn quanh bốn phía, như đang tìm lối ra.

Từ đầu đến giờ, A Phúc dường như không hề hoảng sợ, thậm chí còn có cảm giác cô vẫn luôn tìm kiếm thứ gì đó.

Chương 1128

Tuy Sở Văn không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng Tiểu Ca dường như cũng đang đi vòng quanh quan sát.

Nhưng trong lòng Hoàng Hạo lúc này lại vô cùng sợ hãi, dù sao không ai muốn chết ở đây.

Nhưng thấy hai người kia vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì, làm sao hắn có thể bình tĩnh được chứ.

"Những nơi như thế này, thường sẽ có một con đường sống.

Nếu là cục diện thập tử vô sinh, vậy thì người bố trí cơ quan năm đó cũng không thể ra ngoài được.

Tôi không tin có người có thể xem nhẹ sinh tử!" A Phúc nói, vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

Người phụ nữ này quả thực không tầm thường.

Trước đó, cô đã mấy lần cứu họ, thậm chí còn có thể nhìn ra những điểm yếu trên bản đồ, và còn thể hiện tài năng đạo mộ, rõ ràng là một người chuyên nghiệp.

Trước đây, Sở Văn tuy có chú ý đến tình hình, nhưng không hiểu rõ lắm.

Mặc dù hắn không hiểu rõ tài năng của A Phúc, nhưng đối với những chuyện như thế này, dường như cô đã biết rõ từ lâu.

Không ai hiểu được rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Tiểu Ca gầm lên: "Tất cả mau tìm đi, ở đây tuyệt đối có đường sống!" Nghe thấy Tiểu Ca đột nhiên gầm lên, Sở Văn mới chợt hiểu ra.

Chẳng trách A Phúc từ đầu đến giờ không giúp hắn đào cái hố mà hắn cho là cứu mạng, mà chỉ lẳng lặng tìm kiếm.

Hơn nữa, mặc dù hắn không hiểu rõ toàn bộ mộ huyệt, nhưng kiến thức trong đầu và dáng vẻ không sợ hãi khi đối mặt với nguy hiểm của cô đã khiến Sở Văn chú ý.

Trước đây hắn không hề nghĩ tới, hóa ra A Phúc trong lòng đã biết rõ mình nên làm gì, không hề hoảng loạn như hắn.

Trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, dù sao mình cũng là một thằng đàn ông.

Nếu ở nơi này mà để một người phụ nữ vượt mặt, hắn cũng cảm thấy thật mất mặt.

Mặc dù hắn không am hiểu sâu về các cơ quan này, nhưng hắn biết an ủi người khác, lúc này cũng quả quyết rằng ở đây nhất định có một con đường sống.

Sở Văn lần đầu tiên cảm thấy mắt mình không đủ dùng, hắn nhìn khắp thạch thất nhưng không thu hoạch được gì.

Nơi này ngoài đất đá ra thì trống không, không có bất kỳ nơi nào có thể ẩn giấu cơ quan.

Hoàng Hạo thì cầm xẻng gập đi gõ khắp nơi, tìm xem có chỗ nào rỗng không.

Nhanh chóng, bức tường đá chỉ còn cách mọi người chưa đầy hai mét.

Ở khoảng cách này, nếu tâm lý yếu một chút thì đã sụp đổ từ lâu.

Nhưng họ vẫn đang kiên trì, dù sao không ai tin rằng ở đây không có một chút cơ quan nào, không có một con đường sống nào được để lại.

Mặc dù trước đó mọi người có thể hiểu được, nhưng trong tình huống này, thậm chí cảm thấy hơi thở của mình cũng bị dội lại.

Chỉ cảm thấy một trận tức ngực, dường như không khí thở ra đập vào bức tường đá rồi lại dội ngược lại, một nỗi sợ hãi không thể kiềm chế lan khắp toàn thân.

Cả người gần như lạnh toát, khi đối mặt với cái chết không thể chống cự này, nỗi sợ hãi đó tuyệt đối không thể đè nén được.

Lúc này, trên mặt mấy người Trần Qua đều lộ ra vẻ thảm nhiên, dường như cũng đã tuyệt vọng.

Trong thời gian ngắn, bức tường đá đã áp sát chưa đầy một mét!

Nghĩ đến việc đầu và cơ thể mình sắp bị bức tường đá ép nát, nghiền thành bánh thịt, óc văng tung tóe, Sở Văn cảm thấy một sự không cam lòng mãnh liệt.

"Chẳng lẽ mấy người chúng ta thật sự phải chết ở đây sao?" Sở Văn nhìn Hoàng Hạo, dường như có thể thấy được sự tuyệt vọng trong ánh mắt của gã.

Nhưng gã này vẫn không hề từ bỏ, chỉ là nhìn bộ dạng cúi đầu ủ rũ đó, thực ra cũng không còn hy vọng gì nữa.

Nếu không tìm được bất kỳ sinh cơ nào, có lẽ chỉ cần chưa đầy một khắc, tất cả bọn họ sẽ bị nghiền thành thịt vụn.

"Bên dưới hình như có một lối ra, không biết là gì?" Tiểu Ca lo lắng nói, vẻ mặt tràn đầy niềm vui khôn xiết.

Dù sao trong tình huống này, họ không biết bên dưới rốt cuộc có gì, thậm chí bây giờ cũng chỉ có thể lo cho nguy cơ trước mắt đã rồi tính sau.

Dù sao nếu bức tường đá cứ đẩy tới thì cũng không cần phải lo

nghĩ đến những chuyện khác nữa.

“Nhanh lên, tôi đi ném cả ba lô xuống,” Hoàng Hạo nói.

Chương 1129

Sở Văn sốt ruột giậm chân một cái, rồi nhảy xuống.

Bây giờ mà còn từ chối thì chỉ lãng phí thời gian.

Thời gian không chờ đợi ai, trong tình huống này nếu cứ lề mề không tranh thủ nhảy xuống, đợi bức tường đá đẩy tới, ai cũng không cần xuống nữa, cứ ở lại đây mà chịu chết hết là xong.

Tiểu Ca đẩy Hoàng Hạo một cái, thuận tay cầm lấy ba lô chuẩn bị ném xuống.

Lúc này, bức tường đá gần như đã áp sát vào người Tiểu Ca, dường như có thể cảm nhận được khí lạnh từ bức tường, khiến da gà trên người y nổi lên hết.

May mà trong khoảng thời gian này đã trải qua nhiều phen kinh hãi, Sở Văn lúc này tuy có chút hoảng loạn, nhưng may mà chưa mất bình tĩnh, hắn biết nếu không có công cụ, e rằng sau này cũng chỉ có một con đường chết.

Trong tình huống này, người trong đây vốn đã ít, chỉ có năm người.

Nếu lại xảy ra vấn đề, vậy thì chỉ còn hai người là Sở Văn và Hoàng Hạo.

Đối với hai anh em họ, e rằng không nhất định sẽ ở cùng nhau, lúc đó gặp phải chuyện gì cũng không thể đảm bảo được.

"…Nhanh!

Nhanh, giúp một tay!!

Mau lên!!!" Sở Văn thấy tình hình như vậy cũng không nói gì, hắn

vừa nghe thấy lời Tiểu Ca, nên đối với chuyện này, ba người họ có thể hợp tác với hai cô gái nhỏ là hoàn toàn dựa vào việc có thể tiếp tục hợp tác một cách yên ổn hay không.

Dù sao nếu hai cô gái kia định ra tay với Tiểu Ca, hắn và Hoàng Hạo tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Mặc dù Sở Văn không hiểu rõ quy củ ở đây, nhưng trước đây hắn cũng chỉ đọc nhiều sách, thực tế không có ghi chép về quy củ của các môn phái.

Hơn nữa, hắn không muốn bạn bè của mình xảy ra chuyện gì, ba người cùng xuống, tự nhiên cũng phải cùng nhau đi ra, trong lòng hắn hiểu rất rõ điều này.

Đối với Hoàng Hạo, tuy có lúc trông có vẻ không đáng tin cậy, nhưng Tiểu Ca cũng không hiểu rõ lai lịch của y.

Nhưng dù thế nào cũng không thể thay đổi được việc y đã giúp đỡ họ nhiều lần trong hầm mộ.

Vì vậy, bất kể là anh em hay bạn bè, họ cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ ai.

"Trước tiên hãy chôn cất nữ thi này đã, tôi đoán nữ thi này cũng là một thê thiếp quan trọng của Quảng Xuyên Vương năm đó, đặt ở đây để trấn thủ.

Cậu to con giúp một tay, cho tôi mượn cái xẻng gập kia dùng một chút," Sở Văn nói.

Hắn thấy Tiểu Ca cũng có ý đó, nếu không thì y đã không lôi nữ thi này từ dưới nước lên.

Đối với chuyện này, tuy hắn chưa từng làm, nhưng Tiểu Ca đã ra hiệu bảo hắn làm như vậy, tự nhiên hắn cũng sẽ không từ chối.

Vốn tưởng A Phúc sẽ không ra tay, dù sao hai cô cũng là con gái, nhưng không ngờ cô dường như không hề kiêng kỵ những chuyện này.

Ngược lại, Hồng Tụ sức lực cực lớn, nhanh chóng đào được một cái hố vừa vặn cho nữ thi.

A Phúc nhẹ nhàng đặt nữ thi vào trong hố.

Một điều thần kỳ xảy ra, một âm thanh không rõ từ đâu vang lên, giống như tiếng tụng kinh của lão tăng lại giống như tiếng muỗi kêu, vô cùng ồn ào.

"Đang niệm 《Siêu độ kinh》, để cô ấy mau chóng đầu thai, nếu không sống thêm vài nghìn năm nữa biến thành 'bạt', vậy thì thật sự là tai họa cho nhân gian rồi!" A Phúc vẻ mặt thành kính.

Sở Văn nghe A Phúc nói vậy thì ngẩn người, một cô gái nhỏ lại học những chuyện của hòa thượng.

Siêu độ cho người chết không phải là việc của hòa thượng và đạo sĩ sao?

Chứ đâu phải của Mạc kim giáo úy.

"Đó không phải là chuyện trong thần thoại sao, có thật à?" Hoàng Hạo kinh ngạc hỏi.

"Mau đi thôi!" Lúc này sắc mặt A Phúc có chút lo lắng, dường như sắp có chuyện gì xảy ra.

Nhìn vẻ mặt cô, ngay cả Triệu Tam cũng căng thẳng.

Từ việc Tiểu Ca dễ dàng giải quyết nữ thi kia, có thể thấy y có đạo hạnh không thấp, lời y nói ra tự nhiên có lý của nó.

Cả đoàn người lập tức lên thuyền, chỉ là vẻ mặt Hồng Tụ căng thẳng hơn rất nhiều.

Nhìn bộ dạng thản nhiên như không của Tiểu Ca, thân thể đang căng cứng của Sở Văn cũng lặng lẽ thả lỏng.

Hắn thầm nghĩ: Tình hình gì thế này?

Chương 1130

Vừa rồi không phải còn cười sao?

Bây giờ trông có vẻ lợi hại như vậy, xem ra mấy cô nhóc này thật không dễ chọc.

Nếu đã vậy, thì phải làm rõ mọi chuyện mới được, cô bé Hồng Tụ này trông rất lợi hại.

Miệng hồ lô cực kỳ chật hẹp, chiều rộng chỉ vừa đủ cho thuyền đi sát qua.

Hoàng Hạo làm những việc tinh tế này không được, loay hoay nửa ngày mà đầu thuyền cứ va vào miệng hồ lô, chết sống cũng không vào được.

"Mau giúp một tay, thuyền của tôi mãi không vào được, cũng không biết là chuyện gì nữa!" Hoàng Hạo tức giận nói.

Cuối cùng Sở Văn phải giúp một tay, chèo thuyền qua.

"Vừa rồi sao lại vội đi như vậy?" A Phúc nhìn Sở Văn, dường như có chút khó hiểu.

Hơn nữa, không phải đã chôn cất nữ thi kia, thậm chí còn niệm kinh siêu độ rồi sao, bây giờ lại càng vội đi, chẳng lẽ hôm nay không vào được, thậm chí phải quay về đường cũ.

Nghĩ đến đây, Sở Văn trong lòng có chút không cam tâm, nhưng cẩn thận nhìn lại, Tiểu Ca cũng không hề mở miệng nói gì.

Dù sao, hắn cũng sẽ không một mình đi vào, hắn đâu phải kẻ ngốc, so với tiền tài hay tính mạng, hắn đương nhiên tin vào mạng sống hơn.

“Chẳng lẽ anh không biết, đừng nói với tôi ngay cả đạo lý này cũng không biết, vậy thì thật khiến tôi có chút kinh ngạc đấy.

Loại thạch táng này là phương pháp bảo vệ lăng mộ được ưa chuộng nhất vào cuối thời Chiến Quốc.

Ước tính vài phút nữa, tảng đá trên miệng hồ lô sẽ bịt kín lối ra.

Tôi vừa sờ rồi, ở đó có một cơ quan, hẳn là nối với tảng đá phía trên, nếu không tôi cũng không vội như vậy.” Một câu nói của A Phúc khiến hắn có chút xấu hổ, sự thật đúng là như vậy.

Dù sao ba người họ cũng là đàn ông, nhưng Tiểu Ca vừa rồi không hề mở miệng, ngược lại Hoàng Hạo và Sở Văn lại bị một cô gái nhỏ dạy dỗ, thậm chí còn cảm thấy có chút buồn cười.

Dù sao theo lẽ thường, họ nên biết nhiều hơn, nhưng khi một cô gái nhỏ thao thao bất tuyệt những đạo lý này, họ lại như không nghe thấy gì, nên cũng cảm thấy có chút không ổn.

“Thật kỳ lạ?

Tại sao tôi lại không có vấn đề gì!” Sở Văn thực ra cũng không biết Tiểu Ca lấy tảo hồ ở đâu ra, nhưng lúc này nhìn thấy, trong lòng cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

Tại sao ngược lại hắn lại không sao cả, nếu là người khác, e rằng không chắc có thể sống sót ra khỏi đây.

Suy nghĩ kỹ lại, có lẽ là do thể chất đặc biệt của hắn.

Nhưng hắn cũng không dám chắc chắn, dù sao có lúc ngoài những gợi ý đặc biệt ra, dường như cũng không có chuyện gì khác.

Ngược lại, Tiểu Ca lại tin tưởng hắn, để hắn đi, chắc cũng không sao, nhưng cụ thể nguyên nhân là gì thì không rõ lắm.

“Dùng một đoạn nhỏ lõi cây đào nghìn năm làm ra, có thể khắc chế

những ‘tống tử’ này.

Nhưng nếu lúc rút ra mà để nữ thi tiếp xúc với nhân khí, e rằng sẽ lập tức biến thành cương thi.” Mẹ kiếp, hóa ra vừa rồi đã làm một việc nguy hiểm như vậy.

Sở Văn lập tức toát một thân mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu nữ thi biến thành cương thi, chẳng phải đã hại chết tất cả mọi người sao.

Nhưng mà không đúng, tại sao hắn sờ vào nữ thi đó lại không sao?

Không hề gây ra hiện tượng cương thi.

Tiểu Ca thấy Sở Văn dường như có thắc mắc, biết hắn không rõ nguyên nhân, nên hiếm khi kiên nhẫn giải thích ngọn ngành sự việc.

Nhưng lần này y lại mở miệng, không ngăn cản mà tiếp tục nói.

“Cơ thể của cậu hoàn toàn không có nhân khí tỏa ra, hoặc là trong cơ thể cậu có thứ gì đó đã che đi nhân khí của cậu, hoặc là một lời nguyền, tôi cũng không rõ.

Người không có nhân khí mà tôi từng gặp chỉ có hai loại: một là từ nhỏ lớn lên bằng cách ăn thịt người chết, hai là trên người có mang bảo bối,” Sở Văn lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Nhưng nếu Tiểu Ca đã nói vậy, tự nhiên cũng nên biết rốt cuộc là chuyện gì.

Có lẽ là do huyết mạch của hắn đặc biệt, nên mới để hắn đi nhổ cỏ, nếu không chẳng lẽ hắn lớn lên bằng cách ăn thịt người chết sao, đó là chuyện không thể nào, lớn từng này rồi, hắn chưa bao giờ ăn thứ đồ kinh tởm đó.

A Phúc nghe vậy ngược lại có chút bất ngờ, chẳng lẽ trên người hắn có bảo vật sao?

Tuy cô không có ý định cướp đoạt, nhưng nghe vậy, trong lòng

cũng có chút tò mò.

Dù sao lòng hiếu kỳ này cũng là phản ứng bình thường của con người, nhưng trong nghề này phải học cách kiềm chế lòng hiếu kỳ, dù sao có lúc lòng hiếu kỳ có thể hại chết người, điều này cô nên hiểu rõ hơn ai hết.

Chương 1131

Ngược lại, Hồng Tụ từ lần trước xuất hiện, dường như cực kỳ… đối với Tiểu Ca có chút cảm giác khó chịu, thậm chí trên đường đi có một số chỗ cũng rất bình thường.

Dù sao trước đây cô cũng không biết Tiểu Ca, nên đối với một số chuyện, tự nhiên cũng phải cẩn thận hơn một chút.

Trong lúc nói chuyện, xung quanh đã bao phủ một lớp sương mù dày đặc.

Trước đây cũng đã thấy vài lần, mấy người đều lấy khăn ướt ra.

Dù sao cũng đang ngậm trầu, không sợ bị chóng mặt.

Nhưng họ không phát hiện ra rằng lớp sương mù chỉ trong một lúc đã dày đặc đến mức không nhìn thấy được cả nơi cách đó một mét.

Trước đây không ai ngờ rằng lại xuất hiện loại sương mù này, nhưng dù sao mỗi lần họ cũng đều có thể biến nguy thành an, nhưng lần này dường như khiến mọi người có chút bất ngờ.

“Mẹ ơi, tình hình gì thế này?” Hoàng Hạo thấy vậy thì ngơ ngác, vì vừa rồi hắn vừa nói chuyện vừa chèo thuyền, nhưng dù vậy cũng không để ý.

Chỉ trong chốc lát, sương mù đã dâng lên dày đặc, không nhìn rõ phía trước, rốt cuộc là sao?

“Không thể đi theo đường núi được sao?” Tiểu Ca nhàn nhạt hỏi.

“Chúng ta đang ở sâu trong dãy núi Ma Quỷ, nơi này còn có một cái tên thú vị, gọi là ‘Quỷ đả tường’.

Năm đó quân đoàn đỏ đã đánh du kích ở đây, khiến cho đội quân

địch đông gấp mười lần bị xoay như chong chóng.

Nếu anh có hứng thú, có thể đi dạo thử xem!" A Phúc nghe Tiểu Ca nói vậy thì ngẩn người, chẳng lẽ y không biết chuyện ở đây sao?

Nhưng cho dù không biết thông tin ở đây, nhưng dựa vào bản lĩnh vừa rồi, rõ ràng là thuộc Mạc kim giáo úy.

Theo lẽ thường, nếu đã là Mạc kim giáo úy, tại sao lại có nhiều chuyện và quy củ không hiểu.

Trong lòng tuy có chút thắc mắc nhưng cô không mở miệng hỏi.

Dù sao trong giới làm việc dưới lòng đất này, có lẽ mỗi người đều có bí mật riêng, nếu họ muốn nói ra thì tốt, nếu không muốn, thực ra cũng chẳng có tác dụng gì.

Tiểu Ca lắc đầu, vẻ mặt không tốt, hành động lần này dường như không thuận lợi.

Vừa bắt đầu đã gặp phải nữ thi chặn đường.

Lúc này cũng không có công cụ tiện tay, Trương Manh từ trong ba lô lấy ra hai cái xẻng gập, cộng thêm cây sào tre, mấy người thay phiên nhau ra sức, giúp thuyền đi nhanh hơn, tốc độ thuyền cũng tăng lên rất nhanh.

"A Manh, nhìn xem cái gì kia?" Sở Văn chỉ vào một bức tượng đá bên cạnh, kỳ quái hỏi.

Bức tượng đá này cao khoảng ba mét, nhô lên một cái đầu trong bụi cỏ rậm rạp, nếu không nhìn kỹ sẽ tưởng là một người sống.

"Thực ra trong lịch sử không có thời kỳ điêu khắc nào nổi tiếng, nhưng chỉ có một triều đại là ngoại lệ…" Sở Văn rất rành những thứ này, mở miệng nói.

"Không tệ nha cậu nhóc, biết không ít đấy, triều đại đó không phải

là Hán triều sao?" A Phúc có chút bất ngờ nhìn Sở Văn.

Điều này khiến hắn cảm thấy có chút kích thích, xem ra ba người họ không phải là không biết gì, ngược lại đối với những thứ này còn có thể nói vanh vách.

Đối với những chuyện khác thì không dám nói, nhưng những thứ này trong lòng hắn đương nhiên cũng có tính toán.

Chỉ là nhìn vào lúc này, thực sự cảm thấy có chút quá kỳ quái, trước đây hắn chưa bao giờ quan tâm đến những thứ này, nhưng ngược lại, dù sao trong tình huống này, có thể bất kỳ thứ gì cũng sẽ khiến hắn mất mạng ở đây.

Thực ra dưới lòng đất, mọi người đều biết, không có bất kỳ công cụ nào thì chẳng khác nào cá nằm trên thớt, không có chút tác dụng nào, cũng không thể dùng tay không để đào những thứ này, chẳng khác nào một đám người không có khả năng sinh tồn, ở đây chỉ có một con đường chết.

Sở Văn căng thẳng đến toát mồ hôi, cái lỗ đó quá nhỏ, ba lô vừa xuống được một nửa thì bị kẹt cứng ở trên, không thể xuống được nữa.

Hắn tức giận chửi bới mấy câu, rồi nhảy mạnh lên ba lô, dùng sức mạnh man rợ để đá nó xuống.

Nhưng cái ba lô vẫn không hề nhúc nhích, dường như bị kẹt cứng.

Tay chân Sở Văn lạnh toát, lúc này muốn kéo ba lô lên cũng không được, phát hiện nó đã bị kẹt cứng, quả là tiến thoái lưỡng nan.

Lúc này bức tường đá gần như bắt đầu ép vào người hắn, cảm giác da thịt, xương cốt bắt đầu co lại theo.

Vài giây nữa thôi, e rằng phổi sẽ bị xương sườn của chính mình đâm thủng.

Mẹ nó, cứ thế này, hắn bây giờ có thể cảm giác mình giống như một quả bóng bay sắp nổ, trong tình huống này không còn khả năng suy nghĩ gì nữa, thậm chí gần như không thể cử động được, lúc này có thể cử động được một chút cơ thể đã là rất khó khăn rồi.

Sở Văn kéo miệng túi ra, do tay chân có chút run rẩy, lúc kéo miệng túi ra tay hắn không khỏi trượt mấy lần, tay hắn mò loạn xạ bên trong, "Cuối cùng cũng tìm được rồi, lần này bị mày hại chết rồi!" Trong tình huống bình thường, hắn tuyệt đối sẽ không mở miệng chửi người như vậy, nhưng lúc này không còn quan tâm được nhiều nữa.

Hắn đột nhiên hiểu ra tại sao có những người trông có vẻ không có tố chất, hóa ra là sau khi trải qua bao nhiêu chuyện dưới lòng đất, có thể bình tĩnh được như vậy thật không phải người thường.

Chương 1132

Đương nhiên hắn không phải thánh hiền, thậm chí bây giờ hắn còn có ý định xé nát mấy cây gậy sắt này.

Sở Văn rút một cây gậy sắt ra ném sang một bên, gầm lên rồi dùng hết sức bình sinh đá một cước xuống.

Ba lô cuối cùng cũng rơi xuống, cơ thể hắn cũng ngay lập tức nhảy vào trong lỗ.

Sở Văn lòng còn sợ hãi nhìn bức tường đá lướt qua trên đầu, lúc này mới phát hiện, cơ thể mình không biết từ lúc nào đã ướt sũng, giống như vừa tắm xong.

Bây giờ hắn còn cảm thấy da đầu có chút tê dại.

Hoàng Hạo nhìn Sở Văn, cảm thấy hắn thực sự sợ hãi, may mà bây giờ hắn không còn ngẩn người nữa.

Nếu là hắn, e rằng cũng không khá hơn Sở Văn là bao.

"Phụt!" Vài giây sau, Sở Văn cảm thấy mình rơi xuống nước.

Bên dưới cái lỗ này lại là một dòng sông ngầm!

Cũng không biết là nước tù hay nước chảy, chỉ biết là khi vừa đâm đầu xuống, hắn ngửi thấy một mùi tanh tưởi nồng nặc, khiến người ta buồn nôn.

May mà từ nhỏ hay nghịch ngợm, chuyện trốn dưới sông xem con gái nhà người ta tắm cũng làm không ít, đạp vài cái trong nước, người liền nổi lên mặt nước.

Nhưng cái mùi đó thật sự khiến người ta cảm thấy kinh tởm, thậm chí còn có chút buồn nôn.

Nhưng trong lòng hắn sao lại không biết đây là tình hình gì chứ?

Tuy hoàn cảnh không tốt, nhưng vừa thoát chết trong gang tấc, Trương Manh lúc này tuy thấy kinh tởm, nhưng vừa đi một vòng từ cõi chết trở về, Sở Văn không nhịn được cười ha hả.

Bây giờ có cho hắn nhảy xuống hố phân chắc hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Dù sao trong tình huống này, ai mà không thực sự vui mừng, hơn nữa trong tình huống nguy cấp như vậy có thể thoát chết, thực ra là do mạng lớn, cũng phải có phúc khí.

Nếu là người khác, có lẽ đã chết không có chỗ chôn, bị nghiền thành thịt vụn, kết cục đó thực sự quá bi thảm.

Chỉ là vận khí tốt, lần này cũng là lướt qua vai tử thần.

"Cậu nhóc, cười cái quỷ gì!" Ở một nơi không xa Tiểu Ca, một luồng sáng chiếu tới, y bực bội nói.

Nhưng trên mặt lại tràn ngập niềm vui khôn xiết.

Mọi người trong lòng cũng tự nhiên vui mừng, dù sao vừa rồi đã trải qua bao nhiêu chuyện, quả thực khiến tim họ như treo lên cổ họng.

Dù sao cũng là lướt qua vai tử thần, có thể sống sót được thật không nhiều, nên tự nhiên ai cũng vui mừng.

"Không thấy sao?" Sở Văn cười ha hả hỏi.

"Xuống mò cái ba lô đó, cậu thông minh đấy, nếu không chúng ta sẽ chết đói ở đây.

Tuy ở đây tạm thời chưa tìm thấy lối ra, nhưng dù sao cũng tốt hơn là bị ép thành bánh thịt," Tiểu Ca lòng còn sợ hãi nói.

Khi ra khỏi con sông này, mọi người đều biết, ở đây không thể

nhóm lửa, hơn nữa ẩm ướt như vậy cũng không thể sống được, cũng không có bất kỳ nhiên liệu nào.

Nên bây giờ chỉ có thể mặc những bộ quần áo ướt này.

Mà bên trong lại cực kỳ âm lạnh, nên e rằng sau này về già sẽ mắc một số bệnh về xương khớp.

Dù sao sau khi vận động mạnh như vậy, cơ thể có lúc không chịu nổi, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác.

So với cái chết, chút khó khăn này chẳng đáng là gì.

Bây giờ không có quần áo khô, cũng không có lửa để sấy khô.

A Phúc ngồi trên tảng đá cũng có chút run rẩy.

A Phúc dù sao cũng là con gái, mà con gái thì sợ lạnh nhất, trong tình huống này cũng không còn cách nào khác.

Hơn nữa, bây giờ trên người ai mà có quần áo khô chứ, cũng chỉ là vừa rồi kiến thức của cô đã phát huy tác dụng ở đây, nếu không thì bây giờ làm gì có tư cách kén chọn.

Nhưng lúc này nhìn thấy A Phúc lạnh đến run rẩy, thực ra trong lòng hắn cũng không có cách nào.

Dù sao cũng không thể ôm cô trước mặt mọi người để sưởi ấm được.

Nhưng Hồng Tụ bên cạnh lại không nói một lời, hai cô gái ôm nhau sưởi ấm, ba người đàn ông chúng tôi thì thôi vậy.

Chương 1133

"Trong tình huống này thực sự quá ẩm ướt, bây giờ cũng không có cách nào để sưởi ấm ở đây, nên hai cô tạm thời chịu khó một chút.

Quần áo trên người đều ướt cả rồi, cũng không có đồ khô để thay." Dù sao hai cô cũng là con gái, bị nước làm ướt, bây giờ thân hình của cả hai đều lộ ra hết, cũng khiến Sở Văn nhìn có chút không được tự nhiên, nên lúc nói chuyện hắn liền quay đầu đi, hắn không muốn lợi dụng ai, chỉ là giải thích tình hình mà thôi.

Nhưng A Phúc nghe vậy cũng không nói gì, cô sao lại không biết chứ.

Chỉ vì là con gái, nên Sở Văn bình thường cũng sẽ chăm sóc hơn một chút.

Ở đây cũng không thể làm nũng như trẻ con được.

Hơn nữa, cô đã quen với những chuyện này từ nhỏ đến lớn, cũng không cần phải đối xử với cô như một cô gái bình thường.

Hơn nữa, trong tình huống này, dường như cô còn có thể chịu đựng được nhiều hơn hắn.

"Xoẹt!" một tiếng.

Một cái đầu nhô lên khỏi mặt nước, đó chính là Hoàng Hạo đang bơi.

Sở Văn vội vàng ra bờ đón lấy ba lô, giúp kéo người lên.

Sau đó, hắn vội vàng rút ra một chiếc khăn lông trong ba lô, được làm từ da cáo trắng, khả năng thấm nước cực mạnh.

Một chiếc khăn mỏng có thể hút hết một chậu nước, vô cùng khoa

học.

Nhưng sau này, việc săn bắn trở nên phổ biến, loài này gần như tuyệt chủng, trở thành động vật được nhà nước bảo vệ.

Một miếng vải nhỏ như vậy phải tốn mấy vạn đồng, nhưng bây giờ cuối cùng cũng thể hiện được tác dụng của nó.

Bất ngờ, sau khi nhìn thấy chiếc khăn lông nhỏ trên tay hắn, sắc mặt Hồng Tụ đột nhiên thay đổi, dường như đang dùng ánh mắt cực kỳ hung dữ nhìn chằm chằm Sở Văn.

Nhưng Sở Văn thấy vậy lại càng cảm thấy không biết mình nên làm gì.

Chẳng lẽ đưa cho hai cô gái thứ này cũng là có ý đồ xấu hay là đưa sai rồi sao, dù sao ở đây cũng rất lạnh.

Nếu không lau khô nước trên người, những cơn gió lạnh này sẽ thổi vào xương cốt, lúc đó sẽ rất khổ.

Nhưng ngược lại, A Phúc lúc đó không nói gì, liền nhận lấy.

A Phúc nhìn bộ dạng đó của Hồng Tụ, thực ra trong lòng cũng hiểu.

Dù sao chỉ có một mình cô biết Hồng Tụ là chuyện gì, nên lúc này cô cũng nhìn Sở Văn với ánh mắt áy náy.

Đối với điểm này, thực ra cô biết rõ, vì cô thực sự rất rõ nguyên nhân tại sao Hồng Tụ lại tức giận như vậy.

Nhưng lúc này không thể quan tâm nhiều như vậy được, dù sao trong tình huống này, nếu bị cảm lạnh, lúc đó mà đổ bệnh, đó sẽ là một hình phạt còn nghiêm khắc hơn.

Một khi đổ bệnh, điều kiện y tế ở đây có thể nói là trực tiếp tuyên án tử hình rồi.

Cô nhận lấy khăn lông lau người vài cái, rồi lại lau quần áo vài cái.

Một lúc sau, quần áo của A Phúc tuy có chút lạnh, nhưng ít nhất cũng không còn ướt sũng.

A Phúc lại uống chút nước, ăn vài miếng sô cô la, cơ thể cũng bắt đầu ấm lên.

"Bây giờ làm sao đây?" Sau khi tạm thời an toàn, Sở Văn bắt đầu lo lắng cho hành trình tiếp theo.

Hiện tại vừa không có công cụ, vừa không có bình dưỡng khí, muốn ra ngoài không khác gì nói chuyện viển vông, nhưng cứ kẹt ở đây cũng không phải là cách, sớm muộn gì cũng chết đói.

Lương thực đã không còn nhiều, nếu cứ tiếp tục trì hoãn ở đây thì chắc chắn không phải là chuyện tốt, nên trong lòng anh cũng có chút hoảng hốt.

Những người khác nghe Sở Văn hỏi vậy thì im lặng.

A Phúc nhặt một hòn đá dưới đất rồi ném về phía một vùng tối đen xa xa.

Hòn đá rơi xuống nước, bệnh quỷ vội chiếu đèn pin về phía đó, chỉ thấy những gợn sóng lăn tăn dội lại.

"Đến lúc nào rồi mà còn có tâm trạng ném đá ở đây, không biết trong đầu cô nghĩ gì nữa?

Chúng ta nên bàn xem tiếp theo phải đi đường nào chứ?" Thật ra, Hoàng Hạo cũng cảm kích sự quan tâm của A Phúc trước đó, nhưng dường như từ sau khi một vài chuyện xảy ra, anh ta cảm thấy A Phúc không cùng một loại người với mình, thậm chí cả Hồng Tụ đi bên cạnh cô ấy cũng kỳ kỳ quái quái, nên anh ta luôn cảm thấy phiền phức.

Đương nhiên, cũng phải thừa nhận rằng, đôi khi nếu không nhờ A Phúc thì bọn họ tuyệt đối không thể có được như bây giờ.

Thực tế, trong mấy lần chuyển nguy thành an, A Phúc đã đóng vai trò quyết định.

Chương 1134

A Phúc thử ném đá về mấy hướng khác, kết quả đều như nhau, vẻ mặt cô ngày càng khó coi.

“Nơi này bị bịt kín rồi, chúng ta hình như bị nhốt lại!” Nghe A Phúc nói vậy, sắc mặt Sở Văn sững sờ.

Không ai ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Trong tình huống này, ai nấy đều có chút hoảng loạn.

Dù sao thì họ cũng vừa mới thoát chết trong gang tấc, giờ lại chui đầu vào miệng cọp, đúng là họa vô đơn chí.

Sóng gió liên tiếp ập đến thế này, có mấy ai chịu nổi?

Nói trắng ra, ai cũng mong được sống sót.

Đồ dưới đất so với mạng người, đương nhiên phải lấy được ra ngoài thì mới tính chứ.

Nhưng đối với chuyện này, dù trước đó có thể bị cả ngành cười chê, thì trong tình cảnh hiện tại cũng đành chịu, chẳng còn cách nào khác.

“Chẳng lẽ bắt chúng ta cứ ngồi đây chờ chết à?

Hơn nữa, tình hình này sẽ nhốt chết chúng ta.

Thức ăn và năng lượng dự trữ của tôi không còn nhiều.

Chẳng phải là ngồi đây chờ chết sao?

Vừa mới thoát khỏi một chỗ lại chui vào một chỗ khác để nộp mạng!” Hoàng Hạo nghe A Phúc nói vậy, trong lòng không nghĩ ngợi gì khác, cứ thế buột miệng nói ra.

Anh ta cũng cảm thấy mình nói đúng sự thật.

Mãi sau này mới nhận ra, nhưng lúc này mọi người cũng chẳng có tâm trạng để ý lời nói của anh ta.

Nếu không tìm cách, e rằng bọn họ thật sự không ra ngoài được nữa.

Trong tình huống này, làm sao có thể tìm được một con đường sống đây?

Có những thi thể dường như đã khô quắt từ lâu, có những cái thì máu tươi vẫn chảy, trông như vừa mới chết không lâu.

Lũ Sát thử chui ra chui vào trên những thi thể đó, ăn nội tạng của chúng.

Hóa ra bên dưới sườn đất dốc này lại là một ổ Sát thử.

Nhìn cảnh tượng máu me này, dù là mấy người gan dạ cũng phải tái mặt.

"Ở đây!" Nhìn về phía sườn dốc, lúc này lũ Sát thử đã bò lên, tiếng kêu khàn khàn của chúng khiến mấy người nghe mà tê cả da đầu.

Cảnh tượng này, dù không sợ chuột, nhưng A Phúc dù sao cũng là con gái, đối mặt với cảnh tượng kinh tởm này cũng thấy buồn nôn.

Cô lấy ra một chiếc túi thơm, bên trong dường như có chứa thứ gì đó, trước đó vẫn không màu không vị.

Đột nhiên cô mở túi ra, rắc một lớp bột xuống.

Lũ chuột lập tức tránh ra, khiến mọi người đều kinh ngạc.

Không ai ngờ A Phúc lại có thứ này.

Nếu thật sự có vật lợi hại như vậy, không sợ lũ chuột này, tại sao phải đợi đến khi bị chúng dồn vào đường cùng mới lấy ra?

“Chuyện gì vậy?

Thứ trong túi là gì?

Thuốc độc à?” Sở Văn nhìn thấy cảnh này cũng có chút tức giận.

Dù trên người có thứ có thể đuổi chuột nhưng lại không lấy ra, dường như đang giấu giếm điều gì đó.

Đối với một nhóm người hợp tác nửa chừng, trong lòng có chút khúc mắc sẽ càng dễ nảy sinh nội bộ lục đục.

Nhưng lúc này A Phúc cũng không giấu giếm, chỉ là chưa nói cho Sở Văn biết mà thôi.

Trong túi chỉ là một ít lưu hoàng, không có gì đặc biệt.

Cô vẫn quen mang theo bên mình, chỉ là vừa rồi đột nhiên nghĩ ra có thể rắc lên người lũ chuột.

Chương 1135

Lúc này trên người cô cũng chẳng còn gì khác.

Sở Văn nghe vậy cũng không làm khó cô nữa, chỉ gật đầu.

Thấy thứ đó quả thực có tác dụng, nhưng bọn họ vẫn không thể ở lại đây lâu, mỗi một khắc ở lại là thêm một phần nguy hiểm.

Lũ chuột đông như vậy, ai biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì.

Những lời A Phúc nói cũng chỉ để mọi người yên tâm hơn mà thôi.

Cô cũng biết họ không phải là một nhóm ngay từ đầu, chỉ là hai đội hợp lại với nhau.

Trong tình huống này, nội bộ lục đục là điều không nên.

Hơn nữa, cô cũng hiểu rõ chuyện này.

Mặc dù vừa rồi Sở Văn và Hoàng Hạo không nói ra, dường như có chút khách sáo, nhưng A Phúc cũng biết.

Nếu làm ra chuyện như vậy, với tính cách của họ, chưa chắc đã không nói ra.

Chỉ là vài câu nói thôi, nên cô cũng không tranh cãi với họ.

"Mẹ nó, phía trước có ba cửa hang, chúng ta đi vào cái nào?" Hoàng Hạo chửi bới.

Phía trước có ba cửa hang hình vòm, đường kính khoảng một mét rưỡi.

Bên trong tối đen như mực, dù dùng đèn pin chiếu vào cũng chỉ thấy một màu đen kịt, không nhìn rõ gì.

Hồng Tụ đột nhiên nói một câu khó hiểu, rồi cúi người lách vào

cửa hang bên trái cùng, thậm chí không cầm theo đèn pin, trông như bị ma ám.

"Có chuyện gì vậy?" Hoàng Hạo có chút không theo kịp, ngơ ngác nhìn Sở Văn.

"Đừng nhìn tôi, tôi làm sao mà biết được.

Nhưng lời cô ấy nói có lẽ là để dọa chúng ta thôi." Sở Văn có chút bất an, vẻ mặt vô cùng sợ hãi, ai nhìn cũng thấy.

Dù trong lòng mọi người đều biết phía trước có lẽ chẳng có gì tốt đẹp, nhưng dù vậy, hiện tại không tìm được lối ra nào khác, đành phải chọn một trong ba.

Nếu chọn đúng thì sẽ sống.

Nếu chọn sai, nói trắng ra là tất cả mọi người sẽ bỏ mạng ở đây.

Hiện tại tiến không được, lùi cũng không xong, phía sau lại luôn có tiếng sột soạt, thật khiến người ta phiền lòng.

"Làm sao bây giờ, đi đường nào đây?" Sở Văn lúc này cũng không quyết được, đành nhìn về phía A Phúc.

A Phúc nhìn qua mấy cửa hang, có chút do dự nói: "Đám Sát thử ở phía sau, nếu chúng ta chọn sai đường thì e là không còn đường lui nữa, tôi cũng không quyết được…" Sở Văn nghe vậy biết rằng trong lúc nhất thời cũng khó mà lựa chọn, nhưng sự việc đã đến nước này.

Nếu không quyết định nhanh, đợi lũ chuột phía sau đuổi kịp, tất cả đều phải chết ở đây.

Vì vậy, anh không nghĩ ngợi gì nữa, liền trực tiếp chọn một trong ba, thực ra cũng là đánh cược vào vận may.

Hơn nữa, chẳng phải lần nào họ cũng chuyển nguy thành an sao?

Chắc sẽ không có chuyện gì đâu.

Vì vậy lần này anh cũng cảm thấy may mắn sẽ luôn đồng hành cùng mình.

Dù Sở Văn không biết ba con đường này ẩn chứa huyền cơ gì, nhưng anh đã đưa ra một quyết định có xác suất sống sót cao nhất!

Cả nhóm không dám do dự quá lâu, liền chui vào con đường tối đen đó.

Bên trong là một môi trường cực kỳ tăm tối, có thể nói là đưa tay ra không thấy năm ngón.

Đương nhiên, trong tình huống này, khả năng xảy ra tai nạn là rất lớn, chuyện không may có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Nơi này không giống như trong hang Sát thử, đất đá không hề mềm xốp.

Hoàng Hạo cẩn thận nhìn phía trước, nhưng không để ý trên đỉnh đầu có một hòn đá to bằng quả trứng gà.

Anh ta đâm sầm vào nó, nhất thời trước mắt lóe lên ánh vàng.

Anh ta không ngờ lại bị va đầu một cú trời giáng như vậy, cú va chạm khiến anh ta có chút choáng váng.

Chương 1136

"Mẹ kiếp, đứa nào khốn nạn vậy, làm ra cái đường hầm tuyệt tự tuyệt tôn thế này!" Phía trước truyền đến giọng nói bực bội của Sở Văn, xem ra anh cũng trúng chiêu.

Hoàng Hạo thầm thấy buồn cười.

Cảm thấy mông có chút đau, vội đưa tay ra sau sờ, lại chạm phải một thứ mềm nhũn.

Hoàng Hạo chỉ cảm thấy một trận buồn nôn, vội vàng ném con Sát thử trong tay ra… Sở Văn nghe vậy, trong lòng cũng sốt ruột không kém, nhưng chẳng có cách nào.

Trong tình huống này, người đi trước phải mở đường.

Dường như cứ đi được vài bước là lại bị va vào tường một lần.

Vì vậy, bước chân của mọi người rất chậm.

Nhưng mấy gã đàn ông to con làm sao có thể có thân hình nhỏ nhắn như con gái được?

Lúc này, dường như có ảo giác, Hồng Tụ trông có vẻ nhỏ đi một chút.

Thân hình của A Phúc vốn đã nhỏ, nên trong chuyện này, có lẽ hai cô gái là người bị va đập ít nhất.

Nếu cứ đi mãi trong con đường này, e rằng nếu sống sót ra ngoài được thì có thể ra đường biểu diễn xiếc, người ta dùng ngực đập đá, còn mình thì dùng đầu đập gạch, mấy chuyện đó đều là chuyện nhỏ.

Sau này nếu thật sự không sống nổi, cũng có thể dùng nghề này để kiếm cơm.

Sở Văn nghĩ đến đây không khỏi thấy buồn cười.

Mấy người bọn họ thân hình cao to, Tiểu Ca còn đỡ một chút, còn Hoàng Hạo thì dù thế nào cũng sẽ bị va vào tường đá.

Vừa rồi đã như vậy, phía sau lại có lũ chuột đuổi theo, trong lòng càng thêm sốt ruột, lúc này cũng không có cách nào khác.

Con đường ngầm này dường như sâu không thấy đáy, mỗi bậc thang cao khoảng hai mươi centimet.

Sở Văn cảm thấy mình đã đi không dưới mấy trăm bậc rồi mà bên dưới vẫn sâu hun hút.

Không biết bao lâu mới tới đáy, cũng không biết một không gian rộng lớn như vậy được đào ra như thế nào.

Sở Văn đi đến mức có chút hụt hơi, đột nhiên cảm thấy chân mình hẫng một cái, toàn bộ cầu thang đá lật nhào.

Sở Văn chỉ cảm thấy cơ thể như đang bay trên mây, chưa kịp phản ứng thì mông đã rơi bịch xuống đất.

Dưới đất toàn là những phiến đá cứng, một cú ngồi xuống như vậy khiến Sở Văn đau điếng người.

Cảm giác như xương cụt bị gãy vậy.

Thật không may, vừa rồi không chú ý.

Giờ chỉ đành vịn tường, vừa đứng dậy vừa xoa mông.

Những người khác cũng ngã lộn nhào.

Sở Văn mặt mày chán nản, mình đã đắc tội với thần phật nào vậy, lần nào rơi từ trên cao xuống cũng có phần của mình?

"Đây không phải là bẫy chứ?" Sở Văn vội đứng dậy, quét mắt nhìn xung quanh, may mà không phát hiện ra cơ quan gì.

Nơi này giống như một phòng ở, có bàn ghế đá phủ đầy bụi.

Cách đó không xa, ba bộ xương mặc áo giáp bị ba sợi xích sắt xuyên qua xương đòn, treo lơ lửng giữa không trung.

Áo giáp đen kịt, lại là loại bản giáp hiếm thấy, cũng không biết là chiến phục của thời đại nào.

"Nơi này… sao lại có thứ này?" Hầu như cùng lúc, sắc mặt A Phúc đại biến.

Cả hai người dường như đều thất thố, Sở Văn vốn luôn trầm ổn mà lại hét lên một tiếng.

"Sao thế?" Hoàng Hạo có chút lo lắng hỏi.

Anh ta thậm chí còn đọc được sự sợ hãi sâu sắc trên khuôn mặt của Sở Văn và A Phúc.

Anh ta cẩn thận nhìn mấy bộ xương mặc giáp treo lơ lửng giữa không trung, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Anh ta hoàn toàn không biết tại sao hai người họ lại như vậy.

Dù biết Sở Văn am hiểu về những thứ này, nhưng cả hai người đều sợ hãi, thậm chí có thể nhìn ra sự kinh hoàng và bất ngờ trên mặt họ, thật khiến người ta cảm thấy khó tin.

Chương 1137

"Đi, đi mau, mau rời khỏi đây… Ngay lập tức… Mau lên!" A Phúc hoảng loạn, gần như hét lên.

Sở Văn tuy không thất thố như cô, nhưng sắc mặt cũng tái mét như tro, khiến Hoàng Hạo sợ hãi không thôi.

Rốt cuộc là chuyện gì khiến hai người họ sợ đến mức này?

Hoàng Hạo nói: "Trong đường hầm chỉ có hai cái đèn pin, tám chín phần là do vấn đề ánh sáng.

Tôi thấy nó giống như đồ tùy táng hơn là đồ bài trí." Vẻ mặt anh ta có chút nghiêm trọng.

"Đây không phải là mộ thất chứ?

Trông không giống lắm…" Hoàng Hạo mặt đầy kinh ngạc, nhưng cũng thấy có chút khả năng.

Hiện tại họ đang ở trung tâm của hang động này, chỉ cảm thấy ngôi mộ này kỳ quái, đặc biệt là chưa gặp được bố cục mộ táng rõ ràng.

Mộ của quý tộc bình thường đều có bố cục rõ ràng.

"Đã đến đây rồi, dù có muốn đi bây giờ, chẳng lẽ bay ra ngoài được sao?

Hai người rốt cuộc bị làm sao mà sợ hãi như vậy?

Cũng biết chúng ta làm nghề này, nếu không chắc chắn, dù nơi này có nhiều vàng bạc châu báu đến đâu tôi cũng có thể không động đến.

Nhưng dù sao đi lên cũng quá tốn sức, nên chỉ có thể ở lại đây tìm xem có lối ra nào khác không." Sở Văn nghe Hoàng Hạo nói vậy, thở

dài một hơi.

Ngay cả A Phúc cũng dường như cảm thấy bất lực.

Trước đó không hề nghĩ rằng sẽ đi vào một mộ thất như thế này. 'Côn Ngọc Khâu' theo nghĩa đen là gò đất ở trung tâm trời đất, phù hợp với quan niệm đế vương ở trung tâm đại địa. 'Tam Thành' trong đó 'Thành' nên đọc là 'Thành', tức là vòng tường thành hình vuông, dùng làm lá chắn và phòng tuyến để bảo vệ cư dân trong thành.

Nhưng những gì họ thấy bây giờ cơ bản chỉ là những hang động bố trí tùy tiện, không có quy tắc gì cả.

Nơi như thế này nếu là nơi chôn cất của dân nghèo thì không có vấn đề gì.

Nhưng nếu là của một vị tướng quân, ai lại thấy quan tài của tướng quân được làm bằng mấy tấm ván gỗ rách nát như vậy?

Tệ nhất cũng phải là một cỗ quan tài bằng gỗ nam mộc tốt một chút chứ.

Sở Văn men theo xương đùi xuống đến bàn chân, đều cẩn thận gõ một lượt, khẽ nheo mắt, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Dù những người khác cũng đang quan sát, nhưng đối với việc trực tiếp chạm vào như vậy, người bình thường sẽ không dễ dàng làm, trừ khi có 80% chắc chắn.

Trong tình huống này, sự hiểu biết về những thứ này cũng phải đủ cẩn thận mới dám ra tay.

Sở Văn về phương diện này có thể coi là một người chuyên nghiệp, nên mỗi lần gặp phải loại gỗ này đều sẽ xem xét kỹ lưỡng.

Chuyện như vậy anh đã làm không chỉ một lần, nên cũng không đặc biệt sợ hãi.

Những việc khác tạm thời giao cho A Phúc, còn Hoàng Hạo và Tiểu Ca hai người suốt đường đi dường như mệt mỏi, cũng có thể hiểu được.

Đi lâu như vậy, ai mà không mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần, chỉ là không nói ra mà thôi.

Nhưng A Phúc lại luôn đi theo bên cạnh Sở Văn.

Dù không động vào quan tài nhưng nhìn cách sắp đặt đồ tùy táng bên trong cũng có chút đặc biệt.

Sở Văn cũng tò mò nhìn A Phúc, thủ pháp này cũng là 'Thính' tự quyết thường thấy nhất của dân trộm mộ.

Một số quan lại quý tộc thích đặt những thứ quý giá vào trong cơ thể mình.

Trong giới vương tôn quý tộc thậm chí còn lưu truyền rằng sau khi chết, đặt ngọc lạnh vào trong đầu, sau đó dùng nước sắt nóng chảy bịt lại, thi thể có thể vĩnh viễn không mục nát.

Thủ pháp gõ này chính là do dân trộm mộ phát minh ra để phân biệt trong xương cốt thi thể có cất giấu đồ vật gì không.

Trước đây Sở Văn đã quá quen với những thứ này, nhưng những mánh khóe trong tay A Phúc đôi khi thực sự khiến mọi người bất ngờ.

Hồng Tụ bên cạnh cô trông có vẻ lợi hại, nhưng không dễ dàng ra tay, thậm chí có thể ăn rất ít, gần như có thể nói là tiểu tiên nữ sống bằng không khí.

Nhưng Sở Văn không tin, chỉ là trong lòng có chút kỳ quái, nhưng anh không nói ra.

Chương 1138

"Hử?" A Phúc khẽ kêu lên một tiếng kinh ngạc, lật qua lật lại bộ xương, xác nhận bên trong không có cơ quan, ra tay cũng không còn cẩn thận như trước nữa.

"Thấy gì rồi?" Vẻ mặt Sở Văn có chút kích động, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

A Phúc lộ ra vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

Bộ xương không biết đã bị lật lên từ lúc nào, lúc này A Phúc đang chỉ vào vị trí xương chậu.

A Phúc nhìn những thứ này không hề né tránh, thậm chí còn có nghiên cứu về nó.

Hơn nữa, nói trắng ra, trong hoàn cảnh này, dù là nam hay nữ, làm gì có nhiều cơ hội để ý tứ.

Nếu thật sự có, chẳng lẽ lại không đặt chuyện sống còn lên hàng đầu sao?

Trong lòng họ cũng đã có tính toán từ trước, chỉ là chưa nói ra mà thôi.

Khi A Phúc phát hiện ra sự khác thường này, vẻ mặt của cả hai người đều có chút kỳ quái.

Hoàng Hạo cẩn thận hỏi: "Đó không phải là lỗ đít sao?

Chẳng lẽ cậu có hứng thú với cái đó à?" Sở Văn ho khan vài tiếng, dường như bị câu nói của Hoàng Hạo làm cho sặc.

"Cút, đang hỏi chuyện nghiêm túc đây!" Sở Văn nhất thời mặt đỏ bừng, nhưng nhìn bộ dạng của A Phúc dường như không hề ngại

ngùng hay nghĩ bậy, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cái tên khốn này trong đầu toàn những thứ không trong sạch.

Chẳng trách bình thường trông hắn ta lúc nào cũng có vẻ bỉ ổi.

Nhưng cũng không thể bình thường hơn được nữa, vì vừa rồi anh thấy chỗ đó đúng là có chút khác thường, nên mới hỏi A Phúc, chứ không phải cố ý trêu chọc người ta.

Người ta là một cô gái ngoan ngoãn, đi trêu chọc người ta, không phải là bị bệnh sao?

"Hử?

Một khối sắt, sao trong xương lại có khối sắt?" A Phúc mặt đầy kinh ngạc, khối sắt kết hợp với xương chậu không một kẽ hở, phảng phất như bị người ta đổ nước sắt nóng chảy lên.

"Xem lại tai, mắt, mũi, bảy vị trí khiếu huyệt đi." Sở Văn nhẹ nhàng nói, nhưng trong giọng nói có chút vui mừng không thể kìm nén được.

Trước đó anh thực sự không dám chắc chắn, nhưng thấy A Phúc dường như cũng có chút kinh ngạc, mới dám từ từ hướng về phương diện đó.

Trước đó do anh cũng đưa ra một số quyết định sai lầm, nhưng ngược lại, mọi người cũng không đặc biệt để tâm.

Nhưng anh không dám để Hoàng Hạo tham gia nữa, bèn trực tiếp hỏi A Phúc.

Dù sao cô cũng là dân chuyên trong nghề trộm mộ.

Nếu ngay cả cô cũng cảm thấy không ổn, thì chắc chắn anh đã nhìn nhầm.

Nhưng thấy vẻ mặt hai người dường như thống nhất, chẳng lẽ hai

người họ đã thông đồng với nhau?

"Mấy chỗ đó đều có khối sắt, chẳng lẽ bộ xương này là 'thiết thi'?" Giọng A Phúc cũng bắt đầu có chút run rẩy.

Ghi chép về 'thiết thi' bắt đầu từ sau triều Lãng.

Đạo sĩ thời đó cho rằng, chỉ cần phong tỏa bảy khiếu huyệt của cơ thể người, linh hồn của người đó sẽ không thể đầu thai chuyển thế, phải phục vụ đế hoàng cả đời.

Cách làm này sau đó được lưu truyền rộng rãi.

Một số người tùy táng cho vương tôn quý tộc, trước khi chết đều sẽ bị thợ thủ công dùng nước sắt nung đỏ rót vào khiếu huyệt, chết một cách đau đớn, sau đó ở trong lăng mộ phục vụ chủ nhân đời đời kiếp kiếp.

Những điều này thực ra là do chế độ phong kiến trói buộc những người nô lệ.

Hơn nữa, chuyện này ở thời cổ đại tuy là bình thường, nhưng ở thời hiện đại, trong lòng mọi người đều không đồng tình với cách làm này, thậm chí còn cảm thấy tàn nhẫn.

So sánh ra, tư tưởng của người xưa cũng thật độc ác.

"Dùng nước sắt bịt kín bảy khiếu của người ta, tương đương với việc giết người sống, lại còn hạ lời nguyền độc ác như vậy, thật khiến người ta khó chấp nhận.

Xem ra người xưa quả nhiên không có ai tốt đẹp cả, đặc biệt là đám quan lại quý tộc, chết rồi cũng không để người khác được sống, phải bắt người ta đi theo tùy táng!" Hoàng Hạo nói đến đây, nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

Dù không mấy hứng thú với cái xác này, nhưng thấy hai người họ

như vậy, chắc hẳn bên trong cũng có không ít đồ tốt.

Nhưng bây giờ anh ta cũng không còn thấy tiền sáng mắt như trước nữa, cũng có thể khống chế được tính nết này.

Chương 1139

Ngược lại, vừa rồi nghe thấy cách chết tàn độc như vậy, trong lòng cũng không thể chấp nhận được.

“Đây quả nhiên là một ngôi mộ, một ngôi mộ Hán!

Chắc là nơi được chỉ dẫn rồi.” Sở Văn có chút kích động nói.

Cuối cùng cũng xác nhận được vị trí của ngôi mộ, mấy người đều lộ vẻ hưng phấn.

“Sao thế?

Một chút biểu cảm kinh ngạc cũng không có.” Sở Văn hỏi.

Tâm trạng của Tiểu Ca hôm nay có chút kỳ lạ, so với bình thường thì yên tĩnh hơn nhiều.

Có lẽ đã mệt mỏi cả ngày, bây giờ ngay cả tâm trạng đấu võ mồm với anh cũng không có.

“Không có gì, tôi đang suy nghĩ một số chuyện.

Lối vào của ngôi mộ này rốt cuộc ở đâu.” Tiểu Ca suốt đường đi không nói gì, nhưng ngược lại, đối với chuyện này, dường như từ đầu trong lòng đã rõ ràng.

Nhưng trong tình huống này, ai cũng hiểu rõ một điều, việc tìm được vị trí mộ huyệt đã là một bước tiến lớn, dù lối vào vẫn chưa rõ.

Điều này cũng đủ chứng minh con đường mà A Phúc chỉ trước đó, tuy có thể có chút sai lệch, nhưng dù sao cũng đã tìm đúng đường.

“Ừ, quả nhiên là cao tay, bên trong hang Sát thử lại giấu một nơi như thế này.

Chỗ này, dù có mấy nghìn quân đội cũng không dám tùy tiện tiến

vào.

Lũ Sát thử bên trong không biết có phải được nuôi dưỡng từ thời đó không." Sở Văn nghĩ đến đám Sát thử đen kịt như thủy triều, da đầu không khỏi tê dại.

"Rất có khả năng, nếu vận khí chúng ta kém một chút, e rằng một người cũng không thoát được.

Một người khỏe mạnh rơi vào ổ chuột, trong nháy mắt là mất tích!" Hoàng Hạo gật đầu tán thành.

Lúc này, mọi người đều cảm thấy may mắn vì còn sống.

Hơn nữa, ai mà ngờ được đào hang lại đào trúng ổ chuột.

Lũ chuột đó có lẽ đã ăn xác người mà lớn lên.

Một khi ngửi thấy mùi máu tanh, chúng sẽ trở nên cực kỳ hung hãn.

Trước đó không để ý, nhưng bây giờ không thể không để ý được.

Nhìn lũ Sát thử chui ra chui vào trong những thi thể, anh ta không khỏi lau mồ hôi lạnh, lòng vẫn còn sợ hãi.

"Không vội, dù sao ở đây cũng chỉ có một con đường, chúng ta cứ men theo đường cũ quay lại, chú ý xem xung quanh có dấu hiệu gì không." Tiểu Ca nói.

Tiểu Ca tuy không có ý kiến gì nhiều, nhưng đối với bát quái mộ huyệt ở đây lại vô cùng am hiểu.

Vì vậy, mỗi lần tiến vào đều sẽ quan sát tình hình xung quanh trước.

Mọi người cũng thường sẽ chia nhau hành động, có phát hiện mới sẽ gọi mọi người tập trung lại.

Dù sao trong mộ huyệt cũng không có nhiều thời gian để từ từ nghiên cứu, chỉ có thể dựa vào trí nhớ trong lòng, khả năng lưu trữ của não bộ để ghi nhớ thêm một chút.

"Ừm, tôi cuối cùng cũng biết tại sao nhiều năm như vậy không ai tìm ra nơi này.

Quỷ mới biết dưới hang Sát thử lại giấu một ngôi mộ lớn!" Sở Văn vừa đi vừa nói.

Nhớ lại hành trình vừa qua, anh không khỏi cảm thấy chột dạ.

Nếu làm lại lần nữa, e rằng cũng không tìm được nơi này.

Không phải là không tìm được, mà là căn bản không vào được cửa hang đó.

Nếu chỉ dựa vào sức của một người, đừng nói là hang chuột, chỉ cần nhìn thấy lũ chuột đó, chỉ cần chạy chậm một chút thôi, e rằng sẽ bị chúng ăn sống nuốt tươi, giống như những người trong đống xương cốt kia.

Thực ra nhiều năm qua có lẽ không phải không ai tìm thấy cửa hang, chỉ là không có cách nào qua được ải đầu tiên.

Hơn nữa, lũ chuột đó bình thường ăn gì, trong lòng đương nhiên không rõ.

Nhưng anh vẫn nhớ trong ngôi mộ đó có những thi thể, có xương cốt.

Chương 1140

Thậm chí có cả xương của lợn, bò, dê và những thứ khác, dường như đã từng được người ta nuôi dưỡng.

Nhưng bây giờ đã thành ra thế nào thì không rõ nữa.

"Bốp!" Lúc này, trước mắt đột nhiên tối sầm, hóa ra đèn pin cường quang trong tay đã hết pin.

Lòng Sở Văn chùng xuống, vào trong hang mà lại quên mất chuyện này.

Đèn pin bốn năm ngày dùng được mười lăm tiếng, ở trong núi cũng không có chỗ sạc, thứ này có thể cầm cự đến bây giờ đã là kỳ tích rồi.

Bọn họ đã ở trong này một thời gian dài, lại liên tục thay đổi địa điểm, cộng thêm trải qua bao nhiêu chuyện, cũng không có thời gian ra ngoài sắp xếp lại trang bị.

Chỉ nhờ vào một số trang bị tinh gọn mà A Phúc mang theo mới có thể cầm cự đến bây giờ.

Nhưng đèn pin cường quang trong tay đột nhiên hết pin cũng sẽ gây ra sự bất tiện cực lớn.

"Thứ này có pin dự phòng không?" Sở Văn hỏi.

"Không có, vốn tưởng một hai ngày là xong chuyện.

Lúc đó tôi hỏi, anh còn nhấn mạnh với tôi là không cần mang." Hoàng Hạo bực bội nói.

Ban đầu, thực ra cũng chỉ định vào ngôi mộ đó xem rốt cuộc có thứ gì, nhưng không ngờ lại xảy ra tình huống như thế này.

Đối với anh ta mà nói, cứ như đang mơ một giấc mơ vậy.

Nhưng giấc mơ này thực sự quá kích thích.

Những gì trải qua trên đường đi, e rằng người khác cả đời cũng không gặp được.

Nhưng đối với những người làm công việc này, dường như đã quen rồi, chỉ là thời gian gần đây vận may không được tốt cho lắm.

Nhưng ngược lại, ở trong mộ lớn cũng là chuyện bình thường, không giống như những ngôi mộ nhỏ, nếu là mộ nhỏ có lẽ sẽ không có đồ tùy táng.

Vì vậy chỉ có trong những ngôi mộ lớn này, lấy ra đồ vật mới có giá trị khảo cổ.

Nhưng những thứ này đối với họ, dường như chỉ là một chút rau dính kẽ răng, không đủ no.

Loay hoay một lúc, Sở Văn cuối cùng cũng mò ra được một chiếc đèn pin cầm tay, ánh sáng yếu ớt chỉ soi sáng được một chút xung quanh.

Lúc này mới đỡ căng thẳng hơn.

Trong cái hang quỷ dị này, không có một chút ánh sáng nào là điều đáng sợ nhất.

Dù sao, nỗi sợ hãi lớn nhất của con người không phải là những khó khăn đối mặt trực diện, mà là tất cả những điều chưa biết trong bóng tối.

Không biết phía trước sẽ phải đối mặt với điều gì, cảm giác sợ hãi vì sự vô tri này, cộng thêm cảm giác không nhìn thấy ánh sáng, thực sự khiến người ta vô cùng khó chịu.

May mà nhanh chóng bật được đèn pin, tuy có chút âm u lạnh lẽo

nhưng vẫn tốt hơn là tối đen như mực.

“Pin của đèn pin cũng phải tiết kiệm, không khí ở đây không vẩn đục, chắc chắn có thông với bên ngoài.

Nếu tìm được gỗ, chúng ta trực tiếp làm đuốc đi, nếu không tôi sợ vào trong mộ thất, pin đèn pin cũng không đủ dùng.” Sở Văn nghe phía sau dường như có ai đang nói thầm, lẩm bẩm một mình, vội quay đầu lại, lại bị dọa cho giật nảy mình.

Hoàng Hạo lúc này sắc mặt có chút tái nhợt, dường như muốn nói gì đó, lại bị nghẹn lại.

Sở Văn thấy kỳ lạ, thuận theo hướng Hoàng Hạo chỉ quay đầu lại.

Lúc này, một bức tường đá màu xám trắng đang sừng sững ở đó, còn lối đi mà họ vừa vào đã sớm biến mất không thấy đâu!

“Vãi chưởng, chuyện gì thế này?

Nhìn kìa, lối đi chúng ta vừa vào hình như biến mất rồi.

Hơn nữa, trong tình huống này, tôi cứ có cảm giác bức tường đá đó đang đẩy về phía trước, không biết là mắt tôi có vấn đề hay đã kích hoạt cơ quan rồi!” Trên bức tường đá đó khắc đầy những hoa văn phức tạp.

Hình vẽ những con quỷ ăn thịt người trước đó giờ đây hiện ra rõ ràng hơn trước mắt Sở Văn.

Những khuôn mặt nhe nanh múa vuốt được điêu khắc sống động, cùng với vẻ mặt điên cuồng khi ăn thịt người, nhìn vào khiến người ta toàn thân lạnh toát.

Bức tượng này khiến người ta vừa kinh tởm vừa cảm thấy có gì đó kỳ quái, nhưng nhất thời lại không nói ra được, thật khó chịu, không biết nên làm gì.

“Ở đây quả nhiên có cơ quan, mọi người cẩn thận, đừng cử động lung tung!” A Phúc bình tĩnh nói.

Chương 1141

"Bức tường đó hình như đang di chuyển!" Hoàng Hạo kinh hãi hét lên.

Mấy người ban đầu đều đang chăm chú nhìn những hình vẽ trên tường đá, đến khi hoàn hồn lại thì phát hiện bức tường dường như đã đến gần hơn rất nhiều.

Ban đầu nghe Sở Văn nói vậy, thực ra mọi người cũng không để tâm, làm gì có bức tường nào di chuyển được.

Vừa rồi họ cũng cẩn thận, không hề chạm vào cơ quan nào!

Nhưng bây giờ xem ra không phải vậy.

Nếu không nhìn lầm, bức tường đang đẩy về phía trước, thậm chí ngày càng gần, tốc độ dường như… Tiểu Ca nhất thời sắc mặt đại biến.

Hang đá này hoàn toàn bị bịt kín.

Nếu bức tường ép tới, vậy thì chỉ có nước bị ép thành bánh thịt.

Tiểu Ca dùng sức đẩy bức tường, nhưng phát hiện nó không hề nhúc nhích.

Anh dùng xẻng công binh gấp lại chém mấy nhát, cũng não nề phát hiện, trên tường đá dường như được đổ nước sắt, cứng vô cùng.

"Mẹ nó, hóa ra trên tường đá bị người ta đổ nước sắt.

Lẽ ra ngay từ đầu tôi đã phải đoán ra.

Có lẽ nếu có người qua được đám chuột kia, có khả năng sẽ tìm được đến đây.

Nhưng bức tường này cứ theo tốc độ này đẩy tới, sớm muộn gì

chúng ta cũng sẽ bị nghiền thành tương thịt!" Sở Văn nghe Tiểu Ca cũng nói vậy, trong lòng đột nhiên chùng xuống.

Trước đây chưa bao giờ nghe thấy Tiểu Ca quan tâm đến chuyện gì, nhưng trong tình huống này, làm sao có thể hoàn toàn không quan tâm được chứ?

Nếu có đủ thời gian, có thể đào ra được, nhưng bây giờ rõ ràng là không thể.

"Mẹ kiếp, cơ quan có thể di chuyển một tảng đá lớn như vậy.

Tam thúc mau giúp xem, có phá được vách đá không!" Hoàng Hạo lúc này cũng sốt ruột, nhìn tảng đá khổng lồ từ từ ép về phía mình, nỗi sợ hãi này không thể diễn tả bằng lời.

Mọi người hoàn toàn không có cách nào.

Chẳng lẽ cứ đứng chờ bị ép thành bánh thịt sao?

Ai mà muốn chứ.

Nhưng trong tình huống này, dường như không có cách nào khác.

Nếu muốn đào ra ngoài, rõ ràng không đủ thời gian, trên vách đá lại bị đổ nước sắt, quả thực là tường đồng vách sắt.

"Không kịp đâu, vách đá cũng là thật, dày ít nhất cũng phải bốn năm mét, muốn đào ra ít nhất cũng phải một ngày." Hoàng Hạo có chút chán nản lắc đầu, dường như đã tuyệt vọng.

Tốc độ của vách đá rất nhanh, chỉ một hai phút đã tiến được một đoạn dài.

Theo tốc độ này, không đến năm phút nữa, vách đá sẽ ép nát mọi thứ trong hang đá.

Sở Văn nhìn một tảng đá to bằng quả bóng đá bị kẹt sâu dưới đất, bị vách đá trực tiếp nghiền nát, lực lượng khổng lồ đó khiến Sở Văn

không khỏi rùng mình.

Nhưng dù thế nào cũng không thể trơ mắt nhìn bức tường này ép chết mình được.

Vì vậy, lúc này chỉ có thể chạy đi trước.

Đương nhiên không thể chống lại bức tường đá này, thay vì như vậy, không bằng nhanh chóng đào một cái hố, như vậy cũng có thể tạm thời tránh một chút, nếu không e rằng chỉ có thể cứng đối cứng với bức tường này, đơn giản là trứng chọi đá.

"Mau giúp một tay, tôi đào một chỗ để trốn trước đã, tránh được thứ này cũng tốt, tôi không muốn bị ép thành bánh thịt đâu!" Sở Văn gấp đến sắp khóc.

"Vô dụng thôi, trốn được nhất thời, lúc đó không khí bên trong chỉ đủ hít thở vài hơi, cuối cùng không phải là chết ngạt sao…" A Phúc dường như có chút không cam tâm, nhìn quanh bốn phía, dường như đang tìm lối ra.

A Phúc từ đầu đến giờ dường như không hề hoảng sợ, thậm chí cảm giác như cô vẫn luôn tìm kiếm thứ gì đó.

Tuy Sở Văn không biết chuyện gì, nhưng Tiểu Ca dường như cũng đang đi vòng quanh quan sát.

Nhưng lúc này Hoàng Hạo trong lòng lại vô cùng sợ hãi.

Dù sao không ai muốn chết ở đây, nhưng thấy hai người họ dường như không có chuyện gì, làm sao có thể bình tĩnh được chứ.

"Những nơi như thế này, thường sẽ có một con đường sống.

Chương 1142

Nếu là cục diện thập tử vô sinh, vậy thì người bố trí cơ quan năm đó cũng không thể ra ngoài được.

Tôi không tin có người có thể xem nhẹ sinh tử!" A Phúc nói, dường như vẫn luôn ung dung.

Người phụ nữ này quả thực không tầm thường.

Mấy lần trước đều có thể cứu mọi người, thậm chí có thể nhìn ra những điểm yếu trên bản đồ, còn có thể thể hiện bản lĩnh trộm mộ, rõ ràng là người chuyên nghiệp.

Trước đó Sở Văn tuy chú ý đến tình huống này, nhưng cũng không hiểu rõ lắm.

Nhưng bản lĩnh của A Phúc, dường như đã quá rõ ràng rồi.

Tiểu Ca gầm lên: "Tất cả mau tìm đi, ở đây chắc chắn có đường sống!" Nghe Tiểu Ca đột nhiên gầm lên, Sở Văn mới chợt nhận ra.

Chẳng trách A Phúc từ đầu đến giờ không giúp anh đào cái hố cứu mạng trong mắt anh, mà chỉ luôn tìm kiếm.

Hơn nữa, tuy anh không hiểu rõ toàn bộ ngôi mộ này, nhưng kiến thức trong đầu cô và vẻ mặt không sợ hãi trước nguy hiểm đã khiến Sở Văn chú ý.

Hóa ra A Phúc từ đầu đã biết mình nên làm gì, không hề hoảng loạn như anh.

Trong lòng anh đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, dù sao mình cũng là một người đàn ông.

Nếu ở đây mà để một người phụ nữ vượt mặt, cũng thật mất mặt.

Dù hiểu biết về cơ quan không sâu sắc, nhưng anh biết lòng người.

Lúc này cũng không biết có phải là an ủi không, một mực khẳng định ở đây nhất định sẽ có một con đường sống.

Sở Văn lần đầu tiên cảm thấy mắt mình không đủ dùng.

Anh nhìn khắp phòng đá, nhưng không có thu hoạch gì.

Ở đây ngoài đất đá ra thì trống không, không có nơi nào có thể ẩn giấu cơ quan.

Hoàng Hạo thì cầm xẻng gấp gõ khắp nơi, tìm xem có chỗ nào rỗng không.

Nhanh chóng, bức tường đá chỉ còn cách mọi người chưa đầy hai mét.

Ở khoảng cách này, người có tâm lý yếu một chút đã sớm sụp đổ, nhưng họ vẫn kiên trì.

Dù sao không ai tin rằng ở đây không có một chút cơ quan nào, không chừa lại một con đường sống.

Tiếng thở dốc dường như bị bức tường dội lại, chỉ cảm thấy một trận tức ngực.

Một nỗi sợ hãi không thể kìm nén lan ra toàn thân.

Cả người gần như lạnh toát.

Khi đối mặt với cái chết không thể chống cự này, nỗi sợ hãi này tuyệt đối không thể đè nén được.

Lúc này, trên mặt mấy người đều lộ ra vẻ thê thảm, dường như đã tuyệt vọng.

Trong thời gian ngắn, bức tường đá đã áp sát chưa đầy một mét!

Nghĩ đến việc đầu và thân thể mình sắp bị bức tường đá ép nát, thành bánh thịt, óc văng tung tóe, Sở Văn cảm thấy vô cùng không cam lòng.

"Chẳng lẽ mấy người chúng ta thật sự phải chết ở đây sao?" Sở Văn nhìn Hoàng Hạo, dường như có thể nhìn ra sự tuyệt vọng trong mắt anh ta.

Nhưng gã này vẫn không từ bỏ, chỉ là nhìn bộ dạng cúi đầu ủ rũ đó, thực ra cũng có thể cảm nhận được, nếu không tìm được bất kỳ sinh cơ nào, có lẽ chỉ cần chưa đến một khắc nữa, tất cả mọi người sẽ bị nghiền thành thịt nát.

"Bên dưới hình như có một cửa hang, cũng không biết là gì?" Tiểu Ca lo lắng nói, vẻ mặt tràn đầy niềm vui khó che giấu.

Tại chỗ lõm xuống nơi kẹt cỗ quan tài, Tiểu Ca đột nhiên nhẹ nhàng đá một cước xuống, lại phát hiện chỉ có một lớp cát mỏng, bên dưới lộ ra một cái hố sâu không thấy đáy.

Gần như không chần chừ, sau khi gọi mọi người, anh liền nhảy xuống.

Trong tình huống này, căn bản không biết bên dưới rốt cuộc có gì, thậm chí bây giờ cũng chỉ có thể lo cho nguy cơ trước mắt rồi tính sau.

Dù sao tường sắp ép xuống rồi, không cần phải nghĩ đến chuyện khác nữa.

"Nhanh lên, tôi đi ném cả ba lô xuống." Hoàng Hạo nói.

Sở Văn gấp đến giậm chân, rồi cũng nhảy xuống, bây giờ mà còn từ chối nữa là lãng phí thời gian.

Chương 1143

Ai cũng hiểu, nếu bây giờ còn lề mề, đợi bức tường ép tới, ai cũng không cần phải xuống nữa, cứ ở lại đây bỏ mạng là xong.

Tiểu Ca đẩy Hoàng Hạo một cái, thuận tay cầm lấy ba lô chuẩn bị ném xuống.

Lúc này, bức tường kia gần như đã chạm vào người Tiểu Ca, dường như có thể cảm nhận được hơi lạnh từ bức tường, khiến da gà nổi lên khắp người.

May mà khoảng thời gian này đã chịu nhiều kinh hãi, Sở Văn lúc này tuy có chút hoảng loạn nhưng may mà không mất bình tĩnh, biết rằng nếu không có công cụ, e rằng sau này cũng chỉ có một con đường chết.

Trong lòng Sở Văn hiểu rõ, lúc này không ai muốn ngồi chờ chết, nhưng lại không có cách nào khác.

“Tiểu Ca, tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Nếu đây là vùng nước tù, chẳng lẽ tất cả chúng ta phải chết ở một nơi khác sao?

Hơn nữa, trong tình huống này không ai có thể thoát ra được.

Tôi trước giờ không thể tin được, mạng nhỏ của mình lại bỏ lại trong cái mương nước thối này, trước đó bao nhiêu sóng to gió lớn đều đã trải qua.” Hoàng Hạo nghe Sở Văn nói vậy, trong lòng cũng không có chút tự tin nào.

Dù sao mọi người đều biết rõ, trong lòng nào có ai không hiểu chứ.

Có lẽ trước đây chưa từng nghĩ đến, nhưng bây giờ trong lòng

cũng vô cùng rõ ràng và minh bạch một điều, nếu không tìm cách, e rằng tất cả mọi người thật sự sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Dù trong lòng đã rõ, nhưng đối với anh ta mà nói cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Lúc này Tiểu Ca vẫn không nói gì, vẻ mặt của mọi người đều vô cùng nặng nề, chỉ có Hồng Tụ dường như không có biểu cảm gì đặc biệt.

Sở Văn suốt đường đi thực ra vẫn luôn nghi ngờ Hồng Tụ, luôn cảm thấy cô ấy có gì đó kỳ quái, nhưng trong tình huống này, ai lại có thể dồn hết tinh lực lên người cô ấy chứ.

"Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?

Chẳng lẽ cứ ở đây chờ chết sao?" Hoàng Hạo nói câu này, trong lòng cũng đầy bất mãn.

Nói trắng ra, mọi người đều cảm thấy mình không đáng phải chết ở đây.

Vì vậy, trong lòng mọi người đều rõ, thực ra không phải như vậy, chỉ là đối với chuyện này, bây giờ không có cách nào tốt hơn.

Vật tư trên người mấy người cũng không còn nhiều, nếu cứ trì hoãn như vậy, bây giờ chỉ có một cách.

Sở Văn mở miệng, thực ra cũng luôn cảm thấy, trong lòng mọi người dường như chính vì chuyện không có vật tư mà lo lắng.

Bây giờ ai cũng biết thời gian quý giá đến mức nào.

"Không thể nói như vậy được, chẳng phải trời không tuyệt đường sống của ai sao?

Hơn nữa, mọi người đều nên hiểu, một khi chúng ta vừa rồi đã tìm thấy cơ quan bên trong, vậy làm sao có thể tất cả các lối ra đều là tử

huyệt chứ?

Nếu vậy, chẳng phải những người xây dựng cũng biết mình chắc chắn sẽ chết ở đây sao?

Hà tất phải làm những việc vô dụng phía trước.

Cho nên, bên trong chắc chắn có lối ra, chỉ là bây giờ chúng ta chưa tìm thấy mà thôi.

Hơn nữa, bây giờ vật tư trên tay mọi người đều không còn nhiều, cho nên tìm ra lối ra mới là việc cấp bách nhất của chúng ta." Khi A Phúc nói, dường như có thể cảm nhận được rằng những người này quả thực đã nghe lọt tai.

Trước đó, mọi người gần như không có chút hy vọng nào, thậm chí trong lòng còn cảm thấy có chút chán nản.

Dù sao không ai ngờ rằng bên dưới chỉ là một con sông ngầm, thậm chí không có bất cứ thứ gì khác.

Nhưng những lời đó vẫn chưa kịp nói ra, cho nên trong tình huống này, tâm trạng của mọi người đều không phấn chấn, nhưng cũng không tiện nói gì thêm, dù sao trong hoàn cảnh này, nếu xảy ra nội bộ lục đục thì mới thật sự đáng sợ.

"Chắc đến tám chín phần, lúc nãy tôi không để ý kỹ, nhưng tôi cảm thấy bên dưới hẳn là có một lối đi.

Nếu may mắn, không chừng lối đi đó thông thẳng đến mộ chính đấy!" A Phúc cẩn thận quan sát rồi nói.

Lúc mới đi thì đúng là không có gì, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, trong tình huống này, có lẽ những thứ dễ bị bỏ qua nhất lại nằm ở ngay từ đầu.

Khi A Phúc vừa nói ra những lời này, cô thấy mọi người không ai

phản đối, có lẽ tình huống đúng là như vậy, hoặc tệ nhất thì cũng không khác là bao.

Thôi thì, tình hình hiện tại dường như chỉ còn cách này.

“Cách này hơi mạo hiểm.

Nếu tôi không tìm được lối đi trước khi hết một hơi thở, có khả năng tôi sẽ bị chết ngạt!” Tiểu Ca có vẻ không chắc chắn, phương pháp này thực sự quá rủi ro.

Chương 1144

Tuy A Phúc nói đúng sự thật, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, rủi ro quả thực quá lớn, không ai ngờ lại rơi vào tình thế này.

Mặc dù trong lòng mọi người đều hiểu rõ, nhưng việc này chắc chắn sẽ tiêu hao rất nhiều sức lực.

"Vậy bây giờ có cách nào tốt hơn sao?

Hay là, người thiết kế lối đi này năm đó cũng đi ra bằng cách này, hoặc anh cho rằng thời cổ đại có bình dưỡng khí?" A Phúc cười lạnh nói.

Thật không hiểu trong đầu Sở Văn nghĩ gì khi nói ra câu đó, lẽ nào anh ta không biết thời xưa làm gì có cách giải quyết tốt hơn?

Nói trắng ra, dung tích phổi này có lẽ không phải là thứ được rèn luyện trong nghề từ nhỏ.

Ngược lại, thấy Tiểu Ca chỉ nói một câu như vậy, trong lòng cô cũng chẳng có gì ngạc nhiên.

Chính vì đã biết Tiểu Ca rốt cuộc là người như thế nào, nên cô cũng không nói nhiều, chỉ đưa ra đề nghị, còn bọn họ làm hay không cũng chẳng liên quan nhiều đến cô, chỉ xem trong lòng họ nghĩ gì mà thôi.

"Cũng chỉ có thể như vậy.

Nhưng tôi phải chuẩn bị một chút.

A Phúc, lấy mấy cái túi da trâu trong ba lô ra, chỉ giữ lại một túi nước là được." Sở Văn suy đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định.

Anh biết A Phúc nói đều là sự thật, nhưng trong tình huống này, dù

sao bây giờ con người cũng không giống người xưa.

Nhưng nếu cô đã đề xuất như vậy… Nói trắng ra, có lẽ A Phúc từ nhỏ đã lăn lộn trong nghề này nên không sợ những chuyện đó, nhưng anh và Hoàng Hạo thì khác.

Thể chất của Tiểu Ca rất tốt, nhưng trong hoàn cảnh này có cầm cự được không vẫn là một ẩn số.

Thấy Hồng Tụ dường như cũng không định lên tiếng, lại chẳng có biểu cảm gì khác thường, từ đầu đến cuối chỉ giữ vẻ mặt thờ ơ, khiến mọi người thật khó đoán, lẽ nào hai người họ thật sự có thể nín thở lâu đến vậy sao?

Nhưng lúc này cũng chẳng còn cách nào tốt hơn, đành phải thử một lần.

Trong tình huống này, nói trắng ra là đem cả tính mạng ra đặt cược.

Nếu cược thắng thì có lẽ mọi chuyện sẽ ổn, nhưng nếu cược thua, mạng cũng sẽ bỏ lại đây.

Giờ chỉ còn xem ý của mọi người.

Dĩ nhiên, thực tế là dù có cược thắng thì xác suất cũng rất nhỏ, dù sao vừa rồi đã thử nhiều lối ra như vậy đều là ngõ cụt.

"Tiểu Ca, đừng nói với tôi là anh không làm được nhé.

Sao tôi thấy anh chẳng có tinh thần của một con bạc gì cả, anh tưởng tôi đang đùa chắc?" A Phúc từ đầu đến cuối dường như không hề hay biết, những lời cô vừa nói ra nghe thật khó tin.

Lẽ nào anh không biết rằng, kể từ khi chọn con đường này, một chân đã bước vào điện Diêm Vương, chân còn lại bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng sao?

Nếu đã không biết những chuyện này, chi bằng để cô nói rõ hết ngay từ đầu, dù sao trong vấn đề này, khó tránh khỏi trong lòng có chút khúc mắc, không thể để mọi người cứ giữ trong lòng mãi được.

Tuy mỗi người đều có tính toán riêng, nhưng chung quy vẫn là tìm kiếm điểm chung, gác lại khác biệt.

Nếu sau này có chuyện gì, oán hận nhau lại không biết sẽ thành ra thế nào, cho nên lời của A Phúc đôi khi nghe không được xuôi tai.

Nhưng cô luôn nói cho Sở Văn biết tình hình thực tế, nếu ngay cả thử cũng không dám, vậy thì chỉ có 100% là con đường chết.

Sở Văn nghe vậy cũng gật đầu, không nói gì thêm, lập tức bắt tay vào việc.

Mấy người này có thể không giỏi việc khác, nhưng khả năng thực hành thì rất mạnh.

Một khi đã quyết làm thì sẽ tận dụng mọi tài nguyên có thể, dù sao trong điều kiện này, tài nguyên có thể sử dụng ít đến đáng thương.

Hắn đổ hết nước trong túi da trâu ra, thổi phồng nó lên như thổi bóng bay, sau đó thử một chút rồi cau mày nói: "Bên trong miễn cưỡng chỉ đủ hít bốn hơi.

Bây giờ có hai cái túi da trâu, vậy là mỗi người chúng ta chỉ có thể hít tối đa hai hơi thôi.

Nếu không tìm được lối đi, may mắn thì có thể nổi lại được mặt nước, xui xẻo đi vào ngõ cụt thì chỉ có thể chết ngạt!" "Quyết định đi, chuyện sinh tử thế này, tôi không thể quyết định thay mọi người được!" Sở Văn sau khi làm xong những việc này, trong lòng vẫn luôn suy nghĩ, vì hắn biết rõ, trong hoàn cảnh này phải xem lựa chọn của mỗi người, không thể nào đi sắp đặt vận mệnh cho tất cả được.

Hơn nữa, hắn cũng đâu phải kẻ độc tài gì, huống hồ mọi người là

một đội, là đồng đội, mỗi người đều đưa ra lựa chọn của mình là chuyện bình thường.

Đây là một ván cược lớn, không có đường lui, nếu đây thật sự là ngõ cụt thì không một ai thoát ra được.

"Còn làm gì nữa, bây giờ chúng ta làm gì có lựa chọn nào khác?" Hoàng Hạo cười khổ nói.

Mọi người trong lòng đều hiểu rõ chuyện này, vì bây giờ chẳng khác nào bị ép lên bàn cược, giống như một con bạc đã thua sạch mọi thứ trên người, tiền cược trong tay chỉ còn lại mỗi cái mạng này thôi.

Chương 1145

“Nếu đã vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa.

Đồ đạc chúng ta mang theo đã tiêu hao không ít rồi, nhân lúc tinh thần còn sung mãn, lặn xuống xem thử đi!” Hoàng Hạo ánh mắt trở nên kiên quyết.

Anh ta dù gì cũng là một trang nam tử hán, gặp phải chuyện thế này, vì những người khác đều không do dự, vậy thì chỉ có thể làm theo.

Huống hồ lúc nãy cũng thấy được Sở Văn đã đồng ý với cách này, trong tình huống này không còn biện pháp nào khác.

Cho nên cách thực tế và đơn giản nhất bây giờ là cầm túi da trâu, trong thời gian ngắn nhất đi thăm dò những lối ra còn lại.

Nếu thật sự có lối ra, đó sẽ là mục tiêu và động lực duy nhất để sống sót.

Nếu đã không còn đường lui, vậy thì dứt khoát cược một phen.

“Trước tiên hãy buộc chặt đồ đạc lại, những thứ không thể dính nước thì cho vào túi chống thấm, rồi vứt bớt mấy thanh thép gai đi.

Xem có thứ gì không cần thiết thì vứt hết, cố gắng giảm nhẹ trọng lượng ba lô, nếu không xuống dưới đó không ai xách nổi đâu.

Tôi xuống trước xem thử, khi nào xác định được tôi sẽ ra tín hiệu!” Tiểu Ca liếc nhìn trang bị trên người, đúng là có hơi nặng, nếu bắt mọi người đều vác những thứ này thì thà bảo họ mang đồ nhảy sông tự tử còn hơn.

Cho nên cũng phải hành trang gọn nhẹ, chỉ cần mang những thứ thật sự cần thiết.

Tuy những tài nguyên còn lại không nhiều, nếu vứt đi thì quả thực rất đau lòng, nhưng không còn cách nào khác, trong tình huống này không thể mang theo nhiều đồ hơn được.

Thế nên lúc này, mạng sống và đồ đạc cái nào quan trọng hơn, dĩ nhiên là mạng sống.

Chỉ cần nhanh chóng tìm được lối ra, những thứ này tạm thời không thể giữ lại, phải vứt bớt để giảm trọng lượng, nếu không có thể sẽ bị chúng kéo chìm xuống đáy sông.

Tiểu Ca gật đầu, hai người họ bơi cũng không tệ, bèn quyết định để hai người đi dò đường trước.

A Phúc và Hồng Tụ thấy vậy cũng chỉ cười khẩy một tiếng.

Hai người họ từ trước đến nay không bao giờ quản những chuyện này, dĩ nhiên, ngược lại là vì họ tự tin và biết rõ một điều, dung tích phổi của họ chắc chắn đủ dùng để ra khỏi lối đi, đó là bài học bắt buộc từ nhỏ.

Huống hồ để trở thành một người đủ tiêu chuẩn, họ đã từng luyện tập nín thở trong thời gian dài, cùng với các bản năng sinh tồn cơ bản khác, cho nên hoàn toàn không để tâm đến những chuyện này, chỉ hy vọng có thể giúp tìm ra lối ra, như vậy những người kia cũng có thể tiết kiệm chút sức lực, còn những chuyện khác dĩ nhiên không thuộc phạm vi quản lý của họ.

Sở Văn nghe vậy vội vàng kiểm tra đồ đạc trong ba lô, nhét khăn mặt ướt vào lại, rồi lo lắng nhìn chằm chằm mặt nước, chờ họ nổi lên.

“Xung quanh đây không có, bên dưới không có lối đi, hoàn toàn là một nơi bịt kín.

Tôi đi xem chỗ khác.” ‘Soạt’ một tiếng, Hoàng Hạo từ một góc

trồi đầu lên, thở hổn hển nói.

"Có tin tức gì không?" "Không có, vẫn chưa lên!" Thể chất của Tiểu Ca tốt hơn Hoàng Hạo một chút, cho nên mỗi lần Hoàng Hạo lên bờ thông gió báo tin, y vẫn có thể ở dưới nước, nín thở được lâu hơn.

Đối với Tiểu Ca, việc này dường như không mấy khó khăn, cho nên trong một khoảng thời gian ngắn, hai người đã dò xét được mấy lối ra, chỉ là chưa tìm thấy lối ra thật sự mà thôi.

Hoàng Hạo gật đầu, lại hướng về một phía khác lao đầu xuống nước.

Cứ lặp đi lặp lại mấy lần như vậy, vẫn không thu được kết quả gì.

Khi Hoàng Hạo xuống nước lần nữa, qua một lúc lâu, còn Tiểu Ca trước đó chỉ cách một lúc là lên, nhưng lần này đã ba phút trôi qua mà vẫn chưa thấy y lên bờ hít thở, khiến mọi người có chút hoảng hốt.

Dù sao mang theo túi da trâu cũng chỉ có thể hít được 4 hơi, nếu nín thở dưới nước quá lâu, chẳng phải là gặp nguy hiểm rồi sao?

Lẽ nào tìm được lối ra rồi đi luôn?

Sở Văn nghĩ đến đây lại lắc đầu, dù sao anh cũng tin tưởng Tiểu Ca, y tuyệt đối sẽ không làm vậy.

Cho nên trong đầu anh đã xác định, Tiểu Ca chắc chắn đã gặp nguy hiểm.

"Hoàng Hạo, Tiểu Ca mất tích rồi, từ nãy đến giờ không thấy nổi lên mặt nước, không phải bị rong rêu quấn chặt rồi chứ?" Sở Văn lớn tiếng hét lên.

Dưới nước thường có những đám rong rêu mọc um tùm, loại rong này có độ dẻo dai cực tốt, nếu đi qua đi lại vài lần không chừng sẽ bị

thắt nút chết, dù có giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được, người ta thường lầm tưởng là bị ma nước kéo.

Hoàng Hạo sắc mặt đại biến, hít một hơi không đều, lại lặn xuống nước, dường như để tìm kiếm tung tích của Tiểu Ca.

Nhưng A Phúc lúc này lại mở miệng, lời nói có vẻ hơi chua ngoa cay nghiệt, không biết rốt cuộc là tình huống gì, nhưng những lời cô vừa nói ra dường như không hề qua suy nghĩ.

"Không đến mức đó chứ, nếu vừa xuống nước lâu như vậy mà gặp phải rong biển, vậy thì vận mệnh cũng quá tệ rồi, huống hồ tôi thấy không giống như vậy." Sở Văn nghe A Phúc nói vậy, liền xông đến trước mặt cô, một tay nắm lấy cổ tay cô, thật không hiểu tại sao người phụ nữ này lại nói ra những lời như vậy.

Trước đây cô ta đâu có như thế này, huống hồ trong lòng cô ta nên hiểu rõ, có những lúc tuy miệng không nói nhưng trong lòng phải hiểu rõ hơn.

Nếu trước đây Tiểu Ca có chỗ nào không phải, nhưng dù sao mọi người cũng cùng một phe, bình thường đối với hai cô cũng chăm sóc nhiều, huống hồ anh vẫn luôn coi hai người là con gái, dù có chuyện gì cũng không để hai người ra tay trước.

Chương 1146

Thậm chí nếu có chỗ nào không đúng, anh cũng chưa bao giờ nói nhiều.

Bây giờ nếu Tiểu Ca thật sự xảy ra chuyện, A Phúc lại nói ra những lời như vậy, làm sao Sở Văn có thể chấp nhận được?

Cho nên anh cứ nắm chặt tay, hung hăng trừng mắt nhìn A Phúc.

"Đừng lấy bụng dạ của cô ra để suy đoán cho bất kỳ ai, huống hồ chúng ta đã là một đội, cùng nhau trải qua thời gian dài như vậy.

Tôi không hy vọng lúc này có người gây lục đục nội bộ.

Nếu thật sự không muốn đi cùng mọi người, cô có thể đi, không cần phải nói những lời châm chọc." Lúc này Hồng Tụ dường như thấy vậy liền xông lên, che A Phúc ra sau lưng, dù thế nào cô cũng sẽ không để ai làm hại A Phúc.

Trước đây tuy chưa từng ra tay, nhưng Sở Văn dù sao cũng là một chàng trai, lúc nãy nhìn bộ dạng đó quả thực đáng sợ, chỉ là A Phúc nghe những lời đó ngược lại lại cười.

"Trong lòng anh không nên hiểu rõ sao?

Huống hồ trong tình huống này vật tư đã cực kỳ thiếu thốn, nếu cứ giày vò như vậy nữa, e là cũng không thấy được gì.

Mà Tiểu Ca chưa chắc đã muốn đi cùng các anh đâu.

Tôi biết thân thủ của Tiểu Ca tốt hơn hai người các anh nhiều, nếu anh ta hành động một mình, có lẽ đã không thành ra thế này." Sở Văn nghe vậy, trong lòng thực ra cũng luôn hiểu rõ, đúng là năng lực của Tiểu Ca vượt xa anh và Hoàng Hạo.

Nhưng dù vậy, ba người chưa bao giờ có bất kỳ lục đục nào.

Lúc này nghe A Phúc nói vậy, rõ ràng là có ý châm ngòi ly gián, làm sao trong lòng có thể chịu đựng được?

Nhưng dù sao, lúc này tin tức của Tiểu Ca vẫn là quan trọng nhất, cho nên anh cũng không so đo với cô nhiều, chỉ muốn biết tin tức của Tiểu Ca.

Sở Văn lúc này cũng lòng như lửa đốt, một tay cởi phăng áo, chỉ còn lại chiếc quần đùi, rồi cũng không quản mùi tanh tưởi khó chịu trong nước, nói với A Phúc: "Nếu có thể tiếp tục cùng nhau tiến về phía trước thì tốt nhất, nếu không thể cũng không cần dùng đến trò châm ngòi ly gián này.

Tôi tự nhiên tin tưởng Tiểu Ca, tôi chỉ cảm thấy nếu cô nói ra những lời như vậy, có lẽ chỉ là không có cách nào khác.

Dĩ nhiên, bây giờ Tiểu Ca đã xảy ra chuyện, tôi phải xuống xem rốt cuộc là thế nào!" Sở Văn một mình lao xuống nước, một luồng mùi khó chịu xộc thẳng vào phổi, Sở Văn suýt nữa thì nôn ra.

Nước gì mà thối thế này?

Tuy Sở Văn cảm thấy ghê tởm, nhưng bây giờ lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Ca, cũng không để ý nhiều được nữa.

Sở Văn bơi khá tốt, nhưng lặn dưới nước được khoảng một phút, cũng cảm thấy lồng ngực bị ép đến khó chịu.

Lúc này hai cái túi da trâu, một cái Hoàng Hạo lấy, cái còn lại Tiểu Ca lấy, anh chỉ có thể tạm thời nổi lên mặt nước.

"Thế nào, có thấy không?" Hoàng Hạo lúc này cũng ló đầu lên, lo lắng hỏi.

Lặn đi lặn lại trong nước mấy lần, nhưng tầm nhìn dưới nước

thực sự quá thấp, trước đó không ai ngờ nước lại đục ngầu như vậy.

Thậm chí đối với anh, cái mùi này thật khó chấp nhận.

Nhưng nghĩ đến Tiểu Ca có thể gặp nguy hiểm, anh cũng không quan tâm được nữa, phải tiếp tục tìm kiếm dưới nước, mò mẫm được chút nào hay chút đó, nhưng vẫn không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của Tiểu Ca.

"Không có, nước hơi đục, khó nhìn xa, phạm vi chiếu sáng của đèn pin cũng gần!" Sở Văn cũng lo lắng không kém, không thèm chào hỏi A Phúc, lại lao đầu xuống nước lần nữa.

Trong lòng anh, dù Tiểu Ca thật sự đã xảy ra chuyện, anh cũng nhất định phải tìm thấy thi thể của y, huống hồ dù thế nào cũng không thể bỏ rơi đồng đội, đó là điều anh luôn tâm niệm.

Cho nên bất kể ai nói xấu Tiểu Ca dù chỉ một chút, anh đều không thể chấp nhận được.

Đối với Hoàng Hạo cũng vậy, huống hồ mấy người họ đã sớm cùng nhau trải qua sinh tử.

Làm sao có thể nghe lời châm ngòi ly gián của người khác?

Những lời đó cũng chỉ như gió thoảng bên tai thôi.

Có lẽ A Phúc trước đây không bao giờ làm những chuyện lạ, nhưng lần này lại nói ra những lời như vậy, thật khiến anh thất vọng.

Nhưng bây giờ anh hoàn toàn không có thời gian để bận tâm đến những chuyện đó.

Cứ từng chút từng chút tiến về phía trước, anh phát hiện phía trước quả thực có một bóng người, nhưng nó đã lướt qua rất nhanh.

Lúc này anh cảm thấy cơ thể đã đến giới hạn, liền trực tiếp trồi đầu lên mặt nước để thở, không ngờ đúng lúc này, Tiểu Ca cũng xuất

hiện, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Hoàng Hạo đã ở trên bờ, anh cũng liền trèo lên, thấy A Phúc và Hồng Tụ hai người dường như cũng không có gì không ổn.

Trước đó anh vẫn không hiểu tại sao cô lại nói những lời như vậy, lúc này Tiểu Ca đã lên bờ, anh cũng không nhắc lại những lời đó nữa, chỉ là để tránh gây lục đục nội bộ.

Chương 1147

Huống hồ trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng, nhưng những chuyện này chỉ cần không nói ra, thực ra cũng không có gì.

Tiểu Ca sau khi thu dọn đồ đạc, liền nói cho mọi người biết, lúc nãy ở dưới đó dường như thấy một khe nứt, nhưng vẫn không dám đến gần, vì lý do cơ thể.

Cho nên liền quay lại báo tin.

Dĩ nhiên, trong tình huống này, mọi người nghe được tin tức này, trong lòng đều vui mừng, dù sao chỉ cần có khe nứt, ở đó có thể là một lối ra.

Đồ đạc mang theo không còn nhiều, nhưng trải qua tình huống này, nói trắng ra nếu không tìm được lối ra nữa, xem ra thật sự phải chết ngạt ở đây.

Nhưng A Phúc dường như ngay từ đầu đã chắc chắn rằng ở đây nhất định sẽ có lối ra.

Thực ra trong lòng Sở Văn hiểu rõ, A Phúc và họ có lẽ không phải người cùng một đường, chỉ là đồng đội tạm thời mà thôi, cho nên trong lòng cũng sẽ không thật sự coi cô là đồng đội của mình, trước đây nhìn hai người họ thế nào cũng không coi mình là người một nhà.

Vì mọi người trong lòng đều hiểu rõ chuyện này, cho nên cũng không cần phải nhắc nhở nữa.

Trước đây Sở Văn vẫn luôn cảm thấy hai người này là con gái, có lẽ ở một mức độ nào đó, lại vì đã cứu họ nên mới đối xử với họ tốt hơn.

Chăm sóc nhiều hơn một chút, không ngờ A Phúc lúc đó lại nói ra

những lời như vậy, trong lòng anh cũng rất không vui, chỉ là không nói lại chuyện đó với Tiểu Ca, không phải vì những lời đó mà tiếp tục gây thêm khó khăn cho mọi người, chỉ cần họ ngoan ngoãn là được.

"Lối đi đó dài khoảng bao nhiêu, có thể phán đoán được không?

Nếu tôi bơi được một nửa, lúc đó không đủ dưỡng khí, vậy thì lui cũng không kịp." Sở Văn vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Vì đã tìm thấy lối đi, dĩ nhiên là một tin tốt, nhưng lối đi rốt cuộc dài bao nhiêu, trong lòng cũng cần có một con số ước lượng, nếu không lúc đó e là sẽ rất phiền phức, không chừng kết cục là chết ngạt, vậy thì thật quá bi thảm.

"Chắc là không có vấn đề gì, chúng ta bây giờ cũng chỉ có con đường này để đi." Tiểu Ca lắc đầu nói.

Sở Văn cắn răng, đột nhiên đổ hết nước trong cái túi da trâu cuối cùng ra, nín thở phồng má thổi cho túi căng phồng, rồi bắt chước làm tương tự với hai cái túi còn lại.

Hoàng Hạo thấy anh làm vậy, thực ra ban đầu định ngăn lại, nhưng thấy mọi người đều không lên tiếng, trong lòng cũng hiểu rõ.

Dù sao ở dưới nước, nếu không có nước có thể sẽ tốt hơn một chút, nhưng nếu không có dưỡng khí, mấy người họ chắc chắn sẽ chết dưới nước, cho nên lúc này cũng không còn cách nào khác.

Chỉ cần sống sót là tốt rồi, huống hồ bây giờ trải qua một hồi vật lộn, thể lực đã tiêu hao nhiều, nếu còn lãng phí nữa, e là không thể đến được lối ra.

Bên trong âm phong từng trận, toàn thân lại ướt sũng, thật là lạnh.

"Đây có mười hai hơi thở, lúc hít nhất định phải cắn vào miệng túi rồi mới mở kẹp ra!

Có thể kiên trì đến cuối cùng hay không, phải nghe theo ý trời thôi!" Sở Văn cười khổ nói.

Không do dự nữa, anh vứt hết những ống thép của xẻng gấp trong ba lô ra, lại vứt một đống đồ lặt vặt tại chỗ, chỉ giữ lại một ít đồ ăn và những thứ cần thiết.

Sau khi sắp xếp lại, ba lô cũng trở nên nhẹ bẫng, xách lên chỉ còn vài cân, giảm đi hơn một nửa so với trước.

Dĩ nhiên anh biết, nếu ở dưới nước mà không có dưỡng khí thì khó khăn đến mức nào.

Nhưng trước đó mọi người trong lòng đều hiểu rõ một điều, đó là nếu qua được cửa ải này mà trong tay không có công cụ, chắc chắn cũng là một chuyện kinh khủng.

Nhưng bây giờ hoàn toàn không có tâm trạng nào, so với chuyện đó, trong lòng anh hiểu rõ hơn bên nào quan trọng hơn.

"Chuẩn bị xong chưa, lát nữa mấy người đi cùng nhau, tuyệt đối không được cách xa quá.

Còn A Phúc, lát nữa mỗi người cầm một cái túi da trâu, thật sự không nín được nữa thì hít một hơi!" Sở Văn nói xong, liếc nhìn mọi người một cái, mấy người đều gật đầu, rồi lao vào trong dòng nước tanh tưởi đó.

Tiểu Ca bơi giỏi nhất trong mấy người, cho nên ba lô cũng không ngần ngại mà đeo lên.

Trước khi xuống nước, Sở Văn tự nhiên cũng nhìn A Phúc và Hồng Tụ, hai người không có bất kỳ biểu hiện khác thường nào.

Dù sao nếu ở dưới nước, lúc đó hai người họ nói ra những lời như vậy, trong lòng Sở Văn nếu nói là không để tâm chút nào thì hoàn toàn không thể, cho nên lúc này đối với anh trong lòng cũng đã rõ ràng,

dù sao hai cô gái này chắc cũng không làm ra chuyện gì đặc biệt đáng sợ.

Còn về phần A Phúc, sự tin tưởng này, trong lòng anh cũng không biết rốt cuộc là đúng hay sai.

A Phúc tự nhiên cũng chú ý đến cảm giác này của Sở Văn, cho nên cũng chỉ cười cười rồi không nói gì.

Ban đầu cô còn tưởng rằng có lẽ Sở Văn sẽ công bố những lời lúc đó trước mặt mọi người, hoặc là có tính toán khác, nhưng không ngờ anh dường như đã quên chuyện đó.

Xem ra tình cảm giữa mấy người họ thật tốt, phải biết trong tình huống này, có thể hoàn toàn tin tưởng một người là cực kỳ hiếm có.

Huống hồ là nghề của họ, nói trắng ra, nếu có người muốn hại mình, có thể lại là người thân cận nhất.

Cho nên chưa bao giờ có ai có thể hoàn toàn tin tưởng bất kỳ ai, dù là bạn thân hay người nhà, thực ra đều sẽ có lòng riêng.

Chương 1148

Nhưng Sở Văn lại không có, sở dĩ trước đó cô nói vậy thực ra cũng chỉ là muốn thăm dò thôi, nhưng không ngờ lại phát hiện ra một điều thật khiến người ta cảm thấy… Tiểu Ca quen đường quen lối lặn xuống, ở gần mép đáy sông, y chỉ vào một đám rong rêu rậm rạp và một đống đá cuội lớn nhỏ không đều.

Từng tảng đá nhô lên từ đáy sông, trong ánh mắt khó hiểu của mấy người, y đột nhiên xoay người bơi vào trong.

Sở Văn thầm nghĩ, bắt chước làm theo, cũng tiến vào lối đi đó.

Đó là một lối đi hẹp được khoét ra, hai bên chỉ đủ cho một người đi qua, hai tay cũng không thể duỗi ra, bơi cực kỳ vất vả.

Sở Văn một trận nhe răng nhếch mép, miệng phun ra một chuỗi bong bóng khí.

Vừa rồi không cẩn thận va vào một tảng đá nhọn, may mà mép đá đã sớm bị nước sông mài mòn trơn nhẵn, nếu không chắc chắn đã đâm thẳng vào thịt trên cánh tay, nhưng cũng đau đến mức suýt nữa hét lên.

Nhưng dù sao ở dưới nước vốn có áp lực nước, lồng ngực cũng cực kỳ khó chịu.

Không những thế, Hoàng Hạo ở phía sau e là còn khó chịu hơn, dù sao cơ thể anh ta đi phía trước cũng bị những thứ này cọ vào đau rát, huống hồ là tên mập nhỏ đó, tuy anh vẫn luôn biết… Hoàng Hạo thực ra ở một mức độ nào đó thể lực cũng không tồi, huống hồ tuy bình thường trông có vẻ hơi không đáng tin cậy, nhưng người này lại rất đáng tin, trước đây có lẽ không biết, nhưng sau một thời gian tiếp xúc thì không thể không thừa nhận.

Thậm chí đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sớm đã coi nhau là huynh đệ sống chết có nhau.

Tình bạn giữa đàn ông dường như rất kỳ lạ, có lúc chỉ là một điếu thuốc, có lúc là cùng nhau trải qua một vài chuyện.

Nhưng dù sao, mấy người họ đã cùng nhau trải qua nhiều như vậy, cho nên càng hy vọng mọi người không có lục đục nội bộ.

Ngược lại, nếu có chuyện gì có thể cùng nhau nói ra.

Như vậy có phương pháp giải quyết chắc chắn tốt hơn.

Nhưng cách nghĩ đơn giản của Sở Văn như vậy, tự nhiên cũng chỉ là nghĩ thôi, vì thực ra trong lòng anh cũng hiểu rõ, dù sao con người trong cái thế giới ngầm này có lẽ không đơn giản như anh nghĩ.

Anh dứt khoát dùng hai tay chống xuống đất, lợi dụng sức mạnh của hai tay từng bước tiến về phía trước, như vậy ngược lại nhanh hơn không ít.

May mà trước đó cái túi da trâu buộc trên cổ, cũng không vướng víu.

Nhưng phương pháp này cũng cực kỳ tốn sức, Sở Văn chỉ một lúc đã cảm thấy ngột ngạt khó chịu, vội vàng nắm lấy cái túi da trâu trước ngực, một miệng cắn vào miệng túi, rồi nới lỏng kẹp, hít một hơi, cảm giác khó chịu mới giảm bớt.

Anh đoán A Phúc chắc cũng nín thở sắp không nổi rồi, vội vàng nắm lấy chân Tiểu Ca, đưa cái túi da trâu qua.

Sở Văn càng đi càng hoảng loạn, dưỡng khí trong túi da trâu không còn nhiều.

Nếu trước đó không đi hết được lối đi này, vậy thì sẽ bị chết ngạt trong lối đi.

Thực ra có những lúc đều là đang cố gắng chống đỡ, huống hồ mấy người họ thực ra trong lòng đều biết, mấy cái túi này chứa đựng chẳng được bao nhiêu dưỡng khí, nếu không thể kiên trì được, vậy thì tất cả đều phải chết trong cái lối đi chật hẹp này.

Nếu đã không phải như vậy, cho nên lúc này đối với họ tự nhiên cũng phải cực kỳ trân trọng chút dưỡng khí này.

Sở Văn trong lòng càng lúc càng hoảng, vì không thấy lối ra ở đâu.

Anh biết, dưỡng khí trong túi da trâu chỉ đủ để hít thêm hai ba lần nữa, hai ba lần hít thở chỉ có thể giúp anh chống đỡ thêm hai ba phút, tối đa không quá năm phút.

Nếu trong vòng năm phút không tìm thấy lối ra, anh sẽ phải ở lại mãi mãi trong lối đi này.

Không thể nào vì uống phải mấy ngụm nước cống thối mà chết, vậy thì oan uổng biết bao.

"Thình thịch!

Thình thịch!" Sở Văn cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, có thể nghe rất rõ tiếng tim đập của mình.

Không biết tại sao rõ ràng trong tình trạng thiếu dưỡng khí mà tim lại có thể đập nhanh như vậy, trong ấn tượng của anh, tim đập càng nhanh không phải càng tiêu hao nhiều dưỡng khí sao?

Lúc này trong lòng không nghĩ đến sinh tử, lại nghĩ đến những chuyện linh tinh này.

Sở Văn thầm nghĩ, lẽ nào mình sắp chết rồi sao?

Sở Văn mắt sắp không mở ra được nữa, nước lạnh buốt ngâm cả người, chỉ cảm thấy các khớp xương trên tay và chân đều không thể cử động.

Nước lạnh thấu xương khiến cơ thể Sở Văn càng lúc càng cứng đờ, nhiệt độ cơ thể càng lúc càng thấp.

Ngay lúc sắp buông xuôi, đột nhiên cảm thấy cánh tay mình bị một bàn tay nắm chặt.

Sở Văn trong lòng giật thót, đôi mắt sắp nhắm lại bỗng nhiên mở to.

Dưới nước đen kịt cũng không nhìn thấy gì, bàn tay trên cánh tay vẫn nắm chặt.

Anh nghĩ, ai ở bên cạnh?

Chương 1149

Rõ ràng mình là người xuống nước cuối cùng, Hoàng Hạo và Tiểu Ca đều ở phía trước, lẽ nào… Sở Văn không dám nghĩ tiếp, vội vàng tay chân phối hợp từng chút một tiến về phía trước.

Đột nhiên bàn tay trên cánh tay không còn cảm giác nữa, khiến Sở Văn trong lòng hơi thở phào một chút.

Xem ra vừa rồi ý thức mơ hồ, xuất hiện ảo giác rồi.

Sở Văn theo sau Hoàng Hạo chậm rãi tiến về phía trước trong lối đi.

Không biết đã qua bao lâu, ngay lúc Sở Văn sắp hôn mê lần nữa vì thiếu dưỡng khí, đột nhiên trên cánh tay lại truyền đến cảm giác bị người ta nắm lấy.

Tiếp đó cảm thấy trên tay truyền đến một lực kéo cực lớn, lại ở trong nước không có bất kỳ thứ gì có thể bám víu, cả người bị kéo lên.

Chỉ nghe bên tai một tiếng "ào", tiếp đó cảm thấy nước xung quanh đều biến mất.

Sở Văn mở mắt ra, phát hiện mình đã rời khỏi mặt nước, là Hoàng Hạo kéo anh lên.

Hoàng Hạo nhìn anh hỏi: "Thế nào?

Không sao chứ?" Sở Văn lắc đầu: "Không sao." Vội vàng tháo túi da trâu ra, hít một hơi thật sâu.

Sở Văn không nhịn được nói: "Thật thoải mái!" Hít đủ dưỡng khí, tiếp đó Sở Văn lại ngửi thấy một mùi hôi thối, không biết trong cái cống thối này có thứ gì, mà có thể tỏa ra mùi hôi thối như vậy.

Sở Văn bịt mũi, nhìn quanh bốn phía.

Anh phát hiện Tiểu Ca và Hoàng Hạo đang ngồi nghỉ ngơi một bên, Tiểu Ca cầm đèn pin nhìn xung quanh tình hình, Hồng Tụ và A Phúc hai cô gái cũng đang chỉnh lại quần áo cho nhau, dù sao vừa từ trong nước ra, toàn thân đều ướt sũng.

Sở Văn cũng vậy, quần áo trên người ướt đẫm, đang tí tách nhỏ nước xuống.

Nhìn xuống dưới, dưới chân chính là cái hố nước vừa rồi đi lên.

Hố nước trông chỉ lớn bằng thân người, nhưng Sở Văn biết tuy miệng hố nhỏ, nhưng bên dưới thật sự "có trời đất riêng", mấy người đi bốn năm phút mới ra khỏi đó, có thể thấy hố nước sâu và lớn đến mức nào.

Sở Văn bây giờ vô cùng sợ hãi, vạn nhất vừa rồi không kiên trì được, không chừng thật sự đã ở lại trong hố nước, đợi mấy người lên bờ, phát hiện anh không có ở đó, lập tức xuống tìm, e là cũng đã sớm bị chết đuối, không khéo còn trở thành "ma nước" ở đây.

"Ma nước", Sở Văn đột nhiên nghĩ đến tình huống trong nước vừa rồi, rõ ràng cảm thấy có một bàn tay nắm chặt cánh tay mình, không biết tại sao lại đột nhiên biến mất không thấy nữa.

Nghĩ mãi không ra, đành lắc đầu, không nghĩ nữa.

Sở Văn vừa định nói, bỗng nhiên cảm thấy trên mắt cá chân truyền đến một lực rất lớn, cả người bị kéo ngã xuống đất.

"A!" Thân thể va vào mặt đất khiến Sở Văn cảm thấy đau điếng, không tự chủ được mà hét lên một tiếng.

Tiếp đó lại một lực lớn nữa, Sở Văn bị kéo xuống nước.

Sở Văn vừa mới lên, suýt nữa mất mạng trong đó, anh không

muốn xuống đó lần nữa.

Mọi người nghe thấy liền lập tức nhìn về phía Sở Văn, chỉ thấy Sở Văn hai tay nắm chặt mặt đất bên cạnh hố nước, nửa thân người đã ở trong nước.

Mọi người nhìn không biết Sở Văn đang làm gì.

Hoàng Hạo cười cười: "Sao thế?

Xuống bơi một vòng à?" Sở Văn mặt mày nhăn nhó, gân xanh trên cổ nổi lên, hét lớn: "Bên dưới có thứ gì đó!

Mau kéo tôi lên!" Mấy người nghe vậy lập tức lao về phía Sở Văn, hai người đồng thời níu lấy tay Sở Văn, hai người còn lại nắm lấy quần áo Sở Văn bắt đầu kéo lên.

Nhưng cái thứ bên dưới không biết là gì, cứ nắm chặt mắt cá chân Sở Văn không chịu buông.

Mọi người kéo mãi mà vẫn không kéo được Sở Văn lên.

"Dùng sức đi!

Cái thứ đó cứ nắm chân tôi mãi!" Sở Văn lo lắng hét lớn.

"Cái thứ bên dưới, bốn người chúng ta cũng không mạnh bằng nó." "Hay là cái chân đó không cần nữa đi!" Hoàng Hạo nói.

Sở Văn linh cơ khéo léo, chân dùng sức đạp một cái, chiếc giày trên chân bị đạp văng ra.

Bốn người trên bờ lập tức cảm thấy lực dưới nước đột nhiên biến mất, mọi người không chú ý, cả người ngã ngửa ra sau.

Sở Văn cũng bị kéo lên.

"Cảm ơn mấy anh em, đợi ra ngoài rồi tôi mời ăn lẩu!" Sở Văn vỗ vỗ ngực, kinh hồn bạt vía.

Chương 1150

Vừa rồi suýt nữa bị kéo vào trong, nếu bị cái thứ đó kéo vào, không chừng đã mất mạng rồi.

Cái thứ đó sức lực lớn đến kinh người, lại ở dưới nước, Sở Văn đoán chắc chắn không đánh lại nó được.

Tiểu Ca hỏi: "Không biết là cái gì, Sở Văn có thấy nó là cái gì không?" Sở Văn lắc đầu, lúc đó chỉ cảm thấy dưới chân đột nhiên nặng trĩu rồi bị kéo vào, hoàn toàn không có cơ hội nhìn rõ cái thứ đó là gì.

Đột nhiên Sở Văn vỗ đầu một cái: "Tôi nhớ ra rồi, vừa rồi ở trong lối đi dưới nước, tôi cảm thấy có thứ gì đó nắm lấy tay tôi, nhưng một lúc sau lại không thấy nữa, tôi tưởng mình xuất hiện ảo giác, nhưng bây giờ xem ra không chừng chính là cái thứ đó." Tiểu Ca gật đầu: "Có khả năng là ma nước không!" Sở Văn kinh hãi, không thể nào xui xẻo như vậy chứ, một cái lối đi dưới nước mà gặp phải một con ma nước?

Cũng quá xui xẻo rồi!

Tiểu Ca nói: "Ở đây âm khí quá nặng, e là ác quỷ không ít, chúng ta đều phải cẩn thận một chút, ma nước chỉ có thể hoạt động dưới nước, chúng ta rời khỏi đó thì không cần lo lắng." Sở Văn gật đầu, nhưng trong lòng khó chịu.

Con ma nước này tương đương với việc chặn đường lui của họ.

Lúc vào không biết có ma nước, nhưng bây giờ ma nước ở dưới đó, làm sao anh dám xuống nữa.

Lúc về không tránh khỏi phải đi qua đó.

Sở Văn trong lòng thở dài một hơi, hy vọng không gặp lại ma nước nữa.

"Chúng ta tiếp tục đi tìm đường đi, không chừng có thể tìm được lối ra khác." Sở Văn nói.

Nguyên nhân nói như vậy là không muốn quay lại, cái hố nước đó đã để lại cho anh một bóng ma sâu sắc.

Tiểu Ca gật đầu, cầm đèn pin đi trước dẫn đường, và dặn dò mọi người: "Mọi người đều cẩn thận một chút, đi sát theo tôi đừng để bị lạc, Sở Văn đi sau cùng bọc hậu." Mọi người đáp một tiếng, Sở Văn đi sát theo người phía trước, không dám bị lạc.

Vừa rồi bị lạc suýt nữa bị ma nước bắt đi rồi.

Đây là một lối đi cực kỳ chật hẹp, chỉ đủ cho hai người đi song song, mặt đất có những viên đá nhỏ, lồi lõm không bằng phẳng.

Sở Văn có một chân đi chân trần, vừa rồi lúc vật lộn với ma nước đã làm mất giày.

Hành lý của anh đều đã vứt ở bên ngoài, cho nên ngay cả một đôi giày để thay cũng không có, đành phải đi chân trần một bên.

Bây giờ Sở Văn đi trong lối đi đầy sỏi đá, cảm thấy lòng bàn chân bị đá cấn đau rát, nhưng không có cách nào, đành phải cắn răng đi về phía trước.

Đi được một lúc, Sở Văn đột nhiên đâm vào một người, vỗ vào vai người phía trước: "Hoàng Hạo, sao thế?

Đi không nhìn đường à?" Nhưng không có ai trả lời.

Sở Văn cũng cảm thấy có gì đó không ổn, ngẩng đầu lên nhìn, lập tức ba hồn dọa bay mất hai hồn, bảy phách dọa chạy mất sáu phách.

Trước mắt Sở Văn là một người mặc quan phục nhà Thanh, trên

bụng có thêu một loài chim bay thú chạy gì đó không rõ, cả khuôn mặt trắng bệch, miệng lộ ra hai chiếc răng nanh.

Sở Văn nhìn thấy răng nanh đó phải dài đến năm centimet.

Những người đi trước Sở Văn không biết đã đi đâu mất.

Sở Văn lập tức sợ hãi hét lên một tiếng, toàn thân run rẩy, giống như bị tiêm adrenaline, quay đầu chạy thục mạng.

Sở Văn vừa chạy vừa oán thán: "Thật xui xẻo, quái vật ở nơi này cứ như không hết được vậy, vừa gặp một con ma nước, lại gặp một con cương thi." Anh ta chạy thẳng về phía trước, nhưng Sở Văn không có đèn pin, dưới lòng đất tối đen như mực, đưa tay ra không thấy năm ngón.

Sở Văn sờ vào bức tường xung quanh, cũng không dám chạy quá nhanh, có mấy lần đã đâm vào tường, mũi suýt nữa bị đâm lệch đi.

Sở Văn vừa xoa mũi, vừa sờ vào tường xung quanh để chạy về phía trước.

Con cương thi phía sau truy đuổi không ngừng, mắt thấy sắp đuổi kịp Sở Văn, đột nhiên tay anh ta sờ vào một khoảng không, liền quay người đi vào trong đó.

Sở Văn cũng không biết đã chạy đến đâu, chỉ cảm thấy nơi này âm khí nặng nề.

Con cương thi đó cũng kỳ lạ, đi theo Sở Văn đến chỗ rẽ vừa rồi đột nhiên không đi tiếp nữa, chỉ ở đó "gào gào" hai tiếng rồi bỏ đi.

Sở Văn trong lòng thắc mắc: "Cương thi bỏ đi rồi?" Vì không còn nghe thấy tiếng động phía sau nữa, anh mới từ từ dừng lại.

Chắc là bị cương thi truy đuổi khoảng mười phút, bây giờ Sở Văn không biết đã chạy đến đâu, cũng không biết Tiểu Ca ở đâu.

Sở Văn chỉ trách mình vừa rồi không để ý bị lạc đội, rõ ràng trong lòng đã tự nhủ không được lạc đội, nhưng sơ sẩy một chút là lạc ngay, thật đáng sợ.

Sở Văn trong lòng thầm thở dài một hơi, hôm nay thật xui xẻo.

Bây giờ cũng không có cách nào, ngay cả đồng đội cũng làm mất rồi, không biết phải làm sao.

Ngay lúc Sở Văn đang bế tắc, đột nhiên nghe thấy một âm thanh.

Chương 1151

"Cộp!" "Cộp!" Sở Văn trong lòng kinh hãi, lại có thứ gì đó!

Hôm nay không lẽ thật sự phải ở lại đây rồi sao?

Trong tay anh bây giờ chỉ có một cái xẻng Lạc Dương.

Nếu dùng xẻng Lạc Dương để đào hố, nấu cơm thì đó là một thần khí, nhưng nếu dùng để đối phó với yêu ma quỷ quái, xẻng Lạc Dương không bằng một cái móng lừa đen!

"Cộp!" "Cộp!" Âm thanh đó càng lúc càng gần, dường như sắp đến bên cạnh Sở Văn.

Trong lòng càng lúc càng căng thẳng, những giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trán Sở Văn rơi xuống đất phát ra tiếng "bộp" một tiếng.

Sở Văn trong lòng đập thình thịch, chỉ cảm thấy tim sắp nhảy ra ngoài.

Anh sờ soạng xung quanh, phát hiện xung quanh đều là tường, chỉ có một lối ra, là hướng vừa mới vào.

Anh không dám đi về phía đó, dù sao ở đó có thể có một con cương thi đang canh giữ.

Sở Văn nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu theo nước bọt di chuyển lên xuống.

Trong lòng hạ quyết tâm, bất kể cái thứ này là gì, anh sẽ không ngồi chờ chết, dù dùng xẻng Lạc Dương cũng nhất định phải liều mạng với nó.

"Sở Văn!" Đột nhiên nghe thấy một âm thanh, dường như đang gọi tên mình.

Trong lòng chỉ cảm thấy mừng rỡ.

Có người quay lại tìm mình sao?

Có thể Tiểu Ca không đi xa, phát hiện mình bị lạc nên quay lại tìm?

"Tôi ở đây!" Sở Văn hét lớn, chỉ cảm thấy như nắm được một cọng rơm cứu mạng.

Không lâu sau, Sở Văn nhìn thấy một tia sáng, khóe miệng từ từ bắt đầu nhếch lên, ha ha cười lớn: "Tôi ở đây!" Sở Văn chạy về phía tia sáng đó, rất quen thuộc, là đèn pin của Tiểu Ca.

Ở đây ngoài cái đèn pin đó ra còn có thứ gì có thể phát ra ánh sáng như vậy?

Đi được hơn mười bước, cuối cùng cũng nhìn thấy người cầm đèn pin, quả nhiên là Tiểu Ca.

Sở Văn chạy đến ôm chầm lấy y: "Tiểu Ca, quả nhiên là anh, anh chạy đi đâu vậy, dọa chết tôi rồi, tôi tưởng không bao giờ gặp lại anh nữa." Tiểu Ca vỗ vỗ vai anh nói: "Xem anh bị dọa sợ kìa." "Tiểu Ca!

Tôi vừa rồi gặp phải một con cương thi nhà Thanh!" Sở Văn nói.

"Cương thi nhà Thanh?" Tiểu Ca nghi vấn một tiếng: "Tôi không thấy?

Chúng ta mau đi thôi, Hoàng Hạo và A Phúc đang đợi ở đằng kia, chỉ có tôi cầm đèn pin quay lại tìm anh." Sở Văn gật đầu, cũng không cảm thấy Hoàng Hạo mấy người có gì không tốt, dù sao bây giờ vật tư thiếu thốn, chỉ có một cái đèn pin.

Nếu nhân số lại phân tán, vậy càng khó tìm, vạn nhất gặp phải thứ gì đó, một mình cũng không dễ đối phó, không khéo phải bỏ lại mấy người ở đây, Sở Văn không muốn để bất kỳ ai ở lại.

Tiểu Ca đi trước dẫn đường, Sở Văn thì đi sát theo sau Tiểu Ca.

Đi được bảy tám phút, một lần rẽ lại tiến vào một lối đi khác, lối đi này rộng rãi hơn trước rất nhiều.

Tiểu Ca dẫn anh đến một góc tường, chỉ thấy nơi đèn pin chiếu tới có một ít vết nước, xung quanh cũng có một ít dấu vết nhân tạo.

Tiểu Ca nhìn thấy tình huống này, lập tức hoảng hốt, thấp giọng nói: "Không thấy đâu nữa rồi!" Sở Văn kinh hãi: "Vừa rồi họ ở đây sao?" Tiểu Ca gật đầu: "Tôi phát hiện anh không thấy đâu nữa liền vội vàng tìm một chỗ, tôi bảo họ đợi ở đây, tôi đi tìm anh.

Nhưng quay lại thì không thấy đâu nữa." "Xem xung quanh cũng không có dấu vết đánh nhau, chắc là không sao, có thể thấy anh lâu không về, không phải ra ngoài tìm anh rồi chứ." Sở Văn suy nghĩ một chút, nói.

Chỉ thấy trên mặt đất có một chuỗi dấu chân, là dấu chân của Hoàng Hạo mấy người.

Do vừa từ dưới nước lên, quần áo cũng chưa thay, cho nên để lại những dấu chân ướt sũng.

"Tôi dựa vào dấu chân ướt này để tìm anh." Tiểu Ca nhàn nhạt nói.

Sở Văn nghe xong mừng rỡ, phát hiện những dấu chân này không hề hỗn loạn, xem ra không gặp nguy hiểm, chỉ là Sở Văn có chút bất lực, sao không ngoan ngoãn ở đây, lại chạy ra ngoài.

Sở Văn theo sau Tiểu Ca lần theo dấu chân trên mặt đất để tìm kiếm, từ số lượng dấu chân xem ra chắc là có ba người.

Điều này khiến Sở Văn trong lòng hơi yên tâm một chút.

Hai người từ từ đi theo dấu chân về phía trước.

Đi được một lúc, Sở Văn phát hiện dấu chân trên mặt đất trở nên không rõ ràng nữa, vì nước đã sắp khô, dấu chân cũng trở nên không còn rõ rệt.

Chương 1152

Sở Văn trong lòng có chút lo lắng, nếu không tìm thấy ba người họ nữa, đợi dấu chân đều biến mất, vậy thì phiền phức rồi, manh mối duy nhất cũng biến mất.

Nơi này rất nguy hiểm, chỉ riêng Sở Văn đã gặp phải hai con quái vật, một con ma nước trong lối đi dưới nước, và một con cương thi nhà Thanh.

Nếu không chạy nhanh, e là đã bị con cương thi đó coi như cương thi mà ăn thịt rồi.

Nghĩ đến đây, Sở Văn một trận sợ hãi.

Sở Văn không dám nghĩ nữa, đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến một tràng tiếng bước chân, chỉ là tiếng bước chân nghe có chút kỳ quái.

Tiểu Ca thân hình dừng lại, đưa tay nắm lấy quần áo Sở Văn, thấp giọng nói: "Có tình huống!" Sở Văn trong lòng kinh hãi, Tiểu Ca cũng nghe thấy tiếng bước chân kỳ quái đó.

Tiểu Ca rút con dao ngắn bên người ra, đặt trước người.

Sở Văn cũng cảnh giác nhìn xung quanh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Từ từ, Sở Văn phát hiện tiếng bước chân đó, mỗi bước đều đạp vào tần số tim đập của mình.

"Cộp", "Cộp".

Sở Văn chỉ cảm thấy hô hấp càng lúc càng khó khăn, cuối cùng tiếng bước chân đó dừng lại, Sở Văn cũng hít một hơi thật sâu.

“Lui về sau đi.” Tiểu Ca thấp giọng gọi, Sở Văn ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn thấy một người mặc quan phục nhà Thanh, mặt xanh nanh vàng đứng trước mặt hai người.

Sở Văn chỉ cảm thấy tim đập sắp ngừng lại, con cương thi nhà Thanh này chính là con mà anh đã thấy trước đó.

Sở Văn từ từ lùi về phía sau, Tiểu Ca thì đứng đó không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm vào con cương thi nhà Thanh.

Sở Văn lo lắng hét lớn: “Tiểu Ca, anh đứng đó làm gì vậy!” Con cương thi nhà Thanh nhìn Tiểu Ca không nhúc nhích, đột nhiên lao về phía trước, định tóm lấy cổ Tiểu Ca.

Nhưng Tiểu Ca là nhân vật nào, không biết đã lăn lộn trong các loại mộ huyệt bao lâu, làm sao có thể bị một con cương thi bình thường tóm được.

Tiểu Ca hơi nghiêng người liền tránh được một đòn chí mạng của con cương thi nhà Thanh, sau đó đột nhiên rút dao ngắn, đâm thẳng vào ngực con cương thi.

Sở Văn hét lớn một tiếng: “Hay!” Anh tưởng có thể hạ gục con cương thi nhà Thanh, không khỏi lớn tiếng khen hay.

Nhưng con cương thi nhà Thanh như đang chế nhạo Sở Văn, không chết, vung tay định tiếp tục tóm lấy Tiểu Ca.

Móng tay của con cương thi phải dài đến mười centimet, nếu bị cào phải, không chết cũng phải lột một lớp da.

Tiểu Ca vội vàng cúi người xuống, tránh được một cú cào.

Nhân lúc cúi người, Tiểu Ca đưa dao ngắn ra lại chém mạnh một nhát vào chân cương thi.

Cương thi hét lớn một tiếng, cũng cúi người lao về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca thuận thế lăn một vòng trên đất, né sang một bên.

Con cương thi nhà Thanh lao vào khoảng không, thấy Sở Văn ở phía sau đang xem kịch vui, bèn lao về phía Sở Văn.

Sở Văn thấy cương thi chuyển hướng sang mình, hét lớn một tiếng rồi chạy về phía sau.

Nhưng vừa chạy được mấy bước, cảm thấy cổ áo sau lưng bị thứ gì đó tóm lấy.

Quay đầu lại nhìn, con cương thi nhà Thanh đang ở phía sau, níu lấy quần áo anh không chịu buông.

Tay kia định tóm lấy cổ Sở Văn.

Sở Văn mở to mắt, rút xẻng Lạc Dương sau lưng ra, đập mạnh vào đầu con cương thi.

Cương thi đau đớn buông Sở Văn ra.

Sở Văn thấy xẻng Lạc Dương đánh cương thi cũng có hiệu quả, lập tức có tinh thần, dùng xẻng đập liên tiếp vào cương thi, đánh cho con cương thi nhà Thanh gào thét không ngừng.

Đột nhiên cương thi hét lớn một tiếng, hai tay đột nhiên đẩy ra ngoài.

Sở Văn không để ý bị con cương thi nhà Thanh đẩy cho lảo đảo, suýt nữa ngã ngồi xuống đất.

Không đợi Sở Văn phản ứng, con cương thi đó một bước đã đến trước mặt Sở Văn, đưa tay định bóp cổ Sở Văn.

Sở Văn đương nhiên không thể ngồi chờ chết.

Anh ngồi xổm xuống tránh được một đòn của cương thi.

Chương 1153

Sở Văn phát hiện, tuy con cương thi nhà Thanh chịu đòn giỏi, nhưng trí thông minh dường như không đủ, tốc độ cũng không nhanh, nếu không đã sớm bị đánh cho toàn thân đầy lỗ máu.

Sở Văn một vòng xoay người ra sau lưng con cương thi nhà Thanh, lại giơ xẻng Lạc Dương lên, đập mạnh vào sau lưng con cương thi.

Con cương thi nhà Thanh gào một tiếng rồi lao về phía trước, "bịch" một tiếng nặng nề ngã xuống đất, không nhúc nhích.

Sở Văn thầm nghĩ: "Chết rồi?" Anh đi đến dùng chân đá vào người cương thi, cương thi vẫn không nhúc nhích.

Sở Văn quay người nhìn về phía Tiểu Ca: "Ha ha, Tiểu Ca, con cương thi nhà Thanh chết rồi!" Đột nhiên phát hiện biểu cảm của Tiểu Ca có chút không đúng, hướng nhìn không phải là sau lưng anh.

Sở Văn trong lòng kinh hãi, từ từ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy con cương thi nhà Thanh đó không biết từ lúc nào đã đứng dậy từ trên đất, ánh mắt nhìn chằm chằm vào anh.

Sở Văn bị nhìn đến toàn thân phát run, suýt nữa hét lên.

Sau đó đột nhiên nhảy về phía sau, áo trên người bị móng tay của con cương thi nhà Thanh cào phải, chỉ nghe "xoẹt" một tiếng, áo của Sở Văn bị xé một miếng lớn, để lộ ra lớp áo bên trong.

Sở Văn trong lòng kinh hãi, suýt chút nữa là bị con cương thi này tiễn về tây thiên.

Cương thi vẫn không chịu buông tha, từng cú cào tấn công về phía anh.

Sở Văn đành phải cầm xẻng Lạc Dương trái đỡ phải đỡ, thỉnh thoảng tìm được sơ hở, đập vào con cương thi nhà Thanh.

Không lâu sau đã mệt đến toát mồ hôi hột, thầm nghĩ, con cương thi nhà Thanh này đánh không chết!

Mắt thấy sắp không chống đỡ nổi, anh quay đầu nhìn Tiểu Ca một cái, hét lớn: "Tiểu Ca!

Đứng ngây ra đó làm gì!

Mau giúp một tay, tôi sắp không chống đỡ nổi nữa rồi!" Tiểu Ca nghe xong cuối cùng không xem kịch vui nữa, chạy đến kéo Sở Văn ra sau lưng, một cước đá con cương thi nhà Thanh bay ra xa hai mét.

Chỉ thấy Tiểu Ca rút dao ra, rạch một đường vào lòng bàn tay trái, một dòng máu chảy ra.

Tiểu Ca đưa bàn tay trái ra, chỉ thấy con cương thi nhà Thanh đó đột nhiên lùi lại một bước.

Tiểu Ca đột nhiên tiến lên một bước, con dao ngắn dính máu tươi, đâm thẳng vào ngực con cương thi nhà Thanh.

Chỉ nghe thấy trên người con cương thi phát ra tiếng "xèo xèo", bốc lên khói trắng.

Con cương thi nhà Thanh đó gào thét một tiếng, thẳng tắp ngã xuống đất.

Tiểu Ca thở phào một hơi dài, lau mồ hôi trên trán.

Sở Văn cảm thấy da đầu tê dại.

Hắn đương nhiên nhận ra con bọ có mai rùa, đó là thi miết, nhưng nhiều thi miết đến thế này thì là lần đầu tiên hắn thấy.

Chẳng mấy chốc, trên người cương thi nhà Thanh đã bò đầy thi miết.

Chưa đầy nửa phút, thân thể của cương thi nhà Thanh dần xẹp xuống, chỉ còn lại một bộ quan phục triều Thanh nằm trên mặt đất.

Sở Văn cảm thấy lông gáy sau lưng dựng đứng cả lên, vừa lăn vừa bò chạy đến bên cạnh Tiểu Ca, run rẩy chỉ vào đám thi miết.

"Tiểu Ca, kia... nhiều thi miết quá!" Sắc mặt Tiểu Ca trở nên nghiêm trọng.

Nơi đó đen kịt một mảng, thấy nhiều thi miết như vậy cũng không dễ xử lý.

Đám thi miết ăn xong cương thi, liền bò thẳng về phía Sở Văn và mọi người.

Sở Văn kinh hãi, ngay sau đó nghe thấy Tiểu Ca khẽ nói một câu.

"Rút lui!" Mọi người vội vàng nghe theo chỉ huy, đi về một hướng khác.

Sở Văn chỉ cảm thấy da đầu tê dại, chỉ thấy đám thi miết kia trong nháy mắt đã xơi tái cương thi nhà Thanh, trong lòng rét run.

Thi miết quá đáng sợ, nếu để chúng chui vào cơ thể thì cực kỳ khó chịu, không cẩn thận ngũ tạng lục phủ sẽ bị thi miết ăn sạch.

Sở Văn không dám quay đầu lại mà cứ thế đi thẳng, sau lưng không ngừng vang lên tiếng bò của bầy thi miết, nhưng mấy người cầm đèn pin, lại đi trong thông đạo chật hẹp, có lẽ vẫn nhanh hơn thi miết.

Bỗng nhiên, Sở Văn cảm thấy có thứ gì đó trên cổ, đưa tay sờ thử rồi đưa ra trước mắt xem, lập tức nổi hết da gà.

Trong tay hắn là một con thi miết.

Chương 1154

"Lão tử lại không phải xác chết, bò lên người tao làm gì!" Sở Văn hét lớn một tiếng, ném con thi miết xuống chân rồi dùng sức giẫm mạnh, chỉ nghe một tiếng "bép", con thi miết liền biến thành đống thịt nát.

Giẫm chết một con thi miết vẫn chưa hả giận, Sở Văn lại dùng mũi chân di di lên xác nó, miệng lẩm bẩm: "Cho mày chọc tao này, cho mày chọc tao này!" Tiểu Ca túm lấy Sở Văn, "Đi!" Sở Văn vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngồi phịch xuống đất.

Chỉ thấy trong thông đạo phía sau đen kịt một mảng, mặt đất và hai bên tường đều bò đầy thi miết.

"Nhiều thi miết quá vậy!" Sở Văn hét lên, đồng thời tăng tốc bước chân về phía trước.

Hắn biết rằng nếu rơi vào giữa bầy thi miết phía sau, chưa đầy một giây là bay màu, nhận lấy kết cục xương cốt không còn.

"Tiểu Ca, chúng nó đuổi kịp rồi!" Sở Văn la lớn.

Thấy bầy thi miết chỉ còn cách mọi người chưa đầy hai mét, lòng hắn nóng như lửa đốt, vội vàng hét lên.

Tiểu Ca dừng bước, đột ngột xoay người, đi về phía bầy thi miết.

Sở Văn kinh hãi, vội vàng níu lại: "Anh không muốn sống nữa à, đám thi miết kia xơi tái anh không cần đến một giây đâu." Tiểu Ca nhìn chằm chằm hắn, không nói một lời.

Sở Văn bị nhìn đến chột dạ, vội nói: "Tiểu Ca, thôi mà, đừng dọa tôi, thi miết sắp đến rồi." Tiểu Ca nhìn thẳng vào mắt hắn, nói: "Tôi

có cách đẩy lùi chúng!" Nghe Tiểu Ca nói vậy, Sở Văn hơi sững sờ.

Có cách đẩy lùi thi miết?

Nhiều thi miết như vậy mà cũng đẩy lùi được sao?

Nhưng nghĩ lại Tiểu Ca dù sao cũng có huyết mạch Kỳ Lân, Sở Văn cũng thấy nhẹ nhõm.

Chỉ thấy Tiểu Ca tháo băng gạc trên tay trái ra, để lộ vết thương vừa mới rạch.

Vết thương vừa mới cầm máu, giờ lại phải dùng để đối phó với bầy thi miết.

Sở Văn có chút đau lòng, dù sao trong đội ngũ này hắn cũng chưa có cống hiến gì.

"Tiểu Ca, anh chịu nổi không?

Không được thì để tôi." Dù sao máu của Sở Văn cũng có chút công năng, có thể xua đuổi một vài thứ.

Ánh mắt Tiểu Ca sáng lên.

Sở Văn lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, hình như Tiểu Ca đang đợi câu này của hắn.

Quả nhiên, sau khi nghe Sở Văn nói, Tiểu Ca không nói một lời, đưa tay tóm lấy cánh tay Sở Văn, dùng đao nhanh chóng rạch một đường trên lòng bàn tay hắn.

Sở Văn đau đến mức hét toáng lên: "Ái ui, Tiểu Ca sao anh ác vậy, ngay cả chào hỏi một tiếng cũng không đã ra tay rồi!" Tiểu Ca không nói gì, chỉ cầm tay Sở Văn nhỏ máu xuống lối đi, rồi dùng đoản đao dính máu tươi vạch một đường trên bốn bức tường của thông đạo.

Hai người lùi lại vài bước, tiếp tục nhìn chằm chằm vào bầy thi miết phía sau.

Quả nhiên, thi miết thấy máu liền dừng lại, không tiến về phía trước nữa.

Sở Văn mừng rỡ trong lòng, chẳng mấy chốc, đám thi miết đã chạy biến mất tăm.

Sở Văn thầm nghĩ, xem ra máu của mình cũng khá lợi hại, có thể bức lui thi miết.

Tiểu Ca cũng không ngờ máu tươi của Sở Văn lại có tác dụng lớn như vậy, gật đầu lia lịa: "Sở Văn, máu của cậu quả nhiên lợi hại." Nghe Tiểu Ca khen, Sở Văn cũng sướng rơn trong lòng.

Sau đó hai người quay người đi tìm ba người Hoàng Hạo đã chạy xa.

Hai người lại đi dọc theo thông đạo thêm vài phút, Sở Văn sờ lên vách tường, cảm thấy tay mình ẩm ướt, đưa lại gần mắt nhìn thì phát hiện trên tay có nước.

Hắn sờ lại lên tường mới xác định, tường ở đây rất ẩm.

"Tiểu Ca, anh phát hiện ra không, trên tường toàn là nước!" Sở Văn nhắc nhở Tiểu Ca.

Tiểu Ca cũng đã phát hiện tình huống này, đưa tay sờ lên vách tường, dùng ngón cái và ngón trỏ xoa xoa vào nhau, rồi đưa lên mũi ngửi.

Sở Văn biết Tiểu Ca bản lĩnh cao cường, thường có thể dùng mũi để ngửi ra thông tin, ví dụ như ngửi mùi đất có thể biết được lăng mộ thuộc triều đại nào, thật sự khiến người ta cảm thấy thần kỳ.

Nhưng trong mộ huyệt, chuyện kỳ quái gì cũng có thể xảy ra, giờ hắn cũng đã quen rồi.

Sở Văn hỏi: "Thế nào, ngửi ra gì chưa?" Tiểu Ca lắc đầu, "Gần

đây có thể có nước.” Sở Văn thầm đảo mắt.

Chuyện rõ rành rành thế này còn cần anh nói à?

Trên tường nhiều nước như vậy, chắc chắn gần đây có nguồn nước rồi.

Chương 1155

Sở Văn bỗng rùng mình một cái, nước?

Không lẽ lại có thủy quỷ chứ.

Sở Văn không ngừng oán thán: "Tôi thấy chúng ta không nên đến nơi này.

Lúc ở trên mặt đất tôi đã phát hiện địa thế ở đây rất kỳ quái, chẳng có chút quan hệ nào với bảo địa phong thủy cả.

Không biết chủ nhân ngôi mộ này sao lại chọn một nơi rách nát như vậy, nơi thế này dễ xảy ra chuyện nhất." "Này, đúng rồi, mọi người có phát hiện ở đây sao nhiều nước thế không!" A Phúc sờ lên bức tường ẩm ướt, đưa tay về xem thì thấy đã ướt đẫm.

"Đúng vậy, ở đây nhiều nước quá, không biết là chuyện gì." Sở Văn trả lời, ngay cả Tiểu Ca cũng không biết tại sao, huống chi là mấy người Sở Văn.

Sở Văn lo lắng sẽ gặp phải thủy quỷ, vội nói: "Hay là chúng ta rời khỏi đây trước đi, mau tìm một con đường có thể ra ngoài." Mọi người gật đầu, đồng ý với đề nghị của Sở Văn.

Tiểu Ca dẫn đầu, cầm đèn pin soi đường phía trước, cả nhóm đi được vài phút.

Bỗng nhiên, Hồng Tụ đang đi giữa đội hét lên một tiếng: "A!" Cả nhóm giật mình, vội vàng nhìn về phía Hồng Tụ, Sở Văn hỏi: "Sao vậy?" Mặt Hồng Tụ tái nhợt, môi khẽ run, vịn vào tường không dám nhúc nhích, đôi mắt nhìn Sở Văn trợn rất to.

Thấy Hồng Tụ không nói gì, Sở Văn cũng thấy da đầu tê dại, lại hỏi một lần nữa: "Sao thế, đừng dọa tôi chứ!" Sở Văn bị Hồng Tụ

nhìn chằm chằm đến dựng cả tóc gáy, trong lòng cũng bắt đầu căng thẳng.

Đột nhiên, Hồng Tụ lại hét lên một tiếng nữa, lần này dọa cả A Phúc bên cạnh cũng không nhẹ.

Cô run rẩy hỏi: "Hồng Tụ, rốt cuộc... có chuyện gì, nói đi chứ!" Hồng Tụ run lẩy bẩy nói: "Tôi... tôi cảm thấy có thứ gì đó chui vào áo mình." Sở Văn vội vàng cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng cũng không phát hiện ra gì.

Ngay lúc Sở Văn đang hoang mang thì lại nghe thêm một tiếng hét nữa.

"A!" Sở Văn lại nghe một tiếng hét, lần này không phải của Hồng Tụ, mà là của A Phúc bên cạnh.

Sở Văn trong lòng kinh hãi: Hai người này rốt cuộc bị làm sao vậy, cứ thay nhau la hét, sắp dọa chết tôi rồi.

Cả nhóm kinh hãi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, những thứ không biết còn đáng sợ hơn cả cương thi.

Trong tình huống này, Tiểu Ca lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

"Đừng sợ, có tôi đây!" Giọng nói ấm áp của Tiểu Ca khiến mọi người bình tâm lại.

A Phúc nhìn Hồng Tụ, "Cậu có cảm thấy có thứ gì đó lạnh toát chui vào từ sau gáy không?" Hồng Tụ gật đầu, A Phúc mặt mày tái mét nói với mọi người: "Tôi cũng có cảm giác đó, không biết tại sao." Tiểu Ca cầm đèn pin, soi lên đỉnh đầu, rồi lại nhìn xuống mặt đất.

Sau đó, y mặt không biểu cảm nói với mọi người: "Nước." Sở Văn cũng nhìn lên theo ánh đèn pin của Tiểu Ca.

Chỉ thấy trong khe hở trên đỉnh thông đạo trông rất ẩm ướt.

Sở Văn nhìn rõ, trong khe hở có một giọt nước "tách", nhỏ xuống mặt đất.

Hắn thở phào một hơi, nhìn Hồng Tụ và A Phúc, lắc đầu: "Hai cô à, người dọa người dọa chết người đấy, suýt nữa bị hai người dọa chết, rõ ràng chỉ là một giọt nước rơi trúng người thôi mà." Hồng Tụ và A Phúc lúc này cũng đã hiểu ra, trên mặt lộ vẻ ngượng ngùng.

Thật xấu hổ, bị một giọt nước dọa cho chết khiếp, nói ra ngoài còn mặt mũi nào nhìn người!

Sở Văn thấy vậy, không nhịn được an ủi: "Không sao không sao, con gái mà, nhát gan một chút cũng là bình thường thôi." Hồng Tụ lại lườm Sở Văn một cái sắc lẻm.

Cô trừng mắt với hắn: "Anh mới là đồ nhát gan, tôi không bị mấy giọt nước dọa được đâu." Sở Văn ngượng ngùng sờ mũi, vốn định giúp Hồng Tụ tìm lối thoát, không ngờ lại bị cô chặn họng.

Hắn đành lủi thủi đi sang một bên.

Tiểu Ca dặn dò mọi người: "Nếu chỉ là giọt nước bình thường, chúng ta mau tiếp tục đi thôi." Sở Văn gật đầu, tranh thủ xuống mộ, đã vào đây cả nửa ngày rồi, đồ đạc cũng chưa tìm thấy, ngay cả đường về cũng bị thủy quỷ chặn mất.

Mọi người tiếp tục đi theo Tiểu Ca dò đường về phía trước.

Đi được khoảng vài phút, Sở Văn bỗng khịt khịt mũi, ngửi thấy một mùi kỳ lạ.

Hắn không nhịn được nói: "Mọi người có ngửi thấy mùi gì lạ không?" Những người khác cũng vội vàng ngửi thử, Hoàng Hạo khẽ "hử" một tiếng: "Hình như là mùi ẩm mốc." Tại sao lại có mùi này?

Trong lòng Sở Văn đầy nghi vấn, chẳng lẽ vì ở đây quá ẩm ướt?

Nhưng nước từ đâu ra?

Đột nhiên, Sở Văn như bừng tỉnh: "Nước không lẽ..." Hắn không dám nói tiếp.

Hoàng Hạo thấy hắn không nói nữa, vội hỏi: "Này, nói đi chứ, lúc này rồi còn úp úp mở mở làm gì?" "Có khả năng, phía trên mộ huyệt có một con sông lớn!" Sở Văn nói nhỏ.

Chương 1156

Hoàng Hạo nghe vậy liền hít một ngụm khí lạnh, nếu phía trên mộ huyệt thật sự có một con sông lớn, vậy thì mấy người họ làm sao ra ngoài được, chẳng lẽ thật sự phải quay về đường cũ sao?

Sở Văn không dám nghĩ tiếp, nếu thật sự phải xuống nước một lần nữa, hắn thà ở lại đây vĩnh viễn!

Tiểu Ca cũng gật đầu nói: "Cậu nói không sai, có khả năng trên đầu chúng ta có một con sông lớn, nếu không ở đây cũng không ẩm ướt như vậy." Mọi người nghe vậy trong lòng càng thêm khó chịu, cũng không biết ngôi mộ này chọn chỗ kiểu gì, lại bị một con sông nhấn chìm.

"Có thể là do động đất, kết quả sông đổi dòng đã nhấn chìm nơi này." Tiểu Ca phân tích.

"Ai, thật xui xẻo, lại gặp phải chuyện này." Sở Văn oán thán.

Hoàng Hạo vỗ vai hắn, "Thôi đừng nói nữa, chúng ta xem có đường nào ra ngoài không, nếu không được thì chỉ có thể quay về đường cũ." Sở Văn vừa nghĩ đến những thứ dưới nước đã thấy da đầu tê dại, bất giác rùng mình.

"Vậy chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi." "Tiểu Ca, anh từng gặp tình huống này chưa?" Hoàng Hạo hỏi, trong lòng cũng không chắc chắn.

Ở nơi này mà gặp phải sông lớn, lỡ như mộ huyệt bị rò nước, chẳng phải sẽ nhấn chìm tất cả sao?

Ngay cả cơ hội chạy thoát cũng không có.

Tiểu Ca lắc đầu.

Thực ra y cũng căng thẳng, tuy Tiểu Ca từng trải trăm trận, gặp không ít yêu ma quỷ quái, nhưng tình huống này cũng là lần đầu tiên y gặp phải.

Nhưng y tin rằng đến núi ắt có đường, nên không quá lo lắng, chỉ chắc chắn trong lòng rằng mình sẽ không bỏ mạng ở đây.

Sở Văn nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Tiểu Ca, trong lòng dần dần yên ổn lại.

Hắn không thể không thừa nhận rằng cảm xúc thật sự có thể ảnh hưởng đến người khác, nhìn thấy dáng vẻ không hề để tâm của Tiểu Ca, hắn cũng cảm thấy an toàn hơn một chút.

Cả nhóm tiếp tục đi về phía trước, con đường này ngày càng ẩm ướt.

Sở Văn chỉ cảm thấy nước dưới chân ngày càng nhiều, đi trên mặt đất phát ra tiếng "bép bép", khiến người ta dựng tóc gáy, sống lưng lạnh toát.

"Két…" Sở Văn nghe thấy một âm thanh đặc biệt, không giống tiếng giày ẩm ướt đi trên mặt đất.

Nhưng âm thanh này chỉ xuất hiện một lần và rất nhỏ, Sở Văn nghĩ rằng mình đã nghe nhầm.

Đi thêm một đoạn nữa, hắn lại một lần nữa nghe thấy âm thanh kỳ lạ đó: "Két".

Theo Sở Văn, âm thanh này giống như tiếng tre bị vật gì đó đè gãy.

Sở Văn không nhịn được hỏi: "Mọi người có nghe thấy âm thanh kỳ lạ nào không?" Mọi người ngơ ngác nhìn Sở Văn.

Hoàng Hạo nói: "Đừng dọa tôi, tôi không nghe thấy gì cả." Rồi anh ta quay sang nhìn những người khác.

Hồng Tụ và A Phúc cũng đều lắc đầu tỏ vẻ không nghe thấy, Sở Văn trong lòng có chút thắc mắc, "Chẳng lẽ thật sự là mình nghe nhầm?" "Chắc chắn là cậu nghe nhầm rồi, có thể gần đây áp lực quá lớn, hay là chúng ta nghỉ một lát đi?" Hoàng Hạo đề nghị.

Tiểu Ca gật đầu: "Được, chúng ta nghỉ một lát rồi đi tiếp." Tiểu Ca đi đến một góc tường ngồi xổm xuống.

Sở Văn cũng ngồi xuống bên cạnh Tiểu Ca, vì hắn cảm thấy chỉ có ở bên cạnh Tiểu Ca mới có cảm giác an toàn.

Điều này khiến Sở Văn cảm thấy mình quá nhát gan, phải mau chóng rèn luyện bản lĩnh, nếu không ở dưới lòng đất chỉ có thể dựa vào Tiểu Ca thì không được.

Dù sao chuyện xuống mộ, nhát gan là không được, thấy thứ gì đó đã sợ chết khiếp thì chỉ có nước chờ chết.

"Két!" Sở Văn lại nghe thấy âm thanh đó, lần này hắn bị dọa giật nảy mình, nổi hết cả da gà, tim đập thình thịch.

Sở Văn run rẩy kéo áo Tiểu Ca, "Tiểu...

Tiểu Ca, anh nghe thấy không?" Tiểu Ca nhìn hắn, rồi khịt mũi, sắc mặt đại biến.

Y nói với mọi người: "Chúng ta mau đi, nơi này không nên ở lâu!" Mọi người nghe vậy kinh hãi, việc có thể khiến Tiểu Ca biến sắc không phải là chuyện thường thấy, trong lòng cũng đập thình thịch.

Hoàng Hạo vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy, ở đây làm sao thế?" Tiểu Ca bật đèn pin, một tay kéo Sở Văn, "Nhìn bộ dạng của cậu ta đi." Mọi người lúc này mới phát hiện, Sở Văn hiện tại mặt mũi cứng đờ, hai mắt vô thần, đầu đầy mồ hôi, môi trắng bệch, răng va vào nhau lập cập.

Hoàng Hạo hỏi: "Cậu... cậu sao vậy, sao lại biến thành bộ dạng

này?" Tiểu Ca khẩn trương nói: "Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, chúng ta mau rời khỏi đây." Mọi người thắc mắc, Tiểu Ca lại nói: "Mau đi." Nói rồi y một tay dìu Sở Văn, một tay cầm đèn pin, dẫn đầu đi về phía trước.

Mọi người cũng không hỏi nhiều, chỉ bám sát theo Tiểu Ca.

Vị trí của Tiểu Ca lúc này nghiễm nhiên đã là đội trưởng của cả nhóm.

Bước chân của Tiểu Ca rất nhanh, Hoàng Hạo và những người khác cũng vội vàng đuổi theo nhưng vẫn không bị tụt lại, trong lòng thắc mắc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến Sở Văn biến thành bộ dạng đó, hồn bay phách lạc, như người mất hồn.

Chương 1157

Trên đường đi, Sở Văn cứ lẩm bẩm: "Tiếng động?

Mọi người nghe thấy không?", mấy câu nói đó khiến mấy người Hoàng Hạo trong lòng sợ hãi, Sở Văn như đang tự nói một mình, lại như đang hỏi họ.

Cả nhóm đi khoảng nửa giờ, Tiểu Ca cuối cùng cũng chậm lại, đặt Sở Văn xuống đất, dùng tay rảnh sờ lên tường rồi đưa lên mũi ngửi.

Sở Văn lúc này cuối cùng cũng không còn lẩm bẩm nữa, ngồi dựa vào tường bất tỉnh.

A Phúc đi đến bên cạnh, dùng tay lau mồ hôi cho hắn.

Tiểu Ca chậm rãi nói: "Ở đây chắc là được rồi." Hoàng Hạo lúc này không nhịn được chỉ vào Sở Văn hỏi: "Tiểu Ca, rốt cuộc cậu ấy bị làm sao vậy?" Tiểu Ca lắc đầu, thở dài một hơi nói: "Tôi nghĩ nơi chúng ta vừa ở có một loại khí, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, Sở Văn đã trúng chiêu rồi." Tiểu Ca từng trải trăm trận, từ nhỏ đã bắt đầu luyện kỹ năng dùng hai ngón tay thăm dò mộ, không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực.

Nay trình độ đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, Sở Văn từng thấy Tiểu Ca duỗi hai ngón tay đâm thủng hai lỗ trên một viên gạch.

Sở Văn nghĩ, nếu mình có được công phu như vậy thì tốt biết mấy, như vậy lại có thêm một bản lĩnh phòng thân, lần sau xuống mộ cũng có chỗ dựa.

Hoàng Hạo cũng tò mò sờ lên những bức tường xung quanh, không ngừng gật đầu, "Hình như thật sự có chút khác biệt so với tường ở những nơi khác, tường ở đây sờ vào rất trơn nhẵn!" "Đúng

vậy, sao tường lại như thế?" Hồng Tụ hỏi.

Tiểu Ca nhìn xung quanh một lượt, rút đoản đao ra, cầm ngược lại, dùng chuôi đao gõ lên bức tường trơn nhẵn đó, phát ra tiếng "cộp cộp".

Sắc mặt Tiểu Ca nghiêm trọng.

Sở Văn thấy vậy, cũng dùng nắm đấm gõ lên bức tường đó, cũng phát ra tiếng "cộp cộp".

Sau đó, Sở Văn lại chạy đến những nơi khác gõ thử, nhưng lại phát ra âm thanh giòn tan.

Sở Văn mắt sáng lên, "Tiếng gõ bức tường này khác hẳn những nơi khác, sau tường không lẽ có thứ gì đó!" Hoàng Hạo kinh hãi, "Không lẽ nào, chúng ta lại đụng phải mộ trong mộ rồi sao?" Tiểu Ca lại lắc đầu, "Không chắc, không biết sau tường có gì." Nói xong, Tiểu Ca dùng dao cạy một ít đất trên tường, dùng ngón tay vê vê trong lòng bàn tay, sau đó đưa lên mũi ngửi, gật đầu nói: "Đất trên tường này có thành phần khác với xung quanh, hình như là loại đất đặc biệt nhân tạo." "Đất đặc biệt?

Xem ra sau bức tường này thật sự có thứ gì đó." A Phúc cũng phụ họa.

Hoàng Hạo mắt sáng lên, lỡ như sau tường có bảo bối thì phát tài rồi, không nhịn được nói: "Vậy chúng ta phá tường ra đi!" Sở Văn gật đầu, hắn cũng rất muốn xem sau tường có gì, nhưng lý trí trong lòng khiến hắn có chút tỉnh táo.

Không thể vì một chút của cải mà mạo hiểm, trong tình huống này, không mạo hiểm là lựa chọn an toàn nhất.

Sở Văn hiện tại vẫn còn sợ hãi con thủy quỷ kia.

Hắn sợ, lát nữa mở tường ra lại phát hiện một con quái vật khác ở

phía sau thì không vui chút nào.

Tiểu Ca cẩn thận nói: "Bây giờ chúng ta không rõ sau tường có gì, nếu tùy tiện mở ra, có thể sẽ gặp nguy hiểm, mọi người thấy sao?" Hoàng Hạo lại tỏ vẻ không quan tâm, "Có thể có nguy hiểm gì chứ, nếu sau tường có đồ tốt, gặp chút nguy hiểm thì có sao đâu, coi như đóng học phí." Tiểu Ca gật đầu: "Tôi vừa mới quan sát kỹ, sau tường hẳn là không có thứ gì sống." Nghe Tiểu Ca nói vậy, lòng Sở Văn hơi yên ổn lại.

Thực ra hắn cũng muốn có được đồ vật bên trong tường, chỉ là sợ hãi thứ gì đó sẽ xuất hiện sau tường.

Bây giờ nghe Tiểu Ca nói, có thể xác định phía sau không có nguy hiểm, Sở Văn cũng yên tâm.

Hắn nói: "Nếu Tiểu Ca đã nói vậy, sau tường an toàn, vậy chúng ta tìm cách phá bức tường này ra đi." Tiểu Ca thấy mọi người đều gật đầu, bèn cầm ngược đoản đao, nhắm chuẩn vách tường, mạnh mẽ đâm xuống, chỉ nghe một tiếng "keng", đoản đao đã cắm vào tường đất gần mười centimet.

Tiểu Ca nhanh chóng rút đoản đao ra khỏi tường, ngồi xổm xuống đất cẩn thận quan sát lớp đất mà đoản đao mang ra.

"Lớp đất này trông không có gì đặc biệt, giống như được làm thủ công vậy." Sở Văn trong lòng cũng hơi thả lỏng, "Tiểu Ca, sau tường sẽ không có thứ gì không hay chứ." Sở Văn cuối cùng cũng hỏi ra câu hỏi mà hắn vẫn luôn muốn hỏi, sợ rằng lát nữa sẽ có thứ gì đó chui ra từ sau tường.

Tiểu Ca quay đầu liếc hắn một cái, sau đó lắc đầu, "Tôi cũng không dám chắc, chỉ là hiện tại xem ra không có gì kỳ lạ." Sở Văn nghe vậy cũng gật đầu, không hỏi tiếp nữa.

Tiểu Ca đứng dậy, tiếp tục dùng đoản đao đâm vào tường đất.

Cùng với từng nhát đao của Tiểu Ca, toàn bộ bề mặt tường chằng chịt vết dao.

Tiểu Ca lau mồ hôi trên trán, quay đầu nói với Sở Văn, "Lấy xẻng Lạc Dương ra đi, có thể dùng xẻng trực tiếp." Sở Văn nghe vậy liền lấy từ sau lưng ra cây xẻng Lạc Dương vẫn luôn mang theo.

Hắn nhắm chuẩn bức tường phía trước, "Phập" một tiếng, cắm xẻng vào tường đất.

"Rào rào!" Tường đất lập tức sụp đổ, những khối đất màu vàng lăn lóc khắp nơi.

Ngay lúc mọi người đang vui mừng, tưởng rằng đã phá được tường đất, Sở Văn khẽ "hử" một tiếng.

Sở Văn thấy sau khi tường đất sụp xuống, sâu bên trong vách tường lại có một bức tường màu đen.

Bức tường này trông đen kịt, không có bất kỳ ánh sáng nào, ngay cả đèn pin chiếu vào cũng không phản quang, giống như một cái lỗ đen hút hết ánh sáng đèn pin vào trong.

Sở Văn đưa tay vào sờ thử, quả nhiên chạm tay vào thấy bức tường lạnh như băng.

Bức tường đen kịt như đêm tối, nếu không phải thật sự sờ được, Sở Văn còn tưởng đó là một hang động tối om.

Bức tường này hiện rộng bằng hai người, chỉ có thể thấy cửa động đen ngòm.

Chương 1158

"Bức tường này kỳ lạ thật, không phản xạ ánh sáng đèn pin!" Hồng Tụ cũng nhận ra tình huống này.

"Này, thật đó, sao bức tường này dưới ánh đèn pin lại không có ánh sáng?" A Phúc cũng thắc mắc.

Tiểu Ca cũng rút đoản đao ra, đưa vào trong, đoản đao va chạm với vách tường phát ra một tiếng "keng".

"Bức tường này hình như làm bằng kim loại, nhưng sao kim loại lại không có độ bóng?" Hoàng Hạo thắc mắc, trong ấn tượng của anh ta, kim loại đều nên có chút độ bóng.

Ví dụ như bạc sẽ phản xạ ánh sáng trắng, vàng sẽ có ánh sáng vàng, còn bức tường đen này, ngay cả ánh sáng đèn pin cũng bị hút mất.

Thật quá thần kỳ.

Nhưng mấy người họ cũng không quá kinh ngạc, dù sao cũng đã xuống không ít mộ, thấy không ít chuyện kỳ quái, gặp phải những thứ này về cơ bản cũng đã quen rồi.

Tiểu Ca lại dùng dao gõ mấy cái lên tường: "Tường rất cứng." Sở Văn hỏi: "Vậy chúng ta làm sao phá được bức tường này?" Tiểu Ca lắc đầu, "Hiện tại cửa động quá nhỏ, không biết tường làm bằng gì, nếu cưỡng ép phá ra có thể sẽ làm hỏng đồ vật bên trong." Sở Văn gật đầu, Tiểu Ca nói không sai, lỡ như cưỡng ép phá vỡ bức tường kim loại này, làm hỏng đồ vật bên trong thì không hay rồi.

Sở Văn đề nghị: "Vậy chúng ta phá bỏ tường đất hai bên đi, để đỡ vướng víu, cũng có thể xem xét tình hình bức tường đen phía trước."

Mọi người nghe đề nghị của Sở Văn liền đồng loạt gật đầu.

"Được rồi, chúng ta xử lý tường đất hai bên, để lộ ra bức tường đen bên trong." Con đường bên ngoài trong nháy mắt bị đất vàng bao phủ hoàn toàn, đất thừa tràn vào bên trong cánh cổng lớn.

Cánh cổng màu đen ngừng di chuyển lên trên, dừng lại giữa không trung.

Cùng với việc cánh cổng dừng lại, toàn bộ mặt đất cũng không còn rung chuyển, mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Mọi người như sống sót sau tai nạn, nhìn đống đất sau lưng.

Sở Văn vỗ ngực nói: "Mẹ ơi, dọa chết tôi rồi, suýt chút nữa là bị chôn sống, may mà chúng ta chạy nhanh." Hoàng Hạo cũng phụ họa: "Thật sự nguy hiểm quá.

Giờ thì hay rồi, đường về cũng bị chặn, làm sao bây giờ?" Hoàng Hạo dang hai tay, bất lực nhìn mọi người.

Hồng Tụ phủi đất trên người, nhìn quanh nói: "Dù sao mọi người cũng không muốn quay về đường cũ, giờ bị chặn cũng tốt." A Phúc không có tâm trạng lớn như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ ra nụ cười khổ: "Chúng ta mau tìm đường ra ngoài đi, không thể bị kẹt ở đây được." Tiểu Ca gật đầu nói: "A Phúc nói không sai, chúng ta phải mau ra ngoài, trước tiên xem xét tình hình ở đây đã." Mọi người lúc này mới nhìn xung quanh.

Vừa rồi mấy người suýt chút nữa bị chôn sống, thiếu chút nữa mất mạng, lúc này sống sót sau tai nạn, trong lòng vô cùng kích động.

Sở Văn phát hiện nơi này trống trải, giống như một hang động khổng lồ.

Theo ánh đèn pin nhìn ra xa, nơi này ít nhất cũng phải lớn bằng hai sân bóng rổ.

Từ đây nhìn lại, cánh cổng đen khổng lồ lúc nãy, bây giờ trông không còn lớn như vậy nữa.

Sở Văn kéo áo Hoàng Hạo, kinh ngạc thốt lên: "Này, Hoàng Hạo, không gian ở đây lớn thật, liệu có bảo bối không?" Hoàng Hạo cười khẩy: "Lớn thì có ích gì, ngay cả một cái quan tài cũng không có, muốn trộm đồ cũng không có chỗ mà lấy." Sở Văn thầm nghĩ, đúng là vậy, mục đích xuống đây không phải để tìm bảo bối, nhưng gặp được một miếng tử ngọc cũng không uổng công.

Nhưng nơi này trông trống trải vô cùng, chẳng có thứ gì, biết đi đâu tìm bảo bối bây giờ.

"Ở đây có tình huống!" Tiểu Ca cầm đèn pin đi phía trước, đột nhiên hét lên một tiếng.

Mọi người nghe vậy liền vội vàng đuổi theo.

Sở Văn đến trước mặt Tiểu Ca, nhìn theo ánh đèn pin, tim hẫng một nhịp.

Trước mắt họ, trên mặt đất của hang động có một cái hố vuông lớn.

Cái hố trông rộng khoảng hai ba mươi mét, sâu không thấy đáy.

Đèn pin từ trên chiếu xuống, ánh sáng cứ kéo dài xuống dưới, hoàn toàn không thấy được đáy.

Sở Văn thò đầu ra nhìn xuống hố, "Sâu quá, dưới đó có gì không?" Tiểu Ca lắc đầu, nhặt một cục đất bên cạnh, lại xé một miếng vải trên người, buộc vào cục đất.

Tiếp đó, y không biết lấy từ đâu ra một cái bật lửa, châm nó lên.

Tiểu Ca cầm cục đất bọc vải đang cháy, ném vào cái hố lớn.

Sở Văn nhìn cục đất đang cháy rơi thẳng xuống, lúc đầu còn thấy

được ánh lửa, sau đó ánh lửa dần nhỏ lại rồi từ từ biến mất.

Hoàng Hạo thấy vậy liền hít một ngụm khí lạnh: "Cái hố này, cũng quá sâu rồi, cục đất rơi xuống ngay cả tiếng động cũng không nghe thấy!" Sở Văn thấy trong mắt Hoàng Hạo tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Trong lòng hắn cũng kinh ngạc, cái hố sâu như vậy dùng để làm gì?

"Dưới đó chắc chắn có thứ gì đó, nếu không ai rảnh rỗi đi đào một cái hố lớn như vậy chứ?" Sở Văn nhìn Hoàng Hạo: "Anh Hoàng Hạo, anh hiểu cái này à?" Hoàng Hạo cười khà khà: "Thứ mà Mạc Kim Giáo Úy nào cũng phải có." Chỉ thấy Hoàng Hạo đi đến góc đông nam của quan tài, cắm nửa cây nến trong tay vào đất rồi châm lửa.

Hoàng Hạo đứng dậy, phủi tay rồi nói với mọi người: "Được rồi, chúng ta hành động thôi." Tiểu Ca gật đầu, lấy ra trảo dò âm, "vút" một tiếng ném lên nắp quan tài, sau đó dùng sức kéo mạnh.

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng, nắp quan tài bay lên, rơi sang một bên, lại làm tung lên một trận bụi đất.

Chương 1159

Sở Văn từ từ đi đến bên quan tài, chậm rãi ngó đầu vào trong.

Vừa nhìn, hắn đã hít một hơi khí lạnh.

"Là người sống!" Hoàng Hạo nghe vậy liền thấy buồn cười: "Sống?

Không thể nào, Sở Văn, cậu nhìn nhầm rồi!" Nói rồi anh ta vội vàng đi tới bên cạnh Sở Văn, cũng thò đầu vào trong nhìn một cái.

"Hít!" Hoàng Hạo thấy trong quan tài có một phu nhân trẻ tuổi đang yên tĩnh nằm đó, hai tay đặt trước ngực, giữa hai tay là một tấm ngọc bài.

Phu nhân này mặc trang phục thời nhà Minh, rõ ràng là người xưa, không biết vì sao thi thể không bị phân hủy, khiến Hoàng Hạo và Sở Văn được một phen hú vía.

Tiểu Ca bình tĩnh nói: "Có thể trong thi thể có bảo bối.

Một số thứ có thể khiến thi thể không bị côn trùng cắn, cũng có thể đảm bảo thi thể không bị phân hủy." Sở Văn suy nghĩ một chút, có lẽ là do quan tài được đặt trong một cái giếng sâu không thấy đáy, nhiệt độ ở đó cực kỳ thấp, nên mới có thể đảm bảo thi thể không bị thối rữa.

Lý trí dần dần bình tĩnh trở lại, vừa rồi đột nhiên thấy một người chân thật như vậy nằm trong quan tài, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Bây giờ đã hiểu rõ ngọn ngành, tự nhiên cũng không còn sợ hãi nữa.

Trong lòng ngược lại có chút kích động, thi thể được bảo quản tốt như vậy, chắc chắn không thiếu bảo bối.

Chỉ riêng tấm ngọc bài trong tay bà ta e rằng đã đáng giá không ít tiền.

"Còn chờ gì nữa?

Mau ra tay đi!" Sở Văn thúc giục.

Hồng Tụ ở bên cạnh nói: "Gấp cái gì, dù sao cũng không ra được, có lấy được vàng cũng không tiêu được." Sở Văn nghe vậy, lòng nguội đi một nửa.

Tình hình bây giờ đúng như lời Hồng Tụ nói, tìm được cả một hòm vàng cũng không biết làm sao mang ra ngoài.

Bởi vì bây giờ không có đường ra, con đường duy nhất cũng đã bị đất lấp kín.

Muốn ra ngoài thì phải đào thông chỗ đất bên ngoài cánh cửa sắt lớn kia, đối với họ, đây không khác gì tai họa ngập đầu.

Mạc Kim Giáo Úy chứ có phải thợ đào hầm đâu.

Hoàng Hạo không nói nhiều nữa, đi đến bên cạnh Sở Văn, liếc một cái: "Cho mượn quần áo dùng chút!" Tiểu Ca lập tức ra tay, chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, y đã xé một mảnh vải lớn từ áo của Sở Văn.

Lại "Xoẹt" một tiếng nữa, mảnh vải trong tay Hoàng Hạo lại bị xé làm hai.

Anh ta nối hai mảnh vải lại với nhau, biến thành một sợi dây dài hơn.

Sau đó, anh ta lật người lên trên quan tài, lấy sợi dây vừa buộc xong ra, lại buộc hai đầu vào nhau, lúc này sợi dây đã biến thành một cái thòng lọng.

Hoàng Hạo đặt thòng lọng bên hông, hai chân quỳ trên hai tấm ván bên cạnh quan tài, cúi người xuống luồn thòng lọng qua đầu nữ thi.

Sau đó lẩm bẩm một tiếng: "Mạo phạm rồi!" Sở Văn nhìn ra ngay, đây là thủ pháp trộm mộ điển hình của Mạc Kim Giáo Úy, trước tiên dùng dây thừng kéo thi thể dậy, sau đó mới lục soát đồ.

Không ngờ Tiểu Ca lại biết chiêu này, quả nhiên danh bất hư truyền.

Bước tiếp theo chắc là Tiểu Ca sẽ dùng dây kéo thi thể dậy rồi lục soát đồ đây mà, Sở Văn nghĩ thầm.

Quả nhiên, y đoán không sai.

Chỉ thấy Tiểu Ca thẳng lưng lên, nữ thi trong quan tài cũng theo đó ngồi dậy, tuy là bị dây kéo lên.

Nhưng cảnh tượng này vẫn khiến đám người Hoàng Hạo trong lòng kinh hãi, dù là người thường xuyên xuống mộ nhìn thấy cũng sẽ thấy da đầu tê dại, tim đập chân run.

Tiểu Ca đưa tay sờ từ đỉnh đầu nữ thi, từ từ xuống hai vai, cánh tay.

Từ đầu đến chân, sau đó y lại từ từ đặt nữ thi xuống, trong tay cầm bảo vật, "vút" một tiếng lật người xuống dưới, trong tay đã có thêm rất nhiều bảo vật.

Mọi người vội vàng vây lại xem, tay phải Tiểu Ca có một tấm ngọc bài, một viên châu màu xanh lục, tay trái có mấy món trang sức, xem ra đều bằng vàng.

Hoàng Hạo vừa nhìn, tâm tình liền kích động không thôi: "Xem ra lần này trúng quả đậm, lấy được nhiều bảo bối như vậy." Hồng Tụ cười một tiếng: "Thì cũng phải có mạng mà tiêu đã chứ, bây giờ đường ra đều bị bịt kín rồi, có đồ cũng không mang ra ngoài được." Bỗng nhiên, trong toàn bộ hang động thổi tới một trận gió.

Sở Văn chỉ cảm thấy lông tơ trên người đều bị cơn gió kỳ quái này

thổi dựng đứng lên, trong lòng kinh hãi: "Có gió?" Tiểu Ca vội vàng nhìn quanh bốn phía, đột nhiên phát hiện, ngọn nến mà Hoàng Hạo cắm ở góc đông nam không biết đã tắt từ lúc nào!

"Gà gáy đèn tắt, không trộm mộ!" Tiểu Ca lẩm bẩm trong miệng.

Hoàng Hạo cũng phát hiện ngọn nến mình vừa châm đã tắt, trong lòng cũng lo lắng không yên.

Chương 1160

Anh ta cũng biết quy tắc này, trong quá trình trộm mộ nếu ngọn nến ở góc đông nam bị tắt thì phải đặt bảo bối về nguyên dạng, nếu không sẽ xảy ra chuyện.

Khó khăn lắm mới lấy được bảo bối, lại phải đặt về?

Hoàng Hạo không cam lòng, trải qua bao nhiêu gian nan vất vả, chẳng phải là vì lúc này sao?

Vịt đã nấu chín không thể để bay mất được.

"Cơn gió âm này thật kỳ quái, theo lý thì nơi này không thể thông với bên ngoài được, sao lại có gió thổi vào chứ?" Sở Văn hỏi.

"Biết đâu không phải gió tự nhiên thì sao?" Hồng Tụ ở bên cạnh nhắc nhở.

"Không phải gió tự nhiên?" Sở Văn giật mình, không phải gió tự nhiên chẳng lẽ là quỷ thổi ra?

"...Đừng dọa tôi, tôi nhát gan lắm." Hồng Tụ cười ha hả: "Nhìn cái tướng nhát cáy của cậu kìa!

Đến đây, tôi bảo vệ cho." Sở Văn đương nhiên không đi, hắn cho rằng mình vẫn chưa đến mức phải để một cô gái bảo vệ.

"Vậy bây giờ chúng ta làm sao, có cần đặt đồ về không?" Hồng Tụ nhìn về phía Tiểu Ca, muốn hỏi ý kiến của y.

Tiểu Ca gật đầu nói: "Tốt nhất là đặt về." Tiểu Ca vốn không có hứng thú với những bảo vật này, đương nhiên đề nghị đặt về, nhưng Hoàng Hạo không đồng ý: "Không được, tôi khó khăn lắm mới lấy được, không thể đặt về.

Thế chẳng phải tôi công cốc à?" "Nhưng..." Hồng Tụ định nói gì đó, thì lúc này quan tài bên cạnh bỗng nhiên phát ra một trận âm thanh kỳ quái, "Kèn kẹt, kèn kẹt", giống như tiếng gỗ ép vào nhau.

"...Tình hình gì vậy?" Hoàng Hạo nhìn quan tài, sợ đến nỗi giọng cũng biến đổi, "Không phải là quật mồ rồi chứ!" Nữ thi từng bước một đi về phía Sở Văn, tốc độ tuy không nhanh, nhưng mỗi bước đi dường như đều giẫm lên trái tim của hắn, khiến tim hắn đập thình thịch theo từng bước chân của nữ thi.

Khi nữ thi đi đến cách Sở Văn chừng ba mét, đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, bay người lao về phía Sở Văn.

Sở Văn không ngờ nữ thi đột nhiên nổi điên, khoảng cách ba mét thoáng chốc đã đến ngay trước mắt.

Sở Văn vội vàng giơ ngang chiếc xẻng Lạc Dương trước người, nữ thi hét lên chói tai, hai tay bấu vào chiếc xẻng.

Sở Văn phát hiện sức lực của nữ thi thật sự rất lớn, một thanh niên hai mươi mấy tuổi như hắn lại không bằng một người phụ nữ đã chết mấy trăm năm!

"Mau giúp một tay, con cương thi này khỏe quá, tôi sắp không trụ nổi rồi!" Sở Văn không nhịn được hét lớn.

Chỉ nghe "Keng" một tiếng, chiếc xẻng Lạc Dương trong tay Sở Văn đã bị nữ thi giật lấy, ném xuống đất.

Sở Văn mất đi món đồ bảo mệnh, trong lòng kinh hãi, quay người định bỏ chạy.

Vừa đi được hai bước đã cảm thấy sau lưng truyền đến một lực cực lớn, kéo hắn ngã nhào xuống đất.

Sở Văn xoa xoa cái mông đau điếng vì ngã, miệng không ngừng kêu "Ái da".

Hắn vừa ngẩng đầu đã thấy khuôn mặt đáng sợ của nữ thi, nó gầm lên một tiếng, định cắn vào cổ hắn.

Trong gang tấc, Sở Văn đột nhiên nghe thấy sau lưng nữ thi có tiếng "Bốp", sau đó thấy nó từ từ ngã xuống đất, bất động, để lộ ra A Phúc ở phía sau.

Chỉ thấy trong tay A Phúc đang cầm một chiếc xẻng Lạc Dương, ánh mắt đầy kinh hãi.

"Nó… nó chết chưa?" A Phúc run rẩy hỏi.

Sở Văn nhếch miệng cười: "Chết mấy trăm năm rồi, làm sao chết thêm lần nữa được?" Sở Văn vốn chỉ nói đùa, không ngờ nữ thi lại như nể mặt hắn, bắt đầu ngọ nguậy trên mặt đất, toàn thân co giật, vặn vẹo thành một tư thế quỷ dị.

Sở Văn nhìn mà da đầu tê dại, cả người nữ thi này đều ở trong những tư thế kỳ quái, một tay vặn lên vai, tay kia duỗi ra giữa hai chân, hai đùi cũng ở một tư thế không thể tưởng tượng nổi, cả cơ thể từ từ đứng dậy, giống như một chú hề trong rạp xiếc.

Tiểu Ca nhanh chóng chắn trước mặt nữ thi, nắm chặt đoản đao, cẩn thận quan sát cảnh tượng kỳ quái này, trong lòng từ từ suy nghĩ: "Thứ này có gì đó cổ quái." Lúc này, Sở Văn đã nhận lại chiếc xẻng Lạc Dương từ tay A Phúc, là trang bị phòng thân duy nhất, hắn vô cùng quý trọng món vũ khí này.

Sở Văn nhìn nữ thi: "Tiểu Ca, hay là chúng ta cùng lên, xử lý nó, thế nào?" Tiểu Ca gật đầu: "Cậu đi thu hút sự chú ý của nó, tôi nhân cơ hội tấn công." Sở Văn mặt mày méo xệch: "Tại sao lại là tôi đi thu hút?" Tiểu Ca lườm Sở Văn một cái.

Hết cách, Sở Văn đành phải nghe theo Tiểu Ca, dù sao cũng phải dựa vào y để đối phó với con quái vật này.

Sở Văn biết chỉ bằng sức của mình thì không thể nào đánh lại con cương thi này.

Dù có huyết mạch đặc biệt cũng không được.

Sở Văn cầm xẻng Lạc Dương, đi đến bên cạnh nữ thi, "Bốp" một tiếng đập vào đầu nó.

Nữ thi lại hét lên một tiếng chói tai, quay người nhìn Sở Văn.

Nữ thi tóc tai rũ rượi, trông thật kinh khủng.

Đồng tử Sở Văn co rút lại, cảm thấy như nữ thi sắp ăn tươi nuốt sống mình, vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Chương 1161

Nữ thi thấy Sở Văn ba chân bốn cẳng chạy, cũng lập tức đuổi theo.

Một người một thi cứ thế diễn ra một cuộc rượt đuổi trong hang động.

Sở Văn vừa chạy vừa la: "Tiểu Ca, mau ra tay đi, anh không ra tay nữa là tôi thành đồ ăn cho cương thi bây giờ!" Tiểu Ca bất đắc dĩ lắc đầu, cầm đao tung người đuổi theo.

Đợi Sở Văn chạy đến bên cạnh, y ấn vào vai Sở Văn, một cú bay người đá vào đầu nữ thi.

"Bịch" một tiếng, nữ thi ngã lăn ra đất.

Sở Văn hét lớn một tiếng "Hay!".

Trong mắt Hồng Tụ cũng tràn đầy vẻ khâm phục, vừa rồi cô dùng hết sức đá một cú, ngay cả một sợi lông của nữ thi cũng không làm tổn thương, vậy mà Tiểu Ca trông như đá nhẹ một cái đã đá ngã nó.

Thực lực của Tiểu Ca quả nhiên sâu không lường được.

Nhìn nữ thi lại một lần nữa ngã trên đất, trong lòng Sở Văn dâng lên một cảm giác bất an: "Tôi có cảm giác con cương thi này sẽ lại đứng dậy." Hồng Tụ ở bên cạnh mắng: "Đừng có cái miệng quạ đen!" Lời của Hồng Tụ vừa dứt, trên người nữ thi phát ra tiếng "rắc rắc", Sở Văn lập tức dựng tóc gáy, thật sự là miệng quạ đen sao?

"Rắc rắc!" Sở Văn bây giờ thật sự muốn tự tát mình một cái, đúng là miệng quạ đen, bởi vì hắn thấy cơ thể nữ thi kia run lên từng chập, đồng thời phát ra tiếng "rắc rắc".

Sở Văn cũng không biết âm thanh đó phát ra từ đâu, bây giờ cũng

không có thời gian để suy nghĩ, chỉ biết làm sao để nữ thi này không cử động nữa.

"Tiểu Ca!

Mau nghĩ cách đi, con cương thi này ngoan cố quá." Hoàng Hạo hét lớn với giọng sắp khóc.

Trong lòng anh ta nghĩ, vạn nhất nữ thi mặc trang phục quý phái này giết hết cả đám bọn họ ở đây, thì những thứ lấy được làm sao mang ra ngoài!

Lúc này, Hoàng Hạo bỗng nhiên nhìn thấy bộ xương trắng bên cạnh, không lẽ là do một đồng nghiệp trộm mộ khác để lại?

Nhưng nghĩ lại, không thể nào, nếu là người khác để lại thì làm sao trong quan tài còn có bảo vật của họ?

Hoàng Hạo nghĩ mãi không ra.

Đúng lúc này, hắn thấy nữ thi lại một lần nữa từ từ đứng dậy, tóc tai rũ rượi, che kín cả khuôn mặt, không nhìn rõ diện mạo.

"Rắc rắc!" Nữ thi lại một lần nữa phát ra âm thanh kỳ quái.

"Chết rồi thì đừng giãy giụa nữa!

Chịu chết đi!" Tiểu Ca hét lớn một tiếng, cầm đoản đao, lao về phía nữ thi.

Sở Văn hét lớn: "Tiểu Ca cố lên, anh là giỏi nhất!" Hồng Tụ "xì" một tiếng, tặng cho Sở Văn một cái lườm.

Sở Văn không hề để ý, chỉ chăm chú nhìn Tiểu Ca và nữ thi đánh nhau.

Sở Văn thấy con dao trong tay Tiểu Ca lóe lên ánh sáng trắng chói mắt, không biết có phải là ánh sáng từ đèn pin không, tóm lại là một luồng sáng trắng rực rỡ.

Tiểu Ca một dao đâm vào ngực nữ thi, phát ra tiếng "phập".

Nữ thi ngửa đầu hét lên chói tai, tiếng hét khiến A Phúc không khỏi bịt tai lại.

"Con cương thi này toàn la hét vớ vẩn, cũng chẳng thấy có bản lĩnh gì." Sở Văn vừa nói xong câu này đã cảm thấy không ổn, có một đôi mắt dường như đang nhìn chằm chằm vào mình.

Sở Văn quay đầu lại, phát hiện Hồng Tụ đang nhìn mình chằm chằm.

Sở Văn nói: "Làm gì mà nhìn tôi như vậy?" Hồng Tụ lắc đầu, bất lực nói: "Cậu..." rồi thở dài một hơi.

Trong lúc Sở Văn còn đang ngơ ngác, bỗng nhiên hắn thấy tốc độ của nữ thi tăng vọt, khoảng cách hơn mười mét bị nó vượt qua trong nháy mắt.

Tiểu Ca lập tức cảm thấy tốc độ của nữ thi trước mắt đột nhiên nhanh hơn, khó khăn lắm mới kéo dãn được khoảng cách, kết quả trong nháy mắt đã bị đuổi kịp.

Sở Văn trong lòng càng lúc càng lo lắng, nhưng biết làm sao bây giờ, Tiểu Ca xem ra rõ ràng không phải là đối thủ của nữ cương thi.

Nếu y thật sự bị nó giết chết ở đây, mấy người còn lại không đủ cho nó nhét kẽ răng.

Sở Văn vội vàng chạy lên trước, muốn giúp Tiểu Ca.

Đoản đao trong tay y lóe sáng, liên tục chém vào người nữ thi, nhưng nó dường như không biết đau, chỉ liều mình muốn tóm lấy Tiểu Ca.

Nhưng Tiểu Ca là ai chứ, sao có thể dễ dàng bị tóm được.

Tiểu Ca "vút" một dao, định đâm vào cổ nữ cương thi, nhưng nó

lại ở một góc độ không thể tưởng tượng nổi, vặn cổ một cái đã nhẹ nhàng né được.

Chương 1162

Sau đó, nữ cương thi đưa ra một tay, tóm lấy cánh tay của Tiểu Ca.

Y thử rút tay về, nhưng lại phát hiện cánh tay mình không thể động đậy được.

A Phúc thấy Sở Văn ngồi một bên mặt mày ủ rũ, liền đi tới ngồi xuống bên cạnh hắn: "Sao vậy, mặt mày ủ rũ thế?" Sở Văn thở dài nói: "Ai, tôi đang nghĩ chúng ta có ra được không, nếu không ra được chắc tôi phải cạp đất mà ăn mất." A Phúc nghe lời Sở Văn, không khỏi bật cười: "Còn cười được à?

Chúng ta sắp bị nhốt ở đây vĩnh viễn rồi đấy." A Phúc liếc mắt: "Không cần lo lắng, cậu có nghe nói có tay trộm mộ nào bị nhốt chết trong mộ huyệt chưa?" Sở Văn ngẫm lại, đúng thật, chưa bao giờ nghe nói có đồng nghiệp trộm mộ nào bị nhốt chết trong này.

Nhưng Sở Văn nghĩ lại, không đúng, vậy những đồng nghiệp bị cương thi ăn thịt thì sao, chẳng phải là bị nhốt trong mộ huyệt rồi à?

"A Phúc, những người bị cương thi ăn thịt ấy, có phải là vì không có đồ ăn nên mới bị nhốt trong này không?" A Phúc đảo mắt, đột nhiên kinh hô một tiếng: "Hình như đúng là vậy!" Sở Văn thấy A Phúc bị lời của mình dọa sợ, trong lòng không khỏi buồn cười: "Ha ha, xem kìa, tôi nói mà, không phải cô cũng bị dọa rồi sao?" A Phúc "hừ" một tiếng, quay đầu đi, không thèm nhìn Sở Văn nữa.

Sở Văn biết lời mình nói thật không biết điều, nhưng hắn là một trai thẳng, không biết dỗ con gái, đành phải lặp đi lặp lại: "Tôi sai rồi", "Tôi sai rồi" để dỗ A Phúc.

Tiểu Ca cầm đèn pin, tìm kiếm khắp nơi, xem có thể phát hiện

được gì trong hang động này không.

Nhưng tìm nửa ngày cũng không phát hiện ra hang động có gì khác thường, muốn tìm đường ra lại càng không thể.

Hang động này giống như một hang động tự nhiên dưới lòng đất, theo lý chỉ có những hang động đá vôi mới có thể tạo ra một hang động lớn như vậy.

Xung quanh toàn là đá, vô cùng cứng rắn.

Nếu ở bên ngoài có thể dùng xẻng Lạc Dương đào ra một lối đi, nhưng trong hang đá này, đừng nói là đào một cái hang, đập vỡ một tảng đá cũng phải mất cả ngày.

Tiểu Ca nhìn xung quanh, chìm vào trầm tư.

Sở Văn nhìn Tiểu Ca ngẩn người, trong lòng cũng không yên, đành đứng dậy, đi đến bên cạnh y.

"Thật sự không có cách nào ra ngoài sao?" Sở Văn khẽ hỏi, để người khác không nghe thấy cuộc nói chuyện của họ.

Đối với những người khác, nghe được tin này không khác gì một áp lực khổng lồ.

Ở đây, ai cũng cảm thấy trong lòng có một gánh nặng lớn.

Nếu mọi người biết không có cách nào ra ngoài, trong lòng chắc chắn sẽ rất khó chịu, thậm chí có thể xảy ra biến cố cũng không biết chừng.

Vì vậy, Sở Văn mới nói nhỏ với Tiểu Ca.

Tiểu Ca gật đầu nói: "Hiện tại, tôi chưa phát hiện ra, nhưng..." Mắt Sở Văn sáng lên: "Nhưng sao?" Hắn vội vàng hỏi.

"Tôi phát hiện, ở đây có chút tình huống." Sở Văn theo Tiểu Ca đến một góc sâu nhất trong hang động.

“Nhìn xem!” Sở Văn nhìn theo hướng Tiểu Ca chỉ: “Không có gì bất thường cả!” “Dùng tay sờ thử xem.” Sở Văn nửa tin nửa ngờ ngồi xổm xuống, dùng tay sờ lên vách tường, khẽ di chuyển.

Hắn phát hiện, trên tảng đá này có chút ẩm ướt, sờ xong tay cũng bị ướt.

“Tại sao ở đây lại có nước, không lẽ giống như lúc chúng ta gặp ở bên ngoài sao, trong hành lang bên ngoài cũng có nước.” Sở Văn suy nghĩ một chút rồi nói.

Khoảng cách một dặm thoáng chốc đã đến.

Hơn mười người cầm dao, chĩa, gậy gộc, rón rén đến gần mấy căn nhà tre, chuẩn bị “cướp của cướp”.

“Lão Lý, bọn họ ở đâu?” một thanh niên trong số đó hỏi.

Lão Lý chỉ vào phòng củi, thì thầm: “Trong phòng củi có ba thằng đàn ông, giải quyết bọn chúng trước.” Lão lại chỉ vào căn phòng bên cạnh: “Ở đó có hai con đàn bà.” Thanh niên vừa nghe, lập tức có hứng thú: “Đàn bà?” Lão Lý đá gã một cái: “Chúng ta chỉ cướp của, không hại người.

Thằng nhãi con, mày mà dám làm chuyện thương thiên hại lý, tao đánh gãy chân mày.” Thanh niên lập tức không vui, giơ cái cuốc trong tay lên, nói: “Lão Lý, chuyện này còn làm được, huống chi là hai con nhỏ đó!” Lão Lý trừng mắt: “Tao nói không được là không được!” Thanh niên kia đành nuốt lời vào bụng, chỉ có thể gật đầu: “Được được được, nghe lời ông.” Lão Lý phân phó bốn năm người: “Đi canh chừng hai đứa con gái kia, đợi bọn tao giải quyết xong rồi tính.” Mấy người vội vàng chạy đến cửa phòng canh gác.

Lão Lý dẫn những người còn lại đến phòng củi, đứng ở cửa rồi một cước đá văng cánh cửa ra.

“Rầm” một tiếng.

Lão liếc vào trong, phát hiện không thấy một bóng người.

“Lạ thật, vừa nãy còn ở đây mà.” Đột nhiên lão Lý hét lớn: “Không ổn, không lẽ bọn chúng chạy rồi!

Mau đi xem hai đứa con gái kia còn ở đó không!” Đám người lại kéo đến phòng ngủ, đẩy cửa ra thì phát hiện trên giường cũng không một bóng người.

Có người trong đám đông lên tiếng: “Lão Lý, nửa đêm nửa hôm ông lôi chúng tôi ra đây đùa à.” Lúc này sắc mặt lão Lý tái mét, những nếp nhăn trên mặt đều dúm cả lại.

Lão cũng không hiểu vì sao tất cả đều biến mất, miếng thịt đến miệng rồi mà lại bay mất.

Lão Lý không cam tâm, đi lên phía trước sờ sờ giường, quay người lại nói với mọi người: “Giường còn ấm, chắc chắn bọn chúng chưa chạy xa, mau đuổi theo!” Thanh niên kia sốt ruột nói: “Lão Lý, ông lại đùa tôi đấy à.” Lão Lý lúc này lòng rối như tơ, tức giận nói: “Thằng nhóc con, mày không làm thì cút!

Chương 1163

Những người khác, dọc theo bờ sông, đuổi theo cho tao!" Nói xong, lão dẫn mấy người xuất phát đi tìm.

Trong một bụi cỏ cách nhà tre không xa, năm người đang ngồi xổm ở đó, nhìn một đám người từ con đường nhỏ đi đến nhà tre, rồi lại nhìn họ rời đi.

Họ không ngừng thì thầm với nhau, Sở Văn tò mò hỏi: "Tiểu Ca, sao anh biết lão Lý kia có ý đồ xấu?" Chưa đợi Tiểu Ca trả lời, Hoàng Hạo đã chen vào: "Còn không nhìn ra à?

Chắc chắn lão Lý đó thấy trên người chúng ta có bảo bối nên muốn cướp của chứ sao." Sở Văn bĩu môi: "Ông mà nhìn ra à?

Thế sao vừa nãy ngủ như heo chết, đạp cũng không tỉnh!" Mọi người cười phá lên.

Hoàng Hạo xấu hổ đến đỏ mặt tía tai: "Tôi... tôi là vì làm việc mệt quá thôi!" "Thôi đi ông," Hồng Tụ trêu chọc, "nhưng mà lão Lý đó cũng thâm thật, dẫn theo hơn chục người đến cướp chúng ta.

Nếu không có Tiểu Ca, e rằng chúng ta phen này tay trắng trở về, không khéo hai chị em tôi..." Nói đến đây, Hồng Tụ nhìn sang A Phúc.

Sở Văn nghe ra ý của Hồng Tụ, lập tức ưỡn ngực: "Yên tâm, chỉ cần có tôi ở đây, sẽ không để ai động đến một sợi tóc của các cô." Hắn còn nhìn A Phúc cười một cái, A Phúc cũng mỉm cười đáp lại.

Tài xế hạ cửa kính xe, thò đầu ra: "Ồ, đi vào thành phố à?

Nhưng xe tôi không ngồi vừa đâu." Sở Văn nhìn chiếc xe tải lớn, thầm nghĩ, có năm người thôi mà cũng không ngồi vừa?

Hắn đấm một quyền vào cửa sổ xe, dọa tài xế giật nảy mình:

“Làm gì đấy?” “Chở tôi đi!” Sở Văn lạnh lùng nói.

“Nhưng... xe tôi...” tài xế ngập ngừng.

Sở Văn đột nhiên từ phía sau rút ra một cây xẻng Lạc Dương, kề thẳng vào cổ tài xế.

Sở Văn nghiến răng, nói từng chữ một: “Chở... tôi...

đi...” Tài xế kia thấy tình thế này, sợ đến toát mồ hôi lạnh, lập tức lắp bắp: “Đừng... hảo hán tha mạng, tôi chở, tôi chở.” Sở Văn quay đầu lại cười với mọi người phía sau, chiêu này quả nhiên hữu dụng, không tốn chút sức lực nào đã khống chế được tài xế.

Thực ra hắn biết tài xế này muốn tiền, nhưng hành lý của mọi người đều đã bỏ lại trong hang động, trên người không có một xu.

Sở Văn và mấy người ngồi trong thùng xe phía sau, xung quanh tối đen như mực.

“Lại tối om thế này, trong mộ đã tối rồi, ra ngoài rồi mà vẫn tối.” Hắn không ngừng phàn nàn.

“Thôi đi, có xe đi là tốt rồi, còn kén cá chọn canh.” Hoàng Hạo nói, “À, phải rồi.

Cậu uy hiếp tài xế như vậy, lão ta không bán đứng chúng ta đấy chứ!” Sở Văn tỏ vẻ tự tin nói: “Không đâu, yên tâm đi, tôi đã cho lão ta không ít lợi lộc.

Nếu lão còn dám bán đứng chúng ta, tôi không tin lão ta dám liều mạng, huống hồ còn có Tiểu Ca ngồi ở ghế phụ, cho lão mười lá gan cũng không dám.” Hoàng Hạo có chút thắc mắc: “Lợi lộc?

Cậu một xu dính túi cũng không có thì cho được lợi lộc gì?” “Tôi đưa bảo bối trên người nữ thi cho lão rồi.” Sở Văn cười nói.

“Cái gì...

đồ chúng ta khó khăn lắm mới lấy được, cậu cứ thế cho đi?

Đúng là phí của trời mà!" Hoàng Hạo dậm chân đấm ngực la lớn, trông như sắp khóc đến nơi.

Sở Văn cười mắng: "Tiền là vật ngoài thân, tiêu hết rồi chúng ta lại kiếm, đừng quá tham lam." Hoàng Hạo vẫn nhìn Sở Văn với ánh mắt hằn học, như thể hắn đã tiêu cả tiền mua ván đóng hòm của mình vậy.

"Nhìn cái bộ dạng ủ rũ của ông kìa, có phải đàn ông không vậy?" Hồng Tụ ở bên cạnh nói.

"Không cho tiền mà đi xe, trên đời này làm gì có nhiều người tốt như vậy." Hoàng Hạo cũng như có điều suy nghĩ mà cúi đầu.

Không có lợi thì không ai dậy sớm, tài xế không được lợi lộc thì sẽ không chịu đưa mấy người họ an toàn vào thành phố, không chừng sau khi xuống xe còn có cảnh sát và còng tay đang chờ.

Chiếc xe tải lớn chạy băng băng trên đường quốc lộ, cả chặng đường đều ổn định.

Sở Văn ngồi xổm trong thùng xe ngủ một mạch.

Hoàng Hạo đúng là kiểu "lên xe thì ngủ, xuống xe thì đi vệ sinh".

Sở Văn không biết đã qua bao lâu, trong lúc mơ màng chỉ cảm thấy có người đang gọi mình: "Sở Văn, Sở Văn, chúng ta đến nơi rồi." Sở Văn mở mắt ra, phát hiện trước mặt là A Phúc.

Chương 1164

Hoàng Hạo và Hồng Tụ đều đã xuống xe.

Sở Văn vươn vai: "Đến rồi à?

Nhanh vậy?" Ở trên xe, Sở Văn ngủ đến quên cả khái niệm thời gian.

"Nhanh gì mà nhanh, chúng ta đã ngồi xe năm sáu tiếng rồi." Sở Văn ngẩn người: "Lâu vậy sao?" A Phúc gật đầu: "Ừm, chúng ta đã vào thành phố rồi." Sở Văn và A Phúc xuống xe, mấy người đều đứng bên lề đường.

Tài xế và Hoàng Hạo đang nói chuyện, sắc mặt Hoàng Hạo không tốt, dường như đang hậm hực vì tài xế đã lấy mất bảo bối của mình.

Nghe nói bùa Mạc Kim có công năng trừ tà nhất định, đeo lên có thể xua đuổi nhiều tà ma quỷ quái.

Vì vậy, Sở Văn nhìn thấy thứ này mắt liền sáng lên, như thể thấy được bảo bối.

Nhưng trong lòng Sở Văn lại thắc mắc, tại sao phố đồ cổ lại xuất hiện ở đây.

Tuy trộm mộ và đồ cổ có liên quan, nhưng đồ trộm mộ được thì ai dám công khai mang ra bán, phần lớn đều giao dịch ngầm.

Vì vậy, Sở Văn cảm thấy rất hứng thú với sự xuất hiện của đồ trộm mộ ở phố đồ cổ.

Hắn giả vờ thản nhiên đi đến trước gian hàng đó.

Chủ quán là một ông lão khoảng sáu bảy mươi tuổi, đang ngồi sau gian hàng đọc báo.

Những thứ được bày trên gian hàng này có thể nói là đủ cả, có tranh, bình sứ, sách đóng chỉ,...

Đương nhiên, thứ hấp dẫn Sở Văn nhất là chiếc bùa Mạc Kim được đặt ở góc.

Chỉ là Sở Văn không biết chiếc bùa này là thật hay giả.

Thấy Sở Văn, ông lão vội vàng đặt tờ báo xuống, đứng dậy, cười tủm tỉm nói với hắn: "Cậu trai trẻ, xem xem, có ưng món nào không." Sở Văn tiện tay cầm lấy một cái bình sứ, ra vẻ xem xét, ngó nghiêng, lại gõ gõ, ngẩng đầu hỏi: "Lão bản, cái bình này bao nhiêu tiền?" Lão bản sảng khoái giơ một ngón tay: "Cái bình này, một vạn." Sở Văn lập tức đặt bình xuống quay người bỏ đi.

Tuy trong túi hắn có mấy chục vạn nhưng không có nghĩa hắn là một thằng ngốc, tiện tay cầm một cái bình sứ đã đòi một vạn, tiền này còn kiếm dễ hơn cả đi trộm mộ.

Lão bản thấy Sở Văn định đi, thật tâm không muốn bỏ qua con mồi béo bở này, vội vàng nói: "Này, cậu trai trẻ đừng đi vội, giá cả mà, có thể thương lượng!" Sở Văn lúc này mới dừng bước, lại một lần nữa cầm cái bình lên.

Liếc mắt một cái là có thể nhận ra cái bình này là hàng giả, hoa văn trên đó hoàn toàn là công nghệ hiện đại.

Nhưng Sở Văn giả vờ ra vẻ nghiêm túc: "Cái bình này... tôi thấy một nghìn thôi!" Lão bản kinh ngạc, "Cậu trai trẻ, trả giá cũng không ai trả như vậy.

Tôi thấy người ta chém ngang, chưa thấy ai chém dọc như cậu, đồ một vạn mà cậu thẳng thừng bỏ đi một số không!" Sở Văn khinh khỉnh liếc một cái rồi nói: "Không được thì tôi đi." Lão bản vội vàng ngăn lại: "Thương lượng mà, cậu trai trẻ, một nghìn thật sự quá ít,

năm nghìn, năm nghìn không thể bớt được nữa, đây là bình sứ thời Minh đấy." Sở Văn chỉ vào cái bình nói: "Ông xem, bình này đều nứt rồi, hình thức không tốt, chắc chắn phải hạ giá chứ." Lão bản lại nói: "Năm nghìn tôi bán lỗ cho cậu.

Cậu xem, trời sắp tối rồi, làm thêm một đơn này tôi dọn hàng, cậu làm phúc đi." Sở Văn lắc đầu: "Không được, một nghìn." Lão bản thấy hắn không chịu nhượng bộ, đành phải nói: "Cậu em, tôi cũng không lừa cậu, cái bình này đi chỗ khác năm nghìn cậu không mua được đâu, người ta sờ còn không cho sờ." Sở Văn nghe những lời này, trong lòng thầm chửi một trận.

Cái bình rách này mà năm nghìn, nếu là đồ thật thì tuyệt đối sẽ không đặt trên gian hàng, chắc chắn sẽ cất ở một bên bảo quản cẩn thận, ít nhất cũng phải có một cái hộp chứ.

Chỉ là những lời này, Sở Văn cũng chỉ có thể giữ trong lòng.

Sở Văn cũng lộ ra vẻ mặt cay đắng: "Lão bản, tôi thật sự rất thích món đồ này, ông bớt cho tôi một chút đi, một nghìn tôi lấy ngay." Lão bản thấy hắn vẫn không chịu buông tha: "Thôi được rồi, tôi cũng không lấy năm nghìn, cậu cũng đừng một nghìn, chúng ta lấy số giữa, ba nghìn." Sở Văn lại lắc đầu: "Ba nghìn cũng không được, đắt quá tôi không mua nữa." Nói rồi quay người định đi.

Lão bản cũng không chịu, hai người mặc cả nửa ngày, không mua thì không mua, làm sao được.

"Cậu trai trẻ, khoan đã khoan đã, thế này đi, chỉ cần không phải một nghìn, tôi đều bán lỗ cho cậu." Sở Văn nghe vậy lập tức mừng rỡ, chỉ cần không phải một nghìn là được?

Hắn liền buột miệng nói: "Một nghìn rưỡi!" Sở Văn như thấy được lửa giận bốc lên trong mắt lão bản, quai hàm của ông ta giật giật: "..." Tuy giá nhập cái bình này cũng chỉ một hai trăm đồng, cũng

là giá của một món đồ thủ công mỹ nghệ.

Nhưng món đồ mở giá một vạn mà bị người ta trả xuống một nghìn rưỡi, nói ra ngoài cũng mất mặt.

Lão bản xua tay, giả vờ như bị lỗ cả trăm triệu: "Thôi được, một nghìn rưỡi thì một nghìn rưỡi, coi như tôi kết bạn với cậu." Sở Văn vẫn chưa có ý định trả tiền, lại nói: "Lão bản xem, chúng ta đều là bạn bè rồi, không tặng quà ra mắt sao?" Lão bản nghe vậy, mắt đảo qua đảo lại, thầm nghĩ, thằng nhóc này e là đã để ý món đồ nào rồi, bèn nói: "Cậu trai trẻ, không phải cậu đã ưng món nào rồi chứ?" "Tôi muốn món đồ kia, ông tặng luôn cho tôi đi, nếu không cái bình này tôi cũng không mua nữa." Một câu nói của Sở Văn suýt nữa khiến lão bản hộc máu, chưa thấy ai vừa ăn vừa mang về như vậy.

Nhưng khi nhìn thấy món đồ mà Sở Văn chỉ, trong lòng lão lại nhẹ nhõm.

Món đó cũng là lão quên mất đã mua lại từ đâu, vẫn luôn bị vứt ở trong góc, tặng cho hắn cũng không sao.

Thế là lão bản lấy món đồ đen thui đó đưa cho Sở Văn: "Cậu cần cái này làm gì." Lão thực sự không biết món đồ này dùng để làm gì, chưa thấy ai hỏi mua nó.

Sở Văn đương nhiên sẽ không nói cho lão biết.

Hắn nhận lấy bùa Mạc Kim, cẩn thận đặt trước mắt ngắm nghía, sợ lão bản đổi ý, trực tiếp dùng điện thoại chuyển một nghìn rưỡi cho lão bản.

Sau đó, hắn vội vàng không ngoảnh đầu lại chạy về nhà, trên đường đi qua thùng rác, tiện tay ném cái bình mua với giá một nghìn rưỡi vào trong đó.

Chương 1165

Về đến nhà, bật đèn lên.

Sở Văn dưới ánh đèn lại một lần nữa cẩn thận quan sát chiếc bùa Mạc Kim.

Chiếc bùa này phía trên có một vòng kim loại, phía dưới là một vật nhọn màu vàng ngọc bằng đồng.

Sở Văn biết, bùa Mạc Kim thông thường đều được làm từ móng vuốt cứng nhất của tê tê, thường phải được nấu trong một loại thuốc đặc chế bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể hình thành chiếc bùa Mạc Kim có khả năng trừ tà.

Sở Văn "cạch" một tiếng bật lửa, đặt sau chiếc bùa Mạc Kim.

Dưới ánh lửa, chiếc bùa hiện ra một màu vàng óng.

Sở Văn gật đầu, chiếc bùa này chắc chắn là thật, một chiếc bùa Mạc Kim chính hiệu, đã bị hắn lượm được.

Khóe miệng Sở Văn không khỏi từ từ nhếch lên, lần này đúng là nhặt được của hời, sau này xuống mộ cũng có thêm một lá bùa hộ mệnh.

Sở Văn thầm nghĩ, lần sau gặp Tiểu Ca phải nhờ y xem lại, xem chiếc bùa Mạc Kim này có thật không.

Sở Văn luồn một sợi dây qua vòng kim loại trên chiếc bùa Mạc Kim rồi đeo lên cổ.

Sở Văn luồn một sợi dây qua chiếc khoen kim loại trên Mô kim phù rồi đeo lên cổ.

Hắn ở lại nơi ở của mình thêm một tháng nữa.

Trong một tháng đó, ngày nào hắn cũng chỉ ăn rồi đi dạo, ăn rồi lại đi dạo, thỉnh thoảng gọi điện tán gẫu với A Phúc, ngoài ra cũng không gặp ai mấy lần.

Hôm nay, Sở Văn thức dậy, ra khỏi cửa, vươn vai một cái.

"Haiz, cuộc sống có tiền trong túi thật là thoải mái, nhưng tiền tiêu cũng nhanh thật.

Mới một tháng mà đã tiêu gần một phần năm rồi." Sở Văn lắc đầu, cứ thế này thì số tiền còn lại không đủ tiêu trong một năm, xem ra phải tìm cách kiếm tiền thôi!

Sáng hôm đó, Sở Văn vừa ăn sáng xong thì điện thoại trong túi bỗng reo lên.

Hắn nhấn nút nghe: "Alô?

Hoàng Hạo à?

Đợi đấy, tôi qua ngay." Nguyên lai là Hoàng Hạo gọi điện, nói là muốn mua một món đồ, đang trên đường nên gọi cho Sở Văn.

Không lâu sau, Sở Văn đã đến trạm xe buýt đã hẹn với Hoàng Hạo.

Thấy Hoàng Hạo đang đứng đó chờ, hắn liền đi tới vỗ vai từ phía sau.

Hoàng Hạo giật nảy mình, khiến Sở Văn cười ha hả: "Nhát gan thế, làm sao mà làm nghề trộm mộ được chứ." Hoàng Hạo đấm nhẹ Sở Văn một cái: "Cười cái gì, tôi thấy lúc cậu nhát gan còn nhiều hơn ấy chứ!" Sở Văn cười ha hả: "Đi, đi nhậu thôi, tôi mời." Hoàng Hạo xua tay, đột nhiên vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Không được, lần này không có thời gian.

Tôi phải đi mua một thứ, nếu không nó có thể bị người khác cướp mất." Sở Văn thắc mắc: "Thứ gì mà ghê gớm vậy?" Hoàng Hạo nhìn

quanh rồi ghé vào tai Sở Văn nói nhỏ: "Một tấm bản đồ kho báu." Sở Văn nghe xong liền phá lên cười: "Mẹ nó, bản đồ kho báu, nghe như tình tiết trong phim hoạt hình ấy nhỉ." Hoàng Hạo lại đấm hắn một cái: "Nói nhỏ thôi!

Tấm bản đồ này là thật, thứ bên trong đáng giá cả chục triệu đấy." Sở Văn trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Đáng giá cả chục triệu!

Đối với Sở Văn, đây là một con số trên trời, dù sao thì từ bé đến lớn hắn cũng chưa từng thấy thứ gì trị giá chục triệu.

"Đi thôi, đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta vừa đi vừa nói." Nói rồi Hoàng Hạo kéo Sở Văn đi.

Hai người đi vòng vèo một hồi, cuối cùng đến một nơi khá hẻo lánh.

Sở Văn nhìn xung quanh, toàn là những con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo.

Nếu không phải Hoàng Hạo dẫn đường, hắn cũng không biết ở đây lại có một nơi như vậy.

Hoàng Hạo cầm trong tay một mảnh giấy ghi địa chỉ.

Anh ta nhìn vào địa chỉ trên giấy rồi dẫn Sở Văn đi tìm.

"Rốt cuộc là thứ gì mà làm ra vẻ thần bí thế?" Sở Văn không nhịn được hỏi.

"Chẳng phải vừa nói với cậu rồi sao, một tấm bản đồ kho báu." Sở Văn đảo mắt, trong ấn tượng của hắn, bản đồ kho báu chỉ tồn tại trong tiểu thuyết và phim ảnh.

Ngoài đời thực, làm gì có ai ngốc đến mức vẽ nơi cất giấu bảo vật ra một tấm bản đồ chứ!

Thằng nhóc Hoàng Hạo này không phải bị lừa rồi chứ, hắn bèn

hỏi: “Này cậu em, không phải cậu bị người ta lừa đấy chứ?

Chương 1166

Tin tức này cậu bỏ ra bao nhiêu tiền để mua vậy?" "Một nghìn." Trong đầu Sở Văn đầy vạch đen, tin tức về một kho báu trị giá chục triệu mà chỉ đáng giá một nghìn?

Sở Văn thầm nghĩ, bây giờ cơ bản có thể xác định thằng nhóc Hoàng Hạo này bị lừa rồi.

Nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hoàng Hạo, hắn cũng không nỡ nói thẳng sự thật, đành phải đi cùng anh ta loanh quanh trong con hẻm này.

Hoàng Hạo đột nhiên chỉ vào một cánh cửa lớn, vẻ mặt phấn khích: "Ở đây!" "Bộ lạc này đã tạo ra một nền văn hóa vô cùng rực rỡ, nhưng bộ lạc của họ rất bí ẩn, tín ngưỡng của họ là vật tổ.

Mấy chục năm trước, có người đã phát hiện ra rất nhiều bảo vật từ di chỉ này, đa số là ngọc khí, những thứ có niên đại hơn ba nghìn năm, giá trị của nó, chậc chậc." Sở Văn đứng dưới nghe mà tấm tắc khen lạ, một món đồ hơn ba nghìn năm thật không dám tưởng tượng.

Người đàn ông họ Tôn mất kiên nhẫn nói: "Thế có liên quan gì đến tấm da dê này?" Mọi người lại được một trận cười khúc khích.

"Anh Tôn đừng vội, sắp đến rồi đây.

Năm đó, có rất nhiều bậc tiền bối trong giới trộm mộ đã đến di chỉ Lương Chử để thử vận may.

Có một người sau khi xuống mộ không lấy được ngọc khí, chỉ phát hiện ra tấm da dê này.

Sau nhiều lần đổi chủ, tấm da dê này đã rơi vào tay tôi." "Nói vớ vẩn, một tấm da dê thì có ích gì." Vương lão bản xua tay: "Thưa các

vị huynh đệ, sau khi tôi có được thứ này, đã mời rất nhiều người nghiên cứu, nhưng ngoài việc phát hiện nó là một tấm bản đồ ra thì chẳng có gì khác.

Chỉ cảm thấy sau tấm bản đồ này ẩn giấu một cơ duyên cực lớn, nếu vị nào có được, cả đời sẽ không phải lo cơm ăn áo mặc." Sở Văn kinh ngạc, thứ mà ngay cả Vương lão bản cũng không nhìn ra, liệu mấy người bọn họ có nhìn ra được không?

Trong lúc Sở Văn đang suy nghĩ, người đàn ông họ Tôn cũng nói: "Vương lão bản, thứ này có hữu dụng hay không còn chưa biết, ông bán cho tôi cũng không phải là đồ cổ, làm gì có cơ duyên nào chứ." Vương lão bản vội xua tay nói: "Thật sự là tôi không phát hiện ra bí mật của nó, nên mới mang ra bán, chứ không tôi đã âm thầm phát tài lớn rồi." Sở Văn thầm nghĩ, cũng đúng, nếu thật như lời lão bản nói, thứ này là bản đồ Lương Chử, không chừng có thể men theo bản đồ tìm được di tích.

Nếu có thể tìm được vài món, thì đúng là phát tài to.

Nghĩ đến đây, lòng Sở Văn cũng dâng lên một trận xao động, lúc này hắn cũng muốn có được thứ này.

Vương lão bản dừng một lúc rồi tiếp tục: "Các vị huynh đệ, tôi bán tấm bản đồ này như một món đồ cổ thời Tây Chu, nếu ai có thể phát hiện ra cơ duyên trong đó thì cũng không liên quan gì đến tôi nữa, coi như tôi nhìn nhầm." Rồi Vương lão bản lộ ra vẻ mặt đau khổ tột cùng, mếu máo nói: "Haiz, nếu không phải vì để có được thứ này, tôi đã suýt khuynh gia bại sản, giờ loay hoay mãi cũng chẳng ra manh mối gì, tôi mới không nỡ bán nó đi." Sở Văn nghe những lời này trong lòng lại cười khẩy, khuynh gia bại sản?

Ngồi trong một căn nhà sân vườn lớn thế này, ít nhất cũng phải trị giá cả chục triệu.

Ở cái nơi tấc đất tấc vàng này mà có được một căn nhà lớn như vậy, sao có thể khuynh gia bại sản được, có đánh chết Sở Văn cũng không tin.

Vương lão bản vỗ tay nói: "Được rồi, các vị cũng biết thứ này giá trị không nhỏ, dù sao cũng là đồ từ thời nhà Chu.

Tôi ra một cái giá, ai trả giá cao hơn thì trực tiếp mang đi, thế nhé." Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Sở Văn thầm nghĩ, lại biến thành một buổi đấu giá rồi.

Nhưng thứ hấp dẫn nhất của tấm bản đồ này chính là nội dung trên đó, nếu nó thật sự đánh dấu một ngôi mộ cổ nào đó, thì đúng là phát tài to.

Ngay sau đó, buổi đấu giá bắt đầu.

Vương lão bản nói rằng tấm da dê này ông ta đã bỏ ra bảy trăm nghìn để có được, bây giờ ra giá khởi điểm là năm trăm nghìn.

Ngay lập tức có người hô một triệu.

Sở Văn thấy tình thế này chỉ đành từ bỏ cuộc cạnh tranh.

Toàn bộ gia tài của hắn cộng lại cũng không đủ năm trăm nghìn, huống chi giá cả còn đang không ngừng tăng lên.

Sở Văn dùng khuỷu tay huých Hoàng Hạo, thấy anh ta chỉ ngồi im không tham gia đấu giá.

Sở Văn biết Hoàng Hạo cũng không có tiền, bèn hỏi: "Làm gì thế, đã đến rồi thì mua đi chứ!" Hoàng Hạo quả nhiên mếu máo nói: "Tôi không có tiền, hay cậu cho tôi mượn một ít đi." Sở Văn bèn hỏi: "Cậu có bao nhiêu tiền?" Hoàng Hạo đáp: "Lần trước về nhà Tiểu Ca cho tôi năm mươi vạn, bây giờ tiêu cũng gần hết rồi." Sở Văn trợn tròn mắt: "Năm mươi vạn mà một tháng cậu tiêu gần hết rồi à?

Cậu đúng là đại gia mà!

Hai chúng ta bán thân đi cũng không mua nổi tấm da dê này." Hoàng Hạo mặt mày rầu rĩ, thở dài một hơi: "Haiz!

Xem ra một nghìn tệ kia mất trắng rồi." Sở Văn cũng lắc đầu, coi như đi theo Hoàng Hạo để mở mang tầm mắt.

"Hai triệu!" Sở Văn giật mình, giá bây giờ đã lên đến hai triệu rồi.

Không biết ai lại có khí phách lớn như vậy, tấm da dê này trông chỉ đáng giá vài chục vạn, vậy mà có thể được ra giá đến hai triệu.

Sở Văn ngẩng đầu nhìn người vừa ra giá, chính là gã đầu đinh họ Tôn kia.

Hắn thắc mắc, rõ ràng lúc nãy người này còn tỏ vẻ khinh thường tấm da dê, sao bây giờ lại muốn có được nó bằng được.

Sau khi giá hai triệu được hô lên, hiện trường im lặng hẳn đi.

Đợi một lúc lâu cũng không có ai tiếp tục ra giá.

Chương 1167

Lúc này, người đàn ông họ Tôn kia trực tiếp đứng dậy: "Tôi nói này Vương lão bản, không còn ai ra giá nữa, không gõ búa đi à!" Vương lão bản nghe vậy vội cười làm lành: "Ha ha, hiện tại giá của anh là cao nhất, vậy thì tấm bản đồ này thuộc về anh." Nói xong hai người còn bắt tay nhau.

Sau đó, Vương lão bản tươi cười nói với mọi người: "Hôm nay những người có mặt ở đây đều là bạn của Vương mỗ tôi.

Lát nữa tôi mời khách, chúng ta không say không về." Sở Văn thầm nghĩ, Vương lão bản trông rất hài lòng, cười không khép được miệng, xem ra thương vụ này lời to rồi, nên cũng hào phóng giữ mọi người lại ăn cơm.

Không lâu sau, Sở Văn cùng mọi người đến phòng ăn trong sân.

Một chiếc bàn tròn khổng lồ được đặt giữa phòng, trên đó bày đầy sơn hào hải vị.

Mọi người ngồi vào chỗ, bữa tiệc bắt đầu.

Vương lão bản và người đàn ông họ Tôn kia ngồi đối diện Sở Văn.

Trong lúc đó, Sở Văn phát hiện người đàn ông họ Tôn cứ nhìn mình chằm chằm.

Sở Văn thầm nghĩ, tám phần là gã này cũng nhận ra Mô kim phù mình đang đeo trên cổ.

Sở Văn cũng không để tâm, chỉ lo ăn uống.

Sau khi rượu no cơm say, bữa tiệc tan, ai về nhà nấy.

Lúc Vương lão bản tiễn mọi người ra về, trời cũng đã nhá nhem tối.

Sở Văn và Hoàng Hạo đang chuẩn bị về thì đột nhiên có người vỗ vai hai người từ phía sau.

Sở Văn tò mò quay đầu lại, thì ra người đó chính là người đàn ông họ Tôn.

Sở Văn thầm nghĩ, mình cũng không quen gã này, Hoàng Hạo chắc cũng không quen, nếu không hai người đã nói chuyện với nhau rồi.

Lúc nãy Sở Văn cũng không thấy Hoàng Hạo và gã ta nói chuyện, sao bây giờ lại tìm hai người họ chứ?

Sở Văn nghĩ mãi không ra, đành hỏi: "Thì ra là anh Tôn, anh tìm tôi có việc gì không?" Gã ta lắc đầu nói: "Tôi chỉ muốn trò chuyện với hai vị huynh đệ một chút, không biết có thể nể mặt được không?" "Cái này..." Sở Văn nhìn Hoàng Hạo một cái, thấy Hoàng Hạo cũng có vẻ muốn nói chuyện, liền đáp: "Được chứ, được chứ, vậy chúng ta tìm một chỗ nói chuyện nhé." Ba người Sở Văn tùy tiện tìm một quán cà phê ngồi xuống, mỗi người gọi một ly cà phê.

Sau khi nhân viên phục vụ mang cà phê lên.

Sở Văn lên tiếng hỏi trước: "Không biết anh Tôn tìm hai chúng tôi có việc gì không ạ?" Người đàn ông họ Tôn kia cười cười: "Mới mấy ngày không gặp mà đã không nhận ra tôi rồi sao?" Sở Văn thầm thấy lạ, quay đầu nhìn Hoàng Hạo, chỉ thấy anh ta cũng đang ngơ ngác.

"Ờ... anh là..." Người đàn ông họ Tôn lại nói: "Nhìn kỹ lại xem tôi là ai!" Sở Văn phát hiện giọng nói của người này đột nhiên thay đổi, không còn cái giọng khàn khàn như bị viêm họng nữa, mà là giọng của một người trẻ tuổi.

Sở Văn nhìn kỹ lại, đột nhiên há hốc miệng không nói nên lời.

Hoàng Hạo đập bàn hét lớn: “Tiểu Ca!

Là Tiểu Ca!” Tiếng hét lớn khiến mọi người trong quán cà phê đều đổ dồn ánh mắt lại.

Hoàng Hạo vội vàng bịt miệng mình.

Anh ta lại hỏi nhỏ một câu: “Thật sự là Tiểu Ca à?” Người đàn ông họ Tôn kia gật đầu, rồi dùng tay lau mặt một cái, khuôn mặt của một người đàn ông râu ria xồm xoàm lập tức biến mất, thay vào đó là khuôn mặt điển trai của Tiểu Ca.

Sở Văn trợn tròn mắt, rồi lại há hốc miệng, vẻ mặt không thể tin nổi: “...Tiểu Ca?” Tiểu Ca thấy Sở Văn nói năng cũng không lưu loát, chỉ cười nhạt nói: “Không ai nhận ra à?” Sở Văn trợn mắt trắng dã: “Anh biến mình thành cái dạng này, ai mà nhận ra được chứ?” Sở Văn thầm nghĩ, không ngờ Tiểu Ca lại có thuật dịch dung.

Hắn chỉ từng nghe nói, hôm nay mới được chứng kiến tận mắt.

Thủ đoạn này của Tiểu Ca đúng là quá tiện lợi.

“Lúc ăn cơm ban nãy hoàn toàn không nhận ra anh!” Hoàng Hạo cũng có vẻ kinh ngạc.

Lúc nãy nhìn người đàn ông họ Tôn kia, Sở Văn hoàn toàn không nghĩ người đó là Tiểu Ca!

Thuật dịch dung này thật sự thần kỳ, ngay cả giọng nói cũng có thể thay đổi.

Nhưng cũng phải nhờ vào diễn xuất xuất thần của Tiểu Ca, nếu không cũng khó mà khiến người khác tin được.

Thủ đoạn này trong giới trộm mộ thật sự có thể coi là thần thuật, không chỉ có thể che mắt người khác mà còn có thể bảo vệ bản thân không bị thương hại, quả thực không thể thần kỳ hơn.

Sở Văn cũng biết, những thứ như thuật dịch dung phải luyện tập từ nhỏ, những khổ cực phải chịu không phải người thường có thể tưởng tượng được.

Sở Văn quay đầu nhìn xung quanh, hạ giọng không nhịn được hỏi: "Tiểu Ca, tại sao anh lại muốn có tấm da dê đó, lẽ nào nó thật sự là một tấm bản đồ kho báu?" Tiểu Ca gật đầu: "Cậu nói không sai, đó là một tấm bản đồ kho báu, nhưng không ai có thể giải mã được ý nghĩa trên bản đồ." Hoàng Hạo nhíu mày: "Vậy anh có thể giải mã được không?" Sở Văn gõ đầu anh ta: "Cậu nói thừa à, nếu Tiểu Ca không giải được thì tại sao lại bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua nó." Tiểu Ca cũng gật đầu: "Không sai, tôi quả thực có thể giải mã bí mật trong tấm bản đồ, chỉ là có một vài vấn đề, tôi cần sự giúp đỡ của một người." Ánh mắt Sở Văn lóe lên, hỏi: "Ai vậy?" Tiểu Ca nhìn thẳng vào mắt Sở Văn: "A Phúc." Sau đó Tiểu Ca nhíu mày: "Chỉ là tôi và cô ấy không quen thân lắm, phiền cậu giúp tôi liên lạc." Hoàng Hạo đập bàn, hét lớn: "Tôi còn tưởng là ai." Sau đó vỗ vai Sở Văn, nói một cách sảng khoái: "Cứ giao cho Sở Văn, để cậu ta ra tay, đảm bảo anh hài lòng." Sở Văn gật đầu, chuyện này đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ, mấy ngày nay hắn thường xuyên liên lạc với A Phúc.

Thế là hắn nói với Tiểu Ca: "Gần đây tôi cũng đang định gặp A Phúc, hay là ngày mai đi, tôi dẫn anh đi gặp cô ấy." "Được.

Chương 1168

À mà này, sau khi giải mã được bí mật bản đồ, tôi sẽ bắt đầu xuống đó, cậu có hứng thú không?" Sở Văn nghe vậy, trong mắt liền lóe lên một tia sáng.

Hắn đã ở nhà chán chường cả tháng nay rồi, sắp mốc meo đến nơi, nếu không kiếm chút chuyện gì làm, e là người cũng rỉ sét mất.

Thế là Sở Văn lập tức nhận lời: "Tiểu Ca, tôi cũng có thể đi sao?" Tiểu Ca cười một tiếng: "Sao lại không thể, chúng ta đều là anh em, giúp tôi một tay nhé." Sở Văn gãi đầu, cười hì hì: "Tiểu Ca, tôi không có ý đó, ha ha, tôi chỉ là không dám tin, tôi cũng có thể cùng anh đi phát tài!" Tiểu Ca nói: "Có gì không tốt đâu, chúng ta là người cùng một nhà, không phải là anh em tốt sao?

Đến lúc đó gọi cả Hồng Tụ và A Phúc, mấy người chúng ta lại cùng nhau xông vào hang hùm huyệt rồng một lần nữa!" Sở Văn nghe những lời hào sảng của Tiểu Ca, trong lòng dần dâng lên một cảm giác hào hùng: "Được!" Hoàng Hạo nhìn Sở Văn, rồi lại nhìn Tiểu Ca: "Này!

Đã là lại xuống đó, không thể không dẫn tôi theo được, tôi cũng muốn đi." Tiểu Ca nhìn Hoàng Hạo: "Đương nhiên rồi, không có cậu đi cùng làm sao thể hiện được sự lợi hại của tôi chứ!" Mọi người cùng cười ha hả, nâng ly cà phê lên chạm vào nhau trong không trung, sau đó uống cạn.

Đột nhiên Sở Văn nhớ ra điều gì đó, vội vàng tháo Mô kim phù đang đeo trên cổ xuống, đưa cho Tiểu Ca.

Sở Văn nói: "Tiểu Ca, anh xem giúp tôi, thứ này có phải là hàng thật không." Tiểu Ca nhận lấy Mô kim phù xem xét, gần như chỉ cần

một cái liếc mắt đã nhận ra: “Là thật, trông còn rất tốt, không có dấu vết hư hỏng, không tệ.” Sở Văn nghe xong, vẻ mặt đầy phấn khích, xem ra lần này hắn nhặt được bảo vật rồi.

Hoàng Hạo không nhịn được cầm lấy xem: “Đây không phải là Mô kim phù sao?

Hàng thật à?

Nghe nói nó có thể trừ tà phải không?” Sở Văn lườm anh ta một cái, một tay giật lại Mô kim phù, rồi lại đeo lên cổ.

“Một tay lão làng trong giới ngoại bát hành như cậu mà ngay cả công dụng của Mô kim phù cũng không biết sao?” Hoàng Hạo bĩu môi: “Nhìn cái vẻ keo kiệt của cậu kìa, không phải chỉ là một cái Mô kim phù thôi sao?

Còn cái nào nữa không?

Cho tôi một cái đi!” Sở Văn bị những lời của anh ta chọc cười, vừa nãy còn tỏ vẻ xem thường, câu sau đã đòi Mô kim phù.

Sở Văn trực tiếp lắc đầu nói: “Không có, thứ này tôi phải bỏ ra cái giá rất lớn mới có được, chỉ có một cái thôi, muốn thì tự đi mà mua.” Hoàng Hạo vẻ mặt bất bình: “Xì, có gì ghê gớm đâu, cho tôi tôi cũng không thèm.” Sở Văn không thèm để ý, hắn biết Hoàng Hạo cũng chỉ nói cho sướng miệng thôi.

Sau khi thanh toán rồi rời đi, chỉ để lại cô nhân viên phục vụ với vẻ mặt ngơ ngác, miệng lẩm bẩm: “Mấy người này, thật kỳ quái.” Ba người sau khi ra khỏi quán cà phê thì ai về nhà nấy.

Ngày hôm sau, Sở Văn vừa ra khỏi cửa đã thấy Hoàng Hạo đi vào.

Sở Văn duỗi tay chào: “Sao sớm thế!” Hoàng Hạo vẻ mặt phấn khích nói: “Còn phải nói sao, vừa nghe có đồ để lấy, tối qua tôi ngủ không được luôn.” “Cậu đúng là đồ ham tiền.” Sở Văn bĩu môi nói.

Hoàng Hạo cũng tỏ vẻ không quan tâm: “Tôi ham tiền, cậu không ham chắc?” Sở Văn cười ha hả: “Tôi không ham, tôi là đại ham tiền.” “Cậu có nhận ra cái này không?” A Phúc lập tức nhìn qua, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc: “...Bức vẽ này hồi nhỏ tôi thường xuyên nhìn thấy.” Tiểu Ca “ừ” một tiếng: “Vậy thì không sai rồi, cô là hậu duệ của người Lương Chử.” Nghe câu này, Sở Văn, Hoàng Hạo và ngay cả A Phúc đều trợn tròn mắt.

“Hậu duệ của người Lương Chử?” Sở Văn khẽ hỏi.

“...” Tiểu Ca gật đầu, tiếp tục nói: “Tấm bản đồ này vẽ về vùng đất của người Lương Chử, trên đó có thôn làng và địa hình, chỉ cần chúng ta tìm được nơi này là có thể tìm ra lăng mộ.” “Vậy phải làm thế nào mới giải mã được địa danh trên bản đồ?” A Phúc hỏi.

“Cần cô, cần cô cống hiến một chút.” Tiểu Ca nói một cách nghiêm túc.

“Thứ gì?” “Máu của cô.” “Máu?” “Đúng, cần nhỏ máu lên tấm bản đồ này, sau đó nó sẽ hiển thị ra một bản đồ khác.” Sở Văn kinh ngạc nói: “Thần kỳ vậy sao?” A Phúc sảng khoái nói: “Vậy thì làm đi.” Nói rồi cô ấy mạnh mẽ xắn tay áo bên trái lên.

Tiểu Ca vội vàng ngăn lại: “Không cần, không cần khoa trương như vậy, chỉ cần một chút máu ở đầu ngón tay là được rồi.” A Phúc dùng kim đã khử trùng chích vào ngón trỏ tay trái, ngay lập tức máu tươi từ đầu ngón tay chảy ra.

A Phúc nắm chặt ngón tay, nhỏ một giọt lên tấm da dê.

Sau khi máu tiếp xúc với tấm da dê, giọt máu dần dần nhạt đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, sau đó biến mất không thấy đâu.

Đột nhiên, tấm da dê trở nên đỏ tươi.

Tấm da dê vốn có màu vàng nhạt, bây giờ lại biến thành màu như quả dâu tây.

Điều này khiến người ta cảm thấy không thể tin được, Sở Văn vô cùng kinh ngạc: "Nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi tuyệt đối sẽ không tin chuyện này là thật." Hoàng Hạo cũng ở bên cạnh phụ họa: "Đúng vậy, nói ra ngoài cũng chẳng ai tin, một giọt máu có thể làm cho tấm da dê ba nghìn năm đổi màu ư?" "Không phải là phản ứng hóa học chứ?" Một câu nói của Hồng Tụ đã đánh thức người trong mộng, Sở Văn và Hoàng Hạo lập tức tỉnh ngộ.

Sở Văn vỗ trán nói: "Đúng nhỉ, không phải là phản ứng hóa học đấy chứ." Tiểu Ca lắc đầu, chỉ vào bản đồ: "Nhìn kìa." Sở Văn nhìn theo hướng Tiểu Ca chỉ, những đường nét và ký tự trên bản đồ đều đã thay đổi.

Những ký tự vốn không nhận ra được đều biến mất, chỉ còn lại một bức tranh, trên tranh vẽ một cái gò đất!

Sở Văn chỉ vào tấm da dê đã biến từ bản đồ thành một bức tranh, hét lớn: "Đây, đây là một bức tranh?" Tiểu Ca gật đầu: "Chúng ta thành công rồi, trên đó hiển thị vị trí của di chỉ Lương Chử." Sở Văn nghe vậy lập tức mừng rỡ, không kìm được mà ôm chầm lấy A Phúc.

Sở Văn không dám tin vào tai mình, tấm bản đồ trị giá cả chục triệu này lại được giải mã dễ dàng như vậy sao?

Nếu để cho Vương lão bản kia biết được chắc chắn sẽ tức chết.

Sở Văn không nhịn được mà cười ha hả.

Sở Văn nhìn A Phúc: "A Phúc, em giỏi quá!" Nói rồi định hôn một cái, nhưng Sở Văn đột nhiên nhận ra có rất nhiều người đang vây quanh, đành phải cứng ngắc dừng lại, ngượng ngùng buông tay đang ôm A Phúc ra, cười ngượng với cô ấy.

“Nhưng nơi này là ở đâu, chỉ dựa vào một tấm bản đồ liệu có tìm được không?” Hoàng Hạo khó hiểu hỏi.

“Không đơn giản đâu.” Hồng Tụ nói.

Chương 1169

Chỉ thấy cô ấy lập tức dùng điện thoại chụp một tấm ảnh, sau đó dùng điện thoại tìm kiếm, một tấm ảnh bảy màu hiện ra trên điện thoại của Hồng Tụ.

Sở Văn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: "...Lẽ nào...

đây là địa điểm hiện tại?" Hồng Tụ gật đầu: "Đúng vậy, đây là địa điểm hiện tại, lên mạng tìm một cái là ra ngay." "Thần kỳ quá, nhưng mà, tấm da dê này là đồ vật từ hơn ba nghìn năm trước, tại sao lại có thể hiển thị địa điểm hiện tại chứ, thời gian dài như vậy, chẳng lẽ không có thay đổi gì sao?" Hoàng Hạo nêu ra nghi vấn.

Sở Văn cũng phát hiện ra vấn đề này: "À, tuy nói ra không hay lắm, nhưng tôi càng ngày càng tin thứ này là hàng của tuần trước, ha ha." Sở Văn chỉ vào tấm da dê trên bàn.

Đối với hắn, đây rõ ràng chỉ là một tờ giấy biết đổi màu, lại cứ làm ra vẻ thần bí.

Nếu thật sự là một tấm bản đồ kho báu, sao lại có thể giải mã dễ dàng như vậy, Sở Văn âm thầm nghi ngờ trong lòng.

Tiểu Ca tỏ vẻ tự tin, nhìn mọi người nói: "Bức tranh hiện ra trên giấy chính là địa điểm của kho báu, chỉ là đó là địa điểm của ba nghìn năm trước." Tiểu Ca lại chỉ vào điện thoại của Hồng Tụ: "Nơi tìm được bằng điện thoại chỉ là giống với tấm bản đồ này thôi, chứ không phải là địa điểm thực sự." Sở Văn lúc này mới vỡ lẽ, quả nhiên không đơn giản như vậy, tấm bản đồ này không dễ dàng giải mã được.

Sở Văn nhìn vẻ mặt của Tiểu Ca liền biết y biết nơi đó ở đâu, nên mở miệng hỏi.

“Tiểu Ca, vậy anh có biết nơi đó ở đâu không?” Sở Văn tưởng Tiểu Ca sẽ nói ra địa điểm kho báu, không ngờ Tiểu Ca lại quả quyết lắc đầu.

“Không biết.” Sở Văn nghe vậy trợn tròn mắt, không biết?

Vậy mà còn làm ra vẻ cái gì cũng biết.

“Vậy mấy người chúng ta ở đây làm gì?

Loay hoay cả buổi cũng không biết gì?” Sở Văn lẩm bẩm phàn nàn một câu.

“Đừng lo, đến lúc đó sẽ biết cả thôi.” Lời nói của Tiểu Ca đã an ủi tâm trạng của mọi người.

Y là “chủ mưu” của hoạt động lần này, một câu nói của y đủ để chứng minh sự việc đã có manh mối, mọi người cũng không hỏi thêm nữa.

Tiểu Ca dặn dò chuẩn bị sẵn sàng, đến lúc đó sẽ trực tiếp xuống đó.

Sở Văn vừa nghe sắp được xuống mộ liền hăng hái hẳn lên, vội vàng hỏi Tiểu Ca cần những trang bị gì.

“Một số vật dụng cần thiết hàng ngày, xẻng Lạc Dương, móc dò âm, móng lừa đen chắc không được rồi, di chỉ Lương Chử đều là đồ vật mấy nghìn năm, móng lừa đen cũng phải mấy trăm năm chứ, không dễ kiếm đâu.” Hoàng Hạo nhíu mày.

Đúng vậy, lần này nơi họ muốn đến là di chỉ Lương Chử thời Tây Chu, nếu thật sự gặp phải thứ gì đó, người bình thường cũng không đối phó được.

Hồng Tụ phụ trách việc mua sắm trang bị, vì có nhiều mối quan hệ, nên không mất nhiều thời gian, các loại trang bị đều đã mua gần

đủ, chỉ cần vài ngày nữa là được giao đến tận nhà.

Trang bị đã sắm đủ, bước tiếp theo là phải sắp xếp lại tài liệu về Lương Chử.

Đây là bài tập bắt buộc mà mỗi người trộm mộ đều phải làm.

Muốn an toàn ra khỏi mộ và lấy được đồ, thì phải biết rõ lịch sử của ngôi mộ này.

Nghề này cũng không phải người bình thường có thể làm được, tuy kiếm tiền nhanh, nhưng cũng là một công việc phải đánh cược cả mạng sống.

"Mấy ngày này chúng ta hãy thu thập một số tài liệu liên quan đến văn hóa Lương Chử, đến lúc đó cũng sẽ dễ dàng hơn." Tiểu Ca dặn dò mọi người.

Thế là, trong mấy ngày tiếp theo, trong lúc chờ đợi trang bị, Sở Văn và bốn người còn lại đã học hỏi kiến thức về di chỉ Lương Chử.

Nguồn tài liệu học tập của họ cũng chỉ là những thông tin thu thập được trên mạng.

Những tài liệu này đều là những thứ mà ai cũng có thể biết, nên việc thu thập cũng không có gì khó khăn.

"Thế nào, mấy người học hành ra sao rồi?" Hồng Tụ bước vào phòng của Sở Văn và mọi người hỏi.

Sở Văn lắc đầu: "Haiz!

Nhìn chán quá đi!" Mấy ngày nay Sở Văn nhìn tài liệu trên máy tính, chỉ nhớ được vài đoạn đầu, hễ nhìn máy tính quá mười phút là bất giác bắt đầu ngáp ngủ.

"Tôi cũng đoán là các người xem chẳng ra làm sao, trông ai cũng như học sinh dốt." Hồng Tụ bĩu môi.

Hoàng Hạo cũng không nhịn được mà than vãn: “Đúng là muốn lấy mạng tôi mà, nhiều thứ như vậy mà bắt nhớ hết thì khó quá đi!” Từ nhỏ đã không thích học hành, bây giờ lại phải xem kiến thức lịch sử, đối với Hoàng Hạo chẳng khác nào vịt nghe sấm.

“Thế nào, chúng ta đã mua sắm trang bị xong chưa?” Tiểu Ca ngẩng đầu hỏi.

Hồng Tụ gật đầu: “Ừm, cũng sắp xong rồi.” Lời vừa dứt, điện thoại của Hồng Tụ reo lên.

Hồng Tụ cầm điện thoại lên xem, rồi vừa nghe vừa nói với mọi người: “Đến rồi đấy.” Sở Văn và Hoàng Hạo mấy người vội vàng xuống lấy trang bị, phải mất một lúc lâu mới chuyển hết mọi thứ vào phòng.

“Ôi trời mẹ ơi, mệt chết đi được, cần nhiều đồ như vậy sao!” Hoàng Hạo nhìn căn phòng đầy ắp trang bị không nhịn được mà phàn nàn.

Chương 1170

Những thứ này có cái hắn nhận ra, có cái không, la liệt khắp nơi, giống như bước vào một cửa hàng kim khí vậy.

Sở Văn phát hiện căn phòng đầy ắp đồ hiện đại, có xẻng công binh, dao găm, mặt nạ phòng độc, mũ bảo hiểm leo núi, pháo sáng tín hiệu, túi ngủ, ống nhòm, túi cứu thương, một đống đồ ăn, thậm chí cả nhiệt kế cũng có.

"...Cũng đầy đủ quá rồi đấy, ngay cả nhiệt kế cũng có, sợ tôi bị sốt à?" Sở Văn há hốc miệng, khó tin.

Hồng Tụ gãi đầu: "Ông chủ đó bán nhiều thì rẻ mà, tôi thấy cái gì có ích là mua hết, ha ha.

Hơn nữa, lần trước chúng ta vì thiếu đồ mới ra nông nỗi thảm hại như vậy, lần này đương nhiên phải chuẩn bị đầy đủ hơn rồi." Hoàng Hạo gật đầu tán thành.

"Không sao, có nhiều đồ bảo hộ như vậy là đủ rồi, không sợ gặp phải bánh ú thịt nữa." Hoàng Hạo vui mừng khôn xiết.

"Thôi đi, được chưa?

Đưa cho cậu cả khẩu Gatling cậu cũng chưa chắc bắn trúng bánh ú, mấy thứ này thì có tác dụng gì." Sở Văn trêu một câu.

"Cậu coi thường ai đấy, Hoàng Hạo tôi cũng là một nhân vật có tiếng trong thành phố này đấy." Hoàng Hạo vỗ ngực nói.

Sở Văn thì liếc mắt nhìn, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường.

"Được rồi, đồ đạc chúng ta cũng chuẩn bị gần xong rồi.

Cái gì mang được thì mang, không mang được thì tạm thời không

mang, để tránh vướng víu.” Tiểu Ca nhìn con dao găm trong tay.

“Hôm nay cứ chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta xuất phát.” Tiểu Ca nhìn thẳng vào mắt mọi người.

Sở Văn phát hiện khi Tiểu Ca nói câu này, trong mắt mọi người đều bùng lên ngọn lửa, xem ra ai cũng nóng lòng muốn vào di chỉ Lương Chử xem thử rồi.

Sở Văn cả đêm không ngủ được.

Một phần vì sắp được đến di tích Lương Chử trong truyền thuyết, nội tâm không kìm được sự kích động.

Nếu lần này có thể bình an trở ra, lại có thể kiếm được một khoản tiền lớn, nghĩ đến tiền là Sở Văn lại cảm thấy vui vẻ.

Ngày thứ hai, trời vừa sáng, Sở Văn đã không ngủ được nữa, mò mẫm trong bóng tối, đi ra ban công phòng, phát hiện trên ban công có một người đang đứng.

Thân hình gầy gò, nhưng toát lên vẻ kiên nghị, cho người ta cảm giác kiên cường bất khuất.

Sở Văn vừa nhìn đã biết người đó là Tiểu Ca, không ngờ y cũng dậy sớm như vậy.

Thế là Sở Văn đến bên cạnh Tiểu Ca, cùng y tựa vào lan can ban công.

Sở Văn thành thạo móc ra một bao thuốc lá từ trong túi, đưa cho Tiểu Ca một điếu.

Tiểu Ca khẽ nói: “Cảm ơn, tôi không hút thuốc.” Sở Văn đành phải thu lại điếu thuốc, ngậm vào miệng mình, tay kia lấy ra bật lửa chuẩn bị châm thuốc, nhưng ngón tay ấn xuống được một nửa thì không thể ấn xuống tiếp được nữa.

Sở Văn ngửi thấy mùi xăng từ bật lửa, nhưng tay lại không thể ấn xuống.

Thế là Sở Văn lại cất bật lửa vào túi, tiện tay cũng lấy điếu thuốc đang ngậm trong miệng ra, kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa.

"Tiểu Ca, có tâm sự à." Sở Văn nhìn ra con đường xa xa, và những tòa nhà cao tầng, ánh đèn ở đó cũng gần tắt hết rồi, mọi người đều đang chờ đợi một ngày mới.

"Không có." Tiểu Ca vẫn kiệm lời như vậy, Sở Văn biết y có chuyện cũng sẽ không nói.

Bất đắc dĩ, Sở Văn cũng đành phải cùng Tiểu Ca ngẩn người, cũng không hút thuốc, hai người cứ như vậy tựa vào ban công, yên lặng nhìn về phía xa.

Trời cuối cùng cũng sáng, mọi người cũng lần lượt thức dậy, ăn sáng rồi xuất phát.

Đích đến là Hàng Châu, vì Tiểu Ca nói nơi đó là nơi có di tích Lương Chử, cụ thể ở đâu thì Tiểu Ca không nói, Sở Văn cũng không hỏi.

Sở Văn cũng không phải là người phiền phức, dù sao đi theo Tiểu Ca cũng có thể húp được chút canh là đủ rồi, trong lòng hắn nghĩ vậy.

Đi xe nửa ngày, chuyển sang đi thuyền, năm người cuối cùng cũng đến được nơi có di tích Lương Chử.

Đây là một thị trấn nhỏ, người cũng không nhiều, trông khá hoang vắng.

Trên đường phố lác đác vài tiệm cắt tóc và cửa hàng tạp hóa nhỏ, cửa hàng cũng đều rách nát.

Lúc này trời đã hoàn toàn tối, Tiểu Ca thấy mọi người đều đã mệt

mỏi sau chuyến đi dài, nên quyết định ngày mai mới hành động.

Thế là họ tìm một nhà trọ nhỏ ở địa phương, mấy người nghỉ ngơi ở đó.

Nằm trên giường của nhà trọ nhỏ, nhìn mạng nhện trên trần nhà, Sở Văn lòng có chút suy tư, luôn có một cảm giác không lành, nhưng lại không nói ra được là không ổn ở đâu, tâm trạng trở nên bực bội, bèn đi ra nhà vệ sinh, hút một điếu thuốc.

Chương 1171

Sở Văn thường không hút thuốc trong phòng, một là Tiểu Ca và Hoàng Hạo hai người cũng không hút thuốc, sợ làm họ khó chịu, hai là trong phòng cũng không có gạt tàn.

Nhân cơ hội này Sở Văn muốn tĩnh tâm một chút, bình ổn lại tâm trạng bực bội đột nhiên xuất hiện.

Sở Văn đi dép lê, phát ra tiếng lẹp bẹp.

Vừa đẩy cửa nhà vệ sinh ra, đột nhiên một bóng đen "vèo" một cái từ trên nắp bồn cầu biến mất, dọa Sở Văn hét lên một tiếng "vãi chưởng".

"Nơi này đúng là quá bẩn thỉu, ngay cả chuột cũng có!" Sở Văn chửi một câu, nếu không phải vì muốn đến di tích Lương Chử tìm bảo bối, hắn mới không muốn ở cái nơi rách nát này.

Sở Văn ngồi trên nắp bồn cầu, móc ra bao thuốc lá nhàu nát trong túi, còn lại một điếu, nhét điếu thuốc cuối cùng vào miệng.

Lại móc ra bật lửa, "cạch cạch" hai tiếng.

Không cháy.

Sở Văn cầm bật lửa đặt trước mắt nhìn kỹ, chửi một tiếng "khốn kiếp!

Hết ga rồi".

Đành phải đứng dậy, vứt điếu thuốc vào bồn cầu, theo dòng nước trôi về dòng sông xa xôi.

Ra khỏi nhà vệ sinh, cảm thấy có chút khát nước, cầm bình nước lên, định rót một cốc nước uống, nhưng mới rót được nửa cốc, chỉ

nghe "rắc" một tiếng, trên cốc xuất hiện một vết nứt, giây tiếp theo "xoảng" một tiếng.

Cốc vỡ tan, tứ phân ngũ liệt.

Nước theo bàn từ từ chảy xuống đất.

Sở Văn phát hiện lúc này mình có chút xui xẻo, cuối cùng không nhịn được một chân đá vỡ bình nước.

Hoàng Hạo bị dọa giật mình, mắng: "Làm gì thế, phát điên à.

Làm vỡ bình nước không phải đền tiền sao!" Sở Văn cũng không tranh cãi với anh ta, chỉ cảm thấy lúc này mình thật sự xui tận mạng.

Hắn đi ra ngoài hít thở không khí, đi đến cửa phòng A Phúc, định gọi cô ấy ra ngoài đi dạo giải sầu, nhưng lại nghĩ lại, không làm phiền A Phúc, liền đi xuống lầu.

Men theo con đường chậm rãi đi về phía trước, bây giờ là tám giờ tối, thị trấn vốn đã không có bao nhiêu người bây giờ càng thêm hoang vắng.

Sở Văn đi lang thang đến một ngã tư, ở ngã tư chỉ có một tảng đá, trên tảng đá có một cây đèn giao thông cao hai ba mét, chỉ có một đèn đỏ đang sáng.

Sở Văn trong lòng không biết đang nghĩ gì, chỉ mất kiểm soát mà đi về phía trước, không có mục đích.

"Chàng trai trẻ!

Xin dừng bước!" Sở Văn đột nhiên nghe thấy một giọng nói từ phía sau, quay đầu lại.

Một ông lão râu tóc bạc trắng đang vuốt râu cười tủm tỉm nhìn hắn.

Sở Văn nhìn ra sau lưng, xung quanh chỉ có hai người họ.

Sở Văn chỉ vào mình: "Ông gọi tôi à?" Lão đầu không nói gì, vẫn cười tủm tỉm nhìn hắn.

Sở Văn thấy lạ, nhớ rõ ràng lúc nãy không có ai, sao lại có thêm một người chứ?

"Gọi tôi có việc gì à?" Sở Văn lại hỏi.

Lão đầu kia gật đầu, lại vẫy tay với hắn.

Sở Văn cảm thấy như bị mất kiểm soát, từ từ đi về phía ông lão.

"Chàng trai trẻ, tôi thấy cậu không phải người ở đây." Sở Văn gật đầu.

Lão đầu kia lại mở miệng nói.

"Chàng trai trẻ, tôi thấy ấn đường của cậu tối sầm, e là sắp có họa huyết quang đấy." Lão đầu kia nhìn chằm chằm vào hắn.

Sở Văn nghe vậy lập tức lộ ra vẻ mặt như gặp phải kẻ ngốc.

Ấn đường tối sầm?

Sắp có họa huyết quang?

Đây không phải là mấy kẻ lừa đảo trên TV hay sao!

Chương 1172

Chắc là thấy mình là người ngoại tỉnh, định lừa gạt đây mà.

"Tôi nói này ông lão, tối muộn thế này ông không ở nhà nghỉ ngơi, chạy ra ngoài đi lang thang làm gì, lỡ có xe nào tông phải ông thì thật không đáng." Sở Văn khuyên, cho rằng người này là một kẻ lừa đảo chuyên nghiệp.

Lão đầu lắc đầu: "Chàng trai trẻ, nếu cậu không tin lời tôi thì để tôi xem cho cậu một quẻ." Sở Văn không tin lão đầu thần thần bí bí này.

Tuy rằng thuật số mệnh cũng có cái thật, nhưng hắn chưa từng gặp, mà những người này nói chuyện đều nước đôi.

Trước tiên là nói chuyện với cậu, từ lời nói của cậu moi ra một số thông tin, sau đó dựa vào đặc điểm tính cách và hoàn cảnh gia đình của cậu mà từng bước suy luận ra, cuối cùng đưa ra một đáp án nước đôi để lừa người.

Sở Văn từng nghe một câu chuyện, thời xưa có một người, có hai người con trai, năm nay cùng nhau vào kinh ứng thí.

Thế là ông ta tìm một thầy bói, hỏi xem hai người con trai năm nay có thể đỗ trạng nguyên không.

Thầy bói kia chỉ giơ ra một ngón tay, ngoài ra không nói một lời nào.

Sau đó sạp bói của ông ta bị người kia đập nát.

Chỉ giơ một ngón tay, bất kể tình huống nào cũng có thể giải thích được.

Một ngón tay có thể đại diện cho chỉ có một người đỗ, cũng có thể

đại diện cho một người cũng không đỗ, cũng có thể là không có người nào không đỗ, bất kể tình huống nào cũng có thể lấp liếm được.

Vì vậy, Sở Văn vừa nhìn thấy loại người bói toán này là trong lòng đã không tin rồi.

Hắn nhìn lão đầu râu trắng kia: "Ông lão, ông nhìn ra tôi có họa huyết quang từ đâu vậy?" Lão đầu kia cười ha hả: "Tôi tự nhiên là nhìn ra từ tướng mạo của cậu rồi." Nói rồi từ trong lòng móc ra một vật hình bát quái.

"Trên này có tám cửa, tôi tính ra cậu sắp phải trải qua Tử môn, cẩn thận, cẩn thận đấy." Lão đầu kia nói xong liền quay người bỏ đi.

Sở Văn muốn đuổi theo hỏi cho ra nhẽ, nhưng lại không thể nhấc chân lên được.

Sở Văn trong lòng kinh ngạc, chuyện gì thế này, lại gặp phải tình huống này!

Lại liên hệ đến tình huống trong nhà trọ lúc nãy, Sở Văn càng cảm thấy có thể thật sự sắp xảy ra chuyện.

Hắn cảm thấy thà tin là có còn hơn không.

"Khổng Tử từng nói, không bàn đến những chuyện quái dị, bạo lực, loạn lạc, thần thánh." Những chuyện này tốt nhất nên kính nhi viễn chi.

Nhưng hắn là người xuống mộ, đối với những chuyện này trong lòng sớm đã miễn dịch, cũng không sợ hãi.

Những thứ bên trong đó không thể giải thích bằng khoa học được.

Lúc này Sở Văn phát hiện mình có thể cử động được rồi, thế là liền quay về nhà trọ.

Hoàng Hạo phát hiện sắc mặt Sở Văn không được tốt, vội hỏi:

“Sở Văn, cậu sao thế?

Tôi thấy lúc này cậu có vẻ không ổn lắm!” Sở Văn lắc đầu: “Không sao, tôi không sao!” “Được rồi, vậy chúng ta nghỉ ngơi sớm đi, mai còn phải làm việc nữa.” Hoàng Hạo nói rồi nằm lên giường chuẩn bị đi ngủ.

Sở Văn cũng vào phòng tắm tắm rửa, rồi vội vàng đi ngủ.

Nhưng ngủ không được ngon, trong mơ luôn thấy lão đầu kia, trong đầu cứ nhớ lại cuộc nói chuyện với lão đầu buổi tối.

Trằn trọc mãi cuối cùng cũng đến ngày thứ hai, mặt trời còn chưa mọc, Sở Văn đã bị Hoàng Hạo đạp một cái.

“Sở Văn, đến lúc đi rồi, dậy đi.” Hoàng Hạo gọi.

Sở Văn mở mắt, phát hiện đầu óc choáng váng, giống như bị cảm cúm.

Hoàng Hạo thấy bộ dạng của hắn, hỏi: “Sở Văn, cậu không phải bị sốt rồi chứ?” Nói rồi đưa tay sờ trán Sở Văn.

“Quả nhiên bị sốt rồi, hay là cậu ở lại đây nghỉ ngơi vài ngày đi.” Sở Văn vội vàng ngồi dậy: “Nói gì thế, chút bệnh vặt này có thể lấy mạng tôi sao?

Lần này tôi nhất định phải đi.” Hoàng Hạo thấy không lay chuyển được hắn, đành phải chiều theo.

Cả nhóm thu dọn trang bị và thực phẩm, xuống lầu nhà trọ.

Tiểu Ca vẫy một chiếc xe, lái xe đến đích.

Đường đi gập ghềnh, Sở Văn cũng cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị rung ra ngoài, sắc mặt càng thêm khó coi.

“Cậu thấy thế nào?” A Phúc quan tâm hỏi.

Từ lúc Sở Văn ra khỏi cửa, A Phúc đã phát hiện sắc mặt hắn không tốt, hỏi ra mới biết hắn bị bệnh.

Chương 1173

Cả quãng đường A Phúc đều ngồi bên cạnh Sở Văn.

Sở Văn lắc đầu: "Tôi không sao." Không lâu sau, mấy người đã đến đích.

Địa hình là những gò đồi hoang vắng, những gò đất nhỏ cũng không cao, chỉ cao khoảng vài chục mét.

"Chúng ta đến rồi." Tiểu Ca nhìn mọi người.

Tiếp theo là phải tìm xem di tích Lương Chử ở đâu.

Sở Văn nhìn quanh, phát hiện nơi này hoang vắng, không có mấy cây cối, đất đai cũng rất bằng phẳng.

Nếu đào trộm mộ ở đây, lỡ có người qua lại sẽ bị phát hiện.

Lời của Hồng Tụ như dội một gáo nước lạnh vào Sở Văn, khiến trái tim đang nóng hổi của hắn nguội lạnh ngay lập tức.

Sở Văn phàn nàn với Hồng Tụ: "Xem cậu có biết nói chuyện không, làm tôi mừng hụt." Hồng Tụ cười ha hả: "Sở Văn, tôi chỉ khuyên cậu đừng hy vọng quá nhiều thôi.

Tìm được một miếng ngọc đã chứng tỏ chúng ta không đi công cốc rồi, một miếng ngọc không biết trị giá bao nhiêu tiền đâu." Sở Văn nghĩ lại cũng phải, chỉ riêng tấm da dê kia của Tiểu Ca đã bán được hai triệu, huống chi là một miếng ngọc cổ.

Lúc này Sở Văn mới phát hiện đất đai xung quanh đều như vừa trải qua một trận mưa lớn, trên một số cành cây còn đọng lại nước mưa.

Bây giờ đã là giữa trưa, rõ ràng không thể là sương được.

Thế là hắn đưa ra một suy đoán táo bạo.

"Này, miếng ngọc này không phải là bị mưa lớn cuốn trôi ra chứ?" Mọi người nghe vậy lập tức cảm thấy có lý.

"Đúng vậy, vậy thì, nơi này thật sự có khả năng tồn tại di tích Lương Chử sao?" Hoàng Hạo tiếp lời Sở Văn.

"Có khả năng." Hồng Tụ cũng phụ họa.

Trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ kích động vô cùng.

Nếu nơi này thật sự là di tích Lương Chử, vậy thì có khả năng không chỉ có một miếng ngọc thạch.

Sở Văn nhìn sườn núi cách đó không xa, đột nhiên mơ hồ cảm thấy trên sườn núi đó có thứ mình cần tìm.

"Tôi cứ cảm thấy nơi đó có thể có thứ gì đó." Sở Văn chỉ vào sườn núi nhỏ cách đó không xa.

Mọi người đến dưới sườn núi, phát hiện nơi này là một mớ hỗn độn, khắp nơi đều là đá vụn và đất đá, rõ ràng đã trải qua một trận sạt lở không nhỏ.

"Nơi này..." "Không sai, sạt lở núi, có thể thật sự như lời Sở Văn nói, miếng ngọc này là do sạt lở núi mang ra cho chúng ta." Hoàng Hạo nói.

"Vậy còn đứng ngẩn ra đó làm gì, mau tìm cách vào trong đi!" A Phúc lại lấy ra la bàn mang theo bên mình, bắt đầu tính toán, không lâu sau đã phát hiện ra tình hình.

"Nơi này có vấn đề!" A Phúc hét lớn.

Mọi người vội vàng chạy về phía A Phúc, chỉ thấy A Phúc cầm la bàn, nhìn kim chỉ trên đó, kim chỉ đó cứ xoay tròn 360 độ, giống như cánh quạt trực thăng vậy.

“Tình hình thế nào?” Sở Văn hỏi.

A Phúc nói: “Nơi tôi đang đứng dưới chân có khả năng là vị trí của lăng mộ di tích Lương Chử.” Sở Văn nghe vậy, ánh mắt lóe lên một tia sáng: “Vậy là chúng ta có thể vào trong từ đây rồi?” A Phúc gật đầu.

Chỉ thấy Tiểu Ca lấy ra một con dao găm, cắm vào đất dưới chân.

Sau đó rút dao ra đặt lên mũi ngửi, rồi lại cạo một ít đất trên dao, lại ngửi.

Một loạt hành động khiến Hoàng Hạo cảm thấy rất chuyên nghiệp, không nhịn được nói: “Tiểu Ca, anh có thể nhìn ra được gì từ đất không?” Tiểu Ca chưa nói gì, Hồng Tụ đã lên tiếng trước: “Cậu thì biết gì, đây là tuyệt kỹ sở trường của Tiểu Ca, chỉ cần vọng, văn, vấn, thiết là có thể biết được niên đại của đất.” Nghe lời của Hồng Tụ, Sở Văn cũng cảm thấy thần kỳ.

Hắn cũng sớm đã nghe nói một số chuyên gia trộm mộ đều có những tuyệt kỹ độc môn, rất lợi hại.

Sở Văn cũng từng học vài chiêu nhưng không có cơ hội gặp được cao nhân, nên phương pháp này cũng không biết.

“Từ trong đất không nhìn ra được gì, cần phải đào sâu hơn một chút mới có thể thấy manh mối.” Sở Văn nghe Tiểu Ca dặn dò, vội vàng lấy ra từ trong ba lô cây xẻng Lạc Dương đã được tháo rời, nhanh chóng lắp ráp xong, bắt đầu đào xuống.

Lời của Hồng Tụ như dội một gáo nước lạnh vào Sở Văn, khiến trái tim đang nóng rực của hắn nguội đi trong nháy mắt.

Sở Văn phàn nàn với Hồng Tụ: “Cô xem có biết nói chuyện không, làm tôi mừng hụt.” Hồng Tụ cười ha hả: “Sở Văn, tôi chỉ khuyên anh đừng hy vọng quá lớn thôi.

Tìm được một miếng ngọc cũng có nghĩa là chuyến đi này của chúng ta không vô ích, một miếng ngọc cổ không biết đáng giá bao nhiêu tiền đâu.” Sở Văn nghĩ thầm, chỉ riêng tấm da dê của Tiểu Ca đã bán được hai triệu, huống chi là một miếng ngọc cổ.

Lúc này Sở Văn mới phát hiện đất đai xung quanh như vừa trải qua một trận mưa lớn, trên cành cây còn đọng lại vài giọt nước.

Chương 1174

Bây giờ đã là giữa trưa, rõ ràng không thể là sương sớm được.

Vì vậy, hắn đưa ra một phỏng đoán táo bạo.

"Miếng ngọc này có phải bị mưa lớn cuốn trôi ra không?" Mọi người nghe vậy đều cảm thấy có lý.

"Đúng vậy, thế thì, chẳng lẽ ở đây thật sự có di tích Lương Chử?" Hoàng Hạo nói tiếp lời Sở Văn.

"Có khả năng." Hồng Tụ cũng hùa theo, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ kích động vô cùng.

Nếu đây thực sự là di tích Lương Chử, vậy thì có khả năng không chỉ có một miếng ngọc.

Sở Văn nhìn sườn núi cách đó không xa, đột nhiên mơ hồ cảm thấy trên sườn núi đó có thứ mình cần tìm.

"Tôi cứ có cảm giác ở đó có thể có thứ gì đó." Sở Văn chỉ vào sườn đồi cách đó không xa.

Mọi người đi đến chân sườn đồi, phát hiện nơi đó là một mớ hỗn độn, khắp nơi đều là đá vụn và đất đá, rõ ràng đã trải qua một trận sạt lở không nhỏ.

"Ở đây…" "Không sai, sạt lở núi, có lẽ đúng như Sở Văn nói, miếng ngọc này là do sạt lở núi mang đến cho chúng ta." Hoàng Hạo nói.

"Vậy còn đứng ngây ra đó làm gì, mau tìm cách vào trong đi!" A Phúc lại lấy ra la bàn mang theo bên mình, bắt đầu tính toán, chẳng mấy chốc đã phát hiện ra tình hình.

“Ở đây có vấn đề!” A Phúc hét lớn.

Mọi người vội vàng chạy về phía A Phúc, chỉ thấy anh ta cầm la bàn, nhìn kim chỉ nam trên đó, kim chỉ nam xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, giống như cánh quạt trực thăng.

“Tình hình thế nào?” Sở Văn hỏi, A Phúc nói: “Nơi tôi đang đứng rất có thể là vị trí mộ huyệt của di tích Lương Chử.” Sở Văn nghe xong, ánh mắt lóe lên một tia sáng: “Vậy là chúng ta có thể vào được từ đây?” A Phúc gật đầu.

Chỉ thấy Tiểu Ca rút con dao găm ra, cắm vào đất dưới chân.

Sau đó rút dao ra đưa lên mũi ngửi ngửi, rồi lại cạy một ít đất trên dao, ngửi tiếp.

Hành động này khiến Hoàng Hạo cảm thấy rất chuyên nghiệp, không nhịn được nói: “Tiểu Ca, anh có thể nhìn ra được gì từ đất không?” Tiểu Ca chưa nói gì, Hồng Tụ đã lên tiếng trước: “Cậu không hiểu rồi, đây là tuyệt kỹ sở trường của Tiểu Ca, chỉ cần vọng, văn, vấn, thiết là có thể biết được niên đại của đất.” Nghe lời Hồng Tụ, Sở Văn cũng cảm thấy thần kỳ, hắn cũng sớm nghe nói một số dân trộm mộ chuyên nghiệp đều có những tuyệt kỹ độc môn, rất lợi hại.

Sở Văn cũng từng học vài chiêu nhưng không có cơ hội gặp được cao nhân, nên mấy phương pháp đó cũng không biết.

“Chỉ nhìn đất thì không ra, cần phải đào sâu hơn một chút nữa mới thấy được manh mối.” Sở Văn nghe Tiểu Ca dặn dò, vội vàng lấy từ ba lô ra cây xẻng Lạc Dương đã được tháo rời, nhanh chóng lắp ráp lại rồi bắt đầu đào.

Lúc Sở Văn tỉnh lại lần nữa, hắn phát hiện mình đang nằm trên mặt đất.

Mở mắt ra, hắn thấy Tiểu Ca, Hoàng Hạo, Hồng Tụ và A Phúc, tất cả đều bị trói chặt ngồi một bên.

Trong mắt A Phúc rơm rớm nước mắt, đang lo lắng nhìn Sở Văn.

Đứng sau họ là mấy người đàn ông mặc vest đen, đeo kính râm, mỗi người đều cầm một khẩu súng lục màu đen, chĩa vào Tiểu Ca.

Sở Văn không cần nhìn ra sau cũng biết sau lưng mình cũng có người đang chĩa súng vào đầu.

"Chuyện gì thế này?" Sở Văn gào thét trong lòng, rõ ràng vừa nãy còn đang vui mừng vì mọi người gặp được cơ duyên lớn, sao trong nháy mắt lại thành ra thế này.

Sở Văn cử động thân thể, nhưng một cơn đau nhói từ vai truyền đến, mồ hôi lạnh túa ra, gân xanh trên trán nổi lên, tim đập nhanh hơn.

Hắn không nhịn được hét lên một tiếng: "A!" Nghe tiếng hét của Sở Văn, A Phúc vội vàng gọi: "Sở Văn, anh không sao chứ!" Sở Văn muốn trả lời A Phúc, nhưng cơn đau dữ dội trên người khiến miệng hắn vừa hé ra đã phải nghiến chặt răng.

Đau quá, Sở Văn gào thét trong lòng, từ khi sinh ra đến giờ chưa bao giờ trải qua cảm giác đau đớn như vậy.

Sở Văn quay đầu nhìn vết thương trên vai, miệng vết thương trông thật đáng sợ.

Máu tươi đã nhuộm đỏ cả vai áo, không biết bây giờ đã cầm máu được chưa.

"Tỉnh rồi à?" Sở Văn nghe thấy một giọng nói, ngẩng đầu nhìn lên.

Là một người quen, Vương lão bản.

Ánh mắt Sở Văn như muốn ăn tươi nuốt sống gã: "Ông làm gì

vậy!" Vương lão bản sờ sờ cái bụng bia của mình, đôi mắt cong thành hai vầng trăng khuyết.

"Tôi không làm gì cả, chỉ là các cậu không cần thiết nữa, đã giúp tôi tìm được một nơi tốt, ha ha ha!" Vương lão bản cười vô cùng ngông cuồng, như thể đã đoạt được bảo bối gì đó.

"Ông lợi dụng chúng tôi?" Hoàng Hạo cau mày, mắt như muốn phun ra lửa, thực sự không ngờ lại bị người ta tính kế.

"Người chết vì tiền, chim chết vì mồi, sao không thể lợi dụng các cậu được chứ?

Chẳng phải các cậu cũng đến đây để phát tài sao?

Chương 1175

Nếu không mua bản đồ của tôi, các cậu có rơi vào tình cảnh hiện tại không?" Lời nói của Vương lão bản khiến Hoàng Hạo cứng họng.

"À đúng rồi, tôi nhớ người mua bản đồ của tôi không phải là Tôn lão bản sao, ông ta đi đâu rồi?" "Ông ta bán lại bản đồ cho tôi rồi." Tiểu Ca trả lời, đương nhiên không thể nói ra chuyện của Tôn lão bản, chuyện đó cũng chỉ có Sở Văn và Hoàng Hạo biết.

"Ồ, tôi đã nói rồi mà, trông ông ta cũng chẳng có bản lĩnh gì để tìm được nơi trên bản đồ.

Xem ra thiên hạ bây giờ là của đám trẻ các cậu." Giọng điệu của Vương lão bản hùng hồn tráng lệ.

Nhưng trong lòng Sở Văn lại hận chết gã mập này, không nói một lời đã cho hắn một phát súng, bây giờ Sở Văn chỉ muốn ăn thịt gã.

Nhưng Sở Văn lúc này không thể động đậy, ngay cả nhịp tim cũng làm vết thương trên người đau nhói.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Vương lão bản dương oai diễu võ trước mặt, huống chi gã còn có nhiều súng như vậy.

Sở Văn thầm nghĩ, xem ra Vương lão bản này cũng có chút bản lĩnh, có thể kiếm được nhiều súng như vậy, không hổ là người ở biệt thự lớn.

Tấm bản đồ này chắc hẳn đã được gã mưu tính từ lâu, thật là hao tâm tổn trí.

Không giải được bản đồ thì bán cho người khác, sau đó mượn dao giết người, thật cao tay.

Sở Văn không nhịn được hỏi: "Vương lão bản, tôi có một thắc

mắc, ông theo dõi chúng tôi bằng cách nào?" Vương lão bản cười ha hả: "Tấm bản đồ trong tay các cậu đã bị tôi giở trò, sớm đã đặt máy định vị và máy nghe lén lên đó rồi.

Thế nào, bất ngờ không?

Ngạc nhiên chưa?" Nhìn vẻ mặt béo phị, vênh váo của Vương lão bản, Hồng Tụ hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất: "Phì!

Đồ cặn bã!" Vương lão bản cười ha ha: "Cô bé, đừng nói thế chứ, tôi vừa nói rồi mà, người chết vì tiền thôi.

Tôi trên có già, dưới có trẻ, không kiếm chút tiền sao được." Hồng Tụ bị sự mặt dày của gã khuất phục, tức giận không nói nên lời.

Tiểu Ca lạnh lùng hỏi: "Rốt cuộc ông muốn thế nào, di tích Lương Chử ở ngay dưới này, tự ông đi tìm không được sao?" Vương lão bản xua tay: "Được chứ, nhưng tôi muốn mời các cậu giúp tôi một việc.

Nhìn mấy tay chân của tôi xem, bảo chúng đánh nhau thì được, chứ bảo đi trộm mộ thì một trăm đứa cũng không bằng một người trong các cậu đâu, hề hề." Vương lão bản nhìn đám người đang bị trói ngồi trên đất, gã xoa xoa tay, vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ: "Làm gì thế, còn trói làm gì, mau cởi trói!" "Lão bản, nhưng vừa nãy không phải ngài bảo chúng tôi trói lại sao?" một tên mặc đồ đen nói.

"Đừng lảm nhảm nữa, cẩn thận tao đánh mày!" Vương lão bản trợn mắt, ra vẻ muốn đánh, tên áo đen kia sợ hãi vội vàng đưa tay cởi dây trói cho Hoàng Hạo.

A Phúc vừa được cởi trói đã vội vàng chạy đến bên cạnh Sở Văn, đỡ hắn dậy, vội hỏi: "Thế nào rồi?" Sở Văn cay đắng lắc đầu: "Trúng một phát đạn." Ánh mắt A Phúc nhìn Vương lão bản như có thù sâu như biển máu.

Sở Văn tin chắc rằng nếu không có mấy khẩu súng đang đứng

cạnh, A Phúc nhất định sẽ lao lên liều mạng với Vương lão bản.

Vương lão bản nhìn mọi người đều đã được cởi trói, cười hì hì nhìn họ: "Các vị, nếu có thể giúp tôi lấy được đồ ra, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi các vị đâu." Sở Văn nhìn khóe miệng xấu xí của Vương lão bản chỉ cảm thấy trong lòng một trận ớn lạnh, suýt nữa thì nôn ra.

Nhưng thân ở thế yếu, không thể không cúi đầu.

Bây giờ bị người ta chĩa súng vào đầu, không thể không nghe theo lời gã, huống chi hắn đang bị thương, chỉ cần cử động nhẹ là vết thương lại đau nhói.

Sở Văn suy nghĩ một lúc, xem ra Vương lão bản muốn mấy người bọn họ giúp làm việc, tạm thời sẽ không ra tay.

Sở Văn cũng thầm chửi trong lòng: Mẹ nó, làm cả buổi trời hóa ra là cầu mình giúp đỡ?

Vậy thì bắn tao một phát làm quái gì!

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Vương lão bản, Sở Văn tức không chịu nổi, càng nghĩ càng tức.

Cuối cùng hắn gào lên: "Vương Mập, tại sao ông lại bắn tôi một phát?" Vương lão bản cười hề hề, đối với việc Sở Văn gọi mình là "Vương Mập" cũng không truy cứu: "Chẳng phải là cho cậu một đòn phủ đầu sao?

Tôi thấy cậu yếu nhất trong đám này, cho nên… ha ha." Lời còn chưa dứt, Sở Văn nghe xong cảm thấy như không thở nổi, một ngụm máu tươi phun ra, chỉ vào Vương lão bản hét lớn: "Ông…" Một câu chưa nói hết, Sở Văn chỉ cảm thấy trong lòng hoảng hốt, trực tiếp ngất đi.

Nửa giờ sau, Sở Văn trong cơn mê man nghe thấy tiếng xẻng đào đất, từ từ mở mắt ra thì thấy Hoàng Hạo đang dẫn mấy tên thuộc hạ

của Vương lão bản đào hố.

Tiểu Ca đang tranh cãi với Vương lão bản ở bên cạnh.

Tiểu Ca nói: "Quy tắc của chúng tôi là gà gáy, đèn tắt thì không ra tay.

Bây giờ không thể bắt đầu đào hầm được." Vương lão bản đáp: "Tôi cũng là vì mấy anh em các cậu thôi.

Nhìn vị huynh đệ đang nằm trên đất kia kìa, chúng ta tốt nhất là làm xong việc sớm, về sớm chữa thương cho cậu ta, phải không?" Tiểu Ca nghe vậy đành gật đầu.

Sở Văn gắng gượng ngồi dậy, A Phúc thấy vậy lập tức chạy đến đỡ Sở Văn: "Cẩn thận." Sở Văn xua tay: "Tôi không sao!" A Phúc nhíu mày: "Không sao à, anh không thấy vết thương chảy nhiều máu thế sao?" Sở Văn nhìn xuống mới thấy vết thương đã được quấn một lớp băng gạc, từ trước ngực quấn ra sau lưng, cả bả vai như bị trói chặt.

Sở Văn cử động vai, cảm thấy hình như không còn đau như lúc nãy.

"Hề hề, A Phúc, vết thương của tôi là do cô xử lý à?" Sở Văn cười hỏi.

Chương 1176

A Phúc gật đầu: "Là tôi xử lý.

May mà người nổ súng đứng khá gần, viên đạn xuyên qua cơ thể, chứ nếu viên đạn còn kẹt trong người thì phiền phức to." Sở Văn thở phào một hơi, trong lòng đang nén một bụng lửa giận.

"Vương Mập" nhân lúc hắn đang vui vẻ nhất lại đánh lén từ sau lưng, mối thù này thực sự khó nuốt trôi.

Sở Văn thầm thề trong lòng, nhất định phải báo thù này!

Vương lão bản phái thuộc hạ trông chừng Sở Văn, để những người khác làm việc.

Hoàng Hạo dẫn người đào hố ở nơi A Phúc đã xác định.

Mặc dù không vui nhưng cũng không có cách nào khác, thân ở thế yếu không thể không nghe theo lệnh của Vương lão bản, nhưng trong lòng ai cũng nén một bụng lửa giận.

Rõ ràng là nơi do mấy người họ tìm thấy, lại bị Vương lão bản cướp mất, trong lòng ai cũng không dễ chịu.

Bỗng nhiên Hoàng Hạo hét lên một tiếng: "Tiểu Ca, ở đây có chuyện." Tiểu Ca đi tới, liếc nhìn một cái.

"Hoàng Hạo, cậu làm việc cũng quá không chuyên nghiệp rồi.

Nhìn đất vây thành một vòng thế này, sợ người khác không biết chúng ta đang trộm mộ à?" Hoàng Hạo ngượng ngùng gãi đầu, rồi chỉ vào mấy tên vệ sĩ áo đen bên cạnh: "Tiểu Ca, anh xem mấy người này, trông bặm trợn, ra vẻ ta đây, mỗi người cầm một cây gậy sắt, ai dám gây sự với tôi chứ, phải không!" Tiểu Ca bất đắc dĩ lắc đầu, với tư cách là một Mạc kim giáo úy chuyên nghiệp, y khinh thường hành vi

này.

Dân trộm mộ đào hố đều có thủ đoạn chuyên nghiệp, xung quanh miệng hố tuyệt đối không có một hạt bụi đất nào, ngoài một cái miệng hố ra, tuyệt đối không để người khác nhìn ra đây là một đường hầm trộm mộ.

"Thôi được rồi, có chuyện gì?" Tiểu Ca hỏi.

Hoàng Hạo chỉ vào trong hố: "Tôi đào cả buổi, hố cũng sâu mấy mét rồi, nhưng đào mãi đột nhiên không đào được nữa.

Tôi cảm thấy bên dưới là một lớp đá, không phải mộ huyệt." Tiểu Ca nghe vậy có chút ngạc nhiên.

Nơi do A Phúc tự mình tìm, lẽ ra không thể có vấn đề, trừ phi A Phúc không chỉ cho vị trí chính xác.

Nghĩ đến đây, Tiểu Ca bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Chắc hẳn A Phúc đã cố tình chỉ một nơi sai lầm, không muốn để Vương lão bản có được di tích Lương Chử, muốn kéo dài thời gian.

Tiểu Ca không khỏi thán phục tâm tư tỉ mỉ của A Phúc, có thể nghĩ ra cách này vào lúc này, thật là một người phụ nữ không đơn giản.

Hoàng Hạo gật đầu lia lịa, vội vàng cầm xẻng Lạc Dương bắt đầu đào ở nơi A Phúc vừa chỉ.

Tiểu Ca nhìn Hoàng Hạo từng chút một đào hố, trong lòng cảm thấy không ổn.

Xuống mộ đều phải tuân theo nguyên tắc gà gáy, đèn tắt thì không ra tay, nhưng bây giờ Vương lão bản rõ ràng đã phá vỡ quy tắc này.

Điều này khiến Tiểu Ca lo lắng, y cảm thấy lần này có khả năng sẽ xảy ra chuyện không hay.

Sở Văn thấy Tiểu Ca nhíu mày, biết y đang nghĩ gì, bèn đi tới gần

Tiểu Ca: “Anh lo lắng sẽ phá vỡ quy tắc à?” Tiểu Ca gật đầu: “Tôi quả thực lo lắng phá vỡ quy tắc sẽ bị báo ứng, nhưng bọn họ không nghe tôi, ai, hết cách rồi.” Tiểu Ca lắc đầu, lần này chỉ có thể phó mặc cho số phận, năm người bọn họ có thể sống sót trở về đã là may mắn lắm rồi.

Nhưng Sở Văn không nghĩ vậy, hắn còn muốn lấy được đồ vật bên trong di tích Lương Chử.

Nơi này tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài, nếu không Vương lão bản cũng sẽ không tốn nhiều công sức như vậy, vừa đấu giá vừa theo dõi.

Vương lão bản ngồi một bên, dưới mông là một chiếc ghế xếp, mông béo của gã lòi ra khỏi mấy sợi dây, như bị dây thừng siết chặt vào lớp mỡ.

Sở Văn lo lắng giây tiếp theo chiếc ghế sẽ không chịu nổi trọng lượng của Vương lão bản mà vỡ tan.

Vương lão bản cầm một chiếc cốc trong tay, miệng cốc bốc khói, gã lắc đầu thổi nguội, nhấp một ngụm, rồi “phì” một tiếng nhổ ra lá trà vừa uống vào miệng, trông thật nhàn nhã, giống như một lão cán bộ về hưu.

Sở Văn nhìn bộ dạng tự do tự tại của Vương lão bản vô cùng tức giận, trong lòng càng lúc càng khó chịu, chỉ muốn cầm xẻng Lạc Dương bổ vào cái đầu to của gã.

Tiểu Ca vỗ vai Sở Văn, ghé sát lại nói nhỏ: “Bình tĩnh đi, bây giờ chưa phải lúc.” Sở Văn nghe vậy không nhịn được nói: “Tiểu Ca, anh có cách gì không?” Tiểu Ca kéo Sở Văn sang một bên: “Chuyện này đừng nói cho những người khác, A Phúc cũng không được.” Sở Văn trịnh trọng gật đầu, đương nhiên hắn hiểu, bây giờ thêm một người biết kế hoạch là thêm một phần nguy cơ bị lộ, giữ bí mật là sự bảo vệ

lớn nhất, kẻo bị lộ tẩy thì nguy.

"Tiểu Ca yên tâm đi, tôi sẽ không làm anh thất vọng đâu." Sở Văn vỗ ngực nói.

Tiểu Ca cười hề hề: "Vậy thì được, kế hoạch của tôi tốt nhất không để người thứ ba biết." "Thực ra tôi cũng không định nói cho cậu biết, nhưng một mình tôi làm có chút không xuể, nên mới nhờ cậu giúp." Tiểu Ca nhìn thẳng vào mắt Sở Văn.

Sở Văn có thể thấy được, Tiểu Ca hiện tại vô cùng tin tưởng hắn, ít nhất trong đám người trước mắt, địa vị của Sở Văn trong lòng Tiểu Ca là cao nhất.

Trong lòng Sở Văn tự nhiên dâng lên một cảm xúc mãnh liệt, kích động không thôi.

Có thể cùng Tiểu Ca hoàn thành một việc hùng vĩ tráng lệ như vậy, đó là điều hắn hằng mơ ước.

Hắn vội hỏi: "Tiểu Ca có kế hoạch gì, cứ bảo tôi làm gì, tôi đều nghe theo anh." "Kế hoạch của tôi, bây giờ không thể nói cho cậu biết, một là bây giờ không tiện, chúng ta chỉ có thể nói ngắn gọn, hai là nếu nói cho cậu biết việc cần làm trước thì ngược lại không tốt." Tiểu Ca cẩn thận nói.

Chương 1177

Sở Văn thấy Tiểu Ca thần bí như vậy, cũng thông minh không hỏi tiếp: "Vậy rốt cuộc anh cần tôi làm gì?" Tiểu Ca ghé vào tai Sở Văn nói mấy câu.

Sở Văn nghe xong, mắt sáng lên: "Anh chắc chắn muốn tôi làm chuyện như vậy?" Khóe miệng Sở Văn lộ ra một nụ cười không dễ nhận thấy.

Nhưng ngay sau đó lại lộ ra một chút đau thương: "Làm như vậy, e là họ sẽ giết tôi mất, đặc biệt là A Phúc." Sở Văn lắc đầu, có chút không muốn làm.

Tiểu Ca thấy Sở Văn do dự, vội nói: "Sở Văn, bây giờ cậu không thể rút lui được đâu.

Nếu cậu không làm, tôi biết tìm ai đây, mấy người kia làm được sao?" Sở Văn đau khổ nhắm mắt lại, ôm đầu ngồi xổm xuống.

Vết thương trên cánh tay bị khuỷu tay kéo động, lại truyền đến một cơn đau dữ dội.

"Hiss!" Sở Văn không nhịn được khẽ kêu lên một tiếng.

"Này, hai người đang làm gì ở đó thế?" Vương lão bản thấy hai người họ cứ nói chuyện với nhau, sinh lòng nghi ngờ.

Sở Văn ngẩng đầu lên, nở một nụ cười toe toét, gật đầu cúi lưng chạy đến bên cạnh Vương lão bản.

Sở Văn ngồi xổm xuống, thân thiết gọi mấy tiếng "Vương lão bản".

"Vương lão bản, vừa rồi tôi đã moi được mấy câu từ họ.

Cái cô gái kia, cái cô cầm la bàn lớn ấy." Sở Văn đưa tay chỉ A Phúc.

"Cô ta làm sao?" Vương lão bản hỏi.

"Cô gái đó không thật thà, vừa rồi chẳng phải đào một cái hố vô dụng sao?

Đó là cô ta cố tình đào sai, mục đích là để ngài không lấy được đồ vật bên dưới." Vương lão bản hứng thú nhìn Sở Văn, khẽ hừ một tiếng: "Thằng nhóc, mày không phải cùng một phe với họ sao?" Sở Văn biết Vương lão bản nhất thời sẽ không tin mình: "Vương lão bản, tôi và mấy người này hoàn toàn không thân thiết, tôi cũng mới quen họ hôm nay.

Cái người kia, Hoàng Hạo." Sở Văn chỉ vào Hoàng Hạo đang hì hục đào hố trong hố.

"Người đó ngài không biết sao, đã cùng tôi đến sân nhà ngài." Vương lão bản gật đầu: "Tôi nhớ, tôi nhớ, rồi sao nữa?" Sở Văn đấm vai cho Vương lão bản, một bộ dạng gật đầu cúi lưng, trông còn ra dáng thuộc hạ hơn cả thuộc hạ của gã.

Tiểu Ca lúc này đứng một bên nhìn bộ dạng gật đầu cúi lưng của Sở Văn, khóe miệng hơi nhếch lên, khẽ lẩm bẩm: "Làm tốt lắm." Rồi quay người đi làm việc khác.

"Vương lão bản, cô gái đó thật quá xấu xa, không chỉ lãng phí thời gian của ngài, mà còn lãng phí thời gian của mọi người.

Chẳng phải có người nói, lãng phí thời gian của mình là tự sát mãn tính, lãng phí thời gian của người khác là mưu tài hại mệnh sao!" "Ngài xem, cô ta lãng phí của tôi bao nhiêu thời gian, lãng phí của mọi người bao nhiêu thời gian, tôi đứng ra tố cáo cô ta." Sở Văn nói một cách chính nghĩa.

Vương lão bản tỏ vẻ không kiên nhẫn: “Nói nhiều lời vô ích thế làm gì, thằng nhóc mày không phải bị đạn bắn trúng đầu rồi chứ!” Sở Văn thấy không hiệu quả, đang định đổi cách khác để lấy lòng tin của Vương lão bản, thì bỗng nhiên một thuộc hạ của Vương lão bản chạy tới: “Lão bản, hố đã đào gần xong rồi, chúng ta có thể bắt đầu.” Vương lão bản mắt sáng lên: “Xong rồi à?

Đi, chúng ta đi xem!” Thế là Sở Văn cũng theo Vương lão bản đến miệng hố.

Miệng hố bị Hoàng Hạo đào trông thật thảm hại, chỗ này một xẻng, chỗ kia một xẻng.

Vương lão bản kinh ngạc kêu lên: “Ối, cái hố đào chuyên nghiệp thật đấy!” Mặt Hoàng Hạo đỏ bừng, biết Vương lão bản đang chế giễu mình, nhưng không có cách nào.

Gã là dân tay ngang, cũng chưa từng học nghề chính thức, chỉ dựa vào kinh nghiệm của mình để lăn lộn trong giới này.

Hoàng Hạo cũng từng học một chiêu đào hầm trộm mộ sao cho không có đất ở bên cạnh miệng hố.

Muốn vào trong hố thì đất bên trong phải được đào ra, nếu không người không vào được.

Nhưng nếu muốn vào, đất đó không để bên ngoài thì để ở đâu?

Làm thế nào để không có đất?

Hoàng Hạo vắt óc cũng không nghĩ ra, môn thủ nghệ này thật sự quá cao siêu.

Sở Văn cũng từng học một kỹ năng đào hố không có đất, hắn biết, trong số những người này, chỉ có Tiểu Ca mới biết kỹ thuật này, nhưng Tiểu Ca không nói, hắn cũng không tiện hỏi.

Sở Văn thầm quyết tâm, nếu lần này có thể sống sót ra ngoài nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

"Nếu hố đã đào xong rồi, vậy chúng ta xuống thôi." Vương lão bản nhìn về phía mấy người Tiểu Ca.

"Không được, bây giờ chưa phải lúc." Tiểu Ca dứt khoát nói, không cho người khác một chút cơ hội phản bác.

"Sao, muốn chống lệnh của tao à?" Vương lão bản trợn mắt nhìn Tiểu Ca, rồi giơ súng lên chĩa vào đầu y.

Sở Văn thấy vậy, vội vàng tiến lên: "Vương lão bản, ngài bớt giận, bớt giận ạ.

Anh ta không hiểu chuyện, ngài đừng chấp nhặt với anh ta." Vương lão bản mới hạ súng xuống, nhưng Hoàng Hạo, Hồng Tụ và A Phúc ở bên cạnh đều bị hành động của Sở Văn làm cho ngây người.

Chương 1178

Họ chưa bao giờ thấy Sở Văn có thể phục tùng một người đến mức này.

A Phúc hỏi: "Sở Văn, anh bị sốt nói sảng à, vừa rồi anh làm gì thế?" Sở Văn trợn mắt: "Làm gì à, tôi đang giúp Vương lão bản tích chút âm đức, cô hiểu không!" Hắn còn liếc cô một cái.

Vương lão bản dùng súng chọc vào vai Tiểu Ca: "Hôm nay nói ra cho rõ ràng, nếu không tao không tha cho mày đâu." "Vương lão bản, tôi vừa nói rồi, gà gáy, đèn tắt thì không ra tay, chẳng lẽ ngài không nghe sao?

Những quy tắc này không biết đã cứu tôi bao nhiêu lần, cứu bao nhiêu mạng người, đều là kinh nghiệm quý báu do tiền bối hàng ngàn năm trước tích lũy lại." Vương lão bản phất tay áo: "Đừng nói với tao những thứ vô dụng đó, tao muốn xuống ngay bây giờ, các người xuống ngay cho tao." Vừa nói, năm sáu tên thuộc hạ lại giơ súng lên, chĩa vào mọi người.

"Dám nói thêm nửa chữ 'không', tao cho mày thêm một lỗ trên người." Tiểu Ca định nói gì đó, nhưng bị Hoàng Hạo cản lại.

Hoàng Hạo nói nhỏ: "Tiểu Ca, lúc cần cúi đầu thì cứ cúi đầu thôi, có mất miếng thịt nào đâu.

Anh xem cái thằng Sở Văn kia, đã biến thành cái dạng gì rồi, chúng ta phải học tập nó.

Tôi cứ tưởng nó không có cốt khí, kết quả bây giờ so với anh, quả thực là muỗi so với voi." Sở Văn nghe lời Hoàng Hạo, lập tức như một con gà trống xù lông, chỉ vào Hoàng Hạo mắng: "Thằng khốn, cái mồm của mày sạch sẽ một chút, cẩn thận tao đánh mày đấy!" Hoàng

Hạo cũng không chịu thua, ưỡn ngực nói: "Đừng có dọa tao, tao cứ tưởng mày là người thế nào, hóa ra là một thằng vô dụng, cỏ đuôi chó, gió chiều nào theo chiều ấy, phì!" Sở Văn thấy bộ dạng vênh váo của Hoàng Hạo, cũng hét lớn: "Thằng nhóc mày cứ đợi đấy, nếu không phải tao đang bị thương nặng, tao đã giết mày rồi!" "Pằng!" Một tiếng súng vang lên, chặn đứng cuộc cãi vã của Sở Văn và Hoàng Hạo.

"Hai đứa bây bay câm miệng lại cho tao, đứa nào nói thêm một câu thừa, tao bắn!" Vương lão bản chậm rãi nói.

"Bây giờ, mau xuống cho tao, đừng lảm nhảm nữa, nghe thấy chưa." "Loảng xoảng!" Năm sáu khẩu súng đồng thời chĩa vào Hoàng Hạo.

Bất đắc dĩ, Tiểu Ca đành phải đi đầu, là người đầu tiên vào trong huyệt động.

Vương lão bản tự nhiên đi sau Tiểu Ca, mấy người còn lại cũng đành ngoan ngoãn trở thành lá chắn cho gã.

Hầm mộ này trông giống như một cái hang chuột, cao hơn mặt đất khoảng một mét.

Nếu có người trong nghề nhìn thấy thứ này, nhất định sẽ cho rằng có người đang đào giếng, tuyệt đối không nhìn ra đây là một đường hầm trộm mộ.

Từ sâu trong hầm có một sợi dây thừng vươn ra, buộc vào một cây đại thụ bên cạnh, tất cả mọi người đều theo sợi dây thừng đó xuống hố.

"Rầm!" Tiểu Ca nhảy xuống hố đầu tiên, bên trong tối đen như mực.

Tiểu Ca "tách" một tiếng bật đèn pin.

"An toàn!" Tiểu Ca hét lên trên, tiếp theo là Hoàng Hạo, A Phúc,

Hồng Tụ, Sở Văn cũng lần lượt nhảy xuống.

"Đào giỏi thật, cái hố này phải sâu bốn năm mét chứ!" Sở Văn cảm thán.

Hoàng Hạo "chậc" một tiếng, dùng vai huých Sở Văn một cái rồi bỏ đi.

"Này!

Thái độ gì thế." Sở Văn chỉ vào Hoàng Hạo hét lớn.

"Hừ!" Phía sau Sở Văn lại vang lên một tiếng hừ lạnh.

Tiếng hừ lạnh này thật sự thấu vào xương tủy, khiến Sở Văn cảm thấy toàn thân run rẩy.

Sở Văn thầm mắng Tiểu Ca, nếu không phải y bày ra cái trò quái quỷ này, mình đâu có đến nỗi bị người người khinh bỉ!

Lần này bảo bối lấy được trong mộ nhất định phải chia phần lớn, nếu không không nguôi được cơn hận trong lòng!

Sở Văn thấy mọi người đều không thèm để ý đến mình nữa, cũng biết điều không nói nhiều, cầm đèn pin đi trước dò đường, Hoàng Hạo theo sau.

Không lâu sau, Vương lão bản và mấy tên thuộc hạ cũng nhảy xuống.

Sở Văn vừa thấy Vương lão bản lập tức thay đổi bộ mặt, "Vương lão bản, ngài đích thân xuống đây làm gì, mấy việc nặng nhọc này cứ giao cho tôi làm là được rồi." Vương lão bản hừ một tiếng: "Giao cho cậu?

Yên tâm thật đấy, tôi sợ bảo bối của tôi đều rơi vào tay cậu hết." Sở Văn nghĩ thầm, chẳng phải đó là chuyện sớm muộn sao?

Tất cả bảo bối bên trong đều là của tôi, ông đừng hòng lấy được

một phân.

Đương nhiên những suy nghĩ này hắn không dám hé ra nửa lời.

“Vương lão bản, nếu ngài không chê, tôi xin theo ngài.

Ngài xem thuộc hạ của ngài nhiều tinh binh cường tướng như vậy, mạnh hơn mấy kẻ què quặt chúng tôi nhiều.

Theo họ vừa mệt vừa khổ chỉ rước lấy một thân oán giận.” Sở Văn đi bên cạnh Vương lão bản không ngừng nói.

“Được rồi được rồi, tao biết rồi.” Vương lão bản xua tay trả lời qua loa.

“Vương lão bản, tôi thật lòng muốn theo ngài làm việc.

Chương 1179

Ngài xem, tôi bị ngài bắn một phát cũng không hề để bụng, thế còn chưa đủ chứng minh tấm lòng của tôi sao?" "Nói nữa, tao bắn chết mày." Sở Văn nhìn họng súng đen ngòm, nuốt nước bọt, mồ hôi lạnh trên trán cũng bất giác tuôn ra.

Hắn không muốn ăn thêm một viên đạn nữa đâu.

Đoàn người của Vương lão bản cùng với mấy người Sở Văn tổng cộng hơn mười người chậm rãi tiến về phía trước trong cái hố này.

Tiểu Ca đi ở phía trước nhất, thỉnh thoảng lại dùng con dao găm trong tay vạch những vết xước trên tường.

Vương lão bản cũng phát hiện ra những vết tích này, hỏi: "Ý gì đây?

Đang làm ám hiệu à?" "Chuyện gì?

Nói rõ cho tao, trên tường là ý gì?" Vương lão bản chỉ vào những vết xước Tiểu Ca vạch trên tường hỏi, rõ ràng gã nghi ngờ đây là do mấy người Sở Văn cố tình làm vậy, muốn bày trò gì đó để hại gã.

"Vương lão bản, dân trộm mộ chúng tôi để lại ký hiệu để phòng ngừa lạc đường thôi ạ.

Ngài không biết chứ, có lần mấy người chúng tôi ở dưới lòng đất không cẩn thận bị lạc, đụng phải quỷ đả tường, sợ chết khiếp.

Cho nên ở dưới này tốt nhất đừng đụng phải quỷ đả tường." Vương lão bản nghe vậy cảm thấy có lý, không ngừng gật đầu, lại vỗ vỗ vai Sở Văn: "Chàng trai trẻ, tao thấy mày được đấy, làm tốt vào, lợi lộc sẽ không thiếu phần mày đâu." Nói xong liền tiếp tục đi về phía trước.

Sở Văn nhìn thân hình to béo của Vương lão bản, lớp mỡ rung lên bần bật, không khỏi thầm chửi trong lòng: "Thằng mập chết tiệt, dám cướp đồ của tao, xem lát nữa tao có lột da mày ra không!" Vương lão bản đang đi phía trước, bỗng nhiên "hắt xì" một tiếng.

"Đứa nào đang rủa tao sau lưng thế?" Vương lão bản sau đó sờ sờ cái bụng bia, tiếp tục lắc lư đi về phía trước.

Bỗng nhiên, trong đám tùy tùng bên cạnh Vương lão bản có người hét lên: "Một thằng đàn ông to con sờ tao làm gì." Một giọng khác lại hét lên: "Ai sờ mày, mày trắng trẻo lắm à?" Sở Văn nghe vậy đang buồn cười, cảm thấy Vương lão bản và mấy tên thuộc hạ nếu không phải đang đe dọa tìm bảo vật thì cũng khá thú vị.

Sở Văn đi theo sau Vương lão bản, thấy mặt gã hơi co giật mấy cái, sau đó Vương lão bản hét lớn: "Tất cả im hết cho tao, ra cái thể thống gì thế này!

Mẹ nó, nếu không nể mặt chị mày, tao đã không giữ mày lại rồi, còn làm loạn nữa thì cút cho tao!" Vương lão bản tức đến nỗi lớp mỡ trên bụng không ngừng rung lên, thực sự không chịu nổi nữa, mấy tên thuộc hạ tuy ăn mặc bảnh bao, nhưng đầu óc quả thực không được nhanh nhạy cho lắm.

Đặc biệt là tên Vương Vĩ kia, nếu không phải chị gái hắn có quan hệ với Vương lão bản, gã đã sớm sa thải Vương Vĩ rồi.

Nhưng Vương Vĩ từ khi nào đã phải chịu ấm ức lớn như vậy, ở bên ngoài, Vương lão bản cũng đối xử với hắn rất khách khí, tuy là vệ sĩ của gã, nhưng việc gì cũng không phải làm.

Mỗi ngày chỉ đi dạo, uống trà bên cạnh Vương lão bản.

Lần này nghe nói Vương lão bản có một thương vụ lớn, hắn bèn đi theo xem thử, chưa từng làm việc gì.

Bình thường chỉ là một vệ sĩ quèn, đâu đã thấy cảnh tượng này.

Từ nhỏ đã sợ ma quỷ, Vương Vĩ lúc này tiến vào mộ huyệt, khỏi phải nói là sợ hãi đến mức nào.

Vừa rồi không biết tình hình thế nào, đột nhiên cảm thấy tay mình bị người ta sờ, quay đầu hét vào mặt người bên cạnh một câu, không ngờ Vương lão bản lại có phản ứng lớn như vậy, cảm thấy mặt mũi của mình đều bị gã làm cho mất hết, bây giờ trong lòng vô cùng tức giận.

Sở Văn nhìn sắc mặt của mọi người liền hiểu ra, Vương lão bản vô cùng coi thường đám người này.

Hơn mười người, mỗi người một chiếc đèn pin, chiếu sáng cả đường hầm như ban ngày.

Vương lão bản gọi một tên thuộc hạ, dặn dò: "Gọi cái người cầm dao ở phía trước lại đây." "Vâng, lão bản!" Không lâu sau, Tiểu Ca từ phía trước đi lại, nhìn Sở Văn đang đứng sau Vương lão bản, ánh mắt dừng lại trên người hắn một cách kín đáo, rồi mới nhìn về phía Vương lão bản.

"Vương lão bản, ông tìm tôi?" Tiểu Ca hỏi.

Vương lão bản gật đầu: "Ừ, việc dò đường cứ để cậu bạn trẻ kia làm, cậu đi theo bên cạnh tôi, bảo vệ an toàn cho tôi." Rồi Vương lão bản lại chỉ vào thuộc hạ bên cạnh: "Một đám vô dụng, tao thực sự không tin được." Vương lão bản nhìn chằm chằm vào mắt Tiểu Ca, Tiểu Ca do dự, rồi lại nhìn Sở Văn, gật đầu nói: "Tôi có thể bảo vệ ông, nhưng tôi muốn hắn chết!" Tiểu Ca nhìn chằm chằm Sở Văn, trong mắt lộ ra một tia hận thù ngút trời.

Vương lão bản cười toe toét quay đầu lại nhìn Sở Văn một cái: "Thằng nhóc, nhiều chuyện thế, còn mặc cả với tao, mày không có tư

cách.” Giọng nói vừa dứt, chỉ nghe “loảng xoảng” một tiếng, năm sáu khẩu súng đồng thời chĩa vào Tiểu Ca.

Vương lão bản trong lòng cười hề hề, tuy đám vô dụng này đầu óc không đủ dùng, nhưng động tác giơ súng thì đã được huấn luyện nghiêm túc.

Dù tài bắn súng không ra gì, nhưng đồng thời làm ra những động tác này khí thế cũng đủ dọa người.

Sở Văn thấy thuộc hạ của Vương lão bản lại chĩa súng vào Tiểu Ca, vội vàng nói: “Vương lão bản, ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, anh ta không hiểu chuyện.

Huống chi trong số chúng ta, anh ta là người có kinh nghiệm phong phú nhất, nếu anh ta chết, chúng ta về cơ bản có thể về nhà rồi.” Vương lão bản tự nhiên cũng biết điều đó, nếu không sẽ không để Tiểu Ca bảo vệ bên cạnh mình.

Vương lão bản do dự, hai tay ấn xuống, “loảng xoảng!” năm sáu khẩu súng lập tức được thu lại.

“Hừ!

Đừng giở trò với tao, lúc tao tính kế người khác, mày còn chưa ra đời đâu!” Vương lão bản hung hăng nói.

Sở Văn đối với điểm này có thể thấu hiểu sâu sắc, dù sao, tất cả mọi người bây giờ đều bị Vương lão bản này chơi một vố, bị dắt mũi đi, còn phải giúp gã tìm bảo bối, trong lòng khỏi phải nói là uất ức đến mức nào.

Mọi người mới từ từ tiến vào sâu trong mộ huyệt.

Chương 1180

Vương lão bản hỏi: "Vương lão bản, theo như tôi biết, di tích Lương Chử ở đây là di tích của một bộ lạc từ hàng ngàn năm trước…" Sở Văn chưa nói xong đã bị Vương lão bản xua tay: "Dừng, dừng, dừng!

Tao không có thời gian nghe lịch sử, nếu tao mà nghe lọt được, tao còn ở đây làm gì?

Tao chắc chắn đang ngồi ở nhà đọc sách rồi!" "Ha ha ha ha!" Vương lão bản và đám thuộc hạ bên cạnh đồng thời cười lớn, những người khác thì ngơ ngác nhìn.

Sở Văn nghĩ thầm, xem ra Vương lão bản và đám thuộc hạ của gã thật đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, ngay cả điểm cười cũng thấp đến mức nhất trí như vậy.

"Vương lão bản, vậy tôi nói ngắn gọn, đồ vật ở đây…" Sở Văn vừa mới mở miệng, bỗng nhiên cảm thấy phía trước có một bóng đen vụt qua, lời nói ra không khỏi ngưng lại.

Vương lão bản cũng nhận ra sự khác thường của Sở Văn: "Sao thế?

Tiếp tục đi chứ." Sở Văn chỉ há to miệng, ngây người nhìn về phía trước, không trả lời Vương lão bản.

Tên thuộc hạ Vương Vĩ của Vương lão bản thấy bộ dạng này của Sở Văn, lập tức cảm thấy có chút hoảng sợ.

Bàn tay run rẩy chỉ vào Sở Văn, giọng nói cũng có chút run rẩy: "Cậu… cậu sao thế?" Vương lão bản đá hắn một cái: "Nhìn cái bộ dạng nhát gan của mày xem, mẹ nó tao thật hối hận khi mang mày

theo, mất mặt xấu hổ!" Rồi quay người lại tát một cái vào gáy Sở Văn: "Làm gì thế, đừng có giả thần giả quỷ với tao." Sở Văn bị Vương lão bản đánh một cái choáng váng, dường như lúc này mới hoàn hồn.

Đồng tử co rút dữ dội, mắt trợn trừng, môi không ngừng run rẩy: "Vương… Vương lão bản, tôi nhìn thấy…" "Bốp!" Vương lão bản lại cho hắn một cái tát nữa: "Nói đi chứ, nhìn thấy cái gì?" Sở Văn đau đớn kêu "Ái chà" một tiếng: "Tôi thấy có ma!" Vương lão bản "phì" một tiếng: "Ma quỷ gì, thằng nhóc đừng làm lung lay lòng quân, tao không sợ ma, có bản lĩnh thì bảo nó ra tìm tao!" Vương lão bản vỗ ngực bôm bốp, để thể hiện mình không hề sợ ma quỷ.

Nhưng Vương Vĩ bên cạnh Vương lão bản lúc này lại sợ chết khiếp.

Vốn đã sợ ma quỷ nên phản đối xuống mộ huyệt, bây giờ bị ép phải đi, cưỡi hổ khó xuống.

Khi thấy bộ dạng của Sở Văn như bị quỷ nhập, hắn lập tức cảm thấy mật sắp vỡ ra vì sợ.

Từ nhỏ Vương Vĩ đã sợ xem phim kinh dị, mỗi lần bạn học đều dùng hình ảnh trong phim kinh dị để dọa hắn, thường xuyên kẹp một tấm ảnh kinh dị trong sách của hắn.

Khi giáo viên đứng trên bục giảng bắt đầu giảng bài, cậu bé Vương Vĩ mở sách ra.

Vừa nhìn thấy tấm ảnh, cậu bé Vương Vĩ đã bị dọa đến mức hét lên oai oái, cả lớp học lập tức cười ầm lên.

Từ đó trong lòng cậu bé Vương Vĩ đã để lại một bóng ma tâm lý, ngày càng nhát gan, ngày càng sợ ma quỷ.

Sở Văn bây giờ cảm thấy chuyến đi này sẽ không thuận lợi như

vậy.

Vừa rồi hắn quả thực đã nhìn thấy một bóng đen vụt qua ở phía xa.

Nhưng Sở Văn thấy vẻ mặt Tiểu Ca không hề ngạc nhiên, cũng không biết tại sao Tiểu Ca lại bình tĩnh như vậy, nhưng hiểu rằng một "muộn du bình" như y, có đánh ba gậy cũng không ra được một tiếng, nên cũng thôi.

"Xoẹt!

Xoẹt!" Đèn pin của tất cả mọi người đồng thời phát ra tiếng dòng điện, ngay sau đó ánh sáng của đèn pin nhấp nháy liên tục, như có người đang không ngừng bấm công tắc.

Tất cả mọi người trong lòng đều có chút kinh hoàng, Vương lão bản vội vàng hỏi: "Tình hình gì thế?" Giọng nói chưa dứt, bỗng nhiên tất cả đèn pin đều tắt ngúm, gạt công tắc, đèn pin cũng không phát ra một chút ánh sáng nào.

Đường hầm vốn sáng sủa trong nháy mắt tối đen không thấy năm ngón tay.

Sở Văn chỉ cảm thấy vai mình bị ai đó huých mạnh, trực tiếp lùi lại ba bước, lại cảm thấy có một bàn tay sờ vào túi quần mình.

"Ầm ầm!" Gần như cùng một lúc, từ phía xa trong đường hầm truyền đến một âm thanh giống như sấm sét.

"Chuyện gì vậy!" "Tối rồi!" "Tao sợ!" "Đạp vào chân tao rồi, đồ vô dụng!" Đám thuộc hạ của Vương lão bản lập tức hỗn loạn, tiếng la hét, tiếng chửi rủa, vang lên không ngớt.

"Tất cả câm miệng lại cho tao!" Vương lão bản gầm lên giận dữ.

"Pằng!" Vương lão bản bắn một phát súng lên trên.

Tất cả mọi người gần như cùng một lúc ngừng la hét, Vương lão bản thấy một chiêu có hiệu quả, vội nói: "Đứa nào còn phát ra một chút âm thanh nữa, tao giết!" Tất cả mọi người đều sợ đến mức im như ve sầu mùa đông, không dám lên tiếng.

Sở Văn từ trong ba lô lấy ra một que diêm, "Vù!" ngọn lửa bùng lên.

Ánh lửa yếu ớt khiến tất cả mọi người trong lòng đều yên tĩnh hơn rất nhiều.

Vương lão bản cũng cảm thấy có ánh sáng thì dễ chịu hơn.

"Hả?

Cậu ta đi đâu rồi?" Vương lão bản kinh ngạc hét lên.

Sở Văn lúc này mới phát hiện Tiểu Ca đã biến mất!

"Cậu ta đi đâu rồi!" Vương lão bản túm cổ áo Sở Văn chất vấn, lớp mỡ trên mặt rung lên bần bật, trông Sở Văn thấy ghê tởm khó chịu.

Chương 1181

Trong lòng nghĩ, sao lại có người xấu xí như vậy đứng trước mặt mình.

Sở Văn gào thét trong lòng: "Tôi đã tạo nghiệt gì thế này!

Lão thiên gia ơi!

Mau mang con đi đi!" "Vương lão bản, tôi… tôi cũng không biết ạ!" Sở Văn dùng một đôi mắt vô tội nhìn Vương lão bản.

Vương lão bản gầm lên giận dữ: "Không biết?

Vậy tao cho mày biết thế nào là ba dao sáu lỗ!" Vừa nói, ngón tay cái bên phải của Vương lão bản vừa kéo chốt an toàn phía sau khẩu súng, "cạch" một tiếng, tim Sở Văn như treo lên cổ họng, chỉ cảm thấy tim mình đập "thình thịch".

"Vương lão bản, tôi thật sự không biết ạ.

Vừa rồi tối đen như mực, có lẽ cậu ta đã nhân lúc trời tối chạy trốn rồi!" Vương lão bản suy nghĩ một lát, cảm thấy cách nói này hợp lý.

"Vậy báo cho tất cả mọi người cẩn thận, đừng để bị lạc.

Nếu cậu ta đã chạy rồi, vậy bảo bối ở đây đều là của tao.

Tìm được bảo bối, tao thấy ai cũng có phần!" Lời nói của Vương lão bản đã khích lệ đám thuộc hạ, họ đều vui mừng reo hò.

"Lão bản hào phóng!" "Lão bản anh minh!" Sở Văn đối với điều này khinh thường ra mặt.

Phương pháp thu mua lòng người của Vương lão bản thật là sáo rỗng, giống như trò vẽ bánh vẽ.

Sở Văn bây giờ mới hiểu, tại sao đám thuộc hạ của Vương lão bản đầu óc lại không đủ dùng.

Sở Văn lúc này lại đang thầm nghĩ, tại sao Tiểu Ca đột nhiên biến mất mà không hề báo trước một tiếng.

Sở Văn cho rằng người vừa rồi va vào mình và sờ túi quần mình là Tiểu Ca, nghĩ đến đây, hắn vội vàng dùng tay sờ túi quần, phát hiện trong túi có một mẩu giấy nhỏ.

Nhưng bây giờ hắn tuyệt đối không dám lấy mẩu giấy ra, lỡ như bị Vương lão bản phát hiện, hậu quả khó lường.

Sở Văn không để lộ vẻ gì, lấy ra mấy que diêm từ ba lô, phát cho mọi người mỗi người một que.

Hơn mười que diêm đồng thời được thắp sáng, lại khôi phục được ánh sáng.

"Tiếp tục đi!" Vương lão bản ra lệnh, tất cả mọi người đều từ từ đi theo Hoàng Hạo và Hồng Tụ tiếp tục đi về phía trước.

Thực ra Hoàng Hạo cũng không biết phải đi đâu, không có Tiểu Ca dẫn đường, giống như ruồi không đầu bay loạn xạ.

Mọi người đi khoảng mười phút.

"Nhìn kìa!" A Phúc bỗng nhiên nói nhỏ với Hoàng Hạo, ánh mắt nhìn về phía vết khắc trên tường, là do Tiểu Ca dùng Hắc kim cổ đao khắc ra.

Nhưng bây giờ Tiểu Ca rõ ràng đã biến mất, tại sao những vết khắc này lại có thể xuất hiện trên tường?

Hoàng Hạo nhíu mày, trăm mối không có lời giải.

"Có lẽ, Tiểu Ca muốn chúng ta đi theo những ký hiệu này để tìm anh ấy!" Hồng Tụ nhanh nhảu nói, đầu óc quay rất nhanh.

“Vậy chúng ta cứ đi theo ký hiệu của Tiểu Ca đi.” A Phúc đề nghị.

“Cũng chỉ có thể như vậy, dù sao chúng ta đối với nơi này cũng chỉ biết một nửa.” Hoàng Hạo lắc đầu.

Lúc này Vương lão bản và đám người của gã sớm đã bị một biến cố đột ngột dọa cho sợ hãi, đâu có tâm tư đi tìm dấu vết trên tường, điều này cũng cho Tiểu Ca cơ hội lợi dụng.

Mọi người men theo dấu vết của Tiểu Ca mà đi.

Ngôi mộ này không lớn, nhưng có rất nhiều lối đi, có cả những hang động bị bỏ hoang.

Sở Văn đoán có thể là những đường hầm do người khác đào, sau đó do địa chất biến đổi mới trở thành như vậy.

“Trời ơi!” Một thuộc hạ của Vương lão bản đột nhiên kinh hô.

Một tiếng hét này đã dọa Sở Văn nhảy dựng lên.

Hắn đang suy nghĩ về hành động của Tiểu Ca, suy nghĩ tại sao Tiểu Ca lại làm như vậy, lúc ở bên ngoài Tiểu Ca cũng không hề nói rõ mục tiêu.

Nhưng, Sở Văn nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra việc mình cần làm có liên quan gì đến kế hoạch của Tiểu Ca.

Người này thật sự quá bí ẩn, Sở Văn lắc đầu, đối với chuyện này cũng đành chịu.

Chương 1182

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên nghe thấy tên đàn em của Vương lão bản hét lớn một tiếng, đột ngột hét lên ở nơi như thế này, thật sự có thể dọa chết người!

Tất cả mọi người đều nhìn theo hướng người đó chỉ, Sở Văn nhìn một cái suýt nữa thì hồn bay phách lạc.

Chỉ thấy ở chân tường một bên lối đi, có một đống xương trắng, nằm ngang dọc, một đống tay chân cụt, mặc dù chỉ còn lại xương trắng.

Nhưng nhìn vào khiến người ta từ trong lòng sinh ra một luồng khí lạnh.

"Nhiều xương trắng thế này, phải chết bao nhiêu người chứ!" Vương lão bản nhìn đống xương, kinh ngạc thốt lên.

Rồi quay đầu lại, nói với đám thuộc hạ: "Anh em, theo tôi làm việc, đừng sợ, tôi đảm bảo sẽ không biến thành cái dạng này đâu, ha ha." Vương lão bản vừa nói, vừa chỉ vào đống xương trắng.

Bỗng nhiên gã phát hiện những người vừa rồi còn đang cười với mình, trong mắt lại lộ ra một vẻ sợ hãi.

Gã đột nhiên cảm thấy trong lòng lạnh gáy, có người đang nhìn chằm chằm sau lưng gã, còn đưa một tay ra, chỉ vào Vương lão bản.

"Lão… lão bản, đằng sau…" Vương lão bản lập tức cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng, như muốn xé rách quần áo.

Không dám dừng lại, gã đột ngột quay đầu lại, có một người đang đứng ngay sau lưng mình.

Không, không nên nói là một người, mà là một bộ xương trắng

không có máu thịt.

Vương lão bản mỗi ngày ngồi trong văn phòng, đâu đã thấy cảnh tượng này.

Đột nhiên cảm thấy hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngồi phịch xuống đất.

Sở Văn lúc này mắt nhanh tay lẹ, bước nhanh lên trước, kéo chặt lấy Vương lão bản, mới khiến gã không bị ngã ngồi xuống đất.

Vương lão bản lúc này mồ hôi như mưa, chỉ cảm thấy bây giờ miệng khô lưỡi rát, một câu cũng không nói nên lời.

Một bộ xương cao hơn mình đang đứng ngay trước mặt, làm sao Vương lão bản có thể bình tĩnh được.

"Cái… cái gì thế này!

Mau mang nó đi!" Vương lão bản hét lớn, Sở Văn nghe thấy trong giọng nói của Vương lão bản có một chút nức nở, rõ ràng, Vương lão bản bây giờ đã sợ chết khiếp.

Nhưng Sở Văn bây giờ lại không hề hoảng hốt, bởi vì hắn thấy bộ xương không phải tự mình đứng, mà có người điều khiển.

Vương lão bản nhất thời sợ hãi không nhìn ra sau bộ xương có một người đang đứng!

Sở Văn nhân cơ hội này để biểu lộ lòng trung thành, bèn nói với Vương lão bản: "Vương lão bản, để tôi giải quyết!" Vương lão bản kinh ngạc nhìn Sở Văn, không ngờ lúc này Sở Văn lại đứng ra.

Gã vẫn luôn cho rằng người này là một kẻ gió chiều nào theo chiều ấy, một kẻ tiểu nhân thấy thời thế mà hành động, không ngờ lại thật sự vì mình mà ra mặt.

Vương lão bản nghĩ thầm, thật là đã xem thường người này rồi,

trong lòng Vương lão bản đối với Sở Văn đã tăng lên không ít hảo cảm.

Nhưng khi đang định khen ngợi Sở Văn, gã bỗng liếc thấy sau bộ xương có một người đang đứng!

Vương lão bản lúc này mới hiểu ra, vừa rồi bộ xương đó không hề cử động, là có người giơ bộ xương đó lên.

Chỉ trách lúc đó quá sợ hãi, không phát hiện ra, để người ta làm mình xấu mặt trước công chúng.

Vương lão bản một luồng lửa giận từ trong lòng bốc lên, nghĩ thầm, lát nữa nhất định phải xử lý người này.

Sở Văn hét lớn một tiếng: "Nghiệt súc!

Còn không mau hiện nguyên hình!" Nói xong liền phi một cước, đá vào người bộ xương đó, chỉ nghe "rắc!" một tiếng, bộ xương vỡ tan.

Hoàng Hạo đứng sau bộ xương bất ngờ bị Sở Văn một cước đá ngã xuống đất.

Bộ xương đó không biết đã được cất giữ ở đây bao lâu, sớm đã mục nát, chỉ cần chạm nhẹ là vỡ thành bột.

Bộ xương "rầm!" một tiếng rơi xuống đất, bốc lên một làn khói trắng.

Sở Văn hét lớn: "Thằng nhóc mày làm gì thế!

Xem mày đã dọa Vương lão bản của tao sợ đến mức nào, a!

Đánh cho tao!" Nói xong liền đấm đá Hoàng Hạo một trận.

Hoàng Hạo không ngờ người bạn vừa rồi của mình, Sở Văn, lại ra tay với mình.

Hoàng Hạo không biết phải làm sao, chỉ biết chịu đòn.

Chương 1183

“Được rồi, đừng đánh nữa.” Vương lão bản lên tiếng ngăn cản.

Sở Văn mới dừng tay, không tiếp tục đánh Hoàng Hạo.

Nhưng cũng đã làm cho người Hoàng Hạo đầy bụi đất, tóc và quần áo đều dính đầy tro xương trắng.

“A!” Sau lưng Vương lão bản truyền đến một tiếng hét thảm, mọi người quay đầu nhìn lại.

Người hét thảm là một thuộc hạ của Vương lão bản, chỉ thấy hắn ôm cổ, máu tươi chảy ra từ kẽ tay, miệng hé mở, phát ra tiếng “xì xì”, khiến người ta rợn tóc gáy.

Dưới chân hắn, Sở Văn thấy một con bọ cánh cứng màu đen, con bọ to bằng một nắm tay!

Vương lão bản hét lên: “Sao thế?” định đi đỡ.

Sở Văn một tay kéo Vương lão bản lại, lạnh lùng nói: “Đừng đi, là Thi miết!” Mọi người nghe vậy, lập tức kinh hãi, bất giác lùi lại hai bước.

Người đó đi về phía trước hai bước, đột nhiên quỳ sụp xuống đất, không động đậy nữa.

Ai cũng biết, con Thi miết này không chỉ có một con, trong cơ thể hắn chắc chắn còn có một ít, người này không còn nữa rồi.

Thi miết nếu thành đàn bám vào người, chưa đầy nửa phút, có thể ăn sống một người, không để lại một giọt máu, vô cùng đáng sợ.

Mặc dù chưa từng thấy Thi miết, nhưng phim ảnh cũng không thiếu, uy danh của Thi miết thì đã nghe qua.

Sở Văn chỉ vào con Thi miết dưới chân: “Nhìn đi, Thi miết.

Thi miết to như thế này tôi cũng là lần đầu thấy.

Nếu số lượng nhiều, chúng ta đều phải ở lại đây.” Vương lão bản hét lớn: “Vậy còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chạy đi!” Lời vừa nói ra lập tức như một hòn đá ném vào đàn chim, tất cả những tên đàn em còn lại của Vương lão bản đều tan tác như chim vỡ tổ.

Bỏ lại Vương lão bản một mình phía sau.

Vương lão bản tức đến run người: “Lũ thỏ con này, đứng lại cho tao!

Tao đã cho chúng mày chạy chưa!” Nhưng đâu có ai chịu nghe lời gã, năm người còn lại chạy biến mất không thấy tăm hơi.

Vương lão bản ngây người tại chỗ, như thể hai chân bị đóng đinh xuống đất.

Sở Văn đi tới, vỗ mạnh vào vai Vương lão bản: “Vương lão bản, mau đi thôi!

Không đi nữa không kịp đâu!” Vương lão bản mới phản ứng lại: “Ồ, đúng, mau đi!” Mấy người Sở Văn cũng chạy trốn về phía xa.

Đang đi, Sở Văn cảm thấy sau lưng hình như có thứ gì đó, đột ngột quay đầu lại, lại phát hiện một bóng đen vụt qua.

Sở Văn vừa rồi đã thấy một bóng đen, lúc đó Tiểu Ca chưa biến mất, bây giờ lại một lần nữa nhìn thấy bóng đen này, khiến hắn không thể không cẩn thận.

Nếu bóng đen đó là một người, vậy thì trong di tích Lương Chử này có một nhóm người thứ ba.

Sở Văn không để lộ vẻ gì đi theo Vương lão bản, mục đích chính bây giờ là lấy được lòng tin của Vương lão bản.

Bây giờ tất cả thuộc hạ của gã đều đã chạy trốn, bên cạnh Vương lão bản chỉ còn lại một mình, đây là cơ hội tốt để lấy lòng tin của Vương lão bản, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

"Vương lão bản, ngài cứ đi theo tôi, tuyệt đối sẽ không để ngài xảy ra chuyện gì đâu, ngài yên tâm." Vương lão bản cười hề hề: "Được lắm, tiểu huynh đệ.

Ài dà, đúng rồi, ta còn chưa hỏi tên cậu, cậu tên gì?" Sở Văn trả lời: "Tôi tên Sở Văn." Vương lão bản gật đầu, lại vỗ vai Sở Văn: "Làm tốt vào, ta chắc chắn sẽ không thiếu phần lợi của cậu đâu." Sở Văn trong lòng cười lạnh, cho ta lợi lộc?

Lợi lộc mà ông có thể cho ta, quà gặp mặt là một viên đạn, bây giờ vai của lão tử vẫn còn đang đau đây này.

Tùy tiện tìm một món đồ trong này cũng có thể bán được giá trên trời, ai cần lợi lộc của ông chứ?

Những lời này Sở Văn chỉ có thể nói trong lòng.

"Cứu mạng a!" Sở Văn ngẩng đầu nhìn thấy một người ở phía xa lảo đảo chạy tới, thấy mọi người, liền chạy ra sau lưng mọi người, nhìn về phía sau run lẩy bẩy.

Sở Văn không biết hắn đã thấy gì cũng không biết có thứ gì đang đuổi theo, chỉ cẩn thận nhìn chằm chằm vào vị trí hắn vừa chạy tới.

Sở Văn hỏi: "Sao thế, thấy gì vậy?" Người đó chỉ run rẩy, không nói gì.

Sở Văn càng lúc càng kỳ lạ, rõ ràng không có thứ gì, tại sao lại sợ hãi như vậy.

Sở Văn lại nhìn người hắn, không có một vết thương nào.

Chỉ có que diêm trong tay đã sớm tắt, nhưng vẫn nắm chặt trong

tay, như thể nó đang cháy.

Chương 1184

Que diêm chỉ cần gặp lửa là sẽ cháy, rất tiện lợi.

Nhưng nhược điểm là rất dễ dùng hết, một que diêm nhiều nhất chỉ sử dụng được vài phút.

Rõ ràng que này đã quá thời gian, đã tắt rồi.

Chỉ riêng que diêm trong tay Sở Văn đã đổi mấy cái.

Nhưng Sở Văn không dám dùng nữa, lúc ra ngoài có mang đủ que diêm, nhưng chỉ đủ dùng.

Bây giờ đã phân phát cho Vương lão bản và mấy tên thuộc hạ, tự nhiên không đủ dùng.

Sở Văn lấy đèn pin ra thử xem có bật được không, "tách!" một tiếng, Sở Văn bấm công tắc đèn pin, mộ huyệt u ám lập tức sáng lên.

Hoàng Hạo thấy đèn pin lại có thể sử dụng, cũng vội vàng cất que diêm lấy đèn pin ra.

Mộ huyệt lập tức sáng bừng, Vương lão bản đi đến bên cạnh người đó, đá một cái hỏi: "Rốt cuộc sao thế, mau nói!" Người đó ngẩng đầu nhìn Vương lão bản chỉ toàn thân run rẩy, không nói gì.

Vương lão bản chửi một tiếng: "Sở Văn, rốt cuộc là chuyện gì?" Sở Văn lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, không biết đã đụng phải thứ gì, không thể phán đoán.

Nhưng xem bộ dạng này, hình như là bị trúng tà rồi." "Trúng tà?" Vương lão bản nhướng mày, không mấy tin vào những thứ này.

Hắn thấy những thứ như Thi miết mới là sinh vật hung dữ nhất trong lăng mộ.

Vừa rồi bộ xương kia suýt nữa dọa chết hắn, cuối cùng phát hiện là một trò đùa dai.

Những thứ như trúng tà này dù thế nào hắn cũng sẽ không tin.

Sở Văn nhìn vẻ mặt không tin của Vương lão bản, cũng không giải thích thêm, trong lòng hắn nghĩ, sớm muộn gì ông cũng sẽ tự mình trải nghiệm cảm giác đó thôi.

Hoàng Hạo lúc này nhìn Sở Văn với ánh mắt đầy hoài nghi.

Vừa rồi Vương lão bản vốn đang giả vờ sợ hãi bộ xương trắng kia, suýt nữa đã bị Sở Văn vạch trần rồi đánh cho một trận, vốn định ra tay.

Nhưng đột nhiên hắn phát hiện, lúc Sở Văn ra đòn, ngay khoảnh khắc sắp chạm vào người thì đột ngột thu lực lại, sau đó mới đánh nhẹ hều lên người, điều này khiến Hoàng Hạo cảm thấy Sở Văn dường như không thật sự muốn đánh, chỉ làm cho có lệ mà thôi.

Điều này khiến Hoàng Hạo vô cùng thắc mắc, tại sao Sở Văn lại làm vậy, không phải hắn đã đầu quân cho Vương lão bản rồi sao, tại sao lại cố tình giúp mình?

Hắn nghĩ mãi không ra.

"Này, Sở Văn rốt cuộc là sao vậy?" Hoàng Hạo không nhịn được, nhỏ giọng hỏi Hồng Tụ và A Phúc, hy vọng có được câu trả lời từ họ.

"Sao là sao?

Sở Văn tên tiểu nhân đó, tôi nhìn nhầm hắn rồi!" A Phúc lạnh lùng nhìn Sở Văn và Vương lão bản ở cách đó không xa, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Sở Văn.

"Tôi đã cố ngăn cản Vương lão bản phá hoại di tích Lương Chử, vậy mà tên khốn đó lại đi giúp cái lão Vương mập kia, đúng là đồ

khốn nạn!" Hồng Tụ nghiến răng chửi rủa.

Hoàng Hạo nhìn vẻ mặt căm phẫn của Hồng Tụ và A Phúc, nhận ra hai người vẫn còn hận Sở Văn, hắn cảm thấy nên nói cho họ biết chuyện có vẻ không ổn.

"Chà!

Tôi thấy Sở Văn bây giờ hình như không giống như vẻ bề ngoài đâu." Hoàng Hạo nhìn chằm chằm Hồng Tụ và A Phúc, muốn xem biểu cảm của họ.

Quả nhiên, cả hai đều tỏ vẻ 'cậu biết cái quái gì'.

Hoàng Hạo cười cười: "Tôi biết hai người đang nghĩ gì mà." Hồng Tụ đấm nhẹ một cái: "Có gì nói mau, có rắm thì thả lẹ đi!

Đến lúc nào rồi mà còn úp úp mở mở." Hoàng Hạo giơ hai tay lên: "Cô nương tha mạng, tôi nói cho hai người biết tình hình tôi vừa phát hiện." "Tôi thấy sau khi bị thương, Sở Văn như biến thành một người khác, chẳng lẽ hai người không nhận ra sao?" Hoàng Hạo cười nhìn Hồng Tụ.

Hoàng Hạo thấy khóe miệng Hồng Tụ giật giật, "Bốp!" một cái tát giáng xuống đầu Hoàng Hạo.

"Đừng nói nhảm nữa được không?" Hoàng Hạo la oai oái: "Được được được!

Đừng đánh tôi nữa được không?" Hồng Tụ trợn mắt nhìn: "Nói mau!" Hoàng Hạo ho khan hai tiếng, hắng giọng, lại nhận được một cái lườm từ Hồng Tụ.

"Tôi phát hiện sau khi Sở Văn nói chuyện với Tiểu Ca ở trên đó xong, liền chạy đến bên cạnh lão Vương mập với bộ mặt bỉ ổi, hai người không thấy lạ sao?

Người mà tôi quen biết Sở Văn lâu nay, hay là người mà tôi vừa mới quen?" Hồng Tụ và A Phúc như có điều suy nghĩ, gật gật đầu, cảm thấy cũng có lý.

Hoàng Hạo nói tiếp: "Đó là một.

Sau đó tôi lại thấy ký hiệu của Tiểu Ca xuất hiện lần nữa, chuyện sau khi Tiểu Ca biến mất, có lẽ anh ấy đã sớm tính toán xong việc biến mất rồi, đúng không?" "Không ngờ cậu nhóc cậu cũng thông minh phết." Hồng Tụ nghe xong một tràng phân tích, không ngừng gật đầu khen ngợi.

Chương 1185

Hoàng Hạo hì hì cười: "Đừng có chen vào, tôi chưa nói xong!" "Mới khen một câu đã lên mặt rồi!" Hoàng Hạo, bây giờ cậu càng ngày càng ngông cuồng nhỉ!

Không phải vừa mới học được chút bản lĩnh sao?" Hồng Tụ châm chọc một câu.

"Này này, tôi ngông cuồng chỗ nào, nghe tôi nói hết đã." Hoàng Hạo lại hắng giọng, nói tiếp: "Hai người thấy vừa rồi Sở Văn đánh tôi không?" Hồng Tụ gật đầu: "Thấy rồi, sao?" Hoàng Hạo đưa tay lên miệng, nói nhỏ: "Lúc nãy đánh tôi, hắn đã nương tay, hai người không thấy lạ sao?" "Ồ!

Tôi nói rồi mà, tôi thấy hắn đánh cậu ác như vậy, mà cậu chẳng có phản ứng gì cũng không đánh trả, tôi còn tưởng cậu bị đánh ngu luôn rồi!" A Phúc tỏ vẻ bừng tỉnh ngộ.

Hoàng Hạo xua tay nói: "Ha!

Tôi đâu có bị đánh hỏng não, tôi phát hiện hắn đánh cũng không đau, lại còn giả vờ dùng sức, trong lòng tôi cũng rất thắc mắc, không biết Sở Văn đang giở trò gì, nên mới không đánh trả." "Chứ nếu tôi mà ra tay, chuyện đó đâu có đơn giản?" Hoàng Hạo bĩu môi nói.

"Thôi đi ông, ông mà ra tay được á?" Hồng Tụ lại châm chọc lần nữa.

Hoàng Hạo kêu quái lạ: "Này, Hồng Tụ, sao cô cứ châm chọc tôi thế, tôi chọc gì cô à?" Hồng Tụ lắc đầu, không đáp lời hắn.

"Vậy ý cậu là, bộ dạng bây giờ của Sở Văn, là giả vờ?" A Phúc hỏi.

“Tôi nói nửa ngày trời cũng chỉ có ý đó thôi, Sở Văn rõ ràng là giả vờ trở mặt với chúng ta, để dễ dàng tiếp cận lão Vương mập kia hơn, nhìn cái bộ dạng khúm núm gật đầu của hắn xem, thật đáng ghét.” Hoàng Hạo nhìn Sở Văn bên cạnh Vương lão bản, cũng vô cùng bất bình.

Sở Văn bây giờ đang cố gắng lấy lòng tin của Vương lão bản, đứng bên cạnh ông ta bưng trà rót nước, gật đầu khom lưng, đúng là một tên chân chó chính hiệu, Hoàng Hạo thầm nghĩ.

“Có lúc tôi thật sự nghi ngờ, không biết tên Sở Văn này có phải thật sự bán đứng chúng ta không, diễn giống quá vậy?

Không đi làm diễn viên đúng là một tổn thất lớn cho ngành giải trí a!” Hắn không nhịn được bĩu môi.

“Tôi nói mà, Sở Văn không phải là người vô lương tâm như vậy đâu, hại tôi lo lắng vô ích cả buổi.” Tâm trạng tức giận của A Phúc cũng dịu đi một chút.

Suốt đường đi cô cứ buồn bực vì chuyện này, cũng không ngờ Sở Văn lại phản bội, đi làm chân chó cho Vương lão bản.

A Phúc đã chửi thầm Sở Văn không biết bao nhiêu lần, bây giờ biết được Sở Văn có thể chỉ đang giả vờ, cô lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Nhưng mà, tôi chỉ dựa vào những điều này, cũng không thể chắc chắn Sở Văn không thật sự phản bội chúng ta, chúng ta phải xác nhận thêm một bước nữa.” Hoàng Hạo đưa ra những băn khoăn và đề nghị trong lòng.

“Thật sự phải thử Sở Văn sao, hắn không nói cho chúng ta biết sự thật có lẽ là không muốn chúng ta biết, lỡ như chúng ta phá hỏng kế hoạch của hắn thì sao?” A Phúc lo lắng sẽ làm hỏng chuyện.

“A Phúc nói đúng đấy, chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ thì hơn.” Hồng Tụ cũng hùa theo A Phúc.

Hoàng Hạo thấy cả hai đều muốn thận trọng hơn, liền dẹp bỏ ý định đi thử Sở Văn, đành phải gật đầu, không khăng khăng nữa.

Cách đó không xa, Vương lão bản và tên thuộc hạ kia đang nhìn nhau chằm chằm, mắt Vương lão bản đầy giận dữ, trợn trừng nhìn người kia.

Tên thuộc hạ ngồi trên đất, mặt mày đầy sợ hãi.

“Nói đi chứ, mày thấy cái gì?” Vương lão bản túm cổ áo hắn gầm lên.

Người kia chỉ có vẻ mặt hoảng sợ tột độ, khiến người khác nhìn vào cũng thấy phát hoảng, nhưng một câu cũng không nói, làm Vương lão bản tức điên lên.

“Vương lão bản, đừng làm thế nữa, hắn sẽ không nói đâu.

Người bị trúng tà thường không biết mình bị trúng tà, không biết mình đang ở đâu, ý thức không thể kiểm soát.” Sở Văn thực sự không nhìn nổi nữa, bèn giải thích với Vương lão bản.

Sở Văn hiểu rõ, người ngồi trên đất kia cứ run lẩy bẩy, hỏi một câu cũng không đáp, chắc chắn đã biến thành một cái xác biết đi.

“Vậy hắn biến thành như vậy rồi sao?” Vương lão bản kinh hãi nhìn, ban đầu ông ta có sáu tên thuộc hạ, vừa bị thi miết ăn mất một, bây giờ lại mất thêm một, điều này khiến ông ta cảm thấy, nếu cứ tiếp tục thế này, sẽ không thể khống chế được đám người Hoàng Hạo.

Mặc dù bây giờ bọn họ chỉ còn lại một nam hai nữ ba người, có cả Sở Văn đi theo, tên thanh niên cầm đao kia đã biến mất, có khả năng đã chết.

Nhưng chỉ có một khẩu súng để đối phó cũng không dễ dàng, lỡ gặp nguy hiểm, cũng khó mà thoát thân.

"Cũng gần như vậy, một khi đã biến thành thế này, muốn trở lại bình thường là rất khó, nhưng cũng có cách." Sở Văn thành thật trả lời.

Vương lão bản gật đầu, ông ta không quan tâm tên thuộc hạ này có thể trở lại bình thường hay không, chỉ lo lắng cho tình hình của mình, đừng để bị mấy người Hoàng Hạo khống chế là được.

Sở Văn kiểm tra người kia, phát hiện toàn thân hắn lạnh ngắt, cơ thể cứng đờ, nếu không nhìn thấy hắn còn thở, chắc ai cũng nghi ngờ người này đã chết.

Sở Văn trong lòng lo lắng, không biết người này rốt cuộc đã thấy gì, mà lại ra bộ dạng trúng tà như vậy.

Hắn cũng không biết làm sao để hóa giải tình huống này, mà có biết thì chắc chắn cũng sẽ không giúp.

Vừa rồi còn cầm súng chĩa vào uy hiếp Sở Văn, hắn không thể tùy tiện giúp đỡ kẻ thù được, huống hồ Sở Văn cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì.

Lúc này không chọc gậy bánh xe đã là hết lòng nhân từ rồi.

Chương 1186

Mọi người đi được một đoạn, phát hiện bên trong càng lúc càng rộng.

Sở Văn không khỏi thắc mắc, rốt cuộc ở đây có bao nhiêu người, vừa rồi ở cửa hang thấy một đống xương trắng là sao?

Nơi này đâu đâu cũng có dấu vết do con người để lại.

Nếu có nhiều người ở đây như vậy, thì di tích Lương Chử này còn lại bao nhiêu thứ, Sở Văn không biết.

Trong lòng hắn thầm nghi ngờ, lần này đừng có mà về tay không.

"Ở đây có người sao?" Vương lão bản nhìn những dấu vết xung quanh, khắp nơi đều có vết đao khắc, trông đã rất lâu rồi.

Điều này khiến người ta không khó đoán ra nơi này chắc chắn từng có người.

"Vương lão bản, có khả năng." Sở Văn đáp.

Bỗng nhiên Sở Văn nghe thấy tiếng A Phúc hét lên kinh hãi ở phía trước, lòng hắn lập tức căng thẳng, sợ A Phúc xảy ra chuyện, tuy rằng hiện tại không thể đi cùng cô, nhưng tâm trí Sở Văn đều đặt cả vào A Phúc.

Lúc này đột nhiên nghe tiếng hét của A Phúc, hắn sợ cô gặp phải vấn đề, sợ cô gặp nguy hiểm.

"Sao vậy?" Sở Văn vội vàng hỏi.

Hoàng Hạo nói: "Có người chết!" Vừa nghe câu này Sở Văn lập tức cảnh giác, bước lên phía trước xem xét.

"Tình hình sao rồi?" Sở Văn hỏi Hoàng Hạo.

Hoàng Hạo lắc đầu, chỉ vào một cái xác trên mặt đất nói: "Nhìn đi!" Sở Văn thấy một người đang nằm trên mặt đất, là một trong những thuộc hạ của Vương lão bản, người này toàn thân không có một vết máu, chỉ yên lặng nằm đó không động đậy.

"Sao vậy?" Vương lão bản chạy tới hỏi, đây đã là tên thuộc hạ thứ ba gặp nạn, sao người của mình cứ gặp chuyện mãi thế, kể từ lúc gặp phải đám thi miết, chuyện xui xẻo cứ liên tiếp xảy ra.

Vương lão bản bây giờ trong lòng lo lắng, sợ người tiếp theo sẽ là mình, trong lòng dần nảy sinh ý định rút lui, sớm biết ở đây nguy hiểm như vậy đã không xuống rồi, để Sở Văn mang bảo vật lên không được sao?

Nhưng đã đi xa thế này, muốn quay lại cũng không dám, lại không muốn bỏ cuộc giữa chừng, chỉ có thể cắn răng đi tiếp.

"Sở Văn, cậu phải bảo vệ tôi cho tốt, đợi chúng ta ra ngoài rồi sẽ không thiếu phần của cậu đâu." Vương lão bản cảnh giác nhìn xung quanh, hồn vía lên mây nói với Sở Văn.

"Vương lão bản, ngài cứ yên tâm đi, đặt tim vào trong bụng, tôi đảm bảo ngài sẽ không sao!" Sở Văn vỗ ngực cam đoan.

Thực ra trong lòng Sở Văn đã chửi Vương lão bản không biết bao nhiêu lần rồi, lợi dụng mình để lấy bảo vật, bắt mình làm tay sai, Sở Văn sớm đã không kiên nhẫn nổi rồi, thật muốn một xẻng kết liễu mạng sống của Vương lão bản.

Nhưng hắn biết không thể làm vậy, ở bên ngoài đã bàn bạc với Tiểu Ca rồi, sau khi xuống dưới phải ẩn mình bên cạnh Vương lão bản để lấy được lòng tin của ông ta, sau đó phối hợp với Tiểu Ca.

Nhưng Tiểu Ca có kế hoạch cụ thể gì, hắn hoàn toàn không biết.

Vương lão bản níu lấy vạt áo Sở Văn, nhìn đông ngó tây, như một

đứa trẻ.

Sở Văn thấy ông ta sợ hãi như vậy, cảm thấy kế hoạch của mình có hiệu quả, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Sở Văn thầm nghĩ: Lão Vương mập này đúng là ngu xuẩn, dễ dàng tin mình như vậy, nếu không phải nể mặt Tiểu Ca, sớm đã xử lý Vương lão bản rồi, bây giờ ở đây không có ai có thể ngăn cản Sở Văn xử lý Vương lão bản, hai tên thuộc hạ của ông ta một đứa điên, một đứa chết.

Sở Văn biết rõ bây giờ giết ông ta thì không ai có thể ngăn cản được mình, nhưng hắn đã kiềm chế hành vi của mình lại.

Hắn thực sự không muốn giết người, trừ khi lúc quan trọng, lúc đó không giết người khác, thì người khác sẽ giết mình.

Sở Văn nhìn người nằm trên đất, toàn thân không có một vết thương nào, nhưng đã chết, có vẻ như mới chết không lâu.

Điều đó cũng có nghĩa là hung thủ giết người đang ở gần đây.

Sở Văn nhìn quanh bốn phía, ánh mắt hướng về một đống đất bên cạnh thi thể, đống đất đó có vẻ hơi khác thường.

Đất màu xám, ai cũng biết.

Đất thường có màu vàng và màu xám tro, nhưng sao lại có thể có đất màu xám tro thế này?

Sở Văn đi về phía đống đất đó, định ngồi xuống xem xét.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện đống đất đó động đậy!

Sở Văn dụi dụi mắt, thứ đó biết động!

Không biết có phải ảo giác của mình không.

Sở Văn lấy từ trong túi ra một cái xẻng Lạc Dương, dùng xẻng

xúc một ít đất, xem thứ đó rốt cuộc là gì, ngay lúc xẻng vừa chạm vào lớp đất màu xám, đám đất xám liền tản ra.

Chương 1187

Lúc này Sở Văn mới hiểu, thứ đó không phải là đất, mà là một loại sinh vật.

Sở Văn trân trối nhìn đống đất màu xám, chúng giống như một đàn kiến, thành đàn kéo đến bu lên người thi thể, rồi thi thể biến mất không thấy đâu.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy một tràng âm thanh "cà rắc", trên đỉnh đầu của thi thể kia từ từ lộ ra một cái lỗ.

Sở Văn trợn to mắt, trên đỉnh thiên linh cái của thi thể xuất hiện một cái lỗ to bằng ngón tay, mơ hồ có thể thấy xung quanh cái lỗ nhỏ có một ít thứ màu xám.

Sở Văn nghĩ trong lòng thứ đó có thể là đống "đất" màu xám kia.

Sở Văn hét lớn một tiếng: "Mau đi!" Hoàng Hạo chưa kịp phản ứng lại, bỗng nhiên nghe tiếng hét của Sở Văn, vội vàng nhìn qua.

"…Cái quái gì vậy!" Hoàng Hạo chỉ vào thi thể hét lớn, hắn thấy đầu của thi thể đã biến mất, lộ ra máu thịt bên trong, vô cùng đáng sợ, Hoàng Hạo đột nhiên cảm thấy một trận ớn lạnh, há miệng muốn nôn nhưng cũng không nôn ra được gì.

"Thứ này cũng quá đáng sợ rồi!" Hồng Tụ mặt mày kinh ngạc, trừ thi miết ra, cô chưa từng thấy loại sinh vật ăn thịt người nào như thế này.

"Chúng ta mau đi, đừng để nó bò lên người!" Vương lão bản liếc nhìn tên thuộc hạ đã mất nửa thân mình, quay người đuổi theo Sở Văn chạy trốn.

Mấy người này trong mắt ông ta chỉ là một đám lâu la, một trăm bí

mật mà ông ta đang tìm kiếm cũng không bằng một mạng người.

Vương lão bản vừa chạy vừa la: "Sở Văn, sao ở đây có nhiều thứ ăn thịt người thế, kinh tởm quá đi." Sở Văn trong lòng đảo mắt một cái, chuyện đáng sợ còn ở phía sau kìa.

Đây chỉ là món khai vị thôi, cứ chờ xem, chắc chắn sẽ cho ông một bất ngờ.

Sở Văn lại chửi thầm Vương lão bản một trận, lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

"Vương lão bản, mới đến đâu mà đến đâu, mấy con côn trùng này không đáng sợ, chỉ không biết ở đây có thứ kia không." Sở Văn không nói ra "thứ kia" là gì.

Quả nhiên, Vương lão bản tò mò, hỏi: "Thứ gì?" Sở Văn lắc đầu: "Hy vọng chúng ta không gặp phải, thứ đó rất đáng sợ, lần trước suýt nữa làm tôi toàn quân bị diệt." Vương lão bản nghe xong tim đập chân run, cứ tưởng mấy con côn trùng gớm ghiếc vừa gặp đã là đáng sợ rồi, không ngờ còn có thứ đáng sợ hơn, ông ta không dám đi xuống nữa.

"Soạt soạt!" Sở Văn nghe thấy một âm thanh từ phía sau truyền đến, quay đầu dùng đèn pin chỉ về phía sau nhìn một cái, vừa nhìn suýt nữa thì bị dọa chết khiếp!

Phía sau Sở Văn, một đàn côn trùng nhỏ đã hợp thành một đội quân màu đen, đen nghịt một mảng, Sở Văn không nhận ra đây là loại côn trùng gì, nhưng nhiều quá!

Nếu có người bước vào trong đàn côn trùng này, e rằng chưa đầy một giây người đó sẽ biến mất không thấy đâu, ngay cả xương vụn cũng không còn.

"Mau chạy!

Côn trùng đuổi kịp rồi!" Sở Văn hét lớn, nhìn thấy những thứ này hắn cảm thấy da đầu tê dại.

Khó mà tưởng tượng được nếu những thứ này chui vào trong cơ thể người thì sẽ thế nào, đó gần như là con đường chết.

E rằng ngũ tạng lục phủ của con người cũng sẽ bị chúng từ từ ăn sạch.

Mọi người ở phía trước liều mạng chạy, đàn côn trùng màu xám ở phía sau đuổi theo không dứt, phát ra từng tràng âm thanh "soạt soạt!", khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Vương lão bản quay đầu lại nhìn, thấy đám côn trùng bám riết không tha, không nhịn được hỏi: "Sở Văn, sao đám côn trùng này cứ bám theo chúng ta hoài vậy!" "Vương lão bản, có lẽ chúng muốn ăn thịt chúng ta!" Vương lão bản văng một câu tục tĩu: "Mẹ nó, tôi biết rồi, làm sao để cắt đuôi chúng?" Sở Văn suy nghĩ một chút, trong lòng nảy ra một ý.

"Vương lão bản đi trước đi, tôi có cách để đẩy lùi đám côn trùng này." Sở Văn vội nói với Vương lão bản.

"Cậu có cách?" Vương lão bản có chút nghi ngờ, không biết Sở Văn có thể có cách gì.

"Vương lão bản, ngài cứ yên tâm đi, tôi sẽ không tự chui đầu vào rọ đâu." Sở Văn đầy tự tin.

Vương lão bản nhìn vẻ mặt chắc nịch của Sở Văn cũng không còn nghi ngờ nữa, tăng tốc bước chân đi về phía trước.

Sở Văn thì lấy từ trong ba lô ra một bình xăng nhỏ, thầm nghĩ phen này đủ cho đám côn trùng này uống một bữa no nê.

Số xăng này cũng là do Hồng Tụ mua trên mạng lúc trước, không ngờ lại có ích vào lúc này.

Hắn vừa chạy vừa vặn nắp bình, đổ xăng trong bình xuống đất.

Chạy về phía trước một đoạn, kéo dãn khoảng cách với đám côn trùng hơn mười mét, lúc này xăng trong bình cũng đã bị Sở Văn đổ sạch.

Sở Văn đứng tại chỗ chờ đợi đội quân côn trùng từ từ tiến lại gần, khi đám côn trùng cách Sở Văn hai mét, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười nguy hiểm, miệng lẩm bẩm: "Chết hết đi cho ta!" Nói xong, "xẹt" một tiếng, hắn quẹt một que diêm, ném xuống chân, "BÙM!", lửa bùng lên ngút trời, toàn bộ hang động dưới lòng đất trước mặt Sở Văn lập tức được chiếu sáng rực, đoạn đường mười mấy mét toàn là lửa, như một con rồng lửa đang tung hoành trong hang động.

Sở Văn nghe thấy trong ngọn lửa truyền ra một tràng âm thanh lách tách, hắn cười khẩy một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Sở Văn lại chạy về phía trước vài phút, nhìn thấy Hoàng Hạo và những người khác.

Lúc này họ vẫn đang tiếp tục chạy trốn, Sở Văn hét lớn một tiếng: "Được rồi, đừng chạy nữa, côn trùng chết hết rồi!" Vương lão bản lúc này mới dừng lại, chống tay vào đầu gối, cúi gập người thở hổn hển.

"Sở Văn, cả đời này tôi chưa từng chạy nhanh như vậy!" Vương lão bản thở hổn hển nói, lời của ông ta quả thực chính xác, lần này là liều mạng chạy về phía trước, sợ chạy chậm một chút sẽ bị đám côn trùng đuổi kịp, đến lúc đó, mạng nhỏ cũng không còn!

Chương 1188

Sở Văn nói: "Tôi chẳng phải đã nói với ông là tôi có cách đẩy lùi đám côn trùng sao?

Chạy liều mạng như vậy làm gì?" Vương lão bản vịn vào vai Sở Văn: "Tôi, tôi còn tưởng cậu bị đám côn trùng ăn mất rồi chứ." Vương lão bản hì hì cười, "Không ngờ, cậu nhóc cậu thật có bản lĩnh, có thể giết chết nhiều côn trùng như vậy!" "Vương lão bản, dù sao tôi cũng đã xuống mộ vài lần rồi, đối phó với mấy con côn trùng này chẳng phải là quá dễ dàng sao?" Vương lão bản cười lớn một tiếng: "Tốt, vậy sau này dựa vào cậu, hy vọng chúng ta không gặp nguy hiểm nữa, đến lúc đó tìm được bảo vật rồi nhanh chóng đi, tôi thật sự không muốn ở lại đây thêm một chút nào nữa, đáng sợ quá đi mất!" Sở Văn gật đầu, trong lòng khinh bỉ Vương lão bản, mới gặp mấy con côn trùng đã sợ chết khiếp, đúng là nhát gan như chuột.

Sở Văn tự nhiên không nói ra những lời này.

"Lại phát hiện một cái xác nữa!" Hoàng Hạo hét lớn, bên này Sở Văn vừa mới nghỉ ngơi được một lát, bên kia lại xảy ra chuyện.

Hoàng Hạo chỉ vào một người ở cách đó không xa, người đó cũng là thuộc hạ của Vương lão bản.

Vương lão bản nhìn thấy liền vừa buồn vừa giận, tuy rằng coi mạng người như cỏ rác, nhưng đều là người đã theo mình lâu năm, trong chốc lát đã mất đi quá nửa, trong lòng cũng khó chịu.

Ông ta không ngừng than thở, Sở Văn thấy vậy, bắt đầu khuyên: "Vương lão bản, đây cũng là do họ tự chuốc lấy, không thể trách ngài được, chỉ là lúc đầu gặp phải đám thi miết đã sợ đến mức chạy mất dạng, coi như là đi trước dò đường cho chúng ta vậy." Vương lão bản

nghe xong mới yên lòng, nhìn Sở Văn hỏi: "Sở Văn, mỗi lần xuống mộ đều nguy hiểm như vậy sao?" Sở Văn gật đầu lia lịa: "Đúng vậy, Vương lão bản, lần này chúng ta gặp phải chưa phải là nguy hiểm nhất đâu, còn nhiều thứ nguy hiểm hơn nhiều.

Lấy một ví dụ, lần trước tôi gặp một con tống tử thời Minh, con tống tử đó trải qua mấy trăm năm mà thi thể không bị phân hủy, vô cùng thần kỳ." "Có lẽ nó đã hấp thụ nhân khí của tôi, sống lại rồi!" Vương lão bản nghe xong lập tức hít một hơi khí lạnh, "Thần kỳ vậy sao?" Sở Văn gật đầu: "Chuyện thần kỳ hơn còn ở phía sau kìa, con đại tống tử đó lợi hại vô cùng, mấy người chúng tôi cùng xông lên cũng không chế ngự được nó, móng tay của con tống tử dài phải đến mấy chục centimet, dọa chết người!" Vương lão bản nghe Sở Văn thêm mắm thêm muối kể một hồi thì sợ hãi, nhưng nhiều hơn là kinh ngạc.

"Thế giới rộng lớn đúng là không thiếu chuyện lạ, cái nghề trộm mộ này nguy hiểm thật." "Vương lão bản nói không sai, nghề trộm mộ của chúng tôi thuộc ngoại bát môn, chẳng dễ dàng hơn các nghề khác chút nào, không cẩn thận là mất mạng như chơi." Sở Văn hùa theo.

Hoàng Hạo nhìn vào ký hiệu trên tường, nói với Hồng Tụ và A Phúc: "Đi bên này!" Thế là mọi người đều đi theo Hoàng Hạo, Sở Văn cũng phát hiện vết khắc trên tường, biết là do Tiểu Ca cố ý để lại, do nó gần giống với những vết khắc khác nên Vương lão bản cũng không để ý.

Lúc này Sở Văn đột nhiên phát hiện, bây giờ thuộc hạ của Vương lão bản chết thì chết, chạy thì chạy, bên cạnh Vương lão bản chỉ còn lại một người, vậy tại sao không xử lý luôn ông ta?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, ánh mắt Sở Văn nhìn Vương lão bản cũng

thay đổi, như thể Vương lão bản đã biến thành một miếng thịt trên thớt, mặc cho hắn xẻ thịt.

Chỉ là hắn không hiểu tại sao Tiểu Ca vẫn chưa xuất hiện, rõ ràng người của ông ta đã không còn, Tiểu Ca còn lo lắng điều gì nữa, chính vì điểm này mà Sở Văn không dám động thủ.

Bỗng nhiên, Sở Văn thấy có hai bóng người chạy về phía mình, Sở Văn lập tức căng thẳng, không lẽ là tống tử chứ, mà lại là hai con?

Thế là hắn vội vàng nói với Vương lão bản: "Vương lão bản cẩn thận, có hai con tống tử!" Vương lão bản nghe xong lập tức kinh hãi, ông ta chưa từng thấy tống tử, mà lại gặp một lúc hai con, đúng là quá nể mặt mình rồi.

Vương lão bản cẩn thận nhìn chằm chằm hai bóng người kia, đợi chúng lại gần, Vương lão bản phát hiện có gì đó không ổn, hai bóng người này trông quen quen.

Vương lão bản xua tay: "Không sao, là người của tôi." Sở Văn nhìn kỹ lại, mới phát hiện hai người này là thuộc hạ của Vương lão bản, không biết từ đâu chui ra.

Hai người kia vừa thấy Vương lão bản liền lộ vẻ vui mừng, hét lớn: "Lão bản, lão bản, chúng tôi tìm thấy rồi!" Vương lão bản vội vàng hỏi: "Phát hiện cái gì?

Mau nói!" Một trong hai người nói: "Chúng tôi phát hiện bảo vật ở phía trước, mau đi xem đi!" Vương lão bản nghe xong lập tức mừng rỡ, đến đây là để tìm bảo vật, đồ vật bên trong có giá trị không nhỏ, nếu có thể mang ra ngoài một ít, nửa đời sau gần như không phải lo.

Thế là, Vương lão bản vội vàng đi theo hai người kia, để xem bảo vật trông như thế nào.

"Lão bản, ở phía trước!" Hai tên thuộc hạ chỉ về phía trước.

Vương lão bản nhìn theo hướng đó, chỉ thấy phía trước có một cái hố khổng lồ, trong hố lại có rất nhiều hố nhỏ, những hố này tổng thể có hình chữ nhật, Vương lão bản liếc qua ước chừng có hơn mười cái hố.

Quan trọng hơn là mỗi cái hố đều có một đống ngọc thạch!

Nhưng trong mỗi cái hố, bên cạnh bảo vật đều có một bộ xương trắng, chắc là chủ nhân của mộ huyệt.

Đồ vật trong mỗi cái hố rất nhiều, ước chừng đều có một hai mươi món, mười mấy cái hố, cộng lại có đến hai ba trăm món ngọc khí!

Số lượng này đủ cho tất cả mọi người có mặt ở đây sống sung túc cả nửa đời sau.

Một cuộc sống xa hoa.

Vương lão bản nhìn đến ngây người, không ngờ mới vào một lúc đã tìm được nhiều bảo vật như vậy, vội vàng phân phó hai người kia.

"Đứng ngây ra đó làm gì?

Mau xuống lấy bảo vật đi!" "Lão bản, nhưng chúng tôi không có dụng cụ, ở đây cao như vậy, chúng tôi không xuống được!" một tên thuộc hạ nói.

Họ quả thực không phải là những kẻ trộm mộ chuyên nghiệp, vì vậy không có chuẩn bị gì, nhưng Sở Văn thì đã chuẩn bị đầy đủ, dụng cụ cần thiết gì cũng có.

Vương lão bản đưa mắt nhìn về phía Sở Văn, "Sở Văn, cậu có cách không." Sở Văn gật đầu, lấy từ trong túi ra một sợi dây nylon, lại lấy ra một cái đinh.

Cái đinh này không phải là đinh thường, đầu đinh có ngạnh ngược,

có thể dễ dàng đóng vào bê tông mười centimet, vô cùng chắc chắn.

Nhưng xung quanh đều là đất, đinh đóng vào cũng sẽ nhanh chóng tuột ra, Sở Văn phát hiện ra điều này cũng cau mày.

Hắn nhìn quanh, muốn tìm một chỗ có thể đóng đinh vào, bỗng nhiên nhìn thấy một tảng đá, tảng đá cách mép hố chỉ chừng mười mét.

Sở Văn đi đến bên cạnh tảng đá, dùng xẻng Lạc Dương đóng mạnh cái đinh vào trong đá, sau đó cố định sợi dây nylon dài mười mét vào tảng đá.

Hắn lại dùng sức giật giật, thấy không có vấn đề gì, liền vẫy tay với Vương lão bản, ra hiệu đã xong.

Chương 1189

Tiếp đó, hai tên thuộc hạ của Vương lão bản men theo sợi dây xuống dưới, cái hố lớn này ít nhất cũng phải sâu hơn mười mét, nếu không dùng dây thì không thể nào vào được.

Hai người từ từ men theo sợi dây bò xuống, đi đến bên cạnh một ngôi mộ, đối diện với bộ xương trắng trong hố, hai tay chắp lại, nói một câu xin lỗi.

Sau đó, họ bỏ hết ngọc khí bên cạnh vào trong túi.

Hoàng Hạo sau khi xuống dưới, cũng lấy từ trong túi ra một cây nến, đốt ở mép hố.

Vương lão bản không hiểu hành vi của Hoàng Hạo, dùng tay chỉ vào Hoàng Hạo, hỏi Sở Văn: "Sở Văn, hắn đang làm gì vậy?" Sở Văn trả lời: "Vương lão bản, ngài không biết đó thôi, người này tự xưng là Mô kim Giáo úy, mà Mô kim Giáo úy có một quy tắc, mỗi lần lấy bảo vật đều sẽ đặt một cây nến ở góc đông nam của quan tài, chỉ cần nến không tắt, nghĩa là mọi chuyện bình an vô sự." Vương lão bản nghe xong gật đầu, ra vẻ suy tư.

Sau đó lại hỏi: "Vậy nếu nến tắt thì sao?" Sở Văn sững người, "Tắt?

Vậy thì…" Lời của hắn còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy từ phía sau thổi đến một trận gió, gió tuy không lớn nhưng lại khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương.

Ngay sau đó, Sở Văn trân trối nhìn cây nến trước mặt Hoàng Hạo bị cơn gió kỳ quái kia thổi tắt ngóm.

"Hít!" Sở Văn hít một hơi khí lạnh, quả nhiên tắt thật, lần này

chẳng lẽ là do cái miệng quạ của Vương lão bản sao??

Tại sao cứ gặp phải chuyện này hoài vậy, lần trước Hoàng Hạo đốt nến cũng tắt, lần này lại tắt.

Bây giờ thật muốn đấm cho Hoàng Hạo một trận, không có chuyện gì làm lại đi đốt nến, người đốt nến, quỷ thổi đèn a!

Lần này cây nến e là bị con quỷ nào đó thổi tắt rồi.

Hoàng Hạo hét lớn với những người dưới hố: "Mau dừng tay, đặt đồ vật lại chỗ cũ!" Vương lão bản không hiểu, hét lớn: "Đừng nghe hắn, tiếp tục lấy, mau lấy đồ vật ra rồi chúng ta đi!" "Vương lão bản, bây giờ không phải là lúc tham lam đâu!" Hoàng Hạo đi đến nói với ông ta, "Nếu bây giờ không đi, e rằng lát nữa sẽ không đi được đâu." "Không đi được?

Tại sao lại không đi được." Vương lão bản hỏi.

"Vương lão bản, vừa rồi ngài không phải hỏi tôi đèn tắt sẽ thế nào sao?

Tôi nói cho ngài biết, đèn tắt có nghĩa là chủ nhân ở đây không cho chúng ta mang đồ vật đi.

Nếu chúng ta vẫn tiếp tục mang đi, sẽ bị báo ứng đấy." "Báo ứng?

Báo ứng gì?

Tôi không tin có người chết còn đứng dậy đánh người được, đừng có ở đó dọa tôi, tôi không sợ chút nào!" Vương lão bản hừ lạnh một tiếng, chuyển ánh mắt về phía hai người bên dưới.

Lúc này hai người đã thu dọn gần hết số ngọc khí bên dưới, đang vẫy tay với Vương lão bản, hét lớn: "Lão bản, chúng tôi xong rồi!" Sau đó họ đi về phía bờ hố, Vương lão bản nhìn hai cái ba lô căng phồng trên lưng họ, trong lòng vui như mở cờ.

Một trong hai người cuối cùng cũng leo lên được, cười nói: "Lão bản, xem này, một ba lô ngọc khí đầy ắp, phải đến hai ba mươi cân đấy!

Nếu bán đi chẳng phải chúng ta phát tài rồi sao?" Vương lão bản ha ha cười một tiếng, vỗ vai hắn, "Được, cứ theo tôi, đợi chúng ta ra ngoài rồi, đồ vật bên trong chia cho cậu một nửa!" Người kia nghe xong lập tức cười toe toét, Sở Văn thấy biểu cảm đó liền thầm cười trong lòng, chia một nửa?

Ha ha, đúng là chuyện cười, chia cho một miếng là cùng.

Sở Văn có chút thương hại nhìn tên thuộc hạ kia, quả nhiên đầu óc giống Vương lão bản thật sự có chút không đủ dùng.

Sở Văn lắc đầu, thở dài.

Lúc này, người kia cũng đã leo lên, Sở Văn thấy hắn lên, đưa tay ra định kéo một cái, ngay lúc Sở Văn sắp chạm vào tay hắn, bỗng nhiên thấy biểu cảm của người kia đột nhiên thay đổi, từ vui mừng vì bội thu ban nãy chuyển sang mặt mày kinh hãi.

Hắn cảm thấy như có một lực lớn đang kéo mắt cá chân mình xuống, vội vàng nắm chặt sợi dây, hét lớn: "Có người đang kéo tôi!

Mau kéo tôi lên!" Sở Văn nghe xong lập tức đưa tay ra nắm lấy tay hắn, nhưng hai tay hắn đều đang nắm chặt sợi dây, không có cơ hội nào để đưa tay ra nắm lấy Sở Văn.

Sở Văn vội hét lớn: "Mau đưa tay cho tôi!" Người kia cũng hét lớn: "Tôi mà buông tay là rơi xuống ngay, thứ đó khỏe lắm!" Sở Văn bất đắc dĩ đành phải nắm lấy quai ba lô sau lưng hắn, kéo lên, nhưng không nhúc nhích, Sở Văn lại hét: "Buông tay ra, tôi kéo cậu lên!" Người kia lắc đầu: "Tôi không dám buông tay, chỉ cần buông tay là nó sẽ kéo tôi xuống." Sở Văn thấy trong mắt hắn tràn đầy kinh hãi, trong

khóe mắt có chút nước mắt.

Sở Văn thấy trong mắt người kia chảy ra nước mắt, không nhịn được động lòng trắc ẩn, không thể trơ mắt nhìn người đó rơi xuống, thế là hắn nắm chặt quai ba lô, cứ giằng co như vậy.

"Mau, nắm lấy chân tôi!" Sở Văn quay đầu hét lớn với những người phía sau, những người trên bờ hố vội vàng nắm chặt chân Sở Văn, Sở Văn nằm bò trên bờ nắm chặt người trong hố, mấy người cứ thế giằng co với nhau.

Đột nhiên, Sở Văn nghe thấy người bên dưới hét lên một tiếng kinh hãi, "A!", ngay sau đó Sở Văn cảm thấy trọng lượng của chiếc ba lô đột nhiên nhẹ bẫng, người đó đã rơi xuống, Sở Văn hét lớn: "Đừng!" Trong tay Sở Văn chỉ còn lại một chiếc ba lô.

Cuối cùng, Sở Văn trân trối nhìn người đó rơi xuống hố sâu, không biết bên dưới có thứ gì, dù không có gì, người đó từ độ cao mười mấy mét rơi xuống, chắc chắn không chết cũng bị thương nặng.

Sở Văn trợn to mắt, nhìn người đó rơi xuống đất, ngay khoảnh khắc tiếp xúc với mặt đất, Sở Văn lại nhắm chặt mắt, không dám nhìn nữa.

Đây là lần đầu tiên hắn tận mắt chứng kiến một sinh mạng biến mất vì mình.

Trong lòng hắn tự trách, trách mình đã không nắm chặt được.

"Sở Văn, đồ đã lấy được rồi, mau đi!" Vương lão bản vỗ vai hắn.

Chương 1190

Nhưng Sở Văn gục đầu vào cánh tay, không muốn ngẩng lên, nội tâm hắn tràn đầy tội lỗi.

"Mau đi!

Nó… nó lên rồi!" Vương lão bản lại hét lớn một tiếng, lúc này Sở Văn mới đứng dậy, nhìn thấy thi thể của người kia đang yên lặng nằm trên mặt đất trong hố sâu, không động đậy, bên cạnh có một vũng máu.

Bên cạnh hắn đang đứng một bộ xương trắng.

Hoàng Hạo hít một hơi khí lạnh, "…Bộ xương trắng này biết đứng!" Vương lão bản nhìn bộ xương trắng dưới hố, toàn thân run rẩy, không ngờ, bộ xương trắng lại có thể thật sự đứng được, như người sống.

Bộ xương khô đó ngẩng đầu lên, dường như đã nhìn thấy mọi người, ngay sau đó nó nhảy về phía trước, nắm lấy sợi dây, bộ xương khô đó men theo sợi dây nylon leo lên!

"Mau đi!" Hoàng Hạo hét lớn, sau đó dẫn theo Hồng Tụ và A Phúc chạy về phía sau, tiếp đó Vương lão bản và một tên thuộc hạ cũng chạy trốn về phía sau.

Sở Văn trước khi chạy trốn linh cơ khẽ động, lấy từ trong ba lô ra một con dao găm, đi đến bên cạnh sợi dây, cúi người cắt đứt sợi dây, bộ xương khô trên sợi dây đó liền rơi xuống đất.

"Hừ!

Cũng để cho con súc sinh này nếm thử mùi vị bị ngã chết!" Sở Văn lạnh lùng nhìn bộ xương khô rơi trên đất.

Bộ xương khô đó phát ra âm thanh "cót két", Sở Văn thắc mắc bộ xương khô không có thanh quản, làm sao có thể phát ra âm thanh được?

Ngay sau đó, hắn nghĩ chắc là do xương cốt va chạm ma sát vào nhau phát ra âm thanh, bộ xương khô đó quay đầu về phía sau, mặt hướng vào trong hố, ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng.

Lại phát ra một tràng âm thanh "cót két", ngay sau đó cảnh tượng xảy ra khiến Sở Văn trợn to mắt, hắn thấy, những bộ xương khô trong mười mấy ngôi mộ kia cũng đều động đậy.

Từng bộ xương khô từ trong hố từ từ ngồi dậy, quay đầu nhìn bộ xương khô đang hú kia.

"Đại ca của đám khô lâu à?" Sở Văn trong lòng tò mò.

Sau đó, từng bộ xương khô nhanh chóng đứng dậy, vài bước nhảy đã nhảy lên bờ hố.

Sau đó một con đạp lên một con, bắc thành một cái thang người!

Sở Văn thấy mấy bộ xương khô chồng lên nhau leo lên, không ngờ những bộ xương khô không biết đã chết mấy nghìn năm này lại có chút trí tuệ!

Chuyện này nói ra cũng không ai tin, nhưng bây giờ Sở Văn không thể không chạy trốn, những bộ xương khô này sẽ không để hắn mang đồ tùy táng đi dễ dàng như vậy, muốn trốn thoát thì phải để lại chút gì đó.

Sở Văn hét lớn: "Đã giết một người rồi, chưa đủ sao?" Những bộ xương khô đó không thèm để ý đến Sở Văn, chỉ tiếp tục leo lên.

Sở Văn bây giờ chỉ muốn tự tát mình một cái, sao lại ngu ngốc đi nói chuyện với một bộ xương khô.

Sở Văn thấy một bộ xương trắng đã leo lên, đưa tay ra nắm lấy mắt cá chân Sở Văn, Sở Văn mắt nhanh tay lẹ, ngay lúc nó sắp nắm được mình, Sở Văn tung một cú đá, trực tiếp đá vào đầu bộ xương khô.

Chỉ nghe "Bốp!" một tiếng, đầu của bộ xương khô bị Sở Văn đá nát, bụi trắng bay tứ tung.

Sở Văn bị cú đá này của mình làm cho kinh ngạc, không ngờ một chiêu của mình lại có thể mạnh như vậy!

Trực tiếp đá nát đầu của một bộ xương khô!

Sở Văn lập tức mừng rỡ, sau đó phát hiện cơ thể của bộ xương khô vừa bị đá nát đầu vẫn đang động đậy.

Bàn tay đó vẫn hướng về phía hắn chộp tới, Sở Văn vội vàng lùi lại mấy bước để né tránh cú đòn chí mạng này.

"Đúng là gặp quỷ, đầu cũng không còn, mà vẫn cử động được!" Bộ xương khô không đầu đó từ từ leo lên, đi về phía Sở Văn, Sở Văn tay cầm xẻng Lạc Dương, nắm chặt, che trước ngực, cẩn thận nhìn chằm chằm bộ xương khô không đầu.

Thấy bộ xương khô đi về phía mình, Sở Văn quyết định chủ động tấn công, lao mạnh về phía trước, vung xẻng Lạc Dương trong tay, nhắm vào cơ thể bộ xương khô mà vung mạnh, bộ xương khô đó đưa tay ra chuẩn bị cản lại, "Bốp!", xẻng và xương va chạm mạnh vào nhau.

Đúng như Sở Văn dự đoán, xương trắng vừa chạm vào đã bị xẻng Lạc Dương đâm xuyên qua như cắt đậu hũ, cánh tay của bộ xương khô gãy đôi, phát ra tiếng "rắc" giòn tan.

Sở Văn lại tung một cú đá vào giữa bộ xương khô, rồi thuận thế nhảy lùi lại, kéo dãn khoảng cách với bộ xương khô.

Sở Văn vô cùng đau đầu, bộ xương khô không còn đầu, còn một cánh tay, mà vẫn có thể đứng vững như không có chuyện gì.

Sở Văn nhìn ba con khô lâu đang leo lên phía sau con khô lâu không đầu này, trong lòng lập tức nảy sinh ý định rút lui.

Nếu không đi nữa, lát nữa bị nhiều con khô lâu như vậy xông lên, mỗi con đấm một cái, mình cũng toi mạng.

Sở Văn nghĩ vậy liền quay người bỏ chạy, những con khô lâu này tuy cơ thể không quá cứng cáp, chỉ một cú đá bình thường cũng có thể đá gãy xương.

Nhưng số lượng chúng quá đông, chỉ dựa vào một mình Sở Văn chắc chắn không đối phó được.

Sở Văn vừa đi, những con khô lâu đó liền xông lên, đuổi theo.

Chương 1191

Không bao lâu, Sở Văn phát hiện khoảng cách giữa mình và đám khô lâu ngày càng gần.

"Mấy con quái vật này chạy nhanh quá!" Bước chân của Sở Văn cũng nhanh chóng tăng tốc, những con khô lâu này vừa chạy toàn thân đều phát ra âm thanh "cót két", mười mấy con khô lâu đồng thời phát ra âm thanh này, thật đáng sợ.

Sở Văn không thể không liều mạng chạy về phía trước, chạy được không lâu, Sở Văn thấy phía trước có mấy bóng người, nhận diện kỹ thì phát hiện là Hoàng Hạo, thế là hắn hét lớn: "Cứu mạng a!

Khô lâu đến rồi!" Hoàng Hạo quay người: "Một con khô lâu mà nhìn cậu ra cái dạng gì kìa!" Nói rồi hắn đi về phía trước vài bước, cũng lấy từ sau lưng ra một cái xẻng Lạc Dương.

Không lâu sau, sắc mặt Hoàng Hạo trở nên tái mét, bởi vì theo ánh sáng của đèn pin, hắn thấy ở xa chạy đến không phải một con khô lâu, mà là một đống khô lâu!

"Mẹ ơi!… Chúng ta không phải đã chọc vào ổ khô lâu rồi chứ, nhiều khô lâu quá!" Giọng của Hoàng Hạo cũng có chút run rẩy.

Sở Văn cười một tiếng: "Hừ!

Tôi nói này, tôi thấy cậu bị dọa còn nghiêm trọng hơn tôi đấy." Hoàng Hạo nuốt một ngụm nước bọt, bước chân cũng lùi lại vài bước.

Sở Văn thấy Hoàng Hạo muốn chạy trốn, lạnh giọng nói: "Đừng sợ, khô lâu không đáng sợ, cơ thể chúng rất giòn, vừa rồi tôi một cước đá nát đầu một con khô lâu." Trong mắt Hoàng Hạo lộ ra vẻ kinh

ngạc, không ngờ Sở Văn lại hung dữ như vậy, một cước đá nát đầu một con khô lâu?

Cần bao nhiêu sức mạnh chứ?

Hồng Tụ cũng đến bên cạnh Sở Văn, "Khô lâu chắc là tồn tại quá lâu rồi, có thể bị loãng xương, nên mới giòn như vậy." Sở Văn gật đầu nói: "Có khả năng." "Chúng ta không thể chạy được, những con khô lâu này chạy rất nhanh, chúng ta chạy không xa đâu, không bằng liều mạng với chúng." Sở Văn lạnh giọng nói.

Mấy người nhìn nhau một cái, đồng thời gật đầu, Hồng Tụ và A Phúc cũng lấy từ trong ba lô ra một món vũ khí, chuẩn bị cho một trận chiến lớn.

Sở Văn đưa con dao găm trong tay cho Vương lão bản, "Vương lão bản, cho ông một thứ để phòng thân." Vương lão bản lại lắc đầu, không nhận.

Sau đó ông ta lấy từ sau mông ra một khẩu súng, đặt trong tay nắn nắn: "Tôi có cái này." Sở Văn thấy vậy cũng không kiên trì nữa, súng chắc chắn hơn xẻng Lạc Dương nhiều, lại nói, xẻng Lạc Dương sắp bị đào thải rồi, hiện đại có nhiều loại xẻng cao cấp hơn, ví dụ như xẻng công binh, xẻng công binh gấp, đều tốt hơn xẻng Lạc Dương làm bằng cán gỗ rất nhiều.

Lại dễ dàng tháo lắp, không chiếm quá nhiều không gian.

Không lâu sau, mười mấy con khô lâu đó theo sau một con khô lâu không đầu đến trước mặt mọi người, hai bên giương cung bạt kiếm.

Con khô lâu không đầu động đậy, phát ra một tràng âm thanh cót két, sau đó tất cả khô lâu như nghe được mệnh lệnh, đều lao về phía mọi người, muốn giữ lại những kẻ mang đồ tùy táng này.

Nhưng Sở Văn không thể nào ngồi yên chờ chết, vội vàng giơ

xẻng Lạc Dương, cản lại cuộc tấn công của khô lâu.

Xương của những con khô lâu này tuy giòn, nhưng sức lực lại rất lớn.

Sở Văn đối kháng với những con khô lâu này bị chúng tấn công, chấn đến mức đau nhói.

Sở Văn liếc sang bên cạnh, phát hiện A Phúc dưới sự tấn công của một con khô lâu đang dần thất thế, một cô gái yếu đuối sao có thể chống lại được sự tấn công của những con quái vật này.

Con khô lâu trước mặt A Phúc, vung tay một cái đánh bay xẻng Lạc Dương của A Phúc, tay kia vung về phía người A Phúc, nếu bị đánh trúng, e rằng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Sở Văn thấy A Phúc đang gặp nguy hiểm, mọi người đều đang đối phó với những con khô lâu của riêng mình, Hoàng Hạo một mình đồng thời đối phó với hai con.

Vương lão bản dùng súng ở bên ngoài bắn yểm trợ, nhưng cũng không có tác dụng, chỉ khi thấy ai luống cuống tay chân, ông ta mới giúp bắn hai phát.

A Phúc nhắm chặt mắt, vũ khí duy nhất đã bị khô lâu đánh bay sang một bên, tay không tấc sắt, lúc này cô đã từ bỏ chống cự, chỉ nghe "Bốp!" một tiếng, cơn đau trong tưởng tượng không hề xuất hiện.

A Phúc tò mò mở mắt, phát hiện trước mặt mình đang đứng một người, chỉ cảm thấy bóng dáng trước mắt thật cao lớn uy mãnh, như một vị thần hộ mệnh bảo vệ cô không bị thương tổn.

"Sở… Sở Văn!" A Phúc kinh ngạc kêu lên, Sở Văn quay đầu cười với cô, sau đó lại lao vào đánh nhau với khô lâu.

Trong chốc lát, trong hang động đao quang kiếm ảnh, tiếng binh

khí va chạm vang lên không ngớt, thỉnh thoảng có một tiếng súng, thật náo nhiệt.

Sở Văn né người một cái, tránh được một đòn của khô lâu, chớp lấy cơ hội, nhắm vào cơ thể khô lâu nắm chặt xẻng Lạc Dương, dùng sức vung, rắc!

Xẻng Lạc Dương sắc bén chém ngang ngực khô lâu, Sở Văn dùng hết sức lực, chỉ cầu có thể một đòn đánh bại những con khô lâu này.

Quả nhiên, khô lâu bị Sở Văn chém ngang lưng, hai nửa cơ thể nằm trên đất, lăn lộn trên mặt đất, nửa thân trên dùng hai tay chống đất bò về phía Sở Văn.

Nửa thân dưới chỉ có hai chân, vì vậy không thể di chuyển.

Sở Văn chỉ cảm thấy da đầu tê dại, sức sống của khô lâu sao lại ngoan cường như vậy?

Đã thành hai nửa mà vẫn cử động được, Sở Văn nhìn nửa thân trên đó lại tung một cú đá, đá nát đầu khô lâu, lại một xẻng từ giữa vai chém khô lâu thành hai nửa.

Con khô lâu chỉ còn lại hai tay cuối cùng cũng không còn động đậy.

"Phù!" Sở Văn thở ra một hơi dài, "Cuối cùng cũng xử lý xong!" Nhưng quay đầu lại nhìn, mười mấy con khô lâu vẫn tiếp tục chiến đấu với Hoàng Hạo.

Sở Văn lắc đầu, đánh nửa ngày trời ngay cả một con khô lâu cũng chưa xử lý xong.

Chương 1192

Hắn biết, mấy người họ muốn xử lý hết mười mấy con khô lâu là không thể, vì vậy hét lớn: "Đừng đánh nữa, chúng ta rút thôi, những con khô lâu này quá mạnh!" Mọi người vốn đã sắp không trụ nổi, nghe câu này lập tức tìm cách thoát thân, Hoàng Hạo dùng sức đạp đất nhảy lùi lại, thoát khỏi phạm vi tấn công của khô lâu.

Rồi chạy theo hướng Sở Văn.

Khô lâu vẫn ở phía sau đuổi theo không dứt, Sở Văn thấy khô lâu sắp đuổi kịp, vội vàng hỏi Hoàng Hạo: "Trong túi có xăng không?" Hoàng Hạo gật đầu: "Có chứ, lúc chúng ta đi mỗi người đều mang theo một bình, tôi chưa dùng." "Đưa cho tôi!" Sở Văn đưa tay ra, "Xăng của tôi dùng hết rồi, tôi lại cho đám khô lâu này một trận hỏa thiêu Xích Bích." Hoàng Hạo nhìn hắn cười hì hì: "Cũng có cách hay đấy." Nói rồi hắn lấy từ trong ba lô ra một bình xăng nhỏ, đưa cho Sở Văn.

"Ở phía trước chạy vào loại lối đi chật hẹp đó, tôi đi sau." Sở Văn nói với Hoàng Hạo.

Hoàng Hạo gật đầu, chạy nhanh vài bước, đi ở đầu đội ngũ, nói với Hồng Tụ và A Phúc: "Tất cả theo tôi!" Hoàng Hạo nhìn phương hướng, sau đó chọn một lối đi chật hẹp nhất rồi rẽ vào.

Sở Văn vặn nắp bình, sau khi rẽ vào một lối đi chật hẹp, đổ một bình xăng xuống đất, sau đó dùng diêm đốt cháy xăng.

"BÙM!" một tiếng, lửa bùng lên ngút trời, mười mấy con khô lâu bị kẹt trong lối đi chật hẹp lập tức bị lửa bao phủ, không nhìn thấy rõ.

Sở Văn lộ ra một nụ cười: "Xem ra sau này phải mang nhiều xăng hơn, thứ này, dùng cũng quá tốt rồi." Sở Văn phát hiện, từ trong đống

lửa đi ra một con khô lâu, vội vàng lấy lại xẻng Lạc Dương, chuẩn bị chiến đấu, "Khô lâu lợi hại vậy sao?

Lửa cũng không đốt chết được?" Chỉ thấy con khô lâu đó toàn thân bị đốt đen, loạng choạng đi ra từ trong ngọn lửa, nhìn thấy Sở Văn, giơ tay lên, bỗng nhiên cả cơ thể con khô lâu từ trên không rơi thẳng xuống.

"Bốp!" Bộ xương rơi xuống đất làm tung lên một đám bụi, Sở Văn vẫy tay, phát hiện con khô lâu không động đậy, lại dùng xẻng gõ gõ, phát ra âm thanh "keng keng".

"Xem ra, thật sự chết rồi." Ngay lúc Sở Văn quay người đi tìm Hoàng Hạo, đột nhiên nghe thấy con khô lâu trước mắt phát ra một tràng âm thanh "rắc rắc", giống như tiếng băng vỡ.

Sở Văn nhìn vào xương của con khô lâu đó, xuất hiện từng vết nứt nhỏ, vết nứt men theo xương dần lan rộng, một lúc sau đã lan khắp toàn thân, sau đó "bốp!" một tiếng hóa thành tro bụi.

Sở Văn trợn to mắt nhìn tất cả, một bộ xương lớn như vậy trong nháy mắt biến thành một đống tro cốt, cảnh tượng trông có chút huyền ảo.

Ngọn lửa phía trước cũng dần tắt, Sở Văn đi qua xem, phát hiện những con khô lâu đó đều đã biến thành một đống tro đen.

Những con khô lâu vừa rồi còn đánh cho họ chạy tán loạn bây giờ đã biến thành một đống bụi.

Sở Văn thở dài, lắc đầu, quay người rời đi tìm Hoàng Hạo.

Sau khi nhìn thấy Hoàng Hạo, Sở Văn vội vàng gọi lại: "Đừng chạy, đều chết rồi!" Hoàng Hạo kinh ngạc nói: "Đều chết rồi?" "Đều chết rồi." Vương lão bản cười tủm tỉm nhìn Sở Văn: "Sở Văn, cậu thật lợi hại, không chỉ tiêu diệt được đống côn trùng màu xám đó, mà

còn giết chết nhiều khô lâu như vậy, có cậu ở đây trong lòng tôi thật yên tâm hơn nhiều!" "Ha ha, Vương lão bản, thực lực của tôi, chỉ là tôi luôn khiêm tốn thôi." Sở Văn không biết ngượng mà nói.

Vương lão bản ha ha cười một tiếng: "Không tồi, sau này cứ theo tôi làm việc, sẽ không thiếu phần của cậu đâu." "Vậy cảm ơn lão bản nhiều, tôi sẽ làm việc thật tốt." Sở Văn miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng đã chửi không biết bao nhiêu lần.

Sở Văn thầm nghĩ: "Theo ông làm việc?

Chẳng lẽ đi theo một con tống tử sao?" Sở Văn trong lòng tuy bất bình, nhưng bề ngoài lại tỏ ra một bộ dạng thuận tòng, Hoàng Hạo thấy Sở Văn như vậy, đột nhiên sự nghi ngờ của hắn lại có chút không tin, chẳng lẽ Sở Văn thật sự đã đầu quân cho Vương lão bản?

Hoàng Hạo không dám chắc chắn, nhưng từ tận đáy lòng hy vọng Sở Văn là người cùng một phe, chỉ là có Vương lão bản ở bên cạnh không dám hỏi trực tiếp, lỡ như để Sở Văn bại lộ thì không hay, vì vậy hắn kìm nén sự tò mò trong lòng, lại nuốt câu hỏi này vào bụng.

"Sở Văn, cậu có biết, tại sao các ngôi mộ trong khu mộ này lại không có quan tài không?" Vương lão bản đột nhiên hỏi.

Sở Văn sững người, sau đó nói: "Đây là di tích Lương Chử ba nghìn năm, một bộ lạc nhỏ thời nhà Chu, vào thời đó, con người chưa phát minh ra thứ gọi là quan tài, chỉ đào một cái hố rồi tùy tiện chôn người xuống là được." Vương lão bản gật đầu, bừng tỉnh ngộ nói: "Thì ra là vậy, tôi cứ thắc mắc, sao ở đây ngay cả một cái quan tài cũng không thấy." Những thứ này Sở Văn cũng đã tra cứu tư liệu trên máy tính trước khi khởi hành, mộ thất Tây Chu không giống với các triều đại khác, về cơ bản không thấy quan tài, vì vậy, vừa rồi trong hố sâu đó mới không thấy một cái quan tài nào.

Huống hồ đây là di tích Lương Chử, chỉ là một bộ lạc nhỏ hơn ba

nghìn năm, không chịu ảnh hưởng của văn hóa Thăng Long, nên không có quan tài.

Người của văn hóa Lương Chử đa phần tín phụng thần linh, nên trên ngọc khí của họ đều khắc đồ đằng.

Lúc đó Sở Văn, lúc ở bên ngoài hang động, đã phát hiện một món ngọc khí, trên đó khắc một cái đầu hổ.

Chắc là đồ đằng mà họ tín phụng.

Vương lão bản ngồi trên đất lấy chiếc ba lô đang đeo trên người xuống, mở ra, bên trong đầy ắp ngọc khí, lớn nhỏ có đến hơn một trăm món.

Vương lão bản lấy một miếng ngọc khí, cẩn thận xem xét, nụ cười trên mặt ngày càng nhiều, không nhịn được ha ha cười lớn.

"Ha ha, Vương Thạch Ngọc ta cuối cùng cũng có nhiều ngọc khí như vậy a, ha ha!" "Vì chúng ta đã tìm được hai túi bảo vật lớn, vậy chúng ta rút thôi." Vương lão bản nói.

Sở Văn hiển nhiên không muốn rời đi, những món ngọc khí này vốn dĩ bây giờ đã bị tên Vương Thạch Ngọc này cướp mất, trong lòng hắn phiền muộn.

Nhưng bây giờ lại không thể phát tác, vì Tiểu Ca chưa xuất hiện, không biết Tiểu Ca có kế hoạch gì, nên sợ hành động thiếu suy nghĩ sẽ phá hỏng kế hoạch.

Sở Văn trong lòng nghĩ: "Tiểu Ca, rốt cuộc anh đi đâu rồi?

Khi nào mới về a!" "Vương lão bản, định đi rồi sao?" Bỗng nhiên, một giọng nói truyền đến, mắt Sở Văn sáng lên.

Vì hắn nghe ra, giọng nói này là của Tiểu Ca.

Quả nhiên, nhìn theo hướng giọng nói, Tiểu Ca từ trong bóng tối

bước ra.

Vương lão bản vừa thấy Tiểu Ca đột nhiên xuất hiện, lập tức rút súng ra, chĩa vào Tiểu Ca.

Chương 1193

“Về rồi à?

Tôi còn tưởng cậu nhóc thấy nguy hiểm đã chạy trốn rồi chứ!” Vương lão bản khẽ cười.

Ông ta cho rằng sau khi gặp tai nạn vừa rồi, người này đã chạy mất, không ngờ một lúc sau lại xuất hiện.

Trong lòng ông ta bây giờ rất cẩn thận.

“Vương lão bản, bây giờ đi, coi chừng hối hận đấy!” Tiểu Ca khoanh tay, nửa cười nửa không nhìn ông ta.

“Ý gì?

Cái gì gọi là hối hận?” Vương Thạch Ngọc lạnh lùng hỏi.

“Vương lão bản, có biết vừa rồi tôi tại sao lại biến mất không?” Tiểu Ca nhìn thẳng vào mắt Vương Thạch Ngọc hỏi.

“Cậu đi đâu thì đi, bớt úp mở đi, không thì tôi bắn nát sọ cậu đấy!” Vương Thạch Ngọc mặt nghiêm giọng dữ, dọa nạt Tiểu Ca.

“Ha ha, Vương lão bản đừng căng thẳng, tôi không làm gì ông đâu, cứ yên tâm đi.” Tiểu Ca ha ha cười một tiếng, Vương Thạch Ngọc không nghĩ vậy, thấy biểu cảm của Tiểu Ca, không nhịn được đề phòng.

“Tôi đã tìm được bảo vật, đang chuẩn bị về, bây giờ cậu xuất hiện, không phải là muốn cướp ngọc khí của tôi chứ.” Vương Thạch Ngọc lạnh lùng hỏi.

“Ha ha ha ha!” Tiểu Ca không nói gì, chỉ cười lớn.

“Cười cái gì!” Vương Thạch Ngọc bị tiếng cười làm cho có chút

hoảng sợ, không nhịn được hét lớn, tự trấn an mình.

“Tôi đang cười Vương lão bản là ếch ngồi đáy giếng.” Khóe miệng Tiểu Ca cong lên, nửa cười nửa không nhìn Vương Thạch Ngọc.

“Nói rõ ra xem, ý gì!” “Tôi cười ông chỉ tìm được mấy thứ này đã mãn nguyện rồi, đừng có nhặt hạt vừng mà bỏ dưa hấu a!” Tiểu Ca tiếp tục nói.

Vương Thạch Ngọc bây giờ chỉ muốn nổi trận lôi đình, không nhịn được chửi ầm lên.

“Mẹ nó, nói rõ cho tao, ý gì!” Nói xong, hắn cầm súng, ngón cái “cạch” một tiếng mở chốt an toàn.

“Tôi vừa rồi chỉ là đi xem xem bảo vật thật sự ở đây nằm ở đâu thôi.” Tiểu Ca chậm rãi nói.

“Vậy cậu tìm thấy rồi?” Vương Thạch Ngọc hỏi.

Tiểu Ca gật đầu, “Không tồi, tôi phát hiện một mật thất.

Bên trong có bảo vật.” Vương Thạch Ngọc nghe được tin này, mắt sáng lên, nhưng có chút do dự, không chắc lời của Tiểu Ca có thật không, lo lắng Tiểu Ca lừa mình.

Thấy vẻ do dự của Vương Thạch Ngọc, Tiểu Ca tiếp tục: “Vương lão bản, không phải đang lo lắng lời của tôi không thật chứ?” Vương Thạch Ngọc hừ một tiếng, “Có bảo vật, vậy ở đó có bao nhiêu bảo vật?” Tiểu Ca chỉ vào chiếc ba lô Vương Thạch Ngọc đang đeo trên người, thản nhiên nói: “Không nhiều, ít hơn cái này nhiều.” Vương Thạch Ngọc nghe vậy khinh bỉ cười một tiếng: “Ha ha, ít hơn của tôi mà còn ra vẻ.” Tiểu Ca gật đầu: “Thật ra, bên trong đó chỉ có một món ngọc khí.” Vương Thạch Ngọc lập tức ha ha cười lớn, như nhìn một thằng ngốc mà nhìn Tiểu Ca nói: “Chỉ có một món?

Ha ha, tôi còn tưởng bên trong toàn là ngọc khí chứ, đừng có đùa tôi nữa được không." Vương Thạch Ngọc cười đến mức nước mắt sắp chảy ra.

"Vương lão bản, đừng thấy ở đó chỉ có một món ngọc khí, nhưng e rằng mười cái ba lô của ông cũng không bằng một món đó đâu." Sở Văn nghe xong trong lòng co rút một trận, thầm nghĩ, Tiểu Ca lừa người đúng là không cần viết nháp a, một món ngọc khí mà còn quý hơn nhiều ngọc khí như vậy?

Đó phải là bảo vật gì chứ, một trăm cái Hòa Thị Bích cũng không bằng hai cái ba lô này đâu.

Huống hồ ở đây mỗi một miếng ngọc khí đều quý hơn Hòa Thị Bích, ngọc tỷ của hoàng thượng cũng không bằng những thứ này đâu.

Một miếng ngọc khí?

Ha ha.

Sở Văn cũng đang chế nhạo như Vương Thạch Ngọc, nhưng không giống Vương Thạch Ngọc, người trước thì chế nhạo trên mặt, còn Sở Văn chỉ chế nhạo trong lòng thôi.

Vương Thạch Ngọc xua tay, "Tôi thấy không phải cậu gặp quái vật gì bị dọa ngu rồi chứ, phát hiện ra món ngọc khí vô giá đó, tại sao lại nói cho tôi biết?

Thật sự coi tôi là thằng ngốc à?" Vương Thạch Ngọc cười lạnh một tiếng, phảng phất như đã nhìn thấu tâm tư của Tiểu Ca, chắc chắn là lừa mình đến đó, sau đó xử lý mình, e rằng Tiểu Ca đã sớm đặt bẫy ở đó rồi.

Loại người này ông ta đã gặp nhiều rồi, không phải là chó cắn chó sao.

Năm đó lúc ông ta chơi trò này, cậu còn đang bú sữa mẹ đấy!

Vương Thạch Ngọc đương nhiên không tin lời của y.

Tiểu Ca nghe lời của Vương Thạch Ngọc cũng không tức giận, sắc mặt không đổi, vẫn một bộ dạng bình tĩnh.

“Vương lão bản, nghe tôi nói hết đã, đầu tiên, món bảo vật đó ở trong một mật thất, muốn lấy ra cần một cái chìa khóa, mà cái chìa khóa đó đang ở trong tay ông.

Thứ hai, nếu muốn tôi dẫn ông đi, tôi có một yêu cầu.” Vương Thạch Ngọc mắt hơi híp lại, “Ra điều kiện với tôi?

Chương 1194

Cậu có tư cách đó sao?" Nói rồi hắn lại chĩa súng vào Tiểu Ca.

"Vương lão bản, tôi biết tôi không có tư cách ra điều kiện với ông, nhưng món ngọc khí đó vô giá, có được hay không là tùy ông." Vương Thạch Ngọc sắc mặt căng thẳng, rơi vào tình thế khó xử, có được món ngọc khí đó, nếu thật sự như lời y nói, vô giá, chẳng phải nửa đời sau không cần lao lực nữa, ngay cả con cháu của ông ta cũng có thể hưởng phúc.

Sao lại không làm chứ?

"Được!

Lần này tôi tin anh!" Vương Thạch Ngọc nghiến răng, cuối cùng cũng đồng ý đi cùng Tiểu Ca xem thử thứ mà anh ta gọi là báu vật.

"Đi, dẫn tôi đi." Vương Thạch Ngọc dí súng lục vào lưng Tiểu Ca, bắt anh đi đằng trước.

Gã không yên tâm về Tiểu Ca, lúc nào cũng đề phòng, sợ bị anh ta bán đứng.

Tên đàn em còn lại của Vương Thạch Ngọc cũng chĩa súng vào đám người của Hoàng Hạo.

Ban đầu Vương Thạch Ngọc có năm sáu tên đàn em, giờ chỉ còn lại một người đi theo, nói ai tổn thất lớn nhất thì không còn nghi ngờ gì chính là Vương Thạch Ngọc.

Nhưng Sở Văn thấy đây hoàn toàn là do gã tự chuốc lấy, rõ ràng không có kinh nghiệm trộm mộ mà cứ đòi đú, giờ thì hay rồi, năm sáu người chết thì chết, mất tích thì mất tích, chỉ còn lại một tên đi theo.

Nhưng Vương Thạch Ngọc không hề quan tâm, thứ gã quan tâm

chỉ có ngọc khí trong ba lô.

Mọi người đi theo Tiểu Ca chừng nửa tiếng, cuối cùng cũng thấy được mật thất mà anh ta nói.

Cánh cửa của mật thất này nếu không mở ra thì khó mà phân biệt được với vách tường, vì màu sắc của nó y hệt như màu tường, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không thể phát hiện ra có một cánh cửa ở đây!

Cửa mật thất đang mở.

Vương Thạch Ngọc thấy cửa không khóa thì lập tức nổi giận: "Mày lừa tao!" "Vương lão bản, tôi lừa ông chỗ nào?" Tiểu Ca hỏi lại.

"Hừ!

Còn dám già mồm!

Không phải mày nói ngọc khí bị khóa lại sao?

Bây giờ rõ ràng là đang mở!" Vương Thạch Ngọc giận dữ quát vào mặt Tiểu Ca.

Tiểu Ca cười khẩy một tiếng: "Vương lão bản, ông hiểu lầm rồi, tôi nói là ngọc khí bị khóa, chứ đâu có nói là cửa bị khóa." Vương Thạch Ngọc vẫn không tin lời Tiểu Ca.

Tên đàn em bên cạnh kéo áo gã, ghé vào tai nói nhỏ: "Lão bản, lúc nãy đúng là ngọc khí không lấy ra được, chứ không phải nói là cửa không mở được, hay là chúng ta vào xem thử đã?" Tiểu Ca cũng nói: "Đúng vậy, Vương lão bản, chúng ta vào xem rồi hãy quyết định." Vương Thạch Ngọc hừ một tiếng: "Dẫn đường!" Tiểu Ca liền xoay người đi vào, Sở Văn cũng theo mọi người vào trong.

Sau khi vào mật thất, Sở Văn phát hiện nơi này rất lớn, phải to

bằng hai sân bóng rổ.

Giữa mật thất có một cây cột đá cao hơn đầu người, trông vuông vức, trên đó có khắc hoa văn.

Sở Văn chiếu đèn pin vào cây cột, phát hiện hoa văn trên đó rất giống với hoa văn trên ngọc khí tìm thấy trước đó.

Sở Văn đoán cây cột này hẳn là vật dùng để tế tự của người trong bộ tộc Lương Chử.

Thứ được khắc trên đó chắc là đồ đằng.

Sở Văn đi đến cây cột giữa mật thất, phát hiện ở chính giữa có một cỗ quan tài bằng đá.

Điều này khiến Sở Văn cảm thấy rất lạ, theo lý thì xác suất xuất hiện quan tài đá ở đây không lớn, người bộ tộc Lương Chử sau khi chết thường được chôn cất trực tiếp, không có quan tài, vậy mà ở đây lại có một cỗ quan tài đá!

Cỗ quan tài đá này cũng rất có giá trị, chỉ tiếc là nó quá lớn, không thể mang đi được, mà có mang đi cũng chẳng ai mua, ai lại rảnh rỗi đi mua một cỗ quan tài chứ.

Đây cũng là một trong những lý do mà dân trộm mộ chỉ lấy đồ tùy táng chứ không lấy quan tài.

Hơn nữa, dân trộm mộ mà lấy cả quan tài của người ta đi thì thật sự là quá thất đức.

Sở Văn cũng biết, tuy là đi đạo mộ nhưng những quy tắc cơ bản thì anh đều hiểu, ví dụ như "gà gáy đèn tắt không trộm mộ", còn chuyện trộm quan tài của người ta thì anh đúng là không làm được.

"Chà, cỗ quan tài đá to thật, không biết bên trong có bao nhiêu đồ tốt đây?" Vương Thạch Ngọc vừa nhìn thấy, hai mắt liền sáng rực.

Cỗ quan tài to như vậy, không biết bên trong có bao nhiêu đồ tùy táng.

Sở Văn thì lại cảm thấy có gì đó không ổn, căn mật thất này tuy lớn, nhưng không hiểu sao lại toát ra một cảm giác kỳ quái.

Tiểu Ca khẽ mỉm cười, xem ra lần này Vương Thạch Ngọc có thể hài lòng rồi.

Nhưng theo tập tục của người Lương Chử, họ vốn lấy trời đất làm mộ, sao lại đặt người chết vào trong quan tài đá chứ?

Chương 1195

“Này, mấy người chúng ta mau ra tay đi, còn ngây ra đó làm gì, hôm nay khó khăn lắm mới vào được mật thất, không mang chút đồ đi sao được?” Sở Văn nghe vậy, khẽ nhíu mày.

Tuy làm nghề đổ đấu, nhưng cũng không đến mức phải vội vàng như vậy.

Quy tắc gà gáy đèn tắt không trộm mộ, đây không phải là tác phong của người bình thường.

“Vương lão bản, đến nơi rồi, quan tài đá ở ngay trước mắt, không cần phải vội vàng như vậy, cứ để Sở Văn làm theo quy tắc một lần đã?” Tiểu Ca nói, đầu óc anh không bị niềm vui làm cho mụ mị, ít nhất lúc này vẫn còn lý trí.

Tuy đều được Vương Thạch Ngọc thuê, nhưng tuyệt đối không thể để gã làm bừa.

Vương Thạch Ngọc trong lòng bất mãn, nhưng cũng biết quy tắc của nghề, nên không nói gì thêm.

Cảm giác bất an trong lòng Sở Văn lại càng lúc càng lớn.

“Được thôi, chúng ta cứ làm theo lệ cũ một lần.” Chỉ thấy bốn góc quan tài đá đều được thắp đèn cầy, trong mật thất trống trải, cảnh tượng trông vô cùng quỷ dị.

Sở Văn khẽ lẩm bẩm một câu, chỉ thấy ngọn đèn ở góc Tây Bắc kêu “phụt” một tiếng rồi tắt ngấm.

Điều này khiến Tiểu Ca và Vương Thạch Ngọc giật nảy mình, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng Sở Văn lại biết, hôm nay e là không trộm mộ được rồi, nếu

tiếp tục đào bới e là sẽ xảy ra chuyện lớn.

Quy tắc tổ tông để lại, ắt phải có ý nghĩa quan trọng.

"Chuyện… chuyện gì thế này?" Vương Thạch Ngọc tuy thấy tiền thì sáng mắt, nhưng cũng là kẻ biết quý mạng sống, nhìn tình hình này, người sáng mắt đều biết là không ổn, nhưng gã không nỡ bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy.

"Gà gáy đèn tắt không trộm mộ, chúng ta phải rút lui, phải khôi phục lại nguyên trạng nơi này." Sở Văn trong đội luôn đóng vai trò người dẫn đầu, chỉ cần anh ra lệnh, mọi chuyện về cơ bản đều được quyết định, nhưng Vương Thạch Ngọc lại là một người khác.

Lần này gã dẫn năm sáu người đến bộ tộc Lương Chử là vì muốn lấy được ngọc khí thượng cổ, bây giờ đã chết nhiều người như vậy, bảo gã dễ dàng từ bỏ, e là không phải chuyện dễ.

"Không được, không thể đi như vậy được, lần này tôi tổn thất nặng nề, người thì tan tác cả rồi, bảo tôi về ăn nói làm sao?" Tiểu Ca cũng lộ vẻ khó xử.

Anh biết chuyện này tuyệt đối không thể để Vương Thạch Ngọc làm bừa, nhưng Sở Văn lại là một Mô kim Giáo úy kinh nghiệm phong phú, lời của anh cũng không thể không nghe.

"Hay là thế này, chúng ta thử lại lần nữa xem sao, lần này chắc đèn sẽ không tắt nữa đâu nhỉ?" Đề nghị này nghe cũng không tệ, so với thái độ trước đó, Vương Thạch Ngọc dễ chấp nhận hơn.

Cách đối thoại này khiến Tiểu Ca thở phào nhẹ nhõm.

Lần này anh làm người dẫn đường để kiếm thêm chút tiền, chứ không phải để mất mạng ở đây.

"Được, vậy thử lại lần nữa, nếu lần này đèn lại tắt, tôi sẽ nghe lời các người." Sở Văn trong lòng cười lạnh, gã này đúng là đáng thương,

đến cả lời ma quỷ như vậy cũng nói ra được.

Vương Thạch Ngọc gần như đã viết hết dã tâm lên mặt.

Dù có thử lại lần nữa, đèn tắt, gã cũng tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ.

Theo quy tắc của giới trộm mộ, chỉ cần một ngọn đèn tắt, đó là tổ tông đang nhắc nhở, nhất định phải dừng tay.

Nhưng những người này cũng chẳng khác gì phường liều mạng, Sở Văn đã có nhiệm vụ trong người, cũng không muốn dính dáng nhiều đến họ.

An toàn ra khỏi mật thất mới là chuyện thật!

Họ thắp đèn lại lần nữa, quả nhiên không ngoài dự đoán của Sở Văn, đèn lại tắt.

Sắc mặt Vương Thạch Ngọc khó coi hơn cả bị tát mấy cái.

Lúc này, điều đó có nghĩa là phải rời khỏi đây ngay lập tức, nhưng Vương Thạch Ngọc chắc chắn vạn lần không muốn, những người có thể vào được mật thất đều là cao thủ vạn người có một.

Nếu cứ thế này mà rời đi, sau khi về gã không có cách nào ăn nói được.

"Đi, đi ngay bây giờ, nếu không đi, hậu quả lát nữa sẽ còn nghiêm trọng hơn!" Sắc mặt Sở Văn đại biến, vì anh ngửi thấy một mùi lạ.

Bình thường khi trộm mộ sẽ không ngửi thấy mùi này, nhưng bây giờ lại rõ ràng như vậy, đây là hơi thở của nguy hiểm đang đến gần.

Vương Thạch Ngọc nào đâu không hiểu điều này, chỉ là gã không cam tâm.

Lúc này, nếu bảo gã cứ thế rời đi, sau này chắc chắn sẽ hối hận vô cùng.

Một tên đàn em nhảy lên, dường như đã mở được nắp quan tài đá.

Bên trong đột nhiên xuất hiện vô số con nhện, dày đặc bò về phía Sở Văn, phát động tấn công.

Sở Văn vừa thấy, thầm kêu không ổn, trong quan tài đá lại có nhện, chỉ có thể nói rằng bên trong đã bị người ta mai phục từ nhiều năm trước.

Chương 1196

Bầy nhện này đều có độc, nếu bị cắn một phát, hôm nay đừng hòng bước ra khỏi đây.

Cái tên Vương Thạch Ngọc này, đúng là thành sự không đủ, bại sự có thừa, giờ thì hay rồi, tiến thoái lưỡng nan, muốn tiếp tục đi sâu vào mật thất cũng không thể.

"Đưa mồi lửa cho tôi, đối phó với loại nhện này chỉ có một cách, đó là dùng lửa đốt." Nói thì dễ, nhưng bây giờ trong mật thất ánh sáng mờ ảo, chỉ việc lấy mồi lửa từ trong ba lô ra cũng khiến Tiểu Ca loay hoay một lúc lâu.

"Nhanh lên!" Thấy bầy nhện độc sắp xông tới, trong lòng Sở Văn nóng như lửa đốt, may mà lúc này Tiểu Ca đã châm được mồi lửa.

"Đừng ném thẳng vào bầy nhện, ném vào đầu con thủ lĩnh là được!" Sở Văn phát hiện, trong bầy nhện có một con to nhất, chỉ cần đốt được con thủ lĩnh này, bầy đàn phía sau rắn mất đầu, tự nhiên cũng sẽ từ bỏ tấn công.

Tiểu Ca động tác nhanh nhẹn, giây tiếp theo đã ném mồi lửa đi.

Con nhện độc thủ lĩnh bị lửa tấn công, đau đớn lăn lộn trên đất, nhưng nó không chết, những con nhện phía sau vẫn tiếp tục tiến lên.

Sắc mặt Sở Văn tái mét, bầy nhện này xem ra đã xảy ra biến dị, trước đó anh không nghĩ đến, lẽ ra nên mang theo móng lừa đen.

Vì biết bên trong chắc chắn không có "đại tống tử", nên không cần móng lừa đen để trừ tà, nhưng bây giờ đối mặt với sự tấn công của thứ này, móng lừa đen và gạo nếp lại là thứ hữu dụng nhất.

"Sở Văn!

Giờ làm sao đây?

Không phải cậu nhiều ý tưởng lắm sao?

Mau nghĩ cách đi, cứ thế này thì tôi còn sống được không?" Vương Thạch Ngọc bây giờ đã hoàn toàn hết cách, có thể sống sót ra khỏi mật thất này đã là lựa chọn tốt nhất rồi.

"Lúc này còn có thời gian trách tôi à?

Nếu không phải vừa rồi ông nhất quyết đòi mở quan tài, thì làm gì có chuyện khốn kiếp này?" Sở Văn thực sự không nhịn được nữa mà nổi nóng.

Bình thường anh là một người tính tình không tệ, nhưng lúc sinh tử quan đầu này, tự nhiên không thể không văng tục.

Nhưng sau khi nổi nóng, anh lại nhìn Vương Thạch Ngọc, dù sao cũng là lão bản của mình, có những chuyện không thể nói thẳng thừng như vậy.

Điều quan trọng nhất bây giờ là phải thoát ra ngoài như thế nào, mấy người họ đều liều mạng trèo lên chỗ cao gần nhất.

Nhưng cột đá trong mật thất rất trơn, chỉ một chút sơ sẩy là có thể rơi vào bầy nhện đang lăm le phía dưới.

Mấy người trốn trên cột đá không phải là một lựa chọn khôn ngoan, đối với thể lực cũng là một thử thách cực lớn.

"Đúng rồi, rượu, ai có rượu nồng độ cao, tốt nhất là rượu trắng!" Sở Văn đột nhiên nhớ ra, trên cuốn sách cũ nát kia dường như có đề cập một câu, nếu gặp vấn đề khó giải quyết, có thể dùng rượu để xua đuổi những thứ kỳ quái.

Tiểu Ca một tay bám vào cột đá, một tay run rẩy lấy ra một bình rượu trắng nhỏ từ trong bọc.

Người dân địa phương đều có thói quen uống rượu nồng độ cao để chống lạnh khi trời rét, không ngờ lúc này lại có công dụng xua đuổi nhện.

"Đổ xuống, nhưng đừng đổ hết, chừa lại một ít!" Khi rượu trắng nồng độ cao được vẩy lên người bầy nhện, con nào con nấy đều vô cùng đau đớn, trông như thể ngửi phải mùi gì đó khó chịu.

Mấy con đi đầu đau đớn tột cùng, những con phía sau ngửi thấy mùi cũng bắt đầu từ từ rút lui.

Thấy tình hình này, mấy người họ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sở Văn cũng cảm thấy may mắn vì trong lúc nguy cấp đã nghĩ ra cách, may mà lần này đã thoát chết trong gang tấc, nếu không có cơ hội này thì lần này đúng là xui xẻo tận mạng.

Tiểu Ca vẻ mặt may mắn trèo xuống từ cột đá, quả thực không ngờ rượu trắng nồng độ cao lại có công hiệu như vậy.

Nhưng những loại sâu bọ rắn rết này, đúng là không chịu nổi mùi hùng hoàng và rượu trắng.

"Sở Văn, lần này thật cảm ơn cậu, nhưng mà quan tài đã mở rồi, hay là chúng ta xem thử bên trong rốt cuộc có gì, tôi thật sự ngứa ngáy không chịu nổi, phải xem một chút." Sở Văn tức đến muốn ngất đi, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Tên này bây giờ đến mức này rồi mà vẫn còn nghĩ đến chuyện lấy đồ trong quan tài.

Vương Thạch Ngọc cẩn thận liếc vào trong quan tài đá, nhưng chỉ một cái nhìn đó đã khiến gã hồn bay phách lạc.

Bên trong quan tài, toàn bộ đều là nhện dày đặc, chỉ có điều những con nhện này đều nhỏ hơn, so với những con lúc nãy thì sức chiến đấu

không đáng kể, nhưng số lượng lại khổng lồ, gộp lại cũng đủ khiến người ta sợ hãi.

"A!

Đây chẳng phải là ổ nhện sao, nhiều nhện như vậy, theo lý mà nói, nơi này thuộc vùng Tây Bắc, khí hậu khô hạn, sao lại có nhiều thứ này như vậy?!" Vương Thạch Ngọc không dám nhìn lần thứ hai, bên trong dù có ngọc khí tinh xảo, gã cũng không có gan đi lấy nữa.

Sở Văn thấy bầy nhện đó chỉ ở trong quan tài chứ không có ý định bò ra, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nghe lời của Vương Thạch Ngọc, anh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chương 1197

Tuy Vương Thạch Ngọc tham lam hám lợi, nhưng không thể phủ nhận, gã đúng là một thương nhân ngọc khí cực kỳ lão luyện, nếu không cũng không thể vượt ngàn dặm đến nơi này.

Vùng đất Tây Bắc không phải là nơi cực âm cực hàn, ngược lại khí hậu khô hạn, trước đó không phải đã gặp Hạn Bạt sao?

Nhện là loài vật thích hợp sinh trưởng ở môi trường ẩm ướt, tăm tối nhất.

Nếu ở đây có nhện, chỉ có thể chứng tỏ, gần đây nhất định có nguồn nước.

Sở Văn nghĩ đến đây, mắt chợt sáng lên, anh đã hiểu ra, có đường ra rồi.

"Tôi biết rồi, chúng ta đã tìm sai chỗ, đây tuyệt đối không phải là mật thất Lương Chử.

Mọi người xem, nếu đúng là nơi này, họ tuyệt đối sẽ không đặt nơi an nghỉ cuối cùng của mình ở nơi có nguồn nước." Sự khác biệt lớn nhất giữa bộ tộc này và các bộ tộc khác là họ ghét nguồn nước, căn bản sẽ không đặt những thứ quan trọng ở nơi như vậy.

Đặc biệt là nơi an nghỉ của trưởng lão bộ tộc, nhất định phải ở trong môi trường cực kỳ khô hạn, để có thể bảo tồn ngàn năm.

Xét về điểm này, họ cũng không khác người Ai Cập cổ đại là mấy, chỉ là không chế tạo ra được xác ướp mà thôi.

Nơi này, chắc chắn là một cái bẫy mà các trưởng lão bộ tộc năm xưa đã cố tình sắp đặt để đề phòng những kẻ trộm mộ ngàn năm sau.

"Ý của cậu là, chúng ta đã tìm sai chỗ rồi, đám lão già của bộ tộc

này đúng là biết nắm bắt tâm lý người khác thật.” Vương Thạch Ngọc nghe xong chuyện này, không nhịn được buột miệng châm chọc, nhưng gã cũng có phần đuối lý, dù sao kẻ tham lam nhất chính là gã.

“Được rồi, Tiểu Ca, không phải anh còn một ít rượu trắng sao?

Đổ hết vào trong quan tài đi!” Rượu trắng có thể xua đuổi nhện, điểm này không cần nghi ngờ.

Trong quan tài đá, nếu tôi không đoán sai, chỉ là rỗng tuếch, bên dưới chắc chắn có nước.

Chỉ cần có dòng nước chảy, chắc chắn có nguồn nước.

Mấy người chúng ta có thể theo nguồn nước đó bơi ra ngoài, trở lại nơi cũ.

Sau đó dựa theo nguyên lý âm dương ngũ hành bát quái, tiến hành đo đạc lại.

Lần này đám người bộ tộc Lương Chử muốn lừa chúng ta nữa chắc chắn là không kịp rồi.

Bọn họ dù thông minh đến đâu cũng là người của ngàn năm trước, thời đại mới đã đến rồi, đám người đó cũng nên lui khỏi vũ đài lịch sử.

Tiểu Ca nghe lời Sở Văn nói, không chút do dự đổ hết nửa bình rượu trắng còn lại vào trong.

Quả nhiên bầy nhện đó sau khi cảm nhận được mùi cồn liền lập tức tứ tán tháo chạy.

Cả căn mật thất gần như dày đặc toàn là nhện.

Sở Văn thực sự không muốn nhìn cảnh tượng như vậy, anh nhắm hờ mắt, nhìn vào trong quan tài đá, quả nhiên sau khi sạch sẽ, anh biết bên dưới chắc chắn có nguồn nước.

“Sở ca, anh đúng là lợi hại, bên trong quả nhiên không có gì cả, nhưng chúng ta phải làm sao mới tìm được nguồn nước?” Tiểu Ca là người địa phương, nhưng anh cũng không ngờ lại có người đặt quan tài trên nguồn nước, đối với một số người, đây có lẽ là điều cấm kỵ lớn nhất.

Sở Văn lúc này thở dài một hơi, bởi vì nếu muốn thuận lợi tìm được nguồn nước, cách duy nhất chính là di chuyển cỗ quan tài này đi.

Nhưng một cỗ quan tài đá nặng ngàn cân, làm sao có thể bị mấy người dễ dàng dời đi được.

“Có ai mang theo kích nâng ngàn cân không?” Sở Văn hỏi, quả nhiên nhận được câu trả lời phủ định.

Lúc lái xe đến đây, họ đã vứt kích nâng đi rồi, tiết kiệm được chút sức lực nào hay chút đó, lúc xuống mộ chắc chắn cũng sẽ không mang theo thứ này.

“Nếu không ai mang kích nâng, vậy chỉ còn một cách thôi, chúng ta phải dùng tay đẩy nó ra!” Sở Văn dứt khoát hạ lệnh, nhưng những người khác lại cảm thấy lòng như tro nguội.

Anh không đùa đấy chứ, một cỗ quan tài đá ít nhất cũng nặng cả tấn.

Muốn dùng tay đẩy nó đi nói thì dễ, Sở Văn cũng biết chuyện này gần như không thể, nhưng bây giờ căn bản không còn đường lui, nếu không làm, sau này cũng không thể làm được nữa, vì không có sau này.

“Lão đại, anh không đùa với tôi đấy chứ?” Sấu Hầu không nhịn được thở dài một hơi.

Thực ra cậu ta luôn là người tin tưởng Sở Văn vô điều kiện.

Nhưng mệnh lệnh lần này của lão đại, thực sự không thể chấp

nhận được.

Bản thân Sấu Hầu thể lực cũng không tốt, trước giờ đều dựa vào đầu óc.

Cậu ta nhìn quanh một vòng, phát hiện xung quanh chỉ có một cây gậy gỗ, dùng nguyên lý đòn bẩy e là cũng không đủ dài.

Nếu lúc này có thể có một cây gậy gỗ dài hơn một chút, có lẽ có thể cùng người khác bẩy nó lên.

Chương 1198

“Cậu thấy tôi giống đang đùa à?” Sắc mặt Sở Văn ngưng trọng.

Nếu ngay từ đầu họ đã đi sai hướng, vậy thì đội thám hiểm kia chắc chắn sẽ đi trước họ.

Bây giờ không còn là vấn đề nặng nhẹ nữa, mà là vấn-đề có thể sống sót ra ngoài hay không.

Nếu vì chuyện này mà mất mạng ở đây, Sở Văn cũng vạn lần không muốn.

“Lão đại, đưa cây gậy sắt kia cho tôi.” Sấu Hầu linh cơ khẽ động.

Nếu cột đá có thể chống đỡ nhiều năm như vậy, chắc chắn có thanh sắt tồn tại.

Nhưng Sở Văn đã nhìn ra ý đồ của Sấu Hầu.

Lấy thanh sắt xuống, tự nhiên có thể bẩy được quan tài đá, nhưng điều đó cũng có nghĩa là thời gian của họ sẽ rất ngắn.

Cột đá là điểm quan trọng nhất chống đỡ cả mật thất không bị sập.

Một khi cả căn mật thất sập xuống, khả năng rời đi sẽ bằng không.

“Sấu Hầu, cậu đừng làm bừa, lần này tuyệt đối sẽ không có cơ hội làm lại đâu.” Sấu Hầu lúc này nghe xong không nhịn được cười.

Nghe lão đại nói cứ như bình thường có cơ hội làm lại vậy.

Làm nghề trộm mộ, cái đầu lúc nào cũng treo trên thắt lưng, chẳng lẽ còn có đường lui sao?

Lấy đi thanh sắt chống đỡ mật thất, bị kẹt ở đây cũng là một con

đường chết.

Chi bằng cứ như bây giờ, liều một phen.

Biết đâu lại có cơ hội khác.

Vương Thạch Ngọc lúc này cũng không còn ra vẻ ông chủ lớn nữa, gã xắn hết tay áo lên, ra dáng chuẩn bị lao vào làm việc.

"Các vị, chung tay giúp tôi một tay, chuyển cây gậy sắt này đến bên cạnh quan tài đá, như vậy khả năng tôi bẩy được quan tài sẽ lớn hơn." Tiểu Ca tuy ban đầu cảm thấy ý tưởng của Sấu Hầu có chút điên rồ không thể tin được, nhưng bây giờ cũng đã chấp nhận.

Đến nước này rồi, cũng không còn chỗ để tranh cãi nữa.

Sở Văn, với tư cách là nhân vật cốt lõi của cả đội, lúc này lại thể hiện ra một khí chất hoàn toàn khác.

Khi mấy người kia đang "hì hục hì hục" di chuyển quan tài đá, anh đứng một bên quan sát tốc độ rơi của đất đá và góc nghiêng.

Nếu có bất trắc xảy ra, anh chỉ có thể chạy về phía góc Đông Bắc của mật thất, nơi có cột đá miễn cưỡng có thể chống đỡ được.

Anh chỉ có thể cầu nguyện động tác của bọn họ nhanh hơn một chút.

"Nhanh lên nữa, sắp sập đến nơi rồi!" Trên mặt Sở Văn, vốn luôn bình thản, lúc này cũng không nhịn được mà chảy xuống những giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Mồ hôi làm mờ mắt anh, nhưng không có thời gian để lau, vì anh phải lo cho tất cả mọi người trong đội.

Một khi đội này bị chôn vùi ở đây, đội thám hiểm kia sẽ giành chiến thắng, cuối cùng anh sẽ mất cả chì lẫn chài.

Sấu Hầu không biết lấy sức lực từ đâu ra, đột nhiên hét lớn một

tiếng, dịch chuyển cả cỗ quan tài đá sang một góc, mấy người họ cuối cùng cũng thấy được bên dưới là một khoảng trống.

Đúng lúc mọi người còn đang ngơ ngác, Sở Văn đột nhiên thấy một vết nứt khổng lồ đột ngột xuất hiện, anh hét lớn một tiếng: "Nhảy xuống!" rồi dẫn đầu nhảy vào một con sông ngầm, tất cả mọi người đều theo động tác của anh, toàn bộ nhảy vào đường nước.

Trong số họ có người biết bơi, có người không biết bơi, nhưng lúc này ai cũng liều mạng bơi về phía trước, vì họ nghe thấy một tiếng "ầm" kinh thiên động địa phía sau lưng.

Quả nhiên cả căn mật thất đều sập xuống, may mà động tác đủ nhanh, nếu không một người bị đè vào trong, ước chừng đều thành thịt băm, ai nấy đều cảm thấy tim đập chân run.

Mấy người Sở Văn bây giờ đều chìm trong nước, căn bản không thể giao tiếp, chỉ có thể dùng khóe mắt để nhìn, thấy mấy người vẫn ở cùng nhau, rồi liều mạng bơi về phía trước.

Chỉ cần phía trước có một chút ánh sáng và hy vọng, họ tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Ý chí cầu sinh như vậy, trên người những kẻ trộm mộ này, thường xuyên có thể thấy được, đặc biệt là lúc này, ai cũng biết, dù thế nào cũng phải phát huy hết sức mình.

Sở Văn vốn đang cúi đầu bơi một mạch về phía trước, nhưng đột nhiên phát hiện Sấu Hầu bị tụt lại phía sau.

Sấu Hầu lúc này đang liều mạng giãy giụa trên mặt nước, nhưng anh phát hiện ra, vì vừa rồi dùng sức bẩy quan tài nên đã kiệt sức.

Bây giờ thậm chí còn bị chuột rút ở bắp chân, làm sao có thể tiếp tục bơi về phía trước được.

Cậu ta muốn tìm cũng không tìm được câu trả lời, muốn gọi lão

đại, nhưng ở trong nước, chỉ cần mở miệng, nhất định sẽ bị sặc nước.

Chương 1199

“Sấu Hầu, cậu không sao chứ?

Sấu Hầu, cậu rốt cuộc đang ở đâu?

Lên tiếng đi!” Sở Văn lúc này thật sự lo lắng.

Vừa rồi anh rõ ràng đã dùng khóe mắt thấy Sấu Hầu nhảy vào cái hố trống đó.

Nhưng tại sao bây giờ lại không thấy bóng dáng cậu ta đâu.

Sấu Hầu là huynh đệ vào sinh ra tử nhiều năm với anh, Sở Văn tuyệt đối không thể bỏ mặc một người ở nơi này.

Sấu Hầu lúc này nghe thấy tiếng Sở Văn, nhưng lại không còn chút sức lực nào, chỉ có thể từ từ trôi theo dòng nước, càng lúc càng chìm sâu.

Chủ yếu là do bị chuột rút bắp chân, nếu không, Sấu Hầu bơi rất giỏi, không đến nỗi như bây giờ, gặp phải một chút sự cố nhỏ này lại cảm thấy sắp ngạt thở.

Sở Văn bây giờ thực ra cũng đã kiệt sức, vì bơi trong một đường hầm không có dưỡng khí như vậy, cũng là một thử thách cực lớn đối với thể lực.

Nhưng lúc này, anh không thể lo nhiều như vậy được.

Nếu ngay cả người huynh đệ vào sinh ra tử duy nhất này mà anh cũng không quan tâm nữa, thì sau này còn ai cam tâm tình nguyện đứng về phía anh?

Ngay lúc Sấu Hầu cảm thấy sắp chìm vào bóng tối hoàn toàn, cậu ta phát hiện có một đôi tay đang kéo mình lên trên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là Sở Văn đã cứu cậu ta.

Sấu Hầu đột nhiên lại bùng phát ý thức sinh tồn, dù sao có những lúc, đối với những người như họ, sống sót còn có ích hơn là chết, đó là điểm quan trọng nhất.

Vốn đã kiệt sức, cậu ta cũng liều mạng đạp chân lên trên.

Không bao lâu sau, Sở Văn đã kéo Sấu Hầu ra khỏi mặt nước.

Nguyên lai nơi anh vừa ở, không chỉ vì chuột rút, mà quan trọng nhất là dưới đáy nước có một xoáy nước, đang liều mạng kéo Sấu Hầu xuống.

May mà Sở Văn bơi giỏi, có thể cùng lúc nâng được sức nặng của hai người, lên bờ cũng cảm thấy ổn.

Đợi tất cả mọi người đều lên bờ, ai nấy đều thở hổn hển, may mà lúc này tất cả đều bình an.

Nếu ngay cả những chuyện cơ bản cũng không làm được, trận chiến này có thể nói là mất cả vốn lẫn lời, không chỉ tổn thất nhiều người mà còn không thu được gì.

"Không tệ nha, mấy vị, phải nói là phản ứng của mọi người đều rất nhanh.

Vừa rồi tôi thấy bên kia có một vết nứt liền nói một tiếng, kết quả mọi người đều nhảy vào." Trên mặt Sở Văn cũng hiếm khi lộ ra vẻ nhẹ nhõm vui vẻ.

Vừa rồi lúc sinh tử quan đầu, ai nấy đều chau mày.

Đừng nói là cười, ngay cả chuyện khác cũng khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

"Haizz, mấy chuyện này là chuyện nhỏ, nhà chúng ta có chuyện gì chưa thấy chứ.

Lần này đúng là trúng bẫy của đám lão già bộ tộc kia rồi, nhưng chắc chắn sau này ngày tháng sẽ tốt hơn nhiều, không phải là bĩ cực thái lai sao!" Vương Thạch Ngọc sau khi trải qua chuyện này cũng biết, tuyệt đối không thể coi tiền quan trọng như vậy, tiền có ích, nhưng quan trọng nhất là phải có cái mạng mới được.

Nếu ngay cả mạng nhỏ cũng không còn, vậy thì e là đến giờ phút này, xác suất để những người này tiếp tục sống sót gần như bằng không.

"Được rồi, mấy anh em, chúng ta bây giờ đã bò ra được rồi, nhưng đây rốt cuộc là nơi quái quỷ nào vậy, tôi không hiểu nổi!" Sở Văn nhìn quanh bốn phía, phát hiện đặc điểm địa hình ở đây hoàn toàn khác với trước kia, dường như đã đi vào một thung lũng.

Hoặc là bị nước cuốn lên, hoặc là liều mạng dựa vào ý chí bò lên.

Nhưng bất kể thế nào, lúc này cũng quá kinh khủng rồi.

Vùng Tây Bắc vốn dĩ cực kỳ khô hạn, lúc này lại có thể thấy hoa cỏ um tùm, thậm chí cỏ xanh mơn mởn.

Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ nào, tại sao lại hoàn toàn khác với trước kia?

"Chúng ta có phải đã đến Thung lũng Phồn Hoa không?" Tiểu Ca dù sao cũng là người địa phương, kiến thức rộng rãi, lúc này đột nhiên nhớ lại hồi nhỏ, ông nội từng nói với anh, sâu trong núi lớn, từng có một nơi hoa tươi nở rộ, quanh năm bốn mùa đều là mùa xuân.

Nếu thật sự đã đến Thung lũng Phồn Hoa, vậy thì chuyện tiếp theo thật sự nan giải rồi.

Nơi này đã hơn trăm năm nay, chưa từng có ai nghe nói đến, càng đừng nói là đặt chân vào.

Bây giờ nếu bị kẹt ở đây, hoặc là phải đi theo đường cũ quay về,

đương nhiên đó là không thể, mật thất sập rồi, không còn khả năng quay về đường cũ.

Hoặc là phải đi dọc theo Thung lũng Phồn Hoa ra ngoài, nhưng theo lời ông nội Tiểu Ca năm đó, Thung lũng Phồn Hoa vốn nằm sâu trong núi lớn.

Chương 1200

Muốn đi ra ngoài, phải vượt qua tất cả các dãy núi xung quanh.

Nghĩ đến đây, Tiểu Ca cảm thấy những lời tiếp theo cũng không cần phải nói nữa.

Ai có thể sau khi nhảy vào một tử cục, lại bước vào một tử cục khác chứ.

"Ha ha, tôi nói này các vị, chúng ta không phải đã đến một nơi không tồi sao?

Cứ đi du lịch trước, xem xét tình hình xung quanh rồi tính!" Sấu Hầu vừa thoát chết trong gang tấc, bây giờ lại thấy mình rơi vào tình cảnh này, không nhịn được mà phá lên cười ha hả.

Cậu ta đang cố gắng chuyển sự chú ý, cảnh sắc xung quanh đúng là không tệ, bất kể thế nào, cứ sống sót đã rồi nói.

Sở Văn nghe Sấu Hầu nói vậy, đột nhiên phát hiện địa thế ở đây có thể rất tốt.

Tuy tên gọi là "Thung lũng Phồn Hoa", nhưng lại không hề giống một thung lũng.

Ngược lại, từ trên đỉnh núi cao nhất nhìn xuống, trùng điệp núi non hùng vĩ.

Trong phong thủy học, đây là thế đất của đế vương, không lẽ ở đây có mộ của vương gia, hầu tước thời cổ đại nào đó.

Những người khác muốn được chôn cất ở đây, hoặc là mệnh cách quá mỏng không gánh nổi, hoặc là căn bản không có năng lực đó.

Dù sao muốn tìm được một nơi như vậy, không phải là chuyện

người bình thường có thể làm được.

“Thôi được rồi, mọi người đừng lo lắng nữa, cứ thả lỏng đi, xem phong cảnh ở đây thế nào?” Sấu Hầu sau khi trải qua một phen sinh tử kiếp, bây giờ ngược lại đã nhìn thoáng hơn, Sở Văn nghe xong cũng không nhịn được cảm thấy tâm thái của cậu ta thật tốt.

Vương Thạch Ngọc trong lòng chửi thầm một tiếng.

Mẹ nó, đây gọi là chuyện gì chứ, rõ ràng là nhắm đến Hòa Thị Bích, kết quả ai ngờ ngọc khí không lấy được, mạng nhỏ suýt nữa cũng mất.

Nhưng người có thể làm ăn lớn như vậy, e là cũng không phải người dễ dàng thành công.

Tình hình bây giờ, chắc chắn cũng không theo ý gã được.

Vương Thạch Ngọc rất may mắn, lần này may mà có Tiểu Ca, một người địa phương, nếu không ngay cả Đông Tây Nam Bắc cũng không phân biệt được.

Sở Văn càng đi sâu vào thung lũng, càng phát hiện cường độ từ trường ở đây dường như khác với những nơi khác, không chỉ vì từ trường hỗn loạn, mà lực hút cũng khác.

“Sấu Hầu, đưa la bàn trên người cậu cho tôi.” Trước khi Sở Văn đến đây, đã từng xem một tấm bản đồ, trên tấm bản đồ đó, có những thứ có lẽ có thể chỉ dẫn phương hướng.

La bàn vừa mới lấy ra, còn tỉnh táo, chỉ về hướng Nam, sau đó xảy ra một cảnh tượng khiến mọi người suýt nữa rớt cả mắt kính.

La bàn đột nhiên bắt đầu quay vòng, phương hướng vô cùng hỗn loạn, cuối cùng trực tiếp nổ tung, kim chỉ nam cũng hoàn toàn ngừng hoạt động.

Sở Văn kiến thức rộng rãi, nhưng cũng chưa từng thấy cảnh tượng như vậy.

La bàn chỉ mới cảm nhận từ trường ở đây, kết quả đã biến thành như vậy.

"Mẹ kiếp, giờ làm sao đây, la bàn cũng hỏng rồi, chúng ta đi hướng nào đây?!" Sấu Hầu vốn đang rất bình tĩnh, vì tự cho rằng sinh tử có thể gác sang một bên, nhưng vừa gặp chuyện, không nhịn được mà la lối om sòm.

Sở Văn trong lòng đã có tính toán, chuyện này e là không đơn giản như vậy.

Nếu tất cả mọi chuyện đều có thể giống như làm bài tập, có thể trực tiếp viết ra đáp án, thì đã dễ dàng hơn nhiều.

"Được rồi, đừng ồn ào nữa, nói nhảm gì thế, chúng ta sẽ không có vấn đề gì đâu, đi về phía bên kia." Sở Văn sống ở bên ngoài lâu, sẽ cảm thấy không cần la bàn cũng có thể sống sót, vì dựa vào hướng mặt trời, hoặc độ đậm nhạt của màu lá cây.

Anh đều có thể phân biệt rất rõ ràng phương vị cụ thể là ở đâu, không đến nỗi như Sấu Hầu, bây giờ đúng là không còn đường lui.

Tiểu Ca vốn có chút lo lắng, nhưng thấy dáng vẻ dứt khoát của Sở Văn, cũng không dám nói nhiều nữa.

Trong truyền thuyết hồi nhỏ anh nghe, từng nói Thung lũng Phồn Hoa tuy trông rực rỡ lộng lẫy.

Nhưng thực tế, bên dưới toàn là xương trắng chất đống.

Từng có một vị công chúa hòa thân, vì hoàn toàn mất hy vọng vào phụ hoàng, trên đường đi hòa thân đã đến Thung lũng Phồn Hoa.

Thấy cảnh sắc nơi đây không tệ, liền tự sát tại đây, tuyệt đối

không muốn hòa thân, trở thành công cụ kiềm chế người khác.

Sau này lão hoàng đế nghe tin, đau đớn tột cùng.

Vì đây vốn là vị công chúa ông yêu thương nhất, đã phái rất nhiều người xây dựng lăng mộ cho công chúa, những người thợ đó cũng toàn bộ đều bị chôn sống tại đây.

Tên gọi Thung lũng Phồn Hoa nghe thì hay, nhưng cuối cùng chẳng phải là một nơi ăn thịt người không nhả xương sao.

Chương 1201

Tiểu Ca càng nhìn càng cảm thấy nơi này tuy đẹp, nhưng lại âm u, không có sức sống.

Giống như vị công chúa hòa thân kia, dưới khuôn mặt xinh đẹp, toàn bộ đều là nỗi bi thương sâu thẳm.

Sở Văn càng đi về phía Đông Nam, muốn rời khỏi đây, ít nhất cũng nên quay về nơi cũ.

Nhiệm vụ thám hiểm lần này thất bại cũng không sao, ít nhất đến vùng Tây Bắc, không thể tay trắng trở về.

Nhưng đối với người như Vương Thạch Ngọc, chỉ cần không kiếm được tiền lớn, thì là lỗ tiền.

Lần này lỗ nhiều người như vậy, sau khi về kinh đô, chắc chắn phải bồi thường.

Nghĩ đến chuyện này, ai nấy đều không nhịn được cảm thấy đau đầu, đây căn bản không phải là chuyện nên đối mặt.

Lần này tay trắng trở về, đối với Vương Thạch Ngọc, đúng là lần đầu tiên trong đời.

"Không đúng lão đại, càng đi càng tối, không phải nên đi theo hướng mặt trời, đường phải càng đi càng sáng sủa chứ." Lần này, ngay cả Sấu Hầu cũng phát hiện có gì đó không ổn.

Không chỉ từ trường có vấn đề, phương hướng cũng hoàn toàn khác với bên ngoài.

"Không phải là đảo ngược sao?" Tiểu Ca nhìn một cái, sau đó đưa ra một phán đoán khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Nếu thật sự như vậy, vậy thì thời gian bị lãng phí có thể quá nhiều rồi.

Sở Văn trong lòng cũng giật mình, không ngờ một Thung lũng Phồn Hoa nhỏ bé, bây giờ lại muốn nhốt tất cả mọi người ở đây.

"Cứ nghỉ ngơi tại chỗ trước, tôi trèo lên cây xem thử, tuyệt đối đừng rời khỏi cây đại thụ này." Sở Văn định từ nơi cao nhất quan sát, ít nhất bây giờ tầm nhìn bị che khuất.

Có những lúc, chỉ có đứng cao hơn, mới có thể nhìn xa hơn.

Mấy người còn lại, toàn bộ đều ngồi quanh cây đại thụ.

Người ta lúc nghỉ ngơi dễ buồn ngủ, đặc biệt là hôm nay gặp phải quá nhiều chuyện.

Không bao lâu, Sở Văn trên cây đã nghe thấy tiếng ngáy, xem ra mấy người họ đều đã mệt lả.

Nhưng khi lên đến ngọn cây, anh phát hiện cành lá ở đây quá rậm rạp.

Tầm nhìn không có cách nào mở rộng ra được, càng đừng nói là phán đoán phương hướng.

"Giờ thì hay rồi, thú vị đây." Sở Văn từ trước đến nay chưa từng gặp phải vấn đề khó giải quyết như vậy, thật sự không biết bắt đầu từ đâu, thậm chí sau khi xuống cây, cũng không biết nên đi về hướng nào.

Đặc biệt là lúc này, anh vốn nghĩ chỉ cần lên cao, ít nhất sẽ có chút manh mối, bây giờ lại không thu hoạch được gì, thật khiến người ta bất lực vô cùng.

Sở Văn quả thực không ngờ, lúc này lại rơi vào tình cảnh không thu hoạch được gì, nhưng may mà trời không tuyệt đường người.

Anh nhìn mặt sau của lá cây, hiện ra vẻ vô cùng mượt mà, điều đó cũng có nghĩa là, có thể địa thế địa mạo ở đây hoàn toàn khác với bên ngoài.

Sấu Hầu, Vương Thạch Ngọc và Tiểu Ca, vì căng thẳng kéo dài, bây giờ đều có chút mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, đều nằm dưới gốc cây ngủ thiếp đi.

Khi Sở Văn xuống, thấy cảnh tượng như vậy, mấy người kia đang ngủ say sưa, lúc đầu, Sở Văn có lẽ sẽ cho rằng họ chỉ là mệt mỏi mà thôi.

Nhưng sau đó anh mới ý thức được, sự việc dường như có chút không ổn.

Nếu người khác ngủ được cũng thôi đi, nhưng Tiểu Ca trong ấn tượng của anh, là một người có tính cảnh giác cực cao.

Tuyệt đối không thể yên tâm như vậy, không có một người nào gác, đều ngủ say như chết.

Sở Văn đá một cước vào Sấu Hầu, định mắng cậu ta một chút cảnh giác cũng không có, kết quả phát hiện mấy người này căn bản không phải vì mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, xem ra giống như bị hôn mê.

"Mẹ kiếp, Sấu Hầu, cậu không sao chứ?

Không sao thì lên tiếng đi!" Ai ngờ Sấu Hầu, vừa mới trải qua một phen sinh tử, bây giờ lại hôn mê bất tỉnh, khiến người ta cảm thấy có chút đáng thương, nhưng lại cảm thấy có chút kinh hãi.

Sở Văn đột nhiên ngửi thấy một mùi vị khác thường, tuy mùi vị này, trong thung lũng này có vẻ không quá rõ rệt.

Nhưng lúc này ngửi thấy, chắc chắn là nguyên nhân khiến họ hôn mê.

Anh lập tức lấy ra một miếng giẻ ướt từ trong ba lô.

Có một lớp ngăn cách, Sở Văn cuối cùng cũng hít thở thoải mái hơn nhiều.

Tuy không biết mùi vị này rốt cuộc là gì, nhưng chắc chắn vì mùi vị này, mấy người họ mới biến thành bộ dạng bây giờ.

Chương 1202

Anh lấy ra bình nước, không còn nước uống nữa, nhưng lúc này chắc chắn cứu người là quan trọng nhất.

Anh phun hết nước lên mặt họ, Sấu Hầu là người tỉnh lại đầu tiên.

Nhưng khi cậu ta tỉnh lại, Sở Văn liền ném một miếng giẻ đen thui lên mặt cậu ta, Sấu Hầu vừa định chửi bới, đột nhiên ý thức được sự việc dường như có chỗ nào đó không đúng.

"Vãi chưởng, Sở ca, mấy anh em chúng ta không phải đều ngất đi rồi sao?" Sở Văn nhìn Sấu Hầu bây giờ mới phản ứng lại, quả thực không nỡ nhìn thẳng.

Rốt cuộc là ngốc đến mức nào, bây giờ mới phản ứng lại.

Tiểu Ca là người thứ hai tỉnh lại, nhưng sắc mặt của anh cũng cực kỳ khó coi.

Thung lũng Phồn Hoa trông thì đẹp, nhưng ai ngờ bên trong lại nguy cơ trùng trùng.

Vương Thạch Ngọc là người cuối cùng tỉnh lại, nhưng trông gã lại không có cảm giác gì, một mặt mờ mịt nhìn mấy người họ.

"Chuyện gì vậy, tôi không phải vừa ngủ một giấc sao?" Sở Văn quả thực muốn vì sự gan dạ của gã mà vỗ tay.

Trong tình huống này, e là chỉ có kẻ ngốc mới cảm thấy mình ngủ một giấc rồi tỉnh lại thôi nhỉ?

"Ngủ một giấc à, nếu không phải Sở ca của chúng tôi, bây giờ chúng ta đều đã gặp Diêm Vương rồi." Sấu Hầu phát hiện, mùi vị kia dường như đột nhiên biến mất.

Vừa rồi lúc Sở Văn lên cây, cậu ta có ngửi thấy một mùi hương, nhưng đều không biết là mùi gì.

Sau đó cả người đều mê man, Sở Văn phun cho mỗi người một ngụm nước, mới khiến họ tỉnh lại.

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Vương Thạch Ngọc mặt mày tái mét, ai ngờ đâu, vừa mới bò ra khỏi một đầm rồng, lại tiến vào một hang cọp?

"Mẹ nó cái Thung lũng Phồn Hoa, nơi quỷ quái gì thế này, bây giờ nước ngọt chúng ta cũng dùng hết rồi, nếu trong một ngày không ra ngoài được, thật sự là bỏ mạng ở đây rồi!" Sấu Hầu tính tình nóng nảy nhất, thấy Sở Văn vì cứu mình mà dùng hết chút nước ngọt cuối cùng, biết lần này chắc chắn phải phá phủ trầm châu rồi.

Chỉ là bây giờ bó tay hết cách, nên làm gì vẫn là một ẩn số.

Tiểu Ca dường như đã nghĩ ra điều gì đó, thông qua trận hương vị kỳ dị vừa rồi.

Tuy suýt nữa đã làm bọn họ mê man đi, nhưng cũng đồng thời cho biết hướng gió ở đây rốt cuộc là như thế nào, có lẽ có thể đi theo hướng gió.

"Tôi biết rồi, chỉ cần chúng ta bây giờ đi theo hướng này, chắc chắn không có vấn đề gì." Tiểu Ca mặt mày kinh hỉ, dường như đột nhiên khám phá ra thiên cơ, lần trúng độc này ngược lại lại trở thành một lần chỉ dẫn.

Sở Văn cũng bày tỏ sự đồng tình, vì vừa rồi lúc anh xuống, hướng gió đã thay đổi, cho nên anh không bị ngất vì ngửi phải hương hoa.

"Đi về phía Nam, ở đó không chừng sẽ có thứ chúng ta cần tìm." Sở Văn luôn có một loại trực giác mơ hồ, dường như nhất định có thể tìm thấy thứ mình muốn ở phía Nam.

Trong truyền thuyết, ở đây từng có một lăng mộ công chúa, vậy thì báu vật bên trong, tuyệt đối sẽ không ít hơn đồ của bộ tộc Lương Chử.

Ban đầu lúc đổ đấu, anh nghĩ rằng, ngọc khí trong bộ tộc Lương Chử không chừng rất có giá trị, nhưng không ai có thể đảm bảo, thị trường rốt cuộc có thích những thứ của bộ tộc cổ đại này không.

Có một số người vì tâm lý tò mò mới sưu tầm, nhưng đại bộ phận mua đồ cổ là để bán lại kiếm lời.

Không có thứ gì, có giá trị hơn hàng cứng là công chúa nhà Đường.

Sở Văn tạm thời không nói cho những người này biết suy nghĩ của mình đã thay đổi, vì anh vẫn luôn tin rằng, đồ trong bộ tộc Lương Chử chắc chắn có giá trị hơn.

Nhưng sau khi vào mật thất, Sở Văn đã thay đổi suy nghĩ.

Hoa văn trong mật thất, cổ kính và mộc mạc đúng là không sai, nhưng không đủ lộng lẫy phú quý.

So với những báu vật vàng óng ánh, nặng nhẹ thế nào, liếc mắt là thấy ngay, người có thể thưởng thức ngọc khí, dù sao cũng là thiểu số, người có thể trả giá cao, càng là hiếm như lông phượng sừng lân.

Sở Văn bây giờ không nói ra suy nghĩ của mình, nguyên nhân duy nhất là Vương Thạch Ngọc, một thương nhân ngọc khí, chưa chắc đã đồng ý với chuyện này.

Giá trị của vàng không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng Vương Thạch Ngọc lại chưa chắc đã có thể thưởng thức.

Nhưng chuyện anh muốn làm, căn bản không có một ai có thể ngăn cản.

“Sở ca, chúng ta xui xẻo thật, đi đến đâu sập đến đó, đi đến đâu có độc, không phải lần này ra ngoài trước đó không cúng bái cẩn thận à?” Sấu Hầu hễ còn sống được là nói nhiều đến chết người, bây giờ đi trên đường mà còn lẩm bẩm, nhưng những lời này nghe xong, Sở Văn ngược lại có chút bình tĩnh.

Ha, đã đến bước này rồi, không thể cứu vãn được nữa.

Vậy thì tốt rồi, chắc chắn lúc này, phải giải quyết hết những chuyện này một lần.

Vào lúc này, Sở Văn càng phải bình tĩnh, bất kể thế nào, mấy người họ đều ổn, đã là tốt hơn nhiều rồi.

“Phía Nam có đồ tốt à, không phải vừa thổi một trận gió, có thể làm mấy anh em chúng ta mê man sao, nếu đến đó, không phải là xong đời thật sao?” Sấu Hầu dường như đang hỏi ý kiến của Tiểu Ca, nhưng người sau tỏ ra cũng không biết, chuyện này vốn dĩ giống như tồn tại trong truyện cổ tích, bây giờ lại xuất hiện ngay trước mắt mình, vốn dĩ đã kỳ lạ.

Chương 1203

"Tôi cũng không rõ lắm, nhưng theo ý của Sở ca, chúng ta nếu đi về phía Bắc, e là thật sự sẽ mất mạng." Tiểu Ca vốn là một người khiêm tốn ít nói, không giỏi khoác lác, nhưng đối với phán đoán của Sở Văn, anh sẽ lựa chọn tin tưởng vô điều kiện.

Sấu Hầu thấy cũng không có được câu trả lời mình muốn, dứt khoát cũng không nói nữa.

Dù sao tình hình bây giờ, thảo luận qua lại cũng không thảo luận ra được kết quả gì.

Không bao lâu sau, họ đã thấy một cảnh tượng khiến tất cả mọi người đều khó tin: hoa nở rộ, nhiệt độ ở đây và nhiệt độ bên ngoài hoàn toàn khác nhau.

Chẳng trách ở bên ngoài, gần như ai cũng mặc kín mít, nhưng trong Thung lũng Phồn Hoa này, lại có thể thấy trăm hoa đua nở, có suối nước róc rách chảy?

Điều này khiến Sở Văn tuy kiến thức rộng rãi, nhưng cũng kinh ngạc, chẳng lẽ đã đến tiên cảnh nhân gian?

Anh lắc đầu, sợ rằng tất cả những gì mình thấy đều là ảo giác.

Hương thơm của hoa mạn đà la thường gây ảo giác cho người ta, sẽ tạo thành hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng bây giờ có thể xác định, tất cả trước mắt đều là thật!

Sấu Hầu thấy vậy, không nhịn được mà văng tục cảm thán, công chúa nhà Đường kia, thật biết chọn một nơi tốt, nơi này để trường miên cũng không uổng phí nhỉ?

"Xem đi, công chúa người ta có khác, nơi này quả thực, không

phải năm đó công chúa cố ý ở lại đây, giả chết sao, chuyện không phải thú vị hơn nhiều à?" Sấu Hầu tự cho rằng mình nói chuyện hài hước, nhưng không có ai để ý, căn bản không ai nghe.

"Đất ở đây màu đỏ, chứng tỏ đất dưới lòng đất đã bị lật lên.

Nơi đây ở trên cao nhìn xuống, hội tụ thế long mạch ẩn hiện, dùng để chôn cất người trong hoàng thất, xem ra là thích hợp nhất rồi." Tiểu Ca lúc bắt đầu kể câu chuyện này, Sở Văn thật sự không coi đó là chuyện gì to tát, nhưng bây giờ, những gì ông nội năm đó nói với anh, đa số đều là thật?!

"Nơi này thật sự là mộ công chúa?" Vương Thạch Ngọc cũng kinh ngạc, thật sự không ngờ lại có chuyện như vậy.

Lúc Tiểu Ca kể lại truyền thuyết, gã chỉ nghe cho vui tai thôi.

Lúc đó gã nghĩ, không chừng mấy năm nay, thật sự có người đến Thung lũng Phồn Hoa, nhưng vẫn luôn không vào được, cho nên cũng không có cách nào tìm hiểu rõ ràng.

Bây giờ xem ra, sự việc dường như không phải như vậy, càng lúc càng trở nên thú vị.

Sấu Hầu thấy tình hình này, sợ đến không dám nói nhiều.

Phải biết lần này, hoàn toàn là nhắm đến Hòa Thị Bích, ai ngờ giữa chừng lại có chuyện như vậy.

Nhưng cách làm của Sở Văn, từng bước từng bước, không phải có chút quá mạo hiểm sao.

Có lẽ lúc này, có thể có một phương pháp thích hợp hơn, cũng có thể lên kế hoạch cẩn thận.

Tiểu Ca cũng cảm thấy, nếu Sở Văn làm như vậy, chắc chắn không đủ chu toàn.

Giống như những kẻ trộm mộ này, dưới tiền đề hoàn toàn không biết bất kỳ tình huống nào, chắc chắn phải chuẩn bị kỹ lưỡng mới được.

"Sở ca, tôi cũng biết bây giờ vất vả, nhưng chúng ta bây giờ làm như vậy, không phải có chút quá mạo hiểm sao, dù sao đối với đồ trong mộ công chúa, chúng ta đều không rõ." Tiểu Ca cố gắng lựa chọn một cách nói, nghe có vẻ khiến mọi người đều có thể chấp nhận, để biểu đạt, chứ không phải như Sấu Hầu, nói năng tùy tiện.

Sở Văn lắc đầu, lần này, anh không đồng ý với cách nhìn của những người này.

Vì trước đây mỗi lần, lúc trộm mộ không phải đã lên kế hoạch rất cẩn thận sao, kết quả cuối cùng, tất cả những thay đổi đều sẽ phá vỡ kế hoạch.

"Xem đi, kế hoạch tôi làm trước đây, không đủ đầy đủ sao?

Kết quả cuối cùng, phát hiện ra gì?

Không phải là không thu hoạch được gì sao.

Tôi thấy tình hình bây giờ rất tốt, không chừng có thể có thu hoạch bất ngờ." Vương Thạch Ngọc tuy là một thương nhân ngọc khí, nhưng đối với loại khứu giác nhạy bén này, và năng lực phán đoán rất mạnh, đặc biệt là lúc này, thấy Sở Văn bình tĩnh như vậy, biết bên dưới chắc chắn có đại mộ.

"Được rồi được rồi, đừng cãi nhau nữa, cãi nữa có ý nghĩa gì, không phải lúc này nên đồng tâm hiệp lực sao, tìm không ra đồ, nhưng chúng ta không phải phải đi ra khỏi thung lũng này sao?" Sấu Hầu liếc nhìn Vương Thạch Ngọc, ghét cay ghét đắng loại người nhảy ra giảng hòa này, nhưng bây giờ đúng như Vương Thạch Ngọc nói, có những chuyện không phải cứ muốn là có thể làm được.

“Được rồi, tiếp tục đi thôi, lát nữa lại một trận gió, mùi hoa mạn đà la tự nhiên sẽ khuếch tán ra đây, lúc đó, chúng ta thật sự không kịp nữa đâu.” Sở Văn trước giờ vẫn luôn là nhân vật cốt lõi lãnh đạo trong đội, bây giờ anh đã lên tiếng, vậy thì những người kia chắc chắn cũng sẽ làm theo anh, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng khi đi đến cực Nam, phát hiện bên ngoài là một dãy núi trùng điệp hùng vĩ.

Chỉ có trong thung lũng, mới có thể thấy thực vật xanh tốt um tùm, biết đây hẳn là điểm cuối của Thung lũng Phồn Hoa.

Nếu đi ra ngoài nữa, thì chắc chắn không có khả năng phát hiện ra mộ công chúa.

Lựa chọn lại được đặt ra trước mặt mỗi người.

Nếu tiếp tục đi về phía trước, chắc chắn tính mạng không lo, dù sao ra ngoài rồi, muốn tìm nguồn nước sạch, hoàn toàn có khả năng.

Chương 1204

Tiếp tục ở lại đây, không chỉ có khả năng có những thực vật có độc kia, mộ công chúa ngàn năm, chưa từng bị ai phát hiện, hoặc ghi chép lại.

Chỉ lưu truyền trong dân gian một truyền thuyết mà thôi, tình hình cụ thể không thu hoạch được gì, bây giờ chỉ có thể dựa vào một số truyền thuyết năm đó để tiến hành phán đoán, không còn nghi ngờ gì nữa đây là một chuyện không có nắm chắc.

"Bây giờ đi sao?

Nếu tiếp tục đi về phía trước chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng nếu tiếp tục ở lại, mấy anh em chúng ta phải bàn bạc cẩn thận." Sấu Hầu thì không có ý kiến, dù sao từ trước đến nay, đều đi theo Sở Văn, trong lòng đã công nhận là đại ca, một khi đã công nhận rồi, tuyệt đối không thể vì chuyện này mà có chút dao động.

Thể chất của Tiểu Ca là tốt nhất, dù sao từ nhỏ đã lớn lên ở đây, người bản địa không chỉ hiểu biết một số truyền thuyết nhất định, những thông tin anh biết, đều từ miệng Tiểu Ca nói ra.

"Tôi tin tưởng vào lựa chọn của đại ca Sở Văn, lần này, tôi tuyệt đối không thể tay trắng trở về." Tiểu Ca trông thư sinh nho nhã, ngược lại lại là một kẻ cứng rắn.

Nhưng cũng phải, người có thể làm nghề này, ước chừng cũng không có mấy kẻ hiền lành, nếu tính tình mềm yếu, cũng sẽ không đi làm chuyện trộm mộ.

Bây giờ thì tốt rồi, còn lại một mình Vương Thạch Ngọc.

Chỉ cần gã đưa ra quyết định, vậy thì mấy người họ đi đâu về đâu,

rất rõ ràng.

Một thương nhân ngọc khí như vậy, sẽ đi cùng họ sao?

Trông gã, vai không thể gánh, tay không thể xách.

Sau khi xuống mộ, không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Quan trọng nhất là thứ gã bán không phải là vàng, mà là ngọc khí.

Bên trong có thể có mấy món ngọc khí có giá trị, là hai chuyện khác nhau.

"Hầy, đều nhìn tôi làm gì?

Chẳng lẽ cho rằng tôi là loại người bội tín bạc nghĩa, đi cùng mọi người ra ngoài, kết quả lại không đi cùng, coi thường tôi quá rồi nhỉ?" Vương Thạch Ngọc bề ngoài nói vậy, nhưng trong lòng, gã biết một mình mình căn bản không thể đi ra khỏi dãy núi trùng điệp này.

Ba người kia đều đã lựa chọn.

Vậy thì người cuối cùng, cũng không có gì để chọn nữa, bắt buộc phải đi cùng họ thám mộ.

Sở Văn liếc nhìn Vương Thạch Ngọc, người trước giả vờ cũng không nhịn được mà rùng mình một cái.

Anh cũng biết lúc này, bất kể là bỏ rơi Vương Thạch Ngọc ở đây, hay để mặc gã một mình, bò ra khỏi dãy núi trùng điệp, đều là chuyện không thể.

Chỉ có thể mang theo gã, còn việc có thể giúp được bao nhiêu sức lực, thì không biết, nhưng dù sao có thêm một người, cũng là tranh thủ thêm một phần hy vọng.

"Nếu mọi người đều nghĩ như vậy, vậy thì cùng đi." Sở Văn cũng biết, lần xuống mộ này bất lợi ở chỗ, căn bản không chuẩn bị đủ.

Ai mà biết được bên trong, rốt cuộc có "đại tống tử" hay không.

Nếu thật sự có, không mang theo móng lừa đen và gạo nếp, mấy người họ, ước chừng sẽ bị kẹt cứng ở đây.

Theo lời của Tiểu Ca, năm xưa những người thợ xây dựng mộ công chúa, cuối cùng đều bị chôn sống ở bên trong.

Oan hồn của những người đó, chắc chắn sẽ lởn vởn quanh ngôi mộ hàng trăm ngàn năm.

Chuyện này phức tạp cũng phức tạp, đơn giản cũng đơn giản, nhưng rốt cuộc, chẳng qua là lựa chọn của mỗi người mà thôi.

Nếu đã rời khỏi nơi này, muốn quay lại Thung lũng Phồn Hoa lần nữa, căn bản là chuyện không thể.

Sở Văn trước đó cũng đã nghĩ, có nên ra ngoài trước, chuẩn bị đầy đủ đồ đạc rồi hẵng vận chuyển vào.

Nhưng sau đó lại nghĩ, cảm thấy chuyện này có chút không đáng tin cậy.

Bất kể thế nào, chuyện này ngay từ đầu, không nên tiến hành theo nhịp điệu này.

Mẹ nó chứ, tôi cảm thấy chuyện này có hơi không đáng tin.

Ngay từ đầu, mọi việc lẽ ra không nên diễn ra theo nhịp điệu này.

Căn mật thất kia đã sập, muốn tìm một lối vào khác là điều không thể.

Bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội thế này.

Chỉ cần trân trọng là được, còn những chuyện khác tạm thời gác sang một bên, bởi vì có những lúc kế hoạch càng chu toàn thì lại càng khó thực hiện tốt.

Sở Văn đột nhiên thở dài, đi sâu vào trong thung lũng.

Chương 1205

Nếu có lăng mộ công chúa, thì chỉ có thể ở nơi này, vì theo phán đoán của Âm Dương Ngũ Hành Quyết, trên vùng đất cao phía tây bắc chắc chắn có đại mộ.

Nhưng rốt cuộc là của nhân vật nào thì lúc đó cũng không nói rõ, bây giờ xem ra, hẳn là đại mộ của một vị công chúa hòa thân.

Sấu Hầu ngược lại có vẻ hơi phấn khích, hắn vốn không phải là người hay do dự, chuyện gì có thể làm thì nhất định sẽ làm.

"Này, công chúa đó có xinh không?

Chắc là xinh lắm nhỉ, nếu không sao lại được vua cha cử đi hòa thân?" Tiểu Ca gõ mạnh vào đầu Sấu Hầu.

Từ nhỏ đến lớn, trong những câu chuyện truyền miệng mà y nghe được, vị công chúa này đã bảo vệ sự bình yên cho cả vùng tây bắc.

Năm đó vị công chúa ấy hòa thân thất bại, nhưng đã thể hiện được thành ý của phụ hoàng.

Dùng một người con gái để đổi lấy mấy chục năm an ninh cho biên giới tây bắc, thực ra trong lòng Tiểu Ca rất nể phục vị công chúa này.

Sấu Hầu lại cảm thấy Tiểu Ca có vẻ đang cố che đậy.

Bây giờ việc cần làm là đi trộm vàng trong mộ của người ta.

Đến lúc này rồi, có gì hay mà phải che giấu nữa?

Nhưng hắn cũng biết những lời này không nên nói nhiều, lỡ nói nhiều lại rước phải thứ không nên thấy thì trong lòng sẽ khó chịu.

"Sao thế này?

Đến cả một lối vào mộ cũng không thấy, chúng ta phải xuống bằng cách nào đây?

Có mang theo xẻng Lạc Dương không?" Vương Thạch Ngọc nhíu chặt mày, cảm thấy lăng mộ công chúa này tuy cực kỳ hiếm gặp và quý giá, nhưng kiểu kiến trúc dường như hoàn toàn khác với tưởng tượng của ông ta.

Sở Văn lại nghĩ hoàn toàn khác.

Đối với một lăng mộ cấp bậc như mộ công chúa, lối vào mộ thông thường vốn không tồn tại.

Năm xưa, toàn bộ nhóm thợ xây lăng mộ đều bị chôn sống bên trong, tự nhiên lối vào cũng bị bịt kín hoàn toàn.

Muốn đi theo lối vào mộ năm đó là chuyện không thể.

Nhưng xẻng Lạc Dương đúng là một thứ tốt, hắn có mang theo.

Phải biết rằng đây là một trong những món đồ nghề không thể thiếu của dân trộm mộ.

Một xẻng đào xuống, nhìn lớp đất bên dưới vẫn còn nguyên vẹn.

Mấy người trong lòng lập tức hiểu ra, xem ra nơi này trước đây quả nhiên chưa từng có ai đặt chân tới.

"Cũng phải, ai mà ngờ được cách vào Phồn Hoa Cốc lại là bị nước cuốn vào chứ?" Cũng khó trách trước kia có người muốn vào đây, nhưng lại nghe nói chỉ đi lòng vòng trong núi mấy ngày mà không tìm được lối vào.

Họ đâu có ngờ rằng lối vào cần phải bị nước cuốn mới hiện ra, chỉ khi đi theo dòng nước mới có thể thấy được mọi thứ đáng kinh ngạc bên trong.

Mấy người họ vào được đây cũng là do cơ duyên xảo hợp.

Từ bí mật phát hiện trên xẻng Lạc Dương có thể thấy, bên trong chắc chắn chưa từng có dấu chân người.

Có lẽ đây thực sự là một vùng đất chưa ai khám phá.

Ngay lúc này, có kẻ đã nảy sinh những ý nghĩ không nên có, ví dụ như Vương Thạch Ngọc.

Trước đó ở lại chẳng qua là do tình thế bắt buộc, không phải thật lòng, nhưng bây giờ thấy tình hình này, trái tim muốn phất lên của ông ta lại rục rịch.

Bất kể là thương nhân ngọc khí hay làm nghề gì khác, điều quan trọng nhất là phải làm sao để có được bạc triệu trong tay.

Bản thân Vương Thạch Ngọc không phải nhân vật gì ghê gớm, nhưng ông ta có một ưu điểm mà Sở Văn và những người khác không có, đó là cực kỳ vô sỉ.

Thấy rõ bên dưới quả thực là lăng mộ công chúa, lại chưa từng bị ai đào bới.

Sắc mặt Vương Thạch Ngọc thay đổi mấy lần, rồi lại bắt đầu nịnh nọt, lấy lòng Sở Văn.

Sở Văn thực sự không muốn dẫn theo kẻ này, nhưng một khi lấy được đồ từ trong mộ ra, nhất định phải qua tay ông ta mới bán được giá tốt.

Vương Thạch Ngọc tuy chẳng ra gì, nhưng trong mắt Sở Văn, ông ta đúng là một công cụ rất hữu dụng.

“Chà chà, Sở Văn nhà ta lợi hại thật, liếc mắt một cái là nhìn ra bên dưới có đại mộ.

Chương 1206

Mấy anh em chúng tôi phen này được thơm lây rồi, lần này chúng ta thật sự phát tài rồi!" Sấu Hầu liếc xéo ông ta một cái, thực sự lười để ý.

Vừa rồi không biết là ai sợ hãi như chim sợ cành cong, bây giờ lại bắt đầu tâng bốc đại ca hắn.

Sở Văn cũng biết, mối quan hệ hiện tại giữa hắn và Vương Thạch Ngọc hoàn toàn là lợi dụng lẫn nhau.

Nếu xé rách mặt vào lúc này thì chẳng có lợi cho ai cả.

Muốn xé rách thì cũng không phải lúc này, tự nhiên phải nhẫn nhịn một chút, chắc chắn sẽ có chỗ dùng.

"Không có lối vào, giờ chúng ta phải dùng tay đào thôi." Tiểu Ca và Sấu Hầu nghe vậy cũng không hề gì, vì họ đều là dân lao động khổ cực, chuyện thế này đã thấy nhiều rồi.

Vương Thạch Ngọc thì chắc chắn không chịu, vội xua tay lùi lại, lúc này mới tỏ ra như thể đột nhiên sức khỏe không tốt.

Ông ta bắt đầu khom lưng, ho sặc sụa.

Đã quen sống trong nhung lụa, làm việc tay chân thế này chắc chắn không bằng mấy người kia.

Sở Văn biết ông ta cố ý, nhưng bây giờ cũng không làm gì được.

Dù sao sau khi ra ngoài, vẫn còn việc phải trông cậy vào người này, tạm thời không có cách nào dùng chuyện này để uy hiếp người khác.

"Lần này trang bị không mang đủ, là trách nhiệm của tôi, đội

trưởng.” Dù sao vào lúc này, Sở Văn lại là người không muốn đùn đẩy trách nhiệm.

Hắn cũng biết bây giờ chắc chắn không có công cụ phù hợp, nhưng chỉ cần có người ở đây thì mọi chuyện đều có thể xoay chuyển.

“Sở ca, sao có thể trách anh được.

Anh xem, lúc đó chúng ta chui ra từ mật thất, bơi trong sông ngầm mất không biết bao nhiêu thứ, còn sống là may lắm rồi!” Sấu Hầu lại tỏ ra khá lạc quan.

Sở Văn vỗ vỗ vai Sấu Hầu.

Bây giờ không có xà beng, cũng không có thanh thép, chỉ có thể dựa vào hai bàn tay mới vào được.

Trong lịch sử trộm mộ, đây là chuyện chưa từng có.

Nhưng cũng không phải không có cách, chỉ cần tìm được chỗ đất mềm nhất, cũng có thể tìm mọi cách để mở ra lối vào mộ.

Chỉ cần mở được lối vào, việc vào lăng mộ công chúa sẽ không còn là vấn đề lớn.

“Mấy anh em, đi tìm xem có thứ gì dùng được không.

Nếu tìm được thì bây giờ sắp xếp một chút.

Việc nặng giao cho Sấu Hầu, việc nhẹ hơn Tiểu Ca phụ một tay.

Vương lão bản, ngài cho ý kiến được không?” Vương Thạch Ngọc đối với sự sắp xếp này đương nhiên vô cùng hài lòng.

Ông ta biết lần này chắc chắn phải tốn sức, nhưng không ngờ Sở Văn lại có lúc thông tình đạt lý như vậy.

Đương nhiên, cứ nằm ườn ra đất không làm gì thì cũng không ổn,

Vương Thạch Ngọc nảy ra một ý, định đi ra sau núi xem thử.

"Tôi thấy mọi người vất vả quá, tôi đi tìm xem có dụng cụ nào tiện tay mang về cho mọi người dùng không nhé!" Sấu Hầu vốn không quan tâm đến sống chết của người này, dù sao có một số việc cũng không liên quan nhiều đến hắn.

Sở Văn là nhân vật cốt lõi, nên sẽ suy tính mọi việc toàn diện hơn.

Nhưng hắn cũng không cần nhìn cũng biết Vương Thạch Ngọc sẽ không kìm được mà nổi giận.

Loại người vai không vác nổi, tay không xách nổi, nếu không phải vì còn chút tác dụng, thì ngay lúc ở trong mật thất, Sấu Hầu đã không định mang ông ta ra ngoài rồi.

"Ồ, không ngờ Vương lão bản nhà ta lại có bản lĩnh như vậy.

Vậy quyết định thế nhé, lúc đó tôi sẽ bắn pháo hoa liên lạc." Vương Thạch Ngọc vốn nói ra câu đó với ý nghĩ mình đã có tuổi, Sở Văn dù thế nào cũng không thể để một mình ông ta đi tìm dụng cụ được.

Nhưng ai ngờ, Sấu Hầu này là một kẻ ngông cuồng, chẳng sợ ai.

Lần này đúng là cưỡi trên lưng cọp khó xuống, đã nói ra thì phải nuốt xuống tại trận, đúng là một việc khó khăn.

Sở Văn cũng lười để ý.

Không để Vương Thạch Ngọc đi chạy việc vặt cũng được, dù sao nếu ông ta thật sự không làm gì, chỉ dựa vào mấy người họ thì e là cũng khó khăn.

"Thế này đi, Vương tổng ra sau núi chắc cũng nguy hiểm, ông cứ tìm kỹ ở gần đây xem có khúc gỗ nào cứng không, đá thì không cần." Vương Thạch Ngọc nghe vậy như được đại xá, thở phào một hơi dài.

Chương 1207

Vừa rồi nếu không phải nhanh mồm nhanh miệng một lúc, có lẽ thật sự phải đi rồi?

"Được được được, vất vả cho mấy vị huynh đệ rồi.

Đợi sau khi ra ngoài, tôi nhất định sẽ bao lì xì cho mọi người, loại thật to ấy." Vương Thạch Ngọc nói thì sảng khoái, nhưng có làm hay không lại là chuyện khác.

Nhưng bây giờ cũng không có chuyện gì khác.

Chỉ cần cúi đầu làm việc là được, những vấn đề còn lại cứ để người khác giải quyết, ít nhất bây giờ chắc chắn không được rồi.

Sấu Hầu ngửi thấy mùi vị khác thường trên xẻng Lạc Dương.

Trong môi trường thiếu dưỡng khí thế này, chẳng lẽ thi thể thật sự có thể bảo tồn được nhiều năm như vậy sao?

"Cậu ở đó ngửi cái gì như chó vậy?" Khó khăn lắm mới đuổi được Vương Thạch Ngọc đi, Sở Văn thấy Sấu Hầu cứ ngửi mãi mùi vị trên xẻng Lạc Dương, chẳng lẽ dưới đất thật sự có gì đó khác thường?

"Sở ca, em luôn có một loại trực giác, lần này chắc chắn là một ngôi mộ lớn chưa ai từng đến.

Nơi này vốn đã rất huyền bí rồi, nhưng mộ công chúa hẳn phải có gì đó khác biệt chứ?" Sở Văn thực ra cũng đoán được đại khái, nhưng không nói thẳng ra như Sấu Hầu.

Con người ai cũng có lòng riêng, nhân lúc Vương Thạch Ngọc không biết, hai anh em có thể lén lút giấu đi vài món đồ.

Mang về rồi thì sao?

Biệt thự lớn, xe sang, chẳng phải chỉ là chuyện một câu nói sao?

"Chúng ta phải cẩn thận một chút chứ, chuyện này tuyệt đối không thể để người khác phát hiện.

Nếu không, danh hiệu Mạc Kim Giáo Úy của chúng ta coi như mất hết." Sấu Hầu và Sở Văn, hai người khó khăn lắm mới tạo được chút danh tiếng trong nghề trộm mộ này.

Nếu không phải lần này thực sự gặp được đại mộ, hai người họ cũng tuyệt đối không làm chuyện tự hủy hoại thanh danh như vậy.

Sấu Hầu tỏ vẻ đã hiểu, không cần đại ca nhắc thêm nữa.

Tiểu Ca đứng bên cạnh nhìn thấy nhưng sẽ không nói gì, vì chuyện này vốn không liên quan đến y.

Quê hương của y ở đâu, Tiểu Ca cũng khó mà tưởng tượng được.

Rời khỏi tây bắc rồi, liệu có nơi nào có thể dung nạp được y.

Tuy không có xà beng, nhưng trên người vẫn mang theo xẻng, dây thừng to bằng cánh tay cũng có.

Dưới điều kiện thế này, có gì mà phải so đo?

"Sở ca, anh xác định là ở đây chưa?

Lần này không giống như mọi khi đâu, đào sai có thể đào lại, bây giờ mà đào sai là thật sự không có đường lui đâu." Trong tình huống này, Sấu Hầu cũng không còn tâm trí để đùa giỡn nữa.

Đương nhiên phải xem cho kỹ, rốt cuộc Sở Văn làm thế nào để phát hiện ra lối vào mộ ở đây.

Sắc mặt Sở Văn nghiêm trọng, đương nhiên hắn cũng biết quyết định lần này quan trọng đến mức nào, nhưng bây giờ căn bản không

có lựa chọn nào khác.

Theo cách nói trong Âm Dương Ngũ Hành Quyết, nam sơn bắc thủy là dương diện, công chúa của một nước thân phận chắc chắn tôn quý, tuy là nữ tử nhưng cũng phải tuân theo quy củ của hoàng thất.

"Được rồi, tôi cũng không rõ lắm, nhưng chỉ cần lăng mộ công chúa được xây theo quy củ, thì phán đoán của tôi tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì." Bây giờ điều duy nhất không thể xác định được là lăng mộ công chúa ở đây rốt cuộc có xây theo quy củ hay không.

Phồn Hoa Cốc tuy cũng là một nơi có phong thủy tốt, nhưng từ trường ở đây khác biệt quá lớn so với bên ngoài.

Rốt cuộc là tình huống gì, không một ai có thể đưa ra phán đoán lúc này.

"Được rồi, Sở ca, em tin anh.

Mật thất của bộ lạc Lương Trứ khó như vậy anh cũng dẫn em tìm ra được, lần này chắc chắn cũng không có vấn đề gì." Tiểu Ca cũng biết, lúc này nếu không tin tưởng Sở Văn, thì e là chẳng còn ai có thể tin tưởng được nữa.

Bây giờ việc tìm ra lối vào mộ đã thành sự thật, vậy thì chi bằng cứ kiên trì tin tưởng mới là đúng đắn.

Thấy hai người đều tỏ vẻ tin tưởng mình, Sở Văn cũng khó mà không có chút tự tin nào.

"Được, tôi biết rồi.

Vì mọi người đã tin tưởng tôi như vậy, việc cần làm tôi nhất định sẽ làm tốt." Sau khi quy hoạch xong vị trí thích hợp nhất, Sở Văn lại một lần nữa lấy ra la bàn.

Không sai, một khi đến được nơi có lăng mộ công chúa, toàn bộ từ

trường đều đã trở lại bình thường.

Chương 1208

"Tốt quá rồi, nơi chúng ta xác định bây giờ chắc chắn là thật." Trên mặt Sấu Hầu cũng không kìm được sự phấn khích.

Bây giờ la bàn không còn như trước, vừa lấy ra trong Phồn Hoa Cốc là bắt đầu quay tít.

Ngược lại, sau khi xác định được một vị trí, nó đã ổn định chỉ về hướng nam.

Sở Văn thấy la bàn đã trở lại bình thường, lòng tin cũng lập tức tăng mạnh.

Vốn dĩ hắn thực sự không có cách nào, nhưng bây giờ lại khác rồi.

"Xem ra ở đây quả thực có chút không giống bình thường.

Sấu Hầu, có lòng tin không, lần này chúng ta e là phải làm một vố lớn đấy!" Trong mắt Sở Văn hiếm khi xuất hiện một tia sáng.

Bình thường tuy trông hắn cũng không có vẻ gì là dã tâm, nhưng đến thời khắc quan trọng, khí thế vẫn rất mạnh mẽ.

"Sở ca, anh nói gì vậy, hai anh em chúng ta khi nào mà chưa từng làm một vố lớn ra trò chứ?" Sấu Hầu từ nhỏ đã là cô nhi, căn bản không có gì vướng bận.

Lúc này có thể theo Sở Văn làm những việc lớn, đương nhiên so với cuộc sống trước đây thì thú vị và sóng gió hơn nhiều.

Hai người cứ thế dùng xẻng nhỏ bắt đầu đào, Tiểu Ca thì gắng sức vận chuyển đất bùn.

Không bao lâu sau, họ chạm phải một phiến đá khổng lồ, cứng rắn.

“Sở ca, không phải chứ?!” Sấu Hầu cực kỳ kinh ngạc, không ngờ lối vào lại dễ tìm như vậy.

Lăng mộ công chúa này khi xây dựng dường như cực kỳ tự tin.

E rằng lúc đó, họ đều cho rằng việc người khác vào được Phồn Hoa Cốc đã là một chuyện vô cùng khó khăn.

Kết quả là họ không hề tính đến tình huống này, hoặc có lẽ, theo sự biến đổi của thời gian và đất trời, lớp đất bùn vốn bao phủ trên lối vào mộ đã bị gió cát ăn mòn hết.

Vốn dĩ không dày lắm, ngược lại chỉ là một lớp mỏng, chỉ cần dùng xẻng nhỏ là có thể đào được.

Lần này nếu thật sự mang theo xà beng, e rằng chưa chắc đã hữu dụng bằng xẻng nhỏ.

Lần này vận may quả thực nghịch thiên.

Sở Văn cũng không ngờ, hành động lần này vốn là một việc làm vô cùng mạo hiểm, nhưng suốt đường đi lại như có thần trợ giúp, quả thực khiến người ta khó tin.

Xem ra đây là ý trời, hoặc là ngay từ đầu mục tiêu đã đặt sai.

Ngọc khí trong bộ lạc Lương Trứ tuy cũng không tệ, nhưng so với đồ tùy táng của công chúa hoàng triều, thì thật sự là muỗi so với voi.

Quan trọng nhất là, vị công chúa hòa thân này trong lịch sử quả thực có ghi chép.

Chỉ là một số người cho rằng chuyện này không có cơ sở thực tế để xác nhận, nên chỉ có thể xếp vào hàng truyện cổ tích.

Bây giờ Sở Văn đã tìm thấy thứ này, vậy thì sau khi trở về, chỉ cần liên hệ với bên đài truyền hình, lúc đó tự nhiên sẽ danh lợi song thu.

Một khi đã tìm được lối vào, việc vào bên trong lăng mộ công chúa

là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Sở Văn nhìn phiến đá trước mắt, lập tức cảm thấy con đường phía trước quả thực vô cùng sáng lạn.

Nhưng phiến đá này lại là khó khăn lớn nhất cản đường.

Chỉ dựa vào sức người, căn bản không có cách nào bẩy phiến đá lên được.

Sấu Hầu tuy sức khỏe, nhưng đối với phiến đá như vậy cũng hoàn toàn bất lực.

Rõ ràng thắng lợi đã ở ngay trước mắt, nhưng lại không có một cơ hội đủ tốt, đây mới là điều khiến người ta cảm thấy bất lực nhất.

"Sở ca, tình hình bây giờ, rốt cuộc nên làm thế nào?" Tiểu Ca tuy kiến thức rộng, nhưng cũng chưa từng thấy chuyện kỳ quái như vậy.

Rõ ràng thắng lợi đã ở trước mắt, nhưng lại không thể chạm tới.

Quan trọng nhất là, lối vào mộ không được mở ra, nếu phá vỡ bằng vũ lực, e rằng cũng không thể làm gì được.

"Có ai mang theo nước cường toan không?" Sở Văn nhìn xong, biết rằng bây giờ, e là chỉ còn lại một lựa chọn, đó là phải dùng nước cường toan có tính ăn mòn cực cao mới có thể hòa tan được phiến đá này.

Giờ đây hắn bắt đầu thấy may mắn, vì năm đó loài người chưa có khả năng chế tạo ra tấm sắt, nếu không thì nước cường toan e là cũng bó tay.

"Tôi thì chắc là không mang theo thứ đó, nhưng không chừng, trên người Vương Thạch Ngọc thật sự có." Tiểu Ca có thể đưa ra phán đoán như vậy, thực ra cũng không phải chủ yếu vì Vương Thạch Ngọc, mà vì loại người này lúc làm việc luôn không từ thủ đoạn.

Chương 1209

Lần này, Vương Thạch Ngọc quả nhiên không làm y thất vọng.

Vốn dĩ lúc tay không trở về, ông ta cảm thấy có chút ngại ngùng, vì Sở Văn bảo ông ta đi tìm dụng cụ, nhưng lật tung cả ngọn núi cũng không tìm được thứ gì phù hợp.

Nhưng lần này trở về, thấy mọi người nhìn mình với vẻ mặt mong đợi.

"Không phải, tôi, tôi thật sự đã đi tìm rồi, nhưng thật sự không tìm được gì cả, thật không thể trách tôi được, mọi người biết đấy, vì nơi này quả thực là chỗ mà người bình thường không thể tìm được đồ." Sấu Hầu nghe xong, lại không tỏ ra phản cảm với Vương Thạch Ngọc như mọi khi, ngược lại còn ân cần giúp ông ta đỡ lấy vật nặng trên người.

Vương Thạch Ngọc thấy hành động hoàn toàn khác thường của mọi người, liền cảm thấy có chút kỳ lạ, chẳng lẽ mình làm sai gì, đột nhiên lại khiến người ta khó chấp nhận như vậy?

"Tôi không có trách ông, chỉ hỏi ông một chuyện, trước khi xuất phát lần này, ông có mang theo nước cường toan không?" Sấu Hầu cố gắng dùng giọng điệu ôn hòa để nói, không để người ta cho rằng mình là kẻ chỉ biết lợi ích.

Vương Thạch Ngọc lúc đầu không phản ứng kịp, nhưng bây giờ nghe xong còn gì không hiểu nữa?

Lần này chắc chắn có vật gì đó cứng rắn không thể phá vỡ, nên mới cần lợi dụng đặc tính ăn mòn vạn vật của nước cường toan.

Thật trùng hợp, lần này để có thể giám định thật giả của ngọc khí,

ông ta thật sự đã mang theo không ít nước cường toan trên người.

"Đây, nước cường toan trong truyền thuyết, nhưng nhất định phải cẩn thận khi sử dụng, vì nếu không cẩn thận nhỏ một giọt lên người, cả người sẽ bị ăn mòn thành một cái lỗ lớn." Vương Thạch Ngọc nhớ lại, năm đó khi còn trẻ, lúc đó cũng là một người học việc, ông ta và một người khác dùng nước cường toan để giám định ngọc khí thật giả dưới sự chỉ dạy của sư phụ.

Người học việc kia, khi dùng nước cường toan, đã không cẩn thận làm rơi một giọt lên người.

Xuyên qua lớp vải áo, nó đã ăn mòn cánh tay thành một cái lỗ lớn.

Cảnh tượng tàn nhẫn đó đến giờ vẫn còn hiện rõ mồn một, cho nên trước khi xuất phát lần này, ông ta đã đặc biệt dùng dược liệu chống ăn mòn để đựng nước cường toan.

Vương Thạch Ngọc cẩn thận lấy ra một cái lọ nhỏ từ trong ba lô.

Những người khác không ai dám coi thường cái lọ nhỏ này.

Tiểu Ca vốn định thử nghiệm trên phiến đá, nhưng Sở Văn suy nghĩ một lúc lâu, vẫn cảm thấy tự mình ra tay là thích hợp nhất.

Dù sao cũng không ai có kinh nghiệm phong phú hơn, tâm thái ổn trọng hơn hắn.

"Để tôi, trông thế này, không biết đến năm nào tháng nào mới ăn mòn xong phiến đá." Sở Văn vốn là người gan lớn nhưng cẩn thận, lúc này chắc chắn phải giữ tay thật vững.

Tiểu Ca và Sấu Hầu lùi lại mấy bước, còn kẻ nhát gan như Vương Thạch Ngọc thì đã sớm trốn sau gốc cây.

"Xèo xèo xèo…" Cùng với một tiếng động chói tai, một làn khói trắng bốc lên.

Sức mạnh của nước cường toan quả thực quá đáng sợ, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nó đã ăn mòn một cái lỗ lớn ở đó.

"Lợi hại, nước cường toan này cũng quá đáng sợ rồi." Sấu Hầu đứng bên cạnh nhìn mà mắt tròn mắt dẹt, đây thật sự là lần đầu tiên hắn thấy chuyện như vậy, quả thực vô cùng chấn động.

Bây giờ cái lỗ mà nước cường toan ăn mòn ra vừa đủ cho một người đi qua.

Chuyện bên trong không biết thế nào, người được cử xuống lát nữa nhất định phải là người cực kỳ quen thuộc với môi trường xung quanh mới được.

"Thứ này, điều duy nhất có thể may mắn là tốc độ bay hơi rất nhanh, chỉ cần vài chục giây ngắn ngủi là có thể hoàn toàn biến mất trong không khí, không còn thấy một chút nào." Vương Thạch Ngọc tuy bình thường cũng dùng thứ này, nhưng với liều lượng lớn như vậy thì đây là lần đầu tiên ông ta thấy.

Nếu vừa rồi tay Sở Văn run một cái, thì hậu quả không thể lường được.

Sở Văn gật đầu, quả thực là như vậy.

Vừa rồi dùng nước cường toan, mục đích là để ăn mòn một cái lỗ lớn, nhưng nếu hiệu quả ăn mòn của nước cường toan mạnh đến mức sau này không vào được, thì cách tính toán này cũng hoàn toàn không khả thi.

Bây giờ lối vào mộ đã được mở, dưỡng khí lại tràn vào trong huyệt mộ, nếu bên trong không có nơi thích hợp để bảo quản đồ tùy táng, kim loại sẽ nhanh chóng bị oxy hóa, lấy ra cũng chẳng còn giá trị, cho nên phải tranh thủ mọi thời gian.

"Tôi xuống trước, chuẩn bị kỹ càng rồi hẵng vào.

Nếu không, mấy người chúng ta không chừng đều phải bỏ mạng ở trong này.” Sở Văn có phong thái của người lãnh đạo.

Trong mấy người, Sấu Hầu không tệ, nhưng dễ hành động bốc đồng.

Tiểu Ca tính cách hiền lành, nhưng không đủ dũng khí.

Còn Vương Thạch Ngọc?

Thôi bỏ đi, không nhắc đến còn hơn.

Chỉ thấy trên eo Sở Văn được quấn chặt mấy vòng dây thừng.

Lần này, những thứ hữu dụng thật sự đã mang theo không ít.

Chương 1210

“Sở ca, sau khi xuống dưới anh nhất định phải cẩn thận đấy nhé.

Có vấn đề gì thì thổi sáo, em nghe thấy động tĩnh sẽ kéo anh lên.” Trong mắt Sấu Hầu không che giấu được sự lo lắng, nhất là ở nơi này, không một ai có kinh nghiệm.

Sở Văn cười.

Nơi này tuy nghe có vẻ huyền bí, nhưng theo phán đoán của Âm Dương Phong Thủy Quyết, đây là một nơi có phong thủy tốt, không đến mức như long đàm hổ huyệt như tưởng tượng.

“Yên tâm đi, không có chuyện gì to tát đâu.

Có những chuyện cũng không phải tôi có thể quyết định, cứ thuận theo tự nhiên thôi.” Sở Văn cứ thế thả dây thừng xuống từng chút một.

Tuy đã có chuẩn bị từ trước, nhưng khi thật sự tiến vào một huyệt mộ ngàn năm như vậy, Sở Văn có một cảm giác kỳ lạ nảy sinh.

Nơi này, đến một chút mùi ẩm mốc cũng không có?

Sở Văn lắc đầu, cũng quá kỳ lạ rồi, cứ như có chuyện gì đó không ổn.

Theo lý mà nói, dù đã qua bao lâu, chỉ cần là một môi trường khép kín, thì không khí bên trong chắc chắn sẽ thiếu dưỡng khí, thậm chí ẩm ướt, mốc meo, đó mới là kinh nghiệm trộm mộ vô số lần.

Bây giờ đã xuống đến đáy, kết quả lại ngửi thấy không khí trong lành, sảng khoái?

Quá không thể tin được, Sở Văn tỏ vẻ chính mình cũng khó mà tin.

Nhưng đã xuống rồi, thì xem xét môi trường xung quanh mới là quan trọng.

Nhưng không xem thì thôi, xem xong mới giật mình.

Nơi này đến một chút hơi ẩm cũng không có, sờ lên bức tường khô ráo, cứ như quay về ngàn năm trước, khi lăng mộ công chúa vừa mới xây xong.

Nơi này có những bức bích họa tinh xảo, nếu có thể lấy được những bức bích họa này ra ngoài, e rằng hắn và Sấu Hầu cả đời này cũng không phải lo lắng gì nữa.

"Sở ca, anh lên tiếng đi chứ, ở dưới đó không có chút âm thanh nào, rốt cuộc tình hình thế nào?" Sấu Hầu tỏ ra vô cùng lo lắng.

Sở Văn đã xuống dưới, kết quả cứ như một viên sỏi ném xuống hồ nước, không có một chút âm thanh nào.

Sở Văn nghe thấy động tĩnh bên trên mới phản ứng lại, hóa ra mình đã ở dưới này quá lâu.

"Không sao đâu, mọi người xuống đi, dưới này có dưỡng khí, đừng lo." Sấu Hầu và Tiểu Ca chưa xuống, nguyên nhân quan trọng nhất là lo lắng lượng dưỡng khí bên dưới không đủ, dù thế nào cũng không thể tranh giành với Sở Văn được.

"Sở ca, anh nói gì chúng em không nghe rõ?" Do lối vào mộ trống trải, giọng nói của Sở Văn truyền lên trên có tiếng vang rất mạnh, Sấu Hầu nghe không hiểu gì cả.

Tiểu Ca áp tai xuống đất nghe, nên nghe rõ hơn một chút.

Nhưng giọng Sở Văn nghe có vẻ hơi yếu ớt, không lẽ ở dưới không có thu hoạch gì.

"Này, chúng ta mau xuống đi, nghe giọng Sở ca không được khỏe

lắm, không lẽ dưới đó có thứ gì à?" Tiểu Ca là người thật thà, cũng không so đo tính toán.

Sấu Hầu vừa nghe đại ca nhà mình có vấn đề, lập tức quyết định phải xuống dưới.

Nhưng độ dài của dây thừng thực ra không đủ.

Nếu hai người cùng xuống, thì ít nhất một người sẽ phải lơ lửng giữa không trung.

Tiểu Ca quyết định xuống trước xem sao.

Vốn dĩ Sấu Hầu chắc chắn sẽ xuống trước, nhưng bây giờ nhìn thấy vẻ mặt do dự của Vương Thạch Ngọc, hắn biết tuyệt đối không thể để người này một mình ở trên, phải để ông ta cùng xuống.

Nếu Vương Thạch Ngọc không xuống mộ, vậy nhất định có ý đồ xấu khác.

Đã đến lúc này rồi, Sấu Hầu không thể để ông ta ung dung thoát thân được.

"A, Tiểu Ca thân thủ nhẹ nhàng như yến, cậu xuống trước đi, tôi và Vương tổng đi sau, cũng tiện có người hỗ trợ, phải không?" Tiểu Ca không nói nhiều, quấn dây thừng vào người rồi xuống dưới.

Nhưng Vương Thạch Ngọc dường như phát hiện Sấu Hầu đã nhìn thấu ý đồ của mình.

Từ khi Sở Văn ở trong lối vào mộ không lên được, ông ta là một ông chủ lớn có gia sản hàng tỷ, nói thật, thực sự không cần thiết phải làm như vậy.

Nhưng Sấu Hầu bây giờ cứ nhìn chằm chằm vào ông ta, Vương Thạch Ngọc bị nhìn đến trong lòng phát hoảng, luôn cảm thấy nếu không xuống, giây tiếp theo sẽ bị Sấu Hầu này đá thẳng xuống hố.

Khác với Sở Văn, Sấu Hầu mang nhiều khí chất của một tên côn đồ vặt, làm việc căn bản không nghĩ đến hậu quả.

"Này, Vương tổng đi cùng tôi xuống, ngài xuống trước, tôi đi sau bọc hậu cho ngài nhé?" Sấu Hầu đương nhiên cũng sẽ giả vờ tử tế một chút.

Chương 1211

Vương Thạch Ngọc thấy tình hình không ổn, đành ngoan ngoãn buộc dây thừng vào người, tiến vào lối vào mộ.

Sấu Hầu liếc nhìn xung quanh, ghi nhớ thời gian, sau đó giấu đi những thứ không mang vào được.

Làm xong mọi công tác chuẩn bị, hắn mới thuận theo lối vào mộ trượt thẳng vào trong.

Độ dài của dây thừng có hạn, người được nuông chiều như Vương Thạch Ngọc chắc chắn không muốn lơ lửng giữa không trung, nên đã thuận theo vách đá trượt vào trong.

Cứ như vậy, đoạn dây thừng còn lại cho Sấu Hầu ngắn không thể ngắn hơn.

Hắn liếc nhìn một cái, đá văng sợi dây đi, cái thứ vô dụng này còn dùng làm gì?

Vương Thạch Ngọc tròn mắt há mồm nhìn Sấu Hầu trượt ra từ vách đá.

Tên nhóc này gan thật lớn, ngay cả ngoại lực cũng không cần trợ giúp, cứ thế mà xuống.

"Sở ca, anh không sao chứ?

Vừa rồi nghe giọng cậu yếu ớt, tôi còn tưởng cậu ở dưới gặp phải con cương thi thứ dữ rồi.

Sấu Hầu thấy Sở Văn không sao cũng yên tâm.

Dù sao, bây giờ cũng là do bất đắc dĩ mới vào lăng mộ công chúa.

Sở Văn xua tay, tỏ ý không có vấn đề gì.

Vừa rồi thấy Vương Thạch Ngọc vào thứ hai từ dưới lên, hắn cũng thở phào một hơi, tưởng rằng ông Vương này không định vào.

Lúc đó mọi chuyện sẽ trở nên phiền phức hơn nhiều, có thêm một người như vậy tự nhiên tốt hơn.

"Tôi không sao, cậu cảm nhận trước đi, xem ở đây có chỗ nào không bình thường không." Sấu Hầu là người lanh lợi, nhưng nhất thời cũng không thể biết được ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không nói ra được cảm giác đó.

"Sở ca, bên trong có lỗ thông gió, bích họa ở đây cũng đã loang lổ, sắp bong tróc hết rồi." Trong mấy người, Tiểu Ca là người phản ứng nhanh nhất.

Sở Văn nghe Tiểu Ca nói vậy, hài lòng gật đầu.

Nếu bây giờ mà vẫn không phản ứng kịp, thì người dẫn đường này cũng quá thất bại rồi.

"Sở ca, ý anh là, bên trong chắc chắn có lỗ thông gió?" Trên mặt Sấu Hầu không kìm được sự phấn khích.

Vốn dĩ hắn nghĩ, lối vào mộ dễ vào nhưng khó ra, vì nó thẳng đứng, vào chỉ cần trượt xuống là được, nhưng ra ngoài lại không dễ.

Nếu bên trong có lỗ thông gió, thì việc ra ngoài sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Việc họ làm bây giờ chẳng qua là chuẩn bị trước mà thôi.

"Lợi hại quá, vận may của chúng ta thật không tệ.

Trước đó tôi còn nghĩ lần này e là không còn nhiều nước uống, phải tốc chiến tốc thắng không biết có kịp không, nhưng có lỗ thông gió có thể ra ngoài, thì còn gì phải vội?" Sấu Hầu bây giờ trông rất vui

vẻ, thậm chí còn có chút cảm giác nóng lòng, luôn cảm thấy vào lúc này, dường như có một cơ hội, một khi nắm bắt được, có thể hoàn toàn đổi đời ở quê nhà.

Sở Văn lại hoàn toàn không để tâm đến chuyện này.

Trong lối vào mộ phát hiện ra lỗ thông gió, điều đó chỉ có thể chứng minh một điều, những người thợ năm xưa xây dựng lăng mộ công chúa chắc chắn đã để lại cho mình một con đường lui.

"Nhìn xem, phong cách của những bức bích họa này đều rất đặc biệt, dường như không giống với những gì chúng ta từng thấy." Sở Văn châm một que diêm.

Ở nơi này, những thứ như bật lửa chắc chắn không hữu dụng bằng công cụ nguyên thủy.

Que diêm có thể đảm bảo, dù có gió thổi, nơi này vẫn có thể được chiếu sáng.

Những bức bích họa trước mắt, tuy trông đều không ra gì, bị gió phong hóa đến mức không còn hình dạng, nhưng không thể không nói, tài nghệ vẽ này không tồi.

Đáng tiếc là niên đại quá xa xôi, không có cách nào hoàn chỉnh mà mang đi được.

Tiểu Ca tỏ ra rất hứng thú với những bức bích họa này, vì y vốn là người yêu thích những thứ này.

Nhưng lúc này cũng chỉ có thể ngắm cho đã mắt, những chuyện khác có lẽ không dám nghĩ tới.

"Rốt cuộc bên trong có thứ gì đang chờ chúng ta vậy?" Sấu Hầu trước giờ không có tu dưỡng nghệ thuật, cũng không quan tâm đến những thứ này.

Đối với hắn, có những chuyện không bằng để hắn ăn thêm vài món ngon còn vui hơn.

Trong mắt Sở Văn cũng lộ vẻ "tiếc nuối".

Chương 1212

Những thứ này nếu đặt ở bên ngoài, có lẽ thật sự có thể bán được giá cao.

Nhưng bị chôn giấu trong lối vào mộ tối tăm không thấy mặt trời, chỉ có thể vô cớ bị che giấu đi bộ mặt thật của nó.

Nghe những lời của Sấu Hầu, Sở Văn cũng tỏ vẻ không rõ lắm, chẳng lẽ nơi này không phải là nơi chôn cất sao?

"Cứ tiếp tục đi vào trong trước đã, mọi người cẩn thận một chút.

Nơi này không nói trước được điều gì, dù sao cũng là lăng mộ công chúa, năm đó lão hoàng đế chẳng phải rất yêu thương cô con gái này sao?" Sở Văn nhìn quanh bốn phía, hy vọng có thể nhìn ra thêm điều gì đó, nhưng không phát hiện được gì.

Hiện tại, đoàn bốn người, người đi đầu đương nhiên là Sở Văn.

Sấu Hầu tự mình xung phong đi bọc hậu, vậy thì Tiểu Ca đi ngay sau Sở Văn, còn Vương Thạch Ngọc vốn là người khôn ngoan nhất, chắc chắn sẽ đi theo sau Tiểu Ca, ở vị trí thứ ba.

Vương Thạch Ngọc vừa rồi vốn không định xuống, nhưng bị Sấu Hầu kích động, thật sự không xuống không được.

Cả bọn đều biết, lăng mộ công chúa lần này chắc chắn có đồ tốt, chỉ là không biết bên trong rốt cuộc có cơ quan gì.

Nếu trong lăng mộ công chúa mà không có gì, e là cũng chẳng mấy ai tin.

Nhưng Vương Thạch Ngọc luôn có một trực giác không mấy tốt lành.

Từ khi vào Phồn Hoa Cốc, vận may của họ tốt đến không ngờ.

Bây giờ lại bắt đầu một cuộc phiêu lưu mới, có lẽ là một hành động đặc biệt nguy hiểm, nhưng sau lưng luôn như có thần trợ giúp.

"Tôi nói này, mấy anh em chúng ta đúng là có duyên phận không thể giải được." Sấu Hầu nói câu này đương nhiên có ý châm biếm.

Mấy người bọn họ mà gọi là duyên phận ư, rõ ràng là nghiệt duyên thì có.

Nếu có lựa chọn, ai lại muốn cùng một kẻ tiểu nhân như Vương Thạch Ngọc làm việc chứ?

Sở Văn không nói gì.

Vương Thạch Ngọc đúng là chẳng ra gì, nhưng chỉ cần còn có tác dụng, vậy là được.

Trong một đội ngũ, thật sự không thể thiếu một người như vậy.

Vương Thạch Ngọc nghe xong, hừ lạnh một tiếng từ trong lỗ mũi.

Ông ta chẳng thèm để tâm đến những thứ đó, mục đích đến tây bắc lần này đã quá rõ ràng.

Đó là kiếm tiền.

Một tay buôn ngọc như ông ta bây giờ bị ép đến mức phải đi trộm mộ, còn chưa thấy tủi thân à, có kẻ lại ở đây nói bóng nói gió?

Sấu Hầu nghe vậy liền không vui.

Với tính tình nóng nảy của hắn, làm sao chịu được có người đối xử với mình như vậy, nhất là một Vương Thạch Ngọc mà hắn chưa bao giờ coi ra gì.

"Này, Vương Thạch Ngọc, tôi hỏi ông nhé, ông có gì mà vênh váo?

Những đồng tiền ông kiếm được, chẳng phải đều là do tôi vào

sinh ra tử trộm về cho ông sao?" Sở Văn đá một cái vào lưng Sấu Hầu, ra hiệu cho hắn đừng gây sự vào lúc này.

Có tan rã thì ít nhất cũng phải đợi sau khi lấy được đồ.

Bây giờ còn chưa lấy được gì, lại ở đây nổi nóng lên.

Vương Thạch Ngọc cũng không phải dạng dễ bắt nạt.

Suốt đường đi đã nén một cục tức, không có chỗ xả.

Cái thứ này, bây giờ lại ở đây khiêu khích ông ta.

"Nhóc con, năm đó lúc mày mới bắt đầu đi trộm mộ, ông đây đã sớm đứng vững gót chân trong nghề này rồi." Vương Thạch Ngọc thời trẻ cũng là một nhân vật cứng cựa, không phải như bây giờ, vẻ ngoài ra vẻ nho nhã, nhưng đánh nhau với người khác lại rất giỏi.

Chuyện khiến ông ta nổi danh nhất, là đã bán đứng huynh đệ của mình.

Chuyện đó trong giới trộm mộ, có thể nói là ai cũng biết.

Vương Thạch Ngọc và huynh đệ cùng nhau đi trộm mộ, hai người quan hệ cũng tốt.

Nhưng lần đó trộm được một món đồ lớn, thứ đó trên thị trường có thể bán được giá trên trời.

Chương 1213

Vương Thạch Ngọc ngay lập tức nhìn trúng, quan trọng nhất là, ông ta không muốn chia đều số tiền đó với huynh đệ, cho nên lúc bò ra khỏi lối vào mộ, đã dùng chút thủ đoạn nhỏ khiến huynh đệ của mình không bao giờ ra được nữa.

Tuy rằng chuyện ăn tươi nuốt sống trong nghề cũng không hiếm gặp, nhưng Sấu Hầu lại khinh thường nhất loại người này.

Dựa vào việc bán đứng huynh đệ để phất lên, bây giờ lại có mặt mũi ở đây la lối om sòm, cũng xứng sao?

Chuyện cũ đã qua, có rất nhiều người không biết, nhưng thật trùng hợp Sấu Hầu lại biết.

Bây giờ nghe Vương Thạch Ngọc nói vậy, thậm chí còn lôi cả tư lịch năm đó ra để khoe khoang.

Sấu Hầu nghe xong làm sao mà nhịn được, chắc chắn phải phản pháo lại, ngay cả Sở Văn sau lưng đá một cái cũng không thể khiến hắn ngậm miệng lại được.

"Thôi đi, trong nghề chúng ta ấy à, không có cái kiểu xét vai vế đâu.

Tôi nói cho ông biết, ông đây dù có là cái thá gì, cũng không đi bán đứng huynh đệ của mình!" Vương Thạch Ngọc vốn dĩ đối với chuyện cũ này canh cánh trong lòng, không cho phép người khác dễ dàng nhắc đến.

Nhưng bây giờ Sấu Hầu lại nói thẳng ra như vậy.

Là một ông lớn có gia sản hàng trăm tỷ, đương nhiên không thể nhịn được chuyện này, ông ta vung nắm đấm xông về phía Sấu Hầu.

Nhưng Sấu Hầu cũng không phải dạng dễ bắt nạt.

Năm đó về khoản đánh nhau, hắn cũng có thiên phú hơn người.

Hắn né sang một bên, Vương Thạch Ngọc đấm hụt một cú.

Nhưng không biết tại sao, chỗ ông ta giẫm phải lại cực kỳ trơn trượt.

Vương Thạch Ngọc không đứng vững, ngồi phịch xuống đất.

Sấu Hầu thấy cảnh này, chắc chắn phải chế giễu một phen.

Lúc này cần gì phải khách sáo với người khác, hắn chế giễu không thương tiếc.

Nhưng không ngờ, ngay giây tiếp theo khi Vương Thạch Ngọc trượt ngã, ông ta đã chạm phải một thứ khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

"Khô Lâu Vương!" Vương Thạch Ngọc sợ đến mức vừa lăn vừa bò, không dám ngoảnh đầu lại mà chạy đi.

Lần này đến lượt mọi người đều kinh hoàng thất sắc.

Nếu ở nơi này gặp lại Khô Lâu Vương, chắc chắn sẽ đáng sợ hơn lần đầu tiên nhìn thấy.

Vì niên đại ở đây càng xa xưa hơn, ai biết được thứ này ở đây có thể tiến hóa thành dạng gì.

Sở Văn nghe xong trong lòng cảm thấy, Khô Lâu Vương trước đây cũng đã gặp rồi, chỉ là uy lực cũng chỉ có vậy, dùng hỏa công là có thể phá giải.

Chỉ là lần này, theo như lời đồn, dương khí của hoàng gia dồi dào như vậy, dù thế nào cũng không nên xuất hiện thứ âm u đáng sợ này.

Sở Văn nhanh chóng suy nghĩ, thứ này có lẽ liên quan đến những

người thợ đã chết năm đó.

Có người hơi thông minh một chút, đã để lại cho mình một con đường lui, vậy những người không biết có đường lui thì sao?

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mình chết dần chết mòn ở đây.

Cùng với việc dưỡng khí dần cạn kiệt, sau đó chết ngạt, trở thành đồ tùy táng cho công chúa mộ, không phải ai cũng cam tâm tình nguyện trở thành đồ tùy táng.

Sau khi chết oán niệm cực nặng, tự nhiên cũng trở thành Khô Lâu Vương, ở đây chờ đợi ngàn năm sao?

"Mau chạy đi!" Trong đầu Sở Văn đang suy nghĩ những điều này, nhưng bước chân không hề chậm lại nửa phần, ngược lại vì trước đó đã rèn luyện lâu dài, bây giờ chạy còn nhanh hơn những người khác.

Ngược lại là Vương Thạch Ngọc, xét về thể lực, không bằng ba người trẻ, xét về nhịp điệu, lại không thể theo kịp mấy người, đến nỗi dù là người chạy ra đầu tiên, nhưng lại không chạy nhanh bằng họ, rơi lại cuối cùng.

Khô Lâu Vương lúc này sẽ không thỏa hiệp, nó luôn biết rằng, nếu có thể chuyển oán niệm của mình lên một người sống, thì ngàn năm chờ đợi cũng không uổng phí.

Bây giờ có cơ hội tốt như vậy, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Khô Lâu Vương ở phía sau truy đuổi không tha, nhưng Sở Văn cũng không phải dạng vừa, kinh nghiệm bao năm nay đủ để dùng rồi.

"Sở ca, cái thứ này cứ đuổi theo em không tha, hay là trực tiếp dùng hỏa công đi?" Sấu Hầu lanh lợi, lúc này đương nhiên phải chọn phương pháp tốt nhất.

Chỉ là Vương Thạch Ngọc kiên quyết không đồng ý, phóng hỏa

trong một lối vào mộ kín mít như thế này, không khác gì tự đào mồ chôn mình.

Sở Văn cũng đồng ý với cách nói của Vương Thạch Ngọc.

Chương 1214

Nơi này tuy có lỗ thông gió, nhưng lại ở dưới lòng đất, lỡ có khí amoniac hay gì đó, thì cả bọn cùng xong đời.

"Không được, phóng hỏa chúng ta có sống hay không chưa biết, trước tiên tìm một chỗ trốn đã." May mà Khô Lâu Vương cũng không phải là toàn năng, vì đã sống dưới lòng đất ngàn năm, thị lực của những thứ này đều rất kém, bình thường chỉ có thể dựa vào bóng của người khác để phán đoán.

Nhưng bây giờ thì không được, chỉ cần người trốn đi, nó chỉ có thể trơ mắt nhìn, mà không thể tìm thấy tung tích của con người.

Bây giờ mấy người họ, tất cả đều trốn sau cột đá.

Cả đám thở hổn hển, trông thảm hại vô cùng, đặc biệt là Vương Thạch Ngọc, người luôn phong quang vô hạn bên ngoài, mấy đời cũng chưa từng chạy như vậy.

"Khô Lâu Vương, không sớm không muộn, lại xuất hiện ngay lúc này.

Nếu ở trong mật thất, chúng ta còn có cách khác, bây giờ thì làm thế nào!" Vương Thạch Ngọc thời trẻ kiến thức rộng, nhưng bây giờ cũng hoảng đến mức mất hết lý trí.

Hiện tại ánh mắt của mọi người đều tập trung vào một người, bây giờ chỉ có thể trông cậy vào Sở Văn.

"Sở ca, bây giờ có cách nào khác không?" Mọi người cũng đều biết, bây giờ e là chỉ có Sở Văn mới có thể cứu được họ.

Nhưng lúc này, Sở Văn căn bản không nghĩ ra được ý kiến nào tốt hơn.

“Hay là chúng ta cứ ở đây, đợi Khô Lâu Vương lui đi, xem thế nào?” Vương Thạch Ngọc vốn là kẻ tham sống sợ chết, bây giờ bảo ông ta ra ngoài, không khác gì muốn mạng của ông ta.

Quan trọng nhất là, cách đối phó tốt nhất với Khô Lâu Vương là dùng lửa thiêu.

Nhưng ý tưởng dùng lửa thiêu lúc này đã bị mọi người dứt khoát từ bỏ.

Vì lợi ích cá nhân, ông ta cũng không muốn chủ động ra ngoài thu hút sự chú ý của Khô Lâu Vương.

Sấu Hầu nghe xong liền cười lạnh.

Mới đến đâu mà người này đã nhát gan thành ra thế này.

Nếu vào sâu trong huyệt mộ, không biết còn có bao nhiêu thứ kỳ quái nữa.

Lần này có thể trốn được, chẳng lẽ lần nào cũng trốn được sao?

Sấu Hầu suýt nữa không nhịn được, định một cước đá ông ta ra ngoài.

Nhưng Sở Văn dùng ánh mắt cảnh cáo hắn, bảo hắn bây giờ đừng manh động, nếu chọc giận Khô Lâu Vương, hôm nay không ai ra ngoài được.

Sấu Hầu mới dừng lại hành động của mình.

Bây giờ mọi người cũng đều biết, Khô Lâu Vương vì không tìm thấy người, bắt đầu phát ra tiếng “u u” trầm thấp.

Một khi nghe thấy âm thanh này, thì không ổn rồi.

Điều đó cũng có nghĩa là họ đang ở trong tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

Dù sao, Sở Văn nên đưa ra một ý kiến, nhưng cách làm này trong tai mọi người nghe chắc chắn rất nguy hiểm.

“Lát nữa tôi sẽ ra làm mồi nhử.

Dù sao cũng là tôi dẫn mọi người vào đây.

Đợi Khô Lâu Vương phát hiện ra tôi, chắc chắn sẽ liều mạng lao về phía tôi.

Lúc đó mọi người canh chuẩn cơ hội, phải ném mồi lửa chính xác lên người Khô Lâu Vương.” Lời của Sở Văn nói thì đơn giản, nhưng làm thì khó.

Chỉ riêng việc làm mồi nhử mà không bị Khô Lâu Vương tóm được đã rất khó rồi.

Phải biết rằng, bị yêu quái ngàn năm tóm một cái, ai cũng không chịu nổi.

Từng nghe nói, có người bị Khô Lâu Vương tóm được, sau đó bị hút cạn tinh huyết mà chết.

Sấu Hầu chắc chắn sẽ không đồng ý.

Nếu đi thì hắn đi, chuyện nguy hiểm như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Sấu Hầu ngay lập tức tỏ ý, hắn sẽ đi.

“Sở ca, không được, quá nguy hiểm rồi.

Chuyện này hoàn toàn có thể để em đi, anh quan trọng hơn em nhiều.” Bây giờ ý nghĩ duy nhất của Sấu Hầu là, dù thế nào cũng không thể để người anh em tốt nhất của mình rơi vào nguy hiểm.

Chương 1215

Sở Văn đương nhiên hiểu, Sấu Hầu quan tâm đến mình.

Nhưng lần này thật sự không đi không được, vì bước cuối cùng, Sở Văn giao cho ai cũng không yên tâm, chỉ có thể giao cho Sấu Hầu mới được, những người khác căn bản không có bản lĩnh đó.

"Thôi được rồi, bây giờ mà còn nói tình nghĩa anh em, nói ra không sợ người khác cười cho à.

Bước cuối cùng, cậu tưởng dễ lắm sao?

Ném mồi lửa quan trọng nhất là phải ném vào mắt nó." Sấu Hầu đương nhiên hiểu, chuyện này cũng thực sự không dễ dàng như vậy.

Nhưng làm mồi nhử, cái nào nguy hiểm hơn, không cần phải nói cũng biết.

"Chuyện này không có gì để bàn cãi nữa, không kịp rồi!" Sở Văn nói xong liền nhảy thẳng ra ngoài.

Vốn dĩ đang bị mọi người trêu đùa đến chóng mặt, Khô Lâu Vương thấy có người, tự nhiên không chút do dự mà vồ tới.

Sở Văn phản ứng cực nhanh, lập tức bay người né đi, ngược lại khiến Khô Lâu Vương vồ hụt.

Nó cũng biết lúc này, có thể gặp được một vật chủ phù hợp không dễ dàng.

Đám âm binh này, ẩn nấp dưới lòng đất ngàn năm, cũng chỉ để chờ đợi một cơ hội như vậy.

Hành động của Sở Văn bây giờ, không nghi ngờ gì đã chọc giận Khô Lâu Vương.

Nó phun bọt trắng, nhe nanh múa vuốt lao về phía Sở Văn.

Vốn dĩ tốc độ di chuyển của thứ này nên là chậm nhất, nhưng bây giờ đang trong trạng thái tức giận, tự nhiên cũng không có gì tốt đẹp.

Nó không do dự mà xông về phía Sở Văn.

Kinh nghiệm bao năm của Sở Văn cũng không phải để không, hắn quay người để Khô Lâu Vương từng chút một tiếp cận, Khô Lâu Vương mừng rỡ.

Nó tưởng rằng cuối cùng cũng có thể tìm được một vật chủ, nhưng ai ngờ, Sở Văn này còn là một nhân vật cứng cựa hơn.

Hắn cầm lấy tảng đá bên cạnh, đập mạnh vào đầu Khô Lâu Vương.

Khô Lâu Vương hoành hành bá đạo dưới lòng đất mấy ngàn năm, ai biết được lúc này lại bị người ta đập trúng mắt.

"Sở ca, cẩn thận!" Sấu Hầu thấy lúc này, mắt của Khô Lâu Vương đã biến thành màu đỏ như máu, biết rằng lần này chắc chắn không ổn rồi.

Khô Lâu Vương tuy trước đây cũng đã gặp mấy lần, nhưng loại đó so với cái trước mắt, chắc chắn không giống nhau.

Niên đại của nó càng xa xưa hơn.

Từ góc độ trộm mộ, những người thợ bị ép ở lại đây theo lệnh của hoàng đế, oán niệm chỉ càng sâu nặng hơn, đối phó cũng càng khó khăn hơn.

Thấy Sở Văn rơi vào tình thế khó khăn, nhưng Sấu Hầu lại không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bị dồn vào một góc nhỏ.

Khô Lâu Vương cảm thấy chắc chắn thắng lợi đã nằm trong tay, vì Sở Văn không còn đường thoát.

Nhưng ai ngờ, Sở Văn đang chờ đợi chính cơ hội này.

Sở Văn đã thành công chọc giận Khô Lâu Vương, khiến nó trở nên càng thêm cuồng loạn.

Bây giờ đối với Sở Văn, đương nhiên biết chuyện này không có vấn đề gì lớn.

Nhưng chỉ một chút bất cẩn, có thể sẽ mất mạng.

Sở Văn từng bước lùi lại, đến mức không còn đường lui nữa.

Khô Lâu Vương vừa định dùng móng vuốt sắc nhọn đâm vào da thịt Sở Văn, thì cảm thấy trên mắt có một cơn đau dữ dội ập đến.

Cơn đau này, là thứ mà sinh vật này không thể chịu đựng được.

Khô Lâu Vương lập tức từ bỏ hành động tiếp theo.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ.

Sấu Hầu đừng nhìn thân hình gầy nhỏ, nhưng hành động lại nhanh nhẹn.

Lần này hắn lại cố ý khống chế tốt số lượng mồi lửa, cực kỳ chính xác, đủ để biến Khô Lâu Vương thành một đống tro tàn.

Vương Thạch Ngọc đứng sau cột đá chứng kiến tất cả, gần như kinh ngạc đến ngây người.

Chương 1216

Thực sự không ngờ, Sở Văn lại có bản lĩnh như vậy.

Khô Lâu Vương bây giờ đã biến thành một đống tro tàn, phía sau chỉ có thể có những sinh vật khủng bố hơn tồn tại.

Lúc đó, lại nên đi đâu về đâu?

Dù sao từ khi bước vào huyệt mộ này, đã không có ý định quay đầu lại.

Mới đến đâu mà đã quay đầu rồi?

Nếu thật sự như vậy, thì Sở Văn ngay từ đầu không nên chọn nghề này.

Đã làm rồi, thì không có gì phải sợ hãi.

"Sở đại ca, anh thật sự lợi hại, tôi quá nể phục rồi.

Từ hôm nay trở đi, tôi thật lòng gọi anh một tiếng Sở đại ca." Vương Thạch Ngọc lúc này, trông có vẻ rất thành khẩn, nhưng không ai thèm để ý đến ông ta.

Nghe được lời khen như vậy, Sở Văn cũng chỉ mỉm cười.

Hắn căn bản không coi đó là chuyện gì to tát.

Lời của người như Vương Thạch Ngọc, có thể rút lại bất cứ lúc nào.

Nếu một câu "Sở đại ca" có thể khiến hắn vui đến quay cuồng, thì bao năm nay, Sở Văn đã sớm bị người ta bán đi đếm tiền rồi.

Đối với người như Vương Thạch Ngọc, chỉ cần có thể lợi dụng được, thì nhất định không có vấn đề.

Nhưng chỉ cần là người không có tác dụng, thì dù người khác có thế nào, e là cũng không lọt vào mắt xanh của ông ta được.

"Ôi chao, tình hình hôm nay quả thực quá nguy hiểm rồi.

May mà có hai vị thân thủ nhanh nhẹn, sau khi trở về, tôi nhất định sẽ trả thêm tiền." Vương Thạch Ngọc thấy hai người không có phản ứng gì, tưởng rằng họ chê tiền quá ít, không phù hợp với yêu cầu, liền vội vàng tăng giá tiền lên gấp đôi.

Sấu Hầu đúng là cầu còn không được, hắn không chê tiền nhiều, tiền càng nhiều, tự nhiên càng tốt.

Tiểu Ca đứng bên cạnh cúi đầu không nói gì.

Không nói cũng tốt, dù sao lúc sinh tử quan trọng vừa rồi, y cũng không đứng ra.

Tự nhiên lúc chia tiền, không có phần của mình cũng rất bình thường.

Bây giờ là một người dẫn đường, nhận được số tiền nên có, cũng là xong chuyện rồi.

Sở Văn nhìn Tiểu Ca, vẻ mặt thản nhiên như vậy, trong lòng cũng không khỏi có chút nể phục.

Có bao nhiêu người, không phải vì không có kỹ thuật đủ tốt, thậm chí cũng không phải vì không có cơ hội tìm được đại mộ.

Nhiều người hơn sẽ giống như Vương Thạch Ngọc, vì tiền có thể chôn người anh em tốt nhất của mình dưới lòng đất.

Dù thế nào, Sở Văn tin tưởng Tiểu Ca, tuyệt đối không phải loại người mưu tài hại mệnh đó.

Vương Thạch Ngọc bây giờ như chim sợ cành cong, chỉ cần có một chút động tĩnh, là chỉ muốn nhảy dựng lên, sợ rằng lại gặp phải

thứ gì đó giống như Khô Lâu Vương.

Sấu Hầu nhìn bộ dạng đó, cũng lười đi châm chọc, vì không có ý nghĩa gì.

Sự tồn tại của người này, hoàn toàn là gánh nặng cho cả đội, không có một chút trợ giúp nào.

Nếu không phải Sở Văn nói, người này đợi sau khi ra ngoài có lẽ còn có chút tác dụng, Sấu Hầu đã sớm một cước đá ông ta sang một bên rồi.

Nhưng cũng chỉ là nói miệng cho hả giận thôi, nếu thật sự gặp chuyện, hắn vẫn sẽ bảo vệ tính mạng cho Vương Thạch Ngọc.

Tiểu Ca là loại người bề ngoài trông không có gì, nhưng trong lòng đều rõ ràng.

Từ lần trước dẫn sai đường, người của bộ lạc Lương Trứ cũng đã lừa họ một lần.

Nhưng bây giờ chắc chắn cũng không thể nói gì.

Trước đó Vương Thạch Ngọc kiêu ngạo biết bao, nhưng bây giờ cũng không còn nữa, dù sao ông ta cũng không phải người tốt.

Nhưng bây giờ, lại kéo tất cả mọi người lên cùng một chiếc thuyền.

Ưu thế mà Vương lão bản nói, căn bản không còn tồn tại nữa.

Chương 1217

Tiểu Ca liếc nhìn, họ đã vào được đúng ba tiếng đồng hồ, bây giờ lại vừa trải qua một trận đại chiến.

Dù sao cũng nên tìm một chỗ nghỉ ngơi.

"Sở ca, hay là chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát đi.

Cứ tiếp tục như thế này, e là cơ thể cũng không chịu nổi." Sở Văn tỏ vẻ đồng ý, vì bây giờ cơ thể con người luôn ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, chắc chắn sẽ không chịu nổi, đặc biệt là trong khoảng thời gian ngắn này, đã trải qua quá nhiều chuyện.

Sấu Hầu cũng đồng ý.

Trận đấu với Khô Lâu Vương vừa rồi, tuy trông có vẻ không quá kinh tâm động phách, nhưng bây giờ chắc chắn cũng không có cảm giác đó.

Vừa rồi mồi lửa thực ra đã thiêu trúng Sấu Hầu, chỉ là hắn không nói, cũng không muốn để người khác phải lo lắng.

Sở Văn giơ đuốc lên, nhìn cảnh tượng xung quanh, cuối cùng cũng tìm được một chỗ thích hợp.

Dù sao có thể ở trong lăng mộ công chúa, cũng là một kỳ tích nhỏ trong lịch sử trộm mộ rồi.

"Sở ca, anh xem, mấy anh em chúng ta, khi nào mới có được thời cơ tốt như thế này, lại có thể vào được lăng mộ công chúa." Sấu Hầu nói một câu nghe như tự giễu, nhưng chỉ có hắn mới biết, suốt đường đi đã gian khổ thế nào.

Không ai rõ hơn hắn về Sở Văn.

Lời của Sấu Hầu nghe có vẻ như đang tự giễu, nhưng chỉ có những người biết rõ chặng đường đã qua gian khổ thế nào mới hiểu được, và không ai rõ hơn Sở Văn.

Trong lúc Sấu Hầu và Sở Văn đang nói chuyện, Vương Thạch Ngọc lén lút móc từ trong túi áo ra một ít bánh quy nén.

Lúc ra khỏi mật thất, để có thể bơi qua con sông ngầm kia, mọi người đã vứt hết những thứ có thể vứt trên người đi.

Nhưng một kẻ tinh ranh như Vương Thạch Ngọc sao có thể để mình rơi vào cảnh sơn cùng thủy tận được.

Lúc này, gã lấy bánh quy nén ra ăn, hành vi ích kỷ này không còn nghi ngờ gì nữa.

Sở Văn nhìn thấy nhưng không nói gì nhiều, hắn vẫn luôn nể mặt gã, hy vọng sau khi ra ngoài có thể lợi dụng các mối quan hệ của Vương Thạch Ngọc để phục vụ cho mình.

Đến lúc đó đừng nói là bánh quy nén, dù là thứ quý giá hơn, Sở Văn e rằng cũng chẳng thèm để vào mắt.

Nhưng Sấu Hầu thì khác, những thứ cậu ta và Sở Văn cân nhắc vốn không cùng một phạm trù.

"Không, tôi nói này, Vương lão bản, ông Vương Thạch Ngọc đây cũng gian trá quá rồi đấy nhỉ?

Có đồ ăn thì lén lén lút lút ăn một mình, để mấy anh em chúng tôi nhìn ông ăn à, chúng ta có phải người một nhà không vậy?" Vương Thạch Ngọc tưởng rằng động tác của mình đã rất cẩn thận rồi, không bị ai phát hiện, nhưng thực ra tất cả mọi người có mặt đều đã thấy.

Chỉ là Sở Văn và Tiểu Ca lười phải đôi co với hạng người này.

Nói ra thì có ích gì chứ?

Một kẻ ích kỷ đến cực đoan như Vương Thạch Ngọc lẽ nào lại để tâm đến suy nghĩ của người khác sao?

Đó là chuyện hoàn toàn không thể, nhất là vào lúc này, thể lực của mỗi người đều là một bài kiểm tra tối quan trọng.

Có thể nhiều hơn người khác một mẩu bánh quy, biết đâu lại là người sống sót cuối cùng.

Nhờ chút đồ ăn đó mà sống thêm được một lúc, trong lòng Vương Thạch Ngọc không thể không biết điều này.

Vì vậy gã mới liều mạng tích trữ để có thêm thể lực.

"Ây da, các cậu đều trẻ hơn tôi nhiều như vậy, nhường tôi một chút không phải là nên sao?

Huống hồ bây giờ là lúc nào rồi, chúng ta đâu cần phân biệt anh tôi, tôi ăn cũng tương đương với các cậu ăn, đúng không?" Sấu Hầu từng trải, kiến thức rộng, nhưng cũng chưa bao giờ thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ đến mức này, thậm chí đã đến mức khiến người ta phải bật cười.

Nhưng lúc này, Sở Văn lại không có tâm trí tranh cãi với gã, bởi vì ánh mắt của hắn đã hoàn toàn bị một nơi khác thu hút.

Nơi họ đang nghỉ ngơi vừa đúng lúc ở khúc quanh dẫn vào lối đi tiếp theo.

Nhưng chỗ này lại hoàn toàn khác với những bức bích họa đã thấy trước đó, cứ như là hai phong cách thời đại khác nhau.

Điều này khiến Sở Văn không khỏi suy nghĩ nhiều hơn, bởi vì hắn luôn cảm thấy, trong một ngôi mộ của công tước khổng lồ như thế này, tuyệt đối không thể có chuyện gì xảy ra vô duyên vô cớ, chắc chắn phải có nguyên nhân do con người tạo ra.

Huống hồ bây giờ, họ đều biết một điều, rằng nơi này có liên quan mật thiết đến bọn họ.

Nếu không có cách nào đưa ra phán đoán chính xác, không có cách nào xác định được chủ nhân của ngôi mộ này rốt cuộc là ai.

Điều quan trọng nhất là ngôi mộ công chúa này chỉ là một truyền thuyết mà Tiểu Ca nghe từ nhỏ đến lớn mà thôi.

Chương 1218

Đúng như truyền thuyết của bộ lạc mà họ đã nghe trước đó, sau khi vào trong mới phát hiện chẳng thu hoạch được gì, chẳng qua là vì đã nhận được thông tin sai lệch.

Một khi bây giờ có thể có được một thông tin chính xác để phán đoán, thì nhất định sẽ có một kết quả hoàn toàn khác.

Sở Văn trong lòng rất hiểu điều này, và quan trọng hơn, họ đều biết, với tư cách là một thành viên của tổ Mạc Kim, việc có thể an toàn thoát ra ngoài mới là điều quan trọng nhất đối với một Mạc Kim Giáo Úy.

Lần này tình cờ gặp được một ngôi mộ công chúa như vậy, nếu không thì lần này có khả năng sẽ phải về tay không, đối với một số người thì điều đó thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng đối với hắn, đó lại là một đạo lý vô cùng đơn giản, nếu không thì hắn đã chẳng làm những việc như vậy.

"Sở ca, anh đang nhìn gì mà nhập thần thế, em gọi mấy tiếng rồi mà không thấy phản ứng gì cả?" Sấu Hầu không biết Sở Văn đang nghĩ gì, nhưng cậu cũng biết lần này chắc chắn không dễ dàng như vậy, một nơi như mộ công chúa, ai biết được có thứ ma quỷ gì không.

"Nhìn xem, tại sao cùng trong một ngôi mộ, mà màu sắc của bức bích họa ở đây lại hoàn toàn khác với những nơi khác?" Sở Văn lúc này có chút tò mò, nhưng lại không nói rõ được tại sao, luôn có một cảm giác kỳ lạ quanh quẩn trong đầu, nói không nên lời, nhưng khiến người ta cảm thấy có gì đó không ổn.

Sấu Hầu cũng có cảm giác không nói nên lời, nhưng phản ứng của cậu ta có phần chậm chạp hơn, tự nhiên không giống Sở Văn.

Cậu ta thậm chí còn gãi gãi đầu, cảm thấy chẳng có gì cả, thì Sở Văn đột nhiên nhìn thấy trên bức bích họa dường như xuất hiện một bóng ma.

Sở Văn vốn gan rất lớn, nhưng lúc này cũng không khỏi giật mình, chuyện quái gì thế này, hắn lập tức gọi Sấu Hầu, bảo cậu ta chiếu đuốc sáng hơn một chút.

"Sấu Hầu, mau, nhìn xem, có phải có bóng ma gì đó không?" Sấu Hầu nghe xong cũng giật nảy mình, chuyện gì thế này, đúng là vừa rồi gặp Khô Lâu Vương, nhưng nó đã bị thiêu thành tro rồi, bây giờ lại có bóng ma ở đâu ra?

Tiểu Ca cũng đến gần, y biết bây giờ mình phải thể hiện giá trị cho Sở Văn thấy, một người không có giá trị mà muốn tiếp tục ở lại đây, e rằng là điều không thể.

"Ở đây, lẽ nào nhìn thấy cương thi?" Sấu Hầu nghe vậy thì sắp sụp đổ, một ngày trải qua quá nhiều chuyện, bây giờ chỉ mong được thở một chút, kết quả là bây giờ căn bản không có thời gian để thở.

Tiểu Ca dựa theo những kinh nghiệm trưởng thành từ nhỏ, đã cung cấp đủ thông tin, nhưng về cương thi, những gì y biết cũng thực sự rất hạn chế.

Y nhớ rằng khi đó, thời gian cương thi xuất hiện trong làng còn sớm hơn rất nhiều so với lúc y ra đời, cũng là do nghe ông nội kể lại.

Thứ này so với Khô Lâu Vương còn khó đối phó hơn nhiều, chúng đao thương bất nhập, nước lửa không xâm, chỉ sợ duy nhất là ánh sáng.

Chỉ cần có đủ ánh sáng, cương thi tự nhiên không thể tồn tại, ngày xưa làng của y cũng là vào ban đêm mới bị một đám cương thi tấn công, bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi.

Chỉ cần có đủ ánh sáng, cương thi tự nhiên không có cách nào tồn tại được.

Hơn nữa, việc hình thành cương thi khó hơn nhiều so với thứ như Khô Lâu Vương, thậm chí có những trường hợp, cương thi không chỉ là sự tập hợp của oán niệm của một người, mà là của rất nhiều người mới có thể hình thành nên thứ như vậy.

Sấu Hầu vừa nghe, thứ này quả thật không dễ đối phó, nói đơn giản thì cũng khá đơn giản, nhưng nói thật, e rằng không có chuyện dễ dàng như vậy.

"Đại ca, có phải anh nhìn nhầm không, cương thi làm sao có thể lặng lẽ rời đi được, nó không tấn công chúng ta đã là may lắm rồi." Sấu Hầu thà rằng chuyện này là giả, Khô Lâu Vương có thể dùng lửa để đối phó, nhưng cương thi tuyệt đối không được, nhất là bây giờ lấy đâu ra ánh sáng?

Bọn họ đang ở dưới lòng đất, muốn có ánh sáng đủ để đẩy lùi cương thi, chỉ có thể dựa vào đèn pin, thế mà lúc bơi qua sông ngầm, đèn pin bị ngấm nước, hỏng hoàn toàn, đến bật lên còn khó, nói gì đến sử dụng.

"Được rồi, tạm thời đừng quan tâm những chuyện này nữa, có lẽ cũng là do tôi hoa mắt thôi, việc quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là thu thập tất cả những thứ có thể dùng được, lát nữa biết đâu lại dùng đến?" Sở Văn lắc đầu, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, tự dưng lại cảm thấy như bị thứ gì đó nhập vào người.

Sở Văn nghĩ một lúc, cảm thấy có lẽ mình đã quá lo lắng, hoặc có thể do lâu rồi không được nghỉ ngơi tử tế, nên mới trở nên như vậy.

Hắn cũng biết, ngôi mộ công chúa này so với những nơi khác, địa thế hiểm trở, vốn không dễ bị người khác tìm thấy.

Bây giờ gặp phải những thứ như Khô Lâu Vương, vốn không phải là thứ trong mộ chính, nếu bị người khác phát hiện thì không ổn, e rằng cả đời cũng không có cách nào lật lại được.

"Thứ như Khô Lâu Vương, nói cho cùng cũng là những người đáng thương, nếu không phải do lão hoàng đế năm đó đột nhiên hạ một đạo mệnh lệnh như vậy, e rằng bọn họ cũng có thể sống yên ổn." Sở Văn không khỏi cảm thán, nhưng Sấu Hầu thì hoàn toàn không có suy nghĩ đồng tình như vậy, cái con Khô Lâu Vương kia suýt nữa đã lấy mạng của cậu ta.

"Lão đại, em thống kê rồi, bây giờ những thứ có thể dùng được đều ở đây cả." Sở Văn nhìn qua, trên mặt đất có một ít mồi lửa, đá lửa, xẻng Lạc Dương, xẻng sắt, dây thừng dài, và vài thứ lặt vặt khác.

Nhưng đồ ăn thì gần như không còn, Sở Văn thì không sao, nhưng Vương Thạch Ngọc nhìn thấy thì cảm thấy có chút tuyệt vọng, toàn là những thứ này.

Ngay cả một ngụm nước sạch cũng sắp hết, trong cuộc đời của Vương lão bản, thật sự chưa bao giờ có trải nghiệm như vậy, trước đây dù thế nào, tốt xấu gì cũng đã chuẩn bị rất đầy đủ.

Chưa có lần nào như lần này, không chuẩn bị gì cả, chỉ mong sống sót đã là may mắn rồi, cảm giác hụt hẫng này, Vương Thạch Ngọc chắc chắn không thích ứng được.

Nhưng gã cũng là một người rất biết điều, bây giờ tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra sự bất mãn của mình, dù sao, cũng có thể hiểu được.

"Đồ ăn cũng gần hết rồi, lần này chúng ta thật sự là học theo Sở Bá Vương phá phủ trầm châu rồi." Lời của Sở Văn quả thực là lời thật lòng, vì không có lựa chọn nào khác, đây không phải là vấn đề

của hắn nữa, dù là thời thế tạo anh hùng, hay là bắt buộc phải từ vùng đất Tây Bắc này mang về chút gì đó.

Dù sao thì trước có sói, sau có hổ, có gì đáng sợ đâu, dù đi đường nào, cũng có khả năng toi đời hoàn toàn, vậy thì chi bằng cứ chuẩn bị tốt những thứ trước mắt đã.

Sở Văn quyết định phải vực lại sĩ khí, nếu cứ tiếp tục trong tình trạng sa sút thế này, e rằng không cần đợi gặp cương thi, họ đã tự dọa chết mình rồi.

"Được rồi các vị, tôi cũng biết, chúng ta bây giờ, e rằng đã đến lúc quan trọng nhất, cũng là lúc nguy hiểm nhất." Sở Văn hắng giọng, bình thường hắn nói chuyện rất tùy tiện, nhưng bây giờ lại khác, hắn phải khiến mọi người có một niềm tin, rằng nhất định có thể tìm được đồ vàng, và bình an ra ngoài.

"Nhưng chúng ta không có gì cả, ngay cả đèn pin cũng vì vừa rồi bơi qua sông ngầm mà hỏng mất, nhưng đừng nản lòng, mọi chuyện đều có thể giải quyết được." Vương Thạch Ngọc dường như không chịu nổi không khí này, gã vốn là một kẻ ích kỷ, bây giờ bắt gã phải làm gì đó vì người khác, e rằng còn khó hơn cả việc bắt hắn làm nô lệ.

Chương 1219

"Mau tìm cách đi, vào được thì vào, không vào được thì thôi, tôi đây cũng không có bản lĩnh như người ta, người ta ấy à, toàn là tự động cả, chẳng tốn chút sức nào." Sấu Hầu nghe những lời này, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, cậu ta thực sự không thể hiểu nổi, rốt cuộc con người này là thế nào, mọi người bây giờ ít nhất cũng đang cùng trên một con thuyền, lẽ nào khen ngợi người khác thì sẽ biến thành một người khác sao?

Sở Văn vốn tính tình tốt, lúc này cũng hiếm khi nhíu mày, điều hắn ghét nhất chính là người khác không ngừng chất vấn, nếu đội kia trong mắt gã thông minh như vậy, vậy thì lúc đầu Vương Thạch Ngọc cần gì phải hợp tác với hắn?

"Vương Thạch Ngọc, tôi cảnh cáo ông, đừng có quá đáng, đồ bên trong còn chưa thấy đâu mà đã vênh váo như vậy, đợi đến lúc thấy rồi, tôi không đánh sưng mặt ông lên thì không được." Sấu Hầu dùng tay chỉ vào mũi Vương Thạch Ngọc, dù sao cũng đã vạch mặt nhau rồi, vậy thì cũng không cần phải nhẫn nhịn nữa.

"Vương lão bản, nói năng làm việc nên chừa một đường lui, lát nữa tôi bỏ ông lại một mình ở đây, thực ra cũng chẳng có gì to tát, đúng không?" Sở Văn tuy bình thường không muốn so đo, nhưng có những chuyện, nếu không ra mặt ngăn cản, chẳng phải sẽ tỏ ra quá nhu nhược sao.

Vương Thạch Ngọc mặt mày kinh ngạc, vẻ mặt khó tin, trong mắt gã, Sở Văn chỉ là một con chó nghe lời, ai ngờ có ngày lại dám lật mặt ngay tại chỗ.

"Không, không thể nào, trừ phi cậu thật sự điên rồi, nếu không

không thể nào đi làm chuyện như vậy được?" Vương Thạch Ngọc dường như đột nhiên tỉnh táo ra một chút, gã biết bây giờ đã đến mức này, nếu không nhanh chóng hòa giải với Sở Văn, sớm muộn gì có một ngày, người ta thật sự bỏ rơi mình, thì toi đời.

"Tôi nói cho cậu biết nhé, sau khi ra ngoài, cậu phải trông cậy vào tôi, đừng tưởng một mình cậu có thể bán được số đồ vàng đó, trên thị trường người ta chỉ biết tôi Vương Thạch Ngọc, chứ không biết Sở Văn là ai đâu." Đây luôn là át chủ bài của Vương Thạch Ngọc, gã luôn cho rằng, lúc này Sở Văn không dám thực sự trở mặt với mình, bởi vì hai người họ, cuối cùng nhất định sẽ có việc cần đến gã.

Đến lúc đó, e rằng có muốn lật mặt cũng là một chuyện không thích hợp.

Nhưng Sở Văn không nghĩ vậy, nếu ngay bây giờ còn không thể hợp tác tốt, thì đừng nói đến việc mang đồ ra khỏi mộ công chúa.

Biết đâu mấy người họ sẽ kết thúc trong mộ công chúa, còn những chuyện khác, nghĩ cũng không cần nghĩ, hà cớ gì phải biến thành như ngày hôm nay.

"Nếu ông đã nói như vậy, vậy thì tôi cũng không có gì để nói với ông nữa, anh em, chúng ta đi thôi." Sở Văn bình thường không nói nhiều, nhưng đến lúc quan trọng, hắn là một kẻ tàn nhẫn, hoàn toàn có thể xây dựng một hình tượng tốt đẹp trước mặt anh em.

Điều Sấu Hầu ngưỡng mộ nhất ở Sở Văn chính là điểm này, bình thường trông hắn im hơi lặng tiếng, nhưng đến lúc quan trọng, tuyệt đối không có chút do dự nào.

Lần này đến lượt Vương Thạch Ngọc cảm thấy có chút sợ hãi, vì gã cũng không ngờ, tên Sở Văn này lại dám giữa đường bỏ cuộc.

Điều quan trọng là Sấu Hầu và Tiểu Ca cũng đi theo Sở Văn, hoàn

toàn không quan tâm đến sự sống chết của Vương Thạch Ngọc.

Câu nói vừa rồi của Vương Thạch Ngọc đã thốt ra, bây giờ muốn rút lại, còn khó hơn lên trời, quan trọng nhất là trên người gã có chút kiêu ngạo, cảm thấy dù thế nào cũng không thể dễ dàng cúi đầu trước mấy người này.

Gã lén giấu đi một ít công cụ, dù sao, chắc chắn cũng mạnh hơn mấy người kia nhiều, cắn răng một cái, quay người bỏ đi.

Sấu Hầu nhìn thấy vậy, cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, thật sự không ngờ, lá gan của kẻ này lại lớn đến mức này, dám một mình xuống mộ.

Hắn không biết những thứ bên trong đáng sợ đến mức nào sao?

Tưởng rằng mang thêm chút công cụ trang bị trên người là đủ để có thể bình an ra ngoài sao?

"Vãi thật, cái tên Vương Thạch Ngọc này thật không biết điều, rõ ràng tôi mới là bên bị bỏ rơi, làm cứ như bây giờ tôi là người không tuân thủ quy định trong hợp đồng vậy." Sấu Hầu đối với mức độ vô liêm sỉ của kẻ này lại có một nhận thức mới, nhưng cũng không nói nhiều, dù sao mộ công chúa tuy lớn, nhưng cũng không lớn đến vậy.

Đến lúc đó không chừng lại gặp phải kẻ này, nghĩ đến đây, cậu ta cũng cảm thấy có chút đau đầu, kẻ này thật sự còn khó đối phó hơn cả Khô Lâu Vương trong mộ công chúa.

"Sở ca, chúng ta có cần đi theo xem một chút không, Vương lão bản làm việc trước giờ không đáng tin cậy, nhưng chúng ta không thể còn không đáng tin cậy hơn ông ta, đúng không?" Tiểu Ca thực ra không phải thật lòng lo lắng cho Vương Thạch Ngọc, ngược lại, y còn thực tế và hiện thực hơn hai người kia, Vương Thạch Ngọc ở bên ngoài, dù sao cũng là một nhân vật có máu mặt.

Nếu gã vô cớ mất tích ở đây, mấy người họ, ai có thể gánh vác trách nhiệm này, trong công ty của Vương Thạch Ngọc, mọi người đều biết gã đã thuê Sở Văn và Sấu Hầu đi tìm kiếm bảo vật thất lạc từ thời thượng cổ.

Lời của Tiểu Ca thực ra cũng không phải hoàn toàn không có lý, nhưng Sở Văn luôn cảm thấy không thể nhượng bộ, người trước mặt này, rõ ràng là muốn khiến mình tức giận hơn.

Vì vậy mới nói ra những lời như vậy, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Sở Văn quyết định nén giận xuống.

"Vậy thế này đi, Tiểu Ca, cậu đi xem một chút, Vương Thạch Ngọc cứ đi xuống như vậy, sớm muộn cũng xảy ra chuyện, ông ta cũng không phải là người hiền lành gì, lúc làm việc phải cẩn thận một chút." Sở Văn lúc này chỉ có thể thở dài một tiếng, cũng không cho rằng chuyện này cuối cùng có thể được giải quyết một cách hoàn hảo.

Nhưng bây giờ chỉ có thể làm theo những gì đã nghĩ trước đó, để một số chuyện trong lòng, cũng không nói thêm gì nữa.

Ngược lại, Vương Thạch Ngọc, sau khi rời khỏi đội ngũ, lại cảm thấy vô cùng hối hận, vì gã cảm thấy một mình ở trong mộ công chúa, chắc chắn không thể sống sót được.

Lúc muốn quay lại, đột nhiên phát hiện tất cả các con đường đều đã thay đổi, phảng phất như trong nháy mắt đã đi vào một mê cung, Vương Thạch Ngọc lập tức la hét inh ỏi.

"Cứu người với, đây là nơi quỷ quái nào vậy?

Mau cứu tôi!" Chỉ tiếc là những gì gã nghe được chỉ có tiếng vọng, không có âm thanh nào khác, khiến Vương Thạch Ngọc lập tức cảm thấy khó có thể chấp nhận, thậm chí cảm thấy mình đang bị ép vào một ngõ cụt, càng lúc càng cảm thấy tức giận.

Chuyện này nghe có vẻ không thể nào, nhưng gã lại đổ hết nguyên nhân lên đầu Sở Văn.

Chính tiếng la hét của Vương Thạch Ngọc đã kinh động đến mấy người kia.

Tiểu Ca vốn định gọi gã quay lại trước, nhưng lại cảm thấy nếu đi gọi, e rằng có chút khó khăn.

Sợ Vương Thạch Ngọc trong cơn tức giận sẽ không chịu quay lại, chưa được bao lâu, đã nghe thấy tiếng kêu cứu của gã.

Sấu Hầu trong lòng cũng giật mình, không biết tên đó rốt cuộc đã gặp phải thứ gì, lẽ nào con cương thi vừa rồi nhìn thấy là thật sự tồn tại.

Nếu như vậy, thì mấy người họ e rằng lại phải đối mặt với nguy hiểm, loại cương thi thời thượng cổ này không giống như những thứ họ gặp trước đây, không phải là loại dễ đối phó, ngược lại bây giờ xem ra, sẽ khiến người ta cảm thấy khó có thể chấp nhận.

Chương 1220

“Thế này đi, Tiểu Ca, cậu mau đi cứu trước, tôi sẽ theo sau.” Sở Văn quyết định ở lại, bàn bạc với Sấu Hầu trước.

Phải có một ý kiến thống nhất mới được, những thứ vương vãi trên đất cũng phải thu thập lại hết.

Nếu không như vậy, lấy gì để chiến đấu với cương thi?

“Sở ca, lúc nãy ở đó không phải thật sự có cương thi chứ, em nhìn nhầm à?” Sấu Hầu bây giờ bắt đầu nghi ngờ cả mắt mình, lúc nãy cậu ta cảm thấy mình nhìn nhầm, nhưng bây giờ nghe thấy tiếng la hét của Vương Thạch Ngọc, cậu ta biết, lúc nãy chắc là không nhìn nhầm.

“Chắc là vậy rồi, mang theo tất cả mồi lửa, tuy độ sáng có thể không đủ, nhưng có còn hơn không.” Sở Văn bây giờ, dù sao cũng không có ý kiến nào tốt hơn, chỉ có thể tìm mọi cách tạo ra nhiều ánh sáng hơn, cương thi vốn dĩ không có trí thông minh.

Chúng chỉ có thể dựa vào xúc giác, vì vậy lúc nãy Sấu Hầu mới cảm thấy có thứ gì đó đặt lên vai mình, nhưng chỉ cần rời đi là không còn gì nữa.

Vương Thạch Ngọc lúc này bị dọa đến không dám động đậy, vì từng đàn cương thi đang ở trước mặt gã, mặt mày tái mét, nhất là vào lúc này, gã không biết đây là nơi nào, cũng không biết mình đang đối mặt với thứ gì.

Tiểu Ca cũng sắp lạc đường ở đây, y nghe thấy tiếng của Vương Thạch Ngọc, nhưng không biết tại sao, cũng không có cách nào tìm thấy gã.

“Vương lão bản, ông rốt cuộc ở đâu?” Tiểu Ca thực ra không mấy

quan tâm đến tình hình của Vương Thạch Ngọc, trong mắt y, Vương Thạch Ngọc chẳng qua cũng chỉ là một thứ tương tự như tiền, ai lại chê tiền mình quá nhiều chứ?

Vương Thạch Ngọc nhìn đám cương thi trước mắt, từng chút một tiến lại gần, thực ra so với Khô Lâu Vương, mức độ kinh khủng của cương thi không cao đến vậy.

Nhưng điểm đáng sợ nhất của loại sinh vật này là chúng sẽ xuất hiện thành đàn, và sẽ đột nhiên phát động tấn công.

Không phải một mình Vương Thạch Ngọc có thể đối phó được, nhưng bây giờ cũng không có lựa chọn nào tốt hơn, gã nhặt một tảng đá bên cạnh, hung hăng đập vào đầu cương thi.

Nhưng gã đã đánh giá quá cao sức lực của mình, một cảnh tượng bất ngờ xảy ra, gã hoàn toàn không thể nhấc nổi tảng đá đó, lúc này, ai cũng biết thể chất của Vương Thạch Ngọc không ra sao, nhưng không ngờ lại kém đến mức này.

Sở Văn như thần binh từ trời giáng xuống, đột nhiên cầm mồi lửa xông vào.

Đám cương thi vốn dĩ thị lực rất kém, ở dưới lòng đất đã lâu, căn bản không thể thích ứng với ánh lửa.

Chúng vốn đang tập trung xung quanh Vương Thạch Ngọc, bây giờ toàn bộ đều lùi lại, co rúm ở trong góc không thể động đậy, Sở Văn thầm thấy may mắn, những con cương thi gặp phải bây giờ đều chưa phải là phiên bản biến dị.

Nếu là loại sẽ chủ động tấn công người khác, thì thật sự có chút phiền phức rồi, Sở Văn nhìn những con cương thi co rúm trong góc, biết rằng lần này mồi lửa đã thực sự phát huy tác dụng.

Vương Thạch Ngọc vốn đã từ bỏ hy vọng, vì những lời nói lúc

nãy, nếu Sở Văn để bụng, tuyệt đối không thể gặp lại nhau nữa.

"Sở Văn, cuối cùng cậu cũng quay lại rồi, bây giờ tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của cậu, chỉ cần cậu nỗ lực, giúp tôi đuổi đám cương thi này đi, sau khi về tôi sẽ cho cậu mười vạn, không không không, hai mươi vạn cũng được." Vương Thạch Ngọc bây giờ chỉ có thể dùng tiền tài để lay động người khác, nhưng hắn biết chuyện này thực ra đơn giản, Sở Văn lại không cho là vậy, chủ yếu là vì bản thân cương thi cũng không dễ đối phó.

Nếu là loại khó đối phó, hắn tuyệt đối không thể vì kẻ này mà dễ dàng từ bỏ cơ hội ngàn năm có một lúc nãy.

Rõ ràng đã nhìn thấy lối vào mật thất, nhưng lại không thể vào, nghĩ đến đây hắn lại bực mình, nhưng vì tiếng kêu cứu của Vương Thạch Ngọc, bọn họ cũng phải vội vàng chạy tới.

"Nếu vì ông mà Sở ca của tôi bị chậm trễ, ông có bồi thường nổi trách nhiệm không?

Thật buồn cười!" Lời của Sấu Hầu thực ra cũng không sai.

Sấu Hầu gần như nổi điên, rốt cuộc là cái thứ sao chổi gì thế này, đến lúc này còn gây ra nhiều chuyện như vậy.

Phải biết rằng nếu không có kẻ này, lúc nãy rõ ràng đã phát hiện ra mật thất, sao đến nỗi phải quay lại cứu như bây giờ.

Vương Thạch Ngọc bị Sấu Hầu mắng một trận, không dám nói thêm một lời, vì gã biết bây giờ mình là bên đuối lý.

Nếu nói nhiều, e rằng sẽ gây ảnh hưởng bất lợi cho mình, bây giờ tính mạng đang bị đe dọa, có chuyện gì có thể quan trọng hơn việc sống sót chứ.

Đám cương thi kia bây giờ đang lăm le nhìn chằm chằm ở đó.

Tuy rằng tính công kích của đám cương thi đó không mạnh lắm, nhưng trong mắt một số người, thứ này chỉ cần tồn tại, nhất định có nguy hiểm.

Thứ này vốn sinh tồn trong môi trường tối tăm, lúc nãy bị Sở Văn dùng ánh lửa chiếu vào, mới lùi lại mấy bước, bây giờ nhìn ánh lửa từng chút một tắt đi.

Chúng lại định xông lên, Vương Thạch Ngọc cũng không biết phải làm sao, thứ này tuy tính công kích không mạnh lắm, nhưng số lượng lại đông.

Chỉ cần có thể tìm cách tránh xa những thứ này, đó tuyệt đối không phải là chuyện tốt, Sở Văn cũng từ trước đến nay chưa có kinh nghiệm đối phó với thứ này.

"Anh em, đốt đuốc lên đi?" Sở Văn bây giờ chỉ có thể đánh cược một phen, không còn lựa chọn nào khác, hoặc là không cứu Vương Thạch Ngọc, rời đi trước, đương nhiên là không thể, hoặc là đốt hết tất cả mồi lửa lên.

Sau này gặp chuyện gì thì tính sau, Sấu Hầu chắc chắn không đồng ý, những mồi lửa này cuối cùng có thể là thứ để dò đường.

Lẽ nào con đường tiếp theo phải đi trong bóng tối, như vậy không được.

"Sở ca, em đều có thể nghe theo anh, duy chỉ có chuyện này, anh phải nghe em, bây giờ không kịp nữa, chúng ta liều mạng với đám cương thi này cũng được." Nhưng dù sao đi nữa, trên người cương thi trông nhớp nháp, ai biết được thứ đó, một khi chạm vào, e rằng cả lớp da đều sẽ thối rữa.

"Tôi bảo cậu đốt thì cứ đốt, nghe thấy không, lát nữa đừng có dò đường, chúng ta có thể tiếp tục đi xuống được hay không là hai

chuyện khác nhau!" Sở Văn lần đầu tiên nổi nóng với Sấu Hầu, người sau trong lòng càng khó chịu hơn, liền đổ hết trách nhiệm lên đầu Vương Thạch Ngọc.

Chương 1221

Một sự tồn tại như sao chổi, từ khi gặp phải kẻ này, chẳng phát tài được gì, bây giờ đến tính mạng nhỏ cũng khó giữ.

Sấu Hầu dứt khoát cắn răng một cái, không quan tâm nữa, dù sao cũng là Sở ca bảo làm, đến lúc đó toàn bộ trách nhiệm cũng không thể đổ lên đầu một mình cậu ta được?

Sau khi đốt hết tất cả mồi lửa lên, họ mới nhìn rõ bộ mặt thật của cương thi, những thứ này thực sự quá kinh tởm, Sấu Hầu lại gần nhìn một cái, suýt nữa đã nôn hết tất cả những thứ trong bụng ra ngoài.

Cậu ta cũng đã đổ đấu nhiều năm, theo quy củ, những thứ kỳ quái như vậy chưa từng thấy, nhưng bây giờ thực sự không thể chịu đựng được, cương thi ở bên cạnh mình.

Thứ này không còn hình dạng con người nữa, thậm chí còn vượt xa sức tưởng tượng, hộp sọ và móng tay thối rữa, còn có những mảnh vải rách nát, không biết bị thứ gì nhập vào, đang phát ra âm thanh "u u ao ao".

Cậu ta cũng đã đổ đấu nhiều năm, theo quy củ, những thứ kỳ quái như vậy chưa từng thấy, nhưng bây giờ thực sự không thể chịu đựng được, cương thi ở bên cạnh mình.

Thứ này không còn hình dạng con người nữa, thậm chí còn vượt xa sức tưởng tượng, hộp sọ và móng tay thối rữa, còn có những mảnh vải rách nát, không biết bị thứ gì nhập vào, đang phát ra âm thanh "u u ao ao".

"Mẹ nó, cái quái gì thế này, tôi sắp nôn rồi." Lời của Sấu Hầu không phải là đùa, nhìn một cái xong, cậu ta vịn tường bắt đầu nôn, Sở Văn có lẽ khá hơn một chút, nhưng cũng không khá hơn là bao.

Một bộ dạng kinh tởm như vậy, Sở Văn vốn nghĩ rằng, dù thế nào cũng có thể kiên trì được, nhưng hắn ngửi thấy một mùi hôi thối.

Mùi hôi thối này không chỉ truyền vào mũi hắn, thậm chí còn có thể lên đến đỉnh đầu, mà khứu giác của Sở Văn lại nhạy bén hơn người khác rất nhiều.

Vì vậy bây giờ hắn cũng cảm thấy vô cùng đau khổ, Vương Thạch Ngọc thì càng không cần phải nói, kẻ này trông có vẻ lợi hại, nhưng thực tế cũng chẳng có gì, chỉ là một người bình thường mà thôi.

Nhìn thấy xong, gã cũng có biểu cảm tương tự, thậm chí có chút hối hận, tại sao lại phải đốt đuốc sáng lên, ít nhất lúc nãy dưới ánh đèn mờ ảo, cương thi trông cũng không kinh tởm đến vậy.

Trong mấy người, người biểu hiện bình thường nhất, e rằng chỉ có Tiểu Ca, y đang nghĩ, nếu giơ đuốc cao hơn một chút, thì đám cương thi kia chắc chắn sẽ chủ động lùi lại.

Chỉ tiếc là Sấu Hầu trông không ổn lắm, Tiểu Ca bây giờ chủ động đề nghị, có thể giúp Sấu Hầu cầm đuốc, dọa lùi cương thi, người sau đối với y cảm kích vô cùng.

Sấu Hầu tuy cũng có thể coi là trời không sợ đất không sợ, nhưng bây giờ việc quan trọng nhất là phải đẩy lùi đám cương thi này.

Tiểu Ca cẩn thận, đột nhiên làm cho ngọn đuốc sáng hơn, đám cương thi nhìn thấy xong, tất cả đều ẩn mình trong bóng tối.

Chúng căn bản không có cách nào tiếp nhận, sợ hãi từng chút ánh sáng, đối với cương thi, đó mới là một loại tấn công chí mạng nhất.

Cương thi từ từ lùi lại, Sở Văn và những người khác có lẽ đều đã hồi phục bình thường.

Nhưng ngọn đuốc cũng theo đó mà cháy hết, bây giờ tất cả mọi người lại một lần nữa chìm vào bóng tối, bóng tối lần này, e rằng

trong một thời gian dài, họ đều phải chấp nhận chuyện này.

“Thật nguy hiểm, Vương Thạch Ngọc, sau này còn dám chạy lung tung không.

Muốn gây chuyện thì đến nơi khác mà gây.” Sấu Hầu thật sự phiền não, cũng không biết đuốc đã bị dùng hết như vậy, rốt cuộc nên làm thế nào, lại không có thứ gì khác có thể dùng được.

“Hay là thử cái này?” Tiểu Ca trong mấy người lúc nãy, là người dũng cảm nhất, chủ động đề nghị cầm đuốc, bây giờ cũng đến lượt y, lên sân khấu thể hiện giá trị của mình.

Có một số người sinh ra đã có tài năng, nhưng Sở Văn chưa bao giờ thấy, cách nhóm lửa lại trôi chảy như vậy.

Tiểu Ca tìm một cây gậy gỗ, và một cây khác, sau đó dùng những tàn lửa cuối cùng sắp tắt, cuối cùng cũng miễn cưỡng làm ra được một ngọn đuốc mới.

Cái này so với trước đó, trông có vẻ sơ sài hơn không ít, nhưng đối với họ, có một cái đủ dùng là được rồi.

Chuyện cương thi có thể coi là tạm thời kết thúc, dù sao mấy người Sở Văn bây giờ đều đã có đuốc tự chế của Tiểu Ca, dù thế nào, cương thi cũng không thể đến gần được.

Nhưng Sở Văn bây giờ phát hiện, họ đã bị lạc trong mê cung, bản thân chuyện này vốn không có gì phức tạp, theo logic của thiên can địa chi, chỉ cần đi theo hướng đông bắc của mộ thất, là có thể đi thẳng vào mật thất.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, vì cứu Vương Thạch Ngọc, tất cả mọi người đều bị tiếng hét kia gọi đến, trong tình huống vội vã, ai có thời gian mà nhớ đường chứ?

Trong mấy người, trí nhớ của Tiểu Ca không tệ, nhưng so với địa

hình phức tạp ở đây, còn kém xa lắm.

Sở Văn cũng đầu óc quay cuồng, địa thế địa mạo ở đây khác xa bên ngoài, dùng thuật Phân kim định huyệt, e rằng cũng không sáng sủa gì.

Khó khăn lắm mới nhìn thấy cửa lớn của mật thất, kết quả lại bị người ta kéo giật lại, thậm chí bây giờ lại một lần nữa chìm vào trong sương mù, đặt vào ai, ai cũng không thể đồng ý được.

Sấu Hầu lăm le trừng mắt nhìn Vương Thạch Ngọc, hận không thể dùng ánh mắt mà trừng ra mấy cái lỗ trên người gã, nhưng người ta Vương Thạch Ngọc mặt dày, căn bản không quan tâm đến những thứ này, cũng sẽ không quan tâm đến suy nghĩ của người khác.

Tiểu Ca chỉ có thể phát huy một chút tác dụng lúc nhóm đuốc vừa rồi, bây giờ tình hình phức tạp như vậy, quả thực đối phó không nổi.

Mấy người bây giờ bắt đầu, chỉ có thể mắt to trừng mắt nhỏ, dù sao ai cũng không có kinh nghiệm xuống mộ công chúa, quan trọng nhất là, Sở Văn bây giờ cũng đã mất phương hướng.

Dù sao cũng nhớ, trong tay có một cái la bàn, theo cách nói của người cổ đại, phía nam là phương vị tôn quý nhất, chắc chắn phải để lại cho công chúa, mấy người chỉ cần đi về phía nam, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Sở Văn lấy la bàn ra xem, trong lòng thầm mừng, may là thứ tốt này không bị hỏng, nếu không hôm nay vào đây rồi, không làm được gì, lại bị nhốt chết ở đây.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, uy danh của hắn, không chừng cũng không giữ được, Sấu Hầu cũng thở phào nhẹ nhõm, liền đó ánh mắt nhìn Vương Thạch Ngọc cũng bình thường hơn mấy phần.

Chương 1222

"Đi theo tôi, lần này không được phép có bất kỳ ai tụt lại phía sau!" Sở Văn ra vẻ bá khí, lần này Vương Thạch Ngọc đã chịu thiệt, chắc chắn sẽ không chạy lung tung nữa, vì vậy ngoan ngoãn đi theo Sở Văn về phía nam.

Nhưng mấy người càng đi, càng phát hiện càng lúc càng không ổn, mê cung không những không được giải, thậm chí còn xảy ra tình huống "quỷ đả tường", đi tới đi lui đều là con đường cũ, khiến Sở Văn thực sự khó có thể tin được.

Rõ ràng, là đi theo hướng của la bàn, chẳng lẽ bên trong này cũng giống như bên ngoài, vì cường độ từ trường thay đổi, la bàn lại một lần nữa bị hỏng?

Nếu như vậy, thì có chút tuyệt vọng rồi, không có ngoại viện, bắt họ phải đi theo trực giác sao?

Mấy ngã rẽ phía trước, đi ba lần, mỗi lần đều sẽ làm một ký hiệu bên cạnh, nhưng mỗi lần quay lại, ký hiệu đều hoàn toàn biến mất.

Vì vậy bất kể Sở Văn đưa ra quyết định gì, cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng.

Tiểu Ca lúc đầu, vốn không định phát biểu ý kiến, bây giờ lại không nhịn được phải nói, nơi này thật sự quá huyền bí, không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Hoặc là vì đã xúc phạm đến lăng mộ công chúa, hoặc là vì la bàn mất linh, tóm lại bây giờ, chắc chắn không phải là thời cơ tốt nhất.

"Lạ thật, dấu chân của tôi cũng biến mất rồi, cũng quá ma quái rồi phải không?" Sấu Hầu quan sát nửa ngày, cuối cùng cũng đưa ra một

kết luận hữu ích, mấy người quan sát xong, cũng bị giật mình, đất ở đây mềm xốp, mỗi người giẫm xuống đều có dấu chân sâu.

Bây giờ đến cả cái bóng cũng không có, cảm giác như người đang lơ lửng trên mặt đất, kết luận này ai cũng không thể chấp nhận được.

"Hỏng rồi, có phải đã hít phải mê yên không?" Nghe Sở Văn nói vậy, sắc mặt Tiểu Ca lập tức tái nhợt, thật sự bị dọa cho một phen, tuy trước đây cũng nghe nói về sự lợi hại của mê yên, nhưng chưa bao giờ thấy uy lực của thứ này.

Nhớ lúc nhỏ, ông nội từng nói với y, có rất nhiều Mạc kim giáo úy, đều vì trong mộ, có người xưa đặt vào mê yên, mới có thể trị được hơn một nửa số đạo mộ tặc.

Phần lớn người, sau khi hít phải mê yên, cơ thể như lơ lửng, không ngừng đi lại trên cùng một con đường, giống hệt như tình hình bây giờ.

Nhưng rốt cuộc là lúc nào hít phải, rõ ràng mấy người họ, căn bản không ngửi thấy mùi gì lạ.

Sở Văn đột nhiên nghĩ ra, lúc mới nhìn thấy cương thi, hắn đã ngửi thấy một mùi hôi thối vô cùng khó chịu, lúc nãy còn tưởng là mùi trên người cương thi.

Bây giờ nghĩ lại, chắc là vậy rồi, lão hoàng đế thật không phải thứ tốt lành gì, nuôi cương thi thì thôi, lại còn dùng thủ đoạn này.

Cương thi chỉ là một chiêu bài giả, mê yên mà chúng mang theo trên người mới là thứ thực sự khiến người ta kinh hãi.

Vì thứ này, một khi đã hít phải, căn bản không có cái gọi là thuốc giải, chỉ có thể đến nơi không khí trong lành, hít thở thoải mái, vài hơi không khí trong lành là có thể giải quyết được.

Mục đích của việc thiết lập loại mê yên này, đã rất rõ ràng rồi, đó

là để cho những tên trộm mộ biết, hoặc là tiếp tục ở lại chờ chết, hoặc là rút khỏi lăng mộ, tay trắng trở về.

Thật là một lựa chọn khó khăn, Sở Văn bây giờ cũng đang cố gắng chống đỡ ý thức của mình, vừa rồi đi vòng quanh mê cung lâu như vậy, thể năng của hắn cũng sắp đạt đến giới hạn.

Tinh lực của con người có hạn, tuyệt đối không giống như động cơ vĩnh cửu, có thể không ngừng tiến lên, Sở Văn quyết định, có thể lợi dụng cơ hội này, trước tiên tìm được lỗ thông gió rồi nói sau.

Dù sao cuối cùng, muốn ra ngoài, cũng phải dựa vào những lỗ thông gió mà các công tượng ngàn năm trước đã chế tạo, chỉ cần có thể đến đó, ít nhất có thể, hít thở không khí trong lành.

Không đến nỗi như tình hình bây giờ, chỉ có thể trơ mắt chờ chết, Sở Văn lấy ra một chiếc khăn tay, may mà không bị nước làm ướt.

Vương Thạch Ngọc không biết, Sở Văn rốt cuộc muốn làm gì, tưởng rằng hắn lấy khăn tay ra, có thể hít ít mê yên hơn, hoàn toàn là ích kỷ.

Vương Thạch Ngọc không phải là một người lương thiện, trước giờ đều là loại người hay chửi bới, nhất là hành động này của Sở Văn, càng dễ khiến người ta sinh ra cảm giác hiểu lầm.

"Sở Văn, cậu cũng quá ích kỷ rồi phải không, tưởng rằng lúc này lấy ra một chiếc khăn tay, là có thể hít ít mê yên hơn sao?

Chúng ta không ra được, dùng bao nhiêu khăn tay cũng vô dụng." Sấu Hầu nghe lời của Vương Thạch Ngọc, biết rằng vừa rồi cứu kẻ này, căn bản không có chút tác dụng nào, ngay cả lòng biết ơn cơ bản nhất của con người cũng không có.

Rõ ràng Sấu Hầu biết, Sở Văn lấy khăn tay ra là để có thể phán đoán hướng gió, như vậy có thể giúp họ tìm thấy lỗ thông gió nhanh

nhất, nhưng hành vi này, trong mắt Vương Thạch Ngọc lại là vì bản thân.

Sở Văn hiếm khi lạnh lùng "hừ" một tiếng, hoàn toàn không thèm để ý đến kẻ này, trong lòng sớm đã xác định, nói nhiều với loại ngu ngốc này, quả thực là sỉ nhục trí thông minh của mình.

Tiểu Ca lúc này, cũng đã nhìn ra, Sở Văn rốt cuộc muốn làm gì, lại liên hệ với phát ngôn vô não vừa rồi của Vương Thạch Ngọc, cảm thấy vô cùng buồn cười, loại người này rốt cuộc làm thế nào mà kiếm được gia sản bạc tỷ.

"Sở ca bây giờ chắc là đang tìm lỗ thông gió, xem ra đi về phía ngã rẽ thứ hai chắc chắn không sai rồi." Sau khi Tiểu Ca lên tiếng, Vương Thạch Ngọc biết vừa rồi mình đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng tuyệt đối sẽ không xin lỗi, trong cuộc đời của gã, không có lúc nào làm sai.

Sở Văn bây giờ cũng không muốn lãng phí một chút thời gian nào, phải dùng tốc độ nhanh nhất, chạy đến chỗ lỗ thông gió, nếu không tính mạng của mấy người họ sẽ lại phải đặt một dấu hỏi lớn.

"Đúng, không sai, ngã rẽ thứ hai, mọi người đi thôi, bất kể trên con đường này gặp phải thứ gì, đều đừng quay đầu lại, cũng đừng dừng lại, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến." Sở Văn vừa rồi dùng chiếc khăn tay đó, đã thể hiện rõ ràng vị trí của lỗ thông gió, người thợ năm đó, sợ không thoát ra được, tuyệt đối đã xây dựng không chỉ một lỗ thông gió.

Lực gió và tốc độ gió đều khá nhanh, bây giờ phải dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến đó, đúng như lời Sở Văn nói, trên đường đi, bất kể gặp phải thứ gì, đều tuyệt đối không được ở lại xem.

Bởi vì không còn thời gian để chậm trễ nữa, thời gian kéo dài càng lâu, đối với họ càng bất lợi, theo truyền thuyết trước đây, mê yên chỉ

có tác dụng khi hít phải một lượng nhỏ, hít thở không khí trong lành mới có tác dụng.

Đợi đến sau này, mê yên đã ngấm vào thần kinh, có là Đại La thần tiên đến, e rằng cũng không cứu được.

Hai người còn lại nghe lời của Sở Văn xong, đều tỏ ra đã hiểu, trên đường đi bất kể gặp phải gì, đều tuyệt đối không được ở lại xem.

Chương 1223

Nhưng Vương Thạch Ngọc, kẻ chuyên ngáng chân này, có chút sợ hãi, đám cương thi vừa rồi đã để lại bóng ma cho gã, dường như vẫn chưa tan đi, bây giờ lại phải tiến vào lăng mộ, thực sự quá đáng sợ.

"Cái đó, chạy chậm một chút, nếu không một thân già xương cốt này, sao có thể chạy bằng mấy đứa trẻ các cậu." Sở Văn nghe xong mà bật cười, đây là lý do sao, rõ ràng là một cái cớ vụng về để giữ mọi người lại, lúc đối chiến với cương thi, Vương Thạch Ngọc là người trốn xa nhất.

Gã có tư cách gì, vào lúc này, đi đàm phán điều kiện với hắn, nếu vì kẻ này mà làm chậm trễ tiến trình của mọi người, Sở Văn tuyệt đối sẽ không tha cho gã.

"Ồ, vậy sao, tôi nhớ, tuổi ông không hơn tôi mười tuổi, nhưng vừa rồi lúc đẩy lùi cương thi, ông là người trốn xa nhất trong mật thất nhỉ?" Bị Sở Văn không chút lưu tình vạch trần bộ mặt thật, Vương Thạch Ngọc cũng không có chút xấu hổ nào, dù sao cũng đã quen với việc không biết xấu hổ, cũng không thiếu một hai lần này.

Sở Văn lười phải lãng phí thời gian ở đây, hắn còn nhiều việc quan trọng hơn phải làm, liền hạ lệnh cho Sấu Hầu và Tiểu Ca.

Lát nữa hắn sẽ đếm "ba, hai, một", chỉ cần nghe thấy con số cuối cùng, thì liều mạng chạy về phía trước, bất kể thế nào, chạy đến lỗ thông gió trước mới là việc quan trọng nhất.

"Đều nghe rõ mệnh lệnh chưa, nếu không theo quy củ của tôi, ai không theo kịp đồng đội, tôi tuyệt đối sẽ không chờ, đây là yêu cầu cuối cùng." Rõ ràng, lời này đặc biệt chỉ Vương Thạch Ngọc, bây giờ gã hoàn toàn hoảng loạn, nghe giọng điệu của Sở Văn, thật sự không

định chờ, giống như lúc nãy định bỏ đi vậy.

Kết quả là gặp phải cương thi, Vương Thạch Ngọc mặt mày kinh hoảng, cũng không dám nói nhiều nữa, bây giờ là lúc sinh tử quan trọng, ai còn ở lại chờ, đó mới gọi là một chữ "ngu".

Tiền bạc vào lúc này, không có tác dụng, ai mà không biết phải có mạng mới có thể đi kiếm tiền, mạng nhỏ cũng mất rồi, cần nhiều tiền như vậy để làm gì.

"Ba, hai, một!" Sau khi Sở Văn nói xong, mọi người đều dốc hết sức chạy về phía trước, chỉ cần con đường đã chọn là đúng, chắc sẽ không tốn quá nhiều thời gian, nhất định có thể đến được lỗ thông gió.

Đây là nhận thức chung của mọi người, Tiểu Ca và Sấu Hầu tự nhiên không cần phải nói, hai người họ, một người từ nhỏ lớn lên trên núi, một người hoàn toàn là đứa trẻ chăn cừu, chạy như một cơn gió.

Sấu Hầu thì có lợi thế về thân hình, nhẹ hơn người khác nhiều như vậy, đương nhiên cũng không phải là vô ích, chạy cũng khá nhanh.

Trong ba người, người chạy ổn định nhất, thỉnh thoảng còn phải xem có ai bị tụt lại không, đương nhiên là Sở Văn, tuy vừa rồi hít phải không ít mê yên, nhưng thể chất của Sở Văn cũng tuyệt đối không phải người thường có thể so sánh được.

Trong tình huống này, so với người bình thường, quả thực mạnh hơn không ít, chỉ thấy Vương Thạch Ngọc kia mới thảm, bao năm qua sống trong nhung lụa, trước giờ cũng là người có thể lười thì lười.

Đời nào lại có chuyện bị người ta đuổi theo phía sau như vậy, liều mạng chạy như điên, e rằng cũng có chút quá buồn cười.

Nhưng bây giờ như vậy, mỗi người đều phải chạy nhanh hơn, nếu không, cương thi sẽ tiếp tục đuổi theo, lượng mê yên cũng không

thể chịu đựng được.

Thị lực của Sở Văn cực tốt, chạy chưa đến mười mấy phút, đã nhìn thấy ánh sáng yếu ớt, ở nơi này, ngoài ánh sáng do họ tạo ra, e rằng không có nơi nào khác có thể có ánh sáng.

Nơi đó, nhất định là lỗ thông gió cần tìm, xem ra lần này tìm thấy thật rồi!

Mấy người Sở Văn, chưa bao giờ cảm thấy không khí trong lành lại tốt như vậy, lỗ thông gió này cũng chỉ to bằng một cái hang chó, nhưng may mà công tượng năm đó, thiết kế khá tinh xảo, từ bên ngoài nhìn vào cũng không thấy được.

Vương Thạch Ngọc chạy đến thở không ra hơi, thậm chí còn cảm thấy sắp nôn cả mật xanh mật vàng ra ngoài, nhưng dù sao cũng đã theo kịp bước chân của mấy người kia.

Nếu không mấy người họ, thật sự có thể bỏ lại một mình gã ở bên trong, Vương Thạch Ngọc tuyệt đối không nghi ngờ, sự thật của lời nói lần này của Sở Văn.

Con người Sở Văn này tuy bình thường trông không ra sao, nhưng chỉ cần nói ra lời nào, thì đó là đinh đóng cột, tuyệt đối không tùy tiện đùa giỡn với người khác.

"Sở ca, em chưa bao giờ cảm thấy, như bây giờ, có thể hít thở không khí trong lành, lại là một chuyện hạnh phúc đến vậy." Sấu Hầu cũng chạy đủ mệt, cả người trực tiếp nằm bệt trên đất, như không thể động đậy, nghề này thật không dễ dàng, người ta nói đúng, tử vong như gió, luôn bên ta.

Một chút không cẩn thận, thật sự mất mạng.

Tiểu Ca cũng vậy, tuy từ nhỏ lớn lên trong núi, cũng không thiếu không khí trong lành, nhưng bây giờ có thể hít thở không khí này, cũng

cảm thấy may mắn rồi.

"Lần đổ đấu này, quả thực chưa chuẩn bị đầy đủ, cũng khiến các cậu phải chịu khổ theo." Sở Văn bây giờ cũng đã bình tĩnh lại, hắn biết làm chuyện của mình, anh em của hắn tuyệt đối sẽ không trách tội, nhưng mang theo một cái bình dầu như vậy, thì không ổn lắm.

Sấu Hầu xua tay, tỏ ý hoàn toàn không để tâm, trước đây không phải là không chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng lần nào có ngôi mộ lớn hơn lần này không?

E rằng căn bản không có, thứ như Phân kim định huyệt, cũng phải dựa vào một chút may mắn mới được.

"Thôi đi, lần này chúng ta có thể tìm được một ngôi mộ lớn như vậy, trong mắt bao nhiêu người, đó là phúc khí cầu còn không được, có chút đồ không chuẩn bị tốt thì đã sao." Sấu Hầu không nói ra, là trước đây đã chuẩn bị tốt rồi, kết quả thì sao, bị đám người bộ lạc Lương Chử kia lừa cho một vố đau, không những không thu được gì, thậm chí còn mất không ít đồ.

Lần này ở bên trong, lại gặp cương thi, lại thấy Khô Lâu Vương, mới khiến người ta an tâm, nếu đều không có, chẳng phải là đã bị người khác lấy sạch rồi sao.

Càng như vậy, ngược lại càng chứng tỏ, lần này chắc chắn có thể kiếm được một khoản lớn, nghĩ đến đây, Sấu Hầu lại có chút phấn chấn tinh thần.

Tuy tự xưng là Mạc Kim Giáo Úy, nhưng nếu đều không vì tiền, lại không phải người lương thiện, lẽ nào vào trong mộ, là để làm người tốt việc tốt sao?

Nếu có thể về mua một căn biệt thự lớn thì tốt rồi, Sấu Hầu nên kiếm một chiếc xe thể thao để lái, bao nhiêu năm nay rồi, thật sự nghĩ

kỹ lại, đều chưa tự thưởng cho mình tử tế.

Sấu Hầu càng nghĩ càng cảm thấy, quả thực lỗ to, sớm biết vậy đã hưởng thụ trước rồi, hà tất trước đây phải ky cóp, bây giờ chẳng hưởng thụ được gì.

Sở Văn cũng đã bình tĩnh lại, tâm trạng trước đây của hắn cũng có chút sụp đổ, chưa bao giờ gặp phải ngôi mộ khó nhằn như vậy, thậm chí có chút nghi ngờ năng lực của mình.

Nhưng nghe Sấu Hầu nói vậy, hình như cũng đúng là như thế, sớm biết vậy nên sớm đến Phồn Hoa Cốc.

Trưởng lão bộ lạc Lương Chử kia, rốt cuộc là bị ai lừa, nếu sớm biết trong mật thất kia trống không, thì không chạy còn chờ gì nữa?

Chương 1224

Đương nhiên truyền thuyết về mộ công chúa cũng thú vị, đồ vàng bên trong cũng chưa bị ai động đến, đến lúc đó chỉ riêng mấy người họ chia, cũng không biết sẽ chia được bao nhiêu tiền.

Vương Thạch Ngọc bây giờ cảm thấy, mình sắp không động đậy nổi nữa rồi, bao nhiêu năm rồi đều không chạy như vậy, trừ phi là lúc còn trẻ, có khả năng vì chuyện khác, mới có thể chạy nhanh hơn một chút.

Sau này phát tài rồi, ai quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt đó chứ?

Nhưng lần này, thật sự khiến gã có chút cảm giác của thời trẻ, tuy rằng tiền đã nhiều, nhưng ai lại chê tiền mình nhiều hơn một chút chứ?

Chỉ cần có thể khiến gã cảm thấy kiếm được nhiều hơn, bóng dáng của Vương Thạch Ngọc tuyệt đối sẽ không tụt lại.

Nếu không trong giới ở kinh đô, sớm đã không còn tên của Vương Thạch Ngọc rồi, Sở Văn cũng không vội một sớm một chiều, dù sao, vừa rồi cũng là từ cõi chết trở về.

Bây giờ như vậy, cũng phải biết một cách, nếu sau khi quay lại, lại gặp phải cương thi, rốt cuộc nên làm thế nào, không thể nào gặp một lần, lại chạy ra lỗ thông gió một lần.

Đó mới là điều khiến người ta cảm thấy đáng sợ nhất, trong Dương Phong Thủy Quyết, không có ghi chép, về cách đối phó với cương thi, huống hồ là loại cương thi có mê yên này.

“Aizz, Sở ca, chúng ta quay lại, xem đám cương thi kia nên làm thế

nào, hay là đốt trực tiếp?" Tiểu Ca cũng đồng thời nghĩ đến vấn đề này, bây giờ tuy có nơi để nghỉ ngơi, nhưng lát nữa sau khi vào trong, lại giống hệt như tình hình trước đó.

Không nhanh chóng tìm ra cách giải quyết, e rằng thật sự không được, Sở Văn cũng đồng thời đang suy nghĩ, có cách nào không dùng lửa đốt sẽ tốt hơn một chút.

Dù sao thì bây giờ hắn cũng đã nắm được kỹ thuật về mồi lửa, muốn bao nhiêu cũng có thể có.

"Tôi thấy không được, xem này, mê yên từ trên người cương thi mà ra, chúng ta lại phóng hỏa, chẳng phải là làm cho mê yên trên người chúng khuếch tán nhiều hơn sao?" Vương Thạch Ngọc hiếm khi nói một câu nghiêm túc, nhưng lời này quả thực có chút đạo lý, vừa rồi vì đốt đuốc, sau đó mê yên khuếch tán ngày càng nhanh.

Đến nỗi khiến họ đều có cảm giác vô cùng chóng mặt, như vậy, ai cũng không muốn trải nghiệm lại lần nữa.

"Thế phải làm sao, lại không thể dùng lửa đốt, lại không thể hoàn toàn tránh được, chúng ta chỉ cần vừa quay lại, cương thi đã ở đó chờ rồi." Sấu Hầu lập tức cảm thấy, thứ này không thú vị bằng Khô Lâu Vương, ít nhất loại đó, chỉ cần đốt xong là không còn lo lắng gì nữa, đâu như thứ này, không những không thể đốt, mà hình như còn phải cung phụng nó?

Thật là càng lúc càng tức, rốt cuộc là ai phát minh ra mê yên, quả thực quá ngông cuồng, rõ ràng là không cho bất kỳ ai cơ hội, chẳng phải là ỷ mạnh hiếp yếu sao?

Sở Văn phảng phất như có linh cảm chợt lóe, đột nhiên nghĩ ra, trước đây hắn có đọc một cuốn sách, trong đó dường như mơ hồ nhắc đến một câu, "cương thi sợ nhất là gần nước, thường sẽ tránh xa khu vực có nước".

Hắn biết, bây giờ nên làm gì rồi, nên đi tìm một lượng lớn nước mới được, cảm ơn trí nhớ của mình không tồi, nếu không thế cục bế tắc này, thật không phải dễ dàng có thể phá vỡ.

"Sở ca, ý của anh là, chúng ta có thể dùng nước?" Sấu Hầu dường như có chút suy tư, đã vượt quá phạm vi hiểu biết của cậu ta rồi, nhưng Sở ca từ trước đến nay đều đúng, căn bản không có gì phải sợ, cứ làm theo lời anh ấy là được.

"Nhưng ở đây cũng không có ao nước nào, chúng ta không thể nào phải ra ngoài vận chuyển nước vào chứ?" Sau khi Sấu Hầu nói xong, cậu ta biết ý tưởng của Sở Văn là gì rồi, hóa ra lão đại có ý này, nhìn cái lỗ thông gió không lớn hơn hang chó là bao.

Sấu Hầu biết, nơi này chỉ có một người có thể đi, những người khác e rằng, ngay cả đầu cũng sẽ bị kẹt lại.

Nhưng cái tên "Sấu Hầu" không phải là gọi suông, vừa gầy vừa lanh lợi, lúc làm việc, tốc độ phản ứng cũng nhanh, cũng vì vậy, Sở Văn mới bằng lòng mỗi lần đổ đấu đều mang theo cậu ta.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào cái lỗ thông gió đó, Sấu Hầu thầm thấy may mắn đã đói mấy bữa rồi, cái hang chó này, à không, lỗ thông gió này, gần như không có áp lực gì có thể ra ngoài được.

"Vậy đi, lần này vất vả cho cậu rồi, ra ngoài tìm cho chúng ta thêm ít nước, mang theo xẻng sắt ra ngoài, nhớ đào cái miệng lỗ cho to hơn một chút." Lúc Sở Văn hạ lệnh, giọng điệu luôn không thể nghi ngờ, loại giọng điệu thương lượng với người khác, gần như không tồn tại.

Nhưng Sấu Hầu lại rất hưởng thụ, cậu ta đặc biệt thích người khác coi trọng mình, chẳng phải là thể hiện bản lĩnh của Hầu gia sao.

"Được thôi, yên tâm đi, chẳng qua chỉ là một đám cương thi thôi,

sao có thể nhốt được mấy anh em chúng ta ở đây được chứ.” Sở Văn sắp xếp cho Sấu Hầu ra ngoài, không chỉ vì để tìm thêm nước vào trước, mục đích quan trọng nhất là từ bên ngoài đào mở lỗ thông gió cho to hơn một chút.

Trong một lăng mộ như thế này, ai biết được sẽ gặp phải thứ gì, vạn nhất lúc đó có những thứ thực sự không giải quyết được, ít nhất có thể dùng ba mươi sáu kế, chạy trước rồi nói sau?

Nếu lỗ thông gió chỉ to bằng đó, không biết phải đợi đến lúc nào mới kịp ra ngoài.

Nói cho hay, cũng là vì, để lại một con đường lui, đúng không.

Đây là kết luận kinh nghiệm phong phú của Sở Văn sau nhiều năm, Vương Thạch Ngọc lại vừa dã tâm bừng bừng, lại vừa nhát gan sợ việc, đối với sự sắp xếp như vậy của Sở Văn, tự nhiên sẽ không có bất kỳ ý kiến nào.

Hoàn toàn ngược lại, gã hài lòng không thể hài lòng hơn, còn cảm thấy quả thực lợi hại, có thể đưa ra một đề nghị tốt như vậy.

Sau khi Sấu Hầu ra ngoài, đột nhiên cảm thấy thế giới bên ngoài trời quang mây tạnh, ở bên trong, cậu ta đã rất thích ứng với môi trường tối tăm rồi.

Ánh sáng này, e rằng mắt cậu ta cũng không chịu nổi, nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc xong, cậu ta nhìn thấy một cảnh tượng khó tin.

Nơi cậu ta ra ngoài bây giờ, chính là khu vực vừa rồi khai quật mộ đạo.

Tia sáng quá chói, sợ mắt cũng không chịu nổi, tôi nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc rồi mới trông thấy một cảnh tượng khó tin.

Nơi chúng tôi chui ra chính là khu vực vừa mới khai quật đường hầm lúc nãy.

Chẳng trách khi dùng xẻng Lạc Dương, tôi đã có thể đoán chắc bên trong có lăng mộ lớn, không ngờ lại trùng hợp đến vậy?

Đây quả là một bất ngờ thú vị, tôi vốn nghĩ chuyện như thế này căn bản không thể xảy ra, ai ngờ lại đụng phải thật.

Chương 1225

Vận may này đúng là nghịch thiên rồi, Sấu Hầu cũng gắng gượng chui ra từ lỗ thông gió, thật khó tưởng tượng được người thợ thủ công năm xưa đã phải tính toán tỉ mỉ đến mức nào, ngay cả một lỗ thông gió nhỏ như vậy cũng sợ bị người khác phát hiện.

Sấu Hầu nhặt lại mấy thùng nước và túi đồ lúc trước vứt dưới đất để trang bị gọn nhẹ, bây giờ những thứ này đều có thể dùng được.

Toàn là đồ tốt dù có tiền cũng không mua được, Sấu Hầu nhìn thấy mà đắc ý tới mức ngâm nga một khúc hát, dù sao thì cũng là từ dưới lòng đất nhặt về được một mạng.

Bây giờ tâm trạng cũng đã khác, vị trí mật thất đã rõ, bên trong có thứ gì cũng đã thấy qua loa, lúc này gần như chẳng còn gì đáng sợ nữa.

"Mấy thứ này nếu không phải vì quá nặng thì đã sớm mang xuống rồi." Sấu Hầu nói cũng không sai, bởi vì những thứ như thùng nước thực ra rất phổ biến trong giới trộm mộ.

Nhưng bây giờ lại gặp phải một khó khăn mới, trong này lấy đâu ra nước chứ.

Phồn Hoa Cốc...

Đúng rồi, Sấu Hầu đột nhiên nhớ lại cảnh tượng hoa nở rộ lúc trước.

Nếu thực vật ở đây tươi tốt như vậy, chắc chắn cũng phải có nguồn nước, chỉ cần đi theo hướng của thực vật là có thể tìm thấy nước.

Bên cạnh lỗ thông gió, Sở Văn hoàn toàn không thấy bóng dáng

Sấu Hầu đâu nữa, lần này tôi thực sự cảm thấy, may mà có một người anh em, nếu không thật sự đã xảy ra chuyện lớn rồi.

"Lát nữa sau khi vào trong, mỗi người lấy một cái khăn tay, nhúng ướt rồi buộc lên mặt, như vậy chắc có thể phòng được một chút khói mê." Sở Văn đưa ra ý kiến, ai cũng có khăn tay, nhưng vừa rồi khổ vì không có nguồn nước, chút nước ít ỏi kia ngay cả uống còn không đủ, làm sao có thể nỡ dùng để làm ướt khăn tay ngăn khói mê.

"Thằng nhóc này, đúng là có chút bản lĩnh, so với ta năm đó, cũng không kém bao xa, khá có phong thái của ta năm xưa." Người có thể khiến Vương Thạch Ngọc cũng phải khâm phục, e rằng trên đời này không có mấy ai, nhưng Sở Văn hoàn toàn không để lời của hắn vào tai, cũng cho rằng con người này không có gì đáng để người khác kính nể.

"Lát nữa có thể phải đi sát theo tôi, nếu ai tụt lại phía sau, không nói nhiều lời, tôi không cần biết thế nào, đều phải đảm bảo lần này nhất định phải vào được bên trong mật thất." Vẻ mặt Sở Văn nghiêm túc, dùng giọng điệu không cần thương lượng để nói chuyện với Vương Thạch Ngọc, thể hiện rõ thái độ của mình.

Vương Thạch Ngọc trước nay luôn là một kẻ chuyên nhìn sắc mặt người khác mà hành động, bây giờ thấy Sở Văn không còn bộ dạng dễ nói chuyện như trước, biết rằng chuyện cương thi vừa rồi, có lẽ không đơn giản như vẻ bề ngoài.

"Ta không biết sao, nói lại, nếu không có con cương thi kia, chúng ta làm sao có thể tìm ra lỗ thông gió nhanh như vậy." Vương Thạch Ngọc nghe vậy thì lý lẽ hùng hồn, đúng là đã phát huy cái trạng thái không biết xấu hổ đến mức tinh xảo.

Đợi Sấu Hầu từ trong núi quay về, hắn vác về nguyên một thùng nước.

Lần này có thể nói là đã chuẩn bị đầy đủ, dù là để bảo toàn thể lực sung mãn trước khi xuống mộ, hay là để có thể đại triển thân thủ trong mật thất bên dưới.

Sở Văn đều đã chuẩn bị đầy đủ, đặc biệt là vào lúc này, không được lãng phí một giây một phút nào, nhất là khi có khả năng trong đám người này có kẻ lòng dạ phân tán.

Nhưng vào lúc này, cũng chẳng có gì để nói.

Đối mặt với một ngôi mộ công chúa chưa từng có ai vào được, thực ra trong lòng ai cũng đang lo lắng.

Đặc biệt là Sở Văn, hắn cũng không biết bên trong rốt cuộc là tình hình thế nào, nhưng với tình hình hiện tại, nếu chỉ nhìn một bước thì không thể đưa ra phán đoán, bắt buộc phải kết hợp với pháp thuật Thiên can Địa chi mới được.

Sấu Hầu vác một cái thùng nước lớn như vậy, thở hồng hộc mới về đến nơi, đi vào trong sơn cốc, kết quả phát hiện nơi đó không có một chút dấu vết nào của nguồn nước.

Hắn đành phải đi sâu vào thêm nữa, một lúc lâu sau mới phát hiện, cuối cùng cũng có một con suối nhỏ, lưu lượng nước không lớn lắm.

"Sấu Hầu, bây giờ cậu không lợi hại như trước nữa rồi, đi lấy nước thôi mà cũng mất nhiều thời gian vậy à?" Sở Văn đương nhiên có thể nhìn ra Sấu Hầu vất vả, nhưng không nhịn được mà trêu chọc, dù sao không khí trong khoảng thời gian này thực sự quá ngột ngạt, có thể tìm một chỗ thú vị để nói thêm vài câu cũng tốt.

"He he, Sở ca, anh không biết đâu, để có được một thùng nước này, em đã tốn bao nhiêu sức lực đâu." Sau đó Sấu Hầu lại tốn vô số thời gian để giải thích làm sao mới lấy được một thùng nước như vậy, Vương Thạch Ngọc ở bên cạnh nghe mà không nói nên lời, hai

người này lại tán gẫu với nhau rồi à?

Chẳng lẽ không biết, bây giờ đang phải đối mặt với một tình cảnh như thế nào, mà vẫn có thể thản nhiên tán gẫu như vậy.

Nếu là hắn, đã sớm vác thùng nước đi vào rồi, có chuyện gì khác có thể quan trọng hơn việc trộm mộ đào báu chứ.

"Này tôi nói, có quá đáng lắm không, hoàn toàn coi thường sự tồn tại của tôi, ông chủ này, chuyện quan trọng nhất của chúng ta bây giờ, chẳng lẽ không phải là tranh thủ mọi thời gian, vào trong mộ công chúa sao?" Vương Thạch Ngọc trước nay luôn là một người tuyệt đối không thể bị phớt lờ, đặc biệt là bây giờ khi Sở Văn hoàn toàn không để ý đến hắn, tự nhiên phải nhảy ra tìm kiếm cảm giác tồn tại.

Sở Văn vừa nhìn thấy người này, đã cảm thấy có chút bực bội, tại sao người này lại luôn phải nhảy ra khi người khác đang nói chuyện chứ?

Cứ như thể không nói thì hoàn toàn không có cảm giác tồn tại vậy.

"Đi thôi, làm ướt tất cả khăn tay, rồi buộc lên mặt, nhớ kỹ, lần này nếu gặp lại khói mê, tuyệt đối không được có nửa phần lùi bước." Sở Văn hoàn toàn không để ý đến Vương Thạch Ngọc này, hắn biết vào lúc này, đương nhiên phải dùng mọi cách để đưa hắn vào trong, căn bản không cần một người ngoài cuộc nhảy ra chỉ chỉ trỏ trỏ.

Chuyện của hắn, tự nhiên có cách giải quyết của hắn, một người như vậy, lại gây áp lực lớn đến thế, Sở Văn cảm thấy, chỉ hận không thể bỏ hắn lại đây.

Vương Thạch Ngọc thấy Sở Văn hoàn toàn không để ý đến mình, dứt khoát cũng không nói nữa, hắn biết có nói nhiều hơn cũng vô ích, bởi vì Sở Văn trước nay luôn là một người rất có chủ kiến.

Mấy người lại một lần nữa tiến vào trong đường hầm, nhưng tâm

trạng lần này, lại hoàn toàn khác so với trước đó, có lần trước đó làm người dò đường, lần này tiến hành, thuận lợi lạ thường.

Không chỉ không gặp Khô Lâu Vương, thậm chí ngay cả cương thi trong dự đoán cũng không tồn tại, xem ra con đường này chính là đường lui mà người thợ thủ công năm xưa đã để lại.

"Người thợ xây mộ công chúa đó, thật đúng là thông minh, biết trước để lại đường lui cho mình, nếu không thì thật sự không ra được à?" Sấu Hầu đi trên con đường này, lại có vẻ thong dong tự tại, trông không giống đi trộm mộ, mà giống như đi nghỉ mát.

Tiểu Ca nhìn bộ dạng kiêu ngạo của hắn, cũng cảm thấy có chút buồn cười, người này tâm thái thật tốt quá rồi, chẳng lẽ đã quên tình huống nguy hiểm lúc trước sao?

Chương 1226

Vết sẹo vừa lành đã quên đau rồi.

“Đường lui mà người thợ đó để lại cho mình, cũng chính là đường lui để lại cho chúng ta, nếu không có người này, e rằng chúng ta thật sự không ra được rồi.” Sở Văn cũng từ tận đáy lòng đồng tình, người thợ này, cái lỗ thông gió đó được thiết kế cực kỳ khéo léo, từ bên ngoài nhìn vào căn bản không phát hiện được, hóa ra nó nằm dưới một ngọn đồi, cái lỗ thông gió này.

Chẳng trách nhiều năm như vậy, nó vẫn không bị người khác phát hiện, nguyên nhân thứ nhất là vì Phồn Hoa Cốc, nằm ở nơi hiểm yếu giữa những ngọn núi cao chót vót, khó bị người khác phát hiện, thứ hai là do cái lỗ thông gió này, thiết kế thực sự hoàn hảo, không thể bị người khác phát hiện.

Mấy người nhanh chóng đến gần mật thất, nơi mà trước đó đã phát hiện ra, chỉ là bị tiếng hét của Vương Thạch Ngọc làm cho mọi người buộc phải quay lại cứu hắn, bây giờ xem ra, lối vào của mộ thất, rất dễ tìm.

“Xem đi, thế nào gọi là dễ dàng?

Đây mới gọi là dễ dàng!” Sấu Hầu ra vẻ bất cần, trời không sợ đất không sợ, cũng không biết là hắn có đủ tự tin, hay là thật sự không biết sợ.

Phải biết rằng bên trong, không chỉ có cương thi và Khô Lâu Vương, không chừng còn có những loại vũ khí lạnh như tên ngầm.

Nếu mở cánh cửa mộ thất này ra, không chừng những mũi tên ngầm bắn ra bên trong, có thể bắn xuyên Sấu Hầu, đến lúc đó, e rằng sẽ không có tình huống lạc quan như bây giờ.

“Cánh cửa đá này nặng ngàn cân, cũng chỉ có cậu mới nói ra được lời dễ dàng như vậy, tôi nhìn xong còn không nhịn được thấy đau đầu, thứ nặng như vậy, trừ khi tìm được bí quyết cơ quan, nếu không thì, chúng ta ngay cả cửa cũng không vào được.” Sở Văn không phải là một người sinh ra đã lạc quan mù quáng, hắn sẽ dựa vào tình hình nhìn thấy, để đưa ra phán đoán cơ bản, không giống như một số người nào đó, sinh ra đã lạc quan như vậy.

Thậm chí còn không nhìn ra, trước mắt có một khó khăn lớn như vậy tồn tại.

“Thôi được, tôi sẽ không động vào hai ngôi mộ đó nữa.” Vương Thạch Ngọc là người đầu tiên trả lời.

Có lẽ trong mắt hắn, nơi này toàn là chuyện đau lòng, sớm rời đi để khỏi phải trông vật nhớ người.

Sấu Hầu cười gượng nói: “Sở ca, đi đâu cũng được, dù sao em cũng đi theo anh.” Tiểu Ca chỉ đơn giản “Ừ” một tiếng, đối với y, đi đâu cũng như nhau, dù sao y cũng chỉ gia nhập đội mạo hiểm này mà thôi.

Mọi người thu dọn đồ đạc, bắt đầu đi theo lối ra đối diện đại sảnh.

Trên đường đi, Sấu Hầu cứ tìm chuyện với Vương Thạch Ngọc, Vương Thạch Ngọc làm gì có tâm trạng để ý đến hắn, cơ bản là không thèm đáp lời.

Sấu Hầu lại chẳng thấy gì, vẫn cứ vui vẻ không biết mệt mà tìm lời châm chọc Vương Thạch Ngọc.

Sở Văn và Tiểu Ca đi phía trước, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Sợ lại xảy ra sơ suất, bây giờ trong lòng mọi người căn bản không

còn nghĩ đến chuyện trộm mộ tìm báu vật nữa, chỉ mong được an toàn ra ngoài là vạn sự đại cát rồi.

Thật bất ngờ, trên đường đi không xảy ra một chút sự cố nào, bốn người cứ thế nghênh ngang đi ra, ngay cả một đoạn đường vòng cũng không phải đi.

Ra khỏi đó, Sở Văn cảm nhận ánh nắng chiếu lên mặt, cảm thấy ánh nắng thật đẹp.

Xuống đất trộm mộ, quá âm u, không thích hợp ở lâu.

Sở Văn quay người lại nói với mọi người: "Trên mặt đất thoải mái hơn, mọi người kiểm tra kỹ đồ đạc của mình, xem có bỏ sót gì không?" Vương Thạch Ngọc đau khổ nhìn lại lối ra, trong lòng nghĩ sớm muộn gì cũng có thể phát hiện ra báu vật có giá trị hơn cả chiếc vòng cổ trên người phi tử của Vũ Đế.

Vương Thạch Ngọc ngồi phịch xuống đất, đối với hắn, mất đi trụ cột tinh thần, trên đường đi quá mệt mỏi.

Lúc Sở Văn ngồi xuống kiểm kê đồ đạc, lại nhìn thấy tấm bản đồ kho báu kia.

Chuyện trường sinh bất lão của Vũ Đế vẫn luôn lởn vởn trong đầu Sở Văn.

Sở Văn quyết định đi tìm câu trả lời cho sự trường sinh bất lão của Vũ Đế, nếu không tấm bản đồ kho báu vất vả lắm mới có được này sẽ bị lãng phí.

"Mọi người nghỉ ngơi mấy ngày, thời gian qua ai cũng mệt rồi, sau đó chúng ta sẽ đến Hi Vân Sơn trên tấm bản đồ kho báu, mọi người thấy thế nào?" Sở Văn vừa nói vừa giơ tấm bản đồ lên.

Vương Thạch Ngọc nhìn về phía tấm bản đồ trong tay Sở Văn, thầm nghĩ mình sao lại quên mất tấm bản đồ kho báu này, đó là bản

đồ kho báu đấy, không phải mộ, tuyệt đối cất giấu đại bảo bối.

Vương Thạch Ngọc lập tức đứng dậy nói: "Đến Hi Vân Sơn thôi, không thể lãng phí bản đồ kho báu được." Sở Văn nhìn Vương Thạch Ngọc như hai người khác nhau, không khỏi buồn cười trong lòng.

Sở Văn chỉ mong tìm được manh mối quan trọng, Vương Thạch Ngọc thì hay rồi, trực tiếp nhắm vào những báu vật hư vô kia.

Sấu Hầu lập tức dội gáo nước lạnh: "Đi tìm báu vật, cẩn thận lại vì lòng tham của ông mà mất mạng đấy, lúc đó chúng tôi chỉ còn ba người thôi." Vương Thạch Ngọc tức giận nói: "Mày nói cái gì thế?

Tao thấy mày mới là đồ xui xẻo, trù ẻo tao.

Đồ trời đánh chỉ biết làm việc chân tay." Sở Văn thấy tình hình không ổn liền lớn tiếng nói: "Vậy quyết định rồi, điểm đến tiếp theo là Hi Vân Sơn." Trong lòng Sở Văn tràn đầy mong đợi về Hi Vân Sơn, từ xưa đến nay truyền thuyết về trường sinh bất lão quá nhiều, bất kể thật giả, lòng hiếu kỳ của Sở Văn đều mách bảo hắn, không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Mọi người trở về nơi ở, nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Để chuẩn bị cho chuyến đi đến Hi Vân Sơn, họ đã mua không ít công cụ tinh xảo và hữu dụng.

Đồng thời bổ sung những trang bị đã bị hư hỏng, mất mát trong hai lần đột nhập mộ Vũ Đế và mộ phi tử Vũ Đế trước đó.

Làm nghề trộm mộ, không có trang bị thì dưới lòng đất khó đi một bước.

Chương 1227

Mặc dù lần này có thể không xuống đất, nhưng với thói quen và đạo đức nghề nghiệp, Sở Văn vẫn chuẩn bị một bộ trang bị theo tiêu chuẩn.

Hắn cũng chuẩn bị một số thiết bị cần thiết cho việc leo núi.

Hi Vân Sơn, tuy cũng ở gần đây, nhưng để đến được đó, Sở Văn dò hỏi thì chỉ có thể đi bộ, ngay cả ngựa hay lừa những phương tiện di chuyển chính cũng không có, mọi người cũng chỉ đành nghiến răng đi bộ.

Cũng may là mấy ngày gần đây đã nghỉ ngơi đầy đủ, nếu vừa ra khỏi mộ phi tử Vũ Đế đã lên đường đến Hi Vân Sơn, Vương Thạch Ngọc e rằng sẽ mất mạng, mấy người Sở Văn cũng sợ phải mất nửa cái mạng.

Trên đường đi gập ghềnh khiến mọi người toàn thân khó chịu, khó khăn lắm phía trước mới có một thôn làng, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy thôn làng này có vấn đề.

Sở Văn quá cần phải dừng lại nghỉ ngơi, ban ngày ban mặt cũng không lo xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lần này Sở Văn đã mang đủ đồ.

Thế là họ tiến vào thôn làng nghỉ chân.

Sau khi vào làng, Sở Văn quan sát khắp nơi, phát hiện đàn ông trong làng đều có thân thể cường tráng, mặt mũi hung tợn.

Trong lòng thầm nghĩ thôn làng này quả nhiên không đơn giản, ai trông cũng như dân luyện võ.

Phía trước có một ông lão đi tới, trông bộ dạng, có vẻ giống trưởng thôn.

Sở Văn tiến lên chào hỏi lịch sự: "Chào cụ, chúng cháu là khách qua đường, đi đường mệt mỏi, có thể cho chúng cháu ở đây nghỉ ngơi một chút được không ạ?" Lão nhân nheo mắt, cẩn thận đánh giá đám người Sở Văn, đặc biệt dừng lại trên người Sở Văn một lúc lâu.

Lão nhân ho khan một tiếng, nhẹ giọng nói: "Được thôi, nhưng làng ta đã lâu không có người ngoài, hy vọng các vị tự mình cẩn thận một chút, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Nói xong lão nhân liền bỏ đi, để lại bốn người mặt mày ngơ ngác.

Cái gì gọi là tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Chẳng lẽ đã vào làng ăn thịt người?

Lão nhân vừa đi, trẻ con và phụ nữ trong làng liền vây lại, đứng từ xa nhìn bốn người Sở Văn, còn những người đàn ông cường tráng khác thì ánh mắt đầy cảnh giác nhìn họ.

Sở Văn trong lòng dở khóc dở cười, lão già kia vứt lại một câu như vậy rồi đi, khiến Sở Văn thật sự không kịp trở tay.

Sở Văn cứng rắn nói: "Bên kia có một cây đại thụ, chúng ta đến đó nghỉ ngơi đi." Nói xong liền dẫn ba người đi về phía cây đại thụ.

Sấu Hầu dọc đường bắt đầu trêu chọc đám trẻ con trong làng, trêu chọc không biết mệt.

Vương Thạch Ngọc thì mặt mày u ám, cảm thấy đang lãng phí thời gian.

Tiểu Ca đột nhiên nói: "Lát nữa tôi xem có thể dò hỏi dân làng về tình hình cụ thể của Hi Vân Sơn không, người địa phương chắc chắn sẽ hiểu rõ, tiện cho chúng ta vào núi." Sở Văn đáp lời: "Được, có thể thử xem." Ngồi dưới gốc cây đại thụ, Sở Văn không hề nhàn rỗi, hắn bước tới, kéo một đứa trẻ đang vây xem.

"Nhóc con, ở đây có phải có một ngọn núi tên là Hi Vân Sơn

không?" Sở Văn vừa nói vừa đưa cho đứa trẻ một miếng kẹo cao su mà hắn mang theo.

Đứa trẻ nhận lấy, tò mò nhìn miếng kẹo cao su trong tay.

Sở Văn biết đứa trẻ có thể chưa từng ăn kẹo cao su, liền làm mẫu cho nó xem, đứa trẻ cũng bắt chước theo.

Đứa trẻ nhai kẹo cao su, liền cười toe toét.

Ăn được kẹo cao su đối với người trong làng có lẽ là một chuyện vô cùng xa xỉ.

Đứa trẻ vui vẻ đáp lại: "Đúng vậy ạ, ở chỗ cháu có một ngọn núi tên là Hi Vân Sơn, nhưng từ nhỏ người lớn đã dặn cháu là đi đâu cũng được, không được đến ngọn núi đó." "Chú hỏi cái đó làm gì ạ?" Đứa trẻ ngẩng đầu nhìn Sở Văn với vẻ ngây thơ vô tội.

Vương Thạch Ngọc lập tức chen miệng vào: "Bạn nhỏ, có thể cho chú biết chuyện về Hi Vân Sơn không?

Chú sắp đến Hi Vân Sơn đây.

Nếu nói tốt, chú sẽ cho cháu thứ kẹo trong miệng kia." Lời vừa dứt, đứa trẻ lập tức hét lớn: "Họ muốn đến Hi Vân Sơn, họ muốn đến Hi Vân Sơn." Nghe tiếng, những người đàn ông trưởng thành xung quanh liền xuất hiện, và từ từ tiến lại gần chỗ Sở Văn đang đứng.

Sở Văn thò tay vào ba lô, mỗi người đều đã chuẩn bị, sẵn sàng rút vũ khí ra để tự vệ.

Sở Văn nhẹ giọng nói: "Mọi người đừng hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta tùy cơ ứng biến." Không lâu sau, lão già lúc nãy lại xuất hiện, đứng trước mặt Sở Văn.

Sở Văn không nhìn rõ vẻ mặt của lão già, chỉ nghe thấy: "Các người muốn đến Hi Vân Sơn?" Tiểu Ca lạnh lùng đáp lại: "Đúng,

chúng tôi đến đây vì Hi Vân Sơn." "Không được đến Hi Vân Sơn." Mặt lão già lập tức sa sầm xuống.

Sấu Hầu phản bác: "Tại sao Hi Vân Sơn lại thành của nhà ông?

Chúng tôi đi hay không có cần ông đồng ý không?" Lão già không để ý đến lời của Sấu Hầu, nhìn chằm chằm vào Sở Văn, có thể thấy, Sở Văn là hạt nhân của đội này.

"Chúng tôi đời đời bảo vệ Hi Vân Sơn, đó không phải là nơi có thể tùy tiện đến, nghỉ ngơi thì được, nhưng đến Hi Vân Sơn thì không được!" Nói xong lão già phất tay ra sau.

Chỉ thấy những người đàn ông hung tợn, vạm vỡ kia đều cầm một số dụng cụ bằng sắt, đi về phía này.

"Nếu muốn đi, phải qua được cửa ải của chúng tôi đã." Sở Văn thấy tình hình không ổn, đành phải ổn định tình hình trước, đáp lại: "Được, cụ đừng vội, chúng tôi không đi nữa, chúng tôi chỉ tò mò về Hi Vân Sơn thôi, không nhất thiết phải đi." Vương Thạch Ngọc trong lòng không thoải mái, tại sao chứ, không cho ta đi, đối với Vương Thạch Ngọc ta là cản đường tài lộc, đó là kẻ thù của Vương Thạch Ngọc ta, kẻ thù không đội trời chung.

Chương 1228

Vương Thạch Ngọc đứng dậy chuẩn bị phản kháng, vừa mới đứng lên đã bị Tiểu Ca ấn xuống, "Ngồi yên đó, đừng gây thêm rắc rối, nghe theo sự sắp đặt." Vương Thạch Ngọc bất đắc dĩ đành ngồi xuống.

Lão già lại một lần nữa phất tay, ra hiệu cho dân làng lui xuống.

Lão già thản nhiên nói: "Biết điều là tốt, chúng tôi cũng không gây chuyện, nghỉ ngơi một lát rồi mau rời đi, Hi Vân Sơn không chào đón các người, đừng làm chuyện không sáng suốt." Sở Văn thấy phản ứng của dân làng, trong lòng nghĩ Hi Vân Sơn tuyệt đối có vấn đề, mình nhất định phải đi.

Sở Văn nhẹ giọng nói: "Lát nữa chúng ta tìm cách lẻn vào, bên trong Hi Vân Sơn tuyệt đối có mờ ám, không đi xem thì thật có lỗi với quãng đường đi bộ của chúng ta." Vương Thạch Ngọc nghe xong trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Bốn người cứ thế im lặng ngồi dưới gốc cây đại thụ, lão già đứng ở một góc xa xa quan sát, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Sau đó liền quay về sân nhà mình.

Sở Văn thấy dân làng đã buông lỏng cảnh giác, không còn nhìn chằm chằm nữa.

Hắn vội vàng gọi mấy đứa trẻ đang chơi đùa bên cạnh cây đại thụ.

"Có muốn ăn thứ mà đứa trẻ lúc nãy ăn không?" Sở Văn cười nói.

"Có,...." Mấy đứa trẻ tranh nhau nói.

Sở Văn nhìn những đứa trẻ kích động, biết rằng chuyện Hi Vân Sơn đã có hy vọng.

“Vậy thì tôi sẽ đố các cậu, ai trả lời nhanh nhất và chính xác nhất tôi sẽ thưởng cho người đó.” Khóe miệng Sở Văn nở một nụ cười nhẹ.

Trẻ con thích nhất là tranh giành, lại có kẹo cao su làm mồi nhử, không tin không moi ra được chuyện mà Sở Văn muốn biết.

Sấu Hầu hứng thú sáp lại gần, cười ha hả nói: “Tôi làm trọng tài cho các cậu, để tránh ai gian lận.” Sở Văn suy nghĩ một lát rồi nói: “Trong cả làng này ai là người lớn tuổi nhất?” Lời vừa dứt, cậu bé cao to nhất trong đám trẻ giành trả lời: “Trưởng thôn, trưởng thôn đã hơn một trăm tuổi rồi.” “Tuyệt vời.” Sở Văn vừa nói vừa nhét kẹo cao su vào tay cậu bé cao to.

Cậu bé cao to bóc kẹo cao su trước mặt những đứa trẻ khác, rồi ăn.

Những đứa trẻ khác nhìn với vẻ ghen tị, đều không tự chủ được mà nuốt nước bọt.

Sở Văn nhìn những đứa trẻ này, trong lòng có chút không nỡ, dù sao mình cũng đang lợi dụng chúng.

“Không sao không sao, còn một câu hỏi nữa, câu hỏi này trả lời đúng cũng sẽ được kẹo cao su.” Sở Văn nói.

Tất cả trẻ con lập tức tập trung tinh thần, nhìn chằm chằm vào Sở Văn, sợ chậm dù chỉ một giây.

“Làm sao để đến Hi Vân Sơn mà không bị người lớn biết?” Lời Sở Văn vừa dứt, đám trẻ con đều im bặt, đứa nào cũng lắc đầu.

“Từ nhỏ ba mẹ đã không cho cháu đến gần nên không biết ạ.” Sở Văn trong lòng không khỏi thất vọng, chẳng lẽ thật sự không có cách nào vào Hi Vân Sơn sao?

Lúc này một đứa trẻ ở góc chạy lên, cười hì hì nói: “Cháu biết, có

lần cháu ra ngoài chơi, bị lạc đường đã phát hiện ra một con đường đến Hi Vân Sơn." "Nhưng lúc đó đã muộn quá rồi, cháu chưa thực sự lên núi đã quay về." Sở Văn mừng rỡ, lập tức nhét hai viên kẹo cao su vào tay đứa trẻ, hỏi: "Nói đi, tôi xem có phải cậu nói dối không, nếu nói dối tôi sẽ lập tức lấy lại kẹo cao su." Sở Văn ra vẻ nghiêm túc, cố gắng dọa đứa trẻ.

Đứa trẻ lập tức nói: "Cháu không nói dối, thật đấy, ra khỏi làng rẽ trái đi không xa, có một cây hòe rất to, đi xuyên qua cây hòe đó vào trong, không cần đi bao xa là lên núi rồi." "Trên đường đi cũng không có người lớn." Sở Văn xoa đầu đứa trẻ, sau đó trực tiếp lấy kẹo cao su ra, mỗi đứa trẻ một cái.

Trẻ con ở vùng núi sâu thật đáng thương, nhìn mỗi đứa trẻ trên mặt đều tràn ngập hạnh phúc, Sở Văn trong lòng không khỏi cảm khái.

Sở Văn không nỡ rời đi như vậy, liền kéo Tiểu Ca, Sấu Hầu và Vương Thạch Ngọc cùng chơi trò chơi với đám trẻ con.

Sở Văn chơi rất vui, đã lâu không được thoải mái như vậy.

Dân làng nhìn những đứa trẻ vui vẻ, thiện cảm với Sở Văn cũng tăng lên không ít.

Nhìn về phía Sở Văn cũng không còn cảnh giác như lúc đầu nữa.

Sau khi tiễn đám trẻ con đi, Sở Văn liền đeo đồ lên, dưới sự chỉ dẫn của dân làng đến trước sân nhà trưởng thôn.

Sở Văn lớn tiếng nói: "Cảm ơn trưởng thôn đã cho chúng cháu chỗ nghỉ chân." Trưởng thôn nghe tiếng liền bước ra, nhìn Sở Văn nói: "Từ đâu đến thì về đó đi, trên đường cẩn thận." "Vâng, cảm ơn rất nhiều, chúng cháu sẽ quay về đường cũ." Sở Văn nhìn về phía trưởng thôn, trong lòng nghĩ cậu bé cao to lúc nãy nói trưởng thôn đã hơn một trăm tuổi, Sở Văn nhìn trưởng thôn trẻ như người sáu mươi mấy tuổi.

Trong lòng đầy nghi vấn, chẳng lẽ xa lánh thành thị, cuộc sống ẩn dật có thể kéo dài tuổi thọ đến thế sao?

Ra khỏi làng, Sở Văn giả vờ đi một đoạn đường dài, xác nhận phía sau thực sự không có ai theo dõi.

Sấu Hầu thở phào một hơi nói: "May mà Sở ca moi được lời, không thì chúng ta làm sao mà xông lên Hi Vân Sơn được chứ." Vương Thạch Ngọc thấp giọng nói: "Bây giờ chúng ta sắp xếp thế nào?" "Đến chỗ mà đứa trẻ kia nói xem sao, xem có thể lên núi được không?" Sở Văn nói xong liền dẫn mọi người đến chỗ cây hòe lớn.

"Mọi người luôn quan sát xung quanh, xem có ai theo dõi chúng ta không." Tiểu Ca cảnh giác nói.

Nếu bị dân làng biết, Sở Văn thật sự chỉ có nước đập đầu vào cây mà chết.

Nhiều người đàn ông trong làng hung dữ vạm vỡ như vậy, Sở Văn nghĩ lại mà sợ, thường những người ở những nơi dân phong thuần phác lại càng có thể một chọi mấy.

Mấy người Sở Văn hoàn toàn không đủ cho người ta nhét kẽ răng.

Chương 1229

Đi mãi đi mãi, vẫn không thấy cây hòe lớn mà đứa trẻ nói.

Sấu Hầu phàn nàn: "Chúng ta không phải bị đứa trẻ kia lừa rồi chứ, đứa trẻ đó lừa kẹo cao su của chúng ta à." Sở Văn trong lòng cũng có chút nghi ngờ, dù sao đi cũng quá lâu rồi, vẫn chưa thấy.

Sở Văn do dự nói: "Đi thêm một chút nữa xem sao, chắc là không lừa mình đâu." Vương Thạch Ngọc bất mãn nói: "Mày không phải là người làm việc chân tay sao?

Đi có một chút đường, đã không chịu nổi rồi à?

Đi thêm chút nữa, biết đâu nó ở phía trước." Sấu Hầu vừa chuẩn bị đáp trả.

Tiểu Ca khẽ hô lên: "Cây hòe lớn, mau nhìn kìa." Quả nhiên, phía trước có một cây hòe đặc biệt lớn.

Tiểu Ca vội vàng đi tới, ôm thử cây hòe lớn, kinh ngạc nói: "Cây này hai người ôm cũng không xuể, thật to." Sấu Hầu rất phối hợp tiến lên cùng Tiểu Ca thử một lần, quả nhiên ôm không hết.

Sở Văn thì trực tiếp đi xuyên qua cây hòe lớn, đi vào trong.

Sấu Hầu vội vàng đi theo, trong quan niệm sống của Sấu Hầu, có một chân lý, theo Sở ca, có thịt ăn.

Xuyên qua cây hòe lớn, đội những bụi cây rậm rạp mà đi.

Mặt Sấu Hầu không biết bị bao nhiêu cành gai cào rách, những người khác cũng không dễ chịu gì, nhưng ai cũng không nói tiếng nào, vẫn cứ tiến về phía trước, dù sao ai cũng không muốn đi một chuyến công cốc.

Đi một đoạn rất dài, Tiểu Ca là người đầu tiên xuyên ra, trước mắt là một khoảng không gian rộng lớn, trước mặt có một ngọn núi cao chót vót.

Vương Thạch Ngọc nhìn ngọn núi cao, mắt đỏ hoe, giống hệt ánh mắt của những đứa trẻ nhìn kẹo cao su.

"Cuối cùng cũng tìm được chính chủ, bây giờ lên núi rồi, thật sự không có đứa trẻ kia, chúng ta ngay cả chân núi cũng không đến được." Sở Văn cười nói, vừa nói vừa phủi đi những cành cây gai góc trên người.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Sở Văn bắt đầu đi bộ lên núi.

Ngọn núi Hi Vân Sơn này, so với những ngọn núi khác ở đây khác biệt rất lớn.

Những ngọn núi khác đều là kết cấu đất cát, Hi Vân Sơn thì lại là đá hoa cương cứng rắn.

Điều này càng khiến mọi người cảm thấy Hi Vân Sơn khác biệt.

Có lẽ lần này đã đúng rồi, Sở Văn nghĩ vậy.

Đi chưa được bao xa, từ xa truyền đến tiếng bước chân.

Sở Văn lập tức nằm xuống, nấp trong bụi cây rậm rạp.

Không dám phát ra một tiếng động nào.

Không lâu sau, từ trước bụi cây nơi Sở Văn ẩn nấp đi qua bốn năm người cầm gậy dài, trông như đang đi tuần tra.

Sở Văn kinh hãi, làng này bảo vệ Hi Vân Sơn nghiêm ngặt đến thế sao?

Ngay cả trên núi cũng có người tuần tra, tuần tra còn mang theo vũ khí.

Đợi đội tuần tra đi xa, Sở Văn nhẹ giọng nói: "Xem ra Hi Vân Sơn chắc chắn có bí mật lớn, xem tình thế này, làng đó coi Hi Vân Sơn như một căn cứ quân sự bí mật vậy." Nói xong, Sở Văn càng cẩn thận hơn mà tiến về phía trước.

Vương Thạch Ngọc thấy nhiều người tuần tra như vậy, trong lòng có chút muốn rút lui, dù sao so sánh một chút, phát hiện bốn người dù thế nào cũng không đánh lại được những người này, biết đâu còn có nhiều người hơn.

Nghĩ vậy, Vương Thạch Ngọc dừng bước.

Sấu Hầu không chú ý trực tiếp đâm sầm vào, Sấu Hầu liền mắng: "Vương Thạch Ngọc, làm gì đấy, làm bao cát thịt à, nếu muốn làm thì tao chặt tứ chi của mày cho, không lấy tiền đâu." Vương Thạch Ngọc ngập ngừng nói: "Sở Văn, bốn người chúng ta đi tiếp nữa biết đâu lại gặp nhiều người hơn.

Lúc đó làm sao?" Sở Văn nhìn Vương Thạch Ngọc rụt rè, bất đắc dĩ nói: "Đã đến nước này rồi, chuẩn bị quay về sao?" "Bao nhiêu lần xuống đất như vậy, chưa thấy ông nhát gan như thế." Vương Thạch Ngọc sắc mặt không tốt nói: "Đây là hai chuyện khác nhau, quay về có thể chưa vào được nơi trên bản đồ kho báu, chúng ta đã bị những người dân làng hung dữ đó xử lý rồi thì sao." Tiểu Ca ở một bên cười khổ, trực tiếp không nói hai lời liền ra hiệu cho Sấu Hầu một ánh mắt, Sấu Hầu lập tức hiểu ý.

Hai người tiến lên, một người xách tay phải Vương Thạch Ngọc, một người xách tay trái Vương Thạch Ngọc.

Trực tiếp xách Vương Thạch Ngọc đi về phía trước.

Sở Văn trong lòng hiểu rõ, Vương Thạch Ngọc tuy có chút nhát gan, nhưng mỗi lần gây chuyện, thật sự không thể thiếu hắn, dù sao trong bốn người hắn là người hiểu biết nhiều nhất, giám định bảo vật

cũng là chuyên gia nhất.

Dưới sự che chắn của bụi cây và rừng cây, Sở Văn ngày càng đến gần nơi được đánh dấu trên bản đồ kho báu.

Sở Văn liền quay đầu, nói với Vương Thạch Ngọc: “Sắp đến rồi, thấy không, chúng ta không có chuyện gì xảy ra mà?” “Vương Thạch Ngọc, ông không phải thích bảo vật nhất sao?

Lần này tôi có dự cảm tuyệt đối sẽ có thu hoạch lớn.” Sở Văn cười, Sấu Hầu cũng cười theo: “Vương Thạch Ngọc, chuẩn bị sẵn túi tiền, đếm tiền đi.” “Được được, tôi cũng có nói không đi đâu, trực tiếp xách tôi đi.

Mau thả tôi xuống, tôi tự đi.” Vương Thạch Ngọc giãy ra, tự đi.

Chương 1230

Tiểu Ca nhìn Vương Thạch Ngọc cảm thấy buồn cười, mỗi lần xông lên phía trước nhất cũng có thể là Vương Thạch Ngọc, mỗi lần chạy nhanh nhất cũng có thể là Vương Thạch Ngọc, thật mâu thuẫn.

Vương Thạch Ngọc nhìn về phía Sở Văn nói: "Sở Văn, chúng ta lần này lên Hi Vân Sơn.

Bảo vật tìm được tôi sẽ chọn trước, cái này không thể thay đổi." Sở Văn cười khổ nói: "Đến lúc đó rồi xem, vào trong rồi ai lấy được của người nấy, hỏi Sấu Hầu và Tiểu Ca xem như vậy được không?" Vương Thạch Ngọc nghe vậy liền vội vàng, tiến lên phun một tràng vào mặt Sở Văn: "Sao có thể đột nhiên đổi ý chứ?

Trước khi đi chúng ta đã nói rõ ràng rồi mà, Sở Văn không đàng hoàng gì cả." "Tôi vẫn luôn tin tưởng anh như vậy, Sở Văn không thể làm vậy được, Sấu Hầu và Tiểu Ca lừa tôi, tôi có thể nhịn, nhưng tôi tin tưởng anh như vậy, Sở Văn không thể lừa tôi được." Sở Văn nghe mà đau cả đầu, Vương Thạch Ngọc lúc tốt thì thật sự rất tốt, lúc nổi giận ăn vạ cũng thật sự có nghề.

Sở Văn ra hiệu cho Tiểu Ca một ánh mắt, lúc này cũng chỉ có Tiểu Ca bình thường ít nói mới có thể nói ra những lời kinh người để chế ngự Vương Thạch Ngọc.

Nếu đổi lại là Sấu Hầu hoặc Sở Văn, có thể sẽ trực tiếp nổi điên tại chỗ, lúc đó dẫn người tuần tra đến, mọi người thật sự không có kết cục tốt đẹp.

Tiểu Ca lạnh lùng nói: "Vương Thạch Ngọc, chúng ta không thể quay lại được nữa rồi, ông không chịu được thì quay về đi, đường không xa lắm đâu, quay về gặp người tuần tra, một mình ông có được

không?" "Vương Thạch Ngọc, tôi khuyên ông nên suy nghĩ cho kỹ, bây giờ làm thế nào mới đúng." Vương Thạch Ngọc nhìn khuôn mặt than của Tiểu Ca, lập tức ngậm miệng.

Trong lòng nghĩ nếu bị bỏ rơi, mình chẳng phải là chết tại chỗ sao.

Hơn nữa, dù sao cũng không ai hiểu về bảo vật bằng mình, đến lúc đó không thể không có mình được.

Nghĩ đến đây, Vương Thạch Ngọc trong lòng thoải mái hơn nhiều, giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, nói: "Đi thôi, nhanh chóng lên đường, ngẩn ra đó làm gì." Ba người nhìn Vương Thạch Ngọc như nhìn quái vật, lật mặt cũng nhanh quá rồi.

Không hổ là Vương Thạch Ngọc, chúng ta không nhận nhầm người.

Sở Văn sau đó lại tiếp tục lên đường, trên đường lại gặp mấy lần đội tuần tra.

Vận khí của Sở Văn không tệ, đều an toàn tránh được.

Càng đi về sau, càng đến gần trung tâm của bản đồ kho báu, tần suất của đội tuần tra ngày càng cao, Sở Văn nói với mọi người: "Mọi người cẩn thận một chút, tuần tra ngày càng thường xuyên rồi, có thể sắp đến nơi rồi." Đột nhiên phía trước có ánh đèn yếu ớt truyền đến, có một trận tiếng gõ đập đứt quãng vang lên.

Mọi người lập tức nín thở, dừng lại, nấp trong một bụi cây.

Sở Văn quay đầu, nhìn về phía mọi người, ra một ánh mắt, ý bảo cứ ở yên đây, tôi đi trước xem tình hình.

Sở Văn áp sát mặt đất mà đi, đi một lúc lại dừng một lúc, khó khăn lắm mới sắp nhìn thấy nơi đó rốt cuộc đang làm gì, lại gặp một đám đội tuần tra.

Sở Văn vội vàng lui về, ba người phía sau nhìn Sở Văn công dã tràng, đồng loạt thở dài một hơi nặng nề: "Ai... suýt chút nữa rồi." Sở Văn lui xuống, dừng lại một lúc, lại chuẩn bị lén lút tiến lên lần nữa, ba người phía sau không khỏi nín thở, lo lắng cho Sở Văn.

Lần này không có người tuần tra nữa, Sở Văn đã lên được.

Sở Văn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, trong lòng hét lớn.

Mẹ nó, đồng nghiệp à?

Cái làng lúc nãy là đời đời trộm mộ sao?

Mấy người trước mắt đang dựa vào ánh đèn yếu ớt, dùng công cụ thô sơ để đục đường hầm mộ, xung quanh có một số người đứng bên cạnh.

Trông bộ dạng là để canh gác, Sở Văn nhìn rõ xong, vội vàng lui xuống.

Sợ đội tuần tra bắt tại trận.

Sở Văn trở về bụi cây nơi ba người ẩn nấp.

Vương Thạch Ngọc vội vàng hỏi: "Sở Văn, thấy rồi chứ, có bảo bối không?" Sở Văn thật sự không muốn để ý đến Vương Thạch Ngọc lúc này, trong lòng toàn là bảo bối.

Sở Văn nhẹ giọng nói: "Phía trước có người đang đục đường hầm mộ, trông bộ dạng không chuyên nghiệp lắm, nhưng chắc chắn có người chỉ điểm." "Đường hầm mộ??

Lại xuống mộ à?

Hi Vân Sơn làm nửa ngày trời là một khu mộ.

Tôi cứ tưởng lần này có gì mới mẻ chứ." Tiểu Ca trên mặt lộ ra một tia thất vọng.

Sấu Hầu nhìn ánh đèn yếu ớt ở xa nói: “Sở ca, vậy thế nào rồi, đã đào xong chưa?

Vào trong chưa?” “Chỉ đang đục đường hầm ở bên ngoài, chưa xuống đất.” Sở Văn trả lời.

Vương Thạch Ngọc nghe xong trong lòng thở phào một hơi.

“Chúng ta đổi chỗ khác xem có vào được không.” Sở Văn nói xong liền dẫn mọi người bò về hướng khác.

Sở Văn không chú ý, toa thuốc của mình đã vô tình rơi ra.

Chương 1231

Ba người kia cũng không chú ý.

Một lúc sau người tuần tra đi qua, nhặt được một toa thuốc.

Người tuần tra xem xong, kinh hãi!

Hắn nói với những người tuần tra khác: "Toa thuốc này là bí mật cổ xưa, chỉ có thể có trong mộ Vũ Đế, trên núi đã có người khác, mọi người mau thông báo cho mọi người tìm kiếm." Sở Văn không hề biết đội tuần tra đang truy lùng mình.

Sở Văn trốn trong bụi cây rậm rạp, cảm thấy lúc này đội tuần tra tuần tra càng thêm thường xuyên.

Sấu Hầu không khỏi thấp giọng phàn nàn: "Đột nhiên nổi điên à, đột nhiên tuần tra thường xuyên như vậy, nếu cứ theo mật độ tuần tra này, chúng ta lên núi cái búa à, e rằng cả đời bị kẹt ở đây, bị đói chết cho rồi." Sấu Hầu vừa nói xong, lại có một đội tuần tra đi qua trước mặt.

Sấu Hầu vội vàng ngậm miệng, Sở Văn loáng thoáng nghe thấy người trong đội đó phàn nàn: "Người ở trên không lo bị trộm, lớp lớp chốt chặn làm sao có người xông vào được, vốn dĩ tôi đã có thể nghỉ ngơi rồi, bây giờ thì hay rồi." Sở Văn nói: "Chúng ta bị phát hiện rồi sao, không thể nào, trên đường đi không có sai sót gì mà." Vương Thạch Ngọc sốt ruột nói: "Lên núi tìm bảo bối, vốn tưởng dễ hơn xuống mộ nhiều, ai ngờ khó hơn xuống đất trộm mộ cả trăm lần." "Tôi bây giờ thật sự thà đối mặt với những thứ kỳ quái dưới lòng đất, còn hơn đối mặt với những người hung dữ vạm vỡ này." Vương Thạch Ngọc đang nói, vô tình đá một hòn đá lăn xuống theo sườn núi.

Phát ra một tiếng động.

Đội tuần tra vừa đi không xa, lập tức cảnh giác cao độ.

Một người trong đó nói: "Có tiếng động, phía sau có người." Nói xong một đội tuần tra chạy về phía bụi cây nơi Sở Văn ẩn nấp.

Sở Văn thấy tình hình không ổn, tiếp tục trốn không được nữa.

Sở Văn vội vàng nói: "Chúng ta chạy lên núi, nhanh lên." Sấu Hầu và Vương Thạch Ngọc cắm đầu chạy, Sở Văn và Tiểu Ca thì ở phía sau bọc hậu.

Sấu Hầu vừa chạy vừa chửi lớn Vương Thạch Ngọc: "Thằng chết bầm, đồ trời đánh.

Mày gây ra động tĩnh đấy à, tao đang định nghỉ ngơi cho tốt, bây giờ thì hay rồi.

Đều tại mày mà bây giờ tao bị nhiều người đuổi theo." Vương Thạch Ngọc vốn đã sốt ruột, trực tiếp chửi lại: "Tại tao à?

Tự nó rơi xuống.

Không liên quan đến tao, đừng có chuyện gì cũng đổ tại tao." Sở Văn thật sự rất khâm phục hai người này, trong bất kỳ tình huống nào cũng có thể chửi nhau được.

Sở Văn trực tiếp quát: "Đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng chạy lên núi đi." Sấu Hầu và Vương Thạch Ngọc vội vàng ngậm miệng.

Chạy lên trên một đoạn, người tuần tra phía sau cũng không bị bỏ lại bao xa.

Sở Văn trong lòng bực bội, lên một ngọn núi sao mà khó thế.

Đúng lúc Sở Văn đang bực bội, phía trước đột nhiên xuất hiện rất nhiều quan tài.

Tiểu Ca kinh ngạc nói: "Nhiều quan tài như vậy để làm gì?

Chẳng lẽ cho người tuần tra ngủ?" Sở Văn nghe lời Tiểu Ca, trong lòng nảy ra ý kiến: "Chúng ta cứ chạy mãi thế này không phải cách, trốn vào trong quan tài đi.

Nếu không sớm muộn gì cũng bị bắt." Sấu Hầu nghe xong liền mở một cái quan tài, nhấc nắp quan tài lên rồi nhảy vào, sau đó gọn gàng đóng nắp quan tài lại.

Ba người Sở Văn nhìn thủ pháp thành thục của Sấu Hầu, chẳng lẽ thường xuyên ngủ trong quan tài?

Tốc độ này không giống lần đầu.

Vương Thạch Ngọc ngẩn người, kéo mặt xuống nói: "Tôi không vào quan tài đâu, người sống nằm trong quan tài, sẽ xui xẻo ba năm.

Xui xẻo ba năm không biết tôi sẽ tổn thất bao nhiêu thu nhập, chúng ta trốn chỗ khác đi." Sở Văn nghe lời Vương Thạch Ngọc mà không nói nên lời, đến lúc này rồi còn mê tín dị đoan.

Sở Văn lạnh lùng nói: "Không vào cũng được, vậy thì đợi bị những người hung dữ vạm vỡ đó bắt, biết đâu họ bắt ông về ăn tươi nuốt sống, ở trong ngôi làng cổ này không phải là không có khả năng." Tiểu Ca thấy Vương Thạch Ngọc đang kéo dài thời gian, sốt ruột nói: "Nhanh vào đi, ông không vào mọi người đều bị bắt, không thì hai chúng tôi vào, chạy thật xa, để khỏi bị ông làm liên lụy." Vương Thạch Ngọc trực tiếp chết tại chỗ, khóc lóc: "Sở Văn, chúng ta đi tiếp được không?" Sở Văn lười nói nhảm với Vương Thạch Ngọc nữa, tiếng bước chân phía sau cũng ngày càng gần.

Sở Văn trực tiếp mở nắp quan tài, nhảy vào nằm ngay ngắn, sau đó đậy nắp quan tài lại.

Tiểu Ca cũng tương tự nằm vào một quan tài khác, trước khi nằm xuống còn ra hiệu cho Vương Thạch Ngọc, đại ý là nhanh lên, đừng

làm liên lụy tôi bị phát hiện.

Vương Thạch Ngọc trong lòng thầm niệm các vị thần tiên, cầu cho tài vận của mình đừng bị quan tài làm hỏng hết.

Hắn nghiến răng mở nắp một cái quan tài bên cạnh, nhắm mắt nằm vào.

Sau khi đóng nắp quan tài, Vương Thạch Ngọc trong lòng thầm niệm tên các vị thần tiên, nếu để ba người Sở Văn biết thì không khỏi bị trêu chọc một phen, đặc biệt là Sấu Hầu tuyệt đối sẽ ra sức mỉa mai Vương Thạch Ngọc.

Bốn người đều đã trốn trong quan tài, tất cả đều nín thở không dám động đậy.

Sợ lại giống như Vương Thạch Ngọc lúc nãy vô tình đụng phải đồ vật, rồi gây ra tiếng động thu hút sự chú ý của đội tuần tra.

Không lâu sau đội tuần tra đuổi theo Sở Văn đã đến nơi, đội tuần tra dừng lại ở chỗ quan tài nơi Sở Văn ẩn nấp.

Chương 1232

Sở Văn nghe thấy một người trong đội tuần tra bên ngoài nói: "Vừa nãy còn thấy bóng dáng, đột nhiên biến mất rồi?" Có người trả lời: "Thật phiền phức, nếu không phải vì chúng ta, bây giờ tôi đã ngủ được mấy giấc rồi, khó khăn lắm mới phát hiện ra, bây giờ thì hay rồi, đuổi mất rồi, lát nữa không khỏi lại bị một trận chửi.

Mọi người nghỉ ngơi một lát đi.

Vừa hay có mấy cái quan tài này có thể tựa vào." Mấy người trong đội tuần tra cứ thế ngồi gần sát bốn người Sở Văn, một người trong số họ nói: "Chúng ta mau đi thôi, ít nhất cũng phải tuần tra làm bộ làm tịch chứ, mấy người vừa chạy trốn cứ giả vờ không biết đi, dù sao lúc đó mọi người cùng bị chửi." Mấy người trong đội tuần tra bắt đầu lục tục đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Bốn người trốn trong quan tài lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc mấy người trong đội tuần tra gần như đã đi hết, một giọng nói khiến trái tim vừa mới hạ xuống của Sở Văn, lập tức nhảy lên cổ họng.

"Mấy người đó có khi nào trốn trong mấy cái quan tài này không?" Lời người đó vừa dứt, tiếng bước chân đã đi xa đều dừng lại.

Mấy người đều phụ họa nói rằng quả thật có khả năng này, sau đó bốn người Sở Văn nghe thấy tiếng bước chân đã đi xa ngày càng gần.

Sở Văn sẵn sàng phá quan tài lao ra, lúc đó sẽ đánh úp bất ngờ, tìm cơ hội trốn thoát.

Sở Văn trong lòng không khỏi lo lắng cho Vương Thạch Ngọc, có chút lo lắng Vương Thạch Ngọc có đủ can đảm không.

Sở Văn bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy nữa, nghĩ rằng nếu Vương Thạch Ngọc thật sự bị bắt thì lúc đó tìm cách cứu, còn Sấu Hầu và Tiểu Ca thì Sở Văn không lo.

Tiếng mở quan tài vang lên từng cái một, trái tim bốn người đều nhảy lên cổ họng, sẵn sàng hành động.

Đúng lúc Sở Văn chuẩn bị phá quan tài lao ra, một tiếng nổ lớn từ xa truyền đến.

Nghe thấy tiếng pháo hiệu, có người trong đội tuần tra nói: "Tín hiệu tập hợp, chúng ta mau đến xem, chắc là không ở trong quan tài đâu." Đội tuần tra cứ thế rời đi, bốn người toàn thân toát mồ hôi lạnh, may mà không có chuyện gì.

Đợi đội tuần tra đi xa, Vương Thạch Ngọc là người đầu tiên chui ra.

Vương Thạch Ngọc vừa chui ra đã chạy đi rất xa, cứ như thể chỉ cần đến gần quan tài một chút cũng khiến hắn giảm thọ vậy.

Sở Văn và Tiểu Ca nhìn bộ dạng của Vương Thạch Ngọc mà trong lòng dở khóc dở cười, mê tín dị đoan đến mức nào chứ, mới có được tốc độ này, nếu Vương Thạch Ngọc bình thường lúc chạy trốn có tốc độ này thì cũng không đến nỗi luôn kéo chân mọi người.

Sấu Hầu ra sau Sở Văn và Tiểu Ca một chút, Sở Văn còn nghi ngờ không biết hắn có ngủ quên trong quan tài không.

Sấu Hầu đứng dậy nhìn xung quanh, phát hiện thiếu một người liền hỏi: "Thằng cháu rùa Vương Thạch Ngọc đâu rồi?

Không phải bị bắt đi rồi chứ!" Vương Thạch Ngọc từ xa vọng lại: "Mày mới bị bắt ấy, cả nhà mày bị bắt, tổ tông mười tám đời đều bị bắt." Sấu Hầu ngạc nhiên nói: "Này, chạy xa thế làm gì?" Tiểu Ca cười nói: "Sinh ra đã khắc quan tài." Sấu Hầu khó tin nói: "Tao thấy

lúc xuống đất trộm mộ, mỗi lần mày đều rất thích quan tài mà, moi bảo vật trong quan tài thì đúng là cao thủ." Sở Văn lo lắng tiếng nói lại thu hút đội tuần tra, liền nói: "Mọi người im lặng một chút đi, khó khăn lắm mới thoát được một kiếp, đừng lại gọi đội tuần tra đến, lúc đó thật sự hết đường chơi." Sấu Hầu vội vàng thấp giọng nói: "Sở ca, vậy tiếp theo chúng ta làm gì đây?

Biết đâu đi một lúc lại gặp đội tuần tra." Vương Thạch Ngọc có lẽ cảm thấy vừa nãy ngủ trong quan tài bị dính xui xẻo, thăm dò hỏi: "Hay là chúng ta quay về đi, hôm khác chuẩn bị xong rồi đến, hôm khác bọn họ cũng lơi lỏng cảnh giác rồi, chắc chắn sẽ dễ lên núi hơn bây giờ một chút." Tiểu Ca châm chọc nói: "Không cần bảo bối nữa à, đây là nơi bản đồ kho báu dẫn chúng ta đến đấy, hình như chưa vớt vát được gì cả." Sấu Hầu bổ sung: "Vương Thạch Ngọc không phải vừa nãy phát hiện bảo bối trong quan tài đấy chứ?

Chuẩn bị quay về lén lút xử lý để phát tài.

Nếu không thì không giống ông lắm." Sở Văn nghe lời Sấu Hầu thấy cũng có lý, hứng thú nhìn về phía Vương Thạch Ngọc.

Vương Thạch Ngọc thấy Sở Văn cũng tỏ ra ánh mắt đó, vội vàng giải thích: "Tôi thật sự không tìm thấy bảo bối, tôi cảm thấy vừa nãy mọi người đều là người nằm trong quan tài rồi, lần này tìm bảo bối trên đường tuyệt đối hung nhiều cát ít, sớm quay về đi." Sở Văn vội vàng đến bên cạnh Vương Thạch Ngọc, vỗ vỗ vai hắn nói: "Bây giờ vận xui của ông đã sang người tôi rồi, lát nữa mọi người có chuyện gì thì ông cũng sẽ không sao.

Đi thôi, tiếp tục lên núi thôi, đừng ở đây dừng lại quá lâu." Vương Thạch Ngọc nhìn Sở Văn như nhìn kẻ ngốc, đang tìm tôi để vui à?

Vương Thạch Ngọc vừa chuẩn bị phản bác đã bị Sở Văn một tay khoác vai, kéo lên núi.

Vương Thạch Ngọc giãy giụa một chút, phát hiện không giãy ra được liền nói: "Sở Văn, thật sự chúng ta tiếp tục đi xuống sẽ hung nhiều cát ít, đi lên nữa không biết còn bao nhiêu nguy hiểm." "Chúng ta hôm khác cũng được, chuẩn bị đầy đủ một chút không tốt sao?

Anh đang đùa với mạng sống của tôi đấy." Sở Văn nghe mà sốt ruột, trực tiếp lạnh lùng nói: "Hay là ông trực tiếp đi xuống đi, xem ai đi theo, mấy ngày nữa tôi thấy trên núi đều bị đào sạch rồi, lúc đó chúng ta đi một chuyến công cốc à?

Có nhiều người đào đường hầm mộ như vậy, ngọn núi này lớn thế, phải đào nhanh đến mức nào mới xong." Vương Thạch Ngọc vừa nghe muộn mấy ngày có thể không còn bảo bối, lập tức ngoan ngoãn hơn nhiều.

Vương Thạch Ngọc yếu ớt nói: "Sở Văn, tôi cũng không có ý gì khác, chỉ lo lắng cho an toàn của mọi người thôi, nếu mọi người đều cảm thấy không sao, vậy chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi." Ba người Sở Văn nhìn bộ dạng này của Vương Thạch Ngọc trong lòng một trận cười khổ, lật mặt thật nhanh, không hổ là Vương Thạch Ngọc mà họ biết.

Sở Văn men theo bụi cỏ, bụi cây mà đi, nói thật, đội những cây cỏ dây leo này đi đường thật sự rất khó chịu, thỉnh thoảng lại bị cào vào mặt.

Sở Văn trong lòng nghĩ cứ đi thêm một chút nữa xem sao, có lẽ sẽ có con đường chưa bị phát hiện để vào, thực sự không được thì quay về.

Càng đi lên cao, Sở Văn phát hiện các chốt chặn ở trên càng nhiều, cơ bản cách không xa lại có một chốt chặn nhiều người canh gác.

Cũng may Sở Văn vừa mới trải qua cuộc truy đuổi, nên đã cẩn thận hơn nhiều, nếu không đã sớm bị phát hiện rồi.

Tiểu Ca thấp giọng nói: “Tại sao lại phải thiết lập nhiều chốt chặn cho Hi Vân Sơn này thế, nếu là một ngôi mộ thì cũng không đến mức như vậy chứ.” Sở Văn nhìn xung quanh nói: “Trước đây chúng ta vào mộ huyệt của Vũ Đế và mộ huyệt của phi tử được Vũ Đế sủng ái nhất bên ngoài cũng không có ai, theo lý mà nói, có nơi nào có thể quý giá hơn mộ huyệt của Vũ Đế và mộ huyệt của phi tử Vũ Đế sao, tôi thật sự không biết.” “Chẳng lẽ trên đó thật sự có thuốc trường sinh bất lão?

Kể cả có thuốc trường sinh bất lão thì Vũ Đế cũng nên đặt ở bên cạnh mình chứ, chẳng lẽ Hi Vân Sơn mới là mộ huyệt thực sự của Vũ Đế.” Nhóm người Sở Văn có quá nhiều nghi vấn cần phải đi tìm câu trả lời.

Đi qua mấy chốt chặn, phía trước đột nhiên truyền đến một trận tiếng động vận chuyển đồ vật, bốn người lập tức nín thở, nâng cao sự chú ý.

Bởi vì ở những nơi như thế này thường có nhiều người canh gác hơn, xác suất Sở Văn bị phát hiện cũng lớn hơn, làm sao có thể không cẩn thận hơn được.

Chương 1233

Sở Văn cẩn thận tiến lên xem xét, trên đường đi không hề thu hút sự chú ý của người canh gác.

Sở Văn ở một nơi không quá gần nhưng an toàn, thấy có người từ trong núi mở ra một đường hầm mộ, sau đó liên tục có người từ trong đường hầm vận chuyển đồ vật ra.

Sấu Hầu ngạc nhiên nói: "Cả làng hợp tác trộm mộ à, thật đúng là người đông sức mạnh lớn." "Nếu chúng ta có nhiều người như vậy cùng nhau xuống đất trộm mộ, cộng với sự chỉ huy và trí tuệ của Sở ca, vậy chẳng phải chúng ta sẽ làm ít hưởng nhiều, xuống cả lăng mộ Tần Thủy Hoàng cũng được rồi." Sở Văn nghe lời nịnh hót của Sấu Hầu luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không biết vấn đề ở đâu, dứt khoát coi như không nghe thấy.

Tiểu Ca nhìn xung quanh môi trường nói: "Có lẽ chúng ta có thể thử bắt một người hỏi xem?" Sở Văn không đồng tình nói: "Không thực tế, bắt rồi đa phần cũng không hỏi ra được gì.

Lúc đó xử lý lại phiền phức." Sở Văn nhìn thấy ngày càng nhiều người bị gọi vào trong mộ huyệt, trong lòng nghĩ có lẽ trong mộ huyệt đã xảy ra chuyện gì, thiếu nhân lực.

Không lâu sau chỉ còn lại hai người ở bên ngoài canh gác lối ra vào mộ huyệt.

Sở Văn vội vàng đề nghị: "Chúng ta tìm cơ hội đánh ngất hai người đó trước, sau đó xem những thứ họ vận chuyển ra là những thứ gì, để dễ phán đoán bên trong rốt cuộc là gì." Tất cả đều im lặng, bốn đôi mắt đều nhìn về phía hai người canh gác lối ra.

Chuẩn bị tìm đúng cơ hội ra tay đánh ngất hai người đó, chỉ có

đánh ngất mới có cơ hội xem rốt cuộc những báu vật được chuyển ra từ bên trong là gì.

Vị trí hiện tại của Sở Văn là vì cân nhắc đến sự an toàn, thực sự không nhìn rõ những báu vật đó cụ thể là gì.

Sở Văn từ xa nghe thấy một người canh gác nói: "Những ngày tháng này bao giờ mới kết thúc, tôi đã lâu không xuống núi rồi, muốn xuống núi về nhà quá, trên núi vừa khổ vừa mệt." Người kia trả lời: "Tôi cũng vậy, chỉ mong nhanh chóng kết thúc để về nhà, về nhà trồng trọt ôm vợ con thì tốt biết bao." "Tôi đi tiểu một lát, cậu trông chừng trước nhé." Người canh gác nói chuyện lúc đầu vội vàng nói: "Không tốt đâu, vừa mới thông báo có người xông lên núi rồi.

Cậu đi rồi nhỡ có chuyện gì thì sao?" Người đi vệ sinh trực tiếp gõ vào đầu hắn: "Ngu à, thì sao chứ, đến chỗ tôi chẳng có gì, chắc chắn sẽ vào đường hầm mộ, lúc đó bên trong bao nhiêu anh em đang chờ, chẳng phải là bắt ba ba trong rọ sao?" "Nói cũng có lý, cậu đi đi, một mình tôi canh là được." Sở Văn thấy một người đi vệ sinh, trực tiếp ra hiệu cho Tiểu Ca một ánh mắt.

Ý đại khái là để Tiểu Ca đi giải quyết người đó.

Sở Văn thì quay đầu lại nhẹ giọng nói với Sấu Hầu và Vương Thạch Ngọc: "Hai người ở yên đây, đừng gây ra tiếng động, làm bứt dây động rừng, nếu vậy thì lúc đó tôi tuyệt đối sẽ xử lý hai người." Sấu Hầu cười nói: "Yên tâm đi, Sở ca, em nhất định sẽ trông chừng Vương Thạch Ngọc cẩn thận, tuyệt đối không để hắn gây thêm sai sót nữa." Vương Thạch Ngọc nghe xong không vui, hậm hực nói: "Cần gì mày trông chừng, tao ngoan lắm.

Không động đậy lung tung đâu, Sở Văn đi đi." "Xem anh giải quyết xong người đó, hai chúng tôi sẽ qua sau." Vương Thạch Ngọc vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào những báu vật được chuyển ra ở xa,

Sở Văn ngạc nhiên, Vương Thạch Ngọc chẳng lẽ có mắt nhìn ngàn dặm sao, xa như vậy mà cũng nhìn thấy?

Sở Văn đâu biết Vương Thạch Ngọc trong lòng sốt ruột sợ báu vật chạy mất, tuy không nhìn thấy báu vật ra sao, nhưng Vương Thạch Ngọc thực sự đã âm thầm ghi nhớ vị trí đại khái, và đã tiến hành ước tính giá trị cho mỗi món bảo vật.

Đó là bản lĩnh giám định bảo vật, xem đồ cổ bao nhiêu năm của Vương Thạch Ngọc, đương nhiên Vương Thạch Ngọc không nói ra, hắn biết nói ra rồi Sấu Hầu tuyệt đối sẽ đề phòng hắn lén lút giấu bảo vật, đó không phải là tình huống mà Vương Thạch Ngọc muốn thấy.

Sở Văn từng bước nhẹ nhàng đặt chân xuống đất, sợ dẫm phải cành cây rồi phát ra tiếng động.

Sở Văn đột nhiên nhìn thấy Tiểu Ca ở xa lộ diện, ra hiệu cho Sở Văn một cử chỉ có thể rồi, Sở Văn lập tức trong lòng yên tâm hơn nhiều.

Tốc độ tiến lên của Sở Văn cũng nhanh hơn không ít, dù sao cũng không cần lo lắng người đi vệ sinh kia đột nhiên quay lại.

Sở Văn đến sau lưng người canh gác, trực tiếp dùng một cành cây vừa tiện tay bẻ được đánh vào người đó.

Người đó hét thảm một tiếng, tay sờ vào chỗ bị Sở Văn đánh một gậy, từ từ quay người lại, mơ màng nói: "Ai?" Sở Văn thấy hắn chưa hoàn toàn ngất đi, lại cho thêm một gậy nữa.

Người đó cuối cùng cũng ngã xuống, Sở Văn thở phào một hơi quay người nói: "Được rồi, giải quyết xong rồi." Sở Văn vừa nói xong đã nghe thấy tiếng của Sấu Hầu bên cạnh: "Sở ca, lực yếu quá nha, chuyện này sau này phải giao cho em mới được, không được đâu." Sở Văn vừa dứt lời đã nghe thấy giọng của Sấu Hầu vang lên

bên cạnh: “Sở ca, yếu thế, mấy chuyện này sau cứ để em lo cho, không được rồi.” Vương Thạch Ngọc hiếm khi hùa theo Sấu Hầu cũng nói: “Sở Văn, tôi cũng thấy cậu yếu đi rồi, chắc là già rồi.” Sở Văn nào có tâm trạng đùa cợt, gã gắt lên: “Hai cái đuôi này, không bảo hai người ở yên một chỗ, đợi tôi giải quyết xong người ta rồi à?

Sao giờ im re hết rồi?” Vương Thạch Ngọc vội vàng chối bay chối biến: “Không liên quan đến tôi nhé, tôi thấy Sấu Hầu đi nên mới đi theo thôi.

Cả hai đều đi rồi để lại một mình tôi ở đó cũng vô dụng mà, đừng trách tôi nha Sở Văn.” Sở Văn chuyển mắt nhìn sang Sấu Hầu: “Giải thích?

Tôi xem cậu giải thích thế nào.” Sấu Hầu cười gượng mấy tiếng: “Sở ca, em lo anh xử lý không nổi.

Thấy anh mãi chưa hạ được gã kia, sợ gã quay sang làm chuyện xấu nên em lo lắng thôi mà, Sở ca.” Sở Văn mặt đầy vạch đen, lười đáp lại Sấu Hầu.

Lúc này Tiểu Ca bước tới, nhắc nhở: “Chúng ta mau xem đồ đạc đi, không thì đợi đám người vừa vào mộ quay lại, chúng ta thảm thật đấy.

Đừng quên còn có đội tuần tra.” Vương Thạch Ngọc nghe xong cũng khẩn trương hẳn lên, vội đi về phía những món đồ quý mà đám người bị đánh ngất vừa khuân ra.

Sở Văn và Sấu Hầu vội theo sau.

Sở Văn bắt đầu săm soi những món đồ này, xem có thể thu được chút thông tin gì không, chứ không định mang chúng đi.

Ở trên núi, lại vừa bị phát hiện, đang bị người ta truy bắt, nếu mang theo mấy thứ này thì chắc chắn không thể yên ổn quay về.

Sở Văn nhìn những món đồ quý giá đó, phát hiện chỉ là một vài món đồ tùy táng thông thường, thậm chí có mang ra ngoài cũng chẳng đáng tiền.

Sở Văn thắc mắc: "Rảnh rỗi sinh nông nổi à?

Khuân mấy thứ không đáng tiền này ra ngoài, chẳng phải công cốc sao?

Tôi còn tưởng bọn họ khuân ra toàn đồ quý, nếu không cũng chẳng tốn nhiều công sức như vậy." Sấu Hầu hùa theo: "Vượt qua bao nhiêu cửa ải, sắp xếp bao nhiêu đội tuần tra chỉ vì mấy thứ này thôi sao?

Nực cười quá đi." Sở Văn cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ hy vọng có thể tìm ra chút manh mối từ những món đồ này để tiện cho hành động tiếp theo.

Sở Văn nhìn nửa ngày trời mà không phát hiện được thông tin gì hữu ích, bèn nhìn sang Vương Thạch Ngọc.

Chương 1234

Vương Thạch Ngọc thì không hề xem nhẹ bất kỳ món đồ cổ nào, ngược lại, Sấu Hầu sau khi nghe Sở Văn nói mấy món đồ này không đáng tiền thì đứng sang một bên luôn.

Vương Thạch Ngọc lần lượt quan sát tỉ mỉ những món đồ bị Sở Văn cho là không đáng tiền, lúc thì sờ, lúc thì đo đạc.

Sở Văn thấy thời gian có vẻ gấp gáp, bèn cắt ngang việc giám định của Vương Thạch Ngọc, hỏi: "Vương Thạch Ngọc, ông xem ra được gì chưa?

Nói nghe xem nào." Vương Thạch Ngọc dừng lại một chút, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Sở Văn thầm nghĩ Vương Thạch Ngọc biết nhiều, xem ra đã phát hiện được gì đó.

"Tôi phát hiện những món đồ này cùng thời kỳ với lăng mộ của Vũ Đế và phi tử của ông ta." Vương Thạch Ngọc nói.

Sau một lúc im lặng, Sở Văn kinh ngạc nhìn Vương Thạch Ngọc: "Hết rồi?

Thế thôi á?" Vương Thạch Ngọc ngơ ngác đáp: "Hết rồi, chứ sao nữa?

Tôi còn biết gì nữa?" Sở Văn nghe câu trả lời và nhìn biểu cảm của Vương Thạch Ngọc mà muốn chết ngay tại chỗ.

"Thôi được rồi.

Cũng không phải công cốc, ít nhất có thể khẳng định Hi Vân Sơn có liên quan đến Vũ Đế." Sấu Hầu rất không biết điều chen vào: "Chúng ta biết Hi Vân Sơn chẳng phải là nhờ tấm bản đồ kho báu

trong mộ Vũ Đế sao?

Lẽ nào lúc đó chúng ta không biết Vũ Đế có liên quan đến Hi Vân Sơn à?" Sấu Hầu chỉ chăm chăm hỏi Sở Văn, hoàn toàn không nhận ra Sở Văn đang cố nói đỡ để hóa giải sự ngượng ngùng.

Cứ thế, lời nói đỡ của Sở Văn bị câu hỏi ngớ ngẩn của Sấu Hầu phá hỏng.

Tiểu Ca nhìn Sấu Hầu như nhìn một thằng ngốc, thầm nghĩ: 'Tên này không có não à?

Bình thường sao mình không nhận ra nhỉ?

Sở Văn đúng là khổ thật khi có một người anh em ngốc thế này.' Sở Văn nghe Sấu Hầu nói vậy, trong lòng chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Sấu Hầu rồi đem đi chiên giòn mấy lượt.

Sở Văn vội giải thích: "Tấm bản đồ kho báu đó, Sấu Hầu chắc là thật không?

Nhỡ đâu là lừa đảo thì sao?

Chẳng phải vừa rồi Vương Thạch Ngọc đã giám định mấy món đồ này để chứng thực tấm bản đồ là thật đó sao, đừng có hỏi mấy câu ngớ ngẩn nữa được không?" Sấu Hầu ngại ngùng đỏ mặt, có lẽ cũng đang lo lắng cho chỉ số IQ của mình.

Sở Văn thấy Sấu Hầu đã đỏ mặt, giọng điệu cũng dịu đi một chút: "Sấu Hầu, có lúc phải suy nghĩ kỹ trước khi nói, đừng nói bừa, không thì Vương Thạch Ngọc sẽ coi thường cậu đấy." Sấu Hầu nghe thấy ba chữ "Vương Thạch Ngọc", lập tức hăng hái đáp: "Hắn dám coi thường em à, em dạy cho hắn cách làm người ngay." Sấu Hầu vừa nói vừa giơ nắm đấm về phía Vương Thạch Ngọc.

Vương Thạch Ngọc vẫn đang tiếp tục xem xét những món đồ mà dân làng khuân ra, chẳng có thời gian để ý đến lời khiêu khích của Sấu

Hầu.

Sở Văn nhìn Sấu Hầu, lắc đầu, thầm nghĩ, xong rồi, hết cứu nổi rồi.

Sở Văn nhìn đồng hồ rồi nói: "Chắc bọn họ sắp về rồi, chúng ta phải chuẩn bị rút lui bất cứ lúc nào.

Lần này đánh ngất hai người, lát nữa bị phát hiện thì chúng ta lại bị tóm thôi." Vương Thạch Ngọc dừng lại nói: "Tôi vào trong mộ đạo xem thử, không đi quá sâu.

Tôi muốn xem tình hình bên trong." "Xem xong tôi có thể đưa ra phỏng đoán sơ bộ về Hi Vân Sơn này." Sở Văn do dự, dù sao đám người vừa vào trong có thể quay lại bất cứ lúc nào, nếu vào trong mà chạm mặt họ thì đúng là lên trời không lối, xuống đất không cửa.

Nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, không biết đến khi nào mới có thể xuống xem xét cho rõ.

Tiểu Ca nhắc nhở: "Không còn nhiều thời gian đâu, Sở Văn mau quyết định đi." Sở Văn đấu tranh tư tưởng, nghĩ đến chuyện liên quan đến Vũ Đế vẫn luôn làm hắn đau đầu, hắn liền cắn răng quyết định: "Vương Thạch Ngọc và tôi, hai người vào trong.

Sấu Hầu và Tiểu Ca, hai người ở ngoài canh gác, có tình hình gì thì báo cho tôi và Vương Thạch Ngọc.

Hai chúng tôi vào không lâu sẽ ra ngay, sau đó chúng ta sẽ tìm chỗ khác để ẩn nấp." "Được." Mọi người đều tán thành quyết định này.

Sở Văn và Vương Thạch Ngọc liền chui vào cửa huyệt vừa được đào ra.

Mới vào không xa, Sở Văn đã cảm thấy ngôi mộ này rất sơ sài, thậm chí có thể nói là rác rưởi.

Sở Văn nhìn Vương Thạch Ngọc nói: "Ông có cảm thấy mộ thất này rất bình thường không, có cảm giác tầm thường đến không thể tầm thường hơn được không?" Vương Thạch Ngọc cẩn thận quan sát xung quanh và bố cục của ngôi mộ rồi nói: "Đừng vội kết luận, đôi khi có những chủ mộ lo lắng đạo mộ tặc sẽ dùng loại mộ huyệt thông thường này làm thuật che mắt để ngăn mộ bị trộm." Sở Văn nghe xong liền nói: "Chuyên nghiệp đấy, đúng là có khả năng này, cứ từ từ xem sao.

Tôi ra phía trước canh chừng cho ông, tôi không nhìn ra manh mối gì." Vương Thạch Ngọc săm soi cực kỳ tỉ mỉ, gần như không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào trong ngôi mộ, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì khác thường.

Vương Thạch Ngọc không khỏi cúi đầu chán nản, đối với ông, một ngôi mộ bình thường là lãng phí sinh mệnh, không đáng để ông tốn thời gian.

Vương Thạch Ngọc thở dài một hơi: "Sở Văn, chúng ta đi thôi!

Một ngôi mộ bình thường, không có gì đặc biệt.

Xem ra bọn họ chỉ đang mò kim đáy bể một cách mù quáng, lại nhìn những thứ bọn họ khuân ra, có thể khẳng định không có người trong nghề." Sở Văn đáp: "Vậy chúng ta đi thôi.

Chương 1235

Không có người chuyên nghiệp đối với chúng ta lại là chuyện tốt, biết đâu mộ thất thực sự vẫn chưa bị phát hiện." Vương Thạch Ngọc nghe câu này của Sở Văn thì tinh thần phấn chấn lên không ít, tự an ủi: "Chúng ta có khả năng đào được bảo bối thật.

Tuy bọn họ đông người, nhưng đông mà không có não, chỉ biết dùng sức bừa bãi thì chắc chắn không nhanh bằng chúng ta.

Mau đi tìm lối vào khác để xuống đất thôi." "Xem ra bên trong Hi Vân Sơn là một quần thể lăng mộ khổng lồ, chúng ta phải nhanh lên." Sở Văn lập tức cùng Vương Thạch Ngọc đi ra ngoài.

Sấu Hầu và Tiểu Ca đang đứng canh gác ở lối ra, xem ra không có gì bất trắc, tâm trạng Sở Văn tốt lên không ít, dạo này có quá nhiều chuyện phải lo lắng đề phòng.

Tiểu Ca nhìn Sở Văn hỏi: "Bên trong thế nào, có phát hiện gì không?" Sở Văn nhún vai: "Bên trong là một ngôi mộ nhỏ, tầm thường đến không thể tầm thường hơn, xem ra đám dân làng đó không có người trong nghề chỉ đạo." "Vậy thì cơ hội của chúng ta lớn lắm, chỉ cần tìm đúng lối vào, vào trong đó rồi thì là thiên hạ của bốn người chúng ta, mặc kệ có bao nhiêu người tôi vẫn có thể xoay xở dễ dàng." "Để tôi xuống đất mò kim thì như cá gặp nước, ở trên mặt đất bức bối quá." Sấu Hầu kích động nói.

Sở Văn nhìn lại phía sau rồi nói: "Sấu Hầu nói không sai.

Lối vào phía sau này chắc chắn không dùng được nữa, vừa rồi có bao nhiêu người vào đó, chúng ta vào dễ chạm mặt lắm.

Chúng ta đi trước đã, tìm chỗ khác xem sao." "Vừa rồi bên trong chẳng phải đột nhiên xảy ra chuyện sao, bây giờ người trên mặt đất

chắc sẽ ít đi một chút, chúng ta hành động cũng sẽ thuận tiện hơn." Thế là bốn người tiếp tục đi về phía trước.

Trước khi đi, họ còn ném hai người vừa bị đánh ngất vào một bụi cây, rồi lấy vài cành cây phủ lên người họ.

"Bùm, bùm, bùm." Ba tiếng nổ lớn liên tiếp vang lên khiến Sở Văn sợ hãi vội tìm một bụi cây để trốn.

Sấu Hầu hoảng hốt hỏi: "Vừa rồi sao vậy?

Cái gì nổ thế?

Xảy ra chuyện gì vậy?" Sở Văn nhìn về hướng phát ra tiếng nổ, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Nếu tôi đoán không lầm, đó hẳn là tiếng thuốc nổ phá núi." "Tôi cũng không chắc lắm, chúng ta cứ qua đó xem thử đã.

Hy vọng không phải tiếng thuốc nổ, nếu vậy thì tổn hại cho ngôi mộ không chỉ là một chút thôi đâu." Sau đó, mọi người đều đi về phía có tiếng nổ.

Không lâu sau, Sở Văn trèo lên một ngọn đồi nhỏ, Sấu Hầu thì ở phía sau đợi Sở Văn dò xét tình hình rõ ràng rồi mới hành động.

Dưới ánh đèn ở phía xa, Sở Văn quả nhiên nhìn thấy những gói thuốc nổ.

Có mấy người trông như đang lắp đặt chúng.

Sở Văn không khỏi lo lắng thêm vài phần cho ngôi mộ này, dùng thuốc nổ phá mộ có thể phá hủy kết cấu của nó, lúc đó rất dễ xảy ra sự cố.

Sở Văn bắt đầu cảm thán, ngu dốt đúng là tội ác nguyên thủy.

Sở Văn đột nhiên cảm giác đám người ở xa đồng loạt nhìn về phía mình đang ẩn nấp.

Trong lòng hắn ngay lập tức gào thét vạn lần ‘vãi chưởng’, dạo này mình xui đến thế à?

Cứ bị phát hiện hoài, không lẽ thật sự có liên quan đến việc nằm trong quan tài?

Sở Văn toàn thân căng cứng, không dám nhúc nhích, chỉ sợ họ thật sự đang nhìn mình, chỉ có thể hy vọng là họ tình cờ nhìn về phía này thôi.

Sở Văn còn chưa kịp phản ứng, đã nghe một tiếng nổ lớn vang lên cách mình hai mét.

Sở Văn thật sự dở khóc dở cười.

Sở Văn vừa mới nghĩ mình không bị phát hiện, đang mừng thầm là không xui đến thế, thì bên cạnh đã vang lên tiếng thuốc nổ phá núi.

Tình cảm là tụi nó không phải nhìn mình, mà là nhìn gói thuốc nổ ở ngay dưới mình à!

Chỗ nào không chọn, lại chọn đúng chỗ này, tôi khổ quá mà!

Sấu Hầu ở phía sau nhìn gói thuốc nổ nổ tung ngay bên cạnh Sở Văn, cả người ngây dại.

Cậu ta bất giác cho rằng Sở Văn toi đời rồi, thảm thật.

Sấu Hầu theo bản năng xông lên cứu Sở Văn, nhưng bị Tiểu Ca cản lại.

Tiểu Ca nói với Sấu Hầu: “Bây giờ xông lên là nộp mạng, cậu hoàn toàn không biết chỗ nào chôn thuốc nổ, có khi chưa đến được chỗ Sở Văn đã bị nổ chết rồi.” Sấu Hầu kích động muốn hét lớn gọi Sở Văn, lần này Vương Thạch Ngọc lại khá nhanh trí, vội đưa tay bịt miệng Sấu Hầu lại.

Vương Thạch Ngọc nói: “Tổ tông của tôi ơi, cậu yên phận chút đi,

đừng có lại dẫn người đến nữa.

Sở Văn lanh lợi như vậy sẽ không sao đâu, cứ nhìn đi, đừng có chạy ra thêm phiền phức." "Nếu Sở Văn thoát ra được mà lại bị cậu dẫn người đến thì cậu ta mới tức chết thật đấy." Sấu Hầu im lặng đi nhiều, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào nơi Sở Văn ẩn nấp, hai mắt đỏ hoe.

Đang ở giữa không biết bao nhiêu gói thuốc nổ, Sở Văn chỉ có thể trốn sau một tảng đá, ôm chặt người không dám động đậy.

Trong lòng chỉ có thể thầm cầu nguyện cho mình gặp may mắn, lần này không có vận may thì thật sự phải bỏ mạng ở đây rồi.

Sở Văn chỉ hy vọng xung quanh mình trong khoảng cách an toàn không có gói thuốc nổ nào, và trời phật phù hộ đừng bị vụ nổ làm sạt lở, nếu không Sở Văn cũng không sống nổi.

Chương 1236

Các gói thuốc nổ liên tiếp nổ tung bên cạnh, phá tan sườn núi.

Những mảnh đá bay ra, lớn nhỏ không biết bao nhiêu viên va vào người Sở Văn.

Hắn ôm chặt cơ thể, phát ra từng tiếng rên rỉ đau đớn, may mà không có tảng đá quá lớn nào đập trúng người.

Sở Văn không biết đã qua bao lâu, giữa tiếng nổ, hắn không còn nhận thức được thời gian trôi qua, chỉ biết nó dài đằng đẵng, dài đến mức hắn tưởng mình đã chết rồi.

Sấu Hầu ở bên ngoài lòng dạ rối như tơ vò, trong lòng không ngừng lẩm bẩm: "Sở ca nhất định phải không sao, nhất định phải không sao…" Tiếng bom cuối cùng cũng dừng lại.

Mí mắt Sở Văn nặng trĩu vì cát đá, hắn từ từ mở ra, không thể tin được khi nhìn xung quanh.

Hắn đã kỳ tích né được tất cả các gói thuốc nổ và tất cả những tảng đá bay khổng lồ, sống sót trở về.

Sở Văn thầm nghĩ, xem ra vận may của mình đúng là không tệ, sống sót được giữa một đống thuốc nổ, xác suất này còn thấp hơn cả trúng số độc đắc năm triệu tệ nữa chứ.

Đột nhiên có người đi về phía này, là những kẻ đặt thuốc nổ muốn xem kết quả.

Sở Văn vội vàng rút lui, nếu không vừa mới thoát chết lại phải trải qua một phen thập tử nhất sinh.

Sở Văn vừa chuẩn bị động đậy, một cơn đau nhói truyền đến từ sau lưng, đau đến mức hắn toát mồ hôi lạnh, miệng không ngừng rên

khẽ.

Sở Văn cố nén cơn đau, ẩn mình đi về phía nơi Sấu Hầu đang trốn.

Sấu Hầu đột nhiên thấy một bóng người xuất hiện trong làn bụi đất phía trước, không khỏi nhắc nhở Vương Thạch Ngọc và Tiểu Ca: "Có người đến, cẩn thận." Ba người vội vàng lùi lại.

Trong lòng Sấu Hầu đột nhiên cảm thấy người đó có lẽ là Sở ca.

Cậu ta vội mở to đôi mắt vốn không lớn của mình, hy vọng có thể nhìn rõ khuôn mặt người kia.

Dưới lớp bụi đất, Sở Văn từ từ bước ra.

Sấu Hầu vừa nhìn thấy khuôn mặt đầy tro bụi kia không phải Sở Văn thì là ai?

Cậu ta vội vàng chạy lên ôm chầm lấy Sở Văn.

"A… Sấu Hầu, nhẹ thôi, tôi đau." Sở Văn run rẩy nhưng vui mừng nói.

Sấu Hầu hoảng hốt: "Sở ca, sao vậy, anh bị thương à?" Vương Thạch Ngọc chạy tới, vẻ mặt chế giễu: "Sấu Hầu, nói nhảm, hay là cậu vào đống thuốc nổ thử xem?" Sở Văn cười khổ một tiếng: "Lưng bị thương một chút, nhưng vấn đề không lớn, không ảnh hưởng gì." Sấu Hầu vội ra sau lưng Sở Văn, vén áo hắn lên xem.

Lưng Sở Văn bầm tím từng mảng, khiến Sấu Hầu không khỏi đau lòng.

Sấu Hầu xót xa nói: "Sở ca, anh bị bao nhiêu mảnh đá đập vào vậy, đáng sợ quá." Sở Văn bất đắc dĩ nói: "Tôi cũng không biết, tôi chỉ biết cuộn tròn người lại.

Không bị nổ chết hay tàn phế là may lắm rồi, đều là vết thương nhỏ thôi." Sở Văn đột nhiên nhận ra phía sau có người đến, vội nói:

“Chúng ta mau đi thôi, không thể ở đây lâu được, phía sau có người sắp tới rồi.” Sấu Hầu vội vàng dìu Sở Văn đi về phía bụi cây mà mình đã trốn.

Quả nhiên, sau đó có một đám người đến bắt đầu dọn dẹp đá vụn do thuốc nổ phá ra.

Cả nhóm Sở Văn đều im lặng, sợ bị phát hiện.

Cũng nhân cơ hội này mọi người nghỉ ngơi một chút để giữ sức cho hành động tiếp theo.

Sau khi đám người dọn dẹp đá vụn rời đi, Sở Văn nói: “Dùng cách phá núi để vào mộ đúng là tự đào mồ chôn mình, đến lúc đó phần lớn sẽ tự gánh lấy hậu quả.” “Chúng ta mau đi thôi, qua phía sau núi xem thử, mặt này của ngọn núi chắc hết hy vọng rồi.” Sấu Hầu lo lắng hỏi: “Sở ca, tiếp tục hành động nữa cơ thể anh có chịu nổi không?

Không được thì chúng ta quay về đi.” Tiểu Ca cũng đồng tình: “Thật sự không được thì về thôi.” Trong lòng Sở Văn ấm áp: “Không sao, vấn đề không lớn.

Chúng ta đi về phía bắc núi, đừng lo cho tôi, đi thôi.” Ba người thấy Sở Văn tinh thần sung mãn, thái độ kiên quyết nên cũng chỉ đành nghe theo sự sắp xếp của hắn.

Bốn người cân nhắc đến thể trạng của Sở Văn và đội tuần tra, trên đường vừa đi vừa nghỉ, mất khá nhiều thời gian cuối cùng cũng đến được phía sau núi.

Sở Văn nhìn khu rừng rậm rạp ở phía sau núi rồi nói: “Cây cối ở phía sau núi mọc um tùm hơn so với phía chúng ta lên núi.

Tôi dám khẳng định ngôi mộ thật sự nằm ở phía sau núi này.” Vương Thạch Ngọc quan sát cẩn thận, cũng đồng tình: “Sở Văn nói có lý, nhìn thế mọc của cây cối quả thực giống như rừng cây trên một

ngôi mộ lớn.” Sở Văn bắt đầu từ từ tìm kiếm lối vào mộ ở phía sau núi.

Phía này gần như không có người nên mọi người cũng yên tâm hơn.

Đột nhiên phía trước phát hiện một lối vào to bằng cái lỗ chó.

Vương Thạch Ngọc tiến lên sờ vào đất rồi nói: “Đây là lối vào của ngôi mộ thật.” Bốn người nhìn lối vào to bằng cái lỗ chó mà thấy khó xử.

Đột nhiên phía sau vang lên tiếng động, dường như có người đang tìm kiếm ở phía sau.

Sở Văn không quản được nhiều như vậy nữa, trực tiếp dẫn mọi người bò vào, rồi bịt kín cửa động lại.